Đánh Cược Trái Tim

Contents

Đánh Cược Trái Tim **2**
1. Chương Mở Đầu . . . 2
2. Chương 01 . . . 4
3. Chương 02 . . . 12
4. Chương 02 . . . 17
5. Chương 03 . . . 23
6. Chương 04 . . . 26
7. Chương 05 . . . 33
8. Chương 06 . . . 41
9. Chương 07 . . . 45
10. Chương 08 . . . 55
11. Chương 09 . . . 69
12. Chương 10 . . . 82
13. Chương 11 . . . 86
14. Chương 12 . . . 94
15. Chương 13 . . . 100
16. Chương 14 . . . 106
17. Chương 15 . . . 115
18. Chương 16 . . . 121
19. Chương 17 . . . 132
20. Chương 18 . . . 140
21. Chương 19 . . . 156
22. Chương 20 . . . 169
23. Chương 21 . . . 188
24. Chương 22 . . . 204
25. Chương 23 . . . 210
26. Chương 24 . . . 219
27. Chương 25 . . . 227
28. Chương 26 . . . 234
29. Chương 27 . . . 247
30. Chương 28 . . . 254
31. Chương 29 . . . 269
32. Chương 30 . . . 285
33. Chương 31 . . . 294
34. Chương 32 . . . 309
35. Chương 33 . . . 323
36. Chương 34 . . . 346
37. Chương 35 . . . 365
38. Chương 36 . . . 383
39. Chương 37 . . . 396
40. Chương 38 . . . 412
41. Chương 39 . . . 428

42. Chương 40 442
43. Chương 41 466
44. Chương 42 474
45. Chương 43 484
46. Chương 44 497
47. Chương 45 510
48. Chương 46 519
49. Chương 47 534
50. Chương 48 547
51. Chương 49 562
52. Chương 50 578
53. Chương 51 591
54. Chương 52 610
55. Chương 53 623
56. Chương 54 642
57. Chương 55 End 654

Đánh Cược Trái Tim

Giới thiệu

Nam : Hoàng Tuấn Tú - Một anh chàng điển trai với nụ cười làm cho người khác ao ước,nhất là khi a

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/danh-cuoc-trai-tim

1. Chương Mở Đầu

Chương mở đầu : Hoàng Tuấn Tú? Trường mình có người tên vậy sao?

Rầm….

"Gì gì… bom nổ à!!" Nhi vội vàng tỉnh dậy ngơ ngác,dáo dác nhìn xung quanh,nước dãi vẫn còn ở khóe miệng.

"Hu hu hu hu… híc híc… "

Sau khi tỉnh hẳn khỏi cơn buồn ngủ,Nhi mới thấy thì ra ko phải là bom nguyên tử công phá trường học,hay động đất làm trời long đất lở,có chút hơi tiêng tiếc,hóa ra chỉ là con bạn thân của mình vừa đập đầu rất ko thương tiếc vào cái bàn và đang ngồi khóc nức nở.

"Mày đang phá hoại của công đấy!" Nhi nói nửa thật nửa đùa muốn an ủi.Cứ tưởng nó sẽ quay lên chửi lại 1 trận,ai dè vẫn chỉ nghe thấy tiếng thổn thức bờ vai con nhỏ đang run lên từng chập.

Nhi lay mạnh vai nó, “Chuyện gì?Sao lại khóc?”

Rầm..

Cánh cửa gỗ của lớp 12A14 đập mạnh vào tường bật ra làm kính cửa vỡ tan.Một cô gái hùng dũng đứng ở cửa lớp hét lớn “Ai là Hoàng Tuấn Tú?”

Trong phút chốc ko khí im lặng bao chùm mấy chục con người đang ngồi thong dong tận hưởng giờ ra chơi trong lớp 12A14 bỗng im bặt.Chỉ còn nghe tiếng ồn ào léo réo như ong vỡ tổ từ phía sân trường.Mấy chục con mắt hướng về phía cô gái hùng hổ,ngay đơ ko thể nói thêm câu nào.Mãi 30 giây sau,1 cậu trai người gầy gầy đứng gần cửa bị cô “nghía yêu” sợ hãi chỉ chỉ về phía cuối lớp,một đám con trai đứa ngồi trên bàn đứa ngồi trên ghế đang trâu đầu vào nhau.Nhi gật đầu ý cho phép câu ta ra ngoài rồi hùng dũng xông vào cứ như đây là lớp của mình.

“Ai trong các cậu là Hoàng Tuấn Tú?” Nhi nhìn lũ con trai đảo 1 vòng là kẻ nào?Kẻ nào dám làm bạn cô khóc?

Mấy cậu con trai quay lại,nhìn cô,rồi lặng lẽ chỉ vào 1 tên cao cao,tóc dài thẳng mượt,mặt trắng đểu cáng (theo trong mắt của Nhi) tai đang đeo headphone,tay cầm psp đang ngồi ở giữa.Hắn cứ thờ ơ như ko phải chuyện của hắn.

Nhi tiến tới tách lũ con trai ra đập bàn cái rầm.Lúc này hắn mới quay mắt ra nhìn cô vẻ chẳng có gì ngạc nhiên.Thờ ơ tháo 1 bên tai nghe xuống.Lại con gái đến làm quen à?Trong lòng hắn tự nghĩ.

“Mày là Hoàng Tuấn Tú?” Nhi hỏi giọng hoàn toàn chẳng lịch sự tí nào nữa.

Gật đầu.Hắn đảo 1 vòng ánh mắt nhìn cô,mái tóc buộc cao,khuôn mặt trong cũng ko xấu nhưng nhìn đã thấy như bà chằn,cái quần bò đang mặc mới nhìn đã biết là hàng rẻ tiền,áo khoác đồng phục sọc đen trắng,lại chẳng hề trang điểm.Hết sức tầm thường.Hắn đeo lại tai nghe vào,ko để ý.

Đột nhiên cậu ta bị kéo bật dậy,còn chưa kịp hiểu chuyện gì,hóa ra là bị con bé đó túm cổ áo lôi dậy.

“Sao cậu dám làm bạn tôi khóc?” Nhi ghé sát mặt vào dọa nạt,mắt cô trừng trừng nhìn hắn.

Bốp..

“Ai da.Đứa nào phá đám thế?” Nghi bực bội quay lại đằng sau xem kẻ nào to gan dám đánh người.Ai dè mới quay lại mặt mũi đã có thêm 3 vạch đen.

Thầy giám thị… (-O- |||)

“Trần Hiểu NHIIIIIIIIII….” Ông thầy già đầu hói hơ hói hắt đeo 1 chiếc kính mặt mày đang đỏ bừng rít lên tên cô.

“Thầy..Thầy ơi.. Đau em thầy ơi!” Nhi vừa lấy tay cố giữ cho cái tai vừa la oai oái,năn nỉ ỷ ôi rầm trời nhưng vẫn bị ông thầy lạnh lùng xách tai ra khỏi lớp 12A14.

Vâng,thầy tên là Triệu Quốc Bảo,quả thật đúng là quốc bảo quốc gia,cho tới nay dù đầu của thầy đã ra đi bao nhiêu là tóc,giờ gần được như sân bay nội bài nhưng bạn đừng nhìn thế mà xem thường,thấy ấy vẫn là quốc bảo nguyên vẹn,chưa sứt mẻ tí nào đâu đấy,xin nhấn mạnh là ngoài tóc thầy cứ ra đi thì chưa có bất kỳ tổn hại nhỏ nhất nào cả.Đúng là động vật cần được bảo tồn mà.Bình thường Nhi vẫn thường nghĩ vậy nhưng vào lúc này,thật cô nghĩ đáng lý ra quốc bảo thì phải được lồng khung kính trưng trong bảo tàng quốc gia chứ.Đau muốn chết người rồi!!

Với mấy chục năm thâm niên công tác trong nghề,dù có bao nhiêu cái xuân xanh đã đi qua trên cái đầu gần như nhẵn thín lưa thưa mấy sợi tóc của thầy,thầy vẫn 1 lòng son sắc thủy chung với nghề giáo,và mục đích chủ yếu là lẽ sống của đời thầy là bắt những đứa học sinh vi phạm.Nhuộm tóc,ko mặc quần đồng phục,ko sơ vin,đi dép lê,đi học muộn,tóc tai gì mà dài thế.. vân vân và mây mây.. Bất cứ ở đâu có bất bình ở đó có Quốc Bảo.Thế mới nói cái tên nói lên tất cả..

“Thầy..Bỏ em ra em tự đi mà.Đau quá thầy ơi..Ối ..Thầy..” Nhi cố gắng khản giọng van nài,cuối cùng vẫn ko thoát khỏi gọng kìm của quốc bảo nước ta,bị lôi xềnh xệch lên phòng hội đồng.

Để cô đứng chịu phạt,quốc bảo của chúng ta lặng lẽ tiến lại bàn nước dài của giáo viên,giờ đang là giờ ra chơi nên các vị bô lão đang khá là đông đủ tụ họp để hội nghị diên hồng.Nhìn cô học trò nhỏ trong chiếc áo đồng phục mùa đông bị kéo vào ko khỏi tránh được sự chú ý của chư vị quần thần.Họ dừng mấy câu chuyện mang tiếng là chuyên môn,thật ra cô cũng biết thừa cô giáo thì nói về từ thức ăn tới mĩ phẩm,thầy giáo thì ko biết đang nói cái gì đôi khi hút thuốc uống miếng trà rồi lại cười với nhau.Trong thì bảo phòng nghỉ giáo viên phòng hội đồng,thật ra ngoài chức năng họp chuyên đề mỗi đầu tuần thì chả khác cái căng tin là mấy.Nhưng quả thật đây là cái căng tin mà học sinh ko nên bước vào.

Quốc Bảo lặng lẽ kéo 1 cái ghế gần nhất,với tay lấy cái bình trà trên bàn,rót 1 cốc vừa uống vừa lấy tay xoa tóc.Trong lòng Nhi đang nghĩ,rõ là lắm chuyện,có tóc đâu mà vuốt,bảo sao cứ ngày càng hói.Vừa nghĩ tới đây thì ngụm nước ngọt giọng của thầy đã trôi,thầy ngước lên nhìn nó,Nhi nuốt nước bọt cái ực.

“Em vừa làm gì trong lớp 12A14?” thầy nói giọng vẫn còn run run đang cố giữ bình tĩnh,dù sao cũng đang có nhiều người trong phòng.

“Dạ,em tìm tên khốn Hoàng Tuấn Tú ạ!” Nhi buột miệng.Vừa nói ra thấy mình bị hớ,vội vàng ngậm chặt miệng cúi xuống nhìn ngón chân mình đang tự đánh nhau trong giầy.

“Cái gì?” hoàn toàn mất bình tĩnh,quốc bảo nổi dậy rồi!!Nhi nghĩ,đúng là nên đóng khung cho vào bảo tàng mà,như thế mới an toàn được cho xã hội.

Kết quả của 1 lần vùng lên quật khởi này của cô là đình chỉ 3 ngày,phạt tiền thay kính cho lớp 12A14.Nhưng điều đó ko làm cho Nhi sợ,cô chỉ sợ bà mẹ già độc thân tiền mãn kinh đang ở nhà của cô.Hậu quả của 1 lần anh hùng là ngàn năm hối hận.Giờ Nhi đã thấm nhuần sâu sắc điều này.

Còn kẻ bị hại,chỉ lẳng lặng đứng nhìn trò vui,Trần Hiểu Nhi, cô thật đúng là ngu ngốc!!

2. Chương 01

Chương một : Sấm sét đùng đùng

“Mày ko sao chứ?” Ngọc nhìn Nhi đang đau khổ cái lưng nằm gập ra bàn than vắn thở dài mà lo lắng. “Xin lỗi tại tao!”

“Được rồi mà.Cũng ko phải tại mày!” Nhi 1 tay vẫn bẻ ngoặt ra sau vỗ vỗ cái lưng cố ngồi thẳng người dậy.Chỉ nên trách sao cô tốt số có bà mẹ quá sức tốt đi.

Mẹ cô tên là Vũ Quái Thư,mẹ cứ bảo ngày xưa ông bà định đặt mẹ là Vũ Quỳnh Thư,nhưng đến lúc điền vào giấy khai sinh bà lại ko nhớ viết chữ Quỳnh thế nào,thiệt khổ thân cái thời sau chiến tranh,người dân thì lam lũ đói khổ chữ nghĩa thì học hành quá kém đi,chỉ nhớ mấy chữ ở hàng đầu,cuối cùng Quỳnh thì viết thành Quái.Đúng là người thấy đau lòng,người nghe nhỏ lệ.Bi kịch xã hội vào thời kì mới giải phóng tiến lên công nghiệp hóa hiện đại hóa đất nước là thế đấy.Nhưng Nhi thì lại nghĩ,có chắc là nhầm chữ đó ko?Có khi người ta nhìn nhầm bà định viết dấu sắc cạnh chữ “U”,người ta lại đọc nhầm thành chữ “Ư”,nên mới thành thảm kịch như ngày nay đấy chứ.Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi,chứ cứ thử mở miệng nói lên lời xem.Cái mạng nhỏ bé mới 17 cái xuân xanh của cô còn sống xót được sao?

“Thấy khá hơn chưa?” Nhi nhìn Ngọc dò xét,ko biết Ngọc thế nào rồi.

Khẽ gật đầu Ngọc ko nói câu nào nữa.Nhi cũng chẳng dám hỏi thêm nhiều,trống đã điểm vào giờ học rồi.

Tiết đầu tiên của ngày thứ 6 xui xẻo lại là tiết địa.Cô giáo dậy địa nổi tiếng là hắc ám,nghe bà nói chyện ko khác gì móc họng người ta,cho nên mặc dù chẳng thích cái môn này chút nào,Nhi vẫn chỉ dám im lặng ko hó hé câu nào.Vừa than vãn cho cái lưng bị đánh trường kì 3 ngày nay.Thật là đáng bất hạnh,tất cả chỉ tại tên khốn đó.

Hắt xì...!!

Cả lớp quay xuống phía cuối lớp nhìn 1 gã đang nằm ngủ nơi bàn cuối, đột nhiên hắt xì hơi,hắn khẽ ngồi dậy nhăn mặt lấy tay day day mũi.Rồi hắn giơ tay lên rất cao "Thưa thầy,em muốn xuống y tế!!"

Ông thầy giáo gầy gò đang hướng dẫn bài giải đại số trên bảng đẩy gọng kính vuông lên thẳng sống mũi,nhìn bàn tay giơ lên rồi gật đầu.Tiếp tục quay lại viết tiếp.

Hắn thảm nhiên đứng dậy giữa những tiếng loạt xoạt ghi chép bài vở,hắn tỉnh bơ đẩy cánh cửa lớp bước ra ngoài,nhìn tấm kính trên khung cửa gỗ sơn màu xanh mới được thay,hắn ko khỏi nhớ lại,đạp cửa xông vào rất hoành tráng,rồi lại bị xách tai lôi về.Rồi đóng cửa lớp lại hắn hơi rụt cổ lại vì cái ko khí mùa đông Hà Nội.Lặng lẽ phóng tầm mắt qua cái lan can tầng 3 nhìn xuống khoảng sân trước,thật là yên lặng.Rồi hắn sải bước đi về hướng cầu thang,đi xuống phòng y tế ngủ tiếp.

Trường phổ thông cơ sở Đống Đa nằm trong 1 ngõ nhỏ trên phố Tôn Đức Thắng,ngôi trường cũng ko lớn là bao nên cứ phải chia 2 ca sáng chiều thì mới đủ lớp học.1 nửa khối lớp 11 và toàn bộ khối 12 học buổi sáng,còn khối 10 và nửa khối 11 còn lại học buổi chiều.Ngôi trường chia làm 2 dãy nhà chính,nằm đối nằm nhau cách 1 dải sân,ở giữa nối 2 dãy nhà nơi thiêng liêng tổ quốc ghi công của các cán bộ giáo viên nhà trường.Thế nên để từ dãy nhà nọ sang dãy nhà kia thà là leo cầu thang mấy tầng băng qua khoảng sân cũng chẳng có đứa học trò nào lại ngu ngốc dùng đường ngắn đi qua dãy phòng giáo viên hết.Tú lao 3 tầng cầu thang xuống sân đi tới phía cổng trường,phòng y tế nói là thế,thật ra kê có mấy cái giường căng vải trắng phòng khi có trường hợp xảy ra,nhưng thật ra vốn là chỗ an toàn nhất cho bọn học sinh trốn tiết.

Hắn bước vào phòng,nhìn cái giường khẽ nhăn mặt.Giường gỗ lim ngày xưa lại ko có đệm,có cần thiết phải chơi nhau vậy ko?Bên trường cũ của hắn ít nhất giường cũng có cái đêm dù là đệm mỏng quẹt cứng keo.Thế này làm sao ngủ.Nhưng đến nơi rồi chẳng nhẽ lại về lớp.Thôi thì đành đâm lao theo lao.

Sau khi cô giáo vụ y tế ghi tên hắn vào sổ chực,ngán ngẩm nhìn lũ học trò giờ càng tìm cớ trốn học 3 cái giường phòng y tế đều có người rồi.Đưa mắt chỉ vào cái giường ngoài cùng còn đang trống.Rồi cô lẳng lặng ra ngoài,tiến về phía gần cổng quyết định ra đồn bốt gác để buôn dưa lê với bác bảo vệ.

Thấy giường bên có tiếng con trai,chiếc giường ở giữa bỗng có giọng nói nhỏ nhẹ phát ra "Anh Tú?"

Hắn ngẩng mặt lên,bên kia tấm màn trắng được kéo ra là 1 khuôn mặt trái xoan trắng ngần,mái tóc thẳng chảy suông xuống ôm lấy khuôn mặt.Cô gái xinh xắn nhỏ nhẹ nhìn hắn cười.

Hắn hoàn toàn ko có chút ấn tượng.Cô ta là ai?

"Em là Ly,hôm trước anh em mình vừa gặp nhau ở DiamondD." Cô gái nhanh nhẩu.

Anh nhìn cô 1 lượt,vẫn chẳng nhận ra ai với ai.Vào đó nhạc thì nhiều,gái cũng lắm,toàn gương với đèn laze biết bé nào với bé nào.Cũng ngực đấy,mông đấy,mặt có khác chút cũng chẳng phân biệt được.

"Tối nay anh có dự định gì ko?" cô gái nhìn vẻ mặt chờ đợi.

"Ukm cũng có." Anh ngồi xuống giường nghĩ sao lằng nhằng dữ.

"Em có thể tham gia ko?"

Nhìn cô gái 1 lần,trông cũng ko tới nỗi tệ,còn cái tướng ngồi hai tay chống giường cố mà đẩy vòng 1 khoe dáng thế kia.Chắc cũng có kinh nghiệm.Hắn mỉm cười "Được thôi!"

Cô gái tỏ rõ vẻ vui mừng vỗ hai tay vào nhau "Tốt quá.Ở đâu vậy anh?"

"Loo Pub." Anh chốt 1 câu rồi ngả người xuống giường ko muốn nói thêm câu nào nữa.

“Vậy tối nay nha anh,anh cho em số điện thoại em còn gọi.” cô bé mừng rơn lấy cái điện thoại ra,ko ngờ cá dễ cắn câu thế.

“0906xxxx” hắn đọc mà vẫn ko thèm nhìn cô bé 1 lần,giống như nghĩa vụ nói cho xong để được yên thân.

“Vậy anh nghỉ ngơi nhé,tối gặp.” cô gái ngọt ngào hý hửng lưu số rồi đi khỏi phòng y tế.

Thời gian cứ chậm chạp chậm chạp trôi mà ko có bất cứ tiếng động nào nữa.Yên tâm ko còn ai để ý kẻ ở giường phía trong cùng mới nhẹ nhàng ngồi dậy.

Tự nguyền rủa đòn roi trừng phạt của bà già,bắt cô làm culi cả 3 ngày bị đình chỉ,vừa ngồi dậy vừa muốn khóc,mà vẫn phải nén ấm ức trong lòng,ko dám kêu vì sợ bị phát hiện.Bước thật khẽ ra ngoài cửa.Khẽ nhìn lại tấm vải trắng đang che bóng dáng người nằm ở chiếc giường ngoài cùng,cô khẽ cười nham hiểm.

“Ha ha ha,cứ chờ đó cô đây sẽ cho người biết thế nào là lễ độ.Loo Pub ak?Cứ chờ trò vui đi!”

“Nhi,mày thật muốn làm chuyện này?” Ngọc nói nhìn Nhi ko chớp mắt.

“Dĩ nhiên!Mày biết tính tao rất sòng phẳng mà có thù ko báo để ăn cơm nghẹn chết à?” Nhi nói chỉ tay vào mặt mình.

“Nhưng có vẻ ko hay lắm.” Ngọc ngần ngừ.

“Có gì mà ko hay,cứ xem như chúng ta đi chơi đi!” Nhi nói cầu hòa cố đẩy cô gái bước ra khỏi cửa.Loo Pub thẳng tiến nào.

Ring ring..Ring ring..

“Alo?” đến hồi chuông thứ N Tú mới nhấc máy với cái giọng khó chịu.

“Thằng bạn tối nay thế nào đây?” đầu dây bên kia giọng nói trầm trầm trêu chọc.

“Vẫn như mọi khi!” hắn trả lời đưa tay dụi dụi mắt.

“Có tay vịn chưa?” bên kia đầu dây vẫn tiếp tục tọa đàm.

“Tính sau.” Hắn trả lời,rồi dập máy.Đứng dậy khỏi chiếc chăn ấm áp,vừa hạ chân xuống giường thì điện thoại của hắn lại rung 1 lần nữa.

“Lại gì nữa?” hắn nói giọng cáu kỉnh.

“Em..em chỉ muốn hỏi mấy giờ chúng ta gặp nhau?” bên kia giọng con gái yêu kiều nhỏ nhẹ vừa nghe tiếng hắn gắt.

“Ah.. 8 giờ đi.Anh đợi ở đầu đường Thanh Niên.” Cũng chả biết là ai nhưng gã cứ nhận bừa.

Tiếp theo là tắm rửa thay đồ phục vụ cho chiến dịch.

“Này mày đang làm gì đó?” nhìn con bạn lấp ló thụp thò ở bên đường đã đến nơi mà chẳng vào ngay,Ngọc ko khỏi nghi ngờ.

“Mai phục!” Nhi nói,mắt vẫn hướng sang bên đường chỗ bãi xe,chờ đợi con mồi xuất hiện để giăng bẫy.

Những anh chàng trông xe hiếu kì nhìn 2 nữ sinh cứ ngó đông ngó tay,ko rõ họ là khách hay là kẻ trộm đây.Loo Pub là 1 Pub gần đây khá nổi trên đường thanh niên,mặt tiền của quán nổi bật với mầu trắng trông rất trang nhã với những cột xi măng tròn trông như kiến trúc Châu Âu cổ,đôi khi bạn có thể đi qua mà mơ hồ ko để ý thấy cái cổng trắng đó,nhưng trái với cái vẻ giản dị thanh lịch bên ngoài,vào trong bạn sẽ biết thế nào là nhiệt.Đông đúc,chật chội,những dãy bàn cao kín người mỗi ngày thứ bảy,đôi khi người ta sẽ tự hỏi họ đang nóng lên vì rượu,bia,nhạc quá bốc hay bởi vì quá đông người??

Sau đến cả tiếng tập kích mai phục cuối cùng,Nghi cũng phát hiện mục tiêu.Một chiếc Audi bạc đỗ lại trước cửa quán.Đám trông xe vội vàng săn đón như con mắt nhìn thấy vàng,cửa xe bật mở,đôi giầy hàng hiệu bóng loáng bước xuống trước,rồi cái thân hình đáng ghét tiếp tục thò ra,bên kia 1 cô gái đang hý hửng mở cửa,mặt mày vênh ngược lên trời thỏa mãn.Cô ta hý hửng chạy tới ôm tay cậu con trai kia cả 2 khuất bóng vào trong cánh cửa gỗ xanh của quán.

"Trời ơi,người đẹp..xe còn đẹp hơn!!" Ngọc suýt xoa.

Nhi đôi mắt trái giật giật,răng nghiến kèn kẹt nhìn hắn.Ông trời,ông làm cái trò gì vậy?Đây là truyện tranh thiếu nữ chắc,cũng chẳng phải phim thần tượng,sao có thằng học sinh cấp 3 mua nổi Audi để đi chứ??Có cần thiết phải bất công như vậy ko??

"Hắn..làm sao hắn đủ tuổi có ô tô??" Nhi gào lên.

"Có tiền là có tất cả!" Ngọc thản nhiên thốt ra 1 câu làm cho Nhi giống như vừa bị cả quả chùy thụi vào mặt.Thật bất công.Cái thằng khốn đáng ghét đó thì có Audi mà đi,trong khi cô thì có xin đổi điện thoại cũng là đợi hít mùa xuyên thế kỷ.Càng nghĩ càng uất hận ông trời.Nhưng rồi môi cô nhếch lên khoái trá.Như vậy cũng ko phải ko tốt.Xem ra là ông trời giúp ta.Hahahaha!!

"Đi theo tao!" Nhi nói kéo tay Ngọc về phía bãi trông ô tô gần công an phường.

"Mày làm gì vậy?" Ngọc hỏi nhìn nó 1 cách nghi ngại,mỗi khi nó có cái gương mặt xảo trá này là y như rằng,ắt có sự.

"Theo tao!" Nhi tiếp tục cười gian xảo,kéo cô bạn đi.

Bãi để xe cũng khá là vắng,chỉ có 2 người đang ngồi oánh cờ đàm đạo ở ngoài cửa,cũng phải,bãi toàn là ô tô,họ có lơ đễnh chút,thì cũng chả ai đi vào nhét ô tô vào túi ăn cắp rồi đi ra được.Thế nào cũng phải qua mặt họ.Mà cả cái khối tiền to nặng đến cả tấn đó đến trước mặt,chỉ có hội nhìn mặt trời mà ko thấy lóa mới ko phát hiện ra thôi.Thấy 2 cô gái hiền lành dễ thương vào bãi xe,họ chỉ nghĩ là cô bỏ quên đồ trong xe,cũng thường có mấy cô lén vào xe trang điểm lại rồi mới đi.Ôi con gái mà,việc gì phải lo hão.

"Mày tính làm gì?" Ngọc lo lắng nhìn con bạn đang lao tới chiếc Audi bóng loáng cười gian xảo.

"Mày cứ để yên,canh chừng cho tao!!" Nhi vừa cười,vừa lôi trong túi ra con dao dọc giấy.

"Mày..Mày ko định…" Ngọc nhìn con bạn tà ác ko tin được.Nó đúng là quá sức ác liệt.

"Bảo canh chừng rồi mà." Nhi nhăn mày nhìn con bạn thân cảnh cáo.

Sau 1 hồi lục đục xử lý nhanh gọn cả 3 chiếc lốp của chàng audi đẹp mã,Nhi mới mỉm cười "Vì lòng nhân nghĩa,vì 1 xã hội tiên tiến lành mạnh,chừa lại 1 lốp nguyên vẹn cho hắn!" phủi phủi tay,cô khoác tay Ngọc ra ngoài bình thản.Đi qua chỗ 2 ông lão đánh cờ còn cười giơ tay chào 2 bác.Hai ông cũng thuận tiện chào lại cô bé tươi tắn vui vẻ,cảm giác như tuổi xuân đang trở về.

Nơi quầy bar sáng đèn nhiều màu sắc nổi bật trong bóng tối,sàn nhảy chợp chờn những ánh đèn laze xanh quét qua quét lại,DJ thì cũng đang vặn vẹo theo điệu nhạc ồn ào,hầu hết các bàn trong pub đều đã kín người,những cô gái mặc đồ đẹp thi thoảng lại nhúc nhích cơ thể theo điệu nhạc.Cô gái xinh xắn ngồi trên quầy bar cũng ko ngoại lệ,mặc cho người ngồi cạnh cô chỉ chăm chăm cầm cốc rượu uống rồi quay sang nhìn mấy chiến hữu nói chuyện.

"Em nào vậy?" Duy,bạn thân chí cốt của hắn mỉm cười huých nhẹ,chỉ chỉ em gái đang đi đưa trên ghế cạnh hắn.

"Ko biết!" hắn cười nửa miệng đáp gọn lỏn.

"Thằng này.." Duy cười bá cổ thằng bạn.

"Cá đến miệng chẳng nhẽ ko đớp!" hắn cười.

Bỗng nhiên…

Ào…

"Á…." Hắn la lên oai oái,cảm giác từ vai áo ướt nhoẹt,lành lạnh,nước đang rỏ tong tỏng xuống sàn.

Quay người lại giận dữ đôi mắt hắn mở to ra,rồi bỗng thu ánh nhìn lại nở 1 nụ cười khinh khỉnh "Trần Hiểu Nhi"

Duy cùng với Mạnh,Hiếu,Vũ đều quay lại,nhìn cô gái người nhỏ bé,khuôn mặt cương nghị đôi mắt sáng long lanh đang ở trước mặt mình.Duy khẽ liếc Tú,rồi lại đổi hướng nhìn cô gái.

"Ôi xin lỗi,tôi ko nhìn thấy!" Nghi vờ giơ tay lên che miệng tru môi lên nói vô cùng thái quá đáng yêu, rồi quay người bỏ đi.

"Cô đứng lại!" Tú quát lớn.

Ngọc ở cạnh túm nhẹ tay Nhi lo lắng.Nhìn Tú gương mặt điển trai,mái tóc mềm mại,đôi chân mày đậm đen nháy,đôi mắt sâu thẳm xoáy cái nhìn tức tối,giọng nói lớn đến độ phút chốc tai Ngọc như hoàn toàn ko còn nghe thấy tiếng ồn ào nào của nhạc nữa.

Nhi dừng bước,từ từ quay người lại.Miệng nở 1 nụ cười mặt nhìn thẳng vào Tú khiêu khích.

"Chuyện gì?"

"Cô cố tình phải ko?" Tú hỏi.

Nhi chống cằm vẻ hơi suy tư,cô nhếch môi suy nghĩ,thật sự lúc này trông dáng bộ của cô rõ ràng đang làm trò, "Biết làm sao nhỉ,nhưng đúng là tôi cố tình đấy!" nói rồi cô nở 1 nụ cười dễ chịu.Sau mấy cái lốp xe thì như thế này cũng giúp cô hạ được mấy phần hỏa mà hắn gây ra.Đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng tự tin nhìn hắn ko chớp mắt.

"Cô.." Tú gần như phát khùng,cái con nhỏ này thật là ko biết trời cao đất dày,hôm đầu tiên thì đạp vỡ cửa lớp anh,hôm nay thì ở giữa pub mời anh uống bia miễn phí,thế là đi tong cái áo mới rồi.Rõ ràng cô ta có thù với anh từ kiếp trước,rõ ràng luôn muốn làm khó anh.

"Ko phải chỉ vì có mỗi cái áo mà lại khiến anh phải bận tâm thế chứ?Công tử ko phải anh keo kiệt nổi giận với 1 cô bé chỉ vì 1 chiếc áo hàng hiệu chứ?Thật ko phong độ gì hết!" Nhi vẫn ung dung bình thản nói chuyện khóe miệng vẫn nhếch lên tự tin.

"Hay là thế này đi" tiến lại gần gã con trai mặt trắng đang đỏ lừ vì tức tối,cô điềm tĩnh đặt chai bia lên quầy bar,tay đút vô túi quần tìm kiếm vừa chậm rãi nói,"Tôi cũng ko phải người ko biết lý lẽ,anh cảm thấy khó chịu dù tôi đã xin lỗi thì xem ra tôi sai thật rồi.Tôi trả tiền giặt ủi cho anh xem như bồi thường được chứ?",Nhi cố ý nói to hơn so với bình thường đoạn "cảm thấy khó chịu dù tôi đã xin lỗi" vừa nở 1 nụ cười đắc thắng,nói rồi cô rút trong ví ra tờ 500 nghìn polime xanh ngời sáng,dù trong lòng xót xa vô vàn,nhưng đổi lấy cái sự nhục nhã của gã công tử này thì cô dù ruột đau như cắt,nước mắt đầm đĩa vẫn cứ thẳng tay mà trị,đặt vào bàn tay hắn,ko quên 1 nụ cười mê hồn trận của kẻ chiến thắng "Tiền giặt ủi!Ko cần thối!" Rồi lẳng lặng bước đi.Trong lòng ko khỏi nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Lúc này tứ đại công tử bên cạnh Tú đang gập cả người lại,nén cười mà đến sặc,anh chàng bartender cũng lấy tay còn đang cầm khăn lau ly lên che miệng cười.Dường như cảm nhận được cuộc chiến đến hồi gay cấn,mọi ánh mắt trong cái phòng chật hẹp dần dần đổ dồn về phía quầy bar,ko khí cứ lầm rầm những lời bàn tán dần lan rộng,lan rộng hơn.

Hoàng Tuấn Tú,lần đầu tiên gặp 1 cô gái khiến hắn căm phẫn tới thế.Bất giác bàn tay đang cứng đơ nhìn tờ 500k trên tay mà cứ giật giật từng mạch máu ko ngừng,lại nghe xung quanh cứ lầm rầm bàn tán,mấy thằng bạn thì đang nghiêng ngả vì cười.Nhục..Nhục dần đều..Nhục như con trùng trục..Nhục…Quá Nhục!!

"TRẦN HIỂU NHI!CÔ ĐỨNG LẠI CHO TÔI!!" hoàn toàn mất bình tĩnh Tú nắm chặt tay lao về phía trước tính giữ cô ta lại.

Bất chợt,Nhi thấy hắn lao tới,khẽ tách đôi tay đang khoác tay cô run rẩy của Ngọc ra,đẩy sang phía đối diện,còn cô khẽ nghiêng người né sang phải.Kết quả là..

Haizz..

Ông cha ta nói có bao giờ sai đâu,giục tốc bất đạt.Chẹp chẹp cổ nhân đã có nhời thế mà hắn lại bỏ ngoài tai,hèn chi càng muốn thể hiện,thì lại càng ấn tượng khó phai.

Nhìn cái bóng lưng dài tướng cao tới 1m8,bờ vai rộng lớn,trên vai áo 1 bên ướt sũng nước đang nằm hôn mãnh liệt đất mẹ,2 tay giơ cao 1 cảm giác rất yomost,Nhi ngồi xuống cạnh hắn,khẽ lắc đầu vẻ rất thương xót.

"Chẹp chẹp..Thật đáng tiếc.Công tử anh ko sao chứ?Tôi biết anh muốn mau chóng đi giặt áo,nhưng cũng ko cần vội vậy đâu.Cũng may ở đây ko có trẻ con ko cái tướng anh đè chết người rồi đó.Thật nguy hiểm quá.Chà sàn nhà trơn thật,lần sau đi nhớ mang giầy đế chắc 1 chút,tránh trơn trượt.Tôi đi trước!" nói rồi,Nhi ko giấu được nụ cười thật lớn trên khuôn mặt kéo tay Ngọc vừa bị dẹp bên đường đi ra cổng,trước bao ánh nhìn đắm đuối con cá chuối của mọi người.

"Ha ha ha .."

"Ha ha.. đau bụng chết tôi rồi.."

"Đừng nói nữa… tao.. tao sắp ko được rồi.."

Tú đứng dậy,lấy tay day mũi còn hơi đau,tức tối nhìn mấy thằng bạn thân đang nghiêng ngả cười rất thỏa mãn.Nỗi uất hận trào lên đến tận cổ,mắt nổi lửa muốn phụt máu ra ngoài.

Duy tiến tới chỗ thằng bạn đang mặt mày bốc hỏa,khoác vai cầu thân,bị nó giận dữ đẩy cái huỵch.

"Được rồi,được rồi,quí công tử.Lại ko phải tại tao.."

"Muốn cười thì cười đi đừng có làm trò với tao" Tú sắc mắt nhìn thằng bạn cái miệng đang rộng ngoắc khuôn mặt thì hớn hở , mà căm tức.Quả nhiên vừa dứt lời..

"Hahaha.. Cám ơn.. tao.. phải nhịn nãy giờ.." nó cười đến độ gập cả bụng lại,toàn thân run rẩy nhìn chỉ muốn đạp 1 cái.

"Anh ko sao chứ?" cô gái nhẹ nhàng tới bên cạnh đưa lên 1 cái khăn tay.

Anh nhìn cô bỗng chốc lại càng thấy khó chịu,con gái.Cầm chiếc khăn trắng từ bàn tay mềm mại,giật 1 cái ko lưu tình,lau lau gương mặt điển trai của mình cố bình tĩnh.Phong độ!Phong độ!Phải phong độ…Nhưng mà..

"Chúng mày cười đủ chưa hả?" Tú tức giận gào lên nhìn lũ bạn vẫn đang tiếp tục.Trong bao năm sống trên đời chưa bao giờ có 1 ngày tồi tệ như hôm nay.Bị 1 đứa con gái ngang ngược hạ nhục.Thù này nhất định phải tính.Đấm vào bàn quầy bar cái Rầm..

"Đi chỗ khác!!" anh tức giận rút ví trả tiền rồi rảo bước ra cửa.Cô gái vội vàng chạy theo.Mấy thằng bạn thấy anh khó chịu cũng đành di tản chuyển địa điểm.

Tới khi ra tới bãi để xe thì..

"Mẹ kiếp..TRẦN HIẾU NHI,cô đừng mong sống xót!!" Tú gào lên giữa bãi xe làm cho mấy ông bảo vệ đều quay ra nhìn hoảng hốt.Cậu ta bị gì thế?

Duy cúi xuống nhìn con Auddi đang thương cảm xịt hoàn toàn 3 lốp.

"Cũng thật tàn nhẫn chứ!" vô cùng thương tiếc nhìn thằng bạn,miệng khẽ lẩm bẩm "Cậu gặp phải khắc tinh rồi!".Nói rồi lục túi rút điện thoại ra gọi cho hãng sửa chữa bảo họ tới lấy xe mang về xưởng thay lốp.

"Anh đừng bực quá!" cô gái hơi nhướng đôi chân mày lá liễu yêu kiều đưa tay định vuốt mái tóc anh.Bị anh hất mạnh tay ra.

"Cút!" anh gắt.

"Dạ?" cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Ko nghe rõ à.Tôi bảo cút!!” Tú đốp thẳng vào mặt cô gái hoàn toàn ko nể tình.Cứ léo nhéo bên tai từ tối đến giờ thật khiến người ta bực bội.

Duy thấy vậy vỗ vỗ vai cô gái,nói dăm câu an ủi rồi rút ví đưa tiền cho cô bắt taxi về.Quay lại nhìn thằng bạn đang hoàn toán mất hết bình tĩnh.Hắn vỗ nhẹ vai Tú.

“Chuyện gì?” Tú lại sừng cộ.

“Lên đó làm vài ly.” Duy chỉ mặt về phía sofitel cao ngất chói sáng đầu đường Thanh Niên.Dù sao xe cũng xịt lốp ko đi được.Tìm 1 chỗ yên tĩnh nói chuyện cho thằng này bớt điên tốt hơn.

Hắn gật đầu.

Ngồi trên tầng cao ngất của khách sạn sofitel nhìn xuống dưới,ngút ngàn tầm mắt là hồ Tây gợn sóng,đường Thanh Niên giờ thu nhỏ lại thành 1 dải dài đầy những chấm đèn nhỏ sáng lấp lánh.Quán bar ở khách sạn này rất đẹp,quầy bar hình vòng cung làm bàng gỗ đen bóng loáng mềm mại ôm lấy cây cột trụ.Phía đối diện là những cửa sổ cao kính trong với rèm phủ sang trọng.Ở mỗi ô cửa sổ là 1 bàn kính cao có 2 ghế ngồi.Phía góc trong phòng còn có thêm 1 bàn lớn cho những người đi đông nếu ko thích ngồi cửa sổ có thể vào trong.Duy chọn 1 ô cửa sổ rồi các chiến hữu bắt đầu kéo ghế tới ngồi.

Tú cảm thấy khá hơn 1 chút khi uống vào 1 ngụm wishky đá cay sè cả lưỡi.Dường như nỗi tức giận trong lòng bị nồng độ cồn trong rượu đánh bật đi cả.

Duy thấy Tú đã bình tâm lại,mới bắt đầu chậm rãi hỏi “Cô gái hôm nay là ai?”

Tú cười 1 cái khinh bỉ,lại thấy trong bụng sôi lên tức giận,cầm chiếc cốc uống thêm 1 ngụm nữa rồi mới nói chuyện “Trần Hiểu Nhi”

“Chà,còn nhớ cả họ cả tên cơ đấy!” Duy nhìn thằng bạn vẻ hơi thú vị.

“Tao cũng ko muốn nhớ đâu!” Tú đốp lại lườm thằng bạn 1 cái,sao nghe giọng nó thấy có vấn đề quá đi.Nhưng rõ ràng anh cũng đâu chủ định nhớ tên cô,chỉ tại thầy giám thị hét quá to nên bất giác ghi nhớ rõ ràng thôi.

“Nhưng cô gái đó cũng mãnh liệt thật chứ.Chưa bao giờ thấy cô gái nào như thế!” Hiếu xen vào vẻ rất thích thú.

“Đúng là cô ta rất được!” Mạnh bồi tiếp.

“Rất cá tính!” Vũ nhận xét.

Tú lườm 3 thằng bạn 1 cú khắc cốt ghi tâm.Ôi những thằng bạn tôi,sao chúng nó tốt tới vậy chứ.Bạn chúng nó bị chơi tới mặt mũi tối sầm,mà chúng nó lại ngồi ca ngợi đối thủ.Lại uống cạn chiếc cốc.

“Rót.” Tú đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn.

Duy nhìn thằng bạn đang thần trí điên đảo thì lấy làm vui thích lắm.Vừa rót rượu cho hắn vừa nghĩ cách cho hắn vào tròng.

“Nhưng thật sự thì nhỏ đó ko tồi!” đôi mắt hắn khẽ liếc lên nhìn phản ứng thằng bạn.

“Cái gì mà ko tồi?Con nhỏ đó là con nhỏ tồi nhất mà tao từng thấy.” Tú gắt lên. “Người thì chẳng có tí nào hấp dẫn,tính cách thì chanh chua,thô lỗ.Mày có biết lần đầu tiên nó đạp vỡ kính cửa lớp tao xông vào ko?” Tú tức tối phun ra bằng sạch.

“Đập vỡ kính?” Duy hỏi lại rồi bật cười,quả là một người thú vị.

“Nhưng xem ra lại chính là khắc tinh của mày.”

“Khắc cái gì mà khắc.Tao mà lại sợ con nhỏ đó à?” Tú nhìn Duy tức giận.

“Tao lại thấy xem ra mày chẳng thể nào thắng nổi nhỏ đó.” Duy ánh mắt gian trá nhìn Tú đang tức giận mà ánh lên nét cười tà ác.Con cá đã cắn câu.

“Ai bảo thế?Chẳng qua tao nể nó là con gái thôi.Chứ sao tao phải sợ nó!” bị kích tướng Tú dương dương vỗ ngực.

“Được,vậy thì chơi trò cũ.Mày thấy sao?” Duy nở nụ cười.

Hiếu,Mạnh,Vũ hồi hộp ngồi nghe hai đại ca đấu khẩu từ nãy giờ đầy kì vọng.Màn kịch hay sắp được bắt đầu.

“Trò cũ?” Tú nhìn vào trong đôi mắt Duy ngờ vực.Tên đểu rõ ràng đang muốn đưa ta vào tròng.Ta đâu dại thế. “Ko chơi!” nói rồi tiếp tục uống rượu.

“Coi kìa.Lần đầu tiên cậu từ chối ko chơi,còn chối là ko phải sợ con nhỏ đó.Cũng phải.Nhỏ đó là khắc tinh của cậu mà.” Duy nhún vai giễu cợt,ánh mắt đưa về phía Tú chờ đợi.

“Ai bảo tao sợ.Đã bao giờ tao thất bại trong trò đó chưa?”

“Chưa!” Duy nói,nhớ lại những lần cá cược trước có chút ngậm ngùi.Thế cho nên lần này nhất định phải phục thù bằng được.

“Vậy nên ko cần phải cá cũng biết kết quả rồi!” Tú tự đắc ánh nhìn lại trở nên cao ngạo nhớ tới chiến tích oai hùng của mình.

“Đã tự tin vậy rồi sao lại ko dám cá?” Duy mỉm cười. “Hay bởi vì lần này ko có tự tin?”

“Ai bảo tao ko tự tin.Ko có đứa con gái nào thoát khỏi tay tao cả!” Tú mạnh miệng,nhưng khi nghĩ tới cái hình ảnh bé nhỏ kia,ko khỏi thấy vị chua trong lưỡi.

“Vậy thì.. Cá chứ?” Duy nở 1 nụ cười tự tin nhìn Tú đang bị sa bẫy.

“Được cá!” Tú nói siết chặt hơn cái cốc.Ko tin là cô có thể thoát khỏi tay tôi.

“Tiền cược vẫn như mọi khi 10tr?” Tú nói nhìn thằng bạn đang nở 1 nụ cười đầy tự mãn.

“Tùy cậu!”

“Đằng nào cũng đã lâu ko chơi vậy chơi lớn chút đi.50tr.Nếu tôi thắng cậu phải đưa tôi!” Tú nói.

“Ko vấn đề.Nhưng mà luật chơi lần này hơi khác 1 chút.” Duy nhếch mép.

“Khác?” Tú nheo mắt nhìn khuôn mặt gian xảo của thằng bạn.Lại định giở trò gì đây?

“Thời gian quen nhau phải là 100 ngày,và mày phải đưa ra chứng cứ là mày thật sự thịt được nhỏ.” Duy thản nhiên thốt ra lạnh băng.

“Tao có bao giờ chưa thịt mà lại nói là thịt rồi đâu!” Tú nói vẻ bất bình.

“Sao?Sợ ko thịt nổi nhỏ à?” Duy đánh 1 đòn phủ đầu.Rất thú vị nhìn thằng bạn đang hoang mang.

“Ai nói thế?” Tú trả lời lạnh lùng. “Được,cứ vậy đi!”

“Được.50 triệu.Tao cá mày ko thể cưa đổ con nhỏ,nếu mày làm được,ví của tao sẵn sàng mở ra bất cứ lúc nào.” Duy điềm nhiên cười vô cùng tự đắc,giống như nắm trong tay phần thắng rồi.

Đột nhiên nghĩ lại em Audi mà Tú thấy chút chua xót,liệu có khi nào bị làm thịt như con xe ko?Nhưng ko lý nào anh lại phải sợ 1 đứa con gái.Công tử làng chơi này chưa ai mà chưa có được.Cứ chờ đó Trần Hiểu Nhi,xem tôi bắt đầu tóm lấy cô thế nào đây.

Hắt xì……!!

“Mày sao thế?” Ngọc nhìn lại phía sau xe máy con bạn thân vừa sổ mũi.

“Tao cũng ko biết nữa!” Nhi hoài nghi lấy tay quẹt quẹt mũi.

“Ai bảo mày làm việc xấu cho lắm vào,chắc chắn là quả báo!”

“Quả báo cái gì?Tao làm việc xấu bao giờ?Mày đang trù tao đấy hả?”

“Việc xấu hả,vừa cách đây 1 tiếng chứ bao lâu!”

“Này.Mày có phải bạn tao ko?Rõ ràng tao làm việc tốt.Sẵn sàng nhận lỗi khi làm sai,lại còn chịu trách nhiệm đàng hoàng.Chỉ mỗi tội…” nói tới đây thì nụ cười trên mặt Nhi tắt ngúm.Tay đưa lên miệng chúm chím “Từ giờ tới hết tuần đói rồi!!”

Nghĩ lại tờ polime yêu thương vừa được phân phát lúc tối chỉ sau có vài tiếng đã đi về nơi xa lắm mà trái tim thiếu nữ cứ rung lên từng nhịp bồi hồi.Nước mắt nước mũi cứ theo thế mà nhỏ tong tỏng.

“Khiếp trông mày ghê quá!Nín ngay!” Ngọc quay lại nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng người giật mình thon thót.

“Ngọc ơi,tao biết sống sót thế nào tới hết tuần sau đây?Chả nhẽ uống nước lọc cho qua bữa?”

“Sao nãy rút tiền ra ko suy nghĩ cơ mà!!”

“Để páo thù phải hy sinh vì nghĩa lớn.Nhưng hình như hy sinh quá lớn mất rồi!!” Nhi gào lên nức nở.

“Nãy nghĩa khí lắm mà.Còn nói thêm “Ko cần thối” ” Ngọc châm biếm.

“Tao có nói vậy hả?” Nhi mơ hồ.

Ngọc gật gật đầu.

“Vậy giờ quay lại bảo thối lại tiền được ko?” Nhi hỏi.

Bốp..

“Ái.Mày đang lái xe cơ mà!” Nhi hét lên.

“Thiệt muốn chết với mày.” Ngọc nói nhìn con bạn.Nhưng trong lòng lại có chút vui vui.Rõ ràng biết nó vì mình làm nhiều chuyện như vậy,ko khỏi thấy tràn trề niềm vui.Ôi tình bạn vĩ đại.Đang ấp ủ mộng đẹp thiếu nữ thì bỗng.

Đùng .. Đùng..

“Sấm chớp ở đâu mà to thế?”Nhi nhìn ngút tầm mắt hồ Tây thấy ánh chớp xanh lóe lên từng chập.

“Về nhà thôi!” Ngọc nói,vít côn phóng thiệt nhanh chỉ sợ gặp mưa.

Nhi thì vẫn đang bâng kua nghĩ xem mai đi học gặm cái gì để chia sẻ niềm đau với cái bụng rỗng,rồi mai lại là thứ 7 thế này thì đến cốc bát bảo cũng chả có mà uống.Ôi!Chả nhẽ phải ở nhà!Tên khốn Tuấn Tú,đúng là khắc tinh với ta,từ lúc đạp cửa vào gặp hắn xui xẻo cứ ùn ùn ko gọi mà kéo vào.Thiệt đúng là tên xui xẻo.

3. Chương 02

Chương hai : Màn mở đầu - Tuyệt chiêu tán tỉnh

Hôm nay là cuối tuần,mới là ngày thứ 2 kể từ khi mãn hạn đình chỉ.Nhi chạy hồng hộc tới cổng trường nhưng cái cổng xanh im lìm vẫn lạnh lùng như mọi khi.Thôi đành vậy.Nhi quyết định vòng ra sân sau,chuyện là thế này,trường dạo này đang tu bổ lại,phía khoảng sân sau tường siêu vẹo lẻng xẻng nhưng vì đang bận thi công lại khu nhà học nghề và phần khu nhà trước,nên cái tướng siêu vẹo ở sân sau vẫn cứ để siêu vẹo như thế.Đấy cũng là tấm vé an toàn để lẩn vào trường mà ko ai biết của các cô cậu thích cảm giác mạnh.Và đây là 1 ví dụ điển hình đang len lén trèo vào trường.

Bịch..

“Khụ khụ..” tiếng ho của con trai ở bên kia tường.

Nhi đang trèo lên nghe thấy tiếng ho,nhưng an tâm vì chắc chắn ko phải tiếng ho của quốc bảo dân tộc,nên tiếp tục mạnh chân,nhanh mắt mà leo lên bờ tường.Từ từ nhích chân vắt qua bờ tường,ngồi trên bờ tường cô nhìn xuống dưới,phát hiện 1 tên con trai đang ở dưới,ho sặc sựa,hình như hắn ra đây trốn học đang đi thì bị cặp của cô ném trúng,làm bụi của cái sân đất cũng bay lên mù mịt.Vừa bị đau lại bị bụi vào,hắn chỉ còn ho sặc sụa thảm khốc.Nhi đột nhiên thấy hơi có lỗi.Vừa đưa nốt chân kia trèo sang bên tường vừa tụt xuống.

"Xin lỗi ném trúng cậu rồi à!" chân vừa chạm đất với tư thế như chưởng hồng kong,cô ngước lên nhìn cậu ta với đôi mắt sáng lấp lánh dàn hòa.Ai dè,phút chốc cô thấy thật hối hận vì lời vừa nói.Tên oan gia.

Tú ngớ người nhìn cô,ko ngờ trốn tới sân sau cho vắng để hút thuốc cũng gặp con bé này.Đúng thật là oan nghiệp.Nhưng lại nghĩ tới chuyện cá cược hôm qua,phút chốc tự mình lại cố nở nụ cười mê hoặc.

"Tôi ko sao!"

"Dĩ nhiên.Chỉ là cái cặp thôi mà,làm sao sao được." cô nói mặt chẳng thèm nhìn hắn,nhặt cặp sách của mình lên,hướng về hắn mà phủi bụi.Rồi vác cặp lên vai,cố chạy nhanh về lớp ko thèm ngoảnh lại.

"Cái thái độ gì đây?" Tú nghiến răng kèn kẹt,nhưng lại tự vấn,ko được phép để mình thua.Cưa đổ cô ta,rồi đá cô ta là cách trả thù tốt nhất.Nhịn..Nhịn.. Nhịn..

"Phù.." thở ra nhẹ nhàng,ngồi phịch xuống ghế ngoài cùng cạnh cửa sổ ở bàn hai.Nhi đặt tay lên ngực cố tìm lại hơi thở.Vừa ngồi xuống thì cô giáo đã đứng ngoài cửa nhìn lắc đầu.

"Các bạn đứng!!"

"Nghiêm!!"

Tùng Tùng tùng..

"AAAAAAAAAAAAA…Đói!!" Nhi duỗi dài hai tay trên bàn như con mèo giơ móng vuốt chán nản ngáp 1 cái uể oải.3 tiết đầu thiệt đúng là đau đầu.Toán với lý.Tại sao mấy cái môn đó cứ nhằm ngày cuối tuần mà xếp hàng thế nhỉ.Sắp tới lại còn tiết 5 sinh hoạt.Ôi chỉ mới nghĩ tới sinh hoạt thâm tình với cô Dung mama là lại run lên bần bật.Nhi khẽ lắc lắc đầu.Thế nào hôm nay cũng lại 1 màn thị chúng và cô là nạn nhân bị treo ngược vì hành vi đạp cửa oai hùng đầu tuần.Thật thê thảm,nhưng đấy cũng là chuyện của 2 tiết nữa,giờ việc khiến cô rầu nhất là,ông nội đang gào thét đòi tiếp tế.

Dùng tay đập đập vô cái bụng đang ọt ọt biểu tình của mình,Nhi nhăn mặt "Đưa hết tiền cho người ta đi giặt áo rồi còn đâu mà ông cứ ngồi đòi hỏi thế hả?" rồi lại tự trách mình,sao lúc đó lại oai hùng tới thế.Nghĩ tới đây đột nhiên trong đầu lại nhớ tới hai câu thơ của thi hào Xuân Diệu "Thà 1 phút huy hoàng rồi chợt tắt/Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm." Nhưng 1 phút huy hoàng đổi bằng 1 giá quá quá quá lớn rồi.Nhi gập người xuống mặt bàn,mắt ko khỏi rưng rưng.

"Biết thế này thà buồn le lói suốt trăm năm còn hơn!"

"Sợ mày luôn,thôi xuống căng tin tao mua bánh mì cho." Ngọc nhìn con bạn chẳng còn chút khí thế nói.

Mới nghe có thế thì cái xác sống vội vàng nhổm dậy đầy sức sống.Đôi mắt đen láy sáng "nung ninh" nhìn cô bạn hết sức trìu mến. "Ôi tình yêu của đời tao!"

Nói rồi 2 cô bé dẫn nhau tới căng tin,đúng là hỗn chiến bánh mì.Như đã nói ở trên ngôi trường của Nhi với 2 tòa nhà gồm các phòng học đối diện nhau,cách nhau 1 khoảng sân,nối liền 2 dãy nhà là trụ sở hành chính của các sếp,tạo thành 1 hình chữ U vuông vắn.Nhưng phía sau lưng trụ sở hành chính vẫn còn 1 dãy hành lang và 1 vài lớp học nằm phía sau.Đó là những lớp dành cho học sinh học nghề và học ôn.Ở phía đầu dãy phòng học đó,cùng hướng với dãy nhà A là 1 căn nhà nhỏ có tên là căng tin.Ôi thì thôi cái căng tin, "to" ơi là to của trường Nhi,cỡ nó phải lớn cỡ con chuột.Cứ giờ ra chơi là y như rằng bọn học sinh tranh nhau vào thực hiện mục tiêu nuôi dưỡng mầm non đất nước "Trẻ con như búp trên cành,biết ăn,biết ngủ,biết học hành là ngoan"..Thế cho nên cứ gọi là chen chúc nhau trước cái tủ kính nhỏ tẹo,kê trên cái bàn gỗ.Cô bán

hàng đến toát mồ hôi để giải đáp nhu cầu của bao nhiêu cái miệng.Nhưng cũng đừng chê cái căng tin nhỏ này nhé,nhỏ vậy thôi cũng có 2 cái bàn nhựa với mấy cái ghế để ngồi đấy.Đồ ăn thì ngoài bánh mì,bánh ruốc,với mấy món kẹo thanh,xúc xích,có phục vụ mì vào ngày đông tháng giá..Ôi thế là đã quá đủ rồi.Cho nên,cứ mỗi khi vào giờ ra chơi là y như rằng,nơi tụ điểm hot nhất trường chắc chắn là cái căng tin.

Bon chen vào dòng người lam lũ vì miếng cơm manh áo,2 cô gái gầy gò cuối cùng bị dòng đời xô đẩy hết bên nọ tới bên kia.Quân địch quá đông lực lượng lại quá hùng hậu,2 cô đành chịu thua.Đang buông tay cam chịu cái bụng đang kêu ọt ọt thì bỗng Nhi thấy có đôi giầy bóng bóng dừng lại gần 2 cô.Mũi Nhi bị mùi bánh mì thơm thơm lôi cuốn,ngó lên,hóa ra lại vẫn là oan gia.

Nuốt nước bọt cái ực.Nhi ngán ngẩm quay sang nhìn Ngọc "Đi thôi mày xem ra tình hình này ko ổn rồi!"

Ngọc vẫn nhìn chân chân vào gã chủ nhân đôi giầy trước mặt nghĩ thầm "Ôi,đẹp trai!" mà hoàn toàn chẳng còn cảm thấy đói gì nữa.

"Các cô ko định mua đồ ăn sao?" Tú lên tiếng.

Ngọc lập tức chôn chân tại chỗ,khiến cho Nhi đang kéo cô cũng bị đứng khựng lại.

"Tụi em định mua đồ ăn nhưng đông quá!" Ngọc trả lời.

"Mày làm gì đó!Còn ko mau đi!" Nhi tức giận nhìn Ngọc tính kéo đi.Bị hắn làm cho khóc nức nở còn chưa đủ?

"Đợi 1 chút!" Tú nói.

Tiến vào trong căng tin,hắn nói to nhỏ gì đó với 2 tên nhóc khác.1 lúc sau trên tay cầm 2 cái bánh mì với 2 túi nước đi ra.Hoàn toàn ko đổ 1 giọt mồ hôi.Đưa về phía 2 cô nở 1 nụ cười mê hoặc.(Chiêu đầu tiên trong nam nhân kế.Dùng tuyệt chiêu nụ cười ngọt ngào cùng với 1 cử chỉ tốt bụng.Những cô nàng có tường sắt cũng ko thể nào ko lay động.Trừ khi tim bằng sắt vụn.Chiêu này vô cùng đơn giản lại hữu hiệu.Nhưng chỉ có thể dùng bởi những người đẹp trai trời sinh.Như ta đây XD Ha ha ha)

Ngọc đang ngơ ngẩn vì nụ cười mĩ nam chỉ có trong truyền thuyết lơ đễnh với tay ra,thì Nhi nhanh tay kéo chặt 2 tay cô lại.

"Cậu làm gì thế!Ai biết hắn âm mưu gì?"

Mặc dù có chút cụt hứng,Tú tự nói với mình,nhịn nhịn.Vẫn cố giữ vững hình tượng giai đẹp của mình dịu dàng cười "Tôi chỉ muốn mời các cô bữa ăn thôi mà!"

Ngọc đáp "Vâng!" nhẹ nhàng lại giơ tay ra.

Nhi nhìn dò xét,lại kéo tay Ngọc về.Ngọc nhìn Nhi chau mày "Gì nữa?"

"Ai biết cái tên đang cười nham hiểm kia đang nghĩ cái gì?Cậu ko thấy hắn rất gian à?"

Phập.. (Cái gì gọi là nham hiểm?Nụ cười mỹ nam hiền từ,dịu dàng,ôn nhu hài hòa khiến hoa nhường nguyệt thẹn,thiếu nữ xao động của ta lại bị ví như nụ cười của mấy tên dâm đãng ư?Đả kích..Đả kích..Con nhỏ này có mắt thẩm mỹ hay ko?Ko được.Phải nhịn.Nhịn.Nhịn..)

Tú nuốt nước bọt cái ực,thu khóe môi lại,mở đôi mắt nâu ra nhìn cô gái cố tỏ ra khoan dung "Cô nhìn tôi thế này mà lại thấy gian gian ư?"

Nhi nhìn kĩ hắn thêm 1 chút,khuôn mặt con trai góc cạnh với làn da trắng mịn,mái tóc mềm mại gợn sóng,mái và mai dài thẳng ôm lấy gương mặt,cái mũi cao,chân mày rậm,đôi mắt cũng có phần sáng..Suy nghĩ 1 lúc,cô gật gù.

Tú đang chờ đợi,khẽ cười.(Đúng vậy ta đẹp trai thế này dù sao cũng phải là lãng tử.Chứ sao lại có thể hình dung bằng hai chữ gian gian được.Cô ta chắc chắn cũng đã bị vẻ đẹp của mình thu hút)

"Trông hắn ko chỉ gian mà còn dê dê nữa,Ngọc.Cậu phải cẩn thận.Mặt con trai mà trắng thế đích thị ko họ sở thì cũng tên khanh.Nên đề phòng.Thôi chúng ta lên lớp."

Phập.. (Đại đại đại đại nha đầu… Cô được lắm.Con nhóc ranh kia,công tử ta tuy là đào hoa thật nhưng chưa bao giờ lừa ai hết.Vậy mà người dám bảo ta dê ta gian,lại còn bảo ta họ sở tên khanh nữa.Đúng là khốn kiếp mà.Được rồi ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là sở khanh.)

Nắm chặt bàn tay 1 lúc thấy có gì ươn ướt,man mát chảy ra tay.Nhìn xuống mới thấy thì ra anh bóp chặt nên vỡ luôn 2 túi nước,giờ nước ngọt đang chảy lênh láng ra tay.Nên đành chịu khó cuốc bộ ra nhà vệ sinh rửa cho khỏi dính.

Đi từ nhà ăn cứ đâm thẳng là tới khu nhà vệ sinh.Nó cũng rệu rạo y như ngôi trường này.Tất nhiên là trường học nên đừng bao giờ đòi hỏi vệ sinh sạch sẽ như trong khu thương mại rồi.Mới tới gần đã ngan ngát vàng son,thơm lừng 1 vùng rồi.Nhà vệ sinh trường Nhi nói là nhà vệ sinh cho oai,chứ cũng chỉ là quây bốn bức tường thấp lại phân 2 khu nam nữ.Sàn nhà lát đá thô,chia ra làm 2 bên.Trên sàn xây những ô bằng xi măng hình chữ nhật cao hơn sàn 1 chút,xếp cứ đôi 1,cách tường 1 quãng để người vào giải quyết dẫm lên cho đỡ bẩn giày,còn công trình thì cứ theo rãnh thoát nước dọc tường mà xử lý.Đối diện nhà vệ sinh là 1 khoảng sân nhỏ ở giữa có 1 cái bể nước xây bằng xi măng để học sinh có thể rửa tay,rửa chân,rửa rì thì rửa ở đấy.

Tú tức giận vặn vòi nước,rửa cho sạch cái cảm giác dinh dính trên tay,đang bực bội nghĩ thì nghe thấy tiếng ai lanh lảnh rất quen.Vừa nghe thấy thì trong lòng đã thấy lửa hận bừng bừng.

“Đói chết đi Ngọc ơi!” Nhi mè nheo.

“Ai bảo nãy có người mời bánh mì thì ko ăn!”

“Ăn thế nào được.Ai đảm bảo hắn ko hạ độc!” Nhi trả lời.

Ngọc vẫn đang ngồi giải quyết cạnh Nhi quay sang nhìn con bạn với thái độ vô cùng .. “thái độ”,Nhi tiện tay ấn đầu nó 1 cái.Đúng là trọng sắc khinh bạn.

“Hôm qua chúng ta làm hắn mất mặt vậy,tự dưng sáng nay lại tốt bụng thái độ quay 180 độ.Mày ko thấy nghi ngờ à?” Nhi nói.Vừa đứng dậy kéo quần lên,cài khóa,rồi mới kéo áo sóng lại cho thẳng nhìn con bạn.

“Tự dưng tốt bụng mời chúng ta ăn,chắc chắn có âm mưu,muốn trả thù.Chắc chắn hắn đã hạ độc!” Nhi quả quyết,khuôn miệng nhướng lên tỏ vẻ anh minh thần võ như Bao Chửng.

Bốp..

“Ai.” Nhi quay lại nhìn con bạn thân đã giải quyết xong sầu đang quay sang giải quyết nó.

“Mày cứ xem Hà Nội 2 nhiều vào,rồi cũng thành Hà Nội 2 bây giờ.Có phải là bao thanh thiên đâu mà lo âm mưu với chả hạ độc hả mẹ trẻ.” Ngọc vừa nói vừa đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Nhi lặng lẽ xoa đầu đi theo sau.Rõ ràng hắn ta có điều gì đó mờ ám.Đột nhiên chỉ sau 1 đêm thay đổi 180 độ.Hôm qua nó còn đang nghĩ,nếu chẳng may sáng nay hắn chặn đường giải quyết nó thì sao,vậy mà hôm nay đụng hắn sân sau ko đánh nhau,gặp ở căng tin thì lại mời ăn bánh.Rõ ràng là rất rất mờ ám.Ko phải đêm qua ngủ bị rơi xuống giường đầu đập mạnh quá nên hỏng rồi chứ?

Ngồi dựa vào ghế,hai tay gập ra đằng sau để gối đầu,Tú suy nghĩ mình nên làm gì.Xem ra mấy chiêu tầm thường thật sự ko ảnh hưởng tới cô ta thật.Đúng là yêu quái ko phải người.Đôi khi anh tự hỏi liệu cô ta có tim ko nhỉ.Con gái gì mà..

Hai tiết cuối cùng còn thê thảm với Nhi hơn là 3 tiết đầu khô khốc,cứ chốc chốc Dung mama lại yêu chiều nhìn cô chăm chăm cứ như thể gương sáng học tập,làm cho cô cái lưng vẫn còn đang đau nhức cũng tự khắc uấn thẳng ko dám kêu ca.

Dung mama,tên cúng cơm là Nguyễn Kim Dung,tức thường gọi Dung mama,chủ nhiệm của lớp 12A9,dạy bộ môn hóa,nhưng khả năng chuyên sâu là “hóa” kiếp học trò.Lớp 12A9,cái lớp mà con gái thì em nào cũng phấn son,con trai thì ko bao giờ cài cao hơn cái nút áo thứ ba,mấy đứa con gái ko đến lớp điệu đà thì lại quá sức nghịch ngợm,mà ví dụ ko đâu xa,sáng chói lóa và ngời ngời vẫn đang ngồi đằng kia “Trần Hiểu Nhi”.Vừa vào học lớp 10 chưa được 3 ngày thì đã trèo tường ném cặp trúng thầy giám thị; ngày hôm sau thì

ngủ gật đến mức thầy giáo toán gọi mãi mới tỉnh,tỉnh rồi thì vội bật dậy hất 1 đòn vào cái cằm nhọn hoắt của thầy,nhưng thảm họa chưa dừng ở đó,nhờ cú huých đầy động viên,tóc giả của thầy cũng bay luôn ra,từ đó thầy có tên là VH,bọn học trò hay gọi là văn hóa,còn ý nghĩa sâu xa là Vũ hói; ngày trực nhật đi giặt giẻ lau xong từ nhà vệ sinh vung vẩy thế nào bay trúng ngay mặt cô hiệu trưởng đang đi dò xét dân tình,may là cô đại nhân đại lượng lại là do vô tình nên được miễn tội; đến khi tập thể dục thì quên giầy,mượn giầy lớp khác thì ko vừa chân kết quả đá thẳng giày vào mặt thầy giáo khi tập môn nhảy cao…vân vân và mây mây.. Ko biết bao nhiêu trò nghịch ngợm.Viết bản tường trình,đình chỉ học tập,nhưng cuối cùng đâu lại hoàn đó.Cho nên được mọi người tôn xưng làm chị gái dễ thương của lớp 12A9.Nhưng trong tất cả các trò nghịch ranh ấy,chưa bao giờ cái con nhóc gây ra đại họa đánh người..Được rồi tuy lần này chưa đánh,nhưng mà đã có hiện tượng.Cần phải trấn chỉnh ngay lập tức.

Thấy mùi sát khí nồng nặc trong cái liếc xéo của Dung mama,Nhi khẽ nuốt nước bọt.Nhăn nhó mặt mày thôi lần này xong rồi.

Cuối cùng thì cũng tới lúc hành quyết.Giờ sinh hoạt cuối tuần.Lớp trưởng bắt đầu đọc sổ đầu bài,những nhận xét của giáo viên,đưa cô chủ nhiệm kí trước khi mang lên văn phòng để tổng kết thi đua cuối tuần.Cô giáo ngừng lại dò dò từng dòng nhận xét trong tuần.

“Giờ sử Hoàng,Minh,Thu đùa nghịch nhai kẹo cao su trong giờ,Hoa ném giấy từ bàn cuối lên bàn 3.” Đọc rồi cô liếc xéo lên 1 cái lại tiếp tục.

“Giờ địa bàn ghế xộc xệch,lớp rất bẩn.” tiếp tục liếc thêm cái nữa.

“Giờ sinh… hoàn toàn giống như cái chợ vỡ.”

“Giờ văn,10 em ko có vở soạn bài..”

“Giờ lý,Thúy,Mai,Huyền đọc tạp trí thời trang trong giờ..”

….

Đến đây mặt Dung mama biến sắc,đặt sổ đầu bài xuống,tay di di thái dương.Cô nhắm mắt lại thở ra rồi bắt đầu mở đôi mắt to tròn như con cọp của mình lên miệng bắt đầu nói “Trần Hiểu Nhi,em đi lên đây!”

Biết mà!!Biết mà!!Giáo viên có 1 chiêu rất lợi hại,người ta vẫn nói đánh rắn phải đánh vào đầu.Bây giờ là cái đầu đang bị tóm lên đây mà..Cô ơi,cô tích nhân tích đức chút được ko?Rõ ràng những thứ cô đọc ko có tên em,em cùng lắm chỉ ngủ trong giờ,đi học muộn,thi thoảng vô tình quên vài thứ,với vừa rồi đạp vỡ kính cửa lớp A14..chứ nào phải em làm bi bét cái sổ đầu bài đâu.Nuốt nước bọt cái ực,Nhi bước từng bước nặng nề đi tới bục giảng.Cả lớp thót tim nhìn đòn phủ đầu của Dung mama mà ko khỏi thương tiếc thay cho chiến binh anh dũng.Lần nào cũng là kẻ đứng mũi chịu xào.

“Em muốn tôi phải làm gì với em đây?Tôi đã nghe thầy giám thị nói rồi ..”

Ôi,lại là quốc bảo.Đúng là cổ vật truyền đạt thông tin cũng thật quá là nhanh đi.

“.. em vào lớp người ta,lại đạp cửa mạnh đễn nỗi vỡ cả kính.Em có biết như thế gọi là phá hoại của công hay ko?..”

Trời ơi,cô à.Kính em cũng đền rồi,lại ko phải em trốn tránh trách nhiệm..Sao cứ nhắc hoài cái qui định phá hoại của công vậy chứ?Cũng có lúc cô ở văn phòng làm vỡ cái cốc thôi.Vậy ko phải cũng là phá hoại của công ư?

“..Tôi cũng ko biết phải làm sao với em nữa.Em là con gái phải …”

Hiền dịu,nhẹ nhàng,bla bla bla.. cô ơi giờ là thế kỷ 21 rồi,cô tân tiến lên chút đi chứ.Giờ cứ bắt con gái phải ngoan ngoãn lo lắng việc nhà,ko phải quá bất công rồi sao?

“..em có biết ở văn phòng nghe chuyện tôi xấu hổ thế nào?.học sinh do tôi chủ nhiệm lại..”

Cô ơi, bị đả kích ko phải tại em.Rõ ràng từ đầu đây đã là lớp chơi giỏi hơn học,nhà trường phân cho cô,nào phải lỗi tại bọn em đâu.

Cứ cô dốc bầu nhiệt thuyết,trò chăm chú đón nhận qua lại như vậy.Cô giáo thì cứ nói,học trò thì cứ trau dồi kiến thức..Cuối cùng hồi trống cứu mạng cũng vang lên.

Cả lớp nhìn vẻ tiếc nuối của Dung mama mà thở phào nhẹ nhõm.Cuối cùng cũng xong màn hành quyết.Mau mau thu dọn mà chuồn lẹ thôi.

Nhi vừa méo mó vì bác dạ dày tốt bụng lại sôi ùng ục,vừa xách cái cặp lê bước ra ngoài cùng Ngọc.Thiệt là thê thảm.Bình thường bị mắng thì thôi đi,nhưng hôm nay đặc biệt thê thảm,ko có gì bỏ bụng,tâm trạng tự dưng cũng trở thành xấu bụng theo luôn.

Ngọc nhìn Nhi an ủi,khoác tay con nhỏ bạn đi ra sân trường.Bon chen hòa vào dòng học sinh đang vui vẻ đón ngày cuối tuần thoải mái.Bỗng nhiên 1 dáng người cao cao,nụ cười long lanh hiện ra trước mặt 2 cô gái.

Nhi nhìn hắn vẻ dè chừng "Lại muốn gì đây?"

Hắn hơi phật lòng,nhưng vẫn phải cố gắng giữ hình tượng,dịu dàng cười.

"Tôi muốn mời 2 người uống nước xem như làm hòa."

"Làm hòa?" Nhi nhìn hắn.Chắc ko phải là định đánh úp ở quán chứ.Dễ lắm.Nhưng ta đâu có sợ ngươi.Ánh mắt thông minh ánh lên tinh quái.Môi lại nở 1 nụ cười ma lanh "Làm hòa chuyện gì nhỉ?"

"Chuyện tối qua!" Tú giữ vững nụ cười trên miệng trả lời.

"Xin hỏi là chuyện gì?" Nhi tiếp tục dẫn con bò vào thòng lọng.

"Là chuyện hôm qua cô và tôi ở .." nói đến đây tự dưng hắn như bị nghẹn họng.Cơn tức hôm qua cùng em Audi lộng lẫy xẹp lép vẫn đang nằm ở xưởng chưa lấy về làm cục nghẹn của hắn lại trào lên.

"À!Ko phải chuyện hôm qua tôi làm ướt áo anh chứ!" Nhi tru môi lên,khoanh 1 tay trước ngực,tay còn lại mân mê đôi môi hồng, "Hay là chuyện anh chụp ếch tối qua!"

Con nhỏ này,con nhỏ này…Con nhỏ này..Rõ ràng là có thù oán với tôi mà..Anh ức nghẹn lời chỉ biết đứng chôn chân 1 lần nữa.Lại 1 lần nữa hoàn toàn ko thể nói được gì mà chỉ có thể tức nghẹn lời.

Ngọc lo lắng nhìn gương mặt điển trai của Tú cắn chặt môi có kìm chế bộc phát.

"Anh ko sao chứ?"

"Đi về thôi Ngọc!" Nhi thấy vậy kéo ngay tay Ngọc đi,mặc kệ gã.

Trong đầu Nhi đang nghi hoặc,cái gã này hôm nay rất kì lạ.Hay có phải là tại vì hôm qua bị mình làm tức tới bốc hỏa nên não cũng hỏng rồi chứ?Khẽ quay đầu nhìn lại tướng hắn đang đứng chết chân ở sân trường 1 lần,bóng đổ dài trên sân.Nhi quay đầu xua đi ý nghĩ tội lỗi.Ai bảo hắn là người gây lỗi trước.

"Sao rồi?" Duy đến ngồi cạnh Tú khoác vai.

"Con nhỏ đó.." Tú định nói nhưng lại dừng lại,đôi mắt nheo lại nhìn xa xăm.

"Sao hả?Thấy khó rồi phải ko?" Duy nói.

"Đúng là có khó hơn những ca trước.Nhưng tao ko tin là cô ta là pháo đài ko thể công phá." Mắt Tú sáng lên.Anh thực sự chú tâm vào rồi.Cuộc chơi mới chỉ là bắt đầu.

4. Chương 02

Chương hai : Màn mở đầu - Tuyệt chiêu tán tỉnh

Hôm nay là cuối tuần,mới là ngày thứ 2 kể từ khi mãn hạn đình chỉ.Nhi chạy hồng hộc tới cổng trường nhưng cái cổng xanh im lìm vẫn lạnh lùng như mọi khi.Thôi đành vậy.Nhi quyết định vòng ra sân sau,chuyện là thế này,trường dạo này đang tu bổ lại,phía khoảng sân sau tường siêu vẹo lẻng xẻng nhưng vì đang bận thi công lại khu nhà học nghề và phần khu nhà trước,nên cái tướng siêu vẹo ở sân sau vẫn cứ để siêu vẹo như thế.Đấy cũng là tấm vé an toàn để lẩn vào trường mà ko ai biết của các cô cậu thích cảm giác mạnh.Và đây là 1 ví dụ điển hình đang len lén trèo vào trường.

Bịch..

"Khụ khụ.." tiếng ho của con trai ở bên kia tường.

Nhi đang trèo lên nghe thấy tiếng ho,nhưng an tâm vì chắc chắn ko phải tiếng ho của quốc bảo dân tộc,nên tiếp tục mạnh chân,nhanh mắt mà leo lên bờ tường.Từ từ nhích chân vắt qua bờ tường,ngồi trên bờ tường cô nhìn xuống dưới,phát hiện 1 tên con trai đang ở dưới,ho sặc sựa,hình như hắn ra đây trốn học đang đi thì bị cặp của cô ném trúng,làm bụi của cái sân đất cũng bay lên mù mịt.Vừa bị đau lại bị bụi vào,hắn chỉ còn ho sặc sụa thảm khốc.Nhi đột nhiên thấy hơi có lỗi.Vừa đưa nốt chân kia trèo sang bên tường vừa tụt xuống.

"Xin lỗi ném trúng cậu rồi à!" chân vừa chạm đất với tư thế như chưởng hồng kong,cô ngước lên nhìn cậu ta với đôi mắt sáng lấp lánh dàn hòa.Ai dè,phút chốc cô thấy thật hối hận vì lời vừa nói.Tên oan gia.

Tú ngớ người nhìn cô,ko ngờ trốn tới sân sau cho vắng để hút thuốc cũng gặp con bé này.Đúng thật là oan nghiệp.Nhưng lại nghĩ tới chuyện cá cược hôm qua,phút chốc tự mình lại cố nở nụ cười mê hoặc.

"Tôi ko sao!"

"Dĩ nhiên.Chỉ là cái cặp thôi mà,làm sao sao được." cô nói mặt chẳng thèm nhìn hắn,nhặt cặp sách của mình lên,hướng về hắn mà phủi bụi.Rồi vác cặp lên vai,cố chạy nhanh về lớp ko thèm ngoảnh lại.

"Cái thái độ gì đây?" Tú nghiến răng kèn kẹt,nhưng lại tự vấn,ko được phép để mình thua.Cưa đổ cô ta,rồi đá cô ta là cách trả thù tốt nhất.Nhịn..Nhịn.. Nhịn..

"Phù.." thở ra nhẹ nhàng,ngồi phịch xuống ghế ngoài cùng cạnh cửa sổ ở bàn hai.Nhi đặt tay lên ngực cố tìm lại hơi thở.Vừa ngồi xuống thì cô giáo đã đứng ngoài cửa nhìn lắc đầu.

"Các bạn đứng!!"

"Nghiêm!!"

Tùng Tùng tùng..

"AAAAAAAAAAAA...Đói!!" Nhi duỗi dài hai tay trên bàn như con mèo giơ móng vuốt chán nản ngáp 1 cái uể oải.3 tiết đầu thiệt đúng là đau đầu.Toán với lý.Tại sao mấy cái môn đó cứ nhằm ngày cuối tuần mà xếp hàng thế nhỉ.Sắp tới lại còn tiết 5 sinh hoạt.Ôi chỉ mới nghĩ tới sinh hoạt thâm tình với cô Dung mama là lại run lên bần bật.Nhi khẽ lắc lắc đầu.Thế nào hôm nay cũng lại 1 màn thị chúng và cô là nạn nhân bị treo ngược vì hành vi đạp cửa oai hùng đầu tuần.Thật thê thảm,nhưng đấy cũng là chuyện của 2 tiết nữa,giờ việc khiến cô rầu nhất là,ông nội đang gào thét đòi tiếp tế.

Dùng tay đập đập vô cái bụng đang ọt ọt biểu tình của mình,Nhi nhăn mặt "Đưa hết tiền cho người ta đi giặt áo rồi còn đâu mà ông cứ ngồi đòi hỏi thế hả?" rồi lại tự trách mình,sao lúc đó lại oai hùng tới thế.Nghĩ tới đây đột nhiên trong đầu lại nhớ tới hai câu thơ của thi hào Xuân Diệu "Thà 1 phút huy hoàng rồi chợt tắt/Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm." Nhưng 1 phút huy hoàng đổi bằng 1 giá quá quá quá lớn rồi.Nhi gập người xuống mặt bàn,mắt ko khỏi rưng rưng.

"Biết thế này thà buồn le lói suốt trăm năm còn hơn!"

"Sợ mày luôn,thôi xuống căng tin tao mua bánh mì cho." Ngọc nhìn con bạn chẳng còn chút khí thế nói.

Mới nghe có thế thì cái xác sống vội vàng nhổm dậy đầy sức sống.Đôi mắt đen láy sáng "nung ninh" nhìn cô bạn hết sức trìu mến. "Ôi tình yêu của đời tao!"

Nói rồi 2 cô bé dẫn nhau tới căng tin,đúng là hỗn chiến bánh mì.Như đã nói ở trên ngôi trường của Nhi với 2 tòa nhà gồm các phòng học đối diện nhau,cách nhau 1 khoảng sân,nối liền 2 dãy nhà là trụ sở hành chính của các sếp,tạo thành 1 hình chữ U vuông vắn.Nhưng phía sau lưng trụ sở hành chính vẫn còn 1 dãy hành lang và 1 vài lớp học nằm phía sau.Đó là những lớp dành cho học sinh học nghề và học ôn.Ở phía đầu dãy phòng học đó,cùng hường với dãy nhà A là 1 căn nhà nhỏ có tên là căng tin.Ôi thì thôi cái căng tin, "to" ơi là to của trường Nhi,cỡ nó phải lớn cỡ con chuột.Cứ giờ ra chơi là y như rằng bọn học sinh tranh nhau vào thực hiện mục tiêu nuôi dưỡng mầm non đất nước "Trẻ con như búp trên cành,biết ăn,biết ngủ,biết học hành là ngoan"..Thế cho nên cứ gọi là chen chúc nhau trước cái tủ kính nhỏ tẹo,kê trên cái bàn gỗ.Cô bán hàng đến toát mồ hôi để giải đáp nhu cầu của bao nhiêu cái miệng.Nhưng cũng đừng chê cái căng tin nhỏ này nhé,nhỏ vậy thôi cũng có 2 cái bàn nhựa với mấy cái ghế để ngồi đấy.Đồ ăn thì ngoài bánh mì,bánh ruốc,với mấy món kẹo thanh,xúc xích,có phục vụ mì vào ngày đông tháng giá..Ôi thế là đã quá đủ rồi.Cho nên,cứ mỗi khi vào giờ ra chơi là y như rằng,nơi tụ điểm hot nhất trường chắc chắn là cái căng tin.

Bon chen vào dòng người lam lũ vì miếng cơm manh áo,2 cô gái gầy gò cuối cùng bị dòng đời xô đẩy hết bên nọ tới bên kia.Quân địch quá đông lực lượng lại quá hùng hậu,2 cô đành chịu thua.Đang buông tay cam chịu cái bụng đang kêu ọt ọt thì bỗng Nhi thấy có đôi giầy bóng bóng dừng lại gần 2 cô.Mũi Nhi bị mùi bánh mì thơm thơm lôi cuốn,ngó lên,hóa ra lại vẫn là oan gia.

Nuốt nước bọt cái ực.Nhi ngán ngẩm quay sang nhìn Ngọc "Đi thôi mày xem ra tình hình này ko ổn rồi!"

Ngọc vẫn nhìn chân chân vào gã chủ nhân đôi giầy trước mặt nghĩ thầm "Ôi,đẹp trai!" mà hoàn toàn chẳng còn cảm thấy đói gì nữa.

"Các cô ko định mua đồ ăn sao?" Tú lên tiếng.

Ngọc lập tức chôn chân tại chỗ,khiến cho Nhi đang kéo cô cũng bị đứng khựng lại.

"Tụi em định mua đồ ăn nhưng đông quá!" Ngọc trả lời.

"Mày làm gì đó!Còn ko mau đi!" Nhi tức giận nhìn Ngọc tính kéo đi.Bị hắn làm cho khóc nức nở còn chưa đủ?

"Đợi 1 chút!" Tú nói.

Tiến vào trong căng tin,hắn nói to nhỏ gì đó với 2 tên nhóc khác.1 lúc sau trên tay cầm 2 cái bánh mì với 2 túi nước đi ra.Hoàn toàn ko đổ 1 giọt mồ hôi.Đưa về phía 2 cô nở 1 nụ cười mê hoặc.(Chiêu đầu tiên trong nam nhân kế.Dùng tuyệt chiêu nụ cười ngọt ngào cùng với 1 cử chỉ tốt bụng.Những cô nàng có tường sắt cũng ko thể nào ko lay động.Trừ khi tim bằng sắt vụn.Chiêu này vô cùng đơn giản lại hữu hiệu.Nhưng chỉ có thể dùng bởi những người đẹp trai trời sinh.Như ta đây XD Ha ha ha)

Ngọc đang ngơ ngẩn vì nụ cười mĩ nam chỉ có trong truyền thuyết lơ đễnh với tay ra,thì Nhi nhanh tay kéo chặt 2 tay cô lại.

"Cậu làm gì thế!Ai biết hắn âm mưu gì?"

Mặc dù có chút cụt hứng,Tú tự nói với mình,nhịn nhịn.Vẫn cố giữ vững hình tượng giai đẹp của mình dịu dàng cười "Tôi chỉ muốn mời các cô bữa ăn thôi mà!"

Ngọc đáp "Vâng!" nhẹ nhàng lại giơ tay ra.

Nhi nhìn dò xét,lại kéo tay Ngọc về.Ngọc nhìn Nhi chau mày "Gì nữa?"

"Ai biết cái tên đang cười nham hiểm kia đang nghĩ cái gì?Cậu ko thấy hắn rất gian à?"

Phập.. (Cái gì gọi là nham hiểm?Nụ cười mỹ nam hiền từ,dịu dàng,ôn nhu hài hòa khiến hoa nhường nguyệt thẹn,thiếu nữ xao động của ta lại bị ví như nụ cười của mấy tên dâm đãng ư?Đả kích..Đả kích..Con nhỏ này có mắt thẩm mỹ hay ko?Ko được.Phải nhịn.Nhịn.Nhịn..)

Tú nuốt nước bọt cái ực,thu khóe môi lại,mở đôi mắt nâu ra nhìn cô gái cố tỏ ra khoan dung "Cô nhìn tôi thế này mà lại thấy gian gian ư?"

Nhi nhìn kĩ hắn thêm 1 chút,khuôn mặt con trai góc cạnh với làn da trắng mịn,mái tóc mềm mại gợn sóng,mái và mai dài thẳng ôm lấy gương mặt,cái mũi cao,chân mày rậm,đôi mắt cũng có phần sáng..Suy nghĩ 1 lúc,cô gật gù.

Tú đang chờ đợi,khẽ cười.(Đúng vậy ta đẹp trai thế này dù sao cũng phải là lãng tử.Chứ sao lại có thể hình dung bằng hai chữ gian gian được.Cô ta chắc chắn cũng đã bị vẻ đẹp của mình thu hút)

"Trông hắn ko chỉ gian mà còn dê dê nữa,Ngọc.Cậu phải cẩn thận.Mặt con trai mà trắng thế đích thị ko họ sở thì cũng tên khanh.Nên đề phòng.Thôi chúng ta lên lớp."

Phập.. (Đại đại đại đại nha đầu… Cô được lắm.Con nhóc ranh kia,công tử ta tuy là đào hoa thật nhưng chưa bao giờ lừa ai hết.Vậy mà người dám bảo ta dê ta gian,lại còn bảo ta họ sở tên khanh nữa.Đúng là khốn kiếp mà.Được rồi ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là sở khanh.)

Nắm chặt bàn tay 1 lúc thấy có gì ươn ướt,man mát chảy ra tay.Nhìn xuống mới thấy thì ra anh bóp chặt nên vỡ luôn 2 túi nước,giờ nước ngọt đang chảy lênh láng ra tay.Nên đành chịu khó cuốc bộ ra nhà vệ sinh rửa cho khỏi dính.

Đi từ nhà ăn cứ đâm thẳng là tới khu nhà vệ sinh.Nó cũng rệu rạo y như ngôi trường này.Tất nhiên là trường học nên đừng bao giờ đòi hỏi vệ sinh sạch sẽ như trong khu thương mại rồi.Mới tới gần đã ngan ngát vàng son,thơm lừng 1 vùng rồi.Nhà vệ sinh trường Nhi nói là nhà vệ sinh cho oai,chứ cũng chỉ là quây bốn bức tường thấp lại phân 2 khu nam nữ.Sàn nhà lát đá thô,chia ra làm 2 bên.Trên sàn xây những ô bằng xi măng hình chữ nhật cao hơn sàn 1 chút,xếp cứ đôi 1,cách tường 1 quãng để người vào giải quyết dẫm lên cho đỡ bẩn giày,còn công trình thì cứ theo rãnh thoát nước dọc tường mà xử lý.Đối diện nhà vệ sinh là 1 khoảng sân nhỏ ở giữa có 1 cái bể nước xây bằng xi măng để học sinh có thể rửa tay,rửa chân,rửa rì thì rửa ở đấy.

Tú tức giận vặn vòi nước,rửa cho sạch cái cảm giác dinh dính trên tay,đang bực bội nghĩ thì nghe thấy tiếng ai lanh lảnh rất quen.Vừa nghe thấy thì trong lòng đã thấy lửa hận bừng bừng.

"Đói chết đi Ngọc ơi!" Nhi mè nheo.

"Ai bảo nãy có người mời bánh mì thì ko ăn!"

"Ăn thế nào được.Ai đảm bảo hắn ko hạ độc!" Nhi trả lời.

Ngọc vẫn đang ngồi giải quyết cạnh Nhi quay sang nhìn con bạn với thái độ vô cùng .. "thái độ",Nhi tiện tay ấn đầu nó 1 cái.Đúng là trọng sắc khinh bạn.

"Hôm qua chúng ta làm hắn mất mặt vậy,tự dưng sáng nay lại tốt bụng thái độ quay 180 độ.Mày ko thấy nghi ngờ à?" Nhi nói.Vừa đứng dậy kéo quần lên,cài khóa,rồi mới kéo áo sóng lại cho thẳng nhìn con bạn.

"Tự dưng tốt bụng mời chúng ta ăn,chắc chắn có âm mưu,muốn trả thù.Chắc chắn hắn đã hạ độc!" Nhi quả quyết,khuôn miệng nhướng lên tỏ vẻ anh minh thần võ như Bao Chửng.

Bốp..

"Ai." Nhi quay lại nhìn con bạn thân đã giải quyết xong sầu đang quay sang giải quyết nó.

"Mày cứ xem Hà Nội 2 nhiều vào,rồi cũng thành Hà Nội 2 bây giờ.Có phải là bao thanh thiên đâu mà lo âm mưu với chả hạ độc hả mẹ trẻ." Ngọc vừa nói vừa đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Nhi lặng lẽ xoa đầu đi theo sau.Rõ ràng hắn ta có điều gì đó mờ ám.Đột nhiên chỉ sau 1 đêm thay đổi 180 độ.Hôm qua nó còn đang nghĩ,nếu chẳng may sáng nay hắn chặn đường giải quyết nó thì sao,vậy mà hôm nay đụng hắn sân sau ko đánh nhau,gặp ở căng tin thì lại mời ăn bánh.Rõ ràng là rất rất mờ ám.Ko phải đêm qua ngủ bị rơi xuống giường đầu đập mạnh quá nên hỏng rồi chứ?

Ngồi dựa vào ghế,hai tay gập ra đằng sau để gối đầu,Tú suy nghĩ mình nên làm gì.Xem ra mấy chiêu tầm thường thật sự ko ảnh hưởng tới cô ta thật.Đúng là yêu quái ko phải người.Đôi khi anh tự hỏi liệu cô ta có tim ko nhỉ.Con gái gì mà..

Hai tiết cuối cùng còn thê thảm với Nhi hơn là 3 tiết đầu khô khốc,cứ chốc chốc Dung mama lại yêu chiều nhìn cô chăm chăm cứ như thể gương sáng học tập,làm cho cô cái lưng vẫn còn đang đau nhức cũng tự khắc uấn thẳng ko dám kêu ca.

Dung mama,tên cúng cơm là Nguyễn Kim Dung,tức thường gọi Dung mama,chủ nhiệm của lớp 12A9,dạy bộ môn hóa,nhưng khả năng chuyên sâu là "hóa" kiếp học trò.Lớp 12A9,cái lớp mà con gái thì em nào cũng phấn son,con trai thì ko bao giờ cài cao hơn cái nút áo thứ ba,mấy đứa con gái ko đến lớp điệu đà thì lại quá sức nghịch ngợm,mà ví dụ ko đâu xa,sáng chói lóa và ngời ngời vẫn đang ngồi đằng kia "Trần Hiểu Nhi".Vừa vào học lớp 10 chưa được 3 ngày thì đã trèo tường ném cặp trúng thầy giám thị; ngày hôm sau thì ngủ gật đến mức thầy giáo toán gọi mãi mới tỉnh,tỉnh rồi thì vội bật dậy hất 1 đòn vào cái cằm nhọn hoắt của thầy,nhưng thảm họa chưa dừng ở đó,nhờ cú huých đầy động viên,tóc giả của thầy cũng bay luôn ra,từ đó thầy có tên là VH,bọn học trò hay gọi là văn hóa,còn ý nghĩa sâu xa là Vũ hói; ngày trực nhật đi giặt giẻ lau xong từ nhà vệ sinh vung vẩy thế nào bay trúng ngay mặt cô hiệu trưởng đang đi dò xét dân tình,may là cô đại nhân đại lượng lại là do vô tình nên được miễn tội; đến khi tập thể dục thì quên giầy,mượn giầy lớp khác thì ko vừa chân kết quả đá thẳng giày vào mặt thầy giáo khi tập môn nhảy cao…vân vân và mây mây.. Ko biết bao nhiêu trò nghịch ngợm.Viết bản tường trình,đình chỉ học tập,nhưng cuối cùng đâu lại hoàn đó.Cho nên được mọi người tôn xưng làm chị gái dễ thương của lớp 12A9.Nhưng trong tất cả các trò nghịch ranh ấy,chưa bao giờ cái con nhóc gây ra đại họa đánh người..Được rồi tuy lần này chưa đánh,nhưng mà đã có hiện tượng.Cần phải trấn chỉnh ngay lập tức.

Thấy mùi sát khí nồng nặc trong cái liếc xéo của Dung mama,Nhi khẽ nuốt nước bọt.Nhăn nhó mặt mày thôi lần này xong rồi.

Cuối cùng thì cũng tới lúc hành quyết.Giờ sinh hoạt cuối tuần.Lớp trưởng bắt đầu đọc sổ đầu bài,những nhận xét của giáo viên,đưa cô chủ nhiệm kí trước khi mang lên văn phòng để tổng kết thi đua cuối tuần.Cô giáo ngừng lại dò dò từng dòng nhận xét trong tuần.

"Giờ sử Hoàng,Minh,Thu đùa nghịch nhai kẹo cao su trong giờ,Hoa ném giấy từ bàn cuối lên bàn 3." Đọc rồi cô liếc xéo lên 1 cái lại tiếp tục.

"Giờ địa bàn ghế xộc xệch,lớp rất bẩn." tiếp tục liếc thêm cái nữa.

"Giờ sinh… hoàn toàn giống như cái chợ vỡ."

"Giờ văn,10 em ko có vở soạn bài.."

"Giờ lý,Thúy,Mai,Huyền đọc tạp trí thời trang trong giờ.."

….

Đến đây mặt Dung mama biến sắc,đặt sổ đầu bài xuống,tay di di thái dương.Cô nhắm mắt lại thở ra rồi bắt đầu mở đôi mắt to tròn như con cọp của mình lên miệng bắt đầu nói "Trần Hiểu Nhi,em đi lên đây!"

Biết mà!!Biết mà!!Giáo viên có 1 chiêu rất lợi hại,người ta vẫn nói đánh rắn phải đánh vào đầu.Bây giờ là cái đầu đang bị tóm lên đây mà..Cô ơi,cô tích nhân tích đức chút được ko?Rõ ràng những thứ cô đọc ko có tên em,em cùng lắm chỉ ngủ trong giờ,đi học muộn,thi thoảng vô tình quên vài thứ,với vừa rồi đạp vỡ kính cửa lớp A14..chứ nào phải em làm bi bét cái sổ đầu bài đâu.Nuốt nước bọt cái ực,Nhi bước từng bước nặng nề đi tới bục giảng.Cả lớp thót tim nhìn đòn phủ đầu của Dung mama mà ko khỏi thương tiếc thay cho chiến binh anh dũng.Lần nào cũng là kẻ đứng mũi chịu sào.

"Em muốn tôi phải làm gì với em đây?Tôi đã nghe thầy giám thị nói rồi .."

Ôi,lại là quốc bảo.Đúng là cổ vật truyền đạt thông tin cũng thật quá là nhanh đi.

".. em vào lớp người ta,lại đạp cửa mạnh đễn nỗi vỡ cả kính.Em có biết như thế gọi là phá hoại của công hay ko?.."

Trời ơi,cô à.Kính em cũng đền rồi,lại ko phải em trốn tránh trách nhiệm..Sao cứ nhắc hoài cái qui định phá hoại của công vậy chứ?Cũng có lúc cô ở văn phòng làm vỡ cái cốc thôi.Vậy ko phải cũng là phá hoại của công ư?

"..Tôi cũng ko biết phải làm sao với em nữa.Em là con gái phải …"

Hiền dịu,nhẹ nhàng,bla bla bla.. cô ơi giờ là thế kỷ 21 rồi,cô tân tiến lên chút đi chứ.Giờ cứ bắt con gái phải ngoan ngoãn lo lắng việc nhà,ko phải quá bất công rồi sao?

"..em có biết ở văn phòng nghe chuyện tôi xấu hổ thế nào?.học sinh do tôi chủ nhiệm lại.."

Cô ơi, bị đả kích ko phải tại em.Rõ ràng từ đầu đây đã là lớp chơi giỏi hơn học,nhà trường phân cho cô,nào phải lỗi tại bọn em đâu.

Cứ cô dốc bầu nhiệt thuyết,trò chăm chú đón nhận qua lại như vậy.Cô giáo thì cứ nói,học trò thì cứ trau dồi kiến thức..Cuối cùng hồi trống cứu mạng cũng vang lên.

Cả lớp nhìn vẻ tiếc nuối của Dung mama mà thở phào nhẹ nhõm.Cuối cùng cũng xong màn hành quyết.Mau mau thu dọn mà chuồn lẹ thôi.

Nhi vừa méo mó vì bác dạ dày tốt bụng lại sôi ùng ục,vừa xách cái cặp lê bước ra ngoài cùng Ngọc.Thiệt là thê thảm.Bình thường bị mắng thì thôi đi,nhưng hôm nay đặc biệt thê thảm,ko có gì bỏ bụng,tâm trạng tự dưng cũng trở thành xấu bụng theo luôn.

Ngọc nhìn Nhi an ủi,khoác tay con nhỏ bạn đi ra sân trường.Bon chen hòa vào dòng học sinh đang vui vẻ đón ngày cuối tuần thoải mái.Bỗng nhiên 1 dáng người cao cao,nụ cười long lanh hiện ra trước mặt 2 cô gái.

Nhi nhìn hắn vẻ dè chừng "Lại muốn gì đây?"

Hắn hơi phật lòng,nhưng vẫn phải cố gắng giữ hình tượng,dịu dàng cười.

"Tôi muốn mời 2 người uống nước xem như làm hòa."

"Làm hòa?" Nhi nhìn hắn.Chắc ko phải là định đánh úp ở quán chứ.Dễ lắm.Nhưng ta đâu có sợ ngươi.Ánh mắt thông minh ánh lên tinh quái.Môi lại nở 1 nụ cười ma lanh "Làm hòa chuyện gì nhỉ?"

"Chuyện tối qua!" Tú giữ vững nụ cười trên miệng trả lời.

"Xin hỏi là chuyện gì?" Nhi tiếp tục dẫn con bò vào thòng lọng.

"Là chuyện hôm qua cô và tôi ở .." nói đến đây tự dưng hắn như bị nghẹn họng.Cơn tức hôm qua cùng em Audi lộng lẫy xẹp lép vẫn đang nằm ở xưởng chưa lấy về làm cục nghẹn của hắn lại trào lên.

"À!Ko phải chuyện hôm qua tôi làm ướt áo anh chứ!" Nhi tru môi lên,khoanh 1 tay trước ngực,tay còn lại mân mê đôi môi hồng, "Hay là chuyện anh chụp ếch tối qua!"

Con nhỏ này,con nhỏ này…Con nhỏ này..Rõ ràng là có thù oán với tôi mà..Anh ức nghẹn lời chỉ biết đứng chôn chân 1 lần nữa.Lại 1 lần nữa hoàn toàn ko thể nói được gì mà chỉ có thể tức nghẹn lời.

Ngọc lo lắng nhìn gương mặt điển trai của Tú cắn chặt môi có kìm chế bộc phát.

"Anh ko sao chứ?"

"Đi về thôi Ngọc!" Nhi thấy vậy kéo ngay tay Ngọc đi,mặc kệ gã.

Trong đầu Nhi đang nghi hoặc,cái gã này hôm nay rất kì lạ.Hay có phải là tại vì hôm qua bị mình làm tức tới bốc hỏa nên não cũng hỏng rồi chứ?Khẽ quay đầu nhìn lại tướng hắn đang đứng chết chân ở sân trường 1 lần,bóng đổ dài trên sân.Nhi quay đầu xua đi ý nghĩ tội lỗi.Ai bảo hắn là người gây lỗi trước.

"Sao rồi?" Duy đến ngồi cạnh Tú khoác vai.

"Con nhỏ đó.." Tú định nói nhưng lại dừng lại,đôi mắt nheo lại nhìn xa xăm.

"Sao hả?Thấy khó rồi phải ko?" Duy nói.

"Đúng là có khó hơn những ca trước.Nhưng tao ko tin là cô ta là pháo đài ko thể công phá." Mắt Tú sáng lên.Anh thực sự chú tâm vào rồi.Cuộc chơi mới chỉ là bắt đầu.

5. Chương 03

Chương ba : Màn hai – Là con gái thì luôn lãng mạn,ko lãng mạn ko phải con gái

Lý lịch điều tra

Tên đối tượng : Trần Hiểu Nhi,17t. học sinh lớp 12A9.

Tầm cao trung bình,thân người hơi gầy 1 tí.Được coi là chị gái dễ thương của lớp A9,vì là kẻ gây hậu họa vô cùng to lớn nhất.Mà cái đáng kinh sợ khiến mọi người gọi như vậy là do cô hoàn toàn là do "vô tình".Cho nên có nhiều nhận định của các chuyên gia cho rằng,vô tình còn ảnh hưởng to lớn như vậy,nếu cố tình chắc chắn khả năng nhân loại diệt vong.Tính cách đối với bạn cùng lớp rất hòa đồng,con gái rất quí,mỗi khi bạn trong lớp có chuyện là y như rằng cô ta nhảy vào còn nhiệt tình hơn cả thân chủ.Vì tính tình quá bạo loạn của cô nên dù cô ta ko xấu nhưng cũng chẳng có ai dám ngó tới.Bạn bè kết giao thì nhiều lại vô cùng ủng hộ cô ta.Có nghĩa là nếu hỏi bạn cô ta,cô ta thế nào họ sẽ nói "tốt!rất tốt!".Nhưng hỏi có thích có người yêu như cô ta ko,chắc chắc câu trả lời sẽ là "Tôi còn muốn sống.Đừng dọa người ta chứ!!".

Sự thể nhìn chung là vậy.Điều tra lý lịch xin kết thúc ở đây.

Tú ngồi chống cằm,ngón tay khẽ miết miết lên môi 1 cách vô thức,đôi mắt sâu thẳm lại,suy nghĩ gì đó ko rõ.Hèn chi,17 tuổi đầu chưa có mối tình vắt vai.Thật đúng là..Khẽ cười thầm nghĩ,cho đáng đời cô ta.Loại gái đó làm sao mà có ai yêu nổi.Tính cách xấu,quá ngang ngược,lại bạo lực.Xinh thì lại chả xinh.Anh cười thầm trong lòng,nhưng rồi chợt nhớ ra.Ko phải mình đang là kẻ phải đi cưa cô ta sao..Thì đột nhiên mặt chuyển ngay thành xám ngoét,đầy những vạch thẳng. (=o= |||)

"Vậy còn sở thích?" Tú ngẩng đầu lên nhìn thằng nhóc mặc đồng phục vừa thuyết trình.

"Ko có!" nó vẫn đứng im,hai tay buông thõng,lưng thẳng tưng,dáng vẻ vô cùng ngoan mẫu.

"Mầu sắc ưa thích?"

"Ko có!"

"Thói quen?"

"Ko có!"

"Loại hoa ưa thích?"

"Ko có!"

"Vậy ngoài những cái cậu vừa thuyết trình,cậu biết thêm gì về cô ta?!"

"Ko có!" cậu vẫn ung dung đứng đó nghiêm túc trả lời.

Ko thể kìm được Tú cầm ngay quyển đại số ở gần đấy liệng thẳng vào người cậu ta.

Bị đau cậu ta vội vàng ôm bụng,nhìn ánh mắt giận dữ của Tú,vội vội vàng vàng "Có..Có 1 chuyện nữa!"

"Nói!" Tú nhìn cậu ta đầy tức giận,giọng chỉ rít qua kẽ răng.

"Cậu ta có cô bạn gái rất thân tên Ngọc!!"

Bốp..

"Dư thừa.Cái đó có ai ko biết.Cậu điều tra cái kiểu gì vậy?" Tú tặng ngay cho cậu ta 1 đấm ưu ái "chúc bé ngủ ngon",chống nạnh tức giận.Đúng là vô dụng,ko kẻ nào giúp ích được gì cả.Cứ phải tự mình ra tay mới được.

————Tuyệt chiêu thứ nhất : hoa hồng nhung nghĩa là "Anh yêu em"————

Bây giờ mới là 6h 15 sáng,cổng trường vừa mới mở cửa còn đang vắng hoe,1 anh chàng điển trai,cao ráo,mặc chiếc áo đồng phục sọc đen trắng,chiếc quần bò levis' với đôi giầy Radii trông hết sức khỏe khoắn,trên tay cầm 1 bó hồng nhung to rất đẹp,đôi khi cậu khẽ mỉm cười,bước đi khoan thai vào trường.Trong đầu đang tưởng tượng đến,lớp học 12A9,vắng vẻ,1 cô gái tới sớm bước vào,phát hiện trên bàn mình có 1 bó hồng nhung to đùng đỏ thắm,cô nhìn ngó xung quanh chẳng có ai,nhẹ nhàng cầm bó hồng đưa lên mũi ngửi.Mùi hương hoa hồng khiến cô cười híp cả mắt,đôi má hơi hồng hồng.Rồi 1 chàng trai điển trai,cao ráo,đứng ở cửa lớp nhìn vào.Ánh mặt trời chiếu bóng anh đổ dài xuống nền đá,nhẹ nhàng nhìn cô cười.

Hoàn hảo.Quá hoàn hảo.Lãng mạn có khác gì phim Hàn đâu.Đặt bó hoa hồng trên mặt bàn cô,anh vui vẻ chờ đợi.Nhưng có 1 điều anh đã hoàn toàn ko tính tới.

Cả cái lớp 12A9 đã đến rồi,mà cô vẫn chưa đến.Ngày đầu tuần là ngày có giờ sinh hoạt ngoài sân trường hàng tuần.Mỗi tuần sẽ có 1 lớp trực tuần biểu diễn tiết mục,nhà trường sẽ chấm điểm và trao giải vào cuối năm lớp nào trực tuần được giải sẽ có phần thưởng nho nhỏ gọi là động viên của nhà trường.Nói là phần thưởng nhưng lũ học sinh cũng chả ham hố rì cái phần thưởng ấy.Cái chính lấy cớ trực tuần,cũng có nghĩa là chúng được phép công khai tụ họp,công khai đàn đúm ở trên sân khấu trước cửa phòng hội đồng.Cho nên lớp nào cũng hào hứng mà đăng kí tham gia.Chăm chỉ luyện tập chỉ mong lớp mình ko thua ai hết.

Ngồi dưới sân hoàn toàn ko lọt lỗ tai dù chỉ 1 câu của mấy nhỏ lớp 11 đang trực tuần,Tú cứ mãi nhìn xem cái hàng của lớp 12A9 con bé đã đến chưa.Nhưng nhìn mãi,mỏi cả mắt cũng chả thấy hắn đâu.

Kết cục khi cả lớp 12A9 vào lớp nhìn bó hoa hồng ở chỗ ngồi ngoài cùng bàn 2 ko khỏi bàng hoàng và sửng sốt.Có phải sắp động đất rồi ko?Cuối cùng lại tự nói chắc chắn là nằm mơ ko thể nào.

Cô gái hotgirl của lớp khẽ nhìn cứ cười tủm tỉm, "Anh ấy thật dễ thương.Lại đặt nhầm chỗ nữa chứ!" rồi tự động tiến tới cầm bó hoa ôm vào lồng mân mê.Tự cho là của người theo đuổi mình.

Tuy nhìn cái dáng ẽo ợt ko tin được của hotgirl lớp mình,cả lớp ko khỏi chạnh lòng,nhưng mà nghĩ tới chuyện có người tặng hoa cho Nhi thì chi bằng cứ nghĩ người theo đuổi cô hotgirl tới tận lớp tỏ lòng đi.Còn có được 3 phần sự thật.

Kế hoạch tặng hoa cuối cùng lại thành tặng cho người khác.Thất bại!!

Nhưng Tú vẫn kiên trì ko bỏ cuộc,quyết tâm lại càng cao hơn.Lúc đầu là do chuẩn bị ko kĩ đã hoàn toàn ko tính tới chuyện,chẳng bao giờ cô ta đi học đúng giờ,thật đúng là ngốc quá.Giờ biết rồi thì nên tặng vào lúc nào lại là vấn đề.

Ngoài lúc sáng sớm ra,trong lớp A9 bao giờ chả có người.Mà anh thì lại hoàn toàn ko muốn có ai nhìn thấy mình cầm bó hoa hồng to đùng cắm vào bãi phân trâu.Nghĩ tới thôi đã thiệt mất mặt.Làm thế nào vừa tặng được hoa cho cô ta,lại vừa ko để ai biết là anh mang hoa tới?Nghĩ hoài,nghĩ mãi.Chau mày,cắn môi.Cuối cùng khuôn mặt điển trai của anh bừng sáng "A nghĩ ra rồi."

Cảm giác ko khí hơi kì lạ,Tuấn Tú mới đưa ánh mắt nhìn xung quanh.Mấy chục con người lớp 12A14 miệng đứa nào đứa nấy há hốc,mắt mở to hướng về phía cuối lớp.Thầy "văn hóa" tay 1 tay sách,1 tay phấn cũng trố mắt nhìn anh.

"Dạ chỉ là thì ra bài này giải như thế,nghe thầy giảng em hiểu rồi ạ.Mời thầy tiếp tục!" gãi gãi đầu bối rối,Tú lẳng lặng nói vài lời rồi vội ngồi xuống.Thật đúng là tai họa.

Đẩy gọng kính của mình lên,thầy VH lại quay lại với bảng đen phấn trắng,trong lòng đột nhiên ko khỏi bồi hồi,mắt cũng thấy rưng rưng.Ôi mới xúc động làm sao khi 1 cậu học trò chỉ suốt ngày ngủ gật trong lớp,giờ lại mải mê tìm tòi toán học đến mức vô thức reo lên vì hiểu bài.Ơn thầy.Ơn thầy đây mà.Đúng là ánh chiếu soi lý tưởng.Thầy sống tới ngày này quả ko uổng.Ko hề uổng.Tự nhiên thầy VH đứng thẳng lưng hơn,ưỡn ngực cao hơn.Nghề nhà giáo thật vô cùng vĩ đại.

Đến tiết 2 Nhi mới tới lớp,leo tường muốn hụt hơi,đôi má của cô ửng hồng vì phải chạy vội.Vừa vào lớp mọi người đã nhất loạt quay ra nhìn cô,mất tới 5 giây im như tờ,cái tổ ong mới mệnh ai nấy chạy.Nhi chỉ

kịp vẫy tay cười chào là cả lũ quỉ đã lại quay đi vờ ko thấy gì.Bọn nhóc này nhất định có chuyện gì đây.

Tiến về chỗ ngồi,ném cặp vào mặt bàn,cô quay người xuống bàn dưới nhìn Ngọc "Có chuyện gì vậy?"

Ngọc ngập ngừng nhìn cô 1 lúc rồi đưa mắt đánh sang bên nhỏ hotgirl đang túm tụm với mấy đứa con gái ở góc cuối lớp.Con nhỏ nổi tiếng chảnh nhất lớp.Cho mình là bông hoa giữa lòng thành phố được nhiều các anh đại gia chết mê chết mệt.Nếu bạn mà có thời gian muốn viết mấy câu chuyện tình,thì đừng nên bỏ qua cơ hội ngồi buôn với nhỏ.Bạn sẽ dạt dào ý tưởng,cảm hứng ko cạn,lãng mạn tràn đầy,tình yêu ngập ý.Chỉ sợ ngập đến thành đại hồng thủy thôi!!Ai cũng yêu nàng lắm,nào là săn đón nàng,xe nọ,xe kia.Có anh cứ mời mãi,thậm trí còn trồng si tới mấy ngày,vân vân và vũ vũ.. Đúng là gió lạnh thật =.='

"Woa,bó hoa hồng to thật.Người theo đuổi cô ấy cũng lãng mạn ghê!" Nhi nhìn bó hoa đang được hotgirl ôm trong tay,vui vẻ nói.

Ngọc nhìn con bạn dò xét 1 lúc.Ko lý nào có người thích nó mà Ngọc lại ko biết.Chắc chắn là nhầm lẫn rồi.Ngọc lắc lắc đầu để rũ ý nghĩ nghi ngờ đi.

"Chuyện gì?"

"Ko,ko có gì!" Ngọc đáp.

"Hôm nay mọi người đều kì kì!"

Lại hoa hồng nhung- round 2

Chờ mãi cuối cùng cũng tới ngày này,Tú hí hửng cầm bó hoa hồng hà lan bông nào bông đấy mịn màng cánh,nụ to như cái chén,hương thơm ngan ngát lại ko có gai trên tay hí hửng.Lớp 12A9,tiết thứ 2 ngày thứ 5 là tiết thể dục.Cả lớp sau khi học xong tiết 1 là dậm rịch ra sân sau tập trung,ko có ai trong lớp hết.Đây là cơ hội nghìn năm có 1.Nghĩ tới đây anh ko khỏi ngoác miệng cười.Đặt bó hoa hồng ngay ngắn ở trên mặt bàn tự mỉm cười.Bỗng đôi mắt anh dừng lại trên mặt bàn,trên bàn chi chít những hình vẽ rất ngộ.Đa phần là hình con mèo con với đủ mọi bộ mặt,vẽ dạng manga.Bỗng nhiên Tú khẽ cười.Ngước đầu nhìn lớp học vắng tanh ko bóng người,chỉ còn lại những dãy bàn im lặng ngồi đợi,từ bức tường bên kia khẽ vang lên tiếng đều đều giảng bài.Ngày hôm nay anh có dự cảm tốt.

Sau tiết thể dục ngồi buôn dưa lê ngoài sân,cả lũ quỉ nhỏ lũ lượt kéo nhau vào lớp.Nhi đang vừa đi vừa quay lại nói với Ngọc,tới cửa lớp thì bỗng thấy âm thanh ồn ào đột nhiên im bặt.Cô đứng ngoài cửa lớp nhìn mặt Ngọc há hốc mồm,cô bảo "Sao vậy?" rồi quay lại nhìn theo hướng mọi ánh mắt đang dõi theo.

Trên mặt bàn của cô,là 1 bó hồng nhung đỏ thắm to sụ,giấy gói trắng tao nhã có ren,buộc cẩn thận bởi nào nơ nào ruy băng lưới lưới,ánh nắng từ cửa sổ vuốt ve rải trên bó hồng nhẹ nhàng một màu vàng ngọt ngào của đông Hà Nội,càng làm tươi thắm hơn cho sắc hồng.Gió khẽ thổi cành lá đu xào xạc làm ánh nắng rải trên bó hồng như nhảy múa.Còn Nhi thì như thấy ko gian đột nhiên yên tĩnh chỉ còn nghe thấy con quạ đen bay qua đầu mọi người kêu "quạ quạ.!!".

Cô nhăn mặt,tiến lại bàn mình cảnh giác.Cái gì đang nằm ở đây đây??Hoa hồng?Còn số lượng lớn nữa.

Cả lớp 12A9 bỗng chốc lan lên tiếng rì rầm "Vậy là ko nhầm rồi!Lần này cũng ở đúng chỗ đó!"

"Nói thế là lần trước cũng.."

"Chắc chắn là ko sai rồi.."

Rồi nhất loạt chả ai bảo ai,ánh mắt lại nhìn vào cô bạn hotgirl đang tối sầm tức tối.Thì ra anh chàng mê cô như điếu đổ cũng ko lãng mạn như cô vẫn ca ngợi.

Nhi hoàn toàn vẫn ko tiến lại gần cái bàn,chỉ đứng từ xa chậm rãi quan sát.Ngọc tiến lại vỗ vai "Chúc mừng mày.Cuối cùng thì mày cũng ko phải gái già ế!"

"Con ranh!Muốn chết à?!Ai là gái ... hắt xì... ế .. hắt xì .." Nhi cứ cố nói lại hắt xì 1 tiếng,cô phải gập cả người lại vì những cơn hắt xì cứ càng ngày càng gắt.Vẫn đứng cách xa bàn.Nhưng càng ngày lại càng hắt

xì nhiều hơn.Đến đây Nhi ko cần biết là có bom hay có bẫy cô lao nhanh về phía bàn mình cáu giận,xách ngay cái mớ hồng nhung trong tay chạy ra khỏi cửa lớp,hùng dũng đứng ngoài hành lang quát.

"Tên chết tiệt nào biết rõ ta bị dị ứng hoa mà còn mang hoa đến hại ta.Ta mà biết được thì đừng có trách !!!!"

Cả lớp 12A9 im phăng phắc,chỉ còn nghe tiếng hắt xì hắt xì cứ liên tục liên tục tuôn ra,đến nỗi cô gập cả người lại để thỏa nguyện.Bỗng nhiên cái loa phát thanh chạy ù vào lớp, "Tin nóng tin nóng đây!" nó gào to.

"Chuyện gì?" cả lớp xúm lại hóng hớt tin nóng.

"Tao mới rẽ qua căng tin nghe bọn con gái kháo nhau,nãy có đứa ngồi trong lớp nhìn thấy Tuấn Tú hotboy tay cầm bó hồng nhung to thật to.Trông ko khác gì hoàng tử,bọn con gái đang kháo nhau ko biết em nào diễm phúc thế,được hoàng tử tỏ tình.Lãng mạn hết biết!"

Nghe tới đây,toàn bộ những cái mặt hóng hớt đều đơ ra,chỉ có cái loa vẫn huyên thuyên vui vẻ,ko cảm nhận thấy bão đang đổ bộ lớp 12A9.Bọn học trò sợ hãi lẳng đi,còn cái thân hình đang hắt xì liên tục kia ngoái cái cổ lại,khuôn mặt phút chốc biến thành nữ thần Medusa.

"HOÀNG … Hắt xì.. Tu.. hắt xì… TUẤN.. hắt xì … TÚUUUUUUUUUUU"

Lúc này đương sự Hoàng Tuấn Tú,trong lớp 12A14 nằm ở cuối hành lang đang run lên ngồi sâu hơn vào ghế,người hơi cúi xuống lấy quyển sách che kín mặt.Trong đầu cái khung cảnh bóng 1 người con trai dối diện là 1 cô gái ôm 1 bó hồng trên tay,ánh mắt trời từ cửa sổ phủ xuống 2 người ấm áp,nhưng cũng ko ấm bằng ánh mắt họ chăm chú nhìn nhau.Rụp 1 cái vỡ tan tành..

Vừa nghĩ tới đây cửa lớp 12A14 bật mở.Bóng hình in trên cửa trải dài lúc này,đúng là 1 cô gái,đúng là đang cầm hoa,nhưng ko phải là ôm trên ngực.Hai tay cô dang sang hai bên,chân cũng dang rộng ra như người đứng tấn,miệng thì luôn hắt xì hắt xì,bó hoa hồng nhung đẹp là thế nay sơ xác được cô cầm trên tay cứ y như thanh kiếm của hiệp sĩ.Nhìn cô bây giờ chẳng khác nào Gozila nổi điên.

"Hoàng.. Hắt xiiiiiiiiiiiiiiii… Tuấn Tú.. Hắt xì.. Ra.. hắt xì… đây…. Cho tôi!" cố gắng nói cho đủ câu.Cô phải bình tĩnh.Lúc mới lao tới đây cô đã định giơ chân lên đạp cửa nhưng lại đành phải kìm lòng,đừng gây tai họa,mà co chân lại … lấy hoa đập cửa.

Tú vội lấy quyển sách che mặt,tốt nhất 36 kế chuồn là thượng sách!!

Nhưng Nhi đã nhanh mắt nhìn thấy hắn núp dưới gần bàn len lén muốn chuồn cửa sau,nhanh như chớp cô lao ra hành lang đứng chặn ngay cửa sau lớp 12A14.

Bị chặn lại,Tú đành ngẩng đầu nhìn cô cười hòa,tay bất giác gãi gãi đầu cố nặn ra chuyện gì để nói. "À tôi.."

"Anh.. hắt xì.. hắt xì" Nhi vừa mở miệng đã lại hắt xì.Tức giận nhìn bó hoa trong tay,liền giơ lên đập dúi dụi vào gã trước mặt,đập chán cô ném thẳng vào mặt gã .Rồi lùi dần về phía hành lang.

"Anh .. hắt xì.. giỏi lắm..Hắt xì… Tôi vốn biết .. Hắt xì.. anh ko dễ bỏ qua.. hắt xì..Nhưng.. hắt xì.. thủ đoạn… hắt xifiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.. bỉ ổi quá!!" nói rồi cô bỏ đi,vừa đi vừa lấy tay gạt nước mũi.Vẫn tiếp tục hắt xì.

Nhìn theo bóng dáng của "nữ quái" trong hành lang,lại liếc xuống nhìn nữ hoàng hoa hồng vừa nãy còn mơn mởn thế,nay đã tiêu điều nhường nào.Tú ko khỏi tiếng thở dài.

Kế hoạch hoa hồng hoàn toàn thất bại.Cô ta đúng là quái vật mà !!!!

6. Chương 04

Chương bốn : Màn ba - Mật ngọt chết ruồi

Người ta vẫn hay nói rằng,con gái thì yêu bằng tai,con trai thì yêu bằng cái dạ dày.Cho nên dù đến cả trăm năm con gái cứ luôn luôn muốn hỏi "Anh có yêu em ko?",rồi cứ nằng nặc đòi câu trả lời cho bằng được.Dù ông bà ta có câu "lời nói chẳng mất tiền mua lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau",ấy thế mà con gái nó cứ nhẹ dạ cả tin thế đấy.

Thế nên bảo sao người ta lại ghép cho con gái cái từ nhẹ dạ,cả tin,chứ có bao giờ nghe thấy ai bảo con trai nhẹ dạ,cả tin bao giờ đâu.

Biết là khổ mà còn đâm đầu vào,biết rõ ràng thế nào nó cũng chỉ nói cho có,bất cứ ai được hỏi câu ở trên chẳng trả lời "Anh yêu em nhiều lắm!" chỉ thế thôi mà cũng đủ hạnh phúc rồi thì thật đúng là quá ngu ngốc.Ấy thế nhưng con gái là thế.Cứ thích ăn ngọt,tới khi sâu răng,cái gã mồm thì cứ xoen xoét "Anh yêu em nhiều lắm" đang nói cùng 1 câu nhưng ko phải là với đối tượng cũ nữa.Vâng,đúng là "anh yêu em nhiều lắm",nhưng chưa xác định đối tượng được nói đến là ai.Tới lúc đó mới biết,thì ra háo ngọt hậu quả thế nào,nhưng cũng đã quá trễ rồi.Răng thì thế nào cũng sâu rồi.Giờ chỉ có ôm má đau buốt mà tự hận lòng.

Ấy thế nên mới nói,dù cho người sắt đá tới đâu nghe lời ngọt ngào cũng tự dưng thấy con người phấn trấn hẳn.Cho nên,muốn cưa gái thì hãy cho nàng ăn ngọt trước đã.Cứ mua vài lít mật ong,rót vào tai nàng từng chút từng chút 1,nàng lại ko cam tâm tình nguyện mà bám lấy bạn sao?

Tú đang ngồi trong lớp suy nghĩ.Dạo này lớp 12A14 đột nhiên có dự cảm lạ.Đây là lớp chạy tiền vào trường,trong lớp toàn con nhà khá giả,học hành thì lại ko nổi trội,tạo thành 1 cái xã hội tư bản nho nhỏ,trong cái trường nho nhỏ.Mà cái thằng cầm đầu lại là kẻ đang ngồi bàn dưới,ko rõ vì đâu dạo này hay suy tư đến lạ.Mọi người nhìn nhau tự hỏi có phải tâm lý tuổi dậy thì hay ko?

"Đại ca,anh sao vậy?" Nam nhìn thằng anh cả đang ngồi suy tư,ko khỏi thắc mắc.Dạo này đột nhiên anh cả lại trở nên trầm lặng.Trong giờ học thì cứ tỏ ra rất đăm chiêu.Ko phải anh ta đang tập trung học hành đấy chứ?Nghĩ thôi đã nổi da gà rồi.

"Hửm?.." Tú quay đầu ngước lên nhìn mấy thằng em đang nhìn mình nghi ngại,khẽ xua xua bàn tay đeo nhẫn sáng lóa "Ko sao đâu!".Nói rồi lại tự mình đứng dậy.

"Đại ca,đi đâu vậy?" một tên đàn em với theo hỏi.

"Vệ sinh!" Tú trả lời tiến tới cửa sau,rẽ phải.

"Này,ko phải đi cầu thang ngay bên trái lớp mình gần hơn sao?Đi đường đó phải qua cả hành lang tầng 3" một đứa quay sang nhìn thằng bằng hữu thắc mắc.

"Phải rồi!"

Cuối cùng cả lũ con trai túm tụm bàn cuối chỉ có thể ngơ ngác nhìn ra cửa,ko rõ dạo này đại ca chúng mắc chứng gì.

Còn lúc này,anh chàng hotboy của chúng ta,trong đầu đang suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch,hai tay thì đút vào túi quần bước đi thong dong trong hành lang,giữa những ánh mắt thẹn thùng của các thiếu nữ mới lớn.Nhìn thấy cảnh hiên ngang này của mình hắn ko khỏi trong lòng có chút tự đắc,rõ ràng hắn có sức hấp dẫn lắm,vậy tại sao với con bé kia chỉ là con số 0?!

Tầng 3 khu nhà A thuộc về khối lớp 12,đầu dãy phía bên trái là lớp 12A9,tiếp đó là A10 và kết thúc là lớp A14.Hai bên hành lang đều có 1 cầu thang để cho học sinh đi xuống,cho nên nhìn tổng thể và bao quát mà nói,lớp A9 thì đi cầu thang bên trái,lớp A14 dĩ nhiên dùng cầu thang bên phải,vốn hoàn toàn ko có cơ hội tiến công đụng mặt ở cầu thang.Vốn là 2 lớp tách biệt ở 2 đầu chiến tuyến,ấy vậy mà hôm nay Tú lại vòng đúng 1 vòng đi qua cầu thang kia,chứ ko thèm đi cầu thang ở ngay hông lớp học.Phải nói là quá mua việc.

Đi qua cửa lớp A9,vẫn còn đang mở cửa,mặc dù mặt thì hướng lên trước,nhưng cái cổ ko khỏi hơi quay sang,mắt ngước nhìn vào lớp A9 giờ ra chơi.Phía dãy trong,bàn thứ 2,vị trí ngoài cùng gần cửa sổ,đối tượng

đang ngồi gặm bánh mì.

"Ôi!Cứ tưởng chết rồi chứ!" Nhi cắn 1 miếng bánh mì ngon lành,đôi mắt đen híp lại hấp háy.

"Mày làm gì mà như chết đói thế.Ngày vẫn đủ 2 bữa còn gì!" Ngọc nhìn nó đang cười với cái bánh mì có phần hơi thái quá.

"Mày biết thừa tao ngày phải ăn 3 bữa.Làm sao mà học hành căng thẳng lại có thể vùi dập mầm non đất nước như thế được?" Nhi mặt mày hiên ngang vỗ ngực nói.

"Mày mà mầm non đất nước cái gì?" Ngọc bĩu môi. "Có mà phá hoại đất nước chứ xây dựng nỗi gì?"

"Muốn chết hả con ranh!" nói rồi cô kí 1 cái vào đầu con bạn.

Tú nhìn cô ta,bình thường xem ra cũng đâu đến nỗi nào,tại sao cứ giáp mặt con trai là như khủng long bạo chúa thế.Đúng là sinh vật quí hiểm thật.

Nhi vẫn thản nhiên ăn uống nói chuyện vui vẻ,đôi mắt đen láy ánh lên,bất chợt 1 tia sáng tinh nghịch thoát khỏi vòm cây,lọt vào qua khe cửa,chiếu ngay vào đôi má thiếu nữ như trêu đùa,cô vội giơ tay lên che ngang mặt,1 mắt nhíu lại.

Đột nhiên Tú thấy chân mình hơi ngừng lại.Đột nhiên làn da của cô trở nên hồng hào trong suốt trong sáng mùa đông,đôi mắt đen lấp lánh thông minh,bờ môi hồng đào khẽ mím lại.

Rầm..

Người ta nói có mắt như mù là vậy đấy.Đáng lý ra đi đường thì phải nhìn đường,ai bảo nhếch mắt lên ngắm gái.Thế là tai nạn đáng tiếc đã xảy ra.Tuy rằng ko có thiệt hại về người,nhưng cũng có công đóng góp ghi thêm 1 đơn vị vào con số thống kê tai nạn giao thông đường bộ của tổ quốc.Cái hành lang thì thẳng tắp là thế,Cái cột trụ ngăn cách cầu thang với dãy hàng lang thì to đùng,lại còn ko di chuyển,ko hiểu vì nguyên nhân hữu duyên thế nào,mà hotboy lại va ngay vào ko thương tiếc.Làm cậu chàng đau tới nổ đom đóm mắt,chắc chắn dấu hiệu bất thường vừa rồi là vì đau quá,ko thể nào vì con khủng long Gozila kia được.

Nhi và Ngọc quay ra ngoài hành lang khi nghe tiếng động lạ,2 con bé hóng hớt đi ra lối cửa sau thì thấy ngay cảnh tượng hùng tráng,tên hotboy đang ôm mũi đứng cạnh cái cột ở ngay cửa sau lớp A9,đau đớn.Vừa xấu hổ vừa khó chịu với ánh mắt của mọi người.Nhưng vì sự đẹp trai của hắn cho nên các cô gái chỉ dám nhìn ngơ ngác,ko ai cười cả.

"Hahaha.."

Quay đầu lại,tác nhân gây hại đang đứng trước mặt mình.Tú càng thấy mặt mình thêm bốc hỏa.Thiệt mất mặt.Nhưng phải nhịn.Nhịn.Nhịn.

Có phải cô ta đẻ vào giờ để gây họa cho anh ko nhỉ?Cứ lần nào đụng phải cô ta là y như rằng.Giờ anh mới thấy có lẽ thằng bạn nói đúng.Cô ta khắc anh rõ ràng.

"Hotboy,có phải là cái cột đắc tội gì với cậu ko?Sao lúc nào cậu cũng thích xài chiêu lao đầu vào kẻ thù thế?" Nhi vừa cười vừa đá đểu.

Tú quay lại nhìn thẳng vào con nhỏ đang rất vui thích mà đôi mắt lóe lên lửa (ko phải lửa tình đâu.),chỉ căm tức chưa xẻ thịt,lột da,nuốt gan,uống máu quân thù..Giờ anh mới hiểu thì ra thật sự có nỗi căm hận lớn như thế.Ôi.. Hịch tướng sĩ.

Đáp trả cho ánh mắt nảy lửa căm hờn của Tú là 1 cái quay đầu thờ ơ lãnh đạm.Người ta bảo con gái phải kiêu,nhưng tiểu thư ơi,cô có gì mà kiêu chứ?Tú bĩu môi,ko thèm nhìn lại.Trong lòng len lỏi những tia lửa khó chịu.Giờ phải nghĩ cách làm sao có thể nói chuyện bình thường với cô ta.Chứ ngay cả nói chuyện bình thường cũng ko được,thì làm sao mà rót nối cái gì vào tai cô ta cho lọt.Nhưng phải làm sao để con khủng long đó ko cảnh giác thì mấy ngày rồi anh nghĩ ko ra.

Cuối cùng vẫn ko nghĩ ra cách,Tú thở dài duỗi người nhìn lên trần của phòng y tế,gối đầu lên hai tay.Bức tường này thật là chắc,ko phải đang thời đại thi công ẩu,ăn bớt vật liệu sao?Cớ gì mà bức tường của cô ta lại dày quá sức.Anh lại ko phải là kẻ ngốc,ko lý nào lại cứ thế đâm đầu vào,chắc chắn phải tìm ra cái cưa

thật sắc mà đục thủng tường chứ.Nhưng tìm đâu ra 1 cái cưa sắc như thế,tới giờ anh vẫn chưa nghĩ ra.Từ ngày cá cược tới giờ cũng 1 tuần rồi,kết cục anh vẫn giậm chân tại chỗ chẳng nhích được chút nào.

Đang suy nghĩ thì anh nghe có tiếng bước chân,rồi tiếng con gái nói khe khẽ "Có ai ko?"

Cô ta cứ gọi mãi mà chẳng có ai trả lời,để giúp cho cái lỗ tai mình được nghỉ ngơi suy nghĩ,anh đành kéo tấm rèm trắng ra nói "Cô y tá ra ngoài rồi,tự ghi tên vào sổ đi!"

Cô gái nhìn anh ngơ ngác.Anh cũng nhìn cô,sao thấy quen quen.

"Anh cũng ở đây ạ?"

Tú chợt nhớ ra,là cô bé bạn thân của con nhỏ kia,ko nhớ tên nhưng có chút ấn tượng,khẽ gật đầu.

"Có phải nãy tại vì.. nên hơi đau đầu ko?" Ngọc quan tâm.

Tú ko nói gì,cái cô này cũng thật giống bạn cô ta,đúng là đồng khí tương lâm mà,thật khoái châm chọc người khác.

"Anh đừng giận,thật ra cá tính Nhi ko xấu đâu.Chẳng qua là bởi vì nó quá nghĩa khí,cũng tại tôi cho nên nó mới ghét anh như vậy!"

"Tại cô?" Tú ngồi hẳn dậy,mắt sáng lên như bắt được cái gì đó.

"Thì tại lần trước tôi.." Ngọc lí nhí nhớ lại cái ngày thứ 2 cách đây 1 tuần,lại thấy thót tim.

"Cô làm sao cơ?" Tú nhìn Ngọc chờ đợi,thật anh cũng muốn biết tại sao cô ta lại cứ gây sự với anh như thế.

"Thôi chuyện cũ bỏ qua đi!" Ngọc cười xòa,ko dám nói lại.Có cô gái nào lại đi nhắc lại chuyện mình bị từ chối thẳng thừng trước mặt người đã từ chối mình chứ?Đấy là điều ko thể giống con voi bay trên trời vậy.

Tú nhìn cô gái trong lòng thì rất tò mò nhưng lại chẳng thể nào cố ép cô ta nói,nghĩ ngợi 1 lúc.

"Thôi,cô ko muốn nói cũng ko cần phải khó xử đâu.Tôi cũng ko để bụng chuyện bạn cô đâu!" vừa nở 1 nụ cười thương mại.

Ngọc nhìn mà ngẩn người.Ai mà lại ko thích giai xinh,gái đẹp chứ.Nhìn mới thích mắt làm sao.

"Cám ơn anh!"

"Cô thật tốt bụng,chứ ko giống bạn cô!" Tú nói nghĩ tới con nhỏ suốt ngày gặp anh ở đâu là y như rằng chơi anh ở đấy,trong lòng ko khỏi thấy mình có chút đáng thương.Đường đường hotboy mặt lạnh te,gái theo ầm ầm,mà bị 1 con nhỏ làm cho mất mặt tới ko còn chỗ nào chui.Thiệt đúng là khốn khổ.

Nghe được khen Ngọc cười bẽn lẽn,dù chỉ là 1 câu đơn giản nhưng phát ra từ miệng người đẹp trai thì có tác dụng gấp 100 lần so với phát ra từ miệng gã bình thường.Nhìn cô gái cười tới đỏ mặt,Tú tự nhủ,đúng là nhẹ dạ,con gái thật sự thích ăn đồ ngọt mà..Tới đây đột nhiên anh nghĩ ra 1 việc.Đôi mắt nâu hiền hòa đột nhiên ánh lên tia sáng ma quái,khéo miệng khẽ nhếch lên.

"Thật ra thì tôi cũng ko muốn gây chuyện với bạn cô đâu.Thật sự rất muốn làm hòa,chúng ta là bạn học cứ cãi qua cãi lại ko hay.Nhất là cô ấy lại là con gái,tôi cũng ko biết nên làm sao",phải phải,anh nói thì hay lắm.Bạn học cùng trường,thượng đế ơi,đây có phải là xã hội tiên tiến công bằng văn minh ở thế kỉ 21 ko vậy.Nói những lời sởn gai ốc này mà cũng có người nghe sao??

"Nhi chỉ hơi bướng thôi,chứ thật ra tính nó tốt lắm!" Ngọc biện hộ cho con bạn thân.

"Hay thế này đi,tôi cũng ko thích cứ căng thẳng.Xem như là tôi sai,tôi muốn làm hòa với cô và cô ấy.Cô có thể giúp tôi dàn xếp chứ?" nở 1 nụ cười quyến rũ khuyến mại,cô lại còn từ chối được ư?(chỉ có thể nói rõ ràng hắn là người sai ngay từ đầu,còn xem như =.=')

"Được.Ko vấn đề!",quả là thời đại nam nữ bình đẳng,chỉ phân biệt ở cấp độ ngoại hình mà thôi..Mỹ nam đúng là mỹ nam mà.

“Vậy được tối nay thế nào?” người ta vẫn bảo đã đánh thì phải đánh nhanh thắng gọn,chờ cơ hội chi bằng tự mình tạo ra cơ hội.Với 1 người cơ hội như anh ko lẽ lại chấp nhận đợi thêm nữa sao.

Ngọc suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

“Vậy tối nay nhé.Cô biết quán Royal ở ngay đường mới mở chứ?”

Ngọc gật đầu,chỗ đó gần trường cô,sao cô ko biết.

“Vậy tối tầm 8h tôi đợi 2 người ở đó!”.Thỏa thuận xong,quả nhiên chỉ cần chút nịnh nọt,dịu dàng,thì con gái đã vội trở nên ngoan ngoãn rồi.Tối nay bổn thiếu gia sẽ chấp nhận hạ cố nhận sai với cô,rồi tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ.Nghĩ tới đây khuôn mặt điển trai có phần xuống sắc gian xảo thêm tới 10%,dù rất muốn ngửa cổ lên trời cười to ba tiếng nhưng vì còn phải giữ hình tượng hắn đành giấu trong lòng.Tiểu yêu tinh kia,tối nay cô nhất định ko thoát.

“Cậu ở phòng nào?” “Biết rồi mình sắp tới rồi!!” Nhi nói rồi cúp máy.Ko rõ vì cái lý do gì đột nhiên cái tên này lại rủ cô đi hát karaoke.Thiệt là kì lạ.Mà nhất là lại ở cái quán như vầy.

Royal,một quán hát mới mở trên 1 con đường mới mở,còn chưa bước chân vào được quán,thì bạn sẽ nhìn thấy ngay cái biển hiệu dài bằng cả tòa nhà,dọc ngang mạ vàng,chữ Royal vàng óng ở to bằng chiều ngang mặt tiền ở tít trên cao,nổi bật trên cái nền đỏ đụn sang trọng.Ở cửa vào có 1 phòng làm nhà để xe,phía bên phải là 1 cầu thang rộng để lên quán hắn,ngay khi bước lên cầu thang bạn sẽ nhìn thấy ngay 1 bàn tiếp tân vuông vức,vừa hiện đại lại sang trọng,có 1 chị rất xinh gái niềm nở chào hỏi bạn.Phía bên tay trái là cầu thang máy,sàn của sảnh được lát đá nhãn bóng,toàn bộ mặt tiền nhìn ra ngoài được bao bằng kính trong,đèn huỳnh quang màu xanh nhạt phản chiếu những hốc vuông trên trần nhà tạo ra 1 ko gian sang trọng.Nhi nhìn cái quán mà tự nghĩ,ko phải con bạn nó đột nhiên trúng số chứ?

Phòng 503,nằm trên tầng 5,phía ngoài đầu dãy.Được một anh nhân viên mặc áo trắng,vét ko tay đen,kèm theo 1 cái nơ đen tao nhã ở cổ rất lịch sự tận tình chỉ dẫn.Cuối cùng Nhi cũng đứng trước cái phòng 503.Nhìn cái biển,cô ngó vào trong qua tấm kính cửa,cảm thấy mắt mình lại giật giật.Con nhỏ này đánh chết ko chừa!!

Thấy Nhi ngoài cửa,Ngọc vẫy vẫy tay vui mừng.Nhi khẽ nghiến răng,đôi mắt cụp xuống,thở ra 1 tiếng ngán ngẩm,rồi túm lấy tay nắm cửa.Đẩy vào trong.

“Lại đây!” con bé nhanh nhẩu,mặt tươi roi rói,đập đập tay lên ghế ý muốn cô lại đó ngồi.Nhi lướt mắt nhìn quanh 1 vòng,rồi cúi đầu ko nói gì lặng lẽ đi vào cái thòng lọng con bạn dọn sẵn cho.

Phòng 503,sàn nhà lát gỗ,tường sơn màu đỏ gụ,đôi chỗ tường được đục ô vuông bằng kính,trong mỗi tấm kính lại có những vụn trong như thủy tinh miếng,dưới mỗi cái hốc đó lại có 1 chiếc đèn màu chiếu sáng,ánh sáng kết hợp với vụ kính tạo thành 1 âu thủy tinh đầy màu sắc,trông rất bắt mắt,trần nhà có 1 mặt phẳng hình vuông nhô lên so với tường,giữ tường và hình vuông đó là những đèn huỳnh quang,có 2 chiếc đèn laze gắn ở hai góc tường đang chiếu chiếu khắc phòng.Trên tường là chiếc platma mỏng dính đen bóng,trên màn hình đang chạy tới câu “..Mình tự cho nhau hai lối đi,để xem quãng đường của ai xa hơn …”,Nhi thở dài,chẳng biết có nên yêu lại con quỉ kia từ đầu hay ko?

Nhi tiến vào,ngồi vào trong chiếc ghế sofa mềm mại.Ko nói gì.

Ngọc cố gắng giữ nụ cười,quay sang trái nhìn Tú cười chữa ngượng,rồi vòng tay ôm lấy cánh tay Nhi đang nhét túi áo nũng nịu “Thôi mà đừng giận tao!”

Nhi im lặng.Khuôn mặt vẫn lạnh băng như thường nhật.Cảm thấy ức tới tận cổ,ko thể hiểu nổi sao mà con bạn thân có thể đi cùng với mấy gã này.

“Thôi mà.. Mày nể mặt tao chút được ko?” Ngọc nói nhỏ chỉ để Nhi đủ nghe.

“Vậy ai nể mặt tao?” Nhi mặt hầm hầm hỏi lại.

“Thôi..Tao sai tao xin lỗi mà.Cũng chỉ là anh Tú muốn làm hòa với mày thôi.” Ngọc làm bộ đáng thương nói giọng ngọt nhạt.

“Anh Tú?Sao phải gọi hắn là anh?” Nhi nói ko tin được tay chỉ vào mặt gã đang ngồi cạnh Ngọc.Ngọc vội vàng nắm rịt tay cô xuống,quay lại cười xin lỗi Tú.

Anh cũng đã nghe thấy từ nãy,nhưng tự nói với bản thân,đến đây để làm lành,đến đây để làm lành,đến đây để làm lành.Mục tiêu là làm hòa,mục đích là cưa cẩm,mục tiêu là cưa đổ rồi đá..Nhịn.Nhịn.Nhịn.

Ngọc nhăn mặt lại vẻ phụng phịu với Nhi “Mày xem như nể mặt tao được ko?Mọi người đều là bạn học sao cứ phải gây sự như thế?”

Nhi rùng mình, “Mày lôi cái triết lý đáng sợ ấy ở xó nào ra thế?Ghê quá đi!!”

Ngọc xị mặt,thấy xem ra đạo lý ko có tính thuyết phục lắm,thôi thì đành giở thủ đoạn “Tao nhớ là hôm nay cô chủ nhiệm lại gọi mày lên văn phòng vì tội mày đi học muộn,tuy cô tha ko gọi về nhà,nhưng tao có nên giúp cô nói cho mẹ mày ko nhỉ?” ánh mắt nó lóe lên tia gian tà.Thế mới nói phụ nữ là sinh vật hết sức nguy hiểm,cánh đàn ông đừng tưởng dễ bắt nạt nhé.

Thủ đoạn..Quá thủ đoạn..!!! Nhi chỉ còn biết mỗi 1 việc,quay sang cái gã ngồi bên cạnh Ngọc “Chào!”

Ngọc tươi cười nhìn Tú.Tú nghĩ thầm,quả nhiên mượn lưỡi cưa này quả ko sai.Anh gật đầu chào lại.Rồi anh giơ tay ra trước mặt cô.

“Chúng ta hòa giải nhé?” ánh mắt nâu sáng ngời nhìn thẳng về phía trước.Cuối cùng cũng có thể tiến bước đầu tiên.

Nhi vẫn còn trần chừ,nhìn bàn tay to đang giơ ra trước mặt mình hoài nghi.Rốt cuộc vì cái gì mà hắn ta cứ thích phải giảng hòa với cô.Vốn A9 và A14 là 2 xã hội thu nhỏ trong cái cộng đồng PTTH Đống Đa.Ở 2 đầu hành lang tầng 3 khu nhà A,cầu thang cũng mỗi lớp 1 cái.Vậy có oan gia hay ko cũng hoàn toàn ko đến nỗi phải khó sử.Đâu phải thân gia gì mà phải sợ đụng mặt nhau.

Thấy sự do dự trong mắt Nhi,Ngọc e hèm,hất hất đầu ý chỉ bắt tay đi,để mang thêm nhiều tính chất răn đe,và thuyết phục,cô nhướng mày,ý là “Cậu ko muốn tôi nói với mẹ cậu chứ?”

Nhi chột dạ.Ngậm ngùi giơ bàn tay ra.Khẽ gật đầu.

Cô bị bán thật rồi !!! T_____T

Cười 1 nụ cười thỏa mãn,cuối cùng cũng có thể tới bước tiếp theo.Tú vô cùng hài lòng.Anh ngồi xuống chỉ tay vào đám bạn mình.

“Để anh giới thiệu 1 chút đây là …” mồm còn chưa nói,thì thằng đang cầm míc đã nhanh tay nhào tới thăm hỏi cái em ấn tượng khó phải lần trước,mặt hắn rạng ngời.

“Anh tên là Vũ.”

“Chào,anh tên Mạnh!”

“Anh là Hiếu!”

Duy tiến tới bá cổ thằng bạn thân đang nhìn 3 thằng kia gằm ghè,đúng là con gà tức nhau tiếng gáy quả ko sai,hắn nghĩ thầm,chỉ nhìn cô gái cười.Cô thật sự rất thú vị.Và nhất là hắn muốn thắng hay ko lại đang phụ thuộc vào cô.

“Hắn ta tên là Duy.” Tú nhàn nhàn giọng nói chỉ ngón trỏ vào hắn.

“Chào em!” Duy nhẹ nhàng cười.Tối nay chắc rất thú vị đây.

“Xin chào!” khẽ gật đầu Nhi đang cố tỏ ra lịch sự.

Ngọc khoác lấy vai nó,dựa sát hơn cười 1 cái rất mãn nguyện,trong khi con bạn thì đang muốn tức điên.Rõ ràng là bẫy,đã bẫy còn bị đe dọa.Thủ đoạn quá đê tiện.Làm sao mà thoát nổi ý trời đây..

“Sao em ko giới thiệu?” Vũ là đứa hay bày trò lắm mồm nhất cả đám lên tiếng nhìn 2 cô bé từ lúc vào chưa giới thiệu tên.

Ngọc khẽ cười. “Em tên Ngọc,còn nó tên là Nhi!”

Vũ bắt đầu ngồi xuống cạnh Duy,nhoài người ra để bắt chuyện với Ngọc.Tên này đã tìm thấy mục tiêu.

Ban đầu có vẻ còn bẽn lẽn,nhưng càng về sau Ngọc lại càng thấy thân thiết với mấy người bạn của Tú.Họ chuyện trò rất vui vẻ cười nói rôm rả,chỉ duy nhất Nhi,ngồi im,nhìn sàn nhà.

10 phút..

20 phút..

30 phút..

Ngọc thì tươi rói nói chuyện,Nhi vẫn ngồi im bên cạnh lắng nghe.Tú cũng ngồi im để mặc mấy thằng bạn tán dóc.Thấy tình trạng chẳng có vẻ gì là khả quan,Duy nhẹ ghé sát vào tai Tú “Đừng bảo tao vô tình,nhưng chỉ lần này tao giúp thôi đấy.Dù sao tao cũng rất muốn thắng.” nói rất nhỏ chỉ đủ cho Tú nghe thấy.Nói rồi Duy đá mắt với Vũ.

Hiểu ngay ý ông bạn già,Vũ tươi cười nói với Ngọc “Chúng ta song ca nhé!”.Nói rồi cầm mic chạy lên phía cái bục sân khấu nhỏ trong phòng. “Và bây giờ xin giới thiệu cặp song ca lam lũ là tôi và bé Ngọc xinh.. ”

Ngọc nghe nói thế liền khẽ đỏ mặt,mấy gã khác thì huýt gió,hò hét “hát đi,hát đi”.Duy với qua người Tú khẽ giật tay áo Ngọc “Em cũng phải lên đi chứ.”

Mọi người cũng thúc giục,Ngọc đành miễn cưỡng đứng ra khỏi ghế,mặt mày thấy hơi nóng nóng,khẽ mỉm cười.Duy thấy thế cũng hướng tivi sang hướng sân khấu,mặc cho cái đôi trai tài gái sắc kia chút cơ hội riêng tư.

Tú trong đầu suy nghĩ,nên nói gì nhỉ.Hôm nay cô rất đẹp?Ko,quá cổ lỗ,hơn nữa cô ta có chỗ nào đẹp.Trông cô hôm nay tươi tắn nhỉ?Cái mặt sắp sưng lên như cái bị thế kia mà tươi tắn,có nói trẻ con cũng chả tin.Hay là nói hôm nay trời lạnh nhỉ cô lạnh ko?Thừa thãi,phòng mở điều hòa,gió đâu mà lạnh!!Rõ thật vô duyên..Có bao giờ mình phải bắt chuyện trước đâu.Biết phải nói gì.

Lúc này đôi trai gái trên sân khấu đang hát song ca lam lũ bài “Cơn mưa tình yêu”.Giọng Ngọc vốn rất hay,còn anh chàng Vũ kia cũng ko giở,nhưng thi thoảng anh ta lại bồi 1 câu,hoặc đang bình thường lại hát rống lên pha trò,nên rất hài hước.Nhi nhìn mà cũng ko khỏi bật cười.

Tú thấy cô khẽ cười,đôi mắt híp lại thành 1 đường cong lấp lánh đen,đôi môi chúm chím hồng đang ngậm ống mút của cốc sinh tố,đột nhiên thốt ra 1 câu “Cô nên cười nhiều hơn mới phải.”

Quá tuyệt!KHác gì nhân vật nam chính trong phim Hàn Quốc đâu.Lúc này mình nên tỏ ra bối rối,đúng rồi bối rối.

“Ý tôi là .. trông cô cười dễ thương hơn bình thường!!”

Tốt,vị trí bài binh bố trận quá tốt.Giờ tốt nhất là nên im lặng.Đúng rồi!Cúi xuống nhìn sàn nhà!!Chắc chắn cô ta sẽ im lặng.

“Rột rột..” Nhi cúi gằm mặt xuống,khi Tú liếc nhìn ngang từ phía mình chỉ thấy cái sống mũi cao của cô,tóc mái đã che hết đôi mắt,chỉ biết cô đang cúi đầu im lặng,uống nước trái cây.

Đấy!Biết ngay mà!!Chắc chắn cô ta đang vui phát đỏ mặt.Bình thường chiêu này với cô nào cũng tác dụng,con gái nghe câu này bao nhiêu lần thì cũng vẫn thấy tự sướng như thường. Nhất lại với 1 người chưa bao giờ được nghe thì tác dụng lại càng mạnh.Chắc chắn 1 lúc nữa cô ta sẽ hỏi “Thật ko?”

“Thật ko?” Nhi hỏi bằng 1 giọng khá nhỏ,nhưng cũng đủ cho Tú nghe thấy.Mặt cô vẫn cúi gằm chưa dám nhìn lên.

Yessss!Đã bảo mà.Mình quả là thiên tài.Giờ mình sẽ nói gì!Phải rồi…!

“Dĩ.. dĩ nhiên rồi!!” nói rồi anh lơ đễnh nhìn sang phía khác,tránh nhìn vào chỗ cô.

Mình quá tuyệt.Sao mình ko đi làm diễn viên nhỉ?Đến giả nói lắp cũng thật hoàn hảo,con gái ai cũng thích được khen,nhưng nếu cậu con trai tỏ vẻ ngại ngùng thì thế nào tác dụng cũng tăng lên gấp tới 3 lần.Họ cho những người con trai ngại ngùng khi ngỏ lời là rất dễ thương,trong sáng,đáng tin cậy.Chiêu này vô cùng hữu hiệu.Giờ chắc chắn cô ta sẽ,bẽn lẽn nhìn mình với khuôn mặt e thẹn "Anh ko nói để tôi vui đấy chứ?",con gái là chúa nghi ngờ mà.

"Cậu ko nói để tôi vui đó chứ?" Nhi lại tiếp tục nhỏ nhẹ,tay vẫn cầm ống mút đặt gần môi,gương mặt e thẹn đã ngẩng lên nhìn Tú..

Quá tuyệt!!!!

"Ko phải Cậu thật sự nghĩ tôi sẽ nói như thế với cậu chứ?Thiếu gia cậu hơi khinh người quá đáng rồi đấy!Muốn lừa người ta thì cũng làm ơn chọn kịch bản nào mới mẻ 1 chút!" Nhi lập tức đanh mặt lại,khuôn mặt phút chốc từ nữ thần biến ngay thành ác quỉ.Môi cô lại nở 1 nụ cười gian tà đầy tự tin ánh lên trong đôi mắt đen sáng ngời.

Mặt Tú đờ ra nhìn cô đang nhả độc ở trước mặt.

"Đừng tưởng đứa con gái nào cũng đỏ mặt e thẹn vì những câu nói nhạt toẹt thế.Muốn học người ta nịnh nọt thì nên đọc thêm nhiều sách vào!Cái chiêu vừa rồi của cậu chỉ xuất hiện trong phim của thập niên trước thôi!" Nhi nói đặt đánh rầm cốc sinh tố xuống bàn.Khuôn mặt tràn trề thỏa mãn,khóe môi nhếch lên vẻ bỡn cợt.Trong lòng thì nghĩ,cái tên đầu đất kia,bản cô nương xem phim Hàn từ năm mới vào mẫu giáo,chả nhẽ ta lại ko biết mấy cái chiêu cũ rích này.Đúng là đồ ngốc dám múa rìu qua mắt thợ.

Tú vẫn còn chưa hết kinh ngạc.Gozila đúng là nhân vật truyền thuyết mà..Dù có là mật ong hảo hạng rót vào tai trâu thì cũng chỉ kéo thêm mấy con ruồi thôi,chứ trâu chẳng cảm thấy gì.Tú khẽ nuốt nước bọt cái ực.Cứ tưởng diễn xuất của mình đã là tuyệt vời rồi,ai dè vẫn kém cô ta 1 bậc…

Kế hoạch nịnh nọt.. hoàn toàn ĐẠI BẠI

7. Chương 05

Chương năm : Màn bốn – Mua chuộc lòng người

Xã hội ngày nay ngày càng phát triển,những vấn đề phát sinh nhu cầu về đời sống cao hơn ngày càng tăng,dẫn theo đó là tình trạng "Có tiền là có tất cả" cũng chả biết từ lúc nào phát sinh theo xã hội công bằng dân chủ văn minh của chúng ta.Vâng,chắc các bạn chẳng còn lạ gì với Nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.Độc lập,tự do,hạnh phúc.. Những từ ngữ này quả thật quá quen thuộc từ lúc biết chữ cho tới khi trưởng thành,bất cứ giấy tờ hành chính nào,trên đầu trang cũng sẽ bắt gặp từ này.Nghe thì thật hào sảng,nhưng sao có khi người viết cũng chả hiểu tại sao lại phải viết.

Cũng ko rõ từ lúc nào,từ 1 nước xã hội hóa,đẩy mạnh giáo dục,đẩy mạnh phát triển phút chốc trở thành 1 nước đang trên đà phát triển kinh tế là trọng tâm,mà muốn phảt triển kinh tế bạn phải làm gì?Bạn phải có tiền.Thế nên người có tiền là kẻ có quyền,ko có tiền ko có tất cả.Cho nên cứ có tiền đi bạn sẽ nghiễm nhiên có tất cả.

Tiền rất quan trọng!Tại sao ư?

Bạn đi học,phải có tiền.Bạn ăn cơm,phải có tiền.Bạn xây nhà,phải có tiền.Bạn muốn đi xe buýt,phải có tiền.Bạn ốm,dĩ nhiên phải có tiền.Có nhu cầu cần giải quyết nơi công cộng,phải có tiền..

Tư tưởng này lại càng thấy rõ hơn trong công cuộc chinh phục 1 mối tình.Ngày xưa ông cha ta trọng nam khinh nữ,phụ nữ xem như vật sở hữu,đánh đập,hành hạ thế nào cũng chỉ dám cắn răng chịu đòn.Từ khi được phổ cập hóa giáo dục,mở mang kiến thức với các nước bạn,chúng ta cũng vỗ ngực hô to bài ca "Nam nữ bình đẳng" "nhân quyền"..Nhưng chỉ toàn thấy gào khản cả tiếng,ko hiệu quả.

Vâng,nam nữ bình đẳng thì đúng là bình đẳng hơn ngày xưa,cho nên mới sinh ra cái thói con trai là phải trả tiền cho con gái,đi ăn đi uống đi chơi,con trai là phải chịu chơi,bỏ tiền ra cho bạn gái.Thằng nào ko có tiền.. Thì đành ngậm ngùi ứa lệ mà nhìn các em lần lượt ra đi..

Xét 1 cách toàn diện,thì cưa gái cũng phải có tiền…Có tiền là có tất cả..

Tú vẫn đang ngồi lơ mơ trong lớp.Ấn tượng khó phai về tiết mục đặc sắc tối hôm qua.Sau màn bóc trần đầy ấn tượng của cô ta,cả cái phòng om sòm như cái chợ,vì đứa nào đứa nấy cũng cười ngặt ngẽo.Đã thế chúng nó còn vô cùng ân cần,và tốt bụng tiến lại gần bắt tay xin chữ ký như gặp gỡ thần tượng.Thật là tức muốn đập tan cái quán mà.

Nhưng càng như vậy,càng phải cho cô ta nếm mùi lợi hại mới được.Đừng tưởng anh dễ bắt nạt.Đến bao giờ ngươi nằm trong tay ta rồi.Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là địa ngục trần gian.Ha ha ha … Nhưng có phải cười quá sớm rồi ko?!

Siết chặt bàn tay đầy quyết tâm,khuôn mặt nhăn lại đầy nghiêm túc.Được ta xông trận đây.

——————————Tuyệt chiêu : Xe đẹp , nhà đẹp——————————-

Bây giờ là 11h45 phút,liếc nhìn cổng trường đang mở,hắn chờ đợi.

Đám học sinh ùa ra khỏi cổng trường như ong vỡ tổ,nhìn ngay thấy hắn đang đứng ở đối diện cổng,chiếc quần bò hàng hiệu tôn lên cặp chân dài,chiếc áo sơ mi hơi bó trên lộ ra bờ vai rộng,còn chiếc áo đồng phục mùa đông quê mùa,bị hắn quẳng chỏng chơ ko thương tiếc trong thùng xe.

Vứt điếu thuốc xuống đường,lấy chân di di,hắn tươi cười vẫy vẫy tay,làm cho mấy nữ sinh đang từ cổng đi ra bỗng xôn xao bồi hồi,họ bỗng chốc quay sang nhau thì thào.

Ngọc vui vẻ vẫy cánh tay chào lại hắn.Kéo tay Nhi chạy băng qua đường,tới chỗ hắn.

“Sao anh tan sớm thế?”

“Anh ra từ tiết 4!” hắn vui vẻ trả lời.

Nhi im lặng,hai tay đút túi áo đồng phục,nhìn bâng quơ.

“Anh gọi bọn em có gì à?” Ngọc mắt sáng nhìn hắn.

“Ah.Tại hôm nay cuối tuần,về nhà thì chán.Chúng ta đi chơi đi.” Hắn nói.

“Hay quá!Dù sao mai cũng được nghỉ!” Ngọc nhận lời ngay.

“Mày đi đi,tao về!”

Thật biết phá cảm giác của người khác.Ngọc quay ra nhìn nó với ánh mắt đầy thù hằn.Nhéo tay nó 1 cái đau thấu trời.

“Auuu…” Nhi tru lên,mắt muốn chảy nước mắt.

“Sao thế?” hắn hỏi.

“Ko.Ko có gì đâu.Nhi nó bảo là nó nghĩ lại đi cùng ý mà!” Ngọc cười.

Hắn chỉ ậm ừ 1 cái,nhìn cô ta vẫn chưa thèm quay lại nhìn mình từ nãy đến giờ,trong lòng có chút ko vui. “Lên xe!”

“Dạ?” mắt Ngọc sáng lên.

Bất cứ cô gái nào,chẳng mơ ước vào 1 ngày đẹp trời,khi vừa bước chân ra khỏi cổng trường,thấy ngay 1 người con trai điển trai,quần áo chỉnh tề cưỡi trên 1 con xe ngon lành chờ mình,nhất là con gái cấp 3 ưa mơ mộng,tham hư vinh.Trông thấy người con xe đẹp sáng loáng,cũng như trông thấy bạch mã hoàng tử mặt đã đủ vênh ngược lên rồi.Nữa là đứng cạnh con xe đẹp lại còn là 1 chàng trai siêu hot.Thôi thì bay tới tận mây xanh.

Tú biết rõ điều này nên mới gọi đây là chiến thuật đầu tiên.Nhưng nhìn con SH 300i ko làm hắn hài lòng lắm.Đành chịu thôi,cũng chỉ tại trường ở trong ngõ,giờ lại là giờ tan học,chỉ nghĩ việc lái tới rồi làm sao lách ra cũng đủ khiến hắn giảm yêu cầu kỹ thuật xuống.Nên bình thường đi học,hắn mới chỉ đi xe máy.

Nhi nhìn gã nghi ngại,cái gã này rốt cuộc đang muốn làm trò gì?Đột nhiên nhân tố lớp A14 lại sang làm quen với gái A9,thật ko biết lượng sức mà.

"Tôi tự đi xe mình được rồi!" nói rồi,đi ra chỗ gửi xe ko thèm quay lại.

"Kệ nó đi!" Ngọc nói,đang nghĩ tới cảnh ngồi sau 1 gã đẹp trai,ôi thế nào mai tới lớp cũng được phỏng vấn trực tiếp cho xem.Lúc đó ko biết nên trả lời thế nào nhỉ.Trong đầu còn đang mơ màng chuẩn bị trước câu trả lời cho buổi phỏng vấn ngày hôm sau.Đã nghe gã nói.

"Lên xe!" giọng giảm xuống thêm 3 cung bật cảm xúc.

Nhi lái xe nhưng ko đi song song với hắn,mà chỉ theo sau,nhìn con bạn đang ngồi trên chiếc SH quay lại nhìn mình nói chuyện.Kết cục trên suốt đường đi cô chẳng thèm quan tâm tới đi đâu,chỉ theo sau Ngọc thôi.

Hắn rẽ từ ngõ Quan Thổ ra Tôn Đức Thắng,thẳng đường lên lăng Bác.Kết cục Ngọc là người để ý tới lộ trình bèn hỏi "Mình đi đâu?"

"Nhà anh!" hắn đáp gọn lỏn.

Trong lòng Ngọc thót lại,sao tự dưng lại về nhà anh ta.Ko phải là muốn ra mắt gia đình sớm vậy chứ?

Còn Nhi thì đưa ánh mắt nhìn cái kẻ bại não này xem,rốt cuộc trong cái đầu của anh ta có thể nghĩ ra tuyệt chiêu gì để khoe khoang nữa.Đừng nói là khoe nhà anh mặt phố nhé?

Rẽ vào đường Thanh Niên,đi hết đường đê rẽ vào khu biệt thự hồ Tây,hắn đỗ lại trước một ngôi nhà 2 tầng nằm ở gốc vuông của đường cái,ngôi nhà rất đẹp.Cổng nhà được làm bằng sắt sơn đen,kiểu dạng cổng như hàng rào cao kiểu châu Âu,từ cổng có thể nhìn thấy sân được lát cỏ xanh có thêm 1 lối đi bằng đá nhỏ,trước hiên nhà có 1 cổng trời gỗ với 4 cột màu nâu gụ,trên là những cây gỗ ngang tạo thành mái đình,những dây leo xanh mướt vươn mình cuốn lấy cây cột trông ko khác gì những cây nho là mấy.Ngôi nhà phong cách Châu Âu với tường sơn màu trắng mát mắt,cửa chính vào nhà là loại cửa 2 cánh,màu gỗ tươi,trên cửa có 1 ô kính vuông nhỏ,hai bên hông sát cánh cửa là 2 ô cửa kính trong,có những đường gỗ ngang chia ra từng ô chữ nhật nhỏ.Bên phải cửa chính là 1 dãy cửa sổ dài cao tới gần trần đón ánh nắng vào,qua ô cửa kính trong người ta có thể biết được đấy là phòng khách.Ở hướng vuông góc với cổng chính vào nhà,còn có 1 cửa cuốn nằm ở mặt đường bên kia,xem ra đó là gara.

Ngọc nhìn ngôi nhà biệt thự mà mồm há hốc.Ko phải là phim thần tượng,càng ko phải là truyện tranh,thật sự đời thật có người giàu như vậy.Sống ở 1 nơi như thế này,1 ngày thôi cũng sướng chết được.Nhi chỉ tặc lưỡi,lén lút cười.

Hắn mở cốp lấy ra 1 cái điều khiển,ấn nút,cánh cổng bật mở.Lại còn điều khiển từ xa nữa.Quá sức khó tưởng.Nhìn gương mặt của Ngọc đang nhìn chăm chú,hắn lén quay lưng nở 1 nụ cười mở mày mở mặt.Giờ đã thấy chưa,cái chiêu nhà mặt phố,bố làm to này,chẳng khác gì bom nguyên tử cả.

Nhi vẫn ngồi trên xe,nhìn xem gã này tiếp tục sẽ làm gì.Môi hơi nhếch lên cười.

"Mời mọi người vào nhà!Anh vào thay bộ đồ rồi chúng ta đi!" hắn điềm nhiên cười,trong mắt ánh lên vẻ rạng ngời.Sao hả nhà quá đẹp phải ko?Dĩ nhiên!Tôi biết.

"Em có thể tham quan nhà anh 1 vòng ko?" Ngọc hỏi.Chả mấy khi được vào biệt thự để xem người có tiền sống như thế nào.Sao có thể bỏ lỡ cơ hội,dù bao nhiêu lần đi qua đường này chỉ để ngắm nhà,nhưng chưa bao giờ được mời vào nhà ai bao giờ.Làm sao có thể từ chối miếng cá đã bầy ra đĩa mời mình.

“Dĩ nhiên là được rồi.Hai người cứ tự nhiên!” hắn cười,trong đầu lại nghĩ cắn câu dễ quá.

Ngọc quay lại nhìn Nhi,kéo tay cô xuống xe,Nhi giằng lại,vẫn ngồi yên trên xe,khuôn mặt lạnh băng ko biểu cảm.

“Sao thế?Ko phải mày rất thích nhà đẹp sao?Chẳng mấy khi có cơ hội.Đi nào!”

“Tao đợi ở ngoài được rồi,mày muốn xem cứ vào xem đi.”

“Sao cơ?mày ko muốn vào xem bên trong thật hả?”

“Ukm” Nhi gập đầu cái rụp chẳng cần suy nghĩ.

Nghe thấy cuộc đối thoại của 2 cô gái,hắn khẽ quay người lại cố tỏ ra mình là 1 người chủ nhà nhiệt tình.

“Đừng ngại,nhà tôi ngoài tôi ra ko có ai đâu.Cứ tự nhiên!”

Nhi nở 1 nụ cười ma lanh nhìn hắn với cái nụ cười vô cùng đểu trên đôi môi hồng.Hắn đột nhiên thấy hơi lạnh lạnh.Cứ mỗi lần cô ta nở nụ cười như vậy là y như rằng báo hiệu cho hắn rằng,tôi sắp chơi anh 1 vố đấy!Trong lòng bỗng nhiên lo âu.Chẳng nhẽ cái chiêu này ko hiệu quả?Cô ta mình đồng da sắt à mà ko bị bom nguyên tử cho nổ banh xác???

Ngọc nhìn con bạn khó hiểu,bình thường nó là người thích lên đây đi xem nhà đẹp nhất,tại sao giờ lại..Quá kì cục.

“Tại sao?” Ngọc bĩu môi hỏi.

Giống như chỉ chờ có câu nói này,Nhi lén nở 1 nụ cười nửa miệng,lớn tiếng mà nói

“Tao ko xem đâu,vì sợ sau khi xem nhà,lại phải xem bố hắn thì tội mắt lắm.”

… Chột…

Quả thật chột rồi..Thế là lộ hết rồi à?!!Cúp điện toàn khu vực..

Nắm tay ướt đẫm mồ hôi lạnh,mặt sưng đỏ lên mà ko biết nên làm gì.Hắn đành quay lưng đi thẳng vào nhà.Muốn lên phòng thật nhanh,dội cho mình 1 gáo nước lạnh cho hạ bớt nhiệt độ trong người.Kết quả cuối cùng anh ta lại quên 1 việc,Gozila ko thể chết vì bom…

Tuyệt chiêu “Nhà mặt phố bố làm to” …. Thất bại thảm hại!!!

——————————Tuyệt chiêu thứ hai : bữa ăn đắt tiền ——————————-

Hắn vốn định lôi nàng Audi đẹp đẽ của hắn ra để xài,vốn là để kiếm cớ bắt cô lên đi cùng 1 xe cho đỡ lích kích,nhưng cuối cùng cô lại nhất mực ko đồng ý,thế là dù đã đánh xe ra khỏi gara,hắn đành ngậm ngùi lùi trở lại.Khóa cửa.Đành phải đi xe máy.

Cô gái ngồi đằng sau lưng cứ nói chuyện gì với hắn,hắn hoàn toàn ko để tâm.Trong đầu vẫn còn cảm thấy não đang giật giật vì cú knock out vừa rồi.Đau..Thật sự rất đau.. Đôi khi hắn tự hỏi nên gọi cô ta quá thông minh,hay phải nói là con nhỏ này hoàn toàn ko có trái tim đây.Ngọt ngào khen cô ta,cô ta ko mắc bẫy.Xuống nước giảng hòa,cô ta ko nghe.Thậm trí lôi cả cái biệt thự chục tỷ ra,cô ta cũng 1 câu mà đập vỡ cả gia sản..Thảm..Quá thảm rồi!Cái loại quái vật này từ đâu sinh ra vậy hả trời?.Nhưng ko được,ko được bỏ cuộc.Chắc chắn thế nào cô ta cũng có điểm yếu.

“Vậy hai người thích ăn gì?” hắn quay người sang hỏi mắt nhìn cái con nhỏ đang đi wave cạnh mình.

“Ăn gì nhỉ ?” Ngọc quay sang nhìn con bạn,mặt hơi lúng túng.Tuy cái câu trả lời của Nhi ở trước cổng nhà cô nghĩ mãi ko ra,tại sao lại phải xem bố của Tú.Nhưng nhìn vẻ bỏ đi của anh,cô cũng hiểu chắc chắn đấy là 1 cú đá ghi điểm. “Ăn gì hả mày?” để chữa cho bầu ko khí chiến tranh bớt mùi thuốc súng,Ngọc đành cười nhìn con bạn.

"Đi ra gà BBQ đi!" Nhi nói,chỉ nhìn vào Ngọc ko nhìn vào hắn.

"Gà BBQ?Tức là thức ăn nhanh hả?" hắn khó tin được,nhìn con nhỏ cách kì quái.Cô nương chọn món nào đắt hơn chút được ko?Thông thường hắn đi với con gái cũng là đi ăn lẩu băng truyền,quán đẹp sạch sẽ,hoặc là đi ăn sushi ở Bà Triệu,hay ở vườn nhật trên Tô Hiến Thành,ko thì cũng đi ăn món Hàn,hoặc sang hơn thì qua khách sạn Metropole ăn..Nhưng cái yêu cầu quá tầm thường này.Thật khó hiểu.

"Sao?Rẻ quá à?" Nhi nhìn thấy ánh nhìn trong mắt hắn,mỉm cười hiền lành 1 đòn đập chết quân địch.Giống như giết người còn cười dịu dàng,đừng lo ko đau đâu.Thiệt đáng sợ.

Hắn khẽ nuốt nước bọt rồi lắc đầu.Đại tỉ của tôi ơi,có cần tôi mở miệng 1 câu thì bao nhiêu suy nghĩ xấu xa của tôi cô cũng lôi ra nói hết vậy ko?Ko biết cô ta học mẫu giáo ở đâu,ko phải người lớn vẫn dạy phải kính trên nhường dưới và nhất là ngoan ngoãn lịch sự,lễ phép là gì.Đúng là bi kịch của giáo dục,hỏng cả 1 thế hệ tương lai.Đúng là giờ,toàn các cô nuôi dạy hổ,chứ ko phải nuôi dạy mầm non nữa.Tương lai xã hội rồi sẽ đi tới đâu!!?

Nhi nói rồi quay mặt đi,trong lòng nghĩ,bổn cô nương tử tế lắm mới ko bắt ngươi ra quán vỉa hè rồi,còn tỏ thái độ.Thật ko biết điều mà.Chẳng qua nể Ngọc,ko lẽ lại làm hắn xấu hổ thêm,thì thế nào Ngọc cũng giận.Thôi ta đành nhịn,chọn 1 quán ăn trung trung mà vào.

Cuối cùng cũng tới quán BBQ ở Ngọc Khánh,sau khi phi xe lên vỉa hè,ba con người mỗi người 1 suy nghĩ đi vào quán.Hắn tính đi lên trên mở cửa tỏ mặt ga lăng,chạy vội tới trước Nhi đẩy cửa cho cô bước vào,trên môi hiện ra 1 nụ cười nịnh nọt.

Nhi đảo mắt nhìn hắn 1 lượt,đôi mắt đen nheo lại. "Cậu hợp với việc này đấy!" rồi tiếp bước đi thẳng tới quầy phục vụ.

Tức..Tức..Tức...

Toàn bộ tự tôn của đàn ông,bị cô ta 1 cái kéo xuống sàn làm thảm chùi chân.Đau..Thật là đau quá.Cô ko sợ bị quả báo à,đồ khủng long thời kì đồ đá kia.??

Đến cả việc gọi món cô ta cũng đối đầu với anh,anh muốn thể hiện gọi nhiều chút cho các cô ăn.Cô thì lại đón nhận nồng nhiệt bằng 1 câu rất nồng nàn : "Nhìn ko ra nhé!Thì ra cậu đói ăn như vậy!"

Trời ơi là trời,con nhỏ này sinh ra để xỉ nhục ta phải ko???Ta căm hận mi!!Cuối cùng Ngọc đành dàn hòa "thôi gọi vừa đủ ăn là được rồi."

Chưa ăn cơm đã nghẹn thế này rồi,tới chút nữa ăn chắc bị cô ta cho ói máu mà chết quá.Ba người sau khi gọi xong đồ ăn thì đi lên tầng 2 kiếm bàn ngồi.Gã và Ngọc ngồi đối diện nhau,Nhi ngồi cạnh Ngọc.

Nhưng trái lại với lo lắng của anh,bữa ăn diễn ra vô cùng.. im lặng.Nhi cứ ngồi ăn,hoàn toàn ko để ý gì tới việc châm chích anh nữa,ko biết là nên mừng hay nên lo nữa.Đột nhiên anh lại cảm thấy đôi chút ko thoải mái.Người ta vẫn thường bảo những im lặng bất thường thường là dấu hiệu cho những biến cố lớn.Ko phải là cô ta đang ủ mưu hèn kế bẩn gì để chơi anh 1 vố hộc máu đấy chứ?Nghĩ vậy nên đôi khi anh lại khẽ liếc sang nhìn xem quân địch có chuyển biến gì mới ko?Nhưng ngoài việc cô ta ăn trông rất ngon lành ra,thì cô ko hề có phản ứng gì,dù chỉ là quay lên nhìn anh.Thật sự thì cô ta đang nghĩ gì trong đầu?Nhưng chắc ko còn chuyện gì nữa rồi.

Sau khi đã ăn no,uống say,3 con người quyết định đứng dậy.Anh nhanh chân muốn xuống trước thanh toán.Ngọc thì khoác tay Nhi đi đằng sau.Tới tầng 1,Tú ra quầy thanh toán,Ngọc dừng lại trước cửa để đợi,thì Nhi đột nhiên cũng chạy ra quầy.

"Dạ của quí khách hết 605 nghìn!" chị phục vụ vui vẻ tươi cười nhìn anh chàng đẹp trai đang mở ví.

Bộp..

"200k phần của tôi!" Nhi đặt 2 tờ 100k trên mặt bàn quầy thu ngân trước ánh mắt ngạc nhiên của chị phục vụ ngơ ngác,và cái mặt dài thượt há hốc của gã đang rút tiền trả..

Mặt Tú lúc này trông ko khác nào cá ngão,mắt trở thành 1 đường thẳng,cái mồm thì há hốc ra như hình chữ nhật.Quả nhiên..Quả nhiên quá im lặng là biểu hiện của bão lớn mà.Cô ta,cô ta thật sự luôn muốn làm

anh mất mặt mà.Chắc chắn là đã tính toán từ trước,rõ ràng là đã tính toán trước,thả tay lúc ăn,đến cuối cùng thì phi vào bắn một quả rocket.Đúng là quá nguy hiểm.Cô ta thật quá thâm hiểm mà.Lần đầu tiên anh lại bị 1 đứa con gái cưa đôi tiền,mệnh ai nấy trả.Ôi cái xã hội gì đây???????

Con khủng long bạo chúa kia,ta nhất định … nhất định phải cho người biết tay!!

Kế hoạch bữa ăn đắt tiền … Tuyệt đối!!Tuyệt đối là thảm họa.

——————Tuyệt chiêu thứ ba – Anh vô cùng rộng rãi ——————

Tuy vô cùng ấm ức trong lòng,thái dương cứ giật giật ko ngừng,các nơ ron thần kinh đã bị thiêu hủy gần hết,nhưng vẫn phải khắc cốt ghi tâm 1 chữ .. nhịn.Phải,phải nhịn.Nhịn.Nhịn.Nhịn.

Nhưng sao người vẫn cứ bốc hỏa thế này?!

“Anh ko sao chứ?” Ngọc ngồi đằng sau nói qua vai hắn.

Hắn ko quay lại chỉ lắc đầu.Ngọc bèn giận dỗi nhìn qua con bạn,đang vô cùng ung dung đi xe bên cạnh,cái mặt nó hoàn toàn là thoải mái,chẳng có tí mặc cảm tội lỗi nào.Dù cho cái người ngồi cạnh nó lúc này đang hừng hực lửa.

Nghĩ lại nãy từ trong nhà hàng đi ra thật thảm hại biết bao nhiêu.Tú đứng trơ ra đó đến mấy phút.Cuối cùng thì anh ta người cứ run run,rút ra tiền trả và quay đi ko thèm nhìn lại.Chỉ còn cô thu ngân nói với theo “Anh ơi tiền thừa.”

Nhìn khuôn mặt anh cứ hết há hốc,rồi lại trắng bệch,rồi tiếp theo là đỏ lừ.Thật sự ko biết nên làm gì nữa.Tất cả cũng tại con nhỏ kia.

Bị ánh nhìn trách móc của Ngọc làm để ý,Nhi quay sang nhìn con bạn.Nó giơ ra 1 nắm đấm cảnh cáo.Nhi mở to mắt,vai hơi nhún lên “Tao vô tội.”

Nhưng Ngọc lại giơ tay cảnh báo lần nữa “Đừng ngụy biện!”

Cuối cùng,cái cuộc đối thoại kịch câm ấy bị phá hoại bằng 1 câu nói với cái giọng trầm trầm “Chúng ta đi xem phim đi!”

Ngọc vỗ tay hoan hô.Còn Nhi hơi nhíu mày,hắn ta lại giở trò gì đây?

Tới Vi,gửi xe ở bãi xong họ đi thang máy lên tầng trên.Đang là cuối năm nên người đi xem phim khá là đông.Nhi đang định chen vào mua vé,thì Ngọc vội kéo chặt tay nó lại.Tú mới thở phào,tiến vào mua vé.

Đến khi mua được 3 vé phim đi ra,anh đã thấy 2 cô gái tay đang cầm trên tay nào bỏng ngô nào nước ngọt.

“Sao ko đợi để anh mua?” Tú nói.

Ngọc đưa cho anh 1 túi bỏng hơi nhíu mày “Em giữ nó ko được!”

Cuối cùng lại vẫn là trò sòng phẳng,cô ta thật sự làm người ta thấy khó chịu mà.Tú nghĩ bụng. Cũng phải thôi,khủng long bạo chúa thì có thể gặp được ai ga lăng chứ.Đúng.Sao mình ko nghĩ ra nhỉ,làm gì cô ai theo đuổi cô ta,nên cô ta đâu biết cảm giác đi ăn có người trả tiền.Nói tới đây cơn tức giận trong lòng anh giảm xuống còn 1 nửa.Hèn chi mới có hành động đó.Thật đúng là đáng thương..

Nhi nhìn vẻ mặt Tú đang nhìn mình,cô nhíu mày.Nhưng Ngọc kéo tay cô 1 cái.Cô đành im lặng,đi vào phòng chiếu.

Tú rất muốn ngồi cạnh Nhi,rạp chiếu phim tối,rất thích hợp cho những việc như vô tình cầm nhầm tay hoặc là nói chuyện thì thầm chẳng hạn.Chẳng thế mà con trai lại thích hẹn hò ở rạp phim.Chỗ tối dễ làm việc.

Nhưng ý tưởng đó vẫn chỉ là ý tưởng,mà từ ý tưởng đến thực tế còn là 1 quãng đường xa,xa vô cùng.

Vị trí trong rạp hiện nay là,Nhi ngồi ngoài cùng,tới Ngọc,rồi tới Tú.Họ đi xem "breaking dawn".Vâng,đối với Ngọc mà nói cô phát cuồng vì anh chàng Edward,điều này ko nói tới,nhưng đối với Nhi,kẻ đã bỏ xem ngay từ phần 1 thì lại hoàn toàn ko có hứng thú với tác phẩm đang hot này.Kết cục là mới 15' trôi qua,cô đã ngủ gục ngon lành.Cái đầu cô cứ gục gục,và kết thúc là đáp gọn lỏn trên vai của Ngọc.

Ngọc khẽ giật mình,Tú nhẹ nhàng hỏi "Sao vậy?"

"Con nhỏ này lại thói quen cũ,nó ngủ mất rồi!"

"Cô ta hay ngủ gật vậy sao?"

"Ko.Chỉ lúc nào xem phim tình cảm,hay phim ko kinh dị thôi." Ngọc nói nhỏ.

Ít ra hắn ta nắm được thêm 1 yếu điểm của cô ta,cứ xem vậy đi.Cô ta ko thể xem phim tình cảm và phim kinh dị.Hahahaha thì ra cô ta cũng bình thường thôi.Tại sao 1 con nhỏ bình thường như vậy lại có thể làm ta mất mặt nhiều lần như thế được nhỉ?Nghĩ tới đây Tú lại ko khỏi bực mình.Bỗng Ngọc đứng dậy,cô có chút vấn đề khó nói.Ngại ngùng khẽ lách qua người của Tú.

Giờ chỉ còn lại 3 cái ghế với 2 người,1 người đang ngủ,còn 1 người ko biết tại sao cứ thi thoảng lại quay sang nhìn.Cách nhau 1 cái ghế nhưng tại sao lại có cảm giác là khoảng cách vô tận.Tú ko biết nên làm gì,lại chẳng thể tập trung xem phim được.

Cái đầu của Nhi gật gù,rồi lại gật gù,trông thật giống đồ chơi lúc lắc.Rồi cô trượt vai khỏi ghế lao về phía trước kia là vai của Ngọc,Tú thấy vậy vội vàng thật nhanh giơ tay ra,bàn tay chạm vào đôi má mềm mềm của con gái,anh đành ngay đơ cứ giơ tay ngang qua cái ghế mà đỡ khuôn mặt của cô.

Thế là giờ,1 người đang ngủ,còn 1 người lại đang phải với tay ra để đỡ.

Tú nghĩ bụng "Thật sự có phải cô cố tình ko?Mỏi lưng quá!Con nhỏ này,tỉnh dậy đi chớ." Đến cả lúc cô ngủ cũng làm cho tôi phải ăn đòn.Chắc chắn cô là sao quả tạ của tôi rồi.Mỏi lưng quá!Mỏi tay!!Cứu tôi với!!!

Sau khi giải quyết xong "vấn đề tế nhị",Ngọc trở lại chỗ ngồi thấy Tú đang với người qua ghế của mình mà đỡ cho Nhi ngủ,1 thoáng cô trau mày vẻ ko vui,nhưng ánh sáng mù mịt trong rạp lập tức nhấn chìm vẻ mặt đó.Có tiếng người đằng sau gọi lại "Ngồi xuống đi chứ!".Ngọc vội vàng ngồi về chỗ.

Tú từ từ đợi cô ngồi xuống xong mới từ từ rời tay khỏi Nhi,để cô ngả dựa vào vai Ngọc.Ngọc nhìn Tú vẻ dò xét,hoa hồng,rồi lại giàn hòa,mời cơm,rồi lại xem phim chẳng nhẽ là.. Nhưng cô thấy anh cứ lắc lắc cổ tay,rồi bóp vai khó chịu,cô tự mình cười "chắc chắn ko đâu!".Rồi tiếp tục ăn bắp rang và xem phim.

Xem xong phim,Tú nói xuống tầng chơi game.Thế là Nhi lại 1 lần nữa bị kéo theo 1 cách bắt buộc.Gương mặt lờ đờ,cô cảm thấy mình ngủ chưa đã,giá mà được về nhà ngủ thì tốt quá.Nhìn 2 người đó đi với nhau,thiệt nhàm chán.Cô ghét nhất là những trò hẹn hò,thà về nhà vừa nằm ăn bim bim,đắp chăn xem phim thần tượng,cũng là đang xem hẹn hò rồi,cần chi phải mất công đi theo thế này.Thật là khổ.

Hắn tiến tới chỗ cô,đưa cho cô 1 đống xèng,nhưng cô lắc lắc đầu,mặt hoàn toàn còn chưa tỉnh táo.Ngọc thấy vậy vội khoác vai nó "Nó ko chơi thì để em" nói rồi cầm đống xèng mà Tú đưa xuất kích.

Vi có 1 tầng chuyên giành cho trò chơi điện tử,ở đây chia làm 3 dãy máy,dãy máy ở giữa ngăng căn phòng ra làm 2 lối đi.Vào đến đây bạn sẽ thấy đủ kiểu trò chơi,từ đập chuột cù nhầy,hay gắp gấu cổ lỗ,cho tới những trò hiện đại kiểu 3-4D.Nói chung cái gì cũng có.Và tất nhiên cùng với số lượng máy nhất định ấy là tiếng ồn.Nào là nhạc của máy vòng đua xe,lại có thêm nhạc của mấy cái máy dance,lại thêm tiếng đập chuột,người thì từ trẻ con tới trẻ lớn,thể loại trẻ nào cũng có.Đúng là quá phong phú.Ngọc kéo Nhi đi tới mấy cái máy nhảy,cô xoa tay lắc đầu.Nhìn cái mặt con bé chả có tí hứng thú nào,Ngọc đành nhảy 1 mình.Cô nhảy cũng khá,ko tới nỗi nào.Tú đứng nhìn 1 lúc,cũng ko phải là gà.Rồi anh bảo Nhi "Đua xe ko?"

Nhi nhìn hắn,từ đầu tới chân,từ chân tới đầu.Thờ ơ lắc đầu.

"Cái thái độ gì vậy?" Tú gần như muốn hét lên câu này.Lửa giận vừa mới được hạ hỏa 1 chút nay lại tăng ngùn ngụt.Anh phải tìm cái gì để trút giận,ko thì..Ko thì..Nghĩ tới đây có 1 cái gì đó đập vào mắt anh.Đấm bao cát.Có tính chất giải tỏa.

"Cố lên!" Ngọc vui vẻ đứng bên cạnh cổ vũ,Nhi đứng nhìn cái gã công tử bột này,coi hắn làm được gì,thơ ơ nhét 2 tay vào túi quần.

Rầm ..

98 điểm..

Rầm..

101 điểm..

Rầm …

106 điểm..

Ngọc cười rạng rỡ, "Anh khỏe ghê!"

Nhi chỉ bĩu môi.Con trai kiểu gì đây?

Dường như đấm bốc quả thật là 1 giải pháp đúng đắn,sau khi đấm xong tâm trạng trở nên khá hơn hẳn.Hắn tiếp "Đi đua xe thôi!"

"Em đua với anh!"

Kết quả là cái đôi trai tài gái sắc này,lúc thì đua xe,lúc thì bắn súng,khi lại ra chơi ping pong..Làm cho Nhi cuối cùng cứ phải theo đằng sau,nhìn mãi cũng thấy chán.Sau khi chơi xong.Họ quyết định đi xuống tầng dưới.Đây là lúc để cho anh "phóng khoáng" ra tay.

Đi qua khu mua sắm,Ngọc nhìn những cửa hàng hàng hiệu ko chớp mắt,đến khi qua 1 shop,cô khẽ reo lên "Đôi giầy kia đẹp quá!"

Chỉ chờ có thế,Tú lao người tới.Súp pờ men đến đây!

"Em thích ko?"

Ngọc gật đầu, "Nhưng quá đắt!"

"Ko vấn đề!" nở 1 nụ cười ngọt ngào,ví tiền của anh là dành cho các em.

Nhi kéo Ngọc lên,nhưng ma lực của shoping còn ghê gớm hơn lực hút của trái đất,giờ thì Nhi đã hiểu,tại sao mà người ta có thể chết vì mua sắm.Giống như trong 1 quyển truyện có tên "tín đồ của shoping",nhân vật nữ chính phát cuồng vì mua sắm,lúc nào cũng muốn sắm,sắm,sắm…Cứ kéo kiểu này thật đúng là có thể chết người rồi!Nhi nhăn mặt.

Ngọc hý hửng sách cái túi chứa đôi giầy 2tr1,môi ko thể đừng được cười sung sướng,làm bạn với con nhà giàu thật đúng là hạnh phúc.Nhi nhìn con bạn ko tin được,vừa mới 1 đôi giầy đã bị dụ rồi.

Rời khỏi quầy thanh toán cùng với nụ cười của cô gái bán hàng,Tú quay sang nhìn Nhi. "Có thích gì ko?"

Nhi quay lại nhìn anh ta,đôi mắt đen láy xoáy thẳng vào hắn ta "Bộ tưởng có tiền là hay lắm sao!",lòng rất muốn nói câu này,nhưng đột nhiên cô nuốt toàn bộ vào trong miệng,đôi môi khẽ nhếch lên,gật đầu.

Tú khẽ mỉm cười vẻ tự tin,nhìn cô gái đang đứng trước mặt,đôi mắt đen của cô ta đang lấp lánh,cô ta cũng giống bao cô gái khác,con gái ai chẳng thích được mua đồ,nhất lại là đồ chùa nữa chứ.Đứng nói con gái,ai mà lại từ chối đồ chùa bao giờ.Bao nhiêu cô nàng trước đây của hắn,cô nào cô nấy xinh hơn cô ta tỉ lần,nhưng cũng vì 2 chữ "mua sắm",mà từ cọp cái cũng trở thành mèo con.Thế mới nói có tiền là có tất cả,mua luôn trái tim còn được ý chứ.

"Vậy để tôi mua cho cô!"

Nhi rất ngoan ngoãn,gật đầu cái rụp.Anh rất đắc ý nụ cười ngọt ngào đậu trên môi, "Cô thích gì nào?"

Nhi chỉ tay về phía tay trái,sau khi nhìn lên nụ cười của anh vụt tắt.

"Ko phải anh nói mua cho tôi sao?Sao thế?" Nhi nói giọng dịu dàng,thấy hắn đứng im ko nói gì,cô vội vàng kéo tay hắn đi.Hắn ngần ngại,chân chẳng muốn bước,mặt thì quay đi nơi khác ko dám nhìn.Ngọc cũng

đỏ bừng mặt định kéo con bạn lại,nhưng ko rõ cái con bé từ nãy đến giờ mặt mày lờ đờ đã biến đi đâu,giờ chỉ còn 1 đứa vô cùng khỏe mạnh đang kéo cả Ngọc cả Tú tới quầy …. Triumph..

Cô bán hàng vừa thấy có khách tới liền đon đả ra chào mời,hỏi han tình hình.

"Chị cứ để bọn em tự chọn!" Nhi mỉm cười với nụ cười tiếp thị còn sáng hơn cô bán hàng,lên cô ko rét mà run,đứng cho 2 cô chọn.Nhưng sao lại có cậu con trai ở đây,trông thật là khôi ngô,đang đứng mặt mày ngại ngùng ko dám nhìn lên nữa.Thật đúng là..tuổi học trò.

Thấy Tú quay mặt ra ngoài,Nhi vội vàng kéo tay quay lại.Cậu ta lại lấy tay che mặt,Nhi khẽ cười,Ngọc níu tay con bạn "Làm trò gì thế?"

"Mua đồ!" nhỏ thẩm nhiên.

"Mày ko phải chứ!Bình thường có bao giờ mặc hàng này đâu!" Ngọc nói nhìn con bạn ko tin được.

"Thì giờ mặc!" Nhi cười,với tay lấy mấy mẫu áo trên kệ.Quay sang nhìn cái ông nửa mặt trời nửa bị mây che đang đứng cứng đơ ở cạnh.Đôi mắt đen của cô sáng lên,linh hoạt đảo sang nhìn gã,đôi môi hồng của cô bắt đầu hít một hơi rồi nói thiệt lớn

"Hoàng Tuấn Tú,cậu xem nên lấy loại nước,loại hơi hay là loại mút ko thôi?" vừa nói cô vừa giơ lên, ướm vào người hắn bằng mắt xem thế nào. "Cậu thích loại nào?"

Hắn đơ mặt,rõ ràng là đang cố ý nói cho bàn dân thiên hạ nghe mà.Cô ta có phải con gái ko?Toàn bộ các con mắt gần khu vực quầy đồ lót đều quay ra nhìn nơi cái âm thanh ấy phát ra.Nhi lại tiếp tục tiết mục biểu diễn đặc sắc của mình.Ngọc thì đang luống cuống,cố mà hạ cánh tay đang dơ lên ướm đồ thử của con nhỏ bạn láu cá.Nhưng ý nguyện nào có được.

"Sao thế?Cậu thích màu gì?Mà cậu thích loại dây liền hay tháo rời?Chà nhiều kiểu dáng quả quá nhỉ?Kìa,cậu nói muốn mua mà,cũng phải nghía qua 1 cái đi chứ!!" Nhi vẫn tiếp tục tung lựu đạn.

Hắn…Hắn…. Hắn thật sự,thật sự đang muốn chết ngay lập tức.Ông trời,trong cái đầu đứa con gái này chứa cái gì vậy?Cô ta có phải là con gái ko thế?Có phải ông cho nhầm giống rồi ko?Sao ông sinh ra tôi,còn sinh ra cô ta????Ta hận…Ta hận…Ta hận……

"Tại mày hết đấy!" Ngọc giận dữ nhìn sang con bạn thân tay vẫn đang cầm mấy cái áo lót.Rồi vội đuổi theo cái bóng lưng cao lớn đang hừng hực bước đi trong hành lang,giờ dáng đi nho nhã của chàng hotboy đã hoàn toàn biến mất,chỉ thấy 1 cậu nhóc khôi ngô vừa đi chọn đồ lót rồi bỏ chạy thiệt nhanh,mặt mày thì đang tím dần.

Nhi treo lại mấy chiếc áo vào mắc,nhìn cô bán hàng thật dịu dàng "Em xin lỗi!Lần sau nhất định sẽ tới mua hàng!" rồi vui vẻ bỏ đi.Đừng tưởng có tiền thì muốn ra vẻ ta đây thế nào cũng được,cũng có thứ tiền ko mua được đâu.Hí hí ^_____^

Kế hoạch anh vô cùng rộng rãi ….. chẳng còn biết dùng từ gì để diễn tả .. thôi thì..1 lá cờ trắng xin hàng ….

8. Chương 06

Chương sáu : Màn năm – Thương cho roi cho vọt

Trong tâm lý tội phạm học có 1 hội chứng,gọi là hội chứng Stockholm,đã được thế giới công nhận.Hội chứng này sở dĩ có tên gọi như vậy bắt nguồn từ 1 vụ cướp ngân hàng năm 1973,tại Stockholm,Thụy Điển.Đây là tên khoa học của 1 hội chứng mà nạn nhân lại nảy sinh tình cảm với tội phạm bắt giữ mình.Hay có thể

nói 1 cách đơn giản là hội chứng yêu ngược,càng bị đối xử tàn nhẫn,càng bị ngược đãi nhưng lại nảy sinh tình cảm với người ngược đãi mình.Nói 1 cách cổ lỗ theo kiểu của các cụ đã ngồi trên nóc tủ của nước ta là "Ghét của nào trời trao của ấy."

Xét 1 cách toàn diện,triệu chứng tâm lý này đã được chứng minh và kiểm nghiệm qua rất nhiều trường hợp,cho nên chắc chắn là hiện tượng có thật,có khả năng xảy ra.Vì theo các nhà tâm lý học lý giải hiện tượng này xuất phát từ trạng thức tự vệ tự giác,hoặc tự phát của người bị hại,họ có biểu hiện xây dựng mối quan hệ mất thiết với kẻ bắt cóc,và hoàn toàn ko bị áp lực khi đang bị bắt giữ.Hay nói 1 cách khác,vô thức yêu người hại mình.

Cái điều này nghe thì vô cùng vô lý,cứ như là biến thái,nhưng thực tế đã chứng minh là chuyện hoàn toàn có thật,bởi rất nhiều ví dụ điển hình trên thế giới.Hơn nữa vốn cuộc sống toàn những điều rất vô lý,ví dụ bạn có thể ghét cá kho nhưng lại thích ăn sushi,bạn có thể thấy trời vừa có thể mưa,lại có thể nắng,bạn có thể thấy rất nhiều trường hợp con nít có hành vi muốn chọc phá bắt nạt người mà mình thích..Đó cũng có thể coi là 1 biểu hiện của hội chứng Stockholm.Cho nên,nói Việt Nam ko phát hiện ra hội chứng này,là vô cùng sai lầm.Cũng có rất rất nhiều tình yêu điển hình,bắt đầu từ những hành động thù địch.Vậy bạn bắt đầu từ "ghét" ko có nghĩa sẽ ko có khả năng kết thúc là "yêu".

"Làm gì mà ngồi thần người ra thế?" Duy tiến lại ngồi cạnh thằng bạn quí tử.

"Ko có gì!" Tú nói tay vẫn cầm cốc rượu trong tay mân mê.Tối thứ bảy,nhìn mấy thằng bạn thân đang gào thét,đứa thì đang uống rượu với gái,đúng là cuộc sống bình thường đây rồi.Nhưng nghĩ lại cái màn kịch hay lúc chiều vẫn ko khỏi bàng hoàng và sửng sốt.Cứ như mình vừa từ 1 thế giới khác trở về.

"Ko phải đang nhớ người ta đấy chứ?" Duy tay vuốt cằm nhướng mày nhìn thằng bạn.Lâu rồi ko thấy nó dẫn gái theo.Dù mỗi tuần đổi 1 cô,nhưng cũng là có,tối thứ 7 sao lại nỡ để cô đơn?

"Nhớ cái gì mà nhớ!Tao thoát khỏi cô ta đã cảm thấy mình đặc biệt may mắn rồi!" Tú quay sang nhìn thằng bàn rủa xả.

"Lại sao đây?Tao đã bảo mà,cô ta đúng là khắc tinh của mày!" Duy nói vừa cười.Xem ra lần cá cược này,hoàn toàn ko uổng.

"Mày ko biết 1 tuần nay tao thảm thế nào đâu!" nói tới đây,đột nhiên thấy ko ổn.Lẽ nào lại nói là mình bị cô ta hại rất rất thê thảm.Mỗi tuyệt chiêu đều bị cô ta 1 chân đạp cho dẹp lép như con tép.Còn gì là sĩ diện đàn ông nữa?Ko!Ko được nói!Tuyệt đối ko được nói!!Có chết cũng phải nuốt vào trong.

"Sao?" Duy nhướng mày khuôn mặt gian tà nhìn biểu hiện trên gương mặt của Tú,có vẻ như tuần vừa rồi bị chơi cho thê thảm lắm.

"Ko có gì!!" Tú nói,cầm cốc lên uống một ngụm.Đôi mắt anh lơ mơ lướt khắp phòng,cuối cùng nhỡ đập vào mắt là chiếc áo quá hot của cô nàng đang ấp ủ thằng bạn thân của anh ở góc phòng.Ôi lại đồ lót..Điên mất!!!!

"Này,mày biết gì ko?Trên thế giới có 1 hội chứng gọi là Stockholm,coi chừng mày mắc phải hội chứng đấy!" Duy khẽ cười,cứ để cô ta đè đầu,ko biết chừng thằng này quay ra thích cô ta từ lúc nào ko biết.

"Hội chứng Stockholm?" Tú nhíu mày,thằng này đang nói tiếng nước nào đây??

"Nghĩa là hội chứng người bị bắt cóc yêu kẻ bắt cóc mình.Mình hay bị cô ta chơi đau như vậy ko chừng mày sẽ yêu cô ta lúc nào ko biết đấy!Tới lúc đó cứ bảo tao 1 câu,mày trả tiền xong tao xem như ko có chuyện gì xảy ra!" Duy cười,đưa cốc rượu lên làm 1 hớp.

"Hội chứng Stockholm?..Tại sao tao ko nghĩ ra nhỉ?" Tú reo lên,nói rồi đứng dậy.

"Đi đâu đấy?" Duy hỏi.

"Về nhà!Nghiên cứu binh pháp!" hắn ko thèm quay lại nhìn vừa đi vừa nói với lại..

“Thật sự ko có cảm tình đặc biệt nào sao?” nhìn theo cái dáng sốt sáng của thằng bạn,anh khẽ cười.Có đôi khi cậu sập bẫy của chính mình mà ko biết đâu.

Thứ 2,đầu tuần…Sân trường ồn ào dọn ghế để dự giờ sinh hoạt chung..

“Trời …. Đại ca… mặt anh!” 1 học sinh nam lớp 12A14 kinh hãi rú lên.

Mấy người khác cũng nhìn hắn trố mắt,á khẩu.Đây có phải hotboy trường nó thật ko đấy?Trông có khác gì con gấu trúc đâu hả trời?

“Ờ!Có vấn đề gì?” Tú nói,gõ cho mỗi thằng 1 cái cho tỉnh hẳn cái mặt dần thối trở lại bình thường.Đây là kết quả ngâm cứu sách vở cộng phim ảnh của anh trong suốt cả tối thứ bảy đến sáng nay.Nói là ngâm cứu cho có vẻ tinh thông,chứ thật ra là.. xem phim Hàn Guốc và đọc truyện tình cảm..Theo như số liệu thống kê truyện và phim anh đọc,thì giờ tỉ lệ phim ghét lúc đầu càng nhiều về sau dính nhau càng chặt là 99,9%.Còn lại 0,01% là chuyện về tình yêu đồng giới sống đi chết lại.Cho nên kế hoạch lần này là phải làm cho con nhỏ kia dính phải hội chứng Stockholm với anh.Vừa có thể trả thù,lại vừa thắng được vụ cá cược,đúng là 1 mũi tên bắn 2 con chim.Kế hoạch anh đã có rồi,giờ chỉ phải thực hiện thôi.Thật ko uổng công bỏ cả ngày ra ngâm cứu,so sánh số liệu.Kết quả thu được rất lớn,mà hậu quả thì cũng rất nhiều.Cứ nhìn cái gương mặt vốn đã trắng,nay lại thức cả đêm,giờ 2 mắt thâm quầng đen xì thật ko khác gì con gấu trúc.Thật là phai tàn nhan sắc mà,ngày xưa hồi mới có AV anh cũng ko đến mức ngâm cứu đến 2 mắt thâm cuồng thế này.Tất cả là tại con khủng long bạo chúa kia,nhưng kẻ biến thái thì phải mang cách biến thái ra để trị.Ta nhất định,nhất định sẽ cho cô thấy.

“Mấy đứa lại gần đây!” Tú gẩy gẩy ngón tay trỏ gọi mấy thằng đàn em ngồi xích lại.

…

“Đại ca..Thế có hơi..” 1 thằng nhóc sau khi nghe xong thì thầm ánh mắt hơi ái ngại.

Bốp.

“Lắm lời bảo làm thì làm đi!Tao lên lớp đi ngủ,đứa nào làm việc nấy!Xong thì gọi tao!” nói rồi anh đứng dậy,vừa đi vừa ngáp dài 1 cái.Tốt nhất là đi ngủ thôi,mệt quá rồi.Chờ mà xem kịch hay đi nhé Gozila.

Lại trễ,lại trễ rồi!AAAAAAAAAAAAAAA….

Ném cặp sách của mình qua trước,Nhi trèo lên tường lén lút vào trường.Học ở đây 3 năm,đi học muộn ko biết bao nhiêu lần,cứ trèo tường riết,cuối cùng lại thành cao thủ,kĩ thuật cứ ngày càng cao lên.Giờ nhắm mắt cô cũng có thể trèo qua và tiếp đất an toàn.

Bịch…

“Ai da..” Nhi ngã xõng xoài trên mặt đất..Nhưng mà cái gì thế này..??

Cái sân sau vốn là sân đất,bình thường tập chạy là bụi đã mù mịt rồi,giờ tại sao..Tại sao..Tại sao lại ướt sũng thế này??Đã thế..Đã thế…Chỗ chân tường nơi cô thường xuyên đáp cánh lại toàn là bi.Hèn chi nữa vừa nhảy xuống đã bị trượt ngã ngay rồi.Mà sao bác bảo vệ tưới sân kiểu gì mà chỉ tưới có chỗ góc tường thấp này…Bẫy!!Rõ ràng có kẻ bẫy cô…Kẻ nào to gannnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn!!!!!

“Trời đất..Cái gì thế này!!” Ngọc nhìn Nhi thốt lên.Người con bé cả 1 nửa bên áo đều dính toàn bùn,cái quần thì còn thảm hơn cả mặt sau đều là bùn đang ướt,nước thì cứ giỏ tong tỏng. “Mày vừa đi khám phá ở cái góc nào về thế?Đừng bảo sông Tô Lịch nhé?”

“Thôi đi,đừng có xỏ xiên.Mới sáng sớm đã có kẻ đặt bẫy tao rồi!Tao mà tìm ra kẻ nào .. Thì nó cứ mua sẵn hương cho nhà nó thắp đi!” Nhi nói,đôi mắt đen láy càng sáng hơn bình thường vì tức giận.Tên khốn nào,lại dám gây sự với cô đây?Nghĩ ra cái kế này phải là kẻ có thù sâu sắc với cô lắm… Ôi!Mặc áo ướt dính đầy đất..Khó chịu quá >”””””””<

"Hahahaha.." Tú đang ngồi gác chân lên bàn ko nhịn được cười.Món nợ làm ướt áo cuối cùng cũng trả được rồi.Nhưng mới chỉ là mở màn thôi.Vở kịch còn trò hay đang đợi cô đấy.Nhưng nghĩ tới cái dáng ngã thảm thương của cô ta,thiệt khiến người ta mát lòng mát dạ.Để xem cô còn có thể cười nửa miệng được nữa ko.

"Đại ca bị sao vậy?" 1 thằng nhóc đang ngồi ở bàn trên nhìn xuống gương mặt gấu mèo đang cười nghiêng ngả của Tú,hỏi thằng bạn rất khẽ.

"Thì vụ đặt bẫy đó.Đại ca cũng thật là..còn tính với cả con gái."

Rầm.

Thuận chân đá lun cái bàn trước mặt 1 cái mạnh,thúc vào người 2 thằng đàn em đang ngồi nói chuyện ở trên.

"Chúng mày vừa nói gì!" con gấu mèo đang vênh mặt ra oai (-_____–) vui lòng cắm biển gấu nguy hiểm chớ lại gần.

"Ko ạ!Bọn em nói gì đâu!" kể cả có trông giống gấu mèo thì anh vẫn cứ như con cọp.Trong lòng 2 nam sinh này đều nghĩ vậy.

"Chuyện kia xong chưa?" Tú hất mặt hỏi.

"Dạ,em lấy đây rồi,nhưng..nhất thiết phải làm thế ạ?Nhỡ đâu.." tên nam sinh trả lời vẻ dè dặt.

"Nhỡ đâu làm sao?" hắn gắt.

"Nhỡ em bị giám thị bắt được thì sao?"

"Có tao ở đây mày phải sợ à?" Tú nói giọng đầy tự tin.

"Các thầy cô đâu có dám nói gì anh,bố anh làm to thế cơ mà!" cậu học trò nói giọng ngày càng lý nhí,môi hơi bĩu ra.

"Tao lại để mày bị bắt à,đồ ngu!Mau đi làm đi!"

"Dạ!" hắn đành chịu đựng,lếch thếch đi ra hành lang đang ồn ào người,hướng về đầu hành lang bên kia,mục tiêu lớp 12A9.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA…" tiếng la thất thanh từ lớp 12A9 vang vọng khắp hành lang.

Tú mỉm cười 1 nụ cười mãn nguyện,bắt đầu nhấc người lên khỏi ghế.Đến giờ đi xem trò vui rồi.Mấy thằng nhóc ngồi cạnh cũng hiểu ý liền đi theo Tú qua dãy hành lang.

Cảnh tượng hỗn loạn giờ ra chơi của lớp 12A9,cuộc hỗn chiến của "nữ sinh rạng ngời và .. chuột".Tiếng la hét trí chóe trong lớp,đám con gái đang dậm chân nhảy nhảy lên bàn,hò hét,chỉ trỏ..Thật là 1 cuộc hỗn chiến.Tú mỉm cười.Đúng là trò vui.Tú đảo mắt về phía dãy bàn bên trong xem,con khủng long Gozila hoảng hốt thì như thế nào.Nhưng ko thấy cô ta đâu.Hắn tới chỗ thằng đàn em kí đầu 1 cái

"Mày làm ăn cái kiểu gì đây?Ko phải nói là bao giờ có cô ta thì hãy hành động sao?"

"Đại ca,cô ta ở trong đó mà!" thằng bé xoa xoa đầu,cự nự.

"Có thấy đâu!" Tú nhăn mặt,cố tìm xem cô ta đang ở đâu.Trên các bàn hay ghế bây giờ đều ko có,chỉ có bọn con gái đang la hét "Nó kìa!" "Nó bên kia!" "Đừng để nó chạy!!"

"A!Bắt được rồi!!"

Xoảng…. Cô ta vừa chui lên từ phía gầm bàn,tay cầm con chuột..TAY CẦM CON CHUỘT….Tú cảm thấy da đầu mình bị tróc hết toàn bộ,cả cái hộp sọ cũng lộ ra ngoài.Con Gozila đó,ko hề sợ chuột..Tức giận đánh cho thằng vừa cầm chuột vứt vào lớp A9 1 cái,rồi đi thẳng về lớp.

"Khiếp!Mày đi xa tao ra!" Ngọc nhìn con bạn đang để con chuột trên vai mà rùng mình.

"Sao thế?Trông nó cũng dễ thương mà!" Nhi nói vừa lấy tay đưa cho con chuột 1 ít khoai tây chiên.

"Mày có thể bỏ nó ra rồi đấy!Ghê quá!"

Nhi nhăn mặt.Bỗng từ phòng vệ sinh nam bên cạnh cô nghe tiếng bước chân và cả tiếng nói nữa.

"Anh Tú thật là,rõ ràng ko phải tại tôi,anh ấy mới là người nghĩ ra kế hoạch ném chuột vào lớp họ.Vậy cô ấy ko sợ chuột sao lại đánh tôi!" giọng 1 cậu học sinh than thở.

"Thôi đi,cậu công việc còn nhẹ,như tôi bị ông ấy sai đi tưới ướt sân,lại còn rải bi.Thật sự nếu cô ấy mà ngã bị thương ko phải tôi chết chắc sao!" lại 1 giọng nói khác phàn nàn.

À ha!Hoàng Tuấn Tú,rải bi,tưới nước ướt sân sau,ném chuột vào lớp.Giờ đến lúc anh trả thù phải ko?Anh cũng khá đấy!Bản tiểu thư xem anh có thể làm được gì.

"Cậu nói đúng Ngọc ạ,đến giờ phải thả chú chuột này đi rồi!" Nhi quay sang nhìn Ngọc đôi môi mỉm cười.

Ngọc nhíu mày nhìn Nhi.Lại gì nữa đây cô nương?

Sau tiết thể dục,lớp 12A14 vào lớp.Tú mệt mỏi đi về chỗ ngồi.Cái giờ thể dục thật vô vị,cái sân vừa bụi,vừa bé tí bằng cái lỗ mũi.Giờ lại còn có mấy cái cây siêu vẹo.Hoàn toàn là bắt học sinh chịu khổ mà.Về tới chỗ ngồi Tú sờ tay vào ngăn bàn,kiếm cái máy nghe nhạc,bỗng bàn tay anh chạm vào cái gì đó ấm ấm,nhúc nhích,...

"AAAAAAAAAAAAA..."

Một con chuột trong ngăn bàn anh,đang nằm ngoan ngoãn gặm khoai tay chiên.Tại sao lại có con chuột trong ngăn bàn anh được?Tại sao lại có khoai tây chiên cho nó ăn chứ??Cái này..Còn cần phải hỏi câu thứ 2 ư?

"Trần Hiểu NHIIIIIII .. cô cố tình phải ko?"

Nhi mỉm cười khẽ lắc đầu.

"Còn chối rõ ràng là cô bỏ chuột vào ngăn bàn của tôi!Ko sao tự dưng nó ở đó?!"

"Tôi chỉ trả lại đồ cho cậu thôi!" Nhi dùng đôi mắt đen lấp lánh nhìn thẳng vào mặt Tú.

Tú hơi lùi lại, "Cô cứ chờ đó!Tôi sẽ cho cô nếm mùi lợi hại!"

"Vậy bản cô nương kính cẩn chờ các hạ!" Nhi nở 1 nụ cười,quay người bước đi.Tôi chờ xem anh có thể làm gì được tôi.Đến đây thử xem nào!

Màn cưa cẩm đã hoàn toàn kết thúc,giờ là thời đại của chiến tranh.. ^_^//

9. Chương 07

Chương bảy : Hỗn chiến trường học – round 1

Ngày hôm nay,tuyệt đối,tuyệt đối ko được đi học muộn!!Tuyệt đối... >_____<..

Kết cục vẫn lại phải trèo tường!!

Nhưng sao thật kì lạ,hôm nay ko có bi,cũng ko có nước,sân trường hoàn toàn sạch sẽ như ngày thường,chuyện gì đây?Mặc kệ cứ vào lớp trước đã.

Nhi chạy nhanh từ sân sau,băng qua lối hành lang bên hông,chạy qua sân trường để tới cầu thang lên lớp mình thì …

Ào…

Nhi ngước nhanh mắt nhìn lên,chỉ thấy 1 cái sô xanh được rút nhanh về.12A14,Hoàng Tuấn Tú,màn chào hỏi cũng được lắm.Tôi đón nhận.

"Trời!Cô nương,mày vừa đi học lớp hóa trang nào về đấy?Ko phải đi đúc tượng thạch cao đấy chứ?" Ngọc nhìn Nhi trố mắt,nó đang trắng bạch từ đầu tới chân,toàn phấn là phấn..

"Ko sao đâu,tao sơ ý rơi vào hố vôi!" Nhi nói cho qua chuyện.Ngồi xuống bàn tức tối phủi mấy đống bụi trên tóc đi,trong miệng cũng thấy bột bột kinh khủng,thật đúng là tức chết.Mới sáng sớm đã ăn cả 1 xô phấn rã nhỏ vào đầu.Anh được lắm,tên khốn.Cứ chờ đấy mà xem tôi đãi anh món gì.

"Kia,kia rồi!" Nhi đứng nấp ở sau cột chỉ trỏ vào 1 thằng nhóc học sinh đang chen chân vào căng tin. "Chính là thằng nhóc đó!"

"Mày chắc ko?" sau lưng cô là 3 nữ tặc lớp 12A9 khác đang vươn người qua lưng cô để nhìn.

"Sao ko chắc!Tao có gián điệp mà!" Nhi dương dương tự đắc.

"Chắc chứ?" mấy nhỏ bạn mặt lại dài thượt ra nhìn nó nghi ngờ.Mỗi lần cô chị cả này làm việc,có lần nào ko có chuyện tày đình xảy ra đâu.Lần này,ko kéo cả đám chết chung đấy chứ,đại tỉ?!

"Còn chờ gì nữa!Mau đi thôi!" bơ thẳng những cái nhìn đầy "kì thị" của những đồng bào A9,Nhi bất chấp,hậu họa cô gánh đâu để chúng nó phải khổ được.Nghĩ sao là xông tới luôn.

Căng tin vào giờ tan tầm đông thì còn hơn giao thông giờ cao điểm,thấy gã con trai vừa gọi 1 chiếc bánh mì với 1 túi nước coca,cô bán hàng vừa định đưa ra thì đột nhiên 3 thiếu nữ "tác giăng" ở đâu xuất hiện,chắn trước mặt cậu con trai thành 1 vòng tròn.

"Ơ..có chuyện gì?" hắn hơi lúng túng cũng ko biết vì được nữ nhi vây quanh hay tại vì các "chị" này trông khá đáng sợ.

"Ko,có gì đâu tớ trông cậu quen quen,mình gặp nhau ở đâu chưa nhỉ?" 1 cô gái nói.

Trong khi đó cô bán hàng đang ngây ra với cái bánh mì và phần nước trong tay,đột nhiên 1 bàn tay con gái nhỏ xinh đưa ra đỡ lấy,cô quay lại là 1 cô bé có nụ cười rất tươi với 1 chiếc răng khểnh.

"Cháu cầm hộ cậu ta cũng được ạ!" cô nói rồi cầm lấy luôn.Tiếp đó lao thật nhanh tới 1 trong 2 cái bàn ít ỏi trong căng tin,bắt đầu công cuộc chế biến món ăn đãi khách của mình.Mặt ko khỏi nở 1 nụ cười sa tăng.

Sau 1 hồi bị trả lời các câu hỏi của đám con gái,cậu học sinh lúng túng ko biết nên làm gì,thì 1 cô gái đưa cho cậu bánh mì và túi coca "Của cậu đây!Hôm nào lại nói chuyện tiếp nhé!".Cậu bé ngơ ngẩn đỡ lấy những đồ cô gái đưa,nhìn ngơ ngẩn 3 cô gái vẫy tay chào còn đá lông nheo 1 cái với cậu,rồi biến mất hòa vào cùng dòng người trong sân trường giờ ra chơi.Tới lúc này,cậu mới chợt nhớ ra.

"Chết!Anh Tú.." nghĩ tới đây cậu ko khỏi rùng mình,thoát hoàn toàn khỏi sự ám ảnh của các bà chị,trở lại với trạnh thái bình thường sự ám ảnh của ông anh.Ba chân bốn cẳng chạy về lớp 12A14 đưa phần ăn sáng.

"Mày làm cái gì mà như rùa bò thế!" Tú gắt gỏng.

"Tại căng tin đông quá!" cậu học trò khẽ cười để cầu hòa.Vội đưa bánh mì với nước cho hắn.Hắn cầm lấy mặt vẫn còn hơi giận,nhưng rồi cũng cầm bánh mì lên ăn.

“AAAAAAAAAAAAAA… cái chết tiệt gì thế này!!” Cay… cay quá “Nước!!Nước!!” hắn thấy 2 mắt mình rưng rức chảy cả nước mặt,mặt nóng ran,họng bỏng rát..

Tên đàn em vội đưa hắn túi coca,hắn giật nhanh cho vào miệng,nhưng mà …. Coca cái quái gì đây?Vừa mặn,lại cay xè..Đã nóng nay còn nóng hơn.Hắn như bốc hỏa,lưỡi cháy xén,mắt rưng rức nước mắt.. “Nước.. Nước…”

Cả lũ đàn em luống cuống nhất thời ko biết phải làm sao tìm ra nước bây giờ,thì từ ngoài hành lang có 1 tiếng nói thanh thanh lanh lảnh.

“Chà mát quá!”

Vẫn đang ôm họng,lưỡi lè cả ra ngoài,mặt đỏ bừng và hơi thở thì hồng hộc,hắn ngước nhìn lên.Cái giọng này,còn có thể là ai khác.

Nhi đang đứng ở hành lang thuộc địa phận lớp 12A14,trên tay cầm 1 chai lavie,theo như lượng hơi nước bám trên mặt chai cho thấy chai nước này còn lạnh,Nhi đang uống nước 1 cách rất ngon lành,còn ko quen cảm thán “Nước mới mát làm sao!Thật dễ chịu!”

Hắn gần như phát điên,nhưng cái lưỡi đang rát lên của hắn khiến hắn ko nghĩ được gì ngoài việc cần có nước.Hắn giơ tay ra phía cô.

Nhi dừng lại tròn mắt nhìn hắn,đôi mắt đen mở ra thao láo,linh hoạt đảo 1 vòng từ chân tới đầu,xem ra bữa ăn cô mời hắn ăn rất ngon.Cứ nhìn cái tướng lúc này là biết rồi.Cô nở 1 nụ cười nửa miệng quen thuộc trên môi.Cô giơ chai nước lên

“Ko phải anh cần cái này chứ?”

Hắn mặt đỏ gay,ko nói được chỉ gật đầu lia lịa.Đồ quỉ cái,tôi mà uống nước rồi cô biết tay tôi.Tú nghĩ trong đầu,gần như muốn lột da cô làm thảm trải sàn.Nhưng phải kìm chế.

Nhi vẫn đôi mắt mở to nhìn hắn rồi lấy tay che đôi môi hồng đang chúm chím nói vẻ ngạc nhiên

“Chết phải làm sao đây?”,vừa nói cô vừa dốc ngược chai nước xuống làm nước chảy hết ra hành lang, “Hết nước mất rồi!!” cô thản nhiên, “Nhưng vì anh muốn cái chai nên tôi cho anh cũng được!”,nói rồi cô tiến tới đặt nhẹ nhàng cái chai lavie rỗng vẫn còn đang man mát vào bàn tay đang giơ lên của Tú,nhẹ nhàng khép những ngón tay hắn lại để giữ chai nước,rồi bỏ đi.

“TRẦN HIẾU NHIIIIIII… Cô đứng lại cho tôi!!” hoàn toán ko kìm chế,anh hét bằng tất cả sức lực mình đang có nghe giọng mình khan đi,ko chịu được bàn tay bóp chặt cái chai,rồi dùng hết sức mình ném mạnh về phía con khủng long Gozila đang tản bộ.

Nhi quay lại thấy vẻ mặt nổi giận của hắn,trong lòng có chút hả hê,thấy chiếc chai bay tới cô vội vàng ngồi xụp xuống để né.

Bốp ….

Xoảng…

Hai mắt Tú mở to,trông cô ta như con Gozila vậy mà né cũng giỏi quá chứ.Nhưng cái con nhỏ này..Sao nó có thể né để người khác chịu đòn chứ.

“TRẦN HIẾU NHIIIIIIIIIIIIIIII!” tiếng hét vang trời quen thuộc lại vang lên,vang đích thị quốc bảo của chúng ta đã có mặt.Cặp mắt kính hình tròn của thầy đang thảm thương kêu liểng xiểng,mặt thầy đang nóng bừng ko khác gì cái tên vừa được cô đãi bữa sáng đằng sau.Ăn cả chai lavie mà sao thầy ko hạ hỏa tí nào vậy thầy?Nhi nghĩ trong đầu.Nhìn hiện vật cần được bảo tồn của tổ quốc bị sứt mẻ,trong lòng ko khỏi dâng lên 1 nỗi niềm thương cảm.Ôi lòng yêu nước.Nhưng ko yêu đồng bào..

“Thưa thầy ko phải em ném đâu là trò Hoàng Tuấn Tú lớp 12A14 ném đấy ạ!” cô nhanh mồm nhanh miệng báo cáo tình hình.Phen này đồng bào ta vào bảo tàng cùng quốc bảo đi nhé.Nghe tiếng cổ vật rít lên tên đồng bào mà con nhỏ ko khỏi kìm được nỗi sung sướng.Tuấn Tú để xem mặt anh còn có thể tuấn tú tới bao giờ.

Thế nhưng mà như đã nói ở trên,nước ta là 1 nước có truyền thống yêu nước nồng nàn,tinh thần tương thân tương ái,đùm bọc lẫn nhau, thân là 1 quốc bảo,dĩ nhiên là thấm nhuần tư tưởng,truyền thống lý tưởng dân tộc 1 cách sâu sắc,chiếu theo cờ đảng sáng soi đường mà tiến bước,cho nên..

"Cả hai em lên văn phòng với tôi!",quốc bảo chỉ nói có thể rồi nhấc chân đi trước.Nhi nhìn mà ko thể nào tin được.Ko phải chứ thầy ơi?Lần này rõ ràng ko phải em gây họa.Sao bắt em đi cùng.Oan uổng quá Bao đại nhân (T____TT..)

Lại 1 buổi họp tọa đàm cương lĩnh của các "bô lão" bị phá hư,lần này Nhi lại phải bước vào phòng hội đồng lần nữa,với sự chiêm ngưỡng của bao nhiêu ánh mắt,nhưng bất hạnh thay hôm nay Dung mama cũng có ở đây.Vừa nhìn thấy cô học trò bước vào,cô liền tiến tới với dáng điệu vô cùng cố gắng "khoan thai",nhưng cuối cùng tướng đi lại thành giống như người ta lâu ngày ko thể tuần hoàn cơ thể bình thường được.Cô lại gần quốc bảo của nước ta,cố gắng giữ bình tĩnh.

"Học trò lớp tôi lại gây ra chuyện gì vậy thầy?"

Ko phải chứ cô?Sao cứ mỗi lần có chuyện là y như rằng cô nghĩ em làm vậy?Rõ ràng ko phải tại em.Em chỉ là cái lá lành bị vớ đi theo thôi.Chứ em có làm gì nên tội đâu.

"Tôi cũng đang muốn biết đây!" Quốc Bảo rót 1 miếng trà,lại uống trà và vuốt tóc.Nhi nhìn vào sao thấy quen quen,có nên nói với thầy lý do tại sao thầy bị rụng tóc ko nhỉ?Nhưng cô quyết đình lờ đi,ánh mắt chuyển hướng khác,nhìn vu vơ.Ta đây hoàn toàn vô can.

"Trần Hiêu Nhi em lại gây ra chuyện gì nữa?" Dung mama nói giọng tức tối nhìn con bé đang nhâng nhâng hoàn toàn ko nhận lỗi.

"Em có làm gì đâu ạ!" Nhi nhăn mặt.Lần này em tuyệt đối vô can.

Dung mama vẫn chau mày nhìn con bé này,ko gây chuyện mới là lạ.Ánh mắt ý nói "Nói xem,đã gây lỗi gì?"

"Thật sự em ko làm gì mà!Sao cô cứ nhìn em như em gây chuyện vậy?" Nhi cự lại,đôi mắt đen nhíu mày vẻ giận dỗi.

"Thật ko gây ra chuyện gì?" Dung mama hỏi lại,ánh mắt vẫn dò xét.

Nhi gật đầu quả quyết.Nhìn cái dáng vẻ ấy,Dung mama tạm thời yên tâm.Liếc xéo con bé 1 cái rồi mới quay lại bàn "tọa đàm" tiếp tục câu chuyện,dạo này tôi nghe nói có dạng lừa đảo qua điện thoại.. vân vân và mây mây..

Đến khi chắc rằng các giáo viên khác đã tiếp tục câu chuyện đang nói dở của mình,Quốc Bảo lại 1 lần nữa vuốt tóc,đặt chai nước rỗng lên bàn.

"Rốt cuộc 2 cô cậu đang chơi trò gì đây?"

"Thầy.. Em ko có chơi với thằng... ý quên... cậu bạn này đâu ạ!Em hoàn toàn ko liên quan gì tới cậu ta." Nhi nói ngay lập tức phản bác khi thấy mình bị kéo vào.Trong đầu thì nghĩ,thầy ơi,quốc bảo dân tộc ơi,thầy làm ơn mở mắt cho kĩ hộ em,em với thằng cha này là kẻ thù ko đội trời chung,gặp đâu đánh đó,chứ thân quen nỗi gì mà chơi với đùa.Làm ơn,em biết truyền thống dân tộc là "lá lành đùm lá rách",nhưng em có lành thì cũng đâu cần bắt em đi đùm cho cái lá rách tả tơi kia.Em cũng biết "Bầu ơi thương lấy bí cùng,tuy rằng khác giống nhưng chung 1 giàn" ,ko phải thầy đang đùa em chứ?Đã khác giống rồi sao còn phải lo cho hắn.Tranh nhà tranh cửa còn phải giúp hắn giành chỗ chắc..Chắc ko phải thầy đang bảo em phải "đùm" hắn đấy chứ?

Hắn chỉ đứng yên lặng,lần đầu tiên bị gọi tới văn phòng thế này.Cũng có vài điều thú vị.Thì ra con nhỏ này toàn phải chịu cái cảnh làm "con sen" thế này đây.Nhưng nghĩ lại mình cũng đang đứng đây,trong lòng hắn thấy hơi đăng đắng.Rõ ràng là xúi quẩy,tự dưng dính vào con nhỏ này,đúng là con khủng long bạo chúa,làm hắn bị xui lây.Thật bực mình.Sáng nay bắt đám đàn em hì hục giã cả xô phấn,cho cô ta ăn sáng,kết cục thì sao,bị cô ta cho ăn cả bát tương ớt.Nghĩ tới đây cái lưỡi vẫn đang thấy ran rát giật giật.Thế này ăn uống thế nào.Thật quá tàn nhẫn cái con khủng long này.

"Thế cái chai này thì sao?Còn chối?" quốc bảo ánh mắt mang hình viên đạn nhìn 2 đứa học trò đang đứng cạnh nhau,1 đứa điển trai có cái ô to đùng đằng sau,còn 1 đứa thì chuyên gia phá phách nghịch ngợm.Trước đối phó 1 đứa đã đủ đau đầu,giờ mà 2 đứa liên thủ thì cái trường này..có mà thành xóm Liều Thanh Nhàn.Mới nghĩ thôi đã thấy ko ổn.Ko được.Trật tự,kỉ luật trường từ xưa tới nay,chính tay ông quản lý.Ko thể để kỉ cương phép nước bị bọn chúng kéo xuống chân mà bước qua thế này được,thế thì còn gì là tự tôn của quốc bảo dân tộc nữa.

"Thưa thầy,thầy cũng thấy em đi về hướng thầy,tay em ko hề cầm chai.Chỉ là có kẻ cố tình ném chai ra,chứ em hoàn toàn,tuyệt đối là chẳng hề liên quan gì ạ!" Nhi lập tức phản bác.

Tú vẫn im lặng,nói nhiều chi cho khổ,cái họng vẫn thấy ran rát.

"Còn anh kia,rốt cuộc là anh định làm gì mà ném chai lung tung trong hành lang thế hả?" Tháo chiếc kính đã lẻng xẻng,long xòng xọc,gẫy bể lung tung ra khỏi mắt,quốc bảo nghiêm nghị nhìn hắn.Người ta vẫn bảo hổ dữ thì phải giương oai,lúc này ko giương ra còn sợ mang đi về nhà cất làm bảo bối sao.Trò có "ô" to thì ô to,nhưng ta đây vẫn là giám thị trường này.

Nhi trong đầu mừng thầm,phải rồi phải rồi.Tự tin lên thầy.Quốc bảo tổ quốc,niềm tự hào của dân tộc,giám thị siêu anh minh thần võ,kỉ luật thôi.Kỉ luật thôi!Giờ mà có thể chắc chắc Nhi sẽ nhảy ra sau lưng Quốc Bảo dân tộc,hai tay chỉ lên trời miệng hô khẩu hiệu để cổ võ sĩ khí của bảo vật quốc gia.Hí hửng mừng thầm chờ đợi cái tên hotboy này trở thành lá rách như thế nào.

Tú khẽ lấy tay sờ cổ,cái họng vẫn hơi đau đau.Hoàn toàn chẳng muốn nói chút nào.Dáng vẻ của anh ngời ngời như vậy,mà lại á khẩu thì thật là tệ.Ko nên đánh mất hình tượng.

"Sao thế?Cậu bị câm rồi hả?Nói đi xem nào?" quốc bảo tiếp tục giương oai.

Phải rồi!Cứ thế tiếp tục đi thầy!Mắng đi thầy!Nổi trận lôi đình đi thầy!Đánh bốp 1 cái vào đầu hắn đi thầy!Cố lên thầy xử đẹp hắn đi!Giống thầy vẫn xử em đó.Nhi im lặng đứng yên nhưng trong bụng thì ra sức cổ vũ.

Bỗng Tú tiến lại gần bảo vật dân tộc hơn,ông thầy bỗng ngồi lùi sâu hơn vào ghế.Này.. này hiện vật chỉ được nhìn cấm được sờ nha.Ta vẫn còn trong trắng đấy..

Tú ghé vào tai thầy giám thị anh minh nói gì đó rất nhỏ,Nhi khẽ cúi người xuống muốn hóng hớt chút tin tức,nhưng hoàn toàn chẳng nghe được gì,mà đã bị hắn lườm 1 cái,rồi hắn khẽ mỉm cười,tiếp tục nhỏ to với giám thị.

Ê!!Cái gì đây?Ko phải… Ko phải là đoạn đầu của phim G đấy chứ?Nhưng mà bộ này xem ra quá nặng rồi,1 ông lão còn trong trắng,và 1 thằng nhóc ko biết đã đả kích bao nhiêu con gái nhà lành..AAAAAAAAAAAA.. biến thái quá đi!Thầy..ko phải là thầy giữ trinh trắng vì ko tìm thấy nam nhân thích hợp đấy chứ?Đột nhiên bụng Nhi quặn lại.Chúa ơi,sao lại cho con thấy cái cảnh này?!

Sau 1 hồi to nhỏ "tâm sự của hai người đàn ông",Tú khẽ đứng thẳng người dậy.Quốc Bảo nước nhà khẽ lấy tay che miệng ho 1 tiếng

"Được rồi ko có chuyện gì nữa,Nhi em về lớp trước đi!!"

Hả???Bị dụ.Thật sự là ổng bị dụ rồi?Thầy ko phải chứ?Hắn cho thầy ăn cả chai nước vào mặt,kính cũng sứt mẻ luôn mà chỉ thì thầm vài câu thầy cho qua vậy hả?Cái này gọi là giám thị anh minh thần võ đây hả?Ko phải chứ?Chẳng lẽ tại vì thầy thích mỹ nam nên cứ mỗi lần em có gây ra chút chuyện là thầy vùi hoa dập liễu cho bõ tức đấy chứ??Tên khốn đó…Sao lại được tha dễ dàng vậy.

Thấy Nhi vẫn còn đang ko nhúc nhích,nhìn với con mắt trố lồi đầy đả kích,bảo vật quốc gia đành hắng giọng thêm lần nữa.

"Còn đứng đấy làm gì?Mau về lớp học đi!"

Đành ngậm ngùi cắn chặt môi,Nhi bước ra khỏi phòng hội đồng,tự dưng thấy oan ức ko chịu được,con hơn cái lần cô nhỡ tay ném cặp vào mặt bảo vật rồi bị túm lên văn phòng.Trước khi lẻu thẻu bước ra ngoài cô ko quên gửi gắm cho tên mặt trắng kia 1 cái nhìn vô vàn trìu mến.Tên khốn đó,cứ đợi mà xem.Nhất định phải cho hắn biết tay.

"Đại ca ko sao chứ?" mấy thằng nhóc xúm lại hỏi lúc thấy Tú nghễm nghệ quay trở lại lớp.

Chỉ nở 1 nụ cười,con nhỏ chết tiệt cứ tưởng là có thể làm khó được ta sao.Nhưng lại hơi nhíu mày cổ họng hơi đau.

"Xuống mua cho tao chai nước!" hắn nói giọng đã lạc đi mấy phần.Bữa ăn sáng nay quả thật là quá phong phú đi,chế biến cũng kĩ quá chứ.Trong lòng hắn nghĩ thầm.Bữa ăn này mãi ko quên.

"Đại ca nước của anh.." thằng bé hộc tốc nói cố ra hơi đưa cho hắn 1 chai nước ướp lạnh.Hắn cầm lấy khuôn mặt hằm hằm,tu 1 hơi dài hết gần nửa chai nước.Bây giờ cái họng mới thấy dễ chịu 1 chút.

"Đại ca rốt cuộc có chuyện gì?" mấy thằng nhóc tuổi dậy thì đang dậy luôn cả tò mò,nhìn đại ca đang thản nhiên uống nước sau khi vừa đi thăm viếng "bảo tàng" về mà ko có bất cứ thương tổn nào.Thật đúng là chuyện lạ đó đây,đáng được ghi vào phòng truyền thống của trường.Quốc bảo dân tộc của phổ thông trung học Đống Đa chưa bao giờ bắt ai xử phạt hành hạ,trù úm nạn nhân thừa sống thiếu chết mới thả thì ko dám gọi là quốc bảo dân tộc rồi.Vậy mà lần này,đã bị tương cả chai nước vào mặt tiền,mà kẻ gây họa lại nhởn nhơ đi ra hoàn toàn ko bị 1 chút hình thức xử phạt nào.Ko đáng để ngưỡng mộ sao?

Hắn uống thêm ngụm nước nữa,nhìn mấy thằng nhóc con đang tuổi tò mò,rồi mới chậm rãi nói tiếp "Ko có gì,tao chỉ là gặp gỡ giao lưu nói chuyện chút thôi!".Hắn thảm nhiên trong bộ dạng ngơ ngác của mấy thằng đàn em,khẽ cười nhếch mép.

Mấy thằng con trai mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn vừa kính nể,vừa ngỡ ngàng.Đại ca thật đúng là có cái ô quá lớn đi.Thật đáng ngưỡng mộ.

"À đúng rồi!" tiếp tục đưa chai nước lên uống thêm 1 ngụm,rồi hắn lấy ngón trỏ vẫy vẫy gọi mấy thằng đàn em lại gần hơn 1 chút "Có chuyện này.."

5 cái đầu chụm vào nhau,rì rầm to nhỏ gì đó,có kẻ gật đầu có kẻ hơi khẽ nhíu mày.Cái vòng tròn của hội nghị bình than có lẽ cũng ko nóng bỏng bí mật như cái vòng tròn của mấy thằng con trai 12A14 này.Bàn tán 1 lúc lâu rồi cái vòng dãn ra,Tú hất hất tay ý cho mấy thằng đàn em đi làm việc đi.Miệng khẽ nhếch lên,Trần Hiểu Nhi,xem tôi làm gì cô đây.

"Làm gì mà cái mặt ỉu xìu vậy mày!" Ngọc nhìn con bạn vừa thất thểu từ văn phòng về hỏi.

"Đừng nói nữa." Nhi đáp giọng chán nản. "Tao vừa được mở rộng tầm mắt .. quá mở rộng luôn,rộng tới nỗi mắt tao sắp lòi ra rơi xuống đất rồi!"

"Cái gì?Mày nói nghe ghê quá!!" Ngọc nói giọng kinh hãi,nghe tới lòi mắt rớt ra ngoài mới tưởng tượng thôi đã thấy da gà nổi khắp người.Nhưng cái tính tò mò thì vẫn cứ ko bỏ được,giống như người sợ phim kinh dị,nhưng vẫn cứ muốn biết kết cục của phim là thế nào.

Cuối cùng chui vào an phận trong lớp rồi,Nhi ngó đầu nhìn xung quanh an ổn ko có ai,nó mới trịnh trọng kể lại chuyện tình thầy giáo và học sinh vô cùng lãng mạn mà nó vừa được thưởng ngoạn.Nghe tới đây Ngọc tái xanh mặt ko kìm lòng được hét toáng lên

"Ko phải chứ?" miệng thì méo xệch,mặt thì ko khác gì cái bánh xe đạp vừa bị đung 1 trận ác liệt,cong vành,gẫy nan lung tung.

Nghe thấy tiếng Ngọc thảng thốt,mấy học sinh nữ tử lớp A9 đều quay ra nhìn,đôi mắt tò mò liền thu lại nhìn chị gái lớp A9.Chúng liền kéo tới bàn hai,1 cô khoác cổ Nhi nói

"Này,ko phải chứ?Có chuyện cần thì nhờ bọn này giúp.Có chuyện hay lại bỏ rơi bọn này.Trần Hiểu Nhi cậu cũng tốt bụng ghê nhỉ?"

"Đâu có,mình làm sao dám quên các cậu!" Nhi cười ,tay giữ lấy cánh tay đang vắt ngang cổ mình vẻ thân thiện.Đôi mắt đen bỗng sáng lên, "Được rồi!Minh mới phát hiện ra bí mật đồng trời đây!"

Mấy cái đầu con gái cùng chụm vào nhau hết sức hứng thú nghe chuyện,mỗi lúc tới 1 đoạn cao trào,mặt họ hết từ mắt chữ A mồm chữ 0,và cuối cùng khi nghe tới đoạn mĩ nam kiều diễm cúi người ghé sát tai của nam nhân vật chính vô cùng trong trắng,thì nhất bộ đồng loạt,mặt méo xẹo như bánh xe đạp bị bể.Nhi cũng công nhận 1 điều,lúc chứng kiến tận mắt cảnh đẹp này cô cũng ko khỏi bàng hoàng và sửng sốt,nếu có thể chắc chắn là đã ói mửa tại chỗ rồi.Bình thường nhìn thấy trai đẹp đi với trai đẹp là điều tất ngẫu dĩ nhiên,nhưng nhìn thấy giai đẹp đi với giai già thì lại là 1 việc hoàn toàn khác.Đôi lúc Nhi tự hỏi có nên thương cảm cho hoàn cảnh xô đẩy của hắn ko?Nhưng rõ ràng hắn vô cùng gian xảo,cô chưa từng bao giờ thấy quốc bảo dân tộc ậm ừ cho qua chuyện như lần này.Nhất là sau khi bản thân bảo vật lại là nạn nhân.Kết luận của lần này đấy chính là 2 chữ "dại trai" dành cho thầy giám thị đáng kính.Đúng là dù có sắt đá đến đâu cũng ko thoát khỏi 1 chữ "tình" ..Chẹp chẹp (-~– |||)

Và thế là chỉ trong 2 tiết cuối cùng của 1 buổi sáng rất bình thường,chuyện tình yêu cao thượng vượt qua giới hạn tuổi tác,ngoại hình,địa vị được lan truyền như 1 dịch bệnh trong khối lớp 12 trường phổ thông trung học Đống Đa.Khắp nơi rộ lên tin đồn,thầy giáo B cùng với học sinh T đẹp trai bị lén nhìn thấy đã từng nắm tay nhau ở sân sau,thậm trí còn có tin đồn từng thấy họ hẹn hò buổi tối..vân vân và vũ vũ..

Thế là chỉ trong có 2 tiếng đồng hồ,mà mối tình trung học này đã lan rộng tới độ ko kiểm soát được,bất kể lớp nào,nơi nào,cũng nghe nói tới chuyện tình B và T,thật đúng là giống như tên gọi,BT = biến thái.

Nhi vươn vai khi hồi trống tan trường vang lên,đứng dậy lo dọn dẹp sách vở.Ngọc dọn đồ xong vội đi lên bàn nó nhìn nó với đôi mắt lo lắng.

"Chuyện gì?" Nhi hỏi.

"Này mày nghe tin đồn chưa?" Ngọc lo lắng.

"Tin đồn?Lan nhanh vậy sao?" Nhi mỉm cười.

"Mày còn cười được.Giờ ko phải chuyện nhỏ nữa rồi,hình như lớp nào cũng biết!" Ngọc lo lắng nhìn nó.

"Càng tốt có sao đâu!" Nhi cười.Thật ra cô thừa biết độ nhạy cảm của tin tức này là thế nào.Hơn nữa với mấy cái loa phát thanh kia,còn phải đợi mất 2 tiết cả trường mới biết thì có hơi lâu hơn dự định 1 chút.Nhi lơ đễnh rồi lại cất nốt đồ vào cặp,ko nhìn thấy vẻ hoảng loạn của con bạn thân cứ là bình chân như vại.

"Này..ko phải là..Mày cố tình đấy chứ?" Ngọc hỏi trong giọng nói có chút ko tin được.

Nhi dừng lại,đôi mắt đen lánh sáng ngời lên nhìn con bé bạn thân,đôi môi hồng hơi cong lên,1 nụ cười đầy tinh quái.Hắn tưởng,bữa sáng nay như vậy là xong nhẹ nhàng vậy sao?Còn chuyện mấy hòn bi làm cô ngã dập mông,cả đống bùn quần áo cô dính phải, cô vác cái xác về nhà mẹ cô thế nào cũng tận tình cầm cây lau nhà đập cho 1 trận,chẳng nhẽ chỉ 1 cái bánh mì là xong tất cả.Hắn nghĩ dễ nhỉ?

"Này mày ko biết sợ là gì à?Tao ko quan tâm mày với Tuấn Tú có chuyện gì,mày muốn tung tin đồn ko sao,nhưng lại dính líu tới thầy giáo,chuyện này mà lộ ra thì.." Ngọc nói giọng vô cùng nghiêm trọng.

Nhi khẽ dừng lại,khóe miệng tắt nụ cười.Phải rồi,vốn đối tượng nó nhắm tới là 1 gã hotboy vì thoát tội đi cưa thầy giáo,và dĩ nhiên mỹ nam dành chiến thắng,thầy giáo đổ cái rầm.Quá lãng mạn,quá kịch tính,bất cứ câu chuyện tình lãng mạn nào chả có cái mô típ này.Với lại tình yêu thầy trò,quá hot..Nhưng nó quên là thông thường người ta sẽ chia sự chú ý tới thầy nhiều hơn là tới trò.Và người mà nó kéo vào lúc này,ko ai khác là người cao quí,trắng trong,đã trải qua đến hơn 50 cái mùa xuân trong trắng .. Triệu Quốc Bảo.Trời sao nó có thể quên nhỉ.Chắc chắn dư luận bao giờ cũng có 2 chiều,1 theo phe nam chính,1 theo nữ chính.Mà theo ai thì theo,thế nào kẻ tung tin cũng bị nam chính đập bẹp..Nghĩ tới đây đột nhiên thấy cổ họng khô lại,nó nuốt nước bọt cái ực.

"Sao?Giờ mới biết sợ hả?" Ngọc nhìn con bạn nói.

Nhìn ngước lên con bạn thân đang rất tự tin,dĩ nhiên nó tự tin rồi,vốn ko phải chuyện của nó mà.Nhưng ko thể nào vì chút tác dụng phụ mà bỏ đi tác dụng chính được.Rõ ràng khối lớp 12 đang nhốn nháo,và hắn sẽ được càng nhiều người biết tới hơn với tư cách.. mỹ nam biến thái.Thế là đủ.Quá đủ!

"Sao phải sợ!" Nhi đứng dậy xách cặp vác trên vai. "Dù sao cũng chỉ là tin đồn!Mày biết mà tin đồn thì ko có nguồn gốc xuất xứ!Đâu thể nào biết là do ai làm,đúng ko?Mà nếu có biết ai làm,vậy chứng cứ đâu?"

Nhi nói rồi cười rất tự tin,sự tự tin đã trở lại.Đúng,cô phải tự tin.Từ lúc gặp hắn chưa lần nào cô thiếu tự tin có thể đối phó được với hắn cả.Lần này cũng ko ngoại lệ.Có là Quốc Bảo đi nữa thì cũng đừng mong tìm được 1 lời nói đã phát ra từ cách đây mấy ngày.Trừ khi thầy đi cầu cứu Doraemon thôi.Nghĩ tới đây cô càng vững tin.Cùng lắm ko chối được thì ta chỉ bảo các bạn hỏi em chuyện ở văn phòng,có thế nào em kể thế này.Tin đồn mà thầy!! Quá dễ đi.Ko lẽ nào vì cái tin đồn đại lại đi kỉ luật 1 học sinh nữ.Còn gì là công bằng nữa hả trời.Càng nghĩ càng thấy đúng.Cho nên bất giác Nhi nở 1 nụ cười tươi rói.

Nhưng giờ nụ cười của cô hoàn toàn biến mất.Ở bãi để xe,chiếc xe máy của cô 2 lốp hoàn toàn ko còn tí hơi nào.Trên đồng hồ công tơ mét còn dính 1 tờ giấy,Nhi giật mạnh ra đọc "Bữa ăn hôm nay cô mời tôi xin nhận.Hy vọng cô vui vì món quà nhỏ này!",vừa đọc xong Nhi bèn vô nát tờ giấy hết sức giận dữ.

Ngọc nhìn con bé đang đứng bên cạnh,ko biết nên cười hay nên khóc.Nhưng xem ra trạng thái cười đã chiến thắng.

Nhi quay sang nhìn con bạn tức giận "Mày cười cái gì mà cười!"

"Quả báo của mày đấy!Ai bảo lần trước làm hỏng lốp của người ta.Giờ thì nợ cũ được trả rồi."

Nhi nắm chặt tay,đúng là tên nhỏ mọn.Cái chuyện xưa như trái đất tới giờ còn tính lại.Hừ..Để rồi xem anh làm gì được tôi.

Tú đang đưa cốc trà đá lên miệng,vừa chờ đợi 1 người dắt xe đi qua.Vừa nhìn thấy gương mặt của cô ta,trong lòng đột nhiên phấn khởi hơn hẳn,bao nhiêu nóng nực vì cái bánh mì ban sáng bay hết cả,càng nhìn tướng cô ta dắt xe lại càng thấy mãn nguyện lạ lùng.Thật là mãn nhãn.

Nhi đi qua quán nước thấy hắn ngồi uống trà ngạo ngễ,trong lòng có chút khó chịu.Nhưng rồi cô nghĩ "Hắn đúng là đồ não phẳng mà.",lắc đầu rồi đẩy xe qua mặt hắn.Ngọc đi sau nhìn thấy hắn thì dừng lại vẫy tay 1 cái cười.Hắn chỉ khẽ gật đầu.Nhưng chút niềm vui ít ỏi của hắn chính xác bị dừng sau tổng cộng là 20 giây có dư.Cô đang ngồi ở ngay hàng bên cạnh.. vá lốp.Tay cầm cốc nước ngô,mặt tươi roi rói,cái răng khểnh lại lộ ra trên khóe môi hồng.

Đần mặt..

Đần mặt..

Đần mặt...

Đột nhiên anh tự hỏi đúng là não mình phẳng thật rồi.Cô ta làm hỏng lốp mình ở giữa đường,mình lại đi ô tô,cô ta thì đi xe máy,ngay ngoài cổng trường lại có hàng sửa xe.Cô ta cùng lắm chỉ dắt bộ có mấy mét..Trời đất.Mình đúng là sinh vật đơn bào rồi!!

Như đọc được ý nghĩ của Tú,Nhi tay cầm cốc nước ngô,ngon ngọt hớp 1 ngụm cho ngọt giọng,rồi cất tiếng lanh lảnh "An tâm dù sao cái kế của anh cũng làm tôi phải tự dắt xe 1 quãng,cũng xem như là thành công rồi,động vật đơn bào ạ!"

.... Tuấn Tú nghẹn lời,cảm thấy như miếng bánh mì đầy ớt sáng nay lại bị dạ dày đẩy ngược lên 1 lần nữa,tự dưng sao trà đá lại đắng thế chứ.Ngọc huých tay Nhi 1 cái ra chiều bảo cô thôi đi.Rồi quay sang cười với gã hotboy.Hắn chẳng buồn để tâm tới nụ cười thương mại ấy,chỉ lo lườm cái con người vừa cho hắn 1 đòn ko tha kia,gương mặt ngày càng xám xịt.

Cuối cùng thì lốp cũng vá xong,Nhi thoải mái đứng dậy,kéo Ngọc đi về.Ngọc luyến tiếc nhìn gã đang ngồi ở quán bên,mặc dù mọi lời bắt chuyện của cô đều bị vô hiệu hóa.Trước khi cô lên xe,hắn còn ko quên nói với theo 1 câu.

"Đừng nghĩ mọi chuyện tới đây là kết thúc!"

Nhi mỉm cười,đôi mắt đen lấp lánh quay lại nhìn gã.Cô từ tốn nói "Tôi cũng ko nghĩ mọi chuyện lại dừng ở đây,nhưng anh có nghĩ là nên lo lắng cho bản thân mình trước ko?"

Hắn quay đầu lại nhìn cô chằm chằm,con nhỏ này ý muốn nói hắn ko bao giờ thắng được hả? Khinh người hơi quá đáng rồi đấy,chẳng qua hắn nể cô là con gái nên vẫn còn nhẹ tay thôi.Đừng nghĩ hắn sẽ thua cô chứ,dù sao cô ta cũng chỉ là 1 con bé cứng đầu.

Nhi ko nói gì,khẽ nghiêng đầu cười,đôi mắt đen láy khẽ co lại,trong 1 thoáng hắn bỗng im lặng nhìn nụ cười trong đáy mắt của cô.Một cảm giác tức tức len lỏi từ trong tim cứ thi nhau đẩy ra ngoài.Hắn quay mặt đi,cô nổ máy xe và chuồn thẳng.

Cầm cốc nước lên uống cho bản thân mình lấy lại bình tĩnh,đôi mắt anh đảo lung tung cũng giống như con tim anh lúc này,hoàn toàn ko nghe theo sự sai bảo.Bỗng nhiên mấy thằng đàn em đi ra quán,ngồi xuống.Mặt đứa nào đứa nấy vừa bi ai,vừa nể phục.Nói chung nhìn tổng thể thì vô cùng hoang tàn,tiêu điều,nhìn 1 cách khách quan là mấy thằng đang mếu máo nhìn anh.Thấy lạ anh quay lại nhìn chúng nhướng mày.

“Chúng mày làm sao thế hả?”

“Đại ca.. ” 1 thằng nói ko lên lời,đoạn tiếp theo chỉ có thể nuốt vào trong.Sau đó là mấy thằng đồng chí tương thân tương ái lâm vào tình trạng tương tự.Bi thảm nhìn anh ko thốt nên lời.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hắn gầm lên.

“Đại ca.. Anh thật..” 1 thằng lại bắt đầu tiếng nói cứ nghèn nghẹn.

“..vĩ đại.. anh quá vĩ đại” 1 thằng khác kết thúc phần còn lại,rồi 2 thằng thi nhau mếu,thở hổn hển như đứa trẻ con khóc nhè.

Cuối cùng là dàn đồng ca cả bốn thằng chau đầu vào khóc.Ôi nước mắt của tuổi trẻ,mới bi tráng làm sao.Đúng là đầy nhiệt huyết,đầy lý tưởng.

“Rốt cuộc chúng mày đang nói đến cái gì?” hắn hoàn toàn ko chịu được cái thái độ giả vờ thương hại của mấy thằng này thêm nữa.Đập cho mỗi thằng 1 phát đau giáng trời vào đầu,làm đứa nào đứa nấy la oai oái..và giờ chúng nó bắt đầu khóc thật.

“Giờ thì..nói..Rốt cuộc là có chuyện gì?” hắn dí sát mặt vào 1 thằng đàn em dọa nạt.

Thằng bé vừa xoa đầu đang đau,vừa nhăn nhó,ko dám nhìn thẳng vào mặt nó mà nói.

“Cả trường biết chuyện rồi!”

“Chuyện gì?” hắn nhíu mày ngờ vực.Có tin tức mới nào mà hắn ko biết.Rốt cuộc là chuyện gì khiến cái lũ bám đuôi này ra đây diễn kịch khóc rưng rức đầy cảm động cho hắn xem thế này?

“Chuyện của anh.” Thằng bé ngập ngừng nói tiếng càng ngày càng nhỏ.

“Chuyện của tao?Là chuyện gì?” hắn ngờ vực.Hắn thì có chuyện gì để mà biết.Trừ việc hắn hôm nay có đi học hay là nghỉ,nhà hắn giầu hay ko,hắn đi xe gì..mà mấy chuyện đó,từ lúc hắn mới chuyển trường bọn con gái trường này đã biết hết rồi.Giờ còn chuyện gì nữa mà biết.

“Đại ca.. thì là chuyện anh .. ” nói đến đây cậu bé lại ko dám nói nữa.Cú đập đầu ban nãy còn chưa đủ đau nhớ đời à.

Bốp..

“Á!”

“Rốt cuộc mày muốn chơi anh hả?Định câu giờ tới bao giờ?Nói!” Tú vừa đập vào đầu cậu ta cái nữa,vừa dọa nạt,tay vẫn đang giơ ở trên cao có thể giáng thêm cú nữa bất cứ lúc nào.

Nhìn bàn tay hùng hổ của Tú,cậu bé vẫn đang ôm đầu,mỗi bĩu ra mếu máo,cố gắng nói cho rành mạch.

“Chuyện anh dụ dỗ thầy giám thị cả trường đều biết rồi!” nói thật nhanh và nhắm tịt mắt lại.

Hắn nhướng mày,thì ra là chuyện này.Ko ngờ thông tin cũng lan nhanh quá.

“Đấy ko phải là dụ dỗ,mà là hợp tác làm ăn,thuận mua và bán hiểu chưa?” cứ tưởng có gì trấn động,nói rồi anh ngồi xuống ghế,cầm cốc trà đá hớp tiếp 1 hơi.

Mấy thằng em thấy đàn anh có vẻ xuôi xuôi mới dám ngước mặt lên nhìn hắn.Trông mặt hắn lúc này,rất kool.Gương mặt thanh tú,làn da mịn màng,đôi môi mỏng đang uống nước 1 cách tao nhã,đôi mắt nâu ấm áp,hàng lông mi dài hơi cong cong,mái tóc mềm mại,thi t hoảng gió làm bay tóc mái..Trông hắn thật sự giống minh tinh.

"Đại ca.. anh thật là đáng ngưỡng mộ!" 1 thằng nhóc thốt lên vô cùng thán phục.

Hắn tiếp tục uống nước trà,mặt ko biến sắc.Trong lòng thì nghĩ "Đương nhiên,ta là ai chứ?Ta là Hoàng Tuấn Tú.Trong cái trường này ai giàu bằng ta,cũng ai phong độ như ta!" vô cùng tự đắc,nhưng hắn vẫn phải cố giữ vẻ mặt như ko có gì.

"Đúng vậy,đại ca.Anh là số 1!" thằng khác đế vào.

Hắn lại càng phổng mũi,nhưng vẫn quyết giữ hình tượng,tiếp tục vô lo vô nghĩ uống trà đá.

"Đúng thế,chẳng có ai có đủ can đảm mang thân mình đánh đổi với bảo vật quốc gia,chỉ có đại ca dám làm thôi!"

Phụtttttttttttttttttttttttttttt….!!

"Khụ.. khụ…"

"Đại ca,anh ko sao chứ?" 1 thằng nhóc vội vàng xoa xoa lưng cho hắn.Hắn vừa phun ra toàn bộ trà trong miệng,giờ đang ho sặc sụa.

Sau khi kìm chế được cơn ho,hắn xua xua tay ý là hắn ko sao,đôi mắt nâu phút chốc lạnh băng,sặc mùi sát khí nhìn thằng đàn em vừa phun châu nhả ngọc.

"Mày nói cái gì mà mang thân đánh đổi?"

Bắt được mùi sát khí,cậu học sinh chỉ còn biết lệ tuôn hai hàng,môi thì khô khốc,cổ họng ran rát,nuốt khan 1 tiếng.

"Em.. Em…"

Bàn tay lạnh băng kia còn đáng sợ hơn con mắt nâu,hắn nhanh như chớp khuôn mặt thì như xã hội đen,dùng 1 tay túm chặt đầu cậu học sinh đáng thương như cầm 1 quả bóng rổ.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" hắn nghiến răng kèn kẹt.

Cậu học sinh đành vừa mếu vừa khai toàn bộ thông tin vừa thu thập được ở khắp đường ngang,ngõ tắt,phòng học,căng tin,nhà vệ sinh trong trường.Nói xong thì chỉ biết mặt mình ở dưới đất,nước mắt rưng rưng.

Bỗng nhiên người ta thấy vang lên 1 tiếng thét rất to..

"TRẦN HIỂU NHIII

10. Chương 08

Chương tám : Hỗn chiến trường học – round 2

Từ xưa tới nay,đất nước Việt Nam ta đã có 1 lịch sử vô cùng hào hùng chống giặc ngoại sâm,tinh thần yêu nước 1 lòng căm thù giặc của đã đi vào máu thịt của người Việt Nam.

Trước thì có quân Nam Hán,giặc Nguyên Mông.. sau thì lại có thực dân Pháp,Mỹ,Nhật.Cho tới ngày nay vẫn đôi khi có xích mích nơi địa đầu hải đảo với Trung Quốc.Qua đó càng cho thấy rõ tính kiên cường,bền bỉ,1 lòng yêu nước,căm thù giặc của nhân dân ta.Đó ko chỉ là máu,là thịt,mà còn là truyền thống được kế thừa từ thế hệ này qua thế hệ khác.

Ngoan cường và đầy kiêu hãnh,ko bao giờ khoan nhượng và cúi đầu trước kẻ thù.Đã có bao nhiêu tấm gương anh hùng đã hy sinh cho đất nước,cho dân tộc để lưu lại đời sau được hưởng thái bình.Dân tộc việt Nam ko có kĩ thuật cao như Mỹ,Nhật,cũng ko có số dân đông áp đảo như Trung Quốc.Chúng ta là 1 dân tộc nhỏ bé trên quả địa cầu rộng lớn này.Đã có bao nhiêu tài liệu trên thế giới tới bây giờ vẫn đặt ra câu hỏi vì lý do gì một dân tộc nhỏ bé lại có thể vùng lên để đánh thắng kẻ thù?

Có rất nhiều giả thiết đã đặt ra,vì Việt Nam ta đánh du kích tốt?Vì chúng ta nhiều mưu kế?Vì chúng ta thông thuộc địa hình lãnh thổ?..Có rất rất nhiều lý do được đưa ra,nhưng xét 1 cách toàn diện lý do duy nhất khiến chúng ta thắng lợi cõ lẽ vì lòng yêu nước.

Vì chúng ta yêu nước,nên chúng ta có thể bất chấp tất cả,dù có là hy sinh máu thịt,dù có là xử bắn hay cầm tù,chúng ta đều chấp nhận.Vì chúng ta yêu nước,tuyệt đối ko thể để mất nước,cho nên "dù có là chiến đấu 10 năm,20 năm hay lâu hơn nữa" thì lời kêu gọi toàn quốc kháng chiến vẫn luôn được ủng hộ hết lòng.Vì chúng ta yêu nước nên địch càng mạnh chúng ta càng hăng,địch càng mạnh chúng ta càng kiên cường..

Đó có lẽ đã ăn vào máu xương dân tộc Việt..

Tuấn Tú cũng nằm trong những người đó.Tuy tình trạng hiện tại chưa phải nguy hiểm tới độ mất nước,nhưng mặt mũi bao nhiêu năm nay chỉ trong 1 phút giây đã hoàn toàn tan biến cả.Anh đã quá coi thường đôi mắt đen láy thông minh ấy rồi.Cứ nghĩ cô ta là khủng long thời cổ đại chắc chẳng có vũ khí đạn dược,cùng lắm chỉ có máy bắn đá của gia đình Flinn stone thôi… Ai dè con khủng long này còn cao tay hơn có cả vũ khí sinh học.. Lần này quả thật ngộ độc triệt để rồi.Thế này có nhảy xuống sông Tô Lịch cũng ko rửa sạch nổi mùi.

"Làm sao mà mặt xị một đống vậy mày?" chưa hết bực mình thì đã có kẻ đáng ghét khác tới quấy rầy.

"Đừng nói nữa!" vừa nói vừa đưa cốc lên uống 1 hớp rượu,cảm giác rượu cay với cái lưỡi còn ran rát vì bữa ăn sáng hôm nay thật là thấm đẫm đau khổ.Nhưng cũng ko khổ bằng cái chuyện đang xảy ra ở trường.Vố này thật sự quá đau rồi.

"Sao hả?Giờ lại giận lung tung hết mọi người sao?" Duy nói vừa tước chai rượu trong tay Tú rót 1 cốc cho mình.

Giật lại chai rượu,Tú lừ thằng bạn 1 cái.Tao đang hết sức khó chịu.Đừng có đùa với tao.

Duy nhận ra ngay ánh mắt đó,bèn quay đi nơi khác,ko nhìn hắn thêm nữa.Lại cố nuốt thêm 1 cơn đau rát cay xè nữa xuống ruột,nỗi ô nhục hôm nay vẫn chưa phải nếm qua bao giờ.Cô ta thật sự là …

Rầm..

Duy giật nảy mình trên ghế,quay sang nhìn thằng bạn vừa đạp bàn,gương mặt thì xám xịt.

“Thôi thôi.. Rốt cuộc cái gì làm mày nổi điên thế hả?”

Hắn quay sang nhìn thằng bạn,môi đã mở chuẩn bị phát âm đầu tiên,thật sự hắn cứ phải giữ cái nỗi uất hận này trong lòng,thì chắc chắn là hắn sẽ ko cần đợi cô ta ra tay đá bồi thêm 1 phát mà sẽ tự động phát nổ ngay lập tức mất.Nhưng lại nhìn thằng bạn thân gương mặt lúc nào cũng đi kèm với chữ “sở” thì đột nhiên câu nói của cô ta lại hiện lên trong đầu “Phải cẩn thận”,thì đột nhiên khóe miệng đang mở ra đột nhiên đóng lại.Quay đi nơi khác ko có ý định nói nữa.

“Cuối cùng là có chuyện gì?” nhìn thằng bạn thân cứ đang mở miệng,lại quay đầu đi,Duy bắt đầu thấy sốt ruột.

“Ko nói được!” hắn đáp vẫn ko thèm quay mặt nhìn thằng bạn thân.

“Tùy mày.Cứ ngồi mà suy nghĩ 1 mình,sau này đầu có hói thì cũng đừng trách tao,bạn thân mà ko an ủi!” nói rồi Duy định rời quầy bar ra sàn với mấy em gái,thì đột nhiên 1 bàn tay rất mạnh giữ chặt hắn lại.

“Tao ko bao giờ liên quan tới người “hói”!” Tú nói giọng gần phát lửa,mồm hắn đang nhả khói ầm ầm,hốc mắt thì đen lại.CHỉ 1 chữ “hói”,quả bom sinh học hắn ngậm trong miệng đã phát nổ rồi.

Duy nhíu mày nhìn thằng bạn thân sau tàn tích,rốt cuộc nó gặp đại nạn gì mà thê thảm nhường này?!

“Ha ha ha ha …” Duy cười đến gập cả bụng,hai mắt đã tuôn rơi lệ.

Hắn nắm tay siết chặt,môi cắn chặt lại,vô cùng khó chịu nhưng cũng hiểu nếu nó ko cười cho đã thì quá là phí của giời cho rồi.Được rồi cứ cười đi,cười đi rồi có dịp ta sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.

“Hahahaha.. Tao cũng thích được đi học cấp 3 như mày rồi đấy!” Duy vừa lấy tay lau nước mắt vừa cố gắng hít thở ko khí trong lành.Tràng cười vừa rồi khiến hắn vui tới quên thở.

“Phải!Phải!Vui lắm,vậy mày bỏ đại học xuống học cấp 3 đi!Vui chết đi được!” hắn mỉa mai,khuôn mặt tức giận uống thêm hớp rượu nữa.

“Hahaha.. Được rồi,nhưng dù sao thì câu chuyện cũng rất hay.Lại vô vàn ý nghĩa.” Duy nói rồi đập tay vào lưng thằng bạn 1 cái động viên,rồi nhìn vào mặt nó,lại nghĩ tới cảnh dụ dỗ 1 ông thầy vừa già lại hói,lại còn trong trắng,tình yêu vô cùng cảm động đặc sắc,thì ko cần phải nói thêm lời nào,tự động cơ thể lại tiếp tục cười lăn cười bò.

Tú nhíu hàng lông mày lại căm phẫn,nhưng ít ra cũng nói được ra,nên đành ngậm ngùi cho nó cười cho thỏa.Nói thật cũng chẳng thế trách nó,nếu ko phải mình được vinh dự kiêm 1 vai chính trong cái kịch bản vô cùng biến thái này,thì chắc chắn anh đã no bụng cười rồi.Nhưng khốn 1 nỗi lại nhận 1 vai bất đắc kì dĩ trong cái kịch bản chết tiệt này.Nên giờ chẳng biết bản thân nên khóc hay nên cười đây?

Nhưng ko được,ý trí kiên cường trước giặc ngoại xâm đâu rồi?Ko được nhụt trí.Ta nhất định vùng dậy khởi nghĩa.

Màn 1 : thời đại nữ quyền

“Sáng nay là 1 buổi sáng thật đẹp trời,trời thì xanh,mây thì trắng.Ôi sao mà lại có 1 ngày đẹp trời như thế này nhỉ?” – trích suy nghĩ của cổ vật trường phổ thông trung học Đống Đa.

Quả thật hôm nay tâm trạng của bảo vật thật sự rất rất tốt.Vừa mới sáng sớm mở mắt ra,việc đầu tiên của thầy là đeo kính vào nhà vệ sinh.Vâng,hẳn các bạn sẽ bảo điều đó là lẽ đương nhiên,có gì đâu mà lạ.Dạ,dĩ nhiên là ko có gì là lạ nếu thầy vào đó giải quyết 1 số vấn đề cần phải vào trong đó mới làm được như : đánh răng,rửa mặt,tắm rửa,vệ sinh..vân vân và mây mây.. Nhưng hôm nay Quốc Bảo của nước ta đặc biệt vừa tỉnh dậy đã đeo kính chạy vào nhà vệ sinh,ko quên lấy theo chiếc lược,để tu sửa dung nhan chải đầu để ngắm mình trước gương gần 1 tiếng đồng hồ.Nếu bạn có vô tình hay sơ ý nhìn thấy tận mắt cảnh tượng

đầy thương tâm này,tôi tin chắc rằng bạn sẽ rất rất muốn "tráng sĩ ra đi ko trở về" ngay lập tức.Thử tưởng tượng tại sao 1 con người,đầu ko có bao nhiêu sợi tóc,lại tỉnh dậy lúc sáng sớm,chui vào toa lét chải đầu.Có lẽ vì yêu ư?Mới nghĩ thôi nhưng đã thấy thật đáng sợ. (=o=|||)

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản,bạn cứ nhìn cái dáng đứng bến dừa của cổ vật quốc gia bây giờ là ko cần phải hỏi.Thầy đang rất hiên ngang,vẫn bộ đồ thường ngày,áo sơ mi cài kín tới cúc trên cùng,lộ ra cái bụng ục ịch của gấu đầu đàn,cái cổ ngắn ngắn như đang bị thít trong cổ áo,chiếc quần vải là thẳng li,đôi giày da hơi cũ cũ chứ ko được bóng loáng,nhưng..Hôm nay đặc biệt đầu thầy ngẩng cao hơn bình thường,hay phải nói rằng.. Mặt thầy vênh hơn bình thường.Mỗi khi có đứa học sinh nào đi qua chỗ thầy đang đứng,khẽ sợ hãi cúi chào là y như rằng,thầy lại hếch hếch cái mặt,hếch hếch cái mũi lên,những lúc này cái kính gọng vàng của thầy lại khúc xạ ánh sáng mà chiếu soi từ đầu trường tới tận cổng.

Vâng!Đó là lý do tại sao,mới sáng sớm thầy ko có tóc lại đi chải đầu,chỉ đơn giản thầy muốn nhìn cái kính gọng vàng đang lấp lánh,lấp lánh trên cái sống mũi to như quả táo của mình.Đến khi đi tới trường,thầy cũng giữ thói quen chẳng thể nào cúi đầu được,vì cúi xuống,kính ko bắt được sáng.. (=.=")

Quả nhiên hôm nay tâm trạng của thầy rất tốt,tối qua nhận được quà,1 cái kính gọng vàng,mắt kính cũng loại xịn phải tiền triệu 1 mắt.Cứ nhìn cái kính gọng mỏng manh vàng bóng loáng,trong mắt cổ vật cũng nhảy lên kí hiệu "$".Làm sao mà thầy lại ko vui cho được.

Vì thế hôm nay thầy đại xá thiên hạ,bao nhiêu đứa học sinh thấy thầy đứng ở ngoài sân sợ hãi cố gắng đi qua thật nhanh tránh thầy biết nó đi dép lê,có đứa cái đầu vừa nhuộm vội vội vàng vàng lấy mũ ra đội.Học trò thì tim đập chân run đi qua chỗ thầy,kết quả..Thầy chỉ chiếu chiếu vài ánh sáng long lanh của 4 con 9 là chúng nó được qua cửa hết.Thật đúng là thiện tai thiện tại..A di đà phật!!

Nhưng quốc bảo của chúng ta có cảm giác học sinh hôm nay kì kì,học sinh nam thì ko dám nhìn thẳng vào mặt thầy.Đành là bình thường chúng nó cũng ko dám nhìn,vì sợ bị lộ tội trạng ra nhưng đến cả mấy thằng học sinh ngoan ngoãn,ngộ chữ kính cận cũng nhìn thấy thầy là cúp đuôi bỏ đi.Nhưng đám con gái thì lại ngược lại.Đột nhiên có đám thì nhìn quốc bảo đúng như kiểu vừa nhìn thấy xác sống,có đám lại nhìn với ánh mắt vô cùng săm soi,lại có mấy em tỏ ra quá khích còn đứng ở tít tầng ba vẫy tay chào "thầy ơi!" tiếp sau là ánh mắt "cố lên nhé!".Chuyện gì xảy ra thế này.Lẽ nào mình hợp với cái kính này thế à?Con trai thì phải kiêng nể con gái thì đột nhiên để mắt tới.52 năm qua chưa bao giờ kì cục như thế này…

Nhi vốn đã đặt đồng hồ báo thức cả trăm lần,nhưng ko hiểu sao hầu như sáng nào cô cũng thấy cái đồng hồ hoàn toàn im re mà đứng ngoan ngoãn trên cạnh giường ko hề reo hoan hỉ theo công việc của nó.Cho nên cuối cùng lại đi trễ.Tới nơi lại phải leo tường đi vào.

Vừa kịp đặt chân xuống cái sân đất làm cho bụi bay tung tóe,khói sương mù mịt như phim bộ Hong Kong,cô đã thấy ngay tượng hộ pháp trấn thủ trường ở trước mặt.Vội vàng đứng thẳng dậy phủi phủi bụi trên người.Trong lòng thì nghĩ "Ko phải chứ?Mới sáng sớm đã gặp nam chính rồi sao?Ko xui vậy chứ?".Nhưng ngoài mặt thì liền nở ngay 1 nụ cười thương mại "Em chào thầy!"

"Ừm.. Trần Hiểu NHi!" ,nhấc gọng kính,đôi mắt quốc bảo nhìn cô học trò nhỏ luôn luôn gây chuyện, "Em vừa làm gì ý nhỉ?",nhấc gọng kính.Quốc Bảo đảo mắt nhìn cái bờ tường,nhấc gọng kính.Ôi trời bao nhiêu năm nay,từ lúc còn là cậu học sinh chỗ này đã thế rồi,thấp lè tè để cho học sinh đi học muộn trèo vào,hồi còn đi học lúc trèo qua đã nghĩ mấy ông giám thị thật ngu sao ko xây cao hơn,giờ mình là giám thị..nhìn bức tường vẫn thấp như thế,thầy lại đẩy gọng kính lần nữa.

"Dạ.. hì hì" Nhi giờ chỉ còn biết giương ra nụ cười ngoan hiền của thục nữ,hy vọng nhân vật nam chính này có tình mới thì quên nhiệm vụ,cho cô thoát khỏi chỗ này nhanh nhanh,tiết 2 là tiết lý.Cô mà ko mau thì cô cứ xác định xem mình muốn bị "vật" kiểu nào với môn lý đây? "Em chỉ đi muộn có chút à!Thầy đại lượng tha cho em lần này đi ạ!" cô nói giọng nịnh nọt,đôi mắt đen tròn nhìn thầy với ánh mắt của con mèo con đang vẫy đuôi xin xỏ.

Đẩy gọng kính lên,quốc bảo mới chậm rãi nói "Bây giờ đã gần hết tiết 1 rồi,em mới tới,vậy mà là muộn 1 chút à?",nói rồi lại đẩy gọng kính 1 lần nữa.

“Dạ..” Nhi vẫn cố giữ nụ cười thương mại của mình 1 cách ngoan ngoãn,trong đầu đang tự nghĩ “Nam chính gì mà lằng nhằng quá,cứ câu giờ thế này?Thầy ko bận hẹn hò thì em cũng bận học chứ?Mà sao hôm nay cổ vật quốc gia lại cứ..” nghĩ tới đây đôi mắt đen láy của cô sáng bừng lên.Trong đầu điện não đồ nhảy lên 1 mức,suy nghĩ rất nhanh chỉ trong tích tắc chạy xoẹt 1 cái ngang thùy não,rồi rất mau lẹ thông tin được truyền tải qua các dây thần kinh,mỗi bộ phận đảm nhiệm 1 công việc,ai bắt tay vào việc đấy ngay lập tức.

Đôi mắt Nhi sáng long lanh,mở rồi lại chớp,chớp rồi lại mở,đôi môi hồng khẽ cong lên để lộ chiếc răng khểnh ma lanh của cô,lời nói ngọt ngào lanh lảnh thoát ra từ cuống họng,đôi chân cô bước từng bước dịu dàng,đôi tay chắp sau lưng,hông khẽ lắc nhẹ dáng đi của thục nữ chuẩn mực đây mà.

Trong khi đó,bảo vật quốc gia đẩy kính,rồi lại đẩy kính,nhìn cô nhóc học trò chuyên phá phách đang bước đi rất dịu dàng,đôi mắt đen thông minh lại ánh lên nét sáng suốt.Đẩy kính suy nghĩ.

“Woa!” Nhi mở khuôn miệng ra hình tròn như quả trứng gà, “Thưa thầy hình như sau 1 đêm em thấy thầy đẹp ra bao nhiêu.Thầy có bí quyết gì vậy?”

Quốc Bảo đẩy kính,trong lòng man mát dễ chịu,khóe miệng khẽ nhếch lên nhưng rất nhanh cụp xuống để giữ hình tượng.

“Chà,ko chỉ vậy nha,da mặt thầy cũng mịn ra!Thầy nhất định thầy phải chỉ cho em bí quyết giữ gìn sắc đẹp này mới được.” Nhi tiếp tục nịnh nọt.

Quốc Bảo đẩy kính,qua thấu mắt kính trong veo,ông nhìn thấy rõ cả đáy mắt đen của cô học trò nhỏ linh hoạt,đang nhìn thẳng vào mình ko chút sợ hãi,cương nghị và thẳng thắn.Lại đẩy gọng kính.Chắc chắn trò đang nói thật.Đẩy gọng kính.Thì ra học sinh nữ thấy mình như vậy hèn gì..Đẩy gọng kính.

“Woa,thưa thầy.Kính mới của thầy đẹp quá.Vừa sáng lại vừa chói nữa.Thầy ơi thầy mua kính ở đâu vậy?Mắt kính lại còn trong veo như nước thế này,là loại mắt gì vậy thầy?” Nhi tiếp tục đánh đòn quyết định đôi mắt đen sáng long lanh,1 thoáng ánh lên nét cười.

Đẩy gọng kính.Chưa bao giờ bảo vật quốc gia lại thấy thoải mái như hôm nay.Sự tự tin bao năm nay thầy phải chôn vùi trong tận đáy thùng rác nay đã trở lại rồi!!

“Thưa thầy,sao thầy ko nói gì?Em hỏi thật mà!Thầy ko chỉ cách chăm sóc sắc đẹp cho em.Thưa thầy..” cô tiếp tục tiến lại càng gần,giọng càng ngày càng ngọt.

Đẩy gọng kính.Hai má khẽ ửng hồng,quốc bảo ho 1 tiếng.Lại đẩy gọng kính.Gương mặt cố tỏ ra cương nghị,hai tay chắp sau lưng “Được rồi!Trò nhiều chuyện quá!Tôi ko dùng biện pháp chăm sóc sắc đẹp nào hết..”

Còn chưa kịp nói tiếp Nhi đã vội vàng “Thật ạ?Thật thầy ko dùng?” đôi mắt đen mở to hơn ra chiều rất đỗi ngạc nhiên.

Đẩy gọng kính,quốc bao khẽ gật đầu.Đẩy gọng kính.Ho mấy tiếng.Đẩy gọng kính hai tay vắt chéo sau lưng,ưỡn ngực thật thẳng,mặt vênh lên.Đẩy gọng kính. “Được rồi!Mau về lớp đi muộn học rồi!”

Nhi chỉ chờ có thế,nhưng diễn thì cũng phải diễn cho đạt,bụng thì cười thật to,nhưng mặt lại xị xuống thất thểu ra chỗ cái cặp bị ném qua tường,nhặt lên rồi quay lại nhìn thầy giám thị đang vô cùng oai phong đứng.. đẩy gọng kính.Cô nói giọng tràn trề hối tiếc “Thầy thật ko dùng phương pháp chăm sóc nào?” mặt vô cùng thành khẩn.

Thầy ưỡn ngực cao hơn,đẩy gọng kính.Gật đầu.Đẩy gọng kính.Xua xua tay ý nói cô mau về lớp đi.Lại đẩy gọng kính.

Cho tới khi quay đầu khuôn mặt cô vẫn còn tỏ vẻ tiếc nuối,nhưng vừa khuất tầm nhìn của bảo vật mặt cô liền nở ra 1 nụ cười vô cùng đắc trí.Thì ra là thầy chỉ đang muốn khoe cái kính mới gọng vàng thôi.Làm sợ hết hồn.Nhưng mà thì ra đây là lý do khiến tên khốn kia thoát nạn.Đúng là thời đại này cái gì cũng mua bằng tiền mà..

Còn chưa đi được tới cổng của sân sau,cô đã dừng lại.Trong não trái đột nhiên phát ra tín hiệu warning khẩn cấp,đèn đỏ nháy liên tục.Ko phải chứ?Trước là nam chính,sau lại đến “nữ chính”?Cô là tác giả bị kẹt

ở giữa.Vẫn biết là kịch truyền hình nam chính xuất hiện trước rồi tới nữ chính,nhưng có cần thiết phải chọn cô làm khán giả thế này ko??

Thật ra Tú đã ở cửa từ rất lâu rồi,nhìn xem con khủng long bạo chúa vẫy đuôi diễn trò mèo giả vờ dễ thương như thế nào.Thật sự là quá sức tưởng tượng mà.Giọng nói thì ngọt như mía lùi,bước đi thì nhẹ nhàng,đôi mắt đen thì nhìn thẳng vào đối tượng,hoàn toàn ko có chút giao động,thẳng thắn và cương nghị khiến người ta ko thể trốn tránh mà rụp rơi vào bẫy của cô ta. Khủng long bạo chúa,cô mà ko đi làm diễn viên hình như hơi đáng tiếc cho điện ảnh nước nhà rồi.

Nhi khẽ trùng bước trong vài giây,sau đó lại nghĩ tại sao phải sợ nhỉ?Chồng hắn còn cho mình đi,vậy sao lại phải sợ bà vợ bé nhỏ này chứ.Nói là làm chân cô tiếp tục bước.Nhưng đôi giầy converse ko hề cho cô đi.Cô sang trái nó theo sang trái,sang phải nó theo sang phải.

Cô ngước đôi mắt đen láy lên,lông mày nhíu lại giận dữ nhìn hắn "Rốt cuộc cô vợ nhỏ là cậu muốn gì ở tôi đây?"

Hắn nhìn cô,đôi mắt nâu của hắn thu lại,rồi hắn ngẩng đầu hướng về phía "nhà" hắn mà gọi.

"Thưa thầy!"

Quốc Bảo nhìn thấy "vợ" như nhìn thấy miếng mồi béo bở,đẩy kính rồi chạy về phía hắn.Nhi bỗng chốc có chút lo lắng "Này này!!Ko phải chứ?Đứng bảo là gã "dâm phụ" này đang gọi tên "gian phu" đến để giết người diệt khẩu nhé?"

"Có chuyện gì?" thầy nói 1 cách rất nhỏ nhẹ với Tuấn Tú,ko quên đẩy lại gọng kính.

Tuấn Tú nhìn Nhi đang cố gắng đào tẩu,bèn nhanh tay túm gọn cổ áo khoác đồng phục của cô giữ lại. "Thưa thầy có người đi học muộn!" giọng nói vô cùng lạnh lùng,1 tay vẫn giữ tên nhảy rào đang kháng cự.

"Này!Đừng đi mô kích nhé,thầy tha cho tôi rồi cậu đừng thêm dầu vào lửa!" Nhi 2 tay đang cố gắng giật tay hắn ra 1 cách khó nhọc,hắn hơi hơi cao.(Chú thích : cô ấy cao 1m64 còn hắn cao 1m80)

Quốc Bảo đẩy gọng kính lần thứ n,rồi nhẹ nhàng nói "Thật ra thầy đã tha cho em ấy rồi!"

Nhi ở giữa nghĩ thầm "Đúng!Đúng!Thầy là đàn ông trong gia đình,tiếng nói phải có trọng lượng.TUyệt đối,tuyệt đối phải bảo thủ.Tuyệt đối phải nghe theo chủ kiến của mình."

Tú nhìn Nhi vẫn đang lắc qua lắc lại,cố với tay bỏ tay anh đang túm cổ áo cô,khuôn mặt lạnh băng nhìn thầy giám thị rồi nhẹ nhàng thốt ra lời này.

"Hình như cái kính này có vẻ hơi rộng thì phải,em đang nghĩ nên mua thêm 1 chiếc nữa tặng thầy."

Nhi há hốc miệng, "Đúng .. Đúng là "dâm phụ" mà.Thủ đoạn.Quá thủ đoạn!Nhưng ko sao,chồng cậu sẽ ko mắc bẫy đâu.Cái bẫy đó đến tôi còn ko ngã vào chồng cậu sống hơn tôi đến 3 chục cái thanh xuân,cậu tưởng chiêu này có tác dụng sao?" nghĩ thầm trong bụng.

Người đàn ông càng già càng bảo thủ,lời nói trong gia đình của họ phải có trọng lượng,ko ai được coi thường.Cậu ta nghĩ rằng chỉ chút tiền là mua nổi tự trọng của chồng mình sao?Đúng là quá ngây thơ rồi.

Thế nhưng,người quá ngây thơ ở đây lại là Nhi.Bởi vì lời vừa nói ra,đã có 1 gã chồng ngoan ngoãn tự trói 2 tay,hai chân,còn khuyến mại thêm tự động cởi giầy và tất,cam tâm tình nguyện nhảy vào hố.

Nghe tới câu này quốc bảo e hèm 1 tiếng quay lại nhìn cô "Em nói phải,tôi đã quá thả lỏng trò này rồi.Ko được phải phạt.Nhất định phải phạt."

"Ko phải chứ??Thầy vừa nói tha,giờ lại phạt là sao??Thầy??" Nhi gào lên,ko tin được.KHoan khoan cái thế giới gì đây?Hai vợ chồng nhà này.. Rốt cuộc là phu xướng,quân tuyền,kẻ nào đang hát kẻ nào đang khen đây?Ko phải là thầy ngời ngời 1 đấng nam nhi lại đi nghe lời vợ vậy chứ?

"Thế có đúng em đi học muộn ko?" đẩy gọng kính.

"Dạ phải nhưng.." thầy nói em về lớp rồi mà.

"Thế có phải là vi phạm ko?" đẩy kính.

“Dạ phải nhưng..” thầy ko nói là sẽ phạt mà!!

“Thế thì dĩ nhiên là phải bị phạt!” đẩy gọng kính,vô cùng tàn nhẫn nhìn Nhi.Sau đó quay sang vẫy đuôi với “vợ” : “Theo trò ta nên phạt thế nào?”

Tú hơi hếch mặt lên,môi nở 1 nụ cười.Lần này xem ai mới là người khổ đây,khủng long bạo chúa?

“Em nghĩ .. hình như nhà vệ sinh trường mình rất bẩn !!” hắn nói tới đây dừng lại lấp lửng,đá mắt nhìn sang con nhỏ đang vô cùng căm phẫn kia đang há hốc khóe miệng,lộ ra cái răng khểnh ma quái,đôi mắt đen mở tròn to nhìn vừa giận vừa yêu.

“Phải,em nói phải!Đúng là dạo này vệ sinh trường ta kém quá.Trần Hiểu Nhi nghe rõ rồi chứ?” tên gian phu tiếp tục nịnh nọt “bà xã”,rồi quay sang răn đe cô,ko quên chiếu thêm vài tia vàng 4 con 9.

Nhi khẽ cười dịu dàng,quay lại gương mặt mềm nhũn như kẹo caramen ngọt của mình “Thưa thầy,thầy ko đùa chứ ạ!Em biết thầy còn trẻ trung nhưng mà đùa vậy với con gái làm người ta đau tim lắm ạ!” Nhi nhíu hàng lông mày tỏ ra vô cùng thương cảm giống cún con.

Bàn tay Tú đang giữ cổ áo cô đột nhiên thấy tê tê,rồi cả người cũng tê tê theo.Cái.. cái.. cái gì thế này?Con khủng long này đang vẫy đuôi với ai vậy hả?

Quốc bảo có hơi xao động,dù sao thì chưa bao giờ nhà trường bắt học sinh đi cọ nhà vệ sinh cả.Nhưng nhìn vào gương mặt “vợ hiền” qua lăng kính mắt Italy gọng vàng,bao nhiêu nguyên tắc,bao nhiêu tự tôn của người đàn ông trong gia đình bị thầy 1 cái hất đổ luôn bàn ăn.

“Trông tôi giống trẻ con lắm à?” ông nghiêm mặt,tay vẫn đang đẩy gọng kính.

Nhi khẽ cúi đầu,ko dám nhìn thẳng,rồi lắc lắc đầu nhẹ.Trong lòng suy nghĩ “Thật tội nghiệp cho tôi!Cái tướng thầy mà bảo trẻ con có mà ma nó mới tin.Có đứa trẻ con nào hói đâu chứ?”

Thầy khẽ gật đầu,tay đẩy gọng kính nói tiếp “Thế nên tôi hoàn toàn ko đùa.Một là 1,2 là 2.” Rất hiên ngang đẩy gọng kính.

Nhi trong lòng thầm nghĩ,vậy nãy thầy nói với em thì là gì?Nhưng rồi nhớ ra 1 việc,đôi mắt cô sáng lên,quay lại nhìn cô vợ tác quái 1 cái rồi chỉ ngón trỏ về phía hắn.

“Thầy nói vi phạm phải phạt,vậy cái tên này đang giờ học sao lại ở đây?”

Mặt quốc bảo của chúng ta đột nhiên xám lại,tay vô thức đẩy gọng kính,mồ hôi khẽ lăn xuống má.Ko phải chứ,Trần Hiểu Nhi?Khó khăn lắm thầy mới có cơ hội có thêm ít vàng găm người,em có biết giá vàng bây giờ là bao nhiêu ko hả?Vậy mà dám phá ngang.

“À thì..” thầy bối rối đẩy gọng kính,nhất thời chưa nghĩ ra lý do thỏa đáng.Làm sao vẹn cả đôi đường,vừa phạt được mình cô,lại vừa lấy được kính.

“Để thi hành lệnh phạt cô!” hắn thảm nhiên mặt ko hề biến sắc.Giờ thế cờ đang trong tay tôi,cô biết chứ khủng long bạo chúa.

“Phải!Đúng thế!” như người hám vàng nhặt được thỏi vàng,mắt quốc bảo sáng lên,tay đẩy gọng kính mượn gió bẻ măng “Giờ trò Tú phải canh chừng trò Nhi thực hiện đầy đủ hình phạt,ko được làm biếng.Rõ chưa?” nói rồi thầy đẩy gọng kính lóe sáng 1 cái chói mắt,rồi lạnh lùng băng đi thật nhanh ko để cho cô học trò cầu cứu thêm lời nào nữa.

Trong lòng Nhi hận mà ko biết phải làm gì,người đàn ông gia đình cái gì đây?Vừa mới đánh 1 đòn mà đã đủ sức làm thầy nghe theo hắn răm rắp,ko phải chứ thầy ơi?UỔng công em từ nãy tới giờ diễn vai trò ngoan,kết cục thì vừa làm cô tốn nước bọt,tốn công sức,kết quả vẫn rơi vào tay bà vợ tác ta.Người ta nói ko sai mà bây giờ nam nữ bình đẳng.Tại cô quá ngây thơ gửi chọn niềm tin cho người dẫn đường tận tâm,kết quả bị dẫn vô WC..Ở cái nhà này vợ mới là người nắm quyền..Giờ có trách chỉ trách ông trời sao để cô gặp phải đôi phu thê này vào ngay buổi sáng,đã thế tại sao lại đẩy giá vàng lên cao thế hả trời???!!!!!!

"Mau lên!" một giọng nam hơi khàn khàn nói.

"Từ từ nào!" 1 giọng nữ lanh lảnh gắt gỏng.

"Cô ko làm cho xong nhanh lên.Tôi ko muốn ở cái nơi này quá lâu đâu!"

"Thì cũng phải từ từ chứ.Tôi chỉ có 2 cái tay thôi!"

Một kẻ đang ngồi trên bể nước bên ngoài,nói vọng vào trong cái nhà vệ sinh,bên trong nhà vệ sinh nam 1 giọng nữ cấu kỉnh đáp lại.

"Tên khốn,dựa hơi chồng mà làm bậy.Đúng là nam tặc mà!Ai bảo đàn bà nguy hiểm chứ?Hắn còn nguy hiểm hơn." Vừa lẩm bẩm nguyền rủa,tay vừa cầm cái cọ toa lét đang cọ từng ngóc ngách.Cô học ở đây tới nay là 2 năm rưỡi,có lúc cũng tự hỏi người làm vệ sinh toa lét lúc nào.Giờ thì người đang cầm lệnh tiễn thực thi mệnh lệnh lại là cô.Thật ko biết nên cười hay nên khóc đây??

"Này cô vừa nói xấu gì tôi đấy?" ngẩng mặt lên đã thấy hắn đứng dựa ngay cửa nhìn cô từ lúc nào.Nhi chỉ lắc đầu,kệ tên vợ gian xảo,tốt nhất người tốt ko chấp nhặt với kẻ tiểu nhân.

Bị lơ lơ,hắn có chút ko vui,nhưng đôi mắt nâu cứ nhướng lên nhìn theo từng động tác của cô.Cái phòng vệ sinh nam này là siêu bẩn,tường thì toàn vết ố vàng,mùi thơm nứt cả 1 vùng.Đúng là cái bọn ở bẩn.Mới nhìn thôi cũng khiến Tú có chút ghê ghê.Nhưng cô ta thì lại đành ngậm miệng mà chà sàn nhà,góc phòng.Đáng đời cô lắm,ai bảo chọc tức tôi.Nếu ko cũng ko phải rình cô như vậy.

Thật ra sáng nay,hắn tới sớm,muốn thanh lý môn hộ,đi tìm kẻ hôm qua phóng xe chạy biệt trước khi hắn kịp nổi giận để trả thù.Đang định ra chỗ bờ tường ôm cây đợi khủng long, ko ngờ cuối cùng lại được xem vở kịch quá xuất sắc,con khủng long bạo chúa vụt 1 cái biến ngay thành con mèo con,biết kêu meo meo dễ thương,lại còn cọ cọ vào người để làm nũng.Ko hiểu sao trong lòng lửa hận lại bừng bừng.Cứ thấy hắn im lặng nên càng được thể phải ko,khủng long?

"Này!" hắn gọi.

Nhi vẫn tiếp chà thật mạnh xuống nền cố gắng mà kì cho sạch mấy vết ố vàng hôi kinh khủng kia.

"Tôi đang gọi cô đấy!" hắn nói vẻ cáu kỉnh "Này,nhỏ tai điếc!"

Nhi bực tức quay lên nhìn thẳng mặt gã,rốt cuộc cái tên đàn bà này muốn sao nữa đây?Hắn cứ chờ xem khi cô làm xong rồi,thì thù này ko páo cô ko tên là Hiểu Nhi.

"Tôi đói!" hắn nói thảm nhiên.

Mắt trái lại giật giật.Sinh vật đơn bào này thật sự quá đơn giản rồi.Hắn ta ko có não để nghĩ hắn đói là việc của hắn sao?

"Vào căng tin mua đồ cho tôi!" hắn thản nhiên.

Nhi mặc kệ con sinh vật đơn bào đang đói hay đang phân chia kia,tiếp tục làm việc.Xong sớm nghỉ sớm,cứ ở đây càng lâu hít thở cái không khí tanh mùi xú uế của bọn con trai này,thật làm mất đi hết trong sáng con gái của cô.

"Này!" hắn tiếp tục,giọng có chút khó chịu "Đồ tai điếc cô nghe thấy ko đó?"

Cạch..

Vứt mạnh cây lau nhà xuống sàn,Nhi nhắm đôi mắt lại 2 giây cố giữ bình tĩnh,đôi môi khẽ thở ra 1 tiếng,rồi mới mở mắt ra,đảo đôi mắt đen lánh lên nhìn thẳng vào mặt kẻ đang đứng trước mặt.

"Này não phẳng,cậu đói thì liên quan quái gì đến tôi!"

Cái … cái … cái gì?Cô ta vừa gọi mình là cái gì?Con nhỏ này muốn ăn đòn à?…..Nhưng đánh con gái thật ko hay chút nào.Hắn bèn cố gắng bình tĩnh,có thể chơi cô ta mà ko cần phải dùng bạo lực.Phải!

"Vậy sao?Hay tôi ra bảo thầy giám thị cô trốn việc rồi còn chửi tôi nhé?" hắn nở 1 nụ cười.

Nhi nuốt cái ực.Người ta gọi đây là "1 người làm quan cả họ được nhờ" phải ko?Hắn là vợ quan lớn dĩ nhiên được quyền vênh mặt rồi.Dù rất tức giận nhưng muốn yên thân,tốt nhất là ngoan ngoãn.Cô lại nhắm chặt đôi mắt đen lại,thở ra 1 hơi,rồi mới từ từ nói.

"Được rồi!Ăn gì?" vừa nói vừa chán nản đi tới chỗ hắn.

"Bánh mì trứng!" hắn thảm nhiên.Rồi thấy cô đứng mãi ko đi hắn hỏi "Sao ko đi đi?!"

Cô nhìn hắn,hơi nghiêng đầu,đôi mắt đen láy cứ giương ra như trêu tức,nhẹ nhàng nhả 1 câu "Tiền!"

Hắn nhìn cô,vẻ thú vị "Ko phải cô rất thích trả tiền sao?Xem như lần trước dẫn cô với bạn cô đi chơi!Mua hộ cái bánh mì ko cần tính chứ?"

Nhi nhìn hắn,trong lòng nghĩ "động vật đơn bào cũng tiến hóa quá cao rồi.Tôi trả tiền vì đó là tôi ăn,lý nào giờ lại phải trả tiền cho cậu?" Nhưng rồi thoáng trong đầu cô xuất hiện 1 tia sáng.Cô ko nói gì quay bước đi về phía căng tin.Cậu muốn tôi đãi cậu,được thôi,tôi sẽ đãi.

Tới căng tin,vì giờ đang là giờ học nên căng tin thật như thiên đường.Ko bon chen,ko chật chội,ko như cái trại tị nạn giờ tiếp tế.Giờ cô vô cùng đủng đỉnh.

"U ơi,cho con cái bánh mì trứng." cô vui vẻ.

"Được,đợi U!" cô căng tin bao giờ cũng được bình chọn là giáo viên nữ trong trường được yêu thương nhất,trốn học xuống căng tin ko bao giờ bị tố giác,bất kể lúc nào chỉ cần mua hàng thế nào u cũng bà mẹ Việt Nam anh hùng mà cho qua tất cả.Dù có đang là giờ kiểm tra,dù có đang là giờ học.Ko quan trọng.Con cứ về với u là được rồi.Thế nên mặt u cứ hết sức dịu dàng dù hiện tại đang có 1 con bé học sinh đứng trong căng tin mua bánh mì vào tiết 2.

Khi u vừa đập quả trứng vào cái cốc để đánh đột nhiên con bé cất tiếng nói "À u cho con ngay 1 chai sting mát với,con khát quá mới sáng sớm mà đã bị phạt rồi!"

U niềm nở dừng tay đặt cái cốc xuống bàn,chạy ra cái tủ lạnh gần đấy,lấy chai nước.Chỉ đợi có thể con bé lập tức lao qua bàn,múc lấy múc để 5 thìa muối bỏ vào cái cốc trứng.Rồi thảm nhiên như ko có gì đợi u đưa nước cho.Nó vui vẻ ngồi xuống bàn uống miếng nước.Chậm chạp thưởng thức nước tăng lực mát trong khi u đang tráng trứng kẹp vào bánh mì cho nó.Ngồi uống xong chai nước nó mới vui vẻ đứng dậy gửi tiền u rồi chuồn về nhà vệ sinh,lúc này có 1 người đang khuôn mặt bực bội ngồi trên thành bể nước.Nhìn thấy nó thản nhiên đi lại đôi mắt nâu nheo lại hoài nghi.

Nó tiến tới đưa bánh mì cho hắn,rồi đi vào trong toa lét ko nói thêm câu gì.Hắn khẽ nhíu mày.1 thoáng lấp lánh trong mắt nó trước khi đi hắn đã nhận thấy,lần này lại muốn cho hắn ăn bánh mì có ớt nữa hả đừng hòng.Hắn giở cái bánh mì ra,chỉ có 1 ít ớt như bình thường u vẫn hay cho vào.Dù trứng đã nguội nhưng hoàn toàn màu vàng tươi.Nhìn ngang nhìn dọc nhìn tái nhìn hồi,cuối cùng ko tìm ra gì đáng nghi hắn bèn đưa lên miệng thưởng thức bữa sáng.Thì lập tức..

Nhai được cái thứ 2 hắn biến sắc,động vật đơn bào đúng là sắp phân bào rồi!!

Cái này là trứng tráng,hay muối tráng vậy?Hắn lè lưỡi nhổ ngay miếng bánh mì đang nhai ra khỏi mồm.Miệng ko quên gào lên

"Trần Hiểu Nhi cô được lắm!" rồi chạy về phía căng tin mua nước.

Ngồi trong toa lét,Nhi khẽ cười.Đứng dựa người vào tường đắc trí,1 tay chống lên cây chà sàn nhà,1 tay lục túi quần lấy điện thoại ra chơi … đập chuột.Rất thản nhiên đứng tạo dáng trong phòng vệ sinh nam.

Hắn sau khi uống đủ 2 chai nước mới thấy miệng mình đỡ mặn hơn chút.Quay lại bể nước tiếp tục công việc quản giáo,hay nói cách khác là bảo kê.

Nhưng như đã nói ở trên,hắn đã uống 2 chai nước,và đặc biệt có đầu vào thì bao giờ cũng phải có đầu ra,nhất là với thanh niên trai tráng,thận khỏe như hắn.Kết cục là .. Sau khi Nhi chơi tới màn 15 thì nghe tiếng nam từ ngoài vọng vào.

"Cô sắp xong chưa?"

Nhi nhướng mày,môi nở 1 nụ cười, "Chưa!"

Im lặng 1 lúc..

"Cô sắp xong chưa?" hắn hỏi giọng lần này có vẻ sốt ruột hơn.

"Chưa!"

"Làm gì mà lâu thế?" hắn cáu kỉnh.

"Tôi chỉ có 2 tay thôi!Cái nhà vệ sinh này lại quá bẩn!" cô nói vọng ra thản nhiên tiếp tục chơi.

Chưa tới 5' sau,Nhi lại nghe giọng thúc dục.

"Cô xong chưa?Nhanh tay lên ko được à?"

"Chưa nhà vệ sinh bẩn lắm!"

"..." mất nửa phút sau hắn mới nói tiếp "Vậy cô ra ngoài này 1 lát được ko?"

Nghe giọng hắn có vẻ hạ thấp đáng kể.Nhi khẽ mỉm cười.

"Ko được tôi phải làm cho nhanh để còn về lớp.Với lại nếu ko làm nhanh chút bị ông x.. bị giám thị phạt thêm mất!" đang định nói từ "ông xã" nhưng nghĩ lại,thế quá nhạy cảm,nên Nhi đành chuyển từ.

"Sắp xong chưa?" 1 lúc sau giọng hắn lại vang lên,lần này nghe có chút như đang van nài.

"Đã bảo đợi rồi mà!" cô thảm nhiên trả lời tiếp tục chơi.

"Đã xong chưa!" lần này giọng hắn vô cùng khẩn thiết.

"Chưa!Có chuyện thì xài tạm bên kia đi!" cô thản nhiên nói mắt vẫn chăm chăm nhìn màn hình điện thoại xem con chuột nào thò đầu ra là đập con đấy.

"Cô xong chưa?" hắn nói gần như sắp phát điên.

"Đã bảo chưa xong mà!Gấp quá thì qua phòng bên đi!" cô thản nhiên.

Hắn nhìn cánh cửa phòng toa lét nữ,lắc đầu rồi quyết trí ko vào.

"Vậy bao giờ cô mới xong đây?" hắn kiên quyết.

"Chắc phải 1 lúc nữa!" cô thản nhiên.

"Lâu thế!Ra ngoài chút tí vào làm nốt."

"Ko được!Tôi phải làm cho nhanh còn lên lớp học tiết 3." Cô thản nhiên.

"Tôi bảo ra ngoài thì ra ngoài đi."

"Ko!cũng sắp xong rồi!" cô nói.

Hắn đợi thêm 2 phút lại hỏi

"Xong chưa?"

"Chưa!"

"Rốt cuộc bao giờ cô mới làm dọn xong!" hắn gần như ko thể kìm chế.

"Chút nữa!" cô thản nhiên đáp vẫn tiếp tục chơi.

"Được rồi ko cần dọn nữa,lên lớp đi!" hắn nói.

“Ko được anh sẽ mách thầy thì tôi tiêu đời!”

“Tôi ko mách.Mau ra ngoài này cho tôi!” hắn gần như gào lên.Hai chân có dấu hiệu co quắp.

“Thật ko mách?” cô hỏi.

“…” hắn cắn chặt răng,người hơi gấp xuống “Chắc chắn.”

“Thật chứ?” cô vẫn muốn vờn thêm 1 chút.Xem ra gấp lắm rồi,nhưng chơi đang vui mà.

“Thật!Giờ cô làm ơn ra ngoài này cho tôi!” hắn nhăn mặt cầu cứu thượng đế.Chưa có bao giờ lại khổ như hôm nay.Có ai đời đứng trước nhà vệ sinh mà ko thể vào đi vệ sinh ko trời??

“Thật là tôi được về lớp?” cô vẫn đùa dai.

Hắn cắn chặt môi gật đầu lia lịa,lại nhớ ra cô ta ko nhìn thấy bèn đáp “Phải,cô làm ơn cất bước ra khỏi cái nhà vệ sinh mà lên lớp hộ tôi!”,giọng anh khẽ rít lên,đôi môi cắn chặt.Thượng đế ơi… ko phải chứ?!

Xem ra hắn ko chịu được nữa rồi.Tới lúc này cô mới chịu rời mắt khỏi màn hình,đứng thẳng người nhấc chân bước ra khỏi nhà vệ sinh nam.

Hắn thấy cô ra vội vội vàng vàng lao tới,khi hắn vừa tới cửa con chưa bước vào cô khẽ nhìn hắn cười 1 cái rồi bước đi ra ngoài.

Hắn cuống cuồng vừa bước qua 2 bậc thềm để vào trong thì..

Rầm..

Một cú chụp ếch đau thấu trời,làm cho bàng quang của hắn gần như muốn vỡ tung.Dù rất đau nhưng ko thể quên “nhiệm vụ”.Vội vàng đứng dậy,lết cái đầu gối đang đình công,đi về vị trí có thể trút bầu tâm sự.Đúng là được thỏa mãn,người hắn dãn ra khuôn mặt cũng trở nên tươi tỉnh hơn,nhưng giờ những vết bầm dập khi ngã lại hành hạ hắn.Quay lại cửa hắn nhìn nguyên nhân gây ra sự cố vừa rồi.Hóa ra là cây chà toa lét có kẻ thâm hiểm nào đó đã đặt ngay cửa ra vào.Khỏi cần hỏi cũng biết..TRẦN HIẾU NHI!!!!!

Nhưng lúc đó thủ phạm đã cao chạy xa bay.Chỉ để lại 1 nét cười còn lưu lại trong đôi mắt nâu của Tú.Cuối cùng lại bị cô ta chơi 1 lần nữa.

Màn 3 : Giờ toán

Khi Nhi an toàn vào lớp thì đô vật nữ dạy môn vật lý cũng đã ra khỏi lớp,nó len lén vào lớp vứt cặp vào chỗ rồi lao nhanh lên bàn giáo viên,giở sổ nam tào ra mà tay run run..Quả nhiên đã bị “vật” cho 1 cú diving hurricanrana đau điếng.Trước mặt nó là 1 võ đài với dây căng 4 mặt,nữ tặc đứng đó,vô cùng hiếu chiến,nó còn chưa kịp hiểu ra tình hình,đô vật nữ đã nhảy nhanh lên dây,rồi nhảy hướng về phía nó,dùng chân cặp 2 cổ nó lại,vặn 1 cái làm nó đập mặt xuống sàn..Tay cầm sổ đầu bài ko khỏi run lên vì đau đớn.Ko phải chứ?Sáng nay mình bước chân nào ra khỏi nhà đây?Sáng thì được xem kịch nói tình yêu trong sáng học đường,kết quả là lao động ko công vệ sinh trường lớp.Giờ lại được nêu danh thiên sử thế này.Nhưng cô ơi,cô có cần tàn nhẫn vậy ko?Tên người khác cô viết hoa có chữ đầu tiên,sao tên em chữ nào cô cũng viết hoa hết vậy?Bộ viết nhỏ cô sợ người ta ko nhìn thấy là tên em sao?

Đôi mắt thiếu nữ rưng rưng ngấn lệ,bàn tay cầm sổ nam tào run lên xúc động.Thôi rồi,lần này ko bị Dung mama thăm hỏi thì lại bảo là hơi phí.Rốt cuộc cô đắc tội với vị thần nào trên trời mà sao hôm nay cho cô ăn đủ thế này?Tất cả cũng chỉ tại tên khốn Tuấn Tú.Nghĩ tới đây đặt mạnh sổ đầu bài xuống bàn,đôi mắt ánh lên ánh lửa.Trái tim thiếu nữ của cô phập phồng tràn trề nhiệt thuyết,bản tiểu thư sẽ cho ngươi biết thế nào là “thiên đàng có lối ko đi,địa ngục ko cửa ngươi lại bước vào.”

“Mày đang nghĩ gì thế?” Ngọc nhìn con bạn đang hừng hực khí thế trong lòng ko thể kìm được mà lên tiếng.

“À ko có gì!” Nhi cười,gấp sổ đầu bài lại đi về chỗ ngồi.

“Bà lý hôm nay vật lắm đấy!” Ngọc nói cảnh cáo con bạn.

“Tao nhìn thấy rồi!Cứ như thể cô sợ người ta ko đọc được mình đang viết gì ấy!” vô cùng mỉa mai Nhi nhếch miệng.Lại bắt đầu thấy chị Dậu rồi.

“Mày cũng biết bà ý nổi tiếng hắc còn gì!Nhưng bà ý có vẻ quí mày nhỉ.Mới vào lớp đã hỏi sao ko thấy mày!” Ngọc nói suy xét lại.

Nhi 2 tay chắp trước mặt,lạy con bạn như phật sống “Mày có thích thì tao vái cả nón nhường mày.Thích cái kiểu này tao đến chết sớm mất.Sao số tao khổ thế này?Hết phú hào lại đến quan binh.. ko cần chị Dậu vậy chứ!Tao lại ko có chó,cũng chẳng có chồng..Lấy gì mà bán?”

Ngọc lắc đầu cười.Tao cũng đến chịu mày thôi.Ai bảo mày làm các thầy cô yêu quí cho lắm vào.Giờ tội vạ đâu mày hưởng cả đi.

Trong khi đó Nhi nhắm nghiền mắt đang suy nghĩ kế hoạch trả thù thì cô nghe ở cửa lớp có tiếng nói chuyện.Một cô bé đến lớp cô gặp bạn,cô ta nói lớp cô ta chuẩn bị học tiết thể dục xong lại ra chơi nên qua trước hỏi chuyện.

Cô bé A : “Mày có sách toán ko?Lớp tao tiết 4 học toán mà tao quên sách rồi!”

Nhỏ Linh học cùng lớp Nhi “tao học tiết 5 mày học xong phải mang trả tao nhanh đấy!Thầy Vũ nổi tiếng hắc ám!”

Cái cô nhỏ kia hình như học lớp 12A14 thì phải.Tiết 4 lớp cô ấy học toán sao?Nhi khẽ cười có cách rồi.

Ra ngoài hành lang,cô thấy học sinh lớp 12A14 đang đi dần xuống sân thể dục.Hì hì , Nhi ngước mặt lên trời đôi mắt sáng long lanh đắc ý.Xem ra ông đối xử với tôi cũng ko tệ lắm.Xem ra ông còn lương tâm,được tết năm nay nhất định làm con gà ngon để cảm tạ.Nó nghĩ vậy trong đầu,chân thì lẳng lặng đi tới cuối hành lang.

Lớp học 12A14 giờ hoàn toàn vắng lặng.Cô vào lớp lén lút cúi thật thấp,vẫn là nên cẩn thận nhỡ may lại gặp nam chính thì vô cùng khổ.Tới bàn cuối , cô lục lọi hết mớ sách trong ngăn bàn.Tìm quyển vở toán có tên là Hoàng Tuấn Tú.

“Chà!Tên này mà cũng mang sách giáo khoa sao?” Nhi nói ko tin được cứ tưởng hắn ko mang sách chứ.Nếu vậy thì cần gì vở nữa.Vứt quyển vở toán sang 1 bên,cô cầm lấy quyển sách đại số 12,bắt đầu hạ bút.

Tú ngáp 1 cái dài khi đang ngồi dưới sân sau,cái sân sau này hôm nay thật có duyên ghê chứ.Sáng sớm thì đi rình khủng long,giờ lại ra đây hít bụi.Đúng thật là mát mặt.Nãy bị cô ta chơi 1 vố cũng ko nhỏ,nhưng may chưa có tổn thất nào lớn,chỉ là vô cùng.. mất mặt.Rốt cuộc là cô ta là thể loại gì đây?Trong tình trạng bị anh ép vào đường cùng đi dọn vệ sinh như vậy,cuối cùng lại chính là anh phải cầu cho cô ta đi..Khủng long bạo chúa, rốt cuộc chúng ta có thù gì sâu đậm đến nỗi cô khiến cho tôi thê thảm thế này.Lại nhìn cái đám con gái đang soi mói bàn tán truyện tình học đường,anh ngán ngẩm,thật ko biết nên khóc hay nên cười luôn.

Giờ thể dục cứ chậm chạp trôi qua,cứ chốc chốc lại có đứa con gái nhìn anh rồi quay đi.Tuy trước đây cũng có nhưng ko phải với ánh mắt thế này.Anh nghĩ.Thượng đế ơi rốt cuộc cái chuyện tình học đường này bao giờ mới kết thúc???

Như đã từng giới thiệu sơ qua thầy VH là 1 thầy giáo vô cùng tận tâm,tận tụy,thầy lại vô cùng yêu nghề nhiệt thuyết.Thầy cũng rất dễ kích động vì những điều nhỏ nhoi.Nói chung thầy là 1 người thầy đúng nghĩa,đôi khi hơi trầm tính có lẽ do tuổi già,nhưng lòng nhiệt thuyết với nghề thì xin đừng nói rằng thầy đã già,bạn cứ xem câu chuyện dưới đây sẽ biết,thầy còn nhiệt huyết,và .. nóng tới mức độ nào.

Sau khi học xong thể dục là giờ ra chơi,Tú ngồi mệt mỏi ở bàn cuối,đang suy nghĩ rốt cuộc nên làm gì bây giờ?Có cách nào làm cho cô ta phải thê thảm cực kì thê thảm hay ko?Nghĩ lại hôm nay nhìn cái dáng bộ dịu dàng của cô ta trong lòng có chút lửa nổi giận,nhưng rốt cuộc giận vì sao thì bản thân anh lại hoàn toàn ko hiểu nổi.Cứ tưởng rằng có thể hành hạ cô ta 1 chút,cho biết thân biết phận con gái thì phải ngoan ngoãn,ai dè cuối cùng lại bị cô ta dạy dỗ lại 1 bài học.Kết cục trong cái đầu của cô ta chứa những gì,cuối cùng anh vẫn ko thể nào biết được.Bình thường anh cứ nghĩ con gái vốn rất dễ hiểu,chỉ cần nhìn thấy anh chàng đẹp trai,ga lăng,luôn tỏ ra tử tế thì nghiễm nhiên họ sẽ có cảm tình.Mua cho họ đồ đạc,đưa họ đi ăn món ngon,mỗi tối đi chơi cùng nhau,vậy là lúc nào họ cũng cười tít mắt vui vẻ.Hẹn hò đơn giản thế thôi.Nhưng với con bé này,nên làm gì?Ko phải hỏi là với con khủng long này,nên làm gì??

Trước đây đi cùng con gái,ko bao giờ phải suy nghĩ xem cô ta nghĩ gì.Chỉ cần cô ta cố ý nói "cái này đẹp quá!" đã đủ hiểu phải làm gì rồi.Nhưng mà với con khủng long này,dù cho đôi mắt đen của cô ta trong veo luôn nhìn thẳng vào anh,nhưng anh lại hoàn toàn,hoàn toàn ko hiểu nổi trong đôi mắt ấy đang nghĩ tới điều gì.Và mỗi lần nhìn thẳng vào đôi mắt ấy là lại 1 lần.. anh vô cùng thê thảm.

Kết luận của quá trình suy nghĩ và tìm tòi,đó là 1 giấc ngủ ngon lành trên mặt bàn của cậu hotboy đang vô cùng hot với tin đồn tình yêu trung học.Trong khi đó cả lớp đang ngồi ghi chép bài giải,và thầy giáo nhiệt tâm đang vô cùng tận tâm.

Lớp học hôm nay vẫn như mọi khi,cả lớp chăm chú nghe giảng,cậu học trò bàn cuối vẫn đang ngủ như mọi khi.Quả thật lớp học hoàn toàn bình thường,rất tốt.Thầy văn hóa là thế,bao giờ vào lớp thì lớp học cứ im phăng phắc,là thầy cũng nhiệt tình mà giảng tiếp.Ko cần biết mọi người đang im phăng phắc để ngủ,lướt facebook,hay nghe nhạc,chơi điện tử trong ngăn bàn.. Chỉ cần các trò ko ồn ào,ta là thầy giáo cũng ko gây khó cho học trò của mình.Đấy là tình yêu học trò của người thầy giáo.

Nhưng bỗng nhiên,đôi mắt thầy dừng lại 1 chút ở 1 điểm bất thường.Cậu học trò bình thường vẫn ngủ ở bàn cuối.Tại sao hôm nay sách đại số của cậu ta có chút kì lạ.Thầy quay quyển sách giáo khoa của mình lại,rõ ràng cái bìa sách kia,nhưng sao như có thêm 1 vài họa tiết.Thầy chỉnh lại cặp kính của mình,hay có lẽ mình đang hoa mắt.Có lẽ dạy hình học nhiều quá giờ mắt lại tăng độ rồi.Nhưng ko.Rõ ràng mắt thầy vẫn bình thường.Rõ ràng quyển sách có gì đó khác thường.Ko phải do mắt thầy có vấn đề.Vốn ghét những gì bất thường,hơn nữa lại do tính "hiếu học" của thầy,thầy quyết định tiến gần tới bàn cuối.

Bọn học trò đột nhiên thấy giảng viên ưu tú nổi tiếng nguyên tắc đột nhiên dừng bài giảng,đã có đứa lo sợ nuốt nước bọt.Trong đầu đám học sinh nghĩ "Ko phải đột nhiên văn hóa lại nghĩ tới nâng cao văn hóa giáo dục đó chứ?Bình thường chỉ vào lớp giảng giảng rồi lại nguyên tắc đi ra.Y chang cái máy!Hay giờ kĩ thuật cao nên mới lắp thêm chip,định "xử" lý thông tin ư?".Đứa nào đứa nấy nuốt nước bọt cái ực.Vội vàng nhanh tay cất đồ đạc việc riêng vào thật sâu ngăn bàn,mong rằng nạn nhân của bộ vi xử lý mới ko phải là mình.

Thầy đi xuống bàn cuối,nơi cậu học sinh điển trai vẫn đang ngon lành ngủ như bình thường,quyển sách giáo khoa được dựng thẳng mở ra để che cho cậu cũng như bình thường,nhưng ..

"HOÀNG TUẤN TÚ!!!"

Cả lớp 12A14 giật nảy mình 1 cái trên ghế,khuôn mặt nào cũng nơn nớp lo lắng nhìn xuống dưới.Lần đâu tiên nghe VH hét to như vậy.Thật sự quá đáng sợ rồi.

Tú vội mở mắt,anh vừa mơ thấy ác mộng,trong mơ có 1 con khủng long bạo chúa gầm rất to.Đang ngơ ngác nửa tỉnh nửa mê,bỗng nhiên anh thấy nóng nóng người,đến khi tỉnh táo mới nhận ra thì ra bao nhiêu con mắt của lớp 12A14 đều đang nhìn mình.Và đặt biệt có đôi mắt của người đứng cạnh đang đỏ rực như than hồng.Hoàn toàn ko hiểu ra chuyện gì,Tú ngơ ngác.Chỉ nghe từ bàn trên mấy thằng đàn em che miệng nhắc "Thầy gọi!"

"Dạ?" hắn ngẩn ra nhìn lên người thấy giáo cao vời vợi 1m62 đang vô cùng nóng bỏng bên cạnh mình.Đang tự hỏi thật kì lạ,cả năm trời nay hắn ngủ có vấn đề gì đâu.Sao tự dưng hôm nay anh giai nóng tính thế?

Mím chặt môi,cặp mắt kính của thầy sáng bóng khiến người ta ko thể nhìn thấy đôi mắt của thầy lúc này,đôi vai của thầy VH khẽ run run,đôi tay thầy siết lại làm cái bìa sách giáo khoa tôn nghiêm của thầy cũng méo theo,lần đầu tiên trong đời thầy giáo,thầy VH mới thấy giận như lúc này.

Thầy cầm lấy quyển sách đang dựng của Tú trên mặt bàn lạnh lùng phán 1 câu "Anh.. đi lên góc lớp đứng!"

"Dạ?" Tú nói giọng ko khỏi ngạc nhiên,rốt cuộc là chuyện gì đây?Ko phải đây là triệu chứng của những người tiền mãn kinh đấy chứ?Chứng khó chịu tuổi già à?

"Còn dạ vâng gì?Tôi nói anh ko nghe à!Lên góc lớp đứng.Mau!" thầy quát.

Cả lũ học sinh lớp 12A14 vai đứa nào đứa nấy giật thót 1 cái,ko ngờ thầy giáo văn hóa mọi khi vô cùng văn hóa.Chỉ cần lớp im lặng thế nào thầy cũng cho qua,nay lại vô cùng nóng bỏng.

"Thưa thầy.." Tuấn Tú vô cùng bối rối,thật ra hôm nay thầy có chuyện gì với em đây?

"Ko thưa dạ gì hết!Anh lên góc lớp đứng ngay cho tôi!Ko phải giải thích nhiều!"

Hắn lại càng ngơ ngác,hắn hoàn toàn ko định giải thích gì hết.Rốt cuộc là có chuyện quái quỉ gì đang xảy ra.Ko phải cô ta thiêng vậy chứ?Chỉ mơ thấy cô ta thôi mà anh cũng xui xẻo như vậy sao?Đúng là khủng long bạo chúa đã tuyệt chủng mà.Sức ảnh hưởng có lớn quá ko?

"Nhưng thưa thầy tại sao em lại bị phạt ạ?" hắn kiên quyết,ko thể vô lý thế được thế nào cũng phải có 1 lý do chứ.

Đang quay lưng đi lên bục giảng,thầy bèn quay người lại,nhìn hắn 1 cái như chỉ muốn cứa cho hắn 1 nhát dao vào cổ hắn.

"ANh lại còn giả ngây giả ngô à?" thầy nói ném quyển sách giáo khoa của hắn xuống bàn.

Hắn nhìn thầy ko hiểu,rốt cuộc giờ toán mang sách toán ra trưng là sai ở đâu?2 năm qua ko phải toàn vậy sao trời?Nhưng khi nhìn xuống,hắn hoàn toàn triệt để hiểu ra lý do.

Hiện tại trên bìa quyển sách yêu quí của hắn,có 1 cái hình to to,mặt 1 người hình tam giác rất nhọn,đỉnh đầu thì lại hình cung tròn,cặp mắt kính hình tứ giác,cái đầu thì hói thín,miệng thì tru lên như siêu nhân ngậm ô mai.Bên cạnh còn có bàn tay giơ nên number1,nói chung là rất giống 1 ai đó.Nhưng có vẻ người vẽ ko được tự tin lắm về nghệ thuật của mình còn rất tận tình ghi thêm 1 hàng chữ men theo cái đầu bóng lưỡng kia.Hàng chữ như sau "VH= vãi hàng = Vũ hói "

Hắn.. nghệt mặt.. khuôn mặt đang trắng trẻo làn da đang mịn màng đột nhiên sọc lung tung toàn vạch thẳng (~_____~~ |||||||)

"Đi lên góc lớp ngay!" văn hóa tiếp tục quát lớn.

Hắn đành ngậm ngùi,cắn chặt môi,mặt cúi gằm lê từng bước lên đứng vào 1 xó.Ai từng nói là ông trời rất ưu ái hắn?Ai từng nói là hắn rất tốt số từ khi sinh ra?Ai từng nói cuộc sống của hắn quá nhàn nhã?? Là kẻ nào?..Hắn mà biết kẻ nào nói ra những lời này,chắc chắn hắn sẽ đấm cho kẻ đó ko còn răng ăn cháo.

Có cần thiết phải tàn nhẫn vậy ko?Ko cần phải chơi nhau như thế chứ?Ông trời,rốt cuộc là não của khủng long chứa cái gì đây?Cuối cùng ông dùng cái gì để cho vào hộp sọ cô ta vậy?Trong lòng vô cùng chua xót và ấm ức..Trong bao nhiêu năm qua chưa bao giờ hắn bị phạt đứng ở góc lớp thế này..Trời ơi,ông đang chơi tôi phải ko?Ông đã cho tôi oai phong lẫm liệt thế rồi sao chỉ cho có 19 năm,ko phải ông chơi tôi vậy chứ?Có phải tại tôi số quá tốt rồi nên mới sinh ra cái nhân vật tuyệt chủng đó để chơi tôi ko?Ko phải chứ?

Đang giằng xé tâm trạng vô cùng gay gắt,khốc liệt như thế bỗng anh nghe có tiếng bước chân.Ngước mặt lên .. còn có thể là ai khác,ngoài cái con khủng long vừa chơi anh 1 vố ở tiết 2.. Cô ta.. Cô ta còn cười được..Sau khi chơi anh thê thảm như vậy còn thản nhiên đi qua xem thành quả ư?Cái con nhỏ này..Rốt cuộc..rốt cuộc cô muốn tôi tã tới mức nào đây..?

Cuối cùng gã dâm phụ chỉ có thể gào thét trong lòng 1 cách uất hận:

"TRẦN HIẾU NHIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII TÔI HẬN CÔ!!!!!!!!!!!!"

——————————Màn cuối : Tẩu vi thượng sách——————————

"Này rốt cuộc mày cười cái gì vậy?" Ngọc hỏi,ngơ ngác nhìn con bạn đang vui tới nỗi sắp ngoác hết cả miệng.

"Ko có gì!" Nhi xua tay,vừa cất sách vở vào cặp.Nhanh tay lẹ mắt tốt nhất nên chuồn êm.

Ngọc thấy con bạn chạy như bay xuống sân thì vội vàng đi theo,rốt cuộc là nhỏ này có chuyện gì?

Vừa ra tới cổng thì đột nhiên Nhi phanh gấp lại,lùi về trong hậu đài.

"Lại sao nữa?" Ngọc nhất thời bị đâm sầm vào con bạn nhìn nó tức tối.Tiểu thư rốt cuộc cô muốn làm gì đây?

Nhi lấy cặp che đầu cẩn thận lùi vào núp sau bốt bảo vệ,móc túi đưa vé xe,chìa khóa cho Ngọc. "Mày đi lấy xe hộ tao!"

Ngọc trố mắt nhìn hành động vô cùng bất thường của con bạn thân.Hoàn toàn ko hiểu đầu cua tai nheo thế nào.Nhưng vẫn cầm vé xe và chìa khóa. "Rốt cuộc mày đang chơi trò gì?"

"Mày đi lấy xe đi.Đợi tao ở đầu ngõ nhé!" Nhi nói vừa xua xua tay đuổi con bạn đi,còn mình vòng đường sân sau mà trèo.

Ngọc vừa đi ra chỗ gửi xe vừa ngơ ngác,rốt cuộc con này đang làm trò gì đây.Nhưng ra tới chỗ để xe thì nó đã biết câu trả lời.Đứng ở cạnh xe máy của Nhi là Tuấn Tú,gương mặt điển trai đang chau mày,tìm kiếm xung quanh chủ nhân đáng ghét của chiếc xe.

Nhìn thấy anh Ngọc khẽ cười.Hắn nhìn thấy Ngọc tay cầm vé với chìa khóa hiểu ngay.Hắn nói rất nhanh

"Cô ta đâu rồi?" với cái giọng vô cùng phẫn nộ.

Ngọc ngơ ngác mất 1 lúc,trong lòng ko biết trả lời sao.

"Em ko biết.Chỉ thấy chuồn vào trường rồi!"

Hắn nhanh như cắt lao vào trong cổng,nếu muốn chuồn ra khỏi trường chỉ có ra sân sau.Hắn phi thật nhanh,đụng ko biết bao nhiêu người nhưng hắn mặc kệ.Bây giờ thời gian là vàng bạc.Kết quả cũng thấy được con khủng long đang leo lên tường trốn thoát.

"TRẦN HIỂU NHII cô đứng lại!" hắn gào lên.

Nhi nhìn thấy hắn mắt thì đỏ rực,trong lòng ko khỏi chạnh lòng "Khi phụ nữ nổi giận thật đáng sợ!" rồi nhanh thật nhanh leo lên bờ tường.Đang muốn trèo nốt chân kia sang thì 1 bàn tay túm chặt lấy chân nó giữ mãi ko buông.

"Làm gì thế?Bỏ ra!" Nhi gào lên.

"Cô xuống ngay cho tôi!" hắn tay vẫn ko buông cố kéo cô xuống bằng được.

"Tôi đâu phải động vật đơn bào,ngu sao mà xuống!" Nhi nói 2 tay bám chặt bờ tường,cố gắng rút chân ra.

"Xuống ngay cho tôi!" hắn vẫn kiên quyết giữ thật chặt,giọng càng lúc càng giận dữ.

"Còn lâu!" cô ngang ngạnh,cố gắng dùng hết sức mình,đá 1 cái vào người hắn,làm hắn ngã ra sau.Rồi điềm nhiên rút chân leo lên bờ tường.

"Trần Hiểu Nhi,cô đứng lại!!" hắn hét,vừa cố gắng đứng dậy.

Cô đã giờ đã ngồi an vị với 2 chân bước qua rào,vẫn quay lại dùng đôi mắt đen tuyền "Tại sao tôi phải đứng lại?Tôi lại ko phải đồ ngốc!Hơn nữa cậu biết mượn danh người chẳng nhẽ tôi lại ko biết?" nói rồi cô lè lưỡi,kéo xệ mắt xuống châm biếm hắn,rồi nhảy 1 cái đáp xuống tường bên kia chạy mất.

Nữ chính cậu nên nhớ cho rõ tôi mới là tác giả,cậu với chồng cậu đến được với nhau cũng nhờ công bà cô nhiều truyện này.Người ta đã nói rồi,nhân vật có thể đắc tội với quan lớn trong truyện,chứ đừng nên đắc tội với tác giả,cậu nghe rõ chưa?Cậu biết dựa hơi chồng cậu,chẳng nhẽ tôi lại ko thể mượn hơi người khác.Cậu quá xem thường tôi rồi.

Tuấn Tú đứng thẳng người dậy nhìn quanh,con khủng long đã chạy mất hút từ bao giờ,chỉ còn để lại 1 chiếc giày bị đá văng ra lúc giằng co với anh.Cầm chiếc giầy trắng của cô ta anh nghĩ, "Khủng long bạo chúa,đừng tưởng cô đã thắng được tôi!Cứ chờ mà xem tôi nhất định phải cho cô biết thế nào là lợi hại của đàn ông!!"

Hỗn chiến trường học – round 2 finished!!

Khủng Long bạo chúa 2 – Lãng tử 0

11. Chương 09

Chương chín : Hỗn chiến trường học – round 3

Người ta vẫn thường nói tình yêu ko bao giờ chỉ toàn màu hồng,lúc mới yêu thì vô cùng đẹp,vô cùng hạnh phúc.Tới lúc yêu lâu rồi thì thế nào cũng có xích mích,vô chạm.Lúc đầu thì cứ tưởng là tốt lắm,mọi điều đều hợp.Sau mới biết thì ra là có đủ mọi tật xấu ko thể nào chấp nhận được.Thế là thành ra từ tình yêu biến thành cuộc chiến sinh tử.Đấy cũng là hệ quả của hôn nhân.

Ko có bất cứ cặp đôi nào yêu nhau ko 1 lần cãi nhau,giống như ko có bất cứ cặp vợ chồng nào chưa 1 lần đánh nhau.Tình yêu vốn là ko có giới hạn.Khi bạn yêu bạn cho nó là màu hồng,khi bạn ko yêu thì bạn cho nó là sai lầm,khi bạn nhớ thì bạn thấy nó da diết,khi bạn buồn thì bạn cho nó cực đau khổ,khi bạn giận thì bạn chỉ thấy hận trong lòng..

Người ta bảo rằng,tình yêu bao giờ cũng bắt đầu ngọt ngào,yêu thương trong đau khổ,và kết thúc trong chia ly.Ấy thế nhưng có 1 số trường hợp lại hoàn toàn trái ngược với các triết lý trên.Tỉ dụ như trường hợp chàng trai dưới đây.

Tuấn Tú đang ngồi mân mê cốc rượu,trong lòng ko khỏi bực bội vì chuyện hôm nay.Cứ nghĩ tới là lại thấy đau đầu.Hắn chẳng hề yêu thương cô ta,cũng chưa bao giờ có phút nào ngọt ngào hết,thế mà nỗi hận này của hắn khắc tận cốt,ghi tận tim.

"Lại ỉu xìu rồi!" Duy ngồi vỗ vai hắn.

Hắn ko nói gì tiếp tục uống rượu.Thật ra nên làm gì cô ta hắn hoàn toàn ko biết.Nhưng mà thật sự giờ trong đầu hắn toàn nghĩ tới cô ta.Giống như treo ngược cô ta lên,hay là trói chặt tay cô ta lại cho ngồi trên than hồng,hay lấy que tre kẹp chặt từng đầu ngón tay cô ta, vân vân và mây mây… Đây có thể gọi là hội chứng Stockholm ko?Chúa ơi!!

"Lại có chuyện gì rồi?" thằng bạn tri kỉ vẫn kiên quyết gặng hỏi.

Hắn lắc đầu.Giờ hắn phải nói sao?Rốt cuộc muốn cho cô ta khắc cốt ghi tâm hắn,kết cục thì càng ngày hắn càng bị chơi thảm hơn.Vố sau đau hơn vố trước.Kết cuộc lai thì hắn mới là người phải suy nghĩ nhiều,còn cô ta cứ thản nhiên nhởn nhơ như cừu gặm cỏ.Rốt cuộc cô ta là loại người nào.Lúc thì như con Gozila đi tới đâu càn quét tới đó,lúc thì ra vè dễ thương như con mèo con.Rốt cuộc phải làm sao để cho cô ta biết tay?

"Này gọi cho mày mấy em nhé?" thằng bạn tri kỉ vẫn ngoan cường ko buông tha.

Hắn lắc đầu,uống thêm ngum rượu,rồi đứng lên "Tao về trước đây!".

Đường phố ngày giữa tuần ko đông vui gì cho cam,hay tại vì bản thân hắn trong lòng ko vui vẻ hắn ko biết nhưng tại sao cứ thấy ko vui chút nào.Về tới nhà hắn khó chịu cởi chiếc áo da vứt lên giường chui vào nhà tắm.Tới khi từ nhà tắm đi ra lại nhìn thấy 1 chiếc giầy trắng nằm ngay ngắn trên mặt bàn,trong lòng

lại có chút bực bội.Khủng long bạo chúa,kết cuộc cô muốn thắng tôi tới thế sao?Càng khó ăn thì lại càng làm cho người ta thèm ăn,cô có biết ko hả?

Ngày thứ năm cuối tháng 1,trời cứ gọi là rét căm căm.Ôi mùa đông Hà Nội.Nhi sinh vào đầu tháng 2,nó chịu lạnh rất giỏi nhưng lại vô cùng khó đánh thức vào buổi sáng.Cũng là lẽ thường thôi,cứ thử nghĩ mà xem,sáng mùa đông lạnh lẽo,đang nằm trong chăn ấm áp,ai mà nỡ thức dậy chứ?Mới nghĩ tới thôi thì đã thấy chua xót rồi.Cho nên mỗi 1 buổi sáng thức dậy đi học của nó lại là 1 cuộc chia tay vô cùng cảm động của 1 tình yêu vô cùng đằm thắm và sâu sắc giữa 1 cô thiếu nữ và chiếc giường êm ấp của cô ta.Cuối cùng đã tự kiểm điểm bản thân ko biết bao nhiêu lần,tuyệt đối ko được đi học trễ nhưng kết quả vẫn cứ là.. Chạy hộc tốc tới bức tường,vứt cặp qua và.. trèo.

Vứt cái cặp vút sang bên kia tường,Nhi bắt đầu sắn tay áo,lấy đà mà trèo qua.Kết quả tới lúc tiếp đất thì cảm thấy mình đè lên 1 cái gì đó,chứ ko phải là mặt đất.

"Ai.." Nhi kêu lên.

Hắn đang bị cô đè lên người xoa xoa cái đầu vừa bị 1 con khủng long nhờ sức hút trái đất rơi xuống làm hắn ngã.Trong đầu thì nghĩ "Người nên kêu là tôi mới phải!Cô kêu cái gì chứ?"

Nhi vội vàng đứng dậy,cái gì đây?Ko phải chứ?Hôm qua nam chính xuất hiện trước,tập tiếp theo là nữ chính xuất hiện sao?Đừng đùa nhé.Ko phải mình xui vậy chứ?Nhưng nghĩ lại hình ảnh bạo loạn cuối giờ hôm qua,nó hơi chột dạ.Ko.. Ko phải định dùng bạo lực học đường đấy chứ?Tuy rằng cô ko sợ gã,nhưng dù sao thì nếu đánh nhau đảm bảo thế nào hắn ta vẫn có lợi thế hơn.Nếu bị hắn đánh chắc chắn cô sẽ rất thảm.17 năm qua,ko phải là gần 18 năm rồi chứ,chưa bao giờ cô bị ngược đãi.(Dĩ nhiên toàn là cô bầy trò ngược đãi ko à) Ko lý nào kỉ lục này bị phá vào hôm nay.Nghĩ tới đây cô vội cầm cặp sách muốn chạy thật nhanh.

"Đứng lại!" giọng hắn lạnh te.

Nhi rất muốn bước tiếp,nhưng cái bản tính oai hùng chết tiệt của cô lại giữ chân cô lại.Bình tĩnh cô quay đầu lại nhìn hắn,đôi mắt đen láy ánh lên thăm dò.Chạy trốn ko được hay lắm thì phải.Cô lại càng ko thể bỏ học mà trốn hắn cả ngày.

"Hôm nay ko chạy nữa sao?" hắn mỉm cười nhìn cô,đôi mắt nâu khẽ lay động,hình bóng nhỏ bé của cô in sâu trong đôi mắt đó.Hắn muốn nhìn cho thật kĩ cái kẻ ngày hôm qua vứt giầy bỏ chạy.Hôm nay đã đi 1 đôi giầy khác,vẫn chiếc áo đồng phục mùa đông kéo kín cổ,cái quần bò bó sát màu đen,đôi giầy thể thao hôm qua nay thay bằng 1 đôi bốt nhung màu be,mái tóc được buộc cao như mọi khi khẽ bay theo từng cơn gió,tóc mái rủ sang 1 bên để lộ đường ngôi,tóc mai hơi dài dài ôm lấy gương mặt hơi trắng,đôi môi đỏ đang mím lại cương nghị,đôi mắt đen tuyền đang lấp lánh trong buổi sáng mai.Rốt cuộc con khủng long này đang nghĩ gì trong đầu.

Cô điềm tĩnh nhìn anh,đôi mắt đen ko hề lay động. "Nếu tôi chạy cậu cũng chẳng thể đuổi được tôi.Nên có chạy hay ko rốt cuộc người thua vẫn là cậu!"

Tuấn Tú thấy trong họng nghẹn lời,con nhỏ này,có phải tự tin thái quá rồi ko?Cô ta còn chưa biết cái gì sẽ xảy ra tiếp theo đâu.Anh nheo mắt lại "Vậy còn phải chờ xem!" rồi bỏ đi.

Chỉ vậy thôi hả?Nhi trố mắt nhìn nữ chính vô cùng tao nhã bước đi,lòng ko khỏi bàng hoàng.Chỉ thế thôi sao?Thật ko đó?Hắn ta thật sự tha mình dễ vậy sao?Hôm qua lao vào như muốn ăn tươi nuốt sống mà..Ko thể nào!Nghĩ ngợi 1 lúc cô khẽ giật mình.Ko phải là..ko phải là đi gọi chồng tới chứ?Mình mà còn đứng đây thì đúng là ngốc mà.Đứng đây để chuẩn bị xem ánh sáng vàng sao?Tốt nhất là chuồn.

Cô chạy vội ra cửa sân vào hành lang,muốn sao cho đi càng nhanh càng tốt.Tốt nhất lánh xa chỗ này đề phòng hậu họa nhưng..

Xoảng..

Bịch...

"Ai.." ngã xõng xoài trên mặt đất thấy người mình đang ướt át lạnh lẽo.Kẻ nào?Kẻ nào đặt ngay xô nước ở giữa đường thế này?Tên khốn đó!Thế này là phạm luật biết ko hả??? X(

"Thưa cô.." một giọng nói nho nhỏ cất lên phá tan tiếng giảng bài trong lớp.Tiết đầu tiên ngày thứ năm vô cùng vật vã và khốn khó lại là tiết Lý.Nhi đứng chôn chân ngoài cửa lớp chờ đợi màn vật tự do của đô vật nữ ngày hôm nay,miễn cưỡng nhấm chặt mắt,thở ra 1 cái rồi mới dám lấy hết can đảm nói tiếp ".. em xin phép vào lớp ạ!" Thà rằng là bị cô cho đo ván,vẫn đỡ đau hơn là bị tên khốn đó hạ nhục.

Cô Mai,giáo viên dạy "vật" lý lớp 12A9 ngừng giảng quay ra cửa lớp nhìn thấy 1 con bé học trò,tóc cột đuôi ngựa,mặc áo đồng phục mùa đông kẻ đen trắng,chiếc quần bò đen rách 1 chỗ,trông có vẻ còn hơi hơi xước da bên trong,đi đôi bốt màu be,và tất cả đều có 1 hiện tượng đó là hiện tượng nhỏ nước với phương thẳng đứng,do chịu tác động của lực hút trái đất.Cô xem xét con bé đang ướt nhoẹt 1 lần,đôi mắt đen của con bé phiền muộn cụp xuống.

Rốt cuộc trong cái đầu tràn đầy định lí,hiện tượng của vật chất và sự tương tác kia đang suy nghĩ sẽ dùng chiêu thức nào để quật ngã cô đây?Lần trước là 1 cú diving hurricanrana,còn lần này có phải là Standing moonsault?Hay thê thảm hơn là High angle senton bomb chứ?Nhi nghĩ tới đây khẽ nuốt nước bọt. (Những từ ngữ trên là những thuật ngữ trong môn vật tự do.Đòn standing moonsault là đòn thế mà người đô vật sẽ thực hiện 1 cú lộn ngược người để đè lên đối thủ của mình đang nằm dưới sàn.High angle senton bomb là đòn thế đô vật nhảy lên cột cao của sàn đấu nhảy xuống với tư thế lưng thẳng,2 tay dang ra như chim nhạn,đến gần cuối thực hiện 1 cú lộn người và đập thẳng người mình vào người đối thủ.Mới nghĩ thôi đã đủ thấy mún gãy xương rồi!! -….—||||)

Cô giáo dạy Lý lớp 12A9 được mệnh danh là Mai đô vật,ko hẳn là vì vẻ ngoài hơi đô con của cô.Ok,cũng là 1 phần nhưng phần lớn là vì sở thích cá nhân của cô.Cô vô cùng thích wrestling,hay còn gọi là cái trò vật vã vô cùng bạo lực.Lũ học trò tự hỏi ko biết tại sao 1 cô giáo dạy vật lý lại có cái sở thích vô cùng đặc sắc này và cuối cùng chúng cũng biết được lý do.Giống như thấy được điều kì diệu trong vật lý,đem các qui luật sự hấp thụ trái đất,gia tốc rơi tự do,lực hướng tâm và ly tâm,vân vân và mây mây.. áp dụng vào các trận đấu wresting bạn sẽ thấy được điều kì diệu.Có đứa học trò còn nói rằng,cô huyền thoại tới độ xem 1 trận đấu và đòn thế cô có thể tính ra được chính xác độ lớn lực của đòn tấn công.Quả thật là quá đáng sợ.Và điều đáng sợ hơn là cô lại rất rất hay áp dụng mấy chiêu đó trong điều kiện thực tế giảng dạy của nhà trường bằng cách vạch định rõ tội trạng và sử dụng những đòn thế hiểm hách ko đứa học sinh ngây thơ nào có thể cầm cự nổi.Giả dụ như hôm rồi cô lập 1 đòn diving hurricanrana cho Trần Hiếu Nhi 1 vố rạng danh thiên sử,hôm nay có thể lắm cô sẽ thử nhảy từ bục giảng kia cho nó 1 cú senton bomb ko biết chừng.Ực,với cái thể trạng của hiện nay,so với cân nặng của cô giáo,quả thật nó hoàn toàn ko phải là đối thủ.Còn chưa kịp hiện lên trong đầu công thức tính lực quán tính của cô có thể tác động lên nó với 1 cú lao nó đã đủ chết lặng rồi..

"Vào chỗ nhanh đi!"

Hả?Nhi trố mắt ngước lên.Ko phải chứ?Ko đánh chiêu nào đã tha cho em rồi sao cô?

"Sao?Ko muốn vào học à?Hay cô thích đứng ngoài cửa?" cô Mai tiếp tục nói nhìn con bé đang trố ra cùng với tập thể A9 đang ngơ ngác con nai vàng tự hỏi,có phải hôm qua cô xem đấu vật tới khuya,lại thắng lớn nên hôm nay tâm trạng đặt biệt tốt ko?

"Dạ.Em vào ngay ạ!" Nhi tươi cười chạy ngay vào chỗ.Đúng là cơ hội ngàn năm 1 thủa.Nhưng nụ cười còn chưa được nở rộ thì đã bị dập tắt ngay lúc mới nảy mầm.Thật quá là tàn nhẫn.

"Nhanh rồi lên bảng giải bài này cho tôi!" cô lạnh băng tàn nhẫn giang 1 cái cùi trỏ.

Con nhỏ chỉ muốn khóc ròng,ko phải chứ?Cô ơi sao cô nỡ dùng đòn hủy diệt với em thế này.Ko chỉ là sento bomb mà còn thêm 1 cú Arm twist ropewalk chop,giữ chặt tay cô mà bẻ đã đủ đau rồi lại còn chơi cái trò ngã nhào dật cùi trỏ nữa chứ.Rõ ràng cho cô về chỗ rồi chính là để dụ cô lên sàn Steel cage match đây mà..Tàn nhẫn.Thật quá tàn nhẫn.. Ông trời sao lại bất công như vậy.

Nhưng sự thê thảm của Nhi chưa dừng ở đó,cô vừa mở cặp ra định lấy sách vở ra thì ôi thôi.Cái GÌ THẾ NÀY?????Tên.. Tên.. cái tên khốn đó.

Mặt Nhi ngắn lại,từ sắc trắng hồng vì nẻ mùa đông giờ chuyển sang trắng bệch giống người thiếu máu.Đôi mắt đen nhìn vào trong cặp mình đầy uất hận và phẫn uất.Hoàng Tuấn Tú,hèn gì ngươi lại tự tin như vậy,ngươi được lắm.Tên khốn nhân lúc ta ko để ý mà giở trò.Anh cứ chờ đó.

Lửa hận trong lòng Nhi chưa nguôi bớt chút nào,thì đô vật lý đã lao tới tiếp tục công kích.

"Làm gì thế?Lấy sách vở mang lên bảng nhanh!" cô nhướng mày nhìn đứa học trò đang ướt át đứng đó chân chân.

Nhi bừng tỉnh.Ko phải chứ cô,2 người thật là có duyên nha.Ko phải cô hợp tác với hắn đấy chứ?Sao đầu tiên là 1 kẻ cho em ngã,tiếp theo vào lớp bị cô dụ 1 trận steel cage match.Tiếp đó hắn lại ra 1 đòn,giờ cô lại đánh em thêm đòn nữa.Ko phải 2 người liên thủ chứ?2 chấp 1 ko chột thì què nha!!!

Nghĩ là vậy nhưng cái mặt của Nhi vội hiện ra nụ cười ngoan ngoãn "Dạ em lên ngay ạ!".nói rồi gấp cái cặp lại,đặt trên bàn lê lết cái thân xác ốm o,ướt át của mình lên bục giảng.Nhi nghe rõ từng bước từng bước chân mình đạp trên nền đá hoa.Lại bất giác tưởng tượng ra,hôm nay cô đúng là Võ Thị Sáu rồi.Nhưng có muốn lắm cũng chả thể cười nổi.

Cầm viên phấn tay run run tiến tới đối diện với đại ca bảng đen.Bác bảng đen tốt bụng làm ơn đừng có đen quá thế được ko?Hiện ra câu trả lời đi chứ.Đảo 1 vòng nhìn nhìn mấy công thức,ko phải chứ?Cái này là bài mới mà.Cô vào muộn đã nghe ngóng gì đâu..Rõ ràng đây phải coi là trận First blood match mới đúng.Cô đổ máu anh dũng quá mà tại sao vẫn chưa được rút lui??

Cô nghe ở dưới có tiếng nho nhỏ của cứu viện,cô khẽ quay đầu lại.Nhưng mắt còn chưa kịp nhìn,tai còn chưa thủng chữ thì đã bị giật ngay lại.

"Làm gì thế?Ko làm được à?" cô giáo nhướng mày nhìn con nhỏ đang hoang mang đứng giữa bục giảng cầu cứu.Ánh mắt đen thông minh mọi khi giờ cụt xuống.

Nó chỉ có thể gật gật đầu.Em chấp nhận đầu hàng.Em hoàn toàn,tuyệt đối đầu hàng.Em còn muốn sống.Cô!Xin tha mạng cho em!!

Nhìn nó cô khẽ quắc mắt,cái con nhỏ này.Học hành ko tệ chỉ mỗi tội cứ hay đi học muộn bài chưa đọc sách,chưa nghe giảng thì sao mà làm được.Khẽ thở ra 1 cái,cô rất fair play chậm rãi nói "Về chỗ lấy sách giáo khoa lên xem công thức mà làm đi!"

Nhi méo mặt."Cái này.. Cái này.."

"Lại sao nữa?" đô vật có vẻ ko được vui nhíu mày nhìn cái vẻ lúng túng của cô học trò.

"Dạ.. em.. em ko mang sách ạ!" Nhi cúi gằm mặt,tiếng càng ngày càng nhỏ dần đi tới nỗi mấy chữ cuối bản thân nó cũng hoàn toàn ko nghe thấy.

Rầm...

Cả lớp 12A9 lúc này đều nghĩ,công nhận trông cái bàn giáo viên trường mình bề ngoài thì vô cùng xuống cấp nhưng thật sự,thật sự chất lượng thì quá tuyệt.Bị lực tác động như thế mà vẫn ko suy chuyển.Đúng là nhìn ko thể nhìn bề ngoài.

Cô Mai "vật" lý vừa đấm tới rầm 1 cái xuống bàn,bàn tay vẫn còn nắm chưa buông lỏng.Chứng tỏ cô đang vô cùng,vô cùng giận dữ.

"Trần Hiểu Nhi,em ra ngoài hành lang đứng ngay cho tôi!" cô quát lên ko khách khí.

Ai nói rằng trận First blood kết thúc khi 1 trong 2 đối thủ đổ máu?Rõ ràng trận này cô đổ ko biết bao nhiêu lần máu,cuối cùng mới có thể ra khỏi cái lồng thi đấu.Nhưng mà..Hắt xì..Trời tháng 1,cô lại đang mặc đồ ướt,đứng ở nơi khoáng đạt khung cảnh lồng lộng gió thế này,có phải hơi tàn nhẫn quá ko??Nhi chỉ còn biết khóc ròng,người khẽ run run,tay chân thì lạnh ngắt.Bờ môi hồng dần dần tái đi.Nhưng đôi mắt đen thì lại sáng lấp lánh.Bị hắn ta hại thê thảm thế này,nếu ko cho hắn bài học thì cô lại quá hiền lành rồi,còn gì là thiếu nữ A9 nữa.Cứ chờ đó mà xem.

"Này mày ko sao chứ?" Ngọc nhìn con bạn thân môi thâm tím đang khẽ run vô cùng lo lắng.Nắm lấy bàn tay con nhỏ,nó phát hoảng "Trời!Lạnh ngắt!Cẩn thận cảm lạnh đấy bà trẻ!"

Nhi thu người ôm lấy hai cánh tay xoa xoa cố tìm hơi ấm,hơi thở mờ đi vì trời lạnh khẽ cười "Tao chịu lạnh rất giỏi.Ko dễ ốm thế đâu!"

Ngọc bĩu môi "Nhìn tướng mày mà bảo ko lạnh,có trẻ con cũng ko tin."

Nhi chỉ cười.Ko sao,cô sẽ ko ốm.Nếu ốm bây giờ là thua rồi.Nên tuyệt đối,tuyệt đối ko được ốm.

"Rốt cuộc hôm nay làm sao thế?Bình thường mày có bao giờ quên sách vở đâu?" Ngọc hỏi.

"Đừng nói nữa!" Nhi ngán ngẩm chống tay vào cằm.Nghĩ lại vẫn là tức lộn ruột mà.

"Chuyện gì?"

Nhi vứt cái cặp của mình lên mặt bàn nói với con nhỏ bạn "Mày tự xem đi!"

Ngọc ngơ ngác mở chiếc cặp của Nhi ra.Vừa kéo khóa đã có 1 mùi thơm ngòn ngọt bay ra ngọt ngào.Ngọc đảo mắt vào trong,trời đất trong cặp của con nhỏ bạn nó là món ăn mới.Sữa trộn sách giáo khoa.1 túi sữa tươi dâu được tìm thấy là hung thủ gây ra mùi thơm ngọt ngào của món ăn mới này,gọn gàng nhẹ nhàng nằm dưới đáy cặp.Vô cùng an phận và làm rất tốt nhiệm vụ là lênh láng toàn bộ sữa ra ngoài làm cho quyển sách giáo khoa nào cũng có mùi thật ngon ngọt,ướt sũng tả tơi.

"Mày đang nấu món gì đây?Ko phải tại khó nuốt quá nên cho thêm sữa nhai cho dễ đấy chứ?" Ngọc nhăn mặt nhìn con bạn khẽ túm lấy cái khóa kéo lại trước khi mình bị dính tí sữa nào.

"Ha ha ha ... phải khó nuốt quá nên mới cho thêm sữa đấy!" nó nói,vẫn ko khỏi tức giận chống cằm.Tên khốn đó,lợi dụng lúc cô vứt cặp qua cho túi sữa vào lúc nào cô ko biết.Rõ ràng hắn đang trả thù vụ sách giáo khoa đây mà.Nhi cắn môi,đôi mắt đen ánh lên tia nhìn nghiêm nghị.Trong não bộ đang tổng hợp sử lý thông tin để vạch định kế hoạch.Rồi nó vụt đứng dậy.

"Mày đi đâu đó?" Ngọc chạy theo.

Nó chạy thẳng 1 mạch xuống cuối hành lang.Đứng ở cửa sau lớp 12A14 nó nói lớn.

"Hoàng Tuấn Tú"

Hắn lơ đễnh ngước mắt lên nhìn.Khủng long xem ra lại lên cơn rồi.Lại thành Gozila quất cái đuôi lung tung rồi.Khẽ nhếch mép cười.

Nhi đổ ụp chiếc cặp toàn sữa là sữa của mình về phía người hắn.Sách cùng sữa cũng rơi theo nhau mà tọa lặc xuống bàn xuống ghế lớp 12A14.

"Làm gì thế hả?"

Nhi đôi mắt đen nhìn thẳng,hàng lông mày nhướng lên tức giận,đôi môi tím tái bắt đầu nói "Bữa sáng của cậu tôi nhận.Nhưng cậu hãy cẩn thận 1 chút.Tôi sẽ ko nhẹ tay nữa đâu."Nói rồi cô bỏ đi.

"Mày lại đi đâu đó?" tiếng Ngọc thất thanh cứ chạy theo đằng sau nó gọi vô vọng.

Tú khẽ đưa tay lên lau 1 vệt sữa bắn trên má,đột nhiên 1 mùi hương ngọt ngào thoang thoảng trong ko khí.Xem ra cô ta thực sự tức giận rồi!Anh khẽ cười,giờ ko chỉ 1 mình tôi là người ghi nhớ đúng ko?Nói rồi hắn khẽ đứng dậy,định đi ra ngoài.

"Đại ca anh đi đâu vậy?"

"Y tế!" hắn đáp.

"Đại ca tiết 3 là giờ thực hành hóa đấy!Anh ko bỏ được đâu."

"Biết rồi!" hắn đáp,vẫn tiếp tục bước,rồi như nhớ ra điều gì hắn quay lại "À.Dọn dẹp đống này đi!Nhớ mang mấy quyển sách đi phơi cho khô đấy!" hắn nói lạnh tê,quyết định bùng tiết 2 xuống y tế.

Mấy thằng đàn em chỉ nhìn theo cái dáng cao cao của hắn,quay sang nhau ngơ ngác.

"Đại ca phơi hộ nhỏ đó đống sách làm gì?" 1 đứa hỏi.

"Ai biết!Nhưng cứ làm đi!" đứa khác lại nói.Rồi tự động đứng dậy nhặt từng quyển sách ướt dính nhơm nhớp mùi sữa dâu,mang ra đặt trên thành lan can để phơi nắng.

"Này!Này mày định đi đâu!" thấy con bạn leo tường chuồn ra ngoài Ngọc nhìn mà lo lắng.Ko phải là nghĩ quẩn làm liều đấy chứ?Dù sao công nhận nó đang vô cùng thảm.Đồ thì ướt,sách cũng ướt.RỐt cuộc còn trận chiến sinh tử với Mai "vật" lý.Ôi bạn tôi,đáng thương quá!Nhưng mày ko thể vì thế mà nhảy tường tự tử được. "Khoan đã!" nó gọi với theo.

Nhi ngồi trên bờ tường cúi xuống nói với nhỏ bạn "Xin nghỉ thể dục hộ tao,cứ bảo tao chảy máu sắp chết vào y tế rồi!" nó cười tinh quái. "Tiết 3 tao về!" nói rồi nó nhảy xuống bờ tường bên kia mất hút.

"Lần nào cũng là tao xin!Mày ko thấy thương tao à?Tao cũng sắp xuất huyết vì thầy Thành rồi đây!" Ngọc ngán ngẩm bĩu môi.

Cái này cũng là có lý do,trường phổ thông trung học Đống Đa có 3 giáo viên thể dục.2 nam 1 nữ,cô giáo nữ thì thôi tạm thời ko bàn đến,nhưng thầy giáo đang dạy lớp 12A9 đích thị là hình mẫu thầy giáo lý tưởng yêu thương học sinh.Phải gọi là vô cùng vô cùng yêu thương học sinh,đặc biệt là các bạn nữ.

Mỗi tiết thể dục của thầy các bạn nữ chỉ phải tập trong khoảng 10' đầu rồi mệnh ai có thể về chỗ nấy mà làm gì tùy ý.Miễn là ngồi yên ở nơi tập trung ko chạy lung tung lăng xăng trong trường.Quá tuyệt vời thế nhưng đôi khi lại làm người ta sợ.Vì tình yêu trẻ vô bờ bến của thầy nên mọi người ko khỏi bàng hoàng và sửng sốt khi đột nhiên đang nói chuyện thầy xuất hiện ở ngay sau bạn,giơ gương mặt cao quí của thầy vào vòng tròn hội thảo của bạn mà hóng hớt.

Cả giờ học thể dục Ngọc ưu ái được thầy bắt chuyện,chẳng là con bạn thân của nó khốn khổ khốn nạn thế nào lại là học trò cưng môn thể dục của thầy.Cứ nhìn cái lịch tập luyện căng thẳng hầu như ngày nào cũng chạy vắt giò lên cổ buổi sáng,cộng thêm thể thao leo núi trèo tường của nó thì cũng biết,thể lực nó tốt thế nào.Vô cùng tình cờ và bất ngờ nó luôn đạt từ 8 điểm trở lên môn thể dục.Tổng kết gì rồi điểm trung bình môn là 9,1.Thế cho nên khi 1 học sinh ưu tú luôn được ưu ái như nó ko học giờ thể dục,có nghĩa là thầy sẽ bắt chuyện hỏi han,hóng hớt tình hình với con bạn thân của nó.

Đang mếu máo ko biết trả lời câu hỏi tiếp theo của thầy giáo cao quí thế nào thì nó thấy thầy dừng lại.Đôi mắt thầy bỗng nhiên nghiêm túc lạ.Thầy đứng dậy khỏi ghế,bước đi khoan thai tới phía cuối sân,1 tay cầm sổ đầu bài,1tay cầm cái đồng hồ bấm giờ với cái còi.

"Trần HIểu Nhi,em gọi đây là ốm thập tử nhất sinh hả?"

Nhi đứng trên bờ tường nhìn vào cái sân và ông thầy thân yêu của nó,nó cười rất tươi nhảy 1 cái đáp xuống.

"Thưa thầy chỉ lần này thôi ạ!" nói với giọng nịnh nọt ra mặt.

"Ko được,quyết ko tha!Tôi nên viết gì vào sổ đầu bài đây?" thầy quay mặt đi chỗ khác tỏ vẻ suy nghĩ.

Nó vội nhào tới,bám cứng lấy cánh tay thầy giáo khả ái,giọng ngọt ngào lại vừa đáng yêu "Thưa thầy,thầy tha cho em lần này thôi ạ.Chỉ lần này thôi ạ!Tại hôm nay em có việc gấp mà!"

"Việc gì mà gấp?" thầy nói vẻ nghiêm nghị khẽ liếc mắt nhìn nó dù mặt vẫn ngẩng cao quay đi hướng khác.

Nó khẽ chụm bàn tay che miệng nói nhỏ vào tai thầy.Ko rõ nhỏ to cái gì nhưng khi nghe xong thầy e hèm 1 tiếng,gập sổ đầu bài lại,gõ nhẹ đầu nó 1 cái "Lần sau ko được thế biết chưa?" rồi đá mắt với nó "Vào hàng ngồi đi!"

Nó cười tươi như hoa để lộ cái răng khểnh duyên, “Em cám ơn thầy ạ!” rồi nhanh lẹ tiến tới cái ghế trống cạnh con bạn thân.

“Mày vừa nói gì thế?” Ngọc ngạc nhiên nhìn nó.Rõ ràng bị bắt gặp leo tường trốn vào trường,lại đang giờ của ổng,sao nó được tha dễ quá vậy?

Nhi khẽ cười đôi mắt đen láy thông minh ánh lên chút tự đắc. “Bí mật!”

“Này tao cực khổ biện đủ lý do cho mày giờ lại tính bí mật với tao,lần sau tự mày đi mà xin lấy!” Ngọc giận dỗi quay đi.

“Ấy ấy,bạn thân của tao!Tao nói tao nói!” Nhi vội kéo kéo tay con bạn dàn hòa.

“Nói!Rốt cuộc mày nói gì?” Ngọc quay đầu lại nhìn con bạn thân.

“Cũng chẳng có gì tao chỉ nói chuyện của bạn gái chúng mình thôi!” Nhi thản nhiên đáp khóe môi mỉm cười.

“Là chuyện gì?” Ngọc nghi ngờ.

“Là chuyện của bạn gái chúng mình chứ chuyện gì!” Nhi nhìn con bạn,xem ra nó hiểu quá sâu xa rồi.

Ngọc đơ ra 1 lúc.Ko phải chứ?!!!Con ranh,chuyện đó mà cũng dùng làm lý do được!!!!!!

Trường Phổ thông trung học đống đa có 1 phòng gọi là phòng thực hành,học sinh thực hành môn hóa sẽ tới đây để làm thí nghiệm.Vì ko mấy khi được tiếp xúc với ống nghiệm và phản ứng trực tiếp nên các giờ thực hành đứa nào cũng rất thích thú,nhưng còn việc viết báo cáo lại làm chúng nó ngán tận cổ.Tuấn Tú ko thích thực hành,nhưng vì giờ thực hành nào cũng điểm danh và phải nộp báo cáo tính điểm nên có ko muốn đi cũng cứ phải vác xác đi.

Và lúc này tâm trạng của anh trông vô cùng u ám.

“Đại ca làm sao đó?” 1 tên nói nhỏ hỏi mấy thằng bạn.

“Có lẽ thiếu ngủ!” 1 thằng phỏng đoán.

“Mày ngu sao!Đại ca vừa xuống y tế ngủ cả tiết còn gì!”

“Chắc là đang ngủ ngon bị đánh thức!” 1 thằng khác thêm vào biện chứng.

“Ukm cũng có lý.Bình thường anh ấy ghét nhất bị đánh thức mà!” hắn gật gù ra chiều đây có lẽ là lý do chính đáng nhất.

Thật ra thì đúng là Tú ko được ngủ đủ giấc thật.Nằm trong phòng y tế cứ nhớ lại lời nói khiêu chiến của cô lại làm anh ko ngủ được.Kết quả là gần hết tiết thì bỏ phòng y tế,thử đi ra sân sau do thám quân tình.Biết người biết ta trăm trận trăm thắng,cho nên chỉ là do tò mò muốn do thám quân tình thôi.Thật sự chỉ có thế thôi.Thế là đầu thì nghĩ chân thì bước,tới khi tới cổng sân sau thì lại thấy 1 cảnh tượng vô cùng thú vị.Cô ta đang nũng nịu bám chặt lấy tay ông thầy giáo thể dục,mà bọn con gái thường gọi là ông thầy yêu con gái 1 cách thái quá.Lập tức trong lòng hắn nổi lên cảm giác ko vui,trong lòng ngực thấy bức bách khó chịu.Rõ ràng nói là sẽ ko nương tay,còn đưa ra lời cảnh báo nữa,hắn cứ tưởng cô sẽ làm gì đó,cuối cùng thì..Đang ngồi làm trò với ông thầy già?Ko phải định dùng ông ta cho anh bài học chứ?Có kiếm cũng kiếm người nào trẻ trẻ chút được ko?

Cho nên,kết luận tổng quan đó là do cô ko tính kế để phản công,nên người đáng lý ra sẽ bị trả thù nay ko bị trả thù nữa,và đang vô cùng khó chịu.

Sau giờ thực hành hóa,bọn học sinh từ từ ra khỏi phòng thực hành,hòa vào cái sân trường như ong vỡ tổ.Hắn lơ đễnh nhìn lên lầu 3,lớp 12A9 bên ngoài hành lang có mấy cô gái đang truyện trò vui vẻ.Con nhỏ đó đang ngồi trên thành lan can nói chuyện tíu tít,chắc là làm nũng được với ông thầy nên vui lắm hả.

Hắn bước nhanh đi về phía cầu thang cạnh lớp mình,ko muốn ngẩng đầu nhìn lên nữa,nhưng cứ mỗi bước đi lại càng thấy tâm trạng mình ko được tốt thêm nữa.Ngồi vào lớp hắn dựa người vào ghế,cũng chẳng rõ mình đang bị làm sao.Ko bị trả thù có nghĩa cô ta hoàn toàn ko nhớ tới hắn,hoàn toàn ko tức giận vì hành vi của hắn.Cô ta hoàn toàn ko để ý 1 chút nào.Rốt cuộc con khủng long này… phải làm sao?Nghĩ tới đây hắn chán nản thò tay vào ngăn bàn,tìm cái máy psp để giải sầu.

Sờ xoạng 1 lúc hắn chạm vào 1 cục hình chữ nhật man mát bằng nhựa,chiều dài tầm 12cmm.Hắn cầm lấy định nhấc ra,nhưng.. ko nhấc được.Hắn tò mò nhìn vào đúng là Psp của hắn,nhưng ko biết tại sao giờ đang dính vô cùng chắc chắn vào ngăn bàn.Hắn hít 1 hơi kéo lần nữa.Nhưng vô hiệu.Thử kéo lần nữa,vẫn vô hiệu…Tới khi bàn tay hắn đỏ lừ,cái bàn cứ rung lên rầm rầm mà cái máy vẫn kiên quyết nằm yên tại chỗ.Hắn tức giận gào lên "Trần Hiểu Nhi!!"

"Cái tiếng gì thế?" Ngọc ngơ ngác nhìn về cuối hành lang.Hình như vừa nghe tiếng gào tên con bạn.

Nhi khẽ nhếch mép 1 nụ cười ma quái,để lộ ra cái răng khểnh,lúc này trông cô chẳng khác nào Dracula.Mới chỉ là bắt đầu thôi.

Mấy thằng đàn em của Tú ngồi hì hục mãi,cuối cùng cũng cậy được con psp ra khỏi cái ngăn bàn.Chúng lâu mồ hôi trên trán,keo 502 đúng là thần kì thật.Nhưng tới lúc lấy ra được thì con psp mới cũng trông thê thảm như vừa được lôi ra từ kho phế thải.Hắn tức giận nhìn con máy.Đây là câu trả lời của cô đúng ko?Rồi đột nhiên ko đừng lại được mà nở 1 nụ cười.

"Đại ca bị sao vậy?" cậu học sinh nhìn thằng bạn bên cạnh ái ngại nói rất nhỏ.

"Ko biết nhưng tốt nhất ko nên nói gì hết!" cậu bé kia trả lời.

Lại 1 giờ toán nữa đến với lớp 12A14,nhưng lần này có 1 sự khác biệt,tên nhóc ngồi bàn cuối đang hoàn toàn tỉnh táo và nhìn ra ngoài suy tư.Hắn đang suy nghĩ tiếp theo nên làm gì,và hơn nữa còn có 1 lý do khác khiến hắn ko thể ngủ,đấy là thầy VH vẫn luôn giám sát hắn từng giờ.Ai từng bảo rằng thầy vô cùng dễ tính,ai từng bảo rằng thầy rất mẫu mực?Rốt cuộc là ai nói thế?Tại sao ko nói thêm là thầy có trí nhớ rất rất tốt?Để chỉ sau 1 giờ toán hắn từ 1 con người vật vờ nơi cuối lớp trở thành tấm bia nhắm tới của thầy VH.Hắn tự thở dài,cái chiêu này của cô ta cũng thật quá tàn nhẫn đi,tin đồn tình yêu trong sáng còn chưa chấm dứt giờ lại phát sinh thêm 1 người có tình ý,cuối cùng hắn phải làm nhân vật chính tới bao giờ?Còn đang mải thả hồn "để gió cuốn đi" thì bỗng nhiên bóng hình thân quen xuất hiện ngay bên cạnh hắn.Hắn mơ màng nhìn lên,đột nhiên trong bán cầu não phải của hắn hoạt động đưa ra hình ảnh cái mặt nhọn hoắt cái kính tứ giác,kèm thêm cái trán nhẵn bóng,cặp môi súp pờ men ngậm ô mai xuất hiện trước mặt hắn,rất rất rất mún cười mà hắn đành cố nuốt vào trong.

"Đang giờ học anh làm gì thế?" thầy giáo toán hết sức nghiêm túc nhìn cậu học trò hỗn xược,lần đầu trong đời thầy giáo thầy có cảm giác bị sỉ nhục như thế.Ôi cứ tưởng rằng học trò mình ngoan tới lúc phát hiện ra thì chúng đang bôi nhọ hình tượng của mình rồi.Còn gì đau khổ hơn khi có 1 học trò như thế này?Còn gì đau khổ hơn khi nhìn thấy cái mặt nhọn hoắc của mình lại chúm chím ngậm ô mai như thế này?Còn gì đau khổ hơn khi chúng nó cười với mình thì mình tưởng vì chúng nó quí mình??Ôi trái tim người thầy giáo,tình yêu thương học trò vô bờ bến nay dâng trào như đại hồng thủy.

"Dạ em.." hắn còn đang cố gắng dùng bán cầu não trái để suy nghĩ xem rốt cuộc có cái lý do gì thích hợp đây còn chưa kịp khởi động máy,thì đã nghe loạt đạn thứ hai của ông thầy nã rầm rầm.

"Vở của anh đâu?" ,đây là chiêu thứ 2 của các giáo viên.Đó gọi là bới mèo ra bọ,bới lông tìm vết,hay còn có 1 tên gọi khác vô cùng ngắn gọn,xúc tích nhưng bất cứ đứa học sinh nào nghe thấy cũng chỉ muốn khóc ròng,đấy chính là "đì".

Hắn ko nói thêm gì nữa,nhìn ông thầy.Thầy ơi,thầy muốn bắt lỗi thì cứ bắt lỗi mắc mớ gì phải kiếm cho đủ lý do.Nghĩ thế nhưng hắn vẫn thò tay vào ngăn bàn,rút ra 1 quyển có tên là vở toán,ném lên bàn ko nói thêm câu gì.Trong đầu thì nghĩ,thầy kiểm tra cứ kiểm tra,em ko ghi bài đấy tiếp theo thầy muốn làm gì?

Thầy VH cầm quyển vở của hắn lên,đôi môi cong xuống nghiêm nghị nhìn hắn 1 cái liếc hiểm rồi mới chậm rãi giở vở ra.

Người ta vẫn thường bảo thực tế ko bao giờ giống như người ta tưởng tượng.Đó là 1 khoảng cách xa,vô cùng xa.Bởi vì,đôi khi thực tế còn.. xấu..xấu hơn tưởng tượng rất rất nhiều.

Vừa giở được vài trang từ trong quyển vở đã rơi ra 1 vài tờ giấy gì đó hình chữ nhật.Hắn nhìn những tờ giấy rơi xuống đất tự hỏi,gì thế nhỉ?Chưa từng thấy bao giờ.Thầy Văn hóa lườm hắn 1 cái rồi chậm rãi cúi người xuống nhặt hết 3 tờ giấy lên xem.Sau khi xem xong mặt thầy lại biến sắc lần nữa,nhưng lần này đầu tiên là đỏ lừ,khẽ ho 1 tiếng rồi quay đi,Tới khi quay lại,cái gương mặt hình nón của thầy bừng bừng lửa giận..Giận vô cùng giận,trông thầy như cái ống khói tàu lửa đang phả khói phì phì,rít còi inh ỏi.Đôi vai gầy của thầy bắt đầu run run,gương mặt vốn lồi lõm ko bằng phẳng vì tuổi già của thầy nay càng trũng sâu như vừa bị sạt lở đất.Đôi lông mày nhíu lại thành những vết nứt dài trên gương mặt,cái kính dày cộp lại lóe lên 1 tia sáng bức bối.Đôi môi khô cằn thâm đen vì thuốc của thầy méo xẹo rít lên 1 cách giận dữ "HOÀNG TUẤN TÚ Anh đến trường để làm cái trò này hả?!"

Hắn còn chưa hiểu đầu cua tai nheo,chỉ biết 1 điều giờ này thì ra bức vẽ của con khủng long cũng thật là tử tế đấy chứ.Cô ta vẽ mặt thầy giáo nhẫn thín à.Giờ nhìn thầy ko khác gì mặt ruộng mùa khô.Trông thật thê thảm.

Thầy ném mạnh 3 mảnh giấy xuống mặt bàn trước mặt hắn tức giận.Hắn mới cúi xuống nhìn cho rõ,rốt cuộc giấy gì mà thần kì khiến thầy thay đổi nét mặt liên tục như thế?Và cuối cùng người thay đổi nét mặt lại chính là hắn.

Ko phải chứ?Trần Hiểu Nhi,cô.. cô.. cô..Cô kiếm cái của nợ này ở đâu ra vậy?Mấy mảnh giấy ấy thì ra là mấy bức ảnh,trong ảnh là 3 cô gái trên người hổng mảnh vải che thân,đang ở các tư thế vô cùng nhạy cảm.Hắn bỗng chốc tim đập mạnh,đầu quay quay.Hắn rốt cuộc là đang đối diện với 1 đứa con gái 17t hay đang đối diện với 1 thằng nhóc con trai của ma vương đây?Cái thứ ảnh này,rốt cuộc cô ta kiếm ở đâu ra?Cái kế này… rốt cuộc là cô ta muốn gì đây?

Hắn ngước lên nhìn thầy văn hóa 1 cách cầu cứu,thầy ơi thầy anh minh thần võ ko phải thầy tin mấy bức ảnh này của em thật chứ?Thầy ơi thầy thông minh như vậy,đầu thầy to hơn cả thân người chắc chắn não thầy cũng rất rất lớn,thầy ko thể mắc 1 cái bẫy đơn giản thế này chứ?Thầy ơi em như thế này từ xưa đến nay chỉ coi phim AV chứ có bao giờ em xem ảnh đâu,xem ảnh đâu có hứng thú bằng xem phim được,cái thể loại nhạt nhẽo này em đâu có thèm xem chứ.Ảnh đâu có cử động được,lại càng ko có âm thanh,nhìn đi nhìn lại cũng chẳng động đậy tí nào cả.Em ko bao giờ lại đi xem cái thứ chả có tính hấp dẫn gì thế này!.Thầy.. em bị oan thật mà!

Nhưng thầy văn hóa kết cục vẫn hoàn toàn bỏ ngoài kính ánh mắt cầu khẩn của hắn,đúng như cái tên nói lên tất cả của mình,do thầy rất văn hóa nên cư xử cũng rất văn hóa,nhưng tới khi cư xử thiếu văn hóa thì lại vô cùng ko có văn hóa..

"Anh cất sách vở lên đứng cột cờ đợi tôi!" thầy lạnh băng phán.

Hắn như sét đánh ngang tai.Ko .. ko phải chứ thầy?Chỉ vì mấy cái ảnh ko có chút kích thích nào thế này mà bắt em lên đứng cột cờ sao?Thầy đừng đùa em chứ?

"Còn đứng đấy làm gì?Muốn tôi nhờ người tới khiêng anh đi à?" thầy nói mỉa mai.

Cả lớp khẽ lầm rầm.

"ko phải thầy đang nhắc tới nam chính trong truyện tình học đường chứ?Thì ra cả giáo viên cũng biết."

"Thế tức là đúng rồi!Ko ngờ hotboy lại là dân đồng tính."

"Nhưng trước đây anh ta cặp với nhiều người lắm mà,ko lý nào"

…

Hắn nghe ko nổi,đành nhắm mắt mím chặt môi uất hận.Trần Hiểu Nhi,lại bị cô chơi 1 vố.Cô có cần thiết bạc tình vậy ko?Tôi cùng lắm chỉ làm sách vở cô ướt thôi,còn cô lại đem ảnh khiêu dâm kẹp vào vở tôi.Con khủng long kia,rốt cuộc cô tính làm gì đây.Truyện tình học đường cô viết còn chưa giảm độ hot,cô đã lại cho tôi thêm 1 tình tiết mới rồi.Rốt cuộc cô còn tính vùi dập tôi bao nhiêu nữa.Con nhỏ chằn ăn.

Hắt xì..

Lúc này trong lớp 12A9,đang là sinh học.Nhi vừa hắt xì hơi 1 cái ko chủ ý.Tuy quần áo trên người đã khô nhưng vẫn là cứ thấy hơi lạnh lạnh.Đúng là mùa đông có khác,lạnh quá đi!!

Hoàng Tuấn Tú lần đầu tiên thấy mình thê thảm thế này.Trong 19 năm qua chưa bao giờ hắn ta bị đứng ở dưới cột cờ chịu tội.Mỗi khi có học sinh nào vi phạm nội qui cực kỳ,cực kỳ nghiêm trọng giáo viên mới bắt ra cột cờ đứng để điểm mặt thị chúng.Giống 1 loại hình trừng phạt như cạo đầu bôi vôi,thả bè trôi sông ngày xưa.Nhưng từ khi vào cái trường này anh mới chỉ thấy có 3 lần có người bị đứng phạt ở cột cờ.Lúc đó nghĩ trông chúng nó thật thê thảm,ai bảo ngu ngốc gây chuyện còn để bị bắt,thậm trí còn cười thầm.Nhưng ko bao giờ ngờ có ngày người đứng đây lại là mình.Đúng là ko ai nói trước được tương lai,cười người hôm trước hôm sau người cười là thế đấy.

Ngậm ngùi mà chua xót thương thân oán phận cho thân phận bần cùng của mình.Đột nhiên 1 làn gió thổi qua làm hắn tâm trạng càng thêm khó chịu.Trong đầu lại vang lên bài thơ "Gió hiu hiu hề,nước sông DỊch lạnh ghê,tráng sĩ ra đi ko trở về!".Nước mắt như tuôn ra.Khủng long bạo chúa,tôi chỉ làm ướt sách cô thôi,có cần thiết phá tôi vậy ko?Làm tôi đi tong con psp thì thôi đi,giờ lại cho tôi ra đứng hạ cờ thế này hả?Tuy đúng là mình ko bao giờ tham gia đầu tuần kéo cờ,nhưng cũng ko cần phải đứng đây để bù lại thời gian đã mất chứ??

Cuối cùng thì hồi trống cũng vang lên,mấy giáo viên đi qua cứ nhìn hắn như thể sinh vật lạ,hắn thật chẳng còn biết giấu mặt vào đâu.Tất cả cũng tại cô ta.Hoàn toàn là lỗi tại cô ta.

Trên tầng 3 dãy nhà A,có 1 cô gái đang nhìn xuống cột cờ với 1 thân thể đang đứng im lặng cạnh cái cột sắt lạnh băng,trên môi nở 1 nụ cười.Hoàng Tuấn Tú,tôi đã nói rồi phải ko?Anh ko gây thì tôi cũng ko gây,tốt nhất nên tránh xa tôi ra 1 chút,đồ công tử bột.

Thầy văn hóa đã bước xuống sân,nhìn thằng học trò bất trị đang co ro,thầy lườm nó 1 cái rồi nói "Đi theo tôi!"

Hắn lẳng lặng đi theo sau,ôi lại là cái văn phòng.Từ khi gặp phải cô ta lần thứ 2 tới văn phòng rồi đấy.Ko phải xui vậy chứ?

Thấy hắn bước vào theo sau thầy Vũ,bảo vật quốc gia liền đứng dậy hỏi.

"Có chuyện gì vậy?" trong lòng thầm nghĩ,ôi ko phải sẽ có thêm cái kính gọng vàng nữa chứ?

"Thầy xem đi!" thầy Vũ vô cùng bực bội ném 3 tấm hình xuống bàn.

Quốc Bảo dân tộc tò mò cúi xuống,sau đó thì..Ôi quá sức hot,quá sức chịu đựng của thầy rồi..Thầy đỏ mặt tía tai,máu mũi chảy ra.Trời ơi,Hoàng Tuấn Tú em có hàng nóng mà giữ làm của riêng bao lâu.

Thằng nhóc chán chả buồn nhìn,ko phải chứ?Mới có thể đã chảy máu cam.Chắc chắn là thầy ko xem AV được rồi,nếu xem chắc thầy chảy máu mà chết quá.Thật đáng thương.

Văn hóa bực bội ngồi xuống ghế,tay đặt lên bàn,nhìn tướng thầy lúc này thật vô cùng nam tính,ko giống như cái tướng còm nhom lúc nào đi cũng gù lưng vô cùng biết thân phận của thầy.Bọn học sinh bây giờ thật là,mới tí tuổi đầu,nứt mắt ra đã xem mấy cái thể loại tranh ảnh thế này,thì làm sao còn học hành gì nữa.Nhớ lại ngày xưa lúc bằng tuổi chúng nó,thầy còn chả biết trẻ con làm sao sinh ra,đến lúc cưới vợ đêm động phòng còn thấy ngại đến chín cả mặt.Vậy mà giờ,chúng nó.. chúng nó.. nhìn tơ hơ thế này mà hoàn toàn ko phản ứng tí nào.Ko phải mình vô dụng thế chứ??Chẳng nhẽ lại ko bằng thằng nhóc cấp 3 này?

Trong lòng thầy có chút ghen tị,nhớ cái ngày xưa nắm tay ko dám nắm,tối tân hôn đèn chưa tắt thì chỉ dám nhìn ko dám động thủ.Tới lúc tắt đèn rồi cũng chỉ dám tiến quân từ từ.Vậy mà giờ chúng..Quá tân tiến,quá tân tiến rồi.Mình lạc hậu vậy sao?

Thầy văn hóa có vô cùng nhiều suy nghĩ về văn hóa sống ngày nay,lại tự so sánh với bản thân mình trong tâm ko khỏi có chút hoang mang.Chẳng nhẽ thầy lại lạc hậu tới thế.Nhưng mang tranh ảnh này tới trường,cũng thật to gan chứ.

Văn hóa suy nghĩ chán,tự kỷ chán,cuối cùng càng nghĩ càng thấy mình quá lỗi thời,quay sang bên giám thị nói 1 câu "Thầy là giám thị,vậy thầy quyết định xử phạt đi!"

Quốc Bảo mặt biến sắc,tay ko dám đẩy gọng kính vàng nữa,quay sang nhìn bà vợ bé nhỏ đang đứng đó,nuốt nước bọt cái ực.Rốt cuộc nên làm gì?Xử phạt,dĩ nhiên ko được rồi.Bây giờ là lúc nào,là gần tới tết dương lịch đấy.Thầy ko định cho tôi nhận quà tết sao thầy Vũ.Trong thâm tâm thầy khóc ra máu,nhưng lại hoàn toàn ko biết nên làm gì.

"Được rồi thầy cứ để tôi suy nghĩ trường hợp này." Cuối cùng nam chính đành phải tính kế trì hoãn trước rồi tính tiếp sau.

Thầy Vũ ậm ừ rồi đứng dậy lên lớp tiếp để giảng bài,ko buồn quay lại để nhìn lấy 1 lần,thầy sợ rằng sự tự kỉ của mình lại quay lại.

Lúc này bảo vật quốc gia mới kéo tay Tú nói rất nhỏ "Trò làm gì thế hả sao lại mang mấy cái hình này đến trường?Muốn xem cũng phải cất cho kĩ chứ!"

Hắn nhăn mặt,ko phải chứ thầy,trông em khỏe mạnh thế này mà chỉ xem có mấy cái ảnh đã thỏa mãn rồi ý ạ?Em chỉ xem phim AV mấy cái thể loại ảnh chả có tí cảm xúc,tiếng động,chuyển động này xem làm gì cho mất thời gian.Bụng thì nghĩ vậy nhưng hắn đành nói "Ko phải của em!"

Quốc Bảo nhìn hắn ngạc nhiên "Vậy của ai?"

Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên hình ảnh 1 cô gái bé nhỏ,đứng như con sen ở giữa cái phòng hội đồng này,đôi mắt đen láy cụp xuống.Bao nhiêu lời định nói đều bị hắn 1 hơi hít vào trong "Của anh em.Em ko biết nó kẹp vào vở em lúc nào!"

Quốc Bảo nhìn hắn,nói thì nói vậy nhưng ai biết là đâu.Nhưng thôi cứ xem như lão ta tin đi,dù sao 2 cái kính gọng vàng vô cùng,vô cùng đáng tin "Thì ra là hiểu lầm.Nhưng nếu thầy Vũ ko hết giận thì thầy cũng ko còn cách nào khác.Em biết đấy." bảo vật vừa nói mày hơi nhíu lại.Quả thật thầy ko muốn tự mình làm mất quà tết của mình đâu.Nên thầy vô cùng,vô cùng ko muốn phạt em.

"Thầy nghĩ em nên có lời với thầy Vũ thì tốt hơn.Chúng ta cũng ko ai muốn làm to chuyện này đúng ko?" bảo vật nói nhỏ với hắn,đôi môi như 2 trái chuối úp vào nhau chuyển động,đôi mắt thầy nhìn xung quanh thật nhanh xem liệu có bất cứ ai có thể nghe thấy lời vừa rồi ko.Đúng là có tật giật mình mà.

Hắn nở 1 nụ cười nhìn cái gương mặt bảo vật cần bảo tồn mà nghĩ,quả nhiên vàng lên giá cao thật.Rồi hắn mỉm cười "Em hiểu rồi!Cảm ơn thầy!"

Quốc Bảo vui mừng ra mặt,vỗ vai hắn "Rất thông minh!Được rồi về lớp đi!" trong bụng nghĩ,đừng quên ơn thầy nhé.Tết âm lịch cũng sắp đến rồi,thầy luôn luôn ở nhà.Hí hí hí..

"Tối nay tao ko đi được!" hắn nói.

Đầu dây bên kia hỏi gì đó,hắn nhăn mặt "Để tao giải quyết xong việc đã nếu sớm tao sẽ qua." Nói rồi cụt máy.Nhìn lên ngôi nhà 3 tầng xây mái bằng trước mặt,đôi mắt nâu của hắn thu lại dịu dàng.Tay bấm chuông.

1 người phụ nữ béo tốt,tóc xoăn như mì sợi,mặc 1 cái áo thun nỉ dài tay,1 chiếc quần vải màu đen ôm lấy cặp giò heo chạy ra mở cửa.Nhìn cậu trai sáng sủa,điển trai,trắng trẻo ngoài cửa ko khỏi xuýt xoa "Chà con cái nhà ai đẹp trai quá!" rồi đon đả dùng bàn tay chắc thịt của mình ra mở cửa.

Hắn lễ phép khẽ gật đầu chào "Em chào cô,em là học trò của thầy Vũ!"

Người phụ nữ à 1 tiếng mắt híp lại nhìn cậu trai trẻ rồi lập tức "Vào nhà!Em vào nhà đi!Để cô đi gọi thầy." nói rồi dẫn đường cho hắn đi vào phòng khách,rồi mau mau di chuyển cái thân hình phì nhiêu màu mỡ của mình lên cầu thang, "Ông ơi,nhà có khách."

Một lúc sau có tiếng bước chân và cuối cùng người mà hắn chờ đợi cũng xuất hiện nơi những bậc thang.Thoáng thấy cậu trai trẻ tuổi tài cao,khuôn mặt văn hóa hơi nhíu lại.Bước chân xuống ngồi xuống ghế đối diện cậu học trò,ông nói chậm rãi "Trò đến có chuyện gì?"

Hắn nở 1 nụ cười của thiên thần ngoan ngoãn,trong lòng thì ác quỉ lộng hành, "Dạ thưa thầy,em biết sáng nay là em sai.Nên em đến mong thầy tha lỗi ạ!" vừa nói hắn vừa đặt cái giỏ quà to như quả núi nhỏ,nào

rượu tây nào thuốc ngoại,nào bánh đắt tiền được gói lại cẩn thận,làm hắn xách cũng muốn đau tay.Tất nhiên là ko thể thiếu hoa đồng tiền đặt ở trong rồi.

Thầy văn hóa nhìn giỏ quà to có khi gấp đôi chiều ngang người thầy,ko khỏi chạnh lòng.Cái thằng nhóc này ở lớp đã mang ảnh nóng,vẽ bậy trên sách miệt thị ta,giờ lại còn mang cả giỏ quà to đến,ý chê ta gầy còm,yếu sinh lý chứ gì?Ta đâu có ngu đâu. "Anh mang về đi!Tôi ko dám nhận!"

Ấy ấy,đấy gọi là có tật giật mình.Khi mà mình có điểm yếu gì cứ có ai hay sự vật nào liên quan thì ta lại cứ nhận vơ vợ thằng nhân là đang nói mình.Cũng là 1 trường hợp của sự nhảy cảm thái quá hay còn có thể dùng 1 từ là biến thái để hình dung.

Hắn hơi nhíu mày,vẫn cố tỏ ra nhiệt tình "Dạ em biết lỗi thật rồi mà thầy,đây là thành ý của em,mong thầy đứng từ chối!" hắn nói gương mặt điển trai khẽ nhíu mày vẻ tội lỗi.

"Tôi đã nói ko là ko!ANh mang về cho tôi!" thầy văn hóa vô cùng cương quyết.

Nhưng đang lúc sức sống thầy xung mãn như thế thì.. Bốp..

Cô giáo vừa từ bếp quay lại trên tay cầm theo 1 cái khay có mấy cốc trà mời khách.Nhìn giỏ quà to cỡ người mình trên bàn,lại đập ngay vào mắt là cái gì như phong bì trắng trắng,mắt cô sáng lung linh,trong đầu thì nghĩ "Đẹp trai,sáng sủa đúng là biết cách cư xử hơn người khác.Còn cái lão già cà queo như con cá ngựa khô nhà này thật là.."

Hắn đần mặt,nhìn cái góc khay va chạm với cái đầu hói của thầy mà ko khỏi bàng hoàng.Bạo hành gia đình ….Hèn gì,người thầy mới choắt như thế,bị hành hạ như vậy lớn làm sao được.Trong lòng hắn nghĩ,nhưng cấm có dám biểu hiện ra.Chỉ đành ngồi im,vờ như ko thấy gì hết.

Cô giáo đon đả mời hắn uống trà,hắn lễ phép nhận lấy bằng 2 tay,đưa cốc trà lên miệng mắt ko dám nhìn thẳng vào ông thầy đáng thương của mình.Đột nhiên giờ hắn hiểu tại sao mà ở lớp thầy vô cùng,vô cùng nguyên tắc.Chỉ cần im lặng là thầy cho qua luôn.Quả thật giờ mới hiểu sâu sắc nỗi lòng của thầy giáo.Hèn gì thầy lại yêu sự im lặng như vậy.

Cô giáo đon đả nhìn hắn cười,hắn chỉ dám giả vờ con nai vàng ngước mắt lên nhìn rồi lại cụp xuống ra chiều xấu hổ.Trong đầu người phụ nữ trước mặt thì nghĩ "Càng nhìn càng thấy đẹp trai,lại còn rất lễ phép!Thật ưng mắt!"

Thầy văn hóa nhìn bộ dạng hài lòng của bà vợ,trong lòng tự kỉ lại trào dâng.Rõ ràng cái tên nhóc này đang muốn trêu ngươi thầy giáo mà.Tiên học lễ,hậu học văn,thế mà nó dám lôi thầy nó ra làm trò đùa thế này đây.Lần này thầy mặc kệ là sẽ bị hành hạ bao lâu sau khi tên học trò này về,nhưng quyết tâm phải 1 lần vùng dậy khởi nghĩa,ko thể để thế gian coi thường thế này được.Nghĩ là làm,thầy đập tay thật mạnh vào thành ghế.

Rầm..

"Tôi đã bảo tôi ko nhận!Cậu về nhanh cho tôi!" oai hùng,tự bản thân thầy cảm thấy mình hôm nay sao oai hùng quá.Bình thường cứ về nhà là thầy lầm lũi như con chuột chũi,vợ gọi thì tới,ngồi cạnh bà nhà mà cứ như ngồi trên bàn chông,ho ko dám ho mạnh,thở ko dám thở dài, kết quả là ở trong nhà thầy,người nói nhiều luôn là vợ.Vợ là nhất.Vợ là đại nhân,còn thầy chỉ là tiểu tốt.Đã bao nhiêu năm nhìn nắm đấm càng ngày càng to ra,chắc thịt của bà vợ là bấy nhiêu lần khởi nghĩa bất thành của thầy.Thầy thì cứ ngày càng gầy gò,còn vợ thầy cứ ngày càng béo tốt.Cứ như thể thầy chưa đủ đáng thương với chiều cao khiêm tốn ko bằng.Nhưng thầy lại có 1 điều hài lòng duy nhất,cho tới ngày hôm kia,đấy là dạy học.Nhìn cái ko khí lớp học yên ắng khi thầy giảng bài,bỗng chốc thầy thấy ôi sao mình vĩ đại quá.Chỉ có duy nhất nơi đó,người ta mới biết nể biết sợ thầy,biết lắng nghe thầy nói.Thầy giống như thánh nhân cầm đầu lũ trẻ,hướng dẫn chúng trưởng thành.Ôi nghề giáo,mới vĩ đại làm sao?Thế nhưng cái thánh đường của thầy,chỉ vì thằng nhóc này,đạp 1 cái mà vỡ tan tành.Thật đúng là..Ko thể tha thứ..Tuyệt đối.. Tuyệt đối ko thể tha..

Hắn nhíu mày trễ xuống,đôi mắt mở ra vẻ đáng thương "Thưa thầy.."

Cạch..

Đôi mắt thầy văn hóa sau cặp kính mở to,cái cổ toàn xương của thầy quay sang bên trái,yết hầu của thầy khẽ di động,thầy vừa nuốt nước bọt cái ực.

"Ông vừa nói gì nhỉ?" bà nhà thầy vừa đặt cốc trà xuống cái đĩa vô cùng mạnh,đôi tay mập ú cầm cái quai cốc khiến cho nó như sắp sứt ra,đôi mắt híp lại thành 1 đường cong,đôi môi dày đang nở nụ cười để lộ hàm răng hạt ngô.Ko khí quanh người bà tỏa ra hơi lạnh như mùa đông mở tủ lạnh vậy.

Thầy khẽ nhíu mày,đường chân chim lại hiện rõ trên gương mặt,nhưng giờ ko phải là sạt lở đất như ban sáng,mà nó trĩu xuống như bột mì bị kéo dài ra.Tuy thời tiết cuối tháng 1 gần tết lại chẳng nóng nực gì,mà đột nhiên thầy ngồi trong nhà lại toát mồ hôi.

"Tôi bảo cậu ta mang đồ về!" ko được,trước mặt học trò mà để bị vợ quản thì còn ra thể thống gì.Ko được tuyệt đối ko được.Văn hóa là phải tiến bộ,phải phát triển,phải cư xử đúng mực,phải thật văn hóa.Nghĩ sao làm vậy,thầy liều cái thân xác thiêu thân của mình xông lên.

Vợ thầy ko nói gì,môi vẫn cười đưa cốc trà lên miệng uống,rồi đặt xuống bàn nhẹ nhàng quay sang nhìn thầy cười rất dịu dàng. "Ông có biết là mình đang nói gì ko?"

Văn hóa thấy tay mình lạnh toát,nhưng vẫn nắm chặt thành ghế để tránh run cố chấp nói nên luận điểm của mình "Tôi nói tôi ko nhận quà bà để cậu ta về đi."

"Thật à?" vợ thầy khuôn miệng tươi cười nhìn thầy đang chảy nước mắt,đôi bàn chân móng giò đè chặt hơn xuống càng con cua.Rít thật khẽ qua đôi môi vẫn đang mỉm cười "Dạo này ông bắt đầu lẫn rồi à?" tiếp tục di di cái móng heo của mình 1 cách tàn nhẫn.

Hắn nhìn ông thầy,cái cổ xương gầy toàn da với gân nhẽo nhẽo đang gồng lên chống chọi cơn đau,đôi môi tím tái cắn chặt,mồ hôi đầm đìa trên cái vùng lãnh thổ khô cằn nứt nẻ bên trên đôi chân mày,trong lòng ko khỏi thương xót.Xem ra con khủng long của mình vẫn còn hiền lành chán,ít nhất cô ta ko xử dụng bạo hành.Hơn nữa người cô ta nhỏ thế có dẫm chắc cũng ko đau đến thế đâu.

Sau khi trừng phạt con cá ngựa ốm yếu xong,con heo quay ra nhìn hắn vui vẻ "Cô cám ơn em nhé,em khách sáo quá!" nói rồi đôi bàn tay mập mạp tiến tới giỏ quà mà ôm về phía mình ko khỏi xuýt xoa,toàn đồ ngoại thế này chắc chắn ko phải rẻ.Đôi mắt ko rời khỏi được cái phong bì lấp lánh nằm kia,trong lòng tự hỏi ko biết là bao nhiêu đây?

Hắn chỉ cười bẽn lẽn "Em cám ơn cô!"

Bà văn hóa dùng bàn tay mập mỡ vỗ hắn 1 cái "Ôi em là học trò của nhà tôi cũng xem như người nhà,khách sáo làm gì!!"

Hắn bị đánh 1 cái đau điếng,nhưng vẫn cứ phải cố gắng cười.Trong lòng lại càng thấy thương ông thầy mình hơn.Hắn là trai tráng khỏe mạnh còn thấy đau vậy,ko biết làm sao ông ý chịu nổi tới ngày nay.Trong lòng ko khỏi có chút nể phục.

Cười tới híp mắt nhìn giỏ quà rồi quay sang liếc ông thầy 1 cái cảnh cáo,trôi đôi mắt nhỏ tí của bà văn hóa ánh lên ánh nhìn hung dữ "Tôi đã nhận quà rồi,ông liệu mà làm!" lườm xong rồi,bà quay đầu sang nhìn cậu chàng điển trai trước mặt,đôi mắt híp lại,gò mà béo mập cũng cong lên bởi nụ cười của cái môi "Hai thầy trò ngồi chơi nhé!Cô xin phép!" nói rồi bà ôm giỏ quà phi thẳng 1 mạch lên lầu.Để mặc cho ông thầy đang tìm lại hơi thở sau đòn tấn công vừa rồi.

Lúc này tâm trạng của văn hóa vô cùng nặng nề,cái chân thì đau nhức như gãy xương trên qui mô lớn,dạ dày quặn lại,thôi thế là xong rồi.Cái thằng học trò này nó thấy hết rồi,giờ ông còn gì là oai phong ở trường nữa.

"Thưa thầy,thầy tha lỗi cho em!" hắn nói ra chiều vô cùng hối lỗi,gương mặt hơi cúi thấp xuống.CHiêu này học của con khủng long.

Thầy văn hóa chả còn biết nói gì.Chỉ day day thái dương.

"Em sẽ ko nói với ai đâu ạ!" hắn nói,đôi mắt hơi ngước lên xem VH có phản ứng gì ko?

Quả nhiên con cá ngựa chuyển động người hơi hướng về phía hắn,đôi chân mày cũng dãn ra.

“Em tuyệt đôi ko nói với ai chuyện hôm nay đâu ạ!” hắn khẳng định lại. “Dù sao em mang quà tới tặng thầy cũng là chuyện ko nên cho ai biết đúng ko ạ?” hắn thêm lý do để níu kéo thêm chút tin tưởng.

Quả nhiên văn hóa bị làm cho cảm động. “Thật chứ?”

Hắn gật gật đầu,dù sao cái chuyện này cũng chẳng có lợi gì cho hắn khi nói ra hết.Thầy ơi có phải tại tuổi già nên đa nghi ko?Chuyện thầy có nuôi heo rừng ở nhà hay ko em hoàn toàn chả có hứng thú,em chỉ hứng thú tới việc em có bị kiểm điểm hay ko thôi.

Văn hóa suy nghĩ 1 lúc,so sánh lợi hại.Quà thì con vịt giời nhà này cũng nhận rồi,giờ bảo bà ta nhả ra,đừng có mà mong.Kể cả trái đất có bị mặt trăng đâm thủng,thì bà ta cũng phải ôm giỏ quà ấy chết chung,cho nên nghiễm nhiên xem như thầy nhận rồi.Hơn nữa nếu hắn ta đến lớp nói linh tinh ko phải chẳng còn đứa học trò nào sợ thầy sao?Đắn đo 1 lúc thầy bắt đầu thỏa hiệp.

“Lần sau ko được như vậy nữa đấy!” chút tự tôn cuối cùng của người thầy giáo phải giữ lại chứ.

“Dạ,em cám ơn thầy!” hắn đắc ý nhưng vẫn phải tỏ ra ngoan đạo,rồi đứng lên xin phép đi về,vốn là muốn nhanh chân đi chơi,hơn nữa tránh để khỏi thấy vài việc ko nên thấy.Giống như trong phim,biết vừa đủ để giữ mạng được rồi,kẻ biết quá nhiều thì thế nào cũng chết đầu tiên.

Khách muốn về,mà chủ nhà cũng hoàn toàn chẳng muốn giữ.Nghe hắn nói đi về trong lòng thầy văn hóa giãn ra thở nhẹ 1 tiếng,may quá,cuối cùng cũng đi về.Cái buổi nói chuyện ngượng ngập này cuối cùng cũng kết thúc bằng việc thất bại của lần khởi nghĩa đầu tiên cũng là cuối cùng của thầy.Thật thất bại.Nên tốt nhất để nhân chứng duy nhất đi càng xa càng tốt.

Đưa hắn ra cổng,mở cửa cho hắn đi về,thầy còn ko quên vỗ nhẹ vai hắn “Lần sau cẩn thận đấy!”

Hắn ngoan đạo dạ vâng,đang định đi ra ngoài thì thầy lại vỗ vai cái nữa,lần này khuôn mặt của thầy có vẻ vô cùng nghiêm túc.Hắn chột dạ,ko phải thầy đổi ý chứ?

Thầy bảo hắn cúi xuống lại gần đây,hắn có chút sờ sợ.Thầy.. thầy định làm gì em vậy?Nhưng vẫn miễn cưỡng cúi xuống nghe xem rốt cuộc có chuyện gì làm mặt thầy đổi sắc như vậy.

“Mấy cái ảnh đó,trò kiếm ở đâu vậy?” lời thầy rất nhỏ rỉ vào tai hắn,mắt thầy ko quên ngước nhìn vào trong phòng khách hướng cầu thang,sợ bóng dáng con heo rừng xuất hiện.

Hắn trố mắt,nhìn ông thầy văn hóa của mình 1 lần.Trong đầu ko khỏi hiện lên dòng chữ trên quyển sách toán “Đúng là vãi hàng thật!!”.

Hỗn chiến trường học – round 3 finished!!

Trận này xem như hòa,tỉ số vẫn ko đổi.

Khủng long bạo chúa 2 – Lãng tử 0

12. Chương 10

Chương mười : Hỗn chiến trường học – round 4

Từ xưa tới nay,dân tộc Việt Nam ta đã có rất nhiều những câu ca dao tục ngữ,hay còn được xem là văn hóa truyền miệng nói về các kinh nghiệm trong đời sống,hay những bài học ý nghĩa,tinh thần dân tộc giống như:

"Một cây làm chẳng nên non

Ba cây chụm lại nên hòn núi cao."

"Lá lành đùm lá rách"

"Anh em như thể tay chân

Rách lành đùm bọc dở hay đỡ đần!"

"Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ"

Vân vân và mây mây..

Cũng có vài câu tục ngữ như "ghét của nào trời trao của ấy",hay "thương nhau lắm cắn nhau đâu" vốn là rất có ý nghĩa,vốn rất đúng với sự thật.Nhưng mà tại sao mấy câu này trong trường hợp của Tuấn Tú và Hiểu Nhi lại hoàn toàn chẳng có tí logic nào hết.Kết quả của cuộc chiến tranh gần cả tuần nay là mỗi bên đều nhận hậu quả ko ít,và tính sát thương,hận thù của 2 con người mỗi ngày 1 tăng mạnh chứ hoàn toàn ko giảm.Để dễ hình dung thì có thể ví như giá đô la,với giá vàng trong cán cân kinh tế vậy.

"Đến rồi à!" thấy thằng bạn thân tiến tới quầy bar Duy chào mừng khá nhiệt liệt.Mạnh,Hiếu,Vũ cũng vẫy tay nhiệt thành khi thấy thằng bạn đang tươi rói xuất hiện.Dạo gần đây lâu lắm mới thấy hắn vui vẻ như vậy.Từ ngày bắt đầu cá cược hắn có chút trầm tư.

"Uống gì?" Duy hỏi hắn.

"Whisky,như thường được rồi!" cái thói quen uống rượu mạnh của hắn vẫn cứ ngày 1 tăng từ hồi bắt đầu cái trò cưa cẩm này.Tới giờ uống mấy loại rượu nhẹ hay cocktail thì cảm giác ko quen chút nào.

Duy gọi bartender rồi quay sang nhìn thằng bạn "Sao vừa đi đâu về?"

"Ko có gì,đi giải quyết vài việc!" hắn đáp thờ ơ đón lấy cốc rượu đưa lên miệng uống.

"Việc?Ko phải lén lút hẹn hò đấy chứ?" Duy nhìn hắn ánh mắt tà ác,thằng này dạo này tâm thần bất định hôm nay lại đột nhiên vui vẻ.Yêu rồi phải ko?

Hắn nhăn mặt chút nữa thì li vơ phun ra ngoài "Hẹn hò khỉ gì?Đi hối lộ!" hắn nói nhìn thằng bạn 1 cái.

"Hối lộ?Này thế còn vụ kia sao rồi?" Duy hỏi.Đã bao lâu rồi,mà hắn cũng vẫn chưa có tí tin tức nào.Được thì nói được,ko thì phải xù tiền ra chứ.

"Từ từ!" hắn nói lạnh băng,thấy hơi nghẹn nghẹn.Lâu vậy rồi cũng chẳng có tiến triển,hắn cũng có chút xốt ruột.Nhưng biết làm sao được,địch quá mạnh đi.Cái pháo đài ấy bắn mãi mà cứ trơ ra.Hắn cũng thấy bất lực.

"Này!Tao ko đợi mày mãi được đâu đấy!Cho mày thêm 15 ngày ko được là xem như mày thua!" thằng bạn quả quyết.

"Anh,chuyện gì thế?" 1 cô gái từ phía sàn nhảy tiến tới,ôm eo Duy nhìn người con trai mới đến đang ngồi uống rượu,trong lòng có chút xao động "Đẹp trai thật!"

"À ko có gì!Anh với hắn có cá cược!" Duy nói vòng tay ôm eo cô gái. "Đây là Linh!" hắn giới thiệu "Còn nó là Tú,bạn thân của anh!"

Hắn chỉ khẽ gật đầu với cô gái,ko thèm ngước sang nhìn.Trong đầu đang suy tính kế hoạch ngày mai.Thì cô gái ra bắt chuyện với hắn "Anh,anh là bạn của anh Duy?Vậy anh bằng tuổi anh ấy?"

Hắn ko nói chỉ gật đầu,nhìn thằng bạn thân đang tán dóc với mấy chiến hữu khác,khẽ liếc mắt nhìn hắn đá lông nheo.Hắn hiểu..Hàng.. cần cứ xài.Nhưng đáng tiếc hắn lại ko cần.Đặt cốc rượu xuống bàn,hắn quay lại nhìn thẳng vào cô gái.Đôi mắt nâu sẫm dừng lại ở cái hõm sâu đầy đặn nơi dưới cổ.Khẽ nhếch mép cười.

“Chà hiếm hoi ghê nhỉ?” Ngọc nhìn con bé trố mắt. “Bao lâu rồi mày mới đi vào bằng cổng chính thế?Ko phải tại hôm qua ướt nên hôm nay phát sốt rồi chứ?”

“Này,mày đừng có xỏ xiên nhé!” Nhi nhíu mày cự lại,con bạn thân của cô tốt bụng ghê.Mới sáng sớm đã tận tình đá xoáy thẳng mồm rồi.Đúng là chưa ăn sáng cũng thấy no.Nhưng ko sao,hôm nay tâm trạng cô khá tốt,sáng nay dạy sớm,con người cũng vui vẻ hẳn.Còn lý do dậy sớm là.. Dĩ nhiên để ko phải trèo tường ở sân sau rồi.Này!Ko phải tại sợ đâu nhé,chỉ là cô ko thích bị tập kích thôi.Nhưng kết cục thì..

Ào…

Cái.. cái … cái gì?Nhi lạnh thấu xương người ướt đẫm toàn là nước,vào cái buổi sáng sớm mùa đông thế này,kẻ nào chơi ngu vậy?

Nhi ngước mắt nhìn lên tầng 3,1 tên nhóc điển trai đang xách cái xô trong tay vẫy tay chào cô kèm theo nụ cười vô cùng cao ngạo “Chào buổi sáng!”

Đôi mắt đen của Nhi nhíu lại,cái tên khốn đó.Cũng có tí công sức đấy nhỉ.Nhưng cái trò cũ này chơi 2 ngày liền ko biết chán à?Người ko chán thì ta cũng thấy chán chứ!!

Ngọc nhìn con bạn thảm thương,lại nhìn cậu hotboy mà mình ngày đêm ngưỡng mộ,trong lòng vừa xen lẫn tức tối vì giận cho con bạn,lại có chút lo âu.Ngày nào cậu ta cũng ngắm tới bạn nó,ko phải là có ý gì chứ?

“Về nhà thay đồ mau,hôm qua đã mặc đồ ướt.Hôm nay mày ko bị cảm tao đã nể phục lắm rồi!” Ngọc nói.

“Tao ko về!Tao về bây giờ hắn ta sẽ càng đắc ý!Cứ chờ xem đó!” nói rồi cô tiến thẳng lên lớp.Hắn ta đừng tưởng cô ko chuẩn bị trước đồ nghề.Cô biết rõ thế nào hắn cũng chơi cô 1 vố,bị bắt đứng lên cột cờ làm cái cột thị chúng,hắn ko trả thù thì cô ko phải học lớp 12A9.Cho nên biết trước là thế hôm nay trong cặp đã mang sẵn đồ nghề đi rồi.Cô khẽ cười gian xảo,để xem hôm nay ai mới là người phải tức điên.

Nhi hùng hổ đi vào lớp,vứt cặp trên bàn rồi ngồi xuống bàn suy tính kế hoạch.Dựa người vào thành ghế cô suy tính xem nên chọn lúc nào để hành động.Nhi có 1 thói quen suy nghĩ đó là luôn dựa người sâu vào thành ghế,đôi mắt đen nheo lại,bàn tay nhỏ vân vê đôi môi hồng,chỉ những lúc đó mới là lúc cô thật sự tập trung.Toàn bộ bán cầu não trái và phải đều đang hoạt động.Đột nhiên cô cảm thấy trên mặt có gì ươn ướt.Lại nghĩ chắc chắn tại người mình ướt nên mới thế,tiếp tục mân mê môi,đột nhiên thấy có vị đăng đắng ở miệng,cô giơ 2 bàn tay ra..Cái gì thế này?

Đứng bật dậy khỏi ghế,nhìn dán mắt vào cái ghế,lúc này mới phát hiện ra cả mặt ghế lẫn thành ghế đều được sơn 1 lớp mực sẫm mầu.Tự nguyền rủa 1 ngàn lần bản thân ko cẩn thận,bàn ghế của trường đã cũ lại sơn màu sẫm cho sạch,rốt cuộc là vết mực sẫm màu cũng hòa cùng màu bàn,nếu ko để ý nhìn kĩ thì chẳng thể phát hiện.Tới lúc phát hiện rồi thì thê thảm như cô lúc này đây.Cái áo đồng phục mùa đông vốn là màu đen trắng,nay thì phần lưng hoàn toàn biến thành màu đen của mực,lại thêm do người cô đang ướt,vết mực cứ pha với nước thành 1 mầu nhờ nhờ.2 bàn tay cô dây mực từ lúc nào,nãy giờ đưa lên mân mê môi làm cho khuôn mặt trắng giờ như tranh thủy mạc..Căm phẫn.. căm phẫn. vô cùng căm phẫn..Cô chạy hộc tốc xuống nhà vệ sinh để rửa cho sạch tay với mặt.Vừa thầm nguyền rủa cái tên trời đánh kia.Đã nói đừng có chọc giận tác giả rồi mà.

“Đại ca,làm vậy ko quá đáng chứ?” một cậu nhóc lớp 12A14 nhìn vẻ mặt khoái trí của đại ca nó mà ko khỏi ái ngại.

“Cái gì mà ko được!Tao bị chơi thê thảm vậy theo mày là được à?” hắn đáp lạnh te.

Thằng đàn em đành lắc đầu.Trong đầu vẫn nghĩ dù sao ko phải tại đại ca sai trước sao.Nhưng tuyệt đối có cậy miệng nó cũng ko dám phát ra mấy lời này.

Nhi hằn học nhìn cái bộ dạng thảm thương của mình,trong đôi mắt đen ko khỏi lửa giận ngùn ngụt anh cứ chờ xem đó.Vốn dĩ sau ngày hôm qua cô đã chuẩn bị trước kế hoạch,giờ phải hoạch định xem làm sao cho tốt thôi.Về lớp cô lấy mấy thứ đồ nghề trong cặp đợi ngày hành động.

Sau giờ thể dục,cả lớp 12A14 lên lớp,Tú lặng lẽ đi về chỗ ngồi.Tự mỉm cười thêm 1 lần nữa.Sáng nay tạt nước cô ta,đến sớm bôi mực cho bàn cô ta,xem giờ cô ta ra sao.Ngồi xuống ghế,đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó mềm mềm,cái cảm giác như bạn ngồi trúng kẹo dẻo,hắn nhỏm người dậy,chiếc quần levi's hoàn toàn dính toàn sơn mầu giống y chang màu bộ bàn ghế của trường,cái gì đây??Nhưng mà,ngay cả dưới bàn chân của hắn cũng cảm thấy mình vừa dẫm nát cái gì đó.Nhìn xuống.. Hắn ko khỏi nhăn mặt..Bịp chặt mũi..

"Eo.. Mùi gì như mùi mắm tôm ở đâu thế?" 1 cô gái từ bàn 3 nói vọng xuống.

Hắn.. Hắn.. Hắn.. nhìn đôi giầy convers của mình giờ dính đầy xú uế,nhìn cái quần hàng hiệu hoàn toàn đi tong..Trần Hiểu Nhi... lại chơi trò bẩn thỉu rồi.THì ra cô đã chuẩn bị sẵn 1 túi sơn cùng màu với màu bàn ghế từ trước,nãy khi lớp hắn ko có người len lén mang tới sơn 1 lớp sơn mới cũng gọi là đóng góp chút sức nhỏ cho trường cho lớp.Ko quên đặt thêm 1 túi nho nhỏ trong chứa mắm tôm nơi gầm bàn.Như vậy hắn sẽ vô tình dẫm phải thì mắm tôm mới tung tóe bắn ra.Giờ thì..AI mới là người bị hại đây,Hoàng Tuấn Tú?Nhi khẽ cười nhìn hắn đang đứng chết chân tại chỗ.Vui vẻ bước đi về lớp mình.Kế hoạch đầu tiên,hoàn toàn thành công.

Hắn nhìn cái bộ dạng lúc này của mình,hận ko thể lao vào bóp chết cái con nhỏ đáng ghét đó.Lại ngước nhìn đôi giày đẹp là thế nay nồng nặc mùi.. hắn thở dốc.Người nóng bừng ko phải vì chuyện của bạn trai chúng mình,mà hoàn toàn là lửa giận.Hắn cho cô ta ăn mực,giặt đồ thôi là được chứ gì.Cô ta.. cô ta dùng sơn rồi thì thôi đi,ngay đôi giầy mới cũng ko buông tha..Cái mùi này..Thật ko thể nào chịu nổi!!!Con nhỏ đáng ghét!!!!!!

"Đại ca,anh đi đâu vậy?"

"Về nhà thay đồ!" hắn nói.Đôi mắt nâu nheo lại tức tối.Nhưng sự tức tối của anh ko dừng ở đó..

Khi ra tới chỗ để xe,Tuấn Tú nhìn con SH300i của mình mà ko khỏi chết đứng.Con SH bình thường trắng là thế,nay ko còn phân định được màu gì.Trắng đen,nâu vàng màu gì cũng có đủ.Cái yên xe thì rách nát tả tơi..

TRẦN HIỂU NHI... cô muốn bức tử tôi hay sao?Hắn đứng giữa đường mà gào thét..Nỗi uất hận cứ ngày 1 tuôn trào.Tôi dội nước vào cô cũng ko làm mấy trò mèo này.Có phải cô quá tàn nhẫn rồi ko?Đôi mắt nâu của hắn nhíu lại,lập tức phóng xe về nhà.

8h45' tối thứ 6,đang nằm dài xem hoạt hình thì nó nghe giai điệu bài "Ai la la" nổi lên,vớ tay lấy cái điện thoại cô nhìn số,ko ai khác là con bạn thân của cô.

"Alo,sao mày?" Nhi hỏi.

Từ đầu dây bên kia vang lên 1 giọng nam trầm trầm lạ hoắc.Cô nhìn lại cái màn hình,đúng là số con bạn cô rõ ràng,đúng là hiện tên nó đàng hoàng rốt cuộc thằng cha nào đang nghe máy đây?

Bên đầu dây bên kia giọng nam trầm vẫn "Alo alo.."

"Ai đấy?" cô hỏi hơi nhíu mày,thằng cha nào đây?

"Ko nhận ra ai thật sao?" đầu dây bên kia hỏi.

"Là ai?" Nhi hỏi lại,cái thằng khùng này ai mà biết mày là đứa nào.Dỗi hơi thật.

"Cô thật sự ko nhận ra ai?" hắn hỏi tiếp.

Nhi nhíu mày,có phải con bạn mình bị trộm điện thoại ko,thằng khùng nào đang nói chuyện đây.Nghĩ mà bực đầu lại đang thấy nhức nhức,cô bực bội dập máy ko nói thêm câu nào nữa.

Thì tiếng chuông điện thoại lại reo lên.Cô nhìn màn hình,rốt cuộc con bạn thân cô đang làm cái trò gì đây?

"Alo,ồn ào quá!CÓ gì thì nói nhanh đi." Nhi bực bội.

“Cô ko muốn biết tại sao tôi gọi bằng máy bạn cô sao?” giọng trầm trầm bên kia khiêu khích.

“Này.. cái tên kia,nếu dỗi hơi như thế thì gọi điện thoại cho người khác mà phá đi!Tôi ko dỗi hơi chơi đánh đố với anh đâu!” Nhi bực tức dập máy,với lấy tờ giấy ăn lau nước mũi đang chảy ra,cảm giác người hơi mệt mệt.

Nhưng lại 1 lần nữa cái điện t hoại ko buông tha cô.Cô nhắm mắt lại,môi cắn chặt tức tối,thật ra cái con ranh này cho ai mượn điện thoại chứ?

Bắt máy cô đang đinh rủa xả hắn 1 hồi..

“Trần Hiểu Nhi,bạn cô đang ở trong tay tôi,có giỏi thì tới đây gặp tôi!”

Nhi chau mày,rốt cuộc thằng cha nào đang nói chuyện,còn biết cả tên nó nữa.Bắt cóc?Hả??..Ko ko lý nào.Nếu bắt cóc thì phải tìm bố mẹ nó đòi tiền,chứ sao lại tìm cô đòi tiền làm gì?Rốt cuộc thằng cha nào dỗi hơi vậy?

“Này,cậu là thằng nào?” cô hỏi.

“Hả?” gương mặt hắn méo xẹo,đôi mắt giật giật.Ko phải cô ta hoàn toàn ko thể nhận ra anh chứ?Hàng ngày ngày nào cũng kiếm chuyện với anh,ngay cả giọng nói cũng ko nhận ra sao?Con nhỏ này,làm ta hôm nay vứt đi cả bộ đồ,còn phải sơn cả khung xe,cả yên… Con nhỏ chết bầm này!!!! “Cô thật sự ko biết mình đang nói chuyện với ai?”

“Dỗi hơi.Biết thì tốn nước bọt hỏi làm gì?” Nhi nói giọng ko khỏi bực mình.Có phải hắn quên não trong nhà hộ sinh rồi ko?Đầu óc cũng ko có mà suy nghĩ à?

“Cô…TRẦN HIỂU NHI CÔ MAU TỚI ĐÂY CHO TÔI!” hắn ko kìm chế được cơn giận gào to.

Cả căn phòng bỗng quay sang nhìn hắn trố mắt,lần đầu tiên thấy hắn quát to như vậy.NGọc ngồi nhìn hắn miệng ko thể khép lại.Thì ra hotboy khi nổi giận đáng sợ đến thế.

“Này,tôi ko biết cậu là ai.Nhưng nhắn với Ngọc là mai mang cho tôi mượn vở anh.Thế thôi!” Nhi thản nhiên nói rồi dập máy đánh cụp ko thèm nghe câu trả lời bên kia.Tưởng nó ngu sao,rõ ràng là giăng bẫy cho nó đến.Ko cần biết là ai,rõ ràng con bạn nó là tự nguyện đi cùng.Vậy sao nó phải lo lắng.Đúng là có những kẻ thật dỗi hơi,nhưng giờ nó rất mệt ko muốn đôi co với bất cứ ai nữa.Cái đầu đang nặng nề của nó khiến nó uể oải,mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Tuấn Tú bực bội gọi ngay lại nhưng đã nghe “Thuê bao quí khách vừa gọi..” bàn tay run lên vì giận.Rốt cuộc cô ta hoàn toàn chẳng để ý 1 chút nào có phải ko?Đột nhiên hắn cảm thấy khó chịu,vô cùng khó chịu.Một người như hắn chưa bao giờ bị con gái cho lơ như thế này.Con khủng long bạo chúa đó có bị cận thị ko??

Kế hoạch dụ rắn ra khỏi hang hoàn toàn thất bại,chỉ có 1 kẻ ngồi trên ghế khó chịu cả ngày.

Hỗn chiến trường học - round 4

KHủng long bạo chúa 3 – Lãng tử 0

13. Chương 11

Chương mười một : Hỗn chiến trường học – round 5

Ai cũng từng đi qua 1 thời mộng mơ,hay còn gọi 1 thời mắt tím.Đó là quãng thời gian bạn ở trên ghế nhà trường,học tập,chơi đùa,những trò nghịch ngợm nhất quỉ nhì ma,thứ 3 học trò mãi mãi là những hồi ức mà bạn sẽ mang đi theo suốt cuộc đời.

Ai cũng nói tuổi học trò thật đẹp,thật vui tươi và đầy mơ mộng.Tuổi học trò luôn luôn là đẹp nhất là đáng yêu là hồn nhiên nhất.Vô lo vô nghĩ,và rất vô tư.

Nhưng có 1 vài người lại hoàn toàn đi ngược với đạo lý này.Mà đang mỗi ngày phải cố gắng vắt óc nghĩ ra mưu hèn kế bẩn để thực hiện ý đồ của mình.

Hắn ngồi trên ghế sofa,mắt nhìn chiếc giầy trắng và đống sách quăn mép.Tự hỏi tiếp theo nên làm gì đây?Ngày hôm qua chỉ chơi cô có 2 vố,cuối cùng bị cô cho thê thảm ko thương tiếc.Tức đến muốn nôn ruột ra ngoài,đến tối nghĩ cách rủ bạn cô ra để dụ rắn ra khỏi hang.Ai dè con rắn này quá nham hiểm,cuối cùng lại làm anh 1 phen tức đến nổ đầu.Rốt cuộc mỗi ngày anh tìm cách phá cô,tạt nước,làm cô ngã,phá nát sách vở,cuối giờ chặn đường,gây thì cũng gây đủ rồi.Ý tưởng của hắn cũng đã cạn.Phải đối phó với con gái hắn thật sự ko biết nên làm thế nào.Những chiêu đó cũng đọc trong manga thôi.Còn thiếu nước mai mang trứng với bột mì rồi thùng rác ra đổ vào cô ta thôi,nhưng như thế có quá bạo hành ko?Muốn chọc cô ta tức giận,nhưng lại sợ mình hơi quá tay.Rốt cuộc nên làm gì?Đã làm bao nhiêu chuyện như thế,nhưng kết quả ngay cả giọng nói của hắn cô cũng hoàn toàn ko nhớ.Vậy.. phải làm sao để cô ta phải ghi nhớ hắn..

Ôi cái tuổi học trò,ai bảo là ko đau đầu suy nghĩ vô lo vô nghĩ nào?Đừng nhìn vậy mà bắt hình dong nhe.Người học trò cũng có nhiều điều đâu đầu lắm chứ!Giả dụ như cậu bé trên đây.Cậu ta ko biết phải bầy ra trò phá phách nào để 1 cô gái để ý tới cậu ta đây?

Kết cục giải tỏa mãi ko được hắn quyết định,đứng dậy bật phim AV xem.. =.="

Nhi hôm nay đột nhiên thấy người như ko còn sức sống,khi mới tỉnh dậy thì đã thấy đầu nặng như đeo gông.Nhưng vẫn cứ cố gắng vác cái cặp trên vai mà đi học.Hôm nay là thứ 7 rồi,chỉ cần qua nốt hôm nay cô sẽ có 1 chủ nhật thoải mái.Hơn nữa,hôm nay có tiết sinh hoạt,Dung mama nhìn sổ đầu bài thấy cú diving hurricanrana mà lại ko thấy người chịu trách nhiệm thì thật là áy náy với đám đồng liêu.Cho nên tuyệt đối phải đi học.

Lết cái thân xác mệt lừ tới trường,cô khó nhọc leo lên bước tường mọi khi vẫn lên.Đến khi tiếp đất thì ngã oạch 1 cái.

Trên nền sân đất hôm nay lại rất vô duyên có vô vàn đá vụn nhỏ.Cô ngã xuống tay chân chống đất đè phải đá đau điếng.Ko cần phải hỏi cũng biết là ai rồi.Khẽ thở dài 1 cái,thấy cái thân mình càng ngày càng nặng,giờ lại còn đau nữa.Cô đứng lên chạy về lớp.

Người còn đang nong nóng vì cảm cúm,đột nhiên được làm mát tức thì.

Ào..

Nhưng sao cái mùi này…Cô nhăn mặt,đôi mắt đen ngước nhìn lên đầy tức giận.Giờ ko biết người cô đang nổi lửa vì cảm cúm,hay đang nổi điên vì tức giận.Cô thấy người mình nóng bừng,cái tên điển trai trên lầu 3 đang ngước xuống cười "Chào buổi sáng!Nhớ cho rõ tôi tên là Hoàng Tuấn Tú!" hắn nhìn cô tức giận bỏ đi như con Gozila muốn phá tan thành phố ko khỏi nhếch mép cười "Nước giặt giẻ lau mùi vị thế nào?"

Ngọc nhìn con bạn thân người lại ướt như chuột lột,khẽ nhíu mày.Nhưng sao hôm nay trông nó hoàn toàn chẳng có sức sống gì cả.Vừa vào lớp đã nằm ngay đơ ra bàn,đôi mắt nhắm lại.Trên người ướt sũng nước đang nhỏ tong tỏng.Lại tỏa ra mùi hôi hôi như nước lau nhà.Đang muốn trêu nó lại chẳng thể mở miệng.Ngọc đưa tay sờ lên trán con bạn thân

"Trời sao mày nóng thế này!" nó hoảng hốt.

"Tao ko sao!" mắt Nhi vẫn nhắm nghiền đầu gục lên bàn,đôi má hơi đo đỏ.Nó đang thấy người nó vừa nóng vừa lạnh,nhưng mắt lại thấy hừng hực lửa bốc lên.Trông nó như con khủng long đang nằm dài phơi nắng lười nhác.

"Xuống y tế ngay đi!Còn nằm đấy làm gì!" Ngọc hoảng hốt.

"Thôi!Hôm nay có tiết lý,xuống để tiêu đời sao?" Nhi nói,mắt vẫn chả mở ra nổi.Giờ toán đầu tiên thì ko sao.Thầy VH vẫn luôn dễ tính với những học trò biết im lặng.Nó có thê chợp mắt 1 chút.Nhưng giờ Lý thì.Tốt nhất nên tỉnh táo 1 chút.Hôm nay là cuối tuần,các bô lão cũng sẽ gắt gao hơn soi xét sổ đầu bài.Cái đầu rắn là nó mà ko đứng ra gánh cho anh em,thì ko phải là quá thiếu nghĩa khí rồi sao?NGhĩ tới đây nó tự bảo mình cố gắng.Nhưng ông trời ơi.. rốt cuộc ông lấy hết sức mạnh của tôi đi đâu rồi?Tại sao ngươi tôi chẳng còn tí sức sống nào thế này?????

Con khủng long đang dần hấp hối.Đây là cơ hội có 1 ko 2,liệu lãng tử có xoay chuyển tình thế ko?

"Đại ca.." tên đàn em nói nhìn đại ca mặt mày hớn hở nhìn cái xô nước bẩn vừa được giải quyết.

"Chuyện gì?" hắn đáp thờ ơ.

"Như vậy có hơi.." cậu con trai kia nói giọng ái ngại.Trời mùa đông rét thế này,dù có khỏe mấy mà bị dầm nước lạnh 2 3 ngày thảo nào ko viêm phổi thì cũng phong hàn.Hơn nữa đấy lại là con gái..Có phải hơi tàn nhẫn quá rồi ko?Nhưng cái lá gan bé tẹo của cậu ta lại chẳng thể nào thốt ra lời.

"Chuyện gì?" hắn hỏi đảo mắt nhìn cậu ta,mấy thằng đàn em này thật vô dụng rốt cuộc là nghĩ cái gì trong đầu.Đến ăn nói cũng ko nói được rõ ý,đúng là vô dụng.

"Đại ca,anh ra đây xem này?" 1 tên đàn em của hắn đứng ngoài hành lang gọi vọng vào.

Hắn đứng dậy ra xem có chuyện gì "Chuyện gì?"

"Đại ca anh xem!" cậu bé chỉ tay vào 2 cái bóng đi dưới sân.Cuối cùng thì con khủng long cũng đành phải cuốc bộ xuống bệnh xá,vì nó trông đang trắng bệch như xác sống.Con bạn ko thể chịu được,kèm thêm thầy văn hóa cái mặt hình nón xanh xao vàng vọt.Ko phải chứ?Học sinh mà bất tỉnh trong giờ của thầy?Ko được.Tuyệt đối ko được à nha!Trò chết ở đâu tôi ko cần biết!Nhưng tuyệt đối!Tuyệt đối ko phải giờ của tôi!Thế là khủng long được đặc cách xuống phòng y tế.

"Xem ra kẻ thù của anh cuối cùng cũng phải nhận hậu quả rồi!" thằng nhóc đàn em của hắn nói.

"Tất nhiên rồi,trời lạnh ngày nào cũng bị tạt nước như thế ko cảm thì đúng là siêu nhân rồi!" 1 tên khác thêm vào.

Hắn,nuốt nước bọt,thấy hơi nhói 1 cái bên ngực trái,bàn tay nắm chặt lại,đôi mắt nâu nheo lại sâu thẳm. "Rốt cuộc đứa nào nghĩ ra cái kế tạt nước ngu ngốc này?" hắn nói giọng đầy tức giận hăm dọa.

Bọn đàn em hắn,thằng nọ nhìn thằng kia,thằng kia lại nhìn thằng này.Cuối cùng nhất loạt chỉ dám nói thật khẽ "Còn ko phải là anh sao?"

Vừa nói xong câu này,thì cái hành lang lớp 12A14 chỉ thấy toàn những gương mặt nam thanh yếu đuối rơi lệ.Ôi tuổi học trò mới thơ mộng làm sao!!Tất cả đều cảm động tới rơi cả nước mặt..

Hắn ngồi trong lớp cảm thấy ko an ổn.Có chút tội lỗi lại có chút khó chịu.Tiết 2 hắn đứng ngoài hành lang thấy cô về lớp.Có gì đó khiến hắn ko an tâm.Nhưng lại ko biết phải làm sao.Nếu gặp cô thì nói cái gì,rốt cuộc là hắn đang lo lắng điều gì?Ko chắc chắn cái này gọi là cảm giác tội lỗi trong truyền thuyết.Hắn tự thuyết phục mình.Tuy trước nay chưa có nhưng giờ có.Đúng là cảm giác tội lỗi rồi.

Đến cuối tiết 3,cái cảm giác tội lỗi của hắn khiến hắn ko thể nào chịu được nữa.Hắn giơ tay lên thật cao "Thưa thầy em xin phép đi vệ sinh!"

Thầy văn hóa kéo cặp kính nhìn hắn.Hiếm hoi nở 1 nụ cười gật đầu.Xem ra tên học sinh này cũng rất có lễ phép theo như bà văn hóa nhận xét.Lúc mới vào tiết,hắn tự động mang vở lên bàn giáo viên nộp cho thầy,trong ko quên kèm 1 phong bì chứa vài thứ thầy hỏi lần trước. Chuyện hôm hắn ở nhà thầy về quả nhiên cũng ko lộ ra ngoài.Được.Thầy cảm thấy rất hài lòng.Cũng giống như bà nhà thầy khi mở cái phong bì trăng trắng ở giỏ quà ra,đếm thấy 20 tờ 500 polime liền gào lên sung sướng.Thầy cũng thấy hài lòng.Tiếp tục quay lại với bảng đen phấn trắng,sau lưng lũ học trò vẫn thi nhau chép bài.Thầy ko còn bận tâm tới tên nhóc bàn cuối đi về phía hành lang ngược hướng cầu thang nữa,điều tâm niệm hiện giờ của thầy là..Nên đến chỗ nào vắng vẻ để mở cái phong bì kia ra,và làm sao về nhà giấu ở đâu cho con heo rừng nhà thầy ko phát hiện.Điều đó cũng đủ làm cả 2 bán cầu não của thầy phải hoạt động quá công xuất rồi.

Hắn đi qua lớp 12A9,dáng đi thì chậm chạp,đôi mắt nâu thì nhìn vào trong lớp tìm kiếm 1 con khủng long vừa ở phòng y tế.Kết quả thấy cô đang ngồi chống tay lên bảng đen nhìn cô giáo dạy văn vô cùng tập trung,chốc chốc lại cúi xuống viết,rồi đôi khi lại chớp mắt 1 cái như đang suy nghĩ gì đó.Tạm thời yên tâm,hắn tiếp tục bước đi nhanh xuống cầu thang.

Khi hắn vừa khuất bóng nơi cầu thang,Nhi giơ tay "Thưa cô em xin phép đi vệ sinh!"

Cô giáo dạy văn lớp 12A9 nổi tiếng là hiền lành.Là 1 trong những giáo viên Nhi thích nhất.Cô hay cười hiền từ với nó,mỗi khi trong lớp nó phát biểu sai gì hay làm cả lớp cười rộ lên,cô chỉ cười nhẹ nhàng hờn dỗi bảo nó "Như thế là ko được đâu nhé!EM ko nghe cô giảng đúng ko?".Nhưng chưa bao giờ ghi tên nó vào sổ đầu bài.Chưa bao giờ gắt gỏng,nhưng mọi người cũng đừng mong bắt nạt cô nhé.Bất cứ ai quên ko học bài thì cô cũng sẽ ko tha đâu.Nhưng cũng chỉ ghi chung chung,ví dụ có 3 người ko học bài chẳng hạn.Chứ ko bao giờ chỉ đích danh ai.Cho nên cả lớp cứ liệu đường mà hành động.

Cô giáo đưa mắt nhìn con bé bình thường đôi mắt đen sáng lấp lánh,lại hay mỉm cười trên khóe môi khoe cái răng khểnh,hôm nay mặt mày tái nhợt.Môi cũng tím tái đi mấy phần,dù thần sắc đã khá hơn.Cô mỉm cười trong lòng có chút thương cho cô học trò nhỏ,cô khẽ gật đầu.

Nhi đứng dậy thật nhẹ nhàng,đi thật chậm ra cửa lớp.Tới khi bước khuất tới cầu thang mới nhanh chân lẹ mắt mà bám theo cái tên kia.Núp cách xa hắn 1 khoảng để hắn chắc chắn là hắn ko biết cô bám theo,tới khi hắn vào phòng vệ sinh nam cô khẽ mỉm cười.

"Động vật đơn bào,cái chỗ này có quen ko nhỉ?Cậu hại tôi ra nông nỗi,tôi ko cho cậu hưởng thụ thì tôi ko phải là Trần Hiểu Nhi rồi." nghĩ thầm trong bụng,cô chui vào bên phòng toa lét nữ nghe ngóng tiếng động phía bên kia tường.Xách 1 cái xô nước,cô trèo lên thành bể,và nhẹ nhàng đổ ụp xô nước sang bên kia tường.

Àoooooooooooooo!!

Cái.. cái gì thế này?... Lạnh.. lạnh quá....!!!!!Vội vàng hắn kéo nhanh khóa quần,trong lòng nóng bừng bừng.Kẻ nào kẻ nào?..Tạt nước?Nhìn lên bước tường chắn giữa 2 toa let nam và nữ,hắn hiểu ra ngay là ai.Con khủng long bạo chúa,cô giả vờ ốm phải ko?

"Trần Hiểu Nhi tôi biết cô ở bên đấy!Có ngon ra mặt đi." Hắn đứng trong toa lét,quần áo ướt nhoẹt.Bỗng hắn nghe thấy 1 tiếng..

Bịch...

Giống như có 1 vật nặng bị rơi xuống.Hắn nhào ra cửa nhà vệ sinh.Đứng ngoài chống nạnh

"Này đồ hung dữ,cô mau ra đây cho tôi!" hắn nói về phía nhà vệ sinh nữ. "Có mau ra đây ko?Đừng có giả vờ,tôi biết cái loại con gái như cô sao mà ốm được!Mau ra đây cho tôi!"

Nhưng hoàn toàn ko có 1 tiếng động dù nhỏ nhất nào.

"Trần Hiểu Nhi,mau ra đây cho tôi!" hắn tiếp tục,nhưng vẫn hoàn toàn ko có tiếng đáp nào. "Đừng tưởng trốn trong đó thì tôi ko dám vào!" hắn bực bội gắt.

Vẫn ko có tiếng động nào..Lẽ nào..Ko phải con khủng long ngất trong đó rồi chứ?Hắn nghĩ.Ko có thể là bẫy!

"Trần Hiểu Nhi,cô mau ra đây!Sao hả?Sợ tôi nên ko dám ra phải ko?Ko phải cô bảo tôi ko thắng được cô sao?Giờ lại sợ trốn vào wc vậy à!" hắn tiếp tục khích tường.

"Trần Hiểu Nhi?" hắn bắt đầu giao động.

Kết quả,hắn ko cầm lòng mà lao vào nhà vệ sinh nữ,lần đầu tiên trong đời.Quả nhiên cô đang nằm đó trên cái nền rệu rạo bẩn thỉu của nhà vệ sinh,hắn chạy lại đỡ cô dậy.

"Này.." đôi mắt nâu của hắn hơi nhíu lại.3 ngày nay ngày nào cũng tạt nước cô ta,cô ta lại ngu ngốc ko chịu về thay đồ rốt cuộc thì.

Nhưng hắn vừa đỡ cô dậy trong vòng tay hắn thì đôi mắt đen của cô mở to ra,tim hắn ngừng lại 1 nhịp.Hắn thấy đột nhiên mình thở phào 1 cái.

"BỚ NGƯỜI TAAAAAAAAAAAA…Có TÊN BIẾN THÁI TRONG NHÀ VỆ SINH NỮ!!!!!!" tiếng cô hét thất thanh vang vọng khắp sân trường trống trải.Sau 5 giây im lặng,toàn trường nhốn nháo ùa hết ra hành lang,cả giáo viên lẫn học sinh.

Tiếng trống báo hết tiết 3 vang lên.. Tùng tùng tùng…

Căng tin của thầy cô giáo giờ ra chơi..

Hôm nay cái văn phòng hội đồng của trường trung học Đống Đa thật sự rất rất kì lạ.Khác với ko khí ôn hòa,ấm áp mọi khi.Hôm nay toàn thể giáo viên của trường khuôn mặt ai nấy đều nghiêm trang vô cùng,trong đáy mắt ai cũng có chút ít phẫn nộ.Ngồi ở cuối dãy bàn hướng ra cửa là 2 bô lão đặc biệt,cũng được xem là chủ trì buổi họp hội nghị cấp cao ngày hôm nay.

Người thứ nhất Dung mama chủ nhiệm lớp 12A9,người thứ 2 thầy Phan Tinh Kế chủ nhiệm lớp 12A14.Dung mama chắc các bạn chẳng còn lạ lùng gì.Nhưng còn thầy Kế chắc các bạn mới nghe lần đầu.Nói sao nhỉ,thầy là 1 thầy giáo như bao thầy giáo khác.Học trò lớp 12A14 đặt cho thầy cái biệt danh là người "kế toán" tài giỏi.Nguồn gốc của biệt danh này là biệt tài ăn hối lộ,nhận đút lót sửa đổi điểm số ,học bạ,hạnh kiểm ko để lại dấu vết gì của thầy.Cho nên đối với thầy học trò tuyệt đối có sự tin tưởng.Chỉ cần vào tay thầy thì gạo xay ra cám,chúng ko cần phải lo nghĩ điều gì hết.

Còn lại những giáo viên khác ngồi sau hậu kì dãy bàn dài,đang là bồi thẩm đoàn dự xét xử.Nam nhân vật chính hôm nay bị đẩy lùi ngồi sau 2 vị chủ trì,khẽ nhìn cậu bé vàng của mình mà chua xót.Đối diện 2 vị chủ tọa là 2 thân hình mặc áo đồng phục đang đứng cạnh nhau.

1 cô bé nhỏ nhắn với cái áo đồng phục mùa đông vẫn đang ướt,gương mặt tái nhợt,đang lấy tay che khuôn mặt kèm theo những tiếng thút thít.1 cậu bé điển trai dáng người cao cao đứng bên cạnh,đôi mắt nâu nheo lại nhìn cô bé bên cạnh hết sức tình cảm,tràn đầy hận ý.

Đấy là toàn cảnh nhìn chung của phiên xét xử ngày hôm nay.Tránh để mọi người đợi lâu.Phiên xử bắt đầu.

Dung mama,chủ tọa 1 : "Thầy Kế,thầy dạy dỗ học trò của thầy thế nào đây?" giọng mama hoàn toàn châm biếm.

Người bị hại,vẫn ko ngừng dịu dịu tay che mặt. "Híc híc.."

Bị cáo,liếc mắt sang nhìn con khủng long bên cạnh,khẽ nghiến răng 1 cái đến cách.

Kế toán,chủ tọa 2 : "Tôi nghĩ là có sự hiểu lầm ở đây!" khuôn mặt thầy cố nặn 1 nụ cười.Nghĩ tới số tiền tới 7 hàng số 0 mà mình đã nhận đầu học kì ko khỏi suy mưu tính kế phi tang diệt tích.

Nam chính,nhìn 2 đứa học trò đứng cạnh nhau,khẽ nhíu mày.Ôi quà tết của tôi!!

Dung mama : "Còn có thể là hiểu lầm à?Cả trường ai cũng nhìn thấy cậu ấy ở trong nhà vệ sinh nữ có hành động ko đúng đắn với học trò của tôi!"

Kế toán : "Tôi nghĩ là chúng ta cũng nên cho 2 em cơ hội để nói chứ!" lại nghĩ tới cái phong bì có thể nhận được vào tết sắp tới,thầy Kế đang suy mưu tính kế để kéo dài thời gian.Suy nghĩ.Suy nghĩ.Suy nghĩ đi.Làm sao?Làm sao?Phải làm sao?

Người bị hại, (phải rồi,cô chủ nhiệm thân yêu của em.Hãy dùng tuyệt chiêu hóa kiếp mà cho 2 thầy trò nhà họ 1 bài học đi.Cố lên cô ơi.)Vẫn tiếp tục nức nở.

Bị cáo (Gozila cô tính giả vờ khóc tới bao giờ?) bàn tay run lên nắm chặt vì tức giận.

Nam chính,chua xót vô vàn trong lòng.. tết năm nay thất thu nặng rồi!!

Chủ tọa 1 : "Còn cần phải nói sao?Mấy trăm con người của cái trường này đều thấy cả rồi!" Dung mama tức tối nã đạn.Tuy rằng con nhỏ này hay phá phách,nhưng nó cũng là con gái.Bị 1 thằng con trai nhòm lén lại vào nhà vệ sinh giở trò ngay trong trường.Thế này còn gì là kỉ cương nữa.

Chủ tọa 2 : "Nhưng.." trong bụng nghĩ thầm (nghĩ nhanh lên,nghĩ nhanh lên não bộ.Nếu ko tết này thất thu chục triệu đấy!)

Chủ tọa 1 : "Ko nhưng nhị gì hết!Tôi biết thầy bênh học trò mình.Nhưng ai cũng nhìn thấy trò của thầy làm gì rồi!Trường ta tuy ko phải chuyên chọn gì,nhưng cũng chưa bao giờ có chuyện học sinh nam vào toa lét nữ để rình mò như thế này!May hôm nay mọi người đến thôi.Nhỡ lúc học sinh đến trường sớm,gặp phải chuyện này.Vậy thầy tính sao?" Lý lẽ quá sức thuyết phục,Dung mama đúng là chuyên gia dập tắt hy vọng của người khác,chôn vùi hoàn toàn giải thích và biện minh,chặn ngay mọi đường sống của kẻ thù mà.

Ban hội thẩm đoàn gồm các giáo viên đều gật đầu.Lâm râm những tiếng tán thành "Đúng là trường ta chưa bao giờ có những chuyện này xảy ra!" "Giờ ko chấn chỉnh thì tới bao giờ?" vân vân và mây mây..

Chủ tọa 2 khẽ nhíu mày ,tiền tiêu tết của tôi!!

Người bị hại "Hux hux..." (Dung mama,I love you!!! Ôi chủ nhiệm vĩ đại của em.Hôm nay cô mới oai dũng làm sao.Tiếp đi cô,đừng cho hắn thoát.Cố lên cô ơi.Em hết lòng cổ vũ cô.Vì cô em nguyện cố gắng giả vờ khóc tới cùng.Sau này cô muốn mắng em thế nào cũng được,chỉ cần cho hắn đo ván đi cô!!)

Bị cáo (Con Gozila này... Tôi mà có thể tôi sẽ bóp cổ cô chết ngay lập tức..!!!) mặt mày xám ngoét,nhắm chặt mắt lại,lửa hận bừng bừng toát ra.

Nam chính,thẫn thờ.. Ôi.. tết...!!

Bỗng nhiên cánh cửa phòng hội đồng bật mở,đứng ở cửa là 1 phụ nữ nghiêm nghị,khuôn mặt trắng như thạch cao,cô hiệu trưởng tôn kính của chúng ta đã nhập cuộc.

Các thầy cô bỗng im lặng nhìn cô hiệu trưởng bước vào.Ở trường trung học phổ thông Đống Đa,các học sinh đều quá quen thuộc với bước tượng thạch cao trong phòng truyền thống.Tại sao ư?Dĩ nhiên là vì người vừa bước vào đây,khuôn mặt khả ái của cô ko khác gì pho tượng.Vâng hẳn lúc này bạn đọc nghĩ rằng chắc hẳn gương mặt cô phải khả ái như tượng đúc nhưng thật ra khuôn mặt cô trắng như tượng đúc thì là đúng,cũng giống như tượng càng đúng,vì tượng tạc hình cô mà.Học trò trường phổ thông cơ sở Đống Đa có thể liều chết đảm bảo với bạn rằng,nếu bạn chụp bức ảnh từ cổ cô đổ lên,đi đối chiếu tìm điểm khác nhau với bức tượng thạch cao thì đảm bảo kết quả sẽ là zero,từ màu sắc trắng bạch như thạch cao,tới cái mặt vô cùng bầu bĩnh,đôi má trắng má trắng dày bự phấn sờ cũng ram ráp như tượng thách cao.Nói chung là tuyệt đối giống.Có đứa còn nói mỗi 1 ngày để có được gương mặt trắng như vậy cô phải dày công đánh phấn vô cùng vất vả.Cho nên cái tên tượng thạch cao của trường phổ thông Đống Đa ko ai xứng đáng hơn người vừa bước vào đây.

Bức tượng thạch cao nói bằng giọng vô cùng quyền lực "Được rồi,tất cả ra ngoài được rồi!Anh ở lại với tôi!"

Người bị hại (Hôm nay quả là 1 ngày tốt lành,ko ngờ hiệu trưởng thạch cao cũng ra mặt.Thôi.Oan gia,chào tiễn biệt nhé!Đi trường mới học đừng bao giờ quay về nữa đấy!) vẫn lấy tay dịu dịu mắt,thút thít những tiếng đáng thương.

Dung mama liền tới dẫn học trò ra ngoài,các thầy cô giáo khác cũng lần lượt bước ra khỏi phòng hội đồng,đi về lớp mình chuẩn bị có giờ.

Còn lại 1 mình đứng đối diện với pho tượng thạch cao,Tú ko khỏi bối rối.Thật ra lần này là thế nào đây?

Tượng thạch cao ngồi xuống,đối diện với hắn,cô dùng đôi mắt mình nhìn thẳng vào mắt hắn "Em định làm gì trong nhà vệ sinh nữ?!"

Hắn bối rối,nhìn gương mặt trước mặt trong đầu chỉ có thể nghĩ,công nhân thật giống thạch cao.Cô chát bao nhiêu phấn vậy?Nhưng rồi phải tập trung trả lời "Em nghe có tiếng người ngã nên em mới vào xem bạn có sao ko!Chứ em tuyệt đối ko có ý gì hết!"

Tượng thạch cao vẫn giữ nguyên vị trí hoàn toàn ko thay đổi,nhìn sâu vào đôi mắt hắn.

Quả nhiên giống hệt bức tượng.Hắn nghĩ trong đầu bối rối ko biết rốt cuộc nên làm gì.Lần đầu là góc lớp,lần sau lại là cột cờ,còn lần này?Còn có hình thức nào cao hơn ko nhỉ?Hay là treo ngược trên nóc nhà?Ko phải chứ?

"Bố em vừa gọi điện thoại cho tôi!"

"Dạ?" hắn ngạc nhiên nhìn bức tượng thạch cao ko tin được.Rồi đột nhiên não trái của hắn nhanh như chớp trong tích tác tổ hợp và phân tích sự việc.Kết luận là người hắn giãn ra thì ra là cứu viện.

"Tôi hy vọng những điều em nói là đúng.Vì nếu còn có lần sau,tôi cũng ko thể giúp em ko bị đuổi đâu!" tượng thạch cao nói nhẹ nhàng,trong giọng nói có chút răn đe.

Hắn cúi mặt khẽ gật đầu.Em cũng đâu có muốn,chỉ trách nữ quái kia thôi.

"Được rồi giờ về lớp đi!"

Nhi đôi mắt đỏ hoe,gương mặt trĩu xuống.Trong bụng thì lại phơi phới cờ hoa.Lần này để xem hắn còn có thể làm gì.Mỗi ngày đều tìm cách bắt nạt cô.Giờ thì biến đi cho khuất mắt cô.Hahahaha.Và còn điều thú vị hơn nữa là,sau vụ việc lần này Dung mama hoàn toàn ko liếc cô yêu thương trong giờ lý vưa rồi.Và khả năng cô thoát giờ sinh hoạt là vô cùng vô cùng lớn.Nhưng tuyệt đối ko được cười.Cô đang là cô thiếu nữ đáng thương vô cùng sợ hãi.Tuyệt đối ko được cười.Ôi sao mình hạnh phúc thế này.Á.. Hình như hết sốt rồi!!

Giờ 5 phút,Ngọc leo lên bàn đầu ngồi đối diện con bạn thân.Nhìm chằm chằm vào gương mặt đang như con mèo con tội nghiệp của nó.Quá chuyên nghiệp,đôi mắt đen mọng nước,đôi môi ko cười lại lộ vẻ bi ai.Con bạn thân của cô… thật diễn quá đạt rồi.

"Làm gì nhìn tao ghê vậy?" Nhi nói nhíu mày nhìn con bạn.

"Tao nghĩ mày nên nộp đơn thi vào sân khấu điện ảnh đi!" Ngọc kết luận.

"Đứng xỏ xiên tao.Tao biết,tao ko tốt, đụng đến người thương của mày.Nhưng nếu hắn ko đụng tao trước,tao nghĩ cách chơi hắn làm gì!" Nhi nói,hơi bực bội vì bị đá xoáy.

Ngọc im lặng ko nói gì.Ko phải cô thấy chẳng còn gì để nói,chỉ là rõ ràng con bạn cô có lý.Nhi ko phải là đứa con gái hay để ý tới con trai,hay phải nói nó vô cùng,vô cùng ko ưa bọn con trai.Nên nó rất thờ ơ với con trai.Chẳng thế mà khi vào lớp 11,1 anh chàng đẹp trai như minh tinh,mái tóc bồng bềnh,cao 1m8,đi con SH đẹp như mộng bước chân vào học lớp 11A14.Con gái cả trường xôn xao nhao nhao ra sân chỉ để ngắm hắn 1 cái.Có đứa lúc đi học nghề còn vờ lên dãy phòng học lớp hắn để nhìn qua xem tin đồn thế nào.Ấy thế nhưng lúc đó con bạn thân của cô đang vô cùng bình thản nằm ngáy khò khò trên bàn.Lúc bọn con gái bàn tán về chàng trai mới chuyện tới giàu có,đẹp trai thì nó lại ngồi đeo tai nghe nghe nhạc.Hoàn toàn ko có chút hứng thú nào dù chỉ 1 chút.Cũng như những lần vô tình đụng mặt ở hành lang,hay trong sân.Ngọc thì cứ cố bình tĩnh nhưng ánh mắt thì cứ khẽ liếc cậu ta,còn con bạn cô?Nó đang chăm chăm nhao tới giật dây áo lót của mấy nhỏ cùng lớp.Vì thế cho nên,trong thế giới của Nhi hoàn toàn ko có cái gọi là hotboy,cho tới cái ngày Ngọc khóc nức nở gục đầu vào bàn.Khi nó kể chuyện,Nhi còn hỏi nó 1 câu "Nó là thằng nào?Học lớp nào?"

Thế nhưng ko rõ ma xui quỉ khiến làm sao,giờ đây mỗi 1 ngày cậu hotboy đẹp trai ấy lại luôn tìm cách gây sự với Nhi cho bằng được.Ngọc biết,cái tối ở Loo Puk cậu ta thật sự rất mất mặt.Nhưng từ đó đến nay đã quá lâu rồi.Mỗi ngày cậu ta lại đến sớm,canh cho bằng được con bạn cô đi chạy về phía cầu thang lên lớp mà tạt 1 xô nước.Cô nhìn cái dáng người đẹp trai đó 3 ngày liền ngồi trên bậu hành lang ngóng đợi.Rồi mỗi khi Nhi đi qua thích thú tạt nước,2 ngày nay còn chào buổi sáng rất vui vẻ.Trong lòng ko khỏi có chút buồn.Tối hôm đó nhận điện thoại từ Vũ bạn của Tú nói rủ cô đi chơi,cô đã ko suy nghĩ mà đi rất vui,nhưng rốt cuộc Tuấn Tú ngồi trong góc mượn điện thoại của cô gọi cho Nhi.Sau đó thì nổi giận vô cùng đáng sợ.Hai năm cô nhìn theo cậu ta,lúc nào gương mặt cũng lạnh băng,đẹp trai như hoàng tử.Nhưng tối hôm đó cậu ta nổi giận lại vô cùng giống mãnh thú.Thật ra tại sao?Ngọc ko biết.

"Này,mày làm sao đó?" Nhi quơ quơ tay trước mặt con bạn thân đang thẫn thờ.Kéo hồn nó xuống lại thân xác. "Nghĩ gì nhập tâm thế?"

"Ko,ko có gì!" Ngọc cười.

Giờ 5 phút chấm dứt,đám học sinh vội vã về chỗ ngồi ko nên để Dung mama có cơ hội hóa kiếp bất cứ ai trong bọn chúng.

Đúng như Nhi suy đoán,quả nhiên Dung mama hoàn toàn ko đả động gì tới nó.Quá tuyệt vời trong suốt 3 năm cấp 3 lần đầu tiên trong giờ sinh hoạt nó ko bị nhắc tên lấy 1 lần.Đã thế hôm nay Dung mama còn tránh ánh mắt của nó ko dám nhìn nó,cứ như cô gây ra lỗi lầm gì đó.Nó bắt đầu cảm thấy kì lạ.Còn kì lạ hơn nữa,hôm nay Dung mama đại xá thiên hạ,cho về sớm đến 5'.

Nhi đang ung dung tâm trạng vô cùng vui vẻ vì đã thoát được 1 gánh nặng thì có 3 cô gái chắn đường cô lại.Nhi nhíu mày nhìn mấy cô gái trước mặt.Gương mặt xinh xắn,dáng người cũng cao,cái cô ở giữa có phải đã gặp ở đâu rồi ko?

"Chị định đi đâu thế?" một cô gái nói giọng gây sự.

Nhi nhíu mày,cái tình huống này "Gây sự à?".Nhi khẽ cười,ôi ko ngờ cũng có ngày có người gây sự với mình.

"Có chuyện gì?" Nhi nói đôi mắt đen trong veo nhìn thẳng vào mấy cô gái nhỏ.

"Còn hỏi à?Ngày trước ở puk thì ra vẻ ra gây sự.Hóa ra cô vốn có ý định từ trước!" cái cô gái trông mặt quen quen tức tối nói mỉa mai.

"Cô ta là ai vậy?" Nhi nhìn sang Ngọc hỏi.

Cô gái tức điên lên với cái thái độ thờ ơ của cô "Còn giả ngây giả ngô!Nếu đối tượng của anh Tú là bảo vật quốc gia thì tôi còn chịu ko làm gì được,nhưng cô chỉ là con bé bình thường,gan gì chen vào!" cô ta nói.

"Ể?" Nhi ngơ ngác nhìn mấy con bé đang giương oai "Xen vào?Xen vào đâu?"

"Cô là người đang xen vào tình cảm của anh Tú với thầy giám thị chứ ai!Còn chối cả trường này đang đồn ầm lên rồi!"

"CÁI GÌIIIIIIIIIIIIIII?" … Chuyện.. rốt cuộc là chuyện gì thế này?Cái chuyện gì đang xảy ra thế này?Rõ ràng cô là người bị hại.Bị kẻ biến thái là hắn có ý đồ đen tối trong toa lét nữ..Tại sao .. tại sao giờ cô lại thành kẻ thứ ba đáng ghét,đang tâm phá hoại mối tình trung học trong sáng ngây thơ,vượt qua giới hạn tuổi tác và địa vị thế này?Có ai nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ko??Tại sao chuyện tình của 2 nhân vật chính .. tôi là tác giả chỉ viết cho hắn đoạn ý đồ đen tối,hành động bỉ ổi thôi… Sao giờ biến thành tôi thành kẻ thứ 3 phá hoại tình cảm 2 nhân vật chính chứ???Rốt cuộc là kẻ nào..kẻ nào dám ăn cắp bản quyền.. Kéo cả tác giả là cô vào cuộc????

Hỗn chiến trường học – round 5

Tuy chỉ là vô tình,nhưng khủng long vừa đưa cho lãng tử 1 cơ hội nghìn năm có 1.Lần này lãng tử thắng..

Khủng long bạo chúa 3 – Lãng tử 1

14. Chương 12

Chương mười hai : Hỗn chiến trường học – round 6.

Người ta vẫn nói tức cảnh sinh tình,người ta nhìn thấy cảnh đẹp thì tâm hồn cũng trở nên thư thái dễ chịu.Chiều mùa đông Hà Nội,hồ tay xao động sóng,lăn tăn từng đợt trong ánh chiếu tà dương.Một ngày chủ nhật an bình và đượm buồn như chính những dãy phố rêu phong cổ kính Hà Nội vậy.

Trái với Sài Gòn nơ chốn phồn hoa,Hà Nội lại cổ kính e lệ như nàng thiếu nữ hà thành xưa.Trên thân mặc chiếc áo dài thướt tha,tóc đen búi cao hiền dịu,đôi má ửng hồng e thẹn,làn môi chúm chím cười ngọt ngào,trên cổ đeo 1 chiếc kiềng bạc thanh tao,dáng đi tao nhã mềm mại,hiền dịu.Hà Nội trong tâm trí tôi là như thế.Giống 1 nàng thiếu nữ lúc nào cũng hiền lành khiến người ta da diết nhớ mỗi khi đi xa.

Khung cảnh chiều tà Hồ Tây đẹp như tranh vẽ,mái chùa trấn quốc nghiêng nghiêng như đón lấy ánh chiều tà nhẹ nhàng.Ông mặt trời mùa đông đỏ ửng vì cái lạnh Hà Nội in bóng mình xuống dòng nước Hồ Tây,những đôi uyên ương trên thuyền đạp vịt nhởn nhơ trong dòng nước,đắm mình trong cái lành lạnh nhàn nhạt của mùa đông.Họ ngồi gần nhau hơn,siết chặt tay nhau hơn để biết ấm êm hạnh phúc..

Vâng,như đã nói ở câu đầu,người ta thường nói “Tức cảnh sinh tình”,nhưng Ngọc cứ nhìn cái con bé đang ngồi ăn tới cốc kem thứ 5 ở trước mặt thì hoàn toàn chẳng còn tí cảm giác “tức cảnh sinh tình” nào nữa.

Nhi và Ngọc chiều chủ nhật rủ nhau đi chơi,chúng rẽ vào 1 quán nổi trên hồ Tây và quyết định ngắm cảnh đẹp.Nhưng kết quả người ngắm cảnh chỉ có mình Ngọc,và chỉ sau có 10’ đầu tiên nó dần dần xám ngoét mặt lại,chỉ còn có thể nói được 1 câu “Mày phải ăn bao nhiêu nữa mới hạ hỏa?”

Trước cảnh đẹp chiều hồ Tây,mà con bạn nó cứ ngồi hùng hục như con heo con ăn vô cùng hùng hổ hết cốc kem này tới cốc kem khác,quả thật làm cho nó hoàn toàn ko thể thấy được cảnh đẹp tí nào nữa.

“Chị ơi!” Nhi giơ tay gọi cô phục vụ. “Cho em thêm ly kem nữa!”

Ngọc đập tay vào trán cái bộp.. Mặt nhăn lại ko biết nói gì.

Người ta vẫn nói rất nhiều người thích ăn kem mùa đông,cái này đúng.Sở thích khá đặc biệt nhưng ko phải là cá biệt.Nhưng ăn cái kiểu này.Có nên gọi là đặc biệt cá biệt ko?

Đột nhiên Ngọc đôi mắt mở to “Ơ”

“Chào em!” một chàng trai tươi cười vẫy tay chào Ngọc ở chiếc bàn phía sau.

“Chào anh!” Ngọc nở 1 nụ cười hiền hòa,nhìn người con gái đang ngồi xuống đang nhìn cô vẻ ngơ ngác,lại vừa pha chút ko vui,cô hiểu ngay “Thì ra bạn gái anh Duy!”

Hắn đang nằm dài ở nhà,bực bội ngủ ko được.Xem phim thì lại quá chán rồi.Kết luận là chẳng biết nên làm gì.Hôm qua bị con khủng long chơi cho 1 vố trong nhà vệ sinh.Khi toàn trường ập tới cô ta còn thản nhiên giả vờ khóc,lúc đó anh hoàn toàn chân tay luống cuống ko biết làm gì.Nhưng rõ ràng anh ko nhìn nhầm,dưới khuôn mặt cúi gầm lấy tay che ngang mặt lau nước mắt kia,cô ta lè lưỡi trêu ngươi anh.Rõ ràng.. rõ ràng là âm mưu.Nhìn cả trường nhìn anh với ánh mắt nhìn tên dâm tặc biến thái,anh uất,anh hận.. Hận nhất là với 1 người đẹp đẽ cỡ Taylor Swift thì còn có thể,chứ đằng này lại bị vu tội quấy rối vì 1 con khủng long

bạo chúa.Có cái nhục nào bằng cái nhục này????Lăn mình trên giường đảo qua đảo lại,nhìn đôi giầy trắng đặt ở bàn,anh lại thấy khó chịu.Đang vô cùng bứt rứt thì anh thấy điện thoại mình reo lên,có tin nhắn.

"Tao vừa gặp nhà mày!" – from: Duy

Hắn nhíu mày.Thằng này đang giở trò gì?Bèn nhấc mấy gọi lại

"Mày đang nói cái gì thế?"

"Ko hiểu à?"

"Hiểu thì tao hỏi làm gì?" hắn đáp cộc lốc

"Vậy thì là cái người làm mày ngày đêm khó chịu đó!" giọng nói đầy vẻ hứng thú.

"Ở đâu?" đôi mắt nâu của hắn bỗng mở to hơn,ánh lên tia sáng ko rõ là vui mừng hay tức giận,nhưng trong mắt hắn có chút dịu dàng.

"Eureka!" thằng bạn đáp gọn lỏn.

"Chị ơi,cho em thêm 1 cốc kem." Nhi gọi tới lần thứ tám.

"Rốt cuộc mày định ăn tới bao giờ?" Ngọc nhíu mày nhìn nó,gương mặt hơi cúi lại tránh ánh mắt những người xung quanh.

"Mày việc gì phải xấu hổ?Tao lại ko phải ăn quịt ăn cắp của ai." Nhi nói bàn tay vẫn giơ thẳng giọng vẫn vang như thường.

Đang ngán ngẩm ko dám nhìn vào cô phục vụ,Ngọc quay đi hướng khác nhìn về phía bàn cách đó ko xa,đôi trai gái đang chuyện trò vui vẻ.Haizz cảnh đẹp nên thơ,tình yêu dạt dào,ấy thế mà con bạn nó cứ thảm nhiên ăn hết miếng này đến miếng khác ko hề có chút cảm nhận nào hết.Bỗng đôi mắt Ngọc mở to,cái bóng dáng cao cao điển trai kia,đích thị chỉ có 1 người.

Hắn bước lên bậc thang đã nhìn thấy ngay con khủng long bạo chúa.Tuy chỉ nhìn từ phía sau lưng nhưng hắn cũng có thể tưởng tượng được ra đôi mắt đen láy đang nổi giận.Cứ nhìn cái dáng đang hùng hục của cô là biết.Hắn khẽ mỉm cười,có vẻ như hắn ko phải là người duy nhất tức giận.

Trên mặt Duy nở 1 nụ cười tinh quái,hắn vừa bắt gặp 1 khuôn mặt hiếm hoi của thằng bạn thân.Khi hắn mới bước vào đôi mắt đã chỉ dán vào cái bàn phía đằng sau kia.Thiếu gia ơi thiếu gia,cuối cùng là cậu đi cưa cô ta,hay cô ta đã cưa đổ cậu đây?Hắn giật mạnh tay thằng bạn để dứt hắn ra khỏi cái ngẩn ngơ trong đầu.

"Này!" Duy nói khẽ cười.

Hắn quay xuống nhìn thằng bạn "Chào!" đôi mắt lại hơi ngước về phía bàn trong.

Duy mỉm cười,nhìn cô gái đối diện hiền hòa "Chúng ta đổi chỗ được ko em?"

Cô gái tuy ko hiểu gì nhưng cũng gật đầu.Duy gọi người phục vụ,kết cục họ dọn tới làm hàng xóm của con khủng long bạo chúa.2 nhà cách nhau 1 lối đi,hay nói cách khác như là 2 nhà mặt đường đối diện nhau.

Duy và cô bạn gái ngồi cùng phía,cùng 1 dãy với Ngọc,còn hắn ngồi phía đối diện,ngang hàng với cô.

Ngọc mỉm cười nhìn hắn "Anh Tú!" đôi mắt ấm áp rạng rỡ.

Hắn khẽ giơ tay gật đầu "Ưm chào!",quay sang nhìn phản ứng của người bên kia.

Nhi đang thản nhiên cho thêm 1 thìa kem vào miệng,kem tan chảy ngay trên đầu lưỡi của cô,cô như cảm thấy được kem vừa chạm vào đã bốc hơi thành khói hết vì quá nóng.Rốt cuộc cái tên oan gia này,phải đi đâu mới ko phải gặp hắn đây?Nghĩ lại sự việc lúc trưa hôm qua cổ họng cô ko khỏi nghẹn lại.Tức.Tức.Tức.. Cô cảm giác mặt mình đang nóng bừng lên,nhưng chắc chắn ko phải do sốt.Cuối cùng là kẻ nào?Kẻ nào to gan bịa đặt ra cái tin đồn cô là kẻ thứ 3 xen vào mối tình trung học?Vì cô nên Tú mới vào nhà vệ sinh nữ để có ý đồ xấu.Cái lũ xấu xa đó,đây là hành vi cưỡng hiếp,cưỡng hiếp có hiểu ko hả?Cô lại chưa phải người

trưởng thành nghĩa là hắn có thể bị cho đi tù 10 năm như chơi.Hiểu chưa hả?Ko phải là tiểu thuyết ngôn tình mà vào đuổi theo để quyết liệt cướp lấy tình yêu đâu!Đúng là cái lũ bã đậu,đầu óc để quên trong nhà hộ sinh hết rồi.Tiểu thuyết ngôn tình với hành vi cưỡng hiếp mà cũng ko phân biệt được.1 cái là yêu quá làm liều và chỉ với duy nhất 1 người,còn 1 cái rõ ràng là phạm tội.Là phạm tội đấy hiểu chưa?Có muốn bịa chuyện thì câu chuyện cũng nên có tính xác thực 1 chút chứ.Phải tôn trọng quyền tác giả chứ?Bà cô này là tác giả còn chưa viết thêm tình tiết mà có kẻ dám giật bút cướp trắng công sức sáng tạo của ta thế à?Ta hận..Ta hận.. Ta mà biết kẻ nào lôi ta vào.. Ta thề.. kể cả hắn có chui vào cùng trời cuối đất ta cũng nhất định tìm cho ra!!!

Nghĩ tới đây lửa hận lại bừng bừng.Thâm tâm dày xéo,ánh mắt nảy lửa,bàn tay đưa liên tục hết thìa kem này đến thìa kem khác lên miệng.Càng nghĩ càng thấy tức,càng nghĩ càng thấy hỏa thiêu trong người.Cứ tưởng rằng cho hắn 1 vố ko ngẩng đầu lên được,toàn bộ giáo viên ở phía cô,cả trường đều nhìn hắn như kẻ biến thái,ấy vậy mà.. Giờ thì sao?Kết cục của tin tức là luôn có 2 chiều,mà cái chiều còn lại,họ công nhận hắn biến thái,nhưng cũng công nhận cô cũng là người có lỗi.Kết cục chỉ có thầy giám thị được hưởng lợi là người đàn ông ngây thơ bị cắm sừng mà ko biết.Càng nghĩ càng nghẹn lời.Có bao giờ tác giả biến thành mẹ kế của con nhân vật chính ko chứ??

"Chị ơi,cho em 1 cốc kem nữa!" Nhi giơ cao tay đôi mắt đen láy vô cùng khó chịu.Phải ăn nữa.Phải cần nhiều đá hơn nữa.Ko thì cái dạ dày của cô sẽ chẳng khác gì món dạ dày nướng ở phố gầm cầu mất.

Ngọc vội kéo bàn tay con bạn thân lại,nhìn sang bàn bên cạnh cười 1 cái chữa ngượng "Mày ăn chưa đủ sao?" cô nói thật nhỏ.

"Chưa!" Nhi đáp 1 từ lạnh lùng,đôi mắt đen láy giận dữ "Chị ơi cho em cốc nữa!"

Ko thể ngăn nổi con bạn,Ngọc đảnh rút quân về thủ thành.Giờ chỉ dám ngồi rụt cổ như con rùa,nhìn những người ở dãy bàn xung quanh nhìn 2 cô cười cười.Đúng là ko biết nên giấu mặt ở đâu cho phải.

Cô phục vụ nhẹ nhàng đặt chiếc ly xuống cho Nhi,cô nhìn cô gái rồi khẽ lấy tay che miệng cười "Cô bé này ăn giỏi thật.Trời lạnh vậy mà!"

Tú nhìn sang con khủng long hàng xóm đang tiếp tục ăn hùng hục như bò mộng,trong lòng khẽ nôn nao "Cô ta đúng là Gozila mà!Ăn cũng hơn người ta!".

Nhưng từ lúc anh đến tới giờ,cô ta hoàn toàn chẳng thèm liếc mắt lấy 1 cái.Tuy ko phải bạn bè thân thích,nhưng ít nhất cũng là kẻ thù ko đội trời chung,vờ như anh ko hề tồn tại vậy có phải hơi quá rồi ko?Hớp 1 ngụm cà phê anh quay lên thì bắt gặp 1 nụ cười tinh quái của thằng bạn thân đang ngồi trước mặt.

"Cười gì?" hắn hỏi,mỗi khi hắn cười như vậy là hắn vừa thấy điều gì thú vị lắm.

"Ko có gì!" hắn cười đáp lại.Nhìn sang cô gái đang ăn kem kia.Cô ta quả thật thú vị.KHiến thằng bạn đào hoa của hắn trở thành con bù nhìn rơm hoàn toàn ko làm gì được cô ta.Thật sự là 1 cô gái giỏi giang.Con gái ai chẳng mơ mộng,muốn làm quen với hoàng tử,mà khổ nỗi thằng bạn thân của hắn,đẹp trai có thừa,tiền thì vung tay chẳng hết..Hiếm hoi lại là 1 trong số ít hoàng tử còn xót lại.Ở cái thế gian này giờ cái gì cũng nói vật chất.Con gái muốn tìm 1 chỗ dựa hùng mạnh là đương nhiên.Các hotgirl thì cũng chỉ toàn chơi với con đại gia cả.Thằng bạn hắn lại ko may là đối tượng lý tưởng.Nhưng kết cục từ khi gặp cô nhóc này xem ra nó tốn ko ít công sức.Kết luận là sức hấp dẫn từ vẻ ngoài của nó,bị cô ta kéo xuống làm giẻ lau nhà,còn tiền trong ví nó bị cô ta mang ra hỉ mũi rồi vứt.Hắn thật sự thê thảm rồi.

Duy ban đầu chỉ muốn xem trò vui,cứ nghĩ rằng khi nó cưa đổ cô gái này,phải yêu trong 100 ngày chắc chắn có nhiều điều thú vị.Nhưng giờ tới gần tháng trời mà thằng bạn thậm trí còn chẳng cưa nổi cô ta,còn quá sức tưởng tượng của anh hơn.Và điều làm hắn hiện tại thú vị nhất,có lẽ là .. thằng bạn của hắn đang bị cô ta cuốn hút.

"Mày cười cái gì?" Tú nhìn mặt thằng bạn đột nhiên mỉm cười rất tươi với gương mặt dò xét.

"À ko có gì!" Duy che miệng.Nói rồi quay sang nhìn bàn bên cạnh. "Em tên là Nhi phải ko nhỉ?"

Mồm vẫn đang ngậm 1 miếng kem,đột nhiên có người hỏi,cô bị sặc ho sặc sụa.Ngọc nhìn nó "Ko sao chứ?"

"Này!" từ phía hàng xóm đối diện,1 bàn tay với chiếc nhẫn vòng bản to đeo ở ngón giữa,đang cầm 1 cốc nước giơ sang.

Nhi với lấy cốc nước gần hết trên bàn uống cạn. "Vâng!" đôi mắt đen láy nhìn vào Duy trả lời câu hỏi vừa rồi.

Hắn bàn tay run run,vẫn đang để cốc nước lưng chừng trời quay sang nhìn con khủng long tức giận.Rõ ràng đang bơ hắn.Rút cốc nước về uống gần 1 hơi.

"Chị ơi cho em cốc nước!"

"Em ơi ở đây 1 cốc nước!"

Hắn và cô đồng thanh làm cho cô phục vụ ngẩn người nhìn lên.Rồi khẽ cười.Cô tiến lại rót nước cho Nhi trước,rồi mới sang rót cho anh hàng xóm. "Hai người này thật hợp ý!" trong lòng cô nghĩ vậy.

Duy che miệng cười,nhìn thằng bạn thân đang vô cùng bực bội.Cái chuyện tình học đường lần trước hắn đã nghe rồi,quả thật cô rất thông minh,cô có thể biến những lợi thế của kẻ thù thành vũ khí của mình.Gặp phải 1 đối thủ như vậy,thằng bạn của anh chỉ có vẻ bề ngoài,và cái ví thì chẳng thể làm gì cô được.Hèn gì cao thủ như nó chỉ dậm chân tại chỗ mà thôi.

"Hai em học cùng lớp à?" Duy lại tiếp tục dò hỏi hàng xóm.

Ngọc gật đầu "Vâng!" đôi mắt hơi ngước nhìn Tú,dù lúc này anh đã quay đi hướng khác,nhưng đôi lúc đôi mắt nâu của anh vẫn đảo qua chiếc bàn này.

Còn cái con bạn thân vô cảm cảnh đẹp,phá hoại thiên nhiên,đạp tan tình cảm của nó thì vẫn đang thản nhiên ăn tì tì.Hoàn toàn ko thèm nhìn sang lấy 1 cái.Nó chỉ đang chăm chăm vào cái cốc kem đang vơi dần của nó.Tiếp theo nó liếm mép.. Ko..Ko ổn rồi!Đừng...!

"Chị ơi cho em 1 cốc nữa!"

Ngọc cảm thấy mặt mình đang nóng ran lên.Đôi tai nó cũng đỏ lừ.Nó hơi rụt cổ lại.Vai cũng hơi khum vào.Xấu hổ chết đi được cái con ranh này.Rốt cuộc mày định ăn tới bao giờ??

"Sao thế?" Nhi đôi mắt đen mở to nhìn con bạn thân đang dùng ánh mắt căm hờn nhìn mình,tay đưa cốc nước lên uống 1 ngụm,ko quên liếm môi 1 cái.

Tú nuốt nước bọt cái ực.Động tác liếm môi của cô ta cũng ko qua nổi mắt anh.Đột nhiên thấy cổ họng hơi khan khan,anh cầm cốc cà phê uống 1 ngụm.

Thằng bạn đôi mắt nheo lại đầy tà ý,nhìn anh với gương mặt,tao biết rồi nhé.Anh có linh cảm xấu.Rốt cuộc cái thằng lắm mưu nhiều kế này đang nghĩ cái gì trong đầu.Từ lúc anh tới đây hắn cứ nhìn anh rồi cười.Rốt cuộc nó muốn làm gì?

Chị phục vụ bê ra cốc kem thứ 10,nhìn cô gái vô cùng nể phục.Quả thật là quá sức tưởng tượng.Tháng 1 trời lạnh căm căm,lại ngồi ngoài trời,mà cô ăn 1 mạch 10 cốc kem.Cô thật sự ko biết lạnh là gì ư?

Nhưng khổ 1 nỗi là giờ đây trong cái lòng đang bốc hỏa Nhi đã có mùi khét như lòng nướng.Cứ ăn vào là lại bốc hơi đi đâu hết cả.Cái vố này bị chơi quá là đau đi.Cô đã chịu nhục để làm con cừu non bị dâng lên miệng cọp rồi,cuối cùng thì sao?Cuối cùng thì lại thành hắn vì ngôn tình ko cầm lòng,tuổi trẻ bồng bột,hành động thiếu suy nghĩ?Tự dưng chui đâu ra cái tình tiết biến 1 thằng tội phạm dâm đãng,thành lãng tử ngôn tình...Cái trò sởn gai ốc,nổi da gà ở đâu chui ra vậy??Vừa nghĩ tới đây bụng cô lại sôi quặn lên,muốn ói!Tại sao?Tại sao?Tại sao ta lại từ 1 con cừu non trở thành thiếu nữ thứ 3 chen vào tình cảm nhà người ta?Chuyện tình học đường ta viết ko có chuối nải như thế?Vố này đúng là "gậy ông đập lưng ông".Chưa bao giờ nó thấy mình thất bại như thế.

Đang ngồi vô cùng bất mãn vì độ nóng của cơ thể,nó vẫn tiếp tục ăn kem mê say.Thì bỗng nhiên lần đầu tiên từ lúc Tú bước vào quán,nó đã quay sang hướng nhà hàng xóm.

"Cô bé có vẻ thích ăn kem nhỉ?" 1 tên con trai đầu dựng ngược,mặc chiếc áo khoác cao cổ dáng body có khóa kéo,trên cổ quàng 1 chiếc khăn caro thời trang,khuôn mặt trông cũng có phần ưa nhìn,chiếc quần vải

sáng màu với chiếc áo sẫm màu tạo nên 1 tương quan màu sắc hài hòa.Hắn đứng đó nở nụ cười nhìn cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao,đôi mắt đen láy,đôi môi hồng đang ngậm cái thìa nhìn lên.

Nhi nhìn gã con trai từ chân tới đầu,từ đầu đến chân.Cái tên ẽo ợt này rốt cuộc muốn cái gì?Cô khẽ nhíu mày.

"Anh có thể làm quen với em ko?" hắn nở 1 nụ cười hiền hòa.

Nhi nhíu mày.Cái tên bại não này đang tập kịch của thế kỉ nào thế?Cái phương pháp củ chuối làm người ta buồn nôn này mà cũng lôi ra xài sao?

Hắn từ từ tiến lại gần ghế của Nhi ngồi hơn,đang trình diễn cái dáng đi trên sàn catwalk thì bỗng nhiên hắn ngã nhào.Ngước nhìn lên phía bàn đối diện,1 gương mặt điển trai trắng trẻo,đôi mắt nâu đen sâu thẳm nhìn hắn đầy khó chịu,bàn chân dài với đôi giầy raddi đang giơ ra ngang đường khiến hắn mất đi hoàn toàn phong độ ban đầu.

"Xin lỗi chân tôi hơi dài!" Tú đáp lạnh lùng.Cái gì đây?Làm quen với khủng long ư?Cái tên này đúng là ko biết tự lượng sức mình mà.Ngươi nên cám ơn ta vì đã cảnh báo trước cho ngươi đấy.

Duy nhìn thằng bạn thân chỉ biết quay đi mà cười.Cô gái ngồi bên cạnh dựa vào vai Duy dịu dàng nhìn người con trai đối diện.Cái dáng vẻ lạnh lùng của anh ta lúc này,sao đến cả lúc nổi giận cũng đẹp trai như vậy?Trong lòng ko khỏi có chút tiếc nuối.Nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn.

Cậu trai cố lấy lại phong độ,bám vào bàn mà đứng lên "Ko sao!" tiếp tục nở nụ cười quay lại phía con khủng long vẫn đang ngậm thìa.

"Này!" Nhi lúc này mới mở miệng.

Cậu trai nhìn cô gái với đôi mắt đen láy lấp lánh trong ánh chiều tà,đôi môi đỏ của cô đang mấp máy,dù âm điệu vô cùng sắc xược,nhưng hắn vẫn cứ thấy du dương.Hắn nở 1 nụ cười với cô,chờ đợi xem cô nói gì.

Nhi vẫy vẫy bàn tay,ý là hắn cúi gần xuống.Hắn ngơ ngác 1 chút,trong lòng ko khỏi vui mừng "Cắn câu sớm vậy sao?".Rồi hiền từ nhẹ nhàng cúi người xuống ghé tai sát xuống gần cô.

Sau đó,mặt hắn bắt đầu biến sắc, nụ cười đang tươi tắt đột nhiên tắt cái vụt,như cúp điện toàn khu vực.Đôi mắt đột nhiên trắng dã đờ đẫn,khuôn mặt hiền từ phút chốc biến thành hốc hác như mặt khỉ yoyo,mồm há hốc chỉ toàn sọc thẳng.

Nhi mỉm cười với hắn 1 cái,gương mặt cười dịu dàng hiền từ,đôi mắt đen sáng lấp lánh mê hoặc người khác,chiếc răng khểnh khẽ ló ra ngoài như răng nanh Dracula.Hắn nhìn cô rồi lập tức chạy biến về bàn mình,ko 1 lần nhìn lại.

Tú nhíu mày nhìn con khủng long nghi hoặc.Cô ta lại giở trò gì vậy hả trời?Nãy khi thấy hắn cúi xuống hắn có chút tức giận,nhưng nhìn cái gương mặt tức cười của hắn ta lúc này.Hắn lại cười thầm trong bụng.Đã nói rồi mà khủng long ko phải là dễ ăn thịt đâu.

Nhi lại thảm nhiên ăn kem,mặc cho ánh mắt vô cùng tò mò của 3 người đối diện.Duy quả thật bất ngờ,ko phải vì cái hành động của thằng bạn thân,mà vì cái cách cô gái này có thể đuổi được tên đó đi.Rốt cuộc cô ta nói gì mà chỉ 1 câu khiến cho cái tên tán tỉnh đó vù 1 cái chạy mất dép ko thèm quay lại.

Ngọc níu níu tay con bạn thân lại gần, "Mày nói cái gì với hắn vậy?" Ngọc ghé sát tai Nhi hỏi nhỏ.

Nhi nhìn con bạn,đôi mắt long lanh cười "Tò mò à!"

"Dĩ nhiên!"

"Tao nói với hắn quần hắn rách rồi!" Nhi trả lời đôi mắt đen lấp lánh sáng tinh quái.

Ngọc đơ mặt nhìn con bạn thân ko dám nói thêm câu gì..Nó.. rốt cuộc phải gọi nó là vô cùng thông minh,hay vô cùng độc ác đây.

Nhi thản nhiên ngồi tiếp tục chiến nốt cốc kem của mình,chẳng thèm bận tâm con bạn mình đang ngệt mặt ra nhìn ra sao.

Duy nhìn mặt Ngọc đang ngệt ra trong lòng vô cùng tò mò,rốt cuộc cô gái kia đã nói gì.Nhịn ko được cất tiếng hỏi "Nhi,em nói gì với hắn thế?"

Nhi ngậm chiếc thìa trong miệng,đôi mắt đen lấp lánh nhìn Duy "Anh thử hỏi hắn xem!"

Duy nhìn lại đằng sau,cái gã đó đang quay lại,mặt mày có vẻ hoàn toàn nổi đóa lên.Tiến tới bàn của Nhi đập cái rầm.

"Này.." hắn quát. "Cô thấy vui lắm hả?Đừng tưởng con gái thì muốn làm sao thì làm.Tưởng mình có giá lắm à?Xấu như ma còn làm trò!"

Tú bàn tay nắm chặt,ko rõ tại sao nghe thằng cha này nói ko lọt lỗ tai chút nào.Khủng long bạo chúa đúng là ko xinh,nhưng đôi mắt đen láy tinh nghịch của cô ta rất sống động,đôi môi hồng của cô ta cũng duyên dáng ko kém ai,chiếc răng khểnh của cô thì duyên tới có thể gây họa.Cái thằng chỉ biết nói lời đường mật để cưa con gái này,cưa ko được lại dám quay lại sủa bậy sao.

"Ko về vá quần sao?" Nhi ko thèm nhìn lên vẫn tiếp tục ăn.

"Vá cái đầu cô có rách đâu mà vá!" hắn nổi khùng gào tướng lên.

"Thật ko rách sao?" Nhi nghiêng đầu,đôi mắt đen mở to nhìn hắn,đôi môi hồng khẽ cười 1 nụ cười nửa miệng hở ra chiếc răng khểnh đáng yêu.Đặt thìa xuống,cô đứng dậy.Trong đầu nghĩ.Ta đang khó chịu trong người,ngươi lại tới đây cho ta trút giận thật đúng là ngu ngốc mà.

Rồi rất nhanh cô đứng dậy song phi 1 cái vào trọng tâm của tên tán tỉnh.Bao nhiêu lửa hận đều dồn hết vào cú đòn này.Tên con trai chỉ biết trời đất sa sầm,cúi xuống ôm lấy bảo vật,nghe 1 tiếng roạt rất to.

"Giờ thì rách rồi đấy!" Nhi nhả 1 câu nhìn cái tướng đang nằm vạ vật ôm đất quằn quại của hắn ở dưới đất,khóc ko thành tiếng,rên cũng chẳng thể rên nổi. "Lần sau thì nhớ.Muốn tán tỉnh thì động não mà suy nghĩ 1 chút.Mấy cái lời thoại cũ rích từ thế kỉ trước đừng có mà lôi ra." Nói rồi cô ko quên đạp cho hắn thêm 1 cái,rồi đi vào phía trong nhà tính tiền.Ngọc nhìn thân hình con trai đang đau đớn quằn quại nước mắt nước mũi ròng ròng,ko khỏi chạnh lòng.

"Nó là đứa vô cùng ghét con trai,lại lựa đúng lúc nó lửa giận ngùn ngụt mà đến xin làm quen.Trách số anh quá đen thôi!" Ngọc lắc đầu.

Duy khuôn mặt vẫn còn đang đơ ra nhìn cái gã đang nằm lăn dưới đất.Rồi ko kìm được mà cười 1 tràng vô cùng sảng khoái.Cô ta vô cùng thú vị,thú vị hơn nhiều so với những gì anh có thể tưởng tượng.

Nhi sau khi tính tiền xong lại bước ra ngoài để đi về,lúc đi ngang qua chỗ tên đang nằm đau đớn,còn tàn nhẫn bồi thêm 1 cú đạp nữa.Rồi mới hả giận bước đi.Đột nhiên bàn tay cô bị nắm lại.

"Đợi đã!" hắn giữ lấy tay cô,bàn tay nóng ran chạm vào đôi tay lạnh băng của cô khiến hắn giật thót người.

Cô ko nói cũng ko quay lại,cô rất rất rất ko muốn nhìn thấy cái tên này.Vô cùng,vô cùng ghét cái tên đáng ghét này.Cô giật mạnh bàn tay mình ra,bước tiếp tục.

Nhưng hắn lại ko dễ dàng buông tha,hắn lao tới chặn đường cô tiến,đôi mắt nâu nhìn cô giận dữ.Cô gây cho tôi bao nhiêu bực bội giờ lại bơ tôi như người vô hình.Ko dễ vậy đâu.Ngay cả lúc này khi cái tên kia tới làm quen,cô quay sang nhưng cũng chẳng thèm liếc mắt tới hắn lấy 1 tích tắc,làm cho lúc đó trái tim hắn thật sự đã chờ đợi,nhưng kết quả lại hoàn toàn thất vọng.Vô cùng khó chịu mà ko rõ lý do.Hắn cần phải cho cô 1 trận nên thân.Giở trò trong nhà vệ sinh,trốn thật nhanh về lúc tan học,làm hắn tìm mãi cũng ko thấy.Cô lần này ko thoát được đâu khủng long ạ.

Cô vờ như ko nhìn thấy hắn,cố lao qua bước tường thành chắn trước mặt.Nhưng hắn cứ bám lấy cô ko buông.Giằng co như người ta chơi rồng rắn lên mây 1 lúc,cô bực bội,đưa đôi mắt đen láy lên nhìn nhân vật chính của mình đầy bức xúc.

"Rốt cuộc cậu muốn gì?"

Cuối cùng cũng chịu nhìn tôi rồi hả?Hắn nghĩ,tôi còn tưởng cô cứng đầu chứ! "Nói chuyện!" hắn lạnh băng đáp.

Nhi nhíu mày,dỗi hơi.Tôi thì có chuyện quái gì nói với cậu?Tôi chưa cầm dao băm cậu ra làm chả đã là may cho cậu lắm rồi,còn ở đây chuyện với trò.

"Hôm qua là cô bẫy tôi phải ko?" đôi mắt nâu của hắn nhíu lại nhìn vào gương mặt cô,cố gắng để trấn áp cô 1 lần khi đối mặt.

Cô ngước đôi mắt đen láy lên nhìn hắn,hoàn toàn ko sợ hãi,đôi mắt sáng lên lấp lánh trong ánh sáng của buổi chiều tà.Hắn hoàn toàn bị hút hồn vào trong đôi mắt ấy.Cô chậm rãi "Giờ cậu mới biết là tôi bẫy cậu sao?"

Hắn khẽ nuốt nước bọt,nghe rõ cả tiếng yết hầu mình cử động.Môi trở nên khô đắng,khắp người cảm thấy tê dại khó tả.Đang lúc hắn đứng chết chân tại chỗ thì hắn nghe tiếng ồn ào đắng sau.Thì ra cái kẻ tán tỉnh lúc nãy,đã hồi đủ công lực đi gọi viện binh tới cho con bé đó 1 trận.

Nhi đảo đôi mắt đen sáng long lanh của mình nhìn về hướng 3 tên đang hùng hổ hỏi "Đứa nào?" còn 1 tên tay vẫn đang giữ bộ hạ,dáng đi gần như lệch bên, tập tễnh đang chỉ về phía cô.Đôi môi cô nhếch lên 1 nụ cười nửa miệng.

Cô ôm lấy tay hắn nói bằng cái giọng khó tin "Người yêu ơi,anh đánh người mạnh quá đấy.Họ quay lại rồi kìa."

Ngọc đần mặt nhìn con bạn.Còn hắn chân tay tê cứng,cảm giác cánh tay như có 1 luồng điện chạy qua,trái tim đột nhiên nghẹn lại,rồi gia tốc đến chóng mặt đập liên hồi.Cô.. cô ta vừa nói cái gì?

"Thì ra mày là người yêu của con nhỏ này à?" Một thằng đã tới gần hắn nhìn khó chịu.

Tên thất thủ lúc này thì nói "Hèn gì nãy đưa chân ngáng tao!"

Hắn,chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập mỗi lúc 1 nhanh,thân nhiệt cũng ngày càng nóng lên.Cô đứng đằng sau hắn,tay nắm cánh tay hắn "Người yêu cứu em!" giọng yếu ớt nho nhỏ.

Cái gì đang xảy ra thế này?Anh… anh hoàn toàn ko biết nên làm gì nữa.Cái cảm giác lâng lâng đang từ từ lan từ cánh tay ra khắp người,trái tim cứ thình thịch thình thịch biểu tình ngày càng dữ dội.Rốt cuộc là chuyện gì?

Còn chưa định hình gì thì bọn chúng đã xông vào.Duy theo bản năng cũng nhảy vào cuộc.Nhi chỉ chờ có thể kéo tay Ngọc đang ngơ ngác ko hiểu gì ra khỏi cái mớ hỗn độn toàn những cái đầu ko biết suy nghĩ kia.Tên tập tễnh nhìn cô chạy trốn gào lên "Nó chạy kìa!" Nhi thuận chân đạp cho hắn thêm phát nữa.

Tú thấy thân hình sau lưng mình vụt kéo Ngọc qua,hơi ấm sau lưng ko còn nữa,vừa giơ tay đấm 1 thằng lao tới,anh tức giận nhận ra "Trần Hiểu Nhi cô đứng lại.Tôi còn chưa nói xong mà!!"

Lúc này con nhỏ đã chạy ra tới chỗ để xe,vui vẻ vẫy tay nhìn lại hắn "Người yêu anh giải quyết nốt nhé!"

Hắn.. hắn… nắm chặt bàn tay bốc hỏa.. Nhìn thấy tên nào là đập tên đấy ko thương tiếc.Rốt cuộc lại bị cô ta lừa 1 vố.

Nhưng vì hiện tại ko phải trong trường,hắn tuyệt cũng ko nhận điểm thua.

15. Chương 13

Chương mười ba : Hỗn chiến trường học – last round.

Có 1 bài hát thế này:

"Thứ hai là ngày đầu tuần,bé hứa cố gắng chăm ngoan.Thứ ba,thứ tư,thứ năm,ngày nào cũng luôn cố gắng.Thứ sáu rồi đến thứ bảy,cô cho bé phiếu bé ngoan.Chủ nhật cả nhà đều vui vì bé ngoan suốt tuần."

Người ta vẫn nói tâm trạng tốt thì sự vật xấu cũng thành tốt,mà tâm trạng đã ko tốt thì dù có tốt đến mấy đặt trước mặt vẫn thành xấu.Quan niệm của mỗi con người đều khác là chủ quan.Cho nên với người này là tốt,nhưng với người khác có lẽ là xấu.Thậm trí vô cùng tệ hại. Có thể với người này là vô cùng tệ hại,thì với người khác lại vô cùng,vô cùng tốt.Cái sự đời nó là như thế.Giống như bạn ăn 1 món ăn,khi tâm trạng tốt thì món ăn cũng ngon hơn lên.Đến khi tâm trạng xấu,bạn ăn lại món đó trong lòng lại tự hỏi sao nó dở đến thế.

Hiện tại tâm trạng của Trần Hiểu Nhi,cô nhóc sắp bước sang tuổi 18 trong vài ngày tới phải nói là chắp cánh bay cao,cảm xúc thăng hoa.Thứ 2 là ngày đầu tuần,cô đang cố gắng chăm ngoan.

Kéo ghế ngồi cạnh con bạn thân nó toét miệng ra cười.Ngọc lẳng lặng quay đi.Ngọc biết mình đang giận Nhi 1 cách vô lý,nó hiểu hơn ai hết biểu hiện hôm qua và cái câu "người yêu" chỉ là trò đùa quái ác để đổ vấy trách nhiệm cho người khác của con bạn thân,nhưng rốt cuộc gương mặt của hotboy lúc đó lại làm cho nó thấy buồn bực.Nó biết như thế này là hết sức vô lý,nó ko có đủ tư cách để nói lời nào hết.Nhưng rốt cuộc tâm trạng vẫn cứ ko vui.Kết quả nó lại làm 1 chuyện vô cùng tồi tệ hơn đấy là,giận sang con bạn thân của nó.

Nhi nhìn con bạn mặt ko vui,đôi mắt đen mở to dò xét "Sao vậy?"

Ngọc ko nói gì chỉ lẳng lặng quay đi.Hiện tại nó đang tự trách nó,nhưng nhìn con bạn thân lại cảm thấy ko hài lòng.Nó thật đúng là xấu xa.

Nhi khoác lấy tay con bạn cự nự "Đừng giận tao mà!Đừng giận mà!" cái giọng nũng nịu,bàn tay níu níu tay Ngọc dịu dàng.

Ngọc biết giờ nó ko đóng kịch.Cái bộ dạng nũng nịu này chỉ dành cho mình nó là thật lòng mà thôi.Nó đành thở ra 1 cái tự trách bản thân thêm 1000 lần.Hotboy thì hotboy làm sao bằng bạn thân nó được. "Được rồi!Đừng làm trò nữa!"

"Mày hết giận tao rồi hả?" Nhi đôi mắt đen láy nhìn con bạn iu chiều,trông nó lúc này giống y như con cún nhìn thấy cục xương.

Ngọc cười khẽ gật đầu.Nhìn con bạn thân luôn luôn ở cạnh mình,dù bất cứ lúc nào,nó tự nghĩ mình thật quá đáng rồi.

Nhi đang háo hức chờ đợi 1 tin tức mà đứng ngồi ko yên.Miệng nó ngoác ra chỉ chờ đợi diễn văn của hiệu trưởng.

"Rốt cuộc tin gì làm cho mày chờ đợi thế hả?" Ngọc nhìn con bạn tò mò.

"Còn là gì nữa,dĩ nhiên là án kỉ luật rồi!" Nhi nói mắt vẫn hướng lên nhìn sân khấu chờ đợi.

"Kỉ luật?" Ngọc nhìn trố mắt.Ko phải chứ?Bà trẻ của tôi ơi,có cần tàn nhẫn vậy ko?Hôm qua bà gây sự đánh nhau,cũng người ta ra mặt giùm bà.Hôm nay bà lại mong người ta bị đuổi học,lại còn với khuôn mặt vô cùng háo hức chờ đợi như thế nữa.Ko sợ bị quả báo sao trời?

Khi nhìn thấy hiệu trưởng bắt đầu lên đọc diễn văn,Nhi khoái trí vỗ tay to nhất.Cả lớp 12A9 quay lại nhìn chị gái dễ thương hôm nay nổi hứng đi học sớm chưa từng thấy,đã thế lại còn vỗ tay như pháo rền cho cái phần mà bọn học sinh cả trường đứa nào đứa nấy chỉ cầu mong ko bao giờ xuất hiện nữa chứ.Có phải là con nhỏ này suýt bị hãm hại nên đầu óc cũng khùng lun rồi ko.

Nhưng kết quả của bài diễn văn vẫn là,dài lê thê và vô cùng ko có quan điểm..Kết luận là,ko có bất cứ án kỉ luật nào hết.

Mồm Nhi há hốc,đôi mắt đen mở tròn to hết công xuất.Ko phải chứ?Công sức ta đóng kịch cực khổ là thế,hy sinh thân mình để lật mặt nạ tên đạo đức giả kia.Khổ cực chịu bẩn nằm dưới sàn nhà vệ sinh,sau

đấy lại còn phải giả bộ ngất đi để dụ dê vào miệng cọp..Thế mà.. kết luận là,mọi chuyện vẫn như bình thường,tuần này là tuần giáp nghỉ tết nhưng mong các em đừng lơ là.. vân vân và mây mây..

Thanh tâm trạng đang tươi rói của nó,đang ở mức đỉnh cao có màu vàng chanh bỗng chốc tụt xuống 1 nửa,chỉ còn ở mức xanh lá cây bình thường.Nhưng cái mức an toàn này cũng mau chóng biến mất theo mùi hương hoa hồng tràn ngập trong lớp.

Trên bàn thứ 2,dãy ngoài cửa sổ của lớp 12A9,lại xuất hiện 1 bó hồng nhung to tướng,thậm trí còn to hơn bó trước đây từng xuất hiện.Người Nhi như muốn bốc lửa.Là kẻ nào?Kẻ nào lại định hại ta.

Nó vừa hắt xì hơi vừa lao vào chỗ bó hồng,trên bó hoa lại có thêm 1 tờ thiệp hồng xinh xinh với hàng chữ con trai "Người yêu,đây là quà cảm ơn vì bữa cà phê chiều qua!"

Đôi vai Nhi run run..Đôi tay giật giật..Đôi mắt nhắm nghiền lại để tránh trào ra lửa.Mấy cái loa tò mò tiến từ từ phía đừng sau lưng cô nhìn lén tấm thiệp.Rồi che miệng nhìn nhau ko nói điều gì.

Con Gozila vừa hắt xì hơi liên tục,vừa phát hỏa như quả cầu lửa khổng lồ bực bội bước đi dọc hành lang.Hoàng Tuấn Tú,biết rõ ta dị ứng hoa,còn tặng ta 1 bó to hơn nữa,ngươi được lắm.Nhi cảm t hấy nhức cả mũi vì hắt xì,cái bụng cũng quặn lên đau nhói vì những cơn hắt xì dồn dập.Ko kiêng nể ai cả đạp cửa sau của lớp 12A14 thẳng tiến tới tên hung thủ..

Àooooooooooooooooooooooo!

Sập bẫy lần thứ 2.

Tuấn Tú nở 1 nụ cười trên gương mặt điển trai,nhìn con khủng long đang bốc hỏa vừa chảy nước tong tỏng xuống nền nhà.Khuôn mặt đã bị cả cái xô che hết.Tiếng hắt xì từ trong đó cứ phát ra ngày càng gắt hơn nhờ chiếc xô vọng lại càng như âm thanh rít khe khẽ của con rắn khủng lồ.

Tiến lại gần,đôi mắt nâu phát sáng vui vẻ,nhìn con khủng long đầu đội xô,anh nhẹ nhàng nhấc chiếc xô ra.Quả nhiên dưới chiếc xô là 1 gương mặt thanh thanh,đôi mắt đen láy đang sáng bừng bừng giận dữ,đôi môi hồng cắn chặt,rồi lại mở ra bởi tiếng hắt xì ko kìm nén được.

"hắt xì.. Hoàng.. hắt xì.. hắt xì.. Tuấn.. Hắt xì.. hắt xì.." Nhi cố gắng rặn ra cho đủ câu nhưng sao khó quá.Những cơn hắt xì hoàn toàn ko buông tha cô.

"Sao thế?Bó hoa của tôi làm cô cảm động thế à?" hắn châm chọc.

"Hắt xì.. cậu.. hắt xì.." Nhi bực tức nhưng lời nói hoàn toàn bị nuốt trọn.Cô tức giận ném bó hoa vào hắn,rồi quay người bỏ đi.Nhưng..

Rầm..

"Xin lỗi chân tôi hơi dài!" Hắn nói mỉa mai nhìn cô đang nằm chụp ếch dưới đất.

Một cậu nhóc thầy cô gái ngã xõng xoài định đưa tay cho cô vịn đứng lên,nhưng bị đôi mắt nâu xám xịt của Tuấn Tú làm cho hoảng hồn mà rút tay về.

Nhi tự mình đứng dậy ko cần tới bất cứ ai,quay lại nhìn hắn 1 cái hằn học,rồi tiếp tục hắt xì đi về lớp.Hoàng Tuấn Tú,anh cứ chờ đó.Tôi ko làm gì thì tôi nhất định ko phải là tôi.

Nhi vừa đi khỏi,Tuấn Tú đưa mắt nhìn cậu bạn cùng lớp vừa định ga lăng xăng.Vẫy vẫy ngón tay cho cậu ta lại gần.Cậu bé ngần ngừ sợ hãi ko muốn đi.nhưng đã bị 2 gã đàn em của Tú hộ pháp 2 bên,đẩy về phía cửa.Tú gương mặt thanh tú lạnh băng,đôi mắt nâu nhìn chằm chằm vào cậu học trò trước mặt "Đừng bao giờ xen vào chuyện người khác,rõ chưa?"

Trong lúc này Trần Hiểu Nhi vẫn đang hắt xì đau cả ruột,rất rất muốn trả thù,nhưng lại phải đợi cơ hội thực hiện.Lần này để xem anh ta thoát thế nào.Cái bẫy này lần trước vì bị ốm còn chưa dùng,nhưng kết quả dùng chính minh chứng cụ thể nhất là mình để hy sinh.Ai dè hắn vẫn thoát.Vẫn là nên cho mọi người hiểu rõ bộ mặt của hắn.

Đợi chờ lớp 12A14 xuống hết sân tập thể dục,Nhi mới nhẹ nhàng chuồn qua đó thực hiện kế hoạch trả thù.Hoàng Tuấn Tú anh cứ chờ đó.

Hồi trống báo hiệu vào giờ đã điểm,lũ học sinh lũ lượt ổn định chỗ ngồi,chờ đợi cô giáo dạy hóa vào lớp.Dung mama nổi tiếng là sát thủ,cho nên giờ của cô dù có là A9 hay A14 điều phải biết điều mà im lặng.Hấn cũng chăm chú ghi chép cẩn thận bài vở.Từ khi mới vào lớp,hấn đã ngửi thấy mùi sát khí,rõ ràng cô vẫn còn nhớ vụ hấn chui vào phòng vệ sinh nữ.Rõ ràng cô cho hấn là người có ý đồ xấu với học sinh của cô.Hấn quả thật là bị oan,chỉ trách sao con khủng long diễn kịch quá đạt đi.Hại hấn ko biết phải giải thích thế nào.Vì giải thích thế nào cũng bị cho là cãi.Giống như giết người,có ai vỗ ngực bảo phải tôi là người giết người đâu.Dĩ nhiên là phải chối bay chối biến rồi.Cho nên giờ hấn chỉ có thể nuốt nước bọt,mong giờ học này qua nhanh nhanh.

Lớp học đang yên tĩnh là thế,chỉ nghe tiếng cạch cạch va chạm của phấn trắng bảng đen,thì bỗng nhiên có những âm thanh vô cùng tao nhã cất lên.

"...a... a.. ưm.. a..."

Dung mama ngừng viết,quay người xuống dưới.Cái âm thanhh tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng.

"..ưm.. ưm..a...a..."

Bọn học trò nín lặng,làm cho cái âm thanh càng nghe rõ hơn..

"hộc..hộc... a...a...."

Hấn khuôn mặt tím tái,ko phải chứ.Hình như nó phát ra...từ ngăn bàn của hấn..Chuyện gì đây?Người hấn cứng đơ,thân ko động đậy khẽ di chuyển tay xuống ngăn bàn,cố gắng để ko ai biết.Thò tay quờ quạng 1 lúc,hấn thấy có gì đó..Lôi ra thì ôi thôi..Đúng là cái màn em da trắng với 2 thằng đang quần thảo nhau vô cùng nhiệt tình.Hấn đơ mặt..

"Đưa cho tôi!"

Sống lưng hấn lạnh toát,tay vội vàng vứt ngay cái của nợ đang rên rỉ vô cùng thích thú vào ngay ngăn bàn,nhưng rõ ràng quá muộn.Dung mama đứng cạnh hấn từ bao giờ.Hấn khẽ nuốt nước bọt,nghe tiếng rên cứ ngày 1 gấp.

"..a.a.a.a.a....a...a..a..a..a"

Giờ hấn cũng thở dốc,toát mồ hôi.Hấn ngồi đơ ra ko biết phải nói gì!Trần Hiểu Nhi,ảnh nóng còn chưa đủ hot,giờ cô lại còn mang hàng nóng đến cho tôi.Cuối cùng cô vẫn nhất quyết biến tôi thành tên dâm đãng đúng ko?Hán nhăn mặt lại,đầu óc hoàn toàn ko biết phải làm gì.

"Tôi bảo đưa cho tôi!" giọng Dung mama vô cùng bình tĩnh át đi cái tiếng rên rỉ theo nhịp độ trong ngăn bàn kia.

Tú ko dám nhúc nhích,hấn càng ko dám nhìn lên.Sợ chỉ cần mình nhìn lên thôi,thể nào cũng bị lột da rồi treo lên nóc nhà thị chúng.

"Tôi nói anh ko nghe à?" Dung mama bắt đầu chuyển sang chế độ quát.Cái tên nhóc này,vào nhà vệ sinh nữ,có ý định bất chính với học trò lớp ta.Cuối cùng lại nhờ ô dù mà thoát,nên giờ ko coi ai ra gì đúng ko? "Anh ko lấy thì để tôi lấy.Đứng tránh ra!"

Hấn lạnh sống lưng nhưng đành nhắm mắt đưa chân đứng dậy.Vừa đứng dậy thì hấn ngã cái oạch đập đầu vào tường.Dưới chân hấn có gì đó trơn rất rất trơn.

Dung mama liếc nhìn hấn,hấn ngã ko có vẻ gì là giả vờ.Nhưng cô vẫn gạt hấn sang 1 bên để lôi cái tiếng rên rỉ kia ra cho bằng được.Vâng 1 em 2 thằng đang vô cùng nhiệt tình hiện lên trong khung hình của chiếc mp4.Dung mama giận tím người,cái thằng nhóc dâm tặc này.Thế này còn dám nói là hiểu lầm.Nứt mắt ra đã xem cái thể loại này,đầu óc còn ko nghĩ bậy mới là lạ.

"Hoàng Tuấn Tú,anh lên đứng góc lớp ngay cho tôi!"

Hắn đầu óc vẫn còn đau vì bị va vào tường,cố gắng đứng trên cái sàn nhà trơn trượt vì sáp nến.Lết chân thoát khỏi cái bàn.Ngậm ngùi đi lên góc lớp đứng.Trần Hiểu Nhi,món đáp lễ hay lắm.

Dung mama tức giận đi về bục giảng,tắt ngay cái cảnh thác loạn đang hiện ra trên khung hình.Bất chợt trở về màn hình chờ cơ bản.Dung mama nhìn màn hình sững người 1 chút,rồi quay sang cậu nhóc đang cúi mặt ở góc lớp.Trong 1 thoáng gương mặt Dung mama có chút nhíu mày,rồi rất nhanh trở lại vẻ sát thủ bình thường,tiếp tục viết bài trên bảng.Lũ học sinh biết ý lại chúi đầu vào vở ghi ghi chép chép,cấm dám mở mồm nói 1 câu.

Trống tan học vang lên,bọn học trò thu dọn sách vở.Dung mama tiến tới góc lớp nhìn cậu nam sinh điển trai. "Thu dọn sách vở đi theo tôi!"

Hắn ko hiểu chuyện gì,chỉ biết ngậm ngùi thu dọn đồ đạc,theo sau Dung mama mà lặng lẽ đi.Cảm giác như chân mình đeo theo 1 quả trùy lớn.Dung mama đi tới lớp A9,nhìn vào lớp thấy học sinh của mình đang thu dọn đồ ra về,cô đứng ngoài cửa gọi vào "Trần Hiểu Nhi,ra đây 1 chút!"

Nhi quay mặt lên nhìn Dung mama,đôi mắt đen lấp lánh ánh cười.Từ sau ngày họp hội đồng xét xử vụ dâm tặc toa lét nữ,nó đã nguyện 1 lòng 1 dạ yêu thương cô chủ nhiệm của nó hết lòng,nguyện chung thành vì cô hết mực.Nên giờ cứ nhìn thấy cô là trái tim thiếu nữ của nó lại đập phập phồng đầy phấn khích.Nhưng khi nó nhìn thấy có cái tên cao cao,mặt trắng ở sau lưng cô.Thì tuyệt nhiên nó hết vui nổi.Trong lòng lại có chút chút khó chịu.Cứ như phải chia sẻ cái bánh kem của mình với thêm 1 người nữa.

Văn phòng cuối giờ học ko đông thầy cô giáo như giờ ra chơi.Vì lúc này,có thầy cô có tiết buổi chiều thì ở lại,mà có ở lại cũng đi ăn cơm trưa cho kịp giờ dạy buổi chiều.Dung mama ngồi xuống ghế nhìn 2 đứa học trò đang đứng đối diện mình.

Đặt chiếc máy Mp4 lên bàn "Hai đứa đang chơi trò gì?"

Nhi tròn mắt nhìn Dung mama,trong lòng ko khỏi có tí tức tối.Tại sao ai cũng hỏi cô với hắn chơi gì?Chơi cái gì mà chơi?Có mà đang muốn cầm dao giết nhau cho xong ý!!

Hắn thì chỉ im lặng,ko biết nên nói sao.Dù sao thì hắn bầy 1 trò,thì cô cũng trả đũa lại 1.Tuy rằng cấp độ khác nhau nhưng nhìn chung ai cũng có lỗi.Có nói ra hắn vẫn phải chịu tội như thường.

"Nhưng bất kể 2 đứa đang đấu đá nhau thế nào,cũng dừng lại ngay.Nghe ko!" Dung mama đanh giọng.

Đúng là huyền thoại sát thủ mà,lời nói cũng có uy hơn người thường rất nhiều.Nhi nhìn cô giáo chủ nhiệm vô cùng ngưỡng mộ.Ôi thần tượng của lòng em,sao cô đi làm cô giáo phí quá đáng lý ra nên làm thanh tra mới đúng.Đôi mắt nó sáng lấp lánh nhìn cô chủ nhiệm đầy tôn kính.

"Từ nay về sau tôi ko muốn thấy bất cứ trò đùa nào của 2 đứa nữa biết chưa?!" cô nói giọng chắc nịch.

Hắn khẽ gật đầu.Con khủng long thì gật đầu lia lịa.Trong lòng hắn nghĩ này đình chiến thật hả?Ko phải chứ hắn còn chưa tiến được thêm bước nào mà.

"Được rồi,tôi hy vọng 2 người thực hiện đúng điều này.Nếu tôi còn thấy bất cứ hành vi nào thì đừng có trách."

Đúng lúc này cửa văn phòng bật mở.3 con người khẽ quay lại nhìn người vừa bước vào.Là thầy giám thị tôn kính với chiếc kính gọng vàng lấp lánh từ đầu trường tới cuối trường,đã đi vào huyền thoại của thầy.Thầy nhìn cậu bé vàng đứng đó.Liền nở 1 nụ cười,nhưng khi thấy Trần Hiểu Nhi đứng bên cạnh thì lập tức mặt thầy đanh lại.

"Có chuyện gì vậy cô?!"

"Cũng ko có gì đâu thầy ạ!Chỉ là học sinh trêu đùa nhau thôi!" Dung mama biện hộ cho học trò.

"Trần Hiểu Nhi" giọng bảo vật quốc gia lại vang lên như sấm.Nó nhăn mặt.

Biết mà biết mà.Phải rồi vì em đang là kẻ phá đám nên thầy nổi giận chứ gì?Đấy là tại thầy bất tài ko quản được vợ thầy liên quan gì tới em mà thầy lại đổ lên đầu em chứ.Cứ làm như vợ thầy ngoan lắm ấy.Em

cũng muốn tránh xa hắn ra,nhưng hắn cứ lượn lờ con cá vàng trước mặt em,lại còn nghĩ mọi cách để gây sự với em.Dạy con từ thủa còn thơ,dạy vợ từ thủa bơ vơ mới về.Thầy lo mày dạy vợ thầy đi!!!!!!!!!

"Em lại gây chuyện chứ gì?Lần trước đạp cửa kính lần này lại vào gây sự với người ta chứ gì?Em nhớ cho tôi,em mà thử phạm thêm bất cứ lỗi nào xem.Tôi nhất định đưa em ra hội đồng kỉ luật đuổi học!"

ĐUỔI HỌC?ĐUỔI HỌC?ĐUỔI HỌC?..

Trước mặt con nhỏ trời đất tối sầm.Nó thấy người nó như nhân vật trong truyện tranh cứ xoay tròn,xoay tròn nhỏ dần trong khung hình đen kịt.Rồi ĐOÀNG.. 1 tia sét trắng xóa rơi xuống từ trời xanh..

Thượng đế ơi..Bất công quá,bất công quá Bao đại nhân ơi!Rõ ràng nam chính đang lấy việc công trả thù riêng đây mà.Nam chính kia,ngươi ỷ giờ ngươi là người bị hại,ta là kẻ thứ 3 ngươi ko phân đúng sai mà cái gì cũng đổ cho ta là hồ ly tinh phải ko?Rõ ràng vợ ngươi ko tha cho ta.Hắn gây với ta trước,ko ta páo thù làm gì?Tên khốn nhỏ mọn đó,ngoài mặt thì cứ tỏ ra lạnh lùng,trong lòng thì toàn là toan tính nhỏ nhen.Hoàng Tuấn Tú,anh giỏi lắm.Mượn dao giết người có phải ko?Ỷ mình có tiền nên ko bị đuổi học phải ko?Ép người quá đáng.Ông trời có mắt ko vậy?Rốt cuộc tôi phạm lỗi gì với ông,mà ông nỡ vùi hoa dập liễu tôi thế này.

Bước ra khỏi văn phòng,lòng con bé nặng trĩu,cứ nghĩ tới bà mẹ Quái Thư của mình ở nhà,nghe tin nó bị đuổi học thì ôi thôi.. Nó nghĩ thà bị container đâm còn hơn phải đối diện với con vật hung dữ ở nhà.Ôi cuộc sống mới khốn khổ làm sao.

Hắn nhìn cái tướng cúi đầu bước đi của con nhỏ,trong lòng ko khỏi khó chịu.Đôi mắt đen bình thường lấp lánh giờ lại vô cùng nhạt nhòa,cô đi lững thững đầu ko ngẩng cao,trông như con rùa rụt cổ.Hắn định nói điều gì đó thì có người khác đã gọi cô lại.

"Trần Hiểu Nhi,em lại đây!" là Dung mama đã bước ra cửa phòng hội đồng gọi cô học trò nhỏ.

Nhi quay lại nhìn cô giáo chủ nhiệm đôi mắt u buồn,cô ơi tội em quá trời.Thấy hắn chưa đi,Dung mama phẩy tay "Anh đi về được rồi."

Hắn đành rút lui đi xuống cầu thang.Trong lòng ko khỏi thắc mắc rốt cuộc là cô muốn nói gì.

"Cầm lấy!" Dung mama thở dài đưa cho con bé cái Mp4.

"ơ!Sao cô biết là của em" Nhi bừng tỉnh,hồn xác đã được câu về.

"Cái con ngốc này,lần sau muốn giá họa cho người khác thì nhớ mà xóa cái ảnh nền đi.Nếu ko khác gì lạy ông tôi ở bụi này." Dung mama gõ nhẹ vào đầu đứa học trò ngỗ nghịch.

Con nhỏ nhìn Dung mama vô cùng ngưỡng mộ.Cô ơi,cô theo nghề giáo phí quá.Cỡ cô phải vào FBI hay CIA mới phải.

"Thôi thôi!Đừng có nhìn tôi cái kiểu đấy!Về nhà nhanh đi!EM nghe thầy giám thị nói gì rồi đấy từ mai phải cẩn thận biết chưa?" Dung mama cảnh cáo.Cô biết con nhỏ học trò của cô cũng chỉ đang muốn trả thù cho tên biến thái kia bài học thôi.Quả thật cô cũng thấy quá vô lý về quyết định xử phạt của hiệu trưởng.Nhưng biết làm sao,hiệu trưởng đã nói giáo viên còn có thể ý kiến ư?Là con gái mà bị quấy rối thì ai mà ko căm tức cái tên quấy rối ấy.Nên cô hiểu đứa học trò của cô muốn cho hắn phải bị đuổi học.Chỉ trách .. cô thở dài,nhìn mái tóc đen buộc cao vung vẩy theo từng bước chân nó bước xuống hành lang.

(Khổ nỗi cô nhầm mất rồi.Cũng chưa biết ai mới là kẻ bị hại trong cái màn toa lét nữ vừa rồi đâu >""""<)

Đang vui vẻ được 1 chút,đột nhiên tâm trạng nó trở nên xấu tệ.Khóe môi cũng ngớt nụ cười.Hắn đứng nơi cuối hành lang đợi nó.Nó ko nói gì chỉ đi qua người hắn,tới bãi để xe.Ngọc đang đứng đó đợi nó,nhìn thấy hắn theo sau thì lại hơi xao lòng.

Hắn nhìn cô đi dắt xe qua người hắn như thể đi xuyên qua không khí.Đôi mắt đen của cô ko thèm nhìn hắn.Cứ vờ như hắn ko tồn tại.Hắn ko biết phải nói gì.Chỉ nghe thấy tiếng gió cứ man mát thổi qua.

Hỗn chiến trường học – kết thúc.

Khủng long bạo chúa bỏ cuộc – Lãng tử chiến thắng.

16. Chương 14

Chương mười bốn : Sinh nhật của khủng long bạo chúa

Con người vốn là 1 loại động vật có nhận thức cao,não bộ phức tạp với khả năng tư duy vô hạn ko ai biết được.Nên mới nói con người là sinh vật tiến hóa nhất trên trái đất.Trừ khi có thêm người ngoài hình tinh thì ko rõ có thể so sánh ko.

Các hành động,tư duy,lập luận của con người vốn là 1 chuỗi quá trình phức tạp được hình thành từ từ do não bộ tập trung và tổ hợp thông tin.Giống như việc bạn học nói.Lúc sinh ra ko ai có thể nói được ngay,nhưng sau 1 thời gian quá trình,não bộ tổng hợp ngôn ngữ,cử động hính thái lưỡi khi phát âm,ý nghĩa từ nghĩa,mà chúng ta có khả năng giao tiếp sau này.. Tương tự như vậy với rất rất nhiều hoạt động thường ngày bạn đang làm,cũng là 1 quá trình phức tạp được bộ não thông minh của bạn thực thi chỉ trong chớp mắt.Cho nên nếu nói trên thế giới này chiếc máy tính nào là hoạt động nhanh nhất thì chính là não bộ của chúng ta.

Cũng chính vì chiếc máy tính siêu cấp này giúp chúng ta hoạt động,sinh hoạt 1 cách thoải mái và bình thường nhất.Và nó cũng có khả năng ghi nhớ 1 cách đáng sợ.Giống như khi bạn có 1 thói quen nào đó hàng ngày,não bộ của bạn cũng sẽ dần dần ghi nhớ,hình thành nên 1 thói quen cố hữu cho bạn.

Với Hoàng Tuấn Tú lúc này,thì dường như bắt nạt Trần Hiểu Nhi trở thành 1 thói quen với anh.

"Lại có chuyện gì thế mày?" Duy hỏi vắt tay quàng cổ thằng bạn đang ngồi thất thểu bên quầy bar.

"Ko có gì!" hắn chỉ lắc đầu.

"Bà nhà mày lại làm sao hả?" Duy nhướng mày nhìn thằng bạn thân vẻ thú vị.Cái vụ ngọt ngào ở Eureka mới biết bà nhà hắn dễ thương cỡ nào.Quả thật hắn bị cô xoay như chong chóng.Nhìn thằng bạn bị lừa ngọt xớt mà nó ko thể nào nhịn được cười.Cô ta thật biết cách làm người khác bất ngờ thật đấy.Kết luận là hắn hoàn toàn nằm trong bàn tay của cô gái đó.Nghĩ tới đây Duy ko khỏi buồn cười,cái bộ dạng ngơ ngẩn của thằng bạn thân chỉ vì 1 cái níu tay và 1 câu nói.Nhìn thằng bạn lúc đó mặt nghệt ra y như con khỉ nó lại ko nhịn được mà ôm bụng.

"Đấy ko phải bà nhà tao!" hắn nói vô cùng khó chịu.Đúng cô rõ ràng ko phải bà nhà của hắn.Vốn với cô rốt cuộc hắn có thể cưa được hay ko,giờ hắn ko chắc chắn nữa.Sáng nay khi đi học,như mọi khi hắn tìm mọi cách trêu chọc cô,tạt nước,thậm trí chặn đường ở sân sau,ném cặp cô lên cây để rút cuộc cô phải trèo lên lấy,giờ ra chơi hắn xuống sân nhìn thấy cô từ căng tin đi ra,hắn đi ngang qua cố tình huých cô 1 cái từ sau lưng,làm cô hơi ngã ra trước,túi nước trong tay bị nắm chặt phun ra áo đồng phục 1 ít,thậm trí hắn còn lượn lờ sang lớp A9,đi qua thấy cô ngồi trên bậu cửa cố tính vờ đẩy cô 1 cái cho cô sợ mà ngã,ai dè cô chỉ lạnh băng ôm vào tường,ko thèm nhìn hắn lấy 1 cái liếc mắt.. Kết cục cả 1 ngày trêu chọc rượt đổi,đấy là cô chấp nhận hết cạm bẫy của hắn,chỉ lẳng lặng mà bước qua,hoàn toàn ko tức giận,ko phản kháng.Bản thân hắn cảm thấy mình vô cùng mâu thuẫn.Lúc đấu với cô ta sứt đầu mẻ trán,uất hận ngút trời thì hắn chỉ muốn cho cô 1 bài học,cho cô ko thể phản kháng được mà biết đường lui.Nhưng giờ khi cô lui rồi hắn lại

cảm thấy ko cam tâm.Cuối cùng thì 1 ngày thứ ba kết thúc bằng việc hắn nhìn cô dắt chiếc xe máy bị xịt hoàn toàn lốp,đi ra hàng sửa xe,và sau đó cô lên xe đi về..Kết cục cái kế hoạch này sai ở đâu?Tại sao con khủng long bạo chúa đột nhiên biến thành khủng long ăn cỏ thế này?

"Này có phải mày dùng sai cách rồi ko?" Duy nhướng mày.

"Ý mày là sao?" Tú bỏ cốc rượu quay sang nhìn thằng bạn thân quan sát.

Cốp.. cốp..

"Thôi mày đừng có đập nữa.Gẫy cột nhà tao bây giờ!" Ngọc nhìn con bạn thân đang đập đầu vào tường mà lo lắng.

"Tao..tao sắp phát điên rồi!!Tao tao muốn trả thù..Tao muốn đập hắn ta.Tao muốn kiếm 1 cái gậy thật to,đập hắn,như đập cái bao cát...Tao muốn..tao muốn chặt đầu hắn xuống làm ghế ngồi.. tao muốn..tao muốn .." Nhi đôi mắt nảy lửa,khuôn mặt như sa tăng,đôi tay khum lại như móng vuốt ác quỉ,nhìn mặt nó lúc này ko khác nữ thần Medusa tí nào.Trong đầu tràn ngập 1 nỗi hận.Hận cái thằng hotboy chết tiệt cả ngày nay đi theo ám nó.Nhưng nó lại phải nhịn.Nhịn.Nhịn.Nếu nó phản kháng thì chồng hắn sẽ đuổi học nó..Càng nghĩ càng uất hận.Cái này gọi là "bất công xã hội,bạc đãi thiên tài" đây mà.Đường đường là tác giả chính nay bị đá bật ra,đã thế lại còn thành kẻ thứ 3 bị nhân vật nam chính vùi dập.Người khác nhìn vào thì ca ngợi tình yêu của nam chính với nữ chính,còn cái kẻ thứ 3 là cô đây thì uất hận ngập trời.Cái gì mà tình yêu đẹp.Có lẽ cô phải ra nhập hội anti fan của nam chính thôi.Đúng là muốn phát điên mà.Cay cú nhất là chỉ vì 2 chữ "đuổi học" cô hoàn toàn ko thể gây ra bất cứ tội lỗi nào.Càng ko muốn dây dưa với gã đó.Giờ mới hiểu cái câu sức mạnh đồng tiền là thế nào.

"Thôi thôi!Xin mày..nhà tao sập bây giờ!" nhìn gương mặt đáng sợ của con bạn thân Ngọc cố gắng ngăn nó lại.

Nhi nhìn con nhỏ bạn,bàn tay siết chặt "Được rồi!Tao cần giải tỏa stress!"

"Ko phải lại đi ăn kem chứ!Lần trước ra đó gây đại họa mày mặt dày đi thì đi tao ko đi đâu!" Ngọc nhìn con bé bạn thân nghĩ lại cái cảnh tiêu điều chiều tà hồ Tây bị nó ngon lành nuốt vào bụng ko hề thương xót,và tàn tích nó gây ra 1 cuộc hỗn chiến.Nuốt nước bọt cái ực.Chắc từ nay tới già nó ko dám vác mặt tới đó nữa.

"Ko!Giờ kem ko tác dụng nữa rồi!" con nhỏ nói,đôi mắt bừng bừng sát khí.

Tuy nhìn gương mặt đáng sợ của con bạn,nhưng Ngọc vẫn thở phào nhẹ nhõm.Ít ra ko phải ra đó ngồi nhìn nó đập tan cảnh đẹp,phá hoại ko khí thì đúng là cô nên cảm ơn trời phật rồi.

Kết quả,Ngọc đang ở đây,mặt nhìn con nhỏ bạn thân mắt nảy lửa,dáng vẻ như con thú đang muốn giết người tới nơi.Nó chỉ biết đứng im cầm áo khoác của con nhỏ,giống như cái bình vôi.Vô cùng im lặng.

Rầm..

99 điểm..

Ngọc đần mặt..Nuốt nước bọt cái ực.Con bạn thân của nó..Nó nhớ lần trước tới đây Tuấn Tú chỉ đấm tới đa được là 106 điểm.

Rầm..

105..

Rầm..

109...

Ko phải chứ?..Rốt cuộc thật sự con bạn nó khỏe thế sao?Mắt Ngọc chữ O mồm nó thì thành hình chữ nhật.Thượng đế ơi rốt cuộc là bạn nó,là trâu bò hay sao,con gái vốn lúc nào cũng thể trạng yếu hơn con trai,người cũng nhỏ hơn,nắm đấm cũng bé hơn.Làm sao..Làm sao..

"Woa.." một tiếng rì rầm ở sau lưng.Ngọc ko để ý thì ra con nhỏ bạn nó đã bị đưa vào tầm ngắm của mấy tay con trai tò mò từ lúc nào.

"Con gái mà khỏe thật đấy!" một người nói nhìn cô gái đang đứng trước cái máy đấm box.Nhi chẳng bùn chú ý tới xung quanh,tay vẫn xoa xoa nắm đấm.Quả nhiên đấm xong cũng thấy dễ chịu hơn 1 chút.Ngọc vội vàng chạy tới kéo tay nó đi ra chỗ khác,đầu hơi cúi xuống tránh tiếng xì xầm của đám người tò mò.

"Này..kéo tao đi đâu?" Nhi hỏi vừa bị con bạn kéo đi.

"Mày.." Ngọc quay sang nhìn nó ko biết nói gì thêm.Đúng là quái nhân mà!Mày có phải con người ko thế? "Chơi trò khác đi!" Ngọc quyết định,con gái chơi đấm bao cát,thế nào cũng có người để ý.Rốt cuộc nó nghĩ ra 1 trò,cho con bé này đạp chuột.

Tinh tong tinh tong..

Kết quả..Nhỏ bạn thân của nó phá kỉ lục của mấy.Nhạc hiệu cứ nổi lên vì best score mới.Ngọc đần mặt.Đại tỉ của tôi ơi,tôi biết cậu chơi game giỏi nhưng kiểu game này cậu cũng giỏi sao trời..Rốt cuộc tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa người ta xúm lại xem càng đông hơn..Ngọc chỉ còn biết tự trách,lần sau chọn trò gì độ khó cao 1 chút.Mất công lại gây chú ý.

Bây giờ đã là cuối tháng 1,tuần cuối cùng trước khi nghỉ tết.Năm nay tết đến muộn hơn mọi năm,lũ học trò cũng uể oải theo cái ko khí bánh trưng câu đối đỏ,phố phường rộn ràng mai,đào,quất.Người đi sắm tết rộn ràng trên phố,đây đó trên đường Văn Miếu,những ông đồ đã dọn hàng để cho chữ.Câu đối đỏ,bánh trưng xanh,đào hồng cánh.. Chỉ cần thế thôi thì ko khí tết đã ập tới những cái đầu của học sinh cuối cấp đẩy hết toàn bộ kiến thức ra ngoài mất rồi.Tất cả học sinh toàn trường trở nên biếng nhác trong những tuần cuối.Nhưng có 1 số ít người vẫn rất rất hăng say.

Ví dụ điển hiền là anti fan của bảo vật quốc gia chúng ta.Phải nói rằng từ sau chuyện tình học đường trong sáng,lãng mạn,sâu sắc,mãnh liệt của Trần Hiểu Nhi,nữ sinh toàn trường chia ra làm 3 phe nhỏ và có 2 mục đích chính.Phe thứ nhất,fc của nam sinh T,1 lòng yêu thần tượng của mình,nên nuôi ý trí căm ghét căm thù giặt ngoại xâm,đã nỡ cướp đi thần tượng của mình.Sau này đại bộ phận của phe thứ nhất đã lập ra thêm 1 phe đó là phe thứ 3,còn gọi là anti fan của lịch sử.Tẩy chay hiện vật quốc gia,coi thường quốc bảo của tổ quốc,tẩy chay bảo tàng lịch sử.Còn phe thứ 2 là phe chung lập,mắt sáng ngời khi nhìn thần tượng của mình hạnh phúc,cảm động và đau lòng,nhưng anh ơi,vì em yêu anh nên anh hãy hạnh phúc nhé.Nói chung là các cô nàng rộng lượng,lãng mạn,có 1 "tình yêu cao thượng".

Nhưng lúc này cả 3 phe phái của trường phổ thông trung học Đống Đa đều đang xôn xao vì tin tức mới mẻ.Sau 1 ngày trời Tuấn Tú bám theo Nhi nhưng cô gái hoàn toàn ko có phản ứng,kết quả là giang hồ lại xuất hiện phần ngoại truyện tiếp theo của cặp đôi trung học.Theo nguồn tin đáng tin cậy,thầy quốc bảo trong sáng đã vô cùng dũng cảm đứng lên chống trả lại kẻ địch.Thầy gọi kẻ xen ngang lên văn phòng,họ cãi nhau 1 trận nảy lửa,hờn ghen oán hận tất cả bao đau khổ chất chứa trong lòng mình lâu nay,thầy giáo B đã lần đầu tiên trong đời dám đứng lên đấu tranh cho hạnh phúc của chính mình.. Nhân vật thứ 3 cuối cùng sau bao dèm pha tủi hổ,cuối cùng phải tìm cách trốn tránh nam sinh T,mối tình vụng trộm của họ nay đã ly tan..Thật đúng là bi kịch..

Cái GÌ??????????????????????Cái mớ củ chuối hoàn toàn ko có tính xác thực kia gọi là nguồn tin đáng tin cậy ấy hả?Nhi gần như phát khùng khi nghe thấy cái tin tức vô cùng new này.Trong đầu cô lửa hận lại bừng bừng,cả 2 bán cầu não đều giật giật như muốn mở hộp sọ nhảy ra ngoài,chạy 1 mạch tới lớp 12A14 đập vào cái mặt sở khanh của tên nam sinh T 1 cái,rồi xách tai hắn lên cột cờ,đứng trước micro mà hét to rằng "Ta nói cho các người biết ta với tên khốn này hoàn toàn ko có quan hệ nào hết..Kẻ nào còn dám tung tin thì ta ko cần biết là fan club của hắn bao nhiêu thành viên,hay anti bảo vật có bao nhiêu, ta cũng giết hắn trước hỏi sau."

Nhưng mà.. kết cục bộ não của cô vẫn ở trong hộp sọ.Cô đành lếch thếch đi vào lớp.Giờ càng tránh được hắn xa chừng nào càng tốt chừng đó.

Ngày hôm nay,Tuấn Tú ngồi trên bậu cửa sổ đợi khủng long đi qua.Người ta thì ôm cây đợi thỏ,anh thì ôm cây đợi khủng long.Nhìn cái dáng cô ta bước đi giống con khủng long Gozila là biết cô ta đang có chuyện bực mình.Đôi mắt anh hơi mơ hồ,đôi bàn tay rất rất muốn vẫy gọi cô ta trêu chọc,nhưng lại phải kìm cái thói quen này lại.Phải kìm chế..Kế hoạch tác chiến đã kéo dài như vậy,phải biết chờ đợi thời cơ,giống như thằng bạn hắn nói.Con người ta ko bao giờ biết quí những gì ở trước mắt.Để xem ko có người trêu chọc thường ngày cô sẽ ra sao.

Nhi lấp ló phía hành lang,quan sát kĩ xem mình có bị mai phục ko.Nhưng ko thấy ai,cô mới an tâm chạy như bay vào lớp.Quái lạ,hôm nay hắn ta lại tốt bụng thế tha cho cô.Trong lòng cảm thấy thở ra nhẹ nhõm.May quá suýt chút cô ko kìm chế được rồi.Tốt tốt.Đừng xuất hiện.Đừng xuất hiện.

CUối cùng ngày thứ tư qua đi nhẹ nhàng mà Nhi ko gặp bất cứ khó khăn nào.Cuối giờ ngồi quán nước ngoài cổng trường nhìn theo cái tướng vui vẻ của con khủng long tí tởn ra về mà hắn ta muốn bóp nát cái ly trong tay.

Ngày thứ năm,ngày học cuối cùng trước khi bọn học sinh bước vào nghỉ tết,các thầy cô giáo cũng dễ dãi chỉ dặn dò vài điều nhẹ nhàng,rồi cho chúng nghỉ ngơi.Bọn học trò mặt đứa nào đứa nấy hớn hở,nghĩ ra trò để chơi.

Hắn ngồi trong lớp ồn ào giờ tự quản,ko biết làm gì.Thế là lại sắp hết 1 năm,ngày hôm nay chắc chắn cô ta cảm thấy kì lạ vì hắn ko xuất hiện chứ.Chắc chắn cũng phải hỏi tại sao đột nhiên hắn án binh bất động chứ.Bình thường bị bắt nạt nay lại ko thấy đâu thế nào cũng phải suy nghĩ chứ.Dù có là kẻ bại não mà đột nhiên có điều gì đó thường ngày ko xuất hiện thế nào chẳng có chút suy nghĩ,nữa là cô ta khá là thông minh.Cứ xem cái cách cô đối phó với hắn là biết.Nên hắn quyết định đi do thám quân tình.

Mới đi tới gần lớp 12A9,hắn đã nghe ko khí rất ồn ào,phải nói là náo loạn như cái chợ vỡ.Tiếng hò hét,tiếng cổ vũ,tiếng cười,tiếng nói,thậm trí có đôi lúc cả tiếng gào thét.. Hắn thận trọng nép vào mép tường chỗ cửa lớp,ngó vào trong lớp.

Cái lớp 12A9 bây giờ nếu hình dung thì chỉ có thể dùng 1 từ .. loạn.Đám con trai đứa đứng đứa ngồi,con gái thì mang hết dụng cụ đồ nghề,thậm trí cả máy là,máy làm xoăn tới lớp đang tụ họp với nhau như cái thẩm mĩ viện cũng dọn về đây rồi.Có đứa đuổi nhau còn nhảy lên bàn để chạy.Nhưng ồn ào nhất là dãy bàn phía trong cùng,đặc biết là bàn 2.

Hắn nheo mắt,đột nhiên thấy đôi mắt mình giật giật..Con khủng long.. con khủng long đang làm gì thế kia?Anh cảm thấy mắt trái giật giật.. Bàn tay ngày càng siết chặt hơn..Cô ta.. Cô ta… Có bị bại não ko thế?

Khuôn mặt hớn hở,vây quanh là quần chúng nhân dân đang ngồi vây xung quanh.Nhi đang cười rất tươi,đôi mắt đen láy sáng,bờ môi hồng hơi cong lên để lộ chiếc răng khểnh tinh nghịch,đôi má bị nẻ hồng hồng tươi tắn.Bàn tay nhỏ bé của cô đang nắm chặt,tay trong tay với 1 cậu bé trai khác.Cậu ta ngồi từ bàn 1 quay người lại nắm tay cô.

"Cố lên!"

Cậu bé nhăn mặt,gồng người bàn tay nắm chặt hơn.

"Sao hả?" Nhi mỉm cười,nắm chặt đôi tay mình lại.

Rầm..

Cả lũ quỉ nhỏ reo lên hò hét. "Thắng rồi!"

Nhi mỉm cười,nhìn cậu con trai trước mặt. "Sao hả?" cô hỏi, "Còn muốn chơi nữa ko?"

Cậu bé ôm bàn tay mình đang đỏ lừ xụ mặt,lắc đầu.

"Biết vậy sao còn ở đây!Thua phải bao nước nhớ ko?" Nhi nói nhìn cậu bé vừa vật tay thua cô.

Lũ con gái cười nham hiểm,lần này có tên thảm hại rồi.Nhìn tướng thằng bé tội nghiệp lóc cóc đi mua nước cho cả hội,mấy đứa con gái cùng cười.Đúng là nữ tặc giang hồ mà.

"Này hôm nay sinh nhật mày đúng ko?" 1 nhỏ hỏi Nhi.

"Ukm" Nhi đôi môi hồng nở nụ cười thật tươi,đôi mắt đen lấp lánh.Hôm nay quả là 1 ngày tuyệt vời,bắt đầu nghỉ tết,lại là sinh nhật của cô,cái tên động vật đơn bào cũng ko lảng vảng gây sự để thử độ kiên nhẫn của cô.Cô cảm thấy mình đang trên đỉnh cao của vinh quang.Trở lại cái thời kì chưa xuất hiện cái tên kẻ thù truyền kiếp kia.

"Tối nay thế nào?"

"Dĩ nhiên là phải đập phá ra trò rồi!" Nhi mỉm cười.

Mấy con nhóc quỉ bạn nó đứa bá cổ đứa vò đầu con ranh.Cả hội đứa nào cũng đang tâm trí trên mây nghĩ tới kì nghỉ.Ko phải cố gắng thức dậy sớm vào những sáng mùa đông,ko phải bù đầu nghĩ phải học bài cho ngày mai,chỉ có ăn chơi và ăn chơi.Tháng giêng là tháng ăn chơi,cũng là tháng là chúng mong đợi nhất.Kì nghỉ lớn nhất năm đang tới,chỉ mới nghĩ thôi thì tự dưng mấy đứa trẻ to đầu là chúng lại thấy háo hức kì quặc,giống như trở lại thành trẻ con háo hức chờ tết,chờ lì xì đỏ vậy.

Cậu con trai nãy lóc cóc đi xuống chịu hình phạt nay đã đi lên,mang theo những túi nước cầm tới nặng tay.Nhìn cái tướng cậu thật thấy thương cảm y chang thằng ở.Nhi vui vẻ đón túi nước từ tay cậu,cô cười rất tươi với cậu trai.

Kết quả của lần do thám này là.. Cô ta hoàn toàn,chẳng cảm thấy có chút gì kì lạ hết.Rất vui vẻ,vô cùng vui vẻ khi ko bị anh quấy rầy.

Tại quán karaoke ising,Mạnh đang ngồi ôm 1 cô gái xinh xắn tóc hơi xoăn ngồi hát,Hiếu thì đang hút thuốc,Duy cầm cái cốc lên Hiếu khẽ gạt điếu thuốc cầm cốc lên cạch 1 cái với thằng bạn.Trong khi đó hắn ngồi trong góc,nhìn cảnh cái phòng hát tù mù đèn,mùi thuốc mùi rượu mạnh nồng nặc,kì nghỉ tết chỉ mới bắt đầu.Nhưng hắn cảm thấy chẳng hề mong đợi cái tết này chút nào.

Nghĩ tới cái khung cảnh hỗn loạn hôm nay ở lớp A9,hắn ko khỏi khó chịu.Thì ra cô khi ko có hắn luôn cười vui vẻ như vậy,thì ra cô ta khi ở lớp luôn có 1 dàn hậu vệ hùng hậu như vậy,cô ta vui vẻ chơi vật tay với người khác,nụ cười tươi tắn còn hơn cả ánh nắng.Ko phải nụ cười nửa miệng mà hắn vẫn thường bắt gặp mỗi khi cô nghĩ kế cho hắn vào bẫy.Đôi mắt đen bình thường sáng long lanh,linh hoạt và vui vẻ.Thì ra bình thường cô với con trai cũng rất hòa đồng. Hắn cảm thấy có chút nghẹn ngào,rốt cuộc bao nhiêu chuyện hắn nghĩ ra,bao nhiêu trò hắn đã làm để đối phó 1 đứa con gái,nghĩ rằng khiến cho người ta cũng phải có chút ấn tượng.Mỗi ngày cứ lởn vởn ở cạnh cô ta,tìm mọi cách để phá cô ta,nhưng cô ta cứ vờ như anh vô hình,đôi khi khẽ huých nhẹ vào cô ta,anh cứ nghĩ mình đã chạm được vào cô ta,nhưng thì ra đối với cô ta,thì anh mãi mãi ko tồn tại.Rất cuộc tại sao vụ cá cược này lại làm anh mệt mỏi đến thế?

Duy nhìn thằng bạn ngán ngẩm.Lại có vấn đề gì rồi đây.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở,Vũ bước vào,nhìn thấy Tú đang ngồi trong phòng hắn hỏi "Ơ sao anh lại ở đây?"

"Hả?" Tú vốn đang thấy khó chịu hắn nhìn thằng đàn em bực bội,thằng nhóc này hôm nay ăn nhầm cái gì,hỏi câu dư thừa.Tụ tập dĩ nhiên thế nào chẳng có mặt anh.

"Cứ tưởng anh phải ở sinh nhật của Nhi chứ!" Vũ nhìn hắn ngơ ngác.Lúc tối hắn có nhắn tin cho Ngọc rủ đi chơi,cũng là có ý tốt muốn giúp đại ca gặp con nhỏ,ai dè Ngọc nhắn lại hôm nay em phải đi sinh nhật Nhi rồi!Hẹn anh hôm khác.

"Hả?" hắn trợn tròn mắt. "Mày nói cái gì?" hắn hỏi lại.

"Em tưởng anh đi sinh nhật con nhỏ lần trước." Vũ bối rối nói lại như để chắc đại ca có thể hiểu hắn nói tới ai.

Hôm nay sinh nhật con khủng long?Mắt Tú mở to.Phải rồi lần trước điều tra lý lịch của cô ta,hoàn toàn chẳng thu được cái gì hết. "Ở đâu?" đôi mắt hắn mở to,ánh nâu trong mắt sẫm lại nhìn thẳng vào mặt Vũ.

Thằng đàn em bối rối "Em.. ko biết!"

"Đưa đây!" hắn nói giơ tay về phía Vũ.

"Dạ?" Vũ ko hiểu chuyện gì,ngơ ngác rốt cuộc anh muốn lấy cái gì?

"Điện thoại!" hắn nói giọng bực bội.

Đi ra khỏi quán hát rất nhanh,hắn tiến tới lấy xe trong bãi đỗ.Hôm nay hắn đi xe máy,cũng ko rõ tại sao nhưng dạo này hắn ngại lôi em Auddi ra khỏi nhà.Có lẽ tại gần tết số lượng chung chuyển đường bộ quá cao,ngồi ô tô cứ nhích từng bước,khiến lòng kiên nhẫn của hắn trước bé bằng cái bánh rán,nay teo xuống chị còn bằng miếng lót ly.Kết cục đành để em Audi ở nhà,chờ cơ hội tái xuất giang hồ.

Đi qua phố Quán Thánh,hắn tình cơ nhìn thấy 1 con gấu bông to xụ trong cửa hàng teddy bear house.Đột nhiên trong đầu hắn nghĩ tới cảnh 1 con khủng long,ôm 1 con gấu to lếch thếch bước đi.Hắn dừng lại,dắt xe lên hè,đẩy cửa bước vào.

Ngọc nhìn Nhi rồi lại lo lắng nhìn cửa.Con bạn thân của nó đang ngồi chơi oẳn tù tì uống bia với lũ quỉ cái.Đúng là cái phòng hát giờ như cái chợ vỡ.Bia bật lung tung,điện thoại vứt la liệt đầy bàn,hoa quả thì cũng tứ tán,mấy con ranh con đang ngồi vừa uyên vừa uống ừng ực như mấy bợm nhậu.Sinh nhật Nhi năm nào cũng chỉ toàn con gái,1 vài năm cũng có con trai,nhưng sau khi bị quây tới bến bởi mấy nàng nữ quỉ,thì có là tài thánh các chàng cũng đành chào thua.Rốt cuộc cũng là cuộc chiến của cánh áo dài.Ngọc ko chắc việc nói với hotboy chỗ này có đúng hay ko.

Cánh cửa phòng bật mở,lũ quỉ đang reo hò khi Nhi vừa thua cũng đơ mặt nhìn ra ngoài cửa.Nhất loạt ko ai bảo ai,mấy nữ tặc đều đồng thanh "woa" rất to.Thậm trí còn cả đứa đang cầm mic cũng góp vui nữa chứ.

Nhi đần mặt,1 con gấu to sụ màu cà phê thò vào cửa phòng,sau nó là… tên mà nó ko muốn gặp nhất.Mấy ngày nay hắn ko quấy rầy cô,cô vừa vui được 1 chút,biết ngay mà đúng là đồ đàn bà thù dai,làm sao hắn tha cô dễ dàng vậy chứ.Nhưng rút cuộc vì cái duyên cớ trời xui đất khiến thế nào,mà 1 người cao quí thanh bạch toàn đi bắt nạt con gái như cái tên đứng ngoài cửa,lại có thể vô tình biết được chính xác nơi cô tổ chức sinh nhật mới được chứ?Bờ vai cô run run,quay người lại nhìn con bạn thân mà cô hằng yêu quí.

Nó thấy sát khí,vội cười,chạy vội ra phía cái gã kẻ thù truyền kiếp của cô,nấp sau lưng hắn.Tú thấy gương mặt khủng long bạo chúa đang vô cùng phẫn nộ của cô thì cố nặn ra nụ cười "Thật ra tại tôi hỏi,nên bạn cô mới nói!"

"Này,rốt cuộc đến bao giờ cậu mới thôi đấu với tôi đây?" Nhi bực bội nhìn gã.Rốt cuộc cái tên động vật đơn bào này thù dai tới bao giờ.Có là người thù dai lắm lắm,thì trong 1 tháng trời đấu nhau cũng phải cảm thấy chán rồi chứ.Mỗi ngày diễn đi diễn lại từng ấy trò,hắn đầu trò ko thấy ngán,thì cô người bị hại cũng cảm thấy bội thực.

"Tôi .. tôi ko định đấu với cô nữa.Tôi đến để giảng hòa!" hắn nói,bối rối.Cảm thấy bàn tay mình toát mồ hôi lạnh,các ngón tay tự động siết chặt con gấu hơn,nếu con gấu này có cảm giác,chắc chắn nó sẽ hét toáng lên mà quay lại tát cho hắn 1 cái đã đời mất.

"Giảng hòa?" Nhi nhướng mày nhìn hắn.Đôi mắt đen của cô ánh lên.Này động vật đơn bào,cấu tạo của cậu đơn giản thật đấy nhưng đừng nghĩ tôi cũng đơn giản như cậu.Lần trước cũng dụ ta tới để giảng hòa,rốt cuộc là sao?Rốt cuộc là gây cho ta bao nhiêu rắc rối.Tôi có phải con ngu đâu mà chui đầu vào rọ lần thứ 2.

Đôi mắt đen của cô phát sáng,nhìn hắn lại nhìn sang mấy nhóc tiểu quỉ bạn mình.Ánh lên cái nhìn tinh quái.

"Được để xem anh thành ý tới đâu!" cô nói "Vào đây!"

Hắn thở phào nhẹ nhõm,lúc này mới dám bước qua ngưỡng cửa tiến tới chỗ cô ngồi cạnh cô.Nhưng Nhi thản nhiên khi hắn vừa ngồi xuống thì cô đứng lên.

Lũ quỉ nhỏ bạn nó từ nãy tới giờ vẫn theo dõi cặp đôi này,vụ hoa hồng nhung với lời nhắn đã lan truyền khắp trường.Hotboy gọi Nhi "người yêu" rất ngọt ngào,ko ai có thể ko nghi ngờ,hai người này có quan hệ mờ ám.Nhưng cuối cùng thì lại thấy cô bị chơi thê thảm.Họ hiểu đúng rồi,phải thế chứ.Làm sao mà đà điểu lại là thiên nga được.Hotboy ngời ngời thế,sao mà thích nổi cái con nhỏ thô lỗ bạn chúng được.Thật sự thà tin lời 1 đứa chỉ cái gậy bóng chày bảo đấy là con rắn còn hơn tin 2 người này đang yêu nhau.

"Mày đi đâu đấy con ranh!" mấy con quỉ nhỏ nhao nhao.

Nhi quay đầu lại mỉm cười "Đợi tao chút!",nói rồi lúc đi qua Ngọc đang đứng ở cửa ko quên đặt tay lên vai cô bạn thân 1 cái thật thắm thiết.Cậu lại dám bán tôi vào đêm sinh nhật tôi.Ngọc toát mồ hôi,nuốt nước bọt khan.Vội vội vàng vàng tới chỗ ghế bên cạnh Tuấn Tú ngồi.

Trong đầu hắn lúc này thì đang nghĩ,ko phải là khủng long đi kiếm vũ khí để hạ thủ chứ?Anh đơn thân độc mã tiến vào hang ổ quân địch,khác nào mang dê tới miệng cọp.Trời ơi.Tiêu rồi.

Nhưng 1 lúc sau,cô trở lại.Trên tay cầm 1 bộ bài tây mới chưa bóc vỏ.Đôi môi hồng nở 1 nụ cười nửa miệng thường gặp. "Có ai chơi 3 cây ko?"

Lũ con gái rú lên hưởng ứng.Hôm nay có con mồi tới nạp mạng chẳng nhẽ lại ko tận tình tiếp đón.

"Chơi cược gì đây?"

"Bét uống 1 cốc đầy?"

"Hay là.. hôn 1 cái " 1 cô gái tinh quái nhìn hotboy ma lanh.

Hắn khẽ nuốt ực 1 cái.Thôi rồi,thôi rồi.Đời trai của tôi thế là hôm nay bị vùi dập rồi.Tới dự sinh nhật lại thành bữa ăn cho 1 lũ sói cái rồi.Ôi khốn khổ cho tôi quá,còn gì là thân thể ngọc ngà của tôi nữa.

"Chơi ăn tiền thì thế nào?" Nhi mỉm cười.Hoàng Tuấn Tú,hôm nay ko lột sạch anh dần dần,thì tôi lại ko phải sinh ngày hôm nay.Mỗi ngày chịu anh hành hạ,còn phải nhẫn nhịn kìm chế,anh đã tự đến nhận lỗi.Vậy xem thành ý của anh thế nào.

Bọn con gái gật đầu lia lịa.Gì chứ tiền thì có ai chê bao giờ đâu.Kết quả là 6 con người,5 nữ quỉ,1 mĩ nam trâu đầu vào chơi 3 cây.

Thời gian càng trôi qua,số tiền trong ví của Tú lại càng vơi đi.Chỉ có những gương mặt tinh quái kia vô cùng thỏa mãn.Ko rõ tại sao,mà bao giờ cũng có 1 cô được 10 điểm,9 điểm.Mà cũng ko rõ tại sao,chắc là do vía khủng long quá lớn,bài anh 8 ván thì đến 6 ván tịt,2 ván còn lại ko 4 cũng 5..

Chơi đã lâu anh quyết định nghỉ 1 chút,các cô gái đang đếm tiền thích tay kêu lên 1 tiếng hối tiếc.Nhi cười 1 nụ cười ma lanh, "Ko sao anh mệt rồi thì nghỉ chút đi.Cũng chơi 2 tiếng rồi.Chuyển cũng được rồi!"

Hắn chui ra ngoài hành lang vào nhà vệ sinh đứng hút thuốc.

"Woa..tiền.. ôi … Bác Hồ kính yêu!" 1 tên tiểu quỉ xòe mớ polime vừa kiếm được nhìn thích cả mắt.

"Trời ơi,mới nhìn thôi đã hạnh phúc muốn chết rồi!" cô bạn khác cười tươi roi rói.

Nhi lắc đầu,lúc này cô đã né ra ngồi ngoài cùng gần cửa ra vào.Cô muốn tránh hắn ta càng xa càng tốt.Thấy mình hơi có chút nhu cầu,cô đứng dậy đi vào toa lét.

Đang đứng trước gương rửa tay và soi lại gương mặt của mình,cô nghe có tiếng vọng từ bên kia.

"Alo,phải tao đang ở sinh nhật cô ta!"

"Này,tao đã bao giờ thua trong trò này chưa?"

"Đã bảo nhất định tao cưa được cô ta là nhất định cưa được mà!Mày lo mà chuẩn bị tiền thua độ đi!" Hắn bực bội dập máy.Thằng bạn thân gọi tới khích tướng.Hắn thở dài.Hít 1 hơi thuốc đắng nồng cả cuống họng.Nói thì có vẻ hùng dũng vậy thôi chứ bản thân hắn chẳng có tự tin chút nào.

Khi hắn vào phòng,đám con gái nhao nhao rủ hắn chơi 3 cây uống bia.Hắn ko thể từ chối hắn biết.Nhưng hắn cứ có cảm giác đôi mắt đen của cô khang khác so với lúc hắn mới vào.Lần đầu tiên hắn thấy đôi mắt đen láy ấy lại lạnh băng như vậy.Giống như 1 nhũ thạch đen bóng lạnh lùng.Hắn có chút mơ hồ lo lắng.

Cuối cùng thì cái chợ vỡ cũng tan,mỗi con bé chào nó rồi đứa nào cũng mệnh ai nấy về.Nó ôm con gấu bông café to sụ,khệ nệ bước ra chỗ Ngọc.

"Để tôi đưa cô về!" hắn nhìn cô bê con gấu to đùng có chút ái ngại "Cũng muộn rồi cho bạn cô về cho sớm!"

Ngọc trong lòng có chút lay động,nhưng vẫn mỉm cười "Tao ko sao!Mày để anh ấy đèo về đi."

Nhi nhìn hắn 1 lượt,rồi gật đầu.

Hắn ko dám tin vào chính mắt mình,rốt cuộc tại sao cô lại đồng ý.Rõ ràng hắn biết tỉ lệ cô đồng ý hắn đưa về chỉ là 0.1%.Nhưng rút cuộc cái tỉ lệ thấp như đập đồ max lv ấy lại xuất hiện như kì tích ở đây.

Ngọc chào nó ngượng ngịu,rồi thật nhanh phóng đi.

Nhi nhìn theo Ngọc buồn bã,trong lòng cơn giận dữ như nhan thạch tuôn trào nhưng bên ngoài thì khuôn mặt vẫn lạnh băng như đá.Leo lên ngồi trên con SH,tay ôm con gấu to sụ.

Đêm Hà Nội hanh lạnh đôi khi tới buốt người.Hơi thở bị lu mờ đi phả ra như làn khói sớm.Cơn mưa phùn bất chợt của mùa đông ập tới ko thông báo,chỉ như đang vẫy gọi mùa xuân.Mưa phùn Hà Nội giăng trên dường nhẹ nhàng như những cánh hoa nhỏ đang rơi nhẹ nhẹ,đọng lại quần áo của 2 con người từ nãy tới giờ vẫn im lặng.

Nhi chỉ thi thoảng nói với hắn rẽ đường nào,còn lại cô chỉ im lặng.Tuấn Tú nhìn như nhìn rõ từng giọt mưa trước mặt mình,nghe rõ từng tiếng thở của người ngồi đằng sau.Một cảm giác rất kì quặc như bao lấy anh.

Tới trươc nhà,Nhi xuống xe.Đôi mắt đen lạnh băng nhìn Tuấn Tú.Anh cảm giác bất an,con khủng long với đôi mắt đen sẫm ko đáy lần đầu tiên anh nhìn thấy.Cô ta đang muốn điều gì.

"Nói!" còn chưa kịp phản ứng gì anh đã thấy 1 bàn tay nhỏ túm chặt cổ áo mình kéo xuống.

"Chuyện gì?" anh hoảng loạn,thấy gương mặt cô thật gần.Đôi mắt đen sẫm hư ko đang nhìn anh chăm chăm.

"Còn hỏi chuyện gì?Muốn chết hả?" Nhi nói với giọng đanh lại.Giống như mấy tên xã hội đen đang hành nghề đòi nợ.

"Cô ko nói sao tôi biết nói chuyện gì?" Tuấn Tú bối rối.

"Vụ cá cược!" Nhi nói.

Tuấn Tú nghe trong tim mình thắt 1 cái,khắp người ko lạnh mà run.Cô .. cô ta phát hiện rồi sao?Làm sao?Làm sao có thế?Anh lại thấy tay mình toát mồ hôi.Lúc này nên nói gì?

"Cậu dám lấy bạn tôi ra cá cược?" Nói rồi cô lấy con gấu bông hắn vừa tặng đập hắn tới tấp. "Dám cá là sẽ cưa đổ được nó?Đổ rồi thì sao?Thì đá à?Thằng khốn này!!" vừa nói Nhi vừa tiếp tục đập.. Đập … đập..

"Ai.. Ko.. Ko phải!" Tú vừa giơ tay ra đỡ vừa nói.

"Cái gì?Còn chối!Tôi nghe rõ ràng cậu nói điện thoại!" vừa nói cô vừa tiếp tục đập.

"Ko phải là bạn cô!" hắn vừa cố đỡ đòn vừa nói.

"Còn dám nói dối!Tưởng giám thị,hiệu trưởng đứng về phía anh thì tôi sợ hả?" Nhi tiếp tục dùng gấu đập hắn.Thật đáng thương cho con gấu nhỏ.Nhưng thấy có vẻ đập bằng gấu thì êm quá.Cô tạm tha ko hành hạ con gấu quyết định tự thân vận động.

Bị móng vuốt của con khủng long bạo chúa hành hạ,lại bị thêm tấn thủ của khủng long đạp túi bụi,Tú chỉ dám giơ tay lên che chắn cho gương mặt.

“Ko phải tôi cá là cưa bạn cô.. Tôi cá là cưa đổ cô!!” hắn nhắm mắt nhắm mũi phát ngôn.

Nhi dừng lại,đờ mặt nhìn hắn.

“Thật?” cô hỏi 1 tay nắm đấm vẫn giơ lên.

Hắn gật đầu.Cô vốn ko đần độn,còn có thể nói là cái đầu ko giống ai.Tại sao chuyện dễ hiểu như vậy cô lại ko nhận ra.Có phải là khủng long bạo chúa nên nghĩ những hành động đó ko được xem là tấn công ko?Cũng phải với động vật thì phương thức tán tỉnh,gọi bạn tình mỗi loài 1 khác.Khủng long cũng thế chăng..

Nhi đôi mắt đen nhìn thẳng hắn cương nghị “Cuối cùng anh cá cái gì?”

Hắn đành nhắm mắt đưa chân kể rõ mọi chuyện với cô.Nói đến đoạn cuối “Kết quả là..” thì hắn ko dám nói nữa,len lén nhìn sang cô.Cứ tưởng là sẽ thấy vẻ tức giận vô cùng hãi hùng của cô nhưng trái lại,điều hắn thấy là điều ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Nhi đang cười,thậm trí cười rất tươi.Giống như nụ cười của cô trong lớp 12A9 sáng nay vậy.

“Ha ha ha … ”

“Tại sao.. tại sao cô cười?” hắn hỏi.

“Ha ha.. với kĩ thuật cưa gái của cậu,mà cậu cũng dám cá cược như vậy.Tôi thật sự nể phục cậu lắm đấy,động vật đơn bào!” cô tiếp tục cười.

“Cái.. cái gì… này thế nào gọi là động vật đơn bào hả?Cô cô.. mà tôi kĩ thuật có chỗ nào ko tốt?”

“Vậy có chỗ nào tốt?” Nhi vẫn tiếp tục cười quay sang nhìn hắn,ko khỏi thương xót.Cười đã rồi cô nói “Được rồi!Cái này trả cậu!Tôi ko nhận.”

“Hả?” Hắn nhìn con teddy café cô đang đưa ra cho hắn.

“Còn đây là số tiền cậu thua bạc.Tuy tụi nó khóc lóc nhưng tôi ko thích nợ ai.Giờ xem như chúng ta ko ai nợ ai.” Đôi mắt đen láy của Nhi thẳng thắn nhìn hắn.

“Khoan.. ý cô là sao?” hắn bối rối.Quà sinh nhật trả lại.Tiền thua bài cũng trả luôn.Rốt cuộc cái ko ai nợ ai là sao?

“Tôi trước đây cũng gây ko ít phiền phức cho cậu.Nên xem như ko ai nợ ai.Giờ chuyện cũng sáng tỏ rồi.Chúng ta xem như hòa.Chưa bao giờ từng xảy ra chuyện trước đây!”

“Ý cô là?” hắn vẫn khó hiểu ý là hắn có thể bắt đầu lại từ đầu với cô,hay ý là cô ko còn giận hắn nữa,hay ý là chuyện trước đây ko tính mà tính chuyện bây giờ??Rốt cuộc là ý nào?

“Tôi đã nói cậu là động vật đơn bào mà.Ý tôi là tôi với cậu xem như hòa.Chuyện cũ đừng ai nghĩ nữa.GIờ chúng ta quay lại cuộc sống trước đây của mỗi người ok?” cô nói đôi mắt đen lấp lánh ánh dịu dàng.Ko cần phải đấu nhau nữa.CŨng hiểu nguyên nhân hành động của hắn.Thù cũng trả rồi.Năm tới còn mang hận làm chi?Cô lại ko phải người nhỏ mọn thế.Giờ ko ai nợ ai,người nào lại quay về cuộc sống bình thường của người nấy.Cô sẽ vứt cái chuyện tình học đường lẫn vụ cưỡng bức ko thành của hắn vào sọt rác.Xem như chuyện hắn khiến Ngọc khóc chưa từng tồn tại.Cứ như trước kia làm 2 người ko quen,vui vẻ thế là được rồi.

Hắn nghe trong lòng hắn có chút rạn nứt.Chỉ 1 tiếng bụp rất nhỏ.Nhưng lại khiến hắn khó chịu vô cùng.Vô thức hắn buột mồm “Ko thể làm bạn gái tôi sao?”

Đôi mắt đen của cô phút chốc đang yên bình lại chuyển sang chế độ phát lửa.Cái tên đầu đất này.Cô ko giận hắn vì mang cô ra cá cược thì hắn nên thắp hương lễ phật rồi.Lại còn được voi đòi Hai Bà Trưng à?

Hắn cũng bối rồi với chính câu nói của mình. “Ý tôi là cô ko thể giả làm bạn gái của tôi 1 thời gian sao?”

“Vậy thì có lợi gì cho tôi?” cô hỏi.

“Tôi.. tôi có thể cho cô bất cứ thứ gì cô muốn!” hắn đáp ko ngần ngại.Phải với tiềm lực vững mạnh như hắn.Nuôi 1 con khủng long bạo chúa chẳng có gì khó hết.Mỗi ngày bắt 1 người cho cô ăn thịt cũng được luôn.

"Nhưng tôi lại chẳng muốn gì hết!" Nhi thản nhiên trả lời.

Hắn nhíu mày.KHủng long bạo chúa thật cô ko cần gì?Thịt người cũng ko cần sao?

"Nhớ cho kĩ tôi sẽ ko làm bạn gái cậu đâu!" nói rồi Nhi bước đi để lên nhà.

Hắn đứng trong khoảng sân trước cửa nhà ngơ ngẩn nhìn theo cô bước đi ko buôn quay lại.Chẳng nhẽ cô thật sự ko có thứ gì muốn có.Hắn hy vọng có thể gọi cô lại,nhưng lại ko biết phải làm sao.

Nhưng đột nhiên Nhi quay lại,cô thật sự đã quay lại.

Bốp..

Hắn cúi gập người vì cú đá hiểm ác của con Gozila..Cô ta..cô ta tập kích bất ngờ.

"Cái đó là vì những cô gái bị cậu lừa.Dám mang con gái ra cá cược hả?Mấy người nghĩ mấy người là ai!" nói rồi dẫm thêm 1 cái nữa vào bàn chân hắn,Hắn vừa phải ôm của báu,lại vừa phải nhảy loi choi vô cùng đáng thương.

Ai bảo là quên hết chuyện cũ?Là cô nói đó!Ai là người vừa bảo là ko ai nợ ai?Là cô nói đó!!Ai là người bảo chúng ta hòa nhé?Là cô nói đó!Ai bảo là xem như ko quen biết?LÀ CÔ NÓI ĐÓ!!ĐỒ KHỦNG LONG ĐÁNG GHÉT..Sau này bố mẹ tôi ko có cháu bế nhất định tôi bắt cô chịu trách nhiệm!!!

17. Chương 15

Chương mười lăm : Tôi sẽ là bạn gái cậu!!

"Nhớ cho kĩ,tôi sẽ ko làm bạn gái cậu đâu!!"

Tuấn Tú bàng hoàng mở mắt.Câu nói của cô cứ ám ảnh anh suốt mấy ngày nay.Nhớ lại kết quả cuối cùng anh vẫn bị ăn đòn mới biết quả thật con khủng long,vô cùng vô cùng thâm hiểm.Lúc cô ta cười anh đã nghi rồi,với tính cách cô ta sao lại cho qua dễ dàng vậy chứ.Anh đã quá chủ quan,kết cục là bị ăn đòn hiểm từ cô ta.Đúng là đồ khủng long bạo chúa.Giết người ko ghê tay mà.Nghĩ lại cái tình trạng bi thảm,cảm giác thống khổ của mình,mà anh ko khỏi uất hận.Khủng long kia,cô định ám tôi tới bao giờ đây.Mau biến ra khỏi đầu tôi cho tôi!!

Trần Hiểu Nhi lúc này,người đang đeo 1 chiếc tạp dè kẻ sọc xanh,đứng trong bếp nhìn nồi canh măng đang bốc khói.Con gà cũng phải cho vào luộc qua.Cô đang ngàn lần tự kỷ.Quái thú nhà cô, đi hẹn hò từ sau hôm sinh nhật cô,tới hôm nay là 2 ngày mới chịu dẫn xác về.Hôm nay bà mà về đây cô sẽ cho 1 trận vì cái tội trốn việc đi chơi,kết quả bắt cô vào bếp.Ôi ngày tết,nào nồi măng,nào phải nấu đông,cuốn nem,luộc gà..Con bé càng làm càng điên.Cuối cùng nó quyết định.Làm măng khỏi làm đông.Làm gà,làm nem,đĩa xào nữa thế là đủ.Bánh trưng mua sẵn có rồi,xôi cũng mua luôn khỏi nấu.

Gần trưa quái thú gọi điện về cho nó,nói rằng đang trên đường về,chắc khoảng chiều tối về tới nơi.Nó nghĩ bụng.Tới lúc đó thì làm xong cơm rồi.Về làm gì nữa.Nhưng vẫn ko dám chống trả,sợ mới đầu năm bị đánh thì dớp cả năm.Nó đành ngậm ngùi ngoan ngoãn quẫy đuôi "Dạ" vô cùng ngọt ngào.Tất nhiên là phải ngoan ngoãn rồi.Điều này sẽ giúp ích cho những chữ số sẽ được cho vào phong bì đỏ cho nó mà.

9h tối nó nhìn đồng hồ tích tắc mà ko khỏi lo lắng,trong lòng nóng như lửa đốt.Sao giờ này bà mẹ hay la cà của nó vẫn chưa về?Hôm nay là giao thừa,ko lý nào ko về.Đừng bảo đi xuyên năm rồi về xông nhà luôn nhé!!

Thời gian chậm chạp trôi đi.Nó nghe ko gian như ngưng lại,ngõ nhỏ Hà Nội vắng lặng chỉ còn nghe tiếng tivi chương trình truyền hình trực tiếp năm mới.Ko khí tết đã tràn ngập trong ko khí.Cái lành lạnh Hà Nội,thêm mưa phùn lất phất bay,thoang thoảng mùi hương trầm đâu đó,một cảm giác bồi hồi,xôn xao khó tả khiến cho người ta hoài niệm.Đó chính là đêm giao thừa của Hà Nội.

Đột nhiên điện thoại của nó reo lên.Nó nhấc máy.. Rồi mặt nó lặng đi,đôi mắt đen láy mờ sương như đêm Hà Nội lất phất mưa bụi.Bờ môi hồng khẽ mở ra run rẩy bồi hồi "Ở đâu?"

Rồi nó lao nhanh rất nhanh đi.Dắt xe ra ngoài cửa,trong khoảng sân vắng lặng,những ánh đèn hàng xóm heo hắt xum vầy đợi chờ thời khắc giao mùa.Đợi chờ 1 năm mới sắp tới và tạm biệt 1 năm cũ vừa qua.Nó vội vã lãng quên tất cả những cảm xúc của mình,trong đầu trống rỗng,chỉ biết lao tới điểm nó cần đến.Thời gian với nó bây giờ giống như 1 chiếc búa lớn treo trên sợi dây,cứ tích tắc đâm vào tim nó nhức nhối.Mưa phùn bây giờ giống như màn sương,che đi mọi lối thoát của nó.Nó lao đi theo 1 phương hướng nhất định.Ko còn khái niệm gì nữa.Chỉ tràn ngập trong lòng lo âu.

Bệnh viện Việt Đức đêm 30 tết,yên ắng hơn rất nhiều so với những ngày trong năm.Hầu như mọi người đã nghỉ tết hết,chỉ còn lại 1 vài bác sỹ y tá trực đêm giao thừa.Nó ngồi chết lặng trên chiếc ghế gỗ,đối diện 1 cánh cửa đôi màu bạc,trên cánh cửa có 1 hộp đèn đang bật sáng có chữ "Phòng cấp cứu".

Nhi lúc này đầu gục vào 2 bàn tay nhỏ đang lạnh toát,cô ko biết phải làm gì.Có cảm giác như người ko còn là của mình nữa.Bờ vai gầy khẽ run lên từng con theo tiếng thở.Cô ngồi đây đã mấy tiếng đồng hồ,trong kia mẹ cô đang nằm đó.Cô ko biết phải làm sao?Cứ nghe tiếng đồng hồ tích tắc từng nhịp như đang thử kiên định của cô.Cô tự nói với mình hàng nghìn lần từ khi bước vào đây là phải bình tĩnh,nhưng cô ko làm được.Rốt cuộc cô phải làm sao?Cô sợ..cô thật sự rất sợ.Nhưng bản thân lại chẳng thể làm điều gì,cô bất lực.Chỉ có thể ngồi đây mà lo lắng nghĩ ngợi linh tinh.Ngươi ta nói đúng điều đáng sợ nhất ko phải là khi bạn bị chết,mà điều đáng sợ nhất là thời gian bạn chờ đợi cái chết.Cô hoang mang cực độ.Nghe tiếng người đếm ngược 10,9,8,7… 1.. mà trái tim cô lại thót lại.Ngồi im lặng trong hành lang này,cô nghe rõ tiếng đì đụp của pháo hoa nổ vang trời..Đôi mắt đen của cô nhắm lại,nghe rõ cả tiếng nhịp tim của mình thổn thức.Đôi má hồng của cô nóng rân,ướt át..Ko thể nào kìm được tiếng khóc bật ra..

3h 34 phút..

Cánh cửa đối diện bật mở.Nhi nghe tim mình dừng lại ở thời điểm đó.Cô đứng dậy,đôi mắt đỏ hoe còn ướt nước,lo lắng nhìn vị bác sĩ người vẫn còn dính toàn máu ko nói nên lời.Mọi lời nói nghẹn lại,đôi mắt cô mờ đi.Trong đầu chỉ có những lời cầu xin vô cùng thống khổ.Ngồi ở đây có nói hàng ngàn lần lời cầu xin..Trong đêm giao thừa này,liệu có vị thần nào nghe thấy hay ko?

"Bệnh nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm.Đừng lo lắng nữa!" vị bác sỹ chuyển từ sắc mặt nghiêm nghị nở 1 nụ cười vì ca phẫu thuật thành công của mình.

Nhi ko kìm được trái tim muốn nhảy ra ngoài.Cô lao vào ôm lấy ông như đứa trẻ tìm được người thân. "Cám ơn bác sĩ!Cám ơn bác sĩ!!" nước mắt cứ thi nhau mà rơi.

Mẹ cô cuối cùng cũng được chuyển vào phòng bệnh,vẫn còn thiếp đi vì thuốc mê.Tai nạn giao thông vào đêm giao thừa.Năm vừa qua thật là 1 năm thật tệ.Cô thở dài,nhìn người mẹ đầu vẫn đáng quấn băng,một bên mặt sưng lên,cổ thì có nẹp.Tay trái bó bột,chân phải cũng bó,đang nằm thiêm thiếp giấc nồng.Khẽ thở phào thêm lần nữa,cô thầm cám ơn ông trời cả ngàn lần.Đêm giao thừa đã qua lúc nào cô ko hay,vì cô đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ bên cạnh mẹ mình.Trong giấc mơ chập chờn cô khẽ mỉm cười "Chúc mừng năm mới mẹ!"

Tú tỉnh dậy sau 1 đêm thác loạn,thấy đầu mình nhức buốt,cổ họng lại đau rát.Anh nhíu mày ngồi dậy khỏi giường.Thấy bên cạnh 1 thân hình mềm mại khẽ ngọ nguậy.Anh nhăn mặt,ngồi dậy rời khỏi giường.Đột

nhiên 1 bàn tay trắng nõn mềm mại,móng tay thon dài vòng qua eo anh.

"Anh đi đâu đó?" cô gái dựa sát người vào chiếc lưng anh dịu dàng,cảm giác da thịt chạm vào nhau ấm áp.

Anh ko nói gì,gỡ bàn tay cô đang ôm cứng mình ra,đứng dậy đi thẳng vào nhà tắm.Cô gái xinh xắn nằm trên giường bĩu môi,xị mặt xuống "Mới sáng sớm mà sao chứ?Ko phải hôm qua anh hỏi người ta có làm bạn gái anh ko là gì?"

Hắn đóng cửa phòng tắm lại,khó chịu dựa vào kính cửa.Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.Hắn hoàn toàn ko nhớ bất cứ điều gì của cái buổi tối hôm qua cả.Chỉ nghe mỗi rõ mồm một câu "Nhớ cho kĩ,tôi sẽ ko làm bạn gái cậu đâu!".

Ngày mồng 1 tết,người ta vẫn nói đầu năm đầu tháng,đừng để dớp cả năm.Cho nên ngày đầu năm ai cũng vui vẻ,ko mắng chửi cãi lộn nhau.Nói chung ko khí vô cùng hòa nhã.Nhưng có 1 người đang phải khóc ròng trong bệnh viện.

Tuy nó ko muốn khóc 1 chút nào,nhưng nhìn cái dãy số 0 đang hiện ra trước mặt nó lúc này,thì đúng là ko muốn cũng cứ khóc ròng..Chi phí phẫu thuật 151,260,000 vnd … Cái gì thế này???Phẫu thuật quái vật hay sao đây?Hx hx..Nghĩ lại thì đúng là quái vật thật.Nó đành nuốt nước bọt cái ực.Dắt xe về nhà để gom tiền.

Người ta vẫn bảo đầu năm đầu tháng mà xui thì cả năm sẽ xui.Nhìn con số này mắt nó ko khỏi long lanh,có phải năm nay nó được tiêu tiền trăm triệu hay ko?Vừa nghĩ vừa thở dài.Thế là đầu năm đã thất thu rồi.Nghĩ tới đầu năm mất tiền lại thầm xót ruột.Hix hix..Lương y như từ mẫu..Nhưng sao mà từ mẫu này giống mẹ kế quá..

Ngày mồng 1 ai cũng quần áo mới đi chơi,còn nó về tới nhà vội vàng mang mâm cơm lên cúng vái tổ tiên,xem như là tạ ơn vì một năm bình an.Nói thì thế nhưng giờ nó ko còn cái cảm giác vui vẻ như lúc ông bác sỹ bước ra từ phòng cấp cứu nữa rồi.Cúng xong nó liền chạy 1 mạch xuống nhà mở tủ tìm .. tiền.Kết quả tộng động viên tiền mặt hiện tại trong nhà nó là 100 triệu có dư.Nó thở dài..Làm sao đây?Ko thể thiếu tiền viện phí được.Nếu thiếu nhỡ mẹ nó bị tống ra ngoài thì sao.Nghĩ tới cảnh bà mẹ nó,quái thú thật nhưng đang trọng thương mà bị đá thẳng cẳng ra khỏi cửa bệnh viện như trong phim hài Pháp,thì cái mồm nó méo xẹo,hoàn toàn ko cười nổi nữa.

Loanh quanh luẩn quẩn cả ngày.Tìm từ trạn bếp,túi áo,túi quần,trên giường,dưới đất,tủ sách,chậu hoa.. nói chung là đánh hơi bất cứ xó xỉnh nào trong nhà nó.Nó gom được thêm mấy trăm nhưng hoàn toàn ko bõ so với cái dãy số 0 vẫn còn thiếu.Nó vô cùng mệt mỏi.Lần đầu tiên nó biết tiền quan trọng đến thế.Cuối cùng nên làm gì?Thẻ ATM thì cũng rút hết ra rồi,tiền trong tủ cũng lấy ra hết rồi,chỉ còn nước đi cướp nhà băng thôi.Nhưng nhà băng tầm này cũng ko mở cửa.Đi ra đi vào,đi vào đi ra.Nó giẫm chân bứt tóc.Tự nguyền rủa mình sao lại trả lại tiền cho tên động vật đơn bào kia làm gì..Nó nghĩ cách.Hôm nay là mồng 1 có thể đi mượn tiền ai?Chắc chắn chỉ cần mở mồm câu đầu tiên,ko cần biết có bao nhiêu số 0,chắc chắn nó đã bị đá văng về nơi sản xuất rồi.Nó thầm nguyền rủa tên người yêu chết bầm của mẹ nó.Yêu đương gì mà lúc mẹ nó tai nạn thì mất tăm.Cũng chẳng bao giờ đưa mẹ nó tiền tiêu.Nói chung tình cảm yêu đương trong sáng của mẹ nó chỉ xuất phát từ yêu cầu khác giới của mấy con người trưởng thành bệnh hoạn,hoàn toàn ko có tính xây dựng gì hết.Nó thở dài rốt cuộc phải làm sao?Thời gian cứ chậm chạp trôi qua,mặt trời của ngày đầu tiên năm mới đã chào tạm biệt mọi người mà về nhà nằm nghỉ.Nó vẫn ngồi trong bóng tối suy nghĩ.Rốt cuộc đôi mắt đen của nó sáng lên,bàn tay nó siết chặt,nó đứng dậy khỏi ghế.

Tiếng nhạc ồn ào làm hắn quay cuồng,cốc rượu mạnh cay sè cả lưỡi.Đầu hắn cứ quay quay ko còn đủ tỉnh táo.Nhưng cái âm thanh của câu nói đó lại cứ vang lên như cuộn băng nhại đi nhại lại mãi ko dứt.Cô gái mềm mại đứng cạnh hắn tay chạm ngực hắn,đôi mày lá liễu lo lắng nói "Anh uống ít thôi!"

Hắn ko nói gì tiếp tục uống.Đám bạn đang quay cuồng nhún nhảy quanh cái bàn,mỗi người ôm 1 nàng xinh xắn nhìn hắn đang say khướt nhíu mày.Duy ko nói gì,đôi mắt trũng xuống.Rồi kéo tay với thằng bạn vào nhà vệ sinh.

"Về nhà đi!" Duy nói.

"Ko!" hắn trả lời,giọng nói hoàn toàn ko tỉnh táo.

"Mày làm sao thế?Chưa bao giờ uống tới thế này!" Duy gắt lên với thằng bạn đang đứng ko vững.Mấy ngày nay ngày nào hắn cũng rượu,thuốc lá thì hút tới độ nó đứng cạnh cũng muốn tránh xa để khỏi ô nhiễm.Cứ như người dân Nhật bản tránh khỏi là máy điện nguyên tử vậy.

"Kệ tao.Buông ra.Tao ra ngoài ko con khủng long đang đợi tao!" hắn cố hất tay thằng bạn ra,nhưng hắn chẳng còn sức nữa.

"Mày biết rõ đấy ko phải là khủng long!" Duy nhìn thằng bạn đôi mắt nhíu lại,khẽ thở dài.

Tú buông thõng tay xuống.Cái câu nói "Nhớ cho kĩ,tôi sẽ ko làm bạn gái cậu đâu" cứ ngày càng to hơn trong đầu anh.Rốt cuộc anh làm sao vậy?Thua cá cược khiến anh khó chịu đến thế sao?Bực bội!KHó chịu.Chán nản.

"Gọi điện cho nhỏ đi!" Duy nói.Nhìn thằng bạn thân đang thảm bại.Đột nhiên nó cảm thấy mình đang làm 1 việc ngu ngốc.Nếu ko phải nó bày ra trò chơi này.Thì có lẽ bạn nó giờ đang vui vẻ,hò hét,nhún nhảy,tay ôm eo 1 em xinh xắn chơi cho đã đời.Đúng là trò nghịch dại.

Hắn chỉ im lặng.Ko phải hắn ko nghĩ tới gọi điện thoại cho khủng long,nhưng tới khi cầm điện thoại lên,hắn mới phát hiện ra,hắn hoàn toàn ko có số của cô.Thế là hắn lại đành đặt máy xuống.Rồi đôi khi lại vô thức nhấc điện thoại lên tìm kiếm trong danh bạ.Kết quả vẫn chỉ là con số 0.Hắn lại nhớ tới lời cô nói,có phải đúng là giờ hắn với cô sẽ trở lại như trước ko?Trở lại thời gian trước ngày cô đạp cửa bước vào.Hắn đối với cô ko hề để ý,ko hề biết tới sự tồn tại.Cũng giống như cô ko biết hắn có mặt trên đời.Trong hơn 1 năm qua,họ cứ luôn đi lướt qua nhau trong sân trường nhưng ko ai nhận ra cả.

9h tối.Nhi đã đứng ở đây được 30' rồi.Cô đã thở ra,hít vào rất rất nhiều lần để lấy can đảm.Nhưng..Nhưng phải làm sao?Cô rất rất ko muốn tới đây.Nhưng có những món nợ cũng tới lúc phải đòi rồi.Nhưng cô lại giận chính mình,cuối cùng lại vẫn phải quay lại.Trong thâm tâm rất nhiều suy nghĩ giằng xé.Nhưng cuối cùng cô quyết định xéo lên cái tự trọng của mình mà bấm chuông cửa.Mẹ cô ko thể có chuyện gì.

Sau hồi chuông,trong nhà có tiếng lạch cạch,1 người phụ nữ dáng người cao,mái tóc xoăn gợn sóng đi ra mở cửa.Vừa thấy cô khuôn mặt đang tươi rói sa sầm lại lạnh lùng "Mày đến đây làm gì?"

Nhi hít 1 hơi thật sâu,đôi mắt đen láy sáng lấp lánh "Tôi cần gặp ông ta!"

Người phụ nữ đứng trong khoảng sân nhìn cô với gương mặt khinh bỉ,thì bỗng từ trong nhà bóng 1 người đàn ông đang bước ra, "Ai đến giờ này vậy em?" ông ta cất tiếng hỏi.Rồi người nhìn ra cửa thấy bóng dáng nhỏ bé,đôi mắt đen láy đang lấp lánh sáng của cô "Nhi,sao con đến giờ này!"

"Tôi có chuyện muốn nói!" cô đáp,gương mặt lạnh te nhìn ông.

Ông ta bước ra mở cửa mặc cho cái nhìn khó chịu của người phụ nữ cao quí kia.Người đàn ông có dáng người hơi đậm,mái tóc cắt ngắn vuốt keo hơi dựng dựng,trông ông ta còn khá trẻ so với cái tuổi ngoài 40 của mình.Ông hiền dịu nhìn cô cười,đưa cho cô cốc nước.Cô ko uống đặt xuống bàn.

"Tiền ông nợ mẹ tôi!Bây giờ hãy trả đi!" cô ko muốn vòng vo,nên nói thẳng luôn vào vấn đề.

Người đàn ông có chút sững sờ nhìn cô con gái mà bao lâu ko gặp nay ngồi trước mặt ông.Trong lòng ông nghĩ,cô lớn thật nhanh.Giờ đã ra dáng thiếu nữ rồi.Xinh xắn,đáng yêu,đôi mắt đen láy.Và cô cũng rất mạnh mẽ.

"Cái con hư hỏng này.Tao biết ngay mà.Mày đột nhiên đến đây thì chẳng có gì tốt hết.Mồng 1 đầu năm tiền nong cái gì!Ai nợ nần nhà mày!" bà ta hùng hổ gào thét.

"Nợ hay ko cứ hỏi chồng bà rồi biết!" Nhi siết chặt bàn tay đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào mắt người đàn bà đanh đá đang ra oai.

“Mày..chồng tao chả nợ nần gì nhà mày hết!!..”

“Bà chắc chứ?” cô nói lạnh băng,đôi mắt đen sẫm lại nhìn xoáy vào bà ta.

“Mày đứng có vu khống,bằng chứng đâu?” bà ta lại tiếp tục đanh đá.

“Bằng chứng chi bằng hỏi nhân chứng.Hỏi trực tiếp chồng bà xem đã mượn những gì có phải tốt hơn ko?Ko biết chừng ngoài mẹ tôi ra còn có vô số người khác ông ta mắc nợ đấy!” Nhi nói,đôi mắt đen láy ánh lên vẻ tức giận.

“Mày.. mày..”

“Bà làm vợ mà ngu ngốc như vậy.Chồng mình nợ phong lưu nợ tiền ở đâu ko biết.Hèn gì ông ta mới bay bướm như thế!” Nhi tiếp tục.

“Cái con ranh hư hỏng kia,mày vừa nói gì?Mày nói lại bà nghe!Mày nói gì?” người đàn bà cao quí phút chốc vứt bỏ toàn bộ dáng vẻ thanh tao của mình,sấn xổ muốn nhảy vào cho Nhi 1 bài học,người đàn ông ở bên cạnh phải khó nhọc lắm mới giữ được bà ta,vừa quay sang nhìn cô con gái của mình.

“Tôi nói vậy bà còn chưa nghe rõ à?Xem ra bà nên vào bệnh viện khám xem tai có vấn đề ko càng sớm càng tốt!” Nhi tiếp tục mỉa mai.

“Mày.. mày… mày giống hệt con mẹ mày,toàn là 1 lũ vô học..” bà ta điên loạn gào thét,ông chồng phải cố giữ lắm bà ta mới ko nhào tới Nhi.

Ào..

“Tôi nói cho bà biết.Bà nói tôi ko sao,nhưng dám đụng tới mẹ tôi thì đừng mong tôi tha cho bà.Bà đừng có làm ra vẻ ở đây.Nếu ko phải mẹ tôi nhường cho bà thì bà đừng hòng đứng ở đây ngày hôm nay.” Nhi bực tức đôi mắt đen tuyền sáng lung linh,tay cầm tách trà vẫn còn những giọt nước đang đọng lại.

Bà ta tức tối khuôn mặt bị ướt vì trà làm phấn son lem luốt hết cả.Bà ta quay sang nhìn ông chồng mình bắt đầu trách móc “Ông xem.Đứa con gái giỏi giang của ông,nó đã làm gì.Tôi ko cần biết..Ông đuổi nó ra ngoài cho tôi..NGAYYYY!!”

“Ko cần đuổi!Tôi cũng ko thèm ở đây thêm phút nào nữa!” Nhi nói rồi đặt chiếc chén xuống bàn rồi bước đi ko quay đầu lại.

Nhưng giờ,lại 1 lần nữa trong đầu nó tự chửi chính mình.Đúng là ngu ngốc mà.Oai hùng với ai chứ?Tiền thì ko lấy được.Ít nhất cũng phải đợi thằng cha đó nhả tiền ra,rồi mới nhảy vào đè đầu bứt tóc,lên gối,bẻ gập người bà ta,rồi ngồi lên sau lưng bà ta túm tóc giật ra đừng sau.. Càng nghĩ nó lại càng thấy giận.Nhưng cái nó giận nhất là lại vì “1 phút huy hoàng rồi chợt tắt” mà giờ nó đang “buồn le lói suốt trăm năm”.Cánh cửa đó là cánh cửa nó ko muốn vào nhất,nhưng nó đã lấy can đảm hết sức bước vào.Cuối cùng thì vẫn là chẳng được lấy 1 chữ số 0,chứ đừng nói là 7 chữ số 0.Vào cái thời điểm này,có kẻ nào dư tiền,trong túi có hàng chục triệu lại có thể cho nó mượn mà ko đá đít nó ra khỏi cửa?Kiếm ở đâu 1 tên đần như vậy bây giờ?Khoan đã .. Đần ư?…Đôi mắt nó sáng lấp lánh.Hình như đã biết tìm đâu ra 1 tên đần như thế rồi!

Tuấn Tú cảm thấy họng mình bỏng rát,trời thì ở dưới mà đất lại ở trên.Anh muốn về nhà nghỉ ngơi nhưng ko hiểu sao cứ có 1 con bé tóc xoăn cứ bám theo anh.Anh cứ dứt tay cô ra,thì cô ta lại chạy lại bám dính lấy.Duy thả anh ở đầu đường để anh đi bộ về 1 đoạn,cô ta lại tiếp tục bám theo.

“Em về nhà anh chơi nhé” cô gái ngọt ngào.

“Buông ra!” hắn gạt tay cô ra.

“Anh say rồi,để em chăm sóc anh tối nay!” cô gái tiếp tục túm lấy tay hắn.

“Đã bảo buông ra cơ mà!!” hắn gắt hai chân liêu xiêu tìm cách dứt tay cô tar a.Khuôn mặt hắn nhìn lên phía cổng nhà mình.Chợt đôi mắt nâu của hắn mở to,hắn bỗng khựng lại.

Xa xa,là căn nhà của hắn.Căn biệt thự tối tăm ko có người ở nhà,ngoài cửa sắt lại có 1 bóng dáng nhỏ bé,mái tóc buộc cao,mặc 1 chiếc áo khoác dài có mũ lông màu café,trên cổ quàng 1 cái khăn len to sụ dài tới đùi,mặc bên trong là 1 chiếc áo len cổ lọ đen,chiếc quần đùi màu vàng tươi với 1 đôi vớ đen dài,chân đi 1 đôi bót ngắn cổ.Hai má cô ửng hồng,đôi mắt đen láy như hòa với màn đêm,cô đưa bàn tay lên miệng hà hơi cho bớt lạnh,ko rõ cô đã đứng ở đó bao giờ.

"Anh sao vậy?" cô gái ôm chặt tay anh nhìn theo hướng mắt anh đang hướng tới. "Có trộm à?"

Đột nhiên Tú cảm thấy hơi rượu trong người như đã bốc hơi toàn phần,giật thật mạnh bàn tay thanh mảnh đang bám dính lấy mình ra,lao như bay về phía cổng nhà mình.Mơ.Là mơ phải ko? Nhưng dù là mơ thì ít nhất cũng nên kéo dài thêm 1 chút nữa!

Nhi nhìn hắn dáng vẻ liêu xiêu đi với cô gái xinh xắn đang dạo bước về nhà,trong lòng tự thấy hơi áy náy,có phải mình làm phiền đêm xuân của người ta ko.Nhưng nghĩ tới bà mẹ già đang nằm viện chờ tin thì nó lại đành làm kì đà 1 phen vậy.

"Sao cô lại ở đây?" hắn hỏi,đôi mắt mở to ko dám chớp như sợ rằng chớp 1 cái thì mình sẽ tỉnh giấc mất.Đã bao lâu rồi hắn ko nghe thấy giọng nói lanh lảnh của cô,bao lâu rồi ko thấy đôi mắt đen dưới làn tóc huyền,bao lâu rồi ko đối đầu với cô làm cuộc sống của hắn vô vị tới phát bệnh.

"Tôi có chuyện muốn nói!" Nhi siết chặt tay.Kì đà cũng được,đà điểu cũng được.Cứ mượn được tiền rồi 2 người muốn quần thảo nhau thế nào ta ko làm phiền.Chỉ cần tên đần này cho ta mượn tiền thôi.Mà khoan,nếu hắn ko cho thì ta sẽ phá tới khi hắn cho thì thôi.Cô tự nhủ.Trong bụng thầm cảm ơn cô gái đang đứng cạnh hắn.

"Được!Vào nhà đi!" hắn nói đôi mắt vẫn ko rời đi hoàn toàn ko để ý tới người con gái bên cạnh đang hậm hực.Hắn mở cửa cho Nhi vào trước,cô gái kia vừa theo chân vào đã bị hắn giơ tay chắn ngang đường "Làm gì thế?"

"Em vào nhà!" cô ta đáp.

"Ai mời mà cô vào!?" hắn hỏi vẻ khó chịu.Cả ngày nay lải nhải bên tai hắn từ sáng sớm tới giờ đã đủ mệt rồi.Hắn rút ví lấy ra 2 triệu đưa cô ta bắt taxi về rồi vội vã đóng cổng,bước nhanh vào nhà ko buồn quay lại.

Cô gái giận hờn giẫm chân xuống đất mấy cái,rồi thất thểu bước ra ngoài đường.

Nhi phải công nhận 1 điều,nhà hắn thật sự rất giàu,nhìn nội thất đang hiện ra trước mặt là biết rồi.Cô ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại,cảm giác thật dễ chịu.Hắn tiến tới bếp rót 2 cốc nước rồi đặt 1 cốc trước mặt cô.

Nhi đang suy nghĩ,cô gái kia về rồi,lấy gì để phá đây.Nếu hắn ko cho mượn phải làm sao nhỉ?Hay là đập cốc rạch mặt,ăn vạ kiểu Chí Phèo?Còn đang suy nghĩ lung tung thì hắn đã lên tiếng.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" hắn nhướng mày nhìn cô dò xét.Đột nhiên cảm thấy vô cùng dễ chịu sau mấy ngày bực bội kia.

Nhi khẽ cắn đôi môi hồng,đôi mắt đen ánh lên suy nghĩ.Cô siết chặt bàn tay mình lại,thôi đành liều thôi "Tôi muốn vay anh 50 triệu!"

Hắn nhìn cô đơ mặt "Hả?".Cô bối rối cúi đầu.Hắn khẽ nhếch mép là ai nói với tôi ko cần bất cứ thứ gì hả?Là cô phải ko?Còn đạp cho tôi 1 cái nhớ đời,tôi là con trai độc đinh,nếu nhà tôi thất truyền thì cô tính chịu thế nào đây?Hắn như được khơi gợi lại thói quen mà bao lâu hắn nhớ nhung,rất rất muốn làm khó cô ta.

"Vậy thì có lợi gì cho tôi?" hắn nhếch mép nhẹ nhàng nói.

Nhi cắn chặt môi.Đồ..đồ nhỏ nhen.Biết mà.Đây rõ ràng là trả thù.Rõ ràng là trả thù.Tôi đã định cho chuyện tình trung học của cậu vào dĩ vãn,tôi đã định bỏ qua hết.Rõ ràng hắn cố ý.Tên khốn!!Nhưng nghĩ tới dãy số 0 thì Nhi lại đành nhẫn nhịn. "Cậu có thể xem như làm việc tốt đầu năm,làm việc tốt sẽ gặp nhiều điều tốt cậu nghe chưa?"

“Chưa nghe bao giờ!” hắn thảm nhiên.Nhìn gương mặt cô lúc này hắn thật sự mát lòng mát dạ.Mấy ngày nay cô cứ ám tôi từ sáng tới tối.Ko hành cô 1 chút thì cô ko biết cô ta khiến cho anh khó chịu thế nào rồi.

Cái… cái tên động vật đơn bào này.Sau có 1 năm làm sao hắn có thể tiến hóa nhanh như vậy chứ?Đồ nhỏ nhen.Cậu vung tiền cho gái ko sao,bạn bè, tôi tới mượn tiền,lại ko phải quịt của cậu.Có cần lôi nợ cũ ra để đòi vào lúc này ko hả?Nghĩ vậy nhưng cô vẫn tiếp tục nhẫn nhịn.

“Giờ nghe rồi phải ko?” cố nặn ra 1 nụ cười.

“Chả liên quan!” hắn thản nhiên.

Cậu.. cậu.. cậu… Ta muốn bóp chết ngươi.Bóp chết ngươi rồi chặt nát ra làm thịt rán nem.Tên khốn!!

“Cô thử nói xem vì sao tôi phải cho cô mượn tiền?” hắn thản nhiên dồn cô vào chân tường,để xem tôi hành hạ cô thế nào đây. “Chúng ta chẳng thân chẳng quen.Ko phải cô nói xem như chúng ta ko ai nợ ai,ko ai quen ai sao?”

Tên khốn,đồ ki bo,đồ keo kiệt,đồ nhỏ nhen,đồ ích kỷ,đồ đàn bà,đồ chấp nhặt,đồ xấu bụng,đồ bại não… Cái tên khốn này có cần phải thù dai vậy ko?

“Cô ko phải là bạn tôi,vậy với 1 người ko quen tại sao tôi lại phải cho mượn tiền?” hắn tiếp tục cao ngạo.Sự khó chịu của tôi mấy ngày nay,ko đòi cô thì tôi là thằng ngốc rồi.

Nhi nắm chặt tay,hắn rõ ràng muốn làm khó cô.Cái tên thù dai,chấp vặt này rõ ràng đang bới móc từng câu cô nói với hắn.Nhưng rồi đôi mắt đen của cô sáng lên.Hắn biết bới móc chẳng nhẽ cô lại ko.Cô ngẩng cao đầu lên nhìn hắn,đôi mắt sáng rực lửa giận.

Hắn vui thích tận hưởng cái ko khí oán hận này,tự thấy thoải mái nên thưởng cho mình 1 ngụm nước,hắn đưa cốc lên miệng uống.

“Vì tôi là bạn gái của cậu!” tiếng nói lanh lảnh phát ra từ bờ môi mềm của cô,ánh mắt cương nghị sáng lên nhìn thẳng phía trước.

Phụtttttttttttttttttttttttttttttttttttttt!!

“Cô.. khụ khụ… cô.. khụ.. vừa nói cái gì?” hắn ko tin được vào tai mình,ngụm nước vừa uống còn chưa kịp trôi đã phun hết ra ngoài.Cái gì đang xảy ra đây?

“Tôi sẽ là bạn gái cậu!” đôi mắt đen sáng lấp lánh quả quyết,gương mặt cương nghị như khẳng định chắc chắn lời mình vừa nói ra.

18. Chương 16

Chương mười sáu : 50 triệu và 100 ngày yêu

Có những cuộc tình bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên,có những cuộc tình bắt đầu từ những xích mích nho nhỏ,có những cuộc tình bắt đầu từ 1 nụ cười,1 ánh mắt ,1 cử chỉ vô tình..Có rất nhiều thứ để bắt đầu cho một cuộc tình.Và giờ đây trong ngôi biệt thự Hồ Tây,trong phòng khách sang trọng,có một cuộc tình bắt đầu bằng .. 50 triệu.

Hắn vẫn im bặt.Căn phòng khách trở nên lặng lẽ như tờ.Đôi mắt nâu của hắn mở to nhìn gương mặt thanh tú trước mặt mình.Ko tin được vào những điều tai mình vừa nghe thấy.

“Cô vừa nói gì?” hắn hỏi lại.Sợ rằng mình nghe lầm.

“Tôi sẽ làm bạn gái cậu!Vậy có tư cách mượn tiền rồi chứ?” Nhi trả lời vô cùng chắc chắn.

Hắn cứng đơ,có ai bảo với hắn đây là mơ chắc chắn hắn tin là thật.Làm sao mà con khủng long bạo chúa luôn quất đuôi lung tung,phun lửa đập phá toàn bộ thành phố của hắn,lại bỗng 1 ngày nói với hắn “em là bạn gái của anh”.Đúng là tin voi đang bay trên trời chứ cũng ko tin có chuyện này xảy ra.

“Ko phải anh nói nếu tôi giúp anh thắng cá cược,thì tôi muốn gì anh cũng cho sao?” Nhi đôi mắt đen vẫn nhìn hắn chăm chăm,ko phải giờ đổi ý chứ? “Tôi sẽ giả làm bạn của anh cho anh thắng cược,bù lại cho tôi vay 50 triệu.Tôi sẽ tìm cách trả sớm nhất.” cô nói.

Hắn nhíu mày nhìn cô.Đúng là về vụ cá cược hắn đã nói thế.Nhưng ko biết sao trong lòng có chút ko ưng thuận.Ko phải là phải đưa cô tiền hay ko,chỉ là cảm thấy có gì đó ko như mong muốn thôi.Nhưng mà cái cơ hội triệu năm mới có 1 lần,giống như thế kỷ 21 có 1 con khủng long còn sống này,dĩ nhiên chẳng có ai ngu mà bỏ lỡ hết.Vừa giữ được danh tiếng,vừa có thể mượn cơ hội cho cô bài học.Tại sao lại phải từ chối?

“Nói như vậy là,chỉ cần tôi cho cô 50 triệu,cô sẽ đồng ý giúp tôi thắng cược?” đôi mắt hắn nhướng lên ánh nhìn có vẻ tà ác.

“Cho vay!” cô cự lại “Tôi sẽ giúp cậu thắng cược!” đôi mắt đen của cô cũng hiện ra vẻ tinh quái.

Nhìn hai người họ lúc này ko khác gì 2 con quỉ đang bàn mưu tính kế hãm hại người khác.Ko khí căn phòng khách giờ giống hệt như bàn tròn dưới địa ngục.

“Được nói được phải làm được!” hắn nhướng mày nhìn cô.

“Đã bao giờ tôi nói mà ko làm được đâu!” cô ngước đôi mắt đen đầy tự tin.

Hắn khẽ cười, “Đợi tôi 1 chút!” nói rồi hắn đứng dậy đi lên lầu.Một lúc sau hắn đi xuống,trong tay cầm 1 cọc tiền,đi tới bàn đặt xuống. “Cần đếm lại ko?”

Nhi nuốt nước bọt,ko phải dễ vậy chứ?Nhìn cọc tiền cô lắc đầu.

“Để tôi đưa cô về!” hắn đứng ở cửa nói với cô.

Cô lắc đầu tay xách 1 cái túi,đang ở trong phòng ấm bước ra ngoài trời đêm lạnh tới tê dại.Cô khẽ rùng mình. “Tôi đi xe!” nói rồi ngồi lên chiếc xe máy đề gas.

“Đừng quên điều cô đã nói!” hắn nói giọng trầm trầm,đôi mắt nâu nhìn cô khẽ cười.

“Tôi ko quên đâu!” Nhi quay lại nhíu mày khẳng định,rồi vội vã phóng đi tới bệnh viện.Nộp viện phí thật mau để mẹ cô còn được chích thuốc.

Hắn chui lại vào căn phòng ấm áp,ngồi trên sofa nhìn chỗ ngồi đối diện,đôi tay mâm mê làn môi rồi khẽ mỉm cười.Tắt đèn,hắn đi lên lầu,thả mình xuống cái đệm êm ấm áp.Nhìn con gấu to sụ mày café trên giường,hắn kéo con gấu lại bên mình “Ta tóm được cô ta rồi!”.Rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Ấy thế nhưng,hiện tại hắn ta đang cảm thấy vô cùng khó chịu..Vô cùng vô cùng bực mình.Giờ hắn thấy chắc chắn là cô ta muốn chơi hắn.Rõ ràng hắn đã bị lừa,1 vố ngọt xớt vào đúng rạng sáng mồng 2 tết.

Giờ là 9h tối ngày mồng 3 tết,từ khi hắn đưa tiền cho cô tính tới nay đã gần 2 ngày trôi qua,nhưng tuyệt nhiên hắn ko hề trong thấy cái gọi là bạn gái của mình đâu hết.Chiều mồng 2 hắn gặp hội bạn,nhìn gương mặt hớn hở của hắn Duy hỏi “Sao đêm qua vui lắm hay sao mà trông mày hớn hở thế?”

“Tất nhiên là vui rồi!” hắn trả lời,nghĩ lại chuyện lúc sáng ko khỏi nở 1 nụ cười trên miệng.

“Sao hả?Đêm qua mặn nồng lắm à?” Duy tò mò hỏi.Đột nhiên thấy thằng bạn tỉnh táo hẳn sau mấy ngày nên hắn cũng tò mò rốt cuộc cô gái đó có thần lực gì cao siêu thế.

“Dĩ nhiên là rất mặn nồng rồi!” nghĩ tới trận chiến hôm qua,còn ko gọi là nóng bỏng thì còn có từ nào để bình phẩm chứ.Mặn nồng còn quá nhẹ!

"Ở đâu?" Duy hỏi đôi mắt sáng tò mò.

"Hả?Ngồi trên ghế sofa!" hắn đáp.

"Nhạt nhẽo,vậy mà mặn nồng gì thế?"

"Tại sao ko?Nóng tới độ tao phải uống cả cốc nước chưa hết nóng đấy!" hắn đáp.

"Chà,làm ở trên ghế mà hấp dẫn vậy sao?" Mạnh chen vào.

"Cái gì?" hắn đập cốp 1 cái vào đầu thằng bạn "Mày nghĩ lung tung đi đâu thế?Bọn tao chỉ ngồi nói chuyện thôi!" hắn nói.

"CÁI GÌ?" cả 4 thằng bạn tròn xoe mắt.Có phải ko đây.Câu cửa miệng của cái thằng vừa phát biểu tuyên ngôn trong sáng "chỉ ngồi nói chuyện" chính là "Cá đến miệng chẳng nhẽ ko đớp" thế mà giờ cá đến,nó lại chỉ ngồi nói chuyện thôi.Có phải lời tiên tri huy diệt thật sự thành hiện thực trong năm nay ko?

Đột nhiên nhân vật nữ chính của tối mặn nồng "chỉ ngồi trên ghế nói chuyện" đã xuất hiện.Cô nhõng nhẽo chạy tới vẫy tay chào họ,rồi nhẹ nhàng bám lấy cánh tay hắn mè nheo "Em ko biết anh phải giải thích!"

"Hả?" hắn nhìn cái đứa con gái phấn son lòe loẹt,nước hoa nồng nàn đang điệu đàng như con mèo hen bám lấy tay hắn.

"Cô gái hôm qua là ai?" cô ta nhăn mặt,phùng má,mở to đôi mắt cố tỏ ra đáng yêu,hờn dỗi.

"Cô bị đau mắt đấy à?" hắn hỏi. "Đừng có giương mắt lên như thế ghê quá!"

"Hả?" cô ta gào lên "Anh.. anh dám nói người ta thế!Dám nói với người yêu như thế à?!!" cô ta vừa nói tay vừa đánh vào người anh.

Anh giữ chặt hai bàn tay của cô,đôi mắt nâu giận dữ "Cô phát điên cái gì thế hả?Ai là người yêu của cô?"

"ANh chứ ai!" cô gái tròn mắt nhìn hắn rồi thốt ra lời vô cùng khó chịu.

"Đầu cô có vấn đề à?Ai làm người yêu cô bao giờ?Cô gái hôm qua là bạn gái của tôi đấy!" hắn nói giọng lạnh tanh nhìn cô gái đang phát điên trước mặt.Đúng là so về cấp độ bạo lực,đòn đánh của cô ta chỉ như gãi ngứa,ko như mấy cú đạp của con khủng long.Nhưng cái kiểu nhõng nhẽo thế này,thật khiến người ta khiếp sợ.Anh bực bội hất tay cô ra làm cô ngã về phía sau.

Đứng thẳng người lên trên đôi giày cao gót để lấy lại hình tượng,cô vuốt mái tóc mềm,nhìn anh hằn học "Anh được lắm." rồi cất bước đi thẳng.

4 thằng bạn thân đang ngệt mặt ra nghe cuộc đối thoại,nhìn vẻ mặt của thằng lãng tử ko thèm ngước theo cô ta lấy 1 lần.Rốt cuộc bạn gái của hắn là ai?

"Cô gái hôm qua.. là ai?" Duy nhại lại câu hỏi của cô gái vừa rồi.

"mày thôi đi!" hắn bực bội ko thèm trả lời.

"Ko tao hỏi thật đấy!" Duy nhìn hắn nhíu mày.Cái nhân vật nữ kì bí xuất hiện vào đêm hôm ấy có thần lực thế nào để hắn tỉnh táo như vậy?

"Đã nói rồi ,bọn mày nghe ko rõ à?Bạn gái tao!" hắn nói vẻ tự đắc.Giờ thì ai mới là người thua cuộc nào.Ai nói hắn ko thể cưa được cô đây?

"Bạn gái mày là ai?" Duy hỏi lại lần nữa,thằng này đang nói đến con bé nào trong những người nó từng quan hệ?

"Còn có thể là ai khác ngoài người mà tao phải cưa đổ!" đôi mắt nâu của hắn sáng ngời,khóe miệng nhếch lên tự đắc.

"Ý mày là.. con nhỏ khủng long?" Duy ko tin vào tai mình.Gì đây?Bịa chuyện cũng có tí logic tí nhé.Mầy ngày rồi mày bực bội vì bị nhỏ từ chối.Giờ đùng 1 cái làm bạn gái là sao?

Hắn gật đầu cười tủm tỉm,đưa cốc nước lên uống 1 hơi.Nhìn 4 thằng bạn trao nhau cái nhìn vô cùng hoài nghi,hắn bực bội.

“Tao nói thật đấy!”

Cả 4 cặp mắt đều nhìn hắn với cặp mắt như nhìn kẻ vừa xé áo diễn viên nữ chính, và bảo tôi ko có ý đồ xấu với cô đâu.Rõ là có nói cũng chẳng ai tin.

“Chúng mày ko tin chứ gì!Được rồi,tao gọi cô ta ra cho chúng mày hỏi!” hắn rất tự tin rút điện thoại ra.

Cả 4 con mắt nhìn từng động tác của hắn chăm chú.Đột nhiên hắn dừng lại chỉ nhìn màn hình,ko ấn số nữa.

“Sao?” Duy nhìn qua vai hắn hỏi “Gọi đi chứ!” giọng hắn có chút mỉa mai.

Hắn bàn tay run rẩy,đôi mắt nâu bực bội.Có cảm giác mình y như con lừa,bị người ta bán rồi còn ngồi đếm tiền hộ,thì ra là thế này đây.Hắn ta cuối cùng vẫn chưa lấy số điện thoại của cô ta.Lũ bạn nhìn hắn đơ ra mà cười sặc sụa,cuối cùng vẫn cứ bị cô ta chơi 1 vố.

Giờ hắn ngồi đây ko khỏi ức chế.Nghĩ tới con ranh biến mất ko giữ lời hứa uổng công hắn tin cô.Cánh cửa phòng bật mở,Vũ đi vào cùng với Ngọc.Ngọc khẽ cúi chào mọi người,nhìn hắn hôm nay vẫn đẹp trai như thường lệ.Hắn nhìn ra cửa hoàn toàn ko có ai khác.Hắn cất tiếng hỏi

“Bạn em ko đi cùng à?”

“Bạn em?” Ngọc ngơ ngác,muốn hỏi Nhi sao?

“Trần Hiểu Nhi.”

“Mấy ngày rồi em ko gặp nó!” cô trả lời.Cô cũng thắc mắc kể từ đêm giao thừa cô vẫn chưa thấy nó gọi điện cho cô.Bình thường thế nào nó cũng tíu tít rủ cô đi đập phá đầu năm.Nhưng gọi cho nó thì lại ko bắt máy,đến trưa nay thì đã hoàn toàn tắt máy.Cô đã tới nhà tìm nhưng nhà đóng cửa,nghĩ nó đi đâu với mẹ nó,nên cô lại đành đi về.

“Số bạn em bao nhiêu?” hắn nói rút điện thoại ra,đợi ghi số.

“Số của bạn gái mà cũng phải đi hỏi người khác à?” Duy trêu chọc,mấy thằng ngồi đằng sau lại cười phá lên.

“Chúng mày im hết cho tao!” hắn nổi cáu.

Ngọc cảm thấy tim mình thắt lại,bạn gái?Tại sao lại gọi Nhi là bạn gái?Cô cảm thấy khó chịu,vô cùng khó chịu..

Nhi lúc này đang mệt nhoài lê thân tàn ma dại về nhà.Sau khi nộp xong viện phí quả nhiên có tiền thái độ phục vụ cũng tốt hơn lên rất nhiều.Đúng là cái thời buổi kinh tế thị trường,cái gì cũng phải qui ra thành bác Hồ mới được.Mấy ngày nay nó bị quay như chong chóng.Từ lúc lấy tiền của gã kia tức tốc vào nộp viện phí.Vừa có tiền bác sĩ lập tức chạy tới thay nước biển mới,tháo băng kiểm tra,tiêm thuốc giảm đau.. vân vân và mây mây.. Ôi những người vì dân vì nước,hy sinh ngày nghỉ để phục vụ nhân dân.Nó 1 ngày có khi phải đi ra đi vào tới mấy lần,lúc thì mang quần áo,rồi lại quên đồ lót,lại về lấy.Lấy xong lại quên mang theo cái ấm,lại vào lấy.Vào viện lại nhớ phải mang thêm chăn,lại về lấy.Thế là thành ra 1 ngày nó cứ đi đi về về như cái bông vụ.Đã 2 ngày liền ko được ngủ.Mẹ nó giờ đã khá hơn,tinh thần cũng đã tỉnh táo,nhưng thi thoảng vết thương ở khoang ngực lại đau.Nhưng nhìn chung tình hình đã tốt hơn rất nhiều.Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.Nhìn nó cứ vạ vật,bà mẹ Quái Thư của nó lại dùng nốt cái tay còn lành lặn đánh bốp nó 1 cái vào đầu “Đi về ngủ đi!”.Đôi khi nó nghĩ.Mẹ,có thật mẹ là người bệnh ko vậy?Bệnh tới nỗi băng bó đầy người rồi mà sao vẫn khỏe thế?Nhưng nó lại nhất định ko đi.Hôm đó nó đi xuống nhà ăn mua đồ mang lên.Mang tới phòng thì nó nhìn thấy,nhân vật nam truyền thuyết trong tình yêu trong sáng của mẹ cô.

Mấy ngày bà già nằm hôm mê bất tỉnh,rên la hỉ hả thì hắn ko thấy tăm hơi đâu.Giờ bà ấy tỉnh táo,có sức đánh người rồi ông ta xuất hiện như thiên thần,với 1 ngăn cặp lồng trái trai nóng.Bà mẹ độc thân của cô đang nhõng nhẽo tình tứ há miệng tập nói để đòi ăn.Nhìn cảnh này da gà của Nhi có bao nhiêu nổi lên hết,cứ y như nhìn thầy con chim ác đầu đã trọc lốc rồi vẫn há miệng chờ mớm.Thật là đáng sợ.Nhìn thấy nó,mẹ nó vớ ngay cuộn giấy trên bàn “Sao ý kiến gì?”

Nó né thật nhanh,chỉ khẽ cười "Ko,ko ý kiến gì hết!"

Mẹ nó mới nói "Ở đây có chú được rồi!Mau về ngủ đi cái con ranh này!Trông mày giống gấu mèo rồi đấy!"

Nó tay cầm cặp lồng đầy cháo bước đi trong hành lang.Tưởng nó ko biết sao,nói nó về chẳng qua cho 2 người có không gian riêng tiện hú hý chứ gì?Lần nào chả vậy.Ông ta mà tới là y như rằng mẹ nó tốt bụng nhốt tiệt nó trong phòng.Còn những chuyện gì diễn ra ở phòng ngoài thì nó phải vờ như ko biết gì hết,nếu ko chắc chắn cái thân xác tàn tạ này của nó đã tiêu rồi.

Nhi đang thơ thẩn đi thì cô thấy trong hành lang 1 người đang chống nạng,có vẻ đi rất khó nhọc,cậu ta vô tình trượt chân.Nhi vôi vàng lao tới đỡ lấy "Ko sao chứ?" cô hỏi.

Cậu bé ngẩng lên nhìn cô cười "Cám ơn!"

"Ko có gì để tôi giúp cậu!" cô nói nhẹ nhàng đỡ cậu ta lại cái ghế gần nhất trong hành lang.

Cậu bé có mái tóc hơi rối màu nâu hạt dẻ,trông khôi ngô và trẻ con,cậu cười vẻ bối rối "Tôi vẫn chưa quen dùng nạng!"

"Cậu định đi đâu?" cô hỏi.

"Tôi định xuống căng tin mua đồ ăn!" cậu trả lời hơi ngập ngừng.

Nhi nhìn cậu bé,chắc cậu ta kém tuổi mình,trông gương mặt trẻ như vậy mà.Lại nhìn cặp lồng trong tay mình,lại nghĩ tới cảnh mớm mồi của 2 con chim già thích cưa cổ làm nghé trong kia.Người đột nhiên rợn cả sống lưng.

"Này!" cô nở 1 nụ cười hiền từ nhìn cậu tay đưa cho cậu ngăn cặp lồng.

Cậu ngơ ngác,đôi mắt trong veo nhìn cô bối rối.

"Tôi cũng ko ăn,nên cậu ăn tạm đi.Đây là tầng 3 xuống căng tin ko tiện." Nhi cười,rồi cô khẽ nhấc người dậy khỏi ghế "Chúc ngon miệng!" vẫy tay chào cậu rồi cô bước đi.Giờ này về nhà việc đầu tiên cô nên làm là gì nhỉ?Phải rồi vào nhà tắm,tắm thật đã đời.Rồi lên giường đánh 1 giấc tới bao giờ tận thế thì thôi.

Cậu bé trai khôi ngô nhìn ngăn cặp lồng âm ấm,lại nhìn theo bóng dáng lưng nhỏ bé mái tóc buộc cao cứ tung bay theo từng bước chân.Cậu còn chưa biết cô tên gì.

Nhi đôi mắt lim dim nằm trên giường,sau 3 ngày trường kì kháng chiến,nhà mình vẫn là nhất.Cô rút điện thoại trong túi ra,máy đã hết pin từ lúc nào.Với tay lấy cái sạc trên mặt bàn,cắm vào ổ điện.Cô bật máy lên,rồi để đấy đi tắm.

Vừa bước từ phòng tắm ra cô đã nghe tiếng chuông điện thoại quen thuộc,Nhấc điện thoại cô còn chưa kịp alo thì ..

"TRẦN HIẾU NHI.. cô giỏi lắm!" giọng nói đầy phẫn nộ từ đầu dây bên kia đã gắt lên.

Nhi nhíu mày,nhìn vào màn hình điện thoại.Ko hiện số.Rốt cuộc là thằng cha nào mà rảnh thế nhỉ?

"Ai đấy?" cô nói giọng bực bội.

"Còn dám hỏi ai à?Trần Hiếu Nhi cô định ôm tiền chạy trốn phải ko?" hắn bực bội nói.

"Hả?" Nhi nghĩ ngợi,cái gì mà ôm tiền chạy trốn tên này đang nói cái ngớ ngẩn gì đây.Cô có mượn tiền ai đâu.

"Anh là ai?" Nhi bực bội hỏi.

"Là bạn trai cô chứ là ai?" hắn bốc hỏa trả lời.

"Tôi làm gì có,.." đang tính nói chữ bạn trai,thì đột nhiên cổ họng cô nghẹn lại.Ôm tiền chạy?Bạn trai?Thôi chết!.. "Hì hì .. đúng là tôi có bạn trai!!" cô méo mó cười trừ.

"Giờ nhận ra rồi hả?Cô giỏi lắm dám lừa tôi!"

“Tôi lừa cậu bao giờ!” Nhi cự lại,rõ ràng cô ko lừa ai cả.

“Giờ cô đang ở đâu?” hắn bực tức.

“Nhà!” cô đáp gọn lỏn.

“Đến đây ngay cho tôi!” hắn gắt.

Người ta vẫn bảo, “một miếng khi đói bằng 1 gói khi no”,đằng này đâu có phải chỉ là 1 miếng,mà còn là cả 1 cục tiền..Nhi đành nhắn mắt bước chân mà đi.Nhưng do hắn nói ko được đi xe,mà cô cũng đang quá mệt để có thể xách cái xe đi mà tản bộ,cuối cùng cô quyết định bắt xe ôm.

Vừa tới nơi cô đã thấy hắn đứng ở ngoài cửa,bực tức nhìn cô.Cô vừa xuống xe rút tiền ra trả thì hắn đã nhanh tay đưa tiền cho bác lái xe,rồi kéo tuột cô vào trong.Cái thân xác lờ đờ của cô,muốn trống trả nhưng vô vọng.Hắn đẩy cửa bước vào căn phòng hát giờ đang trộn rộn ồn ào,hắn vừa bước vào cả căn phòng bỗng nhiên im lặng.Mọi người đều quay sang nhìn hắn,và hình như cả cô nữa.

Nhi nhìn thấy Ngọc thì như bắt được vàng,đôi mắt đen lấp lánh sáng.Bao lâu rồi mới được gặp con bạn thân của cô.Cô còn chưa kịp lao vào vòng tay của con bạn thân,thì lại bị tên “bạn trai” hờ kéo đi về chỗ ngồi.Cô trố mắt nhìn hắn.Hắn thản nhiên khoác vai cô mặt vô cùng tự đắc nhìn về phía mấy thằng chiến hữu đang mặt nghệt ra “Người yêu tao!” hắn thảm nhiên hếch mặt chỉ về phía cô.

Mấy đôi mắt trong căn phòng,cặp nào cặp nấy mở to trố lồi.Nhìn hắn và cô ko thể tin được.Rốt cuộc thì lãng tử số 1 này dùng cách nào khiến cô có thể ngoan ngoãn trở thành người yêu hắn như thế này.

Cô khẽ cười,đã nhỡ đớp tiền của hắn rồi,đành phải lịch sự 1 chút.Bây giờ cô mới hiểu sâu sắc cái cảm giác “Há miệng mắc quai” là như thế nào.Đúng là đau đến sái quai hàm.Cô khẽ khàng nói qua khóe miệng vẫn phải nhích lên cười thục nữ “Giờ bỏ tay ra được chưa?”

Hắn ghé vào tai cô vẻ tình tứ “Cô nói là làm bạn gái mà,diễn cho đạt 1 chút!”

Cô cười dịu dàng, “Diễn đạt thế này rồi còn muốn gì nữa!” nói rồi khẽ lấy tay nhéo hắn 1 cái vào mạng sườn.

Hắn khẽ co tay lại,nhưng rất nhanh lại đặt lại lên vai cô còn giữ chặt hơn “50 triệu..” hắn thì thầm.

Cái này.. cái này gọi là tính toán.Rõ ràng quá tính toán.Ai bảo là người giầu thì ko keo kiệt?Ai bảo hắn hào phóng vô cùng?Kẻ nào mà nói năng xằng bậy thế hả?

Nó nhìn con bạn thân cầu cứu.Thiên thần của tao,giờ chỉ có mày thôi,chỉ mày giúp tao được.Cô muốn đứng dậy ra chỗ con bạn ngồi,thì rất nhanh 1 bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lấy eo cô kéo xuống ghế.

Cô quay lại nhìn hắn ko tin được.

“Em đi đâu thế?” hắn hỏi cười nhẹ nhàng,đôi mắt nâu nheo lại đầy đe dọa.

“Ra chỗ Ngọc!” cô nói chỉ về phía con bạn thân.Ánh mắt nhìn con bạn như cầu cứu.Ngọc khẽ quay đi.Cô thấy hơi khó chịu.Thì ra con bạn cô chốn biệt mấy ngày vì lý do này.Cô giận.Nhưng ko rõ tại sao giờ ko phải là bởi vì hotboy nữa,mà bởi vì cô nghĩ con bạn thân sau lưng cô làm những điều cô ko biết.

“Ngọc,em ko phiền nếu anh giữ người yêu anh ko cho đi chứ?” hắn nhìn Ngọc với đôi mắt nâu sẫm lại.

“Em.. em ko phiền đâu!” Ngọc xua tay.Quay đi chỗ khác để tránh cái ánh mắt đen láy đang phát tín hiệu S.O.S kia.Cô cứ nghĩ cô là bạn thân nhất của nó.Cô cứ nghĩ cô sẽ là người đầu tiên biết mọi chuyện.Nhưng giờ thì sao.Cô như con ngốc nhìn nó với người cô thích bên nhau.

“Thấy chưa?Nên em ngoan ngoãn ngồi đây cho anh!” hắn nói ngọt ngào,nhưng đôi mắt thì ánh lên đe dọa.Bàn tay siết chặt hơn eo của cô.Hắn bây giờ mới biết thì ra con khủng long lại có chiếc eo nhỏ mềm mại như vậy.Bình thường cô ta toàn mặc những đồ dáng thụng,ko mặc đồ bó bao giờ,làm hắn hoàn toàn ko biết thật ra cô ta có eo hay ko có.

“Này,rốt cuộc cậu đang diễn trò gì thế hả?” Nhi nói nhỏ chỉ cho hắn nghe thấy,bàn tay đang cố đẩy tay hắn ra khỏi eo mình.

“Dĩ nhiên là làm bạn trai cô rồi!” hắn đáp thản nhiên.Khủng long bạo chúa,giờ cô nằm trong tay tôi rồi.

“Cũng đâu cần nhất nhất túm chặt thế hả?” cô nói.

“Sao lại ko,bạn trai với bạn gái phải như vậy.Ở đây toàn chuyên gia đấy.Cô ko dùng chiêu tình yêu trong sáng được đâu!”

Cô nhìn hắn gần như muốn lột da nuốt sống.Rốt cuộc thì cái vai trò bạn gái này phải diễn những trò gì đây?

Đang hậm hực trong lòng thì cô nghe thấy 1 giọng nói “Chị dâu hôm nay ra mắt chị cũng nên thể hiện 1 chút phải ko?”

Cô ngước mắt nhìn lên,thì ra là Vũ.Trong 5 người chơi với nhau,thì hình như cậu ta nhỏ tuổi hơn Tú với Duy thì phải,lại nhanh nhẩu mau mồm,nụ cười luôn trực trên môi.Cô đỡ lấy cốc rượu cậu ta đưa.Dĩ nhiên cô hiểu cái lễ nghi quá cổ xưa này rồi.Nhưng còn may cô là con gái,chứ như luật của cô,tên nào dẫn người yêu ra mắt,thì người yêu nó phải nhận của mỗi đứa 1 cốc.Thế này mình quá may mắn rồi.Đang định đưa lên miệng uống thì có 1 bàn tay đã giằng lấy tu 1 hơi nốc cạn.

Vũ nhìn Tú đặt cốc rượu xuống bàn mà ngỡ ngàng.

“Vậy được chưa?” Tú hỏi.

Vũ chỉ còn biết cười mà cúp đuôi về chỗ ngồi.Duy nhìn Tú nhếch mép,ko phải chứ?Giờ chỉ mời cốc rượu thôi cũng ra mặt hộ rồi.Xem ra thật sự đã thành bạn gái rồi đấy.Được xem như cậu giỏi.Duy cầm một cốc rượu,hướng về phía thằng bạn thân,khẽ nhếch mắt 1 cái.

Tú biết ý cầm cốc rượu của mình,giơ ra chúc hắn rồi cả 2 cùng uống cạn.Nhin ngồi nhìn cái phòng toàn mùi rượu mạnh mà đầu muốn quay quay,cái số cô thật khổ.Mấy ngày ở trong bệnh viện toàn mùi thuốc khử trùng,về nhà tính nằm ngủ thì cuối cùng lại bị lôi tới đây.Có phải cô rất có duyên với cồn ko?Nhi ngồi cạnh nhìn mọi người đang vui vẻ,nhìn Ngọc vẻ yếu ớt cầu cứu.Nhưng Ngọc khẽ quay đi nói chuyện với Vũ.Nhi thấy tim đau nhói,cô biết Ngọc giận rồi,nhưng cái bàn tay đang ôm eo cô lại chẳng lơi ra lấy 1 khắc,thậm trí cả khi có người bắt chuyện với hắn,đầu hắn thì quay đi,nhưng tay thì vẫn ở yên chỗ cũ.Mệt mỏi nghe những tiếng ồn ào xung quanh dần dần cứ nhỏ dần nhỏ dần,cô thấy mi mắt mình nặng trĩu.Cuối cùng thì thiếp đi.

Tú đang nói chuyện vui vẻ với mấy thằng bạn đột nhiên thấy vai mình hơi nặng nặng,phần eo bình thường vẫn giữ mọi khi cứ thi thoảng lại nhúc nhích,cựa quậy,làn da cưng cứng vẻ khó chịu,nay đột nhiên mềm mại lạ thường.Hắn quay ra thì ra con khủng long đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.Đôi mắt đen khép lại yêu kiều,đôi môi hồng khép hờ hững,khuôn mặt thanh thanh đang dựa vào vai anh mà ngủ.Đột nhiên Tú cảm thấy ngây người ra.Cảm giác ấm áp truyền từ cánh tay,vai tới khắp cơ thể.Làm cho anh cứ mải ngơ ngẩn tự hỏi,cảm giác ấm áp này là do điều hòa phải ko?

Hắn khẽ dựa sát người vào ghế,nhẹ nhàng để cô dựa vào vai hắn thoải mái hơn.Hắn tự nhủ thì ra kể cả có là khủng long bạo chúa khi ngủ đều rất hiền lành.Nhìn gương mặt đang thiêm thiếp trên vai hắn,hắn ko khỏi thấy vui vui trong lòng. “Nể cô thật đấy.Trong phòng hát ồn ào thế mà cô cũng ngủ được.” hắn nói giọng trách móc rất nhỏ,nhưng đôi mắt nâu lại đầy hiền hòa.

Trong giấc ngủ chợp chờn,Nhi cảm thấy có gì đó thoang thoảng bên tai,rồi lại thấy làn hơi ấm của cái quạt nóng phả vào mặt ấm ấm,nhè nhẹ.Rồi lại thấy có 1 cái bếp lò vô cùng lớn,lửa cháy rất ấm áp,cô rúc lại gần hơ hơ người cho ấm.Cảm giác rất dễ chịu.Nhưng rất kì lạ,ko biết cái bếp lò này đốt bằng củi gì,mà lại có mùi thơm thoang thoảng.

Duy nhìn thằng bạn thân đang toàn tâm toàn ý ôm ấp người yêu của nó mà ko hề nhìn tới xung quanh mà khẽ cười.Bạn thân của hắn,đã qua rất nhiều cuộc tình,hầu như mỗi tuần thì thay 1 tình nhân,nhưng mỗi lần vào quán hay tụ tập nó chỉ thấy hắn động tác thân mật nhất cũng chỉ là ôm eo,khoác vai.Tới khi mấy cô nàng đòi thể hiện tình cảm thì nó cũng tỉnh bơ chiều lòng,chứ chưa bao giờ thấy,nó ngồi,tay thì vòng ôm

eo người ta,mặt thì cứ nhìn chăm chăm con nhà người ta ngủ ko quay đi nơi khác thế này.Cái cảm giác ngọt ngào này là sao nhỉ?Hắn đến sún răng mất thôi.

Nhi đang ngủ rất ngon,đột nhiên nghe có tiếng người gọi rất khẽ.Rồi lại thấy eo mình bị sờ mó nhè nhẹ.

"Này!Khủng long.."

Cô khẽ mở mắt,còn đang lơ mơ thì đột nhiên đôi mắt đen láy mở to,cái giọng dịu dàng sởn da gà nào đây?

Hắn gương mặt gần sát với mặt cô đang cười dịu dàng nói với giọng ngọt ngào "Chịu dậy rồi à?"

Cô ngơ ngác nhìn hắn choáng váng,cái tên này.Đang đang ôm eo cô hả.Ko phải giữ eo nữa rồi,thế này gọi là ôm.Chính xác là ôm rồi.Này..Này.Này.. thế này là quấy rối!!

"Đi về thôi!" hắn nhẹ nhàng nhìn cô đôi mắt mở to đang ngơ ngác,hai cánh tay đã vòng qua eo cô từ lúc nào.

Nhi nhìn hắn giận dữ "Muốn về cũng phải bỏ ra chứ!" cô nói nhỏ,miệng vẫn cố gắng cười ngọt ngào cho người khác thấy.

Hắn nhướng mày,khủng long cô tưởng dễ thoát khỏi tay tôi lắm sao?Hai tay vẫn ở nguyên vị trí ko thay đổi.Mới hành hạ 1 chút đã là gì,trò vui mới bắt đầu mà.

Nhi nheo mắt,nhìn gã ý nói bỏ ra đi.Nhưng gã phớt lờ,xách eo cô đứng dậy.

"Ối!" cô chỉ kịp kêu lên 1 tiếng,đã thấy người mình đứng thẳng nửa thân người dựa sát vào người hắn.

"Thôi,bọn này về trước!" hắn mỉm cười giơ 1 tay lên chào mọi người,rồi kéo cô đi thẳng.

Cả căn phòng nhìn theo bóng dáng 2 người đang tình tứ dính chặt vào nhau mà mặt ai nấy đều ko nói mà đần.Rốt cuộc là thần thánh phương nào ếm bùa,ngày hôm trước còn cãi nhau nảy lửa,sau 1 đêm lại trở thành dính nhau ko rời.Cuối cùng là Tuấn Tú dùng chiêu thức gì mà thần kì như vậy?

Còn đôi trai gái đang thân mật kia,vừa đi hết hành lang thì ..

"Đau!!" hắn bị dẫm chân đâu điếng phải gập người túm lấy chân mà nhảy lò cò.

"Này,tôi bảo làm bạn gái cậu thật.Nhưng là bạn gái giả thôi!Nghe rõ chưa?Đừng có được nước lấn tới.Tôi cho cậu bị nhấn chìm luôn bây giờ!" cô bực bội chống nạnh nhìn hắn.Tiểu thư thân ngọc mình ngà,bao năm nay ko tiếp xúc với con trai,rốt cuộc phải có mối tình đầu với cái tên động vật đơn bào,lăng nhăng,dê già này.Thật đúng là xui xẻo mà.

Hắn bịt miệng cô lại,kéo đi 1 nước.Nhỡ có ai nghe được thì ko phải kế hoạch của hắn tiêu đời ư.Con khủng long này thật làm việc ko suy nghĩ gì hết.

Về tới cổng nhà cô,Nhi nhanh chóng xuống xe chạy về nhà,vừa đi được mấy bước thì đã nghe giọng hắn phía sau gọi lại "Khoan đã!"

Nhi quay lại,đôi mắt đen nhíu lại hậm hực "Lại gì nữa?".

"2 ngày nay cô đi đâu?" hắn hỏi.

"Tôi có việc!" cô nói giọng lạnh te.Trong lòng thì nghĩ,cái tên động vật đơn bào này ko phải nhập vai xuất thần vậy chứ?Đến đây rồi rõ ràng ko còn ai,định diễn cho ai xem đây?

"Việc gì?" hắn tiếp tục truy hỏi.Nghĩ lại cái cảnh hắn bị cười nhạo trong quán café quả thật ko khỏi bực tức.Nếu hắn đã là bạn trai cô,ít nhất cũng ko nên để mất mặt như vậy.Ko biết số điện thoại của bạn gái,cũng ko biết bạn gái đang làm gì,thế có khác nào người lạ nơi cuối con đường đâu hả giời?

Nhi quay hắn người lại,dùng đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào mắt hắn dò xét.Thật sự đầu anh làm bằng đất,hay não bộ anh chạy trốn khỏi hộp sọ rồi?Việc gì mà phải quan tâm nhiều thế chứ? "Này,rốt cuộc còn phải diễn tới bao giờ?"

Hắn nhíu mày "Diễn gì?"

“Thì cái vở tình thương mến thương quan tâm chăm sóc đến rợn người anh đang diễn ấy!” Nhi trả lời đôi mắt vẫn mở to nhìn hắn.Đại gia,rốt cuộc là anh muốn trung thành với vai diễn tới thế nào nữa đây?Tôi còn cần nghỉ ngơi nữa.

Hắn đột nhiên chột dạ.Là hắn quá nhập tâm rồi sao?Nói cũng phải giờ lại chẳng còn ai,nhưng nếu có người hỏi cô ta đang ở đâu,thân làm bạn trai lại hoàn toàn ko biết.Ko phải ngay cả bạn gái cũng ko quản được sao? “Nhưng nếu người khác hỏi tôi cô ở đâu tôi biết trả lời sao?”

“Cậu đúng là động vật đơn bào đấy à?Có vậy mà cũng ko nghĩ ra.Đằng nào cũng đang là nói dối.Có nói dối 1 lần,2 lần,hay n lần cũng khác gì nhau đâu.”

“KHoan đã!” hắn thấy cô tiếp tục bước thì lại gọi lại.

Cô gần như bực bội muốn nổi khùng “Lại gì nữa?” khuôn mặt nhăn nhó,đôi mắt gắt gỏng nhìn hắn ta.

“Nhỡ cô lại trốn biệt tích như 2 hôm nay thì sao?Ko được.Tôi ko tin cô được.Phải có bằng chứng.Ko tới lúc cô trốn tôi biết tìm ai đòi nợ!” hắn quả quyết.

Nhi lấy tay day day thái dương.Mệt với ông con giời này quá. “Được rồi,cậu muốn lấy gì làm bằng chứng?”

“Viết giấy nợ đi!” hắn đáp.

Nhi nhìn hắn chán nản,đôi vai buông thõng.Cái này cũng ko thể trách hắn.Cô cầm của hắn mấy chục triệu,cũng nên có trách nhiệm 1 chút.Cô lại ko phải kẻ vô lại ăn tiền của người khác rồi lại ko chịu trách nhiệm.Viết giấy nợ cũng là phải thôi.

Nhìn cái tướng thất thểu đi như king kong của con khủng long,hắn nhăn mặt “Đi đâu đó!”

“Dĩ nhiên là vào nhà viết giấy nợ rồi!Ko lẽ cậu định viết ở giữa đường thế này?” Nhi đáp.

“Muộn thế này rồi ..” hắn nhìn cánh cửa nhíu mày.Hắn ko thích phải giáp mặt mấy vị phụ huynh vào giờ này chút nào.Nhất là hắn lại vừa đưa con các vị đi chơi về vào cái giờ này.

“Mẹ tôi ko có nhà!” cô nói.

Hiện tại,Nhi thật sự thật sự..thật sự vô cùng hối hận.Cô nghĩ thà rằng đứng ngồi đường,ngồi hẳn xuống đất mà viết giấy nợ,vạ vật lề đường trông như người vô gia cư còn hơn là mời cái tên này vào nhà.Nếu đây ko phải là nhà cô,chắc chắn cô sẽ đi kiếm 1 cái gậy hay thanh gỗ dài đập cho hắn 1 trận nên thân rồi mang xác vứt ra sông Hồng phi tang diệt tích rồi.Nhưng nghĩ tới dãy số 0 dài dằng dặc,cọc tiền vuông vức toàn polime,cô phải nhịn.Nhịn.Nhịn.

“Thì ra đây là phòng cô!” hắn đảo đôi mắt nâu 1 vòng.Căn phòng của khủng long sơn màu vàng dịu,phòng khá nhỏ nhưng lại cho người ta cảm giác ấm cúng.Trong phòng có 2 giá sách toàn truyện tranh với tiểu thuyết.Một chiếc bàn học gỗ ép có giá sách nhỏ,trên giá là sách giáo khoa,vở,có 1 chiếc máy tính đặt trên bàn.THời khóa biểu dán ngay phía trên mặt bàn,trên tường thì dán chi chít ảnh nhân vật hoạt hình hay gì đó.Chiếc giường nhỏ được kê phía đối diện bàn học,bọc 1 bộ ga màu xanh nước biển dịu mắt,đầu giường có 1 khung cửa sổ nhỏ nhìn ra con ngõ chỉ còn heo hắt đèn đường.Phía cuối giường kê 1 chiếc tủ quần áo.

Hắn ngồi lên chiếc giường nhỏ của cô,với tay lên đầu giường nhìn khung ảnh cô chụp với Ngọc,trông có vẻ như khi cô đang học cấp 2.Hắn khẽ cười “Thật quê mùa!”

Nhi lao tới giật cái khung ảnh ra khỏi tay hắn. “Viết giấy nợ nhanh lên!”.Mau viết đi,viết nhanh lên,viết xong rồi biến đi cho tôi!!

Hắn nhìn cô mỉm cười. “Được,viết thôi!”

Nhi đưa hắn giấy và bút.Hắn ngó lơ.Cô nhíu mày,gì nữa đây đại gia? “Viết đi!” cô nói.

“Cô viết đi!” hắn thờ ơ.

“Cái gì?Tại sao?” Nhi cự nự.

“Tôi đâu phải người mượn tiền!” hắn thản nhiên.

Cháy..Cháy..Cháy .. Cháy rất to,có ai gọi 114 nhanh đi.Nếu ko cô sẽ vào bếp xách ngay chai dầu cho hắn thêm mồi lửa bây giờ.Nhưng mà.. cô tự bảo mình,tiền cũng cầm đi rồi.Tiêu thì cũng tiêu hết rồi..Phải nhịn.Nhịn.Nhịn..

"Muốn tôi viết thế nào?" cô hỏi,ngồi xuống bàn cam chịu.Rốt cuộc thì mượn tiền hắn là đúng hay sai?Cái tên này,rõ ràng đang mượn gió bẻ măng mà.

"Dĩ nhiên là giấy ghi nợ rồi!" hắn thảm nhiên.

Nhi nghe 1 tiếng bùm phát ra từ hộp sọ của mình.Dư thừa,cái tên khốn này,ai chả biết là viết giấy ghi nợ.Ý tôi là nội dung,nội dung ấy!!Nhưng phải bình tĩnh,bình tĩnh..Thở ra,hít vào,thở ra,hít vào..Được rồi.Viết thôi.

Hắn nhởn nhơ ngồi trên giường nhìn cô đang ngồi cặm cụi viết trên bàn.Chỉ sau 1 lát cô đưa hắn tờ giấy ghi nợ.

"Đây!Giờ về được chưa?" cô nói,cố kìm chế giọng mình cho thật lịch sự.Làm ơn biến dùm tôi,cái ông tướng kia.Cậu rảnh rỗi nhưng tôi thì ko đâu.

Xoạt.xoạt.. xoạt.

"LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ?" đôi mắt đen của cô mở to,nhìn cái tên chết bầm đang xé tờ giấy ghi nợ cô vừa viết ngon lành.

"Ko được viết lại!" hắn thản nhiên đáp,ném toàn bộ vụn giấy xuống sàn.

Đôi tay của Nhi nắm chặt,nhắm chặt hai mắt lại,thở ra,hít vào,thở ra,hít vào.. Rồi hậm hực quay đầu lại chiếc bàn viết tiếp.Một lúc sau,con khủng long,với cái vai ngang bành,dáng đi như người toàn những khớp nối,tướng đi như robot,đôi mắt như người máy héc quyn,tiến tới đưa cho hắn tờ giấy ghi nợ.Đôi mắt đầy oán hờn.

Xoẹt..

Nhi mắt hình tròn,mồm thì hình chữ nhật nhìn hắn,tới đây thì đến phật cũng biến thành quỉ mà.Cái tên khốn này rốt cuộc muốn chơi trò gì đây?

"Này,cậu đang chơi tôi đúng ko?Cuối cùng cậu muốn cái gì?" cô bực bội nhìn hắn.

Hắn ngồi hai tay chống xuống giường,thản nhiên cười khẩy 1 cái rồi quay lên nhìn cô. "Muốn cô viết rõ ràng 1 chút."

"Thế còn chưa rõ ràng à?" cô bực bội cãi lại.

"Chỉ viết tôi nợ tiền của Hoàng Tuấn Tú,nhất định sẽ trả lại.Cái này gọi là giấy nợ à?"

Đại.. đại.. đại gia của tôi ơi.Cuối cùng cậu là động vật đơn bào đầu tiên của thế giới hay sao?Giấy ghi nợ dĩ nhiên là ghi số tiền nợ,người vay nợ,và cam kết trả nợ rồi.Còn muốn tôi viết gì nữa?

"Tôi đọc cô viết." hắn nói.

Nhi hậm hực quay về ghế ngồi.Cầm cây viết đợi hắn đọc.

"Tên tôi là Trần Hiểu Nhi.. do mượn 1 số tiền là 50 triệu của Hoàng Tuấn Tú.. nên nguyện cam tâm tình nguyện làm bạn gái của anh trong vòng 100 ngày..Trong 100 ngày đó,phải đáp ứng toàn bộ yêu cầu của bên cho vay,cố gắng hợp tác 1 cách tốt nhất để giúp đỡ bên nguyên.."

"Khoan.. " Nhi hét lên.Cô quay người lại nhìn cái tên vừa nói rất rành mạch với con mắt trái còn đang đỏ ngầu "Cái gì mà đáp ứng toàn bộ yêu cầu?Ko được."

"Có gì ko được?" hắn nhìn cô.

"Nhỡ anh bắt tôi làm những chuyện quá đáng thì sao?" cô nói.

"Ví dụ?" hắn nhìn cô đôi mắt nâu sẫm lại,trong ánh mắt ánh lên vẻ thích thú.Cô ko phải là 1 con khủng long ngu ngốc lắm nhỉ.

"Thì mấy chuyện vượt quá giới hạn!"

"Chuyện gì mà vượt quá giới hạn?" hắn nhướng mày cười gian tà.

"Thì.." cô ngập ngừng,khẽ nghiến răng 1 cái,rồi mới lấy can đảm nói : "Như dẫn con gái về cho anh,tôi lại càng ko thích phải xem phim AV với phim G nóng.Nên anh ko được hạnh hạ kiểu đó.."

Giờ thì.. hắn mới là người mi mắt giật giật.Này,khủng long bạo chúa,cô nghĩ tôi biến thái đến độ diễn phim AV muốn có người chứng kiến để tăng kích thích hả?Con nhỏ này,đầu óc cô là cái gì vậy?Đầu óc cô còn đen tối hơn tôi.

"Này,cô chỉ nghĩ tới có chuyện đó thôi à?" hắn hỏi,đôi mắt đảo 1 vòng nhìn cô từ cổ xuống dưới.

Cô nhíu mày nhìn hắn, "Đừng bảo cậu còn bắt tôi trói người để cậu bạo hành nhé?" miệng cô há hốc,ko phải anh bạo hành tới mức đó chứ??

Mặt hắn biến săc,xám ngoét.Con khủng long kia,cô có phải con gái ko vậy?Trong đầu cô chứa cái gì thế hả?Ko phim G thì cũng AV,giờ lại còn cái thể loại...Rốt cuộc cô ta có nghĩ,người phải chịu nguy hiểm gần nhất là cô ta ko?Suy nghĩ bình thường chút được ko?

"Cứ viết đi!" hắn nói.Đôi mắt tràn trề tức giận.

"Ko.Những việc đó nhất định ko làm!" Nhi nói,khuôn mặt quay đi chỗ khác cố chấp.

"Tôi ko bắt cô làm những việc đó là được đúng ko!?" hắn đáp,đặt 2 tay vắt chéo nhau ôm đầu gối.Cố gắng giữ bình tĩnh.

"Kể cả việc mua bao cho anh?" Nhi nói,đôi mắt sáng ngời.

Hắn bùng nổ.Này!Rốt cuộc nhìn tôi thế nào mà trong đầu cô toàn nghĩ tới mấy chuyện đó hả?Con nhỏ này,cô ko nghĩ tôi có thể làm gì cô à?Thở hắt ra 1 cái,hắn ngán ngẩm gật đầu.Lúc ấy cô mới an tâm,quay đầu lại bàn viết.

Cuối cùng, giấy ghi nợ cũng đã hoàn tất với nội dung như sau :

Cộng hòa xã hội chủ nghĩ Việt Nam

Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

Giấy ghi nợ

Tên tôi là : Trần Hiểu Nhi,trú tại số nhà 100 ngõ 83/4 phố Phương Liệt,Đống Đa,Hà Nội.

Vào ngày 12/2 (tức mồng 2 tết âm lịch) đã mượn của Hoàng Tuấn Tú,1 số tiền là 50.000.000 vnd.Cho nên tôi đồng ý tự nguyện làm bạn gái của Hoàng Tuấn Tú trong thời gian là 100 ngày để giúp anh thắng cược xem như là thế chấp.

Trong thời gian 100 ngày này,tôi phải cố gắng hết sức giúp đỡ và hoàn thành tốt nghĩa vụ của 1 người bạn gái.Hợp tác hết mình và toàn sức thực hiện những yêu cầu nhằm giúp đỡ cho bên cho vay thắng cược.(Trừ những yêu cầu quá đáng mà 2 bên đã thỏa thuận)

Trong thời gian 100 ngày theo hợp đồng,tôi ko được có bất cứ hành động hay lời nói ảnh hưởng tới bên nguyên.Bản hợp đồng này phải được giữ bí mật tuyệt đối.Nếu có vi phạm tôi sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm và phải đền bù gấp đôi số tiền đã mượn.

Số tiền 50.000.000 sẽ được tôi hoàn trả trong thời gian sớm nhất có thể.

Bản hợp đồng này chính thức có hiệu lực từ ngày được kí.

Hà Nội,ngày 14/2

Bên nguyên	Bên bị
Hoàng Tuấn Tú	Trần Hiểu Nhi

Hắn kí vào tờ giấy ghi nợ,rồi đưa về phía cô,đôi mắt nâu nhìn cô rồi lại nhìn xuống tờ giấy "Kí đi chứ!"

Nhi nhìn tờ giấy ghi nợ,tim cứ như vừa bị container cán qua.Nhắm chặt mắt,ôi cuộc đời hạnh phúc của ta.Cuộc sống độc thân tự do tự tại thích làm gì thì làm của ta.Cuộc sống ko có mấy tên con trai suốt ngày chỉ nghĩ tới AV và hentai của ta.Cuộc sống trong sạch của ta thế là chấm hết ở đây ư?Trong 100 ngày này phải làm sao đây!?Mẹ..Cứu con với!!

"Sao thế?Kí đi chứ!" hắn nhìn cô đôi mắt sẫm lại,giọng nói lạnh lùng.

Cầm lấy chiếc bút hắn đưa.Thôi thì đã há miệng chắc chắn là mắc quai,cô chẳng khác nào con cá đã nằm trên thớt.Đã đưa chân thì phải liều thôi.Thôi vĩnh biệt cuộc đời vui vẻ của ta.Hẹn gặp lại sau 100 ngày tới..

Vừa dứt bút kí xong,hắn đã giật ngay tờ giấy nợ cười vẻ rất đắc ý.Cô nhìn cái tên mà trong 100 ngày tới là bạn trai của cô,trong đầu nghĩ.Ko phải xui vậy chứ?Ta 18 năm trong sạch,đợi chờ tình yêu đầu của mình,một anh chàng thông minh như Conan,đẹp trai như Kid,giỏi giang như Kurono,khỏe mạnh như Onizuka,hiền lành như takuya..Tại sao,tại sao lại bị dính vào với cái tên động vật đơn bào ở dạng tối giản thế này??

Mở cửa cho cái tên động vật đơn bào đang hý hửng nhét giấy ghi nợ vào túi.Khuôn mặt của cô lúc này y như phải đeo 1 bị đá để nhảy xuống biển.Hắn dắt xe ra ngoài,nhìn lại gương mặt khó coi của cô.

"Khoan đã!"

"LẠI Gì NƯA?" cô gắt lên.Đại gia,cuối cùng còn muốn cái gì nữa.Bằng chứng cũng có rồi.Tôi kí cũng kí rồi.Nhận cũng nhận rồi.Còn muốn thêm gì nữa đây?

"Đưa điện thoại đây!" hắn nói đưa bàn tay về phía cô.

"Hả?" Nhi đớ mặt nhìn hắn.

"Điện thoại của cô!Đưa đây!" hắn nói.

Cô chẳng hiểu gì nhưng cũng móc túi đưa cho hắn,ko phải chứ.Hắn có thể cho vay đến 50 triệu mà lại ko có tiền nạp điện thoại sao?

Hắn cầm máy của cô,ấn ấn mấy số.Rồi đưa lại cho cô.

Cô nhìn màn hình,rốt cuộc hắn làm gì?

"Bất cứ khi nào tôi gọi phải bắt máy ngay,biết chưa?" hắn nói nhẹ tênh,rồi lên xe phòng mất.

Nhi vẫn còn đang đơ mặt nhìn theo dáng chiếc SH lao nhanh trong đêm.Hắn đang nghĩ cái gì trong đầu?Xem ra cô từ ngày hôm nay trở thành thú bị cùm rồi.Nhưng ko nghĩ nhiều nữa,có nghĩ cũng chẳng thể làm gì.Đi thì cũng đi rồi,giờ có muốn bóp cổ đập chết hắn,rồi ném xuống sông cũng ko còn cơ hội nữa rồi.Tốt nhất là tự lo cho mình.Cô đóng cửa,vào nhà tắm rửa,rồi lên giường đi ngủ.Mai còn phải vào viện nữa chứ.

Hắn nằm trên giường cầm bản hợp đồng ra đọc,trong lòng ko khỏi vui vui.Giờ thì cô ko chạy nổi nữa đâu,Trần Hiểu Nhi.Từ giờ tôi sẽ cho cô nếm mùi những gì trước đây cô bắt tôi trải qua. Hôm nay dù hắn ko nhận được 1 thỏi socola nào nhưng đột nhiên lại cảm giác ngọt ngào hơn cả phong socola hảo hạng nhất.

19. Chương 17

Chương mười bảy : Buổi yêu đầu.

Trong kho tàng cổ tích Việt Nam,có 1 câu chuyện có tên là "Cây khế".Chuyện kể về 2 anh em nhà nọ,người anh tham lam chiếm hết tài sản chỉ cho người em cây khế,hàng năm cây khế của người em có 1 con chim tới ăn,người em ra đuổi thì chim nói "Ăn 1 quả trả 1 cục vàng,may túi ba gang mang đi mà đựng.".Người anh thấy thế,mới sang mượn người em cây khế,đợi chim tới để đi lấy vàng.Kết quả vì quá tham lam,người anh may cái túi quá to,mà cuối cùng anh ta rớt xuống biển chết.

Lúc này,Trần Hiểu Nhi cảm thấy cái câu chuyện ấy ko phải chuyện cổ tích.Rõ ràng là chuyện có thật,mà cô đang là con chim,còn người anh chính là hắn.

"Sao thế đi nhanh lên chứ!" hắn quay lại nhìn cô đang thất thểu đi từng bước nói.

Nhi cắn chặt môi,ngước đôi mắt đen láy lên nhìn hắn đầy oán hận.Cứ thử xách túi nọ túi kia nhiều như cô xem,hắn có đi nhanh được ko.Trông cô giờ có khác gì cái cây thông noel đâu chứ.Tay nào cũng đầy túi là túi.Mà hắn là con trai,mua gì mà lắm thế ko biết.

"Mau đi tôi còn muốn mua giầy nữa!" hắn nói.

Nhi vô cùng uất hận.Cái tên chủ nợ đáng ghét của cô.Đúng là kẻ uống máu người ko thấy ghê miệng mà.Cô là người biết ơn phải trả,nhưng mà..trả cái kiểu này có phải hơi quá rồi ko?Giống như con chim trong câu chuyện "cây khế",nó ăn 1 quả đã trả 1 cục vàng rồi,ko phải anh quá quá lời rồi sao?Bảo mang túi ba gang,có cần mang theo cả bao tải đựng dứa thế này ko?Nhưng mà tại sao,trong chuyện con chim có thể hất anh ta xuống biển,mà cô thì,cố gắng hất mãi,hắn vẫn cứ ngồi trơ trơ trên lưng cô thế này?Có còn đạo lý gì ko chứ?

Thế là cứ 1 người hò hét,1 người nặng nhọc chạy theo.Nhưng hắn đang đi bỗng nhiên dừng phắt lại.Đôi mắt nâu mở ra thích thú nhìn con nợ của mình đang khó nhọc xách đống đồ.

Nhi bắt gặp ánh nhìn của hắn,lại nhìn cửa hàng hắn dừng lại.Ko phải chứ??

Cô bán hàng thấy anh chàng đẹp trai,theo sau lại có 1 người xách đồ phụ.Nhìn những chiếc tùi mà cô cười tít cả mắt.Khách sộp đây.Nên vội đon đả.

"Xin chào quí khách!Quí khách cần gì?"

"Tôi muốn mua đồ lót!" hắn mỉm cười nhìn cô.Có quen ko hả khủng long?

Cô bán hàng má hơi đỏ,dẫn hắn tới chỗ để đồ lót.Tưởng tượng 1 chàng trai điển trai thế này trong chiếc quần lót..Ôi.. Nóng quá đi!!

Nhi lê bước theo hắn.Trong đầu nghĩ,Hoàng Tuấn Tú,cậu học cũng nhanh quá nhỉ?

Hắn thản nhiên giơ những chiếc quần lót lên nhìn về phía cô "Người yêu,em thích anh mặc mầu nào?".

Cô bán hàng đỏ mặt,mất lại trố ra nhìn cô gái đang xách đồ.Cô ta làm sao cưa được 1 anh chàng đẹp trai như vậy chứ?Thật đáng nể.Dù cô ta trông cũng rất khá,đôi mắt đen lấp lánh nhưng cũng ko phải dạng quá xinh xắn.

Nhi lúc này,đôi mắt đen lóng lánh như sao trời,linh hoạt đảo 1 cái,bán cầu não trái của cô đang tổng hợp thông tin,các con số,hoàn cảnh,não phải đang tưởng tượng,hợp nhất mớ hỗn độn và nhanh như chớp,truyền đạt kết quả tổng kết tới các bộ phận trên cơ thể.Cô nở 1 nụ cười nửa miệng,đôi mắt đen khẽ nheo lại.Cô tiến tới gần chàng bạn trai đẹp mã của mình,nhìn vào những chiếc quần trên tay anh,cô đặt đống túi xuống đất,cười rất dịu dàng nhìn anh.

"Người yêu mặc gì cũng đẹp mà."

Hắn nhìn cô nghi ngờ, hôm nay cô ta hiền thế sao,khẽ mỉm cười.Nhưng nụ cười của hắn vụt tắt ngay sau 1 từ của cô

"Nhưng..anh ko nên mặc đồ sáng màu,tại anh đen lắm,hơn nữa anh lại ko giữ được sạch sẽ.Nó sẽ ố rất nhanh.Nói rồi cô vứt mấy chiếc quần sáng màu hắn cầm xuống đất.Lấy màu đen thì lại trung màu da quá,thôi lấy xanh đen đi,cho sạch nhỉ.Nhưng cỡ này to quá,tuổi anh còn nhỏ,mặc cỡ này ko vừa đâu..Chị ơi có sai M ko cái này to quá?" cô quay sang nhìn cô bán hàng với đôi mắt long lanh.Thật tốt cuối cùng cũng có cơ hội đạp hắn xuống.

Tú cảm thấy người mình đang hóa đá,lại 1 lần nữa,anh thật sự thật sự mong,bây giờ,vào lúc này,động đất thật lớn,tòa tháp đôi này sập luôn cũng được,chôn sống luôn anh đi.Sao anh có thể bất cẩn như vậy chứ?Thế này,thanh danh cả đời của anh..Thanh danh cả đời của anh.ANh có bao nhiêu cô bạn gái,giơ 2 bàn tay đếm mấy lần cũng chưa đếm hết,chưa cô gái nào dám chê anh "tuổi nhỏ".Thế mà.. thế mà lại để cho 1 con khủng long vẫn còn trong trắng chưa 1 mảnh tình vắt vai nói mình "tuổi nhỏ"..Làm sao có thể?Làm sao có thể chịu được hả trời????

Ném hết mấy cái quần lại,anh đùng đùng bỏ đi khuôn mặt đỏ lừ.Nhi vẫn chưa buông tha còn gọi với theo

"Ơ người yêu ơi,ko mua quần nữa à?"

Anh quẫn tới độ muốn đập đầu vào tường tự vẫn.Làm sao mà..một cô gái 18t,lại có thể thảm nhiên nói ra những điều đó..?Hơn nữa anh cũng thật quá ngốc đi,cứ tưởng dùng chiêu gậy ông đập lưng ông,cho cô ta 1 bài học,nhưng kết quả người bị đập lại là anh.Làm sao anh lại quên cô ta tà ác thế nào.Hơn nữa,tuyệt chiêu này là do cô ta nghĩ ra,làm sao cô ấy lại ko có cách phá giải?

Chính vì tức giận như vậy,khi ra tới cửa vi,hắn quay lại nhìn cô "Tự bắt xe mang đồ về nhà cho tôi!",nói rồi hắn bỏ đi 1 nước.

Nhi đứng lại đôi mắt nhìn hắn như muốn lao vào bóp cổ hắn tới chết.Cái tên đó,gây cũng là anh gây trước,giờ thua lại tìm cách hành hạ tôi.Anh thật đúng là..Thật đúng là đồ đàn bà nhỏ nhen,cái này gọi là trả thù.Rõ ràng là trả thù mà.Cô thật muốn vứt hết toàn bộ mớ túi quần áo hàng hiệu đang cầm trên tay xuống đất,bắt xe đi về luôn cho xong.Nhưng mà.. cái đống đồ này cũng đáng giá mấy chục triệu..vứt đi trong lòng cô thật ko nỡ.Hơn nữa.. phải cô đang nợ người ta..

Cặp chân mày nhíu xuống,đôi mắt đen vụt tắt ánh sáng,cô cúi đầu,tay xách nách mang bước đi thất thểu đi bắt xe ôm để tới nhà hắn.Tới nơi cô đã thấy hắn đứng chờ ở cửa,đang hút thuốc rất nhàn nhã.Cô thở dài 1 cái,nhẫn nhịn bước tới cạnh hắn.

Hắn nhếch mép cười.Khủng long bạo chúa,nên ngoan ngoãn 1 chút như thế chứ.Anh mở cửa đi vào nhà.Cô ngậm ngùi bước theo sau như cái đuôi ngoan đạo,cố gắng giữ cho mình đủ bình tĩnh,phải nhẫn nhịn.Vào tới phòng khách cô đặt toàn bộ cái bộ sưu tập của hắn xuống đất,nhấc bước đi về.Giờ lao động công ích hôm nay đã xong.

"Khoan đã!" hắn đứng trong bếp uống nước nói vọng ra.

Cô tức tối nhìn hắn "Chuyện gì?".Này người anh tham lam kia,tôi trả cậu vàng rồi,cậu còn muốn gì nữa.Đẩy cậu,cậu ko ngã,sao ko rớt xuống biển chết dùm tôi.Ai cũng chết sao cậu ko chết chứ?

"Vứt đó thế à!Mang vào phòng cất cho tôi!" hắn thảm nhiên.

"HẢ?" Nhi tưởng tai cô đang có vấn đề,cô trố mắt nhìn hắn. "Tôi ko phải osin của cậu!" cô tức giận,muốn sắp xếp thì tự đi mà làm.Cậu dùng 2 tay để làm gì?

"Phải,cô ko phải osin,nhưng cô là bạn gái tôi!"

"Bạn gái thì liên quan gì tới sắp xếp đồ cho cậu?!" Nhi cự lại.Hai vấn đề này có chỗ nào tương phản đâu hả trời.Đến viết cũng khác nhau hoàn toàn ý.

"Sao lại ko?Bạn gái phải quan tâm chăm sóc người yêu là chuyện đương nhiên!" hắn thản nhiên.

Nhi bàn tay siết chặt.Ông trời ơi,tại sao lại phải quan tâm động vật đơn bào chỉ cần phân chia để tăng số lượng chứ?Nó muốn làm gì,liên quan gì tới tôi?

"Này,hợp đồng viết phải hợp tác thực hiện mọi yêu cầu!Đây lại ko phải yêu cầu quá đáng như cô nói phải ko?" hắn nhướng mày nhìn cô.

"Cậu.." Nhi nhìn hắn gần như muốn ăn sống,hắn tính toán trước,rõ ràng đang muốn trả thù chuyện trước đây.Danh nghĩa thì bạn gái,rõ ràng đang bắt cô làm osin,nhưng nghĩ lại làm osin hơn 3 tháng mà được 50 triệu,cô cũng là osin cao cấp rồi.Đành nhắm mắt đưa chân. "Phòng cậu ở đâu?!"

"Theo tôi!" hắn nói ,dắt cô lên cầu thang.

Tuy rằng tâm trạng đang vô cùng xấu,nhưng Nhi ko thể nào phủ nhận phòng của hắn rất rất đẹp.Vừa mở cửa bước vào đối diện cửa là 1 bộ sofa màu trắng hiện đại,thêm chiếc bàn thủy tinh tinh tế.Cạnh bộ sofa hướng vuông gốc với cửa ra vào là tấm cửa kính khung đen kéo ngang vào phòng tắm.Còn phía tay phải cửa ra vào,1 phần căn phòng vuông góc với cái phòng khách nhỏ có 1 chiếc giường kiểu hiện đại.Thành giường bằng gỗ vuông vức đen bóng,bo quanh khung giường có thêm 1 đường line màu trắng,chiếc giường ko chân mà là cả 1 tấm gỗ dày trông rất hiện đại.Bộ ga đệm sọc đen,trắng ,xanh tao nhã hài hòa.Bên phải chiếc giường là 1 tủ quần áo to dài kê sát tường.Phía cuối giường,treo 1 chiếc tivi màn ảnh phẳng mỏng dính gắn sát vào ô vuông màu đen bóng trên tường.Căn phòng được sơn màu trắng,nhưng gần trần lại có 1 đường line đen hiện đại.Đây đó gắn những tấm kính màu trang trí,trong có đèn trắng.Trông căn phòng thật hiện đại và đơn giản,nhưng ko kém phần sang trọng.Nhi ko khỏi ngưỡng mộ.

Hắn nhếch mặt, "Đi cất đồ đi."

Khẽ rút điện thoại ra,ko có tin nhắn cũng ko có cuộc gọi nhỡ nào.Cô khẽ thở dài.Từ tối qua tới giờ,cô gọi ko biết bao nhiêu cuộc điện thoại,ngay cả lúc nãy đi cùng hắn mua đồ,cô cũng gọi,nhưng Ngọc ko bắt máy.Ko có bất cứ tin nào phản hồi.Nhắn bao nhiêu tin nhưng cũng ko có lấy 1 cái hồi âm.Lẳng lặng lầm lũi cất điện thoại vào lại túi quần,đi tới gần cái tủ to của anh ta để cất đồ.Nhưng khi cô vừa mở tủ ra thì cô há hốc mồm lại.Đó ko phải là cái cửa tủ,mà là cánh cửa gỗ dẫn tới 1 phòng nhỏ.Trong đó.. toàn là.. quần áo,giầy dép..!!Cô quay người lại nhìn hắn,đúng là "gặm 1 nỗi căm hờn trong cũi sắt" mà.Giờ cô chẳng khác nào con hổ trong lòng nhìn vào văn minh ánh sáng loài người.Hắn là con trai,có cần phải nhiều quần áo vậy ko?

"Sao thế cất đồ vào cho tôi đi chứ!" hắn thản nhiên.

Cô bước vào căn phòng nhỏ,với toàn những giá treo quần áo,quần áo được xếp ngăn nắp ngay ngắn,áo được treo ở phía trên,quần ở thanh dưới.Dưới đất thì đặt giầy.Tất cả được xếp theo thứ tự màu sắc đậm nhạt,độ dài.Phía tường cuối phòng còn có 1 tủ kính,loại có nhiều ngăn để kéo,trong có nào kính,nào đồng hồ,nào nhẫn.Cô nhìn cái bộ sưu tập của hắn,mà mắt tự động nhảy lên 1 dãy số hàng loạt chữ số 0.Bây giờ cô có nên đánh hắn bất tỉnh,rồi gọi 1 oto tải tới,dọn hết căn phòng này rồi chạy trốn ko nhỉ?

"Này!" hắn thấy cô đứng ngẩn ra,bèn gọi.

Cô chợt tỉnh giấc khỏi giấc mơ nằm trên 1 đống tiền,ngước đôi mắt đen lên nhìn hắn ngơ ngác.Ko được,cô ko thể vong ân bội nghĩa thế được.Đã mượn tiền giờ còn đánh người cướp của,thật ko có nhân tính mà.Ko được!Mày ko thể là con người vong ân bội nghĩa thế được.Nghĩ rồi cô siết chặt cánh tay bước vào phòng bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Hắn đứng dựa thành cửa,nhìn con khủng long đang phải ngoan ngoãn vào vai cô người yêu ngoan hiền,trong lòng ko khỏi thích thú.Từ giờ xem cô còn có thể chạy đâu cho thoát khỏi tay tôi.Đang chìm trong suy nghĩ bỗng điện thoại của hắn reo vang.Hắn nhăn mặt nhìn số,là Vũ.Cái thằng ranh phá đám.

"Chuyện gì?" hắn nói giọng khó chịu.

"Anh Tú,xem ra em đang làm phiền anh rồi?" giọng thằng ranh vẫn tươi tỉnh như thường ngày.

"Biết thế thì nói cho nhanh!" hắn bực bội.

"Được rồi,được rồi.Anh làm gì nóng thế?Em định hỏi khách sạn lần trước anh thấy thế nào?"

"Khách sạn?Cái nào?" hắn nhăn mặt,cái thằng ranh này đang hỏi cái nào thế?Đi cả trăm cái nhà nghỉ khách sạn nhớ được cái nào với cái nào.

"Thì cái mà hôm mồng 1 anh ở cùng cái em "Cô gái đêm qua là ai?" ấy." Vũ nhại lại cái giọng ẽo ợt của cô gái mà anh còn nhớ được.

Hắn khẽ liếc Nhi 1 cái,rồi trả lời nhanh "Ờ..ờ.. chỗ đó cũng được.Mà sao mày hỏi làm gì?"

“À dĩ nhiên có việc rồi.EM đang đi xem phim với Ngọc,sau đó ko biết đi đâu nên hỏi anh xem phòng ốc ở đó thế nào.”

“Được rồi!Thế thôi nhé!” hắn dập máy đến cạch.

Đôi mắt đen láy từ nãy tới giờ cứ nhìn anh giờ ánh lên 1 tia sáng nghi hoặc.Anh trốn tránh nhìn sang chỗ khác.Ko phải cô nghe thấy chuyện cô gái kia rồi chứ?

Cô đứng lên tiến lại chỗ anh,đôi mắt sáng lấp lánh đen ko rời anh 1 khắc,cô nheo mắt lại nhìn cái dáng vẻ ko dám nhìn thẳng đầy tội lỗi kia của anh.

“Sao?..Có chuyện gì?” anh nói to hơn bình thường như để lấp liếm sự hoang mang của mình.

“Ai vừa gọi cho cậu?” cô nhíu mắt dò xét.

“Vũ!” anh trả lời vẫn ko dám nhìn thẳng.

“Anh ta đang ở đâu?” cô hỏi tiếp.

“Ko biết!” hắn trả lời.

“Cái khách sạn cậu ta hỏi cậu ở đâu?” cô hỏi đôi mắt nheo lại đầy nghiêm túc.

“Hả?” gì đây?Cô ta tai thính như thế sao?

“Tôi đang hỏi cái khách sạn anh ta hỏi ở đâu?” cô hét lên.

“Này.. thật ra tôi.. tôi ..” anh hoàn toàn lúng túng,ko biết nên trả lời sao.Thú nhận đúng là anh có quan hệ với cô gái khác?Như thế thì con khủng long này ko ném anh xuống biển chứ?Nhưng còn chưa kịp nghĩ ra phải trả lời thế nào,thì anh đã bị khủng long bạo chúa kéo đi.

“Cô.. cô kéo tôi đi đâu vậy?”

“Đi tới khách sạn đó!!” Nhi hùng hổ.

Ngọc ngơ ngác nhìn Vũ cúp điện thoại,cái gì?Khách sạn?Xem phim?Cái này nghĩa là sao?

“Xin hỏi.. anh đang làm gì vậy?” Ngọc ngơ ngác.

“Ko phải em bảo giờ Nhi ko cần em nữa sao?Chúng ta thử xem có phải ko nhé!” Vũ mỉm cười.

Ngọc nhíu mày.Sao cô cảm thấy cứ như mình đang làm chuyện có lỗi với bạn mình vậy.Từ tối hôm qua,Nhi gọi điện thoại rất nhiều nhưng cô ko nghe máy.Cô biết là mình như vậy là vô lý,dù sao thì Tuấn Tú cũng chẳng bao giờ để ý tới cô,nhưng cô lại càng ghen tị hơn khi bạn thân của cô ở bên người khác.Cô cũng ko rõ mình đang làm gì.Nhưng có cảm giác như mình bị bỏ rơi lại.Giống như con cún con bị lạc giữa đường,cô vứt điện thoại ở nhà và bước ra ngoài.Lại ko biết phải đi đâu,cuối cùng đi tới rạp chiếu phim.Lại nghĩ tới ngày 2 đứa tíu tít đi xem phim với nhau,đang ngồi ngơ ngẩn 1 mình,thì nghe có ai đó gọi tên mình.Thì ra Vũ đi cùng với 1 hội bạn.Kết quả sau 1 hồi nói chuyện,là cú điện thoại như vừa xảy ra ở trên.Và giờ cô cảm giác,mình đang làm vật thử nghiệm của người khác.

“Chị thật sự ko có ai tên Vũ vừa đặt phòng ạ?” cô hùng hổ đập bàn mạnh,nhào cả người qua quầy nhìn cô phục vụ vô cùng chăm chú.

Cô phục vụ nhìn anh chàng điển trai đứng sau lưng cô gái đang hừng hực sát khí như cầu cứu.Nhưng hình như vô dụng,khí thế cô ta quá mạnh.Cô luống cuống tra quyển sổ,nhưng ko thấy ai có cái tên ấy cả.

“Xin lỗi quí khách ko có khách nào đăng kí dưới tên ấy!” cô nhã nhặn trả lời.

“Chị chắc ko?Xin chị kiểm tra lại 1 lần nữa đi!Vấn đề mạng sống đó chị!” đôi mắt đen của cô nhíu lại,cầu cứu.

Cô phục vụ nhìn lại 1 lần nữa,rồi lại khẽ lắc đầu.

Tuấn Tú nhìn cái con khủng long người yêu mình với ánh mắt chán nản,kết quả cái cô ta quan tâm là bạn hắn đang đi với bạn thân của cô phải ko?Hoàn toàn ko để tâm đến cái đêm xuân tiêu hôm mồng 1 của hắn.Này,cô làm bạn gái kiểu gì đây?

"Này,anh có nhớ đúng khách sạn ko đấy?" cô quay lại nhìn hắn đôi mắt đầy trách móc.

"Đúng!" hắn đáp chán chường.

"Chắc chắn chứ?" cô nhíu mày nhìn hắn lần nữa.

"Chắc chắn là khách sạn này!" hắn khẳng định.

"Hôm ấy anh có uống rượu ko?"

Hắn nghĩ ngợi 1 chút,thật ra thì chuyện tối đó hắn hầu như chẳng nhớ gì hết,chỉ biết đầu cứ ong ong tiếng nói "Nhớ kĩ cho tôi,tôi sẽ ko làm bạn gái cậu đâu!".Còn lại đến sáng tỉnh dậy đã thấy có đứa con gái nằm bên cạnh rồi.Cũng ko biết con nhỏ đó là ai.Nhưng vẫn cứ phải khẳng định "Có.Nhưng tôi chắc chắn là khách sạn này!"

Cô nhăn mặt,nhìn cái bộ dạng ngơ ngơ thế kia mà chắc chắn cái gì? "Này,hay cậu gọi điện thoại hỏi cô gái đó cho chắc được ko?" cô đành xuống giọng.Giờ bạn cô làm quan trọng nhất.

"Này,cô bảo người yêu mình đi gọi điện cho gái à?" hắn hỏi ko tin được cái con nhỏ này yêu đương kiểu gì đây?!

"Có vấn đề gì đâu!Gọi mau đi!!" cô thúc giục.Tay sờ sờ túi áo,rồi xuống túi quần của hắn.

"Này.. này làm gì đấy?!" hắn luống cuống trước động tác sàm sỡ của cô,trong người như có luồng điện chạy ngang.

"Gọi đi!" cô tìm thấy điện thoại trong túi quần của hắn,móc ra đưa cho hắn.

"Này.. Rốt cuộc thì cô có phải bạn gái tôi ko thế hả?" hắn bực bội gắt cô,ko tin được cái đôi mắt đen láy đang vô cùng nóng vội muốn hắn gọi điện thoại cho người con gái mà hắn ngủ cùng cách đây mấy ngày.

"Dĩ nhiên phải rồi!Nếu tôi ko phải bạn gái cậu tôi đi cùng cậu làm gì?" cô đáp,lại dúi điện thoại vào tay hắn "Ấn số gọi đi!"

Hắn ko thèm cầm.Cô càng sốt ruột "Vậy cậu lưu tên cô ấy là gì?Để tôi bấm số cho!"

"Này..cô nói cô là bạn gái tôi,mà lại bảo tôi đi gọi điện thoại cho đứa con gái khác à?" hắn ko nhịn được gào lên.

"Có sao đâu!" cô thản nhiên,đôi mắt lại nhíu lại cầu cứu hắn,tay thì ko ngừng ấn danh bạ.Cuối cùng số nào.Có 1 cuộc điện thoại thôi, có cần tính thế ko?

Hắn khoanh tay quay mặt đi ko thèm nhìn cô nữa.Có nói cũng ko nghe.

"Làm ơn đi,nếu cậu ko gọi, bạn tôi làm sao đây?" đôi mắt đen của cô sầm lại,ướt át như sắp khóc.Cô bây giờ phải làm gì?Làm sao mới cứu được bạn cô đây.

Anh thấy trong tim nhói lên 1 cái,chưa bao giờ hắn nhìn thấy đôi mắt đen của cô buồn như vậy.Nhưng nỗi buồn của cô lại vì hắn ko gọi điện thoại cho người con gái khác?

"Cuối cùng thì bạn trai với bạn thân cái nào với cô quan trọng hơn?" hắn tức giận ko kìm lòng mà hét vào mặt cô.

"Dĩ nhiên là bạn thân rồi!" cô đáp ko cần suy nghĩ,ánh mắt vẫn ko ngừng cầu cứu.Bàn tay nhỏ cứ níu lấy cánh tay đang khoanh trước ngực của hắn ko ngừng.

"Thấy ko?Đâu phải cô ấy ko cần em!" Vũ mỉm cười,nhìn 2 cái người đang náo loạn trước cửa khách sạn.

Ngọc cảm thấy bao nhiêu phiền muộn trong lòng mình theo gió cuốn đi hết.Trái tim như nhẹ bâng.Cô vẫn luôn ở đó,trong lòng con bạn thân của cô.Giờ cô biết cô lo lắng điều gì.Cô lo sợ trái tim của nó ko còn chỗ

cho cô nữa.Ko còn khoảng trống dành cho cô mà chỉ mãi quan tâm tới chuyện tình yêu của nó,vì thế nó đã ko gọi cho cô nói rằng "Tao có người yêu rồi!".Là cô đã ích kỷ ko muốn san sẻ nó cho ai.Rốt cuộc lại là cô ích kỷ,đẩy nó ra.

"Này anh gọi đi chứ!" Nhi lại thúc giục.

Tuấn Tú chán nản ko thèm nhìn cô mà quay đi,chợt anh nhìn thấy hai bóng người,kia ko phải Vũ với Ngọc sao?

"Này."

"Chuyện gì?" Nhi nói giọng khó chịu.Gọi ko gọi hộ,đúng là đồ ki bo.

"Kia chẳng phải bạn cô sao!" hắn nhếch mặt hướng về phía trước.

Nhi quay lên nhìn thấy Ngọc đang đi cạnh Vũ,cô chạy ào tới ôm chầm lấy con bạn thân của mình.Khóc như mưa.Ngọc phải dỗ mãi cô mới tin là Vũ chỉ muốn đùa thôi.Báo hại cậu ta bị khủng long cho ăn 1 trận đòn.Mặc dù cậu ta đã cầu cứu Tuấn Tú,nhưng vô hiệu,anh cũng muốn cho cậu ta một bài học.Vì cái tội báo hại anh ta.

Tối hôm đó,Nhi muốn vào viện nhưng lại bị kéo đi với hắn.Hắn lại mang cái cớ "hợp tác hết mình" ra làm lệnh tiễn để bắt cô thực hiện.Cho nên cô miễn cưỡng nhắm mắt đưa chân mà theo hắn.

Tiếng nhạc ồn ào làm cô phải ghé sát tai Ngọc mới nói được "Đừng giận tao nữa nhé!"

Ngọc mỉm cười, "Tao ko giận nữa đâu!"

Tới lúc này Nhi mới an tâm mà thở phào nhẹ nhõm.Hai cô gái đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên 1 bàn tay vòng qua eo cô,quay người lại thì ra cái gã vừa đi vệ sinh vào đã ở ngay cạnh rồi.Cô chán ngán nhìn hắn.Bàn tay hắn lại siết chặt hơn,cái màn hôm nay diễn trước cửa khách sạn thật đúng là đặc sắc mà.Thì ra bạn trai với cô ta hoàn toàn ko bằng một cô bạn gái.

Ngọc nhìn hắn đôi tay thì siết chặt con bạn thân khẽ cười "Anh Tú vẫn còn giận chuyện hôm nay sao?"

Hắn nhìn cô gái trước mặt,khẽ quay đi trả lời "Ko có!"

"Chuyện gì?" Nhi ngơ ngác nhìn Ngọc.

Ngọc khẽ cười ,nhìn con bạn thân quá sức ngốc nghếch của mình lắc đầu.Cái này tự mày nên nghĩ ra thôi,chứ ko ai nói với mày được đâu.

Nhi cảm thấy vô cùng vô vị,ngồi quanh cái bàn toàn rượu với bia,nghe cái nhạc thì nhức cả đầu.Cuối cùng những con người này cảm thấy có gì thú vị ở nơi này?Nó níu nhẹ tay Ngọc

"Mày ơi tao đói!" nó nói nhỏ.

Thấy nó nhoài người thì thào với Ngọc,bàn tay ôm eo nó kéo lại thật mạnh,hắn ghé sát vào vai nó thì thầm "Nói gì đó!"

Nó lắc đầu ko nói gì,cố né hắn càng xa càng tốt.

Nhưng hắn lại kéo nó lại gần hơn "Cô vừa nhỏ to gì thế?"

Nó cố đẩy hắn ra,nhưng lại ko đẩy được "Chuyện của bạn gái chúng mình,cậu cũng muốn nghe à?" cô tức giận nói "Gần quá rồi đấy!Buông ra!"

Hắn nhướng mày, "Ko buông!"

"Có buông ra ko?" cô hỏi.

"Ko!"

Bốp..

Hắn nhăn mặt,người hơi gập xuống.Lại đạp trúng chân rồi.Con khủng long bạo chúa này.Sao suốt ngày dùng bạo lực thế hả?

Cô lè lưỡi "Đáng đời!"

Ngọc khẽ cười.Muốn chinh phục bạn thân nó,còn là cả quãng đường dài lắm hotboy ạ.Nhưng quả thật cô lại ko nỡ nhìn cảnh hạt mới nảy mầm mà đã tàn lụi,nên cô nói với hắn "Anh Tú,nó đang than đói kìa!"

Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân đang bán đứng nó,kéo kéo tay "Nói gì thế?"

"Tao nói sự thật thôi mà!"Ngọc giật tay nó.

Hắn nhìn nó,đúng rồi hắn quên.Hình như lúc chiều gọi cô ta đến cô ta chưa ăn gì.Hắn thì lại là người ăn rất ít,cho nên cảm giác đói cũng ko mấy khi xuất hiện. "Muốn ăn gì?"

Nhi ngồi trên ghế,nhìn hắn.Trong lòng suy nghĩ.Rồi đôi mắt đen của cô lại sáng lên "Bò nướng!"

Trước cái bàn nhựa tập tênh ko đều,là 4 gương mặt,2 trai 2 gái.Hai cô gái thì vui vẻ tươi cười,1 chàng trai cũng đang cười,còn chàng trai còn lại rất điển trai đang xị mặt nhìn 1 cách dè chừng.

Nhi nhét thêm 1 miếng thịt vừa nướng lên miệng, "Công tử bột,cậu ko ăn có thể về!"

"Này,bạn gái mà nói thế với bạn trai hả?" hắn nhìn cô giáo huấn.

"Đại ca,thật sự ko tệ đâu anh ăn đi!" Vũ vui vẻ vẫn đang chén món nầm nướng nói với hắn.

Hắn nhìn 1 lần nữa rồi lắc đầu.Nhi ko thèm nói với hắn nữa tiếp tục thưởng cho bác dạ dày,lâu rồi ko đi ăn bò nướng,mới ngon làm sao.

Hắn nhìn cô ăn ngon lành,đôi mắt đen sáng lên tia cười thì đột nhiên hiếu kì hỏi "Ngon vậy sao?"

Nhi đang gắp 1 miếng thịt định đưa lên miệng,ngừng lại nói "Tất nhiên rất ngon rồi!"

Hắn nhướng mày,khóe miệng khẽ nhếch lên,cầm lấy bàn tay cô cầm đũa đưa miếng thịt cô đang gắp vào miệng nhai.Vũ và Ngọc sững sờ,nhìn cử chỉ thân mật đến rợn người của cái tên đang thản nhiên nhai như ko có chuyện gì.

Nhi bực bội nhìn sang hắn "Thịt trong vỉ còn bao nhiêu,sao cậu lại ăn cướp của tôi!Nhả ra!Trả mau!!"

Chỉ trong có chưa đầy 3 giây,cái ko khí nặng mùi lãng mạn của hắn bị xua đi hoàn toàn.Ngọc nhíu mày,đúng là con ngốc mà.Ngọc vội vàng gắp cho nó 1 miếng khác "Mày keo kiệt thật.Ăn miếng khác đi!"

Nhi cự nự 1 lúc nhưng cũng đành ăn miếng khác.Cái tên công tử bột ấy,rốt cuộc chỉ là đang thích bắt nạt cô thôi phải ko?

Chiếc xe máy dừng ở cửa nhà cô.Nhi xuống xe mệt mỏi.Hẹn hò thật là mệt quá.Đóng giả người yêu hắn đúng là như đánh vật.Đã thế còn bị cướp miếng ăn nữa chứ.Cuối cùng thì cậu công tử đó,cứ cô gắp miếng nào định cho lên miệng thì cậu ta lại ăn mất tiêu.Muốn gắp thì tự gắp chứ,tay anh sinh ra để làm gì?

"Này,khủng long"

"Đã bảo đừng có gọi tôi là khủng long mà!!" Nhi bực tức nhìn hắn hậm hực.

"50.."

"Được rồi..Được rồi.. muốn gọi thế nào tùy cậu!" Nhi đình chiến.

"Tại sao cô cứ gọi tôi là cậu thế?" hắn hỏi.

"Thế thì sao?" cô nhíu mày.

"Gọi anh xưng em đi!" hắn trả lời.

"Tại sao?Cậu chỉ bằng tuổi tôi!"

“Tôi là bạn trai cô đấy,hơn nữa tôi còn hơn tuổi cô nữa!” hắn trả lời.

“Này,cậu nói dối cũng hợp lý 1 tí nhé!Làm sao mà hơn tuổi tôi được.Chúng ta học cùng trường đấy!Có lừa cũng nên tìm đứa nào khác trường mới được.Đồ ngốc!”

“Tôi ko nói dối.Tôi thật sự hơn tuổi cô đấy!Còn hơn đến 2 tuổi!” hắn nói vô cùng nghiêm túc.

“Này,cậu nghĩ tôi là trẻ con à mà lừa kiểu đó!Nếu cậu hơn tôi 2 tuổi sao giờ lại còn học cấp 3.” Nhi nói bĩu môi nhìn hắn.

“Ko tin à?”

“Có điên mới tin!” Nhi nói.

“Được rồi,mai đi học tôi sẽ cho cô xem.Tới lúc đó nếu cô ko gọi tôi là anh,cô chết chắc!” hắn đe dọa.

“Ai sợ!!” Nhi nói chắc chắn.Nhưng trong lòng lại có chút băn khoăn,lẽ nào hắn hơn tuổi mình thật.Nhưng rồi tự trấn an mình.Ko.Ko thể nào.Hắn cũng học lớp 12 như mình,làm sao hơn tuổi được.Cô tự tin như vậy bước vào nhà.Mai là hết đợt nghỉ tết,sau giờ học còn phải vào thăm bà già nữa.Giờ lại còn bị cái tên heo kia suốt ngày réo rắt.Ôi.. Có phải cô thực sự đang bị trừng phạt ko?Thế này chỉ có phân thân ra mới đủ để làm việc.Nghĩ tới đây Nhi chỉ muốn xé đôi người ra cho mỗi nửa đi làm 1 việc.Tất cả là tại cái tên ham chơi đó.

Nhi nằm trên giường vô cùng bực bội.Hôm nay xem như là ngày đầu tiên hẹn hò trong 100 ngày của tù nhân của cô.Ai bảo rằng ngày hẹn hò đầu tiên đầy lãng mạn,nhẹ nhàng,vừa có chút ngượng ngùng đáng yêu.Là kẻ nào nói câu này thế?Cái mặt cô mắt đang híp lại,mồm thì ngoác rộng ra,nghĩ tới ngày đầu tiên hẹn hò của mình mà bao nhiêu thịt bò nướng hôm nay như muốn chui ngược trở lên.Đang ở trong bệnh viện thì bị hắn goi điện,bảo ko đi được thì hắn lại lôi 50 triệu ra ép người,tới nơi thì phải làm osin xách đò cả tiếng đồng hồ cho hắn.Kết quả còn phải sắp lại đồ vào tủ cho hắn.Tối lại phải theo hắn đi chơi với hội bạn để diễn trò.Dạo này đời sống của cô quá phong phú rồi.Phong phú đến độ cô gần như muốn ôm đá nhảy biển.Một ngày cứ phải chạy bao nhiêu show,liệu cô có nên chuẩn bị ảnh để kí tặng ko nhỉ?!Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu.Tất cả là tại cái tên chết bầm ấy,cuối cùng danh nghĩa bảo giúp hắn thắng cược,thành ra 1 mũi tên trúng 2 đích.Hắn vừa thắng cược,lại vừa có cơ hội hành hạ cô.Thế này cô vay 50 triệu có phải hơi ít ko?

Kết quả cả buổi tối cô chằn chọc ngồi nguyền rủa hắn,mãi mới có thể chìm vào giấc ngủ!

20. Chương 18

Chương mười tám : Công khai quan hệ , quốc bảo đăng quang

Trên đời này ko thiếu gì những chuyện kì lạ,giống như có những người có năng lực đặc biệt,tự cho mình có thể biết trước tương lai.Những con vật có hình dáng kì lạ bẩm sinh,những người có khả năng chữa bệnh bằng năng lượng.. vân vân và mây mây.. Và hiện tại trong trường phổ thông trung học Đống Đa cũng đang có 1 chuyện lạ khiến học sinh toàn trường xôn xao.

Chuyện bắt đầu vào ngày học đầu tiên sau kì nghỉ tết,vẫn như thường lệ học sinh chuyên cần xếp hạng nhất từ dưới lên của trường Đống Đa,Trần Hiểu Nhi lại ghi thêm 1 điểm vào số lần leo tường của mình,cũng đánh dấu nhát đầu tiên vào số ngày đi học trễ trong năm mới của cô.Vứt cặp qua bước tường quen thuộc,cô cười 1 cách tinh quái liếm môi 1 cái rồi bắt đầu tiến hành đột nhập trường.

Vừa leo lên được bước tường,đôi mắt đen sáng long lanh của cô đột nhiên dịu bớt,1 tia chán chường hiện rõ trên gương mặt cô.Ko phải chứ?Mới sáng sớm ngày ra,đã lại gặp phải cái tên người yêu hờ chết tiệt rồi!Cứ làm như 2 ngày nay cô gặp hắn còn chưa đủ ấy.Ông trời,có cần thiết mới sáng sớm đã để tôi chịu khổ vậy ko?Hai ngày nay trả vàng cho hắn còn chưa đủ sao?Hôm thì ghi giấy nợ,hôm thì phải đi cùng hắn gặp bạn bè.Giờ tới trường cũng vẫn gặp hắn đầu tiên.Ko phải chứ??

Hắn nhìn cô đang ngồi trên bờ tường,đôi mắt nâu sẫm lại.Trong lòng thì nghĩ,dậy muộn cũng muộn vừa vừa thôi chứ.Cô là khủng long hay heo mà ngủ muộn thế hả?Làm tôi chờ bao lâu.

"Tránh ra!" cô nhăn mặt đang nhìn cái tên đứng dưới bờ tường nói.Sao cứ có 1 số người thích đứng trên lối người khác nhảy xuống thế nhỉ.Lần trước cũng nhảy trúng hắn 1 lần rồi.Lần này còn muốn bị nhảy trúng nữa hả?

Hắn vẫn đứng trơ trơ ra đó,ngước mắt lên nhìn con khủng long trên bờ tường.Rồi đột nhiên dang 2 cánh tay ra "Nhảy xuống đi,tôi đỡ!"

Nhi gần như muốn nôn,nhưng khổ nỗi sáng nay nó chưa ăn gì,lấy gì mà nôn.Đảo mắt nhìn hắn 1 vòng,đúng là cô nói hợp tác giúp hắn thắng cá cược.Nhưng giờ ở đây ko có bạn hắn,ngoài cô với hắn chẳng có ai,đôi mắt đen của cô lấp lánh,đôi môi khẽ mỉm cười.Muốn đỡ phải ko,được tôi cho cậu đỡ.Nghĩ rồi cô nhảy xuống,nhưng với tư thế chân đạp thẳng hướng hắn.

Kết quả hắn ngồi ôm cái bụng đau bực bội nhìn cô "Khủng long,em cố ý phải ko?"

"Cậu bảo đỡ tôi mà!" Nhi thản nhiên nhìn hắn mỉm cười.Đáng đời từ giờ thì chừa cái tội lợi dụng hợp đồng đi nhé.Nói rồi cô xách cặp đi vào lớp.

Nhưng bỗng nhiên cô bị kéo lại,tên yếu sinh lý vừa bị cô đạp đã túm lấy quai cặp của cô.

"Sao đây?" Nhi gắt gỏng.Trễ giờ rồi mà còn lằng nhằng.

"Ko phải bảo em gọi anh là anh xưng em sao?" hắn nói.

"Cậu bằng tuổi tôi tại sao tôi lại phải gọi cậu là anh?" Nhi bực bội.Này,nữ chính kia,rốt cuộc cậu tính nhõng nhẽo câu giờ của tôi tới bao giờ?.Có muốn nhõng nhẽo thì về tìm chồng mà nhõng nhẽo nhé.Ở trường còn chưa đủ tin đồn à?Trước tết mấy ngày thoát được cậu,mấy cái fc cũng đỡ kiếm tôi gây chuyện,giờ lại dây dưa thế này,dám họ bảo tôi dùng bùa tình ếm cậu,hay là dùng thuốc rồi ép cậu kết thân lắm.Ko được.Ko được.Tốt nhất là tránh cho xa mấy cái tiểu thuyết ngôn tình này ra.Cứ níu kéo thế này có khi lại thành ra ta thành Đát Kỷ,vẫy đuôi hồ ly tinh để được sủng ái mất.

"Tôi đã bảo tôi sẽ chứng minh cho cô xem còn gì!" hắn nói quả quyết. "Lại đây!" hắn vẫy tay.

Và hiện tại,trong 1 khoảng sân đất xuất hiện 2 nhân vật,1 nam 1 nữ,trong tư thế ngồi xổm ,tay để trên đầu gối,trông ko khác gì mấy ông già tự kỷ ngồi xổm ngoài đường hút thuốc trốn vợ.Hai kẻ 1 trai 1 gái,cùng nhau họp bàn chính sự,ngồi xổm trâu đầu lại bàn luận,nhìn xa thật sự ko phân biệt được có đứa con gái tham gia cái hội nghị này.

"Nhìn đi!" hắn đưa ra trước mặt cô 1 cái chứng minh thư.

Nhi nheo đôi mắt đen lại,cầm lấy nhìn bức ảnh chụp chứng minh thư."Trời,cậu làm cái gì mà giờ thân tàn ma dại ra thế này được vậy?Thần kì quá!"

Hắn gõ cốp 1 cái vào đầu cô. "Nói thế à?"

"Này,dám đánh tôi?" Nhi tức giận định giơ tay lên.

"50.." hắn thản nhiên.

“Được rôi.. được rồi.. được rồi..” Nhi thở dài bực tức.

“Tôi bảo cô nhìn là nhìn năm sinh ấy,ai bảo cô đánh giá mức độ nghệ thuật của tấm ảnh!”

Nhi lườm hắn 1 cái.Cái ảnh thẻ chụp phong xanh này mà cũng có nghệ thuật sao trời.Nếu thế thì chắc chắn cái toa lét trường cô là kiệt tác điêu khắc rồi.Nghĩ thì nghĩ vậy cô nhìn năm sinh của hắn.Cô trợn tròn mắt,nhìn lại lần nữa.Vẫn ko tin được,dùng thử móng tay cào cào số cuối cùng của năm sinh,con số vẫn y nguyên,ko có dấu hiệu là in đè lên.Ko phải cô nhìn nhầm đúng là hắn hơn cô 2 tuổi.Gì đây??

“Sao tin rồi chứ!” hắn tự đắc. “Gọi anh nghe xem nào!”

“Rốt..rốt cuộc là.. vì cái duyên cớ gì mà giờ vẫn còn học cấp 3 vậy?” Nhi mắt mở to tròn nhìn hắn,như thể thấy sự thần kì của cuộc sống.Học sinh lưu ban 1 năm thì nó thấy rồi,còn cái người hơn nó tới 2 tuổi thì đúng là từ lúc bắt đầu đánh vần y tờ đến nay nó mới được diện kiến lần đầu.

“Hỏi làm gì!” hắn quay mặt đi chỗ khác,ko muốn nói thêm.

“Nói thử nghe coi!” Nhi xích lại gần hắn tò mò.

“Ko!” hắn quay đi ko nhìn cô kiên quyết.

“Nói đi!” Nhi lại càng tò mò.

“Ko là ko mà!” hắn nói.

Nhi tiến lại sát người hắn,1 tay kéo kéo tay áo hắn “Nói nghe đi!” đôi mắt đen sáng lấp lánh tò mò.

“…”

Thì ra cái nguyên nhân hữu duyên ấy là “nữ chính” với vẻ đẹp rạng ngời,gia thế hiểm hách của chúng ta,sau khi học xong lớp 10 Kim Liên đã được “ông bố làm to” ưu ái gửi sang Mỹ du học.Kết quả của cái sự du học của hắn là 2 năm liền hắn tụ tập,đàn đúm,đú đởn trong nhà.Căn nhà hắn thuê trở thành tụ điểm của hội hè đình đám,dĩ nhiên là hắn trong đầu bổ ra cũng chẳng nhận được chữ nào.Việc cứ tưởng trôi qua rất êm thấm,hắn cứ tưởng tiếp tục được sống cuộc sống thiên đường ở xứ sở tự do nhất thế giới .. Ai dè mộng đẹp chẳng được lâu,hồng nhan thì thường bạc mệnh.Vào 1 ngày đẹp trời hắn đang lê tê phê nằm trong nhà,trong phòng la liệt chiến hữu cũng đang nằm tận hưởng cảm xúc thăng hoa..Thì đột nhiên cửa phòng bật mở..Vị cha già đáng kính của hắn xuất hiện,nhìn thấy thằng con ko còn đỏ hỏn tí nào mà lại đang trần như nhộng cạnh 1 em mắt xanh mũi lõ..Kết quả của cuộc viếng thăm ấy là hắn bị xách cổ khỏi thiên đàng để tống về địa ngục.Còn tàn nhẫn hơn,lý ra nên chạy cho hắn vào 1 trường đại học cho đúng tuổi,nhưng bố già cương quyết bắt hắn đi học lại từ lớp 11.Thế nên mới có cái thằng to đầu là hắn ngồi xổm trong sân cạnh 1 con bé để bàn thảo thế sự như hôm nay.

“Ha ha ha ha ha …” Nhi ôm bụng đang đau thắt lại vì ko nhịn được cười.

Hắn thì nổi lửa nhìn cô bạn gái mới của mình tử tế cười nhạo mình rất vui vẻ.Cuối cùng cô ta có phải người thông minh ko thế?Trọng điểm của chuyện này là.. hắn hơn cô 2 tuổi.Chứ có gì đáng cười.

“Rốt cuộc có chịu gọi ko?” hắn lạnh lùng.

“Được rồi,được rồi.Anh hơn tuổi tôi thì tôi gọi anh là anh.Được chưa?Ôi .. bùn cười chết mất.. hahahaha”

“Này cô cười đã chưa hả?” hắn bực bội “Tôi là bạn trai cô đấy!”

“Bạn trai thì sao chứ?Nhưng quả thật.. câu chuyện của anh .. vô cùng.. vô cùng bùn cười .. hahahaha ”

“Có ngưng cười ngay ko?” hắn nói tức giận,hai tay véo 2 má của cô.

“Được rồi,được rồi!Tôi ko cười nữa,ko cười nữa là được chứ gì!Bỏ ra đi!”

Hắn bỏ tay véo má cô ra,chỉ tới khi dùng bạo lực mới biết nghe lời.

“Này,hỏi nhỏ anh điều này!” cô nhích lại gần hắn đôi mắt đen sáng lên vẻ tò mò.

“Chuyện gì?” hắn nhìn cô.

“Cái cô nàng bạn gái người Mỹ của anh,có dai sức ko?Mỗi tối cô ta làm được mấy lần thế?Con gái nước ngoài có khác con gái Việt ko?”

Hắn đơ mặt,cảm thấy như có cơn gió vừa cuốn tung bụi bay trên cái sân đất này.Hắn công nhận,nhìn cái tướng ngồi xổm bây giờ của hắn với con khủng long kia,ko khác gì mấy thằng con trai ngồi xổm luận bàn thế sự trong truyện tranh Nhật Bản.Nhưng mà.. có cần thiết đến ngay cả chủ đề bàn luận cũng nặng mùi thế ko?Hơn nữa.. cô ta.. cô ta là con gì thế?Có đứa con gái nào hỏi bạn trai mình vấn đề phong the với người nước ngoài khác người Việt thế nào ko hả trời??

“TRẦN HIỂU NHI!!” hắn gào lên bực tức.

Cô giật mình ngã ra đằng sau “Tôi ở ngay đây,anh cần gì gào to vậy?” cô hỏi.

Anh thật sự,thật sự,thật sự rất muốn tiến tới bổ đôi cái hộp sọ của cô ta ra,xem rốt cuộc bên trong nó chứa cái gì.Đang quay sang nhìn cô ta tức tối,đột nhiên ánh mắt nâu của anh sáng lên.Còn phải nói vì sao ư,đúng là phụ nữ thấy tình lang thì mắt cứ gọi là đèn pha container.

Vâng,nhân vật nam chính trong truyền thuyết mà cả ngôi trường đang thương cảm,nhân vật cách đây ko lâu đã vô cùng dũng cảm vùng lên chiến đấu với hồ ly tinh trẻ hơn,đẹp hơn mình,ko chịu chấp nhận cam chịu số phận bị phụ bạc,tấm gương điển hình của việc đấu tranh cho tình yêu.. Triệu Quốc Bảo.Như thường lệ,thầy trở lại ngôi trường sau kì nghỉ tết,tết năm nay thầy vô cùng vui,khi đến tết nhận được 1 chiếc phong bì thơm mùi polime.Còn phải nói mắt thầy híp tới độ nào,miệng dãn ra tới cỡ nào,nước dãi chảy ra nhiều đến thế nào.. và nhất là tâm trạng thầy vô cung,vô cùng tốt tới cỡ nào.Thế cho nên cái thư chúc tết ấy tác động rất rất lớn tới tâm trạng năm nay của thầy.Và chỉ vừa nhìn thấy người gửi lá thư ấy thôi,thì trái tim trong sáng của thầy đã vô cùng vui mừng.

Hắn thấy thầy bước tới tươi cười thì cúi chào thầy,với dáng vẻ vô cùng tao nhã.

Thầy cũng vui mừng mà cúi chào lại,nhìn 2 người cứ như cặp đôi vừa đi xem mắt về.Hại Nhi ở giữa ko biết có nên cười ngặt cười ngẽo hay ko?

“Em chào thầy,chúc mừng năm mới ạ!” con nhỏ vui vẻ tràn đầy khí thế.

Bảo vật quốc gia liếc xéo nó 1 cái,khuôn mặt đang tươi như hoa đột nhiên lạnh băng vô cùng men lỳ. “Chào em,Trần Hiểu Nhi!”

Nó chỉ còn biết cố nặn ra nụ cười.Ko cần phải phân biệt đối xử thế em cũng biết em là tình địch của thầy rồi.Nhưng thầy ơi,thầy ko xem mấy phim mới à?Cái kiểu oánh ghen cứ nhìn thấy mặt đối phương thì mắt nảy lửa,sắn tay áo nhảy vào túm tóc lên gối là phim cổ rồi thầy ơi.Thời đại này là phải nói bản sắc thục nữ,chồng có bồ nhí mặt ko biến sắc,môi nở nụ cười,vô cùng tự tin quyến rũ để tên chồng phải cam tâm tình nguyện quì dưới chân cầu xin quay về..Thế mới nà chuẩn mực ngày nay.Chắc tại cái tên này rồi,suốt ngày bắt thầy coi AV với hắn,riết cho nên cuối cùng chỉ biết dùng bạo lực.

“Thưa thầy,em bắt được tên này đi học muộn!” hắn thảm nhiên túm cổ áo đồng phục cô giơ ra trước mặt chồng hắn.

Này,này.. Ko phải chứ?Đồ chấp vặt!Tôi chỉ cười anh có chút thôi,mà anh nỡ mang tôi ra cho chồng anh hành quyết thế à?Đúng là “dâm phụ” mà.Chơi xấu!Thế là chơi xấu!Phản đối!

Bảo vật quốc gia đẩy gọng kính vàng nhìn Nhi đang ngọ nguậy trong tay nữ chính,trong lòng liền hiểu ra mình nên làm gì “Theo em nên phạt thế nào?”

Nhi đần mặt.Ko phải chứ?Ko phải chứ?Lại cái trò “Phu xướng,quân tuyền” này sao.Này này.. vợ chồng nhà kia,ít nhất cũng nể mặt bà mai này chứ.Nếu ko có tôi thì làm sao 2 người có quan hệ khăng khít như ngày nay chứ?Biết ăn quả mà quên ơn người trồng cây thế à?Đừng thấy tác giả ta đây bị đẩy qua 1 bên thì muốn làm gì thì làm nhé.

Hắn nhướng mày nhìn cô đang giẫy giụa,Trần Hiểu Nhi,làm bạn gái thì phải ngoan ngoãn,tôi ko dạy cô “từ thủa bơ vơ mới về” đâu có được. “Xin thầy cứ giao cho em!”

Thầy bảo vật bèn đẩy gọng kính vàng "Được.Vậy giao em xử lý!",nói rồi nở 1 nụ cười ngọt ngào như cô vợ hiền từ ở nhà cơm nước đợi chồng,rồi lẳng lặng tiếp tục lộ trình rình bờ núp bụi tập kích học sinh vi phạm của mình.

Trong lòng Nhi biết rõ,thế này là vào tay cọp rồi.Nhưng ko khỏi bất ngờ.Cô sai rồi.Thật sự cô đã sai rồi.Làm sao đến bây giờ mới nhìn ra chứ.Tại sao tác giả lại có thể ko hiểu rõ nhân vật của mình vậy chứ?Trong cái tiểu thuyết tình yêu trong sáng học đường cô viết,cô cứ tưởng cái con người đường bệ,to như ông hộ pháp kia là nhân vật nam chính.Còn cái kẻ cao cao,người dong dỏng vô cùng nhỏ nhen hẹp hòi kia là nữ chính.Cứ nghĩ gia đình này theo phương châm tân tiến thế hệ mới,ai dè là do cô đặt sai vị trí.Ko phải là chế độ nữ quyền,mà rõ ràng ở đây là nam quyền.Nam QUyền đàng hoàng.Nước mắt ko khỏi đổ ra xúc động.Ko phải chứ..Ko ngờ nhân vật to hộ pháp kia,lại ngoài thì nam tính đầy mình,nhưng bên trong lại yểu điệu thục nữ.Cứ ngỡ hắn là nam chính,ai dè hắn đóng vai vợ hiền dâu thảo,chiều chồng nuôi con..Thật đúng là thục nữ mà..Cho nên ngay từ đầu,đúng như dự đoán của cô.Dù tin đồn có trái chiều hay thuận chiều,thì thế nào nam chính cũng đập cho cô te tua.Và giờ đây hắn đang hết sức vui vẻ túm cổ đập cô.. (T_____TT ..)

"Này , khủng long.." hắn nói,nhìn gương mặt đang cúi gằm uất hận của cô.

Cô ngước đôi mắt đen lên nhìn hắn.Nam chính.. phen này tiêu thật rồi.Biết vậy,lúc từ trên tường rơi xuống,đạp mạnh thêm 1 chút,đừng nhắm vào bụng hắn,nhắm vào đầu hắn có phải hơn ko?Giờ thì..chết cũng ko ai hay (. .)

"Này này,làm cho tử tế chứ!Cô nhổ kiểu ấy khác gì ko nhổ?" hắn nói,ngước nhìn về hướng 1 con khủng long bạo đang ngồi xổm hậm hực "gặm" cỏ dại trên sân.

Nhi bực bội nhìn hắn 1 cái đầy căm thù.Đồ con trai nhỏ mọn.Rõ ràng hắn đang tìm cách chơi cô đây mà.Tên khốn,uổng công ta tử tế trả ơn ngươi.Tuy ta chỉ là vợ hờ của ngươi thật,nhưng cũng xem như là tì thiếp,cái tên biến thái này lại dám mang vợ chính ra để đầy đọa ta.Đúng là đồ khốn mà.Hơn nữa lại còn bắt ta làm cái việc chả có tính xây dựng thế này.Cái gì?Nhổ cỏ sân tập ư?Cái góc này cả đời chả có ai chui vào.Rốt cuộc nhổ đi cho ai ngắm đây?Để cỏ thế này ít nhất còn có tác dụng làm nhà vệ sinh công cộng.Cái tên nhỏ mọn kia,ngươi cũng thật biết cách làm phiền người khác đấy.

"Này,khủng long!" hắn lại hỏi,tay lật thêm 1 trang truyện tranh.

Cô ko thèm đáp,vẫn tiếp tục hăng say tiêu diệt kẻ thù,cứ mỗi 1 cái giựt mạnh lại nghĩ đang bứt đầu tên Hoàng Tuấn Tú ra khỏi cổ,đôi mắt đen tràn đầy lửa nóng.Cái tên khốn đó,rảnh rỗi thế thì về lớp mà ngồi nghe nhạc,chơi điện tử đi,còn bắt ta ca bài ca lao động cho hắn xem.Đã thế.. đã thế.. lại còn dám lục cặp lấy quyển truyện ta thủ sẵn tính mang tới lớp ngâm cứu mà thản nhiên đọc.Cái tên khốn ấy.Sợ bẩn quần thì biến về lớp ngay cho ta,mắc gì lôi cặp tar a làm cái đệm ngồi cho hắn?Tên khốn.. ta muốn đạp,muốn đấm,muốn bứt đầu hắn ra khỏi cổ..

"Này,khủng long.. muốn về lớp ko?" hắn nhìn cái dáng vẻ hậm hực của tì thiếp lên tiếng.

Đầu Nhi đột ngột ngửng lên.Ko phải chứ?Chẳng nhẽ quyển manga của cô có tính giáo dục vậy sao?Vừa đọc gần hết quyển mà thái độ tự nhiên thay đổi.Cô quay lại nhìn hắn đôi mắt sáng ngời.

Hắn mỉm cười,gấp quyển truyện lại,đứng dậy đi về phía cô.Ngồi xuống cạnh con khủng long đang bực bội "gặm cỏ",hắn cười vô cùng nham hiểm "Nói 1 câu "Người yêu,cho em về lớp đi anh!" thì tôi lập tức cho cô đi!"

Nhi tròn mắt.Thật .. thật ra thì trong cái đầu hắn đang chứa cái gì?Cái câu nói sởn cả da gà,cô mới nghe hắn nói thôi,mặt đã biến sắc,dạ dày đã quặn lại muốn đẩy hết axit ra ngoài rồi..Vậy mà hắn.. đúng là đồ biến thái mà.Cũng phải làm chồng của 1 bà vợ như quốc bảo,làm sao có thể là người bình thường được.Nhưng cái sở thích của anh,cũng thật đặc biệt đấy!

"Này nhìn cái kiểu đó là sao?" hắn thấy cô mặt méo xẹo,rồi lại chuyển sang chế độ "ta khinh",thì khó chịu nói.

Nhi chẳng nói gì,tiếp tục công việc của mình.Gọi hắn 1 tiếng anh,xưng tôi đã là quá nhân nhượng rồi.Còn phải xưng em ngọt với hắn á?Cái tên bại não này đợi bao giờ đầu cô bị đập hỏng đi thì hãy mơ mộng cô

phải xưng em với hắn.

"Có gọi ko?" hắn lại lên tiếng.

"Ko!" Nhi đáp chẳng thèm nhìn hắn.

"Chắc chắn chưa?"

"Này.. đây lại ko phải phim Hàn Quốc,có hỏi bao nhiêu lần thì tôi cũng chắc chắn.Được chưa?" cô cáu kỉnh.

"Thật ko gọi?" hắn hỏi lại.

"Này tôi đã gọi anh là anh rồi còn muốn gì nữa?"

"Nhưng cô vẫn xưng là tôi.Gọi anh tôi thì cũng khác gì gọi tôi với cậu?"

"Này.. có thật anh đang học cấp 3 ko thế?Hai chữ ấy viết hoàn toàn khác nhau,làm sao mà giống nhau được?"

"Ko quan tâm!Tôi thấy giống nhau là được!" hắn thản nhiên.

Nhi bực bội đôi bàn tay đang nắm mấy cọng cỏ run run.Cái tên này,anh có biết thế nào là đủ ko hả?Tôi đã trả cục vàng rồi,còn tham lam gì nữa?Đừng có thấy được voi rồi lại đòi Hai Bà Trưng nhé.Đây là Tiếng Việt,Tiếng Việt đấy,chứ ko phải tiếng Anh mà chỉ có 3 ngôi thế đâu..Nghe rõ chưa hả???????

"Cô ko gọi phải ko?Vậy trả tiền lại cho tôi!"

"Cái … cái gì??" cô há hốc mồm nhìn hắn.Cái tên khốn này,lại dùng cái chiêu này để đè bẹp ta.Hèn hạ.Quá hèn hạ.Thế này là chơi xấu.Trọng tài,trọng tài đâu rồi?Đây là lỗi nghiêm trọng.Thẻ đỏ,phải phạt thẻ đỏ.Nhất định phải phạt thẻ đỏ!!

"50 triệu trả đây!"

"Tại .. tại sao?" Nhi đang thầm nguyền rủa trong đầu.Anh tưởng tôi ko muốn trả hả?Trả được thì đã trả rồi.Ai mà thèm tiền của nhà anh chứ.Tên khốn này,tưởng có tí tiền là hay hả?Bà đây ko thèm 1 xu từ nhà anh nhé.Nhưng .. trả bây giờ thì …

"Cô vi phạm hợp đồng.Trong hợp đồng nói là phải hợp tác."

Lại hợp đồng,cái hợp đồng chết tiệt.Ta mà biết cái tờ giấy của nợ ấy ở đâu.Ta nhất định,nhất định mang đi đốt cho ra tro.Lúc đó để xem ngươi còn có thể mang gì ra uy hiếp ta?

"Được rồi!Nói là được chứ gì?" Nhi bực bội đáp.Trong lòng tự trách mình ngàn lần.Tại sao?Tại sao ta lại hẩm hiu như vậy?Bảo giúp hắn lừa người ta,cuối cùng chính ta bị lừa.Cái này rõ ràng là tự đào hố để tự sát mà..Ôi..

Hắn đôi mắt sáng long lanh,đôi môi hơi nhếch lên "Nói đi!"

Nhi nhắm chặt mắt lại.Ko ngờ,chị gái dễ thương của A9,trong lớp chỉ có người gọi cô là chị.Chưa bao giờ cô xưng em với ai.Rốt cuộc.. Rốt cuộc lại có ngày phải gọi cái tên biến thái,dâm đãng,nhỏ nhen,chấp vặt,thậm trí hơn cô 2 tuổi mà chỉ có kiến thức bằng cô..là anh,xưng em..Ko phải chứ?Ông trời,tôi chỉ nợ có 50 triệu thôi mà.Ko cần ngay cả quyền tự do ngôn luận cũng bị lấy mất luôn chứ?Thời đại gì đây?Biết thế này ta vay hẳn mấy trăm triệu,lúc đó bảo ta gọi ngươi bằng cụ ta cũng chấp nhận.Nhưng vì có 50 triệu,bắt ta hầu hạ dạ vâng,có cần phải 1 vốn bốn lời vậy ko?

Hít 1 hơi thật sâu lấy can đảm.Nhi mở to đôi mắt lên nhìn vào gương mặt của "nam chính",mặt đối mặt,mắt đối mắt.Từng chi tiết nhỏ trên gương mặt cô in vào trong đôi mắt nâu của hắn.Hắn biết cô đang lấy can đảm.Hắn biết cô ko thuận lòng,nhưng nếu ko dạy dỗ cho cô 1 bài học để cô biết rằng cô đang là bạn gái hắn 100 ngày,thì quả thật là ko được.Trong lòng hắn có 1 chút vui vui,nhớ lại cái lần ở Eureka,cái câu "Người yêu,cứu em" rất nhỏ của cô đôi khi cứ hiện về trong tâm trí hắn.Đôi lúc hắn muốn nghe,lại câu nói này từ miệng cô,nhưng ko phải để cô cho hắn vào bẫy.

Bốp..

"Au.." hắn rên rỉ.Cái gì chứ?Con khủng long bạo chúa,đồ nói mà ko giữ lời.

Sau khi đạp hắn 1 cái vào ống đồng,Nhi lè lưỡi nói "Này,đừng có nằm mơ giữa ban ngày nhé!" rồi cô chạy tới góc tường nhặt cái cặp,chuồn thật nhanh ra cửa.

Hắn tuy vẫn rất đau,nhưng vẫn cố đứng dậy.Trần Hiểu Nhi,đừng tưởng mới thế đã xong nhé.

"Trần Hiểu Nhi, cô đứng lại!"

"Còn lâu!" Nhi vẫn tiếp tục chạy.Nhìn tôi như vậy,đâu ngu mà đứng lại cho anh bắt chứ.

"Đứng lại!"

"Ko!"

Nhưng rồi hắn cũng bắt kịp cô,hắn đã gần lắm rồi,cô lo lắng cố chạy thật nhanh hơn.Nhưng hắn lại ở rất gần.Cuối cùng,cô thấy có 2 bàn tay vòng qua người mình từ đằng sau.Ko phải chứ?Cái tên công tử bột này chạy nhanh thế sao?

"Giờ thì hết chạy rồi nhé!" hắn tay vòng qua eo cô,tay còn lại vòng ngang vai,nói với giọng đanh lại.Cuối cùng cũng túm được con khủng long bạo chúa rồi.

"Buông ra!" cô gắt,cố gỡ tay hắn ra khỏi người.Đây là quấy rối.Có ai ko?Có tên biến thái này.Có ai ko biến thái!!!

"Này.. này.. đừng bỏ đi!" Nhi nhìn 2 cô bé sau 1 phút hoàn hồn,nay mặt mũi ngượng ngùng quay đi 1 nước cầu cứu.Nước mắt đã chảy ròng ròng như thác sông Đà "Ko phải như 2 người nghĩ đâu!"..Trời ơi,bạc mệnh,cái này gọi là bạc mệnh đây mà.Gã này y như sở khanh,mà ta thì lại như con chim bị nhốt trong lồng của hắn.Mình từng đọc 1 truyện như vậy rồi,đúng.Nhưng đó là tiểu thuyết ngôn tình,nam chính quá yêu nữ chính,lấy những người thân bên cạnh cô để bắt cô ta phải ở lại bên mình,còn đây... Còn đấy có mà ngông tình ý.Nam chính trong truyện dùng tính mạng người khác để giữ người con gái mình yêu,cô gái vì người khác phải chịu,khí chất cao đẹp là thế.. còn ta.. ta vì 50 triệu mà phải khổ vậy đây!!Sao mới nghe thôi đã thấy mình bạc mệnh thế này?.Cái tên khốn này.. chỉ vì có vài việc ta làm ngươi mất mặt,mà ngươi nỡ vui dập ta tơi bời vậy hả?Còn gì là danh tiết của ta..Tên Khốn!!

Nhi hậm hực quay lại nhìn hắn.Này cuối cùng trong cái đầu 20 cái xuân xanh của ngươi ngoài AV ,gái gú,các tư thế và những suy nghĩ ta cũng ko đoán được ra có cái gọi là nhân tính ko hả? Ta chỉ nợ ngươi tiền thôi.Lại ko phải ta quịt nợ,rốt cuộc cái tên tiểu nhân là ngươi muốn cái gì nữa đây?

"Sao hả?" hắn mỉm cười.Khủng long bạo chúa,tôi đã nói rồi mà,giờ cô muốn chạy,có chạy tới trời cũng ko thoát được đâu.

"Người yêu này .." Nhi đột nhiên thỏ thẻ,đôi mắt đen sáng như sao trời,khóe miệng khẽ mỉm cười.

Hắn đơ mặt,ko phải cô lại biết điều nhanh vậy chứ?Nếu cô biết điều sớm 1 chút,tôi ko phải mất mặt diễn cái vở mối tình nồng thắm thế này rồi.Làm mất cả hình tượng.

"..anh đi chết đi!" nói rồi,cô dật 1 cái cùi trỏ vào mạng sườn của tên động vật đơn bào,tiếp sau đó còn bồi thêm 1 cú đá vào bụng,khiến cho anh chàng hotboy chỉ biết vừa nhăn nhó vừa nhìn theo cô người yêu của mình biến mất trong hành lang vừa thầm cắn răng nguyền rủa "Khủng long bạo chúa,nhất định tôi sẽ báo thù!!"

"Này này!" Ngọc hí hửng nhào tới khi thấy con nhỏ bạn thân vừa vào lớp vứt cặp lên bàn.

"Mày có vẻ vui nhỉ?" con khủng long bạo chúa vừa bị vùi liễu giập hoa,lại bị bắt ăn chay cả buổi sáng,khuôn mặt lờ đờ đang vô cùng chán nản.Thôi rồi!Thế này là tiêu rồi!Ko phải mới đầu năm đã bị đuổi học chứ?Ko xui xẻo vậy chứ?Hắn bắt cô nhổ cỏ thì thôi đi,lại còn giở trò thể hiện tình cảm.Cái tên bại não đó còn chưa hiểu,hắn chưa cần giở trò thì cả trường đã đồn ầm lên rồi.Giờ chắc chắn là .. cô ko thể thoát được nữa rồi.

"Sao?Làm gì mà mới sáng sớm mặt mày xụ 1 đống thế?Mày với hotboy cãi nhau à?" Ngọc tí tởn hóng hớt.

Rầm..

Nhi đập bàn 1 cái rầm,ghé sát gương mặt đang phun lửa phì phì tới gần mặt Ngọc "Mày dám nhắc đến tên gã khốn đó 1 lần nữa,đừng trách tao nặng tay!"

Ngọc nuốt nước bọt cái ực.Ko phải mới sáng sớm mà đã tình yêu cháy bỏng vậy chứ?Lẽ nào,tiến triển gì rồi?

Và quả nhiên chỉ sau có 1 tiết học dài 45 phút,cái tiến triển thần tốc trong truyện tình vụng trộm vô cùng xấu xa,hủ bại của cặp "gian phu dâm phụ" của cặp đôi nam sinh T và nữ sinh X đã lan truyền khắp trường.Ở bất cứ nơi đâu,bất cứ chỗ nào cũng nghe lời xì xầm bàn tán hotboy công khai phản bội tình cũ,để chạy theo tình mới.Họ còn rất thân mật.Thậm trí còn có tin đồn rằng,đã từng nhìn thấy họ bỏ giờ đi vào n2..vân vân và mây mây.. Cuối cùng chỉ có duy nhất người đàn ông với tuổi đời 52 cái xuân xanh vẫn còn trong trắng là được người đời ca ngợi.Thầy là điển hình của phụ nữ thời đại mới,dám đá bay lề thói cũ,thà bỏ chồng còn hơn khuất phục dưới cường quyền,điển hình của người phụ nữ hiện đại,độc lập trong suy nghĩ.. vân vân và vũ vũ.. Chỉ có người thứ 3 như nó là đang suy nghĩ.. rốt cuộc cái độc lập trong suy nghĩ các người đang nói là cái gì chứ?Người phụ nữ của thời đại mới các người đang nói là cái gì chứ?Có nhìn thấy tôi đang bị cái "người phụ nữ của thời đại mới" bán rẻ cho chồng bà ta ko hả?????

Kết quả là,toàn bộ anti fan của bảo vật quốc gia,giờ đã quay sang làm anti fan của nữ sinh x.Trước đây vì đối tượng là hiện vật được trường bảo tồn,nên các cô cấm có thể đụng chạm tới,nay đối tượng chỉ là thường

dân áo vải,cũng như các cô.Cho nên niềm vui phơi phới,sĩ khí ngất trời.Cuối cùng thì mối thù bao lâu nay có thể gộp hết vào 1 lần mà trả rồi.

Thế như trong trường lại xuất hiện 1 phe mới,đó gọi là phe nữ trung hào kiệt,gồm các cô gái ủng hộ tình yêu bị cấm cản.Thật ra thì tư duy chung của các cô gái trong cái club này đó là ngưỡng mộ con khủng long,1 cái thoắt lên làm phượng hoàng yêu được hoàng tử.Và bởi vì cô ta có cơ hội,tại sao họ lại ko thể?Nhìn chung xét theo bề ngoài họ cũng ko thua kém ai,cho nên xét 1 cách toàn diện là có hy vọng.

Cuối cùng,chỉ có duy nhất 1 kẻ đau khổ,nước mắt lưng tròng,đôi mắt đỏ hoe,tiếng nấc thổn thức,tâm trạng rối bời,đầu óc trống rỗng,chân tay uể oải,sức lực cạn kiệt.. đang ngửa mặt lên trời hận đời vô đối!!

"Rốt cuộc thì tao làm gì nên tội chứ?" nó gục mặt xuống bàn tự hỏi.

"Sao?Giờ trở thành nhân vật hot rồi mà vẫn chưa hài lòng à?" Ngọc hỏi.

"Phải,phải.. Hot..hot cực kỳ.. Đúng là hốt cực kì nhiều rác mà.." nó phán.

"Này,ko phải chứ?Người yêu mày tiền có ,sắc có mày còn than gì?" Ngọc nhìn con bạn thân ko khỏi buồn cười.Cuối cùng thì tại sao 2 người này đến với nhau ko biết.

"Phải rồi hắn cái gì cũng có.. cho nên có ai rước ông thần ấy đi dùm tao thì càng tốt." trong bụng nó thầm nguyền rủa ngàn lần,phải rồi,chính vì hắn có tiền nên giờ tao mới thành con nợ của hắn thế này.Ko thì tao dại gì mà phải dây với cái tên nửa nạc nửa mỡ như hắn chứ?Trong đầu lại hiện lên 1 dãy số 0 với 1 con số 5 ở đầu.Đúng là thê thảm.

"Này,ko phải chứ?Ko sợ bị cướp mất à?"

Nhi lắc đầu cật lực,trong lòng nó nghĩ.Giờ mà có ai tới thỉnh cái tên chết tiệt ấy đi dùm,chắc chắn nó sẽ tới nhà người ta làm lễ tạ ơn.Từ giờ tới cuối đời sẽ xem người ta như ân nhân cứu mạng.Thế nhưng mà.. thỉnh ra ai để rước cái ông phật sống ấy đi để khỏi ám nó bây giờ?Trời ơi,tôi cũng biết ông ghét tôi.Mỗi ngày đều khiến tôi gặp xui xẻo,nhưng mà.. có cần phải phái người tới ám quẻ thế này ko?Cứ làm như đời tôi chưa đủ hẩm hưu ý.Đang than thân trách phận âm thầm ko dám nói ra thì .. nó bỗng dưng muốn .. chết…

Hắn,đang đứng đàng hoàng với dáng đứng vô cùng bến dừa ở ngoài cửa lớp 12A9.Ánh sáng từ hành lang hắt từ sau lưng hắn làm rạng lên gương mặt điển trai trắng trẻo,đôi môi mỏng hơi nhếch lên,đôi mắt nâu sáng trong veo trong nắng sớm mùa xuân.Hắn nhìn vào lớp 12A9,đôi mắt nheo lại nhìn con khủng long "Ra đây!" Nhi đọc thấy điều đó trong mắt hắn.

Cô gào thét như con mèo sợ nước,bám chặt lấy cái mặt bàn yêu dấu của mình.Ko..Tuyệt đối ko ra.Ko ra.Ko ra.Cô ngó lơ ko nhìn ra cửa,ôm chặt cái bàn nhìn vào dãy cửa sổ phía trong.Cứ ngỡ hắn ta sẽ biết điều mà biến về cái địa phận lớp hắn cho khuất mắt,ai dè.. cô đã quá khinh thường cái tên ôn thần đó.

"Người yêu,em đang nhìn gì thế?" đôi tai Nhi cảm thấy bỏng rát,như vừa bị cả cái que dài đâm xuyên táo.Giờ cô cảm thấy mình y chang như vừa bị sét đánh ngang tai.Sống tới 18 năm trên đời,giờ mới được trải nghiệm cái cảm giác đau buốt này lần đầu.Lĩnh giáo.Lĩnh giáo.

Cả lớp 12A9 "Oh" lên 1 tiếng kinh ngạc,cô bé hotgirl mở to đôi mắt tròn nhìn cái người điển trai đang đứng giữa lớp mình vừa thốt ra tiếng nói vô cùng dịu dàng.Ko phải chứ?Có phải năm nay đúng là năm nhân loại diệt vong ko?Thế này có còn gì là thiên lý nữa.Toàn thể nhân dân lớp 12A9 đều cho rằng,cái tin đồn đang hoành hành khắp hang cùng ngõ hẻm trong trường cũng giống như bó hoa hồng và bức thiếp lần trước trên bàn của Nhi.Tất cả chỉ là cuộc đối đầu của 2 kẻ ko ai chịu ai này.Họ có suy nghĩ thế cũng phải,cứ thử nghĩ xem,1 đứa con gái chả bao giờ thèm liếc mắt nhìn con trai lấy 1 lần,thậm trí còn đối xử vô cùng tàn nhẫn với những kẻ cả gan tới làm quen,lý nào giờ tuổi xuân phơi phới,tâm hồn mơ mộng,mộng xuân ý tình .. mà lại có bạn trai?Mới nghĩ thôi đã nổi da gà.Đừng nói là sự thật,có đánh chết cũng chả ai tin.Ấy thế nhưng mà cái chuyện khó tin là bà cô già khó tính,xấu nết của lớp A9,nay thực sự,thật sự ngồi bên cửa sổ đón gió xuân viết tình ca… Ôi trời ơi!!

Nhi đờ mặt.Nghe tiếng mình nghiến răng két 1 cái.Gân xanh ở 2 thái dương cũng thi nhau biểu tình,cái não toàn nếp nhăn của cô thì đang trùng trùng dậy sóng,bàn tay nhỏ đang siết ngày càng chặt,máu trong người cô đang ko có lửa mà sủi bọt sôi ầm ầm..Nhi quay đầu từ từ nhìn gã,nghe khớp cổ của mình kêu răng rắc như bánh răng bị rỉ sét mỗi centimet cô cử động. Đại.. đại.. đại.. đại gia.. Anh hại tôi chưa đủ thê

thảm hay sao mà giờ còn mò đến tận đây hả?Cuối cùng thì cái người hơn tôi đến 2 tuổi như anh,đang tính toán cái gì trong đầu đây?

Hắn mỉm cười nhìn cô.Khủng long,ko phải thật sự cô nghĩ tôi cho qua trận đòn cô mời tôi sáng nay đấy chứ.Dễ dàng vậy sao?

Tên động vật đơn bào nham hiểm kia,rốt cuộc ta đắc tội gì nhà anh.Sao cứ bám theo ta như đỉa đói thế hả?

"Người yêu,em còn chưa trả lời anh!" hắn làm bộ mặt vô cùng vô tội nhìn cô nói.

Nhi im lặng,nghe não mình rắc 1 cái vì đang nóng sun cả lại,hộp sọ cũng như muốn nứt ra.Giờ mà có thể.. giờ mà có thể.. cô sẽ ko ngần ngại nâng cả cái bàn này lên,ném 1 cái vào thẳng đầu gã.

"Chuyện gì?" Nhi cố gắng bình tĩnh hỏi.Ko được manh động.Đuổi học.Đuổi học.Đuổi học.

"Em chưa trả lời câu hỏi của anh!" hắn hơi nhíu đôi mày đen nhìn cô ra điều trách móc.

Nhi há hốc miệng.Này ông mãnh,ông có thôi ngay diễn cái trò nam quyền này đi ko?Tôi chỉ là người yêu hờ của ông thôi.Là NGƯỜI YÊU HỜ hiểu chưa hả?Hờ ơ hơ huyền hờ.Nghĩa là ko phải thật,nghĩa là giả đấy.Có cần mua cho ông quyển từ điển tiếng việt để tra ko hả?Tới đây diễn trò ông chồng gia trưởng đi quản lý vợ làm cái gì đây?Ko cần phải tìm mọi cách để kéo con này vào chuyện tình học đường trong sáng của ông vậy chứ??

Cô tức tối nghiến răng thêm 1 cái nữa,cảm tưởng như đã có chiếc răng hàm vỡ đôi.Ngọc ngơ ngác nhìn cô,bỗng nhiên cái tên điển trai đột nhiên giơ bàn tay lên xoa cằm.Ko..Phải nói là giơ 5 ngón tay lên xoa cằm mới phải.

Đôi mắt đen của cô gần như chuyển hoàn toàn sang màu đỏ,đục ngầu như nước sông Hồng.Rõ ràng.. hắn.. hắn lại mang tiền ra để ném chết người.

"Ko có gì!Chỉ là nhìn ra ngoài thôi!" cố kéo cái khéo miệng lên cười nhưng trong lòng vô vàn vô vàn đau khổ.Bây giờ thì cô mới hiểu cái cảm giác của mấy cô nữ chính trong phim,bị bà mẹ của tên bạn trai giàu có vùi dập.Vô cùng đau khổ nhưng vẫn phải cười mà bước đi.Ngày xưa xem phim thì cứ tưởng gạt người ta,chia tay thì chia tay,yêu hắn mà về gặp bà mẹ ấy,thôi thì giải quyết sớm cho sớm chợ.Ai dè,giờ lại đến lượt mình.. Nhưng tại sao cái bà mẹ ác hiểm của bộ phim cô đang đóng lại cao tới 1m8 thế này chứ?

Hắn nhíu mày,bàn tay xoa xoa cằm cười mỉm.Con khủng long quả nhiên thông minh. "Em đang nghĩ gì?Nghĩ tới thằng nào hả?" hắn nói vô cùng nghiêm túc,đôi mắt nâu sẫm lại nhìn cô.Buông tha quá dễ thì ko vui đúng ko khủng long?

Cô mở tròn mắt,nghe xung quanh mình lại "Oh " lên 1 tiếng nữa.Cái câu này.. cái câu này nghe quen quen.Ko phải trong mấy tiểu thuyết cô đọc hay có sao?Lúc mấy tên nam chính hỏi nữ chính để thể hiện anh ta ghen?.. Ko.. Ko phải chứ?Đồ bệnh hoạn.. anh đọc tiểu thuyết cho con gái à?????????

Ngọc khẽ che miệng cười trước cái mặt há hốc của con nhỏ bạn.Hotboy hôm qua anh ghen chưa đủ sao?Giờ lại tới đây ra oai thị chúng ư?Của báu của anh,khắp lượt 38 con người trong cái lớp này có nghĩ cũng ko dám nghĩ sẽ đụng tới.Việc gì anh phải chặn trước đường đi như vậy?

Nhi cố gắng kéo cho cái quai hàm vừa rớt xuống của mình trở về vị trí,trong đầu nghĩ tiêu rồi,tiêu rồi..Gặp phải thím hai rồi.Trên đời này ko sợ kẻ gian,ko sợ quấy rối,ko sợ dâm tặc,ko sợ cướp đường.. chỉ sợ gặp mỗi thím hai thôi.Thím hai nhiều chuyện có nói tới mặt trời lặn đi ngủ, rồi mọc vào sáng hôm sau thím vẫn chưa ngừng nói.Thảm rồi thảm rồi.Mà cái thím hai này cao 1m8,vừa xem AV vừa đọc tiểu thuyết tình cảm cho thiếu nữ.Số phận mình càng thảm hơn rồi..

Bỗng nhiên 1 bàn tay to lớn,ngón tay còn đeo nhẫn sáng bóng,kéo chiếc cằm xinh xắn của cô hướng thẳng về phía hắn. "Anh đang nói với em đấy!"

Lại 1 tiếng "Oh" nữa vang lên trong lớp 12A9,những gương mặt bàng hoàng nhìn cảnh thân mật của chị gái dễ thương lần đầu tiên trong đời.Giống như người ta lần đầu tiên thấy thiên thạch đâm vào trái đất.Cảm giác biết chắc chắn là sắp chết đến nơi,nhưng vẫn muốn đứng lại xem rốt cuộc thiên thạch rơi xuống thì như thế nào..Kết quả.. đều sock mà chết..

Nhi lập tức gặt tay hắn ra,mi mắt cứ giật giật liên hồi.Bình tĩnh.. Bình tĩnh.. Phải vô cùng bình tĩnh..Nếu ko mình sẽ bị đuổi học.Phải..Bình tĩnh.

"Anh vừa nói gì?" cô mỉm cười hỏi lại,khóe miệng gồng lên như cố gắng để ko nhe hết nanh độc ra.

"Anh nói có phải em đang nghĩ tới ai khác ko?" hắn đôi mắt nâu sẫm lại nhìn cô.Khủng long,trước mặt bàn dân thiên hạ cô có thể làm gì tôi?Cô ko sợ bị đuổi học sao?

Nhịn.Nhịn.Nhịn.Phải nhịn.Nhi nhắm chặt mắt lại thở hồng hộc như con bò mộng đang lên cơn.Nếu ko phải là người quen với cô,chắc chắn đang nghĩ có phải cô lên cơn hen hay ko?

Khi đã cảm thấy có thể lấy lại bình tĩnh,cô mở đôi mắt tròn to ra nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của gã,ánh nhìn tràn đầy thù hận,trong ánh nhìn là thông điệp "Anh có giỏi thử làm trò 1 lần nữa xem.Tôi sẽ giết anh,giết anh ngay lập tức!"

Ngửi thấy mùi sát khí trong ánh mắt đen lấp lánh,Tuấn Tú hơi khựng lại.Xem ra anh chọc cô ta giận lắm rồi.Nhưng khoan đã,cô ta đang là con nợ của anh.Về tính về lý mà nói,vừa là con nợ vừa là người yêu,anh đâu có gì phải sợ cô ta.Nếu cô ta hành hung cô ta chắc chắn nhận án kỉ luật.Giờ mọi việc ko như trước nữa rồi,tại sao anh phải sợ cô ta.

"Đúng là em nghĩ tới đứa khác phải ko?Sao cái mặt khó coi thế này?" hắn nói ra vẻ mạnh mẽ,hai bàn tay còn áp chặt lấy má cô,hướng mặt cô về phía hắn.

Bùm….. Nhi nghe cái đầu của cô nổ tung theo tiếng "Oh" xuất hiện trong lớp 12A9.Trước khi hiểu ra mình có khả năng bị đuổi học,cô đã thấy cô đứng lên,kéo cổ cái tên biến thái cao 1m8,thích xem AV,tán gái và đọc tiểu thuyết tình cảm thiếu nữ ra khỏi lớp 12A9.Và thẳng thừng ném hắn vào xó tường của góc chiếu nghỉ cầu thang.

Hắn bị ném mạnh,đập vai vào tường hơi đau,nên liền đứng thẳng dạy,phủi phủi những bụi vôi dính vào quần áo hắn "Cô làm gì thế?" hắn thản nhiên nói.

Nhi đang đứng chôn chân nhìn vào trong cái xó,hai tay nắm chặt chặt lại càng chặt.Đôi mắt đen nhắm chặt lại,chiếc môi hồng đào bị hàm răng cắn chặt lại để khỏi phun lửa.Cô đang dùng chút lý trí ít ỏi của mình,cố gắng kìm lại ngọn lửa trong người mình.Tự nói với mình hàng ngàn lần rằng.Ko được.Ko được.Ko được.Nhưng mà.. nhưng mà cô ko thể chịu được nữa.Chỉ 1 đấm thôi.. Chỉ 1 đấm thôi.

"Này,cô làm sao thế?" nhìn gương mặt cúi gầm,nộ khí xung thiên của con Gozila trước mặt,hắn hỏi.

Rầm..

Đôi mắt nâu của hắn mở to,nhìn về phía cô bạn gái mới quen của hắn,miệng hắn trở nên khô khốc,trái tim hắn vừa thót lại 1 nhịp,cổ họng đột nhiên nuốt khan 1 cái..nhìn nắm đấm đang ở sát mang tai mình ko khỏi sựng lại.

Nhi khẽ ngẩng đầu nhìn hắn,đôi mắt đen láy bây giờ sẫm lại đầy giận dữ.Bàn tay vừa đấm vào tường bây giờ đang siết thật chặt,nghe như từng khớp sương vừa kêu rắc 1 cái "Anh nhớ cho kĩ,lần sau tôi ko đấm vào tường nữa đâu!" cô nói giọng đầy đe dọa.

Tú khẽ chột dạ.Khi cô ta nổi giận quả thật,rất đáng sợ.Nhưng mà,ko được.Đường đường là bạn trai cô ta,từ xưa đến nay theo chủ nghĩa nam quyền.Lẽ nào giờ lại đi sợ 1 con khủng long cái?Dù có là khủng long bạo chúa,thì giờ có súng ống đạn dược,khủng long thì cũng ko thắng nổi công nghệ cao.

"Khoan đã!" hắn nói chậm rãi. "Cô quên mình đang thiếu nợ rồi à?"

Xoảng..

Nhi cảm thấy toàn bộ lửa giận trong lòng mình giờ như bị rơi vào kỉ băng hà..Ko.. ko phải chứ?Cô ko sợ bị đuổi học nữa rồi,đuổi thì đuổi.Miễn sao cho tên khốn này bài học là được rồi..Nhưng mà.. đuổi học còn có trường khác mà chuyển.. Chứ 50 triệu cầm của hắn,đã đưa vào bệnh viện hết rồi thì kiếm đâu ra 50 triệu để đưa hắn đây..Kết quả là,đồng tiền có sức mạnh thật quá lớn.Cái gọi là quyền lực đồng tiền,bây giờ cuối cùng cô đã hiểu rồi..

Hắn thấy cô lửa giận đột nhiên bị dập tắt,đang đứng chôn chân khốn khổ,thì nở 1 nụ cười.Quả là ma lực của đồng tiền.Trần Hiểu Nhi trước đây cô coi khinh tiền của tôi,giờ thì cô biết lợi hại chưa hả?Hắn khẽ cúi người xuống ghé sát vào tai cô,nói rất nhẹ nhàng "Ngoan ngoãn nghe lời thì tôi sẽ ko làm khó cô nữa."

Nhi nhìn hắn chằm chằm.Cái ngoan ngoãn nghe lời của tên biến thái này là gì?Mi mắt cô giật giật nhìn hắn cười vô cùng nham hiểm.Ko được.Tâm hồn lãng mạn + hành động thô bạo = tiểu thuyết ngôn tình..Nhưng phim AV + tiểu thuyết tình cảm = đại dâm tặc…

Nhìn cái mặt vô cùng cảnh giác của con khủng long,lại thêm mấy người cứ đi qua lại hành lang chỉ trỏ từ nãy tới giờ,hắn đành kéo tay con khủng long,đi tìm nơi nói chuyện.Kết quả tìm tái tìm hồi chúng quyết định vào phòng thể dục trong nhà của trường.Mang tiếng là phòng thể dục trong nhà,thật ra chỉ là căn phòng rộng,và thực sự chức năng chính chỉ để trường tổ chức cưới hỏi,tiệc hội nghị của các bô lão.Còn học sinh cấm có hứng thú với cái phòng này chút nào.

"Anh.. anh định làm gì?" cô nghi ngờ nhìn vào mắt hắn.Cái tên nam sinh T này cuối cùng lại muốn gì nữa đây.Mọi người cứ bảo hắn tiền có,sắc có,gái thì lại càng nhiều.Bây giờ trong cái não bộ biến thái của hắn lại nghĩ ra tuyệt chiêu gì để bắt cô làm đây?

Hắn khẽ cười,giờ mới biết sợ sao khủng long?Hắn tiến lại gần cô,trong căn phòng rộng chỉ còn có 2 người,ko khí đột nhiên trở nên kì quắc.Hắn tiến,cô lại lùi.Cho tới khi bàn chân cô chạm vào cái ghế gỗ kê sát tường mà ngã xuống ngồi phịch trên ghế.Hắn vẫn tiếp tục càng lúc càng gần cô hơn.Hắn từ từ cúi xuống sát gần gương mặt cô hơn.

Cô đôi mắt đen long lanh,đôi mày khẽ nhíu lại,đôi môi hơi run nhẹ theo từng tiếng thở.Hắn khẽ mỉm cười,càng lúc càng cúi xuống gần sát bờ môi hồng của cô.Nghe thoang thoảng hơi thở của cô man mát trên da hắn,hắn khẽ ngửi thấy 1 mùi hương dịu dịu tỏa ra từ làn tóc cô.Hắn đã tiến rất gần..

"Được rồi.. được rồi.." cô nhăn mặt lại nói to "Tôi biết rồi tôi đưa anh là được chứ gì?"

Hắn dừng lại nhìn cô đôi mắt to đen dần hé mở,gương mặt tội lỗi dễ thương.Nhưng rốt cuộc là cô ta đang nói cái gì?

Khuôn mặt tội lỗi,đôi mắt mở tròn,bàn tay nhỏ của cô thò vô túi,móc ra 1 chiếc điện thoại đưa cho hắn.

"Này.. trả!!" trong lòng cô nghĩ thầm.Hắn ta thính thật đấy,cứ tưởng hắn mải đuổi theo mình mà quên mất luôn rồi chứ.Hứ.Đúng là phú hào keo kiệt thì 1 đồng xu cũng ko quên.

Hắn đơ mặt,nhìn chiếc điện thoại.Là máy của hắn mà.Tại sao.. tại sao lại? "Này,khủng long cô nhanh tay thật đấy!"

Nhi bĩu môi, "Tôi đâu có lấy,tại anh vứt trên cặp tôi đấy chứ!"

Hắn suy nghĩ lại,hình như đúng là lúc ngồi canh cô gặm cỏ,hắn có lấy ra chơi game rồi đặt cạnh chỗ ngồi,mà cái chỗ hắn ngồi là cặp sách của con khủng long.Thế cho nên lúc đứng dậy đi tới chỗ cô hắn hoàn toàn quên luôn cái điện thoại,rồi bán mạng đuổi theo cô ta cũng ko nghĩ tới điện thoại mình đang ở phương nào.

Hắn nhíu mày nhìn cô.

"Mấy đoạn AV trong máy anh,tôi mới xem có 1 tí thôi!" cô xua tay giải thích tránh ánh nhìn săm soi của hắn.

Hắn càng chau mày tợn "Cái gì?"

"Thật ra cũng hơn 1 tí 1 chút!" cô cúi mặt giọng nói hơi nhỏ đi.

Hắn ko tin được nhìn cô hoàn toàn á khẩu.

"Thật ra là xem được 1 nửa của 1 đoạn!" cô mặt cúi thấp hơn nữa.

"…." hắn bàn tay nắm chặt,răng đang cắn vào nhau.Rồi hắn lại 1 lần nữa áp sát gần vào mặt cô,sát dần.Sát dần.Hắn nghe rõ cả hơi thở của khung long bạo chúa.Đôi mắt đen của cô nhìn hắn sáng long lanh.

“Được rồi được rồi!Tôi có xem hết 1 phần,và có bắn Bluetooth sang máy những phần còn lại!” cô đành nhắm mắt thú nhận.

Hắn đần mặt nhìn cô,trong lòng ko khỏi bực bội.Rốt cuộc là hắn đang là người phát tán phim AV,hay là cô đang là người ăn cắp phim để xem đây?

“Im đi.. ko được nói tiếp nữa!” hắn bực bội nói.Dù kết luận có là gì,thì tốt nhất lúc này cô ta đừng nói gì nữa.

“Vậy chuyện anh nói ngoan ngoãn ko phải chuyện này à?” Nhi ngơ ngác.Chứ ko phải hắn ko thấy điện thoại nên đến đòi sao?Cứ tưởng hắn sợ cô lục lọi điện thoại của hắn chứ.Đúng là có lục thật,cho nên thấy mấy phim của hắn có chút tò mò xem thử.Xem ko hết nên bắn qua máy tính truyền đạt cho lũ tóc ngắn trong lớp.Bà chị này tuy ghét con trai thật,nhưng đã là anh em trong 1 lớp,có hàng hay sao lại ko share cho nhau.

“Vậy chuyện anh muốn tôi ngoan ngoãn làm là chuyện gì?” Nhi thấy hơi thắc mắc,cuối cùng cái tên động vật đơn bào biến thái này muốn cô phải làm gì?Nếu ko phải đến đòi điện thoại.Đại gia,vậy cái anh bảo tôi ngoan ngoãn làm cho anh là gì?

Hắn nhìn cô nở 1 nụ cười gian xảo,là chuyện tôi đang làm dở đó.

Nhi nhíu mày,đôi mắt đen nhìn vào đôi mắt sâu của hắn đang ở rất gần với mặt cô.Dường như nhìn thấy tia nhìn tà ác của hắn,cô nhíu mày lùi lại.

“KO được..Tuyệt đối ko được!!” cô vắt chéo hai tay thành dấu x,miệng ho rất to.Cái này gọi là kiên quyết từ chối.

“Sao lại ko được?” hắn mỉm cười nhìn cô gian xảo,giờ mới biết mình có thể gặp nguy hiểm thì quá muộn rồi.Ở trong phòng thể chất lại chẳng có ai,cô chạy thế nào đây?

“Ko được,đồ biến thái.Anh rõ là tên biến thái mà.Tôi đã bảo ko làm những chuyện vượt quá giới hạn mà!”

“Đây đâu phải chuyện vượt quá giới hạn như cô nói!” hắn nhướng mày nhìn cô.

“Sao lại ko!Tôi đã nói rõ ràng ko giúp anh hại người khác để thỏa mãn sở thích biến thái của anh còn gì.Cho nên tuyệt đối ko được!” nó khẳng định 1 lần nữa.

“Hại người khác?” nhìn vào con mắt đen láy linh hoạt kia,hắn ko khỏi ngơ người,cô ta đang nói về cái gì vậy?

“Phải.Đồ biến thái.Tôi ko giúp anh quay lén nhà vệ sinh nữ đâu!Đừng có mơ mà tôi ngoan ngoãn nghe theo!” cô nói đôi mắt đen long lanh quả quyết,đôi môi mím chặt dứt khoát.

Hắn.. đơ mặt.Này khủng long,cái não của cô hôm nay bỏ đi chơi rồi hả?Bất cứ người nào nhìn vào cái hoàn cảnh này,một cô gái ngồi trên ghế,chàng trai cúi xuống sát lại gần cô gái,thì ko cần phải động não cũng biết rõ ràng anh ta đang muốn tiến tới với cô gái rồi.Cuối cùng thì cô đang suy luận theo cái kiểu logic gì vậy?

Cốp..

“Ai da!” Nhi lấy tay ôm trán.Cái tên động vật đơn bào kia,não bộ của anh ko có nên anh ko biết quí hộp sọ,chứ não tôi có nhiều thứ đáng quí lắm đấy.Biết chưa hả?Nếu não tôi có mệnh hệ gì thì anh đền nổi bộ não cho tôi ko?

“Đáng đời cái tội nghĩ lung tung!” hắn nhìn cô tức tối.Cuối cùng là cô ta quá vô cảm,hay tại vì chỉ có mình hắn cảm thấy cái ko khí ám muội này?

“Thế cuối cùng anh muốn gì đây?” Nhi nhăn nhó hỏi với giọng dài thườn thượt.

“Gọi 1 câu anh xưng em đi!” hắn nhìn cô.

“Còn lâu!” cô đáp.

“Có gọi ko?” hắn đe dọa.

“Ko bao giờ!” cô chắc chắn trả lời.

"Vậy sau này mỗi ngày tôi đều đến lớp cô vào giờ ra chơi diễn trò cho lớp cô thấy tình yêu nồng thắm của chúng ta nhé?" hắn đứng thẳng người dậy,2 tay khoanh trước ngực,môi nở 1 nụ cười nhìn cô vô cùng đắc thắng.

Cô đôi mắt mở to,ngước lên nhìn cái người cao lớn đang ở trước mặt.Ko phải chứ?Hôm nay đã đủ khiến não cô teo đi 1 nửa vì số tế bào thần kinh bị thiêu cháy rồi,giờ còn mỗi ngày,ngày nào cũng đến..thế chẳng phải là chỉ cần 2 ngày,não của cô chỉ còn bé bằng hạt đậu sao?Ôi bộ não của tôi,bộ não quí báu của tôi.Như thế vô cùng tổn hại sức khỏe,vô cùng tổn hại sức khỏe mà..

"Sao?" hắn nhướng mày hỏi cô,môi vẫn đang nở nụ cười.

Nhi thở ra 1 cái,đôi mắt đen nhắm lại vài giây "Được rồi.Cũng chỉ là 1 câu nói!Gọi là được chứ gì?".Đành thôi.Thà nói 1 câu rồi thoát hắn,còn hơn là mỗi ngày bị hắn làm cho tức tới ói máu.Cô còn tham sống,chưa muốn chết yểu vì cái tên bại não này đâu.CHỉ cần nhẫn nhịn sau 98 ngày nữa,nó sẽ ko phải nhìn mặt cái tên đáng ghét này nữa.Được rồi.Cứ vậy đi.Vì tự do đang chờ đợi,ko thể hy sinh oan uổng giữa chiến trường thế này.

"Vậy nói đi!" hắn nở 1 nụ cười cao ngạo nhìn cô.

"Nói gì?" cô chán nản hỏi lại.

Hắn bắt đầu suy nghĩ, "Xem nào,nói câu "Người yêu,anh để em lên lớp đi!" ! "

Nhi con ngươi co lại còn có 1 chấm tròn nhìn hắn vô cùng.. vô cùng biến thái.Đại ca,cái câu nói ghê người của mấy bộ phim dâm tặc gặp thục nữ thế này mà anh cũng thích nghe thì đúng anh là tên đầu óc vô cùng,vô cùng bệnh rồi.Nghe câu này có khác gì chơi game Nhật bản nghe nhân vật nữ nói "yamete" đâu hả trời.Cái này gọi là biến thái siêu cấp ý.Cô có từng đọc truyện,có những tên thích bị trói rồi bị đánh,vậy cũng đủ cho hắn thỏa mãn,còn cái tên đứng trước mặt cô.. hắn có vẻ là loại thích nghe mấy lời sởn gai ốc..Đáng sợ.Thì ra ở ngoài đời thật sự có mấy tên biến thái thế này thật.Vô cùng đáng sợ.

"Sao còn chưa nói?" hắn nhìn cô đôi mắt nâu nheo lại cảnh cáo.

"Người yêu,anh để em lên lớp đi." cô nói giống như 1 cái máy lặp lại,giọng nói thì vô vàn miễn cưỡng,cứng như đá,đều đều như đọc thuộc lòng.

"Ko được nói lại!"

"Cái gì ?Này tôi nói y như anh bảo,lại còn muốn sao nữa đây?" Nhi bực bội.Nói 1 lần đủ muốn ói rồi,còn bắt nói thêm lần nữa.

"Cô nói kiểu ấy thì nói làm gì?Làm gì mà như đọc điếu văn thế hả?Nói ngọt ngào chút coi!"

"Đại.. đại.. đại gia... rốt cuộc anh bị biến thái ngôn ngữ à?Lại thích nghe mấy lời nổi da gà này?" Nhi ko chịu được nữa cuối cùng cũng thốt suy nghĩ ra miệng.

"Cô.. cô..KHỦNG LONG CHẾT TIỆT!!" hắn ko chịu được mà phát hỏa.Ai là biến thái?TÔi có biến thái cũng ko bằng 1 phần 10 cô đâu.Nghiến răng kèn kẹt hắn bắt đầu rít lên "Cô ko nói phải ko?Vậy từ hôm nay kể cả giờ 5 phút,giờ ra chơi tôi đều qua lớp cô.Sáng sớm tôi cũng sẽ đợi cô đến trường mới vào lớp.Cái vở kịch tình yêu mới này tôi đang rất muốn diễn đây!"

Nhi nuốt nước bọt cái ực.Ko phải chứ?Còn 98 ngày nữa,nếu ngày nào hắn cũng làm vậy,thì chưa hết 3 ngày chắc chắn cô sẽ hy sinh anh dũng cho xem.Đến lúc đó,tự do thì chưa thấy đâu,vứt bỏ lại mẹ già còn thơ dại,lấy ai chăm sóc??

"Người yêu,anh để em lên lớp đi!"

Giọng nói trong veo nhẹ nhàng thoát ra từ khóe môi hồng tươi của cô,đôi mắt đen lấp lanh sáng trong căn phòng trống trải,khuôn mặt thanh thanh của cô ngước lên nhìn thẳng người đối diện ko chút bối rối.Giống như chú cún con giương đôi mắt to đòi ăn.Hắn đơ mặt,bất giác thấy trong người trống đập rộn ràng,cũng ko rõ tại sao chân tay trở nên luống cuống,càng ko biết bất giác lúc nào,cái cổ đã gật đầu.

Chỉ chờ có thế,Nhi đứng dậy lao nhanh ra cửa,chạy như bay 1 mạch ko thèm nhìn lại,đâm thẳng tới bể nước cạnh WC.Tới nơi cô mở vòi nước,cúi mặt xuống,vục miệng vào dòng nước đang xối xả chảy ra.Xúc thật mạnh,rồi nhổ ra.Xúc thật mạnh,rồi lại nhổ ra…

"Khiếp bỏ tay ra ngay cái con ranh kia!" Ngọc nhìn thấy con bạn đang lè lưỡi ra lấy tay cọ cọ,vội giật tay nó ra.Lớn tướng rồi làm cái gì thế?Mà khoan,nó cọ lưỡi.. ko phải nhanh thế đã hôn rồi chứ?Ngọc rất rất muốn hỏi nụ hôn đầu tiên cảm giác thế nào,nhưng nhìn cái mặt đang vô cùng khó chịu của con bạn thân,là nó đành nuốt sự tò mò của mình lại.

Trong lúc đó,nhân vật chính của chúng ta,đang nghĩ,đã xúc miệng cả chục lần rồi,vẫn ko hết ghê.Tởm quá!Tởm quá!Cứ có cảm giác như bị lột da lưỡi ấy.Tên biến thái,thích nghe mấy lời ngọt ngào sởn da gà ấy,thì hắn có nhiều tiền thế đi thuê người nói cho hắn cả ngày là được rồi. Sao lại lôi ta ra làm vật thí nghiệm để thỏa mãn hắn chứ?Đợi hết 98 ngày,ngươi cứ đợi đấy ta sẽ tính sổ với ngươi 1 lượt.

Ngọc ngán ngẩm chống cằm nhìn con bạn thân "Này đang nghĩ gì vậy?"

Nhi thoát khỏi suy nghĩ thù hận trong tíc tắc,nhìn Ngọc cười "Ko có gì!".Cô đã hứa với hắn ko nói cho ai cái vụ hợp đồng vay mượn kia,vì hắn nói nếu bạn hắn biết thì xem như hắn thua,và cô phải bồi thường gấp đôi số tiền nợ hắn.Thật đúng là đã giàu lại càng giàu hơn mà.Cứ nghĩ suy nghĩ nhà giàu,hắn vung tiền bao gái ko tính,nhưng kết quả lại nhỏ nhen tính với cô từng đồng.Cái tên khốn ấy,ở ngoài thì giả nhân giả nghĩa ta đây rộng rãi,thật ra trong nội tâm là có tính toán cả.

"Này này.. mày sao thế?" Ngọc day day tay con bạn.Nó lại thả hồn đi giông rồi.Khi thấy nó đã hoàn hồn Ngọc rút trong túi ra 1 cái phong bao đỏ "Lì xì cho mày!Hôm trước gặp ở quán vội mà ko kịp chuẩn bị.Hì hì"

Nhi nhìn cái phong bì đỏ mà rơi nước mắt.Nó ôm chầm lấy con bạn thân "Chỉ có mày là tốt với tao thôi!"

Ngọc ngơ ngác "Gì thế?"

"Nhưng.. tao lại chẳng chuẩn bị gì hết!" Nhi buông con bạn thân ra nói vô cùng hối lỗi.Thật sự năm nay cô chẳng còn tâm trí đâu nghĩ tới lì xì.Từ đầu năm tới giờ cũng chưa nhận được phong bao lì xì nào.Cho nên năm nay cô đã thật sự quên mất.. đầu năm thì có lì xì lấy hên.Cũng là lúc gặt hái nhất trong năm.

"Ko sao!Tao với mày mà tính gì!" NGọc cười tươi.Cái con ranh này khách sáo thế.Mọi năm toàn nó lì xì cô trước,năm nay cô lì xì nó có vấn đề gì đâu.

Nhi cầm chiếc phong bì đỏ trong tay mà ko khỏi xúc động.Xúc động quá.Quá xúc động.Lâu lắm rồi mới biết tới cái mùi vị được lì xì là như thế nào.Từ đầu năm tới giờ,ko phải đi vay mượn thì đã là may lắm rồi.Còn mỗi ngày lại phải vào thăm bà già,tiền xăng tiền mua đồ ăn.Cô cứ phải tự xoay sở.Thế này chắc cô phải kiếm 1 công việc làm thêm thôi.

8h 54 phút tối..

Hiện tại Nhi đang vô cùng bực mình vì cái điện thoại.Nhìn cái tên hiển thị cuộc gọi trên màn hình là tâm trạng của cô tụt xuống còn có zero.

"Sao thế?Ko nghe điện thoại à?" bà mẹ già độc thân của cô nhìn cô cứ chăm chú nhìn cái điện thoại đang rung từ nãy giờ mà ko nghe máy bèn hỏi.

"À.. điện thoại quấy rối ấy mà!" Nhi trả lời.Rồi lập tức ấn nút tắt.

Trên màn hình lại có cuộc gọi đến,với hồi chuông đinh tai nhức óc kèm theo tiếng chó sủa vô cùng hỗn loạn.Nhi vội tắt âm luôn,nghe mà muốn nhức đầu.Nhìn cái tên "ox đẹp trai" hiện lên trên màn hình,trong lòng ko khỏi tức giận.Hắn ta đúng là tên biến thái mà.Còn tự đặt tên số lưu trong máy cô như thế nữa.

Tít .. tút .. tút..

Tuấn Tú bực bội nghiến răng cái kẹt.Con khủng long chết tiệt,gọi bao nhiêu cuộc cũng ko nghe máy.Cô giỏi lắm Trần Hiểu Nhi.

"Sao thế?" Duy nhìn thằng bạn đang bực bội trong lòng có chút vui vui.Giống như người ta đang vào rạp xiếc xem trò hề.

"Ko có gì!" hắn đáp cầm cốc rượu uống 1 ngụm.Đột nhiên mắt hắn mở to,ai như Ngọc đang đi cùng Vũ.

Ngọc tiến tới bàn khẽ chào mọi người.Hắn băn khoăn tự hỏi,cô ta ko đi cùng Ngọc vậy rốt cuộc cô ta đi đâu.

"Nhi ko đi cùng em à?" hắn hỏi.

"Dạ ko.Lúc tối em gọi cho nó,nó bảo là hôm nay nhà có việc." Ngọc trả lời.

Hắn nhíu mày khó chịu,cái con khủng long này lại chạy giông đi đâu phá phách đây?Trong khi đó thân chủ khủng long đang ngồi trong căn phòng bệnh viện nặng mùi ete.Rất chăm chỉ diễn vở con ngoan trò giỏi,làm bài tập cho ngày mai để mẫu thân đại nhân diện kiến.

"Dạo này học hành thế nào?" quái thú lên tiếng.

"Vẫn bình thường ạ!" khủng long trả lời.

"Vậy thì tốt.Đừng để thành tích xa sút."

"Vâng!" nó đáp.

"Nhi này,.." đột nhiên giọng mẹ nó trầm xuống.

Nó quay người lên nhìn bà mẹ đang nằm trên giường nẹp cổ,bó tay,bó chân của mình.Sao đột nhiên giọng nói lại lừa tình như vậy?Chỉ nghe bà ấy nói kiểu này với ông bồ thôi.Nó khẽ rùng mình,nhưng vẫn ngoan ngoãn "Dạ?"

".. Học nhanh rồi đi ngủ đi!Mai còn đi học!" mẹ nó ngập ngừng rồi nói.Nói xong nhắm mắt lại im lặng.

Nó ngồi ngẩng cao đầu nhìn về phía cái thân hình đang nằm trên giường.Trong lòng đột nhiên cảm thấy man mát,bâng khuâng.Có gì đó mẹ nó ko nói ra được.Mà nó cũng hoàn toàn ko muốn nghe những lời sến đó.Nhưng trái tim của nó vẫn cảm thấy dịu dàng.Nó khẽ mỉm cười "Vâng."

9h 45 tối,các bác sĩ đã chuẩn bị tắt đèn.

Nó dải chiếc chiếu cuộn nơi góc nhà xuống sàn sát bên giường mẹ nó,lót thêm 1 chiếc chăn bông mỏng lên rồi nằm xuống đi ngủ.Trong ko gian nặng mùi thuốc khử trùng ấy,nó cứ thao thức mãi ko ngủ được.Giờ trước mặt nó tối đen,ko phân định rõ được cái gì với cái gì,chỉ nghe tiếng mẹ nó thở đều đều ở trên giường.Có vẻ như đã ngủ.Đột nhiên nó thấy cái gối của nó đang rung nhè nhẹ..

Rè.. rè...

Nó rút chiếc điện thoại dưới gối ra.Ko phải chứ?Đại gia.. anh ko thấy ko nghe máy có nghĩa là đang ko muốn nói chuyện à?Nghĩ rồi nó đành miễn cưỡng nghe máy cho xong chuyện.

"A.." chữ "lo" còn chưa kịp phát ra khỏi cuống họng,thì nó đã nghe bên tai giọng thét ầm lên.

"Khủng long,cô đang ở đâu?" hắn bực tức hỏi.Gọi tới mấy chục cuộc cuối cùng cũng nghe máy.

".." Nhi ngập ngừng 1 lúc "Nhà!" rồi mới đáp.

"Xuống cửa đi tôi đang ở trước nhà cô!" hắn nói.

"CÁI GÌ?" Nhi đột nhiên bật dậy la toáng lên.Rồi nó chợt nhận ra mình đang ở đâu,nó vội nhìn liếc nhanh qua giường,hy vọng ko làm bà u già của nó tỉnh giấc.Nhưng rất may mắn mẹ nó vẫn đang ngủ say.Có lẽ khi người ta bị thương thì người ta thường mê man bất tỉnh như vậy đấy.Nó thở ra 1 tiếng nhẹ nhõm,rồi khẽ kéo chăn bước ra ngoài hành lang nói chuyện.

"Tôi ko ra ngoài được đâu!"

“Cái gì?Cô có ra đây ngay cho tôi ko thì bảo?” hắn bực bội.

“Giờ tôi đang bận.Ko ra ngoài được.Anh có đứng ở đó đến sáng mai tôi cũng ko ra được.Thế nên muốn làm gì tùy anh!” nói rồi cô dập máy.Nhanh chóng tắt nguồn,rồi nhẹ nhàng lách cửa vào trong phòng,chui vào chiếc chăn mà cố gắng ngủ.Sáng mai còn phải đi học nữa.

Nhìn màn hình điện thoại hiện “bx khủng long – end call” hắn giận tới run người.Cái con nhỏ này,ta đã phải tới tận đây rồi,còn dám nói ko ra.Hắn bực bội ngồi lên xe rú ga phóng trở về quán bar cùng hội bạn.Trong đầu đang nghĩ tới việc nhất định cho cô ta biết tay vào ngày mai

21. Chương 19

Chương mười chín : Bắt nạt và bị bắt nạt

Có ai đó đã từng nói tình yêu giống như 1 trò cúp bắt,một người trốn còn 1 người thì sẽ tìm.Như vậy mới là sự hấp dẫn của tình yêu.Nếu tình yêu chỉ đơn giản là bạn gặp gỡ,yêu nhau và nhẹ nhàng ở cạnh nhau cũng đủ hạnh phúc,nhìn vào mắt nhau cũng đủ ấm áp,thì điều đó chỉ có trong những quyển sách và tạp chí lá cải.Tinh yêu chẳng bao giờ yên bình như thế cả.Cũng giống như cuộc sống chẳng bao giờ yên ổn hết.

Hiện tại Nhi đang thấy vô cùng,vô cùng ko yên ổn.Lý do.. rất đơn giản,là bởi vì cô đang phải lết cái thân xác của mình,làm công osin trả nợ.

Cố gắng bon chen vào dòng người lũ lượt chen lấn như thời bao cấp trong cái căng tin,cuối cùng cô cũng mua được đồ ăn mang lên cho hắn.Cầm trên tay đồ ăn sáng,nên cái bụng ko ngừng biểu tình,nhưng cô đành ngậm ngùi mà vờ như ko nghe lời than thở của ông nội,mang hàng đi chuyển phát nhanh cho xong còn chuồn.

Tới lớp 12A14,1 nhóm nam sinh đang quây quanh bàn cuối chuyện trò gì đó,nào là ngon nghẻ,nào là chân dài,nào là em này thế nọ.. em này thế kia.. bla bla bla.. xét 1 cách toàn diện thì con gái ngồi với nhau chủ đề chính là nói về con trai,và điều tương tự ngược lại,con trai sẽ nói về con gái.Nhi ngán ngẩm bước vào cái vòng tròn đó,đưa cho cái tên tiêm nhiễm vào đầu mấy mầm non đất nước toàn những tư tưởng về số đo 3 vòng của các thiếu nữ,khuôn mặt cô giống y như người bị lạc giữa sa mạc khô cằn đã mấy ngày ko được uống nước.. nên dùng một từ tã để hình dung.

Hắn ngước mắt lên nhìn cô gương mặt khó coi,cầm lấy đồ ăn cô đưa rồi khẽ nhíu mày.

Chuyển phát xong,Nhi lập tức quay người bước đi,may quá cuối cùng cũng xong rồi.Cái tên biến thái này,có chân ko tự đi mua được,lại bắt ta đi mua.Lúc trong căng tin cô tự nhủ hàng trăm lần,nên cho thêm gì vào đồ ăn của hắn,cuối cùng.. lại chẳng cho gì hết.Nghĩ tới cái dãy số gồm 1 con số 5 đứng đầu sau lưng kéo thêm 1 nhà 7 con số 0 lít nhít.. Người ta nói là nhà đông con nheo nhóc,hóa ra là có ý này.

Thấy osin đang có xu hướng chạy trốn,hắn liền 1 tay kéo áo cô lại.

“Làm gì thế?” Nhi la lên.

“Đi đâu đấy?” hắn nhìn cô hỏi.

“Dĩ nhiên về lớp rồi!” cô đáp.Cái tên biến thái này,từ sáng tới giờ ta chưa có gì bỏ bụng,tâm trạng đang ko tốt rồi.Đừng có mà gây sự nhé.

“Ai bảo cô có thể đi?” hắn hỏi.

Cái.. CÁI GÌ?Đã phải làm osin ko công cho hắn,lại còn phải ngồi hầu ông dùng bữa nữa sao?Này,tôi nợ tiền anh thật đấy,nhưng anh cũng ko phải là thượng đế nhé.Có tay có chân để làm gì hả?Nếu cảm thấy thừa quá để tiểu thư chặt xuống hộ anh nhé?

Hắn mạnh tay kéo cô ngồi xuống ghế cạnh hắn.Bọn đàn em hắn thấy vậy chỉ dám im lặng,biết ý mà chuồn.Tuy rằng đại ca chúng hay cặp kè thật,nhưng chưa bao giờ dẫn con gái lên lớp ngồi cạnh cả.Cho nên mấy cái trường hợp ghế gỗ như thế này,tốt nhất là hiểu sớm mà cút.Đừng trơ mặt đến lúc để bị đuổi.

Nhi nhìn hắn vô cùng tức giận,đợi đàn em hắn đi hết rồi cô mới hỏi “Này,anh đang muốn gì nữa đây?Anh bảo tôi mua đồ ăn sáng cũng mua xong rồi.Giờ tôi về lớp!”

Hắn kéo vụt cổ tay cô xuống làm cho cô ngã nhào ra ghế.Cô còn chưa kịp cự lại,bàn tay hắn đã cứng như thép vòng qua cổ cô.Hắn nhẹ nhàng nói như ko có gì

“Muốn về lớp cũng được thôi,vậy tôi đi cùng cô!” hắn cười.

Miệng Nhi thấy khô khốc.Bị lừa.. bị lừa rồi!!Hôm qua gọi hắn như vậy,cuối cùng vẫn là cô bị lừa.Giờ cô có cảm giác y như mấy cô nữ chính trong phim,sao thấy mình ngu ngốc quá.Lần trước bị hắn đánh thuốc mê,may mà thoát,lần sau hắn xin lỗi mời lên nhà vẫn ngu ngốc theo lên.Đúng là có não chỉ để trong hộp sọ cho đỡ rỗng mà..Mình đúng là quá ngu ngốc đi..

Đột nhiên bác dạ dày của cô lại biểu tình tiếng bác gào thét mới thê thảm làm sao.Hắn đang ăn quay sang nhìn cô,cô chỉ đành chống cằm thở dài,nhìn đi chỗ khác.Cứ tưởng về lớp còn rủ Ngọc xuống căng tin,ai dè giờ bị bắt làm osin cho người ta,phải ngồi để cho người ta dựa.Sao lại có ngày cô trở nên bi thảm thế này.Tất cả là tại 1 nhà nheo nhóc kia.. (T_T)

“Cô đói sao?” hắn nhìn cô hỏi.

Dư thừa.Sàng nào cũng đi học muộn lấy thời gian đâu mà ăn sáng.Làm ơn gọi não bộ của anh trở về dùm tôi.Suy nghĩ chút được ko hả?

“Sao ko ăn gì đi?”

Đã nói rồi mà,động vật đơn bào đúng là động vật đơn bào,làm ơn suy nghĩ giùm tôi,ko phải anh bắt tôi ở đây làm cái ghế tựa cho anh,thì tôi phải nhịn đói thế này à?

“Này,khủng long” hắn nghiêm nghị nhìn cô.Từ nãy tới giờ hỏi ko trả lời.Khủng long kia,cô lại quên ngôn ngữ hiện đại rồi hả.

“Gì?” cô hỏi mặt vẫn nhìn ra ngoài hành lang.

“Tôi muốn ăn mì,xuống mua đi!” hắn thản nhiên.

Lần này,cô quay đầu lại ngay lập tức.NÀY,ko phải chứ?Đại gia.. anh có biết giờ này căng tin đông tới thế nào ko hả?Giờ lại đổi ý ăn mì nóng là sao?Anh có còn muốn ăn gan giời nữa ko hả?Có cần tôi nhảy lên bắt mây xuống cho anh nhấm rượu ko ông nội?

“Còn ko mau đi mua?” hắn nói nghiêm nghị,tay rút ví đưa cho cô.

Đôi mắt đen của Nhi sẫm lại,cái tên này,rõ ràng anh đang lấy việc công trả thù riêng phải ko?Tôi thì đang ngồi chấn an cái dạ dày đói,còn anh thì đang tìm mọi cách để chơi tôi đúng ko?Tức tối cô giật phăng cái ví trong tay hắn,đứng dậy hùng hổ đi xuống căng tin.Vừa đi vừa nguyền rủa,tên khốn đó,sao bao nhiêu người chết hắn ko chết đi?Sét đánh chết,ngã cầu thang chết,tai nạn giao thông chết,nghẹn mà chết.. bao nhiêu tai nạn có thể xảy ra khiến người ta chết bất đắc kì tử,tại sao tới giờ hắn vẫn ngồi trơ trơ ở đóoooooooooooooooooooooooooooooo?

Bon chen mãi cuối cùng cô cũng mua được ly mì nóng mang lên cho hắn,lên tới nơi,cô cảm giác hiện tại cái ly mì có thể chảy ra bất cứ lúc nào vì lửa đang cháy ngùn ngụt ở bàn tay của cô.

Hắn.. trong khi cô vất vả,bon chen trong cái dòng người lũ lượt ấy mua đồ ăn,thì hắn đang rất rất rất thoải mái,ngồi ung dung vắt chân lên đùi,chơi điện tử..Nhi cảm thấy như hai bán cầu não của nó vừa bị nứt thêm 1 rãnh,nghe tới rắc.Cái hộp sọ thì đang muốn nổ ra hàng trăm mảnh.

Nhìn thấy cô,hắn khẽ rời mắt khỏi màn hình, "Sao thế?"

Cô đặt ly mì còn đang bốc khói xuống bàn,cùng với chiếc ví của hắn,quyết định đi về lớp.Nhưng hắn lại nhoài người ra,kéo tay cô lại.

"Đi đâu?"

Nhi giật mạnh tay hắn ra,vô cùng tức giận.Anh thấy tôi chưa đánh anh,nên anh ko biết sợ hả?Cô nghe thấy tiếng còi báo động vang khắp trong đầu,cảnh báo đã tới giới hạn..Đã tới giới hạn.Nếu cái gã đó tiếp tục thì chắc chắn cô sẽ ko ngần ngại gì mà đạp đổ bàn,lao vào đánh hắn.

Nhưng,cuộc sống là đầy bất ngờ,và vô cùng.. vô cùng bất công.. Giờ đây Nhi mới hiểu.Từ xưa tới nay cô cứ nghĩ,đúng mình ko được ông trời ưu ái.Sinh ra có 1 bà mẹ như quái thú đi,cho nên cái thân xác này từ bé tới lớn mới quật khởi thế này.Lại hay gặp xui xẻo.Nhưng ít ra,cũng ko đến nỗi xui tận mạng,hay là rơi xuống tận đáy xã hội để người ta vùi dập..Nhưng hôm nay,cô đã quán triệt rồi.Chắc chắn là ông trời ghét cô lắm..Ko phải cái kiểu ghét bình thường,mà chắc chắn là ghét như kẻ thù giết cha giết mẹ vậy.Nếu ko thì .. tại sao?Tại sao đối xử với cô thế này?

Vừa giật tay hắn ra,vô cùng oai hùng cất bước bước đi,thì .. nhân vật nữ chính thời đại đã xuất hiện.Trên gương mặt tinh anh vẫn là chiếc kính gọng vàng đang lấp lánh lấp lánh nhìn cô.. Ai nói rằng cô là kẻ thứ 3 xen vào hạnh phúc của người khác?Ai nói rằng cô là hồ ly tinh đi hại người?Là kẻ nào?Kẻ nào có mắt mà như mù,có não lại ko dùng để suy nghĩ mà chỉ để tuần hoàn máu như vậy??Rõ ràng cô đang rơi vào lầu xanh,1 bên là tú ông 1 bên là tú bà,rõ ràng cô mới là người bất hạnh đây này..

"Có chuyện gì vậy?" vẫn giọng nói ồm ồm mọi khi,thầy giám thị đáng kính đang nheo mắt,nhìn qua gọng kính Italia trong vắt chăm chú săm soi cô hồ ly tinh.

Nhi khựng lại,cảm thấy chuông báo động tắt cái rụp,bộ não của cô nãy còn đang hùng hổ tranh nhau muốn mở hộp sọ lao ra ngoài,phi thẳng vô mặt cái tên khốn đang ngồi chơi điện tử kia,nay ngoan ngoãn đóng hộp sọ lại,khuôn mặt vô cùng thanh tịnh,đang ngồi thiền tụng kinh niệm phật..Nhi nuốt nước bọt cái ực,nhanh như chớp nở 1 nụ cười ngoan đạo "Dạ,ko có gì đâu thầy!"

Bảo vật quốc gia vẫn ko ngừng săm soi để bới mèo ra bọ,thầy giữ chiếc gọng kính sang bong của mình,nhìn cô bé học sinh từ đầu tới chân,rồi từ chân tới đầu.

Lúc này trong đầu con bé chỉ nghĩ,đúng là tú bà mà,cũng may thầy ko có con chứ nếu ai làm con thầy,em sẽ vô cùng thương tiếc chia buồn cho người đó.Cô khẽ nuốt nước bọt cái ực.

"Tuấn Tú,trò này lại gây chuyện với em hả?" thầy nghiêm nghị ngó vào trong lớp nhìn hắn.

Đấy,đấy.Các học sinh lớp 12A14 nhìn cho rõ nhé,thục nữ thời đại của trường phổ thông Đống Đa đấy,đạp đổ lề thói cũ đấy,giờ đang hỏi ý kiến chồng nhé.Ko phải tớ làm gì đâu!Tình cảm của họ vẫn tốt,rất tốt.Chỉ hận là quá tốt nên tôi mới thê thảm thế này!!

Tuấn Tú đứng dậy khỏi chỗ ngồi,miệng hắn khẽ nở 1 nụ cười,giờ thì khủng long cũng thành mèo con thôi.Hắn tiến tới đứng cạnh con khủng long đang im lặng,một tay khoác lên vai khủng long có vẻ rất thân thiết,khuôn mặt điển trai nở 1 nụ cười rạng rỡ còn sáng hơn cái kính bốn số 9 hắn mang đi hối lộ "Dạ,ko ạ!Bọn em chỉ đang đùa với nhau thôi mà thầy!",hắn nói vô cùng nhẹ nhàng,đầu khẽ cúi xuống ghé sát gần tai Nhi để nói.

Nhi cảm thấy khắp người chạy qua 1 cơn ớn lạnh,người khẽ run run.Thật khủng khiếp.Ai mà thèm đùa với tú ông như anh chứ.Cái tên nhỏ mọn,hèn hạ,ki bo,keo kiệt,khốn nạn,dâm đãng,thủ đoạn,bẩn tính,lười nhác,đàn bà,nham hiểm,xấu xa,...

Bảo vật quốc gia khẽ đơ người nhìn cử chỉ thân mật của 2 đứa học trò,vừa nhìn con bé đang mặt méo xẹo như khỉ ăn ớt,đứng cạnh 1 tên đang nở nụ cười vô cùng sáng chói bên cạnh,ko khỏi so sánh,đúng y như "bông hoa lài cắm bãi cứt trâu" vậy.

Hắn khẽ nhích bàn tay đang khoác vai cô nhẹ nhẹ "Phải ko,người yêu?" nói khẽ.

Giờ này,mặt quốc bảo nước ta hoàn toàn giống như tượng sáp.Lúc này có lẽ nên lập tức mang đi đóng khung cho vào bảo tàng,chắc chắn là thời điểm thích hợp nhất.Bọn học trò thì xì xầm ra chiều thương hại.Thật là 1 cú shock quá lớn,nhất là đối với những người đã lớn tuổi như thầy.Ôi làm sao mà 1 người yếu đuổi chỉ nặng có 80 cân như thầy lại có thể chịu nổi cú shock tâm lý này.Người ta vẫn bảo tình đầu là tình khó quên nhất,và cũng là mối tình đau khổ đẹp đẽ nhất.Giờ đây,có lẽ thầy sẽ phải chia tay tình đầu vĩnh viễn.

Nhi chỉ còn biết lặng lẽ cười và gật đầu.Nghe trong miệng mình đắng ngoét.Thầy,bản sắc thục nữ của thầy đâu rồi?Đáng lý lúc này thầy nên lao vào,đập cốp cho em 1 cái,lên văn phòng cũng được,cùng trời cuối đất cũng được..Thậm trí dẫn đường em tới nhà vệ sinh cũng được luôn.Nhưng sao thầy lại có thể chỉ nhìn mà ko hề phản ứng thế chứ?Thầy là vợ hắn,có quyền lợi và nghĩa vụ được ghen.Thầy, bản tính như con hổ suốt ngày săm soi,bới móc học sinh của thầy đâu rồi?Bản sắc anh hùng chuyên ném đá hội nghị,phá hoại tình yêu lãng mạn của thầy đâu rồi?Hắn đang tuyên chiến với thầy mà..Thầy.. dù về tình về lý mà nói,thầy hoàn toàn có quyền phá vỡ cái mối tình này.. Làm ơn.Xông vào phá đi thầy..

Nhưng kết cục,lần này bảo vật quốc gia chỉ đơn giản e hèm 1 cái,mang theo trái tim tan vỡ vì tình đầu của mình mà lặng lẽ rời khỏi dãy hành lang tầng 3 trong bao nhiêu con mắt thương cảm long lanh của các thiếu nữ.Thầy ấy bị đá quá thê thảm.

Hắn mỉm cười nhìn con khủng long mặt đang cúi gằm,đôi môi cắn chặt bên cạnh mình.Cô nên cám ơn tôi đấy,khủng long ạ.Ko phải nhờ tôi có lẽ cô đã bị lên văn phòng chuẩn bị xét việc đuổi học tới nơi rồi.

Nhưng lúc này,trong đầu con khủng long lại đang nghĩ,thầy sao thầy tàn nhẫn thế?Thà đuổi học em đi còn hơn.Thầy là giám thị,chức trách là bảo vệ nội qui nhà trường,quan tâm học sinh.Tại sao,tại sao chỉ vì có 1 chiếc kính gọng vàng 4 con 9 mà thầy có thể lẳng lặng quay bước ra đi chẳng 1 câu giã từ thế được?Ông trời,ông có nhân tính ko?Bây giờ còn có điều gì gọi là công bằng nữa hả?Tại sao thầy giáo biết học sinh yêu sớm ko ra tay cấm cản còn lẳng lặng mỉm cười như nhân vật nữ cam chịu trong tiểu thuyết tình cảm, "chỉ cần anh hạnh phúc,em chấp nhận ra đi" thế này???Có còn là thiên lý ko hả trời?Có ai cứu tôi với ko?

Kết cục là cái thân tôi ngựa vẫn cứ là cái thân tôi ngựa,kết quả vẫn bị tên khốn đó giữ lại.Càng khốn hơn là,rõ ràng hắn nói muốn ăn mì,kết quả mua lên hắn thản nhiên nói 1 câu "Tôi no rồi!" mà chẳng thèm ngó tới cốc mì lấy 1 lần.Xét 1 cách toàn diện,Nhi bực tức ăn 1 hơi hết cốc mì,nghe mì vào trong bụng mình đang bốc khói xèo xèo trở thành món mì xào vì axit dạ dày của cô đang sôi sục.Cái tên khốn ấy rõ ràng là đang chơi cô.Hắn ngay từ đầu hoàn toàn ko có ý định ăn mì ăn liền.Vậy còn bắt ta mua.Cô bực tức hùng hục ăn cho bõ tức,còn hắn chỉ ngồi cạnh chơi game ko nói lời nào.

"Này,mày làm gì đó?" Ngọc nhìn con bạn thân đang chui xuống gầm bàn ko khỏi thắc mắc.

"Suỵt!Mày cứ làm như ko nhìn thấy tao!" Nhi vẫn đang "anh hùng núp" vừa khom người chốn chui chốn lủi lùi dần xuống bàn cuối lớp rồi chui tọt vào gầm bàn.

"Ngọc,em thấy Nhi đâu ko?"

Ngọc ngước lên,thì ra Hoàng Tuấn Tú đã đến từ lúc nào.Đám học trò 12A9 sau 1 hôm đầu tiên vô cùng bàng hoàng và sửng sốt vì anh chàng hotboy A14 xuất hiện trong lớp mình nay đã trở nên chai lì và lãnh đạm,mệnh ai nấy làm việc và càng vờ như ko thấy cái con bé vừa chui đầu vào cái bàn cuối lớp núp.

"Em.. " Ngọc ngơ ngác nhìn hắn 1 hồi,rồi lại suy nghĩ tới con bạn mình.Nên nói thật hay nên nói dối giúp bạn mình đây?Cuối cùng nó quyết định "Em thấy nó vừa chạy ra ngoài ngay sau khi trống giờ nghỉ!"

Hắn nghe thấy thì hơi nhíu mày.Quả nhiên con khủng long dám chạy trốn.Hắn tức giận xoa cằm,đôi mắt nâu sẫm lại suy nghĩ.Rồi lẳng lặng đi ra khỏi lớp A9,trong đầu đang suy nghĩ nên tìm tên chạy trốn kia ở đâu.

Nhi thở phào nhẹ nhõm chui ra khỏi chỗ núp,cuối cùng thì cũng trốn được khỏi cái tên ôn thần kia.Tên khốn ấy,trả thù vụ hôm qua,mới sáng sớm đã chặn đường,lại còn bắt cô giờ ra chơi phải qua lớp hắn,lý do .. vì 1 nhà nheo nhóc 1 con số 5 cùng 7 con số 0 đang léo réo thi nhau biểu tình..Ôi,Nhi chưa bao giờ nợ

tiền ai.Nhưng người ta vẫn bảo,khi người ta chưa bao giờ măc lỗi lầm,thì khi gây ra lỗi lầm lại là lỗi lớn nhất.Cái này giờ thì hoàn toàn đúng rồi.Thà bình thường cứ vay 1 ít 1 ít,còn hơn 1 lúc cầm cả cục tiền của người ta.Giờ thì,há miệng mắc quai,phải giúp hắn thắng cược..

"Mày lại cãi nhau với ổng hả?" Ngọc nhìn con bạn khuôn mặt dãn ra đang vô cùng thỏa mãn nằm gục trên bàn.

"Hmm.. đại loại vậy!" Nhi cũng chẳng biết nên giải thích thế nào.Nói là nó cực kỳ cực kỳ ghét phải giáp mặt cái tên đó?Ko được Ngọc sẽ hỏi thế sao còn yêu nhau.Nói là hắn ta hành hạ nó nên tốt nhất là nó trốn đi?Thế nào bạn nó cũng ko tin là làm sao hắn có thể hành hạ được nó..Rốt cuộc rõ ràng là khó giải thích.Thôi thì tốt nhất ậm ừ cho qua chuyện.

"Này,hai người làm gì mới yêu nhau có vài ngày mà đã cãi nhau thế?Hôm qua ông ấy ko tìm được mày nên bực mình lắm đấy!"

"Hôm qua?" Nhi tự hỏi,nhìn con bạn thân "Sao mày biết?"

"Tối qua tao có qua chỗ các ông ấy ngồi!" Ngọc trả lời.

Nhi đột nhiên đôi mắt đen sáng lấp lánh,nheo lại vẻ gian tà "Đi với ai?"

Ngọc bối rối quay mặt đi ko trả lời.Rõ ràng con nhỏ này đầu óc quá nhanh đi,nó còn chưa kịp suy nghĩ gì,thì vấn đề trọng điểm đã bị nó khai quật cả rồi.

Nhi nhanh như chớp đôi tay bá cổ con bạn thân đang lẳng tránh vấn đề bắt nó nhìn nhận sự thật,đôi mắt đen láy lộ vẻ thích thú. "Khai mau!Có gì giấu giếm hả?"

"Làm gì có!" Ngọc đáp lại vẻ bối rối.

"Lại còn ko?Cái mặt rõ ràng có chuyện!Nói, thì tao còn cho mày hưởng khoan hồng!"

"Ko nói đâu!" Ngọc chống cự đến cùng.

Đôi mắt đen của Nhi nheo lại,sáng lên vô cùng gian tà.Nó bắt đầu chiến dịch hành hạ công kích,tra tấn dã man,tàn nhẫn lạnh lùng với con bạn thân.Chiêu thức nó sử dụng chính là .. cù.

"Có nói ko?" nó hỏi lại.

"Ko!.. haha.. haha.. tha cho tao!" Ngọc cố gắng dẫy dụa,nhưng vẫn ko thoát khỏi gọng kìm của nó.

"Có nói ko?" Nhi tiếp tục hành hạ con bạn ko thương tiếc,đôi mắt đen láy gian xảo giống y như mấy tên dê già nhìn thấy cừu non.

"Ko.. buông ra.. tha cho tao.. " Ngọc vẫn cười ngặt ngẽo cố gắng giẫy dụa.

"Ko nói còn lâu tao mới tha!" nó vô cùng lạnh lùng.

"Được rồi.. được rồi.. tao nói.. tao nói.. tha cho tao!" Ngọc ko thể chịu nổi kiểu tra tấn dã man của nó nữa,đành phải cam chịu.

"Vậy còn ko mau nói!" nó gian tà nhìn con bạn thân,lúc này mới chịu ngừng tra tấn.

"Thật ra hôm qua tao .."

Rầm..

Câu nói của Ngọc còn chưa tới được trọng tâm thì đã bị 1 kẻ đáng lý ra ko nên xuất hiện ở đây phá bĩnh.Nhi bực bội nhìn lên cái kẻ phá rối chuyện của nó vô cùng bực bội.Nhưng chỉ 1 giây sau khi nhìn rõ mặt kẻ đó,miệng nó liền há hốc.Ko phải xui vậy chứ?

"Trần Hiểu Nhi,có vẻ vui quá nhỉ?" hắn khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng có lẽ do chạy đang nhìn cô vô cùng tức giận.

Nó nuốt nước bọt cái ực.Cái tên động vật đơn bào này lại xuất hiện rồi.Đúng là dai như đỉa đói mà.Này ko phải mới giờ ra chơi anh đã ăn no rồi à?Sao còn bám theo tôi làm cái gì hả?

Cô nhíu mặt nhìn hắn vô cùng khó chịu.Ngọc thấy ko khí có vẻ căng thẳng kì lạ,đành nuốt nước bọt cái ực,tìm cách chuồn khỏi trận chiến của 2 vợ chồng nhà này ngay lập tức thì tốt hơn.

"Ra ngoài nói chuyện 1 chút!" hắn cố giữ bình tĩnh nói 1 cách miễn cưỡng.

Nhi bĩu môi,đôi mắt đen nheo lại khó chịu "Ko!"

"Người yêu,anh có chuyện cần nói,chúng ta ra ngoài được chứ?" hắn cố gắng kìm chế cơn giận giữ,gắng mỉm cười.

"Ko!" Nhi trả lời hoàn toàn ko đắn đo.Tôi đâu phải ngu tới độ lại đi làm osin cho anh.Bị anh hại cả ngày nay còn chưa đủ thảm à?Sáng sớm đã chặn đường,còn bắt tôi đi mua đồ ăn sáng,lại còn dùng tôi để đá bay mối tình trung học trong sáng đi nữa.Này,anh có biết đấy là tác phẩm tâm đắc của tôi ko hả?Dám dùng tác giả để hủy hoại tác phẩm của chính mình.Đúng là đồ khốn mà.

Hắn tới giờ đã hết kiên nhẫn.Nghĩ cho kĩ lại,mang tiếng yêu nhau,tại sao hắn hoàn toàn ko có cảm giác cô ta là người yêu hắn gì hết?Cô ta chưa bao giờ gọi điện thoại cho hắn trước.Ko bao giờ tới tìm hắn nếu hắn ko tìm cô trước.Ko bao giờ ngoan ngoãn nghe lời,ko bao giờ tỏ ra quan tâm dù chỉ 1 chút.Thậm trí cô còn tìm mọi cách trốn cho bằng được.Nắm tay cũng ko có,ôm nhau cũng ko,hôn thì lại càng là chuyện viễn tưởng.Vậy gọi là 2 người yêu nhau sao?Cứ thế này chắc chắn là hắn sẽ sớm bị vạch mặt thôi.

"Thật ko đi?" hắn nhíu mày nhìn cô.

"Chắc chắn ko đi!" cô kiên quyết khẳng định.

Hắn kéo vụt cô đứng dậy khỏi ghế,cúi xuống vác cô lên vai như vác 1 con heo nái,lẳng lặng bước ra khỏi lớp trong con mắt kinh hãi kèm hoảng loạn của những con người lớp 12A9.Đây phải gọi là hành động quá lãng mạn,quá nam tính, hay phải nói cái kẻ vừa hành động kia hoàn toàn ko sợ chết đây?

"Thả tôi ra!!" cô gào thét vung tay vung chân cố thoát khỏi hắn.

"Im lặng!" hắn lạnh băng.Hiện tại hắn đang vô cùng bực bội.Tại sao ư?Giờ 5 phút cô ta trốn biệt tăm,kết cục là hắn đi tìm xem rốt cuộc con khủng long dám trốn ở đâu.Chen lấn vào căng tin,hành lang,sân trường,sân sau,thậm trí nhà vệ sinh hắn cũng lượn lờ qua.Kết quả vẫn ko tìm thấy cô ta đâu.Hắn đột nhiên thấy lo lắng,ko phải lên phòng y tế chứ?Chạy ra y tế,thì lại bị mấy em quây lại hỏi chuyện.Kết quả sau 1 hồi lượn quanh trường vẫn ko thấy cô ta đâu.Đến khi lên lớp cô ta thì lại thấy cô ta đang ngồi đùa giỡn vô cùng vui vẻ.Thử hỏi làm sao ko tức cho được.

"Au.." bị ném phịch xuống đất Nhi ê ẩm cả người.Cái tên này,hôm nay làm sao đây?Tôi mới là người đáng nổi cáu chứ?Anh hành tôi từ sáng tới giờ chưa đủ hả.Mà sao lần nào hắn cũng thích chui vào cái phòng thể chất này nhỉ?Vừa bụi bặm vừa chẳng có gì thú vị hết.

"Này,rốt cuộc là cô có hiểu cô đang là bạn gái tôi ko hả?" hắn bực bội gắt lên.

"Hả?" cô nhìn hắn ko tin được tự dưng nổi điên cái gì đây?Anh lại ko phải phụ nữ thời kì tiền mãn kinh như mẹ tôi,đột nhiên lên cơn gì đây?Có thai nên khó tính chắc chắn ko phải rồi?Dấu hiệu của tuổi dậy thì à?Nhưng hắn ta.. giờ mà còn dậy thì gì nữa?Èo mới nghĩ thôi đã thấy mún ói rồi..

"Tập trung vào tôi đang nói với cô đấy!" hắn thấy cô hoàn toàn ko bận tâm lời hắn nói vẫn đang tiếp tục phủi bụi bám vào quần áo.

"Này,anh mắc cái chứng gì thế hả?" cô nhìn hắn nhăn nhó,đang nổi điên với ai thế hả?

"Tôi đã nói giờ 5 phút cô phải qua lớp tôi.Ko phải sao?"

"Này,anh ko thấy quá đáng sao?Tại sao cứ bắt tôi phải qua lớp anh?" cô cự lại.

"Khủng long,cô có biết là chúng ta đang hẹn hò ko thế?" hắn hỏi.Cuối cùng thì cô ta có biết cái gì là hẹn hò ko?Cô ta ko hề quan tâm tới hắn,dấu hiệu phản kháng luôn luôn rõ ràng.Cuối cùng thì có khác gì ko hẹn hò.Thế này chẳng sớm thì muộn cô ta với hắn cũng lộ tẩy thôi.

"Tôi biết nhưng có liên quan gì tôi phải qua lớp anh mỗi giờ 5 phút hay giờ ra chơi?" cô nhìn hắn ko tin được.

Hắn lấy tay nhéo mũi cô 1 cái,cái con nhóc này "Này cô bao nhiêu tuổi rồi hả?Dĩ nhiên hẹn hò có nghĩa là luôn luôn ở cạnh nhau rồi!"

"Liên quan gì tới việc tôi phải tìm anh?" cô vẫn cứ hỏi.

"Này cô ko biết hẹn hò là gì đúng ko?" hắn nhìn cô nhíu mày.

"Dĩ nhiên là biết rồi.Từ nhỏ tôi đã xem phim Hàn Quốc rồi,làm sao ko biết thế nào là hẹn hò chứ!" cô tự tin nói.

"Vậy cũng tính?" hắn nhìn cô ko tin được.

"Sao lại ko?" đôi mắt đen láy của cô mở to nhìn hắn bực bội.Cuối cùng thì hắn ta muốn cô cùng diễn trò với hắn đúng ko?

Hắn thở dài.Thảm rồi thảm rồi.Cuối cùng hắn vừa bỏ ra 50 triệu để thuê 1 đứa con gái hoàn toàn chẳng có tí khái niệm nào về chuyện yêu đương và hẹn hò.Cứ thế này thì hắn sớm bị lật tẩy cho xem.Tối qua Duy đã bóng gió nói với hắn về chuyện bạn gái cậu đâu rồi.Cứ nghĩ là việc vô cùng đơn giản,thậm trí có thể hành hạ cô ta,cuối cùng vẫn là hắn phải làm mọi chuyện.

"Từ giờ trở đi,bất cứ điều gì tôi nói cô phải làm.Nghe rõ chưa?" hắn ra lệnh.

"Tại sao tôi phải nghe anh?" cô nhíu mày nhìn hắn như nhìn tên biến thái.

"50 triệu." hắn lạnh băng nhìn cô tức giận.

Nhi thở dài,tiu ngỉu.Lại lôi 1 nhà nheo nhóc ra dọa nó.Nhưng quả thật rất có tác dụng.Đang vô cùng chán nản vì lũ con nheo nhóc đang vây quanh mình,thì bỗng hồi trống vào lớp như thức tỉnh nó.Chúa ơi,giờ này là giờ lý.Ko phải chứ?Nó mà vào lớp muộn thì thế nào cái mạng của nó cũng đừng hòng được yên ổn.Mới nghĩ tới đây nó đã thấy cổ họng mình khan đặc,cơ thể đau nhừ.Mới nghĩ tới mấy đòn sát thủ của cô Mai là nó cả người đã bải hoải,chân tay ko còn sức.Rơi vào trạng thái vô cùng hoảng loạn.

"Tôi lên lớp đây!" nó đứng dậy ngay lập tức.Phải chạy thật nhanh may ra nó có thể dùng thân thủ nhanh nhẹn bù lại với sức mạnh to lớn của đại đô vật.

"Đi đâu,tôi còn chưa nói xong!" hắn vẫn chưa hết bực bội.

"Lên lớp.Anh muốn nói gì thì sau hãy nói,giờ tôi ko đi thì tôi chết chắc." Nói rồi cô nhanh chân mà chạy thục mạng về lớp.

Hắn nhíu mày nhìn theo.Đó đó,cái thái độ lại hoàn toàn chẳng có chút hợp tác nào cả.Đến lúc bị lộ tẩy là tôi chịu thiệt chứ đâu phải là cô.ĐÚng là việc thiên hạ nên cô ta chẳng lo lắng tí nào.Cứ chờ đó mà xem,người ta bảo "dạy con từ thủa còn thơ,dạy vợ từ thủa bơ vơ mới về",tôi mà lại ko dạy được cô à.

Nhi dù đã cố hết sức lao thật nhanh về lớp nhưng kết cục là,sức người thường ko thể bì kịp với sức mạnh dẻo dai,vạn vỡ của Mai "đô" vật lý,kết cục vẫn là bị bắt tại trận.

Nhìn ánh mắt nảy lửa của Mai đô vật,Nhi chắc chắn quả này tiêu thật rồi.Người ta vẫn bảo tâm lý thi đấu đối với mỗi đấu sĩ rất quan trọng,quyết định phần lớn phong độ thi đấu của đấu sĩ trong trận đấu đó.Theo tín hiệu mà não phải của cô thu thập được cộng với những tính toán sơ bộ của não trái dựa theo những số liệu đã được thống kê từ xưa tới nay của đối thủ thì tỉ lệ ra đòn hiểm của "vật" lý hôm nay là 101%,cho nên dù muốn hay ko muốn,thì chắc chắn cô ko gẫy 1 cái xương sườn trong trận này là ít.Nuốt nước bọt,cô khẽ cười 1 cái thật ngoan đạo.

"Thưa cô em vào lớp!"

Một tiếng rắc kinh hãi báo hiệu trận chiến sắp diễn ra,Nhi nuốt nước bọt cái ực.Đối thủ của cô đang vô cùng thịnh nộ nhìn cô y chang con bò tót nhìn thấy màu đỏ,chỉ nhìn thôi đã hăng máu mà muốn xông vào.Quả nhiên cô ko ngần ngại mà xông vào nó thật,tung 1 đòn 450 splash khiến nó đau đớn mà chỉ có thể cắn chặt răng khóc.

"Cô giỏi nhỉ,bây giờ là tiết 5 mà cũng đến muộn được!"

Tiêu,tiêu rồi.Sát khí lên tới 500% ko phải là hôm qua cô vừa gây lộn với chồng chứ.Hix hix đúng là ông trời ko thương mình chút nào mà.Vẫn biết là mình sinh ra phải giờ xấu nhưng có cần xấu tới vậy ko?Tất cả là tại tên chết tiệt kia hại mình.Hẹn với chả hò,muốn thì hắn đi tìm đại ai mà hẹn hò,ta đâu có rảnh như vậy.Tất cả là tại hắn ta hết.Tên khốn ta có thù oán gì với ngươi hả?

"Ra góc lớp đứng cho tôi!" Mai đô "vật" vật thêm 1 đòn.

Nhi chỉ còn biết khóc thầm lủi thủi chiu vào trong xó,nước mắt thì lưng tròng.Cái số tôi đòi.Cuối cùng lại phải đứng góc như mấy ông già biến thái gây mất vệ sinh công cộng thế này.Sao số tôi khổ quá vậy trời.

Nhưng tiết mục đâu có dừng ở đó,có vẻ đối thủ vẫn chưa được trút hết giận nên còn bồi thêm cô 1 cú Diving shoulder block làm cho quai hàm của con nhỏ suýt thì vỡ vụn.

"À bây giờ cô giỏi rồi đứng góc thì ko cần ghi chép bài vở đúng ko?"

Nhi nuốt nước bọt cái ực,đôi mắt đen nhíu lại như con mèo vừa được vớt ra khỏi nước.Cô ơi,sao cứ xài em như cái bao cát vậy?Hic người em thì mong manh thế này,tính từ nãy tới giờ lực tác động lên em đủ lớn tới mức làm sập 1 cái bàn rồi chứ chẳng chơi.Cô ơi,làm ơn tha mạng cho em.

Lủi thủi đi về chỗ,lấy sách vở lại mang ra góc,vừa đứng chép bài 1 cách khó nhọc,trong đầu nó ko khỏi thầm nguyền rủa,cái tên khốn đó,tất cả là tại tên khốn đó.Ko thì ta đâu phải khốn khổ lận đận thế này.Bao nhiêu uất hận trong lòng cứ thế dâng trào,lúc này thật sự bộ não của cô đang muốn mở hộp sọ ra,cầm 1 khối C5 cột quanh người chạy 1 mạch tới lớp 12A14 đánh bom cảm tử.Nhưng nghĩ lại,bộ não cô quan trọng thế nào,tuyệt đối ko được.

Cuối cùng 45 phút cực hình cũng chậm chạp như con rùa già trôi qua,Nhi cảm thấy bả vai nhức nhối vì phải đứng mà viết,đôi chân cũng tê ran.Chuông vừa reo hết giờ nó đã như thoát được gánh nặng,nhưng vẫn ko dám hò reo câu nào vì đã bị 1 cái liếc sát khí đằng đằng của cô giáo đáng kính trên bục giảng.Nó đành nghẹn ngào nuốt trọn niềm vui vào giữ lại cho bản thân,đợi chờ cho tới khi cái bóng dáng kiêu sa kia biến mất mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ko sao chứ?" Ngọc nhìn con bạn thân đang bóp bóp chân ái ngại.

"Mày thử nói xem?Đã bị đứng phạt,còn phải chép bài..Vai mỏi chân mỏi,đến mắt tao cũng sắp biểu tình rồi." Nhi than thở.

"Ai bảo mày vào muộn!" Ngọc lắc đầu thương tiếc.

"Tao có muốn đâu,tất cả là tại tên khốn kia!" đang vào cao trào nỗi uất hận trong lòng cần trút bầu tâm sự thì một âm thanh zè zè từ cái loa phát thanh của trường cắt ngang sự sung sướng của nó lại.

"Yêu cầu học sinh Trần Hiểu Nhi tới ngay lớp 12A14 thầy giám thị đang tìm!"

Cái .. cái gì?Ko phải chứ?Bảo vật quốc gia tìm nó?Chuyện gì đây?Suy nghĩ 1 lúc đôi mắt đen của nó đột nhiên sáng ngời.Ôi thầy đúng là quá vĩ đại.Thật là đáng tôn kính,thần tượng của lòng em.Đúng là người tiểu nhân chân chính,thì ra thầy ko phản ứng ngay khi hắn ta khiêu chiến là để về ủ mưu tính kế,giờ mới gọi riêng bọn em ra xử lý.Quá nham hiểm,quá xấu xa,quá tinh tế.. Ôi thầy giáo vĩ đại.Đúng rồi.Phá đi thầy,bất kể thầy dùng C5,bộc thép,rocket,hay shortgun,thậm trí dao phay mã tấu,cái gì cũng được,cứ đan tâm 1 tay chặt đứt mối tình này đi.Ha ha ha Hoàng Tuấn Tú anh đừng tưởng giá vàng tăng thì anh muốn làm gì thì làm.

"Thôi tao đi đây!" nó mỉm cười nhanh nhảu xách cặp chạy về cuối hành lang đợi chờ tin tốt lành.Trong đầu nó đang suy nghĩ,nên làm gì nhỉ.KHi tình yêu bị cấm cản,dĩ nhiên là nó ko thể nào cười vui sướng được,chắc chắn thằng cha đó sẽ lại lôi 50 triệu ra dọa nó,cho nên cứ phải giả mèo khóc chuột mới được.Giống mấy diễn viên nữ chính,cứ khóc lóc thảm thiết,rồi sau đó viện vào cớ chúng ta ko nên gặp nhau thì hơn.Thế là rũ được hắn cái rụp.Hahahaha.. Mình có nên chuẩn bị thêm thuốc nhỏ mắt ko nhỉ?Nó tự hỏi.

Thế nhưng mà,người tính ko bao giờ bằng trời tính..Cái suy nghĩ giả vờ khóc lóc thương cảm mối tình khó chia xa của nó,giờ đây ko cần tới công cụ hỗ trợ cũng được nó diễn đạt 1 cách vô cùng hoàn hảo.

HOÀNG TUẤN TÚ.. anh cố tình phải ko?

Nó cứ tưởng rằng bảo vật quốc gia vì tình yêu đầu của mình,gọi nó lại giống mấy nữ chính ủy mị trong phim để nói "anh ấy là của tôi,chị hãy rời xa anh ấy đi!".Và nó chắc chắn sẽ vô cùng,vô cùng cảm kích mà bắt tay thầy 1 cách vồn vã "Vâng,vô cùng cám ơn thầy vì đã tới cứu em.Chúc 2 người hạnh phúc!".Ôi mới lãng mạn làm sao,cảm động làm sao.Đấy gọi là tình người.Đấy gọi là đạo lý.Nhưng mà .. bây giờ là sao chứ?Đạo lý cái gì chứ?Rõ ràng là đang ỷ thế tú bà bắt nạt nó mà.

Cái gì mà có người nói em xả rác ra lớp 12A14,rõ ràng là chồng thầy mách lẻo chứ chẳng có ai rảnh rỗi mà nói hết á.Mà hơn nữa,em có học ở cái lớp chết tiệt này đâu mà xả rác chứ?Thầy nói có đạo lý chút được ko?Cho nên em phải dọn vệ sinh lớp học?Cái gì?Nếu thế mỗi tháng em đóng tiền vệ sinh cho trường làm gì chứ??

Nhưng mà cơn tức giận của con khủng long ko dừng ở đó,vào trong lớp 12A14 nó cảm thấy cực kỳ,cực kỳ,cực kỳ hối hận tại sao ko để não bộ của nó dùng C5 đánh bom cảm tử cái lớp này vào tiết 5 đi.Trong lớp bất cứ góc nào cũng có rác.Giấy báo,vỏ kẹo,bim bim,túi nước.. cứ y như bãi rác của trường được tập kết ở đây vậy.Thậm trí có những tờ giấy vở hoàn toàn chưa viết chữ nào nhưng cũng được người ta thuận tay vo tròn ném xuống sàn chờ người đến dọn.. Rõ ràng.. rõ ràng là hắn ta đang vẽ việc ra cho cô làm đây mà.Cái tên khốn chỉ biết gây sự này,dạo này cô nể tình 1 nhà nheo nhóc con mọn lẽo đẽo theo cô mà tha cho hắn,nên hắn càng được nước làm tới phải ko?Còn cái lũ con nhà giàu trong cái lớp này nữa,hết việc rồi ko có việc gì làm nên kiến thiết việc cho người khác phải ko?Người ta bảo các nhà tư bản đầu tư vốn để kiến thiết việc làm nâng cao cuộc sống người dân,nhưng cái này gọi là phá hoại,phá hoại đấy biết ko hả?

Tuy vô cùng bất mãn nhưng cô cũng đành ngậm ngùi,dọn cho nhanh để còn về,cô còn phải vào viện nữa.Cho nên vẫn bắt tay vào việc.Đúng thật là cái lũ nhà giàu chết tiệt,nào lon coca,nào vỏ bim bim vừa mới ra,cô còn chưa ăn thử vị này,nào là vỏ kẹo,điên nhất là lại còn có tên khốn nào ăn hạt hướng dương vứt vỏ đầy sàn.. Các thiếu gia,tiểu thư các người tích đức chút đi được ko?Có ăn thì cũng gói gọn vào chứ.Có cần góc này vứt 1 ít,góc kia thêm 1 ít ko?Sau tới cả nửa tiếng đồng hồ loay hoay,cuối cùng cô cũng tập kết được hết rác vào 1 cái túi nilong thật lớn,thở phào nhẹ nhõm Nhi thả mình ngồi xuống ghế bàn cuối nghỉ ngơi 1 chút.Cả đêm qua ngủ trong bệnh viện,trằn chọc mãi ko vào giấc,gần sáng đang lơ mơ thì lại nghe mẹ cô rên vì hết thuốc tê.Thế là lại cuống cuồng đi gọi bác sĩ.Kết quả là cả tối cô ngủ được có 1 chút,giờ sau 1 tiết học vừa phải đứng vừa ghi bài,lại còn phải giúp nhà trường lao động công ích dọn cái bãi rác này,nhất là sau trận đấu thảm hại với giáo viên "vật" lý,Nhi hoàn toàn ko còn chút sức lực nào.

Nó cảm thấy người nó nặng nề,vai mỏi nhừ,chân cũng chẳng còn sức,đôi mắt cũng nặng trĩu.Thế là ko biết từ lúc nào,xung quanh đột nhiên tối om.Nó dựa đầu vào tường ngủ ngon lành.

Hắn lấp ló ngoài cửa quan sát nó từ đầu đến cuối,trong lòng có chút mát lòng mát dạ vì đã dậy dỗ được con khủng long 1 bài học.Lại thấy con khủng long đột nhiên ngồi ngủ ngon lành,hắn đợi 5 phút,10 phút vẫn hoàn toàn ko có động tĩnh.Hắn đánh liều đi vào lớp,cố gắng nhón chân thật khẽ sợ cô ta sẽ tỉnh dậy.

Trong chiếc bàn cuối cùng,trên mặt bàn là 1 túi nilong to toàn rác là rác,đôi bàn tay nhỏ cầm hờ chiếc túi,cả người dựa hoàn toàn vào tường.Đôi mắt đen của cô khép lại,đầu cô hơi nghiêng sang trái,đôi môi hồng mở nhỏ nhỏ,thi thoảng lại khẽ chuyển động nhẹ nhẹ theo từng hơi thở.Tóc mái lòa xòa xuống che lấy cặp lông mày đen,mái tóc buộc cao bị tường ép chặt lại.Ánh nắng mùi xuân dịu dàng ánh lên trên mặt bàn phản chiếu chút sáng lên gương mặt cô thiếu nữ đang ngủ.Hắn khẽ dừng lại,nghe trong lòng có chút xao động.Khi cô ta ngủ thật sự trong rất hiền lành,hắn đã nhìn cô ta ngủ 2 lần,nhưng mỗi lần như vậy hầu như làm hắn quên mất tiêu cô ta hung dữ thế nào.Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó,hắn rút điện thoại ra,chụp 1 bức ảnh.Ngồi xuống ghế nhìn vào gương mặt đang ngủ say kia,cô ta vẫn chưa tỉnh lại,hắn lại gần hơn và

.. Tách..

Nhìn vào màn hình điện thoai bức ảnh mới chụp hắn tỏ ra khá hài lòng,đôi khi hắn nghĩ nếu lúc nào cô ta cũng ngoan ngoãn như lúc cô ta ngủ,thì hắn sẽ ko phải lo lắng nữa rồi.Một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng lan trong ko gian.Hắn cũng dãn người ra thoải mái.Đôi khi cứ như vậy thôi là được rồi.Nhưng mong đợi thì mãi là mong đợi..

Rè.. rè..

Hắn nghe tiếng động như tiếng rung điện thoại,cái người đang ngủ cạnh hắn vừa cử động.Hắn đột nhiên lúng túng như vừa làm điều gì sai trái liền lùi về sát phía ngoài ghế tránh xa cô ra 1 chút.

Nhi cảm thấy chiếc điện thoại đang rung trong túi quần,chợt bừng tỉnh giấc,còn đang lơ mơ ko biết đây là đâu,đột nhiên cô thấy bên cạnh có người,bất chợt cảnh giác cao độ nhìn hắn trơ trơ.Cái tên khốn này đến đây xem thành quả đúng ko?Nhưng hắn cứ để sau xử lý cũng được.Trước hết,cứ nghe điện thoại cái đã.

"Alo?" nó nghe điện thoại.Đầu dây bên kia vang lên 1 giọng đàn ông,"Tôi đến ngay!" sau khi nghe xong nó lập tức đứng bật dậy,lao như bay xuống cầu thang.Hắn hoàn toàn ko hiểu gì hết,nhưng theo quán tính cũng chạy theo con nhỏ mà ko biết vì sao.

"Này cô đi đâu đó?" hắn gọi với theo.

Cô ko nói gì chỉ băng băng lao đi.Đôi mắt đen láy sáng rực lên ánh vẻ cương nghị,bàn chân cô bước những bước vững vàng.Hắn tự hỏi cô ta vừa nghe điện thoại của ai khiến thái độ của cô ta thay đổi nhanh như vậy.

"Này,tôi đang hỏi cô đấy!" hắn lại gọi cô,nhưng cô vẫn hoàn toàn im lặng ko trả lời.

"Khủng long,đang gọi cô đấy!" hắn tiến tới kéo tay lại.

"Buông ra!" cô giật mạnh tay ra khiến hắn hơi ngã ra sau.Khuôn mặt tức giận nhìn hắn vô cùng khó chịu.

"Cô đứng lại đó!" hắn lại níu mạnh tay cô lại,lần này dứt khoát ko buông cho tới khi cô trả lời hắn chuyện gì đang xảy ra.

"Này,cuối cùng anh cần gì đây đại ca?" cô bực bội nhìn bàn tay đang bị giữ chặt ko cho cô đi.Bao nhiêu tức giận trong người trào dâng ko kìm chế.

"Cô định đi đâu?" hắn hỏi.

"Tôi có việc gấp,giờ buông ra được chưa?" cô hỏi nhìn hắn tức tối.

"Nói rõ rồi tôi cho cô đi!" hắn cương quyết ko buông.Ko rõ là do tính tò mò trong hắn bộc phát,hay do rõ ràng hắn nghe thấy tiếng đàn ông trong điện thoại,rồi cô lại lập tức ngoan ngoãn đứng dậy chạy đi.Hắn ko rõ là hắn bực bội vì điều gì.Nhưng hắn muốn biết cô đang chạy đi vì lý do gì.

Đôi mắt đen láy của cô sáng hơn bao giờ hết,đôi môi cô cắn lại,đôi lông mày đen láy chau lại tức giận. "Buông tôi ra!" cô nói giọng đanh lại.

"Nói rõ đã!" trái tim của hắn nóng lên,bực bội.Hắn cũng ko biết sao mình lại ấu trĩ thế này.Rõ ràng là một cuộc điện thoại,đột nhiên lại khiến hắn bứt rứt ko yên.Những cô bạn gái trước đây của cậu,cũng vẫn luôn nhận những cú điện thoại có giọng đàn ông,rồi sau khi họ cúp máy họ luôn luôn cười và nói những lý do là bố em,là anh trai em vân vân và mây mây.. những lúc ấy hắn lại tự hỏi,tại sao lại phải nói với hắn?Các cô thật phiền phức.Nhưng hiện tại khi cô gái này hoàn toàn ko giải thích lại khiến cho hắn vô cùng bận tâm.

"Đã nói là buông ra cơ mà!!" cô quát lớn tức giận.Cái tên biến thái này,tôi ko có nhiều thời gian cậu còn chặn đường.Khốn thật.Tới đây tôi chẳng cần biết 1 nhà nheo nhóc con mọn tôi mượn cậu là bao nhiêu,cậu chết đi.

Rầm..

"Á.." Tuấn Tú bàn chân đau buốt như các ngón chân đều bị nứt toàn bộ.Con khủng long bạo chúa,đúng là nặng tới mấy tấn mà,cô ta.. cô ta thật là quá tàn nhẫn đi.Tôi có thể bị què đấy.

Mặc kệ cho kẻ bị hại đứng ôm chân đau đớn,Nhi vụt chạy đi.

"Đứng lại!Khủng long,đứng lại ngay cho tôi!" anh chàng điển trai vừa ôm chân nhảy lò cò,vừa bực tức nhìn con bé đang chạy đi.Nhưng rồi đột nhiên cô ta quay lại.Đôi mắt nâu của Tuấn Tú mở tròn to.Ko phải đột nhiên nghe lời vậy chứ?

Nhi quay người lại,đứng cạnh hắn,đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh,đôi môi cong lên bực bội.Cô liền dúi vào tay cái tên động vật đơn bào cái túi rác nilong to tướng cô quen tay mang đi.

"Cái gì?" hắn ko tin được cái túi nilong đang trong tay mình nhìn cô.

"Vứt hộ tôi!" cô nói,đang định bỏ đi,cuối cùng cô quay lại,đạp thêm cho hắn 1 cái vào chân còn lại.Rồi mới an tâm bỏ đi.

“KHỦng LONg.. Cô đứng lại đây cho tôi..Con KHỦNG LONG KIAAAAA!” anh bực bội hét lên nhìn theo con khủng long đang lao như bay qua cổng trường.

Nhi chạy dọc theo hành lang vội vã,cô có va vào 1 người nào đó,nhưng do vội vàng cô chỉ kịp nói xin lỗi qua loa rồi chạy như bay tới dãy phòng bệnh trên tầng 3.Trong phòng đang có 1 người đàn ông mặc áo blue trắng đứng cạnh cô y tá nói chuyện gì đó.

“Bác sĩ có chuyện gì vậy à?” Nhi lo lắng hỏi,mắt vội vàng đưa tới phía giường bệnh.

“À cũng ko có gì,chỉ là vết thương của mẹ cháu bị vỡ ra,nên chúng tôi vừa phải khâu lại.Nhưng giờ thì ko có gì rồi!”

“Da?Làm sao mà vết thương lại nứt được ạ?” Nhi tròn mắt,1 người chỉ nằm 1 chỗ ngay đơ như khúc gỗ cuối cùng là bị làm sao lại nứt vết thương?

Khuôn mặt của vị bác sĩ có chút kì quái,ông ta nhìn quái thú 1 cái rồi khẽ mỉm cười “Tôi biết là hơi khó chịu nếu ko được sinh hoạt như bình thường nhưng mà hiện tại giữ gìn sức khỏe là trên hết.” Nói rồi ông khẽ cười rồi chào tạm biệt cô rồi đi ra ngoài.

Nhi đơ mặt nhìn bà mẹ già tiền mãn kinh của mình,rốt cuộc cái sinh hoạt bình thường của bà ta là gì mà có tác dụng ghê gớm như vậy?Trong tích tắc,các nơ ron thần kinh trong bộ não bao năm xem truyện tranh ngôn tình,tiểu thuyết người lớn,thêm mấy năm vật lộn cùng bọn con trai xem phim nóng của các sao.. lẽ nào..Nó quay lại nhìn bà mẹ độc thân của mình như nhìn quái vật “Sáng nay ông ta có ở đây ko?”

Mẹ nó hai má đỏ lừ,khẽ ho 1 tiếng “Hỏi làm gì?”

Nó nhíu mày thờ dài.Ko phải chứ?Mẹ còn đang bó cổ bó tay bó chân,con ko cần biết là thời kì sung mãn của mẹ hay của ông ta,mấy cái thời kì chết tiệt ấy bỏ vào sọt rác đi.Nhưng giờ ko khác gì khúc xúc xích nằm trên giường rồi,vẫn còn có sức hấp dẫn đến thế sao?Nó ngồi phịch xuống ghế,đặt tay lên day day thái dương,thở ra 1 tiếng.Nãy nó nghe nói mẹ nó lại phải khâu mấy mũi,cứ tưởng bà có chuyện gì lập tức vào viện.Ai dè,đúng là xấu hổ chết đi được.Hèn gì ông bác sĩ lúc nãy lại nhìn nó 1 cách kì lạ như vậy.Mẹ,con biết phụ nữ độc thân luôn cảm thấy cô đơn,nhưng mẹ làm ơn đừng nóng bỏng quá vậy được ko?Đã cuốn như cái xúc xích rồi còn muốn thành xúc xích nướng nữa hay sao?

Mẹ nó ko nói gì chỉ quay mặt đi ko dám nhìn nó.Bị ông bác sĩ đó lật tẩy trước mặt con mình,thật đúng là thảm họa.Giờ còn gì uy quyền để quát nó nữa.Dù rằng nó cũng xem phim cấp 3 khi bà xem,nhưng chuyện này đâu giống như xem phim.

Nhi khẽ thở dài còn tưởng chuyện gì nữa.Nhưng dù sao,bà ấy ko sao cũng là điều tốt rồi.Nó thở phào nhẹ nhõm.Ngồi xuống uống miếng nước nhìn bà mẹ già đang dỗi hờn nằm trên giường.

“Con đi mua cháo cho mẹ ăn nhé!” cô nói,biết rõ là bà mẹ quái Thư của mình sẽ chẳng trả lời,nên cô lặng lẽ ra khỏi phòng và khóa cửa lại.

Lúc này tại 1 quán lẩu băng chuyền ấm áp,những thực khách đang vui vẻ dùng bữa trưa bên cạnh chiếc nồi nghi ngút khói.Những đĩa thức ăn trên băng chuyền cứ đều đều dạo qua trước mặt họ mời gọi.Một đôi nam nữ thanh tú đang ngồi ở góc phòng ăn uống vui vẻ,người con trai ôm người con gái thật chặt,yêu chiều nói vài lời.Cô gái khẽ mỉm cười ngọt ngào.Ko khí bàn ăn bây giờ có khi còn nóng hơn nồi lẩu trên bếp.Bỗng nhìn qua lớp kính trong của quán,chàng trai khẽ cười.Một cậu thanh niên vừa lao xe lên hè bước vào quán.Dáng người cậu cao dong dỏng,mái tóc mềm mại từng lọn chải chuốt cầu kì,gương mặt thanh tú điển trai với làn da trắng mịn khiến người ta ko khỏi chú ý.Cậu bước vào,nhìn ngó 1 lúc tìm kiếm thì được cô nhân viên dẫn đi tới bàn cậu bạn.Cậu ngồi phịch xuống ghế,khẽ gật đầu chào chiến hữu với cô gái đi cùng hắn.

“Đây là Tú bạn anh,còn đây là Trinh.” Duy mỉm cười giới thiệu.

Hắn khẽ gật đầu,rồi lạnh lùng rút bao thuốc trong người ra hút.Khuôn mặt điển trai lạnh băng nhìn thằng bạn thân đang vui vẻ bên bạn gái.Đột nhiên nhìn người tức cảnh,trong lòng cảm thấy khó chịu.Người ta yêu đương thì phải thế.Hắn yêu đương cũng là như thế.Tại sao cái con khủng long tiền sử kia.. Lại nhắc tới cô

ta,tâm trạng của hắn lại càng bực bội.Cú điện thoại cô ta nhận là của gã nào mới được chứ?Bố cô ta?Ông cô ta?Hay anh trai cô ta?

"Này làm gì ngồi thần ra thế?" Duy nhìn thằng bạn thân đang đần mặt,gắp cho hắn chút thức ăn vào bát "Ăn đi chứ!"

Hắn chỉ khẽ gật đầu,trong lòng vẫn đang lênh đênh ở chỗ con khủng long bạo chúa.Cô ta phải nói là quá kinh dị đi.Báo hại hắn phải vào bệnh viện nắm lại khớp.Đúng là quái nhân mà.

"Sao thế?Mà bà xã mày đâu?" Duy nhìn thằng bạn hoàn toàn đang phiêu thì lại hỏi.

Hắn lập tức như bị điện giật,quay mặt lại nhìn thằng bạn thân vô cùng tức tối "Đừng có hỏi nữa!"

Duy nhăn mặt,vừa yêu nhau lại cãi nhau rồi à?Cái này là thương nhau lắm cắn nhau đau đúng ko?Hắn khẽ mỉm cười, "Sao?Cãi nhau chuyện gì?"

"Ko có gì cả!" hắn bực bội cầm cốc rượu trên bàn uống 1 hơi.

Duy nhìn thằng bạn thân suy nghĩ,quả nhiên yêu đương với cô gái đó ko đơn giản.Tao đã nói là khắc tinh của mày mà,mày còn ko tin tao.Lần này xem ra mày còn phải vất vả nhiều. "Này,nếu ko có gì chút gọi bà xã mày ra ngoài được chứ?"

"Hả?Làm gì?" hắn nhíu mày nhìn thằng bạn thân.

"Dĩ nhiên là để hẹn hò chứ làm gì?" Duy nhìn hắn vẻ đắc thắng. "Sao thế?Chẳng nhẽ 2 đứa chúng mày có vấn đề gì à?" hắn nhíu mày,yêu đương kiểu gì đây?

"Làm gì có chuyện gì!Hẹn hò thì hẹn hò." Hắn bối rối trả lời.Nhưng trong lòng thì vô vàn lo lắng,cái con khủng long chỉ xem phim Hàn Quốc tự cho mình có kinh nghiệm kia ko làm cho hắn mất mặt chứ?Nhưng để cô ta đến chỗ hẹn đã là hắn quá gặp may rồi.

Biết là vậy nhưng hắn vẫn đành miễn cưỡng mà tìm cách cho con khủng long ra khỏi hang,ko còn gì là danh dự lãng tử của hắn nữa.Nghĩ lại cảm thấy mình thật là tệ,từ xưa đến nay toàn là con gái gọi điện thoại cho hắn,hắn hoàn toàn chẳng nhớ tên,ấy thế mà từ ngày hẹn hò với con khủng long bạo chúa, hắn lại hình thành 1 thói quen kì lạ.Thi thoảng hắn tự mở bàn phím nhìn cái màn hình trắng trơn ko rõ lý do,đôi khi có chuông điện thoại hắn lại vội vàng cầm máy để rồi thấy bản thân mình có chút thất vọng.Hắn tự nhủ với mình cô ta sẽ gọi sớm thôi,cũng giống như những cô gái khác tìm hắn,nhưng kết quả bao nhiêu ngày trôi qua điện thoại của hắn vẫn ko đổ chuông lấy 1 lần.Cuối cùng vẫn là hắn ko chịu được mà nhấc máy và ấn số.

Nhi giờ đang vò đầu bứt tai nhìn vào tờ báo mua và bán,mục tìm việc làm.Công việc nào cũng đòi làm 2 ca sáng chiều,thật đúng là bất công xã hội mà.Giờ sáng cô phải đi làm trưa thế nào cũng phải vào lo cơm nước cho mẹ.Đến tối lại phải vào lần nữa.Giữa ca làm mà bỏ đi có phải hơi quá ko?Đang mải gục mặt vào tờ báo nên cô đâm trúng 1 ai đó.

"Xin lỗi!Xin lỗi!" Nhi rối rít nhìn người đang chống nạng ngã xõng xoài trên mặt đất,cô vội tiến lại đỡ cậu ta dậy. "Cậu ko sao chứ?" cô nhíu mày lo lắng.

Cậu bé dựa người đứng dậy,cầm tờ báo mua bán được cô khoanh tròn mấy mục tìm việc nhìn cô với đôi mắt ngơ ngác "Cô đang tìm việc à?"

Nhi mở tròn đôi mắt nhìn cậu ta,với người lạ mà nói chuyện vậy có phải hơi quá thân thiết ko?Nhưng cô cảm thấy cậu bé này chẳng có vẻ gì là nguy hiểm cả.Cậu con trai mái tóc nâu mềm mại,khuôn mặt bầu bĩnh,đôi mắt tròn to,khuôn miệng hồng đỏ,trông cậu ta đúng là 1 cậu bé đáng yêu.

"Ukm" Nhi trả lời cầm tờ báo cậu ta đưa.Cô đang tính bước đi thì cậu ta gọi cô lại.

"Cô muốn tìm công việc thế nào?" giọng nói con trai nhỏ nhẹ mỏng manh giống như sợi nắng mỏng mùa thu vang lên.

Nhi quay lại nhíu mày nhìn cậu ta,ko nhìn ra nhé,ko ngờ cò mồi lại có vẻ ngoài trẻ con như vậy.Đúng là ko thể trông mặt mà bắt hình dong. “Tôi ko cần môi giới đâu!” cô nhíu mày trả lời,hơi dè chừng cậu con trai trước mặt.

“Tôi đâu phải môi giới!” cậu ngơ ngác nhìn cô.

“Vậy tôi cũng ko cần tư vấn việc làm nốt!” cô tiếp tục lùi lại thêm vài bước.Những kẻ tư vấn,môi giới bán bảo hiểm là những kẻ dai như đỉa đói.Tốt nhất là nên chạy càng xa càng tốt.

“Tôi cũng ko phải tư vấn!”

“Vậy cậu hỏi tôi muốn tìm công việc thế nào làm gì?” Nhi nhíu mày nhìn cậu ta dò xét.Cái này ko phải,cái kia cũng ko.Thế cậu ta làm nghề gì?

“Chỉ là có thể tôi giúp được!” cậu ta trả lời,đôi mắt to tròn dễ thương nhìn cô mỉm cười.

“Tại sao cậu lại muốn giúp tôi?”

“Bởi vì..”

Ò oe.. ò Oe.. gâu gâu.. gâu gâu..

Cái hồi chuông đinh tai nhức óc lại vang lên,Nhi nhíu mày ngán ngẩm thò vào túi quần rút điện thoại.

“Alo!”

“Em đang ở đâu?”

Đôi mắt đen láy của cô đảo tròn 1 vòng,nhanh như chớp trả lời “Nhà!”

“Vậy anh qua đón em!” giọng nói phía đầu dây bên kia vô cùng trầm ấm dịu dàng.

“Khoan!” giống như con thú bắt gặp kẻ săn mồi,nó hét vang 1 tiếng,mi mắt ko khỏi giật giật “Qua đón làm gì?” vô cùng cảnh giác nó hoài nghi,ko phải là cái tên này định tới tận nhà trả thù chứ?Tuy là hôm nay nó có hơi mạnh chân thật,cũng có thể gây thương tích thật.Nhưng mà là nó vô tình.. chỉ là vô tình thôi.Ko đến mức phải tới tận nhà thăm hỏi vậy chứ đại gia?Hơn nữa,cái giọng nói dịu dàng này là sao?Trời ơi,khắp người nó đang nổi da gà rồi,rùng mình quá đi.

“Đến lúc đó em sẽ biết!” giọng hắn vô cùng ngọt ngào dịu dàng. “Nhớ là ở nhà đợi anh đấy,em biết chưa?”

Ai bảo là dịu dàng.Cái vẻ dịu dàng này rõ ràng là giả.Câu cuối cùng của hắn,tuy giọng điệu ko thay đổi nhưng rõ ràng là ngữ âm thay đổi,rõ ràng là đang đe dọa.Cái tên khốn đó..Rõ ràng là đang đe dọa cô mà.Khuôn mặt của Nhi đột nhiên chuyển biến xấu,cô chạy như bay về phòng bệnh của mẹ cô.Nói vài lời rằng cô có việc phải về,tiện thể lấy cặp sách mang về nhà.Bà mẹ độc thân của cô cũng chẳng buồn giữ cô lại vì đang bận vui tình duyên mới.Đúng là đánh chết ko chừa mà.Sáng vừa khâu mấy mũi,chiều đã lại tí tởn hẹn hò.Nhưng giờ cô mặc kệ,tốt nhất là nên lập tức về nhà chuẩn bị vũ khí chiến đấu.

Phóng như bay trên đường về nhà,vừa kịp dắt xe vào trong nhà thì cô thấy hắn ta phi xe tới.Gương mặt điển trai của hắn lạnh băng nhìn cô,nhưng hắn ta chỉ đi 1 mình.Cô thở phào nhẹ nhõm.Nếu chỉ 1 mình hắn ta thì cô dư sức đối phó.

“Làm cái gì mà giờ vẫn mặc đồng phục?” hắn nhìn cô nhíu mày.Rõ ràng cô ta bận làm gì đó nên còn chưa thay quần áo đồng phục.Cuối cùng người đàn ông gọi điện thoại cho cô ta là ai?

“Liên quan gì anh?Tôi thích mặc gì là việc của tôi chứ!” cô nhíu mày nhìn hắn,ko phải anh rảnh rỗi đến đây chỉ vì xem tôi mặc gì đấy chứ?

Anh tự nói với mình.Ko được,bây giờ điều cần thiết là phải kéo con khủng long này ngoan ngoãn ra ngoài hẹn hò.Nếu ko chắc chắn tên kia sẽ nghi ngờ.Anh chưa bao giờ hẹn ai mà bị cho leo cây cả.Và cái kỉ lục này nhất định ko được phép xảy ra,nhất là với cái người đang là bạn gái của anh.

“Lên thay đồ đi!” hắn nói cố gắng nhẹ nhàng hết sức.

“Làm gì?” đôi mắt đen láy của cô mở to nhìn hắn.”Ko phải anh định đợi lúc tôi thay đồ lẻn vào chụp ảnh để tống tiền tôi chứ?”

Cốp..

"Ai" cô che trán mình vừa bị hắn gõ 1 cái lại. "Này,làm cái gì cứ suốt ngày gõ đầu tôi thế hả?"

"Ai bảo cô nghĩ linh tinh.Tôi mà thèm làm việc đấy sao?" hắn nhìn cô người yêu của mình đang xoa xoa trán ko khỏi tức giận.Trong đầu cô cuối cùng chứa cái gì thế?

"Vậy tự dưng bảo tôi thay đồ làm gì?" cô nhìn hắn dẩu mồm ra hỏi.

"Hẹn hò!" hắn lạnh băng đáp,rút 1 điếu thuốc ra châm,đôi mắt nâu nhìn cô gái đang ngạc nhiên trước mặt gã.

Giờ là thời gian để hâm nóng tình cảm,dù là bị bắt nạt,hay sẽ có thể bắt nạt được cô thì lần hẹn hò này hắn cũng ko thể để bị từ chối.

22. Chương 20

Chương hai mươi : Lần hẹn hò đầu tiên

Người ta vẫn nói tình yêu cần có những cọ xát,va chạm để bạn có thể hiểu đối phương nhiều hơn.Và 1 trong những hành động giúp thắt chặt quan hệ,cải thiện tình cảm,vun đắp yêu thương,là hành động ko thể thiếu khi yêu chính là .. HẸN HÒ.

Vì thế cho nên mọi người vẫn quan niệm,bạn chưa thực sự yêu nếu bạn chưa hẹn hò.Vậy nên yêu chắc chắn phải hẹn hò,mà hẹn hò chính là yêu.Hai khái niệm luôn đi song song đồng hành cùng nhau này rất dễ hiểu ấy thế nhưng có 1 vài người lại vô tình hay cố ý ko hiểu..

"Hả?Tại sao tôi phải hẹn hò với anh?Ko đi!" cô nhíu mày nói giọng ko đồng ý.

Hắn hít 1 hơi thuốc,đôi mắt nâu nheo lại nhìn cô,cầm điếu thuốc trên tay phả 1 hơi khói mờ bạc vào ko khí,hắn chậm rãi nói "Ko đi cũng được.Đưa 100 triệu đây rồi muốn làm gì thì làm!"

“Cái.. cái .. cái gì?100 Triệu?ANh đi cướp nhà băng đi!” Nhi gào lên.

“Theo giấy nợ nếu cô phá vỡ hợp đồng,hoặc ko hợp tác cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.Đồng thời phải bồi hoàn gấp đôi số tiền cô mượn.” hắn lạnh lùng nói,lại hút thêm 1 hơi.

Nhi nheo mắt lại.Đúng là cô có viết điều này trong giấy nợ.Bây giờ cô có cảm giác mình y chang người cha khốn nạn trong mấy phim cổ ngày xưa,1 chồng 2 vợ,đã thế mỗi bà vợ còn sinh ra 1 lũ con.Kết quả chúng cứ bám lấy tay kẻ làm cha là cô,đấu đá đánh nhau giành quyền lợi.Bi kịch.Quá bi kịch.Tại sao 1 con người đầu đội trời chân đạp đất,thậm trí còn đạp hết bọn con trai xuống dưới đáy xã hội như cô,lại có thể dẫm vào vết xe đổ của bọn đàn ông xấu xa chơi trò “tam thê tứ thiếp” thế này?Giờ thì sướng chưa,mỗi bên 1 bà vợ,mỗi vợ dẫn theo 7 đứa con lít nhít,than khóc.Giờ cô mới là người nên khóc đây này.

Cúi gằm mặt xuống,cô khẽ thở dài.Thôi thì “vợ đau con xót”,đấng trượng phu dám làm thì phải dám chịu. “Để tôi đi thay đồ!” cô nói giọng chán nản,hai tay buông thõng vắt vẻo như 2 miếng vải chẳng còn sức sống,lững thững đi vào nhà thay đồ.

Hắn khẽ mỉm cười,quả nhiên chỉ có chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại mới đối phó được với con khủng long này.Đứng dựa người vào xe,vừa hút thuốc vừa chờ đợi.Nghĩ lại hắn cảm thấy thật buồn cười.Cũng có ngày hắn đứng đợi con gái thay đồ.

Khoảng 15 phút sau cô bước ra,vẫn mái tóc buộc cao tung bay trong gió,tóc mái khẽ bay bay theo mỗi bước chân cô đi,khuôn mặt nẻ hồng ửng đỏ 2 má,đôi mắt đen của cô ánh lên trong ánh nắng mùa đông,làn môi đỏ hồng khẽ mím chặt.Cô mặc 1 chiếc áo khoác dài màu xám,bên trong mặc 1 chiếc áo thun dáng xì bo dài,hơi eo,thêm 1 chiếc quần bò rách ôm lấy đôi chân dài thon thả.Hắn nhìn cô khẽ mỉm cười.Bình thường mặc đồng phục hắn ko phát hiện cô dáng vẻ thế nào,nhưng lần trước khi cô ngủ gục ở quán karaoke bàn tay hắn ôm eo cô cũng khiến hắn có thể hình dung 1 chút về thân hình của cô.Khi cô tiến tới trước mặt hắn,đôi mắt đen trong veo nhìn hắn bướng bỉnh,đôi mối cô hơi cong lại vẻ bất bình.

“Hôm nay nhớ là phải diễn cho tốt 1 chút!” hắn nói,gương mặt cao ngạo nhìn cô.

“Là ý gì?” cô nhíu mày.

“Tôi ko cần biết là cô diễn theo phim Hàn Quốc hay phim trung quốc,miễn sao diễn thật tốt cho tôi.Hôm nay là Duy muốn thử chúng ta,nếu để cậu ta phát hiện sơ hở thì cô biết cô phải đền cho tôi bao nhiêu đấy!” hắn nhướng mày nhìn cô.Hôm nay thì hãy ngoan ngoãn đấy con khủng long bạo chúa kia.

“100 triệu?” cô nuốt nước bọt hỏi nhỏ lại như để chắc chắn.

“Phải!” hắn khẳng định nhướng mày nhìn cô.Khủng long,hôm nay biết điều 1 chút,tôi có thể cho qua cuộc điện thoại của cô.

Nhi nuốt nước bọt cái ực.Liếc nhìn hắn 1 cái bực bội.Hắn ta nên sinh ra là phụ nữ mới phải.Hắn nham hiểm như thế làm đàn ông thật là phí,nếu hắn là phụ nữ chắc chắn là sẽ làm mưa làm gió cánh đàn ông rồi.Thật đáng tiếc.

"Còn đứng đấy làm gì?Mau lên xe." Hắn nhìn cô thúc giục.

Nhi nặng nề bước từng bước tới chỗ hắn,lặng lẽ lên xe ngồi.Khuôn mặt nặng như đeo cả tấn chì.

Hắn nhíu mày nhìn cô. "Xem ra cô thích trả tiền tôi lắm rồi đúng ko?"

Mỉa mai,rõ ràng là mỉa mai.Đá xoáy cũng vừa vừa thôi chứ.Đừng mang anh Minh ra để dọa người thế chứ?Anh đúng là đồ đểu đồ đểu mà!!

"Cười cái xem nào,cô đang hẹn hò hay đang đi dự đám ma thế hả?" hắn bực bội nhìn gương mặt xinh xắn của cô đang xị ra.

"Vậy anh có đi ko đây?" Nhi nói bằng cái giọng dài thượt.

Hắn bực bội quay đầu lại. "Bám chắc vào!"

"Cái.. Á.." chiếc SH đột nhiên lao đi khiến cho cô giật mình bám chặt vào áo hắn.Hắn khẽ mỉm cười nụ cười nửa miệng,kéo 2 bàn tay cô đặt ngang eo hắn.

"Đã bảo bám chắc vào mà!"

Nhi bực bội mún tiện tay thúc 1 cái vào cái bụng của hắn,thế này khác gì mở cửa mời cô đánh.Nhưng lại nghĩ tới 2 bà vợ nheo nhóc cùng lũ con lít nhít,nó đành tiu ngỉu ngồi im re.

Megastar 1 chiều tháng giêng,đông nườm nợp toàn gái xinh giai đẹp.Nhi từ thang máy ra,đôi mắt đen láy ko rời khỏi 1 cô gái với mái tóc xoăn màu hạt dẻ,khuôn mặt trắng xinh xắn,đôi môi hồng bóng mịn màng,số đo vòng 1 thì hấp dẫn,vòng 3 thì nóng bỏng.Ôi,thiên thần.Còn cái tên bên cạnh cô thì mặt đang vô cùng xám xịt,nhìn con mắt đắm đuối con cá chuối của người yêu mình đuổi theo bóng hồng mà hoàn toàn quên mất cô ta đang đi với ai.Hắn bực tức kéo tay cô lại cái rụp.

"Á!" Nhi khẽ nhăn mặt,đang ở trên thiên đường đã bị kéo rụp cái trở lại địa ngục.Nhìn cái mặt gã con trai đang đứng cạnh nó,nắm tay giật mạnh ko thương tiếc,nó biết chắc chắn rằng đây đã là địa ngục rồi.Đột nhiên trong đầu vang lên 1 câu nói quen thuộc "Ta ko vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây." Cho nên cánh cửa địa ngục này,có muốn hay ko vẫn cứ phải nhắm mắt nhắm mũi bước vào.Tự nguyền rủa mình ngu ngốc,nhưng cứ nghĩ tới 2 tay 2 bà vợ là nó đành nhắm mắt đưa chân.

Tuấn Tú kéo nó đi như băng trong hành lang,khi đi qua cô gái xinh xắn thiên thần như người mẫu kia,Nhi ko khỏi bị cuốn hút vì gái đẹp lại quay lại nhìn cô đắm đuối lần nữa.Hắn bực bội giật mạnh tay cô 1 cái nữa cảnh tỉnh.Tôi còn chưa ngắm gái,cô định ngắm cái gì hả?Thậm trí nãy khi vào thang máy cô ta còn chỉ cô gái đó cho hắn nữa,khác nào bảo hắn cứ thế tiến công.

"Ớ,anh Tú!" một tiếng nói thanh thanh cất lên phá tan cái sát khí của 2 đôi mắt đang đấu nhau.

Hắn lúc này mới để ý là cô gái mà con nhỏ nhìn suốt từ nãy tới giờ,có vẻ như có quen.Có quen ko nhỉ?Hắn cố gắng lục lại kí ức của mình,nhưng nghĩ mãi ko ra.Thật ra thì con gái hắn quen cô nào cũng vậy,ko tóc đỏ,thì cũng tóc vàng,ko nâu thì cũng là màu khói,quanh đi quẩn lại cũng chỉ có từng ấy kiểu,từng ấy loại phấn son.Người cũng từng ấy vòng.Xét 1 cách toàn diện là ko ấn tượng,ko nhớ nổi.

Cô gái xinh xắn khẽ che miệng cười "Anh ko nhận ra em đúng ko?"

Ôi,người đẹp thì dù nói năng làm gì cũng đẹp.Nhi ngơ ngẩn nhìn cô gái,từ người cô lại còn toát ra một mùi hương thơm dịu dịu.Đúng là người đẹp,hương thơm cũng ngọt ngào.

Cô gái xinh xắn dịu dàng đưa mắt nhìn cánh tay Tuấn Tú đang nắm chặt,lại nhìn lên cô gái đang bị nắm tay thật chặt.Một cô gái ko trang điểm,quần áo mặc loại đồ dài kín đáo,trông hơi dáng thể thao,nhưng đôi mắt thì đen láy rất đẹp,khóe miệng ko son nhưng vẫn hồng nhạt tự nhiên.Trông cô ta khá là ưa nhìn và khiến người ta nghi ngại.

"Cô gái này là.." cô đưa mắt nhìn Nhi dò hỏi.

"À tôi là bạn.." Nhi nhanh nhẩu nói khuôn mặt tươi cười,nhưng nhanh như chớp hắn vòng 1 tay ra sau lưng ôm vai cô dựa sát vào hắn.

"Bạn gái anh!" hắn mỉm cười rất tự tin.Nghe rõ chưa cô gái,ko cần biết cô xinh xắn thế nào nhưng cô gái này là hoa đã có chủ rồi.Hơn nữa,con khủng long chắc chắn giờ đang kinh ngạc lắm.Bất cứ cô gái nào chẳng cảm thấy xao động khi 1 chàng trai tuyên bố như thế trước mặt người khác.

Phải,quả thật là Nhi đang rất rất kinh ngạc.Cô chỉ định nói cô là bạn của hắn ta.Kết quả bị hắn nhả ra 1 chữ bạn gái khiến đột nhiên cô gái xinh xắn nhìn cô 1 cái lạnh người.Thế là tan tành mộng đẹp được trò truyện cùng người đẹp.Hắn ta đúng là kẻ thù truyền kiếp của cô mà.Hình như cô vui thì hắn ta khó chịu lắm thì phải.Có cần thiết phải đang tâm phá hoại chuyện tốt của cô vậy ko?Hắn đúng là sinh ra để ám cô mà.

"Vậy em ko làm phiền 2 người." cô gái sau khi để lại 1 ánh mắt vô cùng chán ghét cho Nhi thì cúi đầu duyên dáng bỏ đi.Để lại trái tim thiếu nữ bồi hồi của Nhi nhìn theo bóng người đẹp đi khuất.Lúc này cô mới biết sát khí đã bao vây lấy mình rồi.

“Nhớ cho kĩ cô phải đền bù bao nhiêu đấy!” hắn ghé sát vào tai cô thì thầm.

Tới lúc này,Nhi hoàn toàn tỉnh ngộ.Cái này gọi là đã 2 vợ thấy gái vẫn sáng mắt mà.Ôi chỉ 1 từ “dại gái”.Quá dại gái đi!!.. quay về với thực tại,quay về với thực tại rồi.Người đẹp thì ko có chỉ có 2 bà vợ già nheo nhóc mỗi tay 1 bà có tên là 50 triệu đang đeo bám cô thôi.Cô nhắm chặt đôi mắt lại,hít thật sâu 1 cái rồi mở mắt ra.Đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh nhìn hắn “Anh an tâm tôi sẽ ko phải đền bù 1 xu nào đâu!”

“Tôi hy vọng là thế!” hắn nói rồi kéo cô đi thật nhanh tới chỗ quầy bán vé,đã thấy Duy và cô bạn gái đứng ngoài quầy đợi.Vừa nhìn thấy cô Duy mỉm cười.

“Chà mấy ngày rồi ko gặp em!”

“Chào anh ạ!” Nhi nói giọng dịu dàng,đôi mắt đen lấp lánh cười.

Hắn khẽ liếc cô 1 cái.Thay đổi thái độ cũng nhanh thật nhỉ?

“À giới thiệu với em,đây là Trinh.Còn cô ấy là Nhi bạn gái của thằng kia.” Duy giới thiệu.

Nhi khẽ mỉm cười thân thiện nhìn cô gái đó.Cô gái này thật xinh xắn,dễ thương.Chà đúng là hợp đôi thật đấy.

“Được rồi mọi người ăn gì để anh đi mua?Cũng sắp tới giờ chiếu rồi.” Duy nói giơ những tấm vé lên.

Duy vừa quay người khoác vai cô người yêu bước được mấy bước thì đã nghe 1 tiếng nói vô cùng lạnh lùng.

“Khoan đã!”

Nhi trố mắt nhìn hắn,gì đây?Đại gia ko phải đổi ý ko hẹn hò nữa về nhà nằm ngủ chứ?Tốt quá,tốt quá.Tôi buồn ngủ lắm rồi.

Hắn quay đầu nhìn cô bạn gái của mình mỉm cười,đôi mắt nâu ánh lên nét hiền dịu ẩn chứa đằng sau là cả 1 âm mưu đen tối.

Nhi khẽ lùi lại.Não phải của cô thông báo đây là tình trạng nguy hiểm.Đôi mắt to đen của cô nhìn hắn soi mói,rõ ràng dưới cái nét cười kia của hắn có tia nhìn vô cùng gian tà.

“Người yêu,em đi mua đồ ăn cho mọi người đi!” hắn dịu dàng.

Biết mà!Biết ngay mà!Lại cái trò ra oai khoe mẽ đây mà.Lại bắt ta làm osin ko công đây mà.Hắn rõ ràng là cố ý diễn cho bạn hắn xem.Rõ ràng đang phá tôi phải ko?Anh muốn tôi phải trả anh gấp đôi tiền chứ gì?Còn lâu nhé,vợ dại con nhỏ cũng 1 nửa là của anh,còn lâu tôi mới chấp nhận mang vợ người khác về nuôi.

Đôi mắt đen láy của cô sáng lên,khóe môi khẽ cười để lộ chiếc răng khểnh xinh xắn,đôi mắt cô khẽ nheo lại cười tươi tắn. “Dạ,để em đi mua!”

Hắn đờ người,nhìn theo cô bước đi về phía quầy bán đồ ăn.Cái cái .. cái câu vừa rồi,cô ta thật sự xưng em à?Ngọt còn hơn mía lùi nữa.Trái tim của hắn đột nhiên nhảy tưng tưng vì vui sướng.Mỗi khi cô ta tỏ ra ngọt ngào là 1 lần hắn bị rơi vào bẫy,nhưng lần này hắn ko rơi vào bất cứ cái bẫy nào cả.Có phải hắn đang mơ ko?

Một lúc sau cô trở lại trên tay bê nào nước nào túi bắp rang lỉnh kỉnh,cô đưa cho Duy và cô gái kia nước và bắp rang bơ,rồi quay về phía hắn mỉm cười.

“Của anh này!” nụ cười vô cùng ngọt ngào,đôi mắt đen láy nheo lại lấp lánh như sao trời,làn môi hồng cong lên dịu dàng để lộ chiếc răng khểnh tinh nghịch.Hắn đột nhiên rất rất muốn nhéo vào má cô 1 cái thật đau,nhưng hắn kiềm chế mình cầm gói bắp rang cô đưa.Nhìn gói bắp rang hắn hơi nhíu mày.

“Sao thế?” cô hỏi.

“Anh muốn ăn bắp mặn!” hắn hơi nhăn mặt nói nhỏ.Trong lòng hắn lo sợ cô ta sẽ nổi điên lên mất.

Thật sự lúc này trong lòng Nhi đang vô cùng,vô cùng điên loạn.Cái tên công tử bột này thật đòi hỏi,muốn ăn thì tự đi mà mua.Nhưng mà nghĩ tới cọc tiền mà cô đã nhận,lại nghĩ tới lãi mẹ đẻ lãi con 1 nhà nheo nhóc nếu cô 1 giây oai hùng bồng bột lúc này.Cô lại đành nhịn.

“Để em đi mua cho!” cô mỉm cười dịu dàng chạy đi mua.

Hắn nghĩ có phải mình sắp đến lúc chết tới nơi ko?Sao cô ta có thế?Sao cô ta lại quá ngọt ngào như vậy?Ko phải là mình vừa bị đập đầu nên ngất xỉu rồi đang nằm mơ chứ?

Bộ phim hôm nay là phim hành động,vị trí chỗ ngồi là 2 nam ngồi ngoài và 2 nữ ngồi trong.Bên nhà đối diện đôi tình nhân đang vô cùng mặn nồng,bên nhà này thì rõ là 2 ông bà già đã ngoại tứ tuần ngồi xem phim.Bà già thì chỉ chăm chăm nhìn màn hình ăn bắp rang,ông già thì gương mặt vô cùng chán chường nhìn vào cái máy nghiền bên cạnh mình mà tức tối ghen tị với nhà hàng xóm.

Đột nhiên bà già thấy vai mình hơi nặng nặng,quay ra thì ra ông già nhà này đã ngủ gục lúc nào ko biết.Nhi khẽ nhăn mặt,con trai con đứa gì mà ngủ lại dựa vào bạn gái,anh ko thấy ngượng à đồ công tử bột?

Trong khi đó,Tú đang chìm trong mộng đẹp,ngủ vẫn còn mở miệng cười.Con khủng long giờ phải cho cô nếm mùi mỏi vai là như thế nào,lần trước vì cô ngủ say như chết biết tôi khốn khổ thế nào ko hả?Lần này xem như là trả được thù.

Dựa vào đôi vai gầy của cô,hắn khẽ mỉm cười.Hắn ngửi thấy thoang thoảng mùi hương nhẹ dịu của dầu gội đầu,hay mùi sữa tắm ngọt như kẹo từ người cô tỏa ra.Hắn cảm thấy vô cùng dễ chịu,nhắm mắt lại cảm giác người mình dãn ra dễ chịu.Khủng long nợ cũ phải trả chứ?Cho nên ngồi yên cho tôi.

Nhi khẽ nhíu mày,con trai gì mà xem phim hành động lại đi ngủ.Hắn ta đúng là đàn bà mà.Cô ngồi vừa xem phim vừa ăn bắp rang kệ cho hắn ngủ gục trên vai mình.Nhưng kì thực bộ phim này có hơi nhàm chán,Nhi vừa ăn bắp rang bơ vừa cố gắng cho tỉnh táo.Cuối cùng mới được nửa phim thì mí mắt cô đã hoàn toàn bị đánh bại.Cô khẽ nghiêng đầu chạm vào đầu hắn lúc nào ko hay.Giờ đây trên hàng ghế khán giả,có 1 cặp đôi đang chụm đầu vào nhau ngủ rất ngon lành.

Duy nhìn sang nhà hàng xóm khẽ cười,thật ra thì đôi lúc cái thằng ngốc bạn hắn cùng cô người yêu có gây gổ cãi nhau.Nhưng ko hiểu sao cứ mỗi lần nhìn thấy họ hắn lại có 1 cảm giác rất ngọt ngào,đến nỗi hắn hơi sởn da gà.Giống như tình yêu của những đứa con nít đôi lúc vô cùng dễ thương.Hắn cười,khẽ lôi điện thoại ra chụp 1 tấm.Đèn flash lóe sáng làm nhân viên trong rạp tới kiểm tra.Hắn phải giải thích mất 1 hồi họ mới rời đi.

Tới khi bộ phim kết thúc,mọi người đều đứng lên ra về.Ánh đèn của khán phòng làm Tú nhíu mày tỉnh giấc,vẫn đang phải chớp mắt lia lịa để quen với ánh sáng,đột nhiên anh nhận ra có gì đó đang dựa vào mình.Ngước mắt nhìn lên thì ra là khuôn mặt đang ngủ ngon lành.Anh khẽ cười,lần nào đi xem phim cô cũng ngủ vậy sao?Rồi anh giơ tay búng 1 cái vào chiếc mũi nhỏ của cô.

“Ái!” Nhi giật mình tỉnh dậy,đưa tay ôm mũi. “Làm gì vậy?” cô nổi khùng nhìn hung thủ vừa tàn nhẫn bóp chết giấc mơ đẹp của cô.

“Hết phim rồi!Dậy!” hắn lạnh băng nói,ko giấu nổi nụ cười.

Nhi bĩu môi phụng phịu,cô ngủ vẫn chưa đã mà.Nhưng cũng đành đứng dậy hòa vào dòng người đi ra khỏi rạp.Đi ra tới cửa người chen kẻ lấn,hắn bèn đi sát lại đằng sau lưng cô như 1 tấm lá chắn từ phía sau,hắn đi sát tới nỗi hắn có thể cảm nhận được lưng của cô đang phập phồng theo mỗi hơi thở,và có gì đó hơi cộm lên phía trong áo.. Đột nhiên hắn thấy mình hơi nóng mặt.

Ra tới ngoài hành lang,ánh sáng của đèn leon đủ màu làm cho người ta choáng ngợp.Ko khí ăn chơi của ngày tết vẫn làm cho người ta lưu luyến ko thôi.Hắn thở phào nhẹ nhõm khi thoát được ra khỏi cái dòng người chen lấn ấy,càng ko phải chạm vào tấm lưng nhỏ của cô nữa.Đứng lại hít 1 hơi lấy lại bình tĩnh của mình.

“Mặt mày làm sao mà đỏ thế?” thằng bạn tinh quái đã nhìn ra vẻ bất thường của hắn,nở 1 nụ cười gian xảo nhìn hắn cười.

Hắn quay mặt đi ko đáp,đôi mắt nhìn bâng khua trốn tránh.Hẹn hò với bao nhiêu gái,ăn cũng ăn rồi,nhìn cũng thấy nhiều rồi,mà giờ chỉ vì có cái chạm nhẹ thôi cũng làm hắn đỏ mặt thế này đây.Nghe chẳng có lý chút nào hết.

Đột nhiên đôi mắt đen láy mở to nhìn thẳng vào gương mặt hắn dò xét,hắn khẽ lùi người lại,cảm giác hình như gương mặt mình càng nóng hơn.

"Anh ốm hay sao mà mặt đỏ thế?" Nhi nhìn hắn chăm chú.Tại sao cái tên này đột nhiên mặt đỏ bừng,lại lúng túng như gà mắc tóc.Ko phải là mình trù ẻo hắn chết yểu giờ hắn trúng gió thật chứ?Ôi ông trời,thật ko uổng công năm nào tôi cũng thắp hương cúng gà đầu năm.Cuối cùng cũng có lúc ông nghe lời thỉnh cầu của tôi.

"Tôi ko sao!" hắn đáp lạnh băng,lao đi trước ko nhìn lại.Nếu tiếp tục bị ánh mắt đen láy ấy soi mói ko biết chừng hắn sẽ còn nghĩ ra những chuyện bậy bạ hơn thế.Tất cả là tại cô ta,tại cái con khủng long đầu óc tối như kỉ Jura chưa có điện thắp sáng ấy,cho nên làm cho hắn cũng suy nghĩ những chuyện bệnh hoạn theo.Ko được.Ko được.Hắn xem ảnh nóng còn ko có cảm giác,tại sao chỉ vì có 1 chiếc dây áo mà lại trở nên thế này?Hơn nữa hắn còn chẳng tận mắt nhìn thấy,chỉ là cảm thấy vật cộm cộm trong áo thôi.Trời ơi!Hắn ta trở thành kẻ biến thái thật sao?

"Làm gì mà anh đi nhanh thế?" Nhi vội vàng đuổi theo.Cái tên này đột nhiên tăng tốc,ko phải đây là triệu chứng của máu nhồi lên não quá nhanh đấy chứ?Hắn trúng gió thật hả?Thật chứ?Ông trời,đừng làm tôi vui quá chứ,tôi có thể khóc vì vui sướng quá đấy.

"Ko có gì!" hắn đáp lạnh te.

Sau khi xem phim xong,4 con người,2 cặp đôi đi xuống tầng dưới định ăn uống.Cô bạn gái của Duy muốn vào nhà hàng Hàn Quốc để ăn cho nên họ quyết định chọn quán đó.Quả nhiên là người đẹp,đồ ăn ko ngon thì cô ko gọi.Nhi nhìn cái bàn ăn ú ụ,toàn những món ngon,nào bò nướng cao cấp,nào trứng cá hồi,nào gỏi cá.. vân vân và mây mây.. thậm trí nguyên 1 con cá hồi sắt lát đựng trong thuyền gỗ y chang con cá mà Geum Jam Di ăn trong phim,cái cằm của cô ko khỏi há hốc.Đúng là người đẹp,ăn cũng phải ăn món ngon.Ăn ngon như vậy ko đẹp thì chắc là ông trời quá bất công rồi.Nhìn cô gái gọi món thành thạo như họ hàng với tờ thực đơn là cô biết,cô ấy hay tới đây ăn thế nào.

"Sao thế?Ăn đi!" hắn nhìn cô vẫn đang ngậm đũa nhìn mê mẩn người con gái đối diện,nên giục.

"Ukm!" Nhi khẽ gật đầu,cuối cùng nhìn cái bàn ăn lại ko biết nên gắp món gì.Đúng là toàn sơn hào mĩ vị,nhưng nhìn quá nhiều sơn hào mĩ vị thế này,đột nhiên khiến cô thấy ớn.Ko phải cô chưa từng đi ăn gỏi cuốn,nhưng có đi cũng chỉ vào những quán bình dân,cùng lắm tốn vài chục nghìn 1 suất ăn chứ ko phải cái kiểu tính bằng giá đô thế này.Nhưng phải công nhận 1 điều tiền nào của ấy,ăn 1 miếng nhớ tới già.

"Ngon ko?" hắn nhìn cô khuôn mặt đang vô cùng xúc động khẽ cười nói.

Nhi gật đầu lia lịa.Quả thật rất ngon.Ngon tới độ cô ko thể dừng được mà tiếp tục gắp.Nghĩ lại đây là của trời cho,tội gì ko ăn chứ.Hơn nữa chẳng mấy khi được ăn những món này.Vậy dĩ nhiên là nên tẩm bổ cho bản thân,cũng là cho não bộ của mình thêm dinh dưỡng rồi.Nghĩ thế nào thì cũng là mình được lợi.

Hắn nhìn cô ăn thì khẽ mỉm cười,nhấc chén rượu lên uống 1 ngụm cho ấm người rồi đủng đỉnh ngồi ăn.Duy cũng vui vẻ nhìn cô gái vô cùng thú vị kia ăn ngon lành,quả thật ngồi ăn cùng người này có cảm giác rất thoải mái,ko phải câu nệ.Chỉ có duy nhất 1 người đang cảm thấy khó chịu,là cô gái ngồi đối diện.Con gái con đứa gì mà chả có ý tứ gì hết,trong khi cô ta ỏn ẻn ăn thì cái cô gái này thật là..

Bắt gặp ánh nhìn của cô gái khi cô vừa đưa tiếp đũa gắp miếng tiếp theo,Nhi khựng lại,khẽ nuốt nước bọt.Có phải mình hơi quá đà rồi ko.Cũng phải dù sao đây cũng là nhà hàng cao cấp.Cô lại nuốt nước bọt khan cái nữa.Thu đũa về,cầm cốc nước lên uống nhẹ nhàng.Sau đó,cô tuyệt đối co người lại y chang con mèo con ngoan ngoãn,vô cùng thục nữ ngồi ăn ỏn ẻn.

"Sao ko ăn nữa?" hắn nhìn cô đang ngồi ngoan hiền đúng dánh tiêu chuẩn tự hỏi,con khủng long lại trở về lốt mèo con rồi.

Cô khẽ lắc đầu "Em no rồi!" mặc dù trong cái dạ dày của cô đang gào thét Tiếp đi,tiếp đi.Nhưng lý trí của cô lại tuyệt đối ko dám gắp thêm miếng nào.Ngồi nhìn cô gái bên đối diện đang uyển chuyển đài các cô khẽ nuốt nước bọt.

Khi hai chàng trai đứng dậy ra ngoài thanh toán cùng nhau,trong phòng chỉ còn lại 2 người con gái,cô gái nhìn cô dò xét từ đầu tới chân rồi nói "Này,làm sao cô quen được anh ta vậy?"

"Hả?" Nhi mở to đôi mắt nhìn cô gái trước mặt,ý cô ta quen là quen ai?

"Thì anh Tú ấy.Làm sao cô câu được con cá sộp thế?" cô ta nhướng mày dò hỏi đôi môi hơi nhếch lên.

"À!" lúc này Nhi mới vỡ lẽ "Tôi và hắ.. tôi và anh ấy học cùng trường!" Nhi trả lời.

"Hèn gì!" cô ta nhướng đôi mày lá liễu đảo 1 vòng nhìn cô 1 lần nữa.Đúng là nếu cô ta ko học cùng trường chắc chắn chẳng bao giờ có thể quen được anh ta.

Nhi hơi bĩu môi nhìn cô gái xinh xắn trước mặt,ko phải chứ bà chị.Hắn lại ko phải con trai chị,làm gì mà nhìn người ta cứ như mẹ chồng nhìn con dâu tương lai thế.Nếu thích con cá sộp ấy thì nhảy vào vớt nó đi hộ tôi 1 cái.Ao nhà tôi nước đang trong,tự dưng cái con cá sộp của bà chị từ đâu nhảy vào,làm cái ao tự dưng thành ô nhiễm.Ko hiểu hắn sộp ở chỗ nào?Đầu óc thì đơn giản,gương mặt thì bình thường,dáng người thì cứ như cây xào,lúc nào cũng ra vẻ ta đây hơn người,cuối cùng hắn hơn được ai chứ?Vừa dễ bị lừa,lại rất ấu trĩ,sở thích cũng vô cùng biến thái,thậm trí hắn còn có 1 bà vợ 52 tuổi nặng 80kg cô có biết ko hả?Tôi đâu có rảnh mà câu 1 con cá to như thế.Chỉ tại hắn cứ bám lấy tôi vì vụ cá cược ko buông,cho nên bây giờ,tôi đang từ người độc thân chưa vợ,ko con,đời sống tình cảm vô cùng phong phú,trở thành 1 ông chồng tán tận lương tâm,hai tay mỗi tay 1 bà vợ cùng bầy con nheo nhóc than khóc.Cô nói hắn sộp hả?Nếu được làm ơn mang hắn đi ngay dùm tôi.

Nhưng quả nhiên con cá sộp đúng là con cá sộp.Cô vừa cầu nguyện trong đầu có ai mang nó đi dùm thì quả nhiên,hắn nổi lên khỏi mặt nước nhìn cô chăm chăm.Đôi lúc cô tự hỏi,bao nhiêu người chết sao anh ko chết?Hơn nữa,có cần thiêng vậy ko?Sau này hắn chết,chắc ko phải tốn tiền mua hương trầm đâu,thắp hương muỗi chắc hắn cũng về.

Sau bữa ăn,Duy và bạn gái tách ra đi riêng,Nhi thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm.Cái bà cô xinh xắn thích đóng vai mẹ chồng khó tính ấy,đúng là làm cho cô nổi da gà.Ngồi nghĩ lại thấy thương cho đứa trẻ nào bất hạnh đầu thai vào làm con trai cô ta,cứ như một sự đồng cảm,nhìn cái gương bà me già độc thân tiền mãn kinh của cô là biết,đứa bé nào là con cô gái kia chắc chắn cũng ko sướng hơn cô đâu.Nghĩ tới đây ko khỏi thương xót lắc đầu.

"Nhìn gì thế hả?" hắn lạnh băng đứng sau lưng cô hỏi.

"Ko có gì!" cô đáp lại.

"Rõ ràng đang nhìn 2 người họ.Sao?Thấy bạn tôi đẹp trai quá à?"

"Phải.Nhưng thật đáng tiếc.." người ta vẫn bảo hồng nhân bạc mệnh,nhưng ko ngờ câu này còn đúng cả với con trai.Thật vô cùng đáng tiếc.

Hắn nghiêm nghị chống nạnh,rồi bàn tay cứng rắn túm lấy cằm cô quay về hướng hắn,trong con mắt nâu ánh lên sự tức giận "Đáng tiếc gì?Nói cho cô biết cô đang là người yêu tôi ko phá được hợp đồng đâu." Giọng hắn chắc nịch pha lẫn chút giận dữ.

"Dư thừa,tôi cũng ko định phá hợp đồng!" phá rồi lấy cái gì mà đền cho ông.Nếu ko phải vì 1 nhà nheo nhóc cũng đủ phiền rồi,giờ lại thêm 1 nhà nữa,dĩ nhiên là tôi chỉ có cam chịu rồi.Chứ ko ông nghĩ hôm nay tôi nhẫn nhịn chịu đựng diễn vở người yêu hiền lành đáng yêu trong mấy phim Hàn Quốc làm gì?

"Cô biết vậy là tốt.Cô ko có cơ hội với thằng đó đâu.Vì nó sẽ ko thích kiểu người như cô!" đôi lông mày của hắn dãn ra,miệng nói lạnh băng.Hắn muốn vùi dập tận gốc cái suy nghĩ mới nảy sinh trong đầu cô.

"Hả?Ai nói tôi muốn có cơ hội với anh ta?" Nhi tròn mắt nhìn hắn.Quả là người ko bình thường,suy nghĩ cũng khác thường quá chứ.Cô vẫn nghe nói não cá bé,có phải vì thế suy nghĩ cũng kì quái vậy ko,cá sộp?

"Vậy cô nói tiếc là tiếc cái gì?" hắn tròn mắt nhìn cô.

"Tiếc là tiếc cho con cái họ thôi.Bố mẹ đẹp thế sinh con chắc chắn ko rồng thì cũng là phượng,nhưng với bà mẹ như thế..Đúng là cảm thông sâu sắc mà!" cô nói khẽ thở dài,cứ nghĩ tới bà mẹ già nhà mình,ko biết giờ này đang làm cái trò gì trong bệnh viện.Hy vọng đừng có hành động quá khích như sáng nay nó lại ko khỏi động lòng.

Hắn nhìn cô cười "Ko phải cô nghĩ bọn họ yêu nhau rồi cưới đấy chứ?"

"Chứ ko phải yêu nhau để đám cưới thì là gì?" Nhi tròn mắt nhìn hắn.

"Khủng long cô suy nghĩ theo logic thời cổ đại à?Có ai thời buổi này yêu nhau đã xác định tương lai đâu chứ.Hơn nữa mấy ngày nó thay người yêu 1 lần.Cô lâu nhất cũng chỉ được 2 tháng.Nếu ko thì cũng 2 3 cô 1 lúc,nếu nó xác định cưới thì chắc nó phải mở được cả cái nhà chứa ấy!" hắn vừa cười vừa nói.Khủng long bạo chúa ko biết yêu đương hẹn hò,cho nên nghĩ đơn giản vậy sao?Đây có xem là suy nghĩ lãng mạn của con gái ko nhỉ?

"Hèn gì!" cô nheo đôi mắt đen lại lấp lánh.Với quan niệm kiểu đó,hèn gì cô ta lại hỏi cô câu được con cá sộp này cách nào.Có lẽ trong đầu bọn họ,ai cũng có 1 quan điểm để kiếm lợi riêng.Cho nên mới như vậy.

"Giờ cô muốn đi đâu?" hắn nhìn cô đáng suy nghĩ thì hỏi.

Cô nhìn hắn suy nghĩ.. cả ngày nay bị bắt nạt rồi.Ko lẽ ko tự thưởng cho mình chút tiền công.Tiểu thư cứ để anh bắt nạt thế này đâu có được.

Nghĩ tới đây gương mặt cô sáng bừng lên nhìn hắn cười nửa miệng.Cả ngày nay theo anh vất vưởng rồi,lại còn phải làm ghế tựa cho anh ngủ,giờ dĩ nhiên là phải tới phiên cô lựa chọn rồi.

Trà chanh phố cổ bao giờ cũng ngon hơn bình thường.Tới cái quán là 1 căn nhà cấp 4 quét vôi xanh,cửa kéo bằng sắt đã han rỉ,ở ngoài cửa ra vào đặt 1 bàn gỗ trên mặt bàn la liệt nào ly cốc nào trà,nào kẹo,anh chàng bán hàng nhìn thấy cô thì lập tức tươi cười.

"À à.. dạo này người nhớn ghê nhỉ còn bắt đầu có bạn trai rồi cơ đấy!Thế mà ko bảo anh,anh đăng kí ứng viên!"

Nhi đôi mắt đen láy môi hơi bĩu ra,khóe miệng cười tinh quái "Chị nhà anh đi đâu mà anh mạnh mồm thế?!"

"Bậy nào,anh mà phải sợ à?" anh bán hàng tiếp tục kêu mưa gọi gió.

"Thật à?Vậy tí em đợi chị về bảo với chị anh đang tìm vợ 2 nhé!" con nhỏ tinh quái đôi mắt sáng long lanh nhìn anh bán hàng.

"Mày chỉ có bênh chị mày thôi!" ông anh tiu ngỉu nhìn cô bé. "Hai đứa uống gì?"

Nhi chui vào kéo chiếc ghế nhựa thấp chọn 1 góc sát tường ngay sau lưng chỗ ông chủ quán, “2 trà chanh đi anh!” nói rồi nó quay lại nhìn cái kẻ đang ngơ ngác vì chỗ chật hẹp bên cạnh nó ngán ngẩm.Đúng là công tử bột.

“Sao?Ko phải anh hay lê la quán nước cổng trường lắm à?Đại công tử cái mặt anh thế là sao đây?” nó nói vô cùng mỉa mai.

“Thì ngoài cổng có cái quán café nào đâu!” hắn trả lời,đảo 1 vòng nhìn cái quán mà cô ta bảo.Thật ra chỉ là 1 căn phòng mở cửa trong có những chiếc ghế nhựa,ngoài vỉa hè cũng có thêm vài cái ghế.Có lẽ đang giờ tụ điểm nhìn bọn họ trâu đầu vào nói chuyện,tiếng ồn ào,có khi anh nghe rõ được cả cuộc đối thoại từ bàn bên kia.Thật đúng là hỗn tạp đủ mọi loại người.

Anh chàng bán hàng quay người lại đưa 2 cốc trà chanh cho Nhi,nó vui vẻ đón lấy “Người yêu hả con ranh?”,ông hỏi.

Nhi quay lại nhìn cái gã mặt trắng đang ngồi cạnh mình, “Anh thấy giống người yêu à?”

“Thế chả nhẽ ko phải người yêu cô?Thôi đi cô ơi,tôi có phải ông già đâu mà cô định lừa!”

“Nhưng em đâu có định lừa!” con nhỏ cười rất tươi để lộ cái răng khểnh dễ thương.Đưa cho hắn cốc trà chanh,thấy ánh mắt của hắn kì kì,cô nói “Uống thử đi!”

Hắn nhìn cái cốc thủy tinh trong chưa hỗn hợp hơi nhàn nhạt màu,trên có 1 lát chanh cắt tròn,ko phải hắn ko biết cái gì là trà chanh,nhưng hắn lại chưa từng muốn uống thử.Nhưng đã tới đây rồi ko lẽ ko uống.Đưa cốc trà lên miệng,1 mùi hương chanh thơm thơm khiến cho hắn thấy dễ chịu hơn,uống thử 1 ngụm.Cái hương vị của trà thanh thanh,hơi có gì ngai ngai của trà mạn,lại có vị chanh thơm thơm chua chua,nhưng lại vô cùng ngọt ngào.Tất cả hòa trộn lại thành 1 vị ngọt thanh mát,thơm nhẹ.

“Sao?Ngon đúng ko?” cô nhìn hắn cười vô cùng dịu dàng.

Đột nhiên hắn ngồi im nhìn cô,là vị của trà chanh vẫn còn ngọt nơi đầu lưỡi,hay là bởi vì đột nhiên cô rất ngọt ngào?Hắn ko biết nhưng quả thật đây là lần đầu tiên hắn uống trà chanh,lần đầu ngồi quán cóc phố cổ.

“Anh ơi cho 3 trà nữa!” từ 1 góc phòng xa nhất có 1 cậu con trai nói với lại.

“Anh pha đi để em đưa cho!” Nhi nhanh nhảu nói với ông chủ hàng.

“Được rồi!” ông ta vui vẻ như đã quen với chuyện này pha nhanh rồi đưa cho cô mang đi.Khi Nhi đã bê cái khay đi phân phát rồi ông chủ hàng mới quay lại nhìn Tuấn Tú.

“Hai đứa mới hẹn hò à?”

“Dạ!” hắn đáp.

“Thật ko ngờ đấy,làm sao cậu cưa được nó vậy?” ông ta gương mặt tươi cười,ánh mắt vô cùng tò mò.

“Dạ thì cưa như bình thường thôi!” hắn đáp đưa cốc lên uống thêm 1 ngụm.Mới nghĩ thôi đã thấy nghẹn rồi.Có ai mà cưa nổi cô ta đâu anh.Em bị cô ta dằn cho thừa sống thiếu chết để lết được tới ngày hôm nay ấy.Giờ anh hỏi em cưa sao em làm sao biết trả lời,có hỏi thì phải hỏi anh Minh ấy.

“Em giỏi thật đấy!Lần đầu anh thấy nó đi cùng con trai!” ông chủ hàng tỏ ra vô cùng thán phục nhìn cậu ta.

“Lần đầu á?” hắn nhìn ông ta ngơ ngác.

“Uh bình thường nó toàn đi với lũ quỉ nhỏ toàn con gái thôi.” Ông ta trả lời,lại có người gọi trà chanh nên ông chủ quán phải tạm dừng câu chuyện để quay lại bán hàng.

Hắn nhìn cô gái vừa lon ton đưa trà cho khách xong,quay lại quầy ngồi xuống cạnh hắn khẽ cười.Lần đầu tiên hắn tới quán này uống trà chanh,cũng là lần đầu tiên cô dẫn bạn trai tới đây, hình như hắn có cảm giác gần cô hơn 1 chút,lần đầu tiên hắn thấy hắn và cô có điểm chung.

“Nhìn cái gì?Anh vừa bị đập đầu trúng đâu à?” Nhi nhìn hắn đang mỉm cười hỏi.Cái con cá sộp này mắc chứng gì,tự dưng ngồi cười 1 mình.Ko phải chứng bệnh si khờ của người già chứ?

Hắn giờ y như con chuột bị dội cho 1 gáo nước lạnh,đang ướt nhoẹt kêu rít.Tâm trạng của hắn vừa vui lên được 1 chút,thì cái con khủng long bạo chúa này lao người như cầu thủ bóng bầu dục đốn đổ cái rầm.Thật đúng là con người biết phá hoại tâm trạng người khác.

“Này này..” Nhi ghé mặt sát lại bên vai hắn,tay khẽ kéo áo hắn cúi xuống.Hắn ngại ngùng rồi ghé sát tai lại muốn xem cô nói gì.

“Anh đoán thử xem áo lót của cô gái ngồi đằng kia màu gì?” đôi mắt đen tinh quái của con nhỏ sáng lấp lánh,đôi môi nở 1 nụ cười.Cô đánh ánh mắt nhìn ra 1 bàn ở góc phòng,có 1 cô gái tóc dài tới tận eo.

Hắn nhìn cô ko chớp mắt,y chang nhìn thấy khủng long của kỉ Jura.Ko phải chứ?Cái con khủng long này.Cô là con gái mà lại hứng thú với cái thú vui tao nhã của đàn ông vậy hả?Hơn nữa có cô bạn gái nào lại bảo người yêu mình đi đoán áo lót của người khác ko hả trời.

Hắn gõ cho cô 1 cái vào đầu. “Cô thích thì tự đi mà đoán!” nói rồi hắn uống thêm 1 ngụm trà chanh ngọt cho át đi vị đắng ở lưỡi.Thật ko tin được cái con bé này.

Nhi bĩu môi nhìn hắn, “Thôi đi cha nội,rõ ràng anh thích đồ lót bỏ xừ còn làm bộ ngây thơ trong sáng với ai chứ!”

Phụt..

Ngụm trà chanh còn chưa tẩy được vị đắng trong miệng đã bị hắn nhả ra ko thương tiếc.Hắn cảm thấy đầu lưỡi cay sè như vừa uống phải 1 ngụm rượu mạnh,gương mặt cũng nóng bừng bừng bực bội.Hắn vụt đứng lên nhìn cô hét lớn “Ai bảo là tôi thích đồ lót bao giờ?”

Đôi mắt đen tròn sáng lấp lánh đang nhìn hắn.Chớp.Chớp.Hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó vô cùng kì lạ.Hình như thiếu thiếu 1 cái gì đó.Phải rồi hắn ko còn nghe bất cứ cuộc trò truyện nào trong cái căn phòng nhỏ này nữa.Hắn lấy hết can đảm,đảo mắt nhìn quanh quả nhiên mọi con mắt trong lẫn ngoài quán đều đang dõi theo cái người vừa đứng lên quát lớn vào mặt bạn gái là hắn.Nhưng rõ ràng họ nhìn ko phải vì cặp đôi đang gây gổ,mà họ nhìn giống như nhìn kẻ biến thái thích đồ lót.Gương mặt của hắn trở thành xám ngoét,hắn im lặng ngồi phịch xuống ghế.Phải sau đấy 3 giây ko khí ồn ào râm ran trong quán mới trở lại bình thường.Nhưng có vẻ như giờ mọi câu chuyện đều xoay quanh.. chàng trai thích đồ lót.

“Haha ha ha ” con nhỏ vô cùng khoái trá ôm lấy cái bụng mà cười rũ rượi.Hắn lúc này chỉ còn biết căm phẫn nhìn con khủng long đang nghiêng ngả vì cười,trong bụng thầm nguyền rủa hàng nghìn lần.Biết trước là cô ta hoàn toàn ko tốt đẹp gì mà.Đột nhiên lại cười dịu dàng thế.Rốt cuộc để cho ta vào bẫy phải ko?

Ông chủ bán hàng cũng đang khẽ cười.Nhưng nhìn mặt hắn vô cùng khốn khổ bèn liệng cho 1 câu chữa cháy “Ko sao.Ko sao.Con trai đứa nào mà ko thích đồ lót.Ko thích mới là có vấn đề.”

Nhi nhìn mặt con cá sộp giờ như con cá ngão,trong lòng vẫn ko nhịn được cười nhưng vẫn bá vai ông chủ quán khẳng định quan điểm “Đấy,thấy chưa!Chuyện này là chuyện bình thường.Con trai ai chẳng vậy,phải ko anh?”

“Đúng đúng.Thằng này ko thích chỉ có là pê đê!” ông ta trả lời vẫn tiếp tục cười.

Hắn bực bội cảm giác toàn bộ cơ thể vẫn đang nóng rực “Cho em 1 cốc trà chanh nữa!”

“Anh an tâm đi,tuyên ngôn của anh chắc chắn được mọi người ủng hộ!” Nhi vẫn tiếp tục cười nhìn cái mặt bực bội của con cá sộp càng khiến cô mát lòng mát dạ.Hôm nay ai là người bắt tôi đi mua đồ ăn cho anh,ai là người dựa vào vai tôi làm tôi tê hết nửa bên người?Đáng đời.

Và quả nhiên lời cô nói vô cùng đúng.Bởi vì cho tới sau này khi anh ghé lại qua quán trà chanh,ông chủ hàng vẫn ủng hộ nhiệt tình anh bằng cái tên “Ah đồ lót cậu đến rồi à?!”

Sau khi đãi con khủng long 1 trầu cười miễn phí tới no nê,và hắn tự thưởng cho mình 3 cốc trà chanh để hạ hỏa,họ đứng dậy rời quán cóc vỉa hè.

“Cô có thể thôi cười được ko?” hắn bực bội nói.

“Được rồi.Tôi ko cười nữa!” cô cố gắng mím môi lại,1 lúc sau khóe miệng lại tự động cong lên.Cứ nghĩ tới cảnh hắn đứng lên phát biểu hùng hồn là y như rằng cô lại buồn cười.

Hắn bực bội cắn chặt môi lại “Hừ” 1 tiếng.

“Biết rồi!Biết rồi!Ko cười nữa!Ko cười nữa!” cô xua xua tay dàn hòa.

“Giờ cô muốn đi đâu?” hắn hỏi.

“Hmm.. tôi đói rồi!” Nhi khẽ nhăn mặt.

“Sao nãy bảo no rồi?”

“Người yêu bạn anh nhìn tôi như vậy,nuốt làm sao trôi?” cô nói giọng nhỏ gần như ko nghe thấy.

“Giờ cô muốn ăn gì?” hắn khẽ cười hỏi,thì ra con khủng long này cũng biết ngại người ta sao?

“Cánh gà nướng!” Nhi đôi mắt sáng ngời,đúng như kẻ lâu ngày đói ăn nhìn thấy sắc màu ẩm thực.Giống y như kỉ Jura được nhìn thấy ánh sáng văn minh.

“Hả?” hắn ngạc nhiên hỏi.Lần trước BBQ là kì quái rồi.Giờ cô ta lại ăn cái gì đây?

Lý Vạn Phúc chiều đông Hà Nội,người cứ nờm nượp ra vào,xương gà que tre la liệt ngổn ngang còn hơn gò Đống Đa năm xưa,đúng là cảnh tượng hãi hùng đối với đôi giầy hàng hiệu của hắn.Nhìn cái mặt đang nhăn nhó của cái tên biến thái thích đồ lót nhưng yếu sinh lý ngồi trước mặt mình,Nhi nhíu mày.

“Này công tử,ở đây ko phải trại hủi đâu mà anh làm vẻ mặt ghê tởm vậy?” đôi mắt đen của cô chau lại nhìn hắn chán chường.Con trai gì mà ẻo lả ẽo ợt.Cái kiểu con trai này,nếu vứt hắn ra ngoài đường đảm bảo là chết đói ko ai thương.

Một lúc sau người phục vụ mang ra 1 mớ cánh gà,và chân gà còn nghi ngút khói đặt vào bàn cho họ.Hắn nhìn những thứ trên đĩa ko khỏi rùng mình 1 cái,trong lòng thầm thương xót cái dạ dày của mình.Ăn vào có lẽ hắn sẽ kết giao với Tào Tháo mất.

Nhi nhìn thấy gương mặt hắn,liền nhếch miệng chê bai "Đúng là công tử bột!"

Nhi chẳng thèm quan tâm tới gã đối diện,bèn thuận tay cầm 1 chiếc chân gà thảm nhiên gặm ngon lành.Hắn nhìn cô đang gặm xương bèn nghĩ trong đầu.Khủng long cũng thích gặm xương à?Mình cứ tưởng khủng long bạo chúa chỉ thích ăn thịt thôi chứ.

"Sao?Chưa thấy người ta ăn chân gà bao giờ à?" Cô nhìn hắn đôi mắt đen láy sáng lên vẻ khó chịu.

"Ko.Ko có gì!" hắn đáp,ánh mắt nhìn đi nơi khác.Trong cái ko khí toàn mùi khói nướng này,mấy chiếc bàn được thắp sáng nhờ có cái bóng điện tròn,bàn ghế nhựa kê thành dãy,người ăn thì ngồi lộn nhộn,ồn ào nói chuyện,ăn xong thản nhiên vứt ra sàn nhà.Cái quán ăn vỉa hè này,đúng là ko bao giờ hắn muốn đặt chân tới.

Nhi khẽ mím môi thở dài,ôi công tử bột.Rồi cô lấy 1 chiếc cánh gà nướng đặt vào bát trước mặt hắn. "Ăn thử đi!"

Hắn nhìn cô khẽ lắc đầu.Khủng long giờ cô định dùng chiêu hạ độc tôi à?

"Nó ko chán như anh nghĩ đâu!" cô nói.

Hắn nheo đôi mắt nâu lại dò xét,đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh nhìn hắn đầy thúc giục.Hắn muốn kiếm tìm 1 tia bất thường để chắc rằng mình ko bị mắc vào cái bẫy nào cả,nhưng hắn ko tìm được gì ngoài 1 màu đen tuyền tinh khiết trong suốt như hổ phách.

"Ăn đi!" cô lại nói. "Anh làm gì nhìn tôi?Ăn thì ko ăn." Cô nhíu mày,đôi mắt đen tuyền lay động.

Hắn nhìn chiếc cánh gà vàng ròn trong bát,lại nhìn đôi mắt đen đang nhìn mình.Thôi thì ko thể để mất phong độ được.Người ta bảo dại gái là thiên chức của đàn ông.Lần này dù có là hạ độc hay phải làm bạn với kẻ đa nghi là Tào Tháo thì cũng phải liều mà tiến lên.Hắn cầm chiếc dĩa chọc chọc vào miệng cánh gà.

"Ko phải chứ đại gia.Tay anh để làm cảnh hay sao?Ăn gà nướng phải dùng tay mới được." nói rồi cô cầm miếng gà đặt vào tay hắn.

Cái cảm giác mỡ màng khi chạm trực tiếp vào miếng thịt làm hắn ko khỏi rùng mình.Hắn ái ngại nhìn cô,rồi lại nhìn cái đối tượng sắp được đưa vào hệ thống tiêu hóa của hắn.Hắn nghe rõ tiếng dạ dày mày đang ọt ọt yếu ớt biểu tình.Nhưng nhìn đôi mắt đen láy của cô,hắn lại ko muốn mất thể diện,liều mạng đưa miếng gà lên miệng mà ăn.Một cảm giác hơi ngòn ngọt,nhưng lại hơi mặn mặn của thịt tan trong miệng hắn.Quả thật ko đến nỗi nào.

"Sao hả?Cũng ngon đúng ko?" Nhi nhìn hắn cười.

Hắn chỉ khẽ gật đầu.Ko ngờ trong cái xó xỉnh này,nơi bàn ghế thì bẩn thỉu,bếp nướng thì chỉ là cái máng đựng than,nhưng món ăn lại ko đến nỗi tệ.

"Thấy chưa.Đâu phải cứ vào quán đẹp đồ ăn đắt tiền mới ăn được món ngon.Người Hà Nội ko ăn quán vỉa hè đâu có được." cô nói tiếp tục ăn ngon lành.

Hắn nghĩ lại lời cô nói cũng thật có lý.Hắn tiếp tục ngồi ăn vừa nhìn sang đối diện.Con Gozila lúc này đang vô cùng vui vẻ,bàn tay dính mỡ đang gặm ngon lành,đột nhiên hắn cảm thấy dễ chịu lạ thường.Đúng như cô nói ngồi ăn quán vỉa hè,thật sự rất ngon.Đôi khi ko cần tốn nhiều tiền,nhưng người ta vẫn ăn được những món ngon mình thích.Lần đầu tiên trong đời hắn ngồi ăn cánh gà nướng bằng tay,lần đầu ngồi quán vỉa hè,cũng lần đầu tiên hắn ăn 1 bữa ăn ngon như vậy.

Đột nhiên Nhi khẽ cười,bàn tay cô với lấy 1 tờ giấy ăn,đưa sang phía đối diện lau má cho hắn.

"Này đồ lót,anh ăn thế nào để bẩn tùm lum thế này?" cô cười.

Hắn đôi mắt xám lại.Hình như cô ta sinh ra để phá hỏng cảm xúc của người ta phải ko?Hắn vừa cảm thấy dễ chịu ấm áp được 1 chút,trái tim hắn vừa mới đập nhanh hơn 1 chút,thì bụp 1 cái,cô ta hoàn toàn thổi bay chúng đi ko hề thương tiếc.Khủng long bạo chúa đúng là khủng long bạo chúa,chỉ giỏi phá hoại mà thôi.

Hiện tại tâm trạng của Nhi đang rất tốt.Vừa ăn 1 bữa no nê,nên nó đang ở đỉnh cao của phong độ.Thì đột nhiên điện thoại của nó reo lên.Nhi rút điện thoại ra nghe máy,hắn thấy vậy bèn đi chậm lại .

"Alo?" cô nhìn số máy trong đầu có chút lo lắng "Có chuyện gì?"

Hắn nghe bên đầu dây bên kia giọng 1 người đàn ông nói gì đó.Chỉ nghe cô đáp lại "Tối nay ko cần vào ạ?Vâng." rồi cúp máy.

Hắn nheo con ngươi màu nâu của mình lại.Nói vậy là,nếu người đó gọi thì cô ta phải đi?Tối nay ko phải đi?Nói vậy là..Hắn cảm thấy cả người mình đang bốc hỏa,lồng ngực đột nhiên thấy nặng nặng khó tả.Cảm giác tức tối và vô cùng bực bội.Đôi mắt nâu của hắn sẫm lại,khóe môi hắn cắn chặt,cặp chân mày đen láy giờ trúc xuống đầy giận dữ.Nhưng hắn chỉ im lặng.

Chiếc SH dứng trước cổng nhà cô,Nhi vui vẻ xuống xe định bụng đi vào nhà tắm rửa rồi trèo lên giường làm 1 giấc tới sáng hôm sau,lâu lâu mới có 1 ngày cô ko phải vào viện,thì một bàn tay cứng rắn kéo cô lại.

Nhi mở đôi mắt tròn to nhìn hắn,trong bóng tối ánh mắt của cô sáng long lanh,đôi môi hồng phản chiếu ánh đèn đường trở nên mềm mại,đôi mắt nâu của hắn giờ đang đen tối như hồ đêm,nhìn thẳng vào cô dò xét.Nhưng vẫn như mọi lần dù có là cô đang đặt bẫy người khác,hay cô đang mưu tính chuyện gì,đôi mắt đen của cô vẫn cứ long lanh sáng như vậy.Hắn hoàn toàn ko nhận ra bất cứ nét bất thường nào.

“Chuyện gì?” cô nhìn hắn nheo mắt.

“Cô có quên gì ko?” hắn hỏi,trong lòng hắn có chút chờ đợi.Lời giải thích chắc chắn cô sẽ nói chứ?

“Quên?” đôi mắt đen láy của cô nheo lại,khẽ lay động chứng tỏ cô đang suy nghĩ,rồi nó sáng bừng lên như đèn điện. “À có!”

Hắn khẽ mỉm cười,phải rồi.Dù thế nào cũng phải có 1 lời giải thích rõ ràng chứ.

“Tiền mua đồ hôm nay là 205k,trả cho tôi!” cô nói đưa bàn tay về phía hắn.

Hắn .. hắn thật sự,thật sự rất rất muốn đập đầu vào cột điện.Cái con khủng long bạo chúa này?Đầu cô ta có nghĩ tới điều gì khác hay ko hả?Trong cái khung cảnh này,tôi đang 1 tay nắm tay cô,vậy mà trong đầu cô chỉ nghĩ tới việc đòi lại tiền vậy thôi hả?Cái con nhỏ chỉ biết phá hoại tâm trạng người khác này..

“Ko phải chuyện đó!” hắn bực bội nhìn cô.

Nhi nhíu mày, “Tức là anh ko có ý định trả tiền cho tôi chứ gì?” Nhi bĩu môi nhìn hắn.Hẹn hò là do anh đề ra phí hẹn hò anh phải chịu chứ.

“Tôi sẽ trả là được phải ko?Nhưng tôi ko muốn nói tới chuyện ấy!” hắn nói.

“Thế anh muốn nói chuyện gì?” cô nhăn mặt nhìn hắn.Rốt cuộc động vật đơn bào có thể tự nhân đôi số lượng này đang suy nghĩ cái gì?Hắn lại ko có não,có nói là có suy nghĩ cũng khiến người ta bất ngờ,chứ đừng bảo là phải đoán hắn suy nghĩ cái gì?

Hắn nheo đôi mắt lại nhìn cô ý nói “Chẳng nhẽ cô ko biết à?”

Cô dùng đôi mắt đen tuyền của mình nhìn vào cái gương mặt đang vô cùng ẩn dụ trước mặt.Động vật đơn bào cuối cùng vẫn là động vật đơn bào,suy nghĩ theo cách nào cũng chả hiểu được loại sinh vật tự phân chia này đang nghĩ gì.Cô khẽ lắc đầu nheo mắt lại,ra chiều hoàn toàn ko hiểu.

Hắn chán nản kéo cô lại gần hơn,Trần Hiểu Nhi cuối cùng cô dịnh vờ như ko có chuyện gì hả?Là bạn gái tôi mà nghe điện thoại của người khác lại bỏ đi,còn ko thương tiếc đạp tôi ra để bỏ đi,giờ lại vờ ko có chuyện gì.Hắn nheo mắt lại,ngọn lửa trong lòng càng cháy càng lớn.

Hắn bắt đầu cúi người xuống,lại gần hơn gương mặt thanh tú đang phản chiếu dưới ánh đèn kia.Cô nhíu mày nhìn hắn,hắn tính làm gì đây?Lại bất giác cúi đầu xuống nhìn bản thân mình,đột nhiên đôi mắt đen linh hoạt trở nên sẫm lại.Nhanh như chớp cô đá vào bộ hạ của hắn 1 cái đau điếng.

“Biến thái!” cô hét.

“Cái con khủng long kia.. cô …” đây là lần thứ bao nhiêu trong ngày cô phá vỡ cảm xúc rồi hả?Vừa bị mất hứng vừa bị đau hắn chỉ còn biết cắn răng chịu đựng.

“Anh đúng là biến thái mà.Nếu muốn biết thật tình hỏi chị đây còn có thể cho anh biết.Dám giở cái trò nhìn trộm ra,ăn đòn là đáng.”

“Ai thèm nhìn trộm cô!” hắn bực bội nói.

“Còn ko phải cậu nhìn trộm áo lót của tôi nên mới cúi mặt xuống sao?Hồi cấp 2 tôi đã từng chơi trò này rồi.” Nhi khoanh 2 tay trước ngực nhìn tên con trai trước mặt đang đau đớn nhăn nhó.Tuy ta sinh sau ngươi 2 năm nhưng mấy trò vặt này ta đều làm hết rồi.

Hắn cảm thấy mi mắt giật giật,này khủng long cái đầu của cô sao chuyện bình thường ko nghĩ,toàn nghĩ mấy chuyện đen như hũ nút thế?Cô mặc áo cổ rộng thật nhưng mắt tôi lại ko phải tia laze nhìn xuyên thấu thế nào?Nghĩ cho có logic được ko?

Nhi ko nói với hắn nữa,cô quay lưng bước nhanh vào nhà.Đôi co với tên biến thái này cả ngày thật là mệt mỏi.Giờ cách tốt nhất là về nhà đánh 1 giấc.

“Khoan đã!” hắn chậm rãi nói.

Nhi ngừng lại quay đôi mắt đen chán ghét nhìn tên động vật đơn bào trước mặt. “Lại muốn gì nữa đây?”

“Hẹn hò vẫn chưa xong.” Hắn thản nhiên.

Nhi nhất thời bực bội,2 tay nắm chặt nhìn hắn tức giận “Bạn anh cũng về rồi còn muốn sao nữa?”

“Cô gọi hôm nay là buổi hẹn hò hả?” hắn nhướng mày nhìn con bé.Nắm tay ko nắm tay,ôm eo thân mật ko ôm eo,ngoài việc cô ta ngoan ngoãn nghe lời hắn ra,có chỗ nào giống hẹn hò.Có chăng chỉ giống như ông anh trai tốt bụng dẫn con em gái đi chơi mà thôi.Nhìn bằng mắt cũng chẳng ra hắn với nó là 1 cặp.

“Đi xem phim,đi ăn tối,đi uống nước.Ko gọi là hẹn hò thì gọi là cái gì?” Nhi gắt gỏng nhìn hắn.

“Cứ đi cùng nhau là hẹn hò à?Thế cô với bạn thân cô yêu nhau bao nhiêu năm rồi?”

Nhi tức giận cắn chặt răng nhìn hắn.Ông mãnh,cuối cùng ông muốn cái gì đây?Có phải muốn cho ta tức chết thì mới được ko?Đúng là loại công tử bột khó chiều.

"Từ mai chúng ta phải tập hẹn hò!" hắn dõng dạc nói,đôi mắt nâu nhìn xoáy vào con khủng long đang há hốc mồm kinh ngạc.Trong lòng nhen nhóm 1 niềm vui khó tả.

23. Chương 21

Chương hai mươi mốt :Thế nào là hẹn hò?

Mặc dù từ xưa tới nay có rất rất nhiều định nghĩa về tình yêu,nhưng lại chẳng mấy ai có định nghĩa chính xác cho hẹn hò.Vậy cuối cùng hẹn hò là làm những việc gì?

Hẹn hò có nghĩa là 1 người nam 1 người nữ có tình cảm đi chơi cùng nhau?Ko được.Trong thời đại bình đẳng giới,vậy tình cảm của giới đồng tính thì sao?Họ 2 người con trai yêu nhau đi chơi với nhau ko gọi là hẹn hò à?Còn những người con gái yêu nhau thì sao?

Hẹn hò có nghĩa là cùng nhau ăn tối,cùng nhau dạo phố?Cũng ko có lý.Thế những người đi gặp đối tác làm ăn,ngồi ăn tối với nhau cũng gọi là hẹn hò à?

Hẹn hò có nghĩa là cùng nhau đi dạo,nhìn đường phố sáng đèn,ngắm bầu trời đầy sao vô cùng lãng mạn?Ko phải!Thế nếu cả 1 lũ bạn bè rất đông đêm giao thừa dắt tay nhau đi trong mưa xuân lãng mạn,ngắm đường phố ngày tết,thế là thành yêu tập thể à??

Cuối cùng.. thì hẹn hò là thế nào????

Mới vừa vào tới lớp cái Ngọc đã thấy con bạn thân xụ mặt ra 1 đống,nó lững thững bước về chỗ,đôi mắt đen mọi khi sáng lấp lánh giờ nhắm tịt lại sưng húp,trông cứ y như vừa khóc cả đêm.

"Mày làm sao thế?" Ngọc hỏi.

Nhi thả bịch cái thân xác tội nợ của mình xuống ghế,thở dài mà mắt ko mở ra nổi "Tao muốn chết!"

“Có chuyện gì?” Ngọc lo lắng nhíu mày nhìn con bạn thân mới sáng sớm đã ko còn sức sống.Chờ đợi câu trả lời ấy thế nhưng,cô chỉ có thể nghe thấy những tiếng thở khẽ đều đều.Nó hoàn toàn ko có động tĩnh mở mắt hay mở miệng.Nó đang .. ngủ.

Nhi mệt mỏi mà nhắm mắt lại thiếp đi,nó chưa bao giờ thấy khổ như vậy.Đến trông mẹ nó trong bệnh viện cũng ko cảm thấy mệt mỏi khó chịu như thế.Nghĩ lại bây giờ cảm thấy mình đúng thật là quá ngu ngốc,hà cứ gì tự dưng đi dây với cái con động vật đơn bào ấy.Thà đi mượn tiền cho vay nặng lãi còn hơn.Cùng lắm mất 1 cánh tay,1 cái chân còn đỡ hơn dây vào cái tên quỉ đó.

Ngày hôm qua hắn thản nhiên thốt ra 1 câu “tập hẹn hò” cứ y như người ta nói trẻ con tập viết, cô chỉ còn có thể há hốc mồm mà nhìn hắn chẳng thể thốt nên lời.Cứ nghĩ là vậy là thôi.Ai dè,cái tên động vật đơn bào,từ ngữ nghèo nàn,diễn đạt vô cùng kém ấy lần này lại dùng từ vô cùng chính xác.Nhưng vì cái cớ gì hẹn hò của hắn quá khác người đi.

Hôm qua khi tức giận thả mình vào bồn tắm,có điện thoại.Cô bực bội nghe máy,là hắn.Nói lung tung dài dòng gì đó,cô nghe hoàn toàn ko vào tai chữ nào.Cuối cùng cô dập máy.Hắn lại gọi lại.Cô lại dập máy.Tới khi cô bực bội gắt lên,thì cái tên động vật đơn bào đang “tập hẹn hò” kia thản nhiên nói “Sao thế?Tập hẹn hò mà chỉ mấy cuộc điện thoại cũng ko nghe nổi à?Hay cô muốn trả lại tiền cho tôi rồi?”.Hắn ta là tên to xác bị đúp 2 năm,hay là xã hội đen đây?Tại sao bố hắn lại quá nhân từ,cỡ này còn cho học trường công lập làm gì?Đáng lý ra phải tống vô mấy trường cải tạo thanh thiếu niên mới phải.Mà khoan,nghĩ lại thì đúng là bố hắn có nỗi khổ,hắn có được xem là thanh thiếu niên nữa đâu.Nhi khẽ thở dài.Tự nhiên thấy đồng cảm với bố mẹ hắn ghê gớm.Kết quả cô chấp nhận theo cái “tập hẹn hò” của hắn.Để giao lưu tình cảm,tình nhân buôn điện thoại là chuyện bình thường.Cho nên,cô mặc kệ hắn cứ mở máy úp lại trên mặt bàn,còn cô đắp chăn đi ngủ.

Nhưng mà.. cô nào có được yên.Đã bị hắn đêm gọi điện phiền muốn chết,đến sáng sớm hắn lại gọi điện thoại.Thật sự lúc này cô chỉ muốn xé đôi gương mặt hắn ra,mang não của bất cứ loài nào khác đặt vào cho con động vật đơn bào này có thể suy nghĩ 1 chút.Đêm bị quấy rầy,sáng bị gọi dậy vun đắp tình cảm.Cô sắp chết đến nơi rồi?Có ai từng nói hẹn hò rất tuyệt?Cô sắp chết vì hẹn hò rồi đây!!!!

Gương mặt thì lơ mơ,cả người gần như rệu rạo,hiện tại Nhi chỉ cảm thấy mắt vô cùng mỏi,nhưng vẫn phải cố mà mở ra.Giờ học của Dung mama nếu ko cẩn thận đảm bảo là cô sẽ tiêu tùng.Nghĩ thì là vậy,nhưng người ta vẫn bảo “lực bất tòng tâm”,cũng ko hiểu tại sao mà hôm nay ông thần ngủ đặt biệt ưu ái quấn lấy nó ko buông ra gì hết.Cuối cùng mí mắt nó cũng khép chặt lúc nào.Nó rơi vào 1 giấc mơ vô cùng đẹp,nó nằm ở giữa 1 cánh đồng cỏ rất thoải mái đầy gió dễ chịu.Ngồi trên chiếc xích đu đang vui vẻ cao hứng khẽ hát thầm.Đột nhiên nó nghe trong ko khí vang tới 1 tiếng gọi làm mọi niềm vui của nó 1 cái bay sạch.

“Trần Hiểu Nhi!”

Nó lo lắng muốn đạp đầu vào tường mà tự vẫn,hắn ta lại xuất hiện.Nó cố bỏ chạy,nhưng tiếng nói cứ càng lúc càng gần “Trần Hiểu Nhi.Trần Hiểu Nhi..”

Nó bịt chặt hai tai lại,nhưng tiếng nói cứ văng vẳng,xoáy vào đầu nó những âm thanh khó chịu toàn ám khí.Nó bực bội bèn hét lên

“KO HẸN HÒ GÌ HẾT!!!!”

Dung mama nhíu mày nhìn cô gái học trò nhỏ cuối cùng cũng chịu tỉnh khỏi giấc mộng đẹp.Đôi mắt sát thủ nheo lại nhìn cô.Trần Hiểu Nhi,học sinh đặc biệt xuất sắc của 12A9, quậy phá thì thôi đi,giờ trong giờ học lại còn dám ngủ,đã thế ko chỉ ngủ,gọi mãi ko dậy giờ bật dậy thì lớn tiếng nói ko hẹn hò gì hết?Hóa là mơ xuân hả?

Trần Hiểu Nhi nuốt nước bọt khan 1 tiếng,nghe cuống họng khô ran của nó chạm vào nhau ran rát.Cái ko khí im lặng kìm những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn nó đầy cảm tình thế này khiến nó vô cùng,vô cùng hiểu.Sắp tới giờ hành quyết rồi..

Chậm rãi quay đầu nhìn về bên trái,nhìn vào cái thân ảnh phúc hậu,quắc thước đang hằm hè nhìn nó vô cùng tình tứ.Nó cố nặn ra 1 nụ cười khổ “Thưa cô!”.

Dung mama hai tay khoanh trước ngực,đôi mắt vô cùng sắc bén nhìn nó. “Ngủ ngon ko?” Dung mama bắt đầu giở tuyệt chiêu đầu tiên,nụ cười giết người.

Nhi thấy sau gáy nó lạnh buốt,tới rồi tới rồi.Sát thủ Dung mama,người chuyên hóa kiếp những sinh linh bé nhỏ.Nó hoàn toàn chẳng dám phản kháng gì,chỉ có thế cúi đầu.

“Sao thế?Hay tôi làm lỡ cuộc hẹn hò của em?” vô cùng mỉa mai cay độc,mama nhả 1 lời châm biếm kèm nụ cười nhẹ nhàng như ko.Chỉ có kẻ chịu 1 dao là biết bị đâm đau thế nào,chứ có kẻ giết người nào biết đòn hắn vừa ra mạnh như thế nào đâu.

Nhi giờ này chỉ có thể khóc ròng.Trong đầu thì nghĩ,thật là lãng phí nhân tài.Với tài năng bóp chẹt người khác,đâm bị thóc chọc bị gạo,chém gió ko cần dao,chém người ko cần kiếm của cô đáng lý ra nên có 1 công việc tốt hơn mới phải.Làm giáo viên hóa thật là uổng.Vừa thầm tiếc cho thần tượng,nó suýt nữa quên rằng,bản thân nó đang là người bị hại.

“Trần Hiểu Nhi,cuối giờ lên văn phòng gặp tôi!” Dung mama nói vô cùng tức giận.

Ko phải chứ?Mới đầu năm đã lại được mời lên căng tin giáo viên đàm đạo rồi sao?Cô ơi tha em đi mà!Em lại ko biết uống trà,càng ko xem tin tức thời sự,hoàn toàn ko quan tâm tới tỉ giá hối đoái,hơn nữa ăng ten của em dạo này bắt sóng yếu,chuyện hàng xóm có tình nhân giấu vợ em ko biết,thậm trí chó mèo trong xóm nhà em mới bị bắt trộm hay người nào mới sinh con em đều ko biết,đến dạo này tâm tính của phụ nữ thời kì tiền mãn kinh em cũng ko đoán được.. cho nên em chẳng có gì để đàm đạo đâu.Cô ơi,tha cho em.Em ko đủ tiêu chuẩn hầu chuyện cô đâu!Mặc dù vô vàn điều muốn nói,vô vàn tâm sự muốn tỏ bày nhưng nó đành ngậm đắng nuốt cay chôn chặt xuống,chỉ có thể khẽ mở môi nói 1 câu “Dạ!”

Sau 1 thời gian dài cứ ngỡ như chẳng bao giờ kết thúc,Nhi nặng nề mở cửa bước ra khỏi hội đồng.Hiện tại tâm trạng của cô là vô cùng vô cùng chán chường.Những bài mắng của Dung mama thì sau 1 năm cũng vẫn vậy,đúng là cảm giác truyền thống ko thay đổi mùi vị,nhưng cái làm nó ko thể nào chịu được chính là nữ chính trong truyền thuyết xuất hiện.Đã xuất hiện thì thôi đi,mắc mớ gì chuyện của cô với Dung mama lại phải ngồi mà bình phẩm.Thi thoảng lại dành cho cô 1 ánh mắt kì thị chủng tộc.Thật khiến cho người khác ko chịu được mà.Đành rằng quốc bảo cứ song phi đạp thẳng cửa bước vào,gào thét tên cô như trước đây thầy vẫn làm,đập bốp 1 cái vào đầu cô như mỗi khi cô đi học muộn,còn hơn là đứng đó tay thì đẩy gọng kính vàng,thi thoảng kì thị nhìn 1 cái,rồi tệ nhất là khúc cuối.Tại sao.. tại sao lại có thể ngon ngọt mở miệng nói là "Thôi cô Dung ạ,mới đầu năm xem như tha cho em lần này đi!".. Mắc gì lại đi xin cho cô chứ?Trời ơi!Mới nghĩ lại thôi người lại nổi hết da gà.Cứ nghĩ tới cái người,mặt đã đủ xinh xắn tuyệt trần,52 cái xuân xanh,cái đầu nhẵn bóng,trên mặt sáng choang vàng 4 con 9,quay lại nở 1 nụ cười hiền dịu với cô là y như rằng,bao nhiêu thức ăn mới ăn lúc sáng giờ tuyệt nhiên muốn lội ngược dòng ngoạn mục ra khỏi dạ dày.

Tất cả.. tất cả là tại cái tên chết tiệt đó.Hại ta trong giờ ngủ gục,hại ta lúc tỉnh dậy còn sợ hãi tưởng hắn gọi ta hẹn hò.Tất cả là tại cái tên khốn ấy!!

Đôi mắt của Nhi sáng bừng bừng máu nóng,bây giờ mà có cái bao cát để cô đấm thì thật là tốt.Từng đợt từng đợt lửa nóng cứ ngùn ngụt cất lên trong lòng cô như cái lò nung gốm.Cháy tới mây nghìn độ.Đang vô cùng khó chịu như vậy thì cô lại nhìn thấy kẻ gây họa đang đứng vô cùng nghênh ngang ở cổng trường.

Nhi cố gắng thật bình tĩnh,cố gắng giữ cho con ngươi đang bốc lửa của mình lướt qua hắn,vờ như ko nhìn thấy hắn.Nếu ko có ko biết là bản thân mình sẽ làm gì?Có lẽ sẽ ko ngần ngại đấm cho hắn 1 cái vào thẳng bộ mặt đang đắc ý kia của hắn,cho hắn phải cúi xuống đất mà tìm răng để ăn cơm.Nhưng ko được.Phải nhịn.Nhịn.Nhịn.

"Này,khủng long!" hắn nhìn cô tức giận bước qua mình bèn gọi lại.Hắn đã đợi khá là lâu để thấy cô đi ra.

Nhi vẫn tiếp tục đều chân bước,trong đầu tự viết 1 chữ nhịn to tướng.Ko thể nào gây chuyện.Giờ phải vào viện chăm mẹ cô.Ko cần quan tâm tới hắn.

"Này,khủng long." Hắn lại tiếp tục gọi.

"này,khủng long đang gọi cô đấy!"

Nhi vẫn cố gắng giữ cho chặt chữ nhịn trong lòng,cố gắng bước thật nhanh cho tới chỗ lấy xe. Đừng dừng lại.Đừng dừng lại.Cô tự nói với mình cả ngàn lần câu này.

"Khủng long!" hắn vẫn kiên trì gọi,vô hình cảm thấy lo lắng trong lòng.Cô càng bước đi hắn lại càng muốn rút ngắn khoảng cách.

"Khủng long!" giọng nói của hắn lớn hơn,trong giọng có chút bức bối.Cái con khủng long này,cô ta có chuyện gì mà hắn gọi hoàn toàn ko nghe.Cứ lẳng lặng mà đi.Hắn chỉ đơn giản muốn biết có chuyện gì trong văn phòng.Nhưng cô như mọi lần chỉ lẳng lặng bỏ qua hắn mà bước đi.

“Này khủng long.” Hắn lại gọi.

Nhi dừng bước,đôi tay nắm chặt thật chặt.Thấy cô dừng lại hắn lớn tiếng gọi “Qua đây!”

Bàn tay cô lại siết chặt hơn,cái tên động vật đơn bào kia,ko phải tại hắn cô ra nông nỗi này sao?Còn ở đó ra lệnh.Bà mẹ độc thân tiền mãn kinh còn ko dám 2 từ để ra lệnh cho cô.Hắn lấy cái gì mà dám gọi như vậy?Nhi quay người tiến lại cái tên động vật đơn bào vừa mới to gan ra lệnh kia,đôi mắt đen láy ánh lên tia tức giận,trong lòng lửa hận ngùn ngụt.Đứng trước mặt con động vật đơn bào bây giờ là Gozila đang ngùn ngụt lửa y chang siêu xay da.

“Có chuyện gì?” hắn nheo đôi mắt nâu nhìn cô,trong đôi mắt đen tuyền của cô đang hậm hực hắn biết,nhưng sự lo lắng trong lòng hăn lại càng lớn hơn.Cho nên hắn ko ngại mà mở miệng hỏi bất chấp kết quả.

Bốp

“Cái tên biến thái!”

Bốp..

“Đồ động vật đơn bào..”

Bốp

“Khốn kiếp.”

Bốp

“Đồ nhỏ mọn”

Bốp..

“Đồ xấu xa.”

Bốp..

Bao nhiêu bực bội trong người,cô một lúc bộc phát hết.Cứ thẳng chân đá hắn,đấm hắn,ko cần biết thế nào.Còn ko phải tại hắn làm cho cô khốn khổ thế này?Giờ lại ngang nhiên ở đây ra lệnh hả?Này não heo,anh nghĩ tôi mượn chút tiền của anh muốn làm gì thì làm hả?Tức muốn chết mà,ko phải tại anh thì tôi phải nhìn thấy bộ mặt tươi cười đến muốn mửa đó à.Thật là..

Hắn chỉ im lặng,nhắm mắt nhắm mũi chịu đòn.Dù đau thấu xương nhưng vẫn phải cố làm ra phong độ.Để cho cô đánh chán,hắn thấy cô dừng lại.Hắn khẽ ngẩng đầu lên nhìn.Cứ nghĩ rằng sẽ nhìn thấy gương mặt bực tức của cô,nhưng điều hắn nhìn thấy lại là gương mặt buồn bã của cô.Đôi mắt đen láy dừng nơi khoảng ko,đôi môi hồng còn đang cắn chặt,bàn tay nắm đấm vẫn còn đang dừng ở lưng chừng trời ko hạ xuống nữa.Hắn có chút ngỡ ngàng.Người hắn vội đứng thẳng,đôi mắt nâu khẽ nhướng lại buồn bã,cũng ko biết bản thân mình cảm thấy sai ở đâu.

"Tôi.." lời xin lỗi vô thức của hắn còn chưa buông ra khỏi miệng thì hắn đã kêu lên "Hự" 1 cái.Cảm giác bàn chân hắn khụy xuống,toàn người đau đớn ko thể nào đứng nổi.Anh vội vàng lấy tay ôm lấy bộ hạ đau đớn đầy oán hận nhìn cô.

Nhi đôi mắt đen láy vẫn chưa hết tức giận nhìn hắn đang đau đớn gập người vì cú đá thẳng vào bộ hạ của cô.Cô khoanh 2 tay trước ngực bĩu môi

"Đánh mà che tay thì đánh làm gì?" Nhi khẽ cắn môi nhìn hắn,khẽ hừ 1 tiếng rồi bước đi thẳng.

"Con khủng long kia.. Cô đứng lại cho tôi!!"

Chỉ nghe tiếng hắn khàn đặc gào lên bực tức.Nhưng cô hoàn toàn ko nghe,đi ra lấy xe rồi phi thẳng vào bệnh viện.Còn rất nhiều việc phải làm,còn phải đi tìm việc nữa chứ.Mới nghĩ đã đau đầu rồi.

Vào tới bệnh viện,lo cơm nước xong cho mẹ già,cô lại bị đuổi ra ngoài hành lang cho cặp uyên ương có nơi nói chuyện.Nhi chẳng còn lạ lẫm cái trò mở cửa đuổi khách của bà mẹ độc thân cô còn lạ gì.Ngồi trên ghế trong hành lang,cô dựa người vào tường mệt mỏi.Nhìn mấy chữ trên báo cứ như mưa rơi lả tả.Đang lơ mơ chìm trong giấc ngủ,đột nhiên cô thấy điện thoại,chán chường nghe cái nhạc chuông,trong lòng cô lại thấy bực bội.Càng nghe nhạc chuông kêu réo,cô càng khó chịu hơn.Bực bội cô nghe máy.

"Chuyện gì?"

"Trần Hiểu Nhi cô đang ở đâu?" hắn bực bội hỏi.

"Nhà!" cô đáp gọn lỏn.

"Mau đến đây cho tôi!" hắn gần như gầm lên.

“Ko đến!” cô đáp cục cằn.

“Được.Vậy mang tiền đến rồi đi đâu thì đi!” hắn nói giọng gầm lên ko giấu được phẫn nộ.

Nhi đột nhiên mắt mở to,khẽ cắn đôi môi mềm 1 cái,mặc dù hắn ko có ở đây cũng bất giác từ khuôn mặt giận dữ thành nụ cười thục nữ dụ dỗ, “Anh đang ở đâu vậy?”

Nghe giọng nói của cô bên đầu dây đã thay đổi hắn nheo mày.Đúng là khủng long bạo chúa chỉ sợ có tiền thôi “Taboo bar” hắn đáp “Đừng có đi xe đấy.”

Cô chán nản dập điện thoại.Nhìn đồng hồ điện thoại mới có 8 giờ tối.Cái ông giời này đúng là chẳng còn việc gì làm hết.Cô đành ló đầu vào phòng nhìn đôi nam nữ đang thân thiết khẽ e hèm.

Mẹ cô cuống cuồng quay mặt đi rồi nói “Chuyện gì?”

“Vậy tối nay 2 người vui vẻ nhé.Con về nhà!” cô nói.

“Nhớ học hành cho cẩn thận đấy!” bà mẹ già của cô nói.

“Biết rồi!” cô bước đi trong hành lang,đầu thì đang suy nghĩ,ngày mai bắt đâu đi nộp hồ sơ làm thêm.

Taboo bar nằm trên đường Thụy Khuê,ồn ào và náo nhiệt,đèn mờ tỏ chiếu soi khắp quán.Nhi đi vào giữa cái sàn nhảy chật người,nồng mùi nước hoa cao cấp với mùi thuốc lá rượu mạnh,khẽ nhăn mặt.Bỗng cô thấy bàn tay của cô bị kéo đi,cô ngơ ngác mở mắt ra nhìn,hóa ra là hắn.

Taboo bar chia làm 2 tầng chính,ở tầng dưới là sàn nhảy ở giữa sàn có 1 cầu thang lớn để lên tầng 2 có 1 quầy bar dài,một hành lang nhỏ dài với lan can sáng bóng bao 1 vòng trên đầu sàn nhảy giúp người ta có thể xem náo nhiệt ở dưới rõ ràng.

Tú kéo tay Nhi đi lên tầng trên,ở đó đã thấy mấy anh tài bạn hắn đang ngồi trên ghế.Thấy cô họ nhất loạt vui vẻ vẫy tay chào,Nhi cũng khẽ cúi người chào.Hắn kéo cô lại ngồi vào chiếc ghế cạnh hắn trên quầy bar.

“Uống gì?” hắn quay ra hỏi cô.

“Gì cũng được!” cô tùy tiện nói cho có,vốn nó cũng chẳng uống được rượu nên ko hứng thú.

Hắn nhíu mày.Vẫy tay với bartender hắn nói "Nightmare"

Nhi đôi mắt đen đảo qua nhìn hắn,đây có thể được xem là 1 hình thức trả thù phải ko?Hắn nhìn ánh mắt của cô mỉm cười.Cầm chiếc ly chân cao bên trong chứa 1 hỗn hợp màu hổ phách lóng lánh,ở trên ly còn có 1 quả sori đỏ trông vô cùng kiêu gợi,hắn đưa cho cô,rồi nhẹ nhàng cúi xuống thì thầm vào tai cô nhẹ nhàng.

"Nhớ cho kĩ bạn tôi ở đây,cô biết điều chút."

Nhi nhìn hắn con mắt đen vô cùng bực bội,bạn anh ở đây?Rõ ràng muốn làm khó tôi phải ko?Lườm hắn 1 cái cô cầm chiếc cốc nhấp môi.Một mùi vị đắng đắng,cay cay,lại có chút mùi vị của hoa quả quyện lại ngọt ngọt,cay cay khiến cô bối rối.Chỉ mới uống 1 ngụm nhỏ,mà mặt cô đã đỏ bừng rồi.Hắn nhìn thấy cô đỏ mặt thì khẽ cười.Khoác bàn tay qua vai cô dựa vào người hắn

"Em ko uống được rượu?"

"Bỏ ra!" Nhi cắn răng nói nhỏ,một bàn tay cố gỡ những ngón tay của hắn ra khỏi người.Nhưng hắn lại càng siết chặt.

"Nghĩ cho kĩ 100 triệu!" hắn giả đò cúi đầu xuống hôn lên mái tóc cô nói khẽ.

Nhi cắn răng cố gắng mà nặn ra nụ cười.Phải ráng chịu,ráng chịu.Duy khẽ quay người sang nhìn 2 con người đang bám lấy nhau,hắn cười.

"Hai người ko cần thể hiện như thế ở nơi công cộng đâu!"

Nhi chỉ đợi có câu nói này,cô huých mạnh vào mạng sườn tên đối diện 1 cái "Nghe thấy ko?Bỏ ra!"

Rồi cô vô cùng tươi tắn nhìn Duy cười.Anh ta quả đúng là người cứu mạng cô lúc này.Tú nhìn thằng bạn thân vừa phá chuyện tốt của mình tức giận.Hắn đứng dậy đi vệ sinh.

Thấy thằng bạn thân bị phá hỏng chuyện tức giận bỏ đi,Duy khẽ cười,ngồi lại vào chiếc ghế thằng bạn bỏ trống hắn nhìn Nhi.

"Em và hắn tiến triển tới đâu rồi?" đôi mắt của hắn ánh lên tà ác.

Nhi tay cầm ly cocktail khẽ nhấp 1 ngụm như lấy can đảm,quay sang nhìn hắn "Dạ vẫn tốt ạ!" cô cố nở 1 nụ cười,cảm giác rượu cay sè trên miệng.Tốt tới mức nếu có thể cô rất rất muốn đem hắn chôn sống ko thương tiếc.

Duy chỉ cười,xem ra bạn nó còn phải cố gắng nhiều mới ăn được cô gái này.Nhưng vậy mới thú vị.Nếu nhanh chóng mà kết thúc thì chẳng còn gì vui nữa rồi.Đột nhiên có 1 cô gái níu níu tay hắn,nũng nịu.

"Anh..em muốn xuống nhảy!" cô gái nũng nịu khẽ lắc tay hắn.

Nhi nhìn cô gái mặc chiếc váy ngắn,áo khoét cổ sâu nhìn rõ nội y bên trong,khẽ nghĩ trong đầu,người đẹp thiệt.Cô gái cũng đưa mắt nhìn Nhi 1 cái sắc lạnh.

"Anh,cô ta là ai vậy?" cô gái hỏi.

"À bạn gái của thằng Tú!" Duy đáp khẽ cười.

Cô hứ 1 tiếng rồi tiếp tục kéo hắn xuống sàn nhảy,trước khi bị kéo đi,hắn kéo tay Nhi theo.Nhi chỉ kịp "Ối" 1 tiếng,trong đầu nó nghĩ mấy người này có sở thích chơi trò kéo co sao?

"Em.. em ko biết nhảy đâu!" Nhi cố gắng giằng lại,thì ngay lập tức đã có thêm 3 đôi tay khác đẩy cô đi,là Mạnh,Hiếu,Vũ nhiệt tình làm nóng bầu ko khí.Bị kéo xuống cái sàn nhảy đang đông kín người,mùi nước hoa,mùi rượu mạnh,mùi thuốc lá đan xen nhau hòa quyện làm cô chóng mặt.Bị vây quanh bởi toàn nam thanh nữ tú đang nhún nhảy theo điệu nhạc Nhi hoàn toàn chẳng biết làm sao.Ko phải cô ko biết nhảy,chỉ là ở đây chẳng có người bạn nào của cô,điều đó làm cô cảm thấy ngại ngùng.Dừng như thấy sự ngại ngùng của cô,Mạnh khẽ mỉm cười tiến tới gần cô nói.

"Em cứ thoải mái đi!"

Nhi khẽ cười thoải mái thế nào đây ạ?

Thì Vũ đã từ đàng sau khẽ chọc vào eo cô 1 cái.Nhi bị giật mình lại nhột co rúm người lại cười.

"Như thế là được rồi!" Vũ cười khì khì nhìn cô.

Nhi khẽ thở ra cười tươi.Rồi ko biết từ lúc nào mọi ái ngại của cô hoàn toàn biến mất hết.Cô bắt đầu di chuyển theo nhịp điệu của DJ.

Tuấn Tú rời khỏi phòng vệ sinh thì thấy những chiếc ghế trống trơn,cũng ko nhìn thấy con khủng long đâu cả.Anh tiến tới quầy bar hỏi "Đi đâu hết rồi?"

Anh chàng bartender khẽ hất đầu xuống dưới sàn nhảy,hắn tiến tới lan can nhìn xuống dưới,lập tức bắt gặp cái cảnh tượng nhộn nhịp,khủng long đang nhảy rất vui vẻ với mấy thằng bạn hắn dưới sàn.Hiếu khẽ nâng tay cô ta lên,còn cô ta thật dịu dàng xoay người cười rất tươi. Hắn cảm thấy ko vui,liền cất bước đi xuống sàn nhảy.

Nhi còn đang vui vẻ nói chuyện với Vũ thì đột nhiên cảm thấy eo mình bị túm chặt,làm cô bị ngã nhoài người ra sau.Liền sau đó tấm thân của cô bị chạm vào 1 cái gì đó âm âm,cưng cứng.Một làn hơi ấm áp khẽ phả vào vành tai cô.

"Người yêu,em vui vẻ quá nhỉ?" hắn nói bằng 1 giọng vô cùng đe dọa.Khẽ ngước lên nhìn mấy thằng bạn đang tròn mắt nhìn hắn cười.Trong đôi mắt nâu ko giấu được 1 tia lạnh lẽo đến rợn người.

Nhi trợn tròn mắt nhìn cái con người đang giữ chặt nó trong lòng,bàn tay cố gỡ tay hắn ra,nhưng ko sao gỡ được,cô nhíu đôi mày nhìn hắn tức giận.Hắn bỏ qua gương mặt tức giận của cô,lại ghé sát tai cô nói "Người yêu,em ko quên dãy số có 9 con số đó chứ?"

Đôi môi của Nhi há hốc,cái tên này,lại đi làm nghề xã hội đen đòi nợ rồi.Cứ như thế này 1 ngày nào đó chắc chắn cô tức đến ói máu mà chết vì hắn.Cái tên khốn chỉ biết lợi dụng người khác.Nhưng vì cái dãy số có 9 con số của hắn,cô đành cố gắng nuốt cục tức vào trong.Chuyển sang chế độ hiền hòa vui vẻ,tìm cách thoát thân.

Nhi quay lại với nụ cười dịu dàng "Em làm sao vui được lúc ko có anh chứ?" lời lẽ ngọt ngào,giọng nói của cô trong veo,đôi mắt đen lấp lánh cười.Mặc dù lúc này,não phải của cô đang giúp não trái tẩy cho sạch những thứ nó vừa nôn ra.

Hắn nhìn cô khẽ cười,quả là khủng long,diễn kịch giỏi quá chứ.Vừa đấy với đấy đã thay đổi 180 độ rồi.Nhưng giọng nói của cô vẫn làm cho hắn cảm thấy thoải mái trong lòng.Chỉ 1 câu em của cô hắn cảm thấy dễ chịu.Bàn tay hắn siết chặt hơn 1 chút kéo cô đi ra hướng cửa "Xin lỗi mọi người nhé,nhưng bọn này có việc riêng!" hắn thản nhiên để lại 1 câu với lũ bạn rồi dẫn theo cô đi mất.

Mấy thằng chiến hữu chỉ biết nhìn nhau cười.

"Cái gì đây?"

"Ánh mắt anh ấy vừa rồi thật đáng sợ!" Vũ nói đôi mày chau lại nhìn theo cái bóng dáng cao cao đang bon chen ra ngoài.

"Hắn ta vừa ghen phải ko?" Hiếu 1 tay vuốt cằm tay còn lại nhìn theo thằng bạn thân khó hiểu.

Duy vỗ vai mấy thằng bạn,kéo lên lầu "Thôi,lên uống tiếp.Họ muốn làm gì kệ họ." Nói rồi cả hội bước lên cầu thang,Duy khẽ quay đầu lại hướng cửa khẽ mỉm cười.

Ra đến ngoài cửa quán,Nhi vôi giằng ra khỏi lòng hắn,cô quay người lại nhìn hắn vô cùng tức giận.

“Sao nào?” hắn vừa đưa chìa khóa cho người lấy xe vừa hất mặt lên nhìn cô.

“Anh làm cái trò gì vậy hả?” cô tức tối gào lên.Gương mặt ko rõ đỏ lên vì tức giận hay vì xấu hổ nữa.

Hắn mỉm cười đắc thắng “Dĩ nhiên là hẹn hò!”

“Vậy mà gọi là hẹn hò,đấy gọi là sàm sỡ.” Nhi bực bội phản bác.

“Dĩ nhiên người yêu ôm nhau là để thể hiện tình cảm.Vậy cô nói xem,hẹn hò nghĩa là gì?” hắn thản nhiên hỏi lại.

Cô đôi mắt mở to,nghe 2 não trái phải của mình cũng đần ra mở tròn mắt.Não trái hỏi não phải

“Có tưởng tượng ra hẹn hò là gì ko?”

Não phải đáp “Chắc là 2 người đi chung với nhau!”

Não trái “Lần trước ko phải bị hắn móc họng vì cái lập luận ấy sao?Ko được tưởng tượng tiếp đi!”

Não phải “Hay là tình cảnh vô cùng lãng mạn,ăn tối dưới ánh nến?”

Não trái “Ngốc hắn nói đơn giản thế thì chưa phải hẹn hò!” nói rồi cầm cây gậy đập bốp vào não phải.

Còn chủ nhân của 2 bán cầu não lúc này,thật sự muốn khóc ròng.Thì ra trí tưởng tượng của mình lại nghèo nàn đến thế.Nhưng rõ ràng xem phim bọn họ làm vậy mà.

“Thế nào?Ko nói được đúng ko?Vậy nên mới nói,đi theo tôi!” hắn lạnh lùng tiến vòng qua con Audi mở cửa xe ngồi vào.

Nhi nhìn con xe màu bạc khẽ nuốt nước bọt,đôi mắt đen láy hơi nhíu lại,bước chân cô trùng xuống.Thì cánh cửa xe bên cạnh ghế lái đã mở ra.Hắn từ ghế lái nhìn ra cô nói “Làm gì thế vào đi!”

“Đi đâu?” Nhi nhíu mày ko nhìn vào trong xe,khuôn mặt quay đi nơi khác.

“Dĩ nhiên là hẹn hò.Mau vào trong cho tôi!”

“Ko đi!” Nhi vẫn kiên quyết đứng im tại chỗ.Hắn bực bội nhoài người qua bên ghế phụ kéo tay cô vào.

Cô dứt khoát kháng cự “Ko đi!Tôi ko đi!” ,giằng mạnh tay ra khỏi tay hắn lùi lại 1 bước.

Đôi mắt nâu của hắn sẫm lại đầy tức giận “Cô có lên hay ko?”

Nhi khẽ cười xua tay “Hay thế này đi.Anh đi trước tôi bắt xe đuổi theo sau.”

Khuôn mặt hắn xám ngoét lại,hai thái dương giật giật vì tức giận.Ko muốn ngồi cùng xe với tôi? “Cô gọi đấy là hẹn hò hả?” hắn quát lớn tức giận.Lập tức mở cửa xe,chạy về hướng cô túm lấy rồi ném vụt lên xe.

Nhi bị va mạnh vào ghế khẽ kêu lên 1 tiếng đau điếng,nhìn hắn đang tức giận khởi động máy rùi lao đi.Cô khẽ thở dài “Là do anh bắt tôi lên xe đấy!Tội vạ đâu anh chịu!” cô nói giọng rất nhỏ,khuôn mặt xinh xắn cúi gằm.

“Hả?” hắn loáng thoáng nghe cô nói gì đó,nhưng ko rõ liền quay sang hỏi.Nhưng cô chỉ im lặng ko nói gì.Nhưng chỉ sau đó 10 phút hắn đã biết cô muốn nói điều gì.

Chiếc auddi nhẹ nhàng lướt đi êm ru trên con phố Hà Nội,mặc cho màn mưa xuân mùa đông Hà Nội ẩm ướt và lạnh cóng,thì trong xe vẫn thật ấm áp.Hai con người 1 nam 1 nữ trong chiếc xe hoàn toàn im lặng,chỉ nghe tiếng hát của cô ca sĩ phát ra từ dàn máy trên xe.Hắn rất muốn mở miệng nói gì đó,nhưng lại chẳng biết nói gì.Hắn cảm thấy rằng,cô hay giận dữ với hắn,nhưng với những người khác cô đôi khi lại vô cùng dịu dàng.Giống như nụ cười hôm nay của cô,cô chưa từng dành cho hắn.Nhưng hắn lại tự nói với mình,tại sao phải quá quan tâm như thế,rõ ràng hắn ko ưa cô,chỉ đơn giản là 1 tờ giấy nợ.1 chuyện lừa đảo mà thôi.Đột nhiên 1 âm thanh cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Dừng xe!”

“Hả?” hắn ngẩn người nhìn sang cô gái bên cạnh mình từ khi lên xe tới giờ chỉ ngồi im như khúc gỗ hoàn toàn ko nói gì.

“Dừng xe!” cô quát lần này tiếng to hơn.

Hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì cô đã nhanh tay mở cửa xe,hắn vội vàng phanh gấp lại.Nhìn thân hình bé nhỏ lao ra màn mưa,chạy vào gốc cây bên đường,đang nôn thốc nôn tháo.Hắn mở cửa bước nhanh ra ngoài,nhìn cô đang nôn ọe.Hắn bối rối ko biết làm gì,vội vào xe lấy chai nước mang ra đưa cho cô.

Cô cầm lấy khẽ nói “Cám ơn!” rồi mang ra xúc miệng cho sạch cái vị đắng ngoét trong miệng.

“Cô mới uống tí rượu đã say rồi sao?” hắn hỏi,nghĩ lại cô ta còn chưa uống được nửa ly.Lý nào say nhanh thế?

Vừa nhổ đi toàn bộ vị chua trong miệng,Nhi khẽ lấy tay chùi nước quanh miệng “Ko phải tại rượu!”.Vốn cô ko uống được nhiều,nhưng khi cô say cũng chỉ ngủ,ko phải là nôn.Cô dựa người vào thân cây để cho bản thân mình hít thở ko khí lành lạnh vào buồng phổi.Cái đầu đang nặng nề như đeo chì khiến cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Vậy là tại cái gì?” hắn hỏi.

Nhi ko đáp,chỉ giơ tay lên chỉ vào con Audi bạc điển trai đang đỗ trên đường.Hắn mở tròn mắt nhìn cô.Ko phải cô say xe đấy chứ?

Nhi đôi mắt đen mở có 1 nửa,nhìn cái tên điển trai đang cười ngặt nghẽo bên cạnh mình. “Cười vui nhỉ.Cứ cười đi!”.Đôi khi cô thấy mình cũng thật buồn cười.Cô ko phải kiểu người yếu đuối,sức khỏe rất tốt,cả năm ko ốm đau,thần kinh vận động hoàn toàn bình thường,ấy thế nhưng cứ lên ô tô là y như rằng sẽ nôn thốc nôn tháo.Nhưng nếu ô tô mở cửa sổ,thì cô lại ko sao cả.Cho nên cứ mỗi lần đi đâu với lớp,cô lại phải uống trước thuốc chống say,lên xe là ngủ 1 mạch,bao giờ tới nơi thì tỉnh lại mới mong sống sót.

Hắn khẽ quay sang nhìn cô cười.Thì ra khủng long cũng có điểm yếu.Hèn gì lúc nãy khi thấy chiếc xe cô ta nhất định ko lên.Nhìn gương mặt xám lại của cô hắn có chút ko vui.Khi đã lấy lại được đầy đủ dưỡng khí,Nhi đứng thẳng người dậy.

“Đi thôi!” cô nói.

Hắn nhìn cô,lại nhìn hồ Gươm ở trước mặt.Hắn chỉ “Muốn đi dạo 1 vòng ko?”

Nhi nhìn chiếc Audi,rồi lại nhìn cột mốc số 0 giữa lòng Hà Nội,cô gật đầu.Thật sự giờ cô ko muốn lên xe chút nào,nhưng lại nghĩ về nhà cho sớm.Nhưng đi bộ 1 chút kiếm thêm ít dưỡng khí cũng là điều rất hay.

Cô đứng bên đường đợi hắn đi tìm chỗ đỗ xe,rồi 2 con người lặng lẽ bước đi ko ai nói lời nào.Ko khí Hà Nội mùa xuân mưa bay lất phất,lạnh tới tê tái,hơi thở bạc của cô hòa với làn sương mù của mưa phùn tạo thành 1 thứ màu khói hư ko.Mặt hồ Gươm khẽ xao động vì những hạt mưa nhỏ giăng kín,những mẫu hoa của chợ hoa vẫn còn được trưng bày dọc đường đi.Nhi chăm chú nhìn 1 cách tò mò,tết này cô đã ko thể lên đây xem hoa được.Một cảm giác nhẹ nhàng xâm chiếm cơ thể cô thật sự thấy vô cùng dễ chịu.

“Đưa tay đây!” hắn lên tiếng.

Nhi quay lại tròn mắt nhìn hắn “Hả?”

Hắn vụt kéo tay cô lại nắm trong lòng bàn tay.Nhi nhíu mày nhìn hắn quát "Làm gì vậy?Buông ra!"

"Cái này" hắn giơ bàn tay đang nắm chặt tay cô lên "Gọi là 1 phần của hẹn hò!" hắn đáp.

Nhi nhíu mày "Ai bảo thế?"

Hắn hất mặt lên phía trước,Nhi quay đầu lại nhìn,đi bộ trong chợ hoa giờ ko chỉ có mình hắn và cô,có rất rất rất nhiều đôi tình nhân đang tay trong tay rất ấm áp.Nhi thật sự nghĩ đúng là mùa xuân chớm nở mà.Nhưng nhìn lại cô với hắn,thì chỉ muốn cầm cây kéo tỉa hoa,cắt 1 cái cho tàn luôn để khỏi ngứa mắt.Trong lòng bừng lên lửa bực bội,nhưng lại ko cãi được lời nào,đành cắn răng mà chịu.

Hắn mỉm cười đắc thắng,khẽ lồng những ngón tay của cô đan vào tay hắn,nắm chặt hơn.Nhi lườm hắn 1 cái,nhưng hắn lại cười.Cảm giác bàn tay nhỏ bé trong tay mình,với những ngón tay nhỏ thon dài mát lạnh,đột nhiên hắn thấy dễ chịu lạ thường.

Nhi tức tối quay đi,nhưng nhìn những bông hoa xếp đủ hình dạng,cô tạm quên đi sự bực bội vì gã bên cạnh.Đôi mắt đen của cô lấp lánh,hoàn toàn quên đi cái tên ôn thần ám mình bên cạnh,vui vẻ hòa vào cái ko khí xuân vương vãi này.Hắn chỉ lẳng lặng cầm tay cô mà theo sau. Có cảm giác chút ko khí xuân nào đó.

Về tới nhà,Nhi lao nhanh xuống khỏi cái ô tô,đứng dựa người vào cửa hít thở,cố để nén những thứ đang nổi dậy trong bụng mình.Hắn nhìn cô ko nói gì.Đôi mắt nâu khẽ sẫm lại.

"Tí nữa nhớ gọi điện thoại đấy!" hắn nói.

"Cái gì?Tại sao?" Nhi nhíu mày nhìn tên động vật đơn bào.

"Vì đang hẹn hò." Hắn đáp gọn lỏn.

"Này,anh bị ngộ chữ à?Mở miệng là hẹn hò,hẹn hò.Tối nay lôi lôi kéo kéo còn chưa đủ?" Nhi trợn tròn mắt nhìn gã con trai trước mặt ko tin vào mắt mình.

"Vì cô ko biết gì về hẹn hò,nên đành phải làm từng bước vậy!" hắn thản nhiên rút thuốc ra châm lửa.

"Điên!Ai bảo tôi ko biết!" Nhi bực bội vỗ ngực tự hào.

"Vậy nói xem hẹn hò là sao?" hắn nhả 1 hơi khói nhìn cô.Khủng long,trước cô làm tôi mất mặt,giờ thì tôi cho cô nếm mùi.

“Hẹn hò là..” Nhi khóe môi hơi sụp xuống,muốn nói nhưng 2 bán cầu não của nó đều đóng chặt cửa nhìn treo biển đi vắng với nó.Nó hoàn toàn ko thể tìm ra được từ nào để diễn tả.Tự thầm nguyền rủa lũ trốn việc,đành im lặng cúi đầu.

Hắn khẽ cười,tiến lại gần cô,đặt bàn tay lên vai cô “Ko biết tôi có thể dạy!” hắn vừa nói cười 1 nụ cười rất nham hiểm.

Nhi đôi mắt đen sáng long lanh,nhìn hắn đầy oán hờn,làn môi hồng của cô khẽ mím lại.Cái tên đầu đất kia,cứ chờ đấy,trả tiền người rồi.Ta nhất định,nhất định đạp tan nhà của ngươi.Bàn tay nắm thật chặt rất rất muốn bùng nổ ném cho hắn 1 trái bộc phá cho hắn nổ banh xác,nhưng lại phải ngừng lại.

Kết quả của việc dạy dỗ của hắn chính là.Mỗi ngày trước khi đi ngủ phải gọi điện thoại cho hắn,nói chúc ngủ ngon để tăng cường tình cảm.Oe!Đồ bệnh hoạn.Đã nói rồi anh đúng là đồ biến thái mà,đúng là bà tám dâm tặc.Mỗi sáng ngủ dậy cũng phải gọi điện thoại đánh thức hắn.Tên điên,ta ngủ dậy ngày nào cũng phải vắt giò lên cổ mà chạy còn ko kịp giờ,lại có thời gian rảnh mà gọi cho ngươi.Có phải ngươi thừa việc lắm ko?Nhưng ta thì ko.Ta rất thiếu thời gian,nghe chưa hả?Mỗi giờ ra chơi phải qua lớp hắn với hắn.. Có cần tôi chuyển luôn hộ khẩu qua lớp 12A14 ko trời.Có thời gian rảnh thì ông tự đi tìm người chơi cùng đi.Sao lại bắt tôi qua bên lớp ông làm gì?Động vật đơn bào kia,ông muốn phân đôi,muốn tăng số lượng hay sinh sản vô tính ko cần biết,tự nhân đôi lên mà ngồi nói chuyện với nhau đi!!!!

Ngọc đang ngồi trên bàn mình xem lại bài tiết sau,đột nhiên.

Rầm..

Ngọc hoảng hồn nhìn lên,cả chồng tạp trí,báo,tiểu thuyết đặt trước mặt nó.Ngọc há hốc mồm nhìn con bạn thân ngơ ngác.

“Mày đang làm gì thế?” nó hỏi.

Nhi ngồi phịch xuống ghế,bắt đầu với tờ tạp trí tầng trên cùng tra mục lục và giở ra,đôi mắt đen láy thông minh linh hoạt dò từng hàng chữ,bộ não của nó đang đeo kính bắt đầu cập nhật thông tin.

“Tao đang nghiên cứu!” Nhi ko thèm ngước lên nhìn con bạn thân,đôi mắt đen láy vẫn tiếp tục dao động dò từng hàng chữ trên tạp trí chăm chú.

Ngọc ngơ ngác nhìn con bạn thân,khẽ nhỏm cười dậy,nhìn xuống trang báo nó đang đọc là gì.Tờ báo nó đang đọc là 1 tờ báo 2! Của hoa học trò cũ,1 trang giấy màu hồng,kèm theo 1 vài hình trang trí,với tựa đề hàng chữ rất bắt mắt “Hẹn hò ấm áp bên người yêu!”.Mắt của Ngọc gần như rớt ra ngoài,cái cằm há hốc tới gần sái..Ko phải chứ?

Nó ko nhịn được cười ha ha.Nhi lúc này mới hạ tờ báo,nhíu mày nhìn con bạn thân đang vô cùng vui sướng bên cạnh,đôi mắt chuyển ngay thành hình viên đạn.

"Mày cười gì?"

"Tao còn tưởng mày nghiên cứu cái gì!" Ngọc nói vẫn tiếp tục ko nhịn được cười.Cái con bạn ngổ ngáo như con trai của nó,hồi cấp 2 suốt ngày túm tụm với bọn con trai trong lớp đá bóng,trêu gái,giờ lại đi đọc làm sao để hẹn hò.

"Thì sao?Tao đang rất nghiêm túc đấy!" Nhi bực bội lôi tiếp tờ báo lên đọc.

"Mày.. muốn hẹn hò à?" Ngọc hỏi.

"Ko phải!" Nhi đáp.Ai mà muốn hẹn hò.Hẹn hò với ai?Với quốc bảo hay với Dung mama?Tao đâu có rảnh thế?Mới nghĩ đã điên đầu nhưng cái tên động vật đơn bào kia quá nguy hiểm,hắn dám đem tiền ra uy hiếp,lại viện cớ cô ko biết hẹn hò bắt làm cái nọ cái kia.Hôm qua cô gọi điện thoại cho hắn,nói chúc ngủ ngon rồi dập máy,hắn còn nói "Phải kèm theo hôn gió chứ!" làm cho cô nôn thốc nôn tháo ra nhà.Đúng là tên bệnh hoạn biến thái mà.Đến sáng nay,cô còn chưa ngủ dậy,hắn đã gọi hỏi sao ko gọi cho hắn.Đến trường thì đã thấy hắn ở sân sau đợi rồi.Có phải kiếp trước cô cướp của giết người,cưỡng bức dân nữ hay ko mà sao kiếp này cô bị ám quẻ như vậy.Ở nhà ko được yên,đến trường lại càng ko yên ổn.Trời ơi xin cho tôi 2 chữ "bình yên"!!!

Sau 1 hồi lâu ngâm cứu chính sự,Nhi bực bội đập mạnh tờ báo xuống mặt bàn,hai mắt rơm rớm nước.

"Đúng là cái bọn báo lá cải tin vịt mà.Viết toàn những điều ba lăng nhăng vớ vẩn.Thế này thì bà đây cũng viết được..Trời ơi là trời!!" nó ngồi than khóc 1 hồi,gục hẳn mặt xuống mặt bàn.

"Này,mày làm sao thế?" Ngọc nhìn nó hỏi.

"Tao sắp chết rồi đây!!" giọng nó thê thảm thốt ra.

"Làm sao?" Ngọc sốt ruột hỏi.Giờ nó có người yêu vừa đẹp trai vừa giàu có.Nghe nói còn rất hay hẹn hò,hơn nữa có vẻ hotboy rất nghiêm túc.Nó thê thảm vì cái gì chứ?

"Có ai nói cho tao biết thế nào là hẹn hò ko?" giọng nó thê thảm ngân lên lần nữa.Nó cần biết sớm thật sớm nếu ko cứ thế này vào một ngày đẹp trời nào đó,1 người bán báo đi dạo trên phố phường Hà Nội sẽ phát 1 lời rao trên chiếc loa dè của ông ta thế này "Ai báo mới,báo mới đấy.Hãy mua công an nhân dân,an ning thủ đô để biết được 1 vụ án vô cùng thương tâm.Cái chết của 1 cô gái trẻ,vì sao một cô gái tuổi mới đôi mươi lại có ý định giết người ko thành rồi tự tử.. Báo mới.. báo mới đây!"

Nó lại đập cốp đầu mình xuống bàn 1 cái,ko được nghĩ,ko được nghĩ.Nếu tiếp tục nghĩ chắc nó sẽ chạy ngay sang lớp 12A14 cầm theo sợi dây thừng rồi treo ngược cổ hắn lên trần nhà mất.Ko được nghĩ.

Ngọc nhìn nó ngơ ngác "Hẹn hò thì là hẹn hò thôi!Có nghĩa là 1 cuộc gặp gỡ có hẹn trước của 2 người yêu nhau!"

"Hắn ta ko chấp nhận định nghĩa ấy!" Nhi than thở.Đâu phải cô ko hiểu nhưng kết quả hắn rõ ràng đang chơi cô.Nói thế nào cũng bác bỏ cái tên khốn.Cái tên động vật đơn bào ấy cứ làm như mình là thầy cãi ấy,lúc nào cửa miệng cũng đeo câu "Tôi bác bỏ!".Thật muốn dùng cái dập ghim ghim luôn miệng hắn vào,xem lúc ấy hắn còn giở trò bác bỏ được ko?Bác đã mất lâu lắm rồi,thế mà cứ lôi ra phản biện.

"Hả?" Ngọc lại càng ngơ ngác.

Nhi vò đầu bứt tai suy nghĩ,rốt cuộc hẹn hò là làm sao?Phải có cách nào khiến cho hắn ngậm miệng lại chứ..Ôi,ông trời!Ông ghét tôi thì thôi đi,cho tôi tia sét đánh chết được rồi!Cớ gì mà lại hành hạ nhau như vậy chứ????

24. Chương 22

Chương hai mươi hai : Gọi anh xưng em – bước đầu tiên tiến tới hẹn hò

Người ta bảo được ở cạnh người mình yêu là 1 niềm hạnh phúc ko gì sánh được.Tình yêu luôn luôn là thứ tình cảm thiêng liêng,tốt đẹp nhất trên thế giới.Người ta nói sức mạnh của tình yêu là vô biên.Vân vân.. và mây mây..

Trái ngược với yêu thì là hận,yêu càng nhiều thì hận càng sâu.Nhưng có một số trường hợp,hận chỉ đơn giản là vì hận,chứ ko phải là yêu.

Bước ra ngoài rạp chiếu phim sau 2 tiếng đồng hồ chìm trong bóng tối,Nhi bước nhanh ra ngoài bị ánh đèn sáng làm cho chói mắt.Tâm trạng đang vô cùng lồi lõm,cùng bùng nổ thì bị 1 bàn tay kéo lại.Cô tức giận giương đôi mắt đen nhìn hắn,đôi môi hồng cắn chặt tới mức chảy cả máu.

"Em đi hơi nhanh đấy!" hắn nhướng mày cười.

Nhi thở mạnh ra 1 cái "Buông tay ra!" cô bực bội.

"Ko!Đây là hẹn hò!" hắn đáp.

Nhi bực bội giật mạnh tay hắn ra rồi tiếp theo bồi tiếp cho hắn 1 cú vào ống đồng, "Vứt cái mớ hẹn hò của anh vào sọt rác đi!"

Tình hình cuộc chiến đang nảy lửa như vậy thì bỗng nhiên đôi mắt đen của cô mở to.Chiếc môi hồng của cô há ra ngạc nhiên.Kia là..

“Chào mày.Em chào anh Tú!” Ngọc bẽn lẽn vẫy vẫy tay.

“Đại ca!” Vũ cũng bẽn lẽn nói tay cậu vẫn đang vòng khoác qua vai Ngọc.

Nhi nhìn 2 con người đang đứng trước mặt mình “Hai người.. ko phải đang hẹn hò đấy chứ?”

Vũ chỉ khẽ cười gật đầu.Ngọc thì nhìn qua nơi khác ko dám nhìn vào mặt bạn thân nữa.Nhi cảm thấy vô cùng,vô cùng ngạc nhiên.Làm thế nào mà.. bạn cô và bạn hắn.. làm thế nào mà??

Tuấn Tú giờ đã đứng thẳng người nhìn đôi tình nhân kia,rồi lại nhìn sang con khủng long đang há hốc mồm ngạc nhiên của mình.Giờ cô ta chẳng giống Gozila nữa rồi,mà giống Muka.Bạn thân có bạn trai thôi,làm gì mà shock như vậy?Hai người này là đồng tính đấy à?

Thế là từ bị hắn lôi kéo đi tập hẹn hò,giờ đã thành 2 cặp đôi hẹn hò với nhau.Nhi nhìn con bạn thân của mình vui vẻ bên người yêu,trong lòng thấy mừng lại thấy lo.Bạn của tên khốn thì đều là tên khốn thôi.Giá người mà bạn nàng yêu là kẻ thù của hắn,chắc chắn cô sẽ vô cùng an tâm,gói ghém của hồi môn mà mang tặng luôn cho người đó.Thở dài rồi quay sang nhìn cái tên động vật đơn bào bên cạnh.

“Thấy chưa thế mới là hẹn hò!” hắn nói hất đầu về phía 2 người đang bá vai nhau,Ngọc vừa đút cho Vũ 1 miếng.

Nhi khẽ cười.Trông họ thật là ngọt ngào.Con bạn thân của cô cười vui như vậy.Đột nhiên cái tên động vật ko não bên cạnh cô cử động,hắn ngồi sát vào cạnh cô.

“Làm gì thế?” Nhi hỏi.

“Tôi muốn ăn thử kem của cô!” hắn nhìn cô.

Nhi liền giơ tay lên dõng dạc “Chị ơi!Cho em thêm 1 kem socola!”

Hắn nhìn cô tiu ngỉu.Này khủng long,cô cố ý chơi tôi phải ko?Ai mà thèm ăn kem chứ.Hắn bực mình quay đi nơi khác.Nhi thản nhiên cầm thìa ăn tiếp ko thèm nhìn hắn.Công tử bột khó chiều,đến muốn ăn cũng phải có người gọi hộ.Anh tưởng anh là hoàng tử chắc.

Sau khi uống nước xong,họ quyết định đi chơi game.Cặp đôi bên kia vẫn nói chuyện vui vẻ,Tú lại nói

“Nhìn thấy chưa hẹn hò đấy!”

Nhi bực tức quay sang nhìn hắn “Này,anh bị ngộ chữ à?Mở miệng hẹn hò hẹn hò.Muốn hẹn hò thì kiếm ai mà hẹn hò đi.”

“Vậy cô làm người yêu để làm gì?” hắn khoanh tay trước ngực nhìn cô.

“Tôi chỉ là người yêu h..” cô vừa nói tới đây thì đã bị bàn tay của hắn che miệng lại,hắn đá mắt về phía cặp tình nhân đang đi đằng trước hăm dọa.

Nhi biết ý nhíu mày ko nói nữa,tay chỉ chỉ vào miệng nói hắn bỏ tay ra.Tú từ từ bỏ tay ra khỏi miệng cô,giận dữ cảnh cáo thêm 1 lần.

“Vậy giờ anh muốn sao đây?” Nhi ngán ngẩm hỏi.

“Việc đầu tiên,gọi tôi là anh xưng em!” Tú nhìn 2 người đang mặn nồng trước mặt nói.

“Tại sao?Ko gọi!” Nhi lập tức phản đối.

“Cô là người yêu tôi.Nhìn thấy ko hả?Họ ngọt ngào thế nào?Chúng ta giống người yêu à!” hắn nói.

“Ko.Sao tôi phải gọi người học cùng mình là anh.Hơn nữa anh đâu có gì hơn tôi,sao tôi phải làm phận em chứ?” cô nói.

“Tôi hơn tuổi cô!” hắn nói.

“Hơn tuổi thế sao lại học cùng khóa với tôi?” Nhi nhướng đôi mắt đen sáng lấp lánh hỏi lại.Hắn hơn tuổi thật nhưng cái đầu của hắn kém thông minh như vậy,bảo cô phải gọi hắn là anh xưng em dưới phận ngọt xớt á.Đừng có mơ đi cưng!Đợi bao giờ lợn biết leo cây thì hãy mong nhé.

“Vậy được cá cược đi.Nếu tôi thắng cô thì cô phải gọi tôi là anh xưng em.” Hắn nói giọng chắc nịch.

“Vậy nếu anh thua!” Nhi nhíu đôi mắt đen láy nhìn hắn,nụ cười nửa miệng hiện ra trên khuôn mặt.

“Tôi xóa nợ cho cô là được chứ gì?” hắn nói.

“Thật sao?” Nhi đôi mắt đen sáng lấp lánh.Nhưng nghĩ lại thì hình như ko được hay lắm.Dù sao cũng là 50 triệu,chứ ko phải chỉ có mấy trăm nghìn.Nếu 1 lúc xóa nợ thì thật là buồn cười. “Thôi xem như nếu tôi thắng 1 lần thì xóa cho tôi 1 triệu!” cô nói.

Hắn nhíu mày,cô cũng công bằng gớm nhỉ.Hắn đáp “Được.”

“Vậy giờ thi gì?” cô hỏi.

Hắn khẽ mỉm cười.Lần này xem như hắn chắc thắng.

“Đua xe?” cô nhìn chiếc máy trong khi vui chơi ồn ào,rồi lại nhìn hắn.

“Sao ko dám à?” hắn mỉm cười hỏi.

“Ko có gì là ko dám.” Đôi mắt đen của cô ánh lên 1 tia thú vị.Cái tên động vật đơn bào này,chỉ nghĩ ra trò này thôi à.

Ngọc và Vũ chỉ đứng bên cạnh nhìn 2 người khẽ cười.Tú rất tự tin với tài nghệ của mình.Tuy hắn ko được tính là game thủ nhưng cũng ko phải tay mơ,lần trước đua với ngọc hắn lọt vào top 2,cho nên với cô gái này,hắn nhớ lần trước tới đây chơi cô ta ko chơi bất cứ trò nào hết.Chứng tỏ cô ta ko biết chơi hắn thắng chắc.

Ấy thế nhưng.. Kết quả làm cho hắn vô cùng bàng hoàng.Vòng đầu tiên hắn ở trên cô,vòng thứ 2 hắn chỉ hơn cô có 1 vị trí.Vòng cuối cùng,cô ta.. cô ta.. làm sao cô ta có thể 1 cái vượt lên top 1??Làm sao??

Bước xuống khỏi ghế ngồi,Nhi khẽ nở 1 nụ cười nửa miệng. “Sao?Còn muốn đấu tiếp ko?” cô hỏi đôi môi nhếch lên đắc thắng,để lộ ra chiếc răng khểnh tinh quái.

Hắn nghiến răng. “Sao lại ko!” nói rồi hắn đứng dậy tiến tới trò đua moto.

Lại 1 lần nữa hắn thua thảm hại.Con nhỏ này..Cô ta cố tình phải ko?Rồi hắn nghĩ tới trò bắn súng.Con gái ko thể nào giỏi như con trai,nguyên cầm cái súng thôi,đã đủ mỏi tay rồi.Kết quả.. kết quả…

Làm sao hắn lại quên mất cô ta là con Gozila chứ ko phải người,cô ta bắn ko miss phát nào,thậm trí quái vừa ra hắn chưa kịp làm gì thì cô ta đã xơi sạch.Cái đồ.. cái đồ.. làm cho mọi người xung quanh đều chú ý,nhìn số điểm thảm hại có 2 chữ số của mình,với số điểm đến 3 chữ số của cô ta,hắn thật sự chỉ muốn chui xuống gầm bàn trốn tiệt.Cô ta hoàn toàn ko phải con người mà.

Ngồi trong quán nước,Ngọc khẽ mỉm cười nhìn hắn.Nhi bị hắn sai đi đến quầy mua nước,con lửa giận trong hắn thật ko thể nào hạ hỏa,chỉ còn có mang cô ra sai vặt để trút giận thôi.

“Anh rủ nó chơi game làm gì.Nó là cao thủ đấy!” Ngọc cười nói với hắn.

“Cao thủ?Lần trước anh tưởng cô ấy ko biết chơi!” hắn nói.

“Chỉ là nó ko thích chơi thôi.Chứ mấy trò trong này,đối với nó là chuyện nhỏ thôi.” Ngọc nói.

Hắn cảm thấy,mình thật sự.. thật sự đã đụng trúng cái nút tự hủy của chính mình.Giờ cảm thấy mình ngu ngốc y hệt megamind,chắc chắn giờ hắn cũng xanh lét y chang cái tên bác học ấy.

Tối hôm ấy,ngồi trong quán karaoke hắn đang ngồi tính cách xem,làm thế nào để thắng cô đây.Chơi game ko được rồi thì đột nhiên hắn nghe thấy 1 đoạn đối thoại.

“Nhi em hát thử 1 bài đi.Bao nhiêu lần rồi chưa thấy em hát!” Duy nói.

“Em ko biết hát ạ!Mọi người cứ hát đi!” Nhi nói xua xua tay.

Tuấn Tú giờ y chang như người đói nhìn thấy cơm ăn,chó nhìn thấy xương,và ông già dê nhìn thấy gái.Đôi mắt nâu của hắn sáng rực lên,khóe miệng khẽ nhếch lên cười,hắn quay lại nhìn cô.

“Muốn cá cược nữa ko?” hắn hỏi.

“Sao?” đôi mắt đen của Nhi ánh lên tia nghi ngờ,hắn ta lại muốn làm trò gì đây?

“Nếu cô có thể hát 1 bài song ca với bạn tôi mà người ta công nhận hay thì xem như cô thắng!” hắn mỉm cười.

“Bạn anh?” Nhi nheo mắt lại hoài nghi.

“Mạnh!” hắn gọi.Bạn hắn đang ôm con gái liền quay mặt lại nhìn hắn

“Chuyện gì?” Mạnh hỏi.

“Người yêu tôi muốn hát song ca với cậu 1 bài.Nghe nói cậu hát hay lắm nên muốn thưởng thức.Được ko?” hắn hỏi.

“Được thôi!” hắn cười đáp.

Nhi nheo mắt nhìn hắn.Đôi mắt đen lấp lánh trong ánh sáng mờ mịt của phòng hát,sáng tự sao mai.Động vật đơn bào,mượn dao giết người hả?Chiêu này cũng khá.Nhi khẽ nhếch mép cười.Tú nheo mắt,mỗi khi cô ta cười như vậy hắn liền có dự cảm ko hay.

“Ko chơi!” Nhi nói.

Hắn mỉm cười.Khủng long chỉ có thể gầm thôi. “Sao sợ rồi à?”

“Tôi ko biết hát!Với lại cá cược bèo quá ko chơi!” Nhi đáp.

“Cô sợ thì cứ nói sao lại đổ cho cá cược.Vậy được rồi tăng giá lên 5 triệu.Nếu tôi thua 5 triệu là của cô!” hắn mỉm cười,vô cùng tự đắc.

Nhi đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn,tia nhìn vô cùng tự tin “Thật ko?”

“Tôi ko nói 2 lời!” hắn đáp.

“Được rồi.Chơi thì chơi!” Nhi nói.

“Hai người nói gì thế?” Mạnh chau mày từ đằng ghế kia hỏi.

“Ko có gì!” hắn trả lời. “Chọn bài đi!” hắn mỉm cười.

“Bài gì nào?” Vũ tay cầm bảng điều khiển hỏi.

“Xe đạp!” Tú thản nhiên.

Nhi nheo đôi mắt đen lại nhìn hắn.Chọn bài hát khó như vậy.Xem ra anh cũng sợ thua phải ko,động vật đơn bào?Đã tự tin như vậy rồi,còn phải phòng xa thế này à?Cô mỉm cười,cầm mic.

Đoạn dạo đầu nhẹ nhàng vang lên.Hắn mỉm cười chờ đợi chiến thắng của mình.Căn phòng tràn đầy những tiếng lầm rầm của các cặp tình nhân,chỉ có 2 kẻ 1 nam 1 nữ đang cầm mic còn để ý tới cái màn hình.Người con trai trong lòng ôm 1 cô gái đang cười ngọt ngào,dù sao hắn cũng ko quan tâm làm gì lời ko phải của hắn.Trong cả nhóm Mạnh là người có giọng hát hay nhất,cậu ta học nhạc viện lãng tử và hào hoa.Cho nên mỗi khi đi hát có rất nhiều bé gái thích song ca với cậu ta.Người hát dở thì thường thích cùng hát với người hát hay,như thế giọng hát phô của họ sẽ đỡ lộ.Nhưng nếu là song ca nam nữ thì một người hát dở với 1 người hát hay sẽ chỉ càng làm cho người dở thêm dở,người hay thêm hay.Cho nên dĩ nhiên lần này hắn vô cùng tự tin mình sẽ thắng.

Ấy thế nên người ta mới gọi là hy vọng mong manh..Cái hy vọng của Tuấn Tú chỉ có thể kéo dài đúng 12 giây và hoàn toàn bị dập tắt 1 cách vô cùng ngọt ngào.

Một giọng hát vang lên từ loa tràn ngập căn phòng,1 giọng hát trong veo như thủy tinh,thanh thanh mềm mại,ngọt ngào khiến người ta có cảm giác như ko thật..Tiếng hát ấy phát ra từ khóe miệng hồng hồng của con khủng long đang ngồi cạnh hắn.Cả căn phòng đột nhiên im lặng.Mọi người đều quay lại nhìn cô chằm chằm.Mạnh cũng khẽ nhắc người hướng về hướng cô gái đang hát.

Ngọc khẽ mỉm cười.Đã lâu rồi ko nghe con bạn thân hát rồi.Quả thật giọng nó vẫn ngọt ngào như ngày nào.

Sau khi bài hát kết thúc,toàn bộ khán giả đều vỗ tay hoan hô.Quả là ko khác gì được nghe ca sĩ chuyên nghiệp hát hết.Mạnh khẽ cười cầm cốc lên mời Nhi 1 ly.Anh đã lâu ko song ca với ai khiến bản thân anh thấy thích như vậy.Nhi đỡ lấy cốc nước uống cạn,rồi vui vẻ quay lại nhìn cái con người mắt vẫn đang mở to bên cạnh nó.

"5 triệu!" đôi mắt đen sáng lên tinh quái nhìn hắn.

"Có ai nói là quịt đâu!" hắn giận dỗi quay đi nơi khác.Quả thật khi cô cất tiếng hát hắn đã vô cùng ngỡ ngàng.Giọng hát của cô mỏng manh giống như tia nắng,trong vắt ngọt ngào.Khiến cho bản thân hắn có chút xao động.

Ngọc chạy ra chỗ Nhi ngồi xuống bên cạnh "Lâu lắm rồi mới thầy mày hát!"

Nhi khẽ cười,lè lưỡi ra tinh quái "Cá cược với người ta đương nhiên là muốn thắng rồi nên tao phải hát thôi!"

"Lâu lắm rồi?" hắn nheo mắt nhìn Ngọc.

"Vâng.Cấp 1 cấp 2 nó đều là giọng hát chính trong đội văn nghệ trường mà!" Ngọc thản nhiên đáp.

Tú nheo đôi mắt lại tức giận,vòng tay qua eo kéo mạnh Nhi sát vào cạnh mình.Anh ghé sát tai cô nói nhỏ "Cô cố ý đúng ko?"

"Cố ý gì cơ?" Nhi đôi mắt mở to nhìn hắn vô tội.

"Cô nói cô ko biết hát!" hắn gằn giọng.

"Này,não anh đi du lịch vẫn chưa về à?Có ai ko biết hát chứ thiếu gia!Ah có đứa trẻ sơ sinh dĩ nhiên ko biết hát rùi!" cô thản nhiên đáp,cầm cốc nước quả của mình lên uống một hơi cho mát giọng.

Hắn chỉ còn biết nuốt cục hận vào trong lòng.Con nhỏ này.. cô ta rõ ràng biết cô ta giỏi nhưng cố ý để cho anh sập bẫy.

Trời Hà Nội buổi sáng rét căm căm,Nhi sau 1 đêm trực trong bệnh viện lại hộc tốc chạy tới bức tường thấp để leo qua.Cô ném cặp sang trước như thường lệ.Liều mình nhảy thật nhanh qua để ko trễ giờ.Ngày hôm qua kiếm được ko ít tiền từ tên ngốc khiến cho cô có chút vui vẻ, nghĩ lại thì hắn đúng là động vật đơn bào chẳng sai.Vừa leo lên bước tường thì cô nhìn thấy,cái con động vật đơn bào đang đứng ngay dưới chân tường ngước lên nhìn cô.

"Tránh ra!" cô nói.

"Cứ nhảy xuống đi!" hắn đáp.

"Anh lại muốn ăn đạp nữa hả?" Nhi nhìn hắn tức giận.

"Thì cứ nhảy xuống đi!" hắn kiên trì.

Nhi bực bội phi nhào xuống khỏi tường,lập tức bị bàn tay của hắn ôm chặt lấy eo cô,ôm sát cơ thể cô vào người.Cô ngồi dậy nhìn hắn bực bội,cố gắng đứng dậy khỏi người hắn.Nhưng bàn tay hắn siết qua eo cô ko nhúc nhích.

"Bỏ ra đi,đồ biến thái." Cô nói như ra lệnh.

"Sao nào?Đây cũng là hẹn hò đấy." hắn nói.

"Lại hẹn hò hẹn hò.. Đây là trường học,ko có bạn anh anh định hẹn hò cho ai xem?" Nhi bực bội cố đứng dậy.

"Ko phải cho ai xem,mà để tập cho cô.Cứ mỗi lần tôi khoác vai hay ôm eo cô,cô đều cho tôi 1 trận.Nên phải tập cho cô quen đi!" hắn nói.

“Dĩ nhiên là phải đập rồi.Thế này gọi là sàm sỡ đấy!” Nhi gắt lên.

“Người yêu đương nhiên phải ôm ấp rồi!” hắn đáp.

Nhi nheo đôi mắt đen lại nhìn hắn chằm chằm “Này,tôi cũng biết anh biến thái,nhưng ko ngờ sở thích của anh cũng quá sức biến thái đi.Người như tôi mà cũng thấy hứng thú à?”

“Cái .. cái .. cái gì?Ai mà có hứng thú với cô!” Hắn lắp bắp đáp lại.

“Thế còn ko mau bỏ ra!Muốn ăn đòn à?” Nhi trừng mắt nhìn hắn.Hắn đành bỏ cô ra,gương mặt quay đi nơi khác ko dám nhìn thẳng vào cô.Nhi bực bội nhặt cặp sách rồi lên lớp.Nghe hắn nói với theo “Tôi ko có hứng thú với cô chút nào hết!”

Khoác cặp trên vai cô khẽ lầu bầu “Nói nhiều.Cái đó ai chẳng biết!” rồi cô đi 1 mạch lên lớp ko nhìn lại.

Trong khoảng sân trống trải chỉ còn lại 1 mình Tú đứng đó,với gương mặt nong nóng,hắn thấy tim hắn có chỗ khó chịu,đôi mắt nâu sẫm lại nhìn vu vơ.Làm sao mà hắn lại có hứng thú với con khủng long được chứ.

Giờ ra chơi trong lớp 12A14 góc bàn dưới vô cùng náo nhiệt.Bình thường chỉ là 1 lũ con trai ngồi nói chuyện với nhau,giờ ko hiểu từ đâu đầu quan thêm 1 cô gái mặt mày đang ủ rũ ngồi nhìn cái điện thoại.Đột nhiên màn hình điện thoại sáng lên,khuôn mặt đang xị ra của con khủng long lập tức bừng sáng như bảo vật nước nhà nhìn thấy chiếc kính gọng vàng,vội vàng bật màn hình đọc tin nhắn.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của cô thì tò mò ghé mắt qua vai cô nhìn xem có chuyện gì,thì ra là có tin nhắn tới.

Sự thể là bà chị gái dễ thương của A9,dạo này cứ giờ ra chơi là biến mất tăm.Bình thường cái thời gian quí báu trong ngày này là giờ mà mọi người họp bàn chính sự,là thời gian để update là cập nhật thông tin.Ấy thế nhưng dạo này,thật vô cùng bất hạnh và thảm thương,nó bị bắt ép sang ngồi bắt sóng của đài khu vực khác.Cho nên thay vì biết được Dung mama đã đến tháng hay chưa để biết mà tránh,thì nó lại được nghe tình hình mấy em gái người mẫu Nhật có vụ xì căng đan tình ái nào,có ông nhà giàu nào nuôi 1 em chân dài tới nách lông nách ko biết tới đâu bị vợ bắt được,hay 1 cậu bé trai A14 hôm qua nhìn thấy 1 em xinh vãi hàng mà chưa kịp xin số làm quen.. vân vân và mây mây.. Với những cái thông tin vô cùng xô bồ và thiếu thực tế,nó thật sự ngán tới tận cổ.Cho nên nó quyết định.Nếu ăng ten nhà nó ko thể bắt sóng tốt,chi bằng nhờ tới dịch vụ cao cấp hơn.Bây giờ là thời đại của công nghệ cao,thời đại của mạng ko dây và internet.Ko có gì là ko thể,chỉ cần với cái điện thoại trên tay.Cho nên nó quyết định nhắn tin để giết thời gian.

“Làm gì thế?” hắn hỏi.

“Nhìn ko biết sao?” Nhi nói.

“Biết thì hỏi làm gì?” hắn đáp.

“Tôi đang nhắn tin!” cô đáp thờ ơ,tay vẫn chí chách gõ chữ trả lời.

“Có vẻ vui nhỉ!” hắn nhòm màn hình cùng con khủng long đang cặm cụi cần mẫn liều chết gõ kí tự bên cạnh.

“Đương nhiên!” Nhi đáp.

“Vậy thì đổi gọi điện sang nhắn tin đi!” hắn thản nhiên đáp.

Bàn tay lao động hăng say của khủng long ngừng ngay lại,đôi mắt đen láy mở to quay sang nhìn cái kẻ đang ngồi bên cạnh.Ko đâu.Chắc chắn cô nghe nhầm.Đúng rồi.Giờ ra chơi tiếng động ồn ào như vậy.Chắc chắn là nghe nhầm.Là nghe nhầm.

“Sao thế ko nhắn tiếp à?” hắn nhìn cô dừng tay thì hỏi.

“Nhắn tiếp chứ sao lại ko!” cô đáp.Chắc mẩm trong đầu là ko thể có chuyện gì đâu,cô tiếp tục công cuộc thu thập tin tức của mình.

“Bao giờ nhắn xong tin ấy nhớ nhắn sang máy tôi đấy!” hắn nói.

Cộp..

Chiếc điện thoại trên tay khủng long rơi tuột xuống mặt bàn đánh cộp 1 cái,con người đang lao động hăng say bắt sóng chuyện tình mới bên lớp A9 đang hoàn toàn mất sóng..Mạng điện thoại dạo này kém quá.

"Sao thế?" hắn thản nhiên nhìn cô.

"Anh vừa bảo gì cơ?" cô hỏi lại,đôi mắt đen nhìn hắn chăm chăm để ko bỏ xót 1 khẩu hình miệng nào.

"Tôi bảo là nhắn xong cho bạn cô thì nhớ nhắn tin cho tôi!" hắn đáp.

Ko.. ko .. ko phải chứ?Cái tên chỉ suốt ngày gọi điện thoại cho nhanh này mắc cái chứng gì thế?Nhắn .. nhắn.. nhắn tin á?Một ngày phải gọi cho anh mất 6 giây để nói chúc ngủ ngon đã là quá tốn thời gian của tôi rồi,còn phải ngồi mà nhắn tin cho anh á.Tôi điên rồi chắc?

"Ko phải anh chẳng bao giờ nhắn tin à?" Cô hỏi.

"Trước ko thích nhưng giờ thích.Cho nên cô nhắn tin đi!" hắn nói như ra lệnh.

Này.. Có cần tôi mang luôn cột thu phát sóng mạng điện thoại cắm lên nóc nhà anh giùm anh luôn ko?Lúc ấy anh muốn bắt sóng nào thì bắt,muốn nhận điện thoại nhắn tin gì cũng được.Anh cứ thích thì được à?Nếu thích có người nói chuyện thì đi mà gọi điện thoại cho chị thỏ ngọc ấy.Ai mà rảnh rỗi ngồi nói chuyện với anh.

Hắn nhìn bộ mặt chán ghét của cô,lôi điện thoại ra gõ vài chữ.Chỉ chưa đầy 5 giây sau,điện thoại của Nhi lại rung.Cô mở máy nhìn cái tin nhắn khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng giống như vừa có 1 quả bom nổ tung trong đầu cô.Tức giận mím chặt môi.Cô nhắm mắt lại tự nguyền rủa nhà mạng.

Thật là tức chết,bình thường lễ tết nghẽn mạng thường xuyên,tại sao.. tại sao cái tin nhắn của hắn thì ko cho nghẽn mãn kiếp đi.Gửi sang nhanh thế.Rồi mở đôi mắt to ra,các ngón tay nhỏ bé thon thả bắt đầu tác phong công nghiệp.

Chưa đầy 5 giây sau,Tú thấy chiếc điện thoại trên tay mình rung rung.Hắn mở tin nhắn ra đọc,đôi môi vừa hé nụ cười đột nhiên vụt tắt.Hắn bực tức quay sang nhìn con khủng long ở bên cạnh.Lũ đàn em hắn ngồi quanh ngơ ngác nhìn nhau cuối cùng 2 người này đang chơi trò gì?Vẫn còn đang bực bội chỉ muốn véo má cô ta 1 cái thật đau thì đột nhiên tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi kết thúc.Nhi lạnh lùng đứng vụt dạy bỏ đi,để lại sau lưng 1 kẻ đang vô cùng bực mình.

Trong đầu nó suy nghĩ,động vật đơn bào đúng là động vật đơn bào,đã ko biết nhắn còn học đòi theo chuyên gia.

Tuấn Tú bực bội nắm chặt bàn tay lại,đôi mắt đen nhìn vào màn hình điện thoại chăm chăm.Hắn bực bội giơ điện thoại lên hỏi tên đàn em

"Kí hiệu này là gì?"

Bốn tên học sinh ngơ ngác tò mò nhìn vào cái màn hình cảm ứng đang hiện tin nhắn,ở trên tin nhắn gửi đi là "1oo t",tiếp đó ở ô thoại tiếp tin nhắn gửi tới là "Viết sai chính tả rồi động vật đơn bào >;P ".

Bốn tên học sinh ko còn biết nói gì,chỉ dám ôm bụng mà cười.Còn hắn chỉ còn biết đạp bàn cái rầm.

25. Chương 23

Chương hai mươi ba : Làm thế nào để thân thiết với hắn?

Có những điều bạn ko thể học được trên ghế nhà trường,có những điều bạn chỉ có thể tự mình học hỏi và trau dồi,và tình yêu cũng là một trong những thứ ấy.Chẳng ai có thể dạy bạn thế nào là yêu,và làm sao yêu hết.Bạn chỉ có thể tự học hỏi.

Tình yêu giống như 1 chiếc cầu thang dài,bạn phải bước từng bước,từng bước mà đi lên.Ở trên cùng có thể là 1 cánh cửa,cũng có thể là vực sâu.Người ta vẫn nói chuyện đời ko ai biết trước,đi 1 ngày đàng,học 1 sáng khôn.Chính vì thế cho nên đúc kết 1 kinh nghiệm chính là nên học trong thực tế.Cho nên ngày hôm nay có 1 người muốn đi để học.

Chiều hồ Tây gió lạnh lùng thổi làm sao động mặt hồ man mát,nhưng vẫn ko cản nổi những đôi tình nhân đang ngồi ở kè mặn nồng ôm ấp.

"Mày làm gì thế?" Ngọc nhìn con bạn thân tự hỏi.

"Tao đang học tập!" Nhi nói mắt vẫn đang nhìn chăm chăm cái cặp đôi đang vô cùng đằm thắm ngồi trên xe kia.Cô khẽ nhíu mày "Có cần nóng vậy ko?Tao đảm bảo cái thằng cha kia đang nghĩ tới chuyện xấu,nếu ko phải tao bé bằng con kiến!" nó khẳng định,vẫn tiếp tục dán mắt vào cái đôi tình nhân đang vô cùng hăng say thể hiện tình cảm,môi trao môi,răng đập răng,lưỡi thì đang làm gì ko rõ.

"Úi cha,hắn ta còn đang định luồn tay vào áo bà ý!" Nhi nhíu mày,đôi mắt đen sáng long lanh trong ánh nắng mờ chiều mùa đông.Nó bức xúc nói "Có cần đi thuê nhà nghỉ ko đây?"

Bốp.

"Ai da!" Nhi ôm cái đầu quay sang con bạn thân "Sao mày đánh tao?"

"Mày soi cũng soi vừa vừa thôi chứ!Người ta yêu nhau người ta làm gì kệ người ta chứ!" Ngọc nói.

Nhi bĩu môi "Vì họ yêu nhau tao mới nhìn,ko tao nhìn làm gì!"

"Mày nhìn người ta yêu nhau làm gì?" Ngọc hỏi.

"Ui ui.. tao nhầm cha đó định thò tay vô chỗ thấp hơn!" Nhi lại tiếp tục suýt xoa.

"Thôi ngay con ranh!" Ngọc ko muốn nghe tiếp màn tường thuật yêu đương này nữa,vội kéo nó đi nơi khác.

"Ý cặp này được,ôm ấp nhau có vẻ tốt đấy!" nó lại nhìn sang 1 cặp đôi khác,người con gái đang dịu dàng dựa vào vai người con trai.

"Rốt cuộc mày làm cái gì thế hả?" Ngọc ko chịu được chống nạnh hỏi.

"Tao muốn xem người ta yêu nhau thì như thế nào!" Nhi mở to mắt nhìn con bạn thân trả lời.

"Hả?" Ngọc trố mắt nhìn con bạn thân.Ý gì đây?

"Ối.. tay của chú kia lại bắt đầu phiêu du rồi!" Nhi nhăn mặt lại,mồm méo lại tỏ vẻ khinh thường.Cứ thế này thì khác gì ngồi xem màn mở đầu của AV đâu.Yêu với chả đương.

Dựa người vào thành lan can bên kè,nó quay lại hỏi con bạn thân "Cứ yêu là phải ôm ấp va chạm thế hả mày?"

Ngọc trố mắt nhìn nó, "Ko phải mày cũng đang yêu sao?Anh Tú với mày ko phải lúc nào cũng khoác vai ôm eo à?"

Nó thở dài.Mới nghĩ tới đã cảm thấy khó chịu.Va với chả chạm.Thà nó va chạm với container còn hơn.Mới nghĩ thôi đã thấy nổi da gà.Đột nhiên trong túi nó điện thoại lại rung rung.Nó lôi điện thoại ra,thì ra là 1 tin nhắn.

Mở hộp thư "dang dsu?" – from ox đẹp trai.

Nó bĩu môi cái một.Đã hay viết sai còn thích nhắn tin.Cái tên này cũng rỗi việc thật đấy.Nó thở dài rồi bắt đầu nhắn tin trả lời.

Tuấn Tú giờ này đang nằm trên giường hút thuốc,hắn nhìn màn hình đang đen xì chờ đợi.1 lúc sau thấy màn hình sáng lên,hắn vội vàng mở bàn phím.

"Hồ tây.Lại viết sai rồi!" – from bx khủng long.

Đôi mắt nâu của hắn mở to,miệng thấy hơi đắng đắng có lẽ do vị thuốc lá.Hắn tức giận nhắn tin lại ngay.

"Quja zda toi jhuy" – from ox đẹp trai.

Nhi nhìn cái tin nhắn ngán ngẩm.Người ta đã nói rồi mà "dục tốc bất đạt" lần trước hắn ngã dập mặt vẫn ko chịu ngộ ra đạo lý à.Bình thường gõ đã hay gõ chữ tát thành chữ tộ rồi,lại còn gõ cho nhanh cơ.Đúng là ko biết lượng sức.Tuy rằng hiểu hắn muốn nói qua nhà hắn,nhưng cô vẫn thản nhiên.

"Ko hiểu tiếng hành tinh của động vật đơn bào!" – from bx khủng long.

Lập tức chỉ sau đó có 8 giây điện thoại của cô rung liên hồi.Nhi bực bội nhìn cái màn hình chán nản.Ôi,ông trời ơi.Hắn ta hoàn toàn chẳng có chút bình tĩnh nào hết.Cô vừa ấn nút nghe thì lập tức đã hiểu ngay thế nào là "Nghe là thấy"..

"LẬP TỨC QUA NHÀ TÔI NGAY!" tiếng hắn vọng ra từ điện thoại to đến nỗi Nhi phải giơ điện thoại ra xa tai để tránh hậu quả đáng tiếc.Ngọc trợn tròn mắt nhìn chiếc điện thoại.Mấy cặp tình nhân cũng đồng loạt quay ra nơi có tiếng động vừa rồi.

Nhi dập máy nhìn chiếc điện thoại "Ko ngờ loa máy mình tốt thế!" cô bình phẩm.

"Đấy là điều duy nhất mày nghĩ hả?" Ngọc hỏi.

"Chứ ko nghĩ gì?" Nhi quay lại nhìn con bạn thân đang kiến nghị,đôi mắt đen sáng long lanh của nó mở ra ngây thơ vô số tội.

"Anh Tú có vẻ rất giận đấy!" Ngọc nói,lo lắng nhìn vào cái điện thoại như thể sợ nó có thể hét lên bất cứ lúc nào 1 lần nữa.

Trong đầu nó nghĩ,giận?Hắn có tức bằng tao ko?Cái tên biến thái bệnh hoạn lại thích đọc tiểu thuyết con gái,đã dâm lại còn tỏ ra trong trắng,thanh bạch,đã bệnh hoạn lại thích ra vẻ ta đây bình thường.Lòng dạ thì tiểu nhân lại dám vỗ ngực nói mình là quân tử,bản tính đàn bà nhỏ mọn lại hay tính toán lại ra vẻ ta rất rộng rãi..Tao bị hắn hành hạ,bạo hành,lợi dụng.Tao chưa giận đến hộc máu ra.Hắn làm sao tức bằng tao được?

Nhi thờ ơ quay người nhìn về phía mặt hồ rộng lớn,gió thổi tung mái tóc nó như muốn thổi đi mọi ưu phiền.Giá mà giờ có thể tháo được 2 cái xiềng ở tay ra thì thật là tốt.Mấy bà vợ nheo nhắt cùng bầy con nhỏ này làm cho nó phát điên mất thôi.

"Này mày,yêu nhau thì cứ phải thân thiết ôm ấp nhau như thế à?" đột nhiên nó hỏi vu vơ.

Ngọc lơ đễnh 1 chút để xác định lại chủ đề,nó nói "Nếu ko sao gọi là yêu?"

"Bị đụng chạm mà ko thấy ghê à?" Nhi nhăn mặt hỏi.

"Ghê cái gì mà ghê.Là người mình yêu cơ mà!" Ngọc đáp.

Nhi lại thở dài.Nói thế thì nói làm cóc gì.Nó tự cúi gập người xuống,gục đầu lên thành lan can than thở "Chả hiểu gì ráo!"

"Cái gì mà ko hiểu?"

"Thì mấy cái hành động biến thái này chứ cái gì!" Nhi đáp.

"Biến thái gì mà biến thái,đấy là biểu hiện của tình yêu!" Ngọc nói 1 câu nó đọc được ở quyển sách nào đó rất tự hào.

"Oe… nếu thế thì mấy đứa dâm tặc cưỡng hiếp trẻ nhỏ thì phải có tình yêu lớn lắm nhỉ?"

“Mày đúng là cái con chuyên phá hoại mà.Cái đấy đâu có tính!” Ngọc nhíu mày nhìn con bạn thân.

“Khác gì nhau.Mày nhìn đi.Cái chú kia vẫn len lén đụng chạm sờ mó chị kia.Tao đảm bảo,lấy thân tao ra để thề,ko phải tại chỗ này có người,khéo hắn kéo chị ta mà hành xự luôn rồi.”

“Cái con nhỏ này.Mày muốn bị người ta đuổi đấy à?” Ngọc bịp chặt miệng Nhi lại cho nó khỏi phát ngôn linh tinh.

“Vậy mà gọi là yêu!” Nhi thờ ơ mỉa mai.

“Yêu thì cũng vẫn phải ôm ấp chứ sao.Người ta thích ôm ấp,đụng chạm người yêu mình mà.” Ngọc nói.

Cái mặt của Nhi giờ chỉ có 1 từ để diễn tả,đấy là tởm..

“Mày.. bỏ ngay cái mặt ấy đi cho tao.Thế tao hỏi mày tao đụng vào người mày mày thấy ghê ko?” Ngọc hỏi.

“Sao lại ghê được.Tao thích bá cổ mày mà!” Nhi trả lời.

“Thì thế.Khi mày có tình cảm với ai thì mày làm sao thấy ghê được.”

Đôi mắt đen của Nhi nheo lại.Nhưng khổ nỗi hắn đâu phải bạn thân tao như mày.Hắn lại ko phải con gái.Hắn mà là con gái thì đã chẳng nên chuyện.Đột nhiên đôi mắt của Nhi sáng lên long lanh,khóe miệng của nó mở ra hiện 1 nụ cười.

Căn biệt thự hồ Tây chiều đông Hà Nội,trong căn phòng khách 1 chàng trai đang đi qua đi lại với gương mặt vô cùng bực bội.Cái con khủng này đi kiểu gì thế?Lết trên đường à?Hồ Tây? Nhà hắn ở ngay hồ Tây đấy.Vậy mà cô ta.. cô ta cuối cùng là đến hay ko đến.Hắn bực bội rút điện thoại vừa định ấn số thì hắn nghe có chuông cửa.Đôi mắt nâu của hắn lóe lên,vội vàng lao ra mở cửa.

Đứng trước cửa ngôi biệt thự là 1 bóng người con gái nhỏ nhắn mảnh mai.Trên người khoác 1 chiếc măng tô màu nâu ấm áp,trên cổ áo có lông vũ mềm mại,chiếc eo thon của người con gái lộ ra dưới chiếc thắt lưng ngang người.Đôi chân dài thon đi đôi tất đen ôm sát lộ ra dưới tán xòe ra của chiếc măng tô,chân đi 1 đôi bốt cao cổ.Mái tóc xoăn nâu đỏ của cô mềm mại buông xuống bờ vai,bàn tay nhỏ với những móng tay thon dài long lanh đính đá lấp lánh theo cử động của nàng.Thấy tiếng động mở cửa,cô gái quay đầu lại.Gương mặt xinh xắn,bờ môi hồng đào khẽ mỉm cười.

Hắn bước ra mở cửa nhìn cô gái lạ mặt chẳng có chút ấn tượng gì.Vừa mở cửa hắn vừa hỏi

“Cô tìm ai?”

“Anh Tú!” cô gái đã lao vào ôm chầm lấy hắn.Vòng tay nhỏ nhắn xinh xắn khẽ run lên.

Hắn ngơ ngác.Hoàn toàn ko hiểu chuyện gì xảy ra.Đột nhiên cặp mắt nâu của hắn thu lại,lộ rõ vẻ bàng hoàng.Ngay bên vỉa hè một chiếc xe vừa đỗ lại,con khủng long đã đến.Đôi mắt đen sáng lấp lánh đang nhìn chăm chăm hắn và cô gái này.Hắn vội vàng luống cuống,túm lấy 2 vai cô gái mà hất ra.

“Làm gì thế?” hắn nói.Ánh mắt nhìn cô lo lắng.

Nhi đã dựng chân chống xe,cô giờ đứng dựa vào xe quay mặt nhìn cảnh người ta yêu nhau để học hỏi.Trong đầu cô đang nghĩ,thì ra khi yêu thật sự họ thích ôm ấp nhau như vậy.Thật đáng sợ.Tiếp tục quan sát để học hỏi cảnh yêu đương thực tế,Nhi khoanh 2 tay vào đứng nhìn.Đôi mắt đen sáng lấp lánh chờ trò vui.Đúng là xem phim thực tế vẫn hay hơn hẳn phim truyền hình.

Cô gái nhìn ánh mắt Tuấn Tú cứ hướng về hướng khác,cô quay người lại nhìn thấy Nhi ngồi đó,cô gái nhíu đôi mày lá liễu quay lại nhìn Tuấn Tú.

“Anh,lần trước em nổi giận là ko đúng.Anh đừng giận em nữa!” cô ta nhẹ nhàng kéo tay Tuấn Tú nũng nịu.

Nhi vẫn thản nhiên ngồi trên xe nhìn cặp trai gái đang xum họp.Cô lôi trong cặp ra gói bánh gap thản nhiên bóc ra,vừa ăn vừa coi kịch hay.

Tú nhìn con khủng long ngồi trên xe ko đi vào,trong lòng bất an cứ tưởng cô ta đã nổi giận,nhưng đến khi thấy con khủng long lôi hộp bánh ra bắt đầu cắn 1 miếng ăn ngon lành, anh cảm thấy mình giờ đang giống y chang Johnny Storm cả người bốc hỏa,chỉ khác là anh ta cảm thấy thoải mái khi bốc hỏa,còn hắn,hắn đang vô cùng.. vô cùng bực mình.Cảm giác giờ mình y như con khỉ được đóng khung trong vườn thú,còn con khủng long đang vô cùng đủng đỉnh,đi đến trước cửa chuồng,kéo ghế ngồi và bắt đầu ăn bỏng ngô..Nóng.Người anh đang vô cùng vô cùng nóng.

"Em xin lỗi mà.Anh đừng giận em nữa!.." cô gái lại tiếp tục năn nỉ ỷ ôi.

Bỗng nhiên cánh tay rắn chắc mà cô đang nắm đột nhiên giật giật,bàn tay to lớn đeo nhẫn sáng bóng của anh đang nắm chặt lại,khuôn mặt cô gái có chút thất thần lo lắng nhìn gương mặt điển trai của anh đang vô cùng tức giận.Cô đột nhiên thấy lo sợ,bụng cô quặn lại.

"KHủng long,đi ra đây!" hắn hét lớn,chỉ tay xuống vị trí đứng ở trước mặt mình ra lệnh.

Crắc..

Nhi cắn đứt chiếc bánh đũa phủ socola,nhìn hắn với con mắt to tròn.Gì thế?Ko phải chứ?Tôi còn đang trong giai đoạn thử việc nha,đang còn học tập,gọi vào tham gia làm gì?Tôi mới xem được có 1 chút mà,ko phải sớm thế đã tắt ti vi ko cho người ta xem chứ?

Cô khẽ cười xua xua tay "Tôi đứng đây được rồi!Anh cứ tiếp tục đi!"

"CÓ RA ĐÂY NGAY KO?" hắn hét vang trời.

Nhi đang nhai bánh gap cũng sặc.Cô hướng đôi mắt đen láy nhìn hắn oán hờn.Tên khốn,lâu lâu mới có trò vui để xem,ta còn chưa ăn xong gói bánh,lại chưa xem được gì,hắn đã phá đám.Mà động vật đơn bào nhà anh có biết bánh gap là bánh gậy ko hả,làm ta bị đâm vào hàm rồi,đau chết mất.Đúng là đồ khốn mà.Vì tôi được thưởng thức nghệ thuật còn anh thì ko nên ghen ăn tức ở phải ko?Ko ăn được thì đạp đổ hả?Xấu tính cũng chừa 1 phần cho người khác nữa chứ.

Lúc này cô gái xinh xắn bên cạnh hắn hoàn toàn co rúm người lại tắt hẳn tiếng.Cô thấy hắn thật sự rất đáng sợ.Đôi mắt nâu của hắn sáng rực như lửa cháy,đôi tay to lớn nắm chặt làm cho những đường gân trên tay hắn cũng nổi rõ lên.Hắn thấy con khủng long hoàn toàn ko có dấu hiệu di chuyển bực bội bước chân tới cho con khủng long.

"Sao giờ này mới đến?" hắn hỏi.

"Tắc đường!" cô đáp,bàn tay khẽ che miệng,chiếc lưỡi khẽ lướt qua vòng họng mình,cảm giác 1 vị tanh tanh của máu.Đôi mắt đen của cô tức tối nhìn cái tên động vật đơn bào đang đứng trước mặt vô cùng chán ghét,tất cả là tại anh,làm tôi bị đâm phải vòm họng rồi.Trời đánh còn tránh miếng ăn đấy,anh tưởng anh là ai hả?

"Bây giờ là 2h rưỡi chiều,cô tắc đường ở đâu thế?" hắn bực bội trợn mắt nhìn cô.Cái lý do này ko thể nào chấp nhận được.

"Ở giữa hồ được chưa?" Nhi thảm nhiên trả lời. "AAAAAAAA... ỏ a!!" Nhi méo mồm nói,hai bàn tay cố gắng đẩy 2 bàn tay đang véo má mình ra.

"Còn dám ngang nhiên nói vậy với tôi hả?" Tú véo 2 má của cô kéo mạnh ra,khẽ cắn răng nói.

"Bỏ raaa đi mà!!" Nhi cố gắng nói cho rõ tiếng.

"Ko!" hắn đáp vẫn tiếp tục kéo 2 má con khủng long ra,đôi mắt nhìn vào gương mặt thanh thanh của cô đang nhăn lại tức giận,trong lòng bao nhiêu nóng bức đều biến mất hết.

"ó ỏ ko?" Nhi nói đến méo cả miệng,đôi mắt đen của cô lấp lánh lên tức giận.

"Ko!" hắn vẫn kiên trì đáp.

Nhi liền giơ chân định đạp 1 cái thật mạnh vào chân hắn,thì nhanh như cắt hắn né được.Nhi bực bội đạp chân kia,nhưng hắn lại nhấc chân tránh luôn.

"Có 1 chiêu cô xài mãi ko được đâu!" hắn mỉm cười.

Đôi mắt đen tuyền của cô nhíu lại bực bội,rồi rất nhanh đảo 1 vòng linh hoạt,2 bán cầu não bắt đầu chăm chỉ làm việc,đôi mắt đen của cô chợt lóe sáng,khóe miệng cô khẽ nhếch lên.

"(H)ỏi (m)ột (l)ần (c)uối anh (c)ó (b)ỏ (r)a (k)o?" Nhi nói.

"KO!" hắn trả lời vô cùng kiên định.

"Chắc chắn chưa?" cô khẽ nhướng mày,đôi mắt đen sáng long lanh nhìn hắn,khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hắn đôi mắt nâu nhìn cô nghi ngại,cô ta ko tính lại dùng tuyệt chiêu đó chứ?Nhưng hắn còn chưa kịp suy nghĩ gì thì nhanh như cắt thì hắn đã thấy toàn thân bị hút hoàn toàn sức lực,chỉ còn 1 cảm giác đau đớn tột cùng ở giữa 2 chân,hắn vội vàng thu tay về,bất giác chân hắn sụt xuống ko còn chút sức lực,hắn cắn chặt môi lại,chỉ cảm giác mắt cay cay.

Cô gái xinh xắn vội vàng chạy tới ôm lấy tay hắn, "Anh có sao ko?"

Nhi nhìn hắn khẽ nói "Đã bảo rồi mà!" nói rồi cô thảm nhiên cầm 1 chiếc bánh gap cho vào miệng.

"Này cô quá đáng vừa thôi chứ!" Cô gái xinh xắn lao vào chỉ mặt cô.

Nhi khẽ rụt người lại.Gì đây gì đây?Lại 1 thành viên fc của hắn hả?Cô nheo đôi mắt đen lại nhìn cô gái.Xinh xắn đáng yêu,sao lại phải vì cái tên khốn động vật đơn bào này mà nỉ non.Mà cô ta thật là ngốc nếu hắn ta tức giận đá cô đi,ko phải là cô ta đỡ 1 tình địch sao?Nhi khẽ khua khua ngón tay ý bảo cô gái kia ghé sát tai vào.

Cô gái nghi ngại nhìn cô nhưng vẫn tò mò ghé tai vào.

"Này,ko phải cô muốn làm lành với hắn sao?Hắn mà ghét tôi thì ko phải cô là người được lợi à?"

Cô gái nghe xong,tròn mắt nhìn cô.Cái cô gái này thật là thông minh,vốn cô định mượn gió bẻ măng để cho Tuấn Tú càng lúc càng ghét cô ta,vậy là cô có cơ hội rồi.Đêm mồng 2 cô ta đến làm hôm sau cô bị 1 phen bẽ mặt.Thù này làm sao quên chứ.

"Đang nói gì đó?" Tú mặt vẫn còn xanh xao,nhưng đã cố đứng thẳng dậy nhìn Nhi hỏi.

Nhi vẫn thản nhiên dùng răng rút 1 que bánh gap nữa khỏi bao như người ta rút thuốc gặm ngon lành,tiếp tục chờ trò hay.Cô đã cho cô gái kia 1 cơ hội rồi,lại vừa chừa đường lui cho bản thân mình,cô nghĩ mình thật là có đầu óc,thế này có lẽ nên học kinh doanh,chắc chắn ko thua lỗ đâu.

"Cô ta nói với em là .." cô gái xinh xắn liền mở miệng.

"Đang hỏi đấy em khủng long!" Tú chen ngang lời nói của cô,chỉ quay mặt sang hỏi Nhi bực bội.Cô lại bày cái trò gì ra đây khủng long?

"Có nói ko?" hắn lại tiếp tục tra hỏi.

Nhi vẫn thản nhiên chu môi lên ăn bánh gap hoàn toàn vô lo vô nghĩ,y như là người xem phim truyền hình.Nhân vật nam chính có gào,có thét,có gọi,có quì mà than khóc đến rách đầu gối thì rõ ràng cũng chẳng phải gọi người xem.

Thấy thái độ vô cùng thái độ của con khủng long,Tú cặp lông mày đen láy chúi xuống tức giận "100.."

"Anh có đau ko?" Nhi lập tức nở 1 nụ cười vô cùng thương mại,đôi mắt đen sáng lấp lánh nhìn anh vô cùng tỏ ra ân cần.

Tuấn Tú gương mặt lạnh lại.Chỉ có đến lúc này mới chịu ngoan ngoãn nghe lời. "Nãy em nói cái gì?" hắn đanh giọng nói vô cùng nghiêm túc.

"Ờ.. cái đó là.." Nhi bối rối lại rút 1 thanh bánh gap lên ăn.Tú thấy vậy liền giật hộp bánh của cô.

"Nói!" hắn vô cùng đe dọa nhìn cô.

"Cô ta bảo là nếu anh ghét cô ta thì chẳng phải em có cơ hội với anh à!" cô gái xinh xắn thấy mình từ nãy giờ bị đẩy ra ngoài bực bội nói.Cứ tưởng càng châm thêm lửa cháy càng to hơn.Mà công nhận nhờ cô ta ngọn lửa lại càng cháy to hơn.

“Khủng long em dám nói thế hả?” hắn bực bội nhìn cô.Lập tức kéo tay vào nhà.

Cô gái kia thấy vậy bèn vội vàng đuổi theo. “Anh..”

Thì cánh cổng nhà đã đóng rầm lại.Lại 1 lần nữa cô ta bị nhốt ở ngoài cửa căn biệt thự này.Tức giận nhìn vào trong cô khẽ nguyền rủa “Đáng ghét!” rồi đành rời đi.

Bị ném bịch vào ghế một cách thô bạo,Nhi bực bội nhìn hắn tức tối.

“Cô nhìn cái gì?” Hắn tức tối đi qua đi lại để cho cơn tức giận của mình nguội bớt.

Nhi ko nói gì,nhìn đi nơi khác.thờ ơ hoàn toàn chẳng quan tâm hắn làm sao.

“Đang nói với cô đấy!” hắn gầm lên.

“Anh nói nhỏ chút,tôi có điếc đâu!” Nhi 2 tay bịt vào lỗ tai mặt nhăn lại.

“Còn dám nói thế à?Cô muốn tôi ghét cô lắm đúng ko?Được.Trả tôi 100 triệu,rồi cô muốn làm gì thì làm.” Hắn bực bội nhìn cô nói.

“90 triệu.Lần trước anh thua tôi cá cược!” Nhi lẩm bẩm.

“Được 90 triệu.Đưa đây!” hắn nói.

“Sao?Mau đưa đây.Cô nói muốn tạo cơ hội cho cô ta mà,cô đưa đây rồi tôi và cô chẳng còn quan hệ gì,ko phải cô ta có cơ hội rồi sao?Mau đưa đây!” anh bực bội nhìn cô,nói gần như rít lên.

“Cứ làm như tôi ko muốn ấy!” cô khẽ lẩm bẩm,nhưng tuyệt đối ko để hắn nghe thấy.

“Mau đưa đây!” hắn lại nạt.

Đang vô cùng tức giận đứng chống nạnh trước mặt cô,bàn tay to lớn của hắn giơ về phía cô đòi tiền,lửa giận đang ngùn ngụt trong người hắn,đôi mắt nâu của hắn sẫm lại,bực bội,vô cùng bực bội,bây giờ mà có viên đá chạm vào người hắn chắc cũng bị tan chảy ngay lập tức.Bỗng nhiên cơ thể đang ngùn ngụt của hắn lại cảm thấy 1 cảm giác mát lạnh nơi bàn tay.Một bàn tay nhỏ bé,mát lạnh,ngón tay thon dài mềm mại,cảm giác trơn láng của lòng bàn tay chạm vào nhau mịn màng.

“Người yêu,anh đừng giận nữa mà!” đôi mắt đen tuyền đang mở to nhìn vào gương mặt anh, hàng lông mày hơi nhíu lại,khóe miệng xinh xắn đang chúm chím phụng phịu.

Đột nhiên hắn thấy 1 luồng điện chạy dọc người hắn,cảm giác như người mình đang tê dại.Toàn bộ thân nhiệt nãy giờ xâm chiếm cơ thể giờ ko hẹn mà đột nhiên tắt phụt,đôi mắt nâu của hắn xao động,xao động rất mạnh,nhìn vào đôi mắt đen long lanh kia làm cho hắn bối rối.Hắn ko biết nên làm thế nào.Lời nói ngọt như mật ong vẫn cứ văng vẳng bên tai hắn,lập đi lặp lại ko dứt.

“Đừng giận nữa mà!” cô lại hơi kéo kéo bàn tay của hắn,đôi mắt đen láy sáng lên ánh nhìn hối lỗi.

Hắn.. hoàn toàn đông cứng.Thở ra 1 tiếng,hắn ngồi xuống cạnh cô,khẽ quay đầu sang nhìn gương mặt đang phụng phịu của cô.Dù hắn biết chắc chắn là cô đang diễn kịch,dù hắn biết rõ ràng cô diễn vai con mèo bé nhỏ hoàn hảo thế nào,nhưng bản thân hắn lại hoàn toàn ko thể nào nổi giận được khi nhìn vào đôi mắt đen của cô.

Bàn tay nhỏ của cô lại khẽ lắc lắc cánh tay hắn,hắn lại quay sang nhìn gương mặt xinh xắn đang phụng phịu của cô “Lần sau đừng có tái phạm đấy!”

Nhi gật đầu cái rụp.Bàn tay lập tức buông khỏi tay hắn.Trong đầu cô suy nghĩ,quả nhiên cái chiêu này rất hữu hiệu,hèn gì cô gái kia lại lôi ra xài.Đúng là ko phí công mình đứng xem mà.Nhưng như vậy mới biết khả năng diễn xuất của cô ta tệ đến độ ko lừa được hắn.Hèn gì bị đá ko thương tiếc,thật đáng thương.

“Đang nghĩ gì vậy?” hắn nhìn cô hỏi.

Nhi mỉm cười cật lực lắc đầu “Anh gọi tôi qua đây làm gì?” cô lập tức chuyển chủ đề,ko cái tên khốn này lại quay ra đòi tiền thì phải làm thế nào?

Hắn lúc này mới nhớ ra, "À,cô đi với tôi làm công chuyện!" hắn nói.

Nhi nhíu mày, "Làm chuyện gì?Ko phải vận chuyển văn hóa phẩm đồi trụy chứ?" nhướng người lại gần hắn nhìn vào mắt hắn dò xét.

Cốp

"Ai da!" Nhi vội vàng xoa đầu,cái tên này đã nói rồi não anh đi vắng thôi chứ não tôi luôn ở nhà đấy.Sao cứ hở chút là lại đánh đầu như thế?Muốn đánh đầu thì đi mà học bóng đá đi.Anh kiếp trước mang họ bò tên tót hay sao thế?Hở tí là húc người.

"Suy nghĩ bậy bạ!Tôi đi lấy đồ!" hắn nói,đi ra tủ lấy chìa khóa xe. "Dắt xe cô vào nhà đi,đi xe tôi!"

Nhi khẽ nhăn mặt,khóe miệng xụ xuống "Ko đi được ko?",ngước đôi mắt đen long lanh ánh huyền lên nhìn hắn vô cùng thương tâm.Đại gia từ bi đại lượng tha cho tôi đi.

Hắn khẽ thở dài,đôi mắt nâu dịu dàng nhìn cô "Đi xe máy của tôi.Giờ thì đi mau tôi trễ giờ rồi!"

Nhi thở ra 1 tiếng,tay vuốt vuốt ngực,khóe môi khẽ nhếch lên.Hắn nhìn cô, khóe miệng nở 1 nụ cười nhưng rất nhanh liền biến mất.Hắn nói "Có đi ko đây?"

Nhi đứng dậy khỏi ghế nói "Đi!"

Tú dừng xe trước 1 ngôi nhà khá đẹp trong khu dân cư mới.Anh xuống xe nói với Nhi

"Ngồi đây đợi tôi!" rồi anh bước nhanh vào nhà của Hiếu.

Nhi ngồi trên xe,đôi mắt đen đột nhiên sẫm lại,nhìn 1 ngôi nhà ở phía đối diện.Trước cửa ngôi nhà đẹp đẽ màu xanh có 1 cậu bé con đang chơi bóng trên vỉa hè,bất ngờ quả bóng của cậu nhỏ tuột khỏi tầm tay,lại đúng lúc 1 chiếc ô tô đang lao tới,người lái xe tay cầm điện thoại đang vô cùng bận rộn buôn bán.Còi bấm inh ỏi.Nhi đôi mắt sáng lên,trong đầu cô hoàn toàn chẳng suy nghĩ gì hết lao nhanh về phía cậu bé ôm lấy cậu ngã sang bên.Do đường bê tông lại thêm cô bị trượt đi 1 chút do quán tính,nên vai cô cà sát vào mặt đường,cậu bé con khóc thét lên.

Người lái xe hạ kính nhìn 2 đứa nhỏ hừ 1 cái "Trẻ con mà chơi ngoài đường thế à?"

Nhi bực bội đứng dậy,cảm thấy một bên vai đau rát,cô đỡ thằng nhỏ dậy vừa tức tối nhìn về phía chiếc xe "Ông lái xe mắt để lên trời thì đừng nói người khác.Cần tôi gọi công an đến xem ai sai ai đúng ko?"

Người lái xe nghe vậy bèn tức tối chui lại vào xe phóng đi thẳng.Cậu bé vẫn cứ kêu khóc ko thôi,Nhi khẽ nhíu mày nhìn cậu đang định nói gì đó thì cánh cửa nhà sau lưng cô đã mở ra.Một người phụ nữ dáng người cao cao,mái tóc xoăn sang trọng bước ra chạy tới chỗ đứa trẻ.Bà ta mạnh tay đẩy cô ngã ra ôm chầm lấy thằng nhỏ đang khóc.

"Con sao thế?Nó làm gì con à?" bà vừa hỏi vừa phủi bụi trên người đứa con trai.Vừa ôm lấy nó vào lòng.Bà quay người sang nhìn Nhi tức tối.

"Mày.. đúng là đồ mất dạy mà!Nó chỉ là đứa trẻ mà mày cũng ko tha,đúng là cái con mất dạy.Sao mày mới nứt mắt bé tí mà đã độc ác thế hả?Mày có phải người ko?"

Đôi mắt đen của Nhi nheo lại,trở nên đen sẫm ko có ánh sáng như bầu trời đêm ko có ánh sao,bàn tay nhỏ của cô nắm chặt,đôi môi hồng của cô khẽ mở ra,nhưng lời nói còn chưa kịp thốt ra thì cô đã thấy cơ thể mình bị kéo lại,lưng cô chạm vào cái gì đó cứng rắn,ấm ấm,vững vàng như đỡ lấy cô,bàn tay to ôm lấy eo nhẹ nhàng.

"Bà già,bà nói đủ chưa?Ko phải nhờ cô ấy con trai bà đã bị xe đâm rồi!" Tú bực bội nói.Anh đã đi ra từ lúc nghe tiếng còi inh ỏi của chiếc ô tô cứ sợ con khủng long lại gây ra chuyện,ai dè cô ta lại tự mua việc về mình.

Người đàn bà sang trọng nhìn chàng trai vừa xuất hiện,lại thấy cậu ta ôm cô ta như để bảo vệ bà ta nhếch mép "Ghê gớm thật.Mới tí tuổi mà đã lừa được giai bảo vệ mày rồi.Mày cũng y như con mẹ mày,chỉ có đi lừa con giai là giỏi thôi!"

Tú đôi mắt mở to nhìn bà ta ko chớp mắt,hình như hai người này có quen biết với nhau.Bà ta nói cứ như thể rõ ràng chuyện nhà của cô như lòng bàn tay vậy. “Bà im đi!” Tú nói lo lắng nhìn xuống gương mặt xinh xắn đang nổi giận của cô.

“Mẹ mày dạy mày đúng ko?Chưa gì đã lừa được một thằng bảo vệ mày rồi.Đúng là mẹ..”

Bốp.

Tú mở tròn mắt,hấn cứ tưởng con khủng long chỉ có im lặng chịu đựng nhưng cô đã phản kháng.

“Mày mày đánh tao?Con khốn.Mày y như mẹ..”

Bốp.

“Con mất dạy này,mẹ ..”

Bốp

“.. mày dạy mày như thế hả?”

Bốp.Bốp.Bốp.Bốp.Bốp.BỐp!!

Bà ta thấy má mình bỏng rát,lần nào cũng bị cô tát lật mặt.Bà ta miệng há hốc quay lại nhìn cô đầy tức giận.

“Con vô giáo dục kia,mày..”

Bàn tay nhỏ bé của cô chỉ thẳng vào mồm người đàn bà sang trọng,đôi mắt đen của cô ánh lên sáng như sao trời,rất chậm rãi cô nói

“Bà có giỏi nói tiếp đi.Bà nói tôi ko sao,chỉ cần bà đụng đến mẹ tôi.Nói 1 chữ tôi tát bà 1 cái.Tôi đã nói rồi bà dám đụng đến mẹ tôi,thì đừng mong tôi tha cho bà.Nói!Giỏi bà nói nữa đi!”

Người đàn bà ko dám nói thêm câu nào chỉ dám trừng mắt nhìn cô,má trái của bà ta đã đỏ lừ in hẳn dấu bàn tay nhỏ nhắn của cô.Bà vội vàng bế cậu bé con trở vào nhà,đóng cửa.

“Cái con mất dạy,đứng bao giờ bước chân vào cái nhà này!” bà ta đứng trong sân nhà mình quát ra ngoài rồi mới đi vào nhà.

Tú ko biết nên làm gì trước sự im lặng của cô,anh cảm thấy thân hình đang trong tay mày hơi mềm ra,cô đang dựa vào ngực anh.Gương mặt cô đang nhìn vu vơ vào cánh cửa vừa bị đóng lại.

Đột nhiên cái thân hình nhỏ bé trong tay anh chuyển động,cô quay người lại nhìn anh,đôi mắt đen sáng long lanh nói “Tôi muốn ăn kem!”

Đôi mắt nâu của anh sẫm lại,nhìn gương mặt nhỏ bé kia đang vô cùng háo hức. “Vậy chúng ta đi ăn kem!”

Mặt trời đỏ quạnh tròn trịa của mùa đông đang khoe nốt sắc hồng của mình ở phía chân trời,nhuộm vàng ko gian cho 1 chiều mùa đông Tây hồ.Những đôi trai gái dựa vào nhau tìm hơi ấm để tận hưởng 1 buổi chiều tà ngày thứ 7 lãng mạn.Trên nhà thuyền Eureka coffe and fast food,phía khu vực bàn ngoài sân,ánh nắng buổi chiều tà cũng nhuộm vàng bóng dáng 1 đôi trai gái đang ngồi bên nhau,khắc lên 1 nét u buồn hiếm muộn trên gương mặt người con trai vô cùng điển trai.Phía đối diện anh là 1 con khủng long đang ăn đến cốc kem thứ 11.

Tú chống cằm nhìn cô đang xử lý cốc kem ngon lành. “Ăn thêm ko?”

Nhi ngước đôi mắt to đen láy lên nhìn hấn,khẽ lắc đầu. “Giờ tôi muốn đi dạo.” cô nói.

Trả tiền xong,hai con người một trước 1 sau bước ra khỏi quán.Nhi cất từng bước từng bước trên nền gạch của hồ tây,cô bắt đầu đếm từng bước chân của mình,đôi bàn tay nhỏ bé nhét sâu vào túi áo khoác.Lặng lẽ lặng lẽ mà bước đi.

Tú cứ đi đằng sau cô,chỉ bước từng bước im lặng.Tuy nói rằng đã quen nhau 1 thời gian,nhưng anh lại chẳng biết chút gì về cô cả.Anh ko biết nhà cô có những ai,bình thường cô sống thế nào.Ngoài cái địa chỉ

nhà và từng vào phòng ngủ của cô 1 lần,biết được cô ngủ trên 1 cái giường thế nào,ngoài ra thì cái gì cũng ko biết.Cho nên giờ hắn cũng hoàn toàn ko biết nên nói gì.Chỉ có thể lặng lẽ theo sau cô mà thôi.

Cũng ko rõ thời gian kéo dài bao lâu,đột nhiên khủng long lên tiếng,một tiếng nói rất khẽ nhẹ như 1 chiếc lông vũ rơi trong ko khí.

"Tại sao lúc đó anh lại ôm tôi?" cô nói vẫn ko quay đầu nhìn lại.Giọng nói của cô như làn gió nhẹ nhàng thoáng qua.

"Vì tôi nghĩ người phụ nữ đó bắt nạt cô!" Tú lơ đễnh trả lời.Thật ra câu trả lời hiện tại đang hiện ra trong đầu anh là "vi tôi nghĩ tôi cần bảo vệ cô" nhưng bản thân anh lại ko thể nào mở miệng nói ra nổi.

"Hahaha" Nhi quay người lại,đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh hơn bầu trời sao,khuôn miệng hồng mở rộng để lộ ra chiếc răng khểnh tinh quái.

"Sao cô lại cười?!" hắn hỏi.

"Anh nghĩ bà ta bắt nạt tôi à?" cô hỏi lại.

"Bà ta mắng cô rất quá đáng còn gì!"

"Chỉ là bà ta trả thù chuyện trước đây nên nói vậy,tôi xem như chó sủa ngang tai được rồi!" Nhi thản nhiên.

Tú ko nói thêm gì nữa,vì nếu hỏi tiếp anh sợ khiến cho cô khó xử.Nhi cũng thấy anh dừng lại cô lại quay người lại bước tiếp đằng trước anh,hai tay vắt qua đầu mà bước.

"Dù sao cũng cám ơn nhé!" cô nói rất khẽ,giọng nói trong trẻo như nước.

Tú nhìn theo bóng người con gái ở trước mặt khẽ mỉm cười,mặc dù tiếng nói của cô rất nhỏ nhưng cũng đủ để anh nghe thấy,đột nhiên trong lòng anh chợt thấy ấm áp lạ thường.Nhi đột nhiên quay người lại,bị cô bắt gặp gương mặt đang tủm tỉm của mình,anh vội thu khóe miệng lại.Nhi mở to đôi mắt đen nhìn anh

"Từ nay trở đi,tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp anh thắng cuộc!" cô nói khóe miệng khẽ nhếch lên để lộ chiếc răng khểnh.

"Hả?" Tú ko đuổi kịp chủ đề của cô nên ngơ ngác.

"Nghĩa là tôi sẽ thật nghiêm túc hẹn hò với anh!" đôi mắt của Nhi sáng lấp lành,khóe môi khẽ mỉm cười nhìn anh.

Nhìn gương mặt thanh tú,đôi mắt sáng lấp lánh như sao trên trời của Nhi trong ánh sáng mờ tỏ của 1 tối hồ Tây,trái tim của Tú đột nhiên xao động.Ko rõ là tại những ánh đèn neon phản chiếu thứ ánh sáng kì lạ lên gương mặt của Nhi,khiến cho chiếc mũi nhỏ cao cao của cô càng nổi bật,đôi mắt đen long lanh rạng ngời,khóe miệng lại càng thêm hồng,hay là do trái tim của anh đập quá nhanh nên mọi thứ trở nên mờ ảo..Khiến cho anh có cảm giác lâng lâng khó tả này.Giờ anh chỉ nghe duy nhất thấy tiếng thình thịch phát ra từ khắp cơ thể mình,như cả bộ não của anh cũng đang dao động,trong mắt anh chỉ có hình ảnh gương mặt nhỏ xinh đang mỉm cười vô cùng tự tin trước mặt.Đối với Hoàng Tuấn Tú lúc này,thế giới qua cảm quan của anh chỉ có 2 điều đó.

26. Chương 24

Chương hai mươi tư : Nghiêm túc yêu đương,nghiêm túc hẹn hò

Bạn đã bao giờ có cảm giác toàn bộ cơ thể mình ko phải là của mình chưa?Bạn đã bao giờ có cảm giác chân tay mình tê dại như chưa bao giờ tồn tại chưa?Bạn đã bao giờ cảm thấy trước mắt mình mọi thứ như bao phủ 1 lớp ánh sáng chói chang nhưng bạn lại ko thể nào nhắm mắt lại mà chỉ biết ngơ ngẩn nhìn ngắm chưa?Bạn có bao giờ cảm thấy ko hiểu cảm xúc mà mình đang có?

Tất cả những thứ được gọi là cảm xúc đều xuất phát từ bán cầu não phải,não phải của bạn chi phối cảm xúc,tư duy sáng tạo tưởng tượng.Nói chung là 1 chiếc máy tính toàn những điều ko tưởng và vô cùng hoang đường.

Hiện tại Tú đang bị điều khiển bởi não phải,hắn ko biết cái cảm giác khó tả trong người mình là gì,chỉ biết bộ não trái ưa hoạt động 1 cách logic của hắn,hôm nay đột nhiên ngừng làm việc.Ko rõ vì bị sập nguồn,hay cháy chập cái gì.Giờ cơ thể bị não phải chi phối,trở thành mơ hồ và lâng lâng tê dại khó tả.Bản thân hắn cũng ko rõ tại sao cơ thể hắn lại ko còn là của hắn nữa.

Nhi đang nằm ngủ trên chiếc chiếu được phủ đệm mỏng trong phòng bệnh viện,cô rúc sâu vào trong chiếc chăn bông để tránh rét,năm nay thời tiết thật đúng là đại hàn.Nằm trên sàn nhà lạnh cóng,kể cả người chịu lạnh giỏi như cô cũng phải xuýt xoa.Mẹ cô thì cứ thúc giục về nhà mà ngủ,nhưng cô lại ko an tâm.Dù bà đã sắp được tháo băng ở cổ,cũng sắp có thể về nhà nhưng vẫn là nên ở cạnh bà thì tốt hơn.Đêm hôm chuyện này chuyện nọ,có người nhà vẫn yên tâm hơn.Thế nên bất chấp thời tiết lạnh thế nào,cô vẫn im lặng mà nằm dưới đất.Đang chìm trong giấc ngủ ngon lành sau 1 tối chằn chọc đột nhiên cô mơ hồ thấy cái đầu mình đang rung rung,mở khẽ đôi mắt đen hơi mọng nước,cô vô thức thò tay xuống gối,lôi ra cái vật vừa tại ra cơn dung chấn vừa rồi.

“Da day chua?” – from ox đẹp trai.

“Nhờ anh nên dậy rùi.Hiếm khi viết chính xác nhỉ ;)) ” – from bx khủng long.

“Ki hieu nay la gi >> ;)) ” – from ox đẹp trai.

“Vào yh gõ thử xem!” – from bx khủng long.

“cuoi deu?” – from ox đẹp trai.

“Cười duyên XD ” – from bx khủng long.

“lai ki hieu gi nua >> XD ” – from ox đẹp trai.

“Cái này khá trừu tượng.Hỏi bạn anh đi :3 ” – from bx khủng long.

Hắn nhìn cái màn hình khẽ cười 1 cái.Rồi lại hí hoáy nhắn tin tiếp.

“Dang lam gi?” – from ox đẹp trai.

“Vừa ngủ dậy thì theo anh có thể làm gì?” – from bx khủng long.

“danh rang rua mat?” – from ox đẹp trai.

“Sai rùi. :P ” – from bx khủng long.

“Vạy lam gi?” – from ox đẹp trai.

“Đang mặc quần áo!” – from bx khủng long.

Mắt hắn trố ra nhìn dòng tin nhắn vừa gửi tới.Mặc quần áo?Cô ta làm cái gì mà ngủ dậy phải mặc quần áo?Tức là tối qua ko mặc đồ??Cái.. cái.. cái gì đây?Đột nhiên điện thoại lại rung,hắn vội vàng mở tin nhắn.

“Từ giường đi ra phòng vệ sinh,chắc chắn là trên người đang mặc quần áo rồi!Anh đúng là đồ biến thái ” – from bx khủng long.

Hắn nhìn dòng tin nhắn,tự dưng cảm thấy mình có lẽ đúng là đầu óc đen tối thật.Đột nhiên bật cười.Khủng long,là tôi đen tối hay cô đang cố tình trêu tôi đây?Tú nghiêng người trên giường vứt điện thoại cạnh gối khẽ mỉm cười.

Từ trong phòng vệ sinh nhỏ đang đánh răng rửa mặt,Nhi quay đầu ra nhìn bà mẹ độc thân của mình trên giường nói "Mẹ,hôm nay ông ta có đến ko?"

"Chắc phải chiều!" mẹ cô lơ đễnh đáp.

"Vậy chiều con ra ngoài có việc nhé!" cô nói.

"Chơi ít thôi,lo học đi.Sắp thi cử đến nơi rồi!" mẹ cô cằn nhằn.Vẫn là bài vọng cổ quen thuộc của bất cứ bà mẹ nào trên đời này.

"Con biết rồi!" Nhi khẽ nhe lưỡi nói.Cũng đâu phải cô đi chơi,chiều nay cô sẽ đi xin việc.Cứ như vầy ko ổn.Tuy mỗi tháng vẫn có 5 triệu tiền cho thuê nhà,nhưng còn tiền viện phí,sinh hoạt phí.Tính thế nào cũng ko đủ,cho nên tốt nhất là đi làm.

Nhi kiếm được 1 công việc part time ở 1 quán ăn nhanh.Thời gian làm từ 2h chiều đến 7h,như vậy vẫn có thể đi học,còn có thể vào viện trông mẹ.Đúng là 1 mũi tên trúng 2 con chim,trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái,ko nghĩ ngợi gì mà bắt tay vào việc luôn.

Lại 1 tối chủ nhật trên taboo,mấy thằng chiến hữu đang ngoài chuyện trò ôm eo 1 em,Tú mắt nhìn cái điện thoại,tay cầm cốc rượu uống 1 ngụm.Duy ngồi cạnh thấy vậy bèn quay sang hỏi:

"Đợi điện thoại của ai à?"

"Ko.Tin nhắn." hắn đáp.

"Cái gì?Mày mà cũng nhắn tin á?" Duy trố mắt nhìn thằng bạn thân.Cái thằng mà ngoài việc ấn số gọi ra,chả bao giờ làm gì khác,hắn bảo nhắn tin mất thời gian,gọi luôn có phải nhanh ko nay đang ngồi chờ đợi tin nhắn.Có phải là tai mình có vấn đề ko?Duy lau lau vành tai mình hỏi lại "Mày vừa nói gì nhỉ?"

Tú nhíu mày khó chịu nhìn thằng bạn thân,rõ ràng là hỏi đểu.Nó lại đang châm chích anh đây mà.Anh còn lạ gì nó chứ.Bỏ ngoài tai câu hỏi lại của thằng bạn nó vẫn tiếp tục nhìn cái điện thoại,đột nhiên 1 giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Anh định gọi cho ai à?"

Tú ngẩng đầu lên thì ra là 1 cô gái rất xinh xắn mặc 1 chiếc đầm màu hồng nhạt đang nhìn hắn,hắn lơ đễnh trả lời.

"Ko,nhắn tin!" trong lòng cảm thấy vô cũng khó chịu,tại sao mấy con người này rảnh rỗi thế nhỉ?Chuyện của mình thì ko lo,cứ đi lo chuyện thiên hạ.Đúng là rỗi việc.

"Anh thích nhắn tin ạ?Em cũng thích nhắn tin lắm.Anh cho em số bao giờ anh em mình nhắn tin với nhau được ko?" cô gái vui vẻ rút điện thoại trong túi ra,chờ đợi số điện thoại.

Đôi mắt nâu của hắn khẽ liếc cô ta 1 cái,cái kiểu xin số này sao thấy quen quen,con gái ko còn việc gì khác là đi xin số để làm quen à?Cách gì khá hơn 1 chút,ấn tượng 1 chút giống như đạp vỡ cửa kính chẳng hạn.Cô gái này,nên đọc thêm nhiều sách hơn mới phải,các cách làm quen từ thế kỉ trước này chỉ có trong phim thập niên trước thôi.Đột nhiên đôi mắt anh mở to,khóe miệng khẽ nhếch lên cười,xem ra anh bị lây nhiễm suy nghĩ của con khủng long rồi.

Cô gái ko hiểu anh đang cười chuyện gì,bất giác nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt đẹp trai kia,cũng khẽ nhếch môi cười.

"Số của anh là bao nhiêu?" cô hỏi giọng nhẹ nhàng.

Duy tay cầm cốc rượu nhìn thằng bạn thân từ nãy tới giờ,cá đã tới rồi chẳng nhẽ ko đớp sao.Hắn muốn xem xem,cái tên bạn của hắn dạo này thật sự thay đổi nhiều thế nào.

Hắn đọc số điện thoại của mình khô khốc như 1 cái máy lặp lại,cô gái vội vội vàng vàng lưu lại vào máy gương mặt tươi tắn nhìn hắn.

“Em sẽ nhắn tin cho anh ngay tối nay!”

“Đừng nhắn,tôi ghét nhắn tin lắm!” hắn thản nhiên.

Cô gái mở to đôi mắt,hồng lông mi dài cong vút khẽ động đậy “Dạ?”

Hắn ko để ý tới cô ta nữa mà tiếp tục uống rượu,chờ đợi 1 tiếng rung của cái điện thoại,cuối cùng máy của hắn cũng rung.Hắn cầm máy lên chăm chú nhìn màn hình.

“Vừa ăn cơm xong,giờ đang ngồi chơi!” – from bx khủng long.

“Ra ngoai duoc ko?” – from ox đẹp trai.

“Ko! >”””””< ” – from bx khủng long.

Hắn nhíu mày,lại kí hiệu gì đây.Hắn nhìn cô gái trước mặt vẫn chưa đi,hắn vẫy vẫy tay.Cô gái tiến lại gần hắn,hắn hỏi.

“Kí hiệu gì đây?”

“Đó là nhăn mặt!” cô đáp.Nhìn vào màn hình chiếc điện thoại,đọc rất nhanh đoạn đối thoại và tên người gửi,cô khẽ cắn môi.Con cá sộp này có người yêu rồi.

“Anh Tú,em mách Nhi nhé!” một giọng nói trong trong chợt vang lên,Ngọc vừa đến cùng với Vũ hai tay đang chống nạnh nhìn hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn 2 người,khẽ vẫy tay chào. “Em vừa nói gì?” hắn hỏi lại.

“Em mách nó anh cưa gái để nó tới bắt gian nhé!” Ngọc nói nửa thật nửa đùa.

“Nếu em mách để con khủng long phi tới đây bắt gian thật thì em cứ mách đi!” hắn cầm cốc rượu uống 1 hớp nói.

“Nó ko chịu đến hả anh?” Ngọc đã ngồi xuống quay sang hỏi Tú.

Hắn khẽ gật đầu.Cái con khủng long ấy,ngày hôm qua còn nói nghiêm túc hẹn hò,hôm nay bảo hẹn hò thì lại bảo bận rối ko đi được.Thật đúng là lật lọng.Cô ta cứ xoay anh như cái chong chóng,nhưng anh lại chẳng thể làm gì cô ta được.Thôi thì đành ngồi nhắn tin vậy.

“Khung long,luc nao cung xai ki hieu nhi” – from ox đẹp trai.

“Chỉ là thói quen thôi ^__^ ” – from bx khủng long.

“Viet tat ca cac ki hieu co hay dung ra di.” – from ox đẹp trai

“Nho ghi ro nghia!” – from ox đẹp trai.

Nhi đang ngồi đọc tiểu thuyết ngôn tình cho bà mẹ độc thân xem như hình thức giải trí,đang tới đoạn cao trào nhân vật nam hiện đang ở trên người nhân vật nữ,thì chiếc điện thoại lại rung 1 lần nữa.Nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình,nó khẽ nheo mắt,giờ động vật đơn bào lại muốn học biểu tượng hình học à?

“Gì thế?Đọc tiếp đi chứ!” thấy nguồn cảm xúc đang bị cắt giữa chừng,mẹ cô lên tiếng giục.

Nhi đặt điện thoại sang 1 bên,cầm lại quyển tiểu thuyết tình cảm “Đây.. đây.. mẹ từ từ nào làm gì mà vội thế?”

“Ko vội làm sao được!Mày ko thấy thằng nhân vật nam chính đang vội như sắp đi đầu thai rồi à?” mẹ cô đáp.

Nhi khẽ chu môi,người ta vội,chứ mẹ có phải nam chính đâu,rõ ràng là muốn biết kết cục anh ta hành xự thế nào,mỗi ngày mẹ thực hành còn chưa đủ,giờ lại còn muốn nghe chuyện của người khác.Định chau dồi kinh nghiệm chắc.Nhưng cô vẫn tiếp tục đọc tiếp.

Tú ngồi nhìn chiếc điện thoại cả nửa tiếng vẫn ko thấy con khủng long trả lời,anh bắt đầu thấy sốt ruột.

“Dau roi?” – from ox đẹp trai.

Sau khi đọc xong đêm mặn nồng của đôi trai gái trong truyện,kết thúc ở câu "Sau khi đã thỏa mãn bản thân,hắn nhẹ nhàng ôm thân hình mềm mại ướt đẫm mồ hôi vào lòng chìm vào giấc ngủ.." Nhi dừng lại ghé mặt qua quyển sách nhìn bà mẹ Quái Thư của mình.Dường như cũng đang rất thỏa mãn mà thở đều đều,hai mắt ngắm lại.Cô gấp sách lại khẽ mỉm cười.Cầm chiếc điện thoại lên bắt đầu nhắn tin.

Một lúc sau,chiếc điện thoại của Tú rung lên,anh vội vàng cầm máy đọc tin nhắn,một tin nhắn gồm toàn những hình biểu tượng,bên cạnh còn có chú thích,anh ngồi nhìn hết 1 lượt cố gắng ghi nhớ trong đầu.

"Het roi a?" – from ox đẹp trai.

"Đấy là những thứ hay dùng!" – from bx khủng long.

"Con gi dac biet nua ko?" – from ox đẹp trai.

Nhi nhìn màn hình đôi mắt đen khẽ lay động suy nghĩ,rồi đôi mắt cô sáng bừng lên,những ngón tay nhỏ lách trách nhảy trên bàn phím.

"Cái này là bí kíp đặc biệt,vì hôm qua anh giúp tôi nên rộng lượng truyền đạt cho anh.Câu thần chú vô cùng công hiệu để tán gái! :-> " – from bx khủng long

"La gi?" – from ox đẹp trai.

"noh ssiw l" – from bx khủng long.

"Nghĩa là gì?" – from ox đẹp trai.

Nhi mỉm cười vô cùng tự tin.

"Thử hỏi bạn anh xem!" – from bx khủng long.

Tú nhìn màn hình,bèn quay sang hỏi Ngọc.

"Em biết mấy chữ này nghĩa là gì ko?" hắn vừa nói vừa đưa điện thoại ra cho Ngọc.

Ngọc nhìn hàng chữ,rồi lại nhìn hắn,khẽ mỉm cười.Cô đưa trả máy lại cho hắn,nhẹ nhàng nói.

"Cái này anh hỏi người gửi thì tốt hơn!" trong lòng Ngọc đang nghĩ,hai người này tình cảm tốt thật đấy.Cái con nhỏ trong vô cùng khô cằn như cái cây xương rồng ấy xem ra đúng là bên trong toàn là nước thật.

Hắn đôi mắt nâu khó hiểu nhìn gương mặt cười của Ngọc,cuối cùng cái câu thần chú mà cô ta dậy hắn,có tác dụng vậy sao?

"Nghia la gi?" – from ox đẹp trai.

"Động não tí đi!" – from bx khủng long.

" giai thich di " – from ox đẹp trai.

Hắn nhíu mày chờ đợi tin nhắn phản hồi,rất lâu sau đó,máy hắn lại rung lên.

"Quay ngược điện thoại lại" – from bx khủng long.

Hắn nhíu mày,tại sao phải quay ngược điện thoại lại.Nhưng kết quả hắn vẫn làm theo,và..

Sáng thứ 2 đầu tuần,lại như bao ngày thứ 2 khác,Nhi lạch bạch leo qua bức tường quen thuộc để vào trường.Ai da,mới sáng sớm đã bị quái Thư cho ăn đòn nên thân vì cái tội dậy muộn,đôi khi nó tự hỏi có thật sự là mẹ nó vừa bị tai nạn giao thông đang bó bột ko?Tại sao 1 người đang bệnh mà sức khỏe con tốt như vậy,sáng nay mẹ nó nhào ra uýnh nó 1 cái mà tới giờ nó vẫn cảm thấy rát trên lưng.Đúng là cái tên nói lên tất cả,ông bà nó đặt tên chả sai tí nào.Vừa ló đầu qua bức tường,nó nhìn thấy ngay 1 cái đầu bên dưới bức tường.Nó nhẹ nhàng nhảy xuống,đôi mắt đen mở to dò xét,hắn ta đang dựa vào tường ngủ.

Nhi khẽ chẹp miệng "Chỗ ngủ cũng tốt thật đấy!" rồi nó tiến tới chân tường nhặt cái cặp mình ném qua để đi lên lớp,thì bị 1 bàn tay túm lấy tay nó.

Đôi mắt nâu sẫm lại mở ra nhìn nó "Đi đâu!"

“Lên lớp!” nó đáp.

Bàn tay to túm lấy tay nó đột nhiên kéo mạnh nó xuống,làm nó ngã sụp xuống cái sân đất đỏ,bụi tung mù mịt.

“Anh làm gì vậy?” bị kéo đau nó gắt.

“Tôi muốn ngủ!” đôi mắt nâu của hắn sẫm lại sâu thẳm nhìn cô.

“Vậy anh cứ ngủ đi,tôi ko làm phiền!” Nhi nói định đứng lên,lại bị kéo ngồi sụp xuống. “Lại sao đây?”

Hắn lạnh băng nhìn cô “Tôi cần gối!” nói rồi hắn thản nhiên gục đầu vào vai cô.

“Cái.. cái.. cái gì?” Nhi ko tin được gắt lên. “Tôi còn tiết học.Tôi muộn rồi!” Nhi cố đẩy cái tên đang gục vào vai nó ra,nhưng vô ích hắn cứ trơ ra đó.Cô cắn chặt môi tức giận “Anh muốn ngủ sao ko ở nhà mà ngủ,đến trường làm gì?”

Vẫn đang gục trên vai cô nhắm mắt lại,trong đầu hắn nghĩ “Nếu ở nhà tôi có thể ngủ thì tôi đến đây làm gì?Cũng tại cô hại tôi,cả đêm ko ngủ được.”

Nhi khẽ nhíu mày,thế này là tiêu tiết toán của cô rồi.Trời ơi là trời,cái gã công tử bột này,muốn ngủ còn kéo theo người khác ngủ cùng.Thật quá đáng.Muốn có người ngủ cùng anh thì kêu đại vài em là được rồi,giờ bắt tôi ngồi đây làm gối cho anh.Thật là..

Đột nhiên từ phía cổng sân sau xuất hiện 1 bóng hình vô cùng thân thương,đôi mắt đen của Nhi như tìm thấy ánh sáng của Đảng.Lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm qua cô hạnh phúc nhiều như thế khi nhìn thấy bảo vật quốc gia.

Con nhỏ trong lòng như bắt được vàng,vô cùng phấn khích cầu khấn.Thầy ơi,ở đây,ở đây có học sinh vi phạm này thầy.Thầy ơi.Ôi thầy giáo thân yêu của em.Em ở đây.Học sinh luôn gây ra họa ở đây.Thầy ơi,phạm qui này.Ngang nhiên hẹn hò giữa giờ học.Thầy ơi đến đây đi thầy.Kéo cổ cái tên này dạy giảng cho hắn 1 bài đi thầy.

Quả nhiên bảo vật quốc gia đi tới chỗ 2 đứa học sinh đang dựa vào nhau thật,ông đẩy gọng kính nhìn chúng. “Trần Hiểu Nhi,lại đi muộn hả?”

“Dạ!” nó khẽ cười.Trời ko phải chuyện đó,thầy nhìn mà ko thấy à?Bọn em đang trốn tiết.

“Ukm,nhanh rồi về lớp nhé!” quốc bảo khẽ e hèm như cô vợ hiền nhìn chồng lại ko dám có thái độ gì hết,đang định quay bước bỏ đi thì.

“Thưa thầy,bọn em đang trốn tiết đấy ạ!” Nhi ko kìm được nữa đành ra tay nhắc nhở.Trời ơi là trời thế này có còn đạo lý gì nữa ko?Trên đời này chắc chẳng có đứa học sinh nào lại muốn bị phạt giống như cô thế này đâu.

“Uhm. Tôi biết!” bảo vật quốc gia khẽ e hèm nói.

“Nghĩa là em đang vi phạm nội qui nhà trường ạ!” Nhi phải nhấn mạnh thêm lần nữa.Thầy ko phải chứ?Ko lẽ chỉ vì mấy chỉ vàng mà thầy ngó lo vậy à?Cứu em!!

“Thật ra thì , có những chuyện có thể châm trước được.” bảo vật quốc gia vô cùng nhẹ nhàng nói,trong đầu ông đang tự mắng.Cái con nhỏ này,em ko thấy ta đã cho qua rồi à?Còn hoạch họe gì nữa.

Nhi há hốc mồm.Châm trước?Thầy đùa em à?Bao nhiêu lâu nay cái từ ấy làm gì có trong từ điển của thầy,thầy mới update phiên bản mới từ ngày có cái kính chứ gì.

“Các em cũng lớn rồi,cũng cuối cấp rồi.Cho nên tôi có thể châm trước được.Tôi cũng là người có tình người mà!” quốc bảo tiếp tục nói chuyện vô cùng dịu dàng,đúng là thục nữ của thế kỉ mới.

Con nhỏ vẫn tiếp tục há hốc nhìn cô thục nữ nặng 80kg trước mặt mình.Đùa cũng có giới hạn thôi nha.Sao cái lúc em nhỡ tay ném cặp vào đầu thầy thầy ko tính đến châm trước với tình người đi.Sao lúc em vô tình nhỡ miệng kể chuyện bà hàng xóm nhà em mới mua thuốc mọc tóc,thầy ko có tình người đi.Sao lúc em chẳng may đụng thầy trong hành lang,làm tóc thầy rụng 1 2 sợi,thầy ko châm trước 1 tí đi.Sao lúc em mang bong bóng xà phòng tới trường thổi,nhỡ rơi 1 ít lên cái sân bay nội bài của thầy,thầy ko có tình người mà

tha cho em đi.Sao lúc em đạp cửa vào lớp 12A14 thầy ko có tí tình người nào đập em 1 cái đau điếng,còn đình chỉ em 3 ngày.Sao lúc em bị Dung mama gọi lên văn phòng thầy lập tức dọa đuổi học em.. Thầy có tình người vậy hả?Rõ ràng là thầy chỉ có tình người với giá vàng đang tăng thôi.

Vô cùng bực bội nhìn cái người phụ nữ đang yểu điệu trước mặt,đôi mắt đen của cô ánh lên hơn dỗi.Thầy thật là trọng nam khinh nữ mà.

"Thôi các trò liệu đường mà lên lớp đi nhé!" bảo vật quốc gia vô cùng nhanh tay lẹ mắt mà chuồn 1 mạch,cứ đứng đó diễn thuyết thêm chính bản thân ông cũng chả biết nên nói gì.

Nhi ngậm ngùi nhìn theo tướng ông thầy giáo lủi thẳng 1 mạch,trong lòng ngậm ngùi chỉ có thể nói 1 câu vô cùng đồng cảm "Đúng là sức mạnh của đồng tiền!".Thầy ơi,em cũng chung cảnh ngộ với thầy.Nghĩ tới đây lại quay mặt ra nhìn cái gương mặt đang vô cùng thoải mái dựa vào vai mình ngủ,cô khẽ thở dài.

"Làm sao mà thở dài!" hắn ko mở mắt mà nói.

"Ko phải đang ngủ à?" cô mở to mắt nhìn hắn.Cái tên này,ko ngủ còn bắt tôi làm gối.

"Hai người nói chuyện ồn ào thế làm sao ngủ được!" hắn đáp lạnh tanh.

"Anh dạy vợ cũng giỏi đấy." Nhi nhíu mày nhận xét.

Hắn ngồi thẳng dậy nhìn cô với đôi mắt nâu tức giận.

"Vừa nói gì?"

"Anh dạy vợ giỏi thật!" Nhi thản nhiên lặp lại.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaa..." Nhi nhăn mặt lại kêu la.

Tú bỏ tay véo má cô ra nhìn cô vẻ tức giận,trong đầu đang nghĩ nếu tôi mà dạy vợ giỏi thì cô đâu có lộng hành thế này.

Nhi lấy bàn tay xoa xoa cái má vừa bị véo của mình,đôi mắt đen nhíu lại bực bội "Anh ko ngủ nữa tôi lên lớp."

Hắn kéo tay cô lại "Làm cái gì mà cứ muốn lên lớp thế hả?"

"Hôm nay kiểm tra 1 tiết toán,dĩ nhiên là phải lên rồi!" Nhi đáp.Anh ko học đâu có nghĩa là tôi ko cần học.

Kết quả.. vẫn là bỏ mất 1 bài kiểm tra 1 tiết.Nhi gục đầu vào bàn khóc lóc thảm thiết.

"Cái tên chết tiệt.. làm ta mất bài kiểm tra..AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!"

"Thôi xin thầy làm bù là được mà" Ngọc nói.

"Điều đó là ko thể?" Nhi nhíu mặt khóc rống.Trời ơi là trời,văn hóa nổi tiếng cư xử có văn hóa.Mà đã cư xử có văn hóa thì làm sao chấp nhận hành động phi văn hóa được.Cứ nhìn cái tướng thầy thì biết,mặt như hình nón,thân người như hình chữ nhật,một con người nhỏ bé thế đào đâu ra 1 tâm hồn rộng lớn đây?Trời ơi là trời,điểm số của tôi!!

Ngày hôm kia vừa cảm thấy biết ơn hắn 1 chút,nên nghĩ phải làm thật tốt giúp hắn.kết quả?Giúp người thành hại mình rồi.Cứu người thành tự sát rồi!!

Vẫn còn đang thổn thức than khóc cho số phận hẩm hiu của mình,thì nó thấy cái điện thoại của mình lại rung lên.

"Hom nay hen ho" – from ox đẹp trai.

Nó trợn tròn mắt nhìn cái màn hình, "Hả?". Ko phải chứ đại ca,anh còn chưa tỉnh ngủ đã tính chuyện hẹn hò.Tôi bị hại thê thảm điểm số giữa kì rồi,mà anh còn ung dung nhàn nhã quá nhỉ.Cái tên chết bầm này.

"Ko đi :-< " – from bx khủng long.

Hắn bực tức nhìn vào màn hình điện thoại.Cái gì?Đồ lật lọng.Cô vừa bảo hẹn hò nghiêm túc,thế mà giờ tôi bảo hẹn hò cô lại bảo thôi hả?Hắn bực tức ấn bàn phím.Đang ấn thì thấy điện thoại rung.

"Biết rồi biết rồi.. Tôi ko quên đang nợ tiền anh đâu.Đừng nhắn nữa.Thì hẹn hò " – from bx khủng long.

Hắn khẽ mỉm cười.Biết điều thế là tốt,cứ tưởng cô ko nghe lời chứ.Nói rồi ấn nút xóa xóa đi dòng chữ "100 trieu" còn chưa gửi đi.

Chiều hôm ấy,vừa tan làm,Nhi vội vàng chạy về nhà,bộ đồng phục cô vẫn còn chưa thay ra.Vừa về nhà đang thay đồ được tầm 5 phút,cô đã nghe tiếng nhạc chuông inh ỏi của mình.Cô với cái điện thoại,kẹp vào tai nghe,hai tay còn đang buộc tóc.

"Alo!"

"Khủng long,anh đến rồi!" hắn nói.

Cô ló đầu qua ô cửa sổ đầu giường nhìn xuống dưới,thấy hắn đứng dưới khoảng sân trước nhà đang nhìn lên.

"Đợi 1 lát!" cô nói rồi cúp máy.Mặc thật nhanh chiếc áo len cổ lọ,khoác thêm chiếc áo khoác ngoài dày,cô lao nhanh xuống cầu thang.Hẹn với hò,mới có gần 8h hắn đến làm gì sớm thế.

"Giờ đi đâu?" cô hỏi.

"Đi ăn.Đói rồi!" hắn đáp.

Cô ngồi lên xe sau hắn,đột nhiên hắn nhìn cô,đôi mắt nâu nheo lại.

"Chuyện gì?" cô hỏi.

"Có phải em nói là nghiêm túc hẹn hò ko?" hắn nói.

Cô nhìn hắn 1 hồi lâu,đôi mắt đen sáng lấp lánh ánh lên 1tia tự tin.Trong đầu ko ngừng lẩm nhẩm "Cứ xem hắn là con gái là được rồi!".Rồi rất nhẹ nhàng,cô khẽ túm lấy eo hắn,khóe miệng hồng khẽ cười.

"Đi thôi!"

Hắn mỉm cười quay đi.Để xem cô nghiêm túc đến mức nào.Vì cô hôm nay hắn mất ngủ để xem hôm nay cô có thể làm gì để đền bù cho hắn đây.

Người hầu bàn bê ra 2 cái khay được đậy nắp nhôm,bên trong khay mỡ vẫn đang sôi sủi bọt,đặt chiếc khay trước mặt 2 thực khách,người phục vụ khẽ mỉm cười.Chàng trai trông rất điển trai,gương mặt sáng sủa như minh tinh,mái tóc gợn sóng đẹp mê người,cô gái đôi mắt đen sáng lấp lánh đang nhìn cậu con trai kia cười tinh quái.

Hắn nheo mặt nhìn cái khay đang bắn mỡ tung tóe,lại 1 quán ăn vỉa hè của cô.Đi ăn bit tết thì nên ăn hàng xịn chứ,nhìn cái khay đen xì này đã cảm thấy thật hối hận khi nghe lời cô rồi.

Nhi thấy vậy khẽ lắc đầu,đúng là đồ thích tiêu tiền.Rồi với tay lấy tờ giấy ăn,đặt vào mép chiếc khay để thấm mỡ cho đỡ bắn.

"Anh cứ ăn thử xem rồi hãy nhận xét!" cô nói,với tay lấy lọ tương ớt để cho vào khay của mình, "Ăn ko?"

Hắn nhìn cô với lọ tương ớt trong tay,khẽ lắc đầu.Lần trước bị cô cho ăn bánh mì toàn ớt còn chưa đủ sao.Mới nghĩ thôi đã lại thấy lưỡi bỏng rát rồi.Mặc dù ko mấy mặn mà,nhưng hắn vẫn cứ cầm dao dĩa lên ăn.Quả thật mùi vị bít tết ở đây ko tệ.

Nhi lấy 1 miếng thịt bò phủ tương ớt đưa cho hắn.Hắn ngơ ngác nhìn cô,ko phải chứ?CÒn định cho hắn ăn tương ớt nữa hả?

"Ăn thử đi!" Nhi mỉm cười.

Hắn cũng ko biết tại sao,mặt hắn đơ ra,càng ko hiểu vì cái gì,mình y chang con cá,biết là mồi câu mà vẫn há miệng ra đớp ngon lành.Tới khi hắn tỉnh lại thì miếng thịt đã nằm gọn trong hàm của hắn rồi.Nhưng rất kì lạ,thịt bò thơm có mùi ngọt ngọt của tương ớt ko hề cay.

"Ngon chứ?" Nhi cười nói.

Hắn nhìn cô gật đầu,đôi khi hắn cảm thấy ko hiểu được bao giờ cô đang thật dịu dàng,bao giờ thì đang cho hắn vào bẫy.Nhưng miếng thịt cô vừa đút cho hắn,có 1 mùi vị đặt biệt ngọt ngào,nó ngon hơn bất cứ miếng bò bit tết cao cấp nào hắn từng ăn.

Sau khi đã ăn cơm xong,hắn và cô đi mua sắm.Giữa dòng người đông đúc của trung tâm mua sắm,đột nhiên có 1 bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hắn rất nhẹ nhàng.Hắn ngơ ngác nhìn cô ko kịp nói điều gì.Chỉ nhìn thấy 1 gương mặt tươi tắn,với chiếc răng khểnh tinh nghịch nói.

"Đây là 1 trong những qui định của hẹn hò!"

Bàn tay cô nhỏ bé,với những ngón tay thon dài,làn da mềm mại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng mơ hồ.Lại 1 lần nữa hắn cảm giác như cơ thể hắn ko phải của hắn,chỉ còn biết lẳng lặng theo sau cô.Cả buổi tối,cô ko hề nổi giận lần nào,cũng ko hề cáu kỉnh mỗi khi hắn nắm chặt lấy tay cô,càng ko tỏ ra bực bội khi hắn khẽ ôm lấy eo cô từ sau.Cô nhẹ nhàng chọn cho hắn quần áo,thử ướm lên người hắn những thứ cô cho là phù hợp.Đôi khi cô kéo hắn tới 1 gian hàng có đồ đẹp,nhẹ nhàng hỏi hắn có thích ko?Cô vui vẻ giúp hắn xách đồ,mang về nhà rồi tự động mang lên phòng cho vào tủ giùm hắn.Cho tới khi đưa cô về tới nhà,hắn vẫn cứ ngơ ngẩn nghĩ rằng tất cả đều ko thật.Thì đột nhiên trong túi hắn điện thoại rung.

"Chúc ngủ ngon" – from bx khủng long.

Tới lúc này hắn có cảm giác như tất cả trong đầu hắn đang bùng nổ.Trái tim hắn cứ ầm ầm đập ko báo trước.Đây là thật hay là mơ đây?Có phải tại hôm qua hắn ngủ quên,nên giờ hắn đang trong giấc ngủ.Thì đột nhiên chiếc điện thoại trong tay hắn lại vang lên lần nữa.

"Tôi đã nói mà,tôi sẽ nghiêm túc!" – from bx khủng long.

Lúc này hắn biết,khi cô ấy nghiêm túc thì điều đó khó tin tới thế nào.

27. Chương 25

Chương hai mươi lăm : Đôi bạn cùng tiến

Xuân qua hạ về đã là điều thiên kinh địa nghĩa,thời gian cứ vùn vụt trôi đi kể từ cái ngày hẹn hò nghiêm túc của cặp đôi hay chành chọe này.Thoắt 1 cái họ đã hẹn hò được hơn 2 tháng,những tia nắng mùa xuân cũng bắt đầu gay gắt hơn,báo hiệu 1 mùa hè sắp tới.Đối với lũ học sinh thì mùa hè là mùa đáng chờ đợi,nhưng đối với học sinh lớp 12 thì mùa hè lại mang ý nghĩa khác.Đó là mùa chia tay,mùa báo hiệu 1 kì thi quan trọng sắp tới.Lũ học trò lớp 12 bị cuốn vào cái guồng quay của thi cử,của bài vở,của những ước mơ.Có những người đuổi theo cánh cửa đại học,lại có những người tự vạch ra cho mình 1 kế hoạch khác,mỗi người 1 suy nghĩ 1 ước mơ.Nhưng ko ai bảo ai,tự dưng khối lớp 12 trở nên trầm xuống.

Các giáo viên cũng lo lắng cho mùa hè tới,lo cho những lớp học sinh của mình liệu có đạt được điều chúng muốn ko?Ai chẳng muốn có thành tích tốt nhưng có phải cứ muốn là được đâu.Nhưng ít ra đã đến lớp 12 thì cái bằng tốt nghiệp cấp 3 thế nào cũng ko thể vuột mất được.Cho nên chỉ cần có bất cứ chiến binh nào

bị tụt lại phía sau là y như rằng các thầy cô giáo vô cùng nhiệt huyết và tràn đầy quyết tâm đạt chỉ tiêu cao vào cuối năm sẽ ko ngại ngần mà thúc 1 cú huých lớn.Và bây giờ Dung mama đang làm như thế.

"Con ranh đứng lại cho tao!" tiếng quát thất thanh vang ra từ phòng bệnh số 303,một bóng hình nhỏ bé vừa chạy tháo thân khỏi căn phòng để né 1 cái bô vừa được ném ra.

Con nhỏ thở dài nhíu mày.Dung mama,em biết là cô cần huých nhưng cũng đâu cần ác liệt như thế.Tại sao lại phải gọi điện thoại cho quái thú nhà em chứ?Nghĩ lại Nhi mím môi.Giờ thì thời gian của cô,sáng đi học,chiều đi làm,tối vào thăm bệnh.Có hôm lại phải ngoan ngoãn đi kéo cày trả nợ,phải đóng giả người yêu ngoan ngoãn của hắn.Cũng may cô có tuyệt chiêu cứ xem hắn như con gái là được rồi,ko thì chắc chắn cái tên đó đừng bao giờ nghĩ tới chuyện có đời sau nối dõi rồi.Mới nghĩ tới đây thôi thì 1 vấn đề to tướng đặt ra.Cái thời khóa biểu đang kín mít của cô giờ kiếm đâu ra chỗ trống để mà dành cho thầy VH bây giờ?Hơn nữa,tiền viện phí sắp phải đóng,lấy gì mà nộp lệ phí cho thầy.

"Con ko đi đâu!" Nhi phụng phịu.

"Đừng có giở trò ấy với mẹ mày.Mày phụng phịu nữa hay hơn nữa mẹ mày cũng ko mắc lừa đâu!" mẹ nó bực bội nói.

Nhi khẽ e hèm 1 tiếng,bà già đúng là bà già,sao thính thế.Ta giở chiêu này,chưa ai ko mủi lòng,mẹ mình đúng là quái vật mà.Chắc chắn dạ dày phải làm bằng sắt chứ ko phải bằng mô tế bào rồi.Nghĩ vậy nên cô đành đổi chiến thuật.

Nhi chui vào phòng,tiến lại giường mẹ nó,nhẹ nhàng ôm lấy tay mẹ nó,dựa đầu vào vai mẹ nó ngửi ngửi mùi hương quen thuộc.

"Mẹ,con ko đi học đâu.Con có thể nâng cao điểm số mà!"

"Mày tự nâng cao điểm số hả?"

"Dạ!Đi mà mẹ!" nó lại dụi dụi vào người mẹ nó như con mèo con.

"Mày nghĩ não mẹ mày đi nghỉ mát rồi hả?Tưởng làm nũng là mẹ mày cho qua à!Ngồi thẳng dậy!"

Chỉ 1 câu quát của Quái Thư,khủng long vội vàng bật thẳng lưng dậy như bộ đội đứng nghiêm chờ hiệu lệnh.Đôi mắt đen của cô khẽ nhíu lại,sao mà thính thế.Nịnh hót xem ra cũng ko xong rồi.Phải dùng cách khác rồi.

Đôi mắt đen của nó nheo lại,suy nghĩ rồi khóe miệng của cô khẽ nhoẻn cười gian xảo.Cô ghé sát lại tai quái thu nói nhỏ.

"Mẹ này,dạo này có cái phim sex mới làm với kĩ thuật 3D nghe nói hay lắm." đôi mắt đen của nó nheo lại sáng lấp lanh.

Mẹ nó khẽ mở mắt nhìn nó "Nghĩa là sao?"

"Nói chung là kĩ thuật mới nên rất thật.Mọi người nói thế!"

"Tên gì?"

"Sex and zen.Mẹ thích ko con đi mua cho mẹ!" nó mỉm cười tinh quái

"Được đấy." mẹ nó hơi đỏ mặt nói.

Nó cười vẻ đắc thắng chiêu này bao giờ cũng hữu hiệu.

"Nhưng mày vẫn phải đi học!" mẹ nó lạnh băng 1 đòn đập chết chút háo thắng nhỏ nhoi của nó.

Ko phải chứ?Vậy mà vẫn ko xong?Hừ,tất cả là tại cái tên kia,ko phải tại hắn,làm ta mất bài kiểm tra 1 tiết,ta đâu có thảm như vậy?

Tại căn biệt thự hồ Tây,có 1 anh chàng điển trai,trên người mặc 1 chiếc áo thun màu xám ôm người,chiếc quần bò màu xanh sẫm,tay đang cầm điện thoại,đi đi lại lại trong phòng.

"Hắt xì.. ko.Ko phải ốm..Ko đi!"

"Tao ko cần biết,kết quả học tập thế còn ko chịu học thêm.Tao đăng kí rồi,mày mau vác xác đến lớp cho tao!Mày ko cải thiện điểm số đừng mong tao mở thẻ cho mày." giọng người đàn ông trung niên gắt lên trong điện thoại.Rồi sau đó chỉ còn nghe tiếng tút tút vang lên.

Hắn nhìn cái điện thoại nhăn mặt.Ông già,thật lắm chuyện.

Bước ra khỏi văn phòng sau cuộc nói chuyện với Dung mama,Nhi khẽ thở dài.Thần tượng của em ơi,cô đang dồn em vào đường cùng đấy.Giờ em lo tiền viện phí đã đủ mệt rồi,còn phải lo tiền học phí nữa.Em kiếm đâu ra chứ?Đã thế lại suốt ngày bị cái tên khốn kia quấy rối,lo cho 1 con quái thú,thêm 1 động vật đơn bào,mình đâu có phải làm trong sở thú đâu mà số khổ vậy trời??

Lặng lẽ bước chân trên hành lang bệnh viện,gương mặt cúi gằm nhìn xuống sàn,trong đầu cô hỗn loạn những suy nghĩ,làm thế nào?Người ta có ăn quịt,chứ chưa nghe học quịt bao giờ.Có lẽ cô sẽ là người đầu tiên phát minh ra cái từ này quá.Thật mất mặt.

Tâm trạng còn đang mơ màng suy nghĩ cách để thoát khỏi gương mặt thầy VH,thì đột nhiên trước mặt nó có 1 đôi giày da đen bóng loáng.Nó khẽ ngước đầu lên nhìn,trước mặt nó là 1 người đàn ông trông rất trẻ,khoác trên người bộ vest là lượt cẩn thận,đôi giày của ông ta bóng lộn,đôi mắt đen của ông ta đang nhìn cô.Nhi khẽ nhíu mày khó chịu,đôi mắt đen của cô sáng như sao trời nhìn ông vô cùng khó chịu.

"Ông đến đây làm gì?" cô hỏi.

Ông khẽ cười nhìn cô "Ba đến gặp mẹ con!"

"Sao,lại muốn mượn tiền nữa à?" Nhi gương mặt lạnh băng nhìn ông nói mỉa mai.

"Trần Hiểu Nhi,con vào đây cho mẹ!" một giọng nói cao chót vót như ngọn cờ vang lên từ trong căn phòng khiến nó giật bắn người.

Nhi khẽ mím chặt miệng lại,nhìn người đàn ông 1 cái khó chịu,rồi mới bước vào phòng bệnh.Nó nhìn thấy mẹ nó nằm trên giường,bên cạnh đầu giường là 1 cọc tiền được bọc vuông vức,gương mặt của bà mẹ độc thân của nó hôm nay đặc biệt nghiêm túc.Phải nói là vô cùng,vô cùng nghiêm túc giống hệt lúc mẹ nó chú ý xem AV vậy.Nó khẽ nuốt nước bọt,chưa bao giờ,quái thú nhà nó nghiêm túc khi nhìn nó thế.Làm cho nó có chút lo sợ.Nó bước vào,cổ rụt lại để phòng thủ,đôi mắt đen lấp lánh nhìn mẹ nó dò xét.

"Con vào đây!" mẹ nó nói.

Nhi cúi gằm mặt,thấy da gà nổi lên trên từng thớ thịt.Sao đột nhiên hôm nay lại tử tế thế,ko gọi mày xưng tao như mọi ngày.Có phải.. có phải là ân huệ cuối cùng trước khi chết ko?

"Cầm lấy tiền trên bàn,lo tiền viện phí với tiền học đi!" mẹ cô nói lạnh băng,gương mặt nhìn vào bức tường ko dám quay lại nhìn cô.

Cô khẽ nhíu mày. "Mẹ lấy tiền ở đâu thế?"

"Của bố con!" mẹ cô đáp mặt vẫn ko quay lại.

Nó nhìn mẹ nó,đôi mắt đen vụt tắt ánh sáng thường ngày. "Ko cần!"

"Cầm lấy!" mẹ cô nói giọng ra lệnh.

"Chúng ta ko cần sự giúp đỡ của hắn ta!" Nhi bực bội phản đối.

"Con phải cầm lấy mà trả tiền viện phí ngay đi.Đóng tiền học và nghỉ ngay việc làm thêm đi!" mẹ nó nói giọng nói nghèn nghẹn ko kìm được nữa.

"Mẹ.. là ai nói?" Nhi đôi mắt đen nhìn mẹ nó lo lắng.

"Ko quan trọng.Mau cầm tiền đi lo việc đi.Mẹ muốn nghỉ ngơi!" mẹ nó gương mặt vẫn quay vào tường,giọng nói trầm xuống nghe đã đỡ xúc động hơn.

Nhìn thấy mẹ cô như vậy,Nhi đành im lặng cầm lấy số tiền trên bàn.Bàn tay nhỏ của nó siết chặt,rất chặt khó chịu.

"Tiền ông ta trả nợ,nên cứ tiêu đi!" mẹ nó nói.

Nhi quay mặt lên nhìn mẹ nó.Đôi mắt đen ánh lên vẻ u buồn,rất muốn phản đối,nhưng lại ko nói nên lời nào.Bác sĩ đã giục viện phí rồi,nó vẫn chưa gom đủ.Nó khẽ thở dài.Trước đây cũng đã đến tìm ông ta,phải tính tới chuyện này chứ.Cho nên giờ cứ xem như là tiền đòi nợ được đi.Khi nó bước tới gần cửa,vừa với tay đến tay nắm cửa nó nghe giọng mẹ nó khàn khàn.

"Nhớ đi học đấy!"

"Con biết rồi!" Nhi nhẹ nhàng đáp.

Các thầy cô giáo ngoài thu nhập dựa vào tiền lương giáo viên hạn hẹp ra,nguồn thu nhập chính dĩ nhiên là dựa vào dạy thêm.Đã là giáo viên thì ai lại ko dạy thêm để kiếm chút tiền trang trải cho gia đình,có tiền chẳng nhẽ lại ko kiếm?Mà đã có lớp thì dĩ nhiên phải có học trò,thế cho nên dẫn tới 1 hệ quả cuối cùng là người người học thêm,nhà nhà học thêm.Người ta cứ bảo "Muốn con hay chữ phải yêu lấy thầy",vì tư tưởng này,mà nhà nhà muốn tạo điều kiện sống tốt hơn cho giáo viên của con mình,bằng cách bắt con đi học thêm.

Lớp học thêm nhà thầy giáo VH nằm trên tầng thượng nhà thầy,là 1 căn phòng kê 1 tấm bảng đen,bên dưới là 1 dãy gồm 5 bàn khá dài,với những chiếc ghế gỗ đơn giản.Trông y chang như cấu hình của thầy VH vậy.Rất đơn giản,rất rõ ràng phân biệt.

Nhi lê lết cái thân xác của nó tới lớp sau khi vừa phải xin nghỉ việc làm thêm,làm 1 thời gian cũng đã quen chỗ quen bạn,giờ phải nghỉ thật đáng tiếc.Nhưng bà mẹ Quái Thư của cô đúng là quái thú thời đại.Bà biết cô làm buổi chiều nên cứ chiều lại bắt cô vào trông bằng được,thậm trí cả khi người yêu bà ta đến tâm tình,bà cũng bắt cô tận mục sở thị.Cho nên dạo này cô như người được mở rộng tầm mắt,được xem cảnh yêu đương thật hơn trong phim.Kết quả là mỗi ngày mắt 1 thấy nhức mỏi.Nhưng giờ đây đôi mắt nhức mỏi của cô đang mở tròn ra ko tin được.Hiện tại cô đang thấy ngức con mắt bên phải,đỏ con mắt bên trái,vì một sinh vật đang ngồi ngủ ở bàn cuối cùng kia.Nhi nghĩ tốt nhất tránh xa ra phòng hậu họa.Cô tính ngồi ở bàn thứ 2,thì đột nhiên 1 giọng nói trầm trầm cất lên.

"Khủng long!"

Nhi quay người nhìn xuống "T3 xin chào!"

"T3?" hắn nhíu mày nhìn cô khó chịu.Hắn và cô đã hẹn hò với nhau được 2 tháng rồi,mỗi ngày đều gặp nhau ở trường,mỗi ngày cô đều phải nhắn tin cho anh mỗi khi thức dậy,mỗi khi đi ngủ,những lúc hẹn hò cô luôn nắm tay anh,đôi khi trước mặt bạn bè anh có ôm cô vào lòng,mặc dù cô vẫn liếc anh khó chịu,nhưng cô ko tìm cách gỡ tay anh ra nữa.Nhưng điều duy nhất làm cho anh thấy khó chịu là,cô chuyển từ gọi anh là động vật đơn bào sang T3.Có nghĩa là thích tiêu tiền.

"Xuống đây ngồi!" hắn nói.

"Tại sao?" cô nhíu mày nhìn hắn.Cái tên T3 này,ko chỉ thích tiêu tiền vô lý,còn thích ra những điều kiện vô lý nữa.Hẹn hò với hắn,mỗi tuần hắn phải đi mua đồ ít nhất 2 lần,mỗi lần đều là bắt cô chọn đủ mọi thứ.Mỗi sáng sớm là lại đợi cô ở bức tường,mỗi giờ ra chơi lại cùng đi ăn trưa,mỗi khi đi về lại phải đưa cô về nhà làm cho cô phải vòng về nhà mới vào viện được,rõ là mất thời gian.Nhưng đã nói nghiêm túc hẹn hò,nên cô xem hắn cứ như 1 người bạn gái thân thiết vậy.Ngoài mấy tật xấu ra thì hắn là 1 cô bạn gái dễ chịu.

"Che cho anh ngủ!" hắn nói. "Nhanh lên!"

"Hả?" Nhi mở to mắt nhìn hắn.Ko phải chứ,đúng là đồ T3,anh đến để ngủ thì đến làm gì?Nhưng kết cục vẫn bị hắn kéo xuống bàn thứ tư ngồi chắn cho hắn.Hắn túm lấy vai cô.

“Ngồi thẳng lên nhé.”

Thế là mặc cho thầy VH vô cùng tận tụy giảng dạy,cái tên ngồi bàn cuối vẫn thản nhiên gục đầu vào bàn mà thả hồn vào cõi mộng.Nhi khẽ liếc nhìn hắn bĩu môi.

“Đưa tay đây.” Cô nói nhỏ.

“Hả?” hắn mơ màng ngẩng đầu lên,nhìn tấm lưng nhỏ bé đằng trước.

“Đưa tay anh đây!” Nhi nói,bàn tay giơ ra đằng sau chờ đợi hắn.

Tú nhìn phía hông bàn thấy bàn tay nhỏ bé của cô đang chìa ra phía mình,hắn khẽ mỉm cười,ko nghĩ ngợi đưa bàn tay của hắn lên.

Nhi 1 tay cầm bàn tay to của hắn,tay kia cầm 1 cái bút chì,cô mỉm cười.

“Thức dậy học bài đi nào!” vừa nói vừa ấn đầu bút chì vào lòng bàn tay hắn.

“A” Tú đau nhói tỉnh cả ngủ,nhìn cô ko chớp mắt.

Thầy văn hóa dừng bài giảng,nhìn 2 cô cậu học trò nơi cuối lớp,khẽ nhấc gọng kính nhíu mày.Rồi lại quay người lại với bảng đen phấn trắng để giải tiếp bài hình học.

“Khủng long,em làm cái trò gì thế?” Tú thì thầm.

“Làm anh tỉnh ngủ chứ làm gì.” Cô đáp tiếp tục chép bài.

“Cảnh báo em,đừng làm phiền anh ngủ nữa đấy!” hắn nói lại gục đầu xuống bàn.

Nhi lại ấn thêm 1 lần nữa chiếc bút chì.

“A” Tú lại la lên.

Văn hóa quay ngay người nhìn xuống góc lớp.Hai cô cậu học trò này lại gây mất trật tự.Ông hắng giọng rồi nói.

“Nhi em xuống bàn cuối ngồi đi.Đừng mất trật tự nữa!”

Nhi mở tròn mắt,ko phải chứ thầy?Đâu phải em muốn mất trật tự.Ngồi cạnh T3 thì em còn học hành gì nữa.Nhưng nhìn cái hình nón đang có thêm 2 đường thẳng song song nhíu lại trên cái gọng kính hình chữ nhật kia,nó biết ý chỉ ngậm miệng thu dọn sách vở xuống bàn cuối ngồi cạnh hắn.

“Khủng long,em nghe chưa là em gây mất trật tự đấy!” hắn đắc ý.

“Ko phải tại anh sao?” Nhi bực bội.

Vì đã phải nghỉ việc làm thêm,nên buổi chiều Nhi vô cùng rảnh,chỉ còn biết ngồi nhìn cặp nhân tình đang hàn huyên trước mặt mình,rất rất muốn biến thành con kiến mà trốn biệt đi,nhưng lại ko thể nào làm thế được.Đột nhiên nó thấy điện thoại nó rung.

“Hen ho” – from ox đẹp trai.

Nhìn cái màn hình điện thoại,cô như bắt được vàng.Nếu để chọn nhìn thấy T3 hay chọn là ngồi ở đây xem phim “tình yêu nồng thắm” mà mẹ cô là diễn viên chính,phim đã dài tới mấy trăm tập rồi,và còn chưa có chiều hướng kết thúc.Thật sự đối với cô,xem phim là cả 1 cực hình để chờ đợi đến khi nó kết thúc.Nó đứng bật dậy đôi mắt sáng ngời.

“Mẹ,con đi chơi với bạn!”

“Đi với ai?” mẹ nó ngừng việc diễn phim quay ra nhìn nó.

“Tên này!” Nhi giơ điện thoại ra trước mặt quái thú nhà cô như 1 bằng chứng.

“Ox đẹp trai?Ox là gì?Rượu à?” mẹ cô nheo mắt nhìn cái màn hình.

“Ko phải rượu là XO,còn OX là con bò trong tiếng anh.Nói chung là 1 con bò học cùng trường!” cô thản nhiên.

Nhìn cô 1 lúc tìm kiếm sự tội lỗi trong đôi mắt đen của cô,rồi quái thú mới chấp nhận cho cô xổng chuồng mà bỏ dở suất diễn của bà.

Nhi lôi theo cặp sách của mình đi đến nhà hắn như bay.Lần đầu tiên cô thấy vui khi nhận tin nhắn của hắn như vậy.Đến nơi cô ấn chuông cửa,chỉ mấy giây sau đã thấy hắn xuất hiện.

Đi vào phòng khách nhà hắn,Nhi nhìn cái bộ dạng ngái ngủ của T3.Hắn nói “Đợi anh thay đồ khủng long.”

“Tôi đi cùng anh!” Nhi nói.

Hắn quay người lại nhìn cô “Ko phải muốn thay đồ hộ anh chứ?” hắn cười vô cùng gian xảo nhìn cô.

“T3,anh muốn có người thay đồ hộ hả,để tôi gọi hộ cho!” Nhi nói tay lôi điện thoại ra tìm số.

Hắn nhíu mày “Vậy lên phòng anh làm gì?”

“Bạn gái muốn lên phòng bạn trai cũng ko được hả?” đôi mắt Nhi đen láy ánh lên 1 tia tinh quái.

“Tùy em thôi!” hắn hoàn toàn ko biết nói thế nào,đành nghiêng đầu cười.Thời gian hẹn hò của hắn và cô,hắn đã dần quen với những lời sửa lưng của cô,quen đôi mắt đen láy của cô sáng lên cười tinh quái,quen với chiếc răng khểnh của cô.Và cũng chẳng biết từ lúc nào,quen chiều theo ý nghĩ của cô.

Hắn đi vào phòng,đi tới phía tủ áo,Nhi tiến lại phía cái bàn nơi ghế sofa trong phòng hắn,đặt cặp của mình xuống,cô quay lại con gấu bông to sụ trên ghế sofa ôm 1 cái như gặp lại bạn cũ,rồi ngước lên thấy cái gã T3 đang cởi trần nhìn nó vô cùng gian xảo.Nó liền cầm ngay quyển sách trên bàn,liệng vào hắn.

“Biến thái,sao anh ko vào phòng thay đồ!” cô quát.

“Em đang ở trong phòng anh đấy khủng long!” hắn né quyển sách,đôi mắt nâu cao ngạo nhìn cô trả lời.

“Ý tôi là phòng thay đồ kìa,anh xây cả cái phòng to thế làm gì!” cô đáp chỉ vào phòng thay quần áo của hắn.

Hắn đủng đỉnh quay người đi,ngó lơ lời cô nói.Cô lại liệng thêm 1 cuốn sách khác.

“Mau vào đó ngay!” cô hét.

Hắn chậm rãi bước vào,trước khi đóng cánh cửa hắn khẽ cười nhìn cô “Muốn vào cùng ko?”

Bốp.

Một quyển sách va vào cửa phòng rơi bịch xuống đất.Nhi tức giận đi ra nhặt sách vở của mình thì thấy điện thoại của hắn đang đặt trên giường đang có cuộc gọi đến.Cô nhìn màn hình là Duy gọi.Lại nhìn cánh cửa đang đóng,cô mím môi,đôi mắt đen lấp lánh sáng.Cầm điện thoại của hắn cô ấn nhận cuộc gọi.

“Alo?”

“Ai thế?” Duy bối rối khi nghe giọng con gái bên điện thoại.

“Em Nhi mà.” Nhi mỉm cười nhẹ nhàng. “Hôm nay bọn em ko qua được chỗ anh rồi.Em xin lỗi thay Tú nhé.Bọn em có chút việc.” cô nói vô cùng nhẹ nhàng.

“Ko sao đâu!2 người cứ vui vẻ đi!” Duy cúp máy rồi lắc đầu nhìn cái điện thoại cười.Chuyện riêng chỉ có 2 người à?Cái tên này.KHẽ thở dài,anh vắt chéo tay ôm đầu,xem ra lại thua hắn lần nữa rồi.

Duy bước ra khỏi phòng thay đồ với bộ cánh mới,nhìn con khủng long đang ngồi trên sàn,cạnh chiếc bàn trong phòng anh,trên mặt bàn toàn sách là sách,đôi mắt nâu của anh nhíu lại,khủng long đang chơi trò gì.

“Đi thôi!” hắn nói.

“Hẹn bị hủy rồi!” Nhi thản nhiên.

“Hả?Ai hủy?” hắn ngạc nhiên nhìn cô.

“Tôi!” Nhi thản nhiên bình chân như vại,ngồi giở sách toán ra đọc lại công thức.

“Cái gì?” Tú gào lên,đôi mắt nâu mở to nhìn con khủng long đang ngồi đọc sách.

Nhi ngước lên nhìn hắn đôi mắt đen sáng lấp lánh,đôi môi hồng khẽ mỉm cười,cô nhẹ nhàng nói.

“Hôm nay hẹn hò ở nhà đi!”

“Hả?” hắn nhíu mày nhìn cô,khóe môi khẽ nhếch lên gian xảo “Khủng long,em muốn hẹn hò kiểu gì đây?”

Nhi mỉm cười,vẫy vẫy ngón tay ý nói hắn lại gần,đôi mắt đen của cô ánh lên tia gian xảo,khóe miệng hé cười gian tà.

Tú tiến lại gần cái bàn,cũng ngồi xuống đất trước mặt cô,đôi mắt nâu nhìn cô chăm chú chờ đợi.

Nhi lúc này mới cầm lấy quyển sách trong tay,đặt đến bịch xuống trước mặt hắn vui vẻ nói.

“Bắt đầu từ môn đại số đi!”

“Cái gì?” hắn ko tin được nhìn cô rồi lại nhìn quyển sách ở trước mặt.

“Bắt đầu học thôi!” Nhi cười.

“Ko!” hắn méo xẹo mặt nhìn cô phản đối.

“T3 ko phải anh bảo bố anh khóa thẻ rồi à?Ko muốn được mở thẻ hả?” cô nói,đôi lông mày khẽ nhếch lên.

Hắn nhìn cô chằm chằm.Kết quả của 1 hồi đấu tranh giữa thẻ bạch kim,và cuộc chơi đang chờ đợi.Thì thẻ bạch kim vẫn có hấp dẫn hơn.Nhi nhìn gương mặt hắn khẽ lắc đầu,đúng là sức mạnh của đồng tiền mà.Giờ anh đã ném mùi chưa hả?

“Giờ làm gì?” hắn chán chường nhìn cuốn sách.

“Làm thử bài này đi!” cô nói,đưa 1 quyển vở ra trước mặt hắn.

“…” hắn nhìn dãy phương trình,khẽ nuốt nước bọt.

“Ko biết à?” nhỏ nhìn hắn gương mặt xám lại hỏi.

Hắn im lặng ko nói gì,Nhi khẽ kéo tay hắn lại,xoay quyển vở ra bắt đầu giải bài cho hắn xem.Vừa giải cô vừa giải thích.

“Phá ngoặc.. chỗ này áp dụng hằng đẳng thức… sau đó ta được kết quả..”

Hắn ngẩn ra nghe lời nói của cô,nhìn vào gương mặt xinh xắn của cô đang chăm chú làm bài,đột nhiên đôi mắt đen láy của cô chạm vào mắt hắn.Cô nhíu mày,cầm cây viết gõ nhẹ lên đầu hắn.

“Anh có nghe ko đấy.Tập trung nào!” cô nói giọng trách móc.

Rồi lại tiếp tục lặp lại 1 lần nữa cho hắn nghe.Hắn nhíu mày nhìn cô nói.

“Rắc rối quá.”

“Chỗ nào?”

“Chỗ này.” Hắn chỉ vào mớ công thức loàng ngoàng.

“Cái này phải dùng hằng đẳng thức này..” Nhi nói đưa quyển sách toàn lại chỉ cho hắn 1 công thức.

Hắn chăm chú lắng nghe,ko biết tại sao nghe lời cô nói lại dễ hiểu hơn những lời buồn ngủ ở trên lớp rất nhiều lần.Những bài tập cô đưa hắn ngồi cặm cụi cố gắng làm cho hết,mỗi khi có chỗ ko hiểu cô lại giải thích hộ hắn.Mỗi khi hắn ngủ gục,cô gõ nhẹ lên đầu hắn gọi dậy.Vô cùng chán nản với những con số,nhưng ko biết tại sao nhìn cô làm bài hắn lại bất giác tự động làm theo.Cái cảm giác ngồi trên sàn nhà,đối diện với cô đang chăm chú học bài,đột nhiên hắn cũng trở nên chăm chỉ.

“Ko làm nữa.. Đói lắm rồi!” hắn bực bội vứt bút xuống bàn.Nghĩ mãi ko ra đáp án.

Cô ngừng bút nhìn lên gương mặt của hắn,đúng là công tử bột được nuông chiều mà.

"Nếu anh tiếp tục làm bài,tôi sẽ đi làm đồ ăn!" cô nói.

"Hả?" hắn mở to mắt nhìn cô.

"Muốn ăn thì làm bài tiếp đi.Còn nếu ko làm,anh đành chịu nhịn đói thôi.Nếu ko nhầm tiền anh còn đã tiêu hết cho mấy bộ đồ mua hôm qua rồi.Đúng ko?" cô nheo mắt lại nhìn hắn.

"Khủng long,em đang đe dọa anh?" hắn nói.

"Ko phải đe dọa,mà đây gọi là ra điều kiện." Nhi mỉm cười.

"Được rồi,anh làm tiếp là được đúng ko?" hắn bực bội đáp.

"Tốt làm bài tiếp đi.Rồi sẽ có đồ ăn." Nhi khẽ cười,nhìn hắn bắt đầu cầm bút suy nghĩ,cô mới đứng dậy đi xuống bếp.

Lúc này,cô thật sự nghĩ,tại sao cái căn nhà to thế này,mà tủ lạnh hoàn toàn rỗng ko?Y chang cái đầu của chủ nhân nó vậy.Ngoài trứng và mì gói,thì hoàn toàn chẳng còn gì khác.Nhưng căn bếp rất sạch sẽ,nhìn là biết sạch vì ko ai đụng tới rồi.Nhi tức tối,nhìn đống mì,lại nhìn mấy quả trứng.Thôi thì có sao làm vậy.

Đang ngồi cắm đầu vào sách vở,theo nghĩa đen chứ ko phải nghĩa bóng,hắn nghe thấy tiếng gọi ở dưới nhà.Đôi mắt nâu của hắn mở to,giống y như được lên giây cót,hắn bật người dạy đi xuống bếp.

Một mùi hương tỏa ra ấm cúng trong căn nhà của hắn.Cô bê 2 đĩa mì to đang bốc khói đặt lên bàn nói với hắn "Ngồi xuống đi!"

Hắn ngồi xuống ghế,nhìn đĩa mì xào nghi ngút khói,thơm nứt mũi,lại nghe bụng mình đang kêu.

"Ăn đi!" cô nói.

Hắn chậm rãi cầm đũa lên,bắt đầu gắp cho vào miệng.Đã lâu lắm rồi hắn ko ăn cơm ở nhà,căn bếp vẫn được người làm dọn dẹp,nhưng chẳng có ai nấu ăn cả.Hắn luôn ăn ở ngoài. Cho nên trong nhà bếp cũng chẳng có ai hết.Sợi mì với mùi trứng thơm thơm,sợi mì cưng cứng,mùi vị đậm đà tan trong miệng hắn.Lần đầu tiên hắn ăn món mì ngon tới vậy.

"Khủng long,em cũng biết nấu ăn cơ à?" hắn ngạc nhiên hỏi cô.

"Tất nhiên rồi.Ai nói ko?Tôi đâu có nhiều tiền như anh để đi ăn ngoài,tất nhiên phải tự nấu rồi!"

Hắn nhìn cô,im lặng.Lại gắp thêm mì đưa vào miệng,đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp lạ.Nhi nhìn vậy cũng chỉ im lặng.Cô biết tại sao bếp nhà hắn nguội ngơ nguội ngắt.Cũng hiểu cảm giác phải ăn cơm 1 mình là như thế nào.Đã lâu lắm rồi,cô ko ăn cơm cùng người khác như thế này.Đột nhiên cô khẽ mỉm cười,cảm giác rất dễ chịu.

Trong căn bếp của ngôi biệt thự hồ Tây,có 1 đôi trai gái đang ngồi đối diện nhau,dù họ ko nói với nhau lời nào,nhưng ko ai bảo ai tự bản thân họ đều mỉm cười.Đây là bữa cơm gia đình mà rất lâu rồi cả 2 người họ mới có được.

28. Chương 26

Chương hai mươi sáu : Vận may của khủng long bạo chúa.

Tuy rằng hiện tại Nhi ko phải lo tới số tiền viện phí cho mẹ,và tiền học thêm của mình,nhưng cô ko thể ko lo sinh hoạt phí cho mình.Khổ nỗi quái thú lại kiểm tra quá gắt gao,cho nên cô hoàn toàn ko biết phải làm sao.Bản thân cô lại nhất định ko chịu dùng tiền của ông già đó.Cho nên cô vẫn quyết định liều chết xông lên,nhân lúc mẹ cô còn đang thương tật,len lén đi làm thêm.Nhưng phải có 1 công việc nào,có thể đáp ứng đủ thời gian của cô đây?

Sáng đi học,trưa vào với quái thú,đến tầm 4h lại qua nhà hắn bắt hắn học bài,đến tối lại đi học nhà thầy giáo vĩ đại văn hóa,mỗi tuần 3 buổi.Khi buổi học kết thúc cũng là 9h tối.Giờ đó đi làm được ở đâu?Cuối cùng vẫn là cô vò đầu bứt tai ko biết nên làm gì?

Đang ngán ngẩm ngồi nhìn cô gái đang uốn éo trên chiếc cột đầy khiêu gợi,thỉnh thoảng lại liếc mắt qua nhìn anh 1 cái.Tú lạnh nhạt cầm ly whisky uống 1 hớp,người anh chờ đợi mãi vẫn chưa chui ra khỏi nhà vệ sinh,Tú tự hỏi,con khủng long làm gì mà lâu thế.

Nhi nhìn mình trong gương,đôi mắt đen sụp xuống,trong đầu vẫn miên man lo nghĩ xem mình nên làm công việc gì với cái thời khóa biểu của mình đây.Vừa bước ra khỏi toa lét,cô vô tình va phải 1 người định đi vào nhà vệ sinh nam.

"Ai" cô ngã ra sàn kêu lên.

"Xin lỗi,cô ko sao chứ?" hắn hỏi rồi đưa tay đỡ cô dậy.

Nhi đứng dậy khẽ trả lời "Tôi ko sao."

Chàng trai nhìn cô rồi khẽ cười "Là cô.Chúng ta thật có duyên."

Nhi ngước lên người con trai trước mặt,cậu mặc 1 chiếc áo cổ chữ v màu đen ôm người để lộ ra bộ ngực rắn chắc,trên cổ đeo 1 sợi dây chuyền sáng lấp lánh,gương mặt cậu thanh thoát,đôi mắt tròn vô cùng lanh lợi,chiếc mũi cao cao,khuôn miệng dày xinh xắn,trông cậu bé vô cùng khôi ngô.

"Tôi có quen cậu sao?" Nhi nhíu mày.

"Cô quên rồi sao?Mấy tháng trước trong bệnh viện.." câu ta nói nhướng mắt nhìn cô.

Nhi nhíu đôi mắt đen lại,não trái của cô đang cố gắng lục tìm trong cái thư viện khủng lồ của cô,nhưng nó chỉ có thể lắc đầu chào thua,trả lời bằng 1 câu xanh rờn "Ko tìm thấy dữ liệu".

"Cậu là?"

"Cô va vào tôi 3 lần!"

Nhi càng nhíu mày sâu hơn.Mình biết mình hay gây chuyện,nhưng sao lại đâm người ta đến 3 lần được chứ?

"Tôi bó bột.." cậu ta lại gợi ý thêm,

Sắc mặt Nhi ngày càng xấu.Tiêu,tông vào người bình thường thì đã là sai rồi,lại còn người tàn tật nữa.Trời ơi.Mình biến thành kẻ bắt nạt người tàn tật rồi.Mà cậu ta,ko phải vì bây giờ lành rồi nên muốn trả thù chứ?

Nhi khẽ lùi lại "Xin lỗi,tôi ko nhớ..Tôi.." cô kéo khóe miệng cố nở 1 nụ cười,bàn chân thì đang nhẹ nhàng nhón gót rời càng xa cái cậu nhóc này càng tốt.Nghe nói bây giờ tỉ lệ học sinh đánh nhau ngày càng nhiều,vì thế cho nên tốt nhất là tẩu vi thượng sách.

"Cô đã tìm được việc làm chưa?" cậu ta tươi cười hỏi.

Nhi chợt nhớ ra gì đó cô quay lại nhìn cậu ta "Tên lừa đảo?"

"Ha ha tôi giống tên lừa đảo lắm à?" cậu cười nhìn cô.

"Haha 1 chút!" Nhi nói thật nhỏ,trong đầu vẫn đang nghĩ tới việc chuồn đi.

"Cô đã tìm được việc chưa?Nếu chưa ko chừng tôi có thể giúp cô!" cậu ta tươi cười nói.

“Cậu có thể giúp?” đôi mắt Nhi chợt sáng lên nhìn cậu,rồi ngay lập tức cô thu ánh mắt lại nhìn vẻ đầy nghi ngờ.

“Sao ko tin à?” cậu hỏi.

“Chứ sao!Vì sao cậu lại muốn giúp tôi.Làm gì có bữa ăn trưa nào miễn phí chứ!” cô bĩu môi nhìn cậu. “Nói trước nha,tôi ko có nhiều tiền đâu.Hơn nữa cũng ko thích con trai,cậu muốn tìm rùa vàng thì đi nơi khác.”

“Này.. cô nghĩ tôi là trai bao hả?” cậu ta cười méo mặt nhìn cô.

Nhi nhìn cậu ta từ đầu tới chân,ăn mặc cũng tươm tất,trông cũng dễ thương.Trông giống cậu công tử hơn là trai bao.

“Vậy sao cậu lại giúp tôi?” Nhi hỏi.

“Để trả nợ cặp lồng cháo của cô!” cậu tươi cười trả lời.

“Cặp lồng cháo?” Nhi mở to mắt nhìn cậu ta.

“Lần đầu tiên cô đụng vào tôi ở hành lang,cô đã cho tôi bữa trưa.Mấy lần sau muốn trả lại cho cô cặp lồng thì cô đã đi mất rồi!” cậu tươi cười nói.

Nhi cố gắng lục lọi trong cái thư viện vô cùng đồ sộ của mình,cuối cùng hình như cũng có chút ấn tượng.Vì quả thật cái cặp lồng của cô biến mất.Cô ko nhớ mình đã vứt ở đâu,nhưng tìm mãi ko thấy,nên cô tiện tay đi mua luôn cái mới.

“Cô muốn công việc vào thời gian nào?” cậu ta hỏi.

“Thật ra thì nếu là từ 9h tối đổ đi thì thật tốt!” Nhi nói rất nhỏ.

“Hả?Ko sợ làm muộn à?” cậu trai tròn mắt nhìn cô.

“Sáng tôi đi học,chiều phải vào viện,tối lại đi học thêm,đến 9h tối mới tan học.Nếu đi làm sớm hơn thì làm sao chen vào được.” Nhi khổ não nói.

“Vậy cô ngủ vào lúc nào?” cậu hỏi.

“Thì chiều vào viện,lo cơm nước xong thì có thể ngủ rồi.Chứ ko lại phải xem phim tình cảm” Nhi lẩm bẩm.

“Vậy thì hơi khó!” cậu khẽ cắn môi.

“Tôi cũng biết vậy,làm gì có công việc nào vào giờ ấy!”

“Ko phải ko có,chỉ sợ cô ko làm được thôi!” cậu xoa cằm nói.

Mắt Nhi sáng bừng lên quay ra nhìn thẳng gương mặt búng ra sữa của cậu “Việc gì?”

“Test game.Ca tối làm từ 9h đến 5h sáng.Sợ cô ko chịu được!” cậu trả lời.

“Được.Cái này ko thành vấn đề.” Nhi đáp lập tức ko suy nghĩ.

“Hả?Cô đã chơi game bao giờ chưa đấy?” cậu hỏi.

“Tưởng gì chứ chơi game là nghề của tôi!” cô tự hào nói.

“Vậy sao?Vậy thì phải thử đã!” cậu nhìn cô cười.

“Được.Nếu thử thấy tôi chơi được thì tôi có thể đi làm chứ?” cô hỏi.

“Đương nhiên!” cậu trả lời.

“Vậy thử thế nào đây?” cô hỏi,trong lòng đang vui mừng khôn siết.Ko ngờ số cô lại hên thế.Test game cô có từng nghe qua,công việc chỉ là chơi game thôi,vừa được chơi vừa có tiền,lại còn đúng thời gian biểu của cô nữa.Thế này ko sợ ai phát hiện ra được.Đúng là ko còn gì tốt hơn.

“Đưa số điện thoại cô đây.Mai tôi sẽ gọi để thông báo!” cậu nói rút điện thoại ra đưa cho cô.

Nhi cầm lấy điện thoại ấn số của mình rồi đưa cho cậu.Cậu nhìn dãy số bèn hỏi “Cô tên gì?”

“Nhi.” Cô đáp.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?” cậu lại hỏi.

“18t an tâm đủ tuổi lao động rồi!” cô vui vẻ nói.

“Vậy là kém tôi 4 tuổi rồi!” cậu mỉm cười.

Nhi tròn mắt mở to nhìn người đang đứng trước mặt.Cái gương mặt non choẹt này mà hơn cô 4 tuổi á??Ai mà tin được.

“Ko tin à?” cậu mỉm cười nhìn cô.

“Cậu tính lừa trẻ con à?Tôi lại ko phải trẻ con!” Nhi khoanh tay nhìn cậu.Đột nhiên cô thấy máy cô rung lên,cô nhìn vào máy thấy số lạ.

“Số của tôi.Tôi tên Huy.Mai tôi sẽ gọi cho em!” cậu mỉm cười rồi đi về phía sàn nhảy.

Nhi nhíu mày nhìn theo cậu bé bực bội.Sao cậu ta gọi mình là em ngọt xớt thế nhỉ?Rõ ràng là 1 thằng nhóc mà.Đang đứng ngơ ngẩn thì đột nhiên cô bị 1 bàn tay kéo vụt về phía trước.

“Khủng long,em làm gì mà lâu thế?” hắn lạnh lùng hỏi.

“Ở trước nhà vệ sinh,dĩ nhiên là đi vệ sinh rồi.” cô trả lời nhét điện thoại vào túi.

“Lấy điện thoại ra làm gì?” hắn nhíu mày.

“Có điện thoại!” cô đáp.

“Của ai?” hắn lại chấp vấn.

“Bạn!” cô đáp.

“Bạn nào?” hắn lại hỏi,bước nhanh theo bước chân của cô.

“Này,T3 anh tò mò thật đấy.Ko ra nhanh bạn anh đang đợi kìa!” cô nói mặc cho hắn hỏi vẫn tiếp tục bước đi.Chuyện cô đi làm thêm tốt nhất là ko nên cho ai biết.Hắn thì lại càng ko.

3 giờ chiều ngày hôm sau,Nhi đến nơi hẹn với tên lừa đảo.Đó là 1 công ty game liên doanh với hàn quốc,trụ sở đặt ở tầng 6 của tòa building.Công ty khá là rộng,giờ này đang là giờ làm việc nên rất đông người,cậu con trai đợi cô ở ngay cửa thang máy,dẫn cô lên thêm 1 tầng lầu nữa,ở trên đó có 1 dãy hành lang dài,2 bên là những căn phòng được ngăn bằng kính mờ.Hắn mở cửa 1 phòng lớn bên trái hành lang,đó là 1 phòng rộng có đến khoảng 20 chiếc máy tính.Có một số chàng trai đang ngồi đeo phone chăm chăm nhìn màn hình.

Nhi bước vào,mọi ánh mắt trong phòng đột nhiên tập trung lại nhìn cô,lặng lẽ cô ngồi xuống 1 chiếc máy cạnh tên lừa đảo,cô nhíu mày hỏi hắn.

“Giờ làm gì?”

“Biết chơi game gì?” hắn hỏi.

“SA,CF,thế giới hoàn mỹ,maple story,Atlantica,..” Nhi bắt đầu ngồi kể tên đếm mặt những trò mà cô đã chơi qua.

“Ko tệ!” cậu trai nhìn cô nhíu mày. “Thử 1 trận CF thế nào?”

“Ko vấn đề.Dao hay súng?” cô hỏi.

“Tùy cô.” Hắn vui vẻ trả lời,bắt đầu kích vào biểu tượng trên màn hình.

Cuối cùng 2 con người,1 nam 1 nữ ngồi rất hăng say tìm nhau mà head shot.Tai đeo tai nghe,mắt nhìn chăm chú vào màn hình,tay thì click chuột,tay thì ấn phím di chuyển.Tập trung đến độ hoàn toàn ko biết,mình đang có rất đông khán giả ở sau lưng lúc nào ko biết.

Khi trận đấu kết thúc,Nhi thua tên lừa đảo 1 mạng.Cô thở dài tháo tai nghe ra,đôi mắt đen sẫm lại buồn bã,hắn ta quả thật là cao thủ,cô với hắn đúng là 1 9 một 10.Nhưng thua vẫn cứ là thua cần gì biết là nhỉnh hơn bao nhiêu.Thế là công việc mơ ước đi tong rồi.

Hắn khẽ cười quay sang nhìn cô.

"Sao?Tối nay đi làm luôn được ko?" hắn nhẹ nhàng hỏi.

Nhi đôi mắt đen mở to nhìn hắn "Thua cũng được nhận sao?"

"Tôi đâu nói thua thì ko nhận cô.Với lại tôi cũng khó khăn lắm mới thắng được!"

"Vậy là tôi có thể đi làm ngay tối nay?" Nhi vui vẻ hỏi.

Hắn cười khẽ gật đầu,nhìn gương mặt tươi như hoa của cô,trong lòng thầm nghĩ.Cũng may là thắng chứ nếu ko thật mất mặt.

Cho nên kể từ đó vận may của khủng long bạo chúa bắt đầu.Sáng cô đi học,trưa tan học thì vào viện lo cơm cho mẹ ăn,rồi lăn quay ra ngủ,đến 4h lại qua nhà hắn ngồi học bài,hôm ko phải đi học thêm nhà thầy VH thì cô về nhà ngủ đợi đến tối đi làm.Thời gian phải nói là trùng khớp.Tuy rằng có hơi mệt nhưng cũng chỉ mệt có 3 ngày trong tuần,nên Nhi vẫn còn chịu được.Hơn nữa làm tester rất vui.Tuy rằng chỗ cô làm chỉ toàn con trai là con trai,nhưng mọi người đều rất dễ gần,cái đầu óc tinh quái của cô,nay lại được sư huynh đệ mài dũa,càng ngày càng trở nên đen tối hơn.Người ta vẫn nói,có chuyện hay thì phải kể cho mọi người cùng biết,có phim hay thể phải để mọi người cùng xem,thế cho nên bất cứ diễn viên nào mới dính scandal tình ái,phòng the,clip sex mới up lên youtube là y như rằng các anh em lại cùng nhau ngâm cứu bàn luận.Kết quả cô càng ngày càng phủ sóng rộng hơn nữa.Mọi người trong phòng ai cũng quí cô,người mà cô chơi thân nhất chính là tên lừa đảo.Hai đứa luôn là người test game đầu tiên,đưa ra những nhận xét và tìm bug nhanh nhất.Cho nên trở thành 1 cặp đôi trong phòng tester.Từ khi nhận công việc này,dường như là vận may đang mỉm cười với khủng long bạo chúa.Dù là thời gian học ở nhà thầy VH,hay thời gian học ở trường cô đều cảm thấy rất thoải mái,tâm trạng luôn luôn ở mức độ cao chót vót như cột thu lôi.

Ngày hôm nay cũng như mọi ngày,Tú đang ngồi trên chiếc bàn trong phòng mình trước mặt là sách,anh đang giải 1 bài toán hình học,theo 1 thói quen thường nhật anh ngước mặt lên nhìn người đang ngồi phía đối diện thì phát hiện con khủng long đang gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành.Gương mặt nhỏ nhắn của cô gối đầu lên bàn tay,đôi lông mi đen khép lại,chiếc mũi cao cao thi thoảng hơi phập phồng,khóe miệng hồng khẽ mở ra yêu kiều.Tú buông chiếc bút trên tay,khoanh 2 tay lại trên mặt bàn,gối đầu lên tay nhìn cô ngủ.

Dạo này cô có vẻ rất thiếu ngủ,ko biết đêm khuya làm gì,mà lúc nào đến lớp cũng trong tình trạng chợp chờn.Gương mặt anh ở rất gần khuôn mặt cô,anh có thể cảm giác cả hơi thở nhẹ nhàng của cô trên da mặt mình,anh khẽ mỉm cười,nhẹ nhàng đưa tay vén tóc mai rủ xuống của cô.Cám giác chạm vào sợi tóc mềm mại mảnh mai thơm mùi dầu gội,khiến cho Tú muốn chạm vào Nhi gần hơn 1 chút nữa.Anh nghịch ngợm đưa ngón tay chạm vào má cô,làn da mát lạnh của cô mềm mại như sữa khiến cho anh cứ mún đụng mãi ko thôi.Nhi khẽ nhíu mày,rồi lại chìm vào giấc ngủ.Tú nhìn cô 1 hồi khẽ mỉm cười nhẹ nhàng đứng dậy,ra sau lưng cô bế bổng cô lên.Như sợ cô thức giấc,anh đi thật chậm,thật nhẹ nhàng.Như cảm nhận được hơi ấm,Nhi khẽ quay đầu rúc mặt vào ngực anh.Tú cảm thấy có chút lo sợ,sợ rằng tiếng tim của mình có thể đánh thức cô bất cứ lúc nào mất,anh khe khẽ đặt cô lên giường,rồi nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho cô.Nhi trở mình,nằm co người lại như bào thai nằm trong lòng mẹ,bé nhỏ như cần sự che chở.Anh chỉ còn biết nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô,nhìn gương mặt đang ngủ ngon lành của cô,cảm giác thoải mái và dễ chịu,anh dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhi mơ thấy 1 giấc mơ kì lạ,trong mơ cô thấy mình lạc vào trong 1 khu rừng,lúc đầu cô đụng phải 1 con tinh tinh lớn,nhưng nó lại tưởng cô là đồng loại của nó,thế nên cô ù té bỏ chạy.Chạy tới giữa khoảng rừng đột nhiên từ tứ phía xuất hiện 1 đám người da đen,mỗi người đều ôm 1 chiếc trống nhỏ và gõ liên hồi,cô sợ hãi thu mình lại thì đã bị họ trói chặt lại để chuẩn bị nấu thịt rồi.

Cảm giác như có 1 bàn tay lờ mờ đặt nơi bụng mình,Nhi giật mình tỉnh dậy,bên ngoài trời đã tối thui,cô hoảng hốt nhìn sang bên cạnh,cái tên T3 vẫn đang nằm ngủ ngon lành cạnh cô,tay còn đang vòng qua eo

cô.Cô hốt hoảng tìm kiếm điện thoại,thấy điện thoại của hắn trên bàn,cô bèn mở khóa màn hình.Trời ơi... ko phải chứ?9h10.Chết chết!Công việc.Công việc.

"Chết tôi rồi!" Nhi cuống cuồng gào lên,phi nhanh xuống giường,hướng tới ghế sofa để thu dọn sách vở.

Bị tiếng gầm của con khủng long đánh thức,Tú khẽ mở mắt,ngồi dậy trên giường nhìn cô.

"Sao nữa?" hắn hỏi,giọng hơi ngái ngủ vì bị đánh thức.

"Muộn giờ rồi!" cô nói luống cuống thu dọn đồ.

"Muộn giờ gì?" hắn nhíu mày hỏi lại.

"Giờ mà ko về thì mẹ tôi giết tôi mất!" Nhi nhanh như chớp tìm ra 1 lý do.Vội vàng chạy xuống nhà.

Tú cũng chạy theo cái dáng vội vàng của cô, "Làm gì cũng phải từ từ chứ!Khủng long,anh đưa em về!"

Nhi mở cổng dắt nhanh xe máy ra ngoài "Ko cần đâu!Nhớ làm bài tập đấy!Mai gặp!" cô nói rất nhanh mấy lời với hắn,rồi lập tức phóng xe đi thẳng.Trời ơi là trời,tại sao cô có thể ngủ quên chứ?

Nhi lao nhanh vào thang máy để lên phòng test game,quả nhiên là hội nghị bàn tròn các chiến sĩ đều đã có mặt đủ cả,chỉ còn vắng mặt mỗi công nương duy nhất của cái phòng này.Mới mở cửa vào phòng Nhi đã thấy các chiến hữu đang quay lại,trâu đầu vào 1 màn hình máy tính.Theo cái tình hình này thì lẽ dĩ nhiên là đang họp bàn chính sự,chắc chắn là có chuyện hay để xem rồi.Nhi bon chen rón rén tiến lại gần trung tâm vũ trụ ấy,khẽ kiễng chân nhìn qua vai đàn anh đứng sau.Trái với sự mong chờ của cô,chả có cô gái nào đang rên rỉ,hay chàng trai nào đang thở dốc cả,chỉ là 1 trang web bình thường toàn chữ là chữ.

Đột nhiên như cảm thấy được có người sau lưng mình,đàn anh đứng sau cùng quay người lại nhìn cô.Bất chợt reo lên "A công chúa đến đây rồi!"

Nhi ngơ ngác tự hỏi,có chuyện gì vậy ta?Thì tất cả các con mắt đã lập tức quay ra nhìn cô như sao trời sáng lấp lánh,miệng ai cũng nở 1 nụ cười nham hiểm,dâm đãng đầy gian tà.Nhi khẽ nuốt nước bọt,các sư huynh đệ,ko phải hôm nay tính mang em ra mổ sẻ bàn luận chứ?Số đo vòng 1 của em ko lớn,vòng 2 thì tầm thường,vòng 3 ko đáng nói đến,các chuyên gia với con mắt nhìn gái mặc măng tô cũng có thể nhìn thấy nội y của mọi người,làm ơn tha cho em.

"A cuối cùng em cũng đến rồi!" tên lừa đảo vui vẻ quay ghế lại nhìn Nhi tươi cười.

Nhi nhíu đôi mắt đen láy nhìn hắn hoàn toàn ko hiểu "Có chuyện gì sao?" Nhi đôi mày chau lại lo lắng,ko phải mới đi làm muộn lần đầu là đã bị đuổi việc chứ?

Lừa đảo nheo đôi mắt tròn của mình lại,gương mặt non choẹt nhìn cô khẽ nhướng mày cười. "Em tính sao với mọi người đây?"

"Em.. em.. " Nhi cảm giác lúng tung ko biết phải làm sao.Các đại ca,em ko phải cố ý đi trễ,ko phải mới muộn có 44 phút mà đã bị đuổi cổ rồi chứ.

Lừa đảo vẫn tiếp tục dùng đôi mắt đầy chọc ghẹo nhìn cô,mấy người khác cũng nhìn cô cười.

"Tôi muốn ăn lẩu?"

"Thường quá,ăn cái gì ngon đi chứ!" một người khác nói.

Nhi mở to mắt ra nhìn mấy chiến hữu đang vui vẻ bàn luận ăn uống mắt mở to ngơ ngác "Hôm nay mọi người đều chưa ăn cơm à?"

Tên lừa đảo khẽ lấy tay gõ vào đầu cô 1 cái "Đồ ngốc!"

"Ko phải chứ công chúa nhỏ,nhờ công của em phòng mình được khen thưởng,chẳng nhẽ em ko định mời mọi người một bữa?" một đàn anh nhìn cô cười nói.

Nhi đôi mắt mở to nhìn mấy gương mặt đang đứng trước mình ngơ ngác, "Khen thưởng?Ai cơ?"

Huy khẽ cười nhìn cô đang ngơ ngác, "Nhận xét của em lần trước,được bên sản xuất ghi nhận và đã chính thức sửa lại hệ thống theo đề xuất của em rồi.Cho nên họ đặc biệt khen thưởng,còn gửi thư cám ơn nữa."

Nhi mở to mắt,"Nhận xét của em?".Nhi lục lọi trong tàng thư viện của mình,đúng là 2 hôm trước bên sản xuất có đưa xuống 1 game mới.Thể loại mmorpg bình thường nhập vai,lấy cốt truyện từ các nhân vật cổ tích của Việt Nam,ví dụ nếu bạn chơi war dạng rìu kiếm thì giống Thạch Sanh,chơi cung nỏ thì giống như An Dương Vương,vân vân.. vì là game mới trong giai đoạn hoàn thiện,bug nhiều còn hơn nấm,mọi thứ nói chung là đều bình thường giống các game cùng thể loại khác,nhưng cô vẫn mạo muội đưa ra 1 nhận xét xấu về giao diện skill của trò chơi.Giao diện skill sắp xếp quá rối mắt phức tạp,ko có gì mới lạ.Cho nên cô dã nói về cách nên để riêng skill đánh và skill bổ trợ thành 2 đường line lớn,từ đó chia nhánh ra các skill phụ khác.Như vậy người chơi vừa có thể nhìn tổng quát,lại rõ ràng được nên chơi theo chiều hướng nào.Kết quả.. là như ngày hôm nay đây.

Khóe miệng Nhi mở to "Thật là được công nhận sao?"

Huy gật đầu "Làm tốt lắm!" cậu mỉm cười.

"Cái đó chỉ là em chơi nhiều game thấy hay nên nhận xét vậy thôi!" Nhi trả lời.Ko ngờ lại được khen ngợi,trong lòng thật sự rất vui.

"Em gái,có phải là nên đãi mọi người gì ko?" một chàng trai tóc vuốt keo đến bá vai cô cười nói.

Nhi gật đầu cái rụp.Chuyện vui dĩ nhiên ko thiếu phần mọi người rồi.Hơn nữa đã là anh em cùng vào sinh ra tử,party làm quest ngày nào cũng dán tới nhau,sao lại có thể quên được.Cuối cùng sao 1 hồi thảo luận và bàn bạc,mọi người quyết định đi ăn lẩu nấm.Thời gian là chiều ngày hôm sau.

Sáng hôm nay tâm trạng của Nhi vô cùng vô cùng tốt,sáng nay đi làm về thì thức 1 mạch tới lúc lên lớp,cho nên lâu lắm rồi cô mới đi vào từ cổng chính.Cái đầu đang lâng lâng thì đột nhiên thấy vai mình nặng trìu.

"Con ranh sao hôm nay đi sớm thế?" Ngọc nhìn cô vui vẻ hỏi.

"Hôm nay tao dậy sớm!" cô cười đôi mắt đen láy sáng.

"Chết rồi!" Ngọc lộ vẻ lo lắng nhìn Nhi.

"Chuyện gì?" Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân.

"Hôm nay tao ko mang ô,tí nữa bão về thì làm thế nào?" Ngọc mở to mắt nói như ko có gì.

"Cái con ranh này,mày dám đá xoáy tao!" Nhi nói vừa cù lét con bạn thân.Người ta vẫn nói khi bạn gặp chuyện may mắn thì quả nhiên may mắn ùn ùn kéo tới có phải thế này ko?

Nó ko tin vào mắt mình khi nhìn vào con 10 tròn trĩnh của môn hình học.Có phải thật ko đây?Thầy văn hóa,thầy giáo lỗi lạc,người luôn luôn đứng trong tư thế trọng tâm theo 1 phương thẳng đứng,đầu hình chóp nón ngược luôn luôn cân,cúc áo luôn cài tới cái cuối cùng,vì cớ gì hôm nay lại vô cùng,vô cùng rộng rãi mà cho nó điểm 10 tròn thế này??Ông trời ơi,tôi sống tới ngày nay thật ko uổng mà.Bao năm qua bị ông chèn ép đè nén,cuối cùng cũng được ngẩng đầu lên rồi.

Đang ngồi sung sướng hồn vía bay lên trời thì nó thấy điện thoại rung,lén lút lôi máy ra xem thì hóa ra là hắn nhắn tin.

"Gio con chua den lop?" – from ox đẹp trai.

"Luoi bieng,day mau.Muon gio roi!!" – from ox đẹp trai.

Nó khẽ nhíu mày,cái tên này tưởng mình chưa đến lớp à?Cũng phải mọi ngày đều chặn đầu mình ở sân sau,dĩ nhiên ko biết mình đi cổng trước rồi.

"T3,bài kiểm tra toán lần trước được bao nhiêu điểm?" – from bx khủng long.

"Hoi lam gi?" – from ox đẹp trai.

"Hôm nay thầy trả bài!" – from bx khủng long.

"khung long,em dang o trong lop?" – from ox đẹp trai.

“Dĩ nhiên :-> ” – from bx khủng long.

Hắn tức giận nghiến răng 1 cái,ngước nhìn lên bức tường trống trơn.Hắn ngồi ở sân sau làm gì nhỉ?Cái con khủng long này,hôm nay đi đường nào vào trường?Cảm giác cả người nóng bừng bừng,đôi mắt nâu tức giận đảo 1 vòng quanh cái sân trống,vô cùng khó chịu và bực tức hắn đi lên lớp.

Nhi mỉm cười nhìn bài kiểm tra của mình,trong lòng lại suy nghĩ,ko biết cái tên kia học hành ra sao.Nhưng tại sao cô phải quan tâm nhiều thế nhỉ?T3 thế nào kệ hắn chứ.Người ko vì mình trời tru đất diệt,hôm nay vừa được điểm cao,vừa được đãi cơm,còn gì phải lo nghĩ nữa.Trong khi tâm trạng con khủng long đang rất phấn trấn thì cô ko nghĩ rằng,đầu bên kia hành lang,trong lớp 12A14 đang có 1 người vô cùng bực bội đạp ghế 1 cái.

Giờ ra chơi,Nhi tâm trạng vẫn còn đang treo cành cây,tâm trí đang bay bổng thì bỗng rụp 1 cái bị 1 gã cao cao,gương mặt hầm hầm đang đứng tựa vào lan can ngoài cửa lớp.Đôi mắt nâu cúa hắn lạnh băng nhìn vào thẳng cô đầy sát khí.Nhi mở to đôi mắt nhìn xem,T3 đúng là T3 mà,cái bệnh nghiện tiêu tiền lại tái phát rồi.Đứng dậy khỏi chỗ ngồi,Nhi bước ra cửa nhìn hắn.

“Điểm tệ lắm à?” cô hỏi.

Hắn im lặng,ko nói gì.Đảo đôi mắt nhìn cô 1 vòng,khuôn mặt hôm nay rất tươi tỉnh,thần sắc vô cùng tốt,đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh,khóe miệng đang hơi cong lên ko giấu được nụ cười.

“Làm gì vui thế?” hắn lãnh đạm hỏi.KHủng long,cô có biết sáng nay tôi ngồi như thằng đần dưới bức tường ko hả?Đi học sớm cũng phải nhắn tin cho người ta chứ.

“Dĩ nhiên tâm trạng tôi đang rất vui!” Nhi cười tươi tắn nghĩ tới ngày hôm nay,trong lòng ko khỏi vui sướng mà khẽ cười.

“Cô thì vui rồi.” hắn lãnh đạm hừ nhẹ 1 tiếng,ko dám nhìn vào nụ cười trên gương mặt cô.

Nhi nhíu mày nhìn hắn đang khó chịu,trong lòng nghĩ,đại ca anh ko vui đâu có nghĩa người khác cũng phải ko vui theo anh.Thôi được rồi,nể tình anh là bạn gái thân thiết của tôi,anh đối với tôi cũng ko tệ,mỗi ngày đều dẫn tôi đi ăn,cho nên hôm nay tâm trạng tốt,ko tính với anh.

Cô tiến ra đứng trước mặt hắn,đôi mắt đen long lanh sáng,ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt đang bực bội của hắn “T3,tôi có thứ này vui lắm,muốn xem ko?”

Đôi mắt nâu của hắn nhíu lại,nhìn đôi mắt tròn sáng long lanh của cô trong lòng có chút hồ nghi,nhưng lại muốn xem chuyện vui cô nói là gì.Thế nên vẫn cứ bị con khủng long vẫy đuôi kéo đi ra khỏi hành lang,cô dẫn hắn tới phòng thể chất.Khi đã an vị rồi hắn mới nheo mắt hỏi.

“Ko phải ko thích đến đây à?”

“Đành chịu thôi.Ở ngoài bị người ta bắt gặp thì sao.” Cô nói.

Hắn nhíu mày,cái gì mà sợ bị bắt gặp?Cô ta đang tính chuyện gì thế?Chẳng nhẽ?Cũng ko tệ hắn chưa bao giờ làm chuyện gì ở trường hết.

Nhi tiến lại ngồi gần hắn,từ từ nháy mắt cười.Lôi trong túi chiếc điện thoại ra.Hắn nhìn cô nhíu mày?Hả?Trên màn hình hiện lên là 1 thân thể con gái đẹp tuyệt trần,làn da mịn màng ko tì vết,cô ta đang vô cùng say đắm cúi xuống hôn 1 cô gái khác tóc ngắn dáng vẻ ko phân được là nam hay nữ nếu như cô ta ko để lộ thân hình ra ngoài.Cuối cùng toàn cảnh là 2 nữ nhân đang vô cùng,vô cùng hăng say lao động.

Khuôn mặt hắn mở to,nhìn cô.. Cô nhìn hắn đôi mắt đen sáng lấp lánh,rồi 1 chút thấy biểu hiện của hắn cô nhíu mày

“Ko phải anh xem rồi chứ?” tay khẽ chạm môi mân mê.

Hắn bực bội,hai bàn tay nắm chặt,răng nghiến đến khó chịu.Rồi tức tốc nhanh như chớp véo chặt 2 má con khủng long bạo chúa kia.

Nhi nhăn mặt lại vì đau.

"AAAAAAAAAAAA.. T3 làm gì vậy?Đau.Bỏ ra!!" Nhi cố giằng 2 bàn tay hắn ra nhưng vô tác dụng hắn vẫn cứ chơ chơ ra đó. "Tôi tử tế có hàng share cho anh,anh lại làm trò gì thế?"

"Hàng?" hắn nhíu mày,càng véo mạnh má con khủng long hơn.Cô có biết nghĩ ko hả?Tôi là con trai đấy,lại cho tôi xem cái loại này nữa.Cô nghĩ gì khi cho tôi xem cái thứ này hả?Càng nghĩ thì lại càng cảm thấy trong người bốc hỏa. "Ai cho xem mấy thứ này?" hắn bực bội véo tay càng mạnh.

"AAAAAAAAa….. đau quá bỏ ra đi!" cô hét lên. "ko bỏ ra tôi dùng biện pháp mạnh đấy!" Nhi bực bội nói.

Tú bực bội nhéo mạnh thêm chút nữa,thấy hai má cô đã đỏ lừ,đôi mắt đen nhắm lại,chắc là đau lắm,mới đàng buông tay ra,bực bội giật lấy cái điện thoại của cô.

"Anh làm gì đấy?" Nhi nhìn thấy vậy hỏi.

"Xóa!" hắn bực bội đáp,cái gì?Clip phòng the của người mẫu à?Thật đúng là..Con gái sao lại xem cái thể loại phim này chứ? "Lần sau cấm ko được xem nữa!"

Nhi nhíu mày "Tại sao?"

"Thế cô xem để làm gì?"

"Vậy con trai bọn anh xem làm gì?" Nhi hỏi lại,đôi mắt đen xoáy vào hắn cái nhìn nghiêm nghị.Tại sao con trai xem loại phim đó được,con gái lại ko được?Cô lại ko phải loại ngoan ngoãn nghe lời đến thế.

Hắn ko nói được thêm câu nào,hoàn toàn ko biết trả lời sao cái câu hỏi của cô.Tức giận nhưng ko cách nào chống chế được.Tìm mãi cũng ko thể ra 1 câu trả lời cho tốt.

Nhi đắc thắng nhìn hắn ko tìm ra cách trả lời,dĩ nhiên rồi,với loại câu hỏi cô vừa hỏi.Bất cứ tên con trai nào cũng sẽ ko biết nên trả lời sao.Nói ra lý do thì ko đủ can đảm,nhưng tìm 1 lý do khác để lấp liếm thì lại hoàn toàn chẳng thể tìm ra.Cho nên đành im lặng mà thất thủ thôi.Vô cùng tự đắc,Nhi vênh mặt lên nhìn T3 dễ chịu.Dù sao hôm qua được các huynh đệ share cho clip nóng,tưởng rằng chia sẻ cho hắn vui,ai dè.Nhưng hiện tại do tâm trạng đang rất tốt nên cũng ko cần so đo nhiều.Cô ngồi xuống ghế,nhìn hắn nói.

"Thật ra có chuyện gì mà anh ko vui?" đôi mắt đen láy sáng lung linh ánh lên vẻ tinh nghịch.

Hắn hoàn toàn bị hút vào ánh nhìn của cô,soi mói từ đầu tới chân.Cảm giác như người mình đang nóng dần lên,hắn quay mặt đi nơi khác ko nói.Nhi nhíu mày nhìn hắn,gì thế?Đột nhiên cái tên này mặt đo đỏ.Cô khẽ nhếch mép cười,giơ 1 bàn tay lên trán hắn nói vẻ lo lắng.

"Sao thế?Anh bị ốm à?Mặt đỏ bừng bừng."

Bàn tay nhỏ nhắn của cô,chạm vào có 1 cảm giác mát lạnh làm cho trái tim vốn đang vô cùng thất thường của anh giờ y như bị sốc thuốc,cứ rung lên liên hồi.Anh khẽ lùi người lại,quay đầu tránh bàn tay của cô.Nhi đôi mắt đen láy sáng lên tia nhìn vô cùng gian ác,khóe miệng khẽ cong lên lộ vẻ tinh quái.Cô ghé sát gương mặt mình vào gương mặt anh nói từ từ từng chữ vô cùng rõ ràng.

"Ko phải.. vì bộ phim của tôi làm anh thấy nóng trong người đó chứ?"

Hắn.. hắn.. hắn.. Hoàn toàn ko thể nói thêm được lời nào.Trái tim đang đập thình thịch của hắn,vụt 1 cái như bị cúp điện dừng hẳn lại.Khuôn mặt điển trai trắng trẻo mọi khi,giờ trở thành xám ngoét,chảy dài trên mặt là những vạch thẳng như kẻ chỉ.Khủng long,cô.. cô..

"ĐỒ NGỐC!" hắn bực bội đứng phắt dậy hét lớn 1 tiếng rồi đi thẳng lên lớp ko thèm quay đầu nhìn lại.Mỗi bước chân hắn lại giẫm xuống đất mạnh hơn.Cô là con nhỏ ngu ngốc,vô cùng ngu ngốc.

Nhi ngồi lại trên ghế ngơ ngác nhìn theo cái tướng lưng to lớn của hắn,trong lòng tự hỏi hắn bị kích thích thì sao phải tức giận thế chứ?Thật đúng là đồ công tử bột giận cá chém thớt.Ko phải bình thường con trai các anh vẫn xem phim ấy sao?Đúng là làm phúc phải tội mà.

Trưa hôm ấy,Nhi vừa bước chân ra cổng trường thì đã thấy 1 dàn xe ga đứng trước cổng,là Duy,Mạnh,Vũ,Hiếu hắn ta cũng đang đứng trong cái vòng tròn ấy.Nhìn thấy Ngọc,Vũ liền vẫy vẫy tay,Ngọc

đi cạnh nó vui vẻ vẫy tay lại.Nhi nhíu đôi mắt đen,làm gì đột nhiên tụ tập thế này? Thì ra các ông tướng này vừa trúng 1 quả lớn,nên quyết định đi đập phá.Nhi khuôn mặt dần ra như vừa bị cúp điện,còn chưa kịp phản kháng gì thì đã bị T3 xách tay kéo đi theo.

"Tôi ko đi được!" Nhi nói nhỏ chỉ để hắn nghe thấy.

"Ko cần biết nhất định phải đi!" hắn lạnh băng đáp,đôi mắt vẫn lộ ra vẻ tức giận vì trưa hôm nay.

"Nhưng thật ko đi được!" Nhi chau mày,giọng nói van nài.Đừng đùa nha,trưa tôi còn phải cho mẹ tôi ăn,mẹ tôi quái thú thật nhưng cũng có nhân quyền để được đối xử tử tế chứ.

"Vậy là phá hợp đồng." Hắn vẫn lạnh băng nói.

Nhi há hốc mồm,lâu rồi mới nghe lại cái câu này.Sao mà thấy vẫn đau như thường thế nhỉ? Anh ngoài cái hợp đồng chết tiệt ra,còn có gì nữa để đe dọa ko hả?Nhi bực bội cắn răng.Đến lúc ngồi trên xe rồi,đành lôi điện thoại ra nhắn tin.

"Mẹ,con xin lỗi.Trưa nay con ko vào viện được.Mẹ chịu khó tự ăn nhé!"

Một lúc sau,máy cô rung lên.

"Ok!" – from đại ca Quai Thu.

Nhi nhíu mắt nhìn màn hình.Ngắn gọn thế này,có phải là đang bận việc gì nên ko nhắn dài được ko?Khỏi phải nghĩ nhiều cũng biết chuyện gì rồi.Nhi nghĩ rồi khẽ bùn nôn,nhớ lại cái tập phim kinh dị hôm qua mà thấy dạ dày của mình quặn lại.Nhưng thôi,diễn phim gì thì diễn,có người mua đồ ăn cho là được rồi.Cô tạm thời an tâm mà nhét điện thoại vào túi.

Trong 1 cửa hàng lẩu Kichi,1 bàn gồm 10 người đang ngồi nói chuyện vui vẻ,các cặp đôi ngồi sát vào nhau,người thì đang đút cho nhau ăn,người thì đang lả lơi cười nói,chỉ có duy nhất 1 con người đang ngồi nhìn cái viễn cảnh tươi sáng trước mặt mà gương mặt đang vô cùng đần.Tú nhìn thấy cô như vậy bèn ghé sát vào tai cô nói rất nhỏ.

"Ăn đi,há hốc miệng ra rớt hàm xuống bàn bây giờ!" anh nói,bàn tay đang siết eo cô chặt hơn 1 chút.

Nhi như người vừa tỉnh ngủ,ngơ ngác quay sang nhìn hắn.Đôi mắt đen láy mở to ướt át,nhanh nhảu đút 1 miếng thức ăn vào miệng,dù bản thân cô cũng chẳng biết là cái gì.Tới lúc nhận ra mới biết hình như mình đang ăn cá,cô khẽ ho 1 tiếng,nhắm mắt nhắm mũi cố mà nuốt vào trong.Thấy cô hấp tấp như vậy,Tú vội vàng lấy cho cô 1 cốc nước,tay vỗ vỗ sau lưng.

"Ko sao chứ?" hắn hỏi.

Nhi vừa uống nước,vừa xua tay lắc đầu "Ko sao!"

Ngọc nhìn Nhi và Tú khẽ nở 1 nụ cười gian xảo.Nhi ngước lên vừa hay gặp gương mặt rạng ngời của con bạn thân,thì miếng cá tanh vừa rồi lại như quẫy đuôi trong bụng làm cô khó chịu.Nhi nhăn nhó nhìn con bạn thân.

"Mày nhìn gì vậy?"

"Nhìn 2 người đấy." Ngọc vui vẻ trả lời.

Nhi tròn mắt,đôi mắt đen mở to ngây thơ vô số tội nhìn sang cái gã bên cạnh mình.Nó với hắn,y chang 2 con bạn thân ngồi với nhau,có gì mà đáng nhìn?

Đúng lúc Nhi đang mắt tròn mắt dẹp nhìn ngơ ngẩn con bạn thân,thì Vũ vừa đi lấy nước cho Ngọc trở về chỗ,Ngọc ngọt ngào đón lấy cốc nước khẽ hôn nhẹ cậu ta 1 cái vô cùng ngọt ngào.Nhi đang tròn mắt đột nhiên đôi mắt đen láy híp lại,y như mấy tên biến thái trong tàu điện ngầm nhìn thấy váy ngắn.

Ngọc quay lại nhìn gương mặt vô cùng gian tà của con bạn thân bĩu môi,trong lòng thầm nghĩ cô cũng ngọt ngào ko kém đâu,cô nương ạ.

"Haizz.. tại sao mọi người cứ thích phải thể hiện tình cảm nơi công cộng thế nhỉ?" Nhi than thở nhìn gương mặt mình dài thườn thượt trong gương,tay mở vòi nước.

"Thế mới gọi là yêu chứ!" Ngọc vừa bước ra từ 1 căn phòng vệ sinh gần đó tiến lại phía cô.

"Này,mày với ông Vũ cũng tốt quá chứ!" Nhi khẽ huých nhẹ con bạn,đôi mắt đen láu cá trêu ghẹo.

"Cám ơn.Cũng tốt.Nhưng dĩ nhiên ko tốt như mày với ai kia rồi!" Ngọc lôi thỏi son trong túi ra tô lên môi vừa nói.

"…. " Nhi ko nói gì,gương mặt đần ra y như bộ não mới mở hộp sọ bỏ trốn.

"Sao thế?Cái mặt mày là sao?Ông Tú yêu mày thế còn gì?"

Nhi nghe tới đây cố gắng nhếch cái mép của mình lên cười.Yêu?Dĩ nhiên rồi.Ko giả vờ cho giống thì làm sao mà thắng cược được?Mày có biết tao với hắn mỗi lần hẹn hò tốn mất bao nhiêu nguyên khí ko hả?Yêu đương gì với hắn?Suốt ngày hở tí là làm ra vẻ,tử tế với hắn thì giận dỗi.Suốt ngày bắt tao theo làm culi ko công.Mày biết nhờ hắn ta,mà bây giờ tao ko chỉ chạy nhanh mà còn có khả năng nâng tạ ko hả??Cái tên công tử bột ấy.Tối bắt nhắn tin chúc ngủ ngon,sáng bắt nhắn tin gọi dậy.Trưa thì bắt nhắn tin để báo ăn trưa.Giờ tao ko chỉ là người yêu hắn,tao còn là người sách đồ hộ hắn,gia sư cho hắn,kiêm luôn lao công nhà hắn,thậm trí còn phải làm đồng hồ báo thức cho hắn đấy.Mày biết ko hả??????

Cố gắng kìm chế nỗi giận giữ trong lòng,Nhi cố gắng tươi cười để ko bị lộ.Nếu ko lộ ra ngoài thì 100 triệu kiếm đâu ra mà đền.Cái tên theo chế độ tư bản ấy đúng là biết vắt kiệt sức lao động của người khác mà.Đúng là tên khốn.Chợt nghĩ ra gì đó,Nhi mở to đôi mắt lên nhìn Ngọc,khóe miệng mở ra để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng,khuôn mặt lộ vẻ yếu mềm.

"Mày làm sao để ông Vũ chiều mày thế?" Nhi tròn mắt hỏi ngây thơ.

"Cái này có gì khó,chỉ cần mày ngọt nhạt 1 chút,người ta cũng sẽ yêu mày hơn.Con trai ai chẳng thích con gái dịu dàng." Ngọc nhìn con bạn phổ biến kiến thức.Nói xong rồi vẫn thấy nó ngẩn ngơ,cô ngán ngẩm đóng nắp thỏi son lại,chống 2 tay vào hông nói với giọng giảng giải "Con trai ai ko thích con gái dịu dàng.Như thế người ta mới muốn bảo vệ.Chứ như mày người ta biết bảo vệ thế nào?" Ngọc nhíu mày nhìn nó.Nhưng mà quả thật hotboy vẫn cứ kiên quyết bảo vệ nó thì lại là trường hợp vô cùng khác thường.

Nhi khẽ đảo con mắt sang bên phải,suy nghĩ 1 hồi rồi đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh,khóe môi khẽ cong lên "Hiểu rồi."

"Hiểu thật ko đấy?" Ngọc nhíu mày.

Nhi gật đầu cật lực. "Dĩ nhiên là hiểu rồi!"

Ko biết tại sao Ngọc cứ có dự cảm ko hay chút nào vì cái sự hiểu rồi của con bạn thân này.Làm sao nó có thể bình tĩnh được khi mỗi lần hiểu rồi của con bạn lại là 1 lần nó hiểu theo 1 nghĩa mà có lẽ chỉ có nó mới nghĩ ra.Giống như khi nó bảo với Nhi con gái biết công việc nhà cũng tốt,vân vân và mây mây.. kết quả,con bạn thân của nó nói hiểu rồi và lập tức đang kí học nghề tiện của bọn con trai.Hay như khi nó bảo đôi khi cũng nên diện 1 chút,rủ nó đi mua váy,kết quả?Ngày hôm sau đã thấy nó cắt đôi cái váy bắt mẹ nó may thành quần sóc..Rất rất nhiều cái hiểu rồi của nó,làm cho Ngọc hoàn toàn chẳng an tâm chút nào.

Nhi ngồi trong phòng karaoke nhìn đồng hồ tích tắc,tích tắc điểm,đã gần tới giờ hẹn với các chiến hữu đồng cam cộng khổ rồi,mà nó vẫn còn chết dí ở đây bên cạnh cái tên ngốc này.Hắn ta đang ngồi vô cùng vui vẻ,vừa uống rượu vừa hút thuốc nói chuyện với đám bạn,nhưng tay vẫn ko quên giữ chặt lấy nó ko buông.Đôi khi nó tự hỏi,T3 anh là người hay là bạch tuộc thế? Nhưng nhìn đám bạn của hắn thể hiện tình yêu nồng thắm,hôn môi cũng mấy phút như trong tiểu thuyết thế kia thì nó biết,hắn vẫn còn đang nương tay chán.Thế nên nó mới đành ngoan ngoãn ngậm ngùi mà ngồi im thế này.Thi thoảng lại khẽ nhếch mép khoe răng 1 chút,cho đỡ thành cái bình bông làm cảnh.Đúng là ko khác gì đánh vật.So với việc ở nhà hắn,mỗi ngày thúc hắn học bài,tiếp đến còn phải làm bảo mẫu nấu đồ ăn cho hắn,thì cái việc ngồi 1 chỗ này đối với cô còn khó hơn nhiều.Giờ cô mới hiểu đúng là "lao động là vinh quang".Đang ngồi than thân trách phận trong lòng,thì cô thấy điện thoại rung,nhìn lên màn hình là "Lừa đảo",Nhi vui vẻ bắt máy,trong lòng thầm gào lên "Đồng chí,cứu tôi với!".

“Alo!” Nhi nhấc máy.

“Em đang ở đâu đó.Ồn quá!” đầu dây bên kia 1 giọng nam ấm áp cất lên.Gương mặt trẻ con khẽ nhíu lại khi nghe đầu dây bên kia ồn ào.

“Em đang ở cùng bạn.Mọi người sao rồi?” Nhi hỏi,vừa giật giật tay áo hắn.

Tú quay ra nhìn con khủng long đang nói chuyện điện thoại khẽ nhíu mày.Nhi chỉ chỉ vào ống nghe rồi chỉ ra cửa,xong rồi lẳng lặng đứng lên đi ra ngoài.Tú ngồi trên ghế gương mặt hơi xị xuống.Lại ai gọi đây.

Đã ra tới ngoài cửa Nhi nép mình vào tường để tránh đường cho vài người phục vụ đi lại trong hành lang.

“Anh đến rồi.Nhưng mới chỉ có anh Trung,anh Long đến thôi.Em đang ở đâu rồi?” Huy hỏi gương mặt nheo lại.

“Đợi em 1 chút em qua đó ngay!” Nhi hào hứng,dĩ nhiên đi ăn cùng anh em tốt hơn nhiều là ở đây để người ta sàm sỡ hợp pháp rồi.Cô vui mừng quay lưng lại,thì đôi mắt đen của cô đã chạm vào 1 đôi mắt nâu đang vô cùng lạnh lùng.Nhi mở to 2 mắt nhìn hắn,tại sao hắn lại ở ngoài hành lang này?

“Ai vừa gọi?” hắn hỏi đôi mắt nâu ko suy chuyển nhìn cô.

“Bạn!” Nhi trả lời gương mặt vô cùng bình thản.Đột nhiên cô thấy cổ tay bị túm chặt,hắn kéo cô tụt cái vào phòng,bàn tay giữ chặt lấy cổ tay cô,tay còn lại vòng qua eo giữ chặt lấy.

Nhi nhíu mày nhìn hắn,đôi mắt đen láy ánh lên hoảng hốt.Cái tên T3 này lại phát điên gì đây?Nhưng thấy các ánh mắt đang nhìn về hướng mình,cô đành nở 1 nụ cười thương mại cho xong chuyện.Rồi nhẹ nhàng hạ bàn tay đang phản kháng xuống.Cô ghé sát hắn nói thật khẽ.

“Đại ca,anh đang làm gì vậy?”

“Ngồi yên đi!” hắn nói khô không khốc.

“Nhưng tôi có việc phải đi!” Nhi nhíu mày nói giọng ỉ ôi.

Hắn lập tức quay mặt lại nhìn cô,ánh mắt giống như thể vừa bị ai tạt cho 1 gáo nước lạnh,vô cùng phẫn nộ.

“Ko được!” hắn nói.

“Nhưng tôi có việc gấp!” Nhi nhíu đôi mày tiếng nói càng thêm yếu mềm.

“Ko được đi!” hắn lạnh lùng nhả từng chữ.

“Nhưng..” Nhi bối rối,đôi mắt đen trĩu xuống.Làm thế nào?Làm thế nào để thoát khỏi hắn?Làm thế nào bây giờ?Bộ não.. mau hoạt động đi nào.Đôi mắt đen của cô khẽ đảo quanh 1 vòng suy nghĩ,nhìn cái khung cảnh phòng hát,đèn lờ mờ,tia laze chiếu xiên xẹo,tràn ngập là mùi khói thuốc mờ ảo,và mùi rượu nồng nồng,và nhất là tràn ngập tình cảm của các đôi đang ôm ấp nhau vô cùng nồng thắm.Đột nhiên đôi mắt cô sáng long lanh,khóe môi cô khẽ nhếch lên.

Tú hơi lùi lại,con nhỏ này,mỗi lần cười như vậy là y như rằng có vấn đề.Dù là trước hay sau khi hẹn hò,cứ mỗi lần cô cười nhếch mép để lộ cái răng khểnh tinh quái kia,là y như rằng trong đầu cô ta có ý tưởng của quỉ satan.

Đột nhiên Nhi lấy bàn tay trắng nõn của mình,vòng qua eo hắn.Tú đơ mặt nhìn cô.Đôi mắt đen sáng lấp lánh như thôi miên của cô khẽ ánh lên tia sáng mê hoặc,anh hoàn toàn đơ ra,cảm giác được vòng tay nhỏ đang ôm quanh người mình.Gương mặt cô ngước lên gần tới độ anh cảm thấy được hơi thở cô vờn trên cổ mình.Nhi nói vô cùng dịu dàng.

“Em có việc có thể về trước ko?” hai bàn tay cô vẫn vòng qua ôm lấy eo hắn ta,đôi mắt sáng lung linh đầy thành ý.

Tú bị hút hồn hoàn toàn vào đôi mắt ấy,thấy người mình đang nóng thật nóng.Tự bản thân hoàn toàn ko tự chủ,cái cổ cứng ngắc đang muốn gật đầu,nhưng.. Lí trí yếu ớt của hắn đột nhiên mạnh mẽ trỗi dậy.Ko

được.Nếu gật đầu chắc chắn cô ấy sẽ bỏ đi.Chắc chắn cũng sẽ bỏ luôn vòng tay đang ôm eo hắn mà chạy vụt đi mất ko thèm nhìn lại.Ko được.Hắn tự nói với mình.Mím chặt đôi môi lại cương quyết lắc đầu.

Nhi nhíu mày,đôi môi cong lên vẻ ko hài lòng.Cái tên cứng đầu,ta đã dịu dàng với ngươi,thế mà ngươi còn làm kiêu.Trong lòng ngổn ngang ko biết nên làm gì,mới lừa được cái con bò này.Thời gian gần đây những chiêu đơn giản ko lừa được hắn nữa,đúng là càng ngày càng lờn thuốc mà.Nghĩ tới đây đột ngột khóe miệng cô khẽ cười.

"Đi mà.Em có việc thật mà!" Nhi lại nói giọng thật ngọt ngào,hai bàn tay vắt chéo ôm eo hắn khẽ di di trên mạng sườn hắn.

Tú nuốt nước bọt khan 1 cái.Thấy người mình có chỗ ko thoải mái.Cái cảm giác vừa nhột nhột lại nóng nực do bàn tay cô cọ lớp áo vào eo hắn làm hắn nhức nhổi.Hắn sắp thất thủ ư?Ko được.Ko được.Phải tỏ rõ bản lĩnh đàn ông đích thực.Hắn rời tầm mắt khỏi cô,với lấy cốc rượu trên bàn,1 hơi tu hết sạch,hy vọng làm hạ được cơn nóng trong người xuống.Ngụm rượu cay sè làm cho hắn hơi nhíu mày,nhưng tạm thời làm tan đi cái cảm giác tê tê nơi đầu lưỡi,hắn đã có đủ can đảm để trả lời.Hắn quay lại,nghiêm nghị nhìn cô đang nũng nịu ôm lấy hắn.

Nhưng đôi môi của hắn vừa mở ra,thì lập tức bao tiếng nói định buông ra đều như tan thành ko khí hết cả.Hiện tại hắn chỉ có duy nhất 1 cảm giác mềm mềm,ấm ấm,hơi ươn ướt lướt nhẹ trên má.Hắn ngồi im lặng,đôi mắt nâu mở to ngạc nhiên,khắp người vang vọng là tiếng nhịp tim đập rất nhanh,rất nhanh,hắn hiện tại chỉ còn nghe thấy tiếng bịch bịch bịch bịch căn tràn trong tai,cảm giác như từng mạch máu đang vỡ ào lên vì máu nóng chảy cuồn cuộn.Bao nhiêu vững vàng của hắn,bao nhiêu bản lĩnh đàn ông của hắn,chỉ vì 1 cái hôn nhẹ trên má làm cho phút chốc tan biến sạch.Vẫn chỉ còn biết ngồi ngơ ngẩn trên ghế,ko nghe được tiếng cô cáo lỗi với mọi người để đi về,ko nghe được tiếng cô mở cửa chạy ra ngoài,chỉ nghe duy nhất tim hắn đang biểu tình mãnh liệt.Hắn.. Hắn.. hắn phải làm sao?

Nhi cuống cuồng chạy ra cửa,chẳng buồn quay lại 1 lần xem hậu quả mà mình gây ra.Cô đang nghĩ tới việc thoát khỏi làm bình hoa di động đã là hạnh phúc rồi,ko cần biết cô vừa đặt 1 quả bom hạng nặng khiến mọi thứ nổ tung trong lồng ngực của 1 ai đó.Khi cô tới điểm hẹn thì mọi người đã tới gần hết,vừa thấy cô mấy chiến hữu đã vui mừng rú loạn lên.Cuối cùng nhân vật chính đã tới.

Nhi chạy tới ngồi nhập hội với lữ đoàn đông đảo,vẫn như mọi khi mọi người nói chuyện rất vui vẻ.Đề tài chủ yếu dĩ nhiên vẫn là về game và mạng.Đang vô cùng vui vẻ,đột nhiên Huy kéo kéo tay Nhi lại nói nhỏ.

Nhi khẽ cúi đầu,đôi mắt đen ngơ ngác nhìn hắn. "Sao thế anh?"

"Cái này là tiền thưởng của công ty!" hắn vừa nói rút ra trong túi 1 chiếc phong bì trắng đưa cho cô.

Nhi ngơ ngác nhìn hắn,còn có vụ thưởng riêng sao?Như biết được suy nghĩ của cô lừa đảo khẽ mỉm cười siêu dễ thương nói.

"Ai làm nấy hưởng chứ.Có thành tích dĩ nhiên được khen thưởng.Em cứ cầm đi mọi người đã được đãi cơm rồi mà!" hắn vui vẻ.

Nhi mừng rỡ cầm chiếc phong bì,ko cần biết bên trong có bao nhiêu,nhưng rõ ràng vận may đang mỉm cười với cô.Tiết kiệm thêm được chút tiền,càng sớm trả nợ hắn càng tốt.Như vậy cô cũng đỡ phải mang theo 2 nhà đến 14 cái miệng ăn đi lung tung.Nhưng trong lòng cô vui nhiều hơn có lẽ vì nhận xét của mình được người ta chú ý.Giống như 1 đứa bé làm được 1 việc tốt lập tức thấy trong lòng vui thật vui,cô bất giác híp mắt lại cười tươi tắn.

Trong lúc này,có 1 người bây giờ mới bình ổn được nhịp tim,khi hắn tỉnh táo lại thì cái hình dáng nhỏ bé bên cạnh hắn đã bặt vô âm tín,biến mất ko dấu vết.Vô cùng bực bội như kẻ ngốc bị lừa,hắn đành hậm hực ngồi chống cằm thở dài.Cầm chiếc cốc lên uống 1 hơi,đôi mắt nâu nheo lại.Trần Hiểu Nhi em được lắm!

29. Chương 27

Chương hai mươi bảy : Trừng phạt

Từ xưa đến nay,dù là thời đại phong kiến,hay thời đại dân chủ,như 1 đạo luật bất thành văn ko cần ghi chép đó là mỗi khi bạn phạm sai lầm,bạn phải chịu trừng phạt.Trừng phạt có nhiều cấp độ nặng nhẹ khác nhau,tùy theo tội trạng và thái độ thành khẩn khi bạn nhận lỗi.Trong cuộc sống hằng ngày,ko cần phải trong những phiên tòa người ta mới dùng tới trừng phạt.Khi 1 đứa trẻ mắc sai lầm,người mẹ cũng có thể trừng phạt nhẹ để răn đe.Để đứa trẻ biết sai trái và ko được tái phạm nữa.Đây cũng là 1 trong những cách thức để uốn nắn rèn luyện những thói hư cho trẻ nhỏ.

Vì thế,trẻ con hư nhất định phải chịu trừng phạt để lần sau ko được tái phạm nữa.

Nhi hôm nay lại như mọi ngày,chật vật bước xuống giường.Ngày hôm qua chiều ko được ngủ,tối lại đi làm thêm,kết quả vừa về nhà lúc 5h sáng mắt đã biểu tình đòi trả lương.Cô cũng ko biết mình lên giường bằng cách nào,chỉ biết khi cái đồng hồ liên tục kêu réo,cô bực bội mà tỉnh dậy đạp cho nó 1 cái.Nó đành nằm im re dưới đất bại trận.Nhưng cô còn chưa nằm được thêm 5 phút,thì lại tới điện thoại làm phiền.Nghe cái tiếng chuông inh ỏi là biết ngay kẻ quấy rối là ai rồi.Cả tối qua hắn nhắn tin,rồi lại gọi điện thoại nhưng vì tâm trạng tốt,lại đang ăn uống vui vẻ,cô bực bội tắt luôn nguồn điện thoại.Mãi hôm nay tới sáng sớm về nhà mới mở máy,thì phát hiện hộp thư đến 20 tin nhắn của cái tên điên ấy.Còn đến cả chục cuộc gọi nhỡ.Bực bội vứt điện thoại dưới gối mà đi ngủ.

"Alo!" Nhi lơ mơ nghe điện thoại nói.

"Vẫn đang ngủ?Muộn học rồi đấy có biết ko?" hắn gắt gỏng trong điện thoại.

"Biết rồi biết rồi!" Nhi chán nản cúp máy.Cố lết cái xác dậy khỏi giường.Nào đi học.

Tới nơi,cô ném cặp sách qua bức tường,rồi nhanh chân mà chèo lên.Muộn rồi,muộn rồi.Thật là tai hại.Nhưng vừa mới leo lên được bờ tường gương mặt của Nhi đã hiện lên rõ ràng 3 vạch thẳng,làn da trắng tự nhiên trở thành xám ngoét.Hiện tại cô rất rất muốn thật nhanh,nhảy thup xuống khỏi bức tường,ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh,thật nhanh về nhà.Ko cần biết là bị ghi gì vào sổ đầu bài,ko cần biết đến cuối tuần bị Dung mama đem treo ngược lên nóc nhà,hay thả vào vạc dầu nấu chín.. Chỉ cần giờ chạy thôi.Tốt nhất là như thế.Nhưng nó còn chưa kịp động thủ,thì cái gương mặt beo béo,hoi hói dưới chân bước tường đã đẩy gọng cái kính vàng làm nó bị 1 tia chói mắt.

"Trần Hiểu Nhi,trường ta mới đổi cổng ra đằng này đấy à?" bảo vật quốc gia tay giữ kính ngước cái đầu sân bay lên nhìn cô học trò đang vắt vẻo trên tường.

Nhi khẽ nuốt nước bọt,quay sang nhìn cái thân hình đang đứng cạnh Quốc Bảo thản nhiên nhét 2 tay vào túi quần,trong lòng hừng hực lửa.Cái tên khốn đó.Rõ ràng là gọi hội ra chặn đường mà.Vô cùng bực bội nhưng trước di sản văn hóa phi vật thể của dân tộc,nó vẫn đành ngậm ngùi nở 1 nụ cười duyên.

"Thưa thầy tại cổng chính hơi cao,mà người em lại nhỏ quá.Nên đi đường này là thích hợp nhất ạ!"

"Còn ở trên ấy mà nói chuyện,mau xuống đây cho tôi!" bảo vật quốc gia giận dữ quát.

Nhi hậm hực nhắm mắt đưa thân nhảy vào vạc dầu đã kê bên dưới.Trong lòng ko ngừng nguyền rủa T3.Hắn lại mang cô vợ của hắn ra để chèn ép người rồi.Tên biến thái thích đàn ông trong trắng có tuổi,tên

biến thái bám váy vợ..Hôm nay thật sự nó mới thấy sự ko cần thiết của lực hút trái đất.Tại sao phải có lực hút trái đất?Nếu ko có hoặc chỉ cần lực hút yếu hơn vài phần,có phải nó ko rớt xuống nhanh như vậy ko?Đã đặt chân trên mặt đất cát,Nhi cố gắng kéo 2 khóe miệng ra nhìn di sản văn hóa cười thật tươi cầu hòa.

"Thưa thầy,em đang có tiết cho nên.."

"Đứng lại!" bảo vật quốc gia hét lớn.

Nhi còn chưa kịp nhúc nhích đã giật mình đứng thẳng người.Lâu lắm rồi mới nghe được cái tiếng hét quen thuộc này.Nhưng hôm nay thật ko muốn nghe chút nào.Cũng tại cái tên nửa nạc nửa mỡ kia,đồ mách lẻo đáng ghét.Đáng ghét.

"Thưa thầy .." Nhi khẽ mở to đôi mắt đen láy như con mèo con,nhẹ nhàng tiến tới ôm lấy tay của bà vợ cả khó tính mà năn nỉ. "Thưa thầy em biết sai rồi ạ.Thầy tha cho em lần này đi mà."

Thấy con khủng long đang vẫy đuôi trước mặt mình,Tú nheo đôi mắt nâu lại giận dữ,khóe môi anh mím chặt lại,đôi chân lập tức sải bước nhanh tới chỗ con khủng long,bàn tay to lập tức túm lấy cổ áo của cô kéo lại sau.

Nhi bị kéo bất ngờ mất đà ngã va vào ngực hắn,cô bực bội quay mặt lại nhìn cái tên biến thái này.Trong đôi mắt đen ánh lên tức giận,khóe môi cong lên bực bội.Có phải sáng anh ko ăn sáng,hay là mấy hôm nay ăn rồi ko cho ra được hay ko mà cứ tìm tôi để trút giận thế hả?

"Thưa thầy,nếu cứ để cô ấy ngang nhiên lẻn vào trường thế này thì lần sau thế nào cô ấy cũng tái phạm.Cho nên .." nói đến đây hắn quay đầu lại đôi mắt nâu nhìn thẳng vào gương mặt đang tức tối của cô.

".. nhất định phải trừng phạt." hắn thản nhiên nhả nốt những chữ sau.

Cái.. cái .. cái gì?Trừng phạt?Rõ ràng đang nói cho cô nghe mà!Anh lấy quyền gì trừng phạt tôi?Tên bại não kia,có phải dạo này tôi giúp anh học,làm đồ ăn cho anh nên giờ tiến hóa thành động vật đa bào rồi học người ta lấy oán báo ơn đấy hả?

Bảo vật quốc gia nhìn gương mặt cậu bé vàng của ông qua lăng kính,nuốt nước bọt 1 cái.Rồi gật gù đẩy gọng kính,từ giọng điệu oai vệ nãy lập tức chuyển hệ thành chế độ ngọt ngào của bà vợ hiền "Em nói phải.Trẻ hư nhất định phải dạy."

Nhi ko tin được,đôi môi xinh xắn của cô lập tức thành méo xẹo,đôi mắt đen nhìn qua ông thầy vừa oai phong quát cô rớt xuống vô cùng hùng hồn,nay thoắt 1 cái biến ngay thành Hòa thân mà ko cần lấy nửa giây.Quả là cao thủ.Thầy,thầy trở mặt còn nhanh hơn em.

Tú khóe môi khẽ mỉm cười,nhìn con khủng long đang trong tay mình vô cùng thỏa mãn.Giờ thì cô chạy đi đâu đây khủng long?Hôm qua nhân lúc tôi ko để ý chạy mất,điện thoại ko nghe,nhắn tin ko trả lời.Giỏi,cô giỏi lắm.Giờ để xem tôi trừng phạt cô thế nào.

Nhi nhíu mày nhìn nụ cười của hắn.Anh tưởng tôi ko biết anh đang mượn dao giết người à?Nhưng kể có phải chết cũng tuyệt đối chết trong tay người khác,chứ ko phải tay anh.Nghĩ rồi Nhi lập tức nhào tới bảo vật quốc gia.

"Thưa thầy,em chấp nhận chịu phạt ạ!Giờ chúng ta lên văn phòng đúng ko ạ?" nhanh nhảu Nhi bám gót theo bảo vật.Trong lòng cô nghĩ,T3 anh tưởng tôi dễ dàng cho anh ra oai chắc.Muốn phạt tôi,cũng ko tới lượt anh phạt đâu.

"Thưa thầy,em nghĩ cho bạn Trần Hiểu Nhi đây tưới nước sân tập này là tốt nhất ạ.Hội thao trường ta cũng sắp diễn ra rồi,mọi người cần phải có sân tập." hắn nheo mắt lại nhìn cô đầy nham hiểm.Khủng long,định chuồn à?Đừng hòng.

Bảo vật quốc gia đưa mắt nhìn hắn,lại nhìn gương mặt mếu máo đang cầu xin của cô học sinh tội nghiệp.Tuy là cô bé hay đi học muộn,nhưng nghe các thầy cô nói thành tích học tập khá,lúc nào cũng là học sinh tiên tiến của lớp.Tuy ko phải giỏi nhưng ko phải dạng tụt hậu hay đội sổ.Có chăng chỉ chẳng may làm ra những trò đùa vô hại.Nhưng mà,lại nghĩ tới cái phong bì chúc tết toàn polime,thêm cái kính đang đeo trên mắt,quốc bảo ko cần mất tới 2 giấy liền lạnh lùng .. đi thẳng.

Nhi nhìn theo cái tướng béo bự của giám thị,nhìn theo cái đầu hói hói đang khoe sắc dưới ánh mặt trời trong lòng ko khỏi gào thét "Thhhhhhhhhhhhhhaaaaaayyyyyyyyyyyyyyy… Đừng bỏ emmmmmmmmmm-mmmmm!!" hai bàn tay cũng theo phản xạ có điều kiện học tập trong mấy phim tình cảm sướt mướt mà giơ lên hướng theo bóng cố nhân mà vái vọng.

Tú bực bội kéo cổ áo cô lại "Bi thảm thế làm gì?Đang diễn Lương Sơn Bá,Trúc Anh Đài chắc?".

Nhi bực bội quay lại nhìn hắn "T3,rõ ràng người là do anh dẫn đến.Giờ lại còn ra vẻ cái gì?Đồ tiểu nhân!"

Hắn bực bội nhướng mắt nhìn cô "Phải tôi tiểu nhân,cho nên cô mau mau đi tìm nước mà tưới sân đi."

Nhi bực bội nghiến răng,đành cất bước đi ra góc để dụng cụ chỗ đầu sân,lục tìm ống nước nhựa.Khi tìm ra rồi lại phải đi tới vòi nước cắm ống vào rồi mở van.Chậm chạp dòng nước chảy ra từ từ,Nhi bực bội bước từng bước để tưới ướt cái sân cát.Bình thường việc này có cô lao công vào,tác dụng dĩ nhiên để khi bọn quỉ sứ hoạt động ko gây ô nhiễm môi trường,chỉ gây bẩn giầy của chúng thôi.Nhìn ra phía góc tường nó vô cùng bực bội,tên T3 sau khi bắt nó đi làm việc giờ đang ngồi rất thong dong chơi lái đua xe trên điện thoại.Bàn tay Nhi siết chặt cái ống nước trong tay,thật sự lúc tìm thấy cái ống trong đống dụng cụ,nó thật sự đã rất rất rất muốn chạy thục mạng ra sân,từ đằng sau vòng ống nước qua cổ hắn,siết thật mạnh cho tới khi hắn tắc thở thì thôi.Nhưng lại nghĩ tới trang đầu các báo,chắc chắn nó trốn ko thoát.Cho nên đành ngậm ngùi mà ngoan ngoãn đi làm lao công cho trường.

Đang ngồi chơi rất say sưa đột nhiên hắn cảm thấy có nước bắn lên người,theo phản xạ hắn đứng vụt dậy tránh sang 1 bên.Hắn đưa mắt lên nhìn con khủng long đang hướng cái vòi nước về phía hắn bực bội nhìn xuống đôi giầy vừa bị bắn nước bùn,hắn nhíu mày bực bội.

"Làm gì thế?"

"Tưới nước sân,ko thấy à?" cô thản nhiên trả lời.

"Cẩn thận chỗ tôi ngồi đầy!" nói rồi hắn tránh sang bên khác mặc cô tưới tiếp.

Nhưng còn chưa đứng được yên 3 giây,thì cô đã lại hướng hắn mà tưới nước.Hắn bực bội nhìn cô nhíu mày.

"Tôi phải tưới nước mà!" Nhi vẫn bình thản tươi cười nói.

".." hắn ko nói gì chỉ bực bội tránh sang 1 bên.

"Lại nữa!Này khủng long cô cố ý phải ko?" hắn bực bội hỏi.

"Anh bảo tôi tưới nước sân,tôi chỉ đang làm việc thôi!" Nhi vẫn thản nhiên nói,vừa nói vừa thản nhiên bịt ngón tay vào vòi nước,làm tia nước mạnh hơn mà bắn vào người hắn.

Chiếc áo trắng của hắn ướt nước,dính vào người,hắn bực bội nhìn con khủng long trước mặt.Lập tức lao vào giằng chiếc vòi trong tay cô.

"Này,làm gì thế?" Nhi hét lên giữ chặt lấy vòi nước.

"Cô muốn tưới mà tôi tưới giúp cho." Hắn nói tay túm chặt lấy tay cô.

"Buông ra.Ko cần!" Nhi cự tuyệt cố giữ chặt lấy vòi nước.Ngu sao đưa cho anh,đưa cho anh thì chắc chắn tôi chết thảm rồi.

Nhi càng giữ hắn lại càng cố giành,vì vòi nước bị 2 bàn tay giữ chặt cuối cùng tạo thành những tia nước bắn tung tóe.Nhi cũng bị 1 tia nước bắn vào ướt áo đồng phục.Cô giơ hướng vòi về phía hắn,hắn liền nhẹ nhàng túm lấy cổ tay cô,kéo giật lại,từ đằng sau ôm lấy cô.Hai tay hắn cố giằng được vòi nước trong tay cô.

"Buông ra!" Nhi nói.

"Ko!" hắn vẫn từ phía sau giữ chặt lấy 2 tay cô,ôm cô trong lòng hắn.

Nhi quyết ko thua,giằng co quyết liệt,cuối cùng ko cẩn thận mà chiếc vòi rơi khỏi tay,chạm vào mặt đất tự chảy ra dòng nước nhỏ ướt mặt sân.Nhi quay người lại,lập tức thấy ngay gương mặt điển trai của hắn hiện ra ở rất gần,mái tóc ướt sũng đang nhỏ nước.Đôi mắt nâu của hắn nhìn sâu vào gương mặt cô.

Trong khoảng sân sau đột nhiên im lặng,thiếu tiếng trêu đùa của đôi trai gái,giờ họ đứng giữa khoảng sân yên tĩnh,người con gái bị người con trai 2 tay ôm chặt trong lòng,gương mặt cô gái trắng lên trong ánh nắng đầu hè,đôi môi hồng thắm của tuổi trẻ,khóe miệng lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu,đôi mắt cô phát sáng như khoe sắc với nắng hè.Gương mặt của chàng trai phút chốc dịu xuống,chỉ còn cúi xuống chăm chú nhìn vào gương mặt cô gái nhỏ đang nằm trong tay mình.Bất giác ko tự chủ rất rất muốn nếm thử mùi vị chiếc môi hồng của cô.

Nhi cảm giác như ko khí tràn đầy sự kì quái,cái tên T3 đột nhiên im lặng,ko phản kháng,càng ko mở miệng nói 1 câu,cô chỉ thấy cái gương mặt của hắn cứ mỗi lúc 1 gần,mỗi lúc 1 gần hơn.Trái tim cô đột nhiên thắt lại.Vô cùng khó thở,cái tên này,làm gì mà giữ chặt thế chứ?

“Buông ra!” đôi môi đỏ tươi của cô nói vô cùng rõ ràng.

Như vừa được thất tỉnh,Tú dừng lại nhìn cô.Bất giác nhìn xuống tư thế của 2 người lúc này,hắn phát giác từ lúc nào 2 bàn tay đã ôm chặt lấy eo cô.Vội vàng buông 2 tay ra tỏ ra vô tội hắn lùi lại.Hắn thật ra đang định làm cái gì?Hắn..

Nhi nhíu mày nhìn hắn,trái tim của cô cuối cùng cũng thở lại được bình thường.Cô tiến tới góc tường nhặt cặp sách của mình lên,vô lo vô nghĩ bước chân ko thèm quay lại nhìn hắn.Hắn thấy cô bước đi,trong đầu còn chưa kịp nghĩ gì đã tức tốc kéo cô lại.

Nhi quay người lại nhìn hắn, “Chuyện gì?”

“Định đi đâu đấy hả?” hắn hỏi.

“Dĩ nhiên lên lớp.” cô trả lời.

“Như thế này lên lớp?” hắn ngạc nhiên hỏi cô.Đôi mắt nâu trở nên tức giận.

“Có vấn đề gì đâu,giờ cũng hè rồi,đâu có sợ cảm lạnh.Đến giờ ra chơi là khô thôi!” cô nói quay đầu,nhưng hắn nhanh tay túm lấy cổ áo cô kéo lại.

“Ko được đi!” hắn nói như ra lệnh.

“Gì nữa đây?” Nhi nhíu mặt,hai tay buông thõng.Ông con trời này,quấy rầy tôi từ nãy tới giờ chưa đủ chán hả?

Hắn khẽ liếc đôi mắt xuống dưới cổ cô.Nãy giờ do nghịch nước,làm cho chiếc áo sơ mi đồng phục của cô đã ướt sũng,giờ đang dính chặt vào cơ thể cô nhìn rõ cả chiếc áo xinh xắn màu xanh nước biển chấm bi ở trong.Hắn khẽ quay mặt đi,ko để mình nghĩ xa hơn nữa.phải bình tĩnh.Phải bình tĩnh.Hắn hít thật sâu mới chậm rãi nói.

“Lần sau đừng có mặt đồ lót sẫm màu nữa đấy!” hắn nói rất khẽ,cảm giác khuôn mặt mình đang đỏ dần lên.

Nhi cúi đầu xuống nhìn chiếc áo sơ mi của mình,cô lập tức lấy tay che ngay lại.Bực bội đưa đôi mắt nhìn hắn.

“Đúng là tên biến thái mà!” cô bực bội.

“Ko phải chính cô bảo nếu ko thích thì ko phải con trai sao?” hắn cố gắng giảm nhiệt độ trong người xuống,nhíu mày nhìn cô cười đắc ý.

“Anh..” Nhi bực bội.Tuy cô rất thích trò đoán màu đồ lót,dù cô rất hay chơi trò “giật dây” với các bạn nữ trong lớp,nhưng mà để cái tên biến thái vừa xem AV vừa đọc tiểu thuyết tình cảm này nhìn,thì rõ ràng có là ma nơ canh cũng muốn đạp hắn mà.Bực bội vô cùng cô quay đầu đi ra cửa nhưng cái bàn tay to dài của hắn lại vươn ra kéo lại.

“Ai cho đi mà đi!” hắn bực bội. “Ăn mặc thế này đi đâu?”

“Thì 1 lúc nó sẽ khô.Trời lại nóng thế này,để thế cho mát.” Nhi bực bội.

“Mát cái gì mà mát!Mau thay đồ ra.” Hắn bực bội.

Nhi quay người lại,hai tay chống hông nhìn hắn vô cùng ý kiến.Rốt cuộc anh vẫn là động vật đơn bào mà.

"Này,nếu có đồ mà thay thì cần gì phải mặc quần áo ướt.Anh động não suy nghĩ chút đi!"

"Ai bảo ko có?" hắn nhướng mày hỏi cô.

"Anh có nhưng tôi ko có.Thôi,anh đi mà thay đồ tôi lên lớp!" nói rồi Nhi quay đầu đi ko nhìn lại.

Tú lập tức túm chặt lấy áo cô kéo lại,đôi mắt nâu sẫm lại vì bực bội.Cái con khủng long này cô ta có nghĩ là giờ cô ta trông như đang mặc đồ lót đi lung tung ko nhỉ?

"Gì nữa?" Nhi bực bội ngước ánh mắt lên nhìn gương mặt của tên đang đứng sau lưng mình.

"Đi về nhà tôi thay đồ!" hắn nói giọng ra lệnh.

"Hả?" Nhi trố mắt ra nhìn hắn.Cái gì cơ?Anh thay đồ còn muốn tôi thay giúp sao?Cái tên bệnh này,tôi ko phải bảo mẫu của anh nhé.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng gì,thì cô đã bị hắn kéo tuột đi,đến bên bờ tường hắn chỉ tay lên, "Leo ra đi!"

"Này.Anh rảnh thì tự về thay đồ đi.Tôi ko hầu được.Cậu lại nhà!" cô vô cùng lễ phép mời hắn rồi quay đầu.

"Có đi ko?" hắn 1 tay túm chặt cổ áo cô xách lên.

"Ko đi!" cô kiên quyết,cố kéo cái cổ áo đang bị cậu túm chặt lại.

"Cô nên nhớ cô còn nợ tôi bao nhiêu." Hắn ghé sát vào vành tai cô nói rất nhỏ,đôi mắt nâu nheo lại.

Nhi bực bội quay lại nhìn hắn tức tối.Lại cái chiêu này.Lại cái chiêu này.Với bảo vật quốc gia cũng là chiêu này,với cô cũng là cùng 1 chiêu.Tên khốn.

"Trèo là được chứ gì!" Nhi đành buông tay,cụp mắt,cất bước tới chân tường.Bình thường chỉ toàn trèo vào,có 1 lần trèo ra là do trốn hắn.Giờ lần thứ 2 cũng do hắn ép mà phải đi.Có phải anh đặc biệt thích nhìn người ta leo tường ko hả?Khó khăn leo vào,kết quả vẫn là leo ra đi về.Biết thế này,lúc nãy mặc quốc bảo có gọi tới khan tiếng,ta cũng tẩu vi cho xong.Vừa phải làm ko công,giờ lại bị cái tên biến thái này bắt về nhà giúp hắn mặc đồ sao?

Tú khẽ ôm eo Nhi nhìn cô leo lên nói "Cần giúp ko?"

"Anh giúp chưa đủ nhiều sao?" Nhi quay gương mặt sắc lẻm lại nhìn hắn.Từ sáng tới giờ hành hạ tôi còn chưa đủ à,đại ca?Rồi gạt tay cậu ta ra khỏi eo mình,lấy đà trèo nhanh qua bước tường.

Sau khi Nhi qua rồi,Tú cũng bắt đầu trèo qua.Quả là lần đầu tiên trèo cũng hơi vất vả,nhưng với chiều cao của hắn,bức tường này có là gì.Cuối cùng hắn cũng biết thì ra cái cảm giác của con khủng long khi trèo qua tường là như thế nào.

Ném bịch cặp sách lên chiếc ghế sofa nhà hắn,Nhi bực bội ngồi xuống ghế.Hắn bước vào liếc nhìn cô 1 cái.

"Ngồi đấy làm gì?Lên phòng!" hắn nói ra lệnh.

Nhi quay đầu ko thèm đáp.Có bị khùng đâu lên nhìn anh thay đồ à.Cái sở thích biến thái ấy tự mình đi xử lý đi,đừng kéo tôi vào.

"Ko đi!" Nhi đáp.

Hắn nhìn cô 1 lúc ko thấy phản ứng gì,liền túm cổ tay cô kéo lên phòng hắn.

"Buông ra.Buông ra!" Nhi bực bội cố giằng tay hắn ra nhưng ko được.Cái cửa phòng hắn càng lúc càng gần.Tôi sẽ giết anh,động vật đơn bào!

Kéo phịch cô ngã vào lòng con gấu to đặt trên sofa phòng mình,hắn tiến về phía tủ quần áo,mở cửa chui vào trong.Nhi bực bội xoa xoa cổ tay vừa bị túm,đôi môi bực bội nhếch lên.Hắn còn biết chui vào trong phòng thay đồ,chứ nếu ko chắc chắn cô sẽ ko ngần ngại mà biến hắn thành đồng giới với cô luôn.

Bịch..

"Ai da!" Nhi nheo mắt lại,thấy 1 bộ quần áo khô ráo vừa được ném vào đầu mình.Hắn đứng đó nhìn cô.

"Vào phòng tắm qua rồi mặc bộ đó vào!" hắn nói,đôi mắt nâu chạm vào chiếc áo lót xanh của cô khẽ dao động,rồi nhanh chóng rời đi nơi khác.

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn,rồi lại nhìn bộ đồ trong lòng mình.Mất mấy giây cô khẽ cười.Có lẽ đầu óc cô bị những chiến hữu làm cho đã tối nay còn tối thui mất rồi.Tự đánh vào đầu mình 1 cái,cô cầm bộ đồ trong lòng,nhìn hắn cười 1 cái cám ơn rồi rất nhanh đi vào phòng tắm,đóng cửa lại.

Hắn nhìn qua lớp kính mờ mờ bóng dáng cô bước đi bước lại trong phòng tắm,rồi cô bắt đầu cởi áo,hắn cảm thấy trong lòng mình nóng như lửa đốt.Tự trấn an mình quay đi nơi khác.Hắn ngồi phịch xuống ghế dựa vào con gấu mềm mại,cầm điều khiển bật tivi để tự phân tán chú ý của mình.Rồi hắn nghe tiếng nước từ vòi sen chảy,trong đầu hắn đột nhiên lại nóng bừng.Hắn hiện tại cảm thấy mình vô cùng.. vô cùng kì quặc.Cô ta nói hắn biến thái,có lẽ hắn biến thái thật rồi.Chỉ là tiếng nước đang chảy mà cũng làm cho hắn nóng như đang ngồi trên lửa..

Một lúc sau cửa phòng bật mở,cô bước ra trong bộ quần áo của hắn,tay túm lấy chiếc quần của hắn nhíu mày.

"T3,ko ngờ anh to bụng như vậy!"

Hắn mặc kệ tiếng tim hắn đang đập thình thịch,thình thịch,tiến lại gần phía cô,túm lấy cạp quần rộng thùng thình cô đang mặc,cố gắng giữ cho ánh mắt mình ko nhìn vào chiếc cặp quần màu xanh lộ ra ngoài của cô,vớ lấy chiếc thắt lưng trên ghế sofa bắt đầu luồn qua những chiếc đỉa quần.Khi luồn mấy chiếc đỉa đằng sau,anh vòng tay ra sau như ôm lấy cô,gương mặt khẽ đặt trên vai cô.Một mùi hương từ người cô tỏa ra.Mùi hương sữa tắm đàn ông anh vẫn hay dùng,quyện vào với mùi da thịt của con khủng long,tạo thành 1 mùi thơm thoang thoảng làm cho hắn phút chốc thấy như mạch máu của mình sắp nổ tung,cảm giác như mũi sắp chảy ra máu.Hắn vội vàng lùi lại,rời xa cổ của cô.

"Tự mặc đi.Tôi đi tắm." hắn vội vàng vớ mấy bộ đồ trong phòng thay đồ rồi biến thật nhanh vào phòng tắm,đóng cửa lại.

Nhi tay vẫn ôm đỉa quần,tay giữ chiếc thắt lưng,mở tròn cặp mắt nhìn theo cái dáng hớt hải của hắn.

"Lại sao đây?" cô nheo mắt lại,rồi bắt tay vào cài thắt lưng.

Người đã thay xong đồ khô ráo,cảm giác sảng khoái,lại nằm trong phòng có điều hòa dễ chịu,Nhi ngồi trên chiếc ghế sofa,ngồi trong lòng chú gấu bự,dựa vào lớp lông mềm mại,ấm ấp của của chú ta,dần dần khép hàng mi lại chìm vào giấc ngủ.

Tú dựa người vào bức tường,ngồi quị xuống,nghe trái tim mình vẫn thình thịch,thình thịch đập vô cùng khỏe khoắn trong lồng ngực.Cảm giác như đôi tai cũng trở nên nóng bừng rung lên theo mỗi nhịp tim.Hắn bước vào trước vói sen,nhìn lên thấy những giọt nước còn đọng lại long lanh trên tường,trên kính,trong đầu lại ko thể ngừng liên tưởng đến cô gái vừa từ trong này bước ra.. Hắn lại thấy nóng.Bực bội vặn vòi nước thật lạnh xối vào người.Nhưng tại sao tiếng nước như thế,hắn vẫn nghe rõ tiếng thịch thịch vang lên trong đầu..Bản thân hoàn toàn ko biết mình đang bị bệnh gì,hắn chỉ vì có 1 chuyện nhỏ nhặt như thế mà bị kích thích?Hắn có lẽ thật sự biến thái.

Sau 1 hồi chấn tĩnh lại hắn bước ra khỏi buồng tắm,việc đầu tiên là đảo đôi mắt nhìn quanh,sự yên tĩnh đến kì lạ làm cho hắn có chút lo lắng.Khủng long lại chạy lung tung rồi?Nhưng rồi đôi mắt nâu của hắn dừng lại ở ghế sofa,khủng long đang ngủ vô cùng ngon lành trong lòng con gấu bự.Hắn đột nhiên thấy mình thở ra 1 cái nhẹ nhõm,ngồi xuống bên cạnh ghế nhìn cô đang thiêm thiếp giấc nồng.Mái tóc đen mềm mại buộc cao gọn gàng,tóc mái trước mặt khẽ che đi đôi lông mày nhỏ nhắn,đôi mắt đen mọi khi giờ được khép lại bởi hàng lông mi đen nhánh,chiếc mũi thẳng nhỏ xinh xắn đang khẽ phập phồng vì hô hấp,đôi môi hồng hào khẽ mở ra để thở.Đột nhiên hắn nuốt nước bọt.Bàn tay của hắn khẽ đụng nhẹ vào tay cô lay nhẹ.

"Khủng long.. khủng long.." hắn gọi nhỏ nhưng cô ko hề nhúc nhích.Gương mặt vẫn mơ màng trong giấc ngủ.Trong lòng hắn có 1 chút tham lam,nhìn gương mặt của con khủng long lúc này giống như 1 con mèo đang nằm ngủ vô cùng ngon lành,thì đột nhiên lại muốn thử 1 chút,đôi môi hồng hào của cô.Cái cảm giác mềm mại,ươn ướt vẫn còn vương trên má hắn đột nhiên làm hắn tò mò.Phải.Chỉ là tò mò thôi.Cũng ko phải là hắn ko biết hôn con gái,kĩ thuật của hắn cũng gọi là hàng cao thủ,nhưng chỉ là tò mò 1 chút,mùi vị môi của kẻ ăn thịt thì sẽ thế nào?Có mùi thơm của son bóng,có mềm mềm hơi trơn bóng như những cô gái khác ko?Hắn muốn thử.Chỉ là tò mò,chỉ là tò mò thôi.

Hắn từ từ tiến tới gần gương mặt cô,lại ngửi thấy mùi hương sữa tắm thơm thơm tỏa ra từ người cô.Hắn khẽ dừng lại,cảm giác trong miệng của mình tràn ngập nước,hắn nuốt ực vào trong cảm giác đang trào lên,nhích thêm 1 chút rồi từ từ,chậm rãi đặt môi xuống.Cảm giác làn môi chạm vào môi cô mềm mại,nhưng hoàn toàn ko có mùi vị gì,chỉ cảm thấy mình lại trào nước miếng trong miêng,hắn đành nuốt vào trong rồi từ tốn mở khóe miệng.Lấy chiếc lưỡi của mình khẽ liếm lên làn môi của cô.Làn môi của cô ko giống những cô gái khác,ko có mùi của son môi,lại ko cảm giác trơn bóng của son bóng,chỉ là 1 vị mềm mềm,âm ấm qua từng hơi thở,ngọt ngào như viên kẹo sữa mềm mại.Đột nhiên trong đầu hắn lại nghĩ tới đôi môi cô mềm mại như vậy,ngọt như vậy,thế thì trong miệng cô có ngọt hơn ko?Đột nhiên tự giác chiếc lưỡi của hắn từ từ cố luồn vào trong khuôn miệng còn đang khép hờ của cô tham lam.Đầu lưỡi của hắn lập tức cảm thấy 1 vị ngọt như mạch nha.Trong miệng cô tràn ra khí nóng,làm cho hắn cũng thấy nóng ran người.Đầu lưỡi vừa chạm tới 1 vật gì mềm mại,âm ấm khiến hắn đỏ bừng gương mặt thì đột nhiên,hắn nghe rất khẽ,một tiếng "Ưm " phát ra từ nơi hắn đang xâm phạm.Cảm giác rõ được cả sự chuyển động của lưỡi cô.Hắn vội vàng ngay tức khắc rụt người lại,cố gắng tránh càng xa sofa càng tốt.

Nhi khẽ mở mắt dậy,sao vừa rồi cô có cảm giác như trong miệng có gì đó,vừa nóng lại vừa ướt.Lúc đó trên môi lại có cảm giác như bị cún con liếm liếm.Cảm giác mệt mỏi làm cho đầu óc cô trở nên nặng nề.Mở mắt mãi cũng ko nhận ra được mình đang ở đâu.Cảm giác mơ hồ của người thiếu ngủ,Nhi tự nghĩ,chắc chắn cảm giác lúc nãy là mơ rồi.Đến khi đôi mắt mở to,cô nhìn thấy hắn đang ngồi bẹp dưới đất gương mặt đang mở to nhìn cô.

"T3,anh làm cái gì mà ngồi dưới đất thế?" cô nhíu mày hỏi.

Tú cảm thấy tim mình sắp ngừng đập,vô cùng hoảng loạn.Cô có biết ko điều hắn vừa làm?Nếu biết thì phải làm sao?Sau khi làm xong rồi thì chính bản thân mình cũng chẳng thể lý giải nổi tại sao lại như vậy,nhưng hiện tại hắn chỉ thấy tim mình đập nhanh rất nhanh,chỉ mong rằng con khủng long này ko phát hiện gì hết.Nếu ko.. hắn ko dám tưởng tượng con khủng long sẽ làm gì..Mới nghĩ thôi hắn đã thấy mặt mình xám ngoét rồi.

Nhi nhíu mày nhìn hắn đang ngồi trên sàn,từ bao giờ cái tên bệnh hoạn này lại thích ngồi trên sàn như thế chứ?Cô khẽ ngồi dậy,cảm giác trên môi mình có vị gì đó là lạ.Cô khẽ liếm môi,sao có cảm giác âm ấm thế nhỉ,lại cảm giác hơi ướt ướt,lại có chút mùi vị lạ.Thật kì quái.

Tú nhìn thấy cô liếm môi,mắt nhíu lại hơi khó chịu.Phải làm sao?Nếu con khủng long biết.. nếu con khủng long biết.. anh chết chắc.Tú cảm thấy giống như trái tim của mình sắp nhảy ra ngoài.Đừng đập nữa.Đừng đập mạnh thế nữa.

Nhi bước ra khỏi ghế,tiến lại gần chỗ hắn đang ngồi,đôi mắt đen láy của cô chăm chú nhìn vào gương mặt của hắn.Đôi lông mày của hắn đang nhíu lại,đôi mắt nâu chỉ nhìn xuống sàn,đôi môi mím chặt,chiếc mũi phập phồng thở ko đều,yết hầu của hắn di chuyển lên xuống.Thật sự rất đáng ngờ.Cô ngồi xổm xuống bên cạnh hắn dò xét.

Hắn khẽ lùi lại một bước.Cám giác như trái tim sắp nổ tung.Phải làm sao?Phải làm sao?Phải làm sao?Đôi mắt nâu của anh ko dám nhìn thẳng,đảo lung tung 1 vòng nhà.Phải làm sao?Phải làm sao?Bất giác hắn cảm thấy cả người nóng ran,bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Đột nhiên cảm thấy như gương mặt mình mát lạnh,2 bàn tay nhỏ nhắn đang giữ chặt lấy gương mặt mình,đôi mắt đen láy lấp lánh vô cùng sáng đang nhìn thẳng vào mình.Hắn cảm thấy tim càng đập càng nhanh hơn,gương mặt đỏ nóng bừng bừng.Nhưng mà nhìn gần như vậy,gương mặt của cô thật sự rất trắng,làn da mịn màng,mỏng manh,đôi mắt đen sáng long lanh,với hàng lông mi đen láy,đôi môi.. Đôi môi.. đôi môi thật sự rất ngọt.Mềm mềm,âm ấm lại ngọt như kẹo nha..

“Lại đang nghĩ cái gì đó!” Nhi nhíu mày đôi môi bĩu lên khó chịu.

“Ko.Ko có gì!” hắn nói,lắc lắc đầu.

“Thật ko có gì?” cô lại tiếp tục chấp vấn.

“Ko có!” Tú mím chặt môi,đôi mắt nâu vẫn dính chặt vào chiếc môi của cô.Tuyệt đối,tuyệt đối có chết cũng ko nói.Nếu nói ra chắc chắn là chết chắc dưới móng vuốt của cô.

Nhi nhíu mày,nhìn chăm chú vào gương mặt của hắn.Hắn đang vô cùng hoảng loạn,vô cùng khó xử.Cô còn thấy như mồ hôi đang chảy ra ở thái dương của hắn.Trông hắn giờ thì cứ như nhân vật trong truyện tranh vô cùng tự kỷ.Nhi thở ra 1 cái.Buông gương mặt của hắn ra.

“Ko có gì thì tốt!” nói rồi cô đứng dậy đi tới giường của hắn.Kéo chăn lên chui vào giường,quay người lại chỉnh lại chiếc gối êm ái.Nhi mới quay đầu lại nhìn hắn nói “Tôi giờ đi ngủ.12 giờ trưa gọi tôi dậy.Biết chưa?”,ko kịp để hắn trả lời,cô nằm xuống giường,kéo chăn đáp và an tâm ngủ.

Tú vẫn ngồi trên đất,ngơ ngác nhìn vào con khủng long đang đắp chăn nằm ngon lành trên giường của hắn.Cảm giác tim mình vẫn đang hổn hển ko yên.Hắn đứng dậy,khẽ đưa tay lên ngực mình,cố gắng thở thật đều.Thật là hú vía.Suýt chút nữa là tiêu rồi.Đến khi trái tim bình tĩnh lại,anh tiến lại gần giường,nhìn cô gái đang vô cùng thoải mái nằm trên chiếc giường của mình.Anh khẽ mỉm cười “Đây là nhà của cô đấy à?Chưa ai ngoài tôi được nằm lên đây đâu đấy!”.Nói rồi anh ngồi xuống giường nhìn cô.Nghĩ kĩ lại trước đây cũng đã cho cô ta nằm lên giường rồi mà.Nhưng là do anh bế lên.Hôm nay thì lại là do cô tự động nằm lên.Có phải là cô quá tự tiện rồi ko?Khẽ cốc nhẹ lên trán cô 1 cái.Nhìn vào gương mặt đang ngủ ngon của cô anh lại thấy dễ chịu.

Tuy rằng hắn ko bao giờ dẫn con gái về nhà để hành sự,cũng ko thích cho ai lên giường mình nằm.Hắn sợ bẩn nhà hắn.Nhưng mà cái cô nhóc này chẳng hỏi 1 câu vẫn tự tiện chèo lên giường mà ko lo lắng tí nào.Cô có biết là ở nhà giờ chỉ có mình cô với hắn ko thế?Cái tình cảnh 1 nữ nằm trên giường thiêm thiếp ngủ thế này,rất dễ làm cho người ta phạm tội.Cô ta ko biết hay sao?Ghé sát mặt xuống tấm ga giường,nhìn vào gương mặt đang vô cùng ngoan ngoãn của cô.Thật ko tưởng tượng được,khi ngủ cô ta đúng là thiên thần,nhưng khi tỉnh lại thì.. ko khác gì quái vật.

Nhìn thật kĩ thật kĩ gương mặt nhỏ nhắn đang ở trước mặt mình.Lại nhớ tới mùi vị lúc nãy được nếm thử.Hắn đã hôn nhiều người nhưng mà chưa có ai có mùi vị ngọt như vậy.Được.Quyết định rồi.Nhất định phải tìm cách hôn lại lần nữa.

30. Chương 28

Chương hai mươi tám : Tình cảm kì quái

Con người sống ở đời phải có lòng tham.Có người nói nếu con người ko có lòng tham tự khắc con người sẽ chết.Từ xưa tới nay điều khó vượt qua nhất chính là lòng tham của chính mình,và điều dễ khiến người ta sa ngã nhất cũng chính là tham lam.”Tham thì thâm” nhưng ko tham thì người ta ko thể sống được.

Con người tuy là sinh vật cao cấp nhất trong cây tiến hóa,nhưng chính vì thế cho nên con người có đầy những suy nghĩ trái chiều,hành động vô cùng mâu thuẫn.Ví dụ như rõ ràng là nói ghét ghen tị,nhưng nếu 1 người bạn của bạn ghen tị gì đó thì chắc chắn bạn sẽ đồng tính.Con người vốn là thế.Có đôi khi họ làm những chuyện mà bản thân họ cũng ko biết được.Mà chính bản thân họ còn ko hiểu lý do,thì bằng cách thần kì nào bạn lại có thể lý giải được đây??

Sáng hôm nay Nhi lại dậy muộn,con mắt cứ lơ mơ nhảy qua bước tường mà lén lút vào trường.Quả nhiên chưa gì đã thấy hắn ngồi ở đó ôm tường đợi cô.Đôi khi cô cảm thấy hắn vô cùng rảnh rỗi,hắn có phải học sinh cuối cấp ko thế?Cô đã vội nháo nhào rồi,hắn thì cứ bình chân như vại.Đang cố gắng vắt chân lên cổ để vào lớp.Tuy mấy tiết đầu đều là những môn ko trọng tâm,nhưng càng gần hè thì lại càng phải nghiêm chỉnh.Kì thi tốt nghiệp cũng sắp tới rồi.Ko lý nào lại bỏ tiết.

“Đi đâu?” hắn kéo cô lại.

“Lên lớp.” Nhi lạnh lùng,người hướng ra phía cửa cố gắng thoát khỏi bàn tay đang túm cổ áo cô.

“Lên lớp làm gì?” hắn lại hỏi.

Nhi lông mày giật giật.Mắt trái của cô thì đang co co.Động vật đơn bào,sao anh ko hỏi anh có chân để làm gì luôn đi?Đứng ở đây còn hỏi lên lớp làm gì?

“Sao thế?Mặt khó coi vậy?” hắn mỉm cười.Tâm trạng hôm nay rất tốt.Hôm qua nhìn cô ngủ tới trưa,cảm giác tinh thần rất là thoải mái.Càng nghĩ càng thấy đúng là nên tiến thêm bước nữa mới được.Thời hạn 100 ngày cũng sắp tới rồi,giờ còn chưa khởi động thì kĩ năng của anh chắc chắn là sẽ bị giảm sút.Đã được 1 lần thì sẽ có lần thứ hai.Cái khó chỉ là lần đầu tiên thôi.Trong khi hôm qua rõ ràng đã hôn được cô rồi,vậy thì lần thứ 2 đảm bảo ko quá khó.Được 1 lần thì sẽ có lần thứ 2,có lần 2 rồi thế nào cũng ra lần thứ 3,rồi sau đấy là ko giới hạn..Phải.Chắc chắn là như thế.Từ bây giờ Trần Hiêu Nhi,em nhất định phải ngoan ngoãn hợp tác đấy.

Hắn khẽ cúi xuống,vuốt vuốt cặp lông mày đang nhíu lại của cô,khóe miệng ko khỏi mỉm cười.Khủng long,em ko biết phải ko?Hôm qua em thật sự đã rất ngoan ngoãn.Cho nên từ nay anh sẽ tử tế với em.

Nhi giờ cảm thấy ko chỉ mắt trái đang giật giật,ngay cả khóe miệng cô cũng đang co rút.Cái gương mặt mỉm cười muốn ói ấy là sao?Khắp người cô da gà nổi lên,cái con động vật đơn bào này hôm nay mắc cái chứng gì vậy?Quai hàm cô rớt cả ra ngoài,sao cô cảm thấy thật đáng sợ.Cái vẻ dịu dàng thục nữ này là sao chứ?Dù sao trong mối tình trung học,anh ta cũng là vai nam chính,có nằm trên giường thì cũng là kẻ nằm trên,nhưng mà làm thế nào đột nhiên vù 1 cái hắn ta trở nên hiền lành dễ thương,nở nụ cười đoan trang như vậy chứ?Có.. có phải hôm qua ăn nhầm gì đó nên hỏng đầu rồi ko?Dễ lắm à nha!

Tú nhìn gương mặt vô cùng khó coi của cô,trong lòng có chút ko vui.Nhưng lại nhìn tới khóe môi hồng đang há hốc của cô,lại nhớ mùi vị hôm qua hắn được nếm thử.Lòng lại tự động khởi sắc.Ko chấp nhặt với em,cục cưng khủng long,hắn nghĩ,chỉ cần em ngoan ngoãn 1 chút,mùi vị của em,cho anh nếm là được rồi.Nghĩ tới đây hắn ko khỏi mỉm cười.

“Đói rồi!” hắn mỉm cười nói.Nhìn vào khóe môi hồng của cô tủm tỉm.

“Vậy đi ăn đi.Bye!” Nhi nói tính quay lưng bước thẳng.Cô cảm giác ko ổn.Ko ổn.Cái tên tâm thần bất ổn định này,có lẽ chập mạch ở đâu rồi.Tốt nhất tránh xa 1 chút.Nhỡ chẳng may bị điện giật thì khổ.

“Này,khủng long em đứng lại.” hắn gọi lại.

“Á..” bị túm áo kéo lại,Nhi bị ngã ra sau. “Anh muốn gì đây?” cô bực bội hỏi.Mới đầu hè,trời chưa nóng lém mà hắn đã thế này,đến lúc vào hè trời nóng như đổ lửa thì hắn phải làm sao?Thật đáng thương.

“Chúng ta đi ăn sáng!” hắn vui vẻ.

“Muốn ăn thì tự đi ăn đi!” Nhi bực bội gào lên.

“Em đi với anh!” hắn vẫn vui vẻ nói.

Nhi cảm thấy,quá trầm trọng.Bệnh tình quá trầm trọng.Làm sao mà,cô chỉ ko gặp hắn 1 buổi tối mà hắn đã thành ra nông nỗi này.Y chang thần kinh nặng.Nhi bắt đầu lục lọi trong túi,lôi điện thoại ra định ấn số thì lại nhớ,máy hết tiền.Cô ngước mắt lên nhìn cái con người đang vô cùng vui vẻ trước mặt.

“Cho tôi mượn điện thoại!” cô nói.

Tú vui vẻ rút con dế của hắn ra đưa cho cô, “Em cần gọi cho ai à?” hắn vui vẻ hỏi.

Nhi khẽ nhíu mày,mở màn hình tối đen lên.Cô càng há hốc mồm hơn nữa.Trên màn hình khóa bàn phím là ảnh cô đang ngồi ngủ.Cô ngước mắt lên nhìn hắn,đôi mắt mở to,vô cùng to.Nhưng hoàn toàn chẳng có tí tẹo cu te nào,chỉ có thể nói 1 câu là vô cùng stupid.Lại quay xuống nhìn cái điện thoại.

“Cái ảnh này ở đâu ra?” cô vừa chỉ vào màn hình vừa nói.

“Anh chụp lúc em ngủ!” hắn mỉm cười thục nữ.

Giờ thì,quai hàm cô thật sự bị trẹo ra ngoài.Đôi mắt đen của cô bây giờ tràn ngập 1 màu xám,cái tên ở trước mặt cô.Đáng sợ.Quá đáng sợ.Trên đời này cô sợ nhất là bà tám,sợ thứ nhì chỉ có 1 thứ,là mấy tên bệnh tâm thần.Mà cái tên ở trước mặt cô,rõ ràng là bệnh nhân mới trốn trại Trâu Quì bỏ sót.Cô khẽ nuốt nước bọt,kìm nén cơn giận trong lòng.Mở bàn phím.Cái quai hàm vẫn còn đang bị đau vì bị sái,nay rớt hoàn toàn xuống đất.Màn hình nền.. CÁI KHỈ GÌ ĐÂY??? Là cô đang ngồi ngủ dựa vào vai hắn,hắn.. hắn.. Miệng cô thấy khô khốc.Quay con mắt đang trắng dã lên nhìn cái tên biến thái trước mặt.Ko được.Ko được rồi.Ko ổn.Ko ổn.Hoàn toàn chẳng ổn 1 tí nào.

“Điện thoại cấp cứu là số bao nhiêu?” cô hỏi hắn,tay vẫn chờ trên mặt điện thoại để ấn số.

“115.Hỏi làm gì?” hắn ngơ ngác nhìn cô,rồi lại nhíu mày hỏi vội “Em bị đau ở đâu à?”

Nhi bắt đầu ấn số trên mặt cảm ứng,rồi đưa điện thoại lên nghe lơ đễnh nói “Ko.Gọi để đưa anh về Châu Quì!”

Mặc dù,hôm qua hắn rất rất vui.Mặc dù môi của cô rất rất ngọt.Mặc dù cả đêm hôm qua hắn ngủ vô cùng ngon trên chiếc giường toàn mùi của cô.Mặc dù đêm qua hắn mơ thấy hắn có 1 nụ hôn vô cùng ngọt ngào.Mặc dù tâm trạng của hắn đang rất tốt… Nhưng… Vẫn ko thể nào đối xử tử tế với con khủng long bạo chúa này vào lúc này được.Cảm giác toàn thân bốc lửa.Khóe miệng ngọt ngào của cô lại dám nói lời này?Hắn tức giận giật lấy chiếc điện thoại,nghe đầu dây bên kia bắt đầu nhắc và alo,hắn tức giận cúp máy.Kéo xốc cổ cô lên.Đôi mắt nâu sẫm lại tức giận.Khủng long,anh đã muốn nhẹ nhàng.Là do em ép anh thôi.

“Anh kéo tôi đi đâu thế này?” Nhi bị kéo ngược từ phía sau,ko khỏi dẫy dụa.

“Đi ăn sáng.” Hắn lạnh lùng kéo cô đẩy lên trên bức tường.

“Được rồi,được rồi.Trèo là được chứ gì?” Nhi phụng phịu.Cái tên biến thái này,cuối cùng cũng trở lại bình thường.Nhưng mà,cũng ko cần thiết nổi điên với tôi.Ko nhờ tôi thì anh có thể bình thường được hả?Nhi trèo qua bức tường,nhìn 1 gã đang trèo lên,khẽ thở dài.Đúng là tên khó hiểu,lúc thế này lúc lại thế kia.Lắc đầu rồi cô nhảy xuống phía ngoài trường.Biến thái hắn có vẻ thích leo ra ngoài quá nhỉ?

Nhưng mà mặc kệ,dù sao cũng là được ăn chùa,lại ko mấy khi.Nhi đang híp mắt lại nhìn tô bún mọc đang bốc khói trước mặt.Cô rất rất thích ăn bún mọc ở hàng này,nhưng quán luôn mở sớm,đến tầm 9h sáng là dọn hàng,mà cô lại ko thể dậy từ 6 giờ mà ra ăn được,vào học rồi lại ko thể leo ra ăn,cho nên sáng nào cũng đành ăn bánh mì.Chỉ hôm nào điên tình cả đêm ko ngủ,chủ nhật dậy sớm mò ra đây ăn cho đỡ thèm.

Hắn ngồi bên cạnh nhìn gương mặt đang vui vẻ của cô.Khóe môi đang mỉm cười chứng tỏ cô rất thích ăn cái món này,dạo này hắn cảm giác rất kì lạ.Tim hay đập nhanh,nhưng hắn ko hiểu lý do.Chắc tại lâu rồi ko được phát tiết.Từ khi bắt đầu quen cô,hắn chưa được hoạt động hăng hái lần nào.Chắc vì thế cho nên bị kìm nén khiến bộ máy hoạt động có chút bất thường.Hắn gần đây bị cô hình thành cho 1 thói quen xấu.Hay lê la quán vỉa hè,ăn những món bình dân.Trước đây hắn vẫn ghê sợ mấy quán ăn vỉa hè ko hợp vệ sinh,nhưng kết quả bị cô đầu độc,cũng tại cô ko chịu đi chỗ khác.Nên hắn đành thuận theo.Dần dần lại trở thành thói quen.

Nhìn con khủng long mặt mày tươi rói,vừa cho dấm với ớt vào bát bún mọc,rồi nhanh tay gắp 1 đũa cho vào miệng,lại múc thêm 1 thìa nước uống ngon lành.Hắn chợt mím môi.

"Đổi bát!" hắn nói.Tay vừa đẩy bát bún mà hắn chưa đụng tới đến chỗ cô,tay còn lại vừa kéo cái bát của cô về phía hắn.

"Cái gì?" Nhi ngơ ngác quay sang phía hắn. "Nhưng tôi ăn rồi!" Nhi nhíu mày,anh lại lên cơn gì đây?Này trời đánh còn tránh bữa ăn nhá.Muốn cháy chập gì,thì cũng phải để tôi ăn xong rồi giải quyết,ok?

"Xem ra bát của cô ngon hơn!Đổi!" hắn vừa nói vừa kéo bát của cô đến trước mặt.

"Hả?" cô ngạc nhiên.

Nhưng còn chưa kịp để quai hàm của mình rụng xuống đất,cô đã thấy đũa và thìa trên tay mình cũng bị cướp trắng trợn.

"Tại sao lấy cả đũa với thìa của tôi?" cô hỏi.

Hắn ko nói chỉ lập tức gắp 1 đũa bún trong bát của cô cho vào miệng,vừa ngậm đũa vừa quay lên nhìn cô.

"Ăn đũa này đi,tôi chưa đụng đến đâu!" hắn nói,đưa chiếc đũa ở trước mặt mình cho cô.

Nhi nhíu mày,cái tên quái đản.Nhưng rồi cũng mặc kệ hắn.Dù sao bát của hắn cũng là bún mọc.Cũng thế thôi mà.

Tú rất vui vẻ ăn ngon lành bát bún.Đúng là chiếc đũa của cô lần bát bún của cô đều rất ngon.Kết quả hắn ta ăn sạch bách,thậm trí húp hết cả nước.

Nhi mở tròn mắt nhìn cái tên công tử lúc nào cũng ưa sạch sẽ mỗi ngày thay đến 3 bộ quần áo này.Ko phải chứ?Mọi khi ăn luôn bỏ dở,lẽ nào thực sự bát bún của cô ngon đến vậy?Ko phải múc ra từ cùng 1 nồi sao?Quái lạ.

Sau khi đã ăn no,Nhi đang nghĩ trong đầu phải vào lớp thật nhanh,nếu ko chắc chắn cô sẽ thành thịt tái trong món phở tái của Dung mama vào cuối tuần.Nhưng còn chưa để cho con khủng long có thể thực hiện hành vi đoan chính,hắn đã kéo tay cô đi vào hàng nước bên đường.

"Làm gì thế?" cô bực bội hỏi.

"Ăn no rồi,dĩ nhiên phải nghỉ ngơi uống nước rồi." hắn thản nhiên.Kéo tay cô ngồi xuống cạnh hắn.

"Ko phải anh bảo ko thích ngồi quán nước sao?" Nhi nói nho nhỏ châm chọc.Hôm nay hắn quá bất thường,nếu ko phải nói là vô cùng thần kinh.

"Nhưng giờ tôi có hứng.Có sao ko?" Hắn vui vẻ,tay vẫn nắm chặt bàn tay của cô.

"Được rồi.Uống thì uống nhưng bỏ tay ra trước đi." Cô nói.

"Có sao đâu.Tay kia vẫn cầm cốc được mà." Hắn thản nhiên.

Cô thật sự,thật sự.. thật sự muốn tống tiễn cái tên này về âm phủ.Ko cần biết là bằng cách nào.Giờ mà có thể,cô rất rất muốn bóp chết hắn.

Nhi đỡ lấy cốc nước,uống 1 hơi cho hạ hỏa.Nhưng vừa uống tới nửa cốc thì đột nhiên lại bị giật mất.

"Lại gì nữa?" cô bực bội.

"Khát vậy uống cốc đầy đi!" hắn nói vui vẻ đưa cô cốc nước còn chưa đụng tới của mình.

Nhi lườm hắn 1 cái,nhưng cũng mặc kệ rõ ràng đang cần nước dập lửa,cho nên cô chẳng ngại ngần mà cầm cốc của hắn trong tay 1 hơi tu hết sạch.Lại nhìn chủ quán đưa cốc ra vô cùng nghiêm nghị nói.

"Cho cháu cốc nữa!"

Tú chỉ nhìn cô cười,lúc này mới chậm rãi xoay chiếc cốc 1 vòng tới miệng cốc có dính 1 ít nước.Từ từ đặt môi xuống đúng dấu môi của cô uống ngon lành.Có chút mùi vị ngọt ngọt trong trà đá.

Ngồi 1 lúc cho ông con giời thỏa mãn với cái cốc trà đá còn 1 nửa trong tay,Nhi kéo mạnh tay hắn bực bội.

"Đi vào lớp."

Hắn ậm ừ rồi bị cô kéo đi.Người khác nhìn vào thì kì thực cảm thấy đôi trai gái này vô cùng hạnh phúc,nắm chặt tay nhau ko rời.Chỉ có riêng nó mới hiểu,nó thật sự.. thật sự là đang bị còng ko tháo ra được.Chỉ hận ko thể cầm dao chặt phăng bàn tay này đi.

Cuối cùng cũng được ngồi trong lớp thở phào nhẹ nhõm.Hôm nay nó đặc biệt thấy môn sử sao vô cùng ý nghĩa.Mặc dù thầy vẫn đang phun mưa phùn vô cùng nhiệt tình trên bục giảng.Nhưng nó lại vô cùng vô cùng hồi xuân.Đúng là mưa phùn nên mới lại có được cảm giác của tết.Ôi,cầu cho thời gian mãi ko chấm dứt.Mưa ơi cứ rơi.Đừng bao giờ đến giờ ra chơi nữa.

Ấy thế nhưng bao nhiêu kì vọng,bao nhiêu mơ ước,bao nhiêu ảo tượng của nó rụp 1 cái,vỡ ra trăm mảnh.Trống giờ ra chơi vừa điểm,nó đang vô cùng luyến tiếc bài giảng về hàng trăm năm trước lịch sử dân tộc,đang vô cùng say sưa hòa dòng lịch sử,hoàn toàn ko muốn về hiện tại thảm khốc thì.. Ở ngay tại cửa lớp 12A9,xuất hiện 1 bóng dáng cao cao,mái tóc mềm mại gợn sóng,tóc mái dài tỉa rối vô cùng hoàn hỏa,tóc mai nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt thanh tú đang ngẩng đầu nhìn thẳng nó mỉm cười.

Nó há hốc mồm.Lại nữa.Lại nữa rồi.Lại cái vẻ mặt đáng sợ ấy.Nó bây giờ y chang như thấy mẹ nó đang hiền dịu mỉm cười với nó,y như người ngoài hành tinh vừa xuất hiện vẫy tay chào nó "hi",y như thầy dạy sử đột nhiên 1 ngày đến lớp với bộ hàm thụt vào trong chứ ko phải tấn công ra ngoài,y như bảo vật quốc gia đột nhiên e thẹn cười duyên nói "Thầy sắp cưới vợ!",y như Dung mama đột nhiên vào lớp mà ko liếc xéo nó 1 cái rồi mới bắt đầu mở cặp lấy giáo án, y như hiệu trưởng trường nó đến trường mà ko trét 1 hộp phấn lên mặt… Cái nụ cười hiện tai của cái con động vật đơn bào này,thật đúng là có thể dọa chết người.Cũng may nó là con người khỏe mạnh,phải kẻ yếu tim chắc chắn chết rồi.

Ngọc nhìn vẻ há hốc của con bạn,rồi nhìn ra cửa phút chốc ko khỏi trầm trồ.Bình thường hotboy có tiếng là đẹp trai phong độ,nụ cười cũng lạnh lùng khiến nữ sinh phải ngưỡng mộ.Nhưng mà tất cả so với nụ cười hôm nay,thật sự chỉ là con tép trên mép con ruồi.Hiện tại anh ta đang nở 1 nụ cười vô cùng ấm áp,gương mặt đã đẹp trai lại càng sáng bừng lên,so với vẻ lạnh lùng thường ngày.Là đòn sát thủ với sức sát thương gấp trăm lần.

Nhi sợ hãi tái xanh mặt.Có ai cứu tôi với,biến thái xuất hiện rồi..Hôm nay bị kéo đi ăn sáng,tuy rằng ăn rất ngon,nhưng ở cạnh 1 người bệnh tâm thần,ko biết bị giết khi nào đâu.

"Người yêu em ra đây!" hắn vừa nói vừa cười vô cùng ấm áp.Vừa giờ ra chơi cũng chỉ là chạy thật nhanh đến chỗ cô,cũng ko nghĩ được nhiều là nhìn cái dáng vẻ chăm chỉ ngủ gật của cô lại thấy vui thế.

Chết rồi!Chết rồi!Hôm nay trời thật nóng nhé.Bảo sao,cái tên kia từ sáng tới giờ thần kinh hoàn toàn ko bình thường.Nhi ko phải là người kì thị đồng giới,nhưng mà từ 1 kẻ là nam chính,giờ lại biến thành thục nữ ngoan hiền,có đại não ko bình thường như cô cũng trở nên hoảng loạn tâm lý chứ đừng nói người có đầu óc bình thường.Chắc chắn là shock mà chết.

Nhi lặng lẽ bước ra khỏi cửa.Nhìn cái ánh mắt đó tốt nhất là ngoan ngoãn đi ra,tránh hậu họa đáng tiếc.Người điên luôn suy nghĩ ko bình thường,thế nào cũng sẽ bị thảm sát tàn nhẫn.Biết khôn tốt nhất là tránh xa 1 chút.Đáng tiếc là cô lại ko thể tránh TT_____TT

Nhìn cái tướng thất thểu của cô hắn lại khẽ mỉm cười.Khi cô miễn cưỡng đứng trước mặt hắn,hắn nhẹ nhàng cúi xuống gần mặt cô mỉm cười.Đưa 2 bàn tay lên khóe miệng cô khẽ miết miết gần khóe miệng.

Cả hành lang người qua lại đột nhiên "Ồ" lên 1 tiếng,mọi ánh mắt đều hướng về 2 người họ.Phản ứng quá lớn khiến cho những con người đang ở trong lớp cũng ló đầu ra ngoài.Bao nhiêu cặp mắt đều hướng tới 2 con người 1 nam 1 nữ đứng trước cửa lớp 12A9.

Mặc cho những lời bàn tán,mặc cho bao nhiêu ánh mắt,hắn vẫn thản nhiên cười nhẹ nhàng lấy tay lau khóe miệng cô.Dường như hoàn toàn ko nghe thấy tiếng động nào chỉ nhìn thấy gương mặt ngày càng méo xẹo của con khủng long ở trước mặt thôi.

"Làm trò gì đây?Bỏ tay xuống đi!" Nhi nghiến răng kèn kẹt nói.

"Khủng long,nước miếng em chảy nhiều như vậy,đã ngủ gục bao lâu rồi?" hắn mỉm cười hỏi lại.

Nhi há hốc mồm.Chết.Có sao?Vội vàng lấy tay lau lau khóe miệng.Nãy cùng thầy sử ngược dòng lịch sử,xuyên ko,mà ko biết là tới đâu.Hoàn toàn ko để ý mình có chảy nước miếng hay ko.

Hắn nhìn cô đang lau lau khẽ cười,rồi nắm lấy tay cô mà kéo đi mặc cho tiếng ồn ào trong hành lang càng to hơn nữa.

"Ê.. đi đâu!?" Nhi bị kéo đi luống cuống ở sau lưng hắn hét lên.

"Căng tin!" hắn vui vẻ.

"Ko phải vừa ăn bún rồi à?" Nhi hét,bụng hắn ta tuy là to hơn bụng mình,nhưng ko phải là khủng bố chứ?

"Muốn ăn nữa ko được à?" hắn tiếp lời vẫn tiếp tục bước,1 tay nắm tay cô kéo đi,1 tay nhét túi quần,miệng khẽ nở 1 nụ cười gian tà.

Đến trước cửa căng tin,hắn dừng lại.Nhi nhíu mày nhìn cái cửa căng tin giờ cao điểm,nườm nượp người qua lại.Chán chường thở ra 1 hơi quay lại hỏi hắn.

"Ăn gì?"

"Như mọi khi!" hắn vui vẻ cười,khẽ vỗ vào lưng cô 1 cái đẩy cô đi vào trận chiến.

Nhi bực bội nhưng cũng đành vác cái thân xác chui vào trận chiến.Còn tốt hơn là đứng ở cạnh hắn cho hắn nắm tay.Thật là.. cái tên đầu đất ấy,làm cho cô ko biết sao bị cả trường nhìn.Bình thường ở trường hai người vẫn đi cùng nhau,nhưng chỉ là thi thoảng có va chạm,cũng chỉ là bình thường như bạn bè.Ko có cái kiểu nắm tay dung dăng dung dẻ như hôm nay.Nghĩ tới là bùn ói,nhưng lại nghĩ tiếc bát bún mọc ban sáng.Đành phải nuốt vào.

Chen lấn 1 hồi vất vả bở hơi tai,cô 1 tay cầm nước 1 tay cầm bánh mì đi ra cửa nhưng hoàn toàn ko nhìn thấy bóng dáng hắn đâu.Cô khẽ bĩu môi.Cái tên công tử này lại chuồn đâu rồi.Đang vô cùng bực bội nghĩ,hắn ko ăn thì cô sẽ xử lý.Thì thấy điện thoại trong túi mình đang rung.Cô bàn lục túi quần lôi ra tin nhắn đọc.

"Mang đồ ăn lên lớp cho tôi" – from ox đẹp trai.

Nhi nhìn cái hàng chữ trước mặt mình,hận 1 nỗi ko thể nào lập tức treo cái tên vừa lướt nhanh phím điện thoại mà nhắn tin.Cái tên khốn đó,càng ngày nhắn tin càng giỏi cứ chí trách bấm máy,mặc cho cô muốn điên đầu vì nghe nhạc chuông tin nhắn.Bình thường cô là người não trái phát triển hơn não phải,nay nhờ hắn mỗi ngày mài công tu dưỡng,cứ nghe nhạc chuông suốt giờ lại cảm giác khuynh hướng não phải lớn hơn não trái.Tất cả là tại cái tên chết tiệt kia.Thật muốn đập,muốn đập.Nhi vô cùng bực bội bước từng bước nặng nề y chang con Gozila đang nổi điên quất đuôi.Lại thấy mọi người đang chỉ trỏ bộ dạng của mình,cô liền bực tức làm họ phải tản ra.Đừng có chọc giận đại tỉ này nha.

Cô bực bội bước từng bước bực bội trên cầu thang,mặc cho những ánh mắt vô cùng tò mò.Nhưng thật là kì lạ,đúng là lũ người dễ hơi.Tại sao đột nhiên ai cũng nhìn cô.Còn có mấy thằng điên cứ huýt sáo inh ỏi.Các cậu là cảnh sát giao thông à?Sao cứ thích thổi còi thế?Đúng là bực mình mà.Nhi tiếp tục bước tới cuối hành lang để đi tới lớp 12A14,nhưng thật kì lạ càng đi thì lại càng thấy mọi tâm điểm đều đặt lên người mình.Cái lũ quỉ này nhìn cái gì mà nhìn.Cô hùng hổ quay đầu lại,giơ ra gương mặt của quỉ dạ xoa,lúc đó mấy cô cậu mới tránh ra.Nhưng lại vây thêm 1 đám mới.Cái lũ tọc mạch cứ nhìn cô gì chứ.Thậm trí còn có mấy em xinh tươi vừa đi qua cô vừa liếc mắt,che miệng cười.Chẳng nhẽ cô có mỹ lực cưa đổ con gái thế?Dù từ trước tới nay cô rất có duyên với con gái,nhưng cũng ko tới mức này,thật ra là sao?

"Con ranh.."

Một tiếng gọi quen thuộc làm cô quay người lại,ở cửa lớp 12A9,Ngọc đang đứng ở cửa cười vô cùng nham hiểm.Cái gì đây?Gương mặt này..

"Ngọt ngào quá đấy!" Ngọc đang vừa đứng ở cửa vừa che miệng cười gian xảo giống như bao người khác.

Nhi miệng há hốc đơ lại.Đại não cố gắng vận dụng mọi kiến thức tìm hiểu xem cái vấn đề này rốt cuộc là có ý nghĩa sâu xa gì?Kết quả làm việc tổng hợp của đại não chính là .. "ko hiểu".

Ngọc nhìn mặt con bạn thân hoàn toàn ko nắm bắt được vấn đề,nó liền 1 tay che miệng cười,1 tay chỉ chỉ về phía con bạn thân.

Nhi nhíu lại đôi mắt đen,nhìn Ngọc ngơ ngác.Rồi quay người lại nhìn.Con bạn thân vẫn đang chỉ.Nó tự hỏi,chỉ cái gì?Lúc này Ngọc khẽ thở dài,ngước mặt lên trời làm vẻ bó tay chấm.Rồi khẽ quay người chỉ chỉ vào lưng của nó để diễn tả.

Nhi mắt mở to.Giờ còn ko hiểu chắc chắn cô ko có não.Nhi cảm thấy cả người cứng lại.Rốt cuộc là kẻ nào chơi trò ấu trĩ này.Bàn tay run run lên vì tức giận,cô ko quay người lại đứng yên tại chỗ,hai chân đứng vô cùng vững,gương mặt cúi xuống để giấu đi con mặt đang vô cùng tức giận,thò tay ra đằng sau lưng,cảm giác được 1 cái gì đó phất phơ cộm cộm sau lưng.Cô mạnh tay giật 1 cái.

Lạnh lùng đưa cái vật được dán vào lưng mình ra trước mặt,con ngươi đang bốc hỏa của cô phút chốc nổ tung,một màn khói tung trời tràn lan ko khí.Bờ vai gầy của cô run lên,bàn tay đang cầm bánh mì với nước nắm chặt tới độ chiếc bánh mì nát bép bể ra làm 2,túi nước tràn lênh láng ra sàn nhà.

Trước mặt cô.. trên mảnh giấy là 1 dòng chữ vô cùng rõ ràng..

EM YÊU ANH,

HOÀNG TUẤN TÚ

Tên khốn.Tên dâm tiện.Tên gian phu.Tên não phẳng.Đồ bệnh hoạn.Thằng biến thái.. Hắn ta xem AV thì thôi đi,hắn đọc tiểu thuyết tình cảm thì mặc xác hắn.Hắn sở thích biến thái cô cũng ko cần biết.Nhưng mà.. Nhưng mà.. Nhưng mà .. cái tên khốn biến thái ấy dám đem sở thích biến thái của hắn để tự sướng trên người cô.TÊN KHỐN KIẾP!

Bực bội vứt toàn bộ nước và bánh mì trong tay,Nhi lao người trong hành lang,phi thẳng 1 mạch tới lớp 12A14.Lần này ko cần biết là đuổi học hay ko.Ko cần biết là có bị quốc bảo đến sử tội hay ko,nhưng thế này thì quá lắm rồi.Cái tên đó dám đem thân thể cô ra để phục vụ cho sở thích bệnh hoạn của hắn.Cô bực bội,ko ngần ngại.. đạp tung cánh cửa sau của lớp 12A14.

"HOÀNG TUẤN TÚ!!"

Hắn lạnh băng ngồi ở băng ghế cuối,liếc mắt lên nhìn cô,gương mặt khẽ nở nụ cười.Hắn biết thế nào khi cô phát hiện ra cô cũng sẽ vô cùng tức giận mà xông tới tìm hắn.Khủng long,em lại thành Gozila rồi.

"Chuyện gì?" hắn thản nhiên vờ như ko có việc gì đứng dậy đi về phía cô.

"Tên khốn,anh viết cái gì thế hả?" Cô bực bội gầm lên,đưa tờ giấy đã bị cô vò nhàu nhĩ trong tay lên trước mặt hắn.

Hắn nhìn tờ giấy,trong đầu vô cùng thỏa mãn.Nhưng vẫn làm ra bộ mặt vô cùng ngạc nhiên nhìn cô,rồi tiếp theo nở 1 nụ cười vô cùng vui mừng.

"Khủng long,thì ra em yêu anh nhiều như vậy!"

"HẢ?"

Trong khi não bộ của cô còn đang rớt quai hàm giống chủ nhân của nó ở trong hộp sọ,thì hắn thản nhiên ôm lấy cổ của cô,người hơi cúi xuống ghé mặt lại rất gần mặt cô,khóe môi nhếch lên vô cùng tà ác.

"Anh vô cùng thích cách bày tỏ này đấy!"

"CÁI GIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII???" hộc máu.Hộc máu rồi.Máu chảy xối xả.Máu tuôn ròng ròng.Máu chảy như sông,như suối.Cái tên khốn này đang nói cái gì..Ôi.. cô chết mất.Chết mất!

Và rồi.. và rồi.. gương mặt của tươi cười của hắn càng ngày càng tiến gần.Càng ngày càng gần.. càng ngày càng gần..

"Chuyện gì?Chuyện gì ồn ào?Ai làm vỡ kính cửa tung tóe thế này?"

Khi hắn sắp đạt được mục đích chỉ còn cách môi của cô 6 centimet,một giọng nam trung niên vang lên từ phía hành lang,kèm theo tiếng bước chân,và hiện tại toàn bộ khán giả xem màn nồng ấm mặt đang chuyển

dần sang xem hài kịch.Mặt họ vừa ngạc nhiên vì giọng quát vô cùng khí thế vừa vang lên,lại lập tức chuyển sang chế độ háo hức,chờ đợi màn kịch hay.

Tú tức giận khẽ cắn môi,chỉ một chút nữa thôi là có thể danh chính ngôn thuận mà hôn rồi.Kẻ nào mà dỗi hơi phá đám thế.

Nhi trong đầu bây giờ hoàn toàn bực bội,nhưng lại bị tiếng hét kia làm cho có chút giật mình.Tiêu.Cái giọng yêu thương trìu mến này,thế nào cũng là..

Bảo vật quốc gia đứng trong hành lang như trời trồng,nhìn cậu bé vàng đang đặt hai tay qua cổ Trần Hiểu Nhi,đôi mắt vô cùng sắc đang nhìn về phía ông.Ko ổn.Ko ổn.Sao lại có cảm giác lạnh lạnh thế nhỉ?

Nhi bực bội đẩy mạnh hắn ra.Cái tên này,số anh may mắn đấy.Nếu bảo vật quốc gia ko đến chắc chắn tôi ko chỉ cho gương mặt của anh biến dạng đến độ bố mẹ anh ko nhận ra,còn khuyến mại chuyển giới luôn hộ anh.Tên khốn.

Sau khi liếc hắn 1 cái vô cùng thù hận xong,cô mới quay đầu lại,đối diện với bảo vật cần được bảo tồn.

"Thưa thầy,là em làm vỡ kính!" nói vô cùng dõng dạc,đôi mắt đen của cô nhìn thẳng vào chiếc kính gọng vàng của bảo vật quốc gia.Dám làm dám chịu,đây mới là trượng phu.

"Trần Hiểu Nhi,lại là em.Em lên văn phòng với tôi ngay!" quốc bảo tức giận nói.

Nhi nắm chặt tay,lên thì lên.Đuổi thì đuổi.Nhưng tuyệt đối ko hối hận.Chỉ hận thầy tới nhanh quá.Nếu cấp cứu với chữa cháy nước ta được 1 phần thần tốc như thầy,thì thật tốt.

Nhưng cô còn chưa cất được nửa bước chân,đột nhiên có 1 cánh tay vươn ra ôm ngang vai cô giữ lại.Tất cả học sinh đứng ở gần lớp 12A14,cả trong lớp lẫn ngoài lớp,nhất loạt đều há hốc miệng,mắt mở to như đèn pha.

"Thưa thầy,em cũng có phần làm vỡ kính!" hắn vô cùng chậm rãi nói,đôi mắt lạnh băng cương nghị nhìn thẳng hướng ông thầy đang vô cùng kinh ngạc.Cánh tay rắn chắc đang đặt ngang vai của cô giữ chặt lại vào lòng.

Nhi méo mồm khinh khỉnh,ngước lên nhìn gương mặt của hắn với ánh mắt vô cùng bực bội.Hắn thấy cô đang nhìn,liền khẽ ngước xuống mỉm cười vô cùng hiền hòa.Nhi cảm thấy dạ dày khó chịu.Ko được.Bún mọc.Phải cố nhịn.Bát bún của ta..

Bảo vật quốc gia giờ đang vô cùng khó xử,mồ hôi toát ra ở thái dương,cổ họng ông khô ran,ngay cả cái bụng bia cũng đang biểu tình.Gương mặt bỗng nhiên trơn toàn mồ hôi dầu,làm chiếc kính gọng vàng khẽ trượt trên cái sống mũi vô cùng to của ông,ông vội lấy tay đẩy lại kính,nhưng đẩy xong lại vội vàng thu tay xuống,nuốt nước bọt khan 1 cái,bàn tay giờ cũng ướt mồ hôi.Trong lòng tự hỏi.. phải làm sao?

"Em chấp nhận chịu phạt ạ!" hắn vô cùng tự tin mỉm cười.

Bảo vật quốc gia nhìn hắn vô cùng nghi ngờ,việc này là sao?Tại sao lại muốn chịu phạt?Cái.. cái này..Bảo vật quốc gia nhất thời ko biết nói gì.Phạt hay ko phạt?Lần đầu tiên ông cảm thấy toát mồ hôi.Nên làm gì?

Ánh mắt sắc lẻm của Tú nhìn lên,cái này người ta gọi là há miệng mắc quai đây mà.Thầy nên trách sao giá vàng lại lên cao thế.Chứ đừng trách em.Đã bỏ vốn đầu tư ko lý nào lại nhận lỗ.Hắn mỉm cười.

"Bọn em chấp nhận chịu phạt!"

Hiện tại đứng cạnh cái tên vừa nói vô cùng hùng dũng ban nãy là 1 gương mặt vẫn còn đơ ra.Não của cô hôm nay gặp xung trấn quá mạnh,công cuộc kiến thiết tái tạo lại còn đang diễn ra,cho nên hiện tại cô chưa thể thích nghi với cái hoàn cảnh ở trước mặt.Đến khi bộ máy chủ tạm thời có thể chắp vá sử dụng lại rồi,thì cô mới thấy mình đang ở sân sau,trên tay cầm 1 cái ống nước,đang đứng như trời trồng.

Cô bực bội quay sang bên nhìn 1 gã đang ngồi dưới bóng cây nghịch điện thoại.Bực bội cô xối nước vào hướng gốc cây.

"Làm gì vậy?" hắn quay lên hỏi.

Cô nhíu đôi mắt đen lại nhìn hắn chân chân, "Anh nói bọn em chấp nhận chịu phạt phải ko?"

“Phải!” hắn tắt điện thoại,khẽ mỉm cười đứng lên.

“Vậy còn ko mau ra đây làm việc!” cô bực bội đưa vòi nước ra hướng hắn.

Hắn nhìn cô khẽ cười.Tiến lại gần cầm chiếc vòi nước trong tay cô “Rõ,thưa bà xã!”

BÙM…

Lại nữa.Lại nữa rồi.Vừa mới kiến thiết lại được mạng lưới điện.Máy còn chưa chạy được nhiều.Thì đã bị hắn ta 1 phút tiêu hủy.Cái gì?Bà xã?Cái tên này hôm nay ăn nhầm cái giống gì thế?Nhi cảm giác mặt cô nóng bừng vì khó chịu,rất rất rất muốn ói mà ko tài nào ói được.Cô quyết định bỏ hắn lại,cô đi ra gốc cây ngồi.

Tú nhìn theo cô mặt mũi đỏ bừng bỏ đi,trong lòng len lỏi 1 chút hạnh phúc,lại càng háo hức nhìn xem cái tướng rút lui của con khủng long.Được đà thì phải làm tới,cái này ko thể trách ai được.

“Á!” Nhi giật mình quay người lại,nhìn ống quần mình đang ướt sũng. “Anh làm cái trò gì thế?”

Hắn khẽ huýt sáo,mặt nhìn ra nơi khác vờ như ko có chuyện gì.Nhi bực bội nhìn cái tên não phẳng yếu sinh lý lại vô cùng bệnh hoạn này,cô tức tối bước đi.Nhưng còn chưa cất chân đi được thì hắn lại tiếp tục phun nước.Cô quay lại,gương mặt đỏ gay lên vì bực tức.Tên khốn kiếp kia.

Nhi ko suy nghĩ lao về phía hắn,giật lại vòi nước xối thẳng vào người hắn.Nhưng Tú quyết ko nhường nhịn.Bèn túm lấy bàn tay cô,kéo cô lại gần,xoay người 1 cái,ôm chặt 2 tay cô từ phía sau.Phút chốc bị kéo vào lòng hắn,Nhi bực bội giẫy dụa,thế này thì chơi trò đánh boom cảm tử cũng được.Ta ko vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Tú tự cho rằng giữ chặt 2 tay cô từ phía sau chắc chắn cô sẽ ko thể làm gì,nhưng xem ra là quá xem thường khủng long bạo chúa.Cô ta ko chỉ hung hăng,còn vô cùng.. vô cùng liều mạng. Cô ta ngang nhiên,cầm vòi nước quay ngược lại phía hắn.Thản nhiên mà xối kể cả có là vào người cô hay ko?

“Này.. này..” theo phản xạ hắn gào lên.

“Sao hả?Để coi anh làm được gì?” cô háo thắng nói đôi môi hồng mỉm cười để lộ ra chiếc răng khểnh tinh nghịch,đôi mắt cô sáng rạng ngời.Cái tên thần kinh này,phải xối nước cho anh tỉnh ra mới được.

“Em mau dừng lại,khủng long.. dừng lại ngay.” Hắn luống cuống nheo mắt lại,tia nước cứ tiếp tục xối xả qua vai cô hướng tới người hắn.

“Ko!Phải làm cho anh tỉnh ra!” Nhi vẫn đắc ý tiếp tục,mặc cho áo cô đã ướt sũng rồi,nhưng cô mặc kệ.

“Dừng lại.Anh ướt hết rồi!” hắn nói,tay cố giữ chặt cái ống nước kéo khỏi tay cô.

Nhưng nào có được.Bàn tay nhỏ bé của cô,lại có thêm nước cứ trơn tuồn tuột trong tay hắn,cô vẫn cứ đắc ý mà xối cho hắn 1 trận.Nhân lúc tay hắn trượt ra khỏi tay mình,cô nhanh người né ra khỏi lòng anh.Giờ thì ko cần dùng chiêu hy sinh nữa,cô trực tiếp xối thẳng nước vào người anh.

“Á.. dừng lại..” hắn bối rối lấy tay cố che tia nước đang chĩa thẳng vào người hắn. “Em có mau dừng lại ko,khủng long?”

Nhi đắc ý lè lưỡi “Còn lâu!” vừa xối vào người hắn vừa cười.

“Em có dừng lại ko?” hắn vẫn che chắn chiếc vòi nước,vừa nheo mắt cố nhìn cô.

“Nếu anh đang ngủ thì mới có thể!” cô thản nhiên nói.

“Em đừng hối hận đấy!” hắn nhìn cô sắc lẻm,bàn chân bắt đầu bất chấp mà bước về phía cô.Lúc đầu là từng bước,từng bước chậm rãi vững vàng,sau đó là thì mỗi bước chân mỗi lúc 1 nhanh,mỗi lúc 1 vội vàng hơn.Giống như con báo đang lao vào trận chiến săn mồi.

Nhi ban đầu còn vô cùng tự đắc về chiến thắng của mình,nhưng đột nhiên thấy hắn thay đổi,ánh mắt thay đổi,trong động tác lại có chút uy hiếp,cô lùi lại 1 bước.

“Đừng có qua đây!” cô nói như ra lệnh.

Nhưng vẫn lạnh băng mặc cho dòng nước xối thẳng vào mình,Tú vẫn tiến từng bước mạnh bạo ko hề lùi bước.Tiến lại tiến.

Nhi bắt đầu cảm giác ko ổn,cô đột nhiên bắt đầu bỏ chạy.Và rất nhanh cái kẻ đang lao tới cũng chạy đuổi theo.

"Anh chạy theo làm gì?" cô bực bội vừa chạy vừa nhìn lại.

"Anh đã bảo em sẽ phải hối hận rồi mà!" hắn vừa chạy theo vừa nói.

Nhi nhanh chóng chạy đi,chạy hình zic zắc,chạy vòng cung,ở mỗi khi hắn gần như bắt được cô,cô lại quẹo gấp hoặc đột ngột chuyển hướng làm cho Tú cứ gần với tới lại phanh gấp lại.Càng ko bắt được,hắn càng muốn bắt.Khủng long cứng đầu,nhất định phải cho 1 bài học.

Thế nên nhanh như cắt hắn tăng thêm tốc độ,hướng bàn tay cô nắm chặt kéo lại đằng sau.Nhi bị bất ngờ kéo lại,cảm giác cổ tay như rời ra,theo đà quán tính lao thẳng lưng vào ngực của hắn,hắn nhanh chóng dùng bàn tay kia quàng qua cổ của cô.

"Giờ còn chạy được ko?" hắn khẽ khẽ nói bên tai cô giọng vừa nhẹ nhàng vừa đe dọa.

"Buông!Buông tay ra!" cô bực bội tức giận,cố kéo tay hắn ra.Cái tên khốn này,ngon thì đứng ra trước mặt tôi này,chắc chắn anh chết chắc.Cô bực bội vì tay đánh ko tới hắn ở sau lưng mình,cuối cùng đành dùng hạ sách.Há đôi môi mềm mại của mình,cô nhằm thẳng cánh tay đang quàng qua vai mình mà cắn thật mạnh.

"Á!" .. cắn.. cắn.. bị cắn rồi!Hắn ngơ ngẩn nhìn cô.Cảm giác được bờ môi mềm của cô đang chạm vào cánh tay của mình.Nóng.Tại sao nóng quá?Chết tiệt.Khủng long lại dám cắn người?

Nhi đang chờ đợi,bản thân đang chờ đợi.Nhưng bàn tay hắn ko hề buông lỏng ra,mà thậm chí còn siết chặt thêm chặt.Cô cảm giác sau lưng áo ướt sũng của mình,1 thân nhiệt nóng như đang bị lửa đốt.Hắn ta.. ko phải chứ?Tại sao ko bỏ ra?Rõ là tên biến thái mà.Người nóng như vậy.. chẳng nhẽ.. chẳng nhẽ.. Ko phải chứ?Hắn ko chỉ bị kích thích vì lời nói,thậm trí còn thích bị bạo hành sao?Ông trời,ko phải hại người vậy chứ?Sao lại để tôi phải rơi vào cái tên biến thái này???

Càng nghĩ Nhi càng thấy mặt mình xám xịt.Biến thái đại nhân,làm ơn buông tha tôi đi.Cô thu ngay hàm răng lại.Cố gắng dùng đôi tay gỡ bàn tay anh ra.

"Buông ra!" cô cự nự.

"Ko!" hắn đáp,cảm giác được chiếc lưng ướt át đang cọ sát ko ngừng trước ngực mình,cảm giác nóng lại càng nóng hơn.

"Đứng yên xem nào!" hắn lạnh lùng ra lệnh.Khủng long ngu ngốc,cô càng ngọ nguậy thì tôi lại càng ko muốn buông ra.

"Ko!Buông ra!" cô tiếp tục vặn vẹo người.

Hai con người 1 người đang vô cùng kìm chế,1 người đang dùng mọi cách để thoát ra còn đang tranh cãi vô cùng sôi nổi thì đột nhiên có âm thanh làm cho họ dừng lại.Một đám học sinh đang đứng ở chiếu nghỉ trước cửa cửa sân sau,họ vừa đi vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ.Đột nhiên 1 cậu học sinh nhìn lên,mặt cậu ta ngơ ngác,rồi cậu ta liền chỉ trỏ cho mấy người bạn của mình.Cuối cùng cả đám học sinh đều ngẩng đầu,ưỡn ngực,nhìn thẳng vào sân sau vô cùng hưng phấn và thích thú,y chang như người mù được nhìn thấy ánh sáng đầu tiên,như điện về miền núi,như con trai lần đầu tiên đụng vào văn hóa người lớn.

Nhi nuốt nước bọt cái ực.Cô biết các cậu con trai mới nhớn này đang nhìn thấy gì mà hưng phấn như vậy.Bởi vì vị trí mà cô và hắn đang đứng giằng co,chính là ở ngay gần chiếc cổng của sân sau,cũng là chính là vị trí mà toàn bộ những gương mặt rạng ngời kia đang hướng tới. Nhi cảm giác như não bộ mình đang bị gắn mã vạch..Đến đại não cũng ko biết phải làm gì hơn ngoài há hốc miệng,nhắm tịt mắt.

Tú cũng ngước nhìn lại,thấy mấy cậu con trai đang nhìn chằm chằm họ.Gương mặt hắn lạnh băng nhìn mấy cậu ko chớp mắt,bàn tay đang nắm tay cô đột nhiên buông tay cô ra,vòng qua người ôm trước ngực cô 1 vòng lớn.

Nhi bực bội liếc mắt nhìn hắn "Giờ buông ra được chưa?" khẽ gầm giọng.

Tú mím chặt môi.Hôm nay ko rõ là ngày gì,bước chân nào ra khỏi nhà mà xui thế ko biết.Ngày gì mà toàn bị phá đám.Lần sau nhất định phải tìm nơi vắng người.Bực bội hắn lườm mấy cậu con trai 1 cái làm họ chỉ có thể im lặng mà nhìn.

"Nếu em ngoan ngoãn,thì anh sẽ buông em ra!" Tú nói rất khẽ bên tai cô.Vừa nói dứt lời liền dùng hai tay quay người cô đúng 180 độ,để cô đôi mặt với hắn.

Nhi mở to đôi mắt đen nhìn hắn, "Giờ buông ra được chưa?" chiếc môi hơi bĩu ra khó chịu.

Tú cảm thấy khó chịu,nghiến răng 1 cái bực bội,rồi nhanh tay cởi chiếc áo sơ mi của mình đang mặc.

"Này,biến thái.Làm gì đó!" Nhi nhìn hắn hoảng loạn,miệng gào to,chân ko tự giác lùi lại.Cái tên biến thái toàn tập này,còn muốn làm gì.

Hắn giữ tay cô lại,choàng chiếc áo sơ mi còn đang ướt của mình lên người cô.Cúi xuống cài từng chiếc nút.

"Anh đang làm trò gì thế?" Nhi ngơ ngác nhìn hắn.

"Anh đã từng nói là ko được mặc đồ lót sẫm màu rồi mà!" hắn ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

Nhi giật mình,lùi lại nhìn hắn.Biến thái.Biến thái.Đúng là tên biến thái đồ lót.Nhưng mà..

"Hôm nay tôi mặc màu vàng đâu có phải sẫm màu." Cô bực bội nói lại.

Hắn nắm chặt nắm đấm lại.KHủng long,có cần phải gào lên cho hết thảy mọi người đều biết ko?Đồ đã ướt đến dính hết vào người rồi,còn muốn công khai hôm nay cô mặc màu gì luôn hả.Bực bội,anh khẽ thở mạnh ra,lắc đầu.Lúc này cặp mắt mới rời khỏi cô nhìn qua cổng,thấy cả đám học sinh ngày càng đông đang đứng ở cửa,cả con trai cả con gái đều đang há miệng nhìn.

Hắn thở ra thêm lần nữa.Lại thêm 1 đống tò mò.Khốn thật.Vừa nghĩ tới đây hắn liền nắm lấy bàn tay của khủng long,kéo đi.

"Ê.. đi đâu!" Nhi đột nhiên bị kéo theo,mất đà mà đi theo hắn.Hắn cứ bước chân ko thèm quay đầu nhìn lại 1 lần,cũng ko nói gì.Đám học sinh đứng trước cổng nhìn hắn đi tới thì tự động dạt ra cho hắn đi qua,đám con gái nhìn vào thân trên ko mặc áo vẫn còn đang ướt của hắn,mái tóc mềm mại còn đang nhỏ nước,bất giác mặt ai cũng nóng lên,đưa tay che miệng.Hắn mọi ngày là lãng tử lạnh băng,nhưng giờ lại như 1 người vô cùng hấp dẫn.Nhìn thấy cảnh nhạy cảm này,các cô gái ko khỏi xuýt xoa,ai mà lại có thể ko tim đập.

Nhi đi đằng sau nhìn những con cừu non bị dụ dỗ,đang há mồm trợn mắt,mặt lại đỏ bừng khẽ bĩu môi.Ko phải chứ?Mới có thấy cái thân hình kém tiêu chuẩn này mà đã đỏ bừng mặt rồi,vậy thấy mấy anh 6 múi ngực 90 thì ko biết có ngất xỉu hay ko?Thật đúng là con gái nhà lành.Haizz cái tên ko có ngực,chỉ mạnh bề dài chứ ko mạnh chiều ngang này,có gì mà phải há hốc chứ?Mấy anh diễn viên phim G còn đẹp hơn nhiều.

Trong 1 căn phòng sang trọng,phía trong phòng tắm phát ra tiếng nước chảy khe khẽ,một cậu trai trẻ đang rũ mình trong vòi sen xối xả.Trong phòng ngoài,Nhi đang ngồi vắt vẻo ko biết làm gì,cô liền lục chiếc tủ đĩa để dưới chiếc tivi.Đột nhiên cửa phòng bật mở,Tú bước ra với mái tóc còn đang ướt,trên cổ khoác 1 chiếc khăn bông,anh vừa lau tóc vừa nhìn về phía chiếc lưng của cô rồi cười.Khủng long lại đang làm gì thế?

Anh tiến lại gần con khủng long,tò mò xem cô đang làm gì.Đột nhiên nghe tiếng chân Nhi quay lại,trên tay vẫn đang cầm 1 chiếc đĩa.

"Bao lâu rồi anh ko cập nhật đĩa mới thế?" cô ngước lên nhìn hắn hỏi.

Hắn dừng bước,cảm thấy mặt mình tái ngoét.Chúa ơi!Cô ta.. cô ta đang lôi toàn bộ kho lưu trữ của anh ra bày la liệt dưới đất.Bên này 1 cái thân nữ mặc váy đã cởi đến hở toàn bộ cơ thể từ phần eo hất lên,bên kia là 1 cái bìa đĩa 1 gã con trai đang khoe thân hình vạn vỡ ở bên cạnh là 1 cô gái hoàn toàn ko mặc gì đang hôn nhẹ lên tai hắn,bên này lại 1 cảnh vô cùng hấp dẫn 1 chàng trai đang cúi xuống hôn ngực 1 cô gái vô cùng mê man còn cô gái thì khẽ nhếch mắt lên vô cùng gợi cảm,bờ môi hồng đậm như cánh hồng nhung đầy độc…Hắn vội vàng lao tới,đặt chiếc đĩa cô đang cầm trên tay xuống đất,nhoài người ra che toàn bộ bộ sưu tập.

“Cô.. làm sao tìm được?!” hắn vội vàng hỏi.

“Xấu hổ gì chứ!Anh giấu cẩn thận lại còn chắn trước 1 tấm nhựa đen thế khác nào bảo văn hóa phẩm đồi trụy ở đây!Ko tìm được mới là lạ!” cô thản nhiên nói.

“Cô định làm gì?” hắn bối rối nói.

“Dĩ nhiên định xem.” Cô thản nhiên đáp.Ở đây chán muốn chết.Ko kiếm việc gì làm thì biết làm gì.

“Ko định về nhà à?” hắn hỏi.Bình thường trưa cô luôn về nhà.

“Đừng nhắc nữa!” Nhi chán nản ngồi ra ghế,ôm lấy teddy 1 cái,đôi môi hồng hơi bĩu ra.tại sao ư?Dĩ nhiên là tại cái cặp đôi hoàn hảo ở trong bệnh viện kia.Vốn là định vào viện để đưa cơm trưa,ai dè còn chưa kịp hành động,đại ca mẹ đã nhanh tay nhắn tin “Hôm nay đừng vào!”.Lý do?Vô cùng đơn giản,dù là nằm viện,dù là thân thể mang nhiều thương tích nhưng trái tim của mẹ cô,tuyệt đối là vô cùng khỏe.Thậm trí nó còn vô cùng vô cùng lãng mạn,khi hiện tại bà đang cùng người yêu kỉ niệm 6 năm yêu nhau trong .. bệnh viện.Thể hiện tình cảm bằng hành động trên .. giường bệnh.

Nghĩ tới đây Nhi ko khỏi thở dài.Phụ nữ thời kì tiền mãn kinh thật đáng sợ.Cho nên kết quả là cô lang thang chẳng biết làm gì.Về nhà 1 mình lại như ko nỡ.Kết quả cuối cùng đành ở nhà hắn chơi.

“Sao thế?” hắn nhìn cô hỏi.

“Hôm nay ko cần về nhà!” cô chán chường đáp.Trong đầu đang miên man gào thét chỉ 1 từ duy nhất “Chán!”.

“Vậy để tôi thay đồ chúng ta đi ăn cơm.Đến chiều áo của cô khô là vừa.” hắn nói,tiến về phía phòng thay đồ.

Đột nhiên mắt cô sáng lên.Phải rồi.Ăn cơm.

“Này biến thái!” cô gọi rất to.

“Chuyện gì?” hắn theo phản xạ quay người lại hỏi.

“Chúng ta đi siêu thị đi!” cô nói.

“Hả?” hắn nhíu mày nhìn cô vẫn đang vùi người trong lòng teddy.

“Mau thay đồ đi rồi đi!” cô hối thúc,đôi mắt sáng ngời lên.Đi siêu thị.Cô rất thích đi siêu thị.Cái cảm giác được đi siêu thị với mẹ,cùng nhau mua đồ,có khi chỉ dạo chơi thôi vậy cũng đủ vui rồi.

Hắn ngơ ngẩn nhìn cô.Ko hiểu cô muốn cái gì.Thấy vẻ chần trừ của hắn,cô rời khỏi ghế tiến tới đẩy vai hắn.

“Mau đi thay đồ đi.Mau đi!” cô thúc giục.

“Được rồi.Được rồi!” hắn vừa quay lại nhìn cô đang đẩy mình đi,vừa quay lại nhìn cô.Gương mặt xinh xắn đang vô cùng háo hức.Đành yên lặng mà vào trong phòng thay đồ.

12h hơn buổi trưa,siêu thị Fivimart chẳng có mấy ai ghé qua.Giữa cái nóng đầu hè gay gắt,trong siêu thị lại vô cùng mát mẻ.Nhi vô cùng vui vẻ bước qua cổng siêu thị.Tú chỉ im lặng đi theo sau,nhìn gương mặt háo hức của cô hắn khẽ mỉm cười.

“Trong tủ lạnh có những gì?” cô đột nhiên xoay người lại đôi mắt đen láy nhìn thẳng hắn.

Trong phút chốc nhất thời bản thân hắn hoàn toàn chẳng biết trả lời sao.Phải mất đến 30 giây định thần hắn mới thốt ra “Chẳng có gì cả!”

Nhi nghiêng đầu suy nghĩ.Giá tủ lạnh nhà anh,cũng luôn luôn đầy ắp như cái bộ sưu tập của anh có phải tốt ko.Cô khẽ lắc đầu,quay người lại cô bước nhanh vào cổng.Hắn vội vàng đuổi theo.Nhi tiến tới chỗ lấy xe đẩy,hắn cũng vội vã theo sau.Hắn chẳng bao giờ có hứng thú với siêu thị,cũng ko có vào siêu thị làm gì.Hắn là công tử bột đi chợ mấy việc này ko phải của hắn nhưng đề nghị cô đưa ra,hắn lại ko cách nào từ chối.

Thấy hắn còn đứng như phồng nhìn,cô nhíu mày kéo tay hắn lại,đặt tay hắn lên thành chiếc xe đẩy.

"Này,biến thái,anh định đứng đó tới khi nào!" cô hỏi.

"Vậy tôi phải làm gì?" hắn nhíu mày.

"Đẩy xe đi!" cô nói miệng tươi cười.

Hắn nhíu mày,ko phải vì khó chịu chỉ đơn giản là kì lạ nhìn cô.Từ lúc bước vào đây nhìn cô vui vẻ như đứa bé gái 5 tuổi.Hiếm khi thấy nụ cười như vậy.

Nhi nhìn hắn khẽ nhíu mày,nghĩ hắn ko thích,cô tiến lại gần hắn mỉm cười nói nhỏ "Người yêu,thể hiện phong độ chút nào!"

Thấy hắn còn đứng yên,cô kéo tay hắn đi vào trong.Tú lặng lẽ đẩy xe theo sau cô.Lúc này những nhân viên cùng một số người trong siêu thị đều nhìn thấy 1 cặp đôi vô cùng khả ái.Người con gái đôi mắt tròn to linh hoạt,mái tóc bộc cao uyển chuyển theo từng bước đi của cô,khóe miệng xinh xắn lộ ra chiếc răng khểnh tinh nghịch vô cùng có sức sống.Người con trai lặng lẽ đẩy xe đi bên cạnh cô,vô cùng điển trai,mái tóc nâu mềm mại hút mắt người ta.Quả là 1 cặp tình nhân dễ thương làm người ta ko khỏi chú ý.

Nhi đôi mắt đen láy mở to,trên tay giơ ra 2 chai tương ớt và tương cà "Anh thích ăn loại nào?"

Hắn nhíu mày suy tư "Em chọn cái em thích đi!"

Nhi bĩu môi "Vậy là ko thích cái nào à?" nói rồi cô chạy về phía cuối dãy,đặt mấy cái chai lên giá,lại lấy mấy chai khác lên xem.

Tú chậm chạp đứng đằng sau nhìn theo bóng dáng của cô,vẻ mặt chăm chú,đôi mắt to tròn đang nhìn nhãn hàng,khóe môi hồng hồng khẽ mở ra.Ko biết tại sao hắn lại bỗng chốc cảm giác vô cùng thú vị.Gương mặt cô,dáng vẻ cô khiến cho hắn trong lòng có chút vui vui.

Rồi rất nhanh cô quay người lại,đôi mắt đen mở to,chạy về phía hắn,y như 1 bé gái đang hướng về phía người nhà.

"Cái này thì sao?" cô tươi cười nói,giơ ra 1 chiếc chai khác.

Hắn ko nhìn cái chai,1 chữ cũng ko thấy,chỉ thấy duy nhất là đôi mắt đen sáng ngời trên gương mặt trắng trẻo,khóe môi hồng đang tươi cười để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng.Bất giác gật đầu.Hắn cứ như thế bị cuốn hút theo cô,cuốn hút theo gương mặt chăm chú nhìn vào những món đồ trên giá,so hạn sử dụng,đôi khi cô lại quay ra hỏi hắn hắn thích cái nào hơn.Thích nhìn cô lần lượt xem xét rồi thi thoảng lại ném đồ vào trong xe đẩy của hắn.Thích cái cách cô tò mò chạy đi mỗi khi nhìn thấy gì hay ho,rồi lại vẫy vẫy tay gọi hắn lại.Thích cô khoác lấy tay hắn cùng bước đi qua từng quầy hàng,đôi khi cô lẩm bẩm tự hỏi "rau ở đâu nhỉ?" hay "mì chính ở dãy nào ta?".Thích gương mặt cô mỗi khi tìm được thứ mình cần tìm,cô cầm trên tay khẽ mỉm cười rồi mới đặt vào trong xe.Thích gương mặt rạng rỡ của cô thi thoảng tìm được gì đó lại giơ lên hỏi hắn có thích hay ko.Những lúc ấy hắn thật sự rất rất muốn mua tất cả,nhất là mua luôn cả cô.

Nhìn hắn ta ngơ ngẩn,cô mở to đôi mắt,môi hơi cong lên "Sao?Ko thích ư?" rồi lại đưa mắt nhìn vào thứ mình đang cầm trên tay.

Tú cảm thấy rất kì lạ,rất rất lạ.Hắn có 1 cảm giác vô cùng mãnh liệt muốn chạm vào con khủng long lúc này.Nhưng mà.. hắn bị điên rồi sao?Sao lại có cái cảm giác này chứ?Hắn hiện tại vô cùng muốn kéo cô lại gần ôm thật chặt,nhưng ko được.Mình điên rồi.

Nhi quay người đi trở lại giá hàng xem xét.

"Anh có thích ăn sườn xào chua ngọt ko?" cô hỏi.

Hắn mở to mắt,ngơ ngác một lúc.Tự dưng cảm giác có một chút thiếu hụt,cô chỉ vừa đứng trước mặt hắn,chỉ cách có vài bước chân.Giờ lại xa rất xa.Cảm giác muốn chạm vào cũng ko được.Làm cho hắn thấy có chút khó chịu.

"Thế nào cũng được!" hắn tùy tiện nói.

Nhi nhíu mày.Công tử bột.Công tử bột.Lại nữa rồi.Lại nữa rồi.Tính khí anh ta thật sự là quá thất thường.Anh ta có phải là người bị bệnh về tâm lý ko đấy?Hay là tự kỉ ám thị?

Lắc đầu cô bước chân theo dáng hắn đang đẩy xe,lại lấy tay khẽ nắm nhẹ tay hắn.Hắn cảm giác tim mình khẽ dừng lại,ngước qua nhìn cô.Gương mặt cô đang nhìn vào trong xe xem còn thiếu đồ gì ko?Hắn đi chậm lại.Nhấc từng bước chân chậm chạp để cảm giác thời gian trôi chậm hơn.Lúc này hắn cảm giác ấm áp,dễ chịu.Hắn đột nhiên muốn thời gian dừng lại.Nghĩ tới suy nghĩ kì lạ trong đầu mình hắn ko khỏi lắc đầu.Dạo này hắn hay suy nghĩ những vấn đề thật vô cùng vớ vẩn.Nhi chỉ đơn giản nắm tay hắn vừa nhìn số đồ trong xe đẩy để chắc chắn ko thiếu gì,vừa lẩm nhẩm suy nghĩ,cô hoàn toàn bước chân theo mỗi bước của hắn,ko để ý là chậm hay nhanh.Vô thức mà bước theo hắn.Hắn nhấc chân cô nhấc chân,hắn bước chậm cô cũng chậm lại.Trong khoảng khắc ấy hắn cảm giác giống như thể hai người họ như âm nhịp đang cộng hưởng với nhau,vô cùng đồng đều.Đột nhiên hắn cảm thấy 1 sự hòa hợp lạ thường.Bất giác khẽ tủm tỉm cười.

Đặt túi to túi nhỏ lên mặt bàn bếp,Nhi quay sang nhìn hắn đang đứng cạnh mình.Cô đôi mắt sáng như sao,nở 1 nụ cười vô cùng ấm áp.

"Cầm bột giặt đi giặt đồ đi!" vừa nói cô vừa dúi vào tay hắn gói bột giặt mới mua.

"Cái gì?" hắn há hốc miệng gào lên.Ko phải chứ?Bắt tôi đi giặt đồ.Cô mơ ngủ à?

Cô khoanh 2 tay trước ngực,nhíu mày nhìn hắn khinh thường "Sao?Vậy là có đi hay ko?"

"Để đó cho cô giúp việc làm." Hắn vứt gói bột giặt lên bàn quay mặt đi nơi khác.

"Anh đừng quá đáng vậy chứ!Bác ấy cũng đâu còn trẻ nữa,cái gì cũng bắt người ta làm.Ko thấy mình quá đáng lắm à?"

Hắn hừ 1 cái ko nói gì.Kiên quyết ko làm.Bản thiếu gia ko làm.

"Ko làm phải ko?" cô hỏi.

Hắn kiên quyết "Ko!"

"Vậy được rồi,tôi làm!" cô đáp thản nhiên bỏ mặc căn bếp chất đống đồ đi giặt đồ.

Hắn ngó mấy chiếc túi thức ăn trên mặt bàn "Còn đống này?"

"Anh giải quyết đi!" cô thản nhiên nói vọng lại,chân vẫn bước lên lầu ko thèm quay lại.

Giờ mặt hắn ngắn lại,xám xịt toàn vạch thẳng.Nấu.. nấu ăn ý hả?

"Đợi đã.Tôi đi lấy đồ giặt.Cô làm đồ ăn đi!" hắn hoang mang nói liền phóng nhanh lên gác trước khi cô kịp chặn lại.

Nhi đôi mắt đen sáng lấp lánh,khóe miệng nở 1 nụ cười đắc ý.Phải như vậy anh mới biết sợ.Có làm thì mới có ăn.Ỷ lại vào người khác thật là vô dụng.Rồi cô xoay ngoài lại bếp,bắt đầu cất đồ vào tủ lạnh và bắt tay nấu cơm.

Đang vo gạo để cắm cơm Nhi lại bị âm thanh quấy rầy.

"AAAA.."

Nhi đặt nồi cơm xuống bước chân vào phòng vệ sinh nhìn qua cửa phòng vệ sinh tới 1 căn phòng nhỏ hơn thông ra khoảng sân,ở đó có 1 chàng trai đang vừa la thất thanh ôm đầu luống cuống.

"Trời đất,anh làm cái trò gì thế này?" Nhi nhìn mặt đất đang lênh láng bọt xà phòng ko tin nổi. "Cho bao nhiêu bột giặt thế?"

Hắn ảo não đưa gói bột giặt lên "Một chút."

"Hết đến 1/3 rồi còn nói 1 chút?" cô mở to mắt ko tin được, "Tắt máy đi!" cô quát.

Hắn vội vàng tắt máy.Nhi nhìn vào sàn nhà lênh láng nước,bực bội.Làm ko nên chuyện chỉ toàn gây họa.Rồi cô lại nhìn mớ quần áo,sao thấy chả ướt mấy.Nhìn lại màn hình.

"Anh để chế độ nước mức bao nhiêu?"

“cái gì?” hắn mở to mắt hỏi.

Nhi giờ chỉ thấy hai mắt tối sầm,trán đầy vạch thẳng.Cái tên này quả đúng nên dùng từ vô dụng.Hắn giặt cả mớ quần áo,lại chọn chế độ nước vô cùng thấp,cho 1 đống bột giặt,thảo nào máy quay ko được mà nhả ra toàn xà phòng.Cũng may nhà hắn dùng máy giặt tốt chứ ko chắc là cháy mất rồi.

“Mau đi lấy xô và giẻ lau nhà lại đây!” Nhi ra lệnh,nhìn hắn tức tối.

Hắn ko nói gì chỉ lẳng lặng đi lấy mang lại.Giơ ra trước mặt cô.

“Đưa tôi làm gì?” cô hỏi.

“Cô nói tôi đi lấy còn gì?” hắn bực dọc hỏi lại.Chưa ai từng ra lệnh cho hắn hết.Nhưng hắn lại càng ko hiểu vì sao mình lại lập tức nghe theo mà chạy đi lấy mang về.

“Mau lau đi!” cô lại tiếp tục ra lệnh.

“Cái gì?” hắn trố mắt gân cổ lên nói.

“Anh gây họa tất nhiên anh xử lý rồi.” cô thản nhiên.

Đang lúc trận chiến đang vô cùng kịch tính thì đột nhiên có 1 bóng người gầy gò,cái lưng đã hơi gù gù tiến tới,vội vàng đã lấy cái xô trong tay của Tú.

“Cậu chủ để tôi làm!”

Nhi mở trừng mắt nhìn bác giúp việc mới tới lúc nào cô ko rõ.Còn hắn ta thản nhiên hừ 1 cái mặc bác ấy cầm xô đi lau dọn.

Nhà Tú có 1 người giúp việc phụ trách hàng ngày dọn dẹp ngôi nhà,mỗi ngày mang quần áo ra giặt cho hắn.Người giúp việc này đã gần 60,dáng người nhỏ bé,gầy gò,lưng do luôn làm việc nặng nhọc hoặc có lẽ tại luôn phải cúi đầu mà ko lúc nào bác ko khom lưng lại.Cứ buổi chiều bác lại qua đầy dọn dẹp và giặt giũ sau đó thì về nơi ở.Bởi vì hắn vốn ko thích có người làm phiền cho nên ko thích ở cùng người giúp việc.

Nhi nhìn bác ta mới tới đã lại phải đi dọn dẹp cái đống bừa bộn hắn gây ra.Mỗi ngày phải thay ga giường cho hắn,phải lau dọn nguyên cái căn biệt thự này,đến cái sân cũng ko có lá rụng,còn phải tưới vườn,còn ko đủ làm cho người ta mệt chết à?

“Bác đừng dọn!” Nhi lớn tiếng.

Người giúp việc dừng lại,ngước mắt nhìn cô ngơ ngác.Bà biết vị khách này.Cô rất hay tới nhà cùng cậu chủ,buổi chiều đến bắt cậu chủ học bài.Bà cũng lần đầu tiên nhìn thấy cậu chủ học bài là như thế nào.Nên rất bất ngờ.Cô gái này quả thật là đặc biệt.Vì cậu chẳng bao giờ dẫn con gái lại nhà cả.Có mấy cô đến tìm nhưng cũng ko bao giờ vượt được lên quá phòng khách.Chứ đừng nói là lên phòng cậu chủ như cô gái này.Cho nên bà cũng tự giác cảm thấy có áp lực trong lời nói của cô.

“Khủng long,em lại muốn cái gì?” sau 1 hồi hạ hỏa,giờ hắn lại muốn bùng nổ.

“Là do anh bày ra,lại bắt người ta dọn.Quá đáng vừa thôi chứ!” vừa nói cô vừa từ từ ngồi xuống nhẹ nhàng cầm giẻ lau trong tay bác giúp việc vứt thẳng vào mặt hắn.

“Mau dọn dẹp hậu quả đi!” Nhi bực bội.

“Cô..” hắn tức giận muốn áp sát vào cô đánh cho 1 trận,nhưng lại nhìn vào gương mặt sáng ngời của cô hắn vội dừng lại.

“Anh có phải đàn ông ko?Dáng người thì ẻo lả,trông ko khác gì khúc gỗ thẳng 1 lèo,đã thế lại còn vô dụng.Gây ra chuyện còn ko chịu trách nhiệm.Thật là kém cỏi.” Nhi nói vô cùng dõng dạc.

Cái này.. cái này liên quan gì tới ko phải đàn ông?Này,khủng long em có phải xem quá nhiều phim người lớn rồi ko?Em đang nói về cái vấn đề gì thế?Em đang nói về anh làm bẩn nhà hay đang nói anh ngủ với gái rồi chối bỏ trách nhiệm thế hả?Mà em nói gì?Ẻo lả?Anh có chỗ nào ẻo lả hả?Hả?Hả?Hắn tức đến độ hai tai bốc khói.Con trai ghét nhất chính là bị sỉ nhục nói mình ko xứng làm con trai.Còn các cô gái thì sao?Đanh đá,chanh chua,có xứng làm con gái ko?Rõ ràng ko phải con gái là mấy bà thím đáng ghét thì đúng hơn.

Bị trà đạp tự tôn nghiêm trọng,lại bị nói ko phải đàn ông,hắn cắn răng.Hắn đã là đàn ông 3 năm nay rồi,lại để cho 1 đứa con gái nói mình ko phải đàn ông.Ấm ức.Quá ấm ức.

"Làm là được chứ gì!" hắn bực bội nói.Tự tôn của hắn chỉ vì cái giẻ lau mà bị khinh rẻ á?Còn lâu.

"Vậy thì mau làm đi." Cô nói đôi mắt lóe sáng.Sập bẫy rồi!

Hắn cầm lấy chiếc giẻ lau bắt đầu lau dọn.Vô cùng vụng về.Nhưng vẫn là cố làm.Hắn đâu phải loại người vô dụng.Nói vậy thật quá đáng.

Cô giúp việc chỉ có thể đứng ở bên cạnh nhìn cậu chủ đang hậm hực lau sàn nhà,mồm miệng đang há hốc.Trước nhìn cậu chủ học cô đã đủ kinh hãi rồi,giờ lại còn lau nhà.Ko phải chứ??

Nhi nhìn cái tướng hắn đang vô cùng bực bội,lại nhìn người giúp việc của hắn đang nhìn kinh ngạc.Chợt như nghĩ ra điều gì,cô ngồi xổm xuống cạnh hắn.

"Chuyện gì?" hắn bực bội gắt gỏng.

Chụt..

Nhi mỉm cười dịu dàng,đứng lên đi vào bếp.Hắn ngơ ngẩn quay đầu lại nhìn theo cô.Vừa rồi là.. là.. là hôn.Hắn giơ tay lên chạm vào má mình.Bất giác Nhi dừng bước,quay đầu lại nhìn qua phòng tắm.

"Lau xong nhớ giặt đồ nhé!" nói xong rồi cô mới từ từ đi vào bếp.

Hắn cảm giác mình bây giờ y chang như 1 thằng ngốc.Bị người ta bắt lau nhà,còn giặt đồ? Cái gì??Thật là vô cùng quá đáng.Khủng long chết tiệt,tôi sinh ra ko phải để làm những việc này.Con nhóc đáng ghét.Con nhóc gian trá.. con nhóc…

Tìm mọi từ ngữ để diễn tả nhưng tìm mãi ko ra,chỉ có cảm giác ở trên má vẫn còn vương lại rõ ràng.Kết quả vẫn là,dọn dẹp xong sàn nhà hắn quay sang hỏi cô giúp việc.

"Máy giặt dùng như thế nào?"

31. Chương 29

Chương 29 : Nghĩa là sao?

Tình yêu được định nghĩa là 1 khái niệm đa nghĩa.Đó là trạng thái tình cảm của chủ thể này đối với chủ thể khác ở một mức độ cao hơn sự thích thú và nảy sinh ý muốn gắn kết với chủ thể đó ở một khía cạnh hay mức độ nhất định.Tình yêu được coi là loại cảm xúc mạnh mẽ nhất, đẹp đẽ nhất,nhưng cũng khó nắm bắt,định nghĩa nhất.

Đó là quan niệm cơ bản của mỗi người.Tình yêu vốn là vô hình khó định nghĩa nên đôi khi người ta dùng những điều hữu hình để định nghĩa.Giống như tình yêu khắc cốt ghi tâm,hay trái tim chỉ có 1 người.

Nhưng thật ra ko phải vậy.Khi bạn yêu ko phải là cảm giác từ trái tim mà đó là hoạt động của não bộ.Theo y học,khi bạn bị tác động của người còn lại sẽ dẫn tới việc cơ thể sản sinh ra các hormone kích thích của bạn phản ứng cơ thể,nhiệt độ cơ thể,nhịp tim và thậm trí cả ham muốn và khoái cảm.Vì vậy nói 1 cách

đơn giản,tình yêu có thể xem là 1 cách hoạt động bất thường của não bộ dẫn tới tim đập nhanh,hô hấp bất thường.Chứ ko phải do trái tim của bạn.

Tú ngồi lơ đễnh trong quán bar với mấy chiến hữu,lơ đễnh cầm cốc rượu lên xoay 1 vòng,đầu óc có chút bất thường.Trong tay cầm điện thoại lắc qua lắc lại.Lo lắng nhìn màn hình.

"Sao?Nàng đâu rồi ko đến?" Duy hỏi.

"Về nhà rồi.Mai có chuyện!" Tú trả lời.

"Cho nên đang nhớ người ta?" Duy nhướng mày nhìn thằng bạn thân.

"Cái gì?" hắn méo miệng nói.Ai rảnh rỗi mà nhớ với thương.Định nghia thử xem,nhớ là gì?

"Còn ko phải!" Duy cười gian xảo. "Ko cứ nhìn điện thoại đợi tin nhắn làm gì?"

"Tao đợi bao giờ!" hắn nói bực bội.Sao phải đợi cô ta.

Duy nhíu mày nhìn thằng bạn đang bực bội,đưa ly rượu lên miệng uống 1 hớp "Lại cãi nhau?"

Hắn hừ lạnh 1 tiếng ko khỏi tỏ vẻ ấm ức. "Ko dám.Ai mà cãi lại nổi cô ta!"

Duy như dò ra được có chuyện liền hỏi "Có chuyện gì?"

"Đừng nhắc nữa.Chỉ tổ bực mình!" chuyện gì à?Có chuyện gì được?Chỉ là đã phải lau nhà,còn phải giặt đồ.Giặt xong lại còn phải đem phơi.Làm cho hắn khắp người nhức mỏi.Một người như hắn,hôm nay phải giặt đồ.Ngu ngốc hơn nữa,hắn hoàn toàn ko biết vì cái lý do gì,hắn răm rắp nghe theo.Từ việc cho đồ vào máy giặt,đổ xà phòng,ấn nút chọn chế độ giặt.Cô giúp việc chỉ đứng bên cạnh chỉ dẫn,còn hắn tận lực thực hành.Ko rõ là do bị cô kích động,hay vì bị sỉ nhục danh dự.Đột nhiên hắn lại chuyên tâm lạ thường.

Duy nhìn thằng bạn đang tức giận,khẽ cười.Cái cặp đôi này,đúng là hợp nhau quá nhỉ.Cứ cãi nhau nhưng lại cứ dính lấy nhau.Ở gần thì cãi nhau,đến lúc tách ra thì lại nhớ người ta.

"Ko phải là cậu yêu cô bé đó rồi chứ?" Duy nhíu mày nhếch miệng.

"Hả?" hắn đần mặt.Trong lòng đột nhiên thấy thất lại 1 cái.Rồi rất nhanh hắn bình thường cười nhếch mép "Ko đời nào!Cậu thấy tôi yêu ai bao giờ chưa?"

"Cho đến nay thì chưa!" Duy nhíu mày trả lời.

"Cái từ đó,ko có trong từ điển của tôi!" hắn nói mỉm cười.

Lúc này điện thoại của hắn rung lên.Hắn lập tức mở khóa đọc tin nhắn.Vừa đọc xong tin nhắn sắc mặt hắn lập tức xấu tệ.Cầm cốc rượu uống sạch sẽ,hắn cảm thấy nghẹn đến tận cổ.Duy nhíu mày nhìn hắn,lại cầm cái điện thoại lên xem.

"Khủng long,em đang làm gì?" – from ox đẹp trai

"Ngủ.Miễn pm!!! " – from bx khủng long.

Duy bật cười thật to.Cô gái này thật đúng là làm cho thằng bạn hắn nổi điên mà.Xem ra hắn chưa chắc đã thua.

"Kì hạn cũng sắp đến rồi đúng ko?" Duy nâng ly rượu khẽ xoay tròn,nhìn chất lỏng sẫm màu trong ly đôi mắt ánh lên tia cười.Ván cược này còn xem đã.Rất thú vị.

Tú đột nhiên cảm giác bức bách.Hắn chột dạ.Trong vụ cá cược đã có 1 chuyện hắn ko nói với cô.Hay thật ra hắn ko dám nói.Mới nghĩ tới đây đôi mắt nâu của hắn sẫm lại,lửa giận hoàn toàn bị dập tắt,thay vào đó là vẻ trầm mặc suy tính.Con khủng long to như vậy,làm sao mà ăn nổi bây giờ?Muốn ăn cũng chả cách nào nhét được vào miệng.Chỉ 1 chân thôi cô ta cũng có thể đè bẹp anh rồi,đừng nói là ăn cô ta.Nghĩ tới đây hắn ko khói nhíu mày,đưa hai tay lên xoa thái dương.Nhưng lại nghĩ tới mùi vị của đôi môi mềm,hắn lại cảm thấy vô cùng chờ đợi.Môi cô ta ngon như vậy thì chắc chắn mùi vị của cô ta cũng ko tệ?

Duy nhìn Tú trong mắt ấm áp khẽ cười,lại nhìn cái màn hình điện thoại của hắn,khẽ lắc đầu.Trận đấu này còn phải xem thế nào đã.Duy khẽ vỗ vai Tú.

"Đừng tiết ra quá nhiều hormone đấy.Ko thì cậu sẽ sớm ko chịu được!" hắn nói đầy hàm ý.

"Hả?Nghĩa là sao?" Tú ngơ ngác nhìn thằng bạn thân đang cười gian trá.Nghĩ mãi ko hiểu hắn đang nói về truyện gì.Nhưng mặc kệ ko cần biết là nói cái gì,trước tiên cứ phải tìm cách ăn thử đã.Như thế mới thắng cược được chứ.

Nhi hiện tại đang ở trong bệnh viện,lơ đễnh nhìn ra ngoài.Hôm nay cô xin nghỉ ở bên phòng test 1 tối,đột nhiên lại nhớ đến cái ko khí trong phòng máy trộn rộn.Anh em hò hét mỗi khi có pha gay cấn,đột nhiên nhớ nhớ trong lòng.Đôi mắt đen láy sáng lên trong bóng tối,cô đưa mắt nhìn chăm chú trên trần ko di chuyển,chỉ thấy 1 màu tối đen.Hiện tại mọi việc đều đã ổn.Mẹ cô cũng đã đỡ hơn nhiều,duy có đi lại khó khắn vì bó bột vẫn chưa tháo,cho nên vẫn cứ nên ở lại bệnh viện.Nhi khẽ xoay người trong chăn,ko biết sao đêm nay đột nhiên bất an lo lắng.Cứ như sắp có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm mùa hè,mới 5 giờ sáng mà trời đã sáng bảnh mắt,Nhi nhíu mày mở mắt.Sau khi đánh răng rửa mặt,cô bắt đầu lo lắng bữa ăn cho mẹ cô.Sau đó thì chuẩn bị đi học.Gương mặt của cô hôm nay hơi mệt mỏi,ko biết sao cứ cảm giác lo lắng.Lại sắp có chuyện gì xảy ra đây?

Hôm nay cô cố gắng đi sớm,tới trường bằng cổng chính,nhưng kết quả là..

"Đã dậy chưa?" – from ox đẹp trai.

Nhi nhíu mày nhìn cái màn hình,nuốt nước bọt cái ực.Cái tên này mới sáng sớm ra đã gọi rồi.Ko phải mình đang lo lắng chính là tên này chứ?Cô ko buồn nhắn tin lại nhét vào túi,tiếp tục công cuộc đi vào trường của mình.Nhưng vừa bước được 2 bước đã nghe lạnh băng tiếng nói từ sau lưng mình bật ra.

"Sao ko nhắn tin lại?" Tú tay vẫn cầm điện thoại nói giọng bực bội,chân vừa bước nhanh để cố bắt kịp cô.

Tú đứng trước mặt Nhi khoanh 2 tay trước ngực trừng mắt.Dù sao thì anh cũng là con trai.Cũng là phái mạnh nhé,khủng long đã nói là phải ngoan ngoãn hợp tác mà.

Nhi méo miệng cười. "Chào!" cô nói.Trong đầu thì thầm nguyền rủa.Cái tên khốn,sao đi học sớm thế?Mới sáng sớm đã gặp hung thần rồi.

Hắn nghiêm nghị nói "Chỉ thế thôi?"

Nhi ngước mắt lên nhìn hắn,gương mặt méo xẹo.Lại lên cơn phải ko?Hèn gì mới sáng mắt cô đã giật giật.Thật đáng sợ.

Tú có chút ko hài lòng,nhưng lại nhìn khóe miệng hồng hồng của cô khẽ mở ra,đôi mắt nhíu lại nhưng vẫn sáng vô cùng,hắn lại cảm giác kì lạ.Liền cúi người xuống gần cô,rất nhanh đặt khóe môi lên làn môi cô.

Nhi đôi mắt mở to trừng trừng.Cảm thấy được sự mềm mại lướt qua môi mình.Cái .. cái gì.. Cái gì?Đây gọi là lợi dụng.

Tú rất nhanh rời đi "Chào buổi sáng khủng long!",đôi môi nở 1 nụ cười rất thỏa mãn.Dù chỉ là chạm môi cũng xem là bước tiến.

Nhìn gương mặt đang trố tròn của cô,hắn ko khỏi khúc khích.Lẽ nào.. là lần đầu tiên sao?

"Em sao vậy?" hắn cúi xuống nhìn gương mặt đang đơ ra của cô,cô đang hoàn toàn bất động.

Roẹt.. roẹt.. roẹt…

Cô.. cô .. cô … cô vừa bị 1 tên biến thái,đồng tính,ẻo lả,giống y như bà thím già hôn.Kinh dị.Quá kinh dị.Mặt Nhi từ tái mét giờ chuyển dần sang đỏ.Tức giận.Tức giận.Tức giận.Hắn dám..

Tú còn đang hứng thú với gương mặt đờ ra của cô.Thì ra là cô ta cũng như những người con gái khác,vô cùng dễ thương..

Bốp..

Tú cảm thấy nước mắt mình đang ứa ra.Đau quá..Đau.. Đau quá..có ai cứu tôi với!!

Ôm lấy bộ hạ ngồi sụp xuống đất,khóe mắt nhanh chóng đã cay cay.Nhắm chặt mắt lại,nghiến chặt hàm răng,cố gắng để mình ko rên rỉ.

"Đồ biến thái." Nhi bực bội gầm lên,tay còn dùng cặp bồi thêm vào cái thân hình cao cao của hắn thêm 1 cái.Cô bực dọc bước đi.Nhưng nghĩ thế nào,dường như lửa giận trong lòng vẫn chưa dứt.Cô quay lại đá thêm cho hắn 1 cú vào lưng.

"Dê già,dám lợi dụng tiểu thư?Anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng ko?" lại tiếp tục đập thêm vài cái.

Tú lúc này chỉ còn có thể rên rỉ 1 cách đau đớn.Tàn bạo.Quá tàn bạo.Hóa ra cô ta ko phải đang xấu hổ.Mình đúng là thằng bại não mà.Khủng long làm sao có dây thần kinh xấu hổ.Trời ơi,ngu ngốc.

Sau khi tạm thời thảo mãn,Nhi chỉ thẳng vào người hắn nói "Nhớ cho tôi,còn để tôi nhìn anh ở đâu thì tôi tiếp tục đánh anh ở đó.Dù anh là pede thì cũng vẫn cần thứ ấy đúng ko?Biết khôn thì tránh xa ra 1 chút." Nói rồi cô mới cất bước hậm hực bỏ đi.Chỉ tức ko thể đánh gẫy luôn chân hắn.

Tú nằm ôm đất mà ngậm ngùi nhìn theo con khủng long.Cũng may lúc này là sáng sớm.Ko thì..Sao mất mặt quá..Cố gắng đứng dậy thật nhanh chạy vào lớp.Giờ anh cần 1 nơi dưỡng thương.Cứ có người đi qua nhìn anh thế này,nuốt làm sao trôi.

Nhi bực bội ném chiếc cặp vào bàn.Khó chịu.Vô cùng khó chịu.Cái tên khốn ấy dám hôn cô.Cô vừa hôn cái tên biến thái..Có phải đây là số phận ko?Nụ hôn đầu tiên cũng với 1 tên điên khùng.Giờ thì... lại còn là 1 tên đại biến thái.AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.. thật là muốn giết người mà.Nhi bực bội đấm 1 cái thật mạnh vào bàn.Cái tên khốn.Đánh hắn như vậy vẫn chưa hả dạ.Hắn mà tới đây xem.Chắc chắn là.. ta sẽ thiến.

Hắn ngồi trong lớp tức giận.Con khủng long chết tiệt.Dám tổn hại đến thân thể quí giá của hắn.Sau này có di chứng,nhất định phải hỏi tội cô.Nhưng hắn chờ lâu,rất lâu.Giờ ra chơi đã kết thúc nhưng vẫn ko thấy cô đâu.Dám ko tới?Con khủng long này.Nhưng chắc tiết sau cô sẽ phải đến thôi.Nhưng giờ 5 phút sau đó,cô vẫn ko xuất hiện.Khủng long chết tiệt.Lại trốn ở đâu.Tú bực bội chờ đến cuối giờ,nhưng vẫn ko thấy cô đâu.Anh bực tức đi đến cửa lớp 12A9,con khủng long giờ đang dọn sách vở đi về.Tú cảm giác như cả người mình vừa bị tưới xăng,giờ đang cháy vô cùng lớn.Khủng long chết tiệt,đánh người rồi giờ thì bơ hả?Hắn đứng ngoài cửa lớp e hèm.

"Chàng đến kìa!" Ngọc khẽ kéo áo Nhi.

Nhi ko thèm ngước mắt,đóng cặp sách lại.Vác lên vai.Bước thẳng ra hành lang ko buồn liếc 1 cái liếc mắt.Tú cảm giác chân mình gần như hóa thạch.Cô ta hoàn toàn ko thèm liếc hắn lấy 1 cái?

Hắn cảm giác vô cùng tức giận,bước thật nhanh đuổi theo.

"Hai người sao thế?" Ngọc lo ngại nhìn con bạn đang bước đi như ko có chuyện gì.

Nhi chỉ im lặng,ko nói bất cứ điều gì,chân vẫn sải những bước lớn trong hành lang.Hoàn toàn ko có ý dừng lại.Đôi mắt đen của cô sáng ngời vô cùng tức giận.Cái tên khốn ấy,còn dám tới gặp cô.May cho hắn cô còn nể tình số tiền nợ,nếu ko chắc chắn lúc hắn vừa xuất hiện cô đã thuận tay ném cả quyển từ điển thẳng đầu hắn rồi.

Nhưng người ta vẫn bảo làm việc tốt ko được báo đáp,làm người tốt mà người ta lại ko hiểu.Hiện tại đang có 1 người ko biết sợ đang tiến vào tâm bão.

Hắn hớt hải đuổi theo con khủng long,bước thật dài để rút ngắn khoảng cách.Bàn tay hắn túm lấy tay cô kéo lại.Nhi nhất thời quay người lại nhìn hắn.Đôi mắt đen vẫn đang tức tối giờ sẫm lại,như bầu trời đêm ko có chút ánh sáng.

"Tại sao ko trả lời tin nhắn?" hắn hỏi.Hắn đã nhắn tin,nhưng ko có hồi âm.Cô cứ làm cho hắn nghĩ hắn như thể chẳng là gì hết.Rõ ràng cô ta là người yêu hắn.Trước đây hắn có bao nhiêu người yêu,các cô đều chỉ cố gắng để gọi điện thoại cho hắn,cô gắng tìm mọi cách để gặp hắn,cố gắng lợi dụng cơ hội để đi chơi với hắn.Tại sao cô lại ko thể?

Nhi cặp lông mày sắc lại thành 1 đường chéo.Cô đang vô cùng tức giận.Vô cùng khó chịu.Lại nghĩ tới cảnh bản thân mình bị mất nụ hôn thứ 2 cho 1 kẻ biến thái,cái cảm giác buồn nôn xen lẫn bực bội lại càng tăng.Nụ hôn đầu đời rơi vào tay 1 tên hám gái,thôi cô cũng đành cho qua.Nhưng tới lần này nữa.. Tại sao số cô lại phải chịu vậy hả trời?Nhưng trời thì ở quá xa.Chỉ có cái tên khốn này là ở trước mặt thôi.Cho nên..

Nhi lạnh băng đạp thẳng vào chân hắn.Hắn vội vàng cúi xuống ôm chân.Cô liền thẳng tay đạp liên tục cặp sách vào lưng hắn.Sau khi thở hồng hộc như bò mộng,dần cho hắn 1 trận tơi bời rồi cô mới thu cước,ngừng đánh.Bỏ đi mất.

"Anh ko sao chứ?" Ngọc lo lắng nhìn Tú đang ngồi ôm chân,lại vừa đau lưng.

"Anh.." làm sao có thể ko sao chứ?Em thử bị đánh như vậy xem.Mặc dù rất muốn gào to như vậy,nhưng hắn lại cố kìm chế,cố gắng nở 1 nụ cười "ko sao!"

"Hai người cãi nhau chuyện gì mà nó giận như vậy?" Ngọc nhíu mày.

Tú khẽ lắc đầu.Tay vẫn đang xoa xoa lưng.Cô ta đúng là loài vật tuyệt chủng.Mới nghe nói người bị cướp nụ hôn đầu thứ nhất có thể xấu hổ,thứ hai có thể đá người gây họa.Nhưng ko ngờ là gặp đâu đánh đó như thế này.Mình chỉ hôn thôi mà.Sao đối xử như kẻ thù giết cha vậy? Nhưng anh mặc kệ.Hôn người yêu mình đâu phải là sai.Hơn nữa chỉ là hôn môi rất nhẹ.Cái này ở nước ngoài chỉ gọi là chào hỏi.Bị đánh thảm hại thế này.Cô ta mới là người có lỗi chứ.Nghĩ tới đây hắn hếch mặt lên rồi đi lại hành lang trái với đường cô đi.

Khủng long,em muốn giận thì cứ giận đi.Để xem ai sẽ phải xuống nước trước.

Rầm..

Tú đập mạnh chiếc cốc xuống bàn làm chiếc bàn rung lên bần bật.Mấy con người đang ngồi trong phòng đều khẽ giật mình,mọi người đều quay đầu nhìn cậu con trai đang ngồi nơi đầu cửa.Mấy cậu con trai khẽ đưa mắt nhìn nhau ái ngại.Tiếp đó cả 4 tên ko ai bảo ai liền tiến đến ngồi quây quanh cái tên vừa đập bàn tức giận kia.

Hiếu ngồi bên trái cùng Mạnh,Duy và Vũ ngồi bên phải.

"Sao thế?" Duy hỏi.

"Có chuyện gì?" Hiếu 1 bên cũng hỏi,vừa lấy chai rượu rót vào cốc cho Tú.

Tú cầm cốc rượu lên tu 1 hơi,hết sạch.Lại đặt mạnh cốc xuống bàn.Một câu cũng ko nói chỉ nhả ra đúng 1 chữ "Rót."

Hiếu lắc đầu lại tiếp rượu.Hắn lại tiếp tục uống rồi lại đập mạnh cốc xuống bàn.Duy quắt mắt nhìn Hiếu để cậu đừng rót thêm nữa.Hiếu hiểu ý đặt chai xuống.Tú bực bội quay đầu sang nhìn trách móc.

"Sao ko rót?" hắn bực tức nói.

Duy khoác vai hắn một tay che lại miệng cốc rượu của hắn. "Mày lại làm sao?"

"Muốn uống!" hắn trả lời lạnh băng,tay với lấy chai rượu.Nhưng Hiếu nhanh tay cản lại.Còn muốn uống tiếp.

"Bỏ ra!" Tú khẽ gầm lên,quay sang nhìn thằng bạn với đôi mắt tràn đầy lửa nóng.

"Mày lại cãi nhau với vợ à?" Duy chán nản hỏi.

"Làm gì có!" Tú gân cổ lên cãi,cảm giác cổ họng khô khốc.

"Bỏ tay ra cho tao!" Tú cố giật cái chai nhưng Hiếu giữ lấy bằng cả 2 tay.

"Hai người cãi nhau vì chuyện gì?" Duy lại xị mặt ra hỏi.

"Đã bảo ko phải rồi mà!" Tú bực bội gắt.

Ai bảo là cãi nhau.Hoàn toàn chẳng cãi nhau 1 chút nào.Có gì để mà cãi nhau chứ.Cô ta thậm trí 1 cái tin cũng ko thèm nhắn.Làm sao mà có thể cãi nhau được.Ngày thứ nhất trôi qua,hắn nghĩ cô chưa hết giận,ngày mai,thế nào ngày mai cô cũng sẽ phải tìm hắn.Nhưng mà.. ngày thứ hai,cũng trôi qua như ngày thứ nhất.Rồi ngày thứ ba,thứ tư.Ko có ai đến tìm anh giờ ăn trưa.Thậm trí,cô ta còn ko trèo tường vào trường.Ngày thứ năm anh vờ vô tình đi qua lớp cô.Cô đang cười vô cùng thỏai mái hoàn toàn ko có chút nào bùn bực.Còn hoàn toàn ko nhìn thấy anh.Có phải?Có phải nhầm ko?Một tin nhắn ko có,1 cái liếc mắt cũng ko.Cô ta ..

Nghĩ tới đây sống mũi của Tú lại thấy khó chịu,giận dữ và bực bội tất cả nén xuống dạ dày làm nó quặn lại.Bực bội muốn giải tỏa nhưng ko thể giải tỏa.Chỉ có hơi nóng phần phật tỏa ra.

“Rượu!” hắn quát.

“Ko uống nữa!” Duy nạt lại.Cái tên bướng bỉnh này,mỗi lần cãi nhau là y như rằng mượn rượu tìm vui à.Hắn khẽ thở dài.Yêu vậy sao?

“Thôi gọi điện cho người ta trước đi!” Duy nói giọng trầm trầm.

“Tại sao tao phải gọi?” hắn lập tức cãi lại.Ko phải hắn sai nhé.Tại sao hắn phải cúi đầu trước?

“Già néo thì đứt dây!” Duy quay lại nói giọng khuyên can.

“Đứt thì đứt.” hắn mạnh miệng.

“Ko tiếc thật sao?” Duy nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của Tú,đôi mắt của Duy nheo lại nhìn sâu vào mắt hắn như dò xét,lại vô cùng nghiêm túc.

Tú bị cái nhìn của Duy xuyên qua,cảm giác khó chịu,vội vàng quay đầu đi nơi khác.

“Sao phải tiếc?” hắn bực bội nói,tay lại với lấy chai rượu.

Duy mạnh tay đè lại,đôi mắt vẫn nhìn hắn đăm đăm.Tú bực bội nhìn bàn tay đang cản tay hắn,nghiến răng giật mạnh chai rượu ra.Nhưng rất nhanh,Duy lại đặt tay che kín miệng cốc của hắn.

“Bỏ ra!” hắn nói.

“Đừng uống nữa.Đi gọi điện đi!” Duy nói tiếp tục bằng cái giọng trầm mạc.

“Ko cần!” hắn bực bội đáp.

“Đừng bướng!” Duy trầm giọng nói.

“Đã bảo tao ko có cần con khủng long mà!” Tú bực bội gào lên.

Đột nhiên lúc này,điện thoại của hắn reo vang.Hắn cảm giác như tim hắn ngừng lại,rồi đập thật nhanh,chờ đợi.Nhanh như cắt hắn buông chai rượu xuống bàn,vội vội vàng vàng móc điện thoại ra nghe mà ko cần nhìn số.

“Alo!” hắn vô cùng chờ đợi.Hôm nay là ngày thứ 5,đã 5 ngày rồi ko được nói chuyện với cô.Ko được nghe tiếng nói.Ko được ăn cơm cô nấu.Ko còn ngồi trên bàn nghe cô thúc hắn học,đôi khi lại quay sang nói cho hắn những chỗ hắn ko hiểu.Mỗi buổi chiều của 5 ngày nay,hắn đã chờ.Hy vọng cô sẽ đến,ngày thứ nhất,lại ngày thứ 2,rồi lại thêm 1 ngày nữa.Mỗi 1 ngày đều chờ.Nhưng rồi hắn lại tự nói với mình mai cô sẽ đến.Mai.. nhất định sẽ đến..

“Là em!” một giọng nữ nhẹ nhàng truyền qua ống nghe tới tai hắn.

Bao nhiêu hy vọng trong hắn chỉ vì 2 từ này tan thành bọt biển.Hắn cảm thấy trái tim mình nặng rất nặng.Thật ra là tại sao?

“Cô là ai?” Tú nhíu mày.

“Em là Linh!” giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ.

“Ko quen!” hắn lạnh băng đáp dập máy cái rụp hoàn toàn chẳng vấn vương gì.Trong đầu hắn giờ cảm thấy vô cùng bức bách,con khủng long,tại sao ko gọi điện,cũng ko nhắn tin?Thật là đáng ghét mà.

Hắn nhìn tới chiếc cốc trên bàn,muốn uống 1 ngụm rượu nhưng lại bị Duy ngăn lại.Hắn lừ mắt nhìn thằng bạn thân.Tại sao mọi người ai cũng chống đối lại hắn vậy?Đang vô cùng bực tức điện thoại hắn lại rung,con tim của hắn lại 1 lần nữa nhảy loạn,hắn lại chờ đợi.Nhưng rồi lại là thất vọng triền miên.Vẫn là giọng nói nhỏ nhẹ của cô gái vừa rồi.

"Em là người ở cùng anh hôm mồng 1.."

Tút.. tút.. tút..

Tú giận giữ dập máy.Ai cần biết cô là ai.Ai cần biết tôi gặp cô như thế nào?Thật vô vị.Hắn ném điện thoại lên ghế.Ko buồn nghĩ tới ai đang nói chuyện,chán chường quay ra nhìn thằng bạn thân.

"Làm hòa thì làm hòa đi!" Duy nói giọng trầm xuống.

Hắn chỉ im lặng ko nói gì.Lại nghe thấy điện thoại mình đang rung lên từng hồi,hắn mong đợi với lấy điện thoại.Nhìn màn hình,rồi chán chường ném sang 1 bên.Lại nhìn thấy Vũ hắn dùng đôi mắt nâu đảo 1 vòng quanh căn phòng,liền ko đành lòng mà hỏi Vũ.

"Người yêu mày đâu?"

"Anh hỏi Ngọc?" Vũ ngơ ngác khi thấy chủ đề chuyển quá nhanh.

"Mày còn người yêu khác à?" hắn vô tư lự nói.

"Làm gì có." Vũ vội vàng trả lời ngay "Hôm nay cô ấy nói có việc đi với Nhi rồi!"

Vừa nghe tới cái tên này,hắn đã nghe tim hắn vô cùng bối rối.Trái tim của hắn thót lại 1 cái,vô cùng bức bách.

"Có chuyện gì?"

"Em ko rõ nhưng hình như là lớp họ có người làm sao đó,nên đi an ủi." Vũ trả lời.Thật ra ko phải cậu ko muốn đi cùng chỉ là ko được phép đi.Nghĩ tới lại cảm thấy lo lắng.Để Ngọc ra ngoài buổi tối 1 mình,lại 1 đám con gái ko tốt chút nào.

"Gọi thử đi!" hắn nói.

"Dạ?" Vũ nhíu mày.

"Gọi xem đang ở đâu?" hắn đáp.

Duy khẽ nhíu mày,Hiếu và Mạnh nhìn hắn nghi ngờ.Vũ vẫn còn đang xử lý dữ liệu hoàn toàn ko biết nên làm gì?

"Mau rút điện thoại ra gọi xem có chuyện gì?Nhanh lên cậu còn làm gì đó?" hắn nóng ruột nói.Ko biết tại sao cảm thấy ko an tâm chút nào.Mỗi khi biết cô ta ko ở trong nhà,lại đi cùng với ai hắn lại thấy ko an tâm.

Duy khẽ huých Vũ "Lấy điện thoại hỏi xem bạn gái cậu đang ở đâu!" giọng vô cùng nhẹ.Cái tên bạn của hắn,quá cố chấp đi.

Vũ luống cuống rút điện thoại ra gọi.Một lúc sau Ngọc nhấc máy.Từ trong máy vọng tới tiếng ồn ào của nhạc của tiếng nói chuyện vô cùng ồn ào.

Ngọc bịp 1 tai lại cố gắng nói thật to "Alo sao thế anh?"

"Em đang ở đâu thế?" Vũ đột nhiên nghiêm mặt.Cái kiểu nhạc này,rõ ràng đang ở pub.

"Em đang trên Lusso!" Ngọc cố hét vào điện thoại.

"Giờ này lên đó?" Vũ gầm lên.Lên bar?Còn tưởng là chỉ đi uống nước thôi vậy mà các nàng này dám lên bar,chỉ toàn con gái?

Tú ngẩng đầu lên nhìn thằng đàn em nhíu mày.Rõ ràng lại có chuyện gì rồi.

Đột nhiên từ đầu dây bên kia vang lên 1 tiếng xoảng rất to,kèm theo 1 tiếng bốp chua chát.Ngọc ré lên 1 tiếng.

"Nhi.. mau dừng lại!" Ngọc gào lên vội vàng cúp máy.

Vũ ngẩn người nhìn cái điện thoại,cảm giác thân mình đang đổ mồ hôi.Chắc chắn là có chuyện,chắc chắn là đang xảy ra chuyện gì.Cái âm thanh đó,giống như là.. đánh nhau.Miệng Vũ thấy khô đắng,mồ hôi ứa ra.

"Làm sao?" Tú lo lắng nhìn mặt thằng đàn em.Rõ ràng là có chuyện.

"Hình như là có đánh nhau!" Vũ ngỡ ngàng nói.

"Cái gì?" Tú mở to mắt.Trái tim đột nhiên thót lại.Túm mạnh lấy cổ tay của Vũ "Ở đâu?"

"Lusso." Vũ vẫn đang ngỡ ngàng.

Hắn vội vàng bật người dậy,trong lòng tràn ngập bực bội.Chắc chắn cô ta gây chuyện.Chắc chắn là cô ta gây chuyện.Cái con khủng long này,chỉ cần ko để ý 1 chút là ý như rằng sẽ chạy lung tung gây họa.Đáng ghét.

Vội vàng lao thật nhanh trên đường,cảm giác khó chịu bức bách như phát điên.Phải làm sao?Làm sao?Phải làm sao mới được?

Phi thẳng xe lên hè,còn ko thèm để ý tới bảo vệ bảo lấy vé,hắn phi ngay vào cửa,ko buồn nhìn lại.Vũ cũng đuổi theo sau đến,vội vàng cầm lấy vé xe dùm hắn,rồi nhanh chóng lao vào trong.

Hắn đảo mắt 1 vòng tầng 1,bàn chân bước nhanh thật nhanh,cố gắng tìm kiếm 1 bóng dáng quen thuộc,giữa những tiếng ồn ào,mùi rượu nồng nặc,khói thuốc bao bọc trong ko khí.Nhưng mà cô đang ở đâu.Giữa những cô gái ăn mặc hở hang đang lắc người theo điệu nhạc,những gã con trai đang nở nụ cười chìm đắm trong men rượu.Nhưng vẫn ko tìm ra.Đột nhiên nghe 1 tiếng oh lên rất to từ phía trên tầng,Tú vội ngước mắt nhìn lên.

"Nhi mau dừng lại!"

"Thôi mà!" một cô gái khác nhào vào can.

"Mày dừng tay đi!" Ngọc gào lên cố giữ lấy 1 tay con nhỏ.

Một cô gái đang ngồi bên cạnh khóc rưng rức.Nhi bực bội quay đầu sang nhìn cô gái đang bưng mặt khóc bên cạnh.

"Mày làm bạn tao khóc rồi đấy thấy ko?" Nhi lại quay người lại,bàn chân giơ lên 1 cách thô bạo đạp 1 cái vào cái gã đang ngồi dưới đất trước mặt cô.

Các cô gái cùng gào lên,kéo cô lại.Ko khí vô cùng náo loạn.Mấy người bảo vệ đã xuất hiện.Họ vội vàng chen vào đám đông.Nhìn cái cảnh hỗn loạn 1 cô gái đang bị giữ chặt,còn 1 chàng trai đang quì gối trước mặt thống khổ.Mấy cậu bạn của cậu ta đang vô cùng xót xa nhìn bạn mình đang uất hận.

"Chuyện gì vậy?" 1 người bảo vệ lên tiếng.

"Dạ ko.Ko có chuyện gì đâu ạ!" Mấy cô gái như nhận được tín hiệu nguy hiểm liền nhẹ giọng.Bàn tay cố níu chặt lấy con khủng long đang điên lên.

"Các anh làm ăn kiểu gì để loại khách này vào đây gây sự với bạn tôi!" 1 chàng trai được thể nói.

Nhi nhíu mày,cái lũ khốn ấy,nãy giờ đứng xem trò hay cô đánh bạn chúng thì chúng chỉ đứng ngoài nhìn.Giờ có người can thiệp thì ra vẻ anh hùng ra vẻ quan tâm.Đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã.Cái lũ hèn hạ này tưởng cô có thể sợ sao?

Nhi dừng lại ko hướng cái tên khốn kia mà đánh nữa.Cô khẽ quay sang 2 bên,bảo mấy cô bạn buông tay ra.Mấy cô bạn nghi ngờ nhìn nhau 1 lúc,chỉ sợ buông tay ra cô lại nhào vào tên kia.Nhưng Nhi vô cùng bình tĩnh nở nụ cười.Họ mới từ từ dãn ra buông lỏng tay cô ra.

Nhi quay mặt nhìn cái tên vừa phát ngôn,hắn cũng quay ra nhìn cô vô cùng kì thị,cái cô gái này gương mặt khá dễ thương,khi cô ta bước tới đôi mắt đen sáng lấp lánh khá ấn tượng,ko ngờ rằng cô ta dữ tợn như vậy.Thật đáng sợ.

Nhi lườm hẵn 1 cái,rồi quay sang những tên bảo vệ đang nghiêm nghị hỏi.Đôi mắt đen của cô sáng lên,bờ môi hồng hơi nhướng lại,đôi lông mày đen trĩu xuống.Trước sự ngạc nhiên há hốc của cái gã vừa tuyên ngôn độc lập,cô ta.. cô ta sao có thể thay đổi nhanh như vậy.

"Anh bảo vệ.. anh lên mà xem.. hắn ta.. hắn ta.. " cô nói bằng cái giọng vô cùng nghẹn ngào.

Mấy cô gái đứng quay cô khẽ nhếch mép,đại tỉ đúng là đại tỉ,trong lớp 12A9,ko ai hăng như cô lúc đánh nhau,cũng ko ai diễn giỏi như cô.Thật đúng là lợi hại.Ngọc khẽ lắc đầu,các cô gái bắt đầu vào trận,mặt ai mặt nấy cũng xị ra.Nhi vội vàng kéo cô gái đang ngồi trên bàn khóc nãy giờ ra trước mặt tên bảo vệ.

"Anh.. anh xem,cái gã đó.. gã đó đã sờ.. sờ.. của cô ấy,nên giờ cô ấy nức nở thế này đây!" Nhi đôi mày nhíu xuống,đôi mắt đen sáng long lanh,gương mặt vô cùng uất ức.Cô gái bên cạnh đang được cô giữ vai run rẩy từng cơn nức nở,gương mặt cúi gầm.

Mấy cô gái khác lại ở thêm 1 bên phụ họa,vẻ mặt ai cũng vô cùng nũng nịu lại tận dụng hoàn toàn thế mạnh của mình.

"Chúng em vì quá sợ,cho nên mới.."

"Em ko cố ý..tại.. hắn ta cứ sấn tới.."

"Anh xem xem.. hắn ta đã sờ.. ở đây này!" một cô gái còn vừa uất ức vừa giơ cao đôi gò bồng đảo của mình lên,gương mặt vô cùng uất ức.

Mấy anh chàng bảo vệ mở to mắt,nhìn các cô gái vô cùng tươi tắn đang phụng phịu,quả thật có tường thành cũng khó mà giữ vững.Mấy anh bảo vệ đã hơi lung lay cái tên bên cạnh khẽ nhíu mày.Tên con trai đứng ở bên cạnh nhìn vẻ hằm hè.Vừa nãy còn phun lửa,cái cô gái này,làm sao có thể đổi mặt nhanh như vậy?

"Cô.." hắn bực bội định giơ bàn tay về phía cô,cái con hồ ly tinh này,nãy xông vào chả nương tay chút nào.Đạp người ta chỉ biết ôm hận,bây giờ quẫy đuôi 1 cái thành người bị hại là sao?

Nhi vội vàng co người lại,nép vào sau anh bảo vệ,khẽ níu cánh tay hắn,đôi mày hơi nhíu lại,đôi mắt đen lấp lánh vẻ sợ hãi,khẽ nhướng mắt nhìn về cậu con trai kia nói giọng lo lắng.

"Anh thấy ko?Họ vô cùng đáng sợ!" cô nép người lại giống y chang con mèo cần bảo vệ.Các cô gái kia cũng theo phản xạ khẽ rụt người lại,sợ hãi.

Anh chàng bảo vệ cảm giác mặt hơi nong nóng,các cô gái này vô cùng đáng yêu,nói là tới đây gây sự đánh nhau chắc chắn là ko thể đâu.Chỉ có thể là đám người kia mà thôi.

"Cô .. cô dám.." chàng trai kia bực bội chỉ muốn nhéo vào gương mặt cô gái đang phụng phịu kia 1 cái.Gương mặt cô vô cùng dễ thương nhưng lại chuyển biến quá nhanh đi.

Nhi đang diễn vai thục nữ bị bắt nạt,dĩ nhiên chỉ có thể đứng nhìn cái tên hung thần kia lao tới,cô khẽ rụt người lại,tay vẫn níu vào tay tên bảo vệ.Cứ đánh đi.Có ngon thì đánh đi.Đánh ta 1 cái ra khỏi đây rồi ta đáp lễ ngươi ko thiếu 1 cắc,còn có lãi nữa.Nhẫn nhịn.

Nhưng rất nhanh,bàn tay đang túm tay bảo vệ bị kéo bật ra,một lực lớn tác dụng lên vai phải của cô,kéo ngược cô trở lại,lưng của cô chạm vào 1 vật gì đó cứng rắn,ấm áp,vững vàng.Còn chưa kịp phản ứng gì thì 1 cánh tay đã giơ ra chặn lấy bàn tay gã con trai đang lao tới.

"Con trai đánh con gái ko thấy mất mặt sao?" Tú nói giọng vô cùng trầm thấp,đôi mắt nâu đầy tức tối nhìn cái tên vừa giơ tay ra trước mặt cô.Khủng long có thể đánh người,anh có thể véo má cô nhưng tuyệt đối đừng ai nghĩ có thể đánh cô được.

Nhi miệng há hốc nhìn lên,cái tên đang đứng ở đây là ai?Gương mặt lạnh lùng ấy là sao?Đôi mắt nâu sẫm như băng tan ấy là sao?Tiêu.Ko phải tới để trả thù chứ?Mấy hôm trước đánh hắn,mấy hôm nay ko nghe điện thoại của hắn,hắn nhắn tin cũng ko thèm trả lời.Cô hoàn toàn bơ hắn đi.Thật ra cô đã hết giận

rồi,nghĩ lại thì cũng chỉ như là bị chó liếm mặt thôi,dù sao cũng ko phải tính là hôn,hơn nữa cô đâu phải người nhỏ mọn thù dai.Chỉ là đột nhiên ko phải làm lao công,ko phải làm đồng hồ báo thức,mỗi ngày ko phải nhắn những tin nhắn qua lại,cũng ko phải giúp hắn làm bài,có thể ngủ thêm vài tiếng,thật y như tìm lại tự do vậy.Ko nợ nần,ko phải lo lắng cho 1 gã công tử bột.Giống y như cô trở lại là cô.Cho nên cô muốn tận hưởng thêm 1 chút.Trong lòng cứ hy vọng,chỉ 1 chút,1 chút nữa thôi.Để rồi lại tham lam hơn nữa.Kết quả là đã gần 1 tuần trôi qua.Cô đang cố gắng níu kéo từng ngày,nhưng mà cô biết rất rõ cứ 1 ngày trôi qua,khả năng cô bị đập lại càng nhiều hơn.Cho nên cứ qua 1 ngày,trái tim vừa vui mừng mong đợi,lại vừa lo lắng thấp thỏm.Kết quả,có trốn tới đâu thì cũng ko tránh được.Nhi nuốt nước bọt khan cái.Tiêu rồi.

"Mày là thằng nào?" cậu con trai nhíu mày nhìn cái tên điển trai trước mặt đang ôm cô gái. "Cái thằng này tự dưng ở đâu chui ra thế này?Tránh ra!"

"Tại sao phải tránh?" Tú lạnh băng gằn giọng. "Đánh con gái ko thấy xấu hổ sao?"

"Cái thằng khốn này.Mày biến ngay cho tao!" cậu con trai bực bội gào lên.

Tú đôi mắt nâu nheo lại,bàn tay túm tay hắn càng chặt hơn.Dám gọi anh là thằng khốn?Cái tên ăn chơi nửa mùa này.Đầu tóc thì ko ra đâu vào với đâu,y chang cái ổ cú,quần áo thì toàn là hàng fake mà dám sỉ nhục anh sao?

Bốp.

Tú ngỡ ngàng nhìn xuống thân hình bé nhỏ đang ở trong lòng mình,gã con trai vừa nói gương mặt đã lệch sang 1 bên.Mọi con mắt đều vô cùng bất ngờ.

"Đừng có nói người yêu tôi là tên khốn!" Nhi nói vô cùng tức giận.

Đôi mắt nâu của Tú mở to,đột nhiên cảm thấy vô cùng dễ chịu,khóe miệng ko biết từ lúc nào đã nhếch lên.Bàn tay đang túm chặt cũng nới lỏng ra vài phần.

Tên con trai kia giật mạnh tay lại,dùng 1 bàn tay áp lên má.Quay đầu lại vô cùng tức giận lần đầu tiên bị 1 đứa con gái tát.Hắn tức giận quay lại muốn đánh cô,nhưng mấy ông bảo vệ lại vội vàng xông vào ngăn cản.Hắn càng lồng lộn thì người ta lại càng chặn hắn lại.

Nhi vẫn đứng cạnh hắn,nhíu đôi mày nghi ngờ,ko phải chứ?Bình thường thì ko thấy các anh động thủ sao tự dưng bây giờ lại ra sức can ngăn thế?Ko phải kì quái vậy chứ?

"Giữ hắn tránh xa nơi này 1 chút!" Tú lạnh băng ra lệnh.

"Vâng,chúng tôi biết ạ!" mấy tên bảo vệ đồng thanh nói rất rõ ràng.

Nhi mở to đôi mắt nhìn hắn.Gì gì?Lại tỏ ra cậu chủ rồi.Cái chính là tại sao mấy người đó lại nghe lời mới kì quái.

Trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu con mắt,gã con trai cùng tên bạn bị lôi đi xuống nhà.Nhi cố kiễng chân nhìn qua vai hắn thấy mấy gã con trai bị kéo đi vẫn ngoái đầu nhìn lại đầy vẻ bực bội.Sau đó cô quay đầu lại,khóe miệng vẫn mở to ngỡ ngàng.

"Làm sao có thể?" cô hỏi rất khẽ.

Tú mỉm cười nhìn cô.Khi mới tới đây hắn lo lắng bao nhiêu,cảm giác dồn nén bao ngày nay khó chịu thế nào,thật chỉ muốn véo má cô cho cô 1 trận.Rất muốn mắng cho cô 1 trận khi cô lại gây họa.Khi hắn tới hắn còn thấy cô đang nắm lấy tay 1 người khác,lại còn 1 gã nữa đang lao tới.Cô ta..ko phải rất rất quá đáng sao?Nhưng chỉ 1 câu nói của cô,một cái bạt tai làm cho tất cả bực dọc của hắn biến mất hết.

Nhi vẫn còn đang ngơ ngác ko biết làm gì thì Tú đã vòng nốt cánh tay còn lại qua eo cô.Kéo cô sát lại gần người hắn hơn,gương mặt mỉm cười gian xảo.

"Mấy ngày nay em đã làm gì hả?" hắn nói giọng vô cùng nhẹ nhàng.

Đến rồi.Đến rồi.Biết mà.Làm sao hắn ta có thể tử tế mà bỏ qua.Dù lúc nãy cô đã phải đóng kịch làm người yêu tốt.Dù sao cũng mong được chút khoan hồng.Giống như trong bộ phim hoạt hình có nói,cả năm làm người xấu nhưng trước lễ giáng sinh làm 1 việc tốt,thế nào cũng vẫn nhận được quà của ông già noel.Cho

nên nhân cơ hội ấy,vừa được đánh người,lại vừa ra vẻ tử tế.Dĩ nhiên hắn tới đây rồi ko thể chạy được,tốt nhất thể hiện tử tế một chút.Nhưng mà.. xem ra ko có tác dụng.Cái tên thù dai.

Nhi cố kéo miệng lên cười,người cũng muốn lùi về phía sau.Chuồn.DĨ nhiên là phải chuồn rồi.Có ai dại mà ở lại chứ.Còn ko biết tính xấu của hắn sao,nhất định là kẻ thù rất dai.Còn lạ gì tính hắn nữa.Mấy tháng nay ở cạnh cái tên này,còn ko biết rõ tật xấu của hắn sao.Bên ngoài thì tỏ vẻ đàn ông,đẹp trai,lạnh lùng,thật ra hắn trong bụng rõ là nhỏ nhen đàn bà.Tính toán từng chút từng chút một.Cho nên mới nói,anh ta làm sao có thể vĩ đại như ông già noel được.

Nhưng bàn tay đang ôm eo cô,ko cho cô lùi lại,còn càng giữ chặt hơn nữa.Đôi mắt nâu nheo lại nhìn cô đang muốn chạy trốn.Ko dễ vậy đâu.Năm ngày nay chạy còn chưa đủ sao khủng long?

"Nói xem nào,khủng long?" hắn mỉm cười vô cùng dịu dàng.Đã lâu lâu lắm rồi,ko ôm cô gần như vậy.Cảm giác ấm áp này lâu rồi ko có.Cả mùi hương này nữa,đã lâu rồi ko ngửi qua.Chiếc eo của cô cũng đã lâu ko chạm vào.

"Thì vẫn như mọi khi thôi!" Nhi gượng cười mếu máo,đôi mắt đen nhìn sang trái trốn tránh.

"Như mọi khi?" hắn nhíu mày.

Còn đang soi mói cô thì bị phân tâm.Mấy cô gái bạn cô đang ngồi nhìn hai người từ nãy tới giờ.Ngọc thì đang bị Vũ nắm tay giờ vội vàng lên tiếng.

"Hai người ngồi xuống đi!" Ngọc nói.

"Phải rồi!Ngồi đi.Ngồi thôi!" Nhi cảm giác mình được giải thoát.Tốt quá.Ko tranh thủ lúc này mà thoát ra thì còn phải đợi tới bao giờ?

Tú nhướng mày,cảm giác chiếc eo thon thả của cô đang ngọ nguậy,bàn tay của anh cảm giác được làn da mềm mại của cô dưới lớp áo,càng vậy lại càng ko để cô chạy dễ dàng.

"Được ngồi thì ngồi!" Tú nói,tay vẫn túm chặt lấy eo cô,nhích dần tới bàn.

Nhi ngước mắt,đôi mày nhíu chặt.Làm cái trò biến thái gì thế này,muốn đi thì cũng phải bỏ ra mà đi chứ.Cái kiểu bò ngang thế này,tôi đâu phải là cua.

Nhưng kết cục thì hắn dứt khoát ko bỏ cô ra,chỉ đẩy cô về phía bàn làm cho Nhi vô cùng bực bội.Cái gì thế này?Cái tên biến thái.Mới mấy ngày ko gặp tại sao mà hắn càng ngày càng điên như vậy?

Ngồi xuống chiếc bàn đang la liệt bia với rượu hắn trừng mắt nhìn cô.

"Uống bao nhiêu rồi?" giọng nói bực bội.

"Một chút!" cô đáp miệng khẽ cười.Anh làm quan lớn hay sao mà quan tâm nhiều thế?

Tú mặc kệ bao con mắt đang nhìn,cúi xuống gần gương mặt cô,bắt đầu hít hít hơi thở của cô.Nhi khẽ lùi lại dè chừng cái tên này,hành động kì quái,giờ lại có thói quen đo nồng độ cồn trong máu à?Bệnh thật.

Bao nhiêu con mắt đều mở tròn ra nhìn cặp đôi ở trước mặt.Mấy ngày vừa rồi ngày nào Nhi cũng ở trong lớp bắt sóng toàn bộ,nghe nói 2 người cãi nhau.Nhưng hiện tại thì xem ra,thân thiết đến độ làm cho người xem cũng phải đỏ mặt thay cho họ.Vậy mà có người còn tung tin 2 người chia tay.Mấy cô gái khẽ ho khan 1 tiếng,tay cầm chiếc cốc vừa quay camera sang hướng khác,tránh làm phiền tình cảm tốt của người ta.Ngọc khẽ mỉm cười cầm lên chiếc cốc,nhưng lại bị Vũ giữ lại.Vũ khẽ lắc đầu ko uống nữa,Ngọc mỉm cười hạnh phúc khẽ hôn nhẹ lên môi Vũ 1 cái.Đâu chỉ 1 mình Nhi mới được yêu thương.

Nhi nhìn nụ hôn của 2 người đối diện,nghe tim mình thót lại 1 cái.Lúc này đây cũng có 1 trái tim đang thót lại.Mùi vị của nụ hôn đó,dù chỉ là hôn lướt qua nhưng cũng đủ làm cho hắn cảm giác ngọt ngào.Chỉ là còn chưa tận hưởng được vị ngọt ấy thì đã bị cô cho đọ đất rồi.

Nhi cảm giác thật bực bội,mấy ngày qua cô tự đánh mình bao nhiêu lần,tự nói rằng là bị chó liếm thôi,giờ thì cơn phẫn nộ lại quay lại.Cô bực bội với lấy chiếc cốc trên bàn vừa vớ lấy cho lên miệng thì đã có bàn tay túm lại.

Nhi nhíu mày,đôi mắt đen sáng lên giận dữ.

“Buông ra!” Nhi gằn giọng khe khẽ.

“Uống đủ rồi,ko uống nữa!” hắn nói nhỏ qua kẽ răng đang nghiến chặt.Hắn biết cô tửu lượng ko cao.Có lần đi chơi với bạn bè hắn,sểnh ra 1 chút mấy tên khốn cho cô uống rượu,kết quả đến ly thứ 5 là cô đã xỉn rồi.Nhưng mà nếu cô uống bia thì lại hoàn toàn ko say chút nào.Thật là đáng sợ.Có lẽ cô ta là khủng long ăn cỏ,mới thích kiểu mạch như vậy.

“Buông ra.Quên trận đòn mấy ngày trước rồi sao?” Nhi nói thấp giọng đe dọa.

Tú nhướng mày,miệng hơi cong lại bĩu môi.Đôi mắt nâu nheo lại,khủng long,em đang đe dọa anh đấy à?

“Vậy nếu em uống anh sẽ lại hôn em đấy!” hắn thản nhiên.

“Cái gì?” Nhi gắt lên.Gương mặt của cô đang há hốc.Khóe miệng hồng hào đang há ra.Làm sao hắn ta,hắn ta có thể nói thế.

“Anh chưa chừa đúng ko?” cô gằn giọng.

“Đằng nào cũng bị đánh ko phải sao?” hắn nói mỉm cười nhẹ nhàng.Đôi bàn tay lại siết chặt hơn 1 chút,ôm lấy vòng eo nhỏ của cô.Quay lại rồi.Cái cảm giác này.Cãi vã,trêu ghẹo,được ở cạnh con khủng long,đúng là thế giới thú vị hơn nhiều.

Nhi đôi mắt nheo lại,hàng lông mày nhăn nhúm vào,đôi môi hồng của cô méo xẹo.Gương mặt cô giờ nhăn nhúm vô cùng khó coi.Làm sao trên đời này có 1 gã mặt trơ như vậy chứ?

Nhìn gương mặt đang vô cùng khó coi của cô Tú mỉm cười,gục đầu lên vai cô,khẽ chạm má mình vào má cô,cọ cọ.Hắn nhắm mắt lại ôm chặt cô vào lòng thở ra nhẹ nhõm.Cảm giác thật dễ chịu,vô cùng dễ chịu.Cả người hắn thả lỏng dựa hoàn toàn vào người cô.Trở lại thật là tốt.

Nhi nhíu mày nhìn cái gã đang dựa vào vai mình nhắm mắt lại còn mỉm cười.Bệnh nặng lại tái phát rồi.Cô hiểu rõ hơn ai hết cái tên này đầu óc ko bình thường tẹo nào.Đáng giận nhất là,hắn vô cùng vô cùng thích dựa dẫm vào người khác.Nghĩ lại hắn y chang cô bạn gái thân thiết mỏng manh yếu ớt cần bảo vệ.Nhưng cô bạn gái này của cô có phải hơi cao quá ko?Nhi khẽ lắc đầu.

Cứ nghĩ rằng tên biến thái đã ngủ,cô đưa cốc lên miệng,nhưng 1 bàn tay của hắn giữ lại.Đôi mắt nâu vốn đang nhắm lại,giờ lại mở ra nhìn cô chăm chăm.

Nhi cáu kỉnh nhăn nhó,tên ôn thần đúng là tên ôn thần cứ tưởng hắn ngủ rồi chứ.Bao nhiêu người uống sao tôi lại ko được uống.Cái tên khốn.Thật là bực bội mà.

“Khát thì uống nước khoáng đi.” Hắn nói rất khẽ vào tai cô.Ko kìm lòng được hắn chạm thật nhẹ làn môi vào vành tai của cô trêu chọc.

Nhi cảm thấy 1 cơn ớn lạnh rùng mình chạy dọc cơ thể.Cái.. cái tên khốn đó.Có biết là nhột lắm ko hả?Biến thái.Nhi tránh xa gương mặt hắn ra,lấy tay che vội vành tai đang đỏ lừ,nhìn hắn ta vô cùng bực bội.

Tú nhìn gương mặt cô lúc này,lại thêm vành tai đang đỏ của cô,ko khỏi cảm thấy muốn cắn thêm 1 cái nữa,nhưng hắn đành phải kìm lòng.Ko được manh động,hơn nữa ở đây có rất rất nhiều người.Phải kìm lòng.Phải kìm lòng.Hắn lại thu người lại,dựa vào vai cô nhắm mắt lại tự mình xóa đi hình ảnh ở trong mắt.Ko nên nhớ tới nữa,nếu ko hắn sẽ thật sự cắn vành tai của cô gặm ngon lành.Cho nên tốt nhất là ko nhìn.

Nhi bực bội nhìn hắn,cố gắng khống chế cái cảm giác khó chịu đang lan dần trong người mình.Cô biết giờ tai cô đang đỏ bừng,thậm chí cô còn có thể cảm nhận thấy từng mạch máu đang co bớp trên thùy tai mình.Nóng quá.Phải làm sao?Cô rất rất muốn đưa cốc rượu lên uống.Nhưng mà..

“Nếu uống thì tôi sẽ cắn thật đấy!” đôi mắt nâu của hắn sẫm lại mở to nhìn cô.

Nhi cảm thấy trái tim mình thắt lại.Ko muốn.Ko muốn.Cô nuốt nước bọt 1 cái khó chịu.Đôi mắt đen của cô nhìn vào đôi mắt nâu của hắn,hôm nay đôi mắt hắn rất kì lạ,sẫm lại 1 màu nhạt nhào ko ánh sáng.Hắn tuyệt đối ko nói đùa.

“Uống nước là được chứ gì!” Nhi nói,cầm lấy chai nước mở ra uống 1 hơi.

Tú vẫn ko di chuyển ánh mắt,vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt của cô.Cảm giác như mắt mình càng ngày càng tối.Là do quá lâu ngày ko gặp nhau,hay bởi vì một cái chạm môi khiến cho hắn nảy sinh lòng tham?Có lẽ chỉ đơn giản bởi vì bao nhiêu ngày qua hắn đều rất mong,rất mong được ở cạnh cô như thế này.Hắn lại siết vòng tay chặt thêm 1 chút,giữ cô sâu hơn 1 chút.Tự cho bản thân mình thả lỏng trên vai cô.

Lúc này 1 cô gái đang ngồi trên bàn đột nhiên khóc rưng rức,2 cô gái ngồi hai bên cô vội vàng vỗ về cô.Nhi nhìn thấy khẽ nhíu mày,trong lòng ko khỏi thấy xót xa.Cô chấn chặt môi lại,xóa đi màn sương mờ trong mắt,bàn tay nhỏ của cô siết chặt,cả người cũng tự dưng cương cứng lên. Cô đập mạnh cái chai xuống bàn.

“Cậu còn muốn khóc tới bao giờ?Khóc vì 1 thằng khốn ko đáng!” Nhi hùng hổ nói.

Mấy cô gái kia quay sang nhìn cô.Tới rồi.Tới rồi.Đại tỉ thích dây dưa chuyện người khác.Lại tới nữa rồi.Cô gái đang nức nở ngước đôi mắt đỏ hoe,ướt nước lên nhìn Nhi,gương mặt make up xinh xắn giờ đang lem tùm lum vì nước mắt.

“Mình đã bảo rồi toàn bộ bọn đàn ông chỉ là lũ khốn,tuyệt đối ko thể tin!” Nhi tiếp tục bực bội nói.

Lúc này bốn người con gái đang ngồi trên bàn đang miệng há hốc,một cậu con trai bối rối ko dám nhìn thẳng mà quay đi chỗ khác.Vẻ mắt có điều kì quái khó giải thích.Bốn cô gái con mắt từ ngạc nhiên chuyển sang nghi hoặc.Nhìn vào cái tư thế hiện tại và lời nói của cô,đúng thật là muốn tin cũng ko tin nổi.Y như người ta chỉ vào mặt trời bảo là đấy là mặt trăng đấy.Có kẻ ngu mới tin.Lời nói và hành động bất đồng.Tình cảm nồng thắm lại nói ko thể tin vào đàn ông.Đại tỉ có thể nói lời nào dễ nghe hơn 1 chút được ko?

Như nhìn thấy tình hình lúc này,Nhi bực bội đạp bàn.

“Ánh mắt mọi người vậy là sao?”

Cả bốn cô gái ko ai nói 1 lời,nhất thời cầm cốc lên uống quay mặt đi.Đại tỉ có muốn nói lời khuyên can người ta thất tình hay chửi đàn ông,làm ơn trước hết hãy buông tay người yêu ra đã.

Nhi gương mặt xị xuống.Mấy người được lắm,tôi chỉ muốn khuyên thật tình thôi.Mấy người lại ko nghe.Đàn ông trên đời này có tên nào tử tế đâu chứ.

Đang miên man trong oán hận và căm ghét đàn ông,Nhi bị 1 giọng nói rất khẽ trầm ấm bên tai làm cho thức tỉnh quay về với hiện tại.. muốn giết hết đàn ông trên thế giới.

“Đừng vơ đũa cả nắm!” đôi mắt nâu vẫn nhắm nghiền che lại con người nâu sẫm lại đen tối,giọng nói trầm trầm toát ra từ vòm họng. “Đâu phải ai cũng như ai!”

“Cái đó ko chắc!” cô đáp.

“Đàn ông cũng có người tốt kẻ xấu!” hắn nói.

“Phải có người tốt kẻ xấu,nhưng dù tốt dù xấu thì vẫn là động vật nghĩ bằng thân dưới.Ko phải sao?Hơn nữa,có tốt có xấu thì anh cũng ko nằm nổi trong số tốt đâu!” Nhi thản nhiên nói.

“Á!” Nhi nhíu mày lại,cảm giác dưới bụng mình bị bóp nghẹt tới khó thở.

Đôi mắt nâu của Tú giờ đã mở to,đen sẫm lại 1 màu.Khủng long đáng chết,động vật nghĩ bằng thân dưới?Em muốn nếm mùi ko hả?Lúc đó em mới biết động vật nghĩ bằng thân dưới là như thế nào.

“Làm gì vậy?” Nhi vừa nhăn mặt cố gắng thở ra,đôi mắt đen nhíu lại,buồn bực nhìn hắn.

Hắn vẫn im lặng ko nói gì.Còn ko dạy bảo cô 1 trận thì ko được.Có phải là càng ngày hắn càng nhượng bộ nên cô mới càng làm tới ko?

“Á.. đau!” Nhi khẽ kêu lên mặt nhíu lại.

Tú vội vàng nới rộng vòng tay,hắn ko muốn,thật sự ko muốn chỉ là.. Chỉ là đột nhiên muốn ôm thật chặt.Chỉ là bản thân hắn đang quá tức giận mà thôi.

Tuy rằng cô chỉ kêu giả vờ,chỉ là cảm giác khó thở nên muốn thoát ra.Nhưng quả nhiên có tác dụng.Nhi khẽ cười thầm.Đúng là động vật đơn bào ko có não.

Tú nhìn thấy gương mặt cười của cô,đoán biết rằng mình bị lừa.Bực bội nghiến răng,đôi mắt nâu lại sẫm lại.Quyết định hạ môi xuống hôn 1 cái vào má cô xem như để đền bù.Hắn ta ko thể chịu lỗ chứ.Nghĩ tới thì phải làm ngay,cảm giác làn da của cô,mùi thơm của cô.Khiến cho hắn dễ chịu.

Tú đang lơ mơ trên giường đợi chờ tin nhắn,cảm giác tâm trạng vô cùng vô cùng tốt.Chờ đợi tin nhắn cũng làm cho hắn cảm giác vui vẻ.Nhìn chiếc điện thoại đang im lìm,hắn khẽ lẩm bẩm.

"Đến đi,đến đi,đến đi!"

Vừa nói dứt lời thì màn hình điện thoại nháy sáng,có người gọi tới.Tú nhíu mày,số lạ.Là ai đây?

"Alo?"

"Em Linh đây!" giọng nói ở bên đầu bên kia có vẻ thở ra nhẹ nhõm.

"Linh?Ai?" hắn hỏi lại.

"Em là người ở cùng với anh hôm 30.." cô nói giọng yếu ớt ngày càng nhỏ.

Tú nhíu mày,30 tết,hình như đúng là có ở cùng với ai đó.Nhưng ko nhớ là ai.Là ai nhỉ?Nhưng đâu quan trọng.

"Thì sao?Hiện tại tôi đang bận ko rảnh." Hắn lạnh băng nói,ko thương tình dập máy.Hắn đang đợi tin nhắn,chứ ko phải đợi cuộc điện thoại từ mấy con cá hắn đã ăn rồi.

Hắn vừa dập máy điện thoại lại reo vang,hắn bực bội dập máy luôn ko thèm nghe.Cũng có những cô gái đáng ghét như vậy.Rõ ràng ko có ai nghiêm túc trong mối quan hệ,thứ họ nhìn thấy cũng chỉ có tiền,đến khi kết thúc rồi lại tới ôn nghèo kể khổ muốn níu kéo.Đôi khi ko tránh khỏi có thể gặp 1 vài trường hợp phẩm chất kém ko hiểu được địa vị của mình như vậy.Thật khiến người ta nhức đầu.Con gái mà ko có lòng tự trọng,quị lụy giả dối.Suốt ngày chỉ làm phiền người khác,gọi điện thoại khóc lóc.Họ cũng thật rảnh ta.Chẳng bù cho con khủng long.Một ngày bắt cô ta gọi điện thoại chúc ngủ ngon mà cũng giống như cực hình.Mà sao,cô ta còn chưa nhắn tin nhỉ.Nhắn tin cho anh thì bao giờ cũng chậm,nhắn tin cho bạn cô thì cứ choanh choách.

Điện thoại của hắn lại tiếp tục rung,hắn bực bội ném qua 1 bên,nằm ngửa mặt lên trần thầm nguyền rủa,khủng long chết tiệt giờ đang làm gì.

"Hắt xì!" Nhi hắt hơi 1 cái trong điện thoại. "Em ko sao!"

"Cảm cúm rồi hả?" Huy nói từ đầu dây bên kia.

"Em đoán là có ai đang chửi em!" Nhi bình thản đáp.

"Ha ha xem ra em nhiều kẻ thù nhỉ?"

"Đừng cười!" Nhi bực bội. "Hôm nay mọi người thế nào?Em xin lỗi lại nghỉ!" cô nói giọng vô cùng áy náy.Thật đúng là đã quen giấc,tối đi làm,cho nên giờ nằm ở nhà chẳng ngủ được.Vì vụ đi xử lý tên khốn bắt cá 2 tay kia mà hôm nay cô đã xin nghỉ.Kết quả giờ về nhà lại thấy ko quen.Rõ ràng là nhà mình mà.

"Đừng lo,mọi việc ko sao.. chỉ là .." Huy nói hơi ngập ngừng.. ".. hơi nhớ em thôi!"

"Em cũng nhớ mọi người!" Nhi cười tươi đáp lại.Bây giờ họ cứ như gia đình thứ 2 của cô.Cô ko có cha,cũng ko có anh trai,cho nên được ở cùng những người đó cứ như có thêm rất nhiều ông anh và em trai.

"Được rồi,ngủ sớm đi!" Huy nói,khẽ thở ra 1 cái.

Nhi dập máy,kéo chăn lên đắp.Đã lâu rồi ko được ngủ buổi tối trên giường của mình.Êm ái làm sao.Cái chiếu trong bệnh viện đúng là địa ngục.Đột nhiên cô lại thấy điện thoại rung lên,vớ lấy chiếc máy ở đầu giường,cô nhìn vào màn hình tù mù trong bóng tối.

Tú đang nghiến răng chờ đợi.Cái số lạ lùng cứ gọi tới liên tục.anh bực bội tắt đi hết lần này tới lần khác.Có phải cái cô gái này vô cùng thiếu não ko?Người ta tắt điện thoại của cô ta liên tục,cô ta vẫn tiếp tục gọi.Chuông cuộc gọi tắt,một âm thanh lanh lảnh ngắn gọn vang lên.Có 1 tin nhắn.

Hắn vui vẻ vớ vội lấy điện thoại.Vội vàng mở màn hình.Gương mặt điển trai rạng ngời mòng chờ những con chữ hiện ra,nhưng chỉ một thoáng nụ cười trong hắn vụt tắt.Gương mặt hắn đột nhiên lạnh băng,đôi mắt nâu nhíu lại hậm hực,cả khuôn mặt ko có chút cảm xúc.

10 giờ sáng tại 1 quán café sang trọng,một cô gái đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ,đôi mắt nhìn ra ngoài như chờ đợi điều gì đó,mái tóc xoăn mềm mại rủ xuống bờ vai.Cô mặc trên người 1 chiếc váy đen cổ chữ v,tay dơi để lộ cánh tay trắng thon thả,cô đeo 1 chiếc thắt lưng da nhạt màu nổi bật trên nền vải đen.Cô chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Cánh cửa quán café bật mở,một chàng trai điển trai mặc 1 chiếc áo sơ mi kẻ đen trắng ôm lấy thân hình cao ráo của mình,chiếc quần bò sẫm màu mượt mà khỏe khoắn,gương mặt điển trai giống như hoàng tử bước ra từ cổ tích.Hắn bước vào quán khiến ko ít người quay đầu lại nhìn.

Cô gái nhìn thấy hắn vội vàng vẫy vẫy tay gọi lại.Hắn nhíu mày 1 chút cố lục lọi trong trí nhớ,nhưng hoàn toàn ko có chút khái niệm nào.Hắn chậm rãi bước từng bước lạnh lùng tới chiếc bàn cô đang ngồi.Vô cùng điềm đạm,gương mặt lạnh băng cao ngạo kéo ghế ngồi xuống. Từng động tác đều vô cùng lịch thiệp khiến người ta ko khỏi trợn tròn mắt.

Cô gái nở 1 nụ cười bẽn lẽn,cảm giác trái tim mình háo hức chờ mong.Khóe miệng xinh xắn của cô đang muốn nói lời ngọt ngào thì bị giọng nói lạnh băng trầm trầm của người con trai đối diện đánh gẫy.

“Cô muốn gì?” hắn dựa người vào ghế,con mắt nâu sẫm xoáy vào cô gái đang ngồi đối diện.Ánh nhìn như con chim ưng nhìn thấy con mồi,2 bàn tay khoanh lại trước ngực vô cùng bình tĩnh,lời nói vô cùng lạnh lùng,ko vòng vo,ko tránh né.

“Em.. em..” cô gái bối rối,đôi lông mày nhíu lại,đôi mắt long lanh,hàng lông mi cong lên yểu điệu.Trông cô hiện tại đang vô cùng lo lắng,giống như đứa trẻ nhỏ sợ hãi ko biết bám vào ai.

“Đừng nói là muốn tôi chịu trách nhiệm!” hắn nói hơi nhíu mày.Cái lũ con gái này,thật đúng là.

“Nhưng anh ko thể để em gánh vác 1 mình!” Cô gái nói bằng giọng yếu ớt,lại đầy gay gắt,khóe mắt cô đã đỏ hoe ừng ực nước.

Lại cái màn này,Tú thở dài.Nước mắt.Khóc khóc khóc..Ko còn gì khác ngoài ăn vạ và khóc sao?Cũng may con khủng long ko phải loại người này.Khủng long đúng là vẫn khá hơn loại con gái thế này.Hắn xoa xoa hai thái dương,đôi mắt nâu lạnh băng trĩu xuống.Hắn như thế này lại ngồi cạnh 1 cô gái đang khóc sướt mướt thật ko hay chút nào.

“Tôi sẽ ko để cô phải gánh 1 mình!” hắn ngước mắt lên nhìn cô nói giọng lạnh lùng.

Khóe miệng của cô gái phút chốc giương lên,đôi mắt lên tươi cười nhìn hắn chờ đợi.Gương mặt xinh xắn phút chốc sáng bừng,ngay cả nước mắt cũng lập tức ngưng đọng lại trong khóe mắt,ko còn tuôn ra nữa.

Hắn nhấc người rút ra chiếc ví tiền,móc ra trong túi 10 triệu,vứt trên mặt bàn trước mặt cô gái.Cô gái mở to mắt nhìn hắn,đôi lông mày nhướng lên,khóe miệng khẽ mở ra.

“Đây là 10 triệu,đủ để giải quyết rồi phải ko?Còn nếu ko có thì gọi cho tôi.” Hắn lạnh băng nói,rồi ko chút luyến tiếc đứng dậy khỏi ghế bước tới quầy thanh toán gửi tiền rồi ko buồn nhìn lại.

Cô gái nhìn số tiền trên mặt bàn,lại đưa mắt nhìn qua lớp kính người con trai cao ráo đang sải bước trên đường.Trái tim nổi lên cơn tức giận.Rõ ràng là vì cô gái đó.Là vì cô ta nếu ko chắc chắn họ ko cãi nhau.Hoàng Tuấn Tú,anh tưởng em để anh thoát dễ dàng vậy sao?Đứa con này anh nhất định phải nhận.Vừa nghĩ cô vừa mím chặt môi,gương mặt nhu mì lúc nãy hoàn toàn biến mất dạng,chỉ còn lại 1 gương mặt vô cùng nham hiểm,xấu xa.Đôi mắt nâu nheo lại toan tính,đôi lông mày cong cũng hơi nhướng lại suy nghĩ.Cô ko có được thì cũng đừng mong là cô ta có được.Cô gái tức giận đợi cho cái dáng người con trai chìm hẳn vào dòng người ,cô mới lặng lẽ đứng lên,cầm số tiền trên bàn hất tóc sải từng bước uyển chuyển ra cửa quán.

Nhi ngồi trên bàn thoải mái hít thở.Ôi mới tuyệt làm sao khi cái gã động vật đơn bào ấy nghỉ học.Cuộc sống mới tươi đẹp làm sao.Cô rất muốn gào to lên "Oh my day!" với đôi mắt đen ướt át như Candy.Ngọc ngồi ở đằng sau nhìn con bạn thân đang diễn ca kịch,khóe miệng ko khỏi biểu tình.

"Mày đang cao hứng cái gì?" Ngọc hỏi.

"Cái này gọi là hạnh phúc tự do.Freedommm!" Nhi gào lên sung sướng.

Ngọc lắc đầu "Mày đang diễn "Brave heart" đấy à?"

"Người tự nguyện bị trói buộc,thì ko hiểu ý nghĩa tự do đâu!" Nhi lầm rầm.

"Nói gì?" Ngọc hỏi lại.

"Ko có gì!" Nhi lắc đầu. "Được rồi trưa nay đi ăn chút gì đi!" Nhi cao hứng nói.

"Mày ko phải vào viện à?" Ngọc ngơ ngác nhìn con bạn thân.Cứ mỗi lần nghĩ tới đây thì nó lại cảm thấy đau lòng.Con bạn thân của nó ko nói với nó,cho tới khi nó biết thì cũng đã là quá muộn.Nếu ko phải khi đó tình trạng học tập của Nhi bị giảm sút,Dung mama muốn gọi điện tới nhà mà ko gặp ai,nên mới hỏi Ngọc có chuyện gì.Ngọc lúc ấy mới ghé qua nhà con nhỏ xem có chuyện gì,thì mới phát hiện,mẹ nhỏ gặp tai nạn.Lúc này nó vừa giận lại vừa thương con bạn thân nhiều hơn.Hèn chi ngày nào nó cũng buồn ngủ,học hành cũng chểnh mảng.Đến lúc đó thì nó lại càng thấy khó chịu.Một mình Nhi phải chịu hết tất cả.Ôi đứa bạn thân yêu của nó.

"Hôm nay tao lại bị đuổi!" Nhi thè lưỡi cười.Giờ mẹ nó đã đỡ nhiều,cổ cũng đã tháo băng,chỉ còn tay và chân vẫn đang bó bột.Thời gian này mẹ nó cũng ko muốn nó vào tập trung học hành.Dù sao cũng có thể thuê người đưa cơm.Cho nên cũng ko có gì lo lắm.Hơn nữa,vào giờ lại mất công phá người ta tình tứ.

Nhi vui vẻ đẩy lưng con bạn thân đi ra cổng trường,nhưng vừa đi ra tới cổng thì gương mặt tươi cười của nó vụt tắt.Ko phải chứ?Ôn thần,ko đi học thì thôi còn đứng ở ngoài cổng làm gì.

Tú giương đôi mắt nâu lên nhìn thẳng vào cô.Khóe miệng mỏng khẽ cong lên trêu chọc.Tâm trạng của hắn đang ko tốt,cho nên hắn thật cảm thấy bất an.Cứ thử tưởng tượng xem cô mà biết được chuyện vừa rồi chắc chắn là.. cô sẽ ko ngần ngại mà buông tay hắn ra.Tới lúc này hắn lại chợt nghĩ,tại sao lại như vậy?Hắn tại sao ko muốn buông cô ra?Nghĩ lại thì chỉ có thể 1 nguyên nhân duy nhất,ko thể thua cá cược,nghe có vẻ hợp lý nhất.

"Lại tới!" Nhi bĩu môi chán nản trái ngược với gương mặt tươi cười của Ngọc.

Tú nheo mắt lại,ko vì câu nói của cô mà phật ý nhưng vẫn tiện tay véo lấy má cô.Xem như là thói quen cũng được,hoặc là bản thân hắn ko có đủ an tâm.Nếu ko chạm vào hắn sợ lo lắng của mình sẽ ko kết thúc.

"A.. đau.Buông ra!" Nhi kêu lên oai oái.

Đôi mắt nâu của Tú sáng lên mỉm cười.Sẽ ko sao.Chuyện kia đã giải quyết rồi.Chắc chắn sẽ ko việc gì tới chuyện của 2 người.Nhưng mà dò sông dò bể làm sao dò được lòng người.Còn đang tự làm cho bản thân mình an tâm,vui đùa giằng co với cô trước cổng trường,thì đột nhiên một người con gái vô cùng xinh xắn xuất hiện.

"Tôi có chuyện muốn nói với cô!" cô gái tiến lại gần phía đôi nam nữ đang đùa bỡn,bàn tay nắm chặt hơn chiếc túi xách khoác trên vai.Khi cô ta ở cùng hắn,hắn chưa bao giờ như vậy.Trong 2 ngày đó,hắn chỉ toàn uống,uống và uống,có ôm ấp nhưng ko phải gương mặt tươi cười đó.Làm sao 1 con bé,ăn mặc tầm thường,luôn mặt quần bò áo thụng,đường cong ko có,có thể người hơi cao 1 chút,nhưng có chút hấp dẫn nào chứ?Tại sao cô lại thua?

Nhi ngước mắt lên,bàn tay vẫn cố đẩy tay hắn ra.Cô nhìn cô gái trước mặt hiện ra vô cùng xinh xắn.Ôi mỹ nhân.Nhưng sao mỹ nhân này nhìn như vừa ăn phải ớt vậy ta.Ko được lòng dạ đàn bà,gái xinh có thể bán thành mất nước.Mỹ nữ.Ko được để bị sa đọa.Nhi tự trấn an mình.

Tú gương mặt điển trai thoáng cái hiện vẻ bực tức,ánh mắt như dè chừng nhìn cô gái vừa xuất hiện lạnh băng.Cô ta to gan hơn hắn nghĩ.Con nhỏ này,dám đến tận đây.Nhưng ko ngoài dự định.Trước đây hắn mặc

kệ họ theo tới nhà khóc lóc,ăn vạ.Nhưng giờ hắn lại tự thấy mình đang lo sợ.Nhìn con khủng long đôi mắt đen láy vô tội ko biết gì trước mặt mình,hắn ko khỏi lo âu.

"Bạn là?" Nhi đôi mắt đen láy léo sáng,khóe môi hơi nhếch lên cười lịch sự.

Tú cảm giác rối bời nhìn Nhi,rồi lại dùng đôi mắt nâu sẫm lại tràn đầy căm phẫn nhìn người con gái đang dần tiến lại gần bọn họ.Đôi mắt của anh ánh lên tia nhìn như muốn giết chết người khác ngay lập tức.Khiến cho cô gái xinh xắn hơi dừng bước.Nhưng lại suy nghĩ gì đó trong đầu,cô kiên định cố gắng nói thật rõ ràng.

"Tôi là người yêu của anh Tú,và tôi đang mang thai con của anh ấy!"

Tú nghe tim mình ngừng lại.Đôi mắt nâu mở to rất to nhìn con khủng long.Phải làm sao?Phải làm sao?Hắn chưa bao giờ lo sợ như thế?Chưa bao giờ thấy khó chịu như thế?Trái tim ơi,tại sao lại khiến hắn bực bội thế này?Tại sao hắn phải lo lắng như thế này?Trái tim thắt lại nặng nề,mồ hôi của hắn đang vã ra,các mạch máu đều nóng tực chảy ko đều.Tại sao hắn lại như thế này?Điều này nghĩa là sao?

32. Chương 30

Chương 30 : Khủng long độc nhất vô nhị

Trên thế giới có hàng nghìn loại động vật khác nhau,mỗi loài đều có 1 tập tục,lối sống và đặc tính khác nhau.Có loài sống theo cá thể,có loài sống theo bầy đàn.Có những loài chỉ hoạt động về đêm,có những loài chuyên săn mồi,có loài chỉ ăn cỏ,lại có loài vô cùng khát máu.. Cũng giống như vậy con người vốn là 1 loài động vật cao cấp,nhưng nhìn chung tập quán thì vẫn chỉ đơn thuần là lao động,ăn uống,nghỉ ngơi và tiếp tục quay vòng.Cũng giống như những con thú trong tự nhiên mỗi ngày đi săn mồi như chúng ta làm việc,ăn con mồi như chúng ta dùng bữa, đến tối về nghỉ ngơi.

Cho nên nhìn chung con người chúng ta trong tiềm thức vẫn ẩn chứa những tập quán thô sơ của những loài động vật,chỉ đơn giản là chúng ta có tư duy và có thể tự mình định lý,đặt tên cho những cảm xúc và hành động của chính mình,chứ ko như các loài vật.Đó là sự khác biệt duy nhất.

Cho nên con người ta có sẵn trong người khả năng phòng vệ,như con thú trong tự nhiên nếu nhìn thấy kẻ thù hay nguy hiểm,chắc chắn là sẽ tự động lập ra 1 vòng tuyến an toàn cho mình.Có loài là chạy trốn,có người là chiến đấu.Và hiện tại đang có 1 cuộc chiến đang nổ ra.

Tú lo lắng nhìn con khủng long ái ngại.Phải làm sao?Phải làm sao?

Ngọc thì đang ở bên cạnh há hốc mồm,nhìn vào hotboy ko tin được,con mắt hoàn toàn méo xệch.Ngày hôm qua con bạn nó phát ngôn 1 câu khó tin,hôm nay nó mới chứng thực sự thật.Là tại chúng nó quá ngây thơ rồi.

Trái ngược với 2 con người đang đứng cạnh mình,Nhi lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.Đôi mắt đen láy của cô sáng lấp lánh nhìn cô gái ở trước mặt mình,khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Vậy thì sao?" cô hỏi lại.

Cô gái xinh xắn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi vô cùng bình tĩnh của cô.Làm sao,làm sao con bé này có thể bình tĩnh thế khi nghe người yêu mình làm đứa khác mang thai.Cô ta có bị ấm đầu ko?

Nhi khẽ mỉm cười,đôi mắt sáng như sao trời hiền dịu.

"Tôi lại ko phải là bố đứa trẻ,tại sao phải nói với tôi?" Nhi thản nhiên hỏi.Cô gái này ko phải đang tới bắt vạ cô chứ?Này đừng đùa nha.Tôi với cái tên động vật đơn bào chỉ là tình nhân giả thôi,liên quan gì mà tới tìm tôi chứ?Chuyện do hắn gây ra tìm hắn mà xử lý,đừng tìm tôi nha!

Tú bây giờ chuyển từ trạng thái lo lắng sang tức giận.Giờ anh đã biết tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy,bởi vì vốn trong lòng cô đang nghĩ đây ko phải là chuyện của cô.Bởi vì cô vốn ko phải là bạn gái của hắn.Cảm giác tim mình trống đi 1 khoảng,bàn tay hắn đột nhiên siết rất chặt.Ko biết lý do tại sao cả người chỉ toàn là lửa giận.Yêu nhau 100 ngày thì sao?Trong 100 ngày ấy chắc chắn cô vẫn là người yêu của hắn.

Nắm chặt bàn tay của cô kéo cô lại gần bên cạnh,Nhi nhíu mày đôi mắt bực dọc nhìn anh.Có chuyện gì đây ông mãnh?

"Nhớ cho kĩ,cô đang là người yêu ai!" hắn nói nhỏ bên tai cô.

Nhi nheo mắt lại,động vật đơn bào,ý anh là sao?Ko phải muốn kéo tôi cùng chết chứ?Này.. này .. này tôi ko làm bố được đâu nha.Càng ko làm mẹ được đâu à!Đừng đùa chứ!

"90 triệu!" hắn lại nói nhỏ bên tai cô,đôi mắt nâu tức giận đe dọa.

Nhi lúc này vô cùng,vô cùng tức giận.Thế này rõ ràng là rủ người ta nhảy lầu tập thể đây mà. Đáng chết!Đáng chết động vật đơn bào.Rõ ràng là anh gây họa,lại bắt tôi chịu tội cùng.Ko phải bất công vậy chứ?Nhưng mà.. đã nhận tiền của người ta,lại ko làm việc thì có vẻ thất đức lắm.Ôi!

Cô gái xinh xắn nhíu mày nhìn 2 con người đang thân thiết kia,tại sao mà cô gái đó hoàn toàn ko có phản ứng gì.Thông thường phải là cô ta nổi giận đùng đùng,tát vào mặt cái gã bên cạnh 1 cái rồi bỏ đi chứ?Ko phải bộ phim nào cũng như thế sao?Tại sao cô ta vẫn cứ đứng trơ trơ ra đó?

"Này,ko phải chứ?Sống đạo đức tí có được ko?Anh bây giờ đang muốn tôi gánh họa hộ anh đúng ko?" Nhi cắn chặt môi rít qua kẽ răng.

"Quả nhiên cô rất thông minh." Tú mỉm cười nói nhỏ.

"…" .Nhi tự nguyền rủa mình cả nghìn lần.Thà rằng đi vay nặng lãi bọn côn đồ,còn hơn là đi vay 1 tên nhà giàu bẩn tính.Có vay nặng lãi thì cùng lắm là mất chân mất tay thôi,còn cô bây giờ lại còn phải đi lo hậu quả dùm cho hắn.Có phải ko đây?

Nhi nhắm chặt mắt lại,cố gắng bình tĩnh,bình tĩnh.Mượn tiền còn chưa trả thì làm sao lại đá bát được.Quả thật là quá khó đi,mà nếu làm tổn hại cô gái kia cô lại ko nỡ.Này nha 1 xác 2 mạng chứ có phải chuyện đùa đâu.Hơn nữa phép lịch sự tối thiểu của người ta là nhường ghế cho người gia,trẻ nhỏ,phụ nữ mang thai.Bây giờ.. bảo cô đi đánh thai phụ sao?Cái chuyện mất mặt này,làm sao mà làm?Thật chẳng có tí đạo đức nào cả.

Còn đang triền miên suy nghĩ thì cô đã bị 1 giọng nói thức tỉnh.

"Cho nên kẻ thứ ba như cô đứng có xen vào giữa tôi và anh ấy nữa!" cô gái xinh xắn từ nãy tới giờ đứng ngoài xem 2 người bọn họ đứng bên nhau rì rầm to nhỏ,hoàn toàn ko để lời lẽ của cô lọt vào tai.Quá tức giận cô ta bước tới xen vào giữa 2 người,đẩy mạnh Nhi ra khỏi người Tú.

Nhi bị mất đà ngã về đằng sau,Ngọc vội vàng ở cạnh đỡ lấy lưng cô.Ngọc nhíu mày tức giận.Cái cô gái này,nhìn mặt thì xinh xắn,giờ tính làm gì?Ra đây tranh cướp người yêu à?Ko cần biết hotboy có hay ko bắt cá 2 tay nhưng mà cô ta có quyền gì đánh con bạn cô như vậy?Cô bực dọc định lao tới,nhưng Nhi rất nhanh tay kéo cô lại.Gương mặt Nhi thoáng chút cười.

Mặc dù cô ko phải thuộc hội bảo vệ bà mẹ trẻ em,nhưng cũng ko phải ko biết lý lẽ.Cô gái này tại sao phải vì 1 tên con trai mà làm trò vậy.Muốn mang hắn đi thì làm ơn mang nhanh đi dùm đi.Cô lại hoàn toàn chẳng muốn giữ.Vừa bị hắn mượn danh làm gối ôm,lại vừa bị hắn bắt làm culi vác đồ,chọn quần áo,sắp xếp phòng quần áo cho hắn,thậm trí bây giờ đôi lúc lại bị hắn kéo đi mua đồ,đến nấu cơm cũng gọi cô tới nấu..

Cô có thích thì nhường cô cả hai tay.Ko cần phải tranh,ko cần phải tranh,cô chắc chắn có phần.Thậm trí là hoàn toàn có phần.Tôi ko muốn tranh chút nào,nhưng mà..Cô lại khiêu khích tôi rồi đấy.Mẹ tôi vốn dậy ở đời thì tuyệt đối đừng để bản thân mình bị thua thiệt,bị cô đẩy 1 cái lại ko đẩy lại cô 1 cái thì xem ra tôi quá tốt bụng rồi.

"Kẻ thứ ba chen vào giữa?Tôi ko biết cô đang nói ai!" Nhi thản nhiên mỉm cười.

"Cô còn giả vờ ko hiểu.Trong bụng của tôi đang mang thai con của anh ấy,nếu ko phải tại cô thì làm sao anh ấy lại bỏ tôi!" cô gái xinh xắn gào lên.

Nhi quay đầu nhìn lại đang có 1 số người xì xầm nhìn bọn họ.Cô quay lại nhìn cô gái xinh xắn trước mặt,cái này gọi là Chí Phèo ăn vạ phải ko?Mang đứa nhỏ vô tội ra để dọa người khác,xem ra kĩ xảo của cô còn cao hơn cả Chí Phèo rồi.Vì dù sao Chí Phèo cũng ko thể có con để mà tới ăn vạ như cô,đúng là cao thủ.

"Chúng ta đi đến nơi khác nói chuyện được chứ?" Nhi nói khẽ.

Cô gái khẽ nhếch môi cười,rõ ràng cô ta đang lo lắng có người đang nghe. "Tại sao tôi phải đi?"

"Vậy tùy cô thôi.Nếu cô muốn tất cả mọi người biết cô là loại chưa chồng mà chửa rồi đến tận nơi tìm người ta chịu trách nhiệm.Thì với tôi ko vấn đề!" Nhi thản nhiên.

"Cô.." cô gái bực bội nhìn Nhi ko tin được,lại thấy xung quanh mọi người đang nhìn vào mình.Cô tức tối gắt gỏng "Nhìn cái gì mà nhìn!!"

Nhi khẽ lắc đầu.Xinh xắn như vậy,mà sao tâm tính chẳng tốt chút nào.Thật đáng thương cho đứa nhỏ.Có ông già vô dụng thì thôi đi,ngay bà mẹ cũng như vầy.Ôi mầm non đất nước.

"Bình tĩnh 1 chút.Nóng giận ko tốt cho thai nhi đâu." Nhi tiến lại gần cô gái nói khẽ.

"Cô.." Linh lại 1 lần nữa cảm thấy đầu mình nổ tung.Cái con nhỏ này,thật là hồ ly tinh mà.

Trong 1 quán café ở gần trường Đống Đa,có 4 con người đang ngồi quay quanh cái bàn.Trong đó 2 cô gái đang ngồi gằm ghè nhìn nhau,1 cô gái khác đang chăm chú theo dõi rất rất muốn cho cái cô gái kiêu ngạo vừa đẩy bạn cô 1 cú 1 trận,nhưng lại bị bạn cô liếc mắt 1 cái bắt dừng lại.Một chàng trai đang ngồi bên cạnh nhìn Nhi chằm chằm trong lòng vừa lo lắng,lại vừa chờ đợi.

Nhi cầm cốc cacao trước mặt lên uống,trong đầu đang suy nghĩ là tiếp theo cái con nhỏ trước mặt sẽ làm gì.Tuyệt chiêu cứng rồi giờ sang mềm chứ?

"Tôi đã nói rõ rồi.Tôi ko muốn tranh giành của ai cả.Nhưng con tôi ko thể ko có bố." cô gái xinh xắn từ từ đặt cốc café xuống nói.

"Cô nói đúng!" Nhi từ từ vừa uống vừa đồng tình.

"Khủng long.." Tú khẽ rít vào tai cô nhẹ nhàng.

"Ngồi im xem!" Nhi nói.

Ngọc kéo tay con bạn thân giật giật.Mày đang định làm gì đây?Con nhỏ ngốc này,định làm gì thế?Lại còn đồng tình với cô ta nữa.

"Cho nên cô đừng nghĩ tôi sẽ buông tay!" cô gái xinh xắn tiếp tục nói.

"Tôi cũng ko nghĩ cô sẽ dễ dàng buông ra!" Nhi mỉm cười.

"Vậy cô sẽ buông anh ấy ra?" cô gái xinh xắn nhìn Nhi hoài nghi.Cô ta ko phải đơn giản thế thôi đã chấp nhận đầu hàng chứ?Đơn giản vậy?

"Tôi ko nói vậy!" Nhi hớp 1 ngụm cacao ngọt bùi mỉm cười.

Tú mở to mắt nhìn con khủng long,Ngọc cũng ngây người nhìn con bạn thân trước mặt.Thật là khác với vẻ bình thường,khi nó thấy bạn nó bị bắt nạt,y như rằng chưa ai kịp phản ứng thì thế nào Nhi cũng sẽ xông ra trước rồi.Giờ bạn nó lại vô cùng bình tĩnh.Thật sự đáng sợ.

Trong lòng Nhi bây giờ đang cố gắng dùng cacao và sữa đặc cộng thêm đá để thay bình cứu hỏa chữa cháy cho cái dạ dày.Thật là muốn trở thành lòng nướng mà.Cái tên khốn này,bắt cô giúp dọn dẹp,nấu nướng,gọi hắn dậy thì thôi đi.Giờ gây họa còn bắt cô đi dọn hậu quả.Mấy tên đàn ông thật đúng là lũ khốn mà.Ví dụ điển hình là cô gái trước mặt,phục vụ người ta lại còn bị đá bay đi.Và ví dụ của sự thống khổ cùng cực chính là cô đây.Phải ngồi đây mà tranh cãi với cô ta vì 1 người đàn ông.Thật vô cùng mất mặt.Nhưng mà tiền nợ,còn chưa hết 100 ngày,thì sống chết cũng phải chịu đựng.

"Cô.. cô thật là khốn kiếp mà!" cô gái xinh đẹp ko kìm chế được lòng mình mà chửi thề tay cô cầm cốc café tạt thẳng vào mặt Nhi.

"Cô vừa nói cái gì?" Tú bực bội đập bàn 1 cái làm cho cô gái xinh xắn phút chốc giật thót người nhún vai lại.

"Vậy cho tôi lý do tại sao tôi phải buông ra?" Nhi nhẹ nhàng nói.Ngọc thấy con bạn mặt mũi ướt nhoẹt vội vàng lấy khăn giấy lau cho nó,Tú cũng vội vàng cầm 1 tờ giấy ăn lau nốt phía bên này cho cô.

Cô gái xinh xắn ngồi trước mặt lại càng khó chịu,tại sao cô ta lại có thể được người khác chăm sóc như vậy?Vì sao?Tại sao rõ ràng cô mới là người bị hại cơ mà!

Nhi gạt tay Tú ra,tự cầm lấy giấy ăn lau mặt.Mùi vị của café có chút đắng hay bản thân cô đang cảm thấy khó chịu trong người,nhưng rất điềm đạm cô nở 1 nụ cười nửa miệng nói.

"Nóng giận quá sẽ ảnh hưởng tới thai nhi đó!" cô thản nhiên vừa lau mặt vừa trả lời.Là cô gây sự với tôi,ko phải tại tôi đâu đấy.

"Cô còn biết nói tôi có thai.Vậy mà cô còn ko chịu buông tha cho chúng tôi đoàn tụ?!" cô gái xinh xắn bực bội nói.

Đoàn tụ?Nhi khẽ cười.Ko ngờ nha,xinh xắn hiện đại thế này,còn xem phim truyền hình cổ đại sao?Đoàn viên?Ko phải chứ?Cái từ siêu sến thế này mà cô cũng có thể ra được.Cứ như gia đình vì chiến tranh mà ly tán.Lạy trời ko phải là đến mức độ này chứ?Thời đại này rồi còn có người hình dung hoàn cảnh khốn khó để uy hiếp người ta sao.Trí tưởng tượng của cô cũng phong phú thật đấy.Có bị đẩy đi hay ko cũng là do bản lĩnh của cô quá kém thôi.

"Cái chính là cái thai đó là của ai!" Nhi thản nhiên nói.

Chỉ một câu nói gương mặt của cô gái tái mét.Cô ta.. cô ta làm sao cô ta có thể nói ra lời này?

Nhi khẽ nhíu mày,đôi mắt đen láy của cô thoáng qua 1 tia ngạc nhiên,nhưng rất nhanh bị cô dập tắt.Cô thở ra rất nhẹ ko để cho ai biết,gương mặt vẫn nhìn thẳng vào cô gái xinh xắn đối diện.Thần sắc của cô ta đã trở lại là nữ ác ma như lúc đầu,cô ta đang cắn chặt hàm răng lại,gương mặt đang vô cùng tức giận.

"Dĩ nhiên là hậu quả của người yêu cô rồi!" cô ta nói lớn.

"Thật sao?" Nhi hỏi lại đôi mắt đen láy xoáy vào cô gái trước mặt đang vô cùng mất bình tĩnh.

"Ko tin cô hỏi người yêu cô xem,có phải đêm 30 anh ta ở cùng tôi hay ko?" cô gái cao ngạo nói.

Tú cảm giác như có 1 tảng đá đè nặng lên mình,ko dám quay sang nhìn Nhi.Đêm 30 và cả ngày mống 1 đúng là hắn có ở cùng 1 cô gái,nhưng hắn thậm trí bây giờ còn ko nhớ được mình đã làm gì nữa rồi.

Nhi khẽ nheo mắt,nói vậy cô ta là người hôm đó phải ko?Cô gái đi cùng Tú lúc cô đến mượn tiền.Xem ra cô ta thật là bị cô phá hỏng chuyện tốt nhưng mà.. Nhi đành thở dài tội lỗi.Chỉ nên trách cô vay tiền nhầm người.Năm nay quả thật là xui xẻo mà.

"Vậy đâu có nghĩa cái thai là của anh ấy!" Nhi nói,trong lòng đang niệm 1000 lần câu "Rất xin lỗi!"

Cô gái bực bội đôi mắt càng thêm tức tối,cô ta lôi từ trong túi ra 1 đống polime vứt trên mặt bàn.

"Nếu ko phải của anh ấy sao anh ấy phải đưa tiền cho tôi giải quyết!" cô gái nói vô cùng tự đắc.

Tú nhìn tập tiền mà sợ hãi.Lần đầu tiên hắn cảm giác ghét nhìn thấy tiền tới vậy.Ngọc thì há hốc miệng nhìn chằm chằm đống tiền trên bàn.Nhi cảm giác như cả quả boom vừa phát nổ ở trong dạ dày của mình.Cố gắng đè nén mọi cảm xúc cô mỉm cười với cô gái ở trước mặt mình.

“Tiền thì có thể chứng minh điều gì?Cho cô tiền đâu có nghĩa đứa con là của anh ấy.Nếu ko đưa ra được 1 bằng chứng cụ thể như kết quả DNA thì đừng đến bắt vạ làm gì.” Nhi thản nhiên mỉm cười.Nói rồi đứng dậy kéo tay Ngọc đi ra cửa.Tú vội vàng đứng lên theo cô,trước khi đi ko quên quay lại hừ cô ta 1 tiếng.

Sau khi đã đưa Ngọc về nhà,Tú theo Nhi về tới cửa nhà,trong lòng dâng lên 1 niềm vui khó tả.Khóe miệng cứ tự động mỉm cười.

“Chuyện hôm nay là..” Tú định mở miệng giải thích.

“Đừng nói nữa.” Nhi lập tức dập tắt lời của hắn.Hôm nay thật đúng là ngày mất mặt nhất,ko ngờ mình có ngày lại đi bắt nạt kẻ yếu,còn là phụ nữ mang thai nữa chứ.Ôi,tôi đã tạo nghiệp gì đây?

“Nhưng mà vẫn phải cám ơn cô.”

“Im miệng ngay cho tôi!” Nhi bực bội gắt lên.Hiện tại cô đang tự rủa mình cả ngàn lần rồi nhưng vẫn ko bớt khó chịu.Hắn lại còn cảm ơn,khác gì giết người còn được tặng huân chương lao động?

Tú nhíu mày ko biết nên làm gì.Cô đang giận rõ ràng đang giận. “Nhưng đứa trẻ đó chưa chắc là của tôi!”

Nhi bực bội quay mặt lại nhìn hắn,giờ còn ko dám thừa nhận.Cô kìm chế ko được nữa rồi.Giới hạn tới rồi.

Bốp.

Tú lấy tay ôm chặt cánh mũi của mình,cảm giác một dòng nước ấm ấm đang chảy từ từ ra,đau đớn và nghẹt thở.

“Đàn ông các anh đúng là khốn nạn mà.Đã gây họa còn ko chịu nhận trách nhiệm.Mà vì anh tôi cũng là kẻ khốn kiếp theo.Sao lại có loại người như vậy chứ?Anh bảo cô ấy ko phải đang mang thai con anh,vậy có gì chứng minh đấy là con người khác?Này.Tôi nói giúp anh vì tôi là con nợ,đã mượn tiền thì phải làm việc thôi.Ko có nghĩa tôi đồng tình với anh.Đừng gộp chung tôi vào với mấy tên trăng hoa các người.” Nhi bực tức nắm chặt tay lại tức tối.Giậm mạnh chân bước vào nhà.

Tú vừa ôm cánh mũi bị đấm tới chảy máu vừa nhìn theo con khủng long.Giờ phải làm sao?Cô ấy giận thật rồi.Làm sao?

Đột nhiên vừa mở cửa nhà,Nhi dừng lại.Cả người đang rung lên vì hơi thở hồng hộc của cô.Tức giận,bức bối,căm phẫn.Tất cả dồn nén lại làm cô ko thể nào chịu nổi.Cô quay người lại hùng hổ chạy về phía hắn,hai tay đặt lên vai hắn kéo gập người hắn xuống lên gối 1 cái trời giáng vào thẳng ngực hắn.

“Cái gì?Cho tiền để đi xử lý?Anh có quyền gì mà bảo cô ấy đi xử lý hả?” Nhi bực bội vô cùng,cảm giác con tim đang vặn mình khó chịu.Cố kìm chế lại cảm xúc của bản thân mình,cô quay đầu vào nhà,ko buồn nhìn lại cái người vừa bị mình đánh đang đau đớn thế nào.

Tú đang vô cùng lo lắng,cảm giác trái tim của mình cứ nhói lên từng cơn mà hắn ko thể lý giải.Đã đến giờ vào học tại nhà thầy VH được nửa tiếng đồng hồ,nhưng Nhi vẫn ko đến.Cô chưa bao giờ bỏ học nhà thầy,kể cả khi 2 người có cãi vã.Cô vẫn đến đầy đủ các buổi học từ trước tới giờ.Vậy mà hôm nay lại hoàn toàn ko tới.Chắc chắn là giận lắm.

Tại một quán bar vào buổi tối trời,khách khứa bây giờ mới bắt đầu đến càng ngày càng đông,có 1 đôi trai gái ngồi trên quầy bar tầng 2 đang nói chuyện.Huy nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình đang uống với gương mặt chán nản.

“Nói xem có chuyện gì?” Huy hỏi.

Nhi tay cầm chai bia vẫn tiếp tục uống.Đôi mắt đen mơ hồ sẫm lại,cô vẫn ko thể tự tha thứ cho mình được.Cái gì mà luôn luôn vì người yếu,rõ ràng hôm nay cô đã làm 1 chuyện vô cùng vô cùng bẩn thỉu.

“Em thấy mình vô cùng đáng chết!” cô nói cười 1 cách mỉa mai.Rốt cuộc cô đang làm gì?Bảo vệ tên phụ tình.Khốn thật.

“Nói linh tinh gì vậy?” Huy nhíu mày nhìn Nhi,gương mặt tươi cười mọi ngày biến mất,chỉ còn lại đôi mắt đen sẫm như màn đêm mù mịt.

“Em ko nói linh tinh đâu.Em thấy mình rất đáng chết.” Nhi lại nói,đôi mắt nhìn vu vơ.

Đột nhiên đôi mắt cô dừng lại,bỗng sáng lên khi nhìn về dãy bàn phía sau.Một cô gái xinh xắn mặt chiếc váy ôm bộ ngực đầy đặn,mái tóc xoăn mỏng manh rủ xuống bờ vai gầy.Cô tiến tới một chiếc bàn có 1 gã con trai đang ngồi cùng với 2 cô gái khác.

“Cô chỉ có thể kiếm được từ hắn có chừng này?” gã con trai quát.

“Vậy anh còn muốn bao nhiêu nữa?” cô gái cự lại.

“Ngu ngốc,cô biết nhà hắn giàu có thế nào ko?Chừng này có bõ bèn gì?” gã con trai nói.

“Nhưng tôi lấy lý do gì mà lấy thêm của hắn?” cô gái chau mày nói.

“Con ngu,cứ bảo đứa con của hắn là được.”

“Anh nghĩ hắn tin sao?Tôi ko làm nữa.” gương mặt xinh xắn của cô thoáng chốc xị xuống.Đôi mắt đẹp thi thoảng lại khẽ chớp 1 cái rất nhanh buồn thương nhìn gã con trai đang ở trước mặt cô.

“Con ngu mày vừa nói gì?” hắn hỏi lại.

“Tôi ko muốn làm nữa!” cô gái kiên quyết trả lời.

Gã con trai khẽ thở dài 1 cái bực bội,rồi ngay lập tức thay đổi thái độ.Bàn tay đang ôm 2 cô gái khác của hắn rời ra.Hắn kéo lấy tay cô gái xinh xắn vào lòng ngọt nhạt.

“Em yêu,em phải nghĩ tới con chúng ta chứ.Nếu ko thì lấy gì nuôi con mình đây.” Hắn vừa vuốt ve cô vừa nói dịu dàng.

“Nhưng hắn cũng đưa tiền rồi,chúng ta còn tìm hắn nữa làm gì?”

“Em thử nghĩ xem,anh ko có việc làm.Nếu giờ sinh thì lấy gì nuôi con?Chi bằng em dựa vào hắn,ko phải chúng ta cũng đỡ phải lo lắng rồi.”

“Em thấy lấy thế này cũng đủ rồi!” cô gái chau mày nói.

“Đủ làm sao được mà đủ?” gã con trai lập tức quay lại thái độ ban đầu.Hắn thấy rằng ngọt nhạt ko thể khuyên bảo được cô bèn lập tức đẩy cô ra khỏi lòng.

Cô gái loạng choạng ngã xuống đất,cô ngước gương mặt xinh xắn lên nhìn hắn đầy oán hận.

“Mày nhìn cái gì?” hắn quát lại cô.

“Anh thật quá đáng.” Cô gái uất hận ko kìm nén được nước mắt.

“Con đĩ kia mày nói cái gì hả?” hắn bực bội lao ra khỏi ghế định tát cô 1 bạt tai.

Đang muốn giơ tay lên thì bàn tay của hắn bị giữ lại.Trước mặt hắn là 1 cô gái buộc tóc đuôi gà,đôi mắt đen láy,chiếc mũi cao cao nhỏ nhắn,khóe miệng hồng hào đang cong lên tức giận.Hắn dừng lại nhìn cô gái trước mặt.

“Cô là..?”

Nhi ko thèm đáp lại,quay người đỡ cô gái xinh xắn đang ngã trước mặt,vô cùng ân cần và dịu dàng cô hỏi.

“Ko sao chứ?”

Linh kinh ngạc nhìn Nhi khẽ lắc đầu.Cô ta ko phải nghe được hết rồi chứ?Ko phải nghe được tất cả rồi?Phải làm sao?Chắc chắn giờ cô ta lại càng cười tự đắc hơn,càng thêm khinh rẻ cô hơn.

“Thì ra là bạn của con đĩ này!” gã con trai cười nhạo nhìn 2 cô gái trước mặt.

Bốp.

Lời nói của hắn vừa thốt ra hắn đã cảm thấy gương mặt mình bỏng rát.Cái.. cái gì?

“Mày dám đánh tao hả con ranh?” hắn quay đầu lại nhìn cô gái vừa giáng cho hắn 1 cú trời giáng.

“Tại sao lại ko?” Nhi hỏi lại gương mặt vô cùng cương nghị.

“Con khốn này..” hắn bực bội vừa nói chưa dứt lời lại bị cô cho thêm 1 cái tát trời giáng nữa.

“Mày mở miệng là nói con khốn,con khốn,nhìn lại bản thân mày xem mày là ai?” Nhi chỉ thẳng ngón trỏ vào mặt gã mà nói.

“Mày..” hắn muốn lao tới đánh cho cô 1 cái,nhưng lại bị đôi mắt đen láy của cô làm cho chùn bước.Hắn cứ có cảm giác mình ko phải đối thủ của cô ta.Với lại trước mặt bao nhiêu người như thế này ko nên quá manh động.Chỉnh lại cổ áo hắn ra giọng mỉa mai.

“Bạn của cô,ngủ hết thằng này với thằng khác.Giờ có thai với tôi lại đi bắt thằng khác chịu trách nhiệm để vòi tiền.Ko gọi là con khốn thì gọi là gì.À ko.Có lẽ nên gọi là điếm!” hắn châm chọc.

Linh cảm giác trái tim mình rớt ra ngoài,hốc mắt cay sè lại.Cái gã đó,luôn ngon ngọt nói rằng,đây là cách duy nhất,phải dựa vào Tú để giải quyết vấn đề đứa trẻ.Ko thì tại sao cô lại còn phải tìm lại người mà cô biết rõ là ko có hy vọng chứ?

Bốp!!

Cái tát lần này còn mạnh hơn 2 cái tát trước,khiến cho gã con trai chệnh choạng mà đứng ko vững.Hắn giơ tay lên chạm vào cái má đang nóng rát của mình nhìn con bé trước mặt.

“Bạn của tao có ngủ với ai cũng là việc của cô ấy.Mày lấy tư cách gì mà sủa bậy ở đây?Cái loại chó chỉ biết làm trò như mày,người ta cho khúc xương thì chạy đến.Mày ko phải cũng chỉ là 1 trong số những thằng đó thôi sao?Đã là con trai ko giải quyết nổi vấn đề của mình lại phải nhờ người con gái kiếm tiền cho mày,còn chưa đủ thấy nhục sao mà còn dám cả gan sủa nhiều.Cái loại ko có nhân cách,ko có đầu óc,não bộ chỉ bằng loài chó như mày ở đây ra oai cho ai xem thế?Mà ko đúng so sánh mày với cẩu thì thật là sỉ nhục chúng quá.Mày ngay cả chó cũng ko bằng.” Nhi quát lớn khiến bao nhiêu con người đang ở trên tầng 2 đều quay lại.

Gã con trai bỗng chốc lâm vào tình trạng vô cùng ngại ngùng của bao nhiêu cặp mắt khinh thường.Hắn bực bội tức giận tới tím mặt nhưng lại ko thể làm gì.Đành cuốn gói bỏ đi.Nhi thấy vậy bèn nhờ Huy xin nghỉ dùm cô 1 buổi,còn cô đưa cô gái ra về.Khi đưa cô gái ra tới ngoài cửa chỉ còn 2 người Nhi mới bắt đầu hỏi.

“Ko sao chứ?” Nhi quay người lại hỏi cô gái xinh xắn đang ở sau lưng mình.

“Ko sao!” cô gái trả lời khẽ khàng.Ngập ngừng 1 lúc mới có thể thốt ra lời “Tại sao giúp tôi?”

“Hả?” Nhi mở tròn mắt.

“Ko phải sáng nay tôi rất quá đáng tới gây sự với cô sao?”

“Đấy gọi là gây sự sao?” Nhi mở tròn mắt hỏi.

“Hả?” giờ tới Linh mới là người bất ngờ.Cái cô gái này,đầu óc thật sự là có vấn đề.

“Thật sự thì sáng nay tôi nói với cô hơi quá.Thật sự tôi cũng ko muốn!” Nhi nói nhỏ ăn năn.

Linh mở tròn mắt nhìn cô gái trước mặt,vừa sáng nay cô tới nói với cô ta cô là người tình của bạn trai cô ta.Lại còn đang mang thai với người yêu cô nữa.Vậy mà đến tối cô ta lại còn giúp cô,thậm trí còn xin lỗi chuyện lúc sáng.Ko phải chứ?Nhầm hết rồi.Hoàn toàn nhầm rồi.Người nên xin lỗi ko phải là cô sao?

“Cô ko giận tôi vì tôi nói dối sáng nay!?” Linh lại hỏi lại thêm lần nữa.

“Tại sao phải giận?Tôi hiểu vì sao cô làm thế!” Nhi nói đôi mắt đen sáng ngời.

“Hả?” Linh nhíu mày ko hiểu.

“Con gái 1 mình nuôi con chắc chắn sẽ mệt lắm,hơn nữa cô lại ko phải người gây lỗi.Tìm người gánh hậu quả là lẽ thường tình.Với lại cái tên đó đâu phải hoàn toàn ko có trách nhiệm.Cho nên cô tuyệt đối ko sai!” Nhi thản nhiên nói.

“… Nhưng đó là người yêu cô..” Linh nói một cách khó tin.

“Người yêu thì người yêu,đâu có nghĩa anh ta ko thể gây ra lỗi lầm.Mà tôi ghét mấy tên trốn tránh trách nhiệm.” Nhi nói vô cùng chắc chắn.

Linh khẽ cười,nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình.Thật là 1 cô gái kì lạ.

“Tại sao cô lại cười?” Nhi tự hỏi.

“Giờ tôi biết tại sao anh ấy lại quá yêu cô rồi!” Linh mỉm cười.

“Hả?Yêu?Ha ha.. đừng đùa!” Nhi cố gắng kéo miệng lên cười.Yêu đương gì cái tên ấy.Cô phải biết hắn vô dụng cỡ nào.Cô cứ thử làm vợ hắn xem đảm bảo cô sẽ cầu xin hắn kí tên vào đơn ly dị.

“Ko đâu.Tôi chắc chắn anh Tú rất yêu cô!” Linh khẳng định.

Ọc..

Nhi cảm thấy ruột của mình vừa quặn 1 tiếng,cảm giác như bao nhiêu bia vừa uống muốn nôn ra bằng sạch.Ghê quá.Hắn ta ngoài bản thân hắn ra thì có mà yêu cái thẻ vàng của hắn thôi.Cô đúng là ko biết gì rồi.

Nhìn gương mặt của Nhi Linh khẽ cười,cô gái này đúng là vô cùng thú vị.Tuy cô là cô gái lăng nhăng,nhưng cô ta lại hoàn toàn ko đánh giá cô,lại còn lên tiếng bênh vực cô nữa.Quả thật là cô thua,thua tâm phục khẩu phục rồi.

“Muốn cá cược ko?” Linh láu lỉnh hỏi.

“Cá gì?” Nhi nhíu mày.

“Xem điều tôi nói có thật hay ko?” Linh nói.

“Hả?” Nhi cảm giác mắt giật giật.

Linh ko nói gì,chỉ lôi điện thoại ra nhắn tin.Một lúc sau điện thoại của cô rung ngay lập tức.Linh nhìn Nhi mỉm cười,giơ máy lên cho cô nhìn rõ số.

“Số ai vậy?” Nhi chau mày nhìn vào dãy số hiện lên màn hình.

Linh nhíu mày,số bạn trai cô mà cô cũng ko nhận ra sao?Nhưng thôi mặc kệ.Linh nhấc máy alo.

“Cô lại muốn giở trò gì?Cô và cô ấy đang ở đâu?” từ đầu dây bên kia giọng Tú vô cùng nóng ruột vang lên.

“Chỗ này là bar Trần Hữu Tước..” Linh thản nhiên nói rõ địa chỉ cho hắn nghe.

Tú lập tức dập máy.Lao ra khỏi lớp học.Cố gắng phi thật nhanh thật nhanh tới nơi mà Linh vừa nói.Hắn vẫn thấy quái lạ tại sao Nhi ko đi học,thì ra là cô gái kia giở trò.Cô ta còn dám đụng tới khủng long dù là 1 sợi tóc nhất định hắn sẽ ko tha.

Nhi tò mò nhìn cô gái xinh xắn đang cười vô cùng thoải mái “Cô cười gì vậy?”

“Chút cô sẽ biết!” Linh mỉm cười tươi tắn.

Nhi cảm giác như mặt mình đỏ bừng lên,tim của cô nhói 1 cái.Vô tình cô thốt ra 1 câu “Dễ thương quá!”

Linh mở tròn mắt “Hả?”

“Tôi nói cô cười rất dễ thương.Nếu cô mà cười như vậy đảm bảo ko ai là đối thủ của cô cả!” Nhi đôi mắt sáng long lanh nói.Cô là chuyên gia ngắm gái.Người chuyên bảo vệ phái yếu,đàn bà phụ nữ,trẻ nhỏ.Miễn là con gái thì luôn là những thiên thần nhỏ của cô.

Linh khẽ cười.Càng nói chuyện với cô ta,càng cảm thấy thật thú vị.Ko như những đứa bạn xinh xắn của cô.Ko bao giờ có cảm giác thành thật đơn giản như vậy.

“Hai người đang làm gì đó?” Tú bực bội gắt lên.

Linh quay người lại nhìn anh chàng điển trai vừa lao tới,còn nhanh hơn là cô tưởng tượng.Nhưng mà,sao gương mặt của anh ta lại có vết tím bầm?

“Mặt anh bị sao vậy?” Linh hỏi.

Tú lao tới kéo tay Nhi về phía mình, “Ko việc gì chứ?Có bị thương chỗ nào ko?”

Nhi lạnh băng nhìn cái tên trước mặt. “Sao đến được đây?”

“Cô tính làm gì cô ấy?” Tú gắt lên quay mặt hướng Linh mà hỏi.

“Em chỉ định trả lại người yêu anh thôi!” Linh đáp.

“Lại muốn giở trò gì?” Tú lại nói gay gắt hơn.

“Anh nói nhỏ chút được ko?Tai tôi sẽ bị điếc đấy!” Nhi thấy hắn gào lên thì bực bội nói.

“Anh.. ko cố ý!” Tú lập tức hạ thấp giọng mình xuống,gương mặt hơi cúi xuống nhìn cô.

Linh nhìn 2 con người ở trước mắt,cô khẽ mỉm cười.Có lẽ chỉ có cô gái này mới khiến cho chàng trai đó có biểu hiện này thôi.Đêm mồng 2 đó cô dù có muốn thắng cũng chẳng bao giờ thắng được.

“Tôi ko muốn giở trò gì hết.Chỉ muốn nói với 2 người,đứa con này ko phải của anh.Hơn nữa tôi cũng đã có quyết định rồi.Từ nay sẽ ko làm phiền mọi người nữa.” Linh nói giọng vô cùng nhẹ nhàng.

Tú nhíu mày nhìn cô gái trước mặt,khẽ nở 1 nụ cười chế nhạo “Quả nhiên cô chỉ là muốn lợi dụng tôi!”

“Còn muốn ăn đòn à?” Nhi huých mạnh 1 cái vào mạng sườn Tú,đôi mắt đen lườm anh 1 cái chí mạng.Tú đành im lặng,ôm sườn mà ngậm miệng.

“Cô quyết định thế nào?” Nhi nhẹ giọng hỏi Linh.

“Còn có thể thế nào?Mai tôi đi viện!” Linh mỉm cười.

“Cô định bỏ?” Nhi kinh ngạc nói.

“Thì vốn từ đầu đã ko thể giữ mà!” Linh vẫn giữ nụ cười trên môi.

Nhưng cảm giác được 1 vòng tay nhỏ bé ấm áp đã ôm chặt cô vào lòng,đôi lông mi của cô khẽ rung nhẹ,đôi tai cô nghe thấy 1 tiếng nói rất khẽ.

“Ko thể thay đổi sao?” Nhi nói giọng nói vô cùng run.

“Giờ mới chỉ có 1 tháng,nên như thế là tốt nhất.Tôi ko thể là 1 bà mẹ tốt được!” Linh mỉm cười,tay ôm lấy bờ vai của Nhi dựa dẫm.

“Tôi ko sao đâu!” Linh im lặng thêm 1 lúc rồi mới thốt được ra lời.Luyến tiếc rời khỏi vòng tay của Nhi,cô vẫn kiên cường giữ lấy nụ cười trên khóe miệng.

“Đã làm phiền 2 người rồi.Thôi tôi về trước.” Linh nói rồi,khẽ cúi đầu nhẹ 1 cái rồi cất bước bước đi.

Nhi đứng lặng chết chân nhìn người con gái xinh xắn,với mái tóc xoăn khẽ bay trong gió ngồi vào chiếc taxi.Cho tới khi ko còn nhìn thấy bóng chiếc xe nữa cô mới dời mắt đi.

“Ko sao chứ?” Tú cúi thấp người nhìn vào gương mặt của Nhi.

Đột nhiên cảm thấy chân đau nhói.Anh vừa bị cô đạp 1 cái vào thẳng ống đồng.Tú la lên oai oái ôm lấy chân mình.Lại ăn đòn,khủng long em lại phát tiết gì đây?

Nhi vẫn tiếp tục đánh,đấm vào người hắn liên tục.Tú cố gắng nhẫn nhịn,nhưng tới lúc ko nhịn được nữa,anh giữ chặt 2 bàn tay đang nắm lại của cô.

“Khủng long em làm gì vậy?” anh gắt lên,đừng xem anh là cái bao cát chứ.

“Đều tại đàn ông các anh cả..” giọng nói của Nhi trùng xuống,run rẩy.

Tú ngỡ ngàng nhìn con khủng long trước mặt.Gương mặt xinh xắn thường ngày hôm nay tràn đầy bi thương,đôi mắt đen láy bình thường ko bao giờ vướng bận giờ đang phủ 1 lớp sướng mù,từ khóe mắt xinh xắn đang úng những giọt nước trong suốt,khóe miệng hồng hào đang khẽ run lên từng đợt.

“Đều tại lũ đàn ông các anh.. ko có tên nào tốt cả.Tại sao?Tại sao chỉ có con gái là phải chịu hoàn toàn trách nhiệm?Tại sao lại bắt 1 đứa bé còn chưa chào đời đã phải biến mất chứ?Tại các người.. toàn bộ là tại các người.” giọng nói của Nhi lạc đi vì những tiếng nấc của chính mình.

Tú cảm giác trái tim mình lạc mất 1 nhịp,một cơn đau buốt đâm xuyên qua lồng ngực.Lần đầu tiên trông thấy cô ấy khóc,khi cô ấy bị người đàn bà kia làm nhục cô cũng ko bao giờ khóc.Tại sao?Tại sao cô lại khóc?Tú ko biết phải làm gì,chỉ thấy mình đã kéo chặt cô ôm lấy trong lòng.Bàn tay to vuốt lên mái tóc cô,cảm nhận được hơi thở của cô chạm vào quần áo tới da thịt,cứ từng hồi từng hồi theo tiếng nức nở làm cho trái tim hắn cứ mỗi nhịp mỗi nhịp 1 đau hơn.

“Tại các người.. Các người có biết mỗi 1 đứa trẻ đều do thiên thần dắt tay đến thế giới này ko? Tại sao quá đáng như vậy?Tại sao.. tại sao?”

Mọi lời nói của Nhi nhòa đi,bị tiếng nấc làm cho nghẹn lại.Tú chỉ có thể ôm cô chặt chặt hơn nữa.Lần đầu tiên anh nghe thấy cô khóc,lần đầu tiên thấy cô yếu đuối.Thì ra ngoài vẻ ngoài kiên cường thì cô cũng vô cùng yếu ớt.Đột nhiên hắn muốn,rất muốn có thể làm chỗ dựa cho cô thật tốt,để cho cô ko bao giờ lại phải khóc nữa.

Cho tới lúc này hắn cảm nhận rất rõ cô ta là con khủng long duy nhất trên đời,luôn luôn vì người khác mà cố gắng,nhưng bản thân cô lại vô cùng dễ mềm lòng.Chỉ vì 1 bào thai còn chưa thành hình của 1 người cô ko biết cũng có thể làm cho cô trở nên yếu đuối.Hắn vốn biết cô rất đặc biệt,đạp cửa xông vào lớp hắn,luôn mạnh mồm và nghĩ ra những tuyệt chiêu khiến hắn ko cách nào thắng nổi,nhưng tới lúc này hắn mới rõ thì ra cô cũng yếu đuối tới thế nào.Càng ở cạnh cô hắn lại càng phát hiện thêm nhiều điều hơn nữa về cô.Càng phát hiện lại càng muốn biết nhiều hơn.Muốn biết trong trái tim đặc biệt của cô chứa những điều gì..

Đối với hắn mà nói cô là con khủng long độc nhất vô nhị trên đời này!

33. Chương 31

Chương 31 : Chuyến đi bất ngờ.

Cuộc sống của chúng ta luôn luôn thay đổi,mỗi 1 ngày chúng ta trải qua,ko có bất cứ ngày nào giống ngày nào.Tại sao vậy?Bởi vì khái niệm trừu tượng thời gian,luôn luôn khác nhau trong mỗi tích tắc.Và cuộc sống thì như 1 khối đa giác với hàng vạn góc cạnh khác nhau.Mỗi 1 ngày khối đa giác của bạn lại lập ra 1 cạnh,mỗi 1 cạnh lại mang tới cho bạn 1 sự kiện,1 tính huống khác nhau.Chúng ta hay gọi đó là những điều bất ngờ trong cuộc sống.Tại sao chúng ta lại gọi đó là bất ngờ?Từ bất ngờ theo cách giải nghĩa thông thường cố nghĩa là 1 điều gì đó bất chợt xảy ra ko báo trước,khiến cho người ta ngạc nhiên ko thể định trước điều gì.Chính vì như vậy nên khối đa giác cuộc sống luôn tràn đầy bất ngờ.

Có thể hôm nay khi thời gian trôi,mặt đa giác bạn có là may mắn,nhưng có thể ngày mai mặt của bạn là thất bại,hoặc buồn lo..ko có bất cứ ai biết được tương lại mình sẽ rơi vào mặt đa giác nào.Nhưng hãy tin một điều rằng,luôn cố gắng tự tạo những bất ngờ cho mình.Niềm vui sẽ luôn tới với bạn.

Tú tươi cười ngồi trên chiếc ghế cạnh quầy bar,tay mân mê cốc rượu,môi ko giấu được nụ cười.Duy khẽ nhíu mày,cái thằng nhóc này,hôm nay lại có chuyện gì thế?Mũi còn dán băng cá nhân mặt thì lại cười hớn hở.Điên rồi sao?

“Chuyện gì vui thế?” Duy ngồi xuống đặt cốc xuống bên cạnh thằng bạn hỏi.

“Ko có gì!” Tú nói,miệng vẫn mỉm cười.Đột nhiên điện thoại lại reo lên.Tú vội vàng cầm máy lên nhìn màn hình,đọc xong lại ngồi cười một mình.

“Này,mày có vấn đề gì thế?” Duy cũng bật cười nhìn thằng bạn thân.

“Ko có gì.” Tú mỉm cười mắt vẫn ko rời chiếc màn hình,tay bắt đầu nhắn tin lại.Nhắn xong,hắn đặt chiếc điện thoại xuống mặt bàn,cầm cốc rượu.

“Phải rồi,cuối tuần này thế nào?” Duy lơ đễnh uống rượu hỏi.

“Hmm.. Hải Phòng thì thế nào?” Tú mỉm cười trả lời.

“Hải Phòng?Hơi xa đấy đi lại trong ngày sẽ mệt!” Duy nhíu mày.

“Ai nói đi trong ngày!” Tú thản nhiên đáp.

“Hả?” Duy mở to mắt nhìn thằng bạn thân. “Ko phải sắp thi rồi à?” hắn mở to mắt nhìn thằng bạn thân.

“Thi thì thi.Đâu thể ko chơi?” Tú mỉm cười. “Hơn nữa tao muốn thay đổi ko khí!” đôi mắt nâu sáng lên tia cười.

“Gì thế?Mày vui đến phát điên rồi hả?” Duy nhíu mày nhìn thằng bạn đang cười từ nãy tới giờ.

“Phát điên?Xem vậy cũng được!” Tú nghe xong khẽ nhíu mày mỉm cười.Hiện tại hắn chỉ đang suy nghĩ tới chuyến đi xa cuối tuần này.Nhất định phải kéo được con khủng long đi.

Một ngày thứ bảy giữa tháng năm,những ánh nắng gay gắt đã đang báo hiệu một mùa hè mới đang tới.Lũ học sinh đều háo hức chờ đợi những ngày hè,lại phải rục rịch với kì thi cuối kì sắp tới.Nhưng có lẽ tâm trạng của học sinh lớp 12 mới là bồi hồi nhất.Lại một năm học nữa sắp qua,nhưng ko phải 1 năm học đơn giản như bao năm học khác.Chỉ nốt năm nay thôi,những học sinh đang ở trong những phòng học lớp 12 này sẽ ko còn ở đây nữa.Ko phải là chỉ còn chưa tới nửa tháng nữa thôi,họ sẽ ko còn học cùng nhau,ko còn ở cạnh nhau như lúc này nữa.Cho nên ko ai bảo ai đột nhiên lũ học trò lớp 12 ko khỏi luyến tiếc.Nhưng ko vì thế mà cái ko khí ấy có thể ảnh hưởng tới sức công phá của Dung mama.

“Trần Hiểu Nhi,cô phải nói với em bao nhiêu lần nữa.Tại sao một tuần em bỏ tiết 1 tới 3 lần.Cũng có những môn ko cần thiết cho kì thi nên em nghĩ có thể lơ là hả?..” Dung mama vừa đập bàn vừa hô khẩu hiệu quyết thắng.

Đứng một bên trên bục giảng là gương mặt đang cúi xuống của cô học trò nhỏ trong chiếc áo sơ mi đồng phục.Lũ học sinh lớp A9 đang ngồi dưới nuốt nước bọt cố gắng vờ tai mình đang bị điếc.Học sinh các lớp khác thì xem ra trần xuống ấy thế mà lớp A9,ko khí vẫn cứ xôi nổi như thường.Bọn học sinh đều luyến tiếc nhìn nhau thầm nói lớp A9 đặc biệt hơn các lớp khác,cuối năm nay liên hoan lớp chắc ko cần phải mang loa đi cũng có dàn loa stereo của cô Dung,muốn ko thành vũ trường cũng ko được.

Nhi chỉ im lặng cắn răng đứng bên cạnh.Cũng đã gần 3 năm học rồi thói quen bị mang ra xử bắn mỗi tuần 1 lần đã thành thói quen.Nhưng hôm nay đặc biệt hơn,nó cảm giác cô giáo nó có chút thay đổi.Ko phải lời lẽ giận dữ mà là thúc giục.Nghĩ cũng phải sắp thi tới nơi rồi.Nhưng cứ mãi vài chủ đề 3 năm học qua bài bản cũng đã thuộc,cho nên đúng là cô bắn liên thanh chỉ dành hơi để thở mà ko cần phải suy nghĩ gì.Lời lẽ cứ thuận theo miệng mà tuôn ra.Mấy bản chính văn này,nghe mãi cũng phải thuộc,huống gì cô là người xuất khẩu.

Dưới lớp mấy đứa đã gật gù,cũng nhờ công phu của Dung mama giờ một vài đứa trong lớp Nhi đã đạt được công phu lỗ tai sắt,về đến nhà dù bố mẹ chúng có gào lên chói tai thì bọn chúng vẫn thản nhiên ngủ như ko có chuyện gì.Vậy mới biết cô chủ nhiệm của A9 vô cùng lợi hại.Làm học trò của cô quả thật là ko uổng công.Ít nhất cũng học được công phu mặt dày có bị đánh bị chửi cũng vẫn trơ ra.Nhìn những kẻ đang ngồi xem hát hay dưới lớp Nhi ko khỏi ấm ức.Tại sao lần nào cũng là nó diễn vai chính cho người khác ngồi dưới xem hát chứ.Thật là xui xẻo.

Dung mama đang chuẩn bị tới đoạn kết vô cùng bi thương hùng tráng như trong tiểu thuyết tình cảm,một cái kết vô cùng sâu lắng,tràn đầy hàm ý cô động và ý nghĩa.Kết cục bắt đầu bằng câu..

“Em ko còn nhỏ nữa,cũng phải suy nghĩ chín chắn hơn ..”

Thì bác bảo vệ như thương tình bình thường nó hay trèo tường chứ ko đi cổng chính,giúp bác bớt được sức lực mở cổng,nên đã ra tay nghĩa hiệp,đánh trống kêu oan giùm nó.Lúc này Nhi mới thở phào ra nhẹ nhõm.Ơn trời.

Dung mama bị hồi trống cảnh tính làm cho dừng lại,mặc dù đôi môi vẫn đang ở trạng thái sẵn sàng tiếp tục,nhưng nhìn mặt đám học trò trước mắt,nhìn vào cô học trò tinh quái vừa có tiếng trống là ngước ngay khuôn mặt lên,đôi mắt đen láy sáng ngời đang vô cùng kì vọng,Dung mama khẽ thở dài.Làm cho cô đau đầu nhất trong đám học sinh chính là cô nhóc này.Vừa mới vào học lớp 10 đã gây họa,lại là con gái.Đứa trẻ này luôn làm việc theo ý mình,kì thi sắp tới vào đại học nó sẽ thế nào đây?

"Được rồi,tất cả nghỉ ngơi đi!" Dung mama chán chường nói.Đám quỉ con này,có nói thế nào chúng vẫn cứ nhâng nhâng,cô là người ngồi ngoài còn cảm thấy lo lắng cho chúng,vậy mà lũ quỉ này một chút lo lắng hoàn toàn ko có.Trong đầu trước kì thi chỉ có chơi chơi chơi.Ôi.. Đến điên đầu mất.

Nhi vội vàng chạy về chỗ lấy cặp,phải chuồn mau trước khi thần tượng của cô đổi ý.Tuy là cô vô cùng kính trọng thần tượng của mình,nhưng mà bị mắng vẫn cứ là bị mắng chứ.Có ai lại muốn bị nghe chửi đâu.Nhi lại ko phải là dạng biến thái thích người khác chửi mình như cái tên Tú kia.Rõ ràng nên chuồn thì hơn.

Nhưng vừa đi ra tới cửa lớp,Nhi đã khựng lại.Ngọc ló đầu qua vai con nhỏ bạn thân nhìn cậu con trai đang đứng trước cửa lớp cười bí hiểm.Nhi nhíu mày nhìn gã con trai trước mặt mình.

"Chuyện gì?" Nhi hỏi.

"Khủng long chúng ta đi biển nhé?" hắn mỉm cười rạng rỡ nhìn cô.

"Cái gì?Ấm đầu rồi hả?" Nhi gào lên.Giữa tháng năm còn 1 tuần là thi học kì,cái tên này còn muốn đi biển?

"Bình tĩnh bình tĩnh nào!" Ngọc ở đằng sau ôm lấy tay nhỏ. "Chỉ đi tới mai về thôi mà!"

Nhi quay mặt ngay lại,nhìn chằm chằm vào con bạn thân đang ôm lấy tay nó dùng mĩ nhân kế "Mày cũng biết chuyện này?"

"Một chút!" Ngọc khẽ cười.

"Ko đi!" Nhi quả quyết trả lời.

"Đi đi mà.Mày định để tao đi 1 mình sao?" Ngọc năn nỉ.

"Khoan.. khoan mày tính đi với hắn thật hả?" Nhi xua tay ko tin được con bạn thân.Ko phải chứ,người yêu mày cho mày đi riêng hả?

"Mày đang nghĩ gì thế?Dĩ nhiên Vũ đi cùng rồi!" Ngọc tươi cười đôi má hơi ửng hồng.

Nhi con mắt đang từ ngạc nhiên dần chuyển qua gian xảo,rồi lại chuyển phắt sang chế độ bực bội.

"Vì cậu ta mà mày nhất định phải kéo tao đi?Đồ trọng sắc khinh bạn!" Nhi trách móc.

"Nhưng mày cũng ko thể bỏ tao 1 mình với 1 đám con trai đúng ko?" Ngọc phụng phịu với Nhi,tay khẽ lắc lắc vai con bạn.

"Ko phải có người yêu mày sao?" Nhi lườm mắt với con bạn thân khinh thường.Còn ko phải mày bán rẻ tao sao?

"Đừng mà,tao 1 mình con gái biết chơi với ai!" Ngọc tiếp tục phụng phịu.

"Chơi với người yêu mày đi!" Nhi thản nhiên.

"Mày.. mày ko thương tao .." Ngọc khóe mắt bắt đầu sụt sùi,giọng nói như đứa trẻ nhỏ phụng phịu.

Nhi gương mặt tràn đầy vạch thẳng,đáng sợ.Quá đáng sợ.

"Nhưng mẹ tao chắc chắn ko cho đi!" Nhi nói.

"Ko sao.Mẹ mày đã đồng ý rồi." Ngọc trả lời rất tự đắc.

“Hả?Cái gì?” Nhi còn đang há hốc miệng đứng nhìn chằm chằm 2 con người trước mặt,còn chưa kịp có phản ứng có điều kiện nào thì đã bị hắn vui vẻ túm lấy vai.

“Đi thôi!”

“Ê.Khoan đã còn quần áo!” Nhi ko còn tìm được lý do nào nữa đành câu giờ.

“Ko lo giờ tạt qua nhà em cho em lấy đồ là được phải ko?” hắn mỉm cười nói.

Nhi vô cùng hậm hực.Cực kì,cực kì hậm hực.Tại sao căn nhà của cô đột nhiên giữa căn phòng lại có 1 cái mắc áo cao tới 1m8 đứng giữa nhà nhìn cô chạy đi chạy lại chứ?

“Anh cứ phải đứng giữa phòng mới được à?” Nhi ko kìm chế được ngước lên nhìn hắn bực bội.

“Có cản trở em sao?” hắn mỉm cười nói.

“Dĩ nhiên rồi.Tự dưng có 1 cái mắc áo ở giữa nhà ko cản trở mới là lạ!” Nhi bực bội đáp.

“Mắc áo?Này,khủng long em hơi quá đáng rồi đấy.Anh như thế này ít ra cũng phải là ma nơ canh chứ!” hắn cự lại.

Nhi nheo 1 bên mắt lại,khóe môi cũng nhếch lên để lộ chiếc răng khểnh vẻ kinh dị thật.Cô tiến lại gần hắn,đặt 2 bàn tay lên ngực hắn.

“Làm.. làm gì?” Tú giật mình,cảm giác được bàn tay nhỏ của cô đang lần trên ngực mình,rõ ràng từng ngón tay nhỏ nhắn,giống như thể hắn ko hề mặc chiếc áo T-shirt vậy.Trái tim đột nhiên trở nên bướng bỉnh ko nghe lời,đập thật mạnh thật mạnh,chỉ trong tích tắc máu khắp người hắn đã nóng bừng bừng.

“Ngực thì ko có!” Nhi bĩu môi,tay lại tiếp tục chạy dần xuống dưới bụng,sờ qua bụng rồi vòng ra eo hắn.

“Nhột.. nhột..” Tú vừa căng thẳng lại vừa ko chịu nổi bàn tay cô đang di chuyển,anh khẽ ngọ nguậy người.

“Bụng cũng ko có mấu,có to cũng chỉ là do bia với rượu.Còn mông thì ..” Nhi đang ngần ngại lướt tay xuống cạp quần của Tú thì một đôi bàn tay to giữ chặt tay cô lại.

“Ngừng!” Tú hơi thở mờ sương,đôi mắt nâu sẫm đen lại,lồng ngực cứ phập phồng thở ra thở vào ko dứt,đôi môi mỏng của anh mím chặt lại,đôi lông mày đậm cũng nhíu lại thành 2 đường chéo.Bàn tay của anh nắm chặt rất chặt đôi bàn tay cô,đôi bàn tay anh hiện tại cũng nóng rực y như cơ thể của anh vậy.

Nhi bĩu môi,ngước lên nhìn gã con trai trước mặt,cảm giác được bàn tay nóng ran của hắn cô nói

“Người như vậy mà cũng tự nhận được là ma nơ canh à?Anh ko cảm thấy mình đang xỉ nhục ma nơ canh à?” Nhi bĩu môi khinh thường.

Tú nhíu mày đầy oan uổng,tức giận nhìn con khủng long đang trơ ra trước mặt mình.Tự do sờ mó người khác,rồi lại còn chê này chê nọ.Ko phải chứ?Khủng long em hơi quá đáng rồi đấy,có tin anh cho em xem toàn bộ để xem em còn dám chê anh yếu sinh lý nữa hay ko?

“Sao còn chưa buông?” Nhi đôi mắt đen láy tức giận,cắn chặt môi đe dọa Tú. “Nắm chặt quá rồi đấy!” Nhi tiếp tục cảnh báo.

Tú cắn chặt môi lại,nhíu chặt cặp lông mày.Tức giận hừ lên 1 tiếng rồi mới buông phắt tay cô ra 1 cái thật mạnh.Nhi nhíu mày hơi đau nhìn hắn ta.Lại giở trò công tử rồi.Muốn dỗi thì dỗi cho mãn kiếp đi.

Nhi chán chường lại tiếp tục sắp đồ.Sao có thể nói đi là đi chứ.Một lúc sau cô nghe thấy tiếng còi oto trước ngõ,Tú thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống vẫy tay.

“Xong chưa?” hắn quay lại hỏi cô.

Nhi thở ra 1 cái, “Xong thì xong rồi.Nhưng anh có thể xuống trước được ko?”

“Tại sao?” Tú quay người lại,nhíu mày,nhìn cô soi mói,khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Tôi cần thay đồ,nên cảm phiền động vật đơn bào nhà anh ra khỏi phòng giùm tôi!” Nhi cố gắng lịch sự hết mức có thể.

“Ko phải cô bảo tôi là cái mắc áo sao?Nên cứ tự nhiên đi!” Tú nói mỉm cười thản nhiên ngồi xuống giường chờ đợi.Thấy Nhi đang đứng như tượng đá ở trong phòng,bàn tay nắm chặt lại tức tối anh lại hỏi.

“Sao thế?Ko thay đồ đi?” vô cùng thảm nhiên.

“Biến thái,có cút ngay cho tôi ko?” Nhi bực bội vớ đại quyển sách trên bàn học mà quanh vào người hắn.

“Được rồi.Được rồi!” Tú vội vàng né.

Nhi lập tức vớ ngay lấy tay hắn đạp ra khỏi phòng đóng ngay cửa lại.Vừa tống được mớ phiền phức trong lòng lửa giận vẫn chưa giảm Nhi dựa hẳn người vào cửa thở dốc.Tên chết tiệt!

Ở phía bên kia cánh cửa,Tú cũng đang dựa sát người vào cánh cửa,gương mặt mỉm cười quay lại nhìn cánh cửa đang đóng lại.Con khủng long đang xấu hổ à?

Nhi vội vàng thay chiếc quần bò sẫm màu,mặc thêm một chiếc áo T- shirt dáng dài hơi chít eo màu trắng có sọc xanh,đi thêm 1 đôi giày thể thao cột dây màu vàng,buộc lại mái tóc chỉn chu,rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa bước xuống tới nhà hắn đã cầm trong tay 1 cốc nước mang xuống đưa cho cô kèm theo 1 viên thuốc.Nhi nhíu mày nhìn hắn.

“Thuốc gì đây?” Nhi hỏi. “Thuốc ngừa thai à?” cô đã đọc vô cùng nhiều tiểu thuyết,cũng có chuyện nam chính bắt nhân vật nữ uống thuốc tránh thai.Nhưng ko.. cô với hắn lại chả có quan hệ gì.

Tú gõ vào đầu cô 1 cái “Tai sao em cần uống thuốc ngừa thai hả?Khủng long ngốc!Là thuốc chống say xe!Mau uống đi!”

Nhi nhìn hắn lại nhìn viên thuốc,ngoan ngoãn cầm lấy cho tọt vào miệng uống ực.Vì cô biết nếu ko uống đảm bảo có mạng đi chứ ko có mạng về.Lại ko nên khiến mọi người bị liên lụy vì mình.Cho nên tốt nhất cứ là uống đã.

Tú khiêng chiếc vali của cô bước ra ngoài.Nhi vội vã theo sau đi ra tiện tay khóa cửa.Vừa ra tới nơi đã thấy chiếc Audi của tên khốn đỗ trước cửa,Vũ đang cầm lái,Ngọc vui vẻ thò đầu ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy Nhi.

“Mở cốp đi!” Tú nói.

“Rõ đại ca!” Vũ vui vẻ trả lời.Sau khi ấn mở cốp cậu chàng mở cửa bước ra khỏi xe,tiến tới phía cốp xe nhìn tên đại ca đang cho chiếc vali của Nhi vào cốp sau.

“Anh lái nhé?” Vũ hỏi.

“Ko.Cậu lái đi!” Tú thản nhiên đáp,dập mạnh cốp xe xuống.

“Anh để em lái?” Vũ ngạc nhiên nhìn đại ca.Bình thường chiếc xe này là cục cưng của đại ca,hôm nay đại ca nhờ sang lấy xe đã cảm thấy vô cùng khác thường rồi.Đi đường trường cũng cho lái,có phải trời sắp bão ko?

“Sao thế?Còn ko vào xe?” Tú tiến tới cửa thò đầu ra gọi Vũ vào.Ngồi vào trong xe,Tú kéo cái con khủng long còn đang lơ ngơ đứng ngoài.

“Vào đi!” hắn thản nhiên.

Nhi khẽ nhíu mày nhìn chiếc oto.Đáng sợ.Quá đáng sợ.Đôi mắt đen của cô lấp lánh đầy lo âu,khóe môi hơi chau lại,phải làm sao?

Tú nắm chặt lấy tay của cô,đôi mắt nâu nhìn thẳng vào cô nhẹ nhàng “Đừng lo.Ko sao đâu.Cô đã uống thuốc rồi.”

Nhi cảm giác như cái tên này thật đúng là người đời.Anh có biết cảm giác say xe là gì đâu.Nên dĩ nhiên anh nghĩ là ko sao rồi.Nhưng cô vẫn thở ra 1 cái,lấy can đảm mà bước vào xe.

Ngọc nhìn Tú đang ngồi ghế sau cùng mình khẽ nhíu mày,ko phải Vũ bảo anh Tú sẽ lái sao?Giờ lại ra ngồi ghế sau?

Tú quay sang nhìn Ngọc "Em có thể lên ghế phụ lái ngồi được ko?" anh nói rất nhẹ nhàng.

Nhi nhíu mày giật mạnh tay hắn 1 cái,đây rõ ràng là đuổi.Nhẹ nhàng cóc khô gì?

Ngọc mỉm cười,nhìn 2 người hiểu ý. "Em biết rồi!"

"Ê.. đừng đi!" Nhi với tay theo hướng Ngọc mở cửa xe.Tú liền túm lấy 2 cánh tay đang nhào qua người anh.

"Ngồi im đi."

"Tại sao đuổi bạn tôi lên trên?" Nhi tức tối,còn tưởng được ngồi cạnh Ngọc mà dựa.Giờ biết dựa vào ai đây?

"Bạn trai cô ấy lái xe.Em muốn chia lìa đôi trẻ à?" Hắn nói vô cùng thản nhiên,kéo 2 tay cô thu lại vào lòng.

Nhi đôi môi méo xệch.Chia lìa đôi trẻ?Anh tưởng anh là người dẫn chương trình đám cưới,hay là trưởng lão đại diện nhà trai đứng lên phát biểu đây?Mới nghe đã thấy ớn lạnh cả người rồi.Mất công làm tôi nổi hết da gà.

Vũ lên xe,quay sang thắt dây an toàn cho Ngọc,mỉm cười ngọt ngào.Vừa nổ máy xe tính xuất phát thì đột nhiên bị 1 giọng nam trầm trầm dừng lại.

"Đừng bật điều hòa mở cửa xe đi!"

"Hả?" Vũ ngơ ngác há hốc miệng quay lại nhìn hắn ko tin được.Cái người vô cùng ghét khói bụi,ko thể chịu được nóng mà giờ đi đường trường giữa mùa hè lại ko cho bật điều hòa.Ko phải chứ?

"Sao thế?Hôm nay anh ko thích dùng điều hòa mở cửa cho thoáng đi!" hắn lạnh băng đáp.

"Dạ!" Vũ vô cùng hồ nghi đáp lại,với tay ấn nút hạ kính.

Ngọc ngồi bên cạnh ghế phụ quay người lại nhìn con bạn thân đang ngồi cạnh cửa sổ gương mặt đang bối rối vô cùng.Ngọc khẽ mỉm cười,nháy mắt với Nhi 1 cái.Nhi ho khan 1 tiếng quay mặt đi vờ như ko biết gì cả,chỉ cắn chặt môi im lặng.

Chuyến đi du lịch lần này gồm có 5 cặp đôi,chia ra làm 3 xe oto đi với nhau.Xe của Tú có Tú,Nhi và Vũ,Ngọc.Một chiếc xe nữa của Mạnh và Hiếu.Còn riêng Duy thì đi xe riêng với cô bồ mới.Cả bọn đinh xuống Đồ Sơn chơi 1 mạch đến hết chủ nhật.Tranh thủ 2 ngày cuối tuần đi thư giãn.Tính ra thời gian đi đường mất khoảng 1 tiếng rưỡi.Đường buổi chiều giao thông khá thuận lợi,nên xe chạy vô cùng êm.

Mới đi được khoảng nửa giờ,Nhi đã cảm thấy mi mắt mình trĩu xuống.Bất giác ngả đầu sang 1 bên mà ngủ lúc nào ko hay.Tú thấy cô gật gù vội kéo đầu cô lại về phía mình,anh ngồi sát lại gần cửa sổ bên đối diện,để cô có thể gối đầu lên đùi mình mà ngủ.Những cơn gió mùa hè nồng nhiệt ào vào qua cửa sổ,kéo theo cả những tia nắng chói mắt,Tú thấy vậy liền thu kính cửa cao hơn để tránh ánh nắng rọi thẳng vào mặt con khủng long.Vô cùng nhẹ nhàng hắn khẽ đặt bàn tay lên vai cô vỗ nhẹ đều đều,như vỗ về 1 đứa trẻ ngon giấc.Nhi khẽ ngọ nguậy,bàn tay đặt lên đùi hắn để gối đầu.Tú mỉm cười nhìn gương mặt đang ngủ ngon lành của cô,trong đáy mắt tràn đầy ấm áp.

Từ kính phụ Vũ nhìn thấy gương mặt dịu dàng của Tú ko khỏi sững sờ,miệng đã muốn mở ra trêu trọc,nhưng liền bị Ngọc ở bên cạnh giơ tay suỵt làm cậu chàng ko thể mở miệng.Chỉ có thể nhìn thấy cảnh đẹp mà ko được bình phẩm,thấy chuyện cười mà ko được cười,thấy được thóp của đại ca mà ko được trêu trọc.Đúng là bất công.Nhưng hắn đành chịu,ngồi im lặng nhìn cô người yêu dễ thương của mình,đôi mắt cũng chuyển thành ấm áp gần như đôi mắt nâu của Tú lúc này.Mọi người trong xe đều im lặng.Mỗi người đều theo đuổi 1 hạnh phúc của riêng mình.

Sau gần 2 tiếng đi đường,cuối cùng 3 chiếc xe hơi cũng rẽ vào khu 3 Đồ Sơn,vào 1 resort trong đó.Tú nhìn gương mặt vẫn đang ngủ ngon lành của Nhi ko biết có nên đánh thức hay ko,thì Ngọc đã lớn tiếng nói.

“Đến nơi rồi.” cô bạn nói.

Nhi nhíu mày,bắt đầu ngọ nguậy,đôi mắt đen láy dần dần mở ra.Khi đã tỉnh hẳn ngủ,cô ngước mắt nhìn thẳng lên gương mặt của hắn.Sực nhớ ra kì lạ tại sao hắn lại cao vậy?Như là cô đang nằm.. Khoan.Tại sao cô lại đang nằm trên người hắn?

Nhi lập tức bật dậy,đôi mắt đen lộ vẻ bối rối.Trước khi ngủ cô nhớ rõ ràng cô còn đang ngồi cạnh cửa,sao giờ lại đang nằm ngang ở băng ghế sau,lại còn gối lên đùi hắn nữa?Nhi nheo mắt đen lại nhìn hắn nghi ngờ.

“Nhìn gì?” hắn hỏi cô.

Nhi ghé sát gương mặt lại gần hắn,hắn hơi nhướng mày nhìn cô.Chiếc miệng hồng hồng của cô tiến gần tới lỗ tai hắn,nói rất nhỏ vào tai hắn.

“Biến thái,anh ko lợi dụng lúc tôi ngủ giở trò chứ?”

Tú bực bội lùi lại nhìn cô rõ hơn.Cái con khủng long này,ta làm phúc phải tội.Đã cho ngươi gối lên đùi rồi,còn bị nói là biến thái lợi dụng.Cho cô ngủ ngon tôi phải che nắng cho cô,còn phải vuốt lưng cho cô ngủ,vậy mà còn bảo tôi lợi dụng hả?Đúng là đồ vô ơn.Tú bực bội mở cửa bước ra khỏi xe,đi thẳng vào trong khách sạn.Nhi nhíu mày nhìn theo chỉ có thể cảm thán 1 câu,đúng là đồ xấu tính.Hở chút là giận với dỗi.

Nhưng hiện tại,Nhi đang nghĩ hắn ta ko chỉ xấu tính,mà đích thị là 1 tên vô cùng biến thái,tâm địa đen tối nhỏ nhen như đàn bà.

“Tại sao tôi phải ở cùng phòng với anh?” cô gào tướng lên với hắn.

Hắn bực bội bịp miệng cô lại,gương mặt hầm hè “Cô nên nhớ cô đang là người yêu tôi,ở đây ai cũng ở phòng đôi,cô muốn để họ nghi ngờ sao?” hắn nhẹ nhàng nói vào tai cô từng chữ đầy đe dọa.

Nhi căm phẫn nhìn hắn,đôi mắt long lánh gần như muốn khóc,lại quay ra nhìn con bạn thân đang đứng ôm cổ người yêu nhìn nó cầu hòa.Nó đành thở ra.Dù sao muốn ở riêng cũng ko có ai ở với nó rồi.Hơn nữa cái khách sạn đắt tiền này,kiếm đâu ra tiền mà trả.Nó đành thở dài.

“Ko thể cho tôi ở cùng Ngọc sao?” đôi mắt đen trĩu xuống năn nỉ,gương mặt vô cùng đáng thương chìa ra với hắn.

Tú cảm giác rõ ràng mình đang xao động khi nhìn vào con mèo con ở trước mặt.Ko.Ko được ngã lòng.Ko được khoan nhượng.Hắn cắn chặt răng 1 cái lấy hết can đảm,bắt tay vào xách cổ Nhi đi thẳng vào thang máy lên phòng mà ko nói thêm 1 lời nào nữa.

Nhi hiện tại đang thầm nguyền rủa tại sao cô chỉ cao có 1m64 nếu cao hơn chút nữa thì cái tên khốn này sao có thể tự do túm áo cô mà lôi đi y như người ta vừa lấy đồ giặt mang về thế này chứ?Thật đáng ghét mà.

Kéo cô về đến phòng,hắn ném cô như ném đồ giặt xuống giường.Nhi la khẽ 1 tiếng,lúc này mới đưa mắt nhìn xung quanh,rồi lại quay sang nhìn hắn.

“Một đêm ở đây mất bao nhiêu?” cô ngạc nhiên hỏi.

“Khoảng 30 đô.Tầm đó.Hỏi làm gì?” Tú nhíu mày nhìn hắn.

“Đưa tiền cho tôi còn hơn!” Nhi gương mặt kinh hãi nhìn hắn.T3 vẫn cứ là T3,tại sao hắn cứ phải rúc đầu vào những chỗ sang trọng như vậy chứ?Thật đúng là thích tiêu tiền.

Tú nhíu mày ngồi xuống cạnh cô,giơ 2 bàn tay lên nhéo má cô lắc lắc.Nãy thì nói hắn lợi dụng,còn ko chịu ở chung phòng hại hắn mất mặt gần chết,giờ lại còn ý kiến sao?

“Nếu thích tiền như vậy,tôi có thể cho cô!” hắn vừa véo má cô vừa mỉm cười.

“Lại muốn thuê tôi làm gì đây?” Nhi nhăn nhó nói,tay cố gắng gạt tay hắn ra khỏi má mình.

“Thông minh.Sao biết tôi muốn thuê cô?” hắn mỉm cười buông 2 má cô ra.

“Làm gì có bữa ăn nào miễn phí chứ.Nhất là với loại ki bo như anh!” Nhi lẩm nhẩm,tay vẫn cọ trên má đang hồng hồng của mình.Hắn véo má cô đau muốn chết.

“Vừa nói gì?” hắn hỏi lại.

“Ko có gì.Nói xem cần tôi làm gì,tiền công bao nhiêu?” Nhi chán nản nói lạnh băng.

“Chỉ cần trong 2 ngày ở đây cô chịu gọi tôi 1 tiếng anh xưng em,và hợp tác với tôi diễn kịch cho đạt thì số tiền nợ của cô giảm xuống 1 nửa.” hắn nói cười vô cùng gian xảo.

“Hợp tác diễn kịch?” Nhi nhíu mày.

“Phải!Chuyến đi này chắc chắn bọn họ sẽ kiểm tra!” Tú nhíu mày suy nghĩ.Nếu ko làm cho được chúng nghĩ hắn đã thực sự làm gì đó rồi thì hắn làm sao thắng được.Chỉ có cơ hội này thôi.

“Kiểm tra?Kiểm tra cái gì?” Nhi mở to mắt nhìn hắn nghi ngờ.

“Kiểm tra chúng ta có phải là thật hay ko!Cho nên đừng có để lộ sơ hở!” Hắn tìm ra một lý do để lấp liếm.Tối nay phải làm sao cho mấy tên kia tin mới là vấn đề.Phòng ngủ của hắn và Nhi có khung cửa đi ra ngoài ban công ở phía cuối giường,mà phòng của Mạnh thì lại nằm ở góc cạnh với ban công phòng hắn,từ ban công phòng Mạnh chắc chắn có thể nhìn qua phòng hắn.Thế nào tối nay mấy tên quỉ cũng tập kích để chứng thực.Tối nay phải cẩn thận 1 chút.Mới nghĩ tới đó thôi thì đã đủ lo rồi.Phải làm sao?

Nhi ngẩn người nhìn gương mặt vô cùng nghiêm túc của hắn.Kiểm tra có thật hay ko?Là ý gì?Nhưng mà hắn lo có lẽ cũng phải,bình thường chỉ gặp mấy người bạn hắn 1 ngày 1 lần là nhiều,mỗi lần chỉ vài tiếng,bây giờ lại ở cạnh nhau phải tới hơn 30 tiếng đồng hồ,có sơ hở đâu có được.Nhưng tại sao cái tên biến thái này cứ muốn cô xưng em nhỉ.Đến giờ vẫn chấp nhặt.

“Muốn ra bãi biển ko?” hắn nhìn cô mỉm cười.

“Biển?” mắt Nhi sáng long lanh,lần đầu tiên cô ra biển.Lần trước có đi nhưng là đi vịnh Hạ Long,cát thì ko có,chả có gì thú vị.Y chang cái bể nước lớn mà thôi.Làm cho người rất thích nghịch cát và hoàn toàn ko có nhu cầu bơi lội như cô vô cùng chán nản.

“Ở đây có cát ko?” Nhi hơi nhíu mày lo ngại hỏi,tránh trường hợp thất vọng như lần trước,cứ nên hỏi kĩ đã.

“Có,nhưng nói trước ko sạch đâu!” hắn nhíu mày trả lời.

“Yeah.Vậy thì nhất định phải đi.” Nhi vui vẻ trả lời, “Đợi tôi thay đồ đã!” Nhi cười nói.

Tú khẽ gật đầu,nhìn theo cái dáng của cô chạy tới vali lấy đồ rồi chui tọt vào nhà tắm.Trong đầu ko khỏi buồn cười.Khủng long thì ra thích tắm biển như vậy.Còn đang nghĩ tới dáng vẻ vui vẻ của khủng long thì đã nghe tiếng cô la lên trong nhà tắm.

“Gì thế?” Tú vội vàng chạy tới gõ ngoài cửa.

Nhi lập tức mở cửa thò đầu ra “Quả là khách sạn đắt tiền phòng tắm cũng đẹp hơn bình thường.Còn có cánh hoa nữa.” cô chu mỏ nói.

Tú gõ đầu cô 1 cái,bật cười “Còn tưởng chuyện gì,mau thay đồ đi.Mọi người đang đợi đấy!”

Nhi bĩu môi.Vì nhà tắm đẹp thật mà.Rồi cô đóng cửa lại,chui tọt lại vào phòng tắm thay đồ.

Tú đang ngồi trên giường cầm điều khiển tivi xem có chương trình gì mới hay ko,thì nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra.

“Xong rồi sao?” hắn mỉm cười quay đầu lại.Phút chốc hắn cảm giác cả người mình nóng bừng lên với cảnh đẹp trước mắt.

Nhi trên người mặc 1 bộ bikini 2 mảnh trắng sọc xanh,chiếc áo kiểu quai chéo vắt buộc ngang cổ,một hình tam giác nhỏ xinh bao lấy đôi gò bồng đảo trắng nõn ko tì vết,để lộ ra đường cong của cô.Chiếc eo nhỏ nhỏ nay ko được bất cứ gì che đậy lộ ra mịn màng,mềm mại.Chiếc quần sọc trắng xanh mềm mại ôm lấy hông cô,bên cạnh hông nối 2 mặt trước sau là 1 vòng tròn trắng nhỏ,để lộ ra 1 ít da thịt.Cặp chân bình thường được bó lại bởi quần bò hôm nay lộ diện trắng mịn thon thả.

Tú nuốt nước bọt.Cô ta còn đẹp hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.Hắn lại cảm thấy khó thở,vô cùng khó thở.

Nhi vui vẻ vòng nốt vòng cuối cùng của chiếc chun buộc tóc,theo thói quen cô vung tóc 1 cái vui vẻ tươi cười.

"Đi thôi!"

Tú nhìn thân hình trắng mịn của cô,lại nuốt nước bọt thêm 1 lần nữa. "Định mặc thế mà đi?"

"Ra biển dĩ nhiên là phải mặc đồ tắm rồi!" Nhi thản nhiên.

"Từ đây ra bãi tắm ko gần đâu!" hắn nói,trong lòng có chút gì đó ích kỷ ko vui.

"Anh tưởng tôi ngốc sao?" Nhi bĩu môi.Cứ làm như cô ko biết.Lúc này cô mới tiến tới chiếc vali cầm lấy chiếc quần sóc đặt sẵn trên mặt vali cùng chiếc áo tay dơi lệch vai.

"Giờ đi được chưa?" Nhi tươi cười.

Tú nhìn cô lúc này.Mặc dù cặp chân trẳng trẻo vẫn đang lộ ra,nhưng mà ít nhất vòng 1 vòng 2 đã che lại cả rồi.Vòng 3 cũng ko quá lộ.

"Đi!" hắn gật đầu.

Đi tới bãi tắm,đã thấy mọi người thuê một dãy ghế dài trên bờ cát nằm phơi nắng,Ngọc đang ngồi trên ghế quay lưng lại cho Vũ xoa kem chống nắng,nhìn thấy con bạn thân thì vui vẻ gọi.

"Đến rồi sao?"

Nhi nhào tới chỗ con bạn thân gương mặt vui vẻ.Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời,ở cạnh cái tên biến thái này,khác gì bị giam trong lòng đất lại ko có wifi,ko có đèn điện.Đáng sợ.Quá đáng sợ.

Còn đang nhìn con khủng long chạy nhào đi hắn lắc đầu thì đột nhiên một tiếng gọi làm cho hắn phải quay người nhìn lại.

"Anh Tú!"

Hắn quay người lại nhìn một cậu con trai vô cùng trắng trẻo,trên người mặc 1 chiếc quần đùi dài hoa hòe thời trang,trên cổ đeo 1 sợi dây màu bạc to bản,gương mặt bị che bởi chiếc kính râm thời thượng đang bước về phía hắn.

Tú mỉm cười,bắt lấy tay cậu ta y như chiến hữu thân thiết.

"Về khi nào thế Phương?" hắn hỏi.

"Em về nghỉ hè.Cũng mới về được 1 tuần.Lâu lắm ko gặp!" cậu con trai bỏ kính ra đi tay bắt mặt mừng 1 vòng,ra điều rất thân thiết.Bỗng nhiên tới chiếc ghế của Vũ,hiện đang có thêm Ngọc với Nhi đang ngồi nhìn,hắn dừng lại.

"Hai cô này là?" hắn nhíu mày nhìn cô gái đang ngồi trước mặt.Mái tóc đen buộc đôi ngựa,mái rủ xuống che bớt hàng lông mày nhưng vẫn nhìn ra được cô đang chau mày,đôi mắt đen sáng lấp lánh nhìn thẳng vào hắn ko ngần ngại,trên người mặc 1 chiếc áo cánh dơi rộng cổ lộ ra dây áo bên trong,chiếc quần sóc trắng lộ ra cặp đùi thon dài trắng trẻo.Còn cô gái bên cạnh với mái tóc dài thả tung trong bộ bikini màu hồng trông vô cùng nữ tính,đôi mắt đang nhìn Vũ cười đùa.

"Đây là người yêu tao!" Vũ nhanh nhảu bá vai Ngọc cười.

"Vậy còn cô này?" hắn nhíu mày nhìn Nhi đang ngồi 1 mình trên ghế,trong lòng nghĩ chắc là bạn của cô gái kia.

Tú đứng đằng sau nhìn qua vai Phương tới chỗ Nhi,đôi mắt nâu nheo lại ánh cười,hắn khẽ nhướng mày lên nhìn cô,khóe môi mỏng nhếch lên thành 1 đường cong mê hoặc.

Nhi nheo mắt lại nhìn hắn,trong ánh mắt ko giấu được sự bực dọc.Cô thầm rủa,hãy chắc chắn là anh sẽ giữ lời trừ nửa tiền cho tôi,nếu ko,tôi nhất định cho anh hối hận cả đời.Nghĩ tới đây rồi,Nhi thu đôi mắt đen lấp lánh lại nhìn thẳng về phía cậu con trai đang đeo kính mắt trước mặt mình,nở 1 nụ cười hiền lành.

"Tôi là bạn gái của anh ấy!" nói rồi cô vừa chỉ vào tên động vật đơn bào đang cười nhẹ trong ánh nắng hè.

Phương quay lại nhìn Tú,lại quay ra nhìn Nhi.Khẩu vị của anh thay đổi từ lúc nào vậy?Một bé ko nhuộm tóc,ko trang điểm,ko đường cong.Y chang học sinh tiểu học thế này?Ko sợ bị ngồi tù sao đại ca?

Tú nhìn gương mặt của Phương cười xòa,vỗ vai hắn.

"Hôm nay anh ở resort chú ở đâu?Tối nay rảnh ko?"

"Tối nay?À.. Dĩ nhiên em rảnh.Làm sao có thể ko đi được." Phương mỉm cười. "Nhưng em sẽ dẫn theo mấy em đấy!" vừa nói hắn vừa quay lại làm động tác hôn gió với mấy cô gái ngồi cách đó 1 quãng.

"Xem ra chú vẫn ham chơi quá nhỉ,đúng là Phương tài." Duy ngồi trên ghế đảo mắt nhìn qua dãy ghế của mấy em gái kia.Em nào em nấy vô cùng bốc lửa.

"Làm sao bằng anh Duy được!" cậu ta cười gian xảo nhìn Duy đang ôm eo 1 cô gái xinh xắn ngồi trên ghế.

"Được rồi.EM đi đây.Có gì tối nay gặp anh sau.Em sẽ gọi cả bọn thằng Hải Bờm." nói rồi cậu ta chào 1 lượt rồi bỏ lại về chỗ mấy cô nàng bốc lửa của mình.

Tú nằm xuống 1 chiếc ghế trống gần đó,tiện tay với sang kéo Nhi qua chỗ mình ngồi.

"A,làm gì thế?" Nhi cự lại.

"Khủng long,em ko thấy mình đang là kì đà cản mũi người ta à?" Hắn nói nhỏ vào tai cô.

"Anh gọi tôi là khủng long,thì làm sao tôi là kì đà được!" Nhi lại thì thầm lại vô cùng bực dọc.

Tú nhíu mày nhìn cô,đôi mắt nâu nheo lại có chút giận dỗi.Nhưng rất nhanh tia nhìn ấy vụt tắt.Tú với lấy chai kem chống nắng.

Nhi nhíu mày, "Làm gì?Tôi ko cần!"

"Ai nói để em xoa,xoa hộ anh!" Hắn thản nhiên đáp,lập tức cởi phắt chiếc áo phông đang mặc và quay lưng lại về phía cô.Thấy cô vẫn ngồi im hắn bực bội quay đầu lại.

"Làm gì đó?Còn ko mau lên!"

Nhi hậm hực cắn chặt môi.Trời đã nóng người cô lại đang bốc hỏa,chắc chắn chẳng bao lâu mùi thịt nướng thơm phức sẽ tràn đầy bãi biển mất.Cái tên chỉ toàn biết sai bảo người khác.Tay túm chặt lấy lọ kem chống nắng,cô cắn chặt răng,chỉ hy vọng trong tay mình kem chống nắng biến thành dầu trộn mật ong,cô lập tức sẽ quết cho hắn béo ngậy rồi mang đi quay cả con.

"Làm gì thế?Mau lên!" hắn lại giục giã.

Nhi hậm hực mở nắp kem chống nắng,bắt đầu bóp kem ra tay,rồi từ từ miết lên bả vai hắn.Từ bả vai lại tiếp tục kéo xuống cột sống,sườn,rồi xuống tới eo.Cô chậm chạp bôi từng chút,từng chút 1.Muốn tôi phết cho anh hả?Được cho anh phủ đầy kem luôn.Cô bực bội.

Tú cảm giác như trán mình bắt đầu vã mồi hôi,gương mặt anh trở nên cứng đơ,bối rối,mỗi 1 đường di chuyển của bàn tay nhỏ nhắn trên lưng,anh đều cảm nhận rất rõ,rất rõ.Giống y như cô đang vẽ một luồng điện chạy dọc theo sống lưng của anh,từng chút từng chút một,mỗi 1 tấc bàn tay cô di chuyển,là 1 lần làm cho hắn thót tim lại.Hắn khẽ cắn môi im lặng.

"Quay người lại." cô nói.

Hắn cứng ngắc xoay người lại trước mặt cô.Trong đầu trống rỗng ko biết tiếp theo là chuyện gì.Nhi lại tiếp tục bóp kem ra tay,bắt đầu xoa từ cổ,xương quai xanh của hắn,đi xuống lồng ngực.Khi bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào ngực trái của hắn,cô cảm giác có gì đó chuyển động từng nhịp nơi da thịt hắn.Còn đang muốn xoa kem cho đều thì bàn tay hắn đã giữ tay cô lại.

“Đằng trước anh có thể tự xoa được!” hắn nói tay còn lại chìa ra lấy hộp kem trong tay cô.Hắn vô cùng lo lắng,chắc chắn cô sẽ cảm nhận được từng mạch máu của hắn đang lưu chuyển rất nhanh dưới da thịt,chắc chắn cô sẽ cảm nhận được tim hắn đập mạnh đến thế nào khi chạm đầu ngón tay vào ngực hắn.Ko thể tiếp tục.

Nhi mở to đôi mắt đen nhìn hắn.Tên này cũng biết tự làm sao?Đưa hộp kem vào tay hắn Nhi nói “Của anh đây!”.Ko bắt cô xoa càng tốt.Mất công làm tay cô dinh dính.

“Mày đi ra nghịch cát ko?” Nhi với người sang hỏi Ngọc.Thế là 2 con bé lập tức tí tởn đi ra gần bờ cát nghịch nước.

Tú vừa xoa kem chống nắng vừa nhìn về hướng con khủng long đang ngồi trên bãi cát chơi xây lâu đài,mỗi 1 cử chỉ của cô hắn ko lọt được qua mắt hắn.Dù chỉ là 1 cái nháy mắt,một khóe miệng cong lên tươi cười,hay 1 làn gió lùa qua làm tóc cô tung bay,một cử chỉ dịu mắt của cô.. Tất cả đều bị hắn thu lại toàn bộ.Hắn chỉ im lặng nằm dài trên chiếc ghế nhìn theo cô.

“Anh Tú từ nãy tới giờ cứ nhìn bên này!” Ngọc đang đắp bờ tường vừa cười nói.

“Ở ngoài biển nhiều gái xinh thế này sao lại ko nhìn được.” Nhi thản nhiên trả lời,tay đang nhỏ từng giọt cát ướt xuống để làm mái nhà.

“Tao lại ko nghĩ là ngắm gái!” Ngọc tiếp tục trêu ghẹo.

“Có thể là ngắm giai!” Nhi vun đất xây thêm 1 tòa tháp nữa vừa trả lời.

“Con ranh mày vô tình thật đấy!Mày ko biết ông ý rất để ý tới mày à?” Ngọc nhíu mày nhìn con bạn vô tâm của nó.

“Phải rất để ý!” dù sao tao cũng là kẻ thú của hắn mà.Ko để ý mới là lạ.

“Cho nên tối nay mày đã tính tặng gì cho ổng chưa?” Ngọc hỏi,tiếp tục lấy cát.

“Tối nay?Làm sao?” Nhi ngơ ngác ko hiểu.

“Quả nhiên là mày chẳng chuẩn bị gì!Ko sao có tao lo!” Ngọc vừa nói vừa lắc đầu.Uổng công người ta mất công sắp đặt,còn gọi trước tao ra để xem mẹ mày cho mày đi tham quan.

“Mày đang nói cái gì thế?A!” Nhi đang nói thì bị 1 quả bóng nước đập trúng đầu,cô nhíu mày giơ tay xoa xoa mang tai.

Một chàng trai chạy lại lấy quả bóng,nhìn cô gái đang xoa đầu vội vàng nói.

“Xin lỗi,em có sao ko?”

“Có đau ko mày?” Ngọc với tay ra nhìn con bạn thân đầy lo lắng.

Lúc này,Tú đứng bật dậy khỏi ghế ngồi tiến tới chỗ Nhi.

“Anh xin lỗi anh ko phải cố ý em có sao ko?” Chàng trai ân cần ngồi xuống bên Nhi đặt 1 bàn tay lên vai cô.

Đôi mắt đen của Nhi phút chốc nheo lại,nghe được rõ tiếng chuông báo hiệu trong đầu.Rõ ràng cô đang nổi giận.Ăng ten tín hiệu cho biết,đối tượng đang muốn giở trò.

“Anh dìu em vào ghế nghỉ nhé.Em tên là gì?” hắn nhẹ nhàng hỏi,bàn tay vẫn đặt trên vai cô.

Nhi lúc này,bàn tay đang nắm chặt rất chặt.Cái tên nhóc này có cách cưa gái nào khác ko?Vừa đấm vừa xoa hả?Tôi cho anh biết thế nào là đấm mà ko được xoa.Cô vừa định gạt bở bàn tay nhơ bẩn của hắn ra,thì đã nghe một tiếng gọi vô cùng chói tai.

“Khủng long,ai cho em ở đây?” Tú gầm ghè.

Nhi mở to mắt nhìn cái tên động vật đơn bào mới xuất hiện.Đúng là điều kiện sân cát,có người tới gần mà cô hoàn toàn ko nghe được tiếng chân.

“Em có biết là em mới mang thai 1 tháng ko được chạy nhảy lung tung ko.Như thế rất nguy hiểm!” Tú bực bội quát lớn.

Nhi lúc này.. lúc này vô cùng quán triệt được cái gọi là .. ăn miếng trả miếng..Thật sự là bị hắn làm rụng răng rồi.Cái tên động vật đơn bào này.Thai?Có thai??Đứa nào là người có thai chứ??

Chàng trai đang chạm vào vai cô lập tức lấy tay ra,quay lại nhìn cô gái trông y chang con cừu non học sinh trung học lại quay sang nhìn gã cao lớn điển trai vừa xuất hiện.

Tú lập tức túm lấy tay cô kéo dậy,phủi phủi cát ở đùi cô dịu dàng,gương mặt có chút nghiêm nghị dạy bảo.Trong khi đó con khủng long đành đứng chào cờ như phỗng tại chỗ,cảm giác như răng mình rụng liểng xỏeng trong hàm.Bị chơi rồi.Bị chơi lại rồi.Cái tên dâm phụ này đang trả thù vụ chuyện tình trường học đây mà.Tên khốn này.. Cái gì mà có thai?Tôi thậm trí còn chưa bị bóc tem bảo hành làm sao mà có thai được hả?

Ngọc chỉ có thể đứng một bên nhìn gương mặt đang há hốc của con bạn thân tủm tỉm cười.Hotboy khi ghen lên thật đáng sợ.Trần Hiểu Nhi lần này mày gặp phải đối rồi.

Sau khi đã phủi xong cát bám vào cặp đùi nõn nà của cô,hắn tiếp tục cầm lấy tay cô phủi từng hạt cát,sau đó nắm chặt lấy mới đàng hoàng quay ra cái tên đang bàng hoàng bên cạnh nói vô cùng đe dọa.

“Vợ của tôi mới mang thai 1 tháng,lần sau cậu có chơi bóng thì cũng xin cẩn thận cho.” Đôi mắt nâu của Tú ánh lên tức giận nhìn thẳng vào gã con trai đối diện,khiến hắn chỉ có thể lúng túng mà xin lỗi ko thôi.

Sau đó Tú lập tức kéo Nhi vào lại ghế ngồi,mặc cho gương mặt cô rụng rời vì bị ăn đạn.Ko ngờ nha,ko ngờ nha.Ko ngờ động vật đơn bào chỉ sinh sống dựa vào quá trình phân chia này giờ lại có khả năng dùng vũ khí.Còn là vũ khí hạng nặng nữa.Cái tên khốn này,dám thả 1 quả rocket vào bụng cô.Oan uổng,oan uổng quá Bao đại nhân ơi!!!Có ai giúp tôi với.

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào Nhi khi cô ngồi xuống ghế.Tú còn ra vẻ nhẹ nhàng đặt cô xuống,rồi lấy ra tuýp kem chống nắng bắt đầu quì xuống cát bôi lên đôi chân trắng trẻo cho cô.

“Biến thái,anh đang làm cái gì đó?” Nhi cố gắng kìm chế ko nhả khói bụi do dư trấn của vụ nổ trong bụng của cô ra ngoài.

“Ko nhìn à?Giúp em thoa kem chống nắng!” hắn trả lời.

“Cái đó tôi biết.Nhưng vì sao?” Nhi gằn giọng mình thật thấp,cảm giác đang có 1 cuộc nổi dậy tự phát trong bụng mình.

“Khủng long,em ko muốn để đôi chân trắng của em sẽ đen xì chỉ sau có 2 ngày chứ?” hắn mỉm cười hỏi,bàn tay vẫn từ từ xoa kem từ đùi cô xuống đầu gối,vô cùng dịu dàng.

“Tại sao nãy anh nói tôi có thai?” Nhi ko kìm chế được nữa nghiến răng kèn kẹt.

“Ko phải cứu được em thoát khỏi gã phiền nhiễu sao?” Hắn đôi bàn tay vẫn xoa tròn trên đùi cô gương mặt điển trai ngẩng đầu lên nhìn cô cười.

“Tôi đâu cần anh cứu loại đó tôi giải quyết được!” Nhi bĩu môi nhìn hắn.Rõ ràng là kiếm cớ trả thù,nhìn đâu ra là anh muốn giúp tôi.

“Vậy em định giải quyết thế nào?” Tú vẫn mỉm cười hỏi lại.

“Vô cùng đơn giản,đi cùng với hắn là được chứ sao?” Nhi đáp thản nhiên.

“Cái gì?” Tú gào lên,bàn tay bóp chặt lấy chân cô,đôi mắt long lên tức giận.

“A.. Đau!” Nhi nhăn nhó la lên.

“Còn dám đi cùng hắn?” Tú bực tức hỏi lại.

“Ko đi cùng thì làm sao mà đập hắn được!” Nhi nhíu mày bàn tay túm chặt lấy cánh tay to của hắn muốn gỡ tay hắn ra khỏi chân cô.Hắn nắm chặt chân cô,làm cô đau muốn chết.

Lúc này,Tú mới buông tay ra,tiếp tục xoa chân cho cô.Nhi thở phào nhẹ nhõm,cuối cùng cũng thoát được gọng kìm túm cẳng.Thật đáng sợ.

Kết quả của buổi chiều mới xuống bãi tắm đó là,lâu đài cát của cô còn chưa xây xong,đã bị một tên khốn ném bóng vào đầu.Đúng là tên ngu ngốc,cô lại ko phải cầu thủ bóng đá,ném vào đâu cô thì cũng có ghi được bàn nào đâu chứ.Cách làm quen vô cùng ấu trĩ,đã thiển cận lại còn ra chiều ta hiểu biết.Đúng là loại người chỉ phát triển các cơ hoành chứ ko phát triển tế bào não.Tiếp sau đó lại còn bị thêm 1 trái rocket,giờ còn xót 1 quả bom nguyên tử đang chờ ngày nổ trong bụng.Nhi thầm nguyền rủa cả ngàn lần tại sao số cô xui xẻo vậy.Hận còn chưa được xả,thì đã có kẻ khác tiếp tục nã pháo.Có phải cho tới khi cô tơi bời hoa lá,nát cả đời hoa thì cái tụi con trai mới tha cho cô hay ko?Nhất là cái tên động vật đơn bào kia,hắn muốn phân chia thì tự đi mà phân chia,mắc mớ gì kéo theo cô phải phân chia cùng hắn.

Nhi mệt mỏi lê bước trên hành lang khách sạn quay cái mặt thất thểu sang nhìn Ngọc.

"Mọi người cứ nói tối nay,là có chuyện gì?" Nhi phụng phịu.

"Tới phòng tao thì biết!" Ngọc nháy mắt.

Nhi đành lết bước đi theo.Thứ nhất,vì nó tò mò.Cái tính này vô cùng nguy hiểm,giống có lần nó tình cờ nghe được có tiếng người trong nhà vệ sinh nói chuyện gì đó về ko thể đi ra được,mặc dù vốn ko liên quan tới nó,nhưng ko kìm lòng được nó vẫn lén trèo lên để tận mục sở thị chủ nhân của đối thoại.Kết quả là bị cô sinh vật trong suốt 1 tuần đều gọi nó lên bảng làm bài tập,cũng chính vì thế mà dù thời gian đã qua bao lâu tới giờ nó vẫn bị ám ảnh hàng đêm bởi phân bào và cấy ghép.Thứ hai,cho đến bây giờ nó vẫn ko hiểu mục đích của chuyến đi này là vì sao?Tại sao từ 1 ngày thứ bẩy lại thành đi du lịch cuối tuần.Làm nó phải nghỉ mất ko 2 ngày lương.Cho nên quay lại với lý do thứ nhất,vẫn cứ phải tìm nguyên nhân.

Nhi ngồi trong căn phòng của Vũ và Ngọc,căn phòng này có hơi khác so với phòng cô với Tú,cách bài trí đèn ko giống lắm.Đang còn mải nhìn ngắm khung cảnh xung quanh thì ..

Roẹt..

Đôi mắt đen của Nhi mở to,trố lồi,gần giống như cái rốn lồi của chaien.Trước mặt cô là 1 chiếc váy trắng muốt bằng voan,nó là 1 chiếc váy quây ôm ngực ở trên,trên viền ngực là 1 đường ren màu đen đậm,thân váy xòe hoàn toàn xuống dưới.Nhi nhíu mắt nhìn gương mặt khấp khởi của con bạn thân.

"Tao về phòng đây!" nó lập tức nói là hành động nhanh chóng đứng lên.

"Đứng lại.Mày đi đâu?" Ngọc lập tức chạy ra chắn đường,giơ chiếc váy ra trước thị chúng.

"Tao về phòng.." Nhi nói lại giọng điệu trùng xuống môi cố nở nụ cười,bàn chân vụng về tìm đường trốn thoát.

"Mày ko được đi." Ngọc kiên quyết quát.

"Tại sao ko?" Nhi cự lại.Đừng đùa nha,hôm nay đủ xui rồi đó.Tao tuyệt đối ko chơi với lửa đâu nhé.

"Hôm nay là sinh nhật anh Tú mày cũng phải chuẩn bị gì chứ!" Ngọc cự nự.

"Hôm nay sinh nhật hắn à?" Nhi ngạc nhiên há hốc mồm.Hèn gì lại chơi sang chạy xuống tận đây.

"Chính xác là 12h đêm nay." Ngọc nheo mắt nói.

"Vậy tức là ngày mai chứ!" Nhi xị mặt đáp lại.Thật là thất thường.Đúng là tên T3,tổ chức sớm trước 1 ngày.

"Dù sao cũng được,tao đã chuẩn bị hộ mày rồi.Hôm nay sinh nhật cũng nên nể mặt người ta 1 chút chứ!" Ngọc ngọt nhạt dụ dỗ.

"Tại sao tao phải nể mặt hắn?Hôm nay ở bãi biển hắn thả boom tao giờ tao lại còn phải vì hắn làm chuyện nọ chuyện kia á?" Đừng đùa nha.Tao cho hắn sống tới giờ để hưởng sinh nhật đã là món quà quá lớn với hắn rồi.

"Ko phải trước người ta bị mày nã pháo hàng ngày sao?" Ngọc bĩu môi nhìn nó.

“Đấy là tại hắn chọc tao trước.” Nhi đáp lại.

“Thì hôm nay người ta cũng cứu mày thôi!”

“Vậy mà gọi là cứu.Rõ ràng là trả thù riêng!” Nhi bực bội trả lời.

“Vậy mày mặc hay ko?” Ngọc nhíu mày nhìn con bạn ương bướng nói.

“Ko mặc!” Nhi dứt khoát đáp.

“Người ta vì mày làm bao nhiêu chuyện chẳng nhẽ mày nhẫn tâm thế à?” Ngọc nhìn con bạn nói.

“Cái gì mà vì tao làm bao nhiêu chuyện?” Nhi cự lại.Này đừng nói hắn như phật sống thế chứ?Hắn cùng lắm chỉ là tên biến thái nhiều chuyện thôi.Muốn làm người tốt à?Đợi bao giờ thấy đạo tặc ngồi trên tòa sen cầm nước cam lộ đi nhé,tới lúc đó hắn mới được cho là người tốt.

“Chẳng nhẽ mày ko biết?Chuyến đi này cũng vì mày là có thôi.Chẳng qua anh ấy muốn cùng mày ra ngoài.Hơn nữa mỗi ngày ko phải đến lớp đều đợi mày ở sân sau,mùa hè thì nóng nực,mùa đông thì gió lạnh,nhưng anh Tú vẫn đợi mày thôi.Thậm trí ngày nào cũng đưa mày về nhà.Suốt ngày nhắn tin cho mày dù anh ấy chẳng bao giờ nhắn tin cả.Lại còn cả hôm nay lúc đi tới đây nữa.Rõ ràng biết là mày say xe,trời thì nóng,đường thì bụi vẫn mặc kệ mở toang hết cửa xe.Lúc mày ngủ còn đặt mày nằm yên ổn lên ghế.Ko phải là làm vì mày chẳng nhẽ làm vì tao?” Ngọc bất bình lên tiếng.

Nhi im lặng ko nói gì,chỉ nghe tim vừa thót lại 1 tiếng.Trong tâm trí đang có 1 ông lão đi qua đi lại,2 tay chắp vào sau lưng nghiền ngẫm.Cái thứ nhất chắc gì chuyến đi này vì cô?Khả năng lớn là hắn ham chơi muốn ra ngoài mà thôi.Mỗi ngày đều đợi cô ở sân sau?Cái này ko phải do cô à nha.Cô lại chẳng bảo hắn đợi.Hơn nữa cứ làm như một mình hắn khổ ấy.Mỗi ngày bị hắn hành hạ,hôm thì bắt đi ăn,hôm thì bắt làm gối,hôm hắn ko vui còn bắt tưới nước lao động công ích cho trường.Vậy ai mới là người khổ chứ?Còn đưa về mỗi ngày?Càng nghĩ càng thấy bực mà.Bình thường từ trường đi luôn vào bệnh viện chỉ mất khoảng 25 phút thôi.Đằng này lại phải vòng về nhà,rồi từ nhà mới đi vào bệnh viện.Kết quả hôm nào cũng mất ít nhất là 50 phút.Hại cô mỗi ngày vào muộn lại phải tập công phu trốn đồ né vật.Còn may sống được tới giờ này.Còn lại nói nhắn tin.Càng thấy phiền à.Hắn rảnh nhưng tao có rảnh đâu.Phải chăm sóc mẹ tao,mỗi đêm lại phải lẻn đi làm,lại còn có thời gian nhắn tin cho hắn.Mày còn nói đấy gọi là quan tâm.Rõ ràng đang kiếm việc cho tao làm.Còn vụ trên đường đến đây,.. tao ngủ.Nên hoàn toàn vô can.Sau khi đưa ra những luận điểm trên,vị sư phụ già quay người lại thẳng ống kính,giơ ngón trỏ lên dứt khoát chỉ vào thẳng đại não của Nhi kết luận “Xét 1 cách thập diện,những việc này hoàn toàn ko liên quan đến cô.” Nhi lập tức gật đầu cái rụp.Hoàn toàn đồng ý với luận điểm của ông cụ.Người ta vẫn bảo kính lão đắc thọ,nhất là ông già nhăn nheo ấy chính là vỏ nào của cô.Ko tin mình thì còn có thể tin ai được đây?

“Sinh nhật hắn thì sinh nhật hắn,ko liên quan tao!” Nhi thẳng thắn trả lời.

“Tao biết mày cá tính,nhưng đôi khi cũng nên nhường nhìn anh ấy 1 chút chứ.Mày ko thấy anh ấy rất hay nhường nhịn mày sao?Hôm nay ko thể vì người ta nhường 1 lần à?” Ngọc nói giọng khuyên nhủ.

“Tao đâu nói tao ko tặng quà cho hắn!” Nhi đáp lại.

“Vậy thì mau mặc vào!” NGọc vui vẻ dúi chiếc váy vào tay nhỏ bạn.

“Cái này liên quan gì quà?” Nhi tròn mắt nhìn chiếc váy.

“Thì nó là quà!” Ngọc cười tủm tỉm trả lời. “Tao đã nghĩ rất lâu đấy!”

Nhi dùng đúng 2 ngòn tay nhấc 1 đầu chiếc váy giơ lên trước mặt,ánh mắt đen sáng lấp lánh vô cùng cảnh giác nhìn hiện vật mỏng manh trước mặt với ánh nhìn vô cùng kì thị.

“Tao ko nghĩ hắn mặc vừa.Nhỏ quá!” Nhi quay sang nhìn con bạn trả lời.

Bốp.

“Sao đánh tao?!” Nhi vừa xoa đầu vừa nhìn con nhỏ bạn bực bội.

“Tao nói rất rõ là mày mặc mà đúng ko?” Ngọc gầm lên tức giận,đúng là muốn tăng xông với con ranh này.

“Nhưng mày cũng nói đây là quà.Ko phải mang tặng hắn thì sao gọi là quà?” Nhi cự lại.

“Cái này chỉ là bao gói của món quà thôi!” Ngọc lúc này nở 1 nụ cười vô cùng gian xảo nhìn con bạn thân.

Há miệng.. Gió biển.. Lùa vào.. Khô khốc..

Mặt Nhi hiện tại chỉ còn có 2 chấm và toàn bộ là vạch thẳng (o_O|||)

“Mày.. mày ko định nói quà là..” Nhi bàn tay run run cầm chiếc váy xoan như cầm dịch bệnh,ngón tay kia chỉ vào mình chờ đợi 1 hy vọng mong manh,là con bạn trước mặt nó sẽ lắc đầu.

Nhưng.. quả nhiên.. quả nhiên là đồ lừa thầy phản bạn.Nó đang vô cùng tiểu nhân đắc trí gật đầu.

“Ko bao giờ!” Nhi bực tức ném phăng chiếc váy xuống sàn,bước 1 mạch ra khỏi phòng Ngọc.Vừa đi vừa lẩm bẩm.Tại sao?Tại sao tao phải nể mặt hắn?Tao vì hắn khốn đốn vậy đủ lắm rồi nhé?Còn phải đem thân mang dâng cho hắn á?Đừng có mơ.Muốn ăn hả?Tao có thể cho hắn ăn hạt đỉnh hồng.

Đột nhiên đang đi tới góc quẹo hành lang Nhi đột nhiên nghe thấy 1 tiếng nói đằng sau góc quẹo.Nhi bước chậm lại,nhẹ nhàng bước tới bức tường ở cuối hành lang,đứng nép sát vào góc hơi hé mắt ra nghe ngóng.

“Mày tin được ko,người yêu mới của thằng Tuấn Tú,ko thể nào chấp nhận được.” là gã con trai đeo kính râm lúc chiều.

“Sao hot lắm à?” Một gã nhìn mặt vô cùng họ sở hỏi lại,kèm 1 nụ cười vô cùng khanh.

“Hot?Có mà âm 100 độ ý,hot thế nào?” tên đeo kính vừa nói vừa cười vô cùng sởi lởi.

“Sao thế?Bình thường thằng ấy hàng ko ngon nó ko đụng mà!”

“Tao ko biết.Mày nghe nói hắn bị tống về học cấp 3 ko.Chắc chắn ông già nó ko bao cấp nữa rồi.Cái loại ấy đầu óc bã đậu,giờ lại đang cặp với 1 con bé trông y chang học sinh tiểu học.Nhưng trình độ đó mới hợp với hắn.” tên kính dâm vừa cười vừa nói.Đúng lúc đó cửa thang máy mở ra.Hai tên con trai bước vào.

Trước khi cửa thang máy đóng lại Nhi còn nghe được thêm 2 câu cuối.

“Tao cứ tưởng mày quí thằng đó lắm!”

“Quí mến gì,tao ko thích chơi với bọn học dốt.Chỉ vì được ăn chùa đứa nào ngu mà từ chối!” tên kính dâm cười rất tươi trả lời.

Khi cửa thang máy đóng lại rồi,thì khắp hành lang khẽ rung nhẹ 1 tiếng kèm theo 1 tiếng “Rầm” đầy chát chúa.Đôi mắt đen láy của Nhi ánh lên tia lửa rừng rực như cháy chợ Đồng Xuân,đôi môi hồng hào của cô cắn chặt lại,bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt đấm rất mạnh vào tường.Trong trái tim đang đập dồn dập của cô trào lên 1 nỗi bực dọc khó tả.Cái tên động vật đơn bào,két giao với loại bạn gì đẩy?Còn cái tên khốn đeo mắt kính kia,hắn tưởng hắn thông minh lắm sao?Trời chiều còn đeo kính râm,đến lúc chiều tà về khách sạn cô vẫn thấy hắn đeo kính.Có khác nào người mù đâu.Vậy mà dám chê bai T3 là kém thông minh?Cái tên khốn ấy nghĩ mình là ai?Uổng công T3 đối xử với hắn tốt.T3 học cấp 3 thì sao,nhưng hắn đang học bằng chính sức mình,còn cái tên kia đi du học thì sao,chẳng qua nhờ cha mẹ hắn có tiền thôi.Tưởng mình hay lắm còn chê người khác.Người đối xử với hắn tốt mà hắn lại dám ăn cháo đá bát.Khốn kiếp.Ko biết thì thôi càng nghĩ càng thấy bực thay T3 mà.Được rồi,ngươi dám chê T3,ta cho ngươi xem con mắt nhìn của ai mới là kém cỏi.

Nghĩ tới đây Nhi rời khỏi bức tường,chân ko bước về phía phòng mình,mà bước về lại hướng mà cô vừa chạy ra.Gõ cửa phòng của Ngọc.Khi thấy con bạn thân ló đầu ra khỏi cửa,Nhi nói từng câu vô cùng rõ ràng.

“Tao muốn mặc chiếc váy ấy,giúp tao đẹp nhất có thể trong tối nay!” Nhi lạnh băng đáp.

Hiện tại cô gái đang đứng đằng sau cửa chỉ còn biết há miệng nhìn con bạn thân vô cùng ngạc nhiên.Cái gì khiến nó quay ngoắt 180 độ thế.

34. Chương 32

Chương 32 : Món quà tuyệt vời nhất

Có bao giờ bạn tự hỏi phải bày tỏ tấm lòng của mình thế nào với người mà mình cảm mến?Có bao giờ bạn muốn làm gì đó đặc biệt cho bạn bè thân thiết của bạn?Vậy nên làm sao để biểu lộ thành ý của mình,mà ko cần phải dùng ngôn ngữ.

Có rất nhiều cách để thể hiện tình cảm của mình.Giống như ngôn ngữ cử chỉ,một cái ôm,một cái hôn,một nụ cười.. và chắn chắn 1 món quà cũng là 1 sự lựa chọn lý tưởng.Bạn ko cần phải dùng bất cứ lời nói nào,hay bất cứ hành động nào để diễn đạt.

Quà tặng là ý chỉ những đồ vật được dành tặng cho người khác vào những ngày đặc biệt.Món quà dành cho mỗi người là khác nhau,cũng tùy thuộc vào người nhận hay người tặng mà mỗi món quà lại có 1 ý nghĩa hoặc sắc thái khác nhau.Có những món quà vô cùng đắt tiền,thể hiện người tặng là người có tiền hay địa vị trong xã hội,có những món quà vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho người ta cảm giác ấm áp,hạnh phúc.

Cho nên mỗi một món quà trên thế giới đều được gửi gắm tình cảm của người tặng.Ko có món quà nào là ko đáng được chân trọng.CHỉ là người nhận nó có xứng đáng và hiểu được giá trị của nó hay ko.

Quà tặng có thể nói là phương thức thể hiện tình yêu đơn giản nhất,cũng là ý nghĩa nhất.Vì thế khi nhận được một món quà,xin đừng chỉ nhìn vào vẻ ngoài của nó,mà hãy nhìn vào thứ vô hình đã tạo ra nó.Bạn sẽ thấy mình là người hạnh phúc thế nào.

Tú hiện tại đang ngồi giữa những chiến hữu trên tầng 2 bar của khách sạn.Hôm nay hắn bao trọn tầng 2 để mở tiệc cả đêm để mừng sinh nhật.Bạn bè tới cũng đã chật bàn,có những kẻ hắn biết,lại có những người bạn của bạn hắn,nhưng hắn vẫn luôn niềm nở tiếp rượu bọn họ. Dù sao hắn vẫn nên làm tròn tư cách chủ nhà,nhưng mà có một điều khiến hắn băn khoăn ko yên..

“Mấy giờ rồi?” Tú sốt ruột hỏi.

“Mới 9h.Còn sớm mà đại ca.” Vũ nhanh nhảu trả lời.

“Người yêu cậu đâu rồi?” Tú nhíu mày hỏi.

“Đại ca anh hỏi người yêu em làm gì?” Vũ khẽ nhíu mày đôi mắt lộ vẻ ko đồng tình.

“Mày ngốc thế,hắn ko phải hỏi người yêu mày.Ý là muốn hỏi người yêu mày dẫn con khủng long của hắn đi đâu rồi?” Duy bá lấy vai Tú cười nham hiểm nói.

Tú khẽ hừ 1 cái ko nói,lại mang cốc rượu đưa lên miệng uống.Mới ngồi yên 1 chút lại có 1 cậu con trai mang rượu tới chúc mừng,hắn đành vui vẻ tiếp rượu.Cốc vừa mới chạm thì tất cả khán phòng bỗng tắt vụt đèn,trên sân khấu duy nhất 1 ánh đèn sáng rọi.Người MC bước ra sân khấu bắt đầu luyên thuyên.

“Ngày hôm nay chúng tôi xin có 1 tiết mục vô cùng đặc biệt gửi tới mọi người.”

Một vài tiếng vỗ tay lác đác trong hội trường,các vị khách khẽ nhíu mày.Quán bar ở khách sạn 4 sao này có nhạc sống thì ko nói cũng là chuyện thường ngày đi.Tú lơ đễnh uống một hớp rượu,đôi mắt khẽ đảo 1 vòng,đột nhiên dừng lại ngay nơi sân khấu.Một cô gái với mái tóc hơi gợn sóng thả xuống bờ vai,phía bên trái có 1 chiếc cặp nhỏ lấp lánh cài 1 chút tóc uốn lượn buông xuống bờ vai thon,cô mặc 1 chiếc đầm trắng

để lộ ra bộ ngực nõn nà,cặp chân thon thả trắng ngần.Gương mặt thanh tú với tóc mái chéo sang bên,để lộ ra cặp lông mày cương nghị,một đôi mắt đen láy như sao trên trời,đôi mắt cô đặc biệt to hơn sâu hơn nhờ hàng lông mi cong vút,khóe miệng cô bóng màu hồng sori vô cùng ngon ngọt.Trông cô gái lúc này đứng dưới ngọn đèn sân khấu vô cùng bắt mắt,dễ thương.

"Hôm nay là sinh nhật của bạn trai của tôi,tôi rất muốn dành tặng anh ấy 1 sự ngạc nhiên bất ngờ.Nhưng bản thân tôi thì quá nhỏ để tạo thành ngạc nhiên nên chỉ xin quí vị có lòng tốt giúp đỡ!" cô gái nói vào mic giọng nói vô cùng ngọt ngào,nụ cười tươi tắn để lộ chiếc răng khểnh xinh xắn.

"Giúp đỡ thế nào?" từ dưới khán phòng vọng lên 1 giọng nói trêu ghẹo.

"Tôi xin đem chút tài mọn của tôi,hát tặng mọi người một bài.Nếu dở xin đừng chê,nhưng nếu có thể làm mọi người vui thì hy vọng mọi người có thể giúp tôi hát 1 bài chúc mừng sinh nhật cho anh ấy!" Nhi nhẹ nhàng trả lời rất rõ ràng.Khán phòng đột nhiên trở nên im lặng.Tú chỉ còn biết đứng lặng tại chỗ nhìn cô.

"Được.Hát đi!" Từ dưới dãy bàn lại vọng lên tiếng hò reo.

Nhi mỉm cười,bắt đầu quay đầu nhìn vào cánh gà để bật nhạc.Một giai điệu ngọt ngào vang lên trong khán phòng,tất cả bỗng nhiên trở nên lặng lẽ.Ai cũng muốn biết cô gái này liệu có thể làm được gì.Vốn chỉ là lòng hiếu kì vốn có của con người mà thôi.

"I wanna call the stars

Down from the sky

I wanna live a day

That never dies

I wanna change the world

Only for you

All the impossible

I wanna do..

..

In the world of lies

You're the truth

…

I'm shinning like a candle in the dark

When you tell me that you love me!"

Cho tới khi bài hát kết thúc,cả quán bar vẫn còn tràn trong ko khí im lặng,phải mất tới vài giây sau đó,tiếng vỗ tay mới tràn ngập khán phòng.Nhi ngước đôi mắt to tròn đen láy lên nhìn vào gương mặt Tú đang đứng trên lan can tầng 2 nhìn xuống sân khấu,cô lè lưỡi khẽ cười.

Người dẫn chương trình vội vàng đi ra lại bắt đầu ba hoa chích chèo,Nhi hoàn toàn ko quan tâm tới những lời buôn nước bọt của ông ta,chỉ biết rằng,bài hát chúc mừng sinh nhật,mọi người đều đồng ý hát.

Khắp gian phòng đều vang lên tiếng vỗ tay và lời bài hát "Happy birthday to you!" Nhi chậm rãi bước theo từng giai điệu lên cầu thang,cô biết Tú đã đứng ở ngay đầu cầu thang chờ cô.Vừa bước tới bậc thang cuối cùng thì cô thấy cả người cô đã bị ôm chặt lấy,Nhi mỉm cười dựa vào vai Tú.Cho tới khi anh buông cô ra,cũng là lúc bài hát kết thúc,Nhi mỉm cười nói thật dịu dàng.

"Chúc mừng sinh nhật người yêu của em!" đôi mắt đen của cô ánh lên dịu dàng,khóe môi hồng đượm khiến cho người ta phải bối rối.

Tú nhìn cô chăm chú,ngày thường cô vẫn luôn xinh xắn với đôi mắt to tròn sáng lấp lánh,khiến cho anh ko cách nào bình tĩnh được,luôn luôn làm anh bực tới phát điên,nhưng hôm nay,cô lại vô cùng xinh xắn,lần đầu tiên anh thấy cô thả tóc xuống,lại còn làm gợn sóng,trông cô vô cùng xinh xắn như cô búp bê bằng sứ,bờ vai gầy,khuôn ngực trắng nõn,dáng vẻ mê người.Lại còn nói những lời vô cùng ngọt ngào.Tú thật sự nghĩ có lẽ mình đang mơ,rõ ràng là sắp phát điên rồi.Anh thật sự tự hỏi,cô đúng là khắc tinh của anh.Bình thường làm người ta tức chết,ngày hôm nay lại làm cho người ta hạnh phúc đến chết..Cuối cùng phải làm sao để ko phát điên vì cô đây?

Còn đang ngơ ngẩn nhìn chăm chú con khủng long trong tay mình,thì 1 lần nữa khán phòng lại rộ lên tiếng vỗ tay.Ban đầu là từ tên Duy gian xảo,hắn vừa cười tà vừa vỗ tay vừa hô khẩu hiệu.Kết quả là cả tầng 2 mọi người đều học theo.Dịch bệnh đúng là lan tràn quá nhanh ko kiểm soát,tiếng hò hét từ tầng 2 làm khuấy động phong trào tầng 1,cuối cùng là cả quán bar như cái chợ vỡ,tràn tiếng vỗ tay kèm hô khẩu hiệu.

"Hôn đi.Hôn đi!Hôn đi!"

Nhi bối rối quay mặt nhìn xung quanh,lại quay sang nhìn gương mặt điển trai vẫn đang nhìn mình từ nãy tới giờ.Lại nhìn sang mặt con bạn thân đang giơ ngón trỏ lên đắc ý,lại tiếp theo quay sang tìm trong cái đám đông cái tên người mù vùng cao kia đang giơ ra gương mặt có ý cười nhưng đầy mỉa mai.

Nhi lại cảm thấy vòng tay ôm eo mình kéo sát hơn 1 chút.Gương mặt điển trai của Tú đã ở gần ngay trước mặt cô che mọi tầm nhìn,khiến cô ko thể nào quan sát động tĩnh bên cạnh,cùng đối thủ để tập kích được.

"Đây là lỗi do em cả đấy,khủng long!" Tú cúi người nói nhỏ vào tai của cô,ko kìm lòng khẽ cắn nhẹ 1 cái.

Nhi nhăn mặt cảm giác tim mình nóng bừng bừng như bị nhúng nước sôi.Lại quay ra nhìn Tú.Lại càng nghe tiếng cổ vũ bên ngoài tợn hơn nữa.

"Anh muốn hôn em thật à?" Nhi hỏi rất nhỏ.

"Vậy em nghĩ tình huống này phải làm sao?" Tú lại cúi xuống nói nhỏ vào tai cô.

Nhi nhìn ko khí xung quanh qua bờ vai đang cúi xuống của Tú,trong lòng lại nhớ tới câu chuyện nghe được tối nay.Dám nói xấu T3,vậy thì phải để cho hắn biết loại người như hắn ko thể bằng T3 được.Càng nghĩ tới đây Nhi lại càng thấy bực mình,lại nhìn gương mặt đang cười tươi tắn của T3.Tuy rằng T3 thích tiêu tiền,ko suy nghĩ,học kém nhưng chỉ có cô được nói thôi nhé.Cái hãng như tên ăn bám kia ko có quyền gì mà dám nói T3 như thế.Tuy T3 rất lười,ko chịu làm việc,nhưng ít nhất cũng luôn xách đồ mỗi khi đi siêu thị,nếu cô bắt lau nhà dù cự nự nhưng vẫn đi lau,dù ko biết dùng máy giặt nhưng vẫn giặt đồ,bị bắt phơi đồ vẫn mang đi ra ngoài phơi dù ko tình nguyện.Hơn nữa,dù T3 hay tính toán với cô,lại hay nhỏ nhen,thích xem Av lại thích đọc tiểu thuyết đô thị ngôn tình,nhưng mà hắn ko bao giờ đi nói xấu người khác.Luôn luôn vì bạn bè ko tiếc gì cả.Vậy mà cái tên khốn T3 cho là bạn lại dám nói xấu hắn.Thật đúng là ko chấp nhận được.

Tú đang nhìn chăm chú gương mặt của Nhi hôm nay,hoàn toàn ko thể rời mắt ra được.Mắt mũi,miệng,tất cả hắn đều muốn nhìn cho thật kĩ,đều muốn cắn cho 1 cái thật đau.Nhưng hắn đang phải kìm chế.Một nụ hôn lần trước hậu quả là khôn lường.Nói hắn ko sợ là hắn đang tự dối mình.

Đột nhiên cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo thoát ra khỏi vòng tay ôm của hắn,vươn tới ôm lấy cổ của hắn,Tú mở to đôi mắt nâu nhìn cô.Nhi kiễng chân lên,bắt đầu chạm đôi môi hồng của cô vào môi hắn.

Cả khán phòng ồ lên vang dội.Tú mở to đôi mắt ko tin được vào chính mình,phải mất mấy giây sau hắn mới kịp định thần lại,từ từ nhắm mắt lại tận hưởng.

Nhi vốn chạm vào môi của gã,cảm giác thấy trái tim mình bắt đầu chơi nhảy dây.Cô tự thầm nguyền rủa,nhảy cái gì mà nhảy,ta chỉ là chạm môi thôi,ko sao.Thế này ko tính.Nhưng vừa nghĩ tới đây,thì đột nhiên Nhi cảm thấy thân dưới của mình bị siết chặt hơn, trên bờ môi của cô cảm giác có gì đó vô cùng ướt át,vô cùng nóng ấm đang lướt tới.Cái vật mềm mại ấy ko chỉ liếm môi cô,còn cả gan len vào giữa cặp môi của cô,tách 2 hàm răng của cô ra mà ko thèm gõ cửa.Đã xâm nhập gia cư bất hợp pháp thì thôi,hắn lại còn cả gan.. cả gan.. cuốn lấy lưỡi của cô.Đây là... đây là... cháo lưỡi..... Nhi cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống trơn,chỉ cảm giác 1 vị ấm nồng cứ từng chút từng chút cuốn lấy chiếc lưỡi của cô,tất cả các giác quan của

cô đều bị tê liệt,cô hoàn toàn ko biết phải làm gì.Ăn cháo nhiều rồi nhưng cái món cháo này chưa ăn bao giờ.Cảm giác cả người tê dại,trái tim của cô đang từ nhảy dây bây giờ chuyển sang chơi boxing,cứ đập bồm bộp bồm bộp hung hăng,làm cho tâm trí cô càng rối loạn.Khắp người tê dại chỉ còn cảm thấy được vị nóng ấm của chiếc lưỡi đang cuốn lấy lưỡi mình,cố gắng lôi kéo lưỡi của cô chui ra khỏi hang ổ để hắn có thể ngậm chặt lấy,gậm nhấm ko buông.Cái này là dụ hổ khỏi hang.Bị hơi thở gấp của hắn lôi kéo,bị chiếc lưỡi cứ dính sát lấy,lôi kéo từng tấc gai vị giác của cô làm cô hoàn toàn ko biết giờ mùi vị trong miệng mình là gì,chỉ biết tới lúc phát hiện cô đã tự đồng giương lưỡi ra hòa nhịp với hắn.Cô bị hắn dụ tiến vào nhà hắn từ lúc nào.Đúng lúc cô đang thần hồn phiêu bạt,chiếc lưỡi đã bị dụ vào trong khoang miệng của hắn nằm ra cho hắn ăn tươi nuốt sống thì số nơ ron thần kinh lý trí của cô cuối cùng cũng được thức tỉnh.

Nhi vội vàng rút ngay quân về,ngậm chặt miệng lại lùi lại 1 chút,đôi mắt đen láy mở to nhìn gương mặt điển trai ở ngay trước mặt.Tú hơi thở gấp gáp,dần dần mở đôi mắt nâu sẫm u tối ra nhìn cô gái ở đối diện,khéo miệng vẫn đang mở ra chờ đón con mồi,ánh mắt vô cùng mê hoặc nhìn cô.

Có lẽ bởi vì ánh đèn quá tối nên biểu hiện của cả 2 người ko mấy ai bắt kịp.Dù sao thì nụ hôn kéo dài tới 2 phút đồng hồ của họ cũng tạm thời làm vừa lòng khán giả.Mọi người đều vỗ tay phấn khích.Tú vội vàng đứng thẳng người lại,thu lại ánh nhìn nuối tiếc của mình,Nhi đôi tay che đi khóe miệng còn đang nóng hổi của mình,gương mặt cũng vô thức nhìn đi nơi khác.Tại sao cô lại bị dụ nhỉ?Làm sao có thể chui vào nhà người khác trèo lên giường chờ người ta xơi như vậy được?Đúng là ngốc mà!

Duy huýt sáo nháy mắt với thằng bạn thân,mặc kệ cho vẻ mặt lạnh băng hiện tại của mình,thật ra trong lòng hắn đang nổi lửa.Ko được ăn thì thôi,ghét nhất là ăn còn chưa đã thì đã phải dừng lại.Hắn nhìn thằng bạn thân càng thêm tức giận,nhưng tay vẫn ko buông ra khỏi chiếc eo mềm mại trước mặt.Tiếc thì cũng ko thể nào tiếp tục,ít nhất thì vẫn còn giữ được.Hắn tự nói với mình.

"Anh định đứng đây tới bao giờ?" Nhi nhíu mày hỏi.Thật sự là đôi giầy cao gót chết bầm,làm cô đau chân muốn chết.Để giữ vững hình tượng cô đã phải tập trung lắm để đi ko ngã rồi.Nhưng.. đau chân thì vẫn là đau chân.Có muốn vờ ko biết thì cũng ko được.Đúng là kẻ thù của sắc đẹp,là ai luôn nói giầy cao gót đi đẹp vậy,có mà tàn phá dung nhan,khiến cho người ta khốn khổ thì đúng.Ai nói là làm đẹp rõ ràng là tra tấn.

Tú nhìn gương mặt phụng phịu của cô,đôi mắt nâu sẫm lại "Chỗ nào ko thoải mái?" hắn nhẹ nhàng hỏi.

Nhi đôi mắt trĩu xuống,lại khẽ nhìn xuống chân.Gương mặt xinh xắn ủ rũ đầy tâm trạng.Bên dưới là 1 đôi giầy cao gót buộc dây,màu bạc,gót giầy cao thanh mảnh đính thêm hạt cườm lóng lánh một màu mảnh mai,thanh khiết.Rất rất hợp với bộ quần áo trên người cô,cùng với gương mặt xinh xắn,con mắt long lanh,quả là rất phù hợp.Nhưng xem ra lại làm cho cô vô cùng khó khăn.Hắn định cúi xuống nhìn đôi chân cô,nhưng Nhi rất nhanh tay túm chặt lấy cánh tay hắn giữ lại.Hắn nhíu mày,cô lắc lắc đầu.Hắn quay lại nhìn xung quanh,lại quay lại nhìn cô,ko nói ko rằng ôm chặt lấy eo cô,giữ chặt lại nhẹ nhàng nhấc người cô lên,di chuyển tới ghế.Thật ra hắn cũng muốn bế cô lên nhẹ nhàng,nhưng cô lại đang mặc váy ngắn nếu bế cô lên thì chắc chắn là cho mọi người nhìn thì nhìn thấy hết,có hắn lại bị thiệt.Cho nên đành dùng hạ sách ôm sát cô lại để chân cô ko chạm đất mà đi.Tới chiếc bàn giữa phòng ngay gần lan can,hắn kéo 2 chiếc ghế sát cạnh nhau rồi đặt cô ngồi xuống ghế,một tay vẫn giữ chặt eo cô hắn ngồi xuống ghế còn lại.

Nhi khẽ nhíu mày nhìn hắn,lại nhìn xuống bàn tay từ nãy tới giờ ko buông,cũng ko biết sao phải kê 2 ghế ngay sát nhau như vậy,làm cho đùi của cô chạm hoàn toàn vào chân hắn.Nhưng thôi đi,hôm nay là sinh nhật hắn mà.Ngọc ngồi phía bên phải khẽ huých tay Nhi 1 cái.

"Giỏi nhỉ ko hề ngã." Ngọc thì thào.

"Còn nói.Mày biết tao đang đau gần chết ko?" Nhi xị mặt thì thầm lại.

Ngọc khẽ che miệng cười hỉ hả.Có mấy khi được xem con bạn thể hiện vậy chứ?Mặc váy đẹp,đi giầy cao gót,trang điểm xinh xắn như thiên thần đứng trên sân khấu cất cao giọng hát.Cái này chỉ có khi tiểu học thấy nó mặc váy đi biểu diễn,vì bắt buộc chứ chưa thấy nó tự nguyện đăng kí lại còn phải đi giầy cao gót bao giờ.Xem ra hotboy trong lòng nó vị trí ko phải là nhỏ.

"Chúc mừng sinh nhật anh!" tên khốn đã xuất hiện.

Nhi đôi mắt đen láy phút chốc phát ra tia nhìn thù ghét.Cái tên này còn đáng ghét hơn T3 gấp ngàn lần.T3 chỉ là hơi cao ngạo với người hắn ko quen,còn cái tên này là tên khốn dựa vào người khác còn ăn

cháo đá bát.Khốn kiếp.

Tên kính "dâm" quay sang nhìn Nhi mỉm cười lịch sự.Nhi bĩu môi lập tức quay mặt đi chỗ khác,1 chút lịch sự cũng ko cần phải giữ.Với hạng người đó,ko cần thiết phải lịch sự.Tú để ý tới sắc mặt của con khủng long ngay lập tức,trong lòng ko cảm thấy khó chịu,ngược lại có chút buồn cười.Đối với mọi người tỏ ra khó chịu 1 chút cũng ko sao hết.

"Cám ơn.Hôm nay chơi cho thoải mái!" Tú mỉm cười nâng cốc lên chạm với hắn.

Nhi khẽ xì một tiếng phía bên kia.Cái loại người trước mặt ngon ngọt,trong lòng lại nghĩ khác.Thật là kinh tởm.

Tên kính dâm khẽ nhíu mày nhìn cô,hình như cô gái này đặc biệt có thành kiến với hắn.Nhưng mà cô ta thật sự thân người ko tệ.Lúc chiều ko nhìn ra cô ta thì ra lại có ngực như vậy.Xem ra thân hình quả là ko tệ.Thì ra tên Tú cũng có mắt nhìn.

Nhi bực tức cảm giác thấy ánh nhìn của cái tên người mù kia,bực bội cầm cốc rượu lên định tu 1 hơi,nhưng bị Tú giữ chặt tay lại.Nhi nhíu mày nhìn sang bên cạnh,đôi mắt đen phụng phịu nhìn hắn.

"Uống nước hoa quả đi." Hắn lạnh băng nói.

"Nhưng hôm nay là sinh nhật anh mà!" Nhi phụng phịu.Tại sao mọi người uống rượu mình cô lại uống nước hoa quả.

"Như thế ko tốt cho sức khỏe!" Tú nhíu mày nhìn cô răn đe.Tiện tay mở 1 lon nước cam rót vào cốc cho cô.

"Uống đi!" đẩy cốc nước tới trước mặt cô hắn nhướng mày.

Nhi nhìn cốc nước vô cùng kì thị,lại nhìn gương mặt hắn vô cùng nghiêm túc.Ko phải chứ đại ca?Anh thì ngồi uống rượu hút thuốc,lại chỉ cho tôi có cốc nước cam.Bình thường cũng biết anh ki bo,ko ngờ hôm nay tôi làm cho anh bao nhiêu việc,anh vẫn còn tính toán với tôi.Nhi gương mặt xị xuống,cô bĩu môi nhìn hắn cự nự.

Hắn nhìn gương mặt mèo con của cô,khẽ cắn môi,cảm giác mọi cứng rắn trong lòng rầm 1 cái mà rơi xuống đổ vỡ hết cả.Hắn đưa cốc rượu của mình cho cô.

"Chỉ 1 ngụm thôi!" hắn nói đành chấp nhận mình thua.

Nhi lập tức khóe miệng tươi cười,đôi mắt đen sáng lấp lánh,thiếu nốt cái tai và cái đuôi ngoe nguẩy nữa thôi thì trông cô lúc này ko khác gì con cún con vô cùng vui vẻ.Cầm lấy cốc rượu trong tay hắn,cô uống 1 hơi.Uống xong khẽ thở ra 1 tiếng,rượu cay cay khiến cho tâm trạng cũng có chút hạ hỏa.

Tên kính dâm từ nãy tới giờ nhìn được 1 màn thân mật,ko khỏi lạnh mặt,giờ lại nhìn thấy gương mặt đỏ hồng hào và nụ cười của cô gái trước mặt,trong lòng có chút xao nhãng.

Sau khi uống rượu,hai má Nhi đỏ hồng,khóe môi cũng hồng hào vì rượu còn sót lại.Tú cầm lấy chiếc cốc trong tay cô tước đi.Đã nói mà,thế nào cũng như vậy.Mỗi lần cô uống rượu là gương mặt hồng hào,khóe miệng ko tự giác cũng cong lên,tự giác khiến cho người khác sẽ phải ngây người.Nhưng bản thân cô lại ko hề biết.Cho nên cứ vẫn luôn vô tư như vậy.Hắn thở ra 1 cái khẽ cúi xuống sát miệng cô,liếm sạch rượu trên đôi môi mọng của cô.Vị rượu mạnh nồng nồng,làn môi cô lại ấm áp,tất cả quyện lại thành một vị ngọt ngào tê dại mê người.

Nhi mở tròn đôi mắt đen nhìn hắn,lại lập tức quay sang xung quanh nhìn mọi người.Cô khẽ nhíu mày bĩu môi,nghe tim mình vẫn đang theo đà quán tính đập dồn dập.Hắn ta hôm nay có phải quá lợi dụng rồi ko?Nhưng trước mặt cái tên kính dâm kia cô lại ko thể phản kháng.Ko thể làm mất mặt hắn.

Tú khẽ cong chiếc lưỡi trong miệng,cảm giác luyến tiếc mùi vị nơi đầu lưỡi vừa rồi.Đặt cốc nước cam vào tay cô,khẽ nhướng mày.Nhi cắn môi 1 cái,để làm tan đi cái cảm giác ấm ấm ướt át hắn để lại,cầm lấy cốc nước cam ko nói thêm câu gì nữa.

Tên kính dâm tiếp tục đứng nói chuyện với Tú,cố gắng làm ra thân tình.Nhi ngồi bên cạnh uống nước cam cũng cảm giác mắc ói.Ngọc nhìn con bạn thân gương mặt khó chịu thì quay sang hỏi chuyện.Nhi chỉ lắc

đầu.Ngồi như cái gối ôm ở bên cạnh hắn,vai chạm vai,chân chạm chân,eo thì bị giữ lấy,ko biết là nên khóc hay cười.Cái tên kì quái này đặc biệt trong ngày sinh nhật còn kì quái hơn.Ôm cũng ôm chặt hơn,thậm trí ngồi cũng bắt ngồi cạnh,gần như nửa người của cô dán vào người hắn rồi còn gì.Giờ này Nhi mới hiểu được cái cảm giác,song sinh bị dính liền 1 bộ phận là như thế nào.Muốn thoát cũng thoát ko tới.Thậm trí ngay cả khi cô muốn đi vệ sinh hắn cũng nói đưa cô đi.Ko phải chứ?

Nhi gục đầu vào vách cửa nhà vệ sinh,nước mắt muốn rớt ra ngoài.Hắn ta thậm trí còn theo tới tận đây.Thật đúng là muốn ngẹt thở mà.Lại nhìn xuống đôi chân của cô,gót chân vì cọ sát mà đã rách 1 đường làm cô xót gần chết.Nhưng cái tên kia lại ở bên cạnh,làm cho cô cứ phải cắn răng mà chịu.

Tú đứng ngoài hành lang trước nhà vệ sinh nữ chờ đợi.Đột nhiên thấy Phương đã ngà ngà say đi tới.Mặt tên nhóc đã đỏ bừng,hai chân bước đã ko vững,nhìn thấy Tú hắn cười rất tươi.

"Thì ra anh ở đây,em tìm anh nãy giờ!" hắn vui vẻ.

"Tìm anh có chuyện sao?" Tú mỉm cười.

"Anh là chủ nhân mà lại biến mất,ko đi tìm mới là lạ!" hắn vui vẻ khoác vai Tú.

Tú ko nói gì chỉ cười.Tối nay hắn tốt nhất là ko nên say.Nếu say quá lại ngủ cùng với con khủng long,mới nghĩ thôi đã thấy ko nên rồi.Cho nên trốn được thì cứ phải trốn.Hắn ko muốn vào lúc quan trọng này lại xảy ra chuyện ko hay.

"Anh Tú anh tìm đâu ra ẻm ngon nghẻ thế?" Phương bắt đầu cợt nhả.

Tú tâm thần còn đang mơ mộng,đột nhiên đôi mắt sẫm lại,cập lông mày nhíu lại,khuôn mặt điển trai phút chốc trầm xuống tràn ngập sát khí.

"Đại ca,hôm nay anh có rộng tay chia sẻ với anh em mới được!" hắn vui vẻ thản nhiên.

Tú cảm giác được khớp tay của mình bị siết tới sắp trật.Tức giận túm chặt cổ áo cái thằng đang lên thuốc ở cạnh mình,đôi mắt nâu hằn lên tia lửa,hắn gầm từng chữ từng chữ.

"Tao nói cho mày biết.Bất cứ đứa nào cũng thử đụng 1 ngón tay vào cô ấy xem.Tao sẽ chặt cả cánh tay xuống."

Nói rồi hắn đẩy mạnh tên đang liêu xiêu ngã xõng xoài xuống đất.Vừa lúc ấy Nhi bước ra khỏi phòng vệ sinh,nhìn tên kính dâm bị đánh bật tới đất,cô mở to mắt nhìn Tú gương mặt đang vô cùng tức giận.Trong lòng ko khỏi thắc mắc có chuyện gì vậy?

Tú tức giận túm lấy cổ tay Nhi kéo đi một mạch ko thèm nhìn lại.Nhi nhăn nhó vì đôi giầy cao gót,lại phải vội vàng sải bước chạy theo hắn.

"Á!" Nhi nhăn nhó.Đau chết đi.Bình thường đi từng bước đã phải cố mà giữ dáng rồi,đừng nói là lại bị kéo đi thế này.Chân của tôi!

Tú nghe thấy liền quay lại,nhìn gương mặt vô cùng thống khổ của cô.Hắn vội vàng cúi người xuống,bất chấp đang giữa sảnh khách sạn.Hắn lập tức quì gối tháo đôi giầy của cô ra khỏi chân.

Nhi đập tay lên vai hắn,đôi mắt đen long lanh nhìn xung quanh ái ngại.

"Làm gì?Mọi người đang nhìn!" cô nói rất khẽ,trong giọng nói có chút nũng nịu mong manh.

Tú vẫn im lặng,bàn tay chăm chú cởi giầy cho cô.Khi cởi xong cả 2 chiếc giầy,hắn cầm trên tay,tay còn lại nắm chặt tay cô.

"Dễ chịu hơn chưa?"

Nhi nhìn xuống đôi chân trần của mình đang chạm nền nhà,bất giác cử động mấy ngón chân vô cùng thoải mái.Cảm giác mũi chân đã đỡ đau buốc,gót chân cũng ko xót vì bị cọ sát,lòng bàn chân lại chạm vào nền nhà sáng bóng mát lạnh,thật là dễ chịu.Y như vừa từ dưới địa ngục trở về.Cô bất giác mỉm cười tươi tắn nhìn các ngón chân của mình.

Hắn thở nhẹ ra 1 cái,khóe môi cũng theo cô mà cong lên.Nhưng rất nhanh hắn quay người tiếp tục kéo cô theo hắn.

Nhi bước chân bám theo,lại nhìn lối hắn sắp đi,đôi mắt đen của Nhi ko khỏi hồ nghi.Ko kìm lòng được cô mở miệng hỏi.

"T3 anh định đi đâu?" Nhi tò mò nhìn hắn.

"Ra bãi biển!" Tú đáp lại vẫn tiếp tục bước đi.

Gió biển đêm mạnh mẽ,sóng biển đêm sô đẩy nhau vào bờ,nước biển một màu đen tuyền kì ảo khiến người ta ko khỏi dao động.Ko biết tới đâu là bến bờ.Bờ cát đêm giờ hoang vắng ko bóng người,chỉ nghe tiếng sóng tiếng gió gào thét.Đột nhiên vang lên 1 thanh âm lanh lảnh.

"Woa,mát ghê!" Nhi vung chân đá tung con sóng nhỏ gần bờ,vui vẻ ngọ nguậy mấy ngón chân thích thú.

Tú nhìn theo dáng người cô mỉm cười.Bộ váy trắng nổi bật trên nền tối đen của biển,vui vẻ thoải mái tươi cười như ánh sáng ban ngày.Hắn chỉ lặng lẽ đi theo đằng sau,nhìn cô vui vẻ nô đùa.

Đột nhiên Nhi quay người lại,gió biển làm cho chiếc váy voan của cô tung bay 1 đường như đôi cánh mở rộng tán,đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh trong bóng tối của biển,tiếng nói của cô lanh lảnh vang lên giữa tiếng sóng gào thét.

"Tại sao ko nói gì?" Nhi nhíu mày hỏi.

"Khủng long,em muốn nói gì?" hắn mỉm cười nhìn cô.

Nhi nheo mắt lại nghi ngờ,nhìn gương mặt đột nhiên dịu dàng của hắn có chút ko quen.Bình thường nhìn gương mặt hắn cáu gắt,gương mặt hắn ko vừa ý,gương mặt khó chịu của hắn đã thành thói quen rồi.Giờ thấy hắn tử tế như vậy,trong lòng ko tự giác mà sinh nghi ngờ.Đôi mắt đen láy của cô ánh lên tia nhìn soi mói,cô đảo mắt từ chân tới đầu của hắn,lại từ đầu tới chân mà nhìn.Kì quái.Hắn vì cái gì gương mặt lại thỏa mãn như vậy?

"Mấy giờ rồi?" Nhi đột nhiên mở to mắt ra hỏi hắn.

Tú nhíu mày,ko bắt kịp tốc độ đổi đề tài của cô.Rồi lôi điện thoại trong túi quần ra nhìn vào màn hình.

"11h57" hắn lơ đễnh đáp.

"Chết!" Nhi há hốc miệng nhìn hắn,khuôn mặt xinh xắn lộ rõ lo lắng ko yên.

"Chuyện.. Á!" Tú còn chưa kịp hỏi hết câu,bàn tay nhỏ bé của cô đã túm lấy cổ tay hắn,kéo hắn chạy đi.

"Nhanh lên,ko kịp mất!" cô vừa nói chân vừa chạy về hướng khách sạn.

"Chuyện gì?" hắn chạy theo đằng sau cô hỏi.

Nhưng cô tuyệt đối ko nói câu nào.Chỉ có cắm đầu cắm cổ chạy 1 mạch vào khách sạn.Mặc cho nhân viên khách sạn nhìn 1 cô gái xinh xắn trong chiếc váy trắng thướt tha,lại đi 1 đôi chân trần vào giữa sảnh khách sạn,kéo theo 1 cậu con trai điển trai tay cầm 1 đôi giầy cao gót.Cô gái kéo chàng trai thẳng 1 mạch vào thang máy.Gấp rút ấn nút đi lên tầng.

"Có chuyện gì?" Tú ngơ ngác hỏi.

Nhi nhanh tay mở cửa đẩy hắn vào trong phòng còn chưa bật đèn.Hắn ngơ ngác quay lại nhìn cô đã khóa cửa lại.Còn đang ngơ ngác thì đã bị cô đẩy ra ngoài ban công.Hắn đôi mắt mở to.Trên thành lan can từ lúc nào đã gắn nến,trong ban công còn có 1 chiếc bàn nhỏ trên bàn có 1 chiếc bánh sinh nhật.

Nhi đôi bàn tay nhỏ lục lọi túi quần của hắn,hắn phút chốc tỉnh hẳn lại nhìn cô nhíu mày.

"Làm gì thế?"

"Tìm bật lửa!" Nhi thản nhiên đáp,tay vẫn tiếp tục tìm kiếm trong túi quần của hắn.Cô ở bên cạnh hắn thời gian cũng khá dài,với 1 tên hút thuốc như hắn,bao giờ cũng có chiếc bật lửa trong túi,cô lạ gì chứ.

“Tìm thấy rồi!” Nhi vui vẻ móc ra chiếc bật lửa nhìn hắn tự đắc,bỏ mặc gương mặt đang vô cùng bất bình của hắn cô quay người bước ra ban công châm từng ngọn nến.Chỉ một lát sau căn phòng đã sáng lên nhờ ánh sáng le lắt của nến từ ban công chiếu vào.

Nhi vui vẻ cầm chiếc bánh sinh nhật đang sáng lung linh vì những ngọn nến tới trước mặt hắn,miệng cô bắt đầu hát bài “Happy birthday” trong căn phòng tối tràn đầy âm thanh trong veo cùng ánh nến ấm áp.Tú chỉ có thể ngây người nhìn cô.Lúc nãy ở trong bar cô ko hát chúc mừng sinh nhật hắn,nên bây giờ hát bù sao?Trong trái tim của hắn ko khỏi dấy lên 1 ngọn lửa ấm áp.Trong trí nhớ lại nhớ tới những sinh nhật 1 mình,mong muốn 1 người tới hát chúc mừng hắn,mong 1 cái bánh kem sinh nhật ko phải ăn 1 mình.Cho tới khi bài hát của cô kết thúc,hắn vẫn còn chìm đắm trong hạnh phúc miên man của mình.

“Này!” Nhi thấy hắn đang ngơ ngẩn tâm hồn treo trên cành cây. “Ko thổi nến sao?” cô hỏi.

Hắn lúc này mới giật mình tỉnh ra,nhìn cô với chiếc bánh đang giơ lên chờ đợi hắn mới định thần định thổi nến.

“Khoan.Anh còn chưa ước!” Nhi nhíu mày ngăn hắn lại.

“Hả?” Tú mở tròn mắt nhìn cô.

“Điều ước sinh nhật nhất định sẽ linh!” Nhi quả quyết. “Ước đi!”

Tú khẽ cười.Ngọn lửa trong lòng lại hồng thêm 1 chút ấm áp.Mặc dù hắn ko tin tưởng vào điều cô nói nhưng hắn vẫn nhắm mắt lại.

Khi hắn bắt đầu thổi nến,Nhi cười tới đôi mắt nheo lại.Đặt chiếc bánh xuống chiếc bàn,cô đưa hắn con dao.

“Tôi muốn ăn bánh!” cô nói.

Tú nhìn cái tướng đòi ăn của cô bật cười. “Khủng long đây là lý do em bắt anh thổi nến cho nhanh đúng ko?”

Nhi lè lưỡi cười.Bị nói trúng rồi.Nhưng mặc kệ,cô mất công mua bánh cho hắn,ít nhất cũng phải được 1 miếng chứ.

Nhi cầm theo 2 chiếc đĩa đặt xuống nền nhà,bản thân cô cũng bắt đầu ngồi xuống nền nhà,ko chút khách khí co 2 chân lên ngồi ăn ngon lành,hoàn toàn ko nhớ ra mình đang mặc gì.Tú bước vào nhìn rõ 1 chiếc quần nhỏ nhắn có xanh biển còn có hình thỏ,anh khẽ ho khan,tự nói với mình bình tĩnh,bình tĩnh.Ngồi xuống bên cạnh cô Tú cầm chiếc đĩa bánh còn lại lên,một bàn tay hạ chân cô xuống.

“Làm gì,sàm xỡ!” Nhi cự nự nhìn hắn đang chạm tay vào đùi mình.

“Nhìn thấy cả quần lót rồi!” hắn bình thản nói,tay nắm chặt lấy đùi cô ấn xuống.

Nhi cắn chặt chiếc thìa,đôi má hơi nong nóng,vội vàng duỗi thẳng 2 chân ra,phủ váy lên đùi cản thận.Tú im lặng bắt đầu ăn bánh ngọt,lại lơ đễnh hỏi.

“Cái này là quà sinh nhật?” cảm giác mùi vị ko tệ.

“Ukm!” Nhi gật đầu miệng vẫn ngậm chiếc thìa ăn ngon lành.

“Tại sao giờ mới tặng!” hắn hỏi.

“Giờ là 12h hơn còn gì!” Nhi đáp.

Tú ngẩn người lôi điện thoại ra nhìn đồng hồ.Giờ là 12h11 phút.Thì ra đây là lý do cô ta hỏi giờ.Hắn khẽ cười.Trong lòng tràn lan ấm áp.Ko biết phải gọi tên cái cảm giác này là gì.

“Nãy cũng định mang tới bar tặng anh.Nhưng Ngọc nói,mang tới cũng có ai ăn đâu.Cho nên tôi quyết định giữ lại,tôi với anh ăn là được rồi!” cô tiếp tục xúc 1 thìa bánh khác vừa nói.

“Đây là quà sinh nhật vậy nãy ở trong bar là gì?” Tú quay sang thắc mắc.Đôi mắt nâu khẽ nhíu lại,ko phải là tỏ tình chứ.

Nhi khẽ cắn thìa,cái đó là để trả thù dùm anh.Dĩ nhiên phải cho cái tên kính dâm kia biết,hắn mới là kẻ ko bằng ai.Nhưng lời này làm sao mà nói ra cho được.Tốt nhất là ko nên nói.Có chết cũng ko nói.

"Cái đó xem như quà khuyến mại đi.Dù sao lúc đó vẫn chưa tới sinh nhật anh!" Nhi thản nhiên nói.

Tú nhìn sang gương mặt xinh xắn của cô đang ngậm trong miệng chiếc thìa,cánh tay nhỏ đang chuyển kênh tivi.Hắn bây giờ y như người đang say rượu,cảm giác cả người lâng lâng khó tả,trong lòng lại ấm áp kì lạ.Từ tối đến giờ hắn đều có cảm giác y như người say rượu.Cảm giác tất cả đều ko thật.Tới giờ hắn vẫn nhớ như in lúc cô bước ra từ cánh gà sân khấu,khi cô nói những lời nhẹ nhàng vang vọng cả căn phòng,cũng là lần đầu tiên có nhiều người như vậy hát chúc mừng sinh nhật cho hắn.Hắn thừa nhận nhìn cô vào hôm nay hắn ngơ ngẩn,thật sự tay chân ko biết nên làm gì.Chỉ tới khi cô bước tới từng bước từng bước,khóe miệng mọng chín mỉm cười bước lên cầu thang,thì hắn ko tự giác mà chạy tới,lại ko tự giác mà ôm chặt ôm chặt cô.Hắn đã cảm giác là mình đang ở thiên đường,nhưng tới khi cô lại chủ động đặt môi hôn hắn,thì hắn y như quả đại bác bị bắn vọt ra khỏi khí quyển.Trái tim của hắn ko ngồi im được,cũng ko tự chủ được rất rất muốn nếm thử đôi môi của cô.Có lẽ tại vì rượu mạnh,cho nên làm hắn tham lam táo bạo cuốn lấy lưỡi cô khi cô còn tỉnh táo như thế.Gặm nhấm vị ngọt của cô từng chút từng chút một,vừa ướt át,vừa ấm mềm,lại vừa ngọt lịm như kẹo ngọt.Làm cho hắn một chút lại một chút muốn nhiều hơn.Hắn cũng ko biết tại sao mình lại như vậy.Nhưng khi phải rời đi,hắn thực sự chờ mong,thực sự vẫn còn thèm khát.Hắn ko muốn cô biết,chỉ bởi vì 1 nụ hôn của cô,hắn thực sự rất muốn nuốt trọn chiếc lưỡi mềm mại của cô.Hắn ko muốn cho bất cứ ai biết cả.Hắn ko muốn cho ai nhìn thấy cô xinh xắn nhường nào,lại càng lo sợ kẻ khác chạm vào cô thế nào.Cho nên tối hôm nay hắn nhất nhất buộc cô chặt thật chặt ở bên người.Hôm nay sinh nhật hắn,nhưng rượu hắn uống rất ít,luôn tìm cách trốn tránh,thuốc hắn càng ko màng 1 viên.Vì giữa cái chốn thác loạn ấy,rượu mạnh và thuốc kích thích hắn ko thể nào để mình cũng sa đọa mà ko lo cho cô được.Cho nên hôm nay hắn tuyệt đối phải tỉnh táo.Nhất là cô lại trở nên yểu điệu như thế này.Hắn thật ko hiểu chính mình đang nghĩ gì.Lại càng ko hiểu hôm nay vì lý do gì mà đẩy Phương ngã xõng xoài trên đất.Trước đây mỗi lần xuống Hải Phòng,thuốc thì chơi tới độ ko biết đâu là nhà,rượu thì uống đến cả vại,quay cuồng theo nhạc,tụ tập ăn chơi,hắn vốn là luôn yêu những cô gái xinh đẹp.Tính tình hắn lại luôn phóng khoáng,chuyện share bạn gái với chúng có thể nói là bình thường.Nhưng ko hiểu sao hôm nay vừa nghe tên kia nói chia sẻ thì hắn lại ko kìm được mà động thủ.Hắn chưa bao giờ đánh anh em,càng chưa bao giờ có của ngon lại giữ 1 mình.Nhưng lần này,hắn muốn buông cũng ko buông ra được.Trong đầu đầy những thắc mắc về hành động của mình,nhưng lại hoàn toàn ko định nghĩa được.Hắn.. chắc chắn bị cô ta chọc tới phát điên rồi.

Vét sạch chiếc đĩa,Nhi ngon lành đặt xuống đất chân bắt đầu đứng dậy bước đi.

"Đi đâu?" hắn hỏi.

"Tắm." Nhi thuận miệng đáp lại.Cái gông xiềng cô đang mặc,tốt nhất là cởi ra càng nhanh càng tốt.Nếu ko thì cô thật cầu mong thà rằng bị mang đi chặt đầu còn hơn.

"Muộn rồi tắm nhanh 1 chút." Hắn lạnh băng đáp,vớ lấy điều khiển chuyển kênh.

"Biết rồi!" Nhi chu miệng trả lời.Làm gì mà quan tâm lắm thế ko biết?Khẽ nghiêng đầu sang trái lại sang phải,tay bóp bóp vai,thật đúng là mệt mỏi như đánh vật.Đi giầy cao gót đúng là cực hình.Cả người phải cố giữ vững trọng tâm,làm vai cũng mỏi rã rời luôn.Nhi chậm rãi bước vào phòng tắm,ko để ý đến một đôi mắt vẫn nhìn theo cô từ nãy tới giờ.

Tú đợi cho tới khi cánh cửa nhà tắm đóng lại,đôi mắt vẫn dừng lại 1 chỗ.Khẽ thở ra 1 cái,hắn đặt chiếc đĩa xuống khỏi tay,trong lòng bề bộn ko biết suy nghĩ đang tới đâu.Hai bàn tay tự giác đan lại vào nhau,đầu gục xuống suy nghĩ.Tối nay,đừng kích động.

Hắn tự nói với mình lâu rất lâu,nhưng tới khi cửa phòng tắm bật mở,rất vô tình hắn thấy mình nuốt nước bọt khan 1 tiếng.Nhi bước ra với mái tóc ướt sũng,trên người mặc 1 chiếc áo quây trắng với chiếc quần sóc ngắn để lộ cặp đùi trắng mảnh khảnh,trên vai quàng chiếc khăn tắm để lau đầu.Đôi mắt đen của cô mở to,gương mặt đã tẩy trang trông trắng trẻo tinh khiết,làn môi hồng nhạt mềm mại khẽ mở nhìn hắn.

"Ngơ ngẩn gì?" cô nhướng mày tay chống hông hỏi hắn.

"Ko có gì!" giật mình tỉnh dậy,hắn vội vàng lắc đầu.

Nhi nhíu mày,tiếp tục lau tóc,bắt đầu tiến tới chiếc giường lớn tiếng ra lệnh.

“Tránh ra coi!” Nhi to giọng.

Tú ngơ ngẩn ngồi dậy khỏi giường,ko rõ cô định làm gì.Nhi tiến tới lột tấm chăn mỏng trên giường kéo thêm 1 cái gối tiến đến ghế sofa.

“Em đang làm gì thế?” hắn nhíu mày ko hiểu.

“Chuẩn bị chỗ ngủ!” Nhi thản nhiên đáp vẫn ôm theo đống chăn bước đi.

“Ko được!” hắn lớn tiếng cản lại.

“Là tôi ngủ ở sofa ko bắt anh ngủ đâu mà lo!” Nhi nhíu mày tỏ vẻ ko hài lòng.Cô đã tử tế ko đá hắn xuống giường rồi,cũng vì hôm nay sinh nhật hắn nhường cho hắn giường còn muốn gì nữa đây.Chẳng nhẽ có cái chăn cũng ko nhường được hả?

“Em ko ngủ ghế được!” hắn ra lệnh.

“Tại sao?Vậy anh ngủ nhé?” Nhi đôi mắt lớn mở to chờ đợi.

“Ko.”

Gương mặt đang tươi tắn của cô phút chốc biến lại thành mặt chó ngao.Biết ngay là anh đâu tốt bụng nhường giường cho tôi.Nhi bĩu môi hôm nay vì anh chân cũng đau,người cũng mỏi,ko tiện đôi co với anh.

Tú giữ lấy cánh tay cô,đôi mắt nâu nhíu lại.

“Lên giường nằm!” hắn nói như ra lệnh.

“HẢ?” Nhi đôi mắt đen mở to nhìn hắn ko tin được.

Hắn kéo cô ném lên giường,chiếc giường đệm êm ái của khách sạn cao cấp đỡ lấy trọng lượng cô lún xuống mềm mại,lại nẩy lên nhẹ nhàng.Nhi nhìn hắn cáu kỉnh.

“Hôm nay ngủ trên giường đi,ko thì.. họ chắc chắn sẽ phát hiện.Hắn đánh mất về phía ban công.”

Nhi tròn mắt nhìn hắt,một lúc sau lặng lẽ thở ra lắc đầu.Lặng lẽ cô buông đống chăn gối trên tay xuống,đặt lại chiếc gối vào đúng vị trí.

“Làm gì đó?” hắn nhìn cô tò mò hỏi.

“Ko phải bảo ngủ chung sao?” Nhi bĩu môi nhìn hắn trả lời,tiến tới nằm vào giường.Lại quay lại nhìn hắn “Đã muốn ngủ chưa?Đi thay đồ rồi lên ngủ đi!”

Tú ngẩn người nhìn cô 1 lúc.Rồi vội vàng đi vào phòng tắm tắm qua.Ko biết bản thân mình đang khẩn trương cái gì,nhưng tim hắn có dồn dập đập liên hồi.Khi hắn bước ra khỏi phòng thấy cô đang ngồi dựa vào thành giường xem tivi,mái tóc ướt vẫn thả xuống bờ vai.Hắn cẩn thận ngồi vào giường kéo chăn lên đắp.Ngại ngùng ko dám nhìn sang,nhưng ánh mắt lại ko nghe lời,bờ vai gầy của cô mái tóc vẫn còn ướt đọng lại vài giọt nước,có giọt nhỏ xuống từ vai cô chảy dọc 1 đường xuống khuôn ngực trắng trẻo.Từng hơi thở,từng hơi thở của cô phập phồng,xương quai xanh cũng di chuyển,khuôn ngực lên xuống làm người ta nổi tham muốn.Hắn hít thật sâu ko khí vào buồng phổi,cố gắng đẩy những thứ ko ra đâu ra khỏi đâu.Nằm xuống giường chùm kín chăn lại,cứ nghĩ rằng sẽ ko để mình nghĩ lâu hơn nữa.Ko ngờ,trong chăn lại nhìn thấy chiếc eo thon thả,cùng với chiếc quần sóc ngắn ôm lấy cặp đùi thon nhỏ,đôi chân nõn nà thẳng tắp đang co lên như khoe khoang đường nét.Hắn lập tức bực bội quay người sang hướng khác,mong thoát khỏi lửa nóng trong người.Thì bên lỗ tai lại vang đến những âm thanh rên rỉ,từng đợt từng đợt.Hắn lại 1 lần nữa bật dậy.

Nhi nhíu mày nhìn sang ko rõ hắn nổi lên cơn gì?Tú giật điều khiển trong tay cô,tắt phụt tivi ko thương tiếc,chấm dứt ngay 1 màn thân mật của 2 nhân vật chính.

“Làm gì?” Nhi nhíu mày.

“Đi ngủ!” hắn lạnh lùng 2 tay ôm lấy bả vai cô đẩy mạnh xuống giường.

Lúc này đột nhiên 1 tia sáng rọi vào hành lang ban công phía đối diện chiếu vào cửa kính soi rọi 1 đường sáng vào chiếc giường sang trọng.Tú đôi mắt nâu sẫm lại.Quả nhiên là tìm tới rồi.Hắn rõ hơn ai hết,chỉ cần hắn trốn đi thảo nào mấy tên bạn cũng đi tìm hắn.Nhưng giờ phải làm sao?

"Có thế giúp 1 việc ko?" hắn hỏi cô rất khẽ.

Nhi nhíu đôi mắt đen đột nhiên nghe hắn nhỏ nhẹ,nhờ tia sáng từ ngoái chiếu vào cô vẫn nhìn rõ được đôi mắt nâu vô cùng nghiêm túc của hắn.

"Chuyện gì?" Nhi hỏi lại.

"Tuyệt đối đừng hét lên,cũng đừng phản kháng!" hắn nói vô cùng nhỏ bàn tay bắt đầu cởi từng nút áo của mình.

"Anh.." Nhi rất muốn nói nhưng đã bị hắn bịt chặt miệng lại.Còn đang ko hiểu chuyện gì xảy ra thì rất nhanh cô bị hắn bạo lực bắt quay mặt đi hướng khác,hắn từ đằng sau lưng áp sát vào ngực hắn.Nhi cảm nhận rõ lồng ngực của hắn chạm vào tấm lưng mình,cảm giác nóng bỏng cọ sát khiến cô toàn thân nổi da gà.Cô chưa bao giờ trực tiếp va chạm da thịt với con trai,đã đọc rất nhiều tiểu thuyết tình cảm đến biến dị cái loại hành động này,gọi là nhiệt độ của con trai phải ko?Ko phải tên dâm tặc này đang nổi lửa chứ?Ko.Dù sao bây giờ cũng là mùa hè.Chắc chỉ là nóng trong người mà thôi.Nhi tự suy nghĩ.Hắn ko thể nào lại có cảm giác bị kích động với cô.Tuyệt đối ko thể.

Lúc này,Tú thực sự bị kích thích.Cảm giác được cả xương bả vai của cô chạm vào,làn da mịn của cô cọ sát khiến cho hắn lại càng thêm khó chịu.Bàn tay hắn siết chặt cô thêm chút nữa,đem toàn bộ thân thể của cô mang vào lòng.Cảm giác vai của cô dính chặt vào ngực hắn,làn da nhẵn mịn cọ sát làm cho hắn phút chốc căng cứng,qua lớp vải mỏng hắn còn có thể cạm nhận được dây áo của cô hơi cộm lên,độ cong của cột sống nơi thắt lưng,chiếc eo thon thả,chiếc hông của cô bị bó chặt lại gần hắn.Dù ko làm gì hắn cũng cảm thấy cơ thể mình đang nóng rực,hơi thở cũng mờ đi.Hắn vô cùng kìm chế,vô cùng kìm chế để tránh cho mình hô hấp ko đều,cũng tránh cho chiếc lưỡi của mình tham lam muốn nếm thử tư vị của cô.

"Làm gì thế?" Nhi khẽ ngọ nguậy cố gắng quay người lại thoát khỏi cái cảm giác cọ sát này,nhưng vòng tay của Tú cứng ngắc ko có ý định dịch chuyển.

"Mấy tên nhóc đang theo dõi.Cho nên phải diễn một màn!" hắn kìm chế giọng nói nhưng vẫn phát ra khàn khàn lạc giọng.

Nhi đôi mắt đen đảo xuống nhìn ra ánh đén phía cửa ban công,thấp thoảng có bóng đen đổ dài trên lan can.

"Diễn thế nào?" đôi mắt đen của cô thu lại sáng long lanh đầu khẽ quay lại nhìn hắn.

"Cảnh nóng!" hắn trầm giọng thì thầm bên tai cô,ko kìm chế được chút ý thức trêu đùa hắn nhẹ nhàng phả hơi nóng vào tai cô.

"Hả?" Nhi kinh ngạc mở to 2 mắt.Còn chưa kịp định thần hay chống cự cô đã thấy cả người mình bị khóa cứng lại,một vật nặng đang đè chặt lên cô.

Đôi mắt đen của Nhi sáng lên tức giận nhìn hắn.

"Muốn gì đây?"

"Nhờ cô diễn 1 màn." Hắn nói nhỏ,đôi mắt nâu sẫm lại nhìn cô đang ở dưới thân mình.Hơi thở mà hắn cố giữ trong thân người từ bao lâu nay ko kìm lòng được phả ra ngoài toàn khí nóng.

"Đứng đùa nha!" Nhi nhỏ tiếng nhìn hắn.Cái trò này ko chơi à.Tôi bảo giúp anh,nhưng ko nói là giúp anh lên giường nhé.

"Ai nói đùa!" hắn hoàn toán mất lí trí,đôi mắt sầm lại lần từ chiếc miệng xinh xắn của cô xuống cổ,dừng lại ở xương quai xanh của cô,rồi lại tiếp tục nóng bỏng hơn nữa nhìn xuống dưới.Dưới lớp áo mỏng manh hắn vẫn có thể nhìn rõ những đường cong của cô đang phập phồng cử động.Cảm giác như thân dưới của hắn gần như bị hỏa thiêu,người hắn đã nóng lại càng nóng.

Hắn bất chấp cúi người xuống,mặc cho bên ngoài ban công của phòng đối diện đang có một số con người chứng kiến vô cùng háo hức.Nhìn tấm lưng trần của hắn được che bởi nửa chăn,đang cử động nhìn rõ từng đốt cột sống,cũng có thể hiểu hắn đang nóng hổi tới thế nào.

"Thật sự là cao thủ!" Mạnh xuýt xoa tay cầm chai bia tu thêm 1 hơi.

"Lại còn ko!" Hiếu đứng bên cạnh khoác vai cầm lấy chiếc chai trong tay Mạnh làm một hớp.

Duy chỉ im lặng nhìn hình ảnh phản chiếu qua cửa kính.Nhìn rõ được xương bả vai của thằng bạn thân đang hằn lên 1 đường,nó có thể tưởng tượng ra thằng bạn thân nó đang nghĩ cái gì trong đầu.Nó khẽ cười.

"Chạy một mạch khỏi tiệc sinh nhật,làm cho mọi người náo loạn.Ko ngờ là lại chui về phòng hưởng thụ!" Hiếu mỉa mai.

"Hắn có món ngon đợi mà!" Duy cười khẩy,tiếp tục nhìn cái lưng trần đang cử động khó khăn khẽ cười.

Lúc này trong căn phòng,Nhi cảm nhận rất rất rõ tiếng thở hổn hển của cái gã đang đè lên người mình.Đôi mắt đen long lanh ánh lên chút sợ hãi.Hai tay của cô hoàn toàn bị hắn giữ chặt,cô vô lực ko thể nào chống cự,hai chân cũng bị đè chặt dưới người hắn.Dù có cắn răng cố sức cô cũng ko tài nào cử động nổi.Lần đầu tiên cô phát hiện thì ra hắn đáng sợ như vậy.Vô cùng đáng sợ.Trái tim của cô trong lồng ngực lo lắng mà đập liên hồi,nhưng lý trí lại ko cho cô lộ ra vẻ sợ hãi.Sự kiên cường cố hữu của cô,ko thể nào từ bỏ.

"Anh muốn làm gì đây?" Nhi nói khẽ cố tỏ ra bình tĩnh.

"Hôm nay em diễn ko phải rất tốt sao?Vậy thì cùng anh diễn thêm 1 màn!" đôi mắt nâu của hắn nhìn thẳng vào cô như thôi miên,hắn cũng có giới hạn để chịu đựng thôi.

"Ý gì?" Nhi nhíu mày ko hiểu.

"Đã xem phim AV chưa?" hắn nhướng mày hỏi.

Nhi gật gật đầu,đôi mắt đen đảo 1 vòng trong gian phòng,dừng lại ở đôi mắt nâu sẫm như mực của hắn bối rối.

"Hôm nay chúng ta thử diễn 1 màn như trong phim!" hắn nói giọng điệu có chút lạc đi.

Nói rồi hắn khẽ cúi người xuống,chiếc lưỡi nhẹ nhàng chạm vào vành tai lạnh giá của cô.Nhi cảm giác như một luồng điện chạy dọc cơ thể,làn da của cô nổi lên da gà,cô khẽ run người.Tú vẫn tiếp tục cử động chiếc lưỡi phả hơi thở nóng bỏng vào tai cô,từ vành tai xuống thùy tai,lại tham lam cắn nhẹ.

"Ngừng ngay!" Nhi rít lên khe khẽ.

"Ngoan ngoãn,đang có người theo dõi đó!" hắn sát tai cô thì thầm mê hoặc.

"Tôi nói giúp anh ko có nghĩa là làm sex toy của anh!" Nhi bực bội nói thật rõ ràng.

Tú đôi mắt đen mở to,trong đầu đột nhiên thoáng nhói 1 chút khó chịu.Nhưng rất nhanh Tú nở 1 nụ cười.

"Cô nghĩ tôi sẽ thịt cô?"

"Nếu ko thì là gì?" Nhi đôi mắt đen nhíu lại nhìn hắn.

Tú khẽ mỉm cười,bắt đầu cúi xuống từ từ hôn lên má cô từng chút trên gương mặt cô.Nhi cảm giác được hơi thở của hắn nóng bỏng mỗi khi thở ra,lành lạnh mỗi khi hít vào,chiếc lưỡi ấm nóng của hắn mỗi lần lướt đi lại để lại 1 dư vị nóng hổi ướt át trên làn da mỏng manh của cô.

"Chỉ là diễn kịch thôi.An tâm.Chỉ giống trong phim.Tôi ko có làm thật đâu.Muốn làm thật thì cũng ko phải với cô." Hắn vừa nói chiếc lưỡi vẫn thuận tiện tiếp tục liếm tới khóe môi cô.

"Tốt nhất là.. hmm.." Nhi còn chưa nói hết câu thì lại 1 lần nữa hắn đã tấn công tới cửa nhà của cô.

Nhi vội vàng ngậm chặt miệng lại.Cái dư vị nóng bỏng,thiếu tinh thần trách nhiệm lúc tối lại quay về làm cho cô hoảng loạn.Ko được.Tuyệt đối ko được mở cửa lần 2.

Hắn khóe miệng khẽ nhếch lên.Mùi vị ngọt ngào của đôi môi cô lan ra từ đầu lưỡi của hắn,hắn bắt đầu gặm nhấm làn môi của cô,dùng đôi môi còn nóng hổi của mình nếm chọn vị,nuốt trọn vào trong miệng mình,từ môi trên lại mút xuống môi dưới.Vô cùng từ từ tận hưởng 1 chút hương vị ngọt ngào.Nhi càng ngày càng bị hơi thở nồng hổi tràn đầy cacbonic của hắn làm cho ngạt thở,cô rất rất rất muốn tìm 1 ngụm ko khí trong lành,cho nên vô thức mở miệng ra.Chỉ đợi có thế hắn nhanh như cướp lọt vào trong khoang miệng của cô,chiếc lưỡi tìm tòi đến chiếc kẹo ngọt ngào trong miệng cô.Hắn nhẹ nhàng chạm đầu lưỡi vào nhau,rồi lại từ từ mơn trớn trên từng gai vị giác làm cô ko khỏi rùng mình.Tất cả giác quan đều bị đánh thức,Nhi thật sự sợ tới mất mật.Cái tên này,muốn gì đây.Miệng cô lại càng tràn ngập nước,hắn lại càng so đo dây dưa,lại càng trêu chọc sờ mó từng cm trên chiếc lưỡi cô.

Nhi khó thở vô cùng khó thở,vì ko khí loãng nên cái đầu cũng thấy ong ong.Cái tên khốn này,còn nói là ko ăn thịt,chỉ diễn kịch.Diễn kiểu này đâu còn là phim truyền hình nữa,giờ có khác gì AV chứ!!

Nhi đôi tay bấu chặt lấy vai của hắn muốn đẩy hắn ra,nhưng cả thân thể hắn cứng ngắt,lại cộng thêm lực hút trái đất tương trợ,cánh tay gầy gò của cô lực bất tòng tâm.Nhi thầm nguyền rủa.Tại sao ai cũng muốn chống đối ta.Khốn thật.

Nhi khẽ rên rỉ 1 tiếng rất nhỏ từ đôi môi đang bị vây chặt,làm cho Tú đôi mắt nâu đột nhiên mở to.Rõ ràng xem phim AV thứ kích thích ko phải chỉ có thân thể mềm mại của người con gái,mà cái khiến cho nhân vật nam dù có muốn nằm liệt giường cũng ko dừng lại chính là âm thanh.Mà hiện tại,con khủng long vừa rên rỉ..Hắn.. hắn chỉ muốn diễn thử 1 chút.Được rồi.Được rồi.Đúng là có chút mưu lợi.Được rồi.Được rồi.Là vô cùng mưu lợi,muốn lợi dụng 1 chút để ăn miệng cô thêm 1 lần.Nhưng mà.. cái này là..

Tú vùng người dậy chống 2 tay nhìn cô.Đôi mắt đen của cô đang vô cùng tức giận,nhìn hắn vô vàn khó chịu.

"Á!" cô lại khẽ rên lên 1 tiếng,đôi mắt đen nhíu lại vẻ đau đớn.

"Á!" lại thêm 1 tiếng nữa.Tú bối rối hoàn toàn.Thấy người mình rõ ràng đang ầm ầm nổ lộp bộp y như cả kho C5 bắt lửa.

"Đừng cử động." Nhi đôi mắt đen như cầu khẩn,bàn tay túm lấy mặt dây chuyền đang lủng lẳng của hắn.

Tú bây giờ mới tỉnh ngộ.thì ra nãy khi anh đột ngột đứng dậy mặt dây của anh móc vào tóc của cô từ lúc nào,giờ khi anh ngồi đè lên người cô,làm 2 thứ bị kéo căng,khiến cho cô cứ rên la oai oái.

"Cử động nhẹ nhàng 1 chút..A.. đau!" Nhi nhỏ nhẹ tiếng nỉ non,bàn tay cố gắng gỡ cho sớm mớ tóc ra.

Tú chống 2 tay cũng muốn mỏi,tấm lưng trần cứ nhấp nhổm,nhìn từ cửa sổ thì giống như đang vô cùng chuyên cần hành động.

"Á.. Đừng cử động.Dừng 1 chút!" một âm thanh vô cùng nữ tính lại vang lên.

Duy khẽ thở dài,cái này còn cần phải chứng minh gì nữa.Nghe mấy âm thanh này chỉ tổ càng làm cho người ta cũng máu nóng trong người.Hắn vỗ vai 2 tên bạn thân.

"Thôi đừng xem chuyện nhà người ta nữa." nói rồi hắn quay người bước ra cửa phòng.

"Đi đâu thế?" Mạnh gọi với theo.

"Nghe với nhìn cũng đủ nóng người rồi.Dĩ nhiên đi tìm người để xả!" Duy xoay tay nắm cửa bước ra khỏi phòng.

Hiếu và Mạnh nhìn cánh cửa khép lại,lại nhìn sang cửa phòng đối diện tấm lưng trần mạnh mẽ của người con trai đôi khi vẫn cử động dù rất nhỏ,lại nghe tiếng cô gái hết sức nhỏ nhẹ,ko ai bảo ai liền liếc mắt nhìn nhau 1 cái.

"Thôi tao cũng đi tìm người yêu đây!" Hiếu nói.

"Tao cũng đi!" Mạnh đặt chai xuống bàn bước theo thằng bạn thân.Đi tới cửa rút chìa khóa phòng,tất cả đèn căn phòng tắt vụt.Cánh cửa khẽ khàng đóng lại.

“A.. đau tới chết!” Nhi phụng phịu.Gỡ mãi thật ko ra.Cứ như tóc cô là tình nhân của hắn hay sao ý,cứ quấn lấy mặt dây chuyền bạch kim của hắn ko rời.Cô cắn răng,tao biết là giá vàng lên cao lắm,nhưng cũng ko cần làm khổ tao vậy chứ.

Đột nhiên chút ánh sáng soi tỏ từ nãy tới giờ vụt tắt.Nhi cảm giác một sự im lặng bao phủ cả căn phòng.

“Họ đi rồi?” Nhi mở tròn mắt hỏi hắn.

Tú khẽ quay đầu lại,hướng ban công đảo mắt nhìn qua.

“A.. a a a a..” Nhi cũng bị kéo theo chiếc mặt dây của hắn đau nhói cả đầu,nước mắt cũng tự động chảy ra.

Khi đã xác định phòng bên cạnh ko còn ai.Tú quay lại nhìn cong khủng long đang cố gắng mà gỡ tóc ra,hắn thở dài,vươn tay ra bật đèn ở giường lên cho cô có thể nhìn rõ.

“Bỏ ra xem nào!” hắn ra lệnh.

Nhi xì 1 tiếng bỏ ngoài tai lời hắn nói.Cái tên thiếu kiên nhẫn này thì làm được cái gì.Trong lòng cô thầm nghĩ,tay vẫn tiếp tục cố gắng gỡ từng múi tóc rồi.

“Im lặng cho tôi!” thấy bàn tay Tú cứ muốn giúp đỡ lại có thêm công phu phá hoại,Nhi liền ra lệnh.Tú đành ngồi im mặc cho cô ngồi gỡ.Nhưng hiện tại,ở dưới ngực hắn là gương mặt cô đang vô cùng chăm chú,ghé sát vào cổ hắn ở vị trí ngang tầm ngực.Vì phải gần sát lại mới ko kéo căng dây chuyền mới dễ gỡ nên từng hơi thở của cô đều chạm vào ngực của hắn mà tan vào da thịt.Tú cảm giác cả người vừa mói mềm ra,hạ hỏa được 1 chút,lại có xu thế đi lên.

“Xong rồi!” Nhi vui vẻ reo lên.Gương mặt thoáng nụ cười vừa hiện lên gặp phải ánh mắt nâu của hắn liền lập tức thay đổi trở về lạnh như băng.Nhi bực bội nghĩ lại 1 màn lúc nãy,đôi mắt đen nheo lại đầy tức tối.

Tú chỉ có thể im lặng nhìn cô.Khẽ nuốt nước bọt,trốn tránh đứng dậy kéo lại rèm cửa ra ban công cẩn thận rồi mới quay trở lại giường.Nhi vẫn tiếp tục săm soi hắn từng bước.

“Tại sao nãy làm vậy?” cô đánh tan sự im lặng.

Tú cảm giác cả người cứng đơ lại,ko phải vì nổi lửa,mà vì lạnh tới cứng đơ người.Nên nói thật ra là hắn mượn cớ để hưởng chút ít thân mật với cô,hay nên nói hắn phải đưa ra chứng cứ cho hội bạn thân là hắn ăn được cô,nên mới bầy trò.Có nói gì thì kết cục chắc chắn vẫn là.. hắn sẽ ngay lập tức nhận 1 vé khứ hồi 1 chiều đi thăm hỏi diêm vương.Hắn tuyệt đối ko muốn chết ở biển đâu nhé,lại còn trong 1 khách sạn.Ko.Tuyệt đối ko đâu.

“Bởi vì bọn chúng sẽ nghi ngờ.” hắn viện 1 lý do tùy tiện trả lời.

“Hả?” Nhi nhíu mày.

“Thằng Duy nó sẽ giám sát.” Hắn đáp lại.

“Đây là lý do mà lúc tới đây anh bảo tôi phải hợp tác?” Nhi như hiểu được vấn đề nghiêm túc hỏi.

“Phải!” Tú trả lời.

“Cũng đâu cần thiết phải thịt nhau trên giường?” Nhi bực bội tiếp tục tra khảo.

Mặc dù trong lòng vô vàn lo sợ,vô vàn bất an,lại vô cùng ko biết nên làm sao mà chèo mà chống,nhưng hắn tuyệt ko để cô biết được hắn nảy sinh ra ham muốn và thậm trí lúc nãy hắn đã từng nghĩ,xé rách bộ đồ cô đang mặc.Nếu cô biết thì hắn tin chắc cái kết cục ngày mai trên báo của hắn còn thê thảm tới độ diêm vương muốn tìm hắn cũng chỉ thấy có duy nhất 1 vũng máu.

“Khủng long anh đã bảo tình yêu trong sáng ko gạt được bọn họ đúng ko?Em nhìn cách họ yêu rồi đấy!” hắn nói nhướng mày nhìn về phía ban công.

Nhi thần người suy nghĩ.Ko phải ko có lý.Cô rõ ràng biết thừa thuê phòng đôi mỗi cặp ở 1 chỗ để làm gì.Hơn nữa có người bọn họ còn ôm ấp hôn nhau đến chết đi sống lại,đừng nói tới ko có người thì còn bùng nổ những gì.Nhi lắc lắc đầu xua đi những hình ảnh vừa rồi hiện lại trong mắt.

"Cũng đâu nhất thiết phải nấu cháo lưỡi lâu như vậy?" cô bực bội cự nự.

Hắn im lặng.Ko biết im lặng vì muốn thừa nhận hay là có ý chối bỏ trách nhiệm.Chỉ biết hắn vô cùng im lặng.Nhi hoài nghi nhìn hắn nhếch mắt.Hắn vẫn giữ nguyên tinh thần im lặng là vàng.Ko khí nóng nực bao trùm lấy căn phòng mất tới 5 phút,Tú muốn phá bỏ ko khí mất tự nhiên này,nên lập tức kéo chăn lên đắp.

"Đi ngủ!" nói rồi tay ko quên hành động kéo Nhi nằm xuống ôm vào lòng.

Nhi cự nự giẫy ra khỏi bàn tay hắn,nhưng hắn vẫn ôm lấy eo cô kéo lại.

"Còn làm gì?Ko phải diễn xong rồi sao?" Nhi gằm ghè bực bội.

"Ngủ đi.Ko ai làm gì đâu." Hắn lạnh băng đáp.Nếu em cứ nhúc nhích vậy thì ko dám chắc đâu nhé.

Nhi hừ lạnh 1 tiếng tức giận,giẫy cũng giẫy ko ra,đành đập mạnh tay xuống giường nằm im lặng.Thời gian cứ chậm rãi chậm rãi trôi đi từng tích tắc,Nhi đôi mắt đen đã nhắm nghiền,tiếng thở cũng đều đều mong manh thoát ra,chỉ có một đôi mắt nâu vẫn sáng ấm áp trong đêm tối.Hắn ko sao ngủ được.

Nghĩ mà xem,có đứa con trai nào,nằm cạnh 1 đứa con gái,trong 1 căn phòng,trên cùng 1 chiếc giường,mà lại ko có chút dao động.Nếu ko có dao động trừ khi hắn bệnh quá nặng,một là gay 2 là yếu sinh lý.Mà hắn lại ko phải cả 2 loại ấy.Trước đây có bao nhiêu người yêu.Bao nhiêu đêm mặn nồng.Thời gian gần đây thì tối nào cũng chăn đơn gối chiếc.Bình thường ko cảm giác,nhưng bây giờ.. mỡ tới miệng rồi lại ko thể há miệng ra đớp lấy 1 miếng.Thử hỏi làm sao mà an lành ngủ cho được.

Đột nhiên Nhi khẽ trở mình,vòng tay hắn nới lỏng,để cô quay người lại đối diện với hắn.Gương mặt trắng trẻo của cô đang chìm đắm trong giấc ngủ ngon lành.Hàng lông mi đen láy che dấu đi đôi mắt đen tinh tường mọi ngày.Bờ môi mọng hồng tươi khẽ mở ra.Bờ vai gầy của cô nhẹ nhàng cử động theo từng hơi thở.Đẹp đẽ dễ thương lại vô cùng,vô cùng gần.Tú nuốt nước bọt.Cảm giác tim mình lại đang tập thể dục trong lồng ngực.Phải làm sao?Phải làm sao?Mỡ tới miệng mèo,lại ko ăn được..Trời ơi..

Nhi khẽ rúc đầu vào vai hắn,y như con mèo con đang ngủ rúc mặt vô tay.Tú cảm nhận rõ rất rõ hơi thở mong manh man mát nhẹ thổi lướt qua vai mình,làm cho hắn nổi hết da gà toàn thân.Hắn hơi khẽ run.Này.. là cố ý đúng ko?Em đang trả thù phải ko?Cái này gọi là thủ đoạn.Khủng long,anh có thể nổi lửa lên nữa đấy.Mau quay người lại đi.

Nhưng hơi thở của cô vẫn vô tình mỏng manh lướt qua vai hắn ko hề phòng bị.Người cô cũng càng rúc lại gần hắn.Tú cắn chặt hàm răng kêu tới két 1 tiếng.Mặc kệ,hắn bắt đầu cúi đầu tiến tới chiếc tai nhỏ nhắn của cô,hơi thở vừa chạm tới vánh tai của cô thì..

Bịch..

"Ai da!" Tú rơi bịch xuống khỏi giường vì 1 cái cẳng khủng long đạp giữa bụng.Vừa ê ẩm vừa bực bội.Hắn vừa xoa xoa hông mình vừa nhăn mặt nhìn gương mặt đang nằm trên giường vẫn ngủ ngon lành,chỉ có cái chân là dang 1 đường chắn ngang giường thôi.

Hắn thở ra 1 cái,đôi môi khẽ cười.Khủng long có tướng ngủ thật là xấu.Chân tay khua đạp lung tung.Nhưng suy nghĩ kĩ lại thì thật ko phải ko tốt.Ngủ dưới sàn cũng được.Ít nhất người sẽ ko phát hỏa.Nghĩ tới hắn kéo chiếc gối trên giường xuống nằm trên sàn.Lặng lẽ nhắm mắt lại.

Trên giường,có một khóe miệng mỉm cười tinh quái để lộ ra chiếc răng khểnh tinh nghịch.

35. Chương 33

Chương 33 : Bảo vệ

Nhi nhíu nhíu mày mở dần đôi mắt,làn mi cong động đậy ko ngừng thoát khỏi cơn buồn ngủ.Sau một hồi co kéo mới giật mình tỉnh ra thấy mình đang nằm vùi trong chăn êm đệm ấm,căn phòng sang trọng thì phải ngu ngơ 1 lúc mới sực nhớ mình đang đi nghỉ.Cô nhoài người ra bên cạnh giường nhìn xuống dưới đất,có 1 gương mặt vô cùng điển trai đang bình thản ngủ ngon lành.Nhi khẽ cười láu lỉnh,còn tốt.Hắn ko có giở trò mà an phận ngủ ở dưới.Nghĩ 1 hồi,Nhi nhoài người ra khỏi giường,ló cả vai ra ngoài,cúi người xuống gần người hắn.

Tú vẫn ngon lành chìm vào giấc ngủ ko hề hay biết chuyện gì xảy ra.Nhi che miệng cười ko ra tiếng,bàn tay nhỏ nghịch ngợm cầm 1 túm tóc đen của mình bắt đầu chọc chọc vô mũi hắn.Tú nhăn mặt,rồi khẽ quay đầu,nhưng cô vẫn ko tha tiếp tục tấn công tai hắn.Tới khi hắn lấy tay xua đi,Nhi lại 1 lần nữa châm chọc.Tú bực bội theo bản năng túm chặt lấy thứ đang phá bĩnh mình,thuận đà túm lấy cổ tay cô kéo cô khiến cả người cô rơi xuống khỏi giường đè lên người hắn.

Tỉnh táo khỏi cơn buồn ngủ vì 1 tảng thịt đè lên người,Tú mở mắt.Đôi mắt nâu chạm ngay vào gương mặt đang nhăn nhó vì bị rơi từ giường xuống của cô.Hiện tại cả người cô đang đè lên người hắn,sát thật sát,hắn có thể cảm nhận rõ được thân hình của cô đang đè lên thân dưới hắn,từng chỗ từng chỗ 1.

“Làm cái gì đây?” Nhi khó chịu nói cố giật tay mình ra.

“Vậy em đang làm cái gì?” Tú nhíu mày hỏi lại.

“Gọi anh dậy!” Nhi viện bừa 1 lý do để đáp lại,cố mà rời thân thể ra khỏi cái phần thân dưới hơi nhô lên của hắn.Nguy hiểm,nguy hiểm.Nghe nói con trai sáng sớm là động vật nguy hiểm.

“Gọi dậy hay phá?” Tú nheo mắt lại nhìn cô chằm chằm.

“Dĩ nhiên là gọi dậy rồi!” Nhi cong môi lên cãi.Đôi mắt đen di tới bàn tay đang túm chặt cổ tay cô trừng mắt “Giờ bỏ ra được chưa?Tôi lại ko phải chăn.”

“Phá giấc ngủ của người khác rồi ko chịu trách nhiệm?” giọng nói trầm trầm của Tú mang vẻ cợt nhả vang lên,ánh mắt dần dần nhìn xuống phần ngực đang đè chặt lên người hắn.

“Muốn tôi chịu trách nhiệm?” Nhi mở to mắt nhìn hắn.

Tú khẽ gật đầu.Nói tranh thủ cũng được,nhưng cứ nằm như vậy 1 lúc cũng ko phải là quá đáng chứ?

“Được chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm!” Nhi quả quyết trả lời.

Tú đôi mắt nâu hơi sáng lên nhưng tuyệt vẫn ko nói lời nào,chỉ âm thầm xem cô có thể làm gì để chịu trách nhiệm đây?

“Nhưng để tôi đứng dậy đã!” Nhi nói.

Hắn nheo mắt lại nghi ngờ nhìn cô.

“An tâm tôi sẽ ko chạy mất.Đảm bảo chịu trách nhiệm!” Nhi khẳng định.

Lúc này hắn mới từ từ buông tay cô ra.Nhi chỉ chờ có vậy,vội vàng chống tay đứng lên,nheo mắt đen xuống nhìn hắn chằm chằm.

“Ngồi dậy!” cô nói như ra lệnh.

Hắn ko nói gì chỉ ngoan ngoãn ngồi dậy xem cô muốn làm gì.Nhi thấy hắn ngồi dậy liền vớ ngay chiếc gối của hắn đặt lên giường.

“Lên giường!” cô lại nói.

Hắn nheo đôi mắt lại nhìn cô đầy hồ nghi.Nhi thấy vậy liền bước chân lên giường ngồi ở phía trong,tay đập đập gối bên cạnh bảo hắn.

"Lên đây nằm!"

Tú đôi mắt vẫn nhìn cô ngờ vực nhưng vẫn bước chân lên giường nằm xuống gối quay sang nhìn cô chăm chú.Nhi từ từ cầm chăn đắp lên người cho hắn,rồi nhẹ nhàng xoa xoa đầu hắn nói.

"Ngủ ngon!" cô mỉm cười vô cùng dịu dàng rồi quay lưng định bước xuống giường.Chân vừa mới chạm đất thì lại bị ngay 1 bàn tay giữ chặt lại.

"Lại gì đây?" Nhi chán nản quay lại nhìn.

"Vậy mà gọi là chịu trách nhiệm?" hắn nhíu mày lại hỏi.

"Vậy còn ko phải chịu trách nhiệm?Tôi nhường giường cho anh,còn đắp chăn cho anh,lại còn chúc ngủ ngon.Phục vụ tận tình vậy còn muốn gì nữa?" Nhi nhướng mày trả lời.

"Nhưng em làm anh tỉnh ngủ rồi.Giờ làm sao ngủ?"

"Ko phải việc của tôi!" Nhi đáp.Anh buồn ngủ hay ko liên quan gì đến tôi.Nên đổ lỗi cho tên công tử nhà anh quá phiền hà thì có.

"Sao lại ko phải việc của em.Rõ ràng là em làm anh tỉnh ngủ!" Tú bực bội ngồi thẳng dậy trên giường.

"Thì giờ tôi để anh ngủ rồi còn muốn gì nữa?" Nhi gương mặt xị xuống nhìn hắn cự nự.

“Phải làm anh thấy buồn ngủ chứ!” hắn trả lời.

“Đại ca,tôi ko phải thần tiên.. làm cách nào mà biết làm anh buồn ngủ thế nào?” Nhi bực bội phân trần.Quá vô lý.

“Vậy thì đến lúc ấy em đừng hòng bỏ đi!” hắn thảm nhiên giữ chặt tay cô kéo lại.

“Còn lâu!” điên khùng.Tôi lại ko phải thiểu năng,ai ngu mà ở lại đây vui vầy cùng anh.Tôi còn muốn đi chơi.Hứ.

Tú nắm chặt tay lại.Nhìn chằm chằm con khủng long trước mặt.Anh ko cho đi thì cô đừng mong có thể đi.Định để hắn ngủ trong phòng,1 mình ra ngoài đi chơi hả?Đừng có mơ hắn để cô đi chơi 1 mình.Ngoài kia có bao nhiêu người cô ko biết hả?Đêm qua nghe Phương nói cũng đủ hiểu rồi,còn mong đi ra ngoài 1 mình.Hắn có điên mới để cô đi.

Nhi giật mãi ko thoát ra nổi bàn tay của hắn,cô bực tức cắn mạnh bàn tay hắn 1 cái.Tú kêu lên 1 tiếng đau buốt rút chặt tay về.Nhìn mu bàn tay của mình đã in 1 dấu răng đo đỏ,lại nhìn con khủng long,lại dùng cái chiêu này.Nhi vừa đứng lên đã bị 1 bàn tay kéo chặt eo cô khiến cả người cô vùi sâu vào trong đệm.Tú

nhanh chóng đè mạnh lên người cô,đôi mắt nâu sẫm lại.

“Tránh ra!” Nhi bực bội hét lên.Đáng chết động vật đơn bào,bây giờ hở 1 chút là giở trò dùng thịt đè người.

Tú ko nói gì chỉ cầm chặt hai cổ tay của cô giữ chặt ko cho cô giẫy dụa,đôi mắt nâu ko có chút ánh sáng nhìn gương mặt cô chăm chú.Khóe môi mỏng ánh lên tia cười gian xảo,hắn cúi người gần lại bên tai cô trêu chọc.

“Là em bảo sẽ có trách nhiệm,nên phải làm cho đến nơi đến trốn chứ!” hắn trêu đùa thổi nhẹ vào tai cô.

Nhi bực tức cắn răng.Cái trò thổi muỗi này đừng có mang ra dọa cô.Đập tan cái cảm giác tê người vừa sộc qua cơ thể,đôi mắt đen của Nhi ánh lên tia nhìn toan tính.Phải làm sao?So về thể trạng,rõ ràng cô chẳng thể nào nhấc được cái thân thể của hắn ra khỏi người.Cô lại ko phải héc quin..

Còn đang suy nghĩ làm sao thoát thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ cửa.Đôi mắt Nhi sáng lên cảm thấy thân hình cứng ngắc trên người mình khẽ ngọ nguậy.

"Ko ra mở cửa sao?" Nhi nói giọng đắc thắng.

"Ko!" Tú tức giận cắn răng 1 cái.Lại tên nào tới phá đám?

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

"Có vẻ có việc gấp!" Nhi nói đôi mắt đen long lanh hơi ánh chút cười.Cô biết rõ hắn ko thể từ chối bạn hắn.

Tú tức giận hừ lạnh 1 cái,hàm răng cắn 1 cái mạnh vào vai cô,rồi mới từ từ buông người ra.Trước khi đứng dậy ra mở cửa còn liếc mắt nhìn cô 1 cái hậm hực.

"Lần sau đừng mong thoát!" hắn lầm rầm nói.

Nhi đau tới mắt ươn ướt.Cái loại hành hung này chưa từng xảy ra.Bình thường đánh nhau bị thương chảy máu cũng chỉ là thương ngoài da,nhưng cái kiểu âm ỷ nóng nong,ran rát này thì chưa gặp qua bao giờ.Cái tên biến thái,đúng là toàn dùng cách biến thái.

Tú mở cửa đôi mắt hậm hực nhìn ra ngoài,Ngọc đứng ngoài cửa khép nép,bên cạnh là Vũ gương mặt đang tươi cười.Đụng phải gương mặt vô cùng bực tức của Tú thì cả 2 ko ai nói với ai cùng cảm thấy lạnh.

"Sao?" Tú hỏi cộc lốc.

“Nhi đâu ạ?” Ngọc nhỏ tiếng hỏi,cảm giác được sự cục cằn trong lời nói của hắn.

Nhi vừa nghe tiếng nói của Ngọc thì nhanh nhẩu chạy như bay về phía cửa,gương mặt vừa xị xuống tức giận lập tức tràn trề nụ cười.

“Tao đây!” cô mau miệng lao người qua tay hắn chui ra.

“Đi ăn ko?” Ngọc nhìn thấy Nhi thở phào nhẹ nhõm.

“Có!”

“Ko!”

Ngọc và Vũ cùng mở to mắt.Hai từ hoàn toàn trái ngược nhau thoát ra từ miệng của 2 người đang đứng trước mặt bon họ vô cùng đồng thanh,nhưng lại vô cùng lạc điệu.Cái này là sao?

Nhi bực tức quay lại nhìn tên T3,ko phải mọi khi hắn thích tiêu tiền lắm sao?Lúc nào cũng nói đi ăn,đi ăn.Giờ có người rủ đi ăn thì lại nói ko?Biển có mưa,nên đầu anh cũng ẩm ướt luôn rồi hả?

Ngọc bối rối ko biết nói gì,lại thấy ko khí vô cùng đáng sợ.Chuyện 2 người này đánh nhau cô còn chưa được hưởng sao?Từ vụ dội nước,ngáng chân,tới chuyện Nhi trả đũa.Đúng là cô đứng nhìn cũng thấy run người,đừng nói giờ mà bị ở giữa cuộc chiến ấy.Chắc chắn là cô tiêu đời.Thôi.. 36 kế.. chuồn là thượng sách.

Cảm giác được ánh nhìn trong mắt Ngọc,còn chưa để con bạn thân kịp xuất khẩu thành câu,Nhi đã lập tức túm chăt tay nó.

“Tao đi ăn với mày!” hắn ko ăn thì mặc hắn.Cô vẫn phải ăn chứ.Tối qua ăn ko nhiều vì còn bị Ngọc kéo đi thay đồ.Giờ đói muốn chết.

Tú lập tức kéo tay cô trở về tách cô hẳn khỏi Ngọc.

“Đi đâu mà đi?” hắn nhìn cô chăm chú giọng điệu rõ ràng là ra lệnh.

“Tôi đói sắp chết rồi,muốn ngủ thì anh tự ngủ đi!” Nhi nói,muốn giật tay hắn ra mà lao đi.

“Vậy thì gọi đồ lên phòng mà ăn.Ko đi đâu cả!” hắn thản nhiên nói lại kéo cô trở về.

Nhi tròn mắt nhìn hắn.Dịch vụ phòng.. hay là room service.Đúng là công tử bột quen thói được hầu hạ mà.Hèn gì ở nhà hắn lười nhác như vậy.

Kết quả là,giờ ở trong phòng có 4 con người đang đợi mang thức ăn tới.Nhi ko được ra khỏi phòng còn Ngọc lại ko được Nhi cho đi,Vũ lại ko bỏ lại Ngọc được.Nhưng chỉ sau có 10 phút đồng hồ căn phòng lại có thêm 1 đống phiền nhiễu đi tới.Thậm trí cả cái tên hôm qua bị hắn cho 1 đẩy trước cửa nhà vệ sinh cũng xuất hiện.

Tú bực bội liếc 1 vòng,chỉ mặt điểm danh còn thiếu tên nào nữa đâu.Bọn chúng thật là biết phá đám người khác.Vì vốn rất đông vui nên mọi người người thì ngồi ở ghê sofa người thì ngồi trên giường,Nhi là người thích náo nhiệt cho nên lòng đang vui phấp phới.Nhất là ko phải ở riêng với hắn,lại càng tốt hơn.

“Có ai chơi bài ko?” Nhi đề nghị ý kiến để thoát khỏi cái ko khí chướng mắt do cái tên T3 từ nãy tới giờ gây nên.

Mọi người lập tức sôi nổi mặc cho ánh mắt của tên chủ nhà.

“Chơi.”

Nhi nhíu mày,có tới cả chục người tất cả cùng chơi..

Xem ra chỉ có 3 cây là hợp lý nhất thôi.

Kết quả con khủng long mở ra 1 chiếu bạc giữa một căn phòng vô cùng sang trọng của 1 khu khách sạn cao cấp.Cũng thật may mắn cho khách sạn loại khách này trải chiếu ngồi chia bài trong phòng thế này chỉ có mình cô,ko chắc chắn casino của khách sạn ko sớm thì muộn sẽ phải đóng cửa.

Cả bọn ko phân biệt nam nữ ngồi quây lại thành 1 vòng tròn lớn dưới đất,vì rõ ràng chả có cái bàn nào chứa đủ từng ấy con người.Mấy gã bạn Tú thì tỏ ra vô cùng thích thú,các cô gái thì hòa theo chàng người yêu,chỉ có Ngọc với Nhi là thực sự vui vẻ.Đi chơi đông người,ko thể thiếu cờ bạc.

Đang ngồi chia bài đột nhiên Duy như chợt phát hiện gì,liền mỉm cười đảo qua Tú 1 vòng.Tú đáy mắt nâu nổi giận,ánh lên 1 tia phòng bị,cái thằng mất nết này lại nghĩ ra trò gì?Hắn lừ mắt Duy 1 cái,tốt nhất cái gì cũng đừng có nói ko thì.Nhưng sự đời là thế,bạn càng ko muốn thì người ta lại càng làm.

“Sao vai em có vết đỏ thế Nhi?” mặc dù là hỏi Nhi nhưng gương mặt Duy lại quay sang nhìn thẳng Tú mỉm cười.

Nhi cúi xuống nhìn bên vai mình vết răng của hắn vẫn đang đỏ lừ.Ko phải sẽ nhiễm trùng chứ?Rồi quay mặt lên nhìn Duy đôi mắt đen lánh rất thẳng thắn trả lời.

“Em bị Tú cắn!” Nhi thản nhiên đáp lại.

Mạnh đang uống nước vội vàng phụt ra,miếng khoai tay nghiền vừa đưa vào miệng Ngọc cũng làm cô sặc ho sặc sụa,Vũ vội vàng phải xoa xoa lưng vuốt xuôi cho cô,những người khác gương mặt vô cùng tròn nhìn cô đầy khâm phục,ko ngờ cô bé này lại thẳng thắn vậy.Duy cũng chỉ có thể im lặng ko thể hỏi thêm câu gì.Cứ nghĩ rằng cô sẽ tìm một cớ gì đó để chối,tiếp đó hắn sẽ bừa bãi tra hỏi trêu chọc,thế nào tên bạn hắn cũng sẽ phải cáu kỉnh mà ra mặt.Ai ngờ.. cô lại vô cùng thật thà mà trả lời thẳng toẹt.

Tú quét đôi mắt 1 vòng,lại nhìn dấu răng của mình trên cổ cô,trong lòng có chút hài lòng,cơn bực bội trong lòng cũng giảm đáng kể.Nhưng vẫn ko quên trêu chọc cô.

"Anh cắn em bao giờ?"

hắn mỉm cười nhìn cô trêu chọc.

"Lại còn ko phải?Rõ ràng là anh đè em trên giường rồi cắn chứ ai nữa!" Nhi thản nhiên trả lời đôi mắt đen nhíu lại trách móc.

Duy khẽ e hèm quay mặt đi.Trong phòng các gương mặt đều bối rối nở 1 nụ cười với 2 con người này,ko khí đang náo loạn bị cái ko khí mờ ám đậm đặc chùm lại.Nhi thản nhiên nói ra mà ko hề nghĩ ngợi gì hết.Chỉ có Ngọc ngồi cạnh khẽ khều tay con bạn thân,đôi má hơi đỏ ửng ko muốn nghe thêm nữa.

"Lúc nào?" Tú vẫn còn muốn tiếp tục.Thật hắn ko sợ trơ mặt,cho mọi người nghe chuyện của hắn cũng tốt.Cho ai cần biết thì biết đâu là người của hắn.Hơn nữa lại làm cho tên Duy chẳng thể nói thêm câu nào thật đúng là khủng long.

"Vừa mới sáng nay!" cô trả lời lập tức.

"Anh ko nhớ,thật vô lý,làm sao anh có thể cắn em nhỉ?" hắn nở 1 nụ cười mê hoặc hỏi cô,đôi mắt nâu ấm áp nhìn gương mặt xinh xắn của cô đang tức tối.

"Lại còn ko nhớ?Rõ ràng anh đổ lỗi tại em đánh thức anh!" Nhi bực bội trả lời,giờ lại vờ thanh tao chối trách nhiệm.

"Vậy thì rõ ràng là lỗi tại em rồi!" hắn thản nhiên.

“Sao lại là em có lỗi.Anh ko ngủ lại ko phải tại em!” Nhi cãi lại.

“Thế sao em đánh thức anh?”

“Lúc gọi anh cũng đã 1 giờ chiều!” Nhi bĩu môi suy nghĩ.Giờ đó còn muốn nướng?

“Vì hôm qua anh ngủ ko được nên hôm nay dậy muộn có sao?” hắn trả lời.

“Vậy thì là do anh đâu phải tại em?” đôi mắt đen láy của cô ánh lên tia nhìn láu lỉnh.Giờ thì đừng nói tại cô nhé.

“Ko phải vì em,thì anh phải thức suốt đêm à?” hắn thản nhiên nhìn cô nói.Nói xong câu này khóe miệng hắn khẽ cong lên,nhìn 1 lượt trong phòng,gương mặt ai cũng đang xem 3 lá bài trên tay mình.Tính cũng tính ko ra.Lại dừng lại trên người của Phương,hắn chậm rãi cười.

Nhi còn ko biết lời nói bây giờ của hắn là nhạy cảm thế nào,trong đầu cô chỉ nghĩ đơn giản,hắn đang trách cô hôm qua đẩy hắn xuống khỏi giường.Đúng là cô vờ ngủ để đạp hắn ra,nhưng chắc chắn kỹ thuật giả vờ ngủ của cô tuyệt đối là ko có sơ hở.Đến quái Thư nhà cô còn chả phát hiện ra,làm sao hắn có thể biết cô giả ngủ.

“Ko phải tại anh bắt đầu trước à?” Nhi trả lời.Nếu ko phải hắn lợi dụng,rồi lại kiếm cớ diễn cảnh nóng để lừa người,thì cô mắc gì đuổi hắn khỏi giường.Cô đâu phải người keo kiệt ko biết chia sẻ với người khác.Nhưng rõ ràng,hắn cởi áo lại nói muốn diễn cảnh nóng,cái này ko thể trách cô được.Trong lúc bản năng tự vệ trỗi dậy giết người còn được giảm án,huống gì cô lại chưa giết ai.Mới đạp có 1 cái thôi mà.

“Đâu có.Anh nhớ là do em dụ dỗ trước!” hắn nhíu mày trêu ghẹo,nói giọng vô cùng thản nhiên.

Nhi giờ cảm thấy vô cùng tức giận.Mọi ánh mắt đều đang đổ dồn vào cô.Cô cảm thấy y như đầu đang bóc khói,mọi ánh nhìn soi mói làm cho nhiệt độ của cô tăng cao.

“Em dụ dỗ bao giờ?” cô cự nự lại,đôi mắt đen lại càng trĩu xuống,dáng vẻ của cô y như đứa trẻ đang phụng phịu làm hắn nhịn ko nổi cười.

“Còn ko phải hôm qua em mặc bộ đồ mát mẻ đi đi lại lại trong phòng dụ dỗ anh?” hắn nhướng mày nhìn cô trêu chọc.

Nhi cảm giác khí tức xung thiên,nhìn là muốn bực bội.Cái gã trước mặt nó rõ ràng đang trêu ngươi nó.Nó mặc mát mẻ bao giờ?Chỉ là áo quây và quần sóc,đi biển ai chả mặc thế,còn mặc ít vải hơn nó nhiều.Chỗ nào cần che cũng che hết rồi,còn có cái gì để mà dụ dỗ ông hả ông tướng?Hiện tại trong đầu cô,đường dây điện đã bắt đầu chập điện tóe ra lửa,đèn báo động đang réo ầm ĩ,các nơ ron thần kinh hoảng sợ chạy toán loạn,máu huyết cũng tản mát chạy lung tung dọc cơ thể,tim cô cũng thùm thụp đập như trống dồn,khắp người nóng bừng,gương mặt xinh xắn cũng đang đỏ bừng bừng lửa giận.Nhưng bởi vì cái tên đeo kính đang ở kia cho nên nó đành nhẫn nhịn,ko thể làm Tú mất mặt.

“Vậy theo ý anh hoàn toàn là lỗi do em?” Nhi lườm hắn tức giận.

“Phải” Tú mỉm cười nhìn gương mặt đang hồng lên của cô.Mọi người thì nghĩ cô xấu hổ,nhưng Tú biết rõ là cô đang tức vô cùng tức giận.

Nhi bực bội rất rất muốn động thủ đạp cho hắn 1 cái,nhưng trước mặt mọi người hành vi này thật là hơi quá bạo hành.Cho nên đành ôm hận tự nói với mình,cứ chờ đó tôi nhất định cho anh biết tay sau.Cho nên ko đôi co,cô quay mặt đi chỗ khác ko thèm nói nữa.Tỏ rõ thái độ ta giận rồi,mặc kệ ngươi.

Tú biết là mình hơi quá đà,gương mặt điển trai cười đến dịu dàng,mấy cô gái ngồi trong vòng tròn nhìn nụ cười của hắn mà ko khỏi tim đập,miệng há hốc ngơ ngẩn,lòng thì ghen tị muốn chết.Tú ngồi gần Nhi hơn,gương mặt vẫn dịu dàng làm hòa.Nhi mặc kệ quay mặt sang phía Ngọc,thờ ơ ko nói.

Đừng làm bộ dễ thương với tôi.Cái nụ cười giả tạo của anh,lừa được người ta chứ ko lừa được tôi đâu.Cái trò này diễn bao nhiêu lần rồi,có lần nào lừa được tôi đâu.

“Được rồi,là tại anh ko phải tại em!” hắn dịu dàng chạm cằm của cô quay đầu cô lại hướng hắn.

Nhi lúc này mới nghi hoặc quay lại nhìn hắn,con mắt đen láy ánh lên vẻ nghi ngờ.Âm mưu gì đây?Rõ ràng hắn đang có âm mưu.Ko lý nào cái tên vô lý chỉ biết bản thân mình,mình mới là vĩ đại như hắn lại chịu nhận là tại hắn.

Nhìn gương mặt ngờ vực của cô Tú mỉm cười,đưa tay nhéo nhẹ 1 bên má của cô.

"Là tại anh làm mình bị dụ dỗ ko phải tại em,được chưa?" hắn mỉm cười nhìn cô.

Nhi nghe 1 tiếng ầm trong đầu.Biết mà,biết mà.Biết chắc chắn là hắn có âm mưu mà.Đáng ghét cái tên khốn này.Hắn.. hắn nói thế khác nào là cô dụ dỗ nhưng hắn lại mắc bẫy.Cuối cùng là kiểu xin lỗi Chí Phèo à?Tao xin lỗi vì mày rạch mặt tao?Có khác nào gây sự đánh nhau đâu chứ?

"Buông ra!" Nhi bực bội cự nự.Lại ko dám quát hắn mặc dù cô đang bực vô cùng bực.

"Ko!" Tú mỉm cười nhìn cô xem gương mặt cô lại đỏ bừng tức giận,đôi mắt nâu thách thức.

Nhi nghiến chặt răng lại,ko thể khép môi vì vẫn bị hắn véo má.Mặc dù ko đau nhưng cô vẫn bực bội,cảm giác mặt mình bây giờ y như con chút chít,hắn thích thì véo bừa cho kêu lên tiếng rồi ngồi cười đểu.Nhưng buồn bực nhất là bây giờ cô thực sự cảm thấy số người trong phòng là 1 đống phiền phức.Họ ở đây cô ko thể làm gì hắn được,ko đạp hắn bay đi được,lại ko đấm cho hắn gẫy mũi được.Đáng ghét.Nhưng rồi đôi mắt đen của cô đột nhiên lóe sáng,khóe miệng lại khẽ nhếch lên bất chấp bàn tay đang khiến nó ko thể thành đường cong cười tự tin bình thường.

Tú đột nhiên thấy lạnh,dù miệng cô ko thể cười được,nhưng anh chắc chắn cái ánh mắt sáng long lanh ấy đang có kế sách đối phó anh.Anh trở nên vô cùng cảnh giác nhìn cô.

Nhi biết hắn phát hiện,vì đôi mắt nâu của hắn khiến cô có thể hiểu được.Nhi tiếp tục cười,hai bàn tay nhỏ giơ lên,rất nhanh cả 10 đầu ngón tay bám chặt vào mạng sườn của hắn nhẹ nhàng đùa giỡn.Tú cảm giác cả người hoàn toàn mất hết sức,cơ thể tự động co lại,cảm giác nhột nhột chạy khắp cơ thể,bản thân ko thể kìm được cười tới ko kìm được.

“Dừng lại!!” hắn tiếng nói cũng lạc đi vì điệu cười nghiêng ngả cố gắng rời tay cô đi.Gương mặt

điển trai cười tới ngây ngô như đứa trẻ.Nhưng Nhi nào có tốt bụng như thế.Từ nãy giờ bị hắn vờn mà ko trả thù,thì thật sự ko phải là cô.Cô vẫn tiếp tục cù hắn,10 đầu ngón tay bắt đầu di chuyển lên dưới nách hắn,đôi mắt đen của cô ánh lên tia tinh quái.Cứ xem tôi dạy dỗ anh thế nào.

“Đừng.. đừng mà!!” Tú vừa cố dẫy dụa,vừa cười đến mức cảm giác được bụng dưới đau thắt,nước mắt cũng chỉ trực mà chảy ra.Nhưng lại ko thể nào ngăn chặn được giác quan cảm giác buồn,khóe miệng ko thể nào hạ xuống được như bị ai đóng đinh lại.

“Đừng cù nữa .. đừng cù nữa..” Tú tiếp tục quằn quại tay cố gắng chặn lại bàn tay của cô nhưng người lại hoàn toàn ko có tí lực nào,chỉ có thể cố khép chặt 2 cánh tay sát lại che chắn nách mình.

Nhi vẫn ko buông tha,bàn tay vẫn dán chặt lấy nách hắn cù.Sao hả?Anh tưởng trêu tôi dễ lắm à?

Lúc này cả căn phòng chỉ đang thấy 1 đôi vợ chồng đang đùa nhau vô cùng thân mật,ko hề nghĩ tới sát khí đang ngùn ngụt trong đầu cô.Người ta vẫn bảo rằng 1 vấn đề bao giờ cũng có 2 khía cạnh,mặt tốt và mặt xấu,cũng giống như đừng nhìn vào cái ở trước mắt,mà quên đi thứ ẩn giấu ở sâu trong nó.

“Đừng cù mà.. Tha cho anh..” Tú nước mắt đã muốn chảy ra,toàn bộ cơ bụng dưới đều cứng tới hóa đá đau nhức,thật sự muốn như đứt ruột chỉ mong cô có thể dừng lại.

“Vậy lỗi do ai?” Nhi lúc này mới hỏi.

“Tại anh.. tại anh..” Tú vội vàng nói,vẫn tiếp tục cảm thấy sống ko bằng chết.

Lúc này Nhi mới nới lỏng tay buông ra,đôi mắt đen nhìn hắn có ý cười,lại lấy tay nhẹ nhàng đỡ hắn thẳng người dậy.Kéo thẳng nếp áo cho hắn.Nhẹ nhàng nói ghé sát tai hắn mà nói.

“Lần sau thì đừng có mà trêu tôi!”

Tú thở phào thoát được khỏi địa ngục.Cảm giác đau thắt vùng bụng vẫn âm ỷ.Mặc kệ là cô de dọa gì,vẫn gục đầu kê cổ vào vai cô mà dựa.Cảm giác được đôi vai mềm mại của cô sát trên cằm,nhiệt độ truyền qua ấm áp,mùi tóc cô thơm nhẹ,mùi thoang thoảng của sữa tắm cô dùng từ cổ phát ra.Hắn nhẹ nhàng nhổ ra mấy chữ.

“Biết rồi!” trong đôi mắt nâu ánh lên tia nhìn ấm áp,nhưng thoáng 1 cái lại trở về lạnh lẽo khi nhìn sang tới chỗ Phương.

Nhi vuốt vuốt lưng cho hắn 1 lúc,rồi mới buông hắn ra,xem như là cô tha cho hắn.Bắt đầu quay lại với chiếu bạc thôi.

“Chơi mà chẳng có mục đích ko vui!” Nhi tuyên bố.

“Vậy em muốn chơi thế nào?” Tú nhướng mày hỏi cô.

“Đánh ăn tiền đi!” Nhi nói,mọi người cùng hưởng ứng.

“Đánh bao nhiêu 1 ván?” Mạnh cười cười nhìn cô hỏi.Cô gái này gương mặt càng nhìn càng thấy dễ chịu,đôi mắt đen láy linh hoạt,nhất là giọng hát của cô quả thật làm người ta ghét ko được.

“Mọi người tính sao?” Nhi đôi mắt tròn mở to nhìn Mạnh mỉm cười.

“Vậy 100 nghìn 1 ván!” Hiếu nhẹ nhàng nói.

Nhi há hốc miệng nhìn mấy người đang ngồi ở trước mặt mình.Đúng là bạn của T3,con người cũng thích tiêu tiền quá chứ.

“Đây là chơi 3 cây!” Nhi khẳng định lại.

“Bình thường bọn anh cũng chơi vậy!” Mạnh mỉm cười nhìn cô,quả là cô gái kì lạ.Tú đâu có để cô mất tiền mà đã phải lo.

“Chơi thì chơi!” Nhi đôi mắt đen láy lên mỉm cười.Người ta vẫn bảo cô là đen bạc đỏ tình,mà đen tình thì đỏ bạc.Giờ tình của cô thì quá đen rồi,cho nên chắc chắn bạc cô ko đen đâu.Đang nghĩ tới đây đột nhiên trên đùi cô rơi xuống một vật nhỏ nhỏ.

Nhi ngước mắt lên nhìn hắn khó hiểu.

“Sao lại đưa ví cho em?” Nhi ngẩng mặt nhìn hắn.

“Em muốn chơi mà.” Tú thản nhiên.

Nhi vẫn ko hiểu mắt mở tròn to.Hắn muốn cô dùng ví hắn chơi.Nghĩa là cô có thể dùng toàn bộ tiền trong ví hắn ấy hả?Cái tên này bình thường suốt ngày mở miệng nói cô nợ tiền hắn giờ sao tự dưng lại nổi hứng nhân từ vậy chứ?Nhất định là có âm mưu.

“Ngồi khép 2 chân vào!” Tú nhướng mày nói với Nhi.

Nhi hiện tại đang ngồi khoanh tròn chân,cô cảm giác rất thoải mái,hơn nữa cô đang mặc quần chứ ko phải mặc váy vô cùng thoải mái.

“Khép 2 đùi lại,ngồi lệch sang 1 bên!” Tú lại lạnh lùng nói.

Nhi ko hỏi thêm chỉ lặng lẽ đổi lại tư thế ngồi khép chặt 2 đùi như người ta quì nhưng ko ngồi hẳn lên 2 chân,mà lệch chân ra sau.Còn chưa hiểu tại sao hắn bảo cô làm vậy thì hắn thản nhiên nằm xuống,gối đầu vào đùi cô mà nằm.

Nhi mở tròn mắt,con ngươi đen láy nhìn cái gương mặt điển trai đang vô cùng thản nhiên nhắm mắt lại ở trên đùi của mình,mặt còn quay vào trong lòng của cô khẽ thở nhẹ 1 cái vô cùng thoải mái.

"Anh đang làm gì?" Nhi nhẹ giọng hỏi.

Tú đầu vẫn rúc vào trong lòng cô,hơi hé mắt nhìn cô nói "Ngủ!",nói rồi lại tiếp tục quay mặc rúc đầu vào trong bụng cô mà ngủ.

Nhi trố mắt nhìn hắn ko tin được,biết mà rõ ràng là hắn có âm mưu.Biết mà,tự dưng đưa ví cho cô chơi bài,còn hắn thì lấy đùi cô làm gối.Rõ ràng là cô bị thiệt.Đáng ghét.Nhưng lại ko thể làm gì được.Cô đành ngậm ngùi mà cầm ví của hắn trong tay.Nhất định phải làm hắn cháy túi.Chắc chắn phải tiêu bằng sạch mới được.Cho hắn ta biết thế nào là lễ độ.

Tú rúc đầu sâu vào trong lòng cô ngủ,cảm giác rõ được làn da mềm mại chạm vào má mình,nhìn rõ đường cong của đùi cô,chiếc quần sóc của cô,chiếc hông nhỏ nhắn,hơi thở nhỏ nhẹ của cô,từng cử động,lời nói của cô hắn đều ko để lọt.Mùi hương của cô thoang thoảng làm hắn vô cùng dễ chịu,nên hắn cứ mặc kệ nhắm mắt lại mà tận hưởng.Hơi ấm của cô,mùi hương của cô,làn da ở đùi cô mịn màng mỏng manh,chạm vào làm hắn lại muốn chạm thêm nữa.Hắn ko buồn ngủ,chỉ là muốn gối lên đùi cô,như thế ko ai có thể nhìn thấy đùi của cô được.Hắn đã bảo cô đi thay ngay cái quần sóc ngắn cũn ra mà cô ko nghe.Cho nên hắn đành phải nghĩ cách, vừa làm cho ko ai nhìn được,lại để cho mọi người biết cô là người yêu hắn,nhất là hắn có thể chạm vào người cô 1 cách tự nhiên nhất.

Nhi mặc sức cho hắn ngủ đôi lúc cô vô tư đặt tay lên lưng hắn,đôi lúc lại ko rõ tại sao cô khẽ xoa xoa lưng cho hắn,vừa chơi bài lại thi thoảng ngó xem hắn có bị tỉnh giấc hay ko.Đôi khi cô tì tay lên vai hắn 1 cái vô thức,khuôn mặt vừa tươi cười,đôi mắt đen lay láy vui vẻ trò chuyện.Đôi khi thấy hơi ồn ào cô lại lấy bàn tay nhẹ nhàng che lấy tai hắn.Hắn bị những lúc vô thức ấy của cô làm cho hắn lại vô cùng dễ chịu,đôi khi hắn rúc sâu hơn vào đùi cô mỉm cười.

Cả căn phòng chơi vô cùng vui vẻ,mọi người càng lúc càng hăng say.Xoay quanh chiếu bạc nhưng mặt mày ai nấy cũng vui cười.Thua cũng được,thắng cũng được,người nọ trêu người kia,nên ko khí càng ngày càng vui vẻ.Người thắng đương nhiên vui,người thua cũng vui vẻ.Cả căn phòng náo loạn,tiếng cười đùa,tiếng nói

chuyện.Mọi người thích thú chơi đến gần chiếu mới tan cuộc.Chẳng ai muốn rời đi nhưng mà thời gian cũng tới lúc phải chuẩn bị đi về.

Mọi người lần lượt đứng dậy để về phòng chuẩn bị đồ đạc.Ngọc và Vũ là người đi ra sau cùng.

"Thôi tao đi về dọn đồ đạc." Ngọc khẽ níu tay Nhi nói,lại nhìn xuống Tú vẫn đang ngủ say trên đùi cô.

"Ukm!" Nhi khẽ gật đầu,nhìn cô và Vũ ra ngoài.Cánh cửa đóng lại Nhi mới quay lại nhìn động vật đơn bào đang nằm ngủ ngon lành trên đùi mình ko nhúc nhích.Nhi thở dài tay nhẹ nhẹ vỗ vai hắn.

"Dậy đi!" cô nhẹ nhàng nói.Tú vẫn thản nhiên nằm ko nhúc nhích.Hắn chưa muốn tỉnh lại.

"Dậy đi!" Nhi nhíu mày giọng nói cao hơn 1 chút.Hắn vẫn ko nhúc nhích.Nhi bắt đầu bực bội,khẽ nghiến răng.Nhi bắt đầu đôi mắt đen láy linh hoạt sáng lấp lánh,khóe môi khẽ mỉm cười. Bàn tay bắt đầu chọc vào dưới cánh tay của hắn đùa nghịch.Tú ko thể nào nhịn được nữa dẫy dụa,nhưng càng dẫy dụa lại càng bị cô chọc,vô tình hắn nhổm người dậy,cảm giác được gương mặt ngập trong một nơi mềm mại,hai má đều chạm vào cảm giá non mềm mại,ấm áp.Một mùi hương kẹo sữa ngập vào trong mũi hắn.

"Á!" Nhi ré lên 1 tiếng,nhìn gương mặt của hắn đang vùi trong ngực cô.Nhi cả người cứng đờ,cảm giác được hơi thở của hắn chạm vào ngực mình tê tê.Cô bực tức nghiến răng.Cảm giác rõ ràng miệng hắn ươn ướt hơi thở nóng nóng bò lên trên ngực cô,hắn vừa nuốt nước bọt.

"Tránh ra!" Nhi bực bội thét lớn.

Tú lúc này mới chậm rãi rời đi,khóe miệng vẫn còn ướt át lưu luyến.Hắn cũng biết là cô có ngực,nhưng mà ko ngờ ngực cô lại lớn như vậy,càng mềm mại như vậy,dù cách 1 lớp áo nhưng hắn vẫn thấy được đường cong mềm mại của cô,sự ấm áp mềm mại của ngực cô.Hắn lạnh băng nói với cô như ko có việc gì.

"Đi vào thay đồ đi,rồi chuẩn bị hành lý!" hắn nói lạnh băng.

Nhi ko nói gì,chỉ thấy mặt mình nóng bừng bừng.Đôi mắt đen láy ánh lên lửa hận.Bàn tay nhỏ nắm chặt thật chặt,hàm răng nghiến chặt lại rất rất bực bội.Nhưng hiện tịa thật cô chẳng biết phải nói gì,bao nhiêu lời lẽ hoàn toàn bị nuốt trôi hết.Cô chưa bao giờ bị như vậy,chưa có bất cứ tên nào đụng được chỉ 1 ngón tay vào người cô.Mà hắn.. mà hắn dám.. Làm sao?Làm sao bây giờ?Cô ko biết phải làm sao,cái cảm giác nghẹn lời,cả người tê dại,cả người nóng bức,lần đầu tiên cô thấy mình thật vô dụng.

Tú nhìn theo dáng cô bước đi vào cửa còn quên cả mang theo đồ thay,hắn khẽ mỉm cười.Dễ thương vô cùng dễ thương.Hơn nữa đường cong của cô,hơi ấm của cô,chắc chắn là 1 bí mật chỉ của riêng hắn.

Nhi mặc trên người 1 chiếc quần dài,áo T- shirt cô đứng trong đại sảnh gần cửa khách sạn đợi Tú thanh toán,người cô hơi dựa vào tường,trong đầu thì vẫn mung lung nhớ tới tình huống khó xử lúc chiều.

"Sao em lại đứng 1 mình ở đây?" một giọng nói kéo vụt cô lại hiện thực.Nhi ngẩng đầu nhìn lên đôi mắt đen đang kinh ngạc trong phút chốc chuyển nhanh thành lạnh giá.

"Đợi Tú!" Nhi trả lời lạnh băng nhìn tên đeo kính dâm vô cùng khó chịu.Lại tòi đâu ra thêm 1 tên khó ưa thế này?

"À mọi người định về!" hắn làm ra am tường nói đôi mắt nhìn vào gương mặt của cô gái trước mặt.Hôm đầu tiên hắn chỉ để ý tới đôi mắt,giờ nhìn kĩ lại thì cả gương mặt cô đều rất ưa nhìn,chỉ là giờ ko trang điểm lại ko ăn mặc dịu dàng,nên trông có chút ngỗ nghịch.

Nhi đôi mắt khinh thường nhìn tên con trai trước mặt đang cười nói vui vẻ.Trong đầu đang nghĩ nhìn xem cái người chê người khác ngu dốt đang nói cái gì?Rõ ràng hắn biết mọi người sẽ đi về,có lẽ não hắn ko phải hàng xịn mà là đồ tàu,như cái usb lưu vào rồi mang sang máy khác bật thì ko thấy file.Đúng là đầu óc bã đậu.

"Mà em tên gì?Cho anh số điện thoại để tiện liên lạc nhé?" hắn vẫn giữ nụ cười thương mại nhẹ giọng hỏi,mặc kệ thái độ thờ ơ của cô.

“Liên lạc?Có việc gì để liên lạc?” Nhi mở tròn mắt nhìn hắn.Đã ko não rồi đên da mặt cũng dày cả tấc,sương đầu chắc phải tới 5 phân.Cái tên vô duyên này hỏi xin số điện thoại vì cái lý do khỉ gió gì?

“Thì em là bạn gái anh Tú,thì cũng như bạn anh.Sau này tiện có việc ko gọi được cho anh Tú thì anh có thể gọi qua em.” Hắn vui vẻ viện cớ.

Dỗi hơi.Gọi cho hắn có lúc nào ko được?Cái tên bạn bè là nhất ấy có thể vì cá cược với bạn hắn mà bán mạng ở cạnh quả boom nổ chậm là tôi thì anh gọi điện hắn làm sao lại ko nghe.Não anh là hàng Trung Quốc,nhưng não tôi là hàng Việt Nam xịn,được lắp ráp cẩn thận chứ ko như mấy đồ liên doanh lắp lung tung đâu nhé.Nhi nghĩ bụng vậy nhưng ko quát lớn,khóe miệng cô cong lên 1 nụ cười tự tin mê hoặc,đôi mắt đen lúc này mới quay ra nhìn thẳng vào hắn.Hắn có chút bị giật mình,chưa bao giờ cô nhìn thẳng vào hắn với đôi mắt đen mở to như vậy.

“Anh là bạn của anh Tú?” Nhi hỏi lại,khóe miệng vẫn cười.

“Bọn anh là anh em vô cùng thân đấy!” hắn mỉm cười vui vẻ nhìn vào đôi mắt đen láy của cô.

“Thật là anh em vô cùng thân?” Nhi hỏi lại đôi mắt đen vần xoáy sâu vào người hắn.

“Dĩ nhiên anh cũng thấy anh ấy rất tốt với anh mà!”

“Anh cũng biết là người yêu tôi tốt với anh?Vậy mà còn dám nói xấu sau lưng anh ấy?” Nhi nhả ra từng chữ từng chữ rõ ràng,khóe miệng đầy mỉa mai.

“Anh.. anh ko có!” hắn gương mặt phút chốc tái nhợt vội vàng chối bay chối biến.

Nhi nhếch mép lên cười khẩy 1 cái.Gương mặt xinh xắn hướng lên nhìn thẳng tên đang tím tái trước mặt vô cùng khinh thường,đôi mắt đen láy ánh lên 1 tia nhìn như thấu suốt tất cả.

“Người yêu tôi ko phải do ngu ngốc mới học cấp 3 mà bởi vì anh ấy ko thích dựa hơi vào người khác để đi du học như anh.Lại càng ko phải anh ấy ngốc muốn mời người khác tiêu tiền hộ,chẳng qua anh ta quá tốt bụng đối với loại lừa thầy phản bạn như anh.Cho nên từ nay về sau anh tránh xa anh ấy 1 chút.Đừng có đến mà vẫy đuôi ăn chực nữa!” giọng nói thanh thanh của cô cất lên từng chữ từng chữ như mũi dao đâm vào tên trước mặt khiến hắn cắt ko còn giọt máu.

Trong lòng của Phương tràn đầy lửa hận.Đứa con gái này là cái thá gì?Là cái thá gì mà dám nói hắn vẫy đuôi ăn chực?Cô ta tưởng người yêu cô ta cao giá lắm à?Cũng chỉ là tên công tử nhà giàu hơn hắn 1 chút,đừng có mà lên mặt.

“Tôi nghĩ cô nên lo thân cô trước thì hơn.Cô có biết cái người mà cô đang bảo vệ đã chia sẻ cho tôi bao nhiêu cô người yêu của hắn hay ko?Cô nói hắn tốt với bạn bè quả ko sai.Chỉ cần hắn xài qua rồi,thì hắn sẵn sàng chia sẻ cho anh em,mỗi người đều có phần thưởng thức.Cô đừng nghĩ làm bạn gái hắn thì có thể ra vẻ ta đây.Đợi hắn đá cô lúc ấy ko biết chừng hắn lại mang cô cho tôi!” hắn nói giọng vô cùng mỉa mai nhìn cô gian xảo.Những lời nói này chắc chắn sẽ làm cô ta sụp đổ người mà cô ta yêu lại là loại người đó,bất cứ đứa con gái nào cũng sẽ ko còn mặt mũi nào hết.Gương mặt của Phương hiện tai được đóng dấu đúng 1 chữ “Đểu” hiện ra,nụ cười ôn hòa lúc nãy đã bóc hơi ko còn dấu vết.

Nhưng trái lại với suy nghĩ của hắn,người con gái trước mặt đang cười,cười vô cùng tự tin,con mắt đen láy sáng ngời còn hơn lúc nãy.Nhi thảnh thơi khép mi lại,khóe miệng lại càng cong,bình tĩnh mở mắt ra nhả ra từng từ.

“Cám ơn anh.Nhưng tôi nghĩ đến khi tôi bị đá đi chắc chắn cũng sẽ ko có khả năng đến tay loại người chỉ có thể ăn đồ thừa của người khác như anh!”

Gương mặt của tên con trai vụt tắt ngay nụ cười,nhìn cô vô cùng vô cùng tức giận.Hắn bây giờ phải dùng từ hận mới đúng.Lúc này hắn rất rất muốn túm cổ áo cô đấm cho cô một cái.Tại sao cái đứa con gái trước mặt bị hắn nói như vậy lại ko hề cảm thấy tức giận 1 chút nào?

Thực ra, Nhi khi mới nghe tới chữ chia sẻ cô cảm thấy trong lòng 1 dàn lửa đang âm ỷ cháy trong bụng.Cái tên biến thái,lại mang con gái người ta ra làm cho vui cho cái lũ động vật thiếu tính người này.Thật là đúng là đáng chết mà.Hắn ta.. thì ra hắn ta ko chỉ từ nữ chính chuyển thành nam chính,mà còn là con buôn tú bà nữa.Thật là đáng chết mà.Nhưng mà cô đang ở trong trận chiến,cô lại ko quen để mình thua cuộc bị lụy vì bất cứ kẻ nào.Hơn nữa cô hiểu rất rõ cái tên Tú ấy ko có khả năng đá cô qua lại như quả bóng.Bởi vì trước khi hắn kịp đá chắc chắn cô đã cho hắn làm ghế để ngồi rồi.Cho nên khóe miệng cô vẫn ko tự khác cong lên tự mãn.

Gã con trai chỉ biết đứng nhìn cô trừng trừng rất rất muốn lao vào cho cô 1 trận nhưng lại sợ đại sảnh đông người.Ánh mắt còn đang trừng trừng nhìn cô thiêu sống thì đột nhiên 1 giọng nói trầm trầm vang lên.

"Đứng đây làm gì?" Tú đôi mắt nâu trừng Phương 1 cái lại nhìn sang Nhi đang đứng trong góc tường.Hai người này tại sao ở cùng 1 chỗ?

"Xong rồi sao?" Nhi nở 1 nụ cười nhìn hắn chào đón,lập tức bị 1 bàn tay túm lấy kéo cô về phía hắn.

"Bọn anh về trước!" Tú đứng đối diện với Phương nói giọng đanh lại,đôi mắt nâu vẫn bực bội nhìn Phương cảnh cáo.

"Vâng.Đi đường cẩn thận." Phương hé ra nụ cười tươi tỉnh hàng ngày,mắt lại khẽ liếc Nhi 1 cái hằn học.

Tú lẳng lặng kéo Nhi bước ra cửa ko thèm quay lại nhìn,mặc kệ là có chuyện gì nhưng rõ ràng 2 người này ko bình thường.Tú thấy được ánh mắt của hắn dừng ở gương mặt cô 1 thoáng,cho nên mới rất nhanh kéo cô đi.Hắn cũng ko biết vì sao như thế khẩn trương,càng ko biết tại sao như thế mà đã thấy bực bội.

Ra tới xe mọi người đều đã sắp xếp xong đồ đạc,chỉ đợi Tú và Nhi bước ra.Đột nhiên Tú dừng lại,Nhi đừng sau lập tức đâm sầm vào lưng hắn.Cô nhíu mày lại nhìn cái thân hình cao cao đang đứng trước mặt mình,lại gì đây ông tướng?Đừng bảo quên đồ trên phòng?

"Đợi ở đây!" hắn lạnh lùng quay lại nhìn Nhi nói,rồi lập tức quay người trở lại khách sạn.

Nhi nhíu mày méo môi bực bội.Quả nhiên lại quên đồ.Đúng là vô dụng,ngoài việc tiêu tiền vô cùng giỏi ra anh còn có thể làm được gì đây?

Một lúc sau Tú bước nhanh quay lại trên tay cầm 1 chai nước khoáng,Nhi tròn mắt nhìn hắn.Ko phải chứ?Từ lúc nào hắn trở thành người biết tiết kiệm như vậy?Tính tiền khách sạn còn mang đồ đi về?Cô mắt trợn tròn nhìn ko chớp mắt.

“Cầm lấy!” hắn díu chai nước vào tay cô,rồi đưa tay lục lọi trong túi quần.

Nhi cầm chai nước càng cầm càng thấy khó hiểu.Cô lại ko khát.Có phải định chơi cô cho cô giữa đường ngồi ko được yên vì ko mở van trên xe được hay ko?

Tú móc trong túi ra 1 vỉ thuốc đã thiếu 1 viên,hắn bóc thêm 1 viên nữa đưa cho cô.

“Uống đi!” hắn lạnh lùng nói.

Nhi nhìn viên thuốc nhỏ trong tay mình,sao thấy quen quen nha.Hình như nhìn thấy ở đâu rồi. Rồi như chợt nhớ ra điều gì,cô A 1 tiếng.Đưa viên thuốc lên miệng cầm chai nước hắn đã mở sẵn uống 1 hơi.

Tú nhìn cô uống thuốc xong mới an tâm nắm tay cô đi ra xe.Ko quên tiện tay cầm chai nước ném bịch vào thùng rác ko thương tiếc.

“Đồ lãng phí.” Nhi gào lên nhìn hắn ko thương tiếc quảng chai nước vừa uống được 1 ngụm sang 1 bên.Sai lầm.Quả là giáo dục sai lầm.Lãng phí tài nguyên.Cái tên này ko chỉ biết cách đốt tiền,vô cùng vô ý thức mà còn rất biết cách phá hoại môi trường.

“Em uống thuốc xong rồi còn gì!” hắn lẳng lặng đẩy cô vào trong xe,tiếp đó chui vào xe đóng cửa lại.Nhi bực bội lườm hắn 1 cái.Cô ngồi sát ra phía cửa hy vọng sẽ tránh thật xa,thật xa cái tên Tú bà giả danh tú ông này ra.Nhưng chỉ có 20 phút sau,cô đã lại bị hắn kéo xuống đặt trên đùi hắn ngủ ngon lành.

Trong giấc mơ cô lại mơ thấy nụ hôn ngọt ngào trong buổi sinh nhật kia, bất giác khóe môi cô hơi nhếch lên, rất khẽ rất khẽ, cô nhẹ nhàng rúc đầu vào lòng hắn thỏa mãn mỉm cười

36. Chương 34

Chương 34: Hiểu lầm

Trong tư duy ý thức của con người luôn luôn có 1 trạng thái gọi là tự bảo vệ.Dù là có ý hay vô tình khi bạn gặp bất cứ nguy hiểm nào đó thì bộ não của bạn cũng sẽ phát ra 1 ý niệm vô thức đó là cần phải bảo vệ chính mình.Cách thức tự bảo vệ thì tùy vào mỗi cá thể,mỗi bộ não thì lại theo 1 tư duy và hành động khác nhau.Ví dụ như có người sẽ tìm cách trốn thật xa càng tốt,có người lại tìm 1 chỗ nấp thật kĩ mong rằng mình sẽ an toàn,lại có những người dùng hành động để đối diện với nguy hiểm mong rằng mình có thể chiến thắng vân vân và mây mây..

Nhưng dù có là hành động dũng cảm hay là chạy trốn hiện thực thì đó cũng chỉ đơn giản là ý niệm,là thiên hướng trong cơ thể bạn mà thôi,đơn giản chỉ là bạn đang cố tìm cách bảo vệ mình.Trên đời này có ai ko ham sống sót,có ai lại ko quí trọng sinh mạng của mình trước hiểm nguy.Trung Quốc có 1 câu nói thế này người ko vì mình trời tru đất diệt.

Cho nên mỗi con người phải luôn luôn sống vì bản thân mình.

Nhi hiện tại đang vô cùng căm phẫn,căm phẫn đến tột cùng.Là kẻ nào nói “người ko vì mình trời tru đất diệt”?Để bây giờ cô phải làm thân tôi đòi như thế này đây!!

Ko hiểu vì cái nhân duyên trời định gì,mà hôm nay lớp cô lại đi đá bóng với lớp A14,và dĩ nhiên hắn có tham gia đội bóng lớp hắn.Khốn thật.Hơn nữa càng chả biết khí hậu nóng ẩm nước ta độc hại bao nhiêu,hay tại vì trái đất nóng lên nên ảnh hưởng trầm trọng tới sức khỏe mà từ ngày trở về sau sinh nhật hắn,cái tên T3 từ biến thái chuyển sang chập điện ko điều kiện.Bất cứ lúc nào hắn cũng cười,cô đánh hắn cũng cười,cô mắng hắn cũng cười.Ngày trước nếu tính phòng bệnh ở Châu Quì hắn được sếp vào phòng VIP,còn bây giờ chắc chắn 1 điều hắn sẽ bị tống ngay vào phòng đặc biệt.

Từ lúc ở Hải Phòng về,ko biết có phải tại sóng biển đánh mất luôn mấy dây thần kinh vỏ não của hắn ko,mà hình như tín hiệu bị đứt ko truyền tải được đến não bộ.Sáng nào cũng 6h15 hoặc 6h20 hắn có mặt dưới cổng nhà cô,đưa cô đi học,đưa cô về nhà.Đi ăn sáng.Thậm trí đến cả ngày chủ nhật,hắn ta cũng 8h mò tới rủ cô đi ăn sáng.Ko phải chứ?Não bộ của động vật đơn bào đang du lịch ở đâu?Làm ơn về ngay đi..Cô

sắp chết rồi!!Ko chỉ đưa đi ăn sáng,trong trường cứ giờ nào rảnh hắn lại qua lớp cô,giờ cô ko phải sang lớp hắn,mà tự khắc hắn mò sang tìm cô.Ko càu nhàu như bà già,ko ép cô phải qua lớp hắn,chỉ lẽo đèo đi theo sau cô.Thậm trí đến cả cô đi vệ sinh cũng có hắn đi hộ tống.Nhi giờ thật sự chỉ muốn đập đầu xuống đất.

Giờ cô chỉ oán hận kẻ nào dám nói câu "người ko vì mình trời tru đất diệt",tên nào miệng đã độc địa lại còn hay phán bừa.Để bây giờ cô bị tru bị diệt thành cái xác khô rồi đây.Trời ơi sao h ấn ko phán "người ko vì mình sét đánh tan xác" hoặc "người ko vì mình hộc máu chết tươi" hoặc bất cứ kiểu chết nào cũng được,nhưng làm ơn đừng có tru có diệt,muốn chết lắm mà đời nó ko cho chết được là thế này đây.

Nhi ủ rũ bước đi cạnh Ngọc,hơi thở dài thượt đến cả thế kỉ.Gương mặt rầu rĩ như bà cụ bị mất tiền đi chợ,đúng là cất từng bước nặng như đeo trì.

"Mày sao thế?" Ngọc quay sang nhìn con bé hỏi.

"Tao muốn chết!" Nhi cả người lắc lắc hai bên,tay vung 2 phía như đứa trẻ con dẫy nẩy trả lời,lông mày nhíu lại,đôi mắt đen nhắm nghiền phụng phịu như sắp khóc.

"Làm sao mà mày muốn chết?" Ngọc lo lắng nhìn con bạn,nghĩ ngợi rồi lại hỏi "Hay mẹ mày có chuyện gì?"

Nhi đôi mắt đen mở ra hờ hững,liếc nhìn với ánh mắt chữ T, "Mẹ tao đang rất khỏe,ko chỉ khỏe còn vô cùng sung sức nữa,người đang mệt là tao này!" Nhi hậm hực nói.

"Vậy còn có chuyện gì làm mày mệt?Anh Tú chăm mày còn chưa đủ chu đáo à?" Ngọc trêu chọc con bạn thân,dạo này 2 người cứ dính như hình với bóng,chỉ thiếu nước hắn xin đổi chỗ sang A9 ngồi cạnh Nhi nữa thôi là đủ bộ.

"Chính vì quà chu đáo nên làm tao mệt muốn chết!" Nhi bực bội chán chường nhổ ra mấy chữ.

Đột nhiên từ đằng trước 1 dàn các em xinh tươi của A9 như bắt được sóng tín hiệu,lập tức quay người lại đều như duyệt binh bước tới khoác vai Nhi.

“Sao hả?Hotboy phong độ lắm đúng ko?” một cô gái lên tiếng hỏi.

“Sao sao?Lần đầu tiên thế nào?”

“Hắn làm mày mệt lắm hả?Mấy lần thế?” một cô gái khác nhanh nhảu chen ngang.

Đôi mắt đen của Nhi sáng bừng bừng y như cháy rừng mùa khô,nhìn cái lũ quỉ nhỏ bị cô tiêm nhiễm vào đầu giờ mang đủ lễ tới giả thầy, vô cùng, vô cùng bực bội.

“Muốn biết phải ko?” Nhi nói vô cùng bình thản.

Mấy gương mặt dễ thương đều gật đầu lia lịa,đôi mắt lộ rõ sự tò mò,chờ đợi.Khóe miệng câu lên 1 đường cười vì sắp được nghe chuyên mục hot.Lần nào Nhi share hàng cũng là thứ có sức lan tỏa,ko phải loại hàng chợ thiếu tính cô đọng,xem 1 lần rồi vứt như những người khác.

Đợi mấy đôi tai hóng hớt tiền lại sát gần,đầu chụm đầu vai chụm vai thành 1 vòng tròn bí mật rồi,Nhi mới mở thật lớn dây thanh quản mà hét to.

“Muốn biết hắn phong độ thế nào thì đến tìm hắn mà làm!”

Nói rồi để mặc mấy cái đầu đang ong ong vì tiếng hét của cô,đôi mắt cũng hoa lên,miệng còn ko thể đóng lại,đầu óc thì quay cuồng,Nhi bước tiếp đến sân thể dục.Vừa mới đi vào cổng lập tức gặp ngay gương mặt tươi cười đáng chết của tên chập điện.Hắn đang đứng ở ngay cửa,vừa thấy cô đã xông ra chắn đường.

“Còn tưởng em ko đến.” hắn vui vẻ nói.

“Lớp tôi đá bóng làm sao ko đến được!” Nhi nặng nề đáp,mắt cũng ko buồn ngước lên nhìn mặt hắn.Đau đầu.Vô cùng đau đầu.Có ai làm ơn đóng đinh ghim chặt miệng hắn lại cho hắn bỏ đi cái nụ cười điên khùng của hắn đi ko?Nhi lại xoay đầu nhìn xung quanh,đám con gái ánh mắt đều hướng về hắn,con ngươi thì như bị phủ 1 lớp bụi dày đặc.Thật là dại dột.Hắn chỉ có chiêu bài nụ cười để đãi khách thôi,còn lại hoàn toàn ko có gì ngoài cái ví nhiều tiền và thẻ tín dụng cả.Nếu làm người yêu hắn các cô sẽ biết khốn khổ thể nào.Vừa đi làm về muốn được nghỉ ngơi cũng ko được,thậm trí cả ngày nghỉ cũng bị hắn làm phiền,bực đến chết.Tuần này lại đang thi cuối kì,đúng là hại người hại bạn.Rõ ràng muốn kéo cô xuống vực cùng hắn mà.

“Khủng long!” hắn mỉm cười nhìn cô nhẹ nhàng nói “Em phải cổ vũ cho anh đấy!”

“Ko!Tôi cổ vũ cho lớp tôi!” Nhi thản nhiên đáp đi qua người hắn định kiếm 1 chỗ ngồi xem.

“Ko được!Em phải cổ vũ cho anh!” hắn lại túm cổ tay cô cứ như 1 thói quen khó sửa.Ngay cả não bộ của hắn còn chưa kịp nghĩ thì cánh tay đã vươn ra rồi.

Nhi quay đầu lại,lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hắn.Trong đầu có chút chóng mặt.Trên đời này sợ nhất là gặp bệnh tâm thần,lại còn loại vô phương cứu chữa như cái tên này thì đúng là,dù cô có là tường thành bằng sắt cũng phải bại dưới tay hắn.

“Được rồi.Được rồi.Cổ vũ cho anh.Buông ra đi!” Nhi chán nản nói.Trước đây cứ nghĩ dọa hắn hẵn sẽ sợ,nhưng giờ dọa hắn cũng cười,người thì vẫn sán vào người cô.Càng dọa hắn càng tới gần,đôi khi ánh mắt dừng ở ngực áo của cô.Lúc ấy Nhi lại đầy đầu vạch thẳng,cái hình ảnh xấu mặt hôm nào lại hiện ra rõ mồn một,ngay cảm giác cũng bị gọi ngược trở về,cho nên tốt nhất là.. tránh xa hắn ra 1 chút.

Cô tiếp tục bước đi ko quay lại,thì lại bị hắn 1 cái kéo mạnh quay người lại,cảm giác cả người phủ 1 cục thịt ấm áp vừa mới mổ xong,máu tươi đang muốn nhỏ tong tỏng từ người cô xuống.Nhi cả người nổi da gà ghê sợ,ngước lên nhìn gương mặt đang dịu dàng kia bực bội.

“Lại sao đây?” cô bực bội nói.

“Ko chúc anh may mắn à?” hắn nhẹ nhàng cúi xuống khóe miệng ánh nụ cười.Hắn phát hiện 1 điều vô cùng thú vị.Cô đặc biệt rất sợ mỗi khi có ai dịu dàng với cô,càng sợ hơn khi hắn cười ấm áp hiền từ với cô,lại càng sợ hơn nữa khi cô dữ dằn hắn lại càng tươi cười.Cô rõ ràng y chang như đứa con nít,hoàn toàn ko hiểu

được quan tâm là thế nào.Cho nên chỉ cần ai nhẹ nhàng với cô,quan tâm cô là y như rằng bao nhiêu nanh vuốt của cô đều ko biết phải dùng thế nào hết.Vô cùng dễ thương.

Nhi nhíu mày ghê muốn ói.Nhưng đành nuốt sạch vào trong,chán nản thở dài lại tiếp tục nói "Chúc may mắn!" thờ ơ và lãnh đạm cô nói.

"Còn thiếu!" Tú nói.

"Lại gì nữa đây?" này tham lam cũng phải có mức độ nhé.Tôi chở anh đi lấy vàng lâu lắm rồi,giờ cũng ko ăn quả của nhà anh nữa,anh còn đòi gì nữa.

"Hôn 1 cái để cho anh gặp may đi!" hắn thản nhiên.

"Lại xem ở đâu thế hả?" Nhi mở nửa con mắt chán ghét hỏi hắn.

"Sao em biết!" hắn vui vẻ nhìn cô cười,bàn tay siết hơi chặt 1 chút eo của cô,để toàn bộ ngực cô dán chặt vào người hắn.

"Em ko muốn hôn cũng ko sao!" hắn mỉm cười đáp "Nếu em ko hôn thì anh hôn em cũng được.Nhưng nói trước anh ko hôn ở má đâu!" hắn thản nhiên đáp.

Nhi cả người bốc hỏa.T3.Anh là đồ đáng chết.Tươi cười với uy hiếp,anh làm giỏi lắm.Nhi cắn chặt 2 hàm răng lại,đôi mắt đen ánh lên tia sáng của lửa địa ngục,thật muốn nhúng hắn vào vạc dầu sôi.Cho hắn biết thế nào là lễ độ.Nhưng rồi cô biết càng đánh thì hắn lại sẽ càng đụng chạm cô nhiều hơn,cho nên cô đành nhắm mắt,chân hơi kiễng lên.Ghé sát má hắn đặt 1 nụ hôn nhẹ.

Tú mỉm cười nhìn cô hài lòng.Được rồi,khủng long ngoan.Ko uổng công cả tuần chăm sóc.Tha cho em lần này.Hắn mỉm cười hiền hòa với cô thêm 1 lần nữa,khiến cho toàn bộ các cô gái đứng ở sân cũng nhìn mà ngất ngây.Dáng người hắn cao cao,gương mặt điển trai mọi ngày lãnh đạm giờ lại nở nụ cười vô cùng dịu dàng,hắn hiện tại giống y như hoàng tử đẹp trai hiền từ,chứ ko phải lạnh lùng tuấn tú nữa.Càng khiến cho fan hâm mộ cuồng nhiệt.

Được hắn buông ra Nhi thở phào 1 cái nhẹ nhõm.Thật đúng là thoát nợ.Tốt nhất là tìm 1 chỗ tránh xa xa hắn,cứ như vậy chẳng mấy bữa mà cô sẽ thành sân bay Nội Bài y chang bảo vật. Mới nghĩ thôi cô đã lắc đầu rùng mình.Đáng sợ,quá đáng sợ.

Nhi tìm đại 1 chỗ mà ngồi đợi trận đấu bắt đầu,nhưng chán nản nhất là cứ 1 lúc hắn lại quay sang nhìn cô.Nhìn cái gì mà nhìn?Chưa bao giờ nhìn thấy thiếu nữ à?Cái tên này từ ngày từ Hải Phòng về ko biết trúng phải bệnh gì.Giờ Nhi thật sự muốn tránh tránh thật xa hắn 1 chút.Nếu ko tâm thần của cô chắc chắn là bị hắn đánh boom mà nổ tung vào 1 ngày mất.

"A,em chết mất!" Nhi chán nản gục mặt xuống bàn phím,trên màn hình máy tính trước mặt đang hiện ra chữ hồi sinh trong thời gian : 15 giây.

"Sao thế?" Huy quay sang nhìn Nhi cười.

"Em dạo này đang đau đầu muốn chết!" Nhi than thở.

"Sao?Kết quả học hành ko tốt?" Huy khẽ cười hỏi.

Nhi lắc đầu,ko phải kết quả ko tôt.Mà đơn giản là cứ bị cái tên thần kinh kia bám theo cô suốt ngày,người thần kinh thép như cô cũng muốn ngã quị.Thật muốn mau chóng kiếm cho đủ tiền trả cho hắn,sớm thật sớm như vậy cô ko cần cảm thấy áy náy nữa.Nhưng hiện tại cô mới tích được có 4 triệu.Kiếm đâu ra số còn lại.AAAAAAAAAAAAAAAAAAA..

"Hay là thất tình?" Huy trêu ghẹo nhìn sang cô dò xét.

Vừa nghe hai chữ "thất tình" thì y như là lực hút vô hình của trái đất,toàn bộ văn phòng đều quay ra nhìn cô mà bắt đầu chuyện phiếm.

“Chà,anh cứ nghĩ là em ko thể tìm được người yêu cơ đấy!” một ông anh cao tao,mặt còn râu trông tướng là sinh viên đại học trêu chọc.

“Ai mà xấu số thế bị em yêu phải?” một người khác khoác lấy vai cô hỏi ý kiến.

“Các ông ko nghe thấy à?Rõ ràng là “thất tình” chắc chắn là bị người ta đá rồi!” một người khác khẳng định.

“Chị Nhi cũng thích con trai à?Em tưởng chị bị đồng tính.” Một cậu con trai đầu tóc xoăn xoăn cổ vẫn đeo phone quay ra nhìn cô cười,cậu ta mới gia nhập là người nhỏ tuổi nhất mới học lớp 10.

Nhi bĩu môi,cắn răng,trừng mắt.Biết mà.Anh em chiến hữu chơi game giỏi nhưng chém gió còn giỏi hơn.Hóng hớt thì còn cao siêu hơn cả bà tám ở đầu phố nhà cô.

“Em nói em thất tình bao giờ?” cô thản nhiên hỏi lại.

Mấy ông anh nhìn nhau ngơ ngác,rõ ràng vừa nghe 2 chữ “thất tình” rõ ràng.Có thể mắt họ thị lực ko tốt,nhưng thính lực thì tuyệt đối ko có vấn đề.Chỉ nghe tiếng kêu từ loa,họ cũng biết là em da đen hay da trắng,ko lý nào lại nghe nhầm được.

“Thế thì thật ra em bị làm sao?” mọi nghi vấn bắt đầu quay lại hướng trung tâm mà hỏi.

“Em thiếu tiền!” Nhi nhả ra mấy chữ gương mặt vô cùng thảm thiết.

Vừa nói xong mấy chữ này,thì ngay lập tức hội nghị diên Hồng các bô lão đều đứng dậy ko cần phải mời người thỉnh đi.Ai về chỗ nấy,ko ai bảo ai,đều tự nói với mình,đừng hỏi mượn anh.

Nhi biết chắc chắn là thế nào cũng có cái kết cục này,cô chỉ ngậm ngùi 2 hàng lệ nhìn màn hình máy tính,lúc này nhân vật của cô đã được hồi sinh đứng ở trong thành.Trong đầu cô đang nghĩ cách nào kiếm tiền tốt nhỉ.Ở nhà có gì có thể bán được?Xe máy?Chắc chắn là cô sẽ bị mẹ cô chặt ra làm 12 khúc,cho vào tủ lạnh ướt lạnh làm bánh bao bán.Sổ đỏ?Chắc chắn giúp cô giải quyết vấn đề rất nhanh,nhưng đảm bảo đến một khúc xương của cô cũng bị bẻ vụn ko còn 1 mảnh.Càng nghĩ càng thấy khổ.Cô còn cái gì có thể bán được ko trời?

"Tại sao em lại muốn kiếm tiền như vậy?" Huy đột nhiên trầm giọng đánh gẫy dòng suy nghĩ của Nhi.

Nhi quay mặt sang nhìn cậu con trai hiền hòa trước mặt,khuôn mặt trẻ con trắng trẻo,tươi cười vô cùng dễ thương.Cô cắn môi 1 lát,rồi mới từ từ cẩn trọng nói ra từng chữ.

"Vì em phải trả nợ." Nhi nói rất nhỏ,ko muốn lại được các bô lão quan tâm thêm 1 lần nữa.

Huy hơi nhíu nhíu mày,nhìn cô suy xét.

"Em vay nặng lãi?" hắn nhẹ giọng hỏi.

Nhi đôi mắt trĩu lại.Nếu vậy thì đã tốt,em chỉ phải thí có cái mạng em,chết thì xuống gặp Diêm Vương chụp ảnh hồ sơ cầm biển chịu tội xuống mấy tầng địa ngục thì xuống,nhưng mà..Hắn còn khủng bố hơn Diêm Vương.

Huy lại cho rằng gương mặt chán nản của cô thật ra là do hắn nói đúng.Nguyên nhân cô vay nặng lãi hắn có thể hiểu.Mẹ cô phải nằm viện,nhà hình như chỉ có cô và 1 người đàn ông tới thăm nom,nhưng có vẻ người đàn ông đó chưa bao giờ tới phòng thường vụ trả tiền cả.Cho nên chắc chắn viện phí là cô trả.Điều này có thể lý giải được cô mượn tiền làm gì.

"Em nợ bao nhiêu?" Huy nhẹ nhàng hỏi trên gương mặt babe của hắn hiện ra nụ cười.

Nhi gương mặt lại càng cúi gằm thật nhẹ thở dài 1 tiếng nói. “50 triệu!” mới nghĩ tới từng ấy con số cô đã cảm giác như mình gặp ngày tận thế rồi.Trời ơi là trời.

“Anh ứng trước cho em nhé,bù lại em phải làm việc thêm cho anh!” Huy mỉm cười nói.

Nhi quay mặt lên đôi mắt mở to nhìn Huy,trong đầu lại nhớ tới gã kia nên đột nhiên tinh thần cảnh giác lập tức trỗi dậy.

“Làm thêm việc gì?” Nhi hồ nghi hỏi lại.Dù cô biết tên lừa đảo rất tốt,trong phòng cô thân với hắn nhất,nhưng nghĩ tới mượn tiền người khác và cái hậu quả hiện tại cô ko khỏi nuốt nước bọt.

Huy như thoáng thấy nét bất an trong mắt cô khẽ mỉm cười.

“Hiện tại bên phòng lập trình cần 1 người trợ lý để đọc và phân loại mail giữa các ban,hơn nữa có thể tổng kết chung cho giám đốc đọc.Lương có thể ứng trước!” Huy mỉm cười nói rõ.

“Chỉ cần phân loại tóm tắt nội dung?” Nhi hỏi lại 1 lần nữa.

“Phải.Em cũng biết chúng ta trao đổi đều qua mail cho nên mỗi ngày ko có người phân loại mail thì chắc chắn là sẽ bị yahoo đè chết!” Huy nói giải thích.

“Em làm!” Nhi đôi mắt sáng long lanh nhìn Huy.Dĩ nhiên tốt quá tốt.Có thể trả được tiền sớm.Có phải bán mạng để làm việc cô cũng làm.

Vì thế cho nên từ ngày hôm ấy,buổi chiều Nhi cũng bắt đầu tới phòng máy công ty phân loại thư rác cho sếp.Mỗi ngày sau khi phân loại đều gửi 1 tệp tin đã tóm tắt và phân loại rõ nội dung,bộ phận gửi tới.Cô cố gắng hết sức để làm thật chi tiết.Vốn ko muốn mới ngày đầu mà đã bị đuổi rồi.

Tú đang ngồi ở 1 quán bar nghe nhạc uống rượu với hội bạn.Hôm nay là kết thúc hoàn toàn đợt thi học kì.Hắn cũng nhẹ nhõm xả hơi.Trong 1 tuần vừa qua,tuy ko học cùng cô nhưng vẫn là bị cô nhắc nhở,kết quả cuối cùng hắn vẫn cứ ngồi học.Nhìn quyển sách giáo khoa cô đưa cho hắn tràn đầy gạch đánh dấu và chú thích,hắn lại nghĩ tới cô ngồi khoanh từng chỗ,viết từng chữ thì tự nhiên trong đầu ko cần nhắc cũng tự động nhớ.Hắn cũng ko biết lúc vào phòng thi tại sao cái đầu của hắn lại xuất thần hoạt động như vậy.Nhưng mà mấy ngày nay cô đều rất sớm rời đi,chiều tối gọi điện thoại,ko phải nói bận,thì cũng nói là đang ngủ.Hôm nay cuối tuần đã thi xong,thì cô nói với hắn đi liên hoan với các bạn trong lớp.Hắn muốn đi theo thì bị cô ngăn cản,thật đúng là.

Đang lúc hắn ngơ ngẩn nhìn xung quanh bực bội thì 1 hình bóng đập ngay vào mắt hắn.Là Ngọc,chắc chắn đúng là Ngọc,đang ở cùng với 1 đống con gái nữa.Mấy cô này nhìn rất quen mặt hình như sinh nhật cô

hắn có gặp qua rồi.

Hắn huých vai Vũ 1 cái,cậu chàng quay sang nhìn hắn ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy anh?” cậu ta hỏi.

“Có phải người yêu chú ko?” hắn chỉ tay hướng bàn phía xa nói.

Vũ nhìn theo hướng tay đôi mắt mở to khi nhìn thấy Ngọc,trong lòng có chút xao động.Cậu ta đứng vụt dậy khỏi ghế hướng tới chỗ chiếc bàn kia mà tiến,Tú thấy vậy cũng nhấc người đứng dậy đi theo cậu đàn em.

“Em làm gì ở đây?” Vũ nghiêm nghị hỏi Ngọc,cô nói là cô có việc.

“Em đi liên hoan lớp.” Ngọc trả lời.

Đột nhiên đám con gái tự nhiên rộ lên,khi nhìn đến người đứng sau người yêu Ngọc.Vừa rồi khi Vũ vừa nói chúng còn nhao nhao hỏi để ai đây,rồi định lôi kéo anh vào cuộc.Nhưng giờ nhìn thấy cái gương mặt quen thuộc ở sau lưng Vũ rồi,thì cả bọn lập tức chuyển ngay mũi rìu đi ngay lập tức.

“Ko ngờ gặp anh ở đây!” một cô gái nhanh nhảu nói.

“Anh Tú có chuyện tìm bọn em à?” một cô gái khác liếc mắt nhìn hắn trêu ghẹo.

“Anh Tú rảnh ko ngồi xuống đi!” một cô khác thêm vào,thật muốn chăn con dê này.

Tú khẽ gật đầu trước đám con gái lớp A9,đảo qua 1 vòng chiếc bàn dài trong ánh đèn mờ mờ ảo ảo,đôi mắt nâu sáng của hắn quét 1 lượt nhưng tuyệt đối ko tìm thấy người cần tìm ở đâu.

“Nhi đâu?” hắn nhíu mày phun ra câu hỏi.

“Thật là .. vừa mới đến đã hỏi Nhi rồi.Bọn em ko tốt à?” một cô gái trêu đùa.

“Bọn em xinh hơn Nhi nhiều!” một cô bạn khác cười trêu ghẹo.

Chỉ có một cô gái xinh xắn từ nãy tới giờ ngồi nhìn đăm đăm chàng trai trước mặt.Dáng người cao ráo,gương mặt khôi ngô,làn da trắng,mũi cao,lông mày đậm,đôi mắt nâu sáng ngời,khóe môi mỏng nhàn nhạt.Nhà lại tốt,lắm tiền.Từng lời trêu chọc của các cô gái trên bàn thật tâm toàn là những lời từ tận đáy lòng cô muốn nói.Tại sao 1 chàng trai như vậy lại đi thích 1 đứa con gái vô cùng ngổ ngáo,nam ko ra nam,mà nữ chẳng ra nữ.Điều càng kì lạ hơn

là mọi người trong lớp lại vô cùng ủng hộ cô ta.

Tú biết là họ trêu đùa,nên liếc mắt cũng ko liếc 1 cái,chỉ hướng Ngọc mà nhìn.

“Nó nói có việc bận bỏ đi từ chiều rồi!” Ngọc trả lời.

Tú chân mày đen đột nhiên nhíu lại.Nói dối.Khủng long dám nói dối là đi với lớp rồi chuồn mất luôn.Rõ ràng là có vấn đề.Mấy ngày trở lại đây cô ko bao giờ chịu gặp hắn buổi chiều,tối lại càng ko được.Viện cớ là đang thi học kì,ko đi đâu hết.Nhưng hắn biết chắc chắn cô ko phải là con khủng long có thể đeo kính ngồi vào bàn cả 1 ngày.Đáng chết.Dám lừa hắn?

Tú định quay người bước đi ra ngoài gọi điện thoại,thì đột nhiên 1 bàn túm chặt tay hắn lại.Ngọc đôi mắt nhíu lại nhìn hắn muốn ngăn cản.

Trái ngược với ko khí bên trong ồn ào,bên ngoài bar lại khá yên tĩnh,chỉ nghe tiếng xe cộ đi lại,ko mấy ồn ào như tiếng nhạc chát chúa trong kia.

"Em muốn nói gì?" Tú lạnh băng nhìn Ngọc đang ở trước mặt mình hỏi.

"Anh đừng nên giận nó nếu nó ko có thời gian cho anh!" Ngọc nói nhỏ giọng than thở.

Tú nhíu mày nhìn cô "Tại sao?"

"Bởi vì nó ko phải chỉ có học và chơi.Thời gian của nó là ko đủ!" Ngọc trả lời.Nhi ko cho cô nói nhưng cô vẫn nghĩ nên nói ra thì hơn.Thời gian 2 người họ quen nhau cũng đã khá lâu tình cảm lại tốt như vậy,nếu chỉ cãi nhau vì những điều ko cần thiết thế này,thật ko đáng.

"Nói rõ hơn 1 chút đi!" Tú vẫn ko hiểu bèn nói thêm.

"Mẹ nó nằm viện.Từ hôm 30 tết.Nghe nói tai nạn giao thông.Cho nên nó còn phải ở trong viện chăm sóc mẹ nữa." Ngọc giọng nói đều đều đôi mắt tràn đầy thương cảm.Con nhỏ đó quen giải quyết mọi chuyện 1 mình,khi nó thiếu tiền cũng ko

đến tìm cô.Hoàn toàn ko xem cô là bạn.Cô thật rất muốn nói Nhi phải đi làm thêm nữa,nhưng lời trong miệng lại ko thể thoát ra,vì càng nói lại càng cảm thấy mình đáng ghét biết nhường nào.

Tú mở to đôi mắt nghe từng từ từng từ.Đêm 30 tết?Hắn đang ngồi uống rượu như điên,mãi sáng mồng 2 mới trở về,thì đã thấy cô đứng trước cửa chờ hắn từ lúc nào.Giờ thì hắn hiểu vì sao cô lại phải tìm hắn.Bởi vì cô hoàn toàn ko còn biết phải mượn tiền ở đâu nữa hết.Hắn thật sự chưa bao giờ quan tâm đến việc vì sao cô lại mượn hắn tiền làm gì,hắn chỉ nghĩ đơn giản có thể cô chơi bạc thua tiền,hay cô tết làm mất tiền nên phải kiếm tiền trả lại,hay cô cần tiền tiêu,đơn giản chỉ là 1 lý do của cô mà thôi.Hắn chỉ quan tâm đến hợp đồng đã kí,hoàn toàn ko bận tâm tới cô dùng số tiền ấy làm gì.Hèn gì hôm đến nhà cô viết khế ước,ko có ai ở nhà.Lần đi Hải Phòng cũng vậy.Hơn nữa mỗi buổi trưa cô ta đều vội vội vàng vàng chỉ muốn đuổi hắn về thật mau,là vì muốn vào viện?

Hắn như hiểu ra rất nhiều việc.Tại sao đôi khi cô nói trong điện thoại cô ở nhà,nhưng hắn đợi ở dưới nhà luôn thấy đèn phòng cô ko sáng.Cũng càng hiểu tại sao mỗi khi đến lớp cô lại gật gù,đôi khi ở nhà hắn ngủ ngon lành.Hắn ko bao giờ phải chịu khổ,ở nhà hắn có người làm,ra ngoài có tiền tiêu,cũng chưa bao giờ phải chăm sóc ai bị bệnh.Cho nên cái cảnh khổ sở phải chăm người bệnh hắn ko biết.Nhưng trong lòng lại ko khỏi thương cô.

"Anh biết rồi.Cám ơn em!" giọng nói của chú mềm mại xuống,gương mặt lạnh lùng cũng khẽ nở nụ cười.

Ngọc nhìn gương mặt Tú trong lòng hiểu được người con trai trước mặt mình thích bạn cô như thế nào.Ko đừng được cô hỏi.

"Anh rất yêu nó đúng ko?"

Tú cả người ngây đơ nghe câu nói của Ngọc mà hóa đá.Yêu?Ko phải.Chắc chắn là ko phải.Hắn yêu vô số người,bạn gái có cả nắm,nhưng mà cái cảm giác ở gần cô đâu có giống lúc hắn ở cạnh mấy cô gái kia.Hắn với cô bây giờ tiến xa nhất cũng chỉ là hôn môi,mà hơn nữa mỗi lần hôn đều là giả.Rõ ràng là diễn cho người khác xem,làm sao gọi là yêu.Chuyện gì cũng chưa làm.Hắn chưa từng được đụng tay vào làn da trần của cô dưới lớp quần

áo,càng chưa từng làm gì đó với cô.Làm sao có thể gọi là yêu được?Chỉ là diễn kịch thôi.

"Em ko có ý gì đâu.Anh ko phải trả lời đâu!" thấy được sự bối rối của Tú Ngọc vội vàng nói để xua đi ko khí ngượng ngùng này.Tú vẫn đứng ở nguyên chỗ im lặng,gương mặt đăm chiêu ko biết đang chìm vào thế giới hoàn mĩ nào.

“Em.. em đi trước!” Ngọc bối rối nói ko cần biết Tú phản ứng thế nào chỉ vội vàng bước đi thật nhanh.Lẽ nào,anh ta cũng ko biết anh ta yêu Nhi sao?

Tú đặt người xuống ghế ngồi cạnh Duy,gương mặt vẫn thẫn thờ như người mất hồn.Duy 1 tay đang khoác vai 1 cô gái,1 tay đang cầm điếu thuốc khẽ cười.Tú vơ lấy bao thuốc trên bàn cầm chiếc bật lửa châm 1 điếu thuốc để chống lại cảm giác mung lung hắn đang có.Nhưng đầu vẫn cứ mãi vẩn vơ suy nghĩ.Hắn yêu cô sao?Ko.Ko thể nào.Ở cạnh cô ko giống như ở cạnh những người khác,khi ôm cô hắn ko cảm thấy tự nhiên như với những người khác,mỗi khi vòng tay qua eo cô thì hắn lại cảm thấy trong người có chút bức bách,có chút ko tự nhiên,nhất là khi chạm vào môi cô,người hắn càng thêm khó chịu,máu hắn chảy càng nhanh,tim hắn lại càng ko chịu yên ổn,ko như lúc trước khi ở cạnh các cô gái khác,hắn là tự nhiên ôm,tự nhiên hôn.Thậm trí ngay cả nhu cầu của hắn,mỗi khi nhìn thấy cô hắn lại càng thấy nóng bức hơn.Nhưng ở cạnh 1 người con gái qua đêm mà lại ko có cảm giác gì,thì rõ ràng đấy là nói dối.Sẽ chả có thằng nào có thể ngồi yên được.Cho nên rõ ràng ko phải hắn bị hấp dẫn,tuy rằng ngực cô rất mềm mại,lại tròn trĩnh.. ko.Ko nghĩ nữa.Ko nghĩ nữa.

Hắn cảm giác được má mình nóng bừng,hắn cầm lấy cốc rượu lên uống 1 hơi,cố muốn xóa đi suy nghĩ trong người.Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu.

“Lại nhớ bà xã à?” Duy huých vai hắn trêu chọc.

Tú mở tròn đôi mắt,cảm giác trái tim hắn vừa rắc 1 cái thót lại,ngụm rượu ở trong miệng cứ như cục đá nuốt ko trôi.

“Ai bảo thế?” Tú cứng giọng hỏi lại.

“Lại còn ko.Mặt mày viết rõ ràng mày nhớ người ta.” Duy cười nói.

“Tại sao tao phải nhớ cô ta?” Tú to giọng cãi lại.

“Mày thích cô ấy ai mà ko biết,muốn chối cũng ko chối được!” Duy mỉm cười gian xảo nói.

“Tao thích cô ta?” Tú đôi mắt mở lại càng to,cằm như bị hóa đá.Tại sao ai cũng nói hắn thích cô ta?Mọi người nhìn ở đâu ra hắn thích cô ta vậy?Suy nghĩ cái kiểu logic gì thế?

“Ko phải thích,mà là rất thích!” Hiếu ở bên ngoài đệ vào 1 câu.

“Ko phải rất thích mà là cực kỳ yêu!” Mạnh lại mỉm cười nói thêm vào.

“Ai mà thèm thích cái con khủng long ấy!” Tú gào lên đập tan đóng góp tích cực của mấy thằng bạn.Điên hết rồi.Loạn hết rồi.Tuy hắn diễn xuất vô cùng giỏi nhưng ai bảo là hắn thích cô ta.Thậm trí chúng còn bảo hắn yêu cô ta.Khùng cũng vừa vừa thôi.Hắn còn chưa muốn rước họa vào thân.Đánh boom cảm tử á?Ko bao giờ hắn dại thế.

“Biện minh là thú tội!” Duy ở bên ngoài nói vào 1 câu chắc nịch.

“Tao.. tao đã nói ko là ko!” Tú tức giận nói.

“Tùy mày thôi.Nhưng mày ko thích cũng tốt.” Duy mân mê chén rượu lắc qua lắc lại khóe miệng nhếch lên cười.

“Nói thế là ý gì?” Tú ko hiểu hỏi lại.

“Cũng sắp tới 100 ngày rồi.Tới lúc đó mày phải đá cô ấy thôi!” Duy nói nhìn gương mặt thằng bạn thân cười gian xảo,khóe mắt tràn đầy u ám.Duy trong đầu nghĩ tới kết cục,thằng bạn thân của hắn liệu có nỡ bỏ đi cô người yêu của nó ko?Nó biết rõ rất rõ thằng bạn nó đã động lòng rồi,chỉ là hắn ta ko biết cũng ko chịu thừa nhận mà thôi.Nhưng tình cảm vốn là bản năng,khi bạn có cảm tình với 1 ai đó,ko tự nhiên sẽ sinh ra những hành động thân mật,ko phải vì cái danh nghĩa người yêu,hay bởi vì nhu cầu sinh lý của cơ thể,mà bởi vì thâm tâm muốn được chạm vào người ta,muốn được ở cạnh người ta,muốn độc chiếm người ta.Đó mới gọi là yêu.

Tú cảm giác lồng ngực trống rỗng,hắn đã quên mất,hoàn toàn quên mất hắn chỉ yêu cô trong 100 ngày,thời gian như vậy mà đã gần hết rồi sao?Hắn đã ko nhớ rằng,mình sẽ phải chia tay.Tới lúc này đột nhiên hắn

nhận ra hình như hắn chưa bao giờ từng nghĩ tới việc chia tay với cô,chưa bao giờ nghĩ tới cô ko phải là bạn gái của hắn,chưa bao giờ nghĩ rời cô ra..Vậy.. thật ra,thật ra .. có phải hắn thật đã yêu cô?

Tú lập tức ngồi dậy khỏi ghế,trong đầu ko muốn phải nghi hoặc thêm nữa.

"Mày đi đâu?" Duy gọi với theo.

"Tao cần xác định 1 chuyện!" Tú chân vẫn bước đi ko thèm quay lại.

"Xác định cái gì?" Duy ngẩn người ngồi ở ghế nhìn theo thằng bạn thân bước đi ko quay đầu lại.

"Vào lúc 1h sáng thế này?" Hiếu mở to mắt nhìn sang Duy.

Duy quay lại nhìn hắn nhún vai.Ai mà biết được cái tên tính khí thất thường kia muốn cái gì. Chỉ có trời mới biết được.

Tú phóng xe thật nhanh tới trước cửa nhà cô,đồng hồ bây giờ chỉ 1h45.Còn quá sớm để gọi cô,mà hắn tin giờ cô ko có ở nhà.Chắc đang ở trong viện rồi.Cho nên hắn lặng lẽ đứng ở trước ngõ đợi.Trong đầu hiện tại có vô vàn câu hỏi muốn nói với cô,Hắn thực sự muốn tìm câu trả lời. Hắn thực sự yêu cô sao?Hắn chưa bao giờ có cảm giác như vậy.Yêu là như thế nào?

Ngồi trong chiếc Audi hắn hạ cửa sổ nhìn căn nhà trong góc ngõ,căn nhà đều ko bật đèn,chiếc cửa sổ nhỏ ở tầng 2 tối om ko có ánh sáng.Bình thường căn phòng của cô sáng đèn,buổi sáng mỗi khi hắn tới gọi cô đi học,hay đi ăn sáng,cô sẽ mệt nhọc ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới,gương mặt ngái ngủ bực bội.Nghĩ tới đây hắn lại khẽ cười.Châm thêm 1 điếu thuốc ngâm nghi chờ đợi,đôi mắt nâu của hắn khẽ nheo lại nhìn làn khói thuốc,thò tay ra ngoài cánh cửa gẩy tàn thuốc xuống đất,đôi mắt hắn lại chăm chú nhìn cánh cửa ko rời.Hắn đỗ xe ở bên đường,nhìn vào trong ngõ nhà cô trầm mặc.

5h23 sáng.

Một chiếc xe máy rẽ vào trong chiếc ngõ,dừng lại ở căn nhà nơi góc quẹo.Người con trai gương mặt trẻ con nở 1 nụ cười,cánh tay vẫn vòng ra sau giữ chặt thân hình nhỏ bé của cô gái đang dựa vào lưng mình ngủ.Anh khẽ quay đầu lại nhìn cô gái đang mệt mỏi thiếp đi trên lưng mình,hai bàn tay cô duỗi thẳng buông thõng đặt trên đùi của anh.Nhi miên man trong giấc ngủ mệt mỏi sau mấy ngày làm việc vất vả,tâm trí cô lơ mơ ko biết đâu là trời đâu là đất.Huy nhẹ nhàng dừng xe lại,vòng nốt cánh tay giữ tay lái ra sau xiết chặt hơn 1 chút nhẹ nhàng,Cả thân hình của cô dựa sát vào lưng anh,có thể cảm nhận rõ được cả hơi thở phập phồng của cô.

"Nhi!" Huy nhẹ giọng gọi.

Nhi ko phản ứng gì,đôi mắt nặng trĩu hoàn toàn bất động.Huy thấy vậy bèn khẽ lay lay 2 bàn tay đang đặt trên lưng cô.

"Dậy vào nhà ngủ đi!" lại 1 lần nữa nói nhỏ.

Nhi đôi mày nhíu lại,bắt đầu cử động,lơ mơ lơ mơ,đôi lông mi ngọ nguậy từ từ mở ra để lộ đôi mắt đen láy,Nhi mơ màng ngẩng cổ dậy,lơ đễnh gối lên vai Huy nói giọng nhàn nhạt.

"Mấy giờ rồi?" cô nói chán nản,lơ mơ lơ mơ ko biết gì với gì.

"5h rưỡi!" Huy mỉm cười trả lời.

Nhi đôi mắt đen láy mở to.Thoáng chốc trong đầu hiện lên gương mặt của động vật đơn bào.Cứ 6h hơn là hắn xuất hiện.Ko rõ tại sao trái tim cô thót lại 1 cái,cả người chạy dọc máu đào thoáng chốc run bắn lên.Nhi vội vàng đứng phắt dậy.

"Em sẽ muộn giờ mất." nói rồi cô vội vàng bước xuống xe,tháo mũ bảo hiểm.Vội vội vàng vàng tìm chía khóa,vừa quay lưng muốn chạy đi thì đột nhiên 1 cánh tay giữ cô lại.

Nhi quay người lại nhìn Huy.Đôi mắt đen láy mở ra nghi hoặc,khóe miệng hồng khẽ mở ra nhìn gương mặt Huy đang vô cùng nghiêm túc.Kể cả khi nghiêm túc,gương mặt của Huy vẫn vô cùng trẻ con.Giống y chang đứa nhỏ 5 tuổi đang đứng nghiêm trang vậy.

“Chuyện gì?” Nhi hỏi.

“Cầm lấy!” Huy rút trong chiếc cặp của mình ra 1 cọc tiền đưa cho Nhi.

Hai mắt Nhi giờ lại càng mở to càng thêm to,ngơ ngác nhìn Huy trước mắt,lại nhìn xuống cọc tiền trong tay hắn.Tiền lương làm thêm?Ko thể nào nhiều như vậy.

“Cái này là..?” Nhi bối rối còn chưa dám đưa tay ra.

“Ko phải anh nói sẽ ứng trước tiền cho em sao?” Huy mỉm cười cầm lấy tay cô đặt cọc tiền vào tay cô.

“Nhưng.. nhưng chỗ này quá nhiều rồi!” Nhi bối rối.

“Em cứ cầm đi trả nợ đi.Còn lại làm việc bù là được!” hắn thản nhiên cười nói.

“Anh..ko sợ e bùng à?” Nhi mở tròn mắt nhìn hắn hỏi.

Huy bật cười nhìn cô. “Nếu sợ bùng thì đã ko đưa em!”

“Sao anh tốt với em vậy?” Nhi nhíu mày nhìn Huy cảm kích.

“Bởi vì cặp lồng cháo của em!” Huy mỉm cười trả lời.Còn chưa kịp hiểu gì thì đột nhiên một vòng tay nhỏ nhắn đã ôm chặt lấy cổ anh,Nhi dựa đầu lên vai hắn,giọng nói mong manh của cô run rẩy,nhẹ nhàng nói.

“Cám ơn!”.Trong lòng cô có vô vàn nghẹn ngào,vô vàn điều muốn nói.Nhưng tất cả chỉ có thể nói được là 2 chữ này.Trong đời cô chưa từng gặp một người con trai nào tốt như vậy,hắn mặt mày trẻ con,tính tình trẻ con,lại vô cùng đơn giản.Hắn giống như 1 người anh vô cùng dịu dàng.Nhi ko bao giờ tin tưởng con trai,ghét vô cùng ghét đàn ông trên thế giới.Cứ nhìn gương mẹ của cô,làm sao cô có thể yêu thương đàn ông được chứ.Nhưng Huy lại đối xử với cô rất tốt,làm cho cô có cảm giác như gia đình.Thì ra có anh trai tốt như vậy.

Rời Huy ra,gương mặt xinh xắn của cô mềm mại,nhìn anh có chút nghẹn ngào.Huy mỉm cười xoa đầu của cô nhẹ nhàng.

“Được rồi.Làm việc chăm chỉ trả lại tiền cho anh.”

“Nhất định!” Nhi chắc chắn trả lời,đôi mắt đen sáng long lanh kiên nghị nói.

“Về ngủ đi!” Huy khẽ gật đầu mỉm cười.

Nhi bước đi nhưng vẫn quay đầu nhìn lại,trong lòng tràn đầy áy náy cũng biết ơn.Từ nhỏ cô ko được ai ngoài mẹ cô hay các cô bạn gái đối xử tốt,ko ai cưng chiều.Bây giờ cô lại ko biết nên đối xử thế nào với sự giúp đỡ mà cô được nhận.Càng ngày càng cảm thấy áy náy khó xử.

Đợi tới khi Nhi bước vào nhà đóng cửa lại,Huy lẳng lặng quay đầu xe đi trở ra ngõ rẽ về nhà.Đối diện chiếc ngõ nhỏ bên kia đường một chiếc Audi đỗ im lặng từ nãy tới giờ,kính xe kéo cao che khuất con người ngồi trong xe.Ko khí trong xe đậm đặc 1 mùi thuốc lá nồng nồng.Một người con trai điển trai với đôi mắt nâu sẫm màu tan tóc,mái tóc mềm mại rủ xuống gương mặt mịn màng của anh,chiếc mũi cao cao đều đều hít thở,khóe môi mỏng mím lại thờ ơ.Bàn tay trắng bạch siết chặt vào vô lăng.Gương mặt điển trai lạnh lẽo nhìn căn nhà nhỏ kia ko rời mắt,đèn trên ô cửa sổ lầu 2 sáng lên,một thân hình nhỏ phản chiếu bóng trên bức tường di chuyển.Đôi mắt nâu ngày càng sẫm sâu hơn,sâu hơn lạnh giá.Hắn đạp chân ga,chiếc xe biến mất nơi cuối đường.

“Tiếng gì vậy?” Nhi nghe tiếng xe vào sáng sớm ló đầu ra cửa sổ đảo mắt nhìn sang bên đường,nhưng chỉ nhìn thấy con đường vắng tanh.

37. Chương 35

Chương 35: Ghen tuông

Trên đời này ko có gì là vô hạn,ko có cuộc gặp gỡ nào ko có phân ly,ko có cuốn sách nào ko có hồi kết,ko có ai sống cùng trời đất.Có sinh thì phải có tử,có bắt đầu cũng phải có kết thúc.Đó là qui luật tự nhiên.Ai cũng biết rằng ko có gì là vĩnh cửu,chỉ đơn giản họ vui với niềm vui gặp mặt để cố quên đi một ngày phải biệt ly.Trên thế gian này có lẽ điều khó chịu nhất chính là biệt ly.

Nhi đang nằm ngủ mơ màng trên giường,đôi mắt đen của cô đột nhiên cử động.Hàng lông mi đen láy khẽ mở ra,phải định thần 1 lúc cô mới mở to đôi mắt được,với tay nhìn đồng hồ nơi đầu giường,đã là 2 giờ chiều.Nhi ngồi dậy,một tay xoa xoa đầu,cảm giác được đầu mình nhức như búa bổ.Vươn vai 1 cái cô chậm rãi bước xuống giường,đi vào đánh răng rửa mặt.Trong đầu cô nghĩ hình như thiếu thiếu cái gì,nhưng cô ko biết là điều gì.Nhưng thôi mặc kệ.Cô còn phải vào viện,còn đi làm.Cố gắng lên.

Thứ 2 đầu tuần,vì đã là tuần lễ cuối của năm học,đám học trò vô cùng rảnh rang tán dóc với nhau.Khắp các lớp các chiếu bạc mở ra ở khắp nơi,đầu lớp cuối lớp,giữa lớp,thậm trí có đôi khi chúng mượn luôn hành lang làm nơi tụ tập.Nhìn hành lang tầng 3 của lớp 12 lúc này,thật ko khác gì xóm chợ toàn dân bài bạc.Nhi biết dù đã muộn giờ nhưng vẫn bình chân như vại,từ tốn mà nhảy vào trong trường.

"A.. Giật cả mình!" Nhi nhìn xuống thấy Tú đứng ngay dưới bức tường,đôi mắt nâu lạnh lại như cục nước đá,gương mặt như tảng băng trôi.Nhi khẽ nhíu mày,lại bị ai chọc tức đây?

"Cả ngày hôm qua em làm gì?" Tú nói giọng lạnh băng đôi mắt nâu đầy sóng ngầm nhìn cô chằm chằm.

"Ở nhà!" Nhi nhẹ nhàng nói.

"Còn thứ 7?" Tú lạnh băng hỏi tiếp.

“Đi với lớp!” Nhi đáp lại.Cảm giác như cột sống của cô đang biểu tình.Sao cô cảm giác có khí lạnh như mùa đông thế này.

Tú vẫn giữ gương mặt lạnh băng,có thay đổi chỉ là ánh mắt nâu càng ngày càng trũng xuống,trong mắt chỉ chứa đầy hình dáng của cô.Hắn cảm giác vô cùng khó chịu,vô cùng bức bách,trái tim hắn cứ 1 chút 1 chút lại khiến hắn cảm thấy đau buốt lồng ngực,cả người hắn bức bách giống như 1 cái lò hơi ko thể thoát hơi ra,hắn thật sự đau muốn chết.Hắn rất rất muốn làm gì đó để có thể giải tỏa được nỗi uất hận trong lòng hắn,rất muốn từ nay về sau ko cần phải nhìn thấy cô nữa,nhưng mà bàn chân hắn lại bước tới đây.

Nhi đột nhiên nhún chân lên,hướng mũi về phía miệng hắn,bắt đầu ngửi ngửi.

“Anh uống rượu?” Nhi tròn mắt nhìn hắn.

Đôi mắt nâu của hắn sẫm càng thêm sẫm,ngọn lửa trong lòng như vừa được đổ thêm dầu cháy càng thêm to.Cô như vậy thân mật với hắn,nhưng với người con trai hôm qua lại càng thân mật hơn.Cô chưa bao giờ ôm hắn ôn hòa như vậy,tất cả mọi cái ôm của cô chỉ đơn giản là đóng kịch,cũng chưa bao giờ lưu luyến quay đầu lại nhìn hắn mỗi khi bước vào nhà.Hắn cảm thấy vô cùng khó chịu,cơn đau từ tim lan ra khắp cơ thể,cả người hắn đôi khi như mặt đất gặp xung trấn,rung lên từng hồi bức bách.Hắn rất muốn chạy thật nhanh qua đường lao thật nhanh vào giữa,chặt phăng cái ôm của cô.Nhưng là hắn ko có sức để đứng lên,ko có sức để mở cửa xe.Hay là hắn ko có sức để đối mặt.Hắn chỉ có thể nhìn,sự hiền lành của cô dành cho người khác,luyến tiếc của cô dành cho người khác.Nghĩ tới đây thì lửa giận của hắn lại bốc cháy.Trái tim hắn đau,nhưng lý trí của hắn thì nổi giận,vô cùng giận.Hắn giằng co giữa đau lòng và giận dữ muốn phát điên.Lần đầu tiên hắn có cảm giác này.Đáng ghét,hắn phải làm sao?

“Sáng sớm đã uống rượu!” Nhi lại trừng mắt nhìn hắn.

“Ko phải.Uống từ hôm qua!” hắn nói,ngọn lửa trong lòng càng ngày càng lớn.

“Thật là.” Nhi lắc đầu,cô ko có gì để nói với hắn.Nghĩ sao làm vậy bèn quay đầu định bước đi.Nhưng cô hoàn toàn ko ngờ hành động vô thức của cô chính là đạp chân vào bãi mìn.

“A!” Nhi bị kéo ngược trở lại cảm giác được cánh tay mình bị nắm chặt đau nhói.Cả người cô bị dội mạnh vào trong ngực hắn.

Tú tức giận trừng mắt nhìn cô,lại còn dám bỏ đi.Tú bực bội vô thức bàn tay siết chặt cánh tay cô hơn,hắn tức giận bẻ ngoặt cả 2 tay cô ra sau,ép cô quay mặt lại phía hắn,đẩy người cô sát thật sát vào với mình,ép ngực cô vào sát thật sát vào người hắn.

"Tránh xa ra 1 chút!" Nhi nhăn mặt,gương mặt quay đi nơi khác cố tránh mùi rượu nồng nặc trên người hắn.

Cô càng tránh,hắn lại càng bực bội.Với người khác thì thân mật,với hắn lại khó chịu như vậy. Trong lòng hắn lại càng khó chịu,bực bội.Bàn tay hắn siết chặt lại càng chặt.Chặt đến độ Nhi kêu lên 1 tiếng đau đớn.Bàn tay của Tú vẫn ko giảm nhẹ lực,ngay khi cô vừa mở miệng ra,thì hắn đã tiến lại,môi của hắn chạm vào môi cô,mạnh mẽ đưa lưỡi vào trong.

Đau nhức nơi cánh tay làm Nhi nhăn nhó,nhưng hiện tại có thứ làm cô còn phải bận tâm hơn.Cô cảm giác vô cùng rõ chiếc lưỡi nặng mùi rượu nồng của hắn đang lộng hành trong miệng mình,hắn cuốn lấy lưỡi của cô,đẩy theo mùi rượu cay nồng cũng sộc vào mũi cô hăng nồng,ngoài vị cay sẽ của rượu,nóng bỏng ướt át,Nhi còn có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá thoang thoảng.Nhi khẽ nhăn mặt,cố gắng có thể nói được một câu phản kháng,nhưng 1 chữ cái cô cũng ko thể phát ra được khỏi vòm họng,lưỡi cô bị hắn hoàn toàn chiếm lấy,hắn chà sát,miết tới,rồi ghì chặt lại dưới lưỡi hắn,hắn cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ của cô,truyền sang đó ko chỉ hơi thở nóng bỏng của hắn,mà cả mùi vị cay cay của rượu.Nụ hôn của hắn vô cùng hung bạo,hoàn toàn chẳng cho cô 1 kẽ hở nào nhúc nhích,chiếc lưỡi cô hiện tại y như con chuột nằm trong tay con mèo,hắn vờn qua vờn lại,tuyệt đối ko buông tha.Ko chỉ liếm láp,hắn còn cắn lấy lưỡi cô,bắt cô phải đi vào khoang miệng của hắn,cật lực giữ lấy khiến cho cô cảm giác đau rát.Nhưng hắn vẫn ko buông tha.Nhi giờ cảm giác đầu óc choáng váng,ko biết tại vì hơi rượu nồng nặc mà hắn chuyền cho cô,hay bởi vì chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn truyền cho cô nhiệt,hoặc có thể.. vì cô đang thiếu oxi trầm trọng.

Ngậm chặt chiếc lưỡi mềm mại của cô trong miệng,trong đầu hắn chỉ nghĩ muốn càng muốn hơn,hắn ko cho phép cô ôm người khác,ko cho phép cô lại gần người khác,chỉ cần là người khác bất kể nam hay nữ mọi hành động thân mật đều là ko được.Hắn muốn nuốt cho được,nếu có thể hắn thật muốn nuốt luôn chiếc lưỡi mềm mại,ngọt ngào,ướt át của cô.Càng nghĩ thì hắn lại ko ngừng lại được,lại càng mút sâu hơn,ngậm mạnh hơn.Giờ hắn đã quên cả thở,trong đầu chỉ có thể nghĩ cho cô hiểu thật rõ,ko được ngó lơ hắn,ko được phép rời khỏi hắn.Phải là hắn đẩy cô ra đến lúc đó cô mới được phép đi.Từ trước tới giờ ko có ai dám đối xử với hắn như vậy.Ko có bất cứ người con gái nào ngu ngốc đến độ bỏ hắn để đi chọn người khác.Ko có 1 ai.

Nhi càng ngày càng khó chịu,chiếc lưỡi đau đớn,cánh tay càng cố dãy càng đau.Lần đầu tiên cô cảm giác được hắn lại khỏe như vậy.Cô ko cách nào thoát,ko cách nào thối lui,càng ko thể nào đối mặt.Cơ thể cô càng ngày càng yếu đi,Nhi cảm giác được người nó càng ngày càng yếu.Đôi cánh tay càng ngày càng ko còn sức,đầu cô càng ngày càng nặng.Nhi cảm nhận rất rất rõ hơi rượu nồng nặc bốc lên làm cho thần trí cô rối loạn,cổ họng ngai ngái vị nóng ẩm từ miệng hắn truyền sang.Đầu cô càng ngày càng choáng váng,cô càng

cố gắng bình tĩnh thì lại càng ko được.Trái tim cô đập dồn dập đòi dưỡng khí,máu trong cơ thể cũng sôi trào theo,đầu óc linh hoạt thường ngày trở nên trì trệ như có một màn sương đè lấy,dần dần cánh tay của cô cũng mềm đi,buông thõng.Cô hiện tại y như con cá mắc lưới nằm phơi mình trên đất.Cơ thể cô càng lúc càng mềm xuống,ngay cả hàm răng cũng ko thể nào kiên cường mà cố thủ,chỉ đành bất lực mở miệng mặc cho hắn làm gì thì làm,thân thể cô mềm nhũn xuống,dựa hoàn toàn vào người hắn.Cô cảm giác có phải mình sắp mất đi lý trí ko?

Cảm giác được cơ thể của cô mềm xuống,gương mặt cô trở nên đỏ gay vì thiếu dưỡng khí.Trong thâm tâm của hắn có 1 tia mềm mại xuất hiện.Cắn chiếc lưỡi của cô thêm 1 cái thật sâu,rồi hắn mới từ từ buông lỏng chiếc lưỡi của cô ra,ko quên liếm

thêm 1 cái,bàn tay đang bẻ ngoặt tay cô cũng nới lỏng ra vài phần.

Nhi vừa được thả buông ra,cô lập tức thở ra tiếng,hít lấy hít để ko khí vào buồng phổi.Đầu cô nặng nề,trán cô gục hẳn vào trên vai hắn,hít thở mạnh thật mạnh.Cảm giác y như con cá khô được thả về nước,đôi mắt cô nhắm nghiền lại,cảm giác rõ được từng luồng ko khí tràn vào trong cổ họng mát lạnh,nhưng mà càng hít thở lại càng thấy ko đủ.Hơi thở của cô càng ngày càng gấp,đôi vai nhỏ khẽ run lên,cả thân người vẫn dựa vào người hắn.

Nhìn cô như vậy dựa vào vai mình,đột nhiên Tú lại cảm giác hòn đá trong tim nhẹ đi phân nửa, khóe miệng giãn ra nhìn cô.Mùi hương trên tóc cô thoang thoảng vây lấy hắn,làm cho hắn đột nhiên thấy nhẹ nhõm,bàn tay đang túm tay cô cũng buông lỏng ra hơn.

Tú khẽ cúi người xuống,sát vào tai cô thì thầm. “Từ giờ ngoan ngoãn 1 chút!” đừng nghĩ tới cô có thể rời xa tôi.

Bốp.

Tú cảm nhận rất rõ ràng má của hắn ran rát,cảm nhận rõ sự va chạm vào lòng bàn tay cô,nhưng ko phải cảm giác mềm mại thường ngày,mà là 1 cảm giác đau nhói cùng nóng bừng nơi mặt hắn.Hắn quay mặt lại nhìn cô,đôi mắt đen của cô lúc này ngập trong ngọn lửa,khóe miệng xinh xắn mím chặt,đôi lông mày đang nhíu lại khó chịu.

Nhi vô cùng tức giận.Hắn vừa làm cái gì?Lại giở trò.Uống rượu say rồi muốn làm gì thì làm sao?Tưởng rằng cô là con nợ của hắn thì hắn thích bắt cô làm gì cô phải nhẫn nhịn sao?Hắn ko có quyền bắt cô ngoan ngoãn.Ko bao giờ.Bực bội Nhi lao thật nhanh lên lớp,ko thèm quay đầu nhìn lại 1 lần.

Tú ngơ ngẩn đứng lại nhìn theo dáng cô chạy đi.Hơi ấm còn đọng lại trên tay dần dần biến mất.Lần đầu tiên,là lần đầu tiên cô tát hắn.Có thể cô đánh hắn,đạp hắn nhưng chưa bao giờ cô tát hắn.Cô.. cô thật sự khó chịu khi phải hôn hắn đến vậy ư?

Nhi bực tức lao vào lớp,cảm giác như cả người mình bị thiêu đốt.Hai cổ tay cô đỏ lựng lên vì bị nắm chặt,Nhi khẽ xoa xoa 2 cổ tay uất hận.Sao trên đời lại có kiểu người như vậy.Đôi lúc lại nổi cơn điên.Hắn xem cô là đồ chơi của hắn chắc.Muốn làm gì thì làm muốn đánh thì đánh,muốn hôn thì hôn.Càng nghĩ lại càng bực bội.Giờ trong miệng cô trên chiếc lưỡi vẫn còn đọng lại mùi vị chiếc lưỡi của hắn,vẫn còn nóng,và tê tê vì ma sát vẫn còn sót lại.Đáng ghét.T3 cái tên khốn!Cô tuyệt đối,tuyệt đối ko tha cho hắn.

Nhi mặc kệ hắn thế nào,cũng ko thèm quan tâm hắn ra sao.Ko nhắn tin ko gọi điện thoại.Cứ im lặng như vậy mà cũng 2 ngày đã trôi qua.Hắn cũng ko tìm cô,mà cô lại càng ko buồn tìm hắn.Tuy rằng quay lại cuộc sống bình thường ko có hắn,nhưng đột nhiên trong lòng cô lại có chút kì lạ.Còn đang mơ màng ngồi buôn dưa lê bán dưa bở,đột nhiên có người gọi cô ở cửa lớp.Nhi quay đầu lại xem thì là 2 tên học sinh lớp A9.

“Các cậu tìm tôi?” Nhi khẽ nhíu mày hỏi.

“Cậu biết anh Tú ở đâu ko?” một tên nhìn cô nói.

Nhi đôi mắt đen đột nhiên trừng lên.Làm gì?Tôi ko phải ủy ban nhân dân phường,cũng ko phải công an quận.Muốn tìm người sao lại tìm tôi?

“Ko biết!Sao lại hỏi tôi?” Nhi bực bội,lại nghĩ tới cái kiss scence vừa mới xảy ra 2 ngày trước,trong lòng lửa giận lại bừng bừng.

“Mấy ngày rồi anh ấy ko đến lớp!” một tên khác thêm vào.

“Cậu cầm mấy bài kiểm tra mang về cho anh ấy!” một tên khác đưa cho cô 1 đống bài thi mới trả,rồi 2 tên lầm lũi chào cô đi thẳng.

Nhi cầm trong tay đống giấy kiểm tra ghi tên Hoàng Tuấn Tú,trong đầu ko khỏi hoài nghi.Động vật đơn bào lại trốn học.Tuy rằng thi xong rồi,giờ đến lớp cũng chỉ 1 vài giáo viên có tiết quan trọng mới dạy.Nhưng mà phần lớn thời gian là ngồi chia điểm bình quân.Cái tên ngốc này đi đâu?Nhưng khoan.Tại sao phải lo cho hắn.Biết đâu hắn nấp vào góc nào đó thực

hiện phân bào.Với lại cái tên thích tiêu tiền ấy có làm sao cũng ko phải việc của cô.Việc gì phải quan tâm nhiều vậy.

Tuấn Tú lúc này đầu óc hoàn toàn bị phủ 1 màn sương,hắn ko thể nào tập trung suy nghĩ được,cồn đang phân tán toàn bộ suy nghĩ của hắn,khói thuốc lá sộc vào trong mũi,qua vòm họng tạo thành 1 vị đăng đắng,gai gai.Cổ họng của hắn cảm giác đắng ngoét.Có chút đau đau.Gương mặt điển trai trầm tĩnh như mặt nước hồ,đôi mắt nâu sẫm lại như tảng đá lạnh lẽo ko cảm xúc.Hiện tại hắn vô cùng khó chịu,vô cùng bất mãn.Trái tim của hắn mỗi 1 cử động đều làm cho hắn đau thật đau.Khắp người hắn là 1 ngọn lửa khó chịu.Vô cùng vô cùng khó chịu.Hắn chưa bao giờ có cảm giác này,chưa bao giờ cảm giác như thế.3 ngày.kể từ khi hắn hôn cô,là 3 ngày hắn chưa gặp cô.Nhưng cô ko gọi cho hắn lấy 1 cú điện thoại,ko 1 dòng tin nhắn.Hắn biết,thật ra bản thân hắn biết cô sẽ ko bao giờ gọi điện cho hắn trước,ko bao giờ nhắn tin trước.Nhưng mà.. hắn vẫn cứ chờ mong,hắn vẫn cứ hy vọng.Nhưng cứ mỗi ngày,mỗi ngày hắn càng đợi càng ko thấy.Có những lúc trong cơn say loạn trí,hắn cảm giác như cô ở bên cạnh.Nên hắn nhào tới ko cần biết là đúng hay sai ăn hết toàn bộ của cô.Để tới khi hắn tỉnh lại người đang nằm bên cạnh hắn là ai.Hắn ko biết.Thế rồi hắn lại chán nản mà uống rượu,hút thuốc,lại tìm tới những viên thuốc nhỏ bé để giúp hắn giảm đau.

Duy nhìn thằng bạn đang uống lại tiếp tục uống,2 cô gái xinh xắn ngồi cạnh đang ôm hắn tiếp cho hắn ko ngừng,Duy nhíu mày.Cứ như thế này đã 3 ngày rồi.Hắn uống từ sáng đến tối.Ko ăn uồng gì hết,chỉ suốt ngày thuốc với rượu.Trong có 3 ngày trông mặt hắn đã nhợt nhạt y như ma cà rồng.Lại làm sao đây.Đột nhiên hắn nghĩ tới 1 người.Duy vội đứng dậy bước ra hành lang,mở di động.

Nhi đang ngồi trong phòng test game,tai đeo tai nghe,tập trung vào nhiệm vụ nhóm.Đột nhiên chiếc điện thoại của cô hoàn toàn ko ngoan ngoãn nghe lời mà reo vang phá tan ko khí tập trung của cả phòng.Nhi vội vàng vớ lấy điện thoại,một tay vẫn cầm chuột ko buông,một tay vội vàng đặt uống nghe lên tai.

“Alo?”

“Nhi à!Anh Duy đây!” Duy nói nhe nhàng.

“Dạ.Em chào anh.Có chuyện gi ạ?” Nhi đôi mắt đột nhiên mở to.Sao đột nhiên Duy lại gọi cho cô,Nhi nhấc máy khỏi tai vài giây nhìn màn hình,số của hắn?

“Em có thể đến đây được ko?Thằng Tú có chuyện rồi!” Duy nói.

Nhi nghe được cả người nó toát mồ hôi,trái tim vừa mới thót lại 1 nhịp.Cái cảm giác này y như bị sét đánh ngang tai.Có chuyện?Ko phải.. tai nạn giao thổng chứ?

“Anh.. là tai nạn ạ?” Nhi cố gắng giữ giọng mình khỏi run rẩy.Cô nhớ rất rõ cảm xúc của cô khi nghe mẹ cô bị tai nạn,giờ đây sự sợ hãi lại trở lại với cô 1 lần nữa.Tuy rằng hắn ko phải người thân của cô,nhưng cũng xem như là bạn bè.Cô ko muốn,ko muốn có chuyện gì bất trắc xảy ra hết.

“Ko.Ko phải tai nạn.Nhưng hắn ko được khỏe!” Duy vội trấn an cô giọng nói trầm trầm nói.

Nhi đôi mắt đen mở to,rồi lại nheo lại.Ko được khỏe?Là ý gì?

“Anh đang ở đâu?” Nhi cương nghị hỏi.Bàn tay di chuột đã dừng hẳn lại.Đôi mắt đen láy sáng.

Nghe xong điện thoại,cô lập tức đứng dậy.Nhìn qua chỗ Huy khẽ vỗ vai Huy nói.

“Hôm

nay em xin phép về trước.Mai em sẽ làm bù!”

Còn chưa kịp để Huy phản ứng lại,cô đã chạy tới cửa đi xuống bãi xe.Nhi lúc này trong đầu có vô vàn giả thiết.Cuối cùng thì cái tên T3 kia đang làm trò gì?

Khi tới quán Nhi đã thấy Duy đứng ngoài cửa đợi cô.Duy đôi mắt có chút trầm mặc,nhìn thấy cô hắn khẽ cười,gương mặt có chút khó nói.

"Muộn thế này còn gọi cho em.." Duy lịch sự nói.

"Hắn ở đâu?" Nhi bỏ qua lời xã giao

hỏi hắn vào vấn đề chính.

"Bên trong,phòng 503." Duy nói,bước chân theo Nhi.

"Ko phải lỗi tại anh đâu.Là tại người yêu em gây phiền phức cho anh thì đúng hơn." Trái với câu hỏi cứng rắn của cô ban đầu,hiện tại giọng nói của cô vô cùng nhẹ nhàng,bàn chân cô vẫn bước đi,đầu ko quay lại,chỉ có giọng nói của cô là hướng về người đi theo sau mà trả lời cho sự nghi ngại của hắn.

Duy hơi ngạc nhiên,nhưng lại khẽ mỉm cười.Thật ra thì cô bạn gái này ko tệ.Cô ấy cũng lo lắng cho hắn lắm.Chỉ là ở ngoài mặt luôn tỏ ra tức giận thôi.

Lo lắng?Đừng đùa nhé!Có mà lo ko đánh hắn chết tươi được thôi.

Nhi hiện tại đang vô cùng,vô cùng tức giận.Cái tên khốn đó bây giờ đổ đốn ra cái tật rượu chè.Còn nhỏ tuổi,lại suốt ngày rượu bia.Trốn học thì ra là vì đi uống rượu.Lần trước hắn uống rượu làm càn,bị cô cho 1 tát còn chưa chừa.Lại càng ngày càng hư hỏng.Cái tên đó,bình thường vô dụng,ham chơi thì thôi đi,giờ lại còn rượu chè.Hắn còn muốn hỏng tới độ nào nữa.

Nhi bực bội bước vào thang máy,tới lầu 5 thang máy Dinh 1 tiếng dừng lại.Bước ra ngoài hành lang,cô nhắm hướng phòng 503 thẳng tiến.

Rầm..

Cánh cửa phòng 503 bật mở đập mạnh vào tường khẽ run lên bần bật.Duy đứng đằng sau nhìn theo cô gái vừa giơ chân đạp cửa bước vào mà khẽ nuốt nước bọt.Ko phải chứ?Nhà này thật sự là sử dụng vật liệu tốt.Cũng may cửa gỗ dày,bị đập thế mà cũng ko bị hỏng.Quả là gỗ tốt.

Một tiếng rầm kinh động cả căn phòng tràn ngập mùi khói thuốc cùng rượu mạnh.Bầu ko khí trong phòng mờ mịt chỉ toàn khói là khói.Bao nhiêu con mắt đều quay ra nhìn cửa.Tú bị tiếng động vừa rồi làm giật mình,2 cô gái hắn đang ôm trong lòng cũng khẽ kêu lên 1 tiếng sợ hãi.Mấy người còn lại ngơ ngác nhìn ra cửa thấy bóng dáng của Nhi đang đứng ngoài cửa vô cùng giận dữ,ko ai bảo ai lại lặng lẽ nhìn về phía Tú đang ngồi với 2 em ở trong phòng.Ko ai bảo ai cũng tự động hiểu rằng,chắc chắn sắp có màn đánh ghen đáng sợ.

Tú đôi mắt nâu bị cồn che mờ mở to,trái tim của hắn đột nhiên đập rộn ràng.Nhìn thấy cô trong lòng thoáng cảm giác dễ chịu,nhưng trước mặt hắn lại hiện ra rõ mồn một.Bao nhiêu dịu dàng vừa hiện ra trong đáy mắt hắn,phút chốc lại bị phủ 1 lớp băng lạnh giá.

“Anh,cô ta là ai vậy?” một cô gái ở bên trái dựa vào ngực hắn, ngước lên hỏi nũng nịu.

“Cái cô gái xấu xí này từ đâu chui ra vậy?Thật bất lịch sự!Có phải vào nhầm phòng rồi ko?” cô gái ở bên tay phải hắn lại thêm vào,liếc mắt nhìn Nhi 1 cái từ đầu tới chân.

Duy đứng ở đằng sau,cảm giác như nhiệt lượng đang tăng cao từ người đằng trước,vội vàng sợ hãi khẽ đặt tay lên vai Nhi.

“Vào trong đi em!” Duy nhe nhàng.

Mạnh,Hiếu vội vàng mỉm cười lẹ miệng dàn hòa.

“Vào đi,vào đi em!”

Tú nhìn cô chằm chằm,bàn tay dừng lại lại nơi vai cô.Cô có thể để người khác chạm vào vai cô đơn giản,nhưng với hắn thì ko.Trái tim hắn lại đau hơn nữa,đôi mắt nâu nheo lại giận giữ.Hắn di dời ánh mắt của hắn khỏi người cô,khóe miệng kéo lên 1 nụ cười nói với một trong 2 cô gái trong lòng mình vô cùng nhỏ nhẹ.Nụ cười của hắn mê người lại lạnh tới thấu xương.

“Cô ta là người yêu của anh.”

“Hả?” cả 2 cô gái đều há miệng ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn đôi môi vẫn mỉm cười,từ từ di dời ánh mắt tới trên người cô,bàn tay hắn từ từ chuyển từ vai 2 cô gái tiến tới eo của họ khẽ cọ sát.

Hai cô gái nhíu mày,nhột nhột cười tươi rạng rỡ.Cả người khẽ ngọ nguậy cọ sát vào người hắn nũng nịu.

“Nhột!” một cô gái nhẹ nhàng nói.

“Đừng cù mà!” một cô gái khác lại nói.

Hắn chỉ mỉm cười,lúc này mới ngẩng thẳng đầu lên nhìn Nhi.Nhìn đi.Ko có cô tôi cũng có rất nhiều người theo đuổi,ko có cô thì có vô vàn những cô gái khác xinh xắn hơn cô sẵn sàng đến tìm tôi.Dù tôi có người yêu hay ko thì họ vẫn sẵn sàng nghe lời tôi.

Nhi đôi mắt đen láy mở to,khóe môi nhàn nhạt nụ cười.T3,giờ ko chỉ uống rượu đến nửa tỉnh nửa mê,còn thêm gái nữa hả.Thật ko hiểu nổi,mấy người đó nghĩ gì trong đầu lại phải bám theo hắn,còn 2 người cùng 1 chỗ.Đúng thật là mở rộng tầm nhìn.Hai cô gái này cũng thật là rộng rãi nha.Xem ra hắn chọn bạn còn có chút tiến bộ.

Nhi bình thản ngồi xuống,lại kê cao ghế ngồi mà xem phim hắn diễn xuất.Lần này để xem mối tình tay 3 của hắn đi được đến đâu.Duy cũng vội vàng ngồi xuống ghế,trong lòng cảm thấy có gì ko ổn.

"Em uống gì?" Duy mỉm cười hỏi.

"Anh đừng lo cho em.Uống gì cũng được mà.Anh có gì em uống cái đó!" Nhi lịch sự trả lời đôi mắt đen mỉm cười.

"Vậy uống rượu nhé?" Duy hỏi,vội vàng lấy chiếc cốc trên bàn.

"Cũng được ạ!"

"Ko được!"

Căn phòng lại đột nhiên trầm xuống,2 cô gái nằm trong lòng Tú mở to mắt lần 2 nhìn hắn.Có phải là hắn vừa mở miệng ko?Mấy tên chiến hữu của hắn khẽ nuốt nước bọt.Sao ko khí càng ngày càng ngột ngạt thế này?

Nhi đảo đôi mắt đen láy qua nhìn hắn.Anh đã là diễn viên chính thì làm ơn chú tâm 1 chút.Diễn cho tôi xem 1 màn kịch hay,bằng ko tiền vé đi đến nhất định bắt anh trả cả vốn lẫn lời.Thật là làm người ta mất hứng,đến đây xem anh diễn trò còn bị quản uống hay ko uống hắn thật dỗi hơi.

Nhi đón lấy chiếc cốc rỗng trong tay Duy,với tay lấy chai rượu trên bàn thản nhiên rót vào cốc.Một hơi tu hết cạn cốc rượu,rồi thản nhiên đặt mạnh cốc xuống bàn,đôi mắt đen nhìn thẳng hướng hắn.

Tú rõ rất rõ,đôi mắt đen của cô lúc này có ý gì.Làm sao hắn có thể ko rõ được.Mỗi 1 lần khi cô bước vào trận chiến với hắn cô đều nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy,một ánh mắt sáng lấp lánh đầy tự tin,lại vô cùng cao ngạo.Như thể cô chắc chắn 1 điều cô sẽ thắng.

Hắn tức giận nghiến răng 1 cái,đôi mắt nâu sẫm lại.Hắn quay người sang phải,nhìn cô gái mềm yếu trong vòng tay mình.Trước đôi mắt đen sáng lấp lánh đầy khiêu khích kia,hắn cúi xuống hôn cô gái trước mặt.

Mắt của Duy,Mạnh,Hiếu như muốn lọt tròng.Trong lòng thầm bội phục cái thằng nhóc này.Cao thủ tình trường ăn vụng còn mang ra khoe.Đúng là đáng nể.Nó ko sợ nó bị băm nhỏ làm chả sao?

Nhưng trái ngược với lo lắng của mọi người,Nhi vô cùng thản nhiên cầm xiên xiên một miếng dưa hấu,đôi môi mọng đỏ của cô ngon lành cắn vào miếng dưa ngọt lịm,thỏa mãn vui vẻ cô quay lên nhìn chằm chằm đôi trai gái đang hôn nhau.Nhi chỉ cảm giác hiện tại mình y như người xem phim điện ảnh,như đi rạp xem 3D.Có gì đâu mà phải lo lắng.

Mặc dù đôi môi hắn đang ngập trong môi của cô gái kia,nhưng vị giác của hắn lại chả cảm thấy mùi vị nào cả,đôi mắt nâu vẫn mở ra nhìn con khủng long ngồi ở phía đối diện.Từng cử động nhỏ của cô,nhất là bờ môi của cô đang đỏ hồng,lại hơi ươn ướt trơn bóng vì miếng dưa hấu,trong lòng hắn,một chút lửa lại được nhóm lên.Cô gái bị hắn bất ngờ ôm hôn ban đầu thì ngỡ ngàng,sau trong lòng lại thấy lâng lâng khó tả,cô ta ngoan ngoãn mở miệng đưa chiếc lưỡi của mình lại gần lưỡi hắn,va chạm nhẹ nhàng như ý muốn trêu chọc hắn.

Nhi nhìn cái cảnh ở trước mắt,vừa cắn dưa hấu ngọt ngọt,lại vừa được xem kịch hay.Thì ra là khi hắn hôn trông hình ảnh ở ngoài thì như vậy.Trong đầu Nhi suy nghĩ.Đột nhiên lại nhớ tới nụ hôn của cô với hắn.Bao cảm giác phút chốc như pháo hoa bắn phụt lên,làm cho cô lửa giận lại bùng nổ.Tay vớ lấy thêm 1 miếng dưa hấu nữa để hạ hỏa,trong lòng ko khỏi phập phồng.Tại sao tự dưng lại nghĩ đến chứ?Chắc chắn là bị điên rồi.Ko được.Ko phải là bị lây bệnh điên từ hắn chứ?Ko.. Ko thể nào..Ko phải bất hạnh vậy chứ T_____TT.

Cảm thấy cô hoàn toàn ko phản ứng.Tú bực bội rời môi đi.Đôi mắt nâu nhìn thẳng vào cô oán trách.Phải làm gì?Cô ta vốn ko để tâm đến hắn.Hắn tiếp tục uống rượu.Uống rồi lại uống.Vừa uống vừa lả lướt với 2 cô gái bên cạnh.Cả cuộc chiến chỉ có mình tiếng cười của hắn cùng 2 cô gái kia,còn cô.Hoàn toàn im lặng.Chỉ ngồi mà nhìn trò hay.

Nhi còn đang ngồi ăn hoa quả,đột nhiên thấy tay mình bị kéo nhẹ nhẹ.Cô quay người sang nhìn Duy ngồi bên cạnh,đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào anh.

“Nhi,em bảo nó đừng uống nữa đi!” Duy nói nhỏ.

“Nhưng.. anh ấy thích uống mà!” Nhi khẽ nhíu mày ko hiểu.

“Nó đã uống 2 ngày nay ko ngừng nghỉ từ sáng đến tối rồi.Lại chẳng ăn uống gì cả.Cứ thế này thì..” Duy nói vô cùng lo lắng.

“Uống liên tục 2 ngày?” Nhi mở tròn mắt nhìn Duy.

Duy ko nói gì chỉ biết gật đầu.Ko phải anh muốn gây phiền toái gọi cô tới.Nhưng anh biết chỉ có cô hiện tại là người nói Tú mới nghe.Muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông,cho nên anh chỉ đành ngồi ngoài mà bất lực.Cứ nghĩ khi cô đạp cửa bước vào thế nào cũng xông tới lôi kéo hắn 1 trận,đánh cho hắn ra trò.Ko ngờ cô lại vô cùng thản nhiên ngồi im lặng mà nhìn.Giờ anh có thể suy đoán được tại sao thằng bạn anh lại chán nản đến mức này.

Rầm.

Chiếc bàn rung mạng 1 cái,các chai lọ,cốc rượu trên bàn dao động mạnh,người lắc lư như vũ công múa cột.

Hai cô gái nằm trong lòng Tú,1 cô tay đang cầm cốc rượu đưa lên miệng cho Tú,một cô tay đang cầm miếng táo định đưa cho hắn cũng dừng lại,mặt mũi trố ra nhìn cô gái vừa đứng lên khỏi ghế đạp bàn.

“Đứng dậy!” Nhi nói giọng sang sảng cố gắng đè lại tiếng quát của mình.

Tú chỉ im lặng,khẽ quay đầu ko nói,nhưng trong đôi mắt lại sáng lên chút tia cười ko để ai hay.Hai cô gái trong lòng anh xích lại càng gần anh hơn.

“Anh Tú đây thật là người yêu anh?”

“Cô ta hung dữ quá!”

Nhi cả người nổi lên da gà.Xem phim thần tượng thì được,nhưng xem phim tình cảm sướt mướt,ko có hành động cụ thể thì cô sợ nhất trên đời.Thà xem phim diễn viên nữ gào thét "yamete" còn hơn là xem mấy nữ chính quần áo chỉnh tề,mặt mũi xinh xắn giả vẻ nai tơ làm nũng nam chính.Thật là ko có tí trí khí nào hết.

"Dĩ nhiên là phải.Cô ấy là người yêu anh!" Tú khẽ nở nụ cười lạnh lùng nói.

"Vậy sao cô ấy ko đi cùng anh?"

"Bởi vì cô ấy vô cùng bận.Người yêu anh còn phải bận đi cùng người khác.Ko rảnh để đi cùng anh!" hắn nói giọng đầy mỉa mai,nụ cười trên môi càng ngày càng lạnh,trong lòng lại càng ngày càng đau.

"Đi cùng người khác?" cả 2 cô gái đều đồng thanh mà mở to mắt nhìn hắn.

Ngay cả mấy ông bạn của hắn cũng tròn to mắt mà nhìn Nhi.Ko ngờ nha.Cô gái như khủng long này nghiễm nhiên lại cấm sừng được cho Tuấn Tú.Phải nói cô là cao thủ,hay là quái nhân đây?Điều kiện của hắn tốt như vậy có dùng đầu gối cũng có thể nghĩ bám được vào hắn thì ko phải lo lắng bất cứ điều gì.Nhà hắn giàu,lại là con 1.Hắn lại cao ráo,đẹp trai.Tương lai chắc chắn ko tệ.Người khác tìm cách tiếp cận hắn,còn cô gái này,thì lại đi tìm người khác.Đáng sợ.

Nhi khẽ hừ nhẹ 1 tiếng.Uống rượu say rồi lại nói lung tung phải ko?Cái tên khốn này.Hắn giở trò với cô,cô còn chưa tính toán,mà hắn lại dám bêu xấu cô hả?Tuy rằng cô ko có gì đáng tự hào,học hành tầm tầm,gương mặt bình thường,vóc dáng trung bình,gia đình thường thường,tiền ko có nhiều.Nhưng ít nhất cô dám vỗ ngực cô chưa bao giờ làm gì sai trái.Dù cô kí hợp đồng với hắn trên giấy tờ,nhưng cô tuyệt ko có làm chuyện bỉ ổi như bắt cá 2 tay.Mà thôi đi.Ko cần biết hắn nói cái gì.

"Đứng dậy!" Nhi đôi mắt hạ xuống nhìn hắn nghiêm nghị,giọng nói cũng nhẹ hơn 1 chút.

Hắn vẫn ko nói chuyện chỉ quay mặt đi.Hai cô gái trong lòng hắn bĩu môi nhìn cô.Cái cô gái này có vấn đề à?

“Cô lấy quyền gì mà ra lệnh cho anh ấy?” một cô cong cớn hỏi.

“Cái loại người bắt cá 2 tay như cô còn tới đây già mồm.Anh Tú còn lâu mới cần cô!” một cô khác chen vào.

Nhi vờ như tai mình bị đóng xi măng,hoàn toàn ko nghe thấy gì hết.Cô ngó lơ 2 cô gái trong lòng hắn,cô ko quan tâm.Bọn họ yêu nhau thế nào cũng được,nhưng nhìn gương mặt như cái thông báo nguy hiểm của hắn lúc này,cô cảm giác khó chịu trong lòng.

“Đang nói chuyện với anh đấy!” Nhi lại tiếp tục đôi mắt đen cương nghị nhìn hắn.

Trái tim trong lồng ngực hắn lúc này thót lại 1 tiếng,đôi mắt nâu xao động,đầu của hắn như quay cuồng vì men rượu.Hắn mệt mỏi ko biết nên làm gì.Nghe lời 2 cô gái này nói chuyện,hắn quả thật cái đầu quay cuồng càng thấy nhức óc,trong lòng vô cùng bực bội.Nhưng cô ở đây hắn lại ko muốn đuổi 2 con nhỏ phiền nhiễu này đi.

Nhi thở dài ra 1 hơi,đồ cứng đầu.Nhìn gương mặt của hắn cô biết hắn mệt mỏi,mệt mỏi lắm.Nhưng cái tính sĩ diện hão của hắn lại ko cho hắn xuống nước.Thôi đi.Dù sao cũng là cô nợ hắn.Chỉ lần này thôi.Chỉ lần này thôi đấy.Xem như tôi trả lãi cho anh.

“Ông xã,em đang nói với anh đấy!”

Cả căn phòng lại 1 lần nữa im lặng.Mặt ai mặt nấy đều mở tròn nhìn cô.Cô ko hề tức giận,ko hề nổi nóng,lại càng ko định động thủ chân tay.Chỉ nhẹ nhàng nói 1 lời như thúc giục.

Tú ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đen lấp lánh như sao của cô,ko có lửa giận,chỉ tràn đầy ôn hòa.Trái tim của hắn lại thót lại.Từ lúc cô bước vào,hắn có bao nhiêu kì vọng,nhưng bản thân hắn rõ hơn ai hết,ko thể kì vọng,cho nên hắn lại nén lòng hắn xuống.Nhưng hiện tại,hắn lại càng ko tin vào tai mình.Hắn nghe nhầm.Phải ko?Là nghe lầm.

Nhi lại khẽ thở ra 1 cái.Cuối cùng cũng chịu quay mặt lên rồi sao?Đôi mắt đen của Nhi sáng lấp lánh,khóe môi khẽ mỉm cười,giọng nói của cô vô cùng nhẹ nhàng,đưa bàn tay nhỏ nhắn của cô về phía hắn.

"Về nhà thôi!" cô nói vô cùng nhẹ nhàng.

Trái tim Tú như ngơ ngẩn.Hắn.. là hắn vô cùng nhớ rõ cảm giác buổi sáng mùa hè ấy,mọi thứ hắn thu vào tầm mắt.Mọi thứ đều khắc vào trong tim.Nhưng mà,chỉ cần cô chịu quay đầu lại,hắn biết rõ,bản thân hắn ko cách nào cưỡng lại được.Chỉ có thể cố gắng giữ chặt lấy tay cô.

Tú bất giác đưa tay lên,túm lấy tay cô.Nhi khẽ mỉm cười,bàn tay cô dùng chút sức kéo bật hắn lao về phía mình.Tú cả người tràn ngập cồn,thân thể cũng đứng ko vững,bị cô kéo hắn chỉ có thể lảo đảo lao thẳng vào trong người cô.Nhi hai tay giữ lấy hai nách hắn,để cả người hắn dựa hoàn toàn vào người cô.Tú nhắm nghiền 2 mắt lại,đầu dựa vào vai cô,khẽ thở ra 1 cái.

Nhi đôi mắt đen sáng lấp lánh mỉm cười nhìn 2 cô gái đang ngồi ở ghế đang tròn mắt nhìn cô,ko biết nên tức giận hay là nên ngạc nhiên.Hai cô gái rõ ràng hiểu là Tú tự nguyện giơ tay ra với cô gái kia.Nhìn cô ta cười đắc ý như vậy,2 cô gái cũng có thể tự hiểu,rõ ràng cô gái kia đã thắng.

Tú cả người mềm nhũn,hai chân ko chống nổi cơ thể chỉ hoàn toàn dựa vào người cô để đứng.

Duy nhìn cô gái đang đỡ cả cái thân hình của tên con trai cao lớn,vội đứng dậy.

"Hôm nay Tú đi xe,để anh đưa 2 người về." nói rồi hắn vớ lấy chìa khóa chiếc Audi để trên bàn. "Để anh giúp!" Duy định đỡ lấy Tú khỏi tay Nhi,cho cô đỡ mệt,nhưng cánh tay của Tú đột nhiên giật ra khỏi tay Duy,2 bàn tay vòng lại trên lưng Nhi ko buông.

Duy ngơ ngẩn đứng nhìn 1 lúc,rõ ràng tên này đang ôm chặt lấy Nhi.Sao lúc nãy hôn người khác nồng thắm lắm mà.Nhi cảm giác rõ hai cánh tay hắn vòng qua lưng mình,cô khẽ thở dài.Được rồi.Hôm nay xem như thiệt thòi,ko chấp nhất với anh.Cho anh lợi dụng 1 chút cũng được.

“Để em dìu cũng được rồi!Đi thôi!” Nhi mỉm cười nói,nặng nề bước từng bước nhỏ chỉ sợ hắn có thể ngã.Vất vả lắm mới bước ra được đến xe.Nhi dìu hắn tới nhẹ nhàng đặt ở xe,mình cũng ngồi xuống ghế bên cạnh.Đặt cho Tú dựa đầu vào vai cô,Nhi nhẹ nhàng nhìn hắn ngủ.Lúc này Duy mới an tâm mà mở máy xe.Nhi cảm giác đầu óc vô cùng khó chịu,mới ngồi lên xe thì cô đã thấy đầu nhức ong ong,cái dạ dày thì co thắt biểu tình.Nhi nhắm mắt lại,tự nói với mình cố gắng 1 chút.Cố gắng 1 chút.Đột nhiên co cảm giác được 1 luồng khí mát dễ chịu phả vào mặt cô.Nhi khẽ mở mắt,phát hiện cửa kính bên phía hắn đã mở từ lúc nào.Tú rời ngón tay khỏi nút điều khiển kính cửa,đôi mắt nâu khẽ liếc nhìn cô,gương mặt vẫn dựa vào vai cô.

Nhi im lặng ko nói gì,trong lòng dâng lên 1 chút cảm giác vui vẻ.Đường về nhà hắn ko còn xa nữa.Về tới nhà,cô nặng nề đưa hắn lên phòng,Nhi thở ra 1 cái lau mồ hôi hột,hắn vừa đi liêu xiêu vừa bắt đầu nói năng lộn xộn,xem ra rượu bắt đầu ngầm rồi.Cô vừa quay người bước đi,đột nhiên tay cô lại bị giữ chặt lại,Nhi quay lại nhìn cái gã đang vật vờ kia đang nắm ko buông cổ tay cô ra.Nhi cố gắng kéo giật mạnh,nhưng tay hắn cứ trơ trơ.Duy nhìn thấy vậy mỉm cười khẽ nói.

“Thôi để anh quay lại quán lấy xe mang về cho em.” Hắn nói rồi tìm cách chuồn tránh gây phiền hà cho người khác.

Nhi đành thở dài chấp nhận.Ngỗi xuống giường bên cạnh hắn bực bội.Uống gì mà uống,uống đến độ say khướt thế này.Thật đúng là.Nhi thở dài,tách đôi tay hắn ra khỏi người cô.Cô tiến tới tủ quần áo,lấy 1 chiếc áo mới sạch sẽ,lại đi vào nhà tắm,bê ra 1 chậu nước nóng và chiếc khăn mặt.Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường,cô vắt chiếc khăn mặt,bắt đầu cầm bàn tay hắn.Cô nhẹ nhàng lau từ tay hắn,lên trên người.Tuy rằng hắn mê man ko biết,nhưng cảm giác được vật ấm ấm mềm mềm khẽ lướt qua để lại cho hắn cảm giác mát mẻ dễ chịu.Hắn khẽ rên nhỏ nhỏ,nửa tỉnh nửa mê.

“Nhấc người lên nào!” Nhi nhẹ nhàng nói cô muốn thay áo cho hắn.

“Ko cần!” hắn nhíu mày khó chịu.

“Nhấc người lên chút thôi.” Nhi nói nhẹ nhàng rủ rỉ vào tai hắn dụ dỗ.Hắn say sưa tay vung,chân vung,người cũng ko chịu nằm yên.Trong miệng thì lẩm bà lẩm bẩm gì đó.

Nhi vẫn kiên trì cởi áo của hắn ra,mệt nhọc vật lộn mãi mới có thể cởi được áo hắn ra.Nhìn tấm thân trên trần của trắng trẻo của hắn,Nhi khẽ thở dài.Cả người hắn giờ ngập trong men rượu nồng nặc,ngọn lửa như thiêu đốt cả thân thể hắn quằn quại.Nhi cảm giác rõ hắn đang nóng bừng bừng,cô bèn lấy khăn ướt khẽ lau thân trên của hắn,giúp hắn giải nhiệt.Chiếc khăn của cô vừa chạm tới,đôi lông mày của hắn cũng giãn

ra.Nhi nhẹ nhàng lau khắp người cho hắn.Để hắn dễ chịu rồi,cô mới bắt đầu mặc áo mới cho hắn.Lại vật lộn 1 hồi ko xong.Đột nhiên hắn bật người dậy.Nhi vội vàng che tới trước.

Ọe..

Nhi nhìn chiếc áo của mình.Tiêu rồi.Nhi cảm giác hắn lại tiếp tục muốn nôn ra,cô vội vàng vứt chiếc khăn sang 1 bên vớ vội lấy cái chậu cho hắn nôn vào.Nhìn hắn nôn thốc nôn tháo,đôi mắt đen của cô sẫm lại,bàn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng hắn.Cho hắn nôn hết,cô nhẹ nhàng đỡ hắn nằm xuống.Vừa định quay người đi thì bàn tay hắn lại giữ chặt cô lại.

"Buông ra nào!" Nhi nói nhẹ nhàng.

"Ko buông!" trong mơ hồ của rượu,Tú vẫn cảm nhận rất rõ tiếng nói của cô,theo một phản xạ hắn nói.

"Buông ra nào!" Nhi nói,cố gắng tránh xa hắn 1 chút,sợ rằng chiếc áo của cô vừa bị hắn nôn trúng có thể dây ra người hắn.Cô thật muốn đi nhanh thay chiếc áo ra kẻo lại làm bẩn giường của hắn.

"Ko!" Hắn bực bội gắt lên.

"Buông ra đi mà!" Nhi lại nịnh nọt nói.

".. Buông thì buông.Muốn đi thì cứ đi đi.Ko kẻ nào ở cạnh ta,ai cũng muốn bỏ ta mà đi.Các người muốn đi thì đi hết đi!" hắn trong cơn mê sảng liên tục vung tay vung chân gương mặt đỏ bừng chìm trong hơi cồn.Cả người hắn nóng rực,cảm giác chán nản,bức bối lại càng được cồn khuếch đại lên gấp trăm lần.Hắn quằn quại khó chịu nói trong cơn say.

Nhi thở dài.Dù cô ko hiểu lắm,nhưng cô biết rõ ràng là hắn luôn ở nhà 1 mình.Giờ cảm giác hắn y chang đứa trẻ bị bỏ rơi.Cô thở dài,ngồi xuống bên giường,đôi bàn tay xoa xoa đầu hắn.

“Ko sao.Tôi ở lại với anh.”

Trong màn sương mờ của rượu,Tú vẫn có thể nghe rõ ràng tất cả,trong vô thức hắn quơ tay sang,chui vào lòng cô,gối mặt trên đùi cô.Nhi vội vàng rút áo lên,để lộ ra chiếc bụng mềm mại,cô sợ rằng mặt hắn bẩn mắt.Tú cảm giác được hơi ấm của cô,hắn vội rúc sâu hơn vào trong bụng của cô.Mặt hắn dán chặt lên bụng cô nhẹ nhàng cọ cọ.

Nhi trong lòng thật muốn 1 đạp đạp hắn xuống giường,nhưng nghĩ tới hắn vốn đang say rượu,cô đành ngậm ngùi nuốt tức giận vào trong lòng.Đành ngồi im cho hắn rúc vào mà ko cử động.

Tú khẽ mỉm cười dán chặt má mình vào bụng cô mềm mại,ấm áp “Đừng bỏ đi!”

Nhi ngước nhìn trần nhà,đôi mắt đen ánh lên tia mềm yếu,khóe miệng khẽ cười,cô nói nhỏ “Được rồi,tôi ko đi.”

Nhi đặt bàn tay lên vai hắn vỗ nhẹ,vỗ nhẹ,như để an ủi hắn.Lúc này Tú mới giãn người ra,dần dần chìm vào giấc ngủ.

38. Chương 36

Chương 36 : Hạn cuối 100 ngày

Tia nắng của buổi sáng mùa hè ngỗ nghịch chạy vào từ ban công,chiếu thẳng vào gương mặt đẹp trai nằm ngủ trên giường.Tú bị ánh sáng quấy rồi mà nhíu nhíu mày,đầu óc của hắn nặng trịch như chì,miệng vẫn còn mùi rượu nồng nặc,nhưng ko biết tại sao cơ thể lại có cảm giác dễ chịu chứ ko nặng nề như 2 ngày nay hắn tỉnh lại.Đầu hắn như bị đá đè lại,cả thân người ko còn chút sức.Hắn hai tay day day thái dương,cố gắng nhấc người ngồi dậy trên giường.Trong đầu hắn đang cố gắng nhớ lại thời gian ngày hôm qua.Hắn nhớ mang máng cô đã xuất hiện,nhớ mang máng đêm qua hắn ngủ vô cùng ngon lành.Đột nhiên hắn cúi xuống nhìn chiếc áo hắn đang mặc.Hình như ko phải là chiếc áo hôm qua.Cả người hắn lại có vẻ sạch sẽ ko có mùi rượu.Chuyện này là?Cho đến bây giờ hắn mới để ý trong phòng có tiếng nước chảy?Nước chảy?Hắn mở tròn mắt nhìn về phía phòng tắm.Tiếng nước đột nhiên dừng lại,qua lớp kính mờ mờ hắn có thể nhìn thấy 1 bóng người nhỏ nhắn đang bước tới gần tường,hình bóng ấy bắt đầu mặc quần áo.

Trong lòng hắn thoáng chút lo lắng.Lẽ nào,lẽ nào tối qua hắn dẫn gái về tận nhà?Hắn từ xưa tới nay chưa từng dẫn con gái về nhà.Có chăng là họ tự tìm đến,nhưng chưa để cô gái nào lại nhà hắn qua đêm.Nhất là trên giường của hắn.Hắn khẽ cắn môi.Hôm qua đã uống bao nhiêu,tại sao ko nhớ chút nào hết.Chẳng nhẽ chuyện cô tới hôm qua cũng là do hắn mơ sao?Trong lòng hắn lại có chút đau.Đột nhiên cửa phòng tắm bật mở,hắn ngước đầu lên nhìn cô gái vừa bước ra khỏi phòng tắm,sững sờ.

Nhi trên người mặc 1 chiếc áo phông mượn trong phòng thay đồ của hắn,cùng với chiếc quần ngố nam,trên vai cô khoác chiếc khăn tắm,cả người cô phản phất mùi hương của sữa tắm,mái tóc đen dài ướt sũng nước rủ xuống bờ vai.Nhi cầm chiếc khăn lông trên vai lau lau tóc.Quay người đóng cánh cửa phòng tắm lại,quay đầu lại cô nhìn thấy hắn đã tỉnh lại.

"Tỉnh rồi sao?"

Hắn ngơ ngốc gật gật đầu.Hoàn toàn ko biết phải nói lời nào.Là cô.Ko phải hắn mơ,rõ ràng là cô đứng ở đó.Thậm trí còn đang mặc đồ của hắn.Rõ ràng ko phải hắn mơ.

"Đói ko?" Nhi mỉm cười.

Trái tim của hắn trong lồng ngực lại nhảy toán loạn.Toàn bộ lời nói bị cô nuốt trọn vào trong lòng.Hắn hoàn toàn ko biết nói gì,ngay cả cơn nhức đầu cũng bị hắn quên mất.Hắn chỉ vội vàng gật đầu.

"Đợi 1 lát!" Nhi mỉm cười nói,rảo bước đi xuống nhà.

Trước khi rời khỏi phòng cô quay người lại nhìn hắn "Mau đánh răng rửa mặt,còn phải ăn sáng!"

Tú vẫn nằm trên giường nhìn cô khuất sau cánh cửa.Là hắn mơ phải ko?Cô nói chuyện với hắn,cười với hắn giống như ko có chuyện gì xảy ra.Ko phải là ghét hắn đến độ tát hắn 1 bạt tai sao?Ko phải ghét đến ko buồn để ý sao?Vậy mà bây giờ cô lại ở đây.Mà hình như người hắn thấy thoải mái như thế này là bởi vì cô.Hình như là cô thay đồ cho hắn.Hắn vội vàng mở to mắt,lật chăn ra nhìn vào.Quần bò của hắn vẫn là chiếc hôm qua.Hắn khẽ thở ra 1 hơi,vừa cảm thấy nhẹ nhõm,lại có chút tiếc nuối.

Mới nghĩ tới đây thì hắn đã ngửi thấy 1 mùi thơm ngọt ngào tràn khắp gian phòng.Hắn cảm giác bụng của hắn sôi sùng sục,ko cần phải đợi nói lời thứ 2.Hắn ngoan ngoãn bước xuống giường,đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Khi hắn xuống đến nơi thì đã thấy trong phòng bếp 1 bàn thức ăn bốc khỏi.Trên bàn có cháo trắng nấu với hành thơm ngào ngạt.Còn có thêm trứng trần,cùng với vài lát bánh mì nướng vàng,thêm mấy lọ mứt.Bên cạnh có có 1 cốc nước chanh.Bên bàn bếp Nhi đang đứng thong thả rửa trái cây.

Hắn ngơ ngác nhìn cô 1 hồi.Hắn lâu lắm rồi đâu có ăn sáng ở nhà.Hắn hoàn toàn ko biết bữa sáng ở nhà thì như thế nào.Thấy hắn bước xuống cô vui vẻ quay lại bảo.

"Mấy ngày ko ăn gì nên ăn nhẹ nhàng 1 chút.Ăn tạm cháo trắng với trứng trần đi.Nếu còn đói thì ăn thêm bánh mì.Như thế sẽ ko bị xót ruột.À.Uống nước chanh trước đã!" vừa nói cô vừa đưa cốc nước cho hắn.

Tú ngơ ngác nhìn cốc nước chanh lại ngó cô.Đôi mắt nâu mở to.Nhi bê ra 1 bát mì tôm bốc khỏi đặt ở ghế đối diện với hắn.

"Uống đi.Ko phải miệng rất đắng à?" Nhi nhìn hắn rồi nói,tay cầm đũa muốn ăn mì.

Tú đành cầm cốc nước chanh uống 1 ngụm.Quả thật vừa uống vào đã cảm giác thanh cổ,mát họng.Vị đắng trong miệng của hắn bị tan ra hết.Lại nhìn cô đang húp mì,hắn nhíu mày.

"Sao lại ăn mì?" hắn nhíu mày hỏi.

"Tôi thích ăn mì!" Nhi nói miệng lại vơ thêm 1 đống mì.

"Tôi cũng muốn ăn!" Tú cự nự.

"Ko được.Cả 2 ngày ko ăn gì chỉ uống rượu.Lại ăn mì nóng sao chịu được.Muốn phá dạ dày à?Ngoan ngoãn ăn cháo cho tôi!" Nhi nghiêm trang nói với hắn.

Tú bĩu môi đành ngậm miệng mà ăn.Chỉ là hắn thì ăn cháo trứng,còn cô chỉ ăn mì tôm.Hắn cảm giác như mình đang bạc đãi cô vậy.Cầm chiếc thìa lên xúc 1 thìa cháo.Mùi cháo thơm ngát,mềm mại,từng hạt gạo

tan trên đầu lưỡi hắn,cháo vừa đậm đậm,mùi hành thơm ngát,thêm mùi trứng đậm đà tan trong miệng.Hắn lâu lắm rồi mới được ăn cháo người khác nấu.Làm cho cái dạ dày của hắn đói lại càng sôi.Hắn vội vàng múc thêm thìa nữa.Cháo vừa nóng nhưng miệng hắn lại ko đừng được muốn ăn.

"Ăn từ từ.Trong xoong vẫn còn hết tôi lại múc!" Nhi nhẹ nhàng nói.

Chỉ loáng 1 cái,Tú giơ chiếc bát rỗng ra trước mặt cô.Nhi ngẩng đầu lên nhìn.Bát cháo đã hết sạch rồi.Nhi mở to mắt nhìn hắn,miệng ko giấu được nụ cười.Cầm lấy chiếc bát cô đi về hướng bếp.

Vừa bật bếp để lấy nước sôi trần thêm trứng cho hắn,cô ko quay người lại chỉ nhẹ nhàng nói.

"Lần sau,đừng bỏ cơm nữa!"

Tú ngẩn người nhìn bóng lưng của cô trong gian bếp,trái tim hắn đập lại đập thêm mạnh,đôi mắt nâu của hắn ấm lên nhìn theo cô.Đôi môi hắn khẽ nhếch lên mỉm cười.

"Anh biết rồi!" hắn nhẹ nhàng nói,ánh mắt có chút trũng xuống,ấm áp.

Nhi ko nói gì chỉ đặt bát cháo nghi ngút khói trước mặt hắn,nhìn lại gương mặt điển trai mới có vài ngày đã trở nên có chút tiều tụy,ko khỏi trong lòng thở dài.Cái tên này rốt cuộc là lại có chuyện gì?Vì sao mà đột nhiên lại ko ăn uống gì hết.Nghĩ sao nói vậy cô buộc miệng hỏi.

"Tại sao lại ko ăn gì?" Nhi đôi mắt đen nheo lại,khóe môi hơi cong lên,gương mặt nghiêng qua nghiêng lại nhìn hắn.

Hắn đột nhiên dừng tay thìa,nuốt cháo trong miệng cái ực khó nhọc.Quả thật ko biết phải nói sao,vì bản thân hắn cũng ko rõ vì lý do gì hắn lại chán nản như vậy,càng ko thể nói hắn cảm giác tim khó chịu,toàn thân bốc hỏa,càng ko thể nói hắn đau lòng bao nhiêu.Tất cả tất cả dồn lại,bởi vì bản thân hắn cũng ko biết phải làm sao,chính vì bản thân hắn cũng ko biết nên làm thế nào nên mới mượn rượu giải sầu.Hắn.. phải nói thế nào?

Nhi đôi mắt đen nhìn sâu thật sâu trên gương mặt hắn,ngay cả nét bối rối hiện lên 1 thoáng trong đôi mắt hắn cô cũng ko bỏ qua,khi hắn đột ngột ngừng lại mọi động tác,rồi mới chậm chạp nuốt cháo xuống yết hầu,tất cả đều ko thể thoát khỏi đôi mắt đen láy của cô.

"Mau ăn đi!"

Như để giải thoát cho hắn,hơn nữa cô cũng ko rộng rãi tới quan tâm truyện mà người khác ko muốn nói ra,thôi thì nhân nhượng cho hắn.Hắn muốn lờ đi,vậy cô cũng ko cần phải hỏi lại.Tú cảm thấy cô ko hỏi nữa,khẽ thở ra 1 hơi nhẹ nhàng,tiếp tục ăn nốt bát cháo.

Nhi phải ở lại với hắn cho tới chiều,khi hắn lên giường nằm xuống,tới khi hắn nhắm mắt lại ngủ thì cô mới lặng lẽ đứng dậy.Đi xuống nhà rửa nốt đống bát,rồi nấu cho hắn cơm tối để sẵn trên bàn,lúc ấy cô mới đi về.

Ngày hôm sau Nhi lê lết tấm thân bò dậy khỏi giường,nhìn đồng hồ là 7h10,đôi mắt đen mí mắt nặng trịch,cô đặt chiếc đồng hồ lại trên mặt bàn,chùm chăn ngủ tiếp.Chỉ vừa mới nhắm mắt được có 10 phút,tiếng điện thoại inh ỏi vang lên làm cho Nhi bực tức bịt chặt tai trong chăn,cô xoay người sang trái,lại xoay sang phải,túm lấy chiếc gối chùm kín đầu,bực bội nhăn nhó.Sau 1 hồi lâu ko ai nghe máy tiếng điện thoại ngừng.Nhi thở dài thoải mái,cuối cùng cũng có thể nghỉ rồi.Cô nhẹ nhàng thở ra,đặt lại gối ngay ngắn,rồi nằm xuống,đôi môi hồng ko tự giác nhấc lên.Nhưng đầu cô vừa vùi vào gối ấm,miệng vừa nhếch lên 1 chút thì 1 tiếng "Dinh Dong" vang trời kéo bật cô dậy khỏi giấc ngủ.Nhi bực bội thò đầu ra cửa sổ.

"Ai thế?" Nhi cố gắng kìm chế giọng nói lên tiếng.

"Cuối cùng đã chịu dậy!" hắn nở trên môi nụ cười nhìn lên gương mặt bực bội thò ra cửa sổ.

Nhi đôi mắt đen phút chốc trở thành 1 đường kẻ,ko phải chứ.Sáng sớm đã bị hắn quấy rầy.Đáng chết.Nhi hậm hực rụt đầu vào trong cửa sổ,lạch bạch bước chân xuống nhà.Trên người cô hiện tại đang mặc 1 bộ đồ ngủ puca màu xanh biển,mái tóc đen thả dài rối tung,đôi mắt ươn ướt nước bực bội,vừa đi cô vừa ngáp dài.

"Vào nhà đi!" cô bực bội nhìn cái tên T3 đang mỉm cười đứng ở cổng,mở ra cửa cho hắn dắt xe vào,rồi cô vứt hắn ở dưới nhà tự động đi lên gác thay đồ.

Tú nhẹ nhàng ngồi xuống ghế,nhìn theo bóng con khủng long vừa ngáp vừa đi lên lầu 2,khóe môi tự dưng khẽ mỉm cười.Hiện tại hắn cảm thấy vô cùng thoải mái,lại vô cùng nhẹ nhàng dựa người vào ghế.

Khoảng 20 phút sau,Nhi bước chân xuống nhà,nhìn phòng khách đang vô cùng im ắng,cô bước tới gần ghế nơi hắn ngồi.Vẫn là im lặng.Nhi cúi đầu xuống nhìn gương mặt điển trai đang khép chặt đôi mi,hơi thở thoang thoảng,cô nheo mắt,khóe miệng lộ ra nét cười tinh quái.Bàn tay vừa ko tự chủ tiến lại gần hắn thì đột nhiên hành vi tội lỗi còn chưa kịp thực hiện đã bị bắt tại trận.Nhi cảm giác tim mình giật thót 1 cái,đôi mắt đen mở thật lớn.

"Làm gì?" Hắn từ từ mở mắt ra nhìn cô khẽ cười.

"Ko có gì!" Nhi luống cuống nói rút tay về.Cô còn đang định cù hắn,ai dè hắn đã tỉnh lại mất rồi.Đáng tiếc. "Đi thôi muộn học rồi!"

Tú chỉ biết đứng lặng 1 chỗ nhìn theo cô.Định trêu anh sao?

"Chuyện gì?Chuyện gì?Hai người làm lành rồi sao?" Ngọc mắt chữ A mồm chữ O lắc lắc mạnh tay của cô.

Nhi ngán ngẩm nhìn vẻ mặt con bạn thân hớn hở,lạnh nhạt nhe răng cười "Vui lắm sao?"

"Vui.Vui cực kỳ!" Ngọc gật đầu. "Tối nay hẹn hò chung nhé!" vô cùng hăm hở,Ngọc nói.

"Hẹn hò?" Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân.Mày có phải bạn tao ko?Tao trụ được đến giờ này là quá sức chịu đựng rồi nhé.Mặc dù mỗi ngày đều xem hắn như bạn gái,nhưng có đứa bạn gái nào ko có ngực,vai thì u,người thì lớn.. có đứa bạn gái nào như vậy chứ?Cầu trời cho 100 ngày sớm kết thúc.Tôi sắp chán mà chết rồi.. Khoan.. 100 ngày? Nhi đột nhiên ngồi thẳng dậy,đôi mắt đen láy nhìn Ngọc.

"Hôm nay ngày bao nhiêu?" Nhi hỏi.

"23/5." Ngọc đột nhiên thấy con bạn bật dậy đôi mắt sáng long lanh thì vô cùng ngỡ ngàng trả lời.

Nhi lập tức lôi điện thoại ra,chăm chú nhìn màn hình mồm lẩm bẩm rì đó,Ngọc mở tròn mắt nhìn con bạn đang như thầy chùa niệm kinh,tò mò ko kìm lòng được hỏi.

"Mày đang làm gì thế?" Ngọc ngơ ngác.

Nhi lẩm bẩm 1 lúc,đôi mắt đen sáng ngời,khóe miệng hơi nhếch lên.Vô cùng mãn nguyện nhìn sang con bạn thân tươi cười.

"Tối nay có những ai?"

"Tao,Vũ với anh Duy cùng bạn gái mới!"

"Anh ta lại đổi bạn gái sao?" Nhi hơi méo mép hỏi.

Ngọc khẽ gật đầu,đột nhiên cảm giác tâm trạng ko tốt thẫn thờ,gục đầu xuống bàn.Nhi nhìn con bạn thân khẽ thở ra,đôi mắt đen láy láu lỉnh cúi xuống mặt bàn nhìn nhỏ bạn.

"Đang lo đến Vũ hả?" Nhi lém lỉnh hỏi.

Ngọc đôi mắt trĩu xuống có chút nũng nịu,giọng nói cũng có chút bùn bực "Còn phải hỏi.Bạn hắn như vậy.."

"Bạn hắn là bạn hắn.Hắn là hắn chứ.Mày thích hắn lắm hả?" Nhi đôi mắt đen láy ánh lên tia nhìn tà ác,khóe miệng nhếch lên cười hì hì.

Ngọc nhìn con bạn gương mặt gian tà như satan,nhưng chỉ còn biết gật đầu. "Thích.Vô cùng thích.Khi tao ko có ai ở bên cạnh chỉ có hắn thôi!"

Nhi đột nhiên trầm xuống,khóe miệng phút chốc bị kéo xuống, "Tao xin lỗi.Người thương của mày.." nói tới câu này Nhi hoàn toàn ko thể nói tiếp,trong lòng cuồn cuộn tội lỗi.Nhưng bản thân cô ko thể nào ko làm vậy.Hơn nữa cô chưa bao giờ làm điều gì sai với Ngọc,cô hoàn toàn ko định cướp,cũng ko có tình cảm nào là

thật.Hai người bọn họ đến với nhau,đơn giản chỉ là 1 giao dịch,và họ đều cố gắng để đi đến tận cùng.Vừa nghĩ lại muốn thở dài. Ko hiểu sao nói đến ko có tình cảm, trong trái tim cô có chút bực bội, lại có chút nặng nề, giống như thể vừa bị ai đó dùng bàn tay ấn chặt quả tim của cô lại. Sao mà số cô khổ như vậy?

Ngọc nhìn Nhi thở dài trong lòng lại cảm thấy ko vui hơn nữa. "Mày đừng nghĩ lung tung,tao hoàn toàn ko yêu anh Tú."

Nhi mở tròn mắt. "Hả?"

"Tao nói thật.Ko hề yêu chút nào!" Ngọc lại lần nữa khẳng định.

"Còn chuyện trước đây?" Nhi vô cùng bối rối,con nhỏ này,ko phải mày khóc sướt mướt sao?Chuyện này.. chuyện này là như thế nào?

"Đến khi tao trở thành bạn gái của Vũ,tao mới hiểu.Trước đây chỉ đơn giản vì nhìn anh Tú đẹp trai,cho nên trong lòng mới xao động.Chứ ko phải gọi là yêu."

"HẢ?MÀY ĐANG ĐÙA TAO PHẢI KO?" Nhi miệng há hốc,cổ họng khô ko giọt nước.Này,rõ ràng mày khóc sướt mướt mà.Làm sao mà.. làm sao mà giờ lại nói ko thích chứ?Thật hay đùa đây?

Ngọc hai ngón trỏ khẽ chạm nhau,bối rối nhìn xuống bàn vừa nói "Thì thiếu nữ ai chả thích bạch mã hoàng tử."

"Cái gì?" Nhi khóe mắt giật giật.. Mày có biết vì cái sở thích của mày,tao.. tao..

"Đơn giản là thích thần tượng thôi mà.Hơn nữa tao cũng ko nghĩ là người ta thích tao!" Ngọc tiếng nói ngày càng nhỏ.

"Thế tại sao mày còn khóc?" Nhi cả mặt đỏ bừng hàm răng thì nghiến kèm kẹt.

"Tại.. tỏ tình thất bại trước nhiều người,với lại lúc tao bỏ chạy nhanh quá.. nhỡ vấp ngã.Cho nên.. cho nên.."

"Mày ngã?" Nhi hơi thở ngày càng gấp,cổ họng ngày càng khô,máu trong người thì sôi như dầu,bàn tay nhỏ ko tự động nắm lại nổi cả gân xanh.

"Phải,tao bỏ chạy hơi nhanh nên có bị ngã.. "

Cách..

Ngọc nghe hàm răng của Nhi kêu 1 tiếng mà gương mặt của cô nhễ nhại mồ hôi "Tại người ta thấy mất mặt mà!",càng nói giọng cô càng nhỏ đi.Thật ra lúc đó tim cũng có thấy trống trải,nhưng ko đau chút nào,nhưng bị ngã như vậy vô cùng mất mặt,ai mà lại ko khóc chứ?

Rầm.

Ngọc lùi lưng ra sau,chạm vào chiếc bàn,cô nuốt nước bọt cái ực.Chắc chắn con bạn cô,vô cùng vô cùng tức giận.Nếu ko phải tại cô thì chắc chắn 2 người bọn họ ko đánh nhau sứt đầu mẻ trán,nhưng mà ..

"Ko phải giờ 2 người cũng yêu nhau rồi sao?" Ngọc đột nhiên nghĩ ra điều này con mắt đang tối sầm bỗng sáng bừng.

Nhi nhấc cái đầu vừa hậm hực đập đầu vào bàn ngẩng lên nhìn con bạn thân với ánh mắt vô cùng sắc bén "Mày còn nói …"

"Khủng long!"

Nhi vừa định lao người vào cho con bạn thân 1 trận vì cái tội che dấu sự thật,thì đột nhiên 1 tiếng nói làm cô phải dừng động tác lại,Ngọc nhìn ra cửa thấy cứu tinh vội vàng thở phào nhẹ nhõm.Trong lòng ko khỏi cảm thán "Được cứu rồi!".

Nhi quay đầu ra nhìn cái tên cao cao ngoài hành lang,cô liếc mắt nhìn Ngọc vừa thở phào,cô tức giận hừ lạnh 1 cái,đá bàn đi ra hành lang.

"Đang giận gì vậy?" Tú nhíu mày nhìn cô bực bội.

Nhi nghiến răng cái kẹt.Còn ko phải tại anh à?Nghĩ lại càng tức,cô bực bội lấy chân giẫm lên chân hắn 1 cái.

"Đau!" Tú chỉ có thể nhăn mặt ráng chịu,lại mang anh ra làm cái bao cát rồi.

Nhi lại nhìn vào lớp nơi bàn đầu con bạn cô đang ngồi,nhìn thấy ánh mắt sát thủ của cô vội vàng cười lấy lòng,đáng ghét.Nhi hít vào 1 hơi ko khí để làm giảm nhiệt độ trong bụng mình,lại quay sang nhìn cái tên đang nhăn nhó lắc đầu.Vô cùng ẻo lả.

"Tối nay có rảnh ko?" cô hỏi.

"Hả?" Tú mở tròn mắt nhìn cô.Khủng long,em vừa nói gì?

"Tối nay mọi người nói muốn đi chơi.Anh rảnh chứ?" Nhi mở to mắt nhìn hắn.

"Rảnh.Dĩ nhiên là rảnh." Tú đôi mắt sáng mở to,dường như cái chân hoàn toàn chẳng còn đau nữa.

"Phải,tôi cũng đoán là anh rảnh." Nhi ngán ngẩm nhìn gương mặt sáng ngời của hắn lắc đầu.Anh mà bận thì mới là lạ.Nói đi chơi có bao giờ anh bận đâu chứ. "Vậy tối tôi gọi điện thoại cho anh!"

Tú mắt lại càng mở to hơn.Gọi điện?Khủng long,em chịu gọi điện trước để hẹn hò?

"Nhìn gì mà nhìn?Ko thích hả?" đôi mắt đen của Nhi phát sáng,khóe miệng hơi mở ra cong xuống dưới.Mắt chữ A,mồm chữ O làm gì?Tôi đâu phải ko biết chữ,anh giơ bảng chữ cái ra làm cái gì?

"Ko.Ko!Thích.Vô cùng thích." Hắn vội vàng lắc đầu cật lực,miệng nói ko ngừng.Tới khi lời đã ra miệng rồi,thì đột nhiên hắn mới nhận ra mình vừa nói gì,Tú cảm giác tim mình 1 trận nóng ran,cả người đều vang lên tiếng đập thình thịch,đôi mắt nâu nhìn cô canh chừng.

Cô gái đứng trước mặt hắn đang nheo đôi mắt đen sáng lấp lánh lại,khóe miệng xinh xắn nở ra 1 nụ cười vô cùng gian tà,đôi lông mày khẽ nhướng lên.Nhi bước 1 bước chân lại gần hắn,cả người cô cũng kiễng gần với gương mặt đang dè chừng của hắn.

"Lẽ nào.." khóe miệng xinh xắn của cô mở ra lộ ra chiếc răng khểnh duyên dáng,đôi mắt đen sáng lấp lánh nheo lại như mặt trăng khuyết,nhìn thẳng vào hắn làm hắn ko biết nên làm gì.Tú nuốt nước bọt cái ực,người lại càng ngày càng ngửa về phía sau.

Tú hiện tại chỉ cảm giác bàn tay mình đang ướt mồ hôi lạnh,trái tim mình đập,đập vô cùng lớn.Cổ họng của hắn khô khốc,làm cho hắn cứ chốc chốc lại nuốt nước bọt ko ngừng,trong lòng lại có chút lo lắng,chỉ sợ cô gái càng tiến gần thì tiếng tim hắn lại càng đập dữ dội.Bị phát hiện rồi sao?Sẽ ko bị nghe thấy chứ.

".. anh.."

Đừng tới đây.Đừng mà.Khủng long,em mà tới gần hơn ko được đâu.Tuyệt đối ko được đâu.

".. thích.."

Bị phát hiện rồi.Cô ấy phát hiện rồi.Khủng long,em.. em.. đứng nói ở đây chứ.Tú nuốt nước bọt lần thứ n.Cũng ko rõ phải làm sao?Trái tim của hắn sắp vang ra ngoài vì gia tốc.Lần đầu tiên trong đời hắn biết thế nào gọi là đáng sợ.Cái tình cảm này,cứ mỗi ngày,mỗi ngày 1 lớn.Phải làm sao?

".. chơi đến thế à?" Nhi khóe miệng khẽ nhếch lên trêu ghẹo nhả ra mấy chữ.

Tú mở tròn mắt,cảm giác trái tim mình đã chậm hơn 1 chút.Giờ trong cơ thể ko còn cảm giác sợ hãi,tê dại,bất lực,nóng ran nữa,mà chỉ còn 1 cảm giác bực bội vô cùng. "Đây là điều em định nói?"

"Sao?Bị nói trúng rồi đúng ko?" Nhi đôi mắt đen lấp lánh sáng,khóe môi đầy trêu chọc.Cái tên T3 này,học hành thì ko có,gái gú hay chơi bời thì gọi ko bao giờ thiếu hắn.Thật đúng là đồ ham chơi.

"Chỉ có thế?" Tú mở tròn mắt,đã có thể giữ được bình tĩnh.

"Ko thì sao?" Nhi nhíu mày nhìn hắn,não bộ nhanh chóng lại nghĩ ra gì đó "Ko lẽ còn gì khác à?"

"Ko có!" Tú quay mặt đi nơi khác ko nhìn cô,trong lòng có chút tự ái,hắn thở dài 1 tiếng,nhưng ko tránh khỏi hối tiếc nhỏ trong lòng.

“Rõ ràng là có!” Nhi lại nheo đôi mắt dò xét.

“Ko có!” Tú lại lần nữa trả lời,chân bước đi vào hành lang.

Nhi hộc tốc đuổi theo sau, “Nói thử xem!” cô nhìn hắn đôi mắt đen sáng lấp lánh,khóe miệng hồng hào tươi tắn.

“Có gì mà nói!” Tú vừa đi,đôi mắt nâu tức tối nhìn ra chỗ khác,ko thèm để ý tới lời cô.Chuyện này có thể nói ra sao.Em phải tự hiểu chứ.

“Nói!” Nhi cắn môi,bàn tay nghịch ngợm chọc vào mạng sườn của hắn,khóe miệng ranh mãnh lộ ra chiếc răng khểnh tinh ranh.

“Đừng cù mà!” Tú bị chọc cả người run bắn lên,vội vàng dùng tay che chắn.Tránh hết bên này đến bên kia,nhưng bàn tay nhỏ của cô vẫn ranh ma mà bám lấy hắn ko tha.Đôi trai gái đùa nhau trong hành lang làm cho mọi người nhìn đều sáng cả mắt,tuy rằng hiện tại lượng fan của hắn vẫn vô cùng đông đảo,nhưng lại chẳng ai có thể làm gì cái con khủng long bạo chúa này,cho nên các bé gái xinh xắn chỉ có thèm khát mà đứng nhìn đôi trẻ mỗi ngày đều nô đùa.Nhìn riết rồi cũng thành quen.Mặc dù trong lòng họ vô cùng khó chịu,nhưng cũng ko biết tại sao hotboy lại đi thích cái bà chị chẳng có tí nữ tính nào ấy.

“Đừng cù nữa!” Tú đã cười tới đau bụng,nhưng cô vẫn ko tha.Nhi luôn luôn dùng cái cách này để tra tấn hắn.Thật là quá đáng.

“Ko nói thì đừng hòng!” Nhi ranh ma nói.Tha cho anh dễ dàng vậy sao được.

Bởi vì mải vui đùa Nhi ko để ý tới hành lang nên vô tình va phải 1 người đi ngược chiều,cô bị mất đà ngã về phía trước.Tú vội vàng giơ tay ra để cô ngã vào lòng.

“Ko sao chứ?” Tú vội vàng vòng tay đặt trên lưng cô,nhẹ nhàng hỏi.

Nhi lắc đầu,cảm giác trong lòng có một giọt mật nhỏ xuống.Khóe môi ko tự chủ khẽ mỉm cười.

Tú đôi mắt nâu quét ra phía trước,khóe miệng hơi mím lại.Nhi cảm giác Tú thay đổi sắc mặt vội vàng quay lại đằng sau.Vừa chỉ mới quay đầu lập tức gương mặt Nhi giờ y chang trang vở chỉ toàn kẻ sọc.Hèn gì,lúc nãy lại bị xô với lực tương tác mạnh như vậy,cô đi ko nhanh nhưng cũng muốn bị ngã sấp,đụng trúng người rồi.Sao đụng ai ko đụng lại đụng trúng người này?

“Em xin lỗi thầy hiệu phó!” Nhi vội vàng cúi mặt miệng lắp bắp.Tú vẫn như vậy im lặng ko nói gì.

Nhi ngước đôi mắt đen lên nhìn con người to lớn,gương mặt như cục sắt,cương nghị đứng trước mặt cô.Vâng.Có thể các bạn chưa từng nghe danh tới vị hiệu phó này.

Nguyên văn thầy tên Nguyễn Văn Hoạch,người làm sao của chiêm bao làm vậy.Cứ nghe cái chữ Hoạch nặng trịch kia là biết,trong cả chục giáo viên trường Đống Đa thầy là người hay hoạch họe nhất.Thầy, 1 con người vô cùng cứng ngắc.Bề ngang rộng thùng thình,chiều cao “hơi” khiêm tốn.Trong cái trường nhỏ bé này thầy nổi tiếng là 1 ông thầy giáo dục công dân hà khắc nhất,còn may cái lớp A9 của cô chưa được diện kiến với phương pháp dạy học của thầy lần nào.Nghe nói cả nhà thầy làm giáo viên,từ cha thầy,ông nội thầy,đến cố nội,lại đến cố cố cố cố cố nội cũng vẫn làm nghề giáo.Gia thế hiểm hách bây giờ nghe đồn nhà thầy vợ thầy làm cô giáo ở trường công lập,con gái là sinh viên sư phạm,con trai lớn thì làm giảng viên đại học nào đó.Chính vì vang danh thiên hạ như vậy,nên từ bé thầy đã được giáo dục trong 1 môi trường vô cùng “giáo dục”,cho nên cái mặt thầy thì luôn khó đăm đăm,nói nhẹ nhàng là vô cùng cương nghị,nói thật sự theo lũ học trò nhận dạng là như người bị trĩ.Gương mặt ko bao giờ cười của thầy cũng thể hiện được tâm trạng bí khí của thầy.Nghe giang hồ đồn đại có 1 cậu học trò,trong giờ học của thầy chẳng may có nhỡ quên vở,thầy lập tức bắt cậu học trò trong suốt 1 tháng phải đứng hành lang nghe thầy giảng,cuối buổi còn hỏi nội dung.Lại nghe giang hồ đồn đại,có 1 học sinh nữ vô tình cười với 1 bạn học trong giờ,kết quả?Vô cùng thể thảm,2 chị học sinh đều bị phạt quì trước cửa lớp,miệng lại ko được khép lại phải cười suốt cả giờ học.Kết quả họ phải vào viện vì sái quai hàm..Những chiến tích của thầy ko ai ko nghe,cho nên khi thầy được bổ nhiệm chức hiệu phó cách đây vài năm,cả trường Đống Đa ko ai bảo ai đều cùng nhau hướng chùa triền mà vái vọng.Nhưng tại sao,cái con người cao cao tại thượng đã rút về núi qui ẩn này hôm nay lại xuất hiện trên hành lang lớp 12?

“Hoàng Tuấn Tú?” một giọng nói trầm trầm phát ra từ cặp môi thâm xì như sắt của thầy.

“Vâng!” Tú nhíu mày mở lời.

Nhi đứng bên cạnh khẽ nuốt nước bọt,cái ko khí này hoàn toàn khác khi cô bị Quốc Bảo bắt gặp.Tuy có bị bắt nhưng cô vẫn có thể nhúc nhích,chứ chỉ mới nhìn thấy hiệu phó,thì bàn chân cô nhũn ra,đúng là danh bất hư truyền.

“Em lên phòng hiệu trưởng.” giọng nói trầm trầm lại vang lên.

Tú đôi mắt nâu vẫn đông lạnh nhìn thẳng.Nhi đứng bên cạnh cảm giác hắn rời đi,phát giác ánh mắt của hiệu phó lừng danh đang hướng mình mà trừng.Cô khẽ nuốt nước bọt.Thầy ơi,tha cho em,em xin lỗi rồi mà.Còn đang co rút lại,thì đột nhiên cảm giác được bàn tay mình bị 1 bàn tay ấm áp bao phủ,rồi mạnh rất mạnh kéo tuột cô đi.Để lại 1 ông thầy đang kiên nghị đứng hành lang trừng mắt.Nhi thấy hắn kéo cô vội vàng hét lớn.

“Đợi đã!”

Tú nhíu mày quay người lại nhìn cô,Nhi thoát khỏi tay Tú.Tú còn đang ko hiểu cô muốn làm cái gì,rõ ràng là anh cứu cô mà.

Nhi vội vàng chạy lại,đứng trước mặt thầy hiệu phó oai phong đầu cúi xuống khe khẽ nói “Thưa thầy,em xin lỗi,nhưng mà .. tóc giả của thầy bị lệch rồi ạ!”

Cả hành lang trong 3 giây im phăng phắc.Thật sự thì từ nãy tới giờ,mọi người đều nhìn thấy mái tóc đen của thầy mọi ngày chỉn chu,đen tuyền đáng ghen tị,ko ngờ rằng,giờ toàn bộ phần tóc trên của thầy ko hỏi mà tự dưng biểu tình,lệch sang 1 bên để lộ ra da đầu căng bóng của thầy.Đám học trò vô cùng muốn cười,nhưng mà ai cũng hiểu biết điều thì tốt nhất là ko nên cười cợt gì hết.Ko thì đảm bảo chúng ko còn đường sống.

Vừa nghe tới đây,trong lòng hiệu phó ko khỏi giật mình,đôi mắt nhìn con bé học sinh đang khúm núm trước mặt hằn học,tay thì vội vội vàng vàng chỉnh lại mái đầu.Trong lòng ấm ức vừa muốn mở miệng thì đã thấy 2 tên nhóc bất trị vừa nắm tay nhau chạy vừa cười.Thầy chỉ còn biết nắm chặt bàn tay,bực tức muốn rống lên.

Chạy vội xuống hành lanh,Nhi chỉ còn biết ôm bụng cười.Tú nhìn cô ko nhịn được.

“Ko sợ chết à?”

“Cũng chỉ còn vài ngày là đến bế giảng rồi.Chết cũng vậy thôi!” Nhi cười láu lỉnh. “Mau lên phòng hiệu trưởng đi.” Cô lại nói.

“Em đợi ở đây!” Tú lườm mắt 1 cái rồi mới đi,mặc dù chân bước nhưng đầu vẫn quay lại lườm cô 1 cái cảnh báo.

Nhi ngồi trên ghế đá ở sân trường,chán nản nhìn mọi thứ.Giờ ra chơi cũng sắp hết,lại nghĩ còn có vài ngày là tốt nghiệp,trong lòng ko khỏi bâng khuâng.Cũng đã 3 năm rồi,mới ngày nào vừa vào lớp 10,giờ thoáng 1 cái đã sắp ko gặp nữa.Lại nhớ tới chuyện hôm qua mẹ nói.Đại học.Ko thể rồi.Hiện tại cô còn phải đi làm,còn phải lo viện phí,còn có thì giờ mà nghĩ tới đại học sao?Đành để năm sau vậy.

Tú bước ra khỏi phòng tắm,mái tóc ướt nhỏ giọt,hắn lấy chiếc khăn bông lớn khẽ lau đầu,bàn chân tiến đến gần giường,miệng ko ngừng lẩm bẩm hát.Cầm chiếc điện thoại trên giường nhìn màn hình trắng trơn,hắn hơi nhíu mày.Lại để điện thoại trên giường chui vào phòng thay đồ.Chỉ một lát sau tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.Tú còn chưa kịp cài khóa quần,vội vàng chạy ngay ra khỏi phòng thay đồ,vì vội vàng nên làm cho hắn ngã nháo nhào,mặc kệ chân có đau hay ko,hắn vội vàng quàng tay lên giường,người vẫn nằm dưới đất,vội vàng cầm lấy điện thoại.

“Alo!”

“Nghe điện thoại của tao làm mày vui thế à?” Duy giọng điệu trêu chọc nói.

“Có chuyện gì?” gương mặt vừa tươi cười của Tú lập tức xị xuống,giọng nói trầm xuống.Từ từ đứng dậy kẹp điện thoại vào cổ,rồi từ từ mặc quần áo.

“Tối nay thế nào?” Duy hỏi.

“Tao qua đón khủng long rồi qua chỗ chúng mày!” Tú nói,nghe được đầu dây bên kia 1 chút im lặng bất thường,Tú khẽ nhíu mày. “Chuyện gì?”

“Mày tính thế nào?” Duy có chút ngập ngừng,gương mặt hé ra chút nụ cười.

“Ý mày muốn nói gì?” Tú lại hỏi.

“Tao biết mày đã quên.” Duy khẽ thở ra,môi nở 1 nụ cười. “Hôm nay là hạn 100 ngày.”

Tú cảm giác tim mình chật 1 nhịp.Hắn trầm lặng ko nói được lời nào,chỉ nghe trong lòng nhói lên 1 tia đau buốt,lòng ngực đột ngột thắt lại khó khăn.

“Tùy mày thôi.” Duy như cảm giác được sự im lặng của thằng bạn,khóe môi mỉm cười,hắn lẳng lặng cúp máy.Ko ngừng nổi nụ cười,hắn rõ bạn thân hắn quả nhiên là đã thua rồi.

Tú lẳng lặng đứng trong phòng,vẫn ko phân định rõ bản thân mình trong lòng nghĩ điều gì.Thật ra ban đầu hắn là vì vụ cá cược này mới an phận mà ở cạnh bên con khủng long,trong lòng thì tràn trề lửa hận.Trong đầu cũng suốt ngày chỉ nghĩ tới việc phải cho cô 1 trận để bù lại những ngày bị cô làm nhục,nhưng dường như trong lòng hắn càng ngày càng có sự thay đổi.Hắn ban đầu luôn luôn bực bội nghĩ tới vụ cá cược bao giờ chấm dứt,nghĩ tới cho cô ta 1 bài học.Mà đến hiện tại trong lòng hắn lại ko hiểu nổi tại sao đến ngày cuối cùng này hắn lại ko nỡ buông tay.Còn đang ngơ ngẩn trong lòng,thì chiếc điện thoại trên tay đột nhiên reo vang.Hắn đưa mắt nhìn lên màn hình,trong đôi mắt nâu sáng lên chút ấm áp vô thức.

Nhi vừa cầm dây buộc tóc vừa suy nghĩ,cuối cùng thì ngày này cũng tới.Hắn hẳn hôm nay vô cùng vui vẻ đi.Hèn gì sáng nay hắn vui như vậy.Trong lòng cô dường như có 1 dòng nước nhỏ chảy xuống từ trái tim,dần dần lan ra thoải mái.Nhưng sao tận cùng trái tim hình như lại có 1 lỗ thủng.Nhi nhíu mày,lắc lắc đầu xua đi chút thiếu xót trong lòng.Mùa hè mới bắt đầu,năm nay lại phải suy nghĩ sắp xếp thời gian làm thêm rồi.Vừa nghĩ một tuần nữa mẹ xuất viện.Chẳng nhẽ đêm lại leo tường ra ngoài?Ôi,thật đau đầu.Mà đúng rồi,còn phải nhớ mang tiền trả hắn.Nghĩ tới đây,Nhi quay người ra phía tủ lấy cọc tiền cô cất trên giá xuống bỏ vào túi,an tâm cười 1 cái thoải mái bước đi.

Cuộc hẹn hò hôm nay là lần cuối cùng,cho nên thoải mái 1 chút,chuyên tâm 1 chút là được rồi.

Ngọc nhìn thấy Nhi cùng Tú tiến vào,cô vội vàng giơ cao tay vẫy vẫy.Nhi khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời vui vẻ khoác lấy tay Tú kéo đi.Tú nhìn gương mặt cô trái tim lại 1 đợt ấm nóng ko ngồi yên.

“Chúng ta vào chưa?” Nhi vui vẻ hỏi.

“Anh Duy còn chưa đến!” Ngọc hơi nhíu mày.

Nhi mỉm cười đứng cùng Ngọc đợi,một lúc sau Duy dẫn theo 1 cô gái xinh xắn bước lại phía bọn họ.Lúc này Vũ mới mở lời.

“Em đi mua đồ ăn cho mọi người!”

“Em cũng đi!” Nhi vui vẻ với theo,quay người sang hỏi Tú “Vẫn như mọi khi?Mặn hả?”

Tú hơi ngẩn người,còn nhớ sao?Trái tim trong lồng ngực càng ngày lại càng bất hảo.Hắn nhìn cô quay người lại đột nhiên giật mạnh tay.

“Anh đi mua được rồi!”

Nhi đột nhiên mở tròn mắt.Sao đột nhiên tự dưng lại tốt bụng đi mua cho cô.Mọi ngày ko phải lười lắm sao?Nhưng ko sao,chỉ còn 1 ngày cho hắn ga lăng cũng được.

Thế nên 3 chàng trai hướng tới quầy bán đồ ăn đi tới.Tú nhìn 1 loạt đồ ăn lại bảo cô bán hàng lấy thêm mấy phong kẹo Snickers,mấy hộp bánh Gap,thêm vài gói M&M.

“Đại ca anh mua nhiều kẹo thế làm gì?” Vũ nhìn Tú nhíu mày.

“Khủng long thích ăn kẹo!” Tú nhìn mấy thứ khẽ cười.Ở cạnh cô mới phát hiện cô rất thích ăn socola,nhất là Snickers.Mỗi lần trong túi của cô ko có bánh Gap thì là Snickers.Nếu nói cô ko thích ăn thì chắc chắn chẳng ai tin.

“Chăm sóc như thế hôm nay làm sao đá người ta đây?” Duy khoác vai Tú cười đến ngoác miệng.

Tú trừng thằng bạn 1 cái bực bội.Cái tên này có phải là bạn hắn ko thế,rõ ràng biết hắn ko thấy dễ chịu mà cứ nhắc nhắc hoài.Bực bội cầm lấy đồ ăn Tú bực bội đi trước ko thèm nhìn lại.

“Anh Duy,anh ấy định chia tay thật hả?” Vũ nhíu mày nhìn theo Tú bèn hỏi Duy.

Duy mỉm cười đắc thắng “Mày nghĩ sao?”

“Em.. em ko biết!” Vũ khẽ nhíu mày.

Duy gương mặt mỉm cười gian xảo,ko thèm nói với thằng ngốc đứng tại chỗ,hắn quay người bước đi.Vũ nhìn hắn bước đi,lại nhìn đống đồ còn trên mặt tủ.

“Anh ko cầm hộ em sao?” Vũ gọi với theo Duy.

Duy bàn chân vẫn tiếp tục bước,khẽ quay đầu lại mỉm cười nửa miệng.Vũ chỉ có thể biết thở dài quay lại ôm đống đồ chạy theo.

Nhi nhìn thấy Tú trên tay cầm 1 đống đồ,cô mỉm cười với hắn.

“Đưa em cầm giùm cho!” Nhi với tay ra phía hắn.

Tú hơi quay người “Anh cầm được!” ít nhất hắn ko muốn cho cô phải tay xách nách mang như mọi khi.Nhưng Nhi lại là người quá bướng bỉnh,cô cầm lấy vài phong kẹo,bịch bắp rang,thêm cốc coca trong tay hắn.

“Mỗi người 1 nửa!” Nhi mỉm cười,khóe môi lộ ra chiếc răng khểnh duyên dáng.

“Vậy là chia đều cho cả 2 sao?” một tiếng nói có chút trêu chọc vang lên.

“Vâng?” Nhi mở to đôi mắt nhìn Duy đang bước tới,trong đầu có chút nghi hoặc.Cái người này trong số bạn của Duy cứ luôn luôn mỉm cười rất gian tà,đôi khi làm cô tự hỏi ko biết hắn ta thuộc dạng gì?Vừa thần bí lại vừa gian xảo.

“Có nghĩa là có gì nặng cũng chia ra cùng nhau gánh có phải ko?” Duy lại hỏi,khóe môi nhếch lên 1 đường,ánh mắt quay sang nhìn gương mặt của thằng bạn thân.

“Dĩ nhiên là phải cùng nhau gánh rồi!” Nhi chẳng chút suy nghĩ gật đầu,đôi mắt đen láy sáng lấp lánh nhìn thẳng vào gương mặt của Duy,khóe môi hồng đào mỉm cười đầy tự tin.Cô khẳng định cô biết anh ta đang nghĩ gì.Chắc chắn anh ta đang muốn nói đến vụ cá cược rồi,chia tay là điều cả 2 phải cùng có trách nhiệm,đương nhiên cô cũng sẽ ko trốn tránh.

Tú cảm giác như có 1 cơn mưa nước ấm tràn xuống trong lòng hắn.Cả trái tim của hắn tràn ngập ấm áp,giống như dòng suối chảy lan từ tim,dựa vào trong từng mạch máu,lan dần dần xuống toàn bộ cơ thể.Hắn đôi tay hơi siết lại,đôi mắt nâu của hắn đảo sang nhìn Duy cương nghị,chỉ thấy thằng bạn thân khẽ nháy mắt mỉm cười,quay lưng ôm cô người yêu đi về phía phòng chiếu phim.

Nhi cũng nhìn thấy cái nháy mắt của Duy,cô hơi nhíu mày nhìn sang hắn,bàn tay khẽ vòng qua tay dựa sát vào người Tú.

“Đi thôi!” Nhi mỉm cười,chỉ còn hôm nay.Chỉ còn 1 ngày cho nên ôm cũng được,nắm tay siết chặt hơn 1 chút cũng được.Ngày cuối cùng,vậy thì để cho hôm nay cô yêu hắn 1 chút cũng được. Cho cô lần cuối cùng thả lỏng bản thân, thả lỏng những cảm giác kì lạ mà cô ko biết 1 lần duy nhất trong 100 ngày này đi. Vốn bắt đầu sẽ biết có kết thúc, vậy cho nên cho cô gần hắn thêm 1 chút sẽ ko sao chứ? Cho cô quên đi họ vốn là kẻ thù ko đội trời chung trong 1 tích tắc này, mặc dù đã rất nhiều lần cô đã quên mất, cũng rất nhiều lần cô ko thể phân biệt được mối quan hệ của họ thật ra là gì. Vậy thì hôm nay cứ để cho mọi việc theo tự nhiên đi.

Cả bộ phim khủng long ko hề ngủ,bàn tay vẫn khoác lấy tay hắn,thi thoảng cô khẽ dựa đầu vào vai hắn,gương mặt trắng trẻo mịn màng,đôi mắt đen long lanh sáng,khóe môi hồng thi thoảng lại cắn 1 miếng Snickers ngon lành.Tuy rằng hai người hẹn hò đã 100 ngày nhưng mỗi lần xem phim ko phải cô ngủ,thì là hắn cố tình ngủ,ko có nắm tay vừa xem phim,lại ko có hành động thân cận như thế này.

Suốt suất chiếu phim,tuy 2 người vô cùng im lặng,nhưng mà trong đầu Tú 1 chút về tình tiết phim đều ko có.Cả người hắn cảm giác cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn,trái tim cứ tưng tưng,tưng tưng như con thỏ trong lồng ngực.Càng lúc tâm tình của hắn càng như khẳng định quyết định của mình.

"Tối nay anh có chuyện muốn nói!" Tú khẽ nói vào tai Nhi khi cả 2 đang ngồi trên bàn ăn.

Nhi đôi mắt nhìn về phía hắn,khóe môi lại mỉm cười "Em biết rồi!".Cuối cùng cũng tới lúc này.

Chiếc xe máy dừng lại trong góc ngõ,trước 1 căn nhà im lìm.Cô gái tươi tắn nhẹ nhàng bước xuống xe.Cô quay người lại đứng gần hắn,đôi mắt đen lấp lánh nhìn hắn chăm chú chờ đợi. Khóe môi hơi giơ lên, nhưng trong đáy mắt như sao trời ấy còn có 1 chút lung linh mờ nhạt mà ko ai có thể thấy. Như 1 lỗ hổng thinh lặng trong lòng cô đang rút đi từng giọt, từng giọt ấm áp nơi trái tim.

"Hôm nay là 100 ngày." Tú cảm giác tim mình sắp nổ tung,mạch máu trong người nóng lại càng nóng.

"Tôi biết!" Nhi gương mặt sáng sủa,khóe môi mỉm cười.

Nhìn gương mặt tươi cười như chờ đợi của cô trước mặt,đột nhiên tâm của hắn như bị bóp lại,giọng nói cũng như bị nghẹn lại.Nhi đôi mắt đen láy lộ ra tia sáng ngời,khóe môi tươi tắn vui vẻ.Đột nhiên như nhớ ra điều gì đó,cô thò đôi tay nhỏ bé vào túi,lôi từ trong túi ra 1 cọc tiền.

Tú ngơ ngẩn nhìn cọc tiền polime,rồi lại quay sang nhìn cô.Trong đầu ko biết nên nói cái gì,đột nhiên bao nhiêu ấm áp từ tối đến giờ tuôn chảy trong lòng,thoáng 1 cái như dòng nước trôi tuột đi ko còn dấu vết.Hiện tại trong lòng hắn chỉ có 1 cảm giác nghẹn nghẹn,đau buốt,còn có 1 hương vị khó chịu nơi đầu lưỡi.Là gì nhỉ?Có lẽ là đắng chát.Đúng là mùi vị hắn chưa từng trải qua đắng chát.

"Đây là 50 triệu.Trả lại cho anh." Nhi vui vẻ cầm tiền đưa vào tay cho hắn.

Tú cầm cọc tiền lạnh băng trong tay,đôi mắt nâu hơi nhíu lại,cảm giác mát lạnh từ mớ tiền dần dần lan từ làn da thổi dần dần tới cánh tay,đâm thẳng buồng ngực của hắn đạp cửa vào.

"Đây là?" nhíu nhíu mày,đôi mắt nâu của hắn lướt qua cọc tiền,lại nhìn đến cô.

"Tiền nợ của tôi!" Nhi trả lời,khóe miệng có chút tự mãn.Giờ cô như đặt được cục đá trong lòng xuống.Thật sự đi mượn đồ của người khác thật ko quen chút nào,trong não bộ của cô lúc nào cũng hiện lên 1 chữ "nợ" hại cô suốt ngày chỉ toàn mơ thấy bị cọc tiền đuổi chạy,chạy ko được còn bị đè.Thảm thương vô cùng.Giờ chắc chắn cô đã có thể ngủ ngon rồi.

"Em lấy tiền này ở đâu ra?" Tú nói giọng trầm xuống,cảm giác rõ ràng khí lạnh lùa từ lồng ngực mình tràn ra.

"Cái này.. " Nhi nhất thời ko biết phải nói sao,chẳng nhẽ nói với hắn cô đi làm kéo cầy trả nợ,đây là tiền được ứng trước.Cô lại ko muốn cho người khác biết,cô phải đi làm để lo lắng cho cuộc sống của mình.Thật ko tốt chút nào. Hơn nữa.. cô ko muốn cho hắn phải lo lắng. Nhưng hắn sẽ lo lắng hay ko, cô lại ko dám chắc.

"Là hắn ta cho em mượn?" Tú đôi mắt nâu sẫm lại càng thêm sẫm,bao nhiêu khí lạnh trong người giờ lại phút chốc bốc cháy như khí gas gặp lửa.

Nhi hơi nghiêng nghiêng đầu,con mắt đen lấp lánh ko hiểu lắm.Làm sao mà tên này có thể biết là ai cho cô mượn,hơn nữa làm sao biết con trai cho cô mượn.

"Làm sao anh biết?" Nhi mơ hồ hỏi,đôi mắt đen vẫn lấp lánh nhìn hắn.

Tú cảm giác như vừa bị 1 đấm thẳng vào ngực,nơi trái tim vừa bị bóp nghẹt 1 cái đau buốt.Đôi mắt hắn sắc lẻm nhìn cô.

“Tại sao lại đưa tôi?!”

“Ko phải tôi nợ anh sao?Tôi ko muốn nợ nần ai!” Nhi vô tư trả lời.

Lại 1 mũi tên nữa nhằm thẳng vào người hắn.Ko muốn nợ nần của ai?Vậy tiền này cô ko phải là đi vay nợ sao?Khủng long,tiền của hắn thì ko sao,còn tiền của anh thì có vấn đề phải ko?Nén giận,kìm chế cơn giận.

“Hôm nay anh muốn nói 1 chuyện.” Tú thở ra 1 cái rồi mới tiếp lời.

“Tôi đồng ý!” Nhi bình thản trả lời.

“Em biết anh định nói gì?” Tú mở to đôi mắt nhìn cô,trong lòng lại nghe chính mình chờ đợi.

“Dĩ nhiên là biết.Ko phải hôm nay là hạn 100 ngày sao?” Nhi thản nhiên trả lời.

Tú cảm giác trong lòng mình ko ngừng,ko ngừng đập loạn,từng đợt từng đợt như sóng đợt này xô đợt kia.Khóe môi ko tự động nhếch lên,đôi mắt nâu sáng lên nhìn cô.

“Em thật sự biết?”

“T3,anh đang đùa giỡn phải ko?Chuyện này rõ ràng chúng ta đã giao dịch từ trước,làm sao mà quên được.Anh muốn nói chia tay thì nói đi.” Cô hơi hất mặt về phía hắn chờ đợi.

Tú hiện tại cảm giác rõ thật rõ 1 tiếng xoảng trong lồng ngực mình,hắn ta đau cực kỳ đau,đôi mắt nâu vừa sáng ngời nay hoàn toàn trống rỗng,vô thần.

“Vậy là em muốn trả tiền cho anh bởi vì em nghĩ tới hạn 100 ngày chúng ta chia tay?”

“Đương nhiên có nợ phải trả,tôi ko muốn nợ nần ai.” Nhi thẳng thắn trả lời.

Tú ko biết hiện tại mình giống cái gì.Hắn hiện tại y như thằng ngốc,ko có khi còn hơn thế.Hắn như con cún con nhìn thấy người ta giơ lên khúc xương,chỉ cần như vậy là lại vẫy đuôi chào mừng.Để rồi hiện tại thì sao?Hắn đang kì vọng gì chứ?Kì vọng cô sẽ ở lại bên cạnh hắn sao?Phải,rõ ràng chỉ cách 1 giây trước hắn thật kì vọng vô cùng kì vọng.

Nhìn vẻ trầm mặc của hắn,Nhi hơi nhíu mày hỏi “Sao thế?”

Tú chỉ cảm giác cả người trống rỗng,hắn nhét tiền vào tay cô đứng thẳng người dậy muốn quay ra xe.

“Vậy là sao?” Nhi bối rối lại nhét tiền vào tay hắn.

“Cầm lại đi!” hắn giọng nói trầm thấp đôi mắt tối sầm nhìn cô bực bội,cố gắng đè lại những cảm xúc vô bờ trong lòng mình hiện tại.

“Tiền của anh mà!” Nhi đôi mắt nheo lại bức xúc.Lại gì nữa đây?Cái tính công tử của hắn,lại bắt đầu nổi lên rồi.

“Ko phải tiền của tôi!” Tú gần như gầm lên,cố gắng giữ lại 1 chút sĩ diện còn lại của mình.

“Ko được.Tôi trả tiền lại cho anh.” Nhi kiên cường vẫn nhét vào tay hắn.

Tú gần như phát điên,hắn thật sự ko muốn nổi giận,nhưng là bản thân hắn ko thể ko nổi giận.Bao nhiêu kì vọng trước đây giờ cứ như đại hồng thủy,sóng thần ập đến trong lòng hắn,cho nên hiện tại hắn chỉ muốn nhanh thật nhanh rời đi,nhưng mà,cô lại cứ như người cầm nút công tắc kích nổ.Muốn làm cho hắn nổ tung.

Tú một tay giật mạnh tay cô ra,cầm tiền ném thẳng lại vào trước ngực cô.Đôi mắt nâu tràn đầy tức tối.

“Làm gì thì làm,tùy cô!” hắn bực bội lên xe phóng đi.

Nhi nhìn cọc tiền rơi trên mặt đất,lại ngẩng lên nhìn theo bóng dáng hắn thoáng 1 cái đã mất tăm mất tích.

Người ta vẫn nói ko gì nhanh bằng thời gian,cũng ko gì chậm bằng thời gian.Khi thời gian quí báu với bạn vẫn luôn luôn là quá nhanh,cả 1 tuần học cuối cùng của khối 12 chỉ chớp mắt 1 cái đã qua.Ngày bế giảng cuối cùng cũng tới.

Đám học sinh ko ai bảo ai đều túm tụm lại,gương mặt đứa nào cũng cười rạng rỡ chào hè.Nhưng rồi đến khi bài hát chia tay vang lên,thì ko đứa nào bảo đứa nào, ko ai bảo ai đám nhỏ đều bật khóc.Ngọc ôm lấy Nhi nước mắt hoen mi,bờ vai khẽ run rẩy,Nhi đôi mắt cũng đỏ lại,nhưng cô tuyệt ko nức nở,nước mắt chỉ lẳng lặng rơi.

Dung mama đứng trên hành lang phòng hội đồng nhìn đám học sinh,trên tay cầm một phong thư,gương mặt Dung mama bình thường nghiêm nghị hà khắc,hôm nay chợt như nhạt nhào,đôi bàn tay khẽ run lên,khóe mắt đỏ hoe ướt át.Cô đảo mắt nhìn chăm chú vào con nhóc học sinh đôi mắt đen láy,mái tóc buộc cao,gương mặt xinh xắn đang đỏ hoe ướt lệ.Cô khẽ mỉm cười nhìn 1 lượt lũ học sinh của mình.Lớp 12A9 năm nay,chắc chắn sẽ là lứa học trò mà cô khó quên nhất,chúng thật nghịch ngợm.Nhất là con nhỏ đó,đứa học trò làm cô phải lo lắng nhất,nhưng cuối cùng lại là đứa học trò làm cho cô cảm động đến rơi nước mắt.Gập lại bức thư cầm trên tay thật cẩn thận,cô trân trọng cầm nhét vào túi áo trong,trên bìa phong thư có nét chữ nhỏ bé của Nhi "Kính gửi cô giáo chủ nhiệm lớp 12A9 – những học sinh đã luôn làm cô phiền lòng.".

Nhi đôi bàn tay vòng qua ôm lấy đám bạn gái,những con mắt trong sáng mọi ngày nghịch ngợm,chỉ luôn nghĩ ra những trò phá phách hôm nay chợt đỏ hoe,cả sân trường chỉ nghe 1 cỗ xốn sang buồn thương của đám học trò.Cả lũ học sinh lớp 12 ko ai bảo ai đều hoen nước mắt, thời tiết nóng nực của mùa hè bị chèn nghẹn lại,ko khí chỉ nghe 1 màn sương mù nghẹn ngào,tiếng ve sầu râm ran da diết, xôn xao lòng của lũ học sinh lớp 12,trong lòng đứa học sinh nào cũng buâng khuâng,xốn sang,nước mắt ko kìm được thay nhau muốn thoát ra ngoài.Chia biệt ko ai muốn có,đứa nhỏ nào cũng ko kìm chế được nỗi xúc động đang dâng lên trong lòng.Bồi hồi,xúc động,luyến tiếc, xót xa.

Nhi khẽ ngước đầu nhìn lại từng góc sân trường mà nó đã đi qua ko biết bao nhiêu lần trong suốt 3 năm qua,ánh mắt ko ngừng được lại dừng ở nơi cuối hành lang tầng 3,lớp 12A14.Kể từ ngày 2 người gặp nhau đó hắn ko tái xuất hiện.Nhi cảm giác trong lòng như lại thiếu 1 chút,ngôi trường này cũng có nhiều kỉ niệm liên quan đến hắn đấy chứ.Dường như xuyến xao trong lòng cô lại dày hơn.

Sân bay quốc tế nội bài.

Một chàng trai vô cùng điển trai nhìn qua cửa sổ chiếc máy bay boing 747 đang cất cánh.Nhìn đường băng chạy dần dần lướt qua ô cửa sổ,đôi mắt nâu nhìn xa xăm.Dần dần chiếc máy bay nâng cánh hướng lên trên bầu trời bao la,ánh nắng hè chói chang khoe sắc chiếu qua ô cửa khoang hạng nhất,thẳng vào gương mặt điển trai khiến cho làn da trắng mịn của hắn lại càng sáng hồng lên,mái tóc hung hung mềm mại rủ xuống chạm hàng lông mày đen nháy,chiếc mũi cao thẳng kiêu ngạo,khóe môi mỏng quyến rũ,đôi mắt nâu bị ánh sáng phản chiếu trở nên trong suốt sâu thẳm làm người ta bồi hồi.

Tú nhìn thành phố Hà Nội ở dưới chân mình,mỗi 1 nóc nhà càng lúc càng nhỏ,Tú vẫn cứ ngồi thinh lặng nhìn về xa xăm.Nhưng cảnh vật lướt qua bên cửa sổ hoàn toàn chẳng lọt được vào mắt của hắn,trong đầu chỉ có hiện ra 1 khuôn mặt bướng bỉnh,làn da mịn màng mỏng manh,mái tóc đen nháy,chiếc đuôi ngựa ương ngạnh tung bay trong gió,mái lệch ngỗ nghịch che chiếc trán bướng bỉnh,đôi mắt đen láy lấp lánh như sao trời,khóe miệng hồng tươi mỗi khi cười đều lộ ra chiếc răng khểnh tinh nghịch.Tú lại nhắm chặt mắt,bàn tay day day thái dương, ko tự chủ lại thở dài ra 1 tiếng.

Tú chua xót nở ra nụ cười,trong lòng lại 1 trận đau buốt.Nghĩ lại tối ngày hôm qua ngồi với Duy.Hắn quả nhiên ko phải là bạch mã hoàng tử,kẻ sát gái nữa rồi.Duy nói hắn đã thắng,còn đưa tiền cho hắn?Thật càng làm hắn thêm chua xót.Chiến thắng ư?Hắn thắng gì đây?Thắng rằng cưa đổ cô xong,ăn được cô rồi bỏ cô sao?Cưa đổ cô?Ko có.Trái tim của khủng long đến cuối cùng vẫn là của cô,cô tự do và chưa từng nghĩ đến hắn.Cô có thể nhận tiền từ người khác để trả cho hắn ko nghĩ ngợi,nhưng khi cô cầm tiền của hắn thì lại là nợ nần.Hắn đã ăn được cô?Bao giờ?Hiện tại hắn trong lòng cảm thấy buồn cười.Điều duy nhất hắn làm chỉ có thể hôn môi với cô,nhưng cái cảm giác nụ hôn ngọt ngào của cô,chiếc lưỡi mềm mại của cô hắn lại vẫn nhớ như in.Điều buồn cười nhất là kẻ yêu đương kiểu mì ăn liền như hắn,vứt người yêu như người ta vứt vỏ kẹo nhưng cứ mỗi lần hôn cô lại cảm giác vô cùng kì quặc,tim đập dồn dập,hơi thở cũng tự nhiên thất thường,cả mạch máu cũng trở nên sôi sục,hắn rất rất muốn hôn cô,nhưng mỗi lần lại đều ko dám.Hắn ko biết tại sao hắn lại muốn hôn cô đến vậy,có lẽ là cảm giác thỏa mãn chưa từng có khiến đã trải qua 1 lần lại càng muốn hơn nữa.Kết quả là hắn muốn ăn cô nhưng lại ko thể nào ăn được.Còn bỏ cô sao?Lại càng buồn cười hơn,rõ ràng vào tối ngày hôm đó hắn đã định nói,hắn đã cố gắng lấy hết can đảm để nói,vì hắn nghĩ

rằng cô có tình cảm với hắn.Vì tối hôm đó cô rất ngọt ngào,vòng tay cô ôm hắn rất chặt,trên bàn ăn cô nhẹ nhàng đút cho hắn,đôi mắt đen nhìn hắn đến ngọt ngào.Hay khi cô đi siêu thị với hắn,khi cô vô tình kéo tay hắn bước đi.Khi cô ở cùng hắn cả đêm lúc say rượu,hay buổi sáng khi tỉnh dậy có cô bước ra từ phòng tắm.Những món ăn mà cô nấu cho hắn,hay khi cô bắt hắn giặt đồ,bắt hắn dọn dẹp,nhưng lại giúp hắn phơi quần áo.Những khi 2 người ngồi học bài trong phòng,hay khi cô luôn làm cho hắn bực tới phát điên,nhưng lại vẫn phải ngậm ngùi mà cười.Nghĩ lại thì hắn luôn như vậy,ko thể nào phản kháng được cô,đến khi chia tay,cuối cùng lại ko phải hắn làm. Cuối cùng hắn thắng được gì chứ?

Trước đây hắn cho rằng,hắn muốn được ở cạnh cô,đơn giản là hắn muốn ở cạnh cô lâu hơn chút nữa,ko cần làm gì,ko cần những hành động quá thân mật,chỉ cần như hiện tại,mỗi ngày nhắn tin qua lại,mỗi ngày gặp gỡ,có thể tự nhiên dựa vào vai của nhau thân thiết,có thể quàng tay qua eo cô mỗi khi ngồi trên giường xem phim,có thể thoải mái nắm tay cô kéo đi bất cứ lúc nào.Hắn ko cần cô phải gọi hắn là anh,cũng ko cần cô ân cần với hắn,cô cứ hung bạo như mọi ngày,cứ đanh đá như mọi lần,chỉ cần cô chấp nhận hắn ở cạnh cô như lúc này,ko cần phải dịu dàng với hắn.Chỉ cần làm người yêu trên danh nghĩa là được.Nhưng đến khi cô nói chia tay hắn mới hiểu.Hắn ko phải đơn giản chỉ muốn ở cạnh cô như vậy.

Cuối cùng hắn vẫn thua.Toàn bộ thời gian mà hắn vô cùng nhung nhớ chẳng qua chỉ là 1 màn kịch.Tình yêu của hắn với cô chỉ đơn giản là 1 vở kịch yêu đương.Đến cuối cùng vở kịch cũng phải hạ màn.Người dưới sân khấu thì ngưỡng mộ tình yêu của nam nữ chính,nhưng thật ra mọi thứ đều là ko tồn tại.

Mọi người nói hắn thắng,nhưng chính hắn rõ hơn ai hết,hắn là kẻ thất bại.Còn thất bại thảm hại.Lần cá cược này,mất tiền với hắn ko là gì hết.Hắn khi tới gặp cô,vốn đã nghĩ đá đi tự tôn của hắn,đá đi cái danh dự chết tiệt cao thủ cưa gái của hắn,mọi thứ hắn có thể vứt xuống chân để đạp qua.Chỉ cần cô gật đầu 1 cái,ko cần phải làm người yêu,chỉ cần ở lại cạnh hắn như hiện tại.Giả vờ làm người yêu hắn cũng được,hắn có thể bỏ ra bao nhiêu cũng được,cô muốn trả tiền viện phí hắn có thể tru cấp cho cô,đổi lại thời gian cô ở cạnh hắn.Kết quả,chỉ đơn giản cô cảm giác được cầm tiền của hắn là nợ nần là gánh nặng.Lúc này mới phát hiện cô diễn kịch giỏi đến thế nào.

Là hắn ngốc nghếch,yêu đương nhiều như hắn lại ngu ngốc ko nhận ra là cô có cảm tình với hắn hay ko.Hắn quá ngu ngốc cho rằng vở kịch 2 người họ đang diễn có thể kéo dài thêm,cô từ đầu đến cuối vẫn vô cùng rõ ràng,phân định được rõ đâu là kịch,đâu là thật.Chỉ có hắn ngốc nghếch còn tin rằng tình yêu giả này là thật,chỉ có hắn 1 mình ngơ ngẩn ngóng trông trên sân khấu khi màn diễn đã hạ.

Lần đánh cược này hắn hoàn toàn thua.Lần đánh cược này ko chỉ đơn giản là cuộc chơi của 1 đám lêu lổng ham chơi,kết cục lần này hắn đánh cược cả trái tim mình vào cuộc chơi để rồi thua thảm hại

39. Chương 37

Chương 37 : Nghiệp duyên

Sáu năm sau..

Một buổi sáng mùa thu nắng vàng trải mượt mà,những con phố cổ dần dần nhuộm những tán lá bàng vàng,mùa thu Hà Nội vẫn luôn được ví như cô thiếu nữ mơn mởn nhẹ nhàng,mềm mại của nắng vàng,thoang thoảng hương cúc,cả ko gian bao trùm bởi một màu vàng ấm áp trong trẻo.

Trong một tiệm áo cưới long lanh đèn,những chiếc váy trắng tinh,đủ mọi kiểu dáng,một vài hạt cườm ánh lên dưới ngọn đèn một sắc lung linh tinh khiết.Một cô gái xinh xắn mái tóc dài thả xuống lưng,tay cầm 1

quyển tạp chí áo cưới,cánh cửa gương của phòng thay đồ trước mắt hé mở,một cô gái trên người mặc 1 chiếc áo dài đỏ tươi có hình chữ hỷ vàng óng ánh.Cô gái cầm tạp chí xoay người đôi mắt mở to.

"Rất đẹp!" Ngọc vui vẻ reo lên.

Cô gái nhìn cả thân mình bị bó lại,gương mặt hơi nhăn nhó,giọng nói trong trẻo bĩu môi.

"Nhưng vô cùng vướng víu!" Nhi hai tay buông xuôi khó chịu.

"Đẹp mà!" Ngọc vui vẻ nói,lại cầm lấy chiếc váy bồng màu trắng bên cạnh người mình đưa cho Nhi hứng khởi.

"Mau mặc thử cái này nữa!"

"Hả?" Nhi miệng muốn há hốc,nhìn chiếc váy bồng thướt tha mà trán như đẫm mồ hôi.Ko phải chứ?Cái váy bó ngực,lại xòe ra như công chúa.Ko phải mày định mang chăn ra bó cả người tao để vứt vào lề đường chứ?

"Mặc vào đi!" Ngọc nài nỉ ép con bạn thân vào buồng thay đồ.

"Tao ko muốn mặc!" Nhi khuôn mặt mếu méo,nói cứ như khóc.

"Bạn mày chỉ cưới có 1 lần trong đời thôi!" Ngọc quả quyết tống con bạn thân vào buồng thay đồ đóng cửa lại.

Nhi nhìn bộ dạng mình trong chiếc áo dài,lại nhìn chiếc váy cao sang,gương mặt hơi nhíu lại. "Tao đã hứa làm bê trap lẫn phù dâu cho mày,mày cũng nên đối xử tử tế với tao chút chứ!" Nhi bực bội kiến nghị.

"Vậy tẹo mời mày bữa tối!" Ngọc từ ngoài phòng thay đồ mỉm cười nói vọng vào.

Trong 1 nhà hàng lịch sự,bên dãy bàn phía cửa sổ,có 2 cô gái đang ngồi nói chuyện vô cùng vui vẻ.Nhi cắt miếng thịt bò nóng sốt trước mặt ngon lành cho lên miệng,lại nhìn con bạn thân ở trước mặt chỉ gọi có 1 phần salat với cơm chỉ ăn có 1 chút.

"Sao ăn ít thế?" Nhi nhíu mày.

"Sắp tới ngày cưới rồi.Ăn ít 1 chút." Ngọc khẽ cười lè lưỡi.

Nhi há miệng như con cá ngão "Vì đám cưới mà khổ vậy sao?"

"Một đời người chỉ cưới 1 lần,dĩ nhiên có cực 1 chút,nhưng để mình đẹp nhất ai mà ko muốn!" Ngọc uống 1 miếng nước cam vui vẻ đặt cốc xuống.

Nhi bĩu môi nhìn con bạn thân,trong lòng lại ko khỏi tràn ra 1 loại hạnh phúc khó tả. "Cưới chồng vui vậy sao?" đôi mắt Nhi đen láy ánh cười hỏi.

"Dĩ nhiên là tốt rồi." Ngọc cười như hoa trả lời ko ngại ngùng, "Muốn biết tốt hay ko,cứ thử là biết." Ngọc trêu chọc nhìn cô.

Nhi nhìn con bạn thân khó chịu vội vàng xua xua tay. "Thôi thôi,tha cho tao!" cô lại ko dại mà thử.Cái gì thử được chứ thử cái này đảm bảo là chết ko toàn mạng à.Nhìn con bạn thân vẫn đang nhìn cô trêu chọc,cô vội vàng lắc đầu khẳng định thêm lần nữa.

"Mày đừng xúi dại tao.Cuộc sống độc thân của tao đang ở thiên đường." Nhi vênh mặt tự hào nói.

"Sống độc thân mãi ko chán sao mày?Mày đã 24 tuổi rồi đấy.Sáu năm ko yêu đương ko chán sao?" Ngọc nhìn con bạn thân nhíu mày hỏi.

Nhi đột nhiên dừng lại 2 giây,lại tiếp tục cắt miếng thịt bò,đột nhiên thoáng qua trong đầu 1 gương mặt điển trai,mái tóc để dài,tóc mái che đôi lông mày rậm,tóc mai dày bám lấy gương mặt trắng trẻo,đôi mắt nâu,chiếc mũi cao thẳng ngạo mạn,khóe môi mỏng gian xảo.Nhi nhắm mắt lại,ko biết có phải ăn quá nhiều dầu mỡ,hơn nữa vừa rồi còn bị bó chẹt trong váy với áo mà đầu óc cũng điên điên hay ko?Thật đúng là điên rồi.Tự dưng lại nghĩ tới đến chuyện gì ko biết.

Ngọc nhìn con bạn thân ngó lơ đề tài,đành cầm cốc nước cam uống thêm 1 ngụm rồi thở dài.

Tối Hà Nội hoa lệ,trái với vẻ yên bình của những con phố,bên trong một sàn nhảy,tia laze,nhạc house với những con người đang quay cuồng theo điệu nhạc.Trong một căn phòng đặc biệt trên tầng 2,có 4 chàng trai đang ngồi tán gẫu.Cánh cửa căn phòng bật mở,làm cho bao nhiêu tiếng ồn ào bên ngoài phút chốc ùa vào vây chặt lấy căn phòng yên tĩnh.Khi cánh cửa khép lại,ko khí phút chốc lại trở về dáng vẻ yên tĩnh ban đầu.

"Đến rồi!" Duy nhếch mép nở nụ cười.

"Anh!" Vũ quay người lại đôi mắt sáng ngời.

“Cuối cùng cũng xuất hiện!” Hiếu mỉm cười.

“Trốn kỹ đấy!” Mạnh tay cầm cốc rượu đưa lên miệng.

Tú nhẹ nhàng ngồi xuống ghế,gương mặt mỉm cười tự mãn nhìn mấy thằng bạn thân “Tao đã về!”

“Cái thằng ranh này,đi là đi một mạch 6 năm ko thèm liên lạc!Về nước cả tháng rồi mới gặp được mặt mày!” Duy với tay ra khoác vai Tú cảm giác như trở lại thời gian dài cách đây 6 năm.

Tú khẽ cười đáp “Xin lỗi,mới về nước lại phải tiếp quản công ty.Cho nên đành thất hẹn với chúng mày!”

“Chà đại ca,6 năm ko gặp.Trông anh thật sự ngày càng đẹp trai nhé.Lại còn..” vừa nói Vũ vừa thò tay ấn ấn vào ngực của hắn. “cơ bắp nữa!”

“Cũng đâu bằng chú,mở được sàn nhảy giờ làm ông chủ rồi.Lại sắp cưới vợ nữa!” Tú vừa nói vừa mỉm cười,cầm cốc rượu trên bàn Duy vừa rót uống.Duy quay sang nhìn thằng bạn thân sau 6 năm ra nước ngoài trở về.

“Mày thay đổi khá nhiều!” Duy nói.

“Vậy sao?” Tú khẽ nhếch khóe môi,đôi mắt nâu sẫm lại điềm tĩnh.

Duy nheo đôi mắt lại,nhìn thằng bạn thân của nó 1 lần từ đầu đến chân,khóe miệng thoáng chốc khẽ cười.Bạn hắn ko chỉ thay đổi,mà phải nó là vô cùng thay đổi,hiện tại ngồi trước mặt hắn ko phải là một bạch mã hoàng tử khôi ngô cưỡi trên con ngựa trắng nữa,mà giờ hắn là 1 người đàn ông trưởng thành,mạnh mẽ.

“Chuyện gì?” Tú nhìn Duy hỏi.

“Ko có gì.Mừng cho mày thôi!” Duy trả lời.

“Phải rồi anh Tú,anh đã trở về có thể đi bê tráp cho em ko?” Vũ vui vẻ nói.

Duy chiếc cốc đưa lên miệng chợt ngừng lại,quay đầu sang nhìn thằng bạn thân của nó ngồi bên cạnh,nếu là trước đây thế nào thằng này cũng sẽ dãy nảy tức tối mà bảo tao mà phải làm à?Nhưng hiện tại Tú vẫn ngồi yên trên ghế,đôi mắt nâu nhìn sang Vũ,khóe miệng bình tĩnh khẽ nhếch lên,giọng nói vô cùng trầm thấp bình tĩnh nói.

“Cậu mời người hơn tuổi như anh bê tráp ko cảm giác khiến anh mất mặt sao?”

Duy quay đầu sang phía khác,đôi mắt khẽ nhắm lại khóe miệng ko khỏi mỉm cười.Phải Tú đã trưởng thành,trở thành 1 người vô cùng điềm đạm bình tĩnh hơn nhiều.

"Mọi người đều đi giúp em mà!" Vũ cự lại. "Đội bê tráp của em toàn các hoàng tử ko đấy.Đại ca có thêm anh nữa là chúng ta đủ bộ anh em rồi.Hơn nữa.." Vũ hơi dừng lại,đôi mắt lém lỉnh nhìn Tú "Cả Nhi cũng đi đỡ tráp!"

Chỉ 1 từ ngữ thôi vang vọng vào trong đầu hắn y như 1 đợt sóng ngầm ập tới ko báo trước,gương mặt điềm tĩnh của hắn có 1 thoáng thất thần,nhưng rất nhanh gương mặt của hắn lại đóng băng như trước.

Vũ cảm giác được ko khí kì quái lúc mình vừa nói ra,nên vội vàng cầm lấy chiếc cốc trên bàn uống 1 hơi.Mọi ánh mắt đều nhìn đi nơi khác, trốn tránh nhìn thẳng vào nhân vật chính của bữa tiệc chào mừng về nước tối nay.

Tú thu người ngồi sâu lại ghế,cố gắng giữ cho đôi mắt của mình bất động,nhưng trái tim của hắn vẫn cứ loi choi trong lồng ngực,hơi thở cố gắng kìm nén vẫn ko tránh khỏi thất thường.Duy nhìn thẳng bạn thân đôi mắt xa xăm,hắn khoác vai thằng bạn gần hơn 1 chút,giọng nói của hắn thấp xuống chỉ để cho hắn nghe thấy.

"Ko muốn gặp lại sao?" Duy hỏi.

Tú đưa mắt nhìn sang thằng bạn thân bên cạnh.Trong đôi mắt nâu ánh lên chút tia sáng lo âu,ánh mắt như muốn trốn tránh,trái tim thình thịch,thình thịch liên hồi.Cảm giác như có 1 chiếc kim vô hình mới lại đâm 1 mũi vào sâu trong tim mình.Hắn khẽ thở ra mỉm cười,gương mặt lại điềm tĩnh như nước,nhưng trong lòng hắn rõ hơn ai hết,trái tim hắn như mặt biển gặp bão.

Ko phải hắn ko muốn gặp.Ai nói rằng hắn ko muốn gặp?Chỉ là gặp rồi thì sao?Khi hắn về nước,nhận được tin tức kỷ niệm trường,hắn nói ngàn lần đừng quay đầu lại.Nhưng kết quả chân hắn vẫn bước đi,ngôi trường hắn học 2 năm,nhưng lại khiến hắn ko thể quên nhất.Trí nhớ của hắn vốn ko tốt,hắn đã quên ngày đầu tiên bị bắt đến trường là như thế nào?Cả năm lớp 11 của hắn đã trôi qua thế nào hắn đều ko nhớ.Kí ức của hắn bắt đầu vào 1 buổi sáng tháng 1,mùa đông lạnh lẽo,hắn đang ngồi chơi game trên psp với mấy thằng trong lớp,chỉ nghe rầm 1 tiếng,khi quay lại chỉ thấy 1 con nhỏ ko có chút lễ độ nào đạp cửa bước vào lớp.Nhìn lại 1 vòng phòng học hắn ko tự giác mà khẽ cười,quay đầu nhìn lại cánh cửa.Bây giờ ko còn cánh cửa màu xanh gỗ cũ kỹ mọt tới mọt lui ngày xưa nữa,bây giờ là 1 cánh cửa gỗ ép,tươi mới,màu sơn bóng lưỡng.Hắn lại thấy 1 chút mất mát.Hiện tại đối với hắn quá khứ cũng như cánh cửa này,và cô cũng như vậy phải ko?Dù có quay lại,cũng ko thể tìm lại được nữa.Bàn chân hắn lại 1 lần ko tự chủ bước tới sân sau,nhìn bức tường thấp mà đột nhiên hắn mỉm cười.Ít nhất bức tường vẫn thấp,giống như còn có 1 chút gì đó của cô mà hắn còn có thể níu lại.Đứng dưới bức tường hắn lại nhớ mỗi buổi sáng chờ đợi cô trèo tường leo vào,trái tim lại nhảy lên rộn ràng.Đột nhiên đôi mắt hắn mở to,hắn nghe được tiếng nói.

"Con ranh mày làm gì thế?Cổng chính ko vào sao lại leo đường này?" giọng 1 cô gái từ phía bên kia tường vang lên.

Tú khẽ nhíu mày,suy nghĩ,còn có học trò trốn học đi đường này giống cô sao.Ko biết là cô học trò nào đây.

"Mày thật phí lời.Mấy năm học ở đây tao dùng đường này nhiều hơn dùng cổng chính.Về lại thăm trường sau bao nhiêu năm dĩ nhiên là phải đi đường cũ rồi.Thế mới gọi là tưởng niệm trường chứ!"

Tuy rằng hắn ko nhìn thấy người,chỉ thấy 1 chiếc túi sách vứt vèo qua đáp xuống gọn gàng gần chân hắn,trái tim hắn đập mạnh lại càng mạnh,đôi mắt nâu mở to,hắn có thể chắc đến 99,99% giọng nói này,giọng nói này là.. Ko.Ko thể nào.Tú tự cười trấn an mình,chắc chắn là nghe lầm rồi.Hoặc có thể bản thân hắn điên quá hóa rồ rồi.Dù mỗi đêm nằm mơ đều nghe được giọng nói này,dù hắn ngày nhớ đêm mong cũng nhớ tới giọng nói này,nhưng ko thể nào.

"TRẦN HIẾU NHI.Mày bây giờ đã 24 tuổi rồi đấy.Lại chẳng ai bắt tội mày đi học muộn.Mày trèo tường làm gì?" Ngọc bực tức nhìn con bạn gắt lên,người qua đường đang nhìn bọn chúng,đúng là xấu hổ muốn đào lỗ mà.

Tú gần như chết lặng nơi chân tường bên kia.Đúng là cô ấy.Tuấn Tú nuốt nước bọt khô khốc miệng,cảm giác toàn bộ cơ thể nóng ran,trong đầu óc chỉ tràn đầy ý nghĩ cần chạy trốn,nhưng mà đôi chân hắn hoàn toàn ko tự chủ.Trong óc lại hiện lại hình ảnh như đoạn phim đen trắng quá khứ,cũng ở nơi này,6 năm trước,hắn cũng đứng ở đây,gương mặt cũng nhìn lên bờ tường kia,và cô sẽ xuất hiện với tư thế chuẩn bị nhảy xuống.

"Đã bảo mày vào bằng cổng chính đi mà.Đâu cần hét tên tao to thế.Mày sợ ko ai biết à?" Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân,hôm nay đi kỉ niệm trường làm gì mà khó tính vậy.Chỉ là đã 6 năm rồi,thật sự muốn nhớ lại cảm giác hồi đi học.

"Tùy mày!" Ngọc hứ 1 cái,bực bội rồi nhấc chân hướng thẳng đường cổng lớn đi tới.

Nhi hơi bĩu môi nhìn con bạn thân nhún nhảy bước đi.Đôi mắt đen của cô nhíu lại,nhìn theo cái tướng đi uyển chuyển của con bạn thân nó ko thể ko tự hỏi.Nó học được cái kiểu đi lắc qua lắc lại như con thoi ở đâu vậy chứ?Có phải là dấu hiệu của con gái sắp chuyển sang phụ nữ ko?Thật đáng sợ.Nếu thật vậy chắc chắn nó ko bao giờ lấy chồng.Lắc lắc đầu ngán ngẩm.Thôi kệ đi.Dù sao 2 người đó yêu nhau cũng hơn 6 năm rồi,cưới là hợp đạo rồi.Nhi bắt đầu leo vào ngôi trường theo đường cũ.Chỉ vừa chạm tay vào bức tường đã cảm giác trong tim mình có 1 chút nao nao khác lạ,hồi hộp phải ko?Hay là háo hức,đột nhiên trong óc cô xuất hiện 1 hình ảnh quen thuộc,gương mặt tuấn tú,mái tóc dài gợn sóng ôm lấy gương mặt trắng trẻo,đôi mắt nâu sáng trong nhìn rõ cả tròng mắt,hàng lông mi dài,chiếc mũi thẳng tắp,khóe miệng khẽ cười.Đôi mắt đen của Nhi chợt mở to.Quái lạ,sao lại nghĩ tới hắn nhỉ?Trèo qua bức tường nhìn xuống khoảng sân trống trước mặt.Cô khẽ mỉm cười.Vẫn như cũ chỉ là ko có hắn.Nhi nhẹ nhàng đáp xuống đất.Nhìn quanh 1 vòng sân có vẻ hài lòng,cô quay người cầm chiếc cặp sách gương mặt xinh xắn mỉm cười đi hướng cổng để ra sân trước.

Tú nhìn theo cho đến khi bóng dáng của cô khuất sau cánh cửa,mới bước ra khỏi chỗ nấp.Gương mặt của anh thoáng chút tràn đầy ánh sáng.Cô vẫn như vậy,ngang bướng,ngỗ nghịch,quậy phá vô tư,khi mỉm cười lại giống như tiểu yêu đội chiếc vòng ánh sáng.

Chỉ vô tình như vậy thôi,nhưng ánh mắt của anh chẳng thể nào rời khỏi bóng dáng của cô.Cô bước 1 bước ánh mắt anh di chuyển 1 bước,cô dừng lại ánh mắt anh cũng dừng lại,cô cười đôi mắt anh sáng lung linh,cô bĩu môi khóe miệng anh ko tự giác cũng nhếch lên 1 đường cong hiền hòa,nhìn gương mặt của cô trái tim hắn lại ko dừng được mà loạn nhịp.Tú tự nói với mình rất nhiều lần ko nên ở lại,nhưng bản thân lại chỉ có thể núp ở 1 góc xa mà nhìn cô.Cô vẫn như 6 năm trước đây,xinh xắn,vui vẻ,mỗi khi cười đôi mắt lấp lánh như ánh sao,khóe môi hồng đượm xinh tươi,chiếc răng khểnh duyên dáng,mái tóc buộc cao như trước đây khẽ bay trong gió.Hắn lại 1 lần nữa ko thể rời mắt,lại 1 lần nữa xốn sang.

"Uống đi!"

Bị giọng nói của thằng bạn thân kéo vụt về hiện thực,hắn lặng lẽ cười cầm chiếc cốc lên.Cả căn phòng đột nhiên vang lên tiếng lẻng xẻng của cốc va vào nhau.

"Cheers!" 5 thằng con trai vui vẻ hô to,đã 6 năm rồi mới đủ người như vậy.

6h45 phút sáng..

Rầm..

Một người đàn bà trung niên mái tóc xoăn được cặp tém phần trên,trên tay phải là 1 chiếc đũa,trên người mặc 1 chiếc tạp dề màu hồng,đạp cửa vào phòng,bà đằng đằng sát khí tiến tới phía giường.Ko hề thương tiếc lập tức tháo chiếc dép lê bông màu hồng bà đang đi,lập tức hướng đống chăn bông trên giường mà nện xuống.

"A!A.. A.." tiếng thét chói tai từ chăn vang lên.Mé chăn bị kéo xuống,một gương mặt với cặp lông mày nhíu lại,đôi lông mi dài đen vẫn hơi giật giật,mí mắt ko mở ra được,chiếc môi hồng khẽ cong lên than vãn.

"Mẹ đánh con đau quá!" Nhi nhíu mày cố mở đôi mắt nặng trĩu nhìn quái Thư trước mặt.

"Đánh mày đau mấy mày cũng đã tỉnh đâu.Dậy." mẹ cô quát lớn tay vẫn lăm lăm chiếc dép.

"Cho con ngủ thêm chút nữa đi mà!" Nhi phụng phịu kéo chăn muốn ngủ tiếp,nhưng 1 bàn tay ko thương tiếc giật mạnh chăn của cô ra.

"Mày còn chưa chịu dậy?Ko phải hôm nay là ngày đầu đi thực tập à?" mẹ cô rít lên.

Nhi đột nhiên đôi mắt mở to,khóe miệng há hốc.Phải rồi,thực tập.Thực tập.Thực tập.Ngày đầu tiên ko thể trễ,báo cáo thực tập,luận văn tốt nghiệp,ko thể nào bị phê bình xấu.Trời ơi.Phải nhanh thôi.

“Mẹ.Bây giờ là mấy giờ rồi?” Nhi bật nhanh khỏi giường lao về phía nhà vệ sinh.

“7 giờ kém 10!” mẹ cô vừa thở dài vừa tức tối lắc đầu trả lời.

“AAAAAAAAAAAAA.. con nhớ rõ con đặt đồng hồ báo thức lúc 6h15 mà!” Nhi ré lên trong miệng vẫn ngậm bàn chải đánh răng.

“Ko phải nó reo mãi mày cũng ko tỉnh sao?” mẹ cô gấp lại chiếc chăn trên giường cho cô nói vọng lại.

Một lúc sau thấy cô vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng,mở tủ quần áo,vội vội vàng vàng tìm đồ.Mẹ cô thấy vậy lại khẽ lắc đầu bà bước chân ra khỏi phòng để cho cô rảnh tay thay đồ.Trước khi bước ra cửa lại quay người lại hỏi.

“Có ăn sáng ko?” mẹ cô nghiêm mặt hỏi.

“Con muộn rồi!” Nhi tay vứt quần áo ra giường ko thèm quay lại nhìn mẹ 1 lần trả lời.

Mẹ cô chỉ còn biết lắc đầu đi xuống nhà.Chỉ khoảng 10 phút sau đã thấy cô vội vội vàng vàng chạy xuống.

“Con đi đây!” Nhi vội vàng.

“Đứng lại!” mẹ cô gắt theo làm cho Nhi sững người chỉ còn biết đứng yên chào cờ.Gương mặt thì như vừa bị ai cắt tiết.Chân muốn chạy,mà não bộ thì nói chạy bây giờ đảm bảo bị chết thảm.Thật đúng là đứng ngồi ko yên.

Mẹ cô tiến từng bước lại gần cô,nhét nốt 1 mép áo trái còn thòi ra khỏi cạp quần cho ngay ngắn,cài lại chiếc cúc áo mà cô cài lệch,vuốt lại thẳng cổ áo sơ mi mà cô vội vàng để lọt vào trong,tiện tay bà kéo luôn chiếc chun buộc tóc của cô xuống làm mái tóc dài của cô xõa tung.

“Mẹ!” Nhi tròn mắt há miệng nhìn quái thư.

“Đi làm rồi.Mày cứ như con học sinh chạy nhảy lung tung!Đi đi!” mẹ cô lạnh nhạt nói.

Nhi hừ lạnh 1 tiếng,nhưng lại nhìn đồng hồ thì bàn chân lại ko tự chủ,chạy vèo ra sân lấy xe.Muộn giờ mất,có muộn giờ ko?Có muộn ko?

Rất may,chỉ muộn có 1 phút.Nhi nhìn đồng hồ của công ty thở phào nhẹ nhõm,đứng trước mặt người phụ trách cô vừa thở vừa cố gắng nở nụ cười.

Trước mặt cô là 1 đàn chị thân hình nhỏ nhắn,trên mặt đeo 1 chiếc kính gọng vuông,gương mặt vô cùng lạnh lùng.Nhi nhìn chiếc kính như nhớ tới ai đó.Càng nhìn sắc sáng lấp lánh của chiếc kính lại càng nghĩ tới ai đó rất rất quen.

"Có vấn đề gì?" người con gái trước mặt nhìn cô sắc bén hỏi.

"Dạ,ko.Ko có gì ạ!" Nhi luống cuống vội vàng lắc lắc đầu.

Người con gái cương nghị nghiêm chỉnh đứng lên,cô ta lạnh lùng phát cho mỗi nhân viên mới 1 tập tài liệu.

"Đây là nội qui với qui chế công ty,cương lĩnh và hướng hoạt động.Mọi người hôm nay đọc qua hết 1 lượt nhé!" cô gái nói vô cùng nhẹ nhàng trong giọng nói lại có chút đe dọa lạnh người.

Nhi nhìn tập tài liệu ở trong tay mình,khổ thì to,lại còn dày,thật ra thì mấy vị lãnh đạo của công ty này thật quá nhiệt tình đi.Chỉ có giới thiệu với nội qui công ty,cương lĩnh với hướng hoạt động thôi mà đã như quyển bách khoa thế này.Ko phải là yêu công ty này vậy chứ?Vẫn biết tập đoàn X là tập đoàn lớn,biết là tài sản kếch xù,thừa tiền in giới thiệu,nhưng cũng ko cần khoa trương vậy chứ?

Chị gái mắt kính nhìn gương mặt của Nhi nhìn tập tài liệu,cô khẽ nhíu mày.Chị đứng thẳng người,ngực ưỡn thẳng,trong tay còn cầm vài tập tài liệu chưa phát hết,chiếc cằm giương lên nghiêm nghị.

"Cô bé,có chuyện gì sao?" chị lạnh lùng hỏi.

Nhi giật thót mình,đôi môi tươi tắn nở ra nụ cười "Ko.Ko.Làm gì có chuyện gì đâu ạ!"

"Ko có thì tốt!" chị gái kính mắt tiếp tục liếc mắt 1 cái lạnh lùng bước đi tiếp tục phát tài liệu.

Nhi khẽ nuốt nước bọt cái ực.Đúng là công ty lớn,chưa gì đã nghe mùi thuốc súng rồi.Lúc đầu được vào đây thực tập đứa nào cũng nói cô may mắn,nhưng giờ nhìn xem đi,cô thà là vào 1 công ty nhỏ công tác,để gương mặt mọi người nhìn nhau cười như hoa.Còn hơn lại gặp 1 bản sao phụ nữ của thầy giám thị thế này.Nhìn 1 lượt các gương mặt non trẻ trong căn phòng họp,mọi người đều là người mới như cô,tuyển đến đây thực tập,xem ra ko chỉ có 1 mình cô cảm thấy áp lực vô hình của bà chị kính mắt.Nhi khẽ lắc đầu nhưng lại ko dám thở dài,lại mở ra tập tài liệu ngơ ngẩn nhìn từng con chữ.Nhưng 1 chữ cũng ko lọt được vào đầu.

"Mọi người xem tài liệu.Đến đầu giờ chiều tôi dẫn mọi người lên gặp tổng giám đốc." bà chị đeo kính sau khi đã phát hết một vòng tài liệu lạnh lùng nói.Nói rồi chị lạnh lùng bước thẳng hướng cửa đi ra khỏi phòng họp.Lúc này cả căn phòng gồm khoảng 10 người đều thở phào nhẹ nhõm.Nhi khẽ mỉm cười,xem ra ko phải chỉ 1 mình cô cảm thấy sợ bà chị giám thị này.

Chị gái kính mắt vừa ra khỏi phòng,cả phòng họp chỉ sau có 2 phút đã rộn ràng hẳn.Mọi người đều là người mới nên đều quay sang chào hỏi,làm quen lẫn nhau,khiến cho áp lực của ngày đầu tiên cũng giảm,ko khí cũng trở nên dễ thở hơn.

Đến 2 giờ chiều,sau giờ nghỉ trưa,chị gái kính mắt lại quay trở lại.Đám người mới vừa mới phút trước còn cười cười nói nói vô cùng hòa nhã,đột nhiên cả văn phòng im phăng phắc.Lần giới thiệu thực tập này gồm 9 người phân đều các bộ phận từ kinh doanh cho đến bán hàng, tiếp thị cho đến lễ tân.Cả 9 con người đều lặng lẽ răm rắp đứng lên,rồi lại lặng lẽ đi theo chị gái lạnh lùng đi đến thang máy.Phòng tổng giám đốc nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà cũng là tầng 30.Ko khí trong chiếc thang máy vẫn là im phăng phắc như lúc đầu.Lên đến tầng 30,trái với tầng dưới,mới bước chân lên đây phải nói là quá phô trương đi.Dãy văn phòng lắp kính thủy tinh trong đến ko có hạt bụi,cột bằng đá bóng loáng,phía trên thân còn mạ thêm vàng,sàn nhà bằng đá bóng loáng,trải thảm đỏ đắt tiền đi ko có tiếng động,các bức tường được ốp bằng gỗ thanh lịch lại sang trọng, trần nhà cao vời vợi tựa như sự kiêu căng của các vị lãnh đạo, cũng ngang ngửa trình độ yêu công ty như trong bảng giới thiệu công ty, hàng loạt đèn sáng chói lóa từ trần nhà rủ xuống làm cho căn phòng trải 1 màu sang trọng rạng ngời.Trong mỗi căn phòng đều có nội thất đắt tiền lại trang nhã,những chậu địa lan đẹp tuyệt được đặt ngay cạnh cửa thang máy.Ngay cả ko khí cũng nồng đượm 1 cỗ mùi thơm thoang thoảng đắt tiền.

Nhi nhìn dọc hành lang phù phiếm ko khác gì khách sạn 5 sao,trong lòng ko khỏi tự hỏi,những người làm chủ công ty này,làm chủ tòa nhà này,ko biết phải giàu tới cỡ nào?Chị gái đeo kính dừng trước 1 bàn giấy nhỏ trước khung cửa gỗ 2 cánh to lớn,chị khẽ cúi đầu với cô gái xinh xắn ngồi sau bàn giấy.

"Tôi mang nhân viên thực tập đến!" chị nhỏ nhẹ.Nhỏ nhẹ đến độ trong lòng Nhi ko khỏi tự nghĩ ko ngờ chị thay đổi giọng nói cũng ngọt như vậy.

Cô gái xinh xắn ngồi bên bàn giấy khẽ mỉm cười gật đầu "Mọi người vào đi!"

Nhi liếc mắt nhìn chiếc bàn của cô,chiếc bàn màu trắng điểm những khung đen toa nhã,vừa hiện đại lại vô cùng sang trọng,vì phòng giám đốc nằm ở góc cuối hành lang có lối 1 ngã 3 chia ra 3 phòng.Mỗi 1 góc đầu đặt một chiếc bàn trắng,phía sau mỗi chiếc bàn đều có 1 giá sách bằng gỗ giáng cong cong phá cách.Những chiếc giá sách vây quanh hành lang tạo thành 1 không gian nhỏ như 1 văn phòng làm việc khác,thật vô cùng trang nhã.Phía đằng sau mỗi chiếc bàn của 1 cô gái là 1 cánh cửa 2 cánh vừa to lại vừa có vẻ sang trọng.Chị gái đeo cánh khẽ gật đầu đôi chân bước qua tiến tới cánh cửa.Đôi tay chị gái đeo kính vừa chạm vào cánh cửa khẽ đẩy ra 1 khe hở đã nghe 1 tiếng.

RẦM...

"Mấy tỷ đồng của công ty chẳng nhẽ có chân tự chạy khỏi ngân sách sao?" một giọng nam vô cùng tức giận vang vọng toàn hành lang.

Qua khe cửa nho nhỏ,Nhi nhìn thấy 1 người đàn ông thân mặc một bộ vest đang đứng vô cùng khúm lúm.Chị gái đeo kính vội vàng rời tay ra ngay khỏi tay nắm cửa.Vội vội vàng vàng chuyển qua gõ cửa.

“Vào đi!” giọng nói bực dọc của người con trai lại vang lên.

Chị gái đeo kính lúc này mới dám chạm tay vào tay nắm cửa đẩy cửa bước vào.

“Thưa tổng giám đốc,tôi dẫn theo nhân viên thực tập mới đến ạ!” chị nhẹ nhàng nói vô cùng ngọt ngào.

Ko rõ người trên bàn tổng giám đốc nói cái gì,chỉ thấy chị gái đeo kính vẫy vẫy tay nói mọi người đi vào,còn người đàn ông mặc vest nãy giờ còn đứng như trời chồng,bây giờ vội vội vàng vàng nhanh chóng biến ra khỏi phòng.Nhi nhìn cánh cửa mà như tiến vào quỉ môn quan.Cứ nghĩ ông chủ lớn,bỏ tiền ra xây cả tòa bulding,còn có thể xây tầng làm việc vô cùng sa hoa,cứ tưởng rằng phải vô cùng rộng rãi,thoải mái,giống như mấy vị giám đốc trong tiểu thuyết.Đã là chủ tập đoàn thì luôn là người điềm đạm,chín chắn,ngôn ngữ bình thản mà làm người ta phải khiếp sợ,gương mặt luôn tươi cười nhưng làm người ta ko thể xem thường.Nhưng tại sao nghe cái giọng vị giám đốc này y như là còn trẻ lắm vậy,mà sao giọng gắt gỏng vừa rồi,có chút nghe quen quen.Nhưng cô lại ko thể nhớ được là đã nghe ở đâu rồi.

Nhi thấy mọi người đều đã bước vào phòng,cô vội vàng bước chân theo họ,là người cuối cùng bước vào phòng,nhưng cô cũng học theo mọi người chỉ có thể cúi mặt tôn kính,tuyệt ko dám phạm thượng đến cái vị tổng giám đang bốc hỏa kia. Hay phải nói chính xác hơn là cô ko có hứng thú với những người đã soạn ra cái cương lĩnh làm cho người thấy nức nở, người cầm đau tay, người nghe thống khổ, người đọc bi thảm kia.

Chị gái đeo kính bắt đầu giới thiệu tên từng người 1 với giám đốc,chức vụ công tác.Mỗi khi giới thiệu xong 1 người thì người đó lại lịch sự mà nói “Thưa tổng giám đốc,tôi là.. Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức làm việc.” vân vân và mây mây,nói chung là lời chào lễ phép với cấp trên,và tuyên thệ với lãnh đạo về sự cố gắng của mình.Trong đầu Nhi não bộ đang lắc đầu chậc lưỡi chê trách,công ty cổ phần,là hình thức kinh doanh tư bản,nhưng kết cục vẫn cứ là bị ảnh hưởng của xã hội chủ nghĩa,Quan liêu.Quá quan liêu.Nhưng mà.. hứa thì vẫn cứ phải hứa.Được rồi.Chỉ là lời hứa thôi mà.Nhưng mà cái ông tổng giám đốc dường như cũng chẳng hề chú tâm chút nào đến cái vụ giới thiệu này,mỗi 1 lần có người tuyên thệ chỉ nghe lãnh đạo “uhm” 1 tiếng hoàn toàn chẳng để tâm.Còn chị đeo kính vẫn tiếp tục mà giới thiệu.Nhi thầm nghĩ tốt nhất là xong sớm nghỉ sớm.Vì cô vào cuối cùng,nên người được giới thiệu sau cùng là cô.

“Thưa tổng giám đốc,còn người cuối cùng trong những nhân viên thực tập năm nay là cô Trần Hiểu Nhi,sinh viên quản trị kinh doanh,được điều về bộ phận maketing của chúng ta.”

Cạch.

Nhi chỉ nghe 1 tiếng gì đó rơi xuống,nhưng cô hoàn toàn ko để tâm.Quan liêu thì quan liêu.Quan liêu nhanh 1 chút ngày cuối cùng cũng mau qua.

“Thưa tổng giám đốc tôi sẽ cố gắng hết sức mình vì công ty làm việc!” Nhi cố gắng nặn ra vài lời,cúi đầu 1 cái rồi ngước mắt lên mỉm cười cố lấy được thiện cảm với cấp cao.Chỉ hy vọng cười xong sớm được giải thoát.Nhưng vừa ngước mắt nhìn lên lập tức đôi mắt đen của cô mở to,miệng thì há hốc.Ko phải chứ?

Tú hai tay vẫn cứng đơ,tập tài liệu hắn làm rơi khi nãy trên mặt bàn vẫn y chang ở tại chỗ,gương mặt điển trai của hắn ngơ ngác 1 hồi.Nãy giờ hắn hoàn toàn ko để tâm tới những điều cô gái kia giới thiệu,mấy lời hứa hẹn kiểu này nghe mãi cũng chán,cái chính là thành quả hắn nhận được là gì.Đôi mắt,lẫn trí não của hắn đều đang dán vào tập tài liệu tiêu thụ của công ty 6 tháng đầu năm trước mặt,vừa tiếp quản công ty được 1 tháng,hắn phát hiện ra chỉ nội cái trụ sở ở Hà Nội này mà có đến cả trăm nghìn lỗ hổng,hắn thật sự bực đến muốn ói máu.Tham ô,biển thủ quá trắng trợn.Nhân lúc bố hắn thâm nhập thị trường nước ngoài,mà làm ra cái trò này.Đúng là làm người ta phát điên mà.Ấy thế cho nên mấy lời vô nghĩa của đám người mới này hắn ko có hứng thú nghe,cái gì mà truyền thống công ty,lãnh đạo hòa nhã,nghe mấy lời vô bổ này có giúp hiệu suất công việc tăng cao được ko?Nhưng mà vừa rồi hắn tưởng hắn nghe lầm,hắn vừa nghe đến cái gì Trần Hiểu Nhi,làm cho bàn tay hắn phút chốc ko có lực,tập tài liệu đang đọc dở rơi cái cạch xuống bàn,nhưng đôi mắt hắn còn lợi hại hơn.Trái tim hắn vừa nghe tên đó đã nhảy liên hồi còn chưa ngừng lại,nhưng những hình ảnh hiện vào trong đôi mắt hắn hiện tại lại y như là thuốc kích thích giúp trái tim hắn càng đập càng hăng.Là cô,thật sự là cô.

Nhi đôi mắt mở to,1 lúc lại chớp 1 cái,1 lúc lại chớp 1 cái.Nhi cũng biết là não bộ của cô chắc chắn chỉ hơi khác thường 1 chút thôi,nhưng là hàng xịn,chưa bao giờ xuất hiện ảo giác.Còn thị lực,hoàn toàn bình thường.Tại sao?Tại sao.. tại sao cô chớp mắt mãi mà cái tên ngồi ở vị trí tổng giám đốc kia ko biến mất?Cái con người biến mất trước khi bế giảng,ko tăm tích,ko dấu vết,chỉ nghe Vũ nói hắn đi du học Mỹ.Tại sao cái kẻ thích nước Mỹ này lại nghiễm nhiên ngồi chễm trệ ở đây?Ko phải chứ?

Chị gái đeo kính nhìn gương mặt của tổng giám đốc đang mở lớn nhìn cô gái bên cạnh,lại nhìn cô ta gương mặt như cá nóc há miệng nằm chết khô bên đường,bản năng con gái ko khỏi trỗi dậy.

"Hai người quen nhau sao?" chị gái đeo kính lại gần Nhi nói giọng nhỏ nhẹ,lại liền vội vàng quay sang tổng giám đốc mắt vẫn đang mở to nhìn cô gái bên cạnh.Nếu là người quen của tổng giám đốc dĩ nhiên là phải cẩn thận 1 chút.Biết người biết ta vẫn hơn.Nhất là càng biết nhiều về tổng giám đốc đẹp trai,nam tính này lại càng tốt.

Tú lấy lại được bình tĩnh sau sự ngạc nhiên bất ngờ này,cố gắng che dấu tiếng tim đập của mình,hắn thu 2 bàn tay lại vắt chéo nhau,người hơi nhướng về phía trước,gương mặt điển trai cố tỏ ra lạnh lùng,nhưng trong đôi mắt nâu lại tràn đầy kỳ vọng.

Nhi bối rối nhìn đôi mắt nâu của hắn sáng lên,dù chỉ 1 tia rất nhỏ nhưng cô làm sao ko biết cái tên bại não ấy đang nghĩ cái gì.Cái gương mặt chết dẫm của hắn hiện tại chỉ có thể dùng 1 từ để miêu tả,đấy chính là "hứng thú".

Nhi hiện tại chỉ mong mau mau 1 chút,thoát ra khỏi cái cảnh này.Trời ơi là trời có phải kiếp trước cô làm điều gì có lỗi ko?Tại sao mà mãi cũng ko thoát được khỏi cái tên ôn thần này.Tốt nhất tránh xa hắn ra 1 chút.

"Dạ làm gì có.Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy tổng giám!" Nhi vội vàng xua tay phủ nhận nhìn chị gái đeo kính đang nhìn cô dò la.

Đôi mắt nâu của Tú hơi nheo lại.Lần đầu tiên gặp?Khủng long,cái gì gọi là lần đầu tiên gặp hả?Ai là kẻ mỗi buổi sáng đều đi muộn làm anh phải đợi,ai là kẻ giờ ra chơi cũng như 5 phút nào cũng phải ngồi cạnh cho anh dựa,ai là kẻ ngon lành nằm ngủ trên giường của anh,ai là kẻ đi hải phòng làm sinh nhật cho anh,tối

đến 2 người còn ngủ chung giường qua đêm.. Vậy mà nói lần đầu tiên gặp?LẦN ĐẦU TIÊN GẶP?Khủng long chết tiệt.Nói là có quen anh làm em mất mặt lắm sao?Chỉ có suy nghĩ thôi cũng nghĩ tới tránh xa anh ra 1 chút?Cái con khủng long này.Tú hít vào 1 hơi,cố gắng cho lòng giữ bình tĩnh.Ko được.Hắn ko phải là cậu con trai 6 năm trước luôn bị cô làm tức chết rồi.Mặc dù đúng là chỉ vừa gặp cô thôi,hắn đã tức đến nghẹn cổ.Nhưng tuyệt đối ko thể để cô biết.Khủng long,anh ko phải là Hoàng Tuấn Tú hay là T3 để em muốn gọi động vật đơn bào cũng được nữa rồi.Em cứ chờ đó.

"Vậy tại sao lúc nãy 2 người..?!" chị gái đeo kính vẫn quyết tò mò ko buông tha.

Trong đầu của Nhi đã muốn ôm bộ não mà khóc ròng.Chị gái chị đúng là có 4 mắt,nhìn cái gì cũng nhìn rõ quá vậy?Có phải kính của chị có full HD ko?Cũng chỉ lướt qua có mấy chục giây,ko phải cứ hạch hỏi vậy chứ.Trong lòng cô thầm than khóc,nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười như hoa.

"À.. Tại vì .. sếp tổng quá đẹp trai đi.Cho nên em có chút bất ngờ!" nói xong câu này,Nhi cắn ngay vào lưỡi 1 cái.Đúng là báo ứng mà.Ko phải cô muốn nói trái lòng mình,chỉ là tình thế bắt buộc thôi.Ông trời,có cần phải xử lý ngay tại hiện trường vậy ko?Đau muốn chết.Trời,hình như chảy máu rồi.Ko phải thiêng vậy chứ?Tất cả lại tại cái tên động vật đơn bào chết tiệt kia.Đau quá trời. (TT_____TT)

Tú chống tay vào cằm,nhìn gương mặt cô đang cố gắng gượng cười nhưng lông mày lại có điểm hơi nhíu lại.Chứng tỏ con khủng long đang vô cùng bức bách,bối rối.Hắn khẽ nhếch khóe môi nhưng lại rất nhanh hạ lập tức xuống.

"Tôi thật sự đẹp trai vậy sao?" giọng nói trầm ấm cất lên làm cho cả gian phòng đột nhiên im phăng phắc.

Một vài cô nhân viên nữ mới được tuyển vào khẽ cắn cắn môi,đôi mắt to ngước lên nhìn người đang ngồi trên bàn kia đôi mắt chứa đầy tia cười.Lúc mới bước vào còn lo sợ người này quát sao mà to,thật đáng sợ,ko ngờ gương mặt lại đẹp trai như vậy.Hơn nữa,giọng nói nếu ko quát tháo lại còn hết sức trầm ấm nam tính.Cái ghế anh ta ngồi có lẽ cũng ko hấp dẫn bằng anh ta.

Chỉ sau có vài giây im lặng,cả căn phòng tràn ngập tiếng con gái nũng nịu,người nọ chen người kia,kèm theo cả tiếng vài cậu con trai nịnh hót cấp trên "Dĩ nhiên là tổng giám đốc rất rất đẹp trai ạ!"

Thậm trí còn có tiếng vô cùng khoa trương "Cứ như thiên thần!" Nhi cảm giác như axit trong dạ dày muốn nghẹn tới họng.Cái tên ác ma này có chỗ nào giống thiên thần chứ?Có muốn sỉ nhục cũng đừng mang thần thánh ra sỉ nhục.Ko sợ bị trời đánh sao?

Nhưng khoa trương nhất vẫn là bà chị đeo kính,đúng là đàn chị,mồm năm miệng mười,kĩ thuật nịnh sếp cũng cao hơn đàn em 1 bậc.Chị gái đeo kính vô cùng khoa trương xoay người lại gương mặt y như diễn viên nữ chính gặp phải bạch mã hoàng tử,hai tay chống cằm,đầu hơi nghiêng về 1 bên kiểu cách của thiếu nữ mơ mộng. "Tổng giám đốc là tuyệt thế mỹ nam trên đời này!"

Nhi thật sự,thật sự cảm giác vô cùng thống khổ.Hiện tại cô đang phải dùng răng cắn chặt môi mình lại,cũng cố nhắm chặt mắt mình lại,cố giữ bất động cặp lông mày ko nhíu lại,bờ vai cô khẽ run run,cả người cũng đang run nhẹ như điện thoại để chế độ rung.Có ai cứu cô với.Ngôn từ của tiểu thuyết Trung Quốc,lại

còn cách hành văn theo lối cổ trang,chỉ mới nghĩ tới bà chị đeo kính lôi truyện Quỳnh Dao ra đọc.Nhất là đây là ở Việt Nam,cũng có người dùng cái từ này.Nhất là với 1 tên.. Ôi.. Ko nghĩ nữa.Cô sắp ko chịu nổi rồi.Ko được cười.Tuyệt đối ko được cười.

Tú hoàn toàn chẳng lọt tai 1 lời nào từ đám nhốn nháo trong phòng này,đôi mắt nâu của hắn vẫn âm thầm nhìn chăm chăm vào hình dáng nhỏ bé quen thuộc kia.Từ nãy tới giờ cả người cô ta khẽ run rẩy,nhìn gương mặt cứ như mếu máo ko cân bằng thế kia,rõ ràng đang nhịn cười.Nghĩ tới đây hắn ko kìm lòng được cũng bật ra tiếng cười.

Các cô gái trong phòng lại như được đà tăng tiến,cứ nghĩ nịnh được sếp vui.Hơn nữa khi sếp vui lại nhìn quá đẹp trai đi.Lại càng tiếp tục tâng bốc.Nhi càng muốn tự tử.Cô quay người sang bên khác,tay che miệng của mình lại,vẫn tiếp tục run.Cố gắng để cho ko ai có thể nhận thấy mình khác thường,nhưng có vẻ cô lo lắng vô ích,vì mọi người đều đang bận nghĩ lời lẽ để ca tụng sếp lớn,để có thể tạo ấn tượng với lãnh đạo.Thật đúng là vô cùng cố gắng.NHiệt tình công việc của bọn họ thật vô cùng cao.

Tú vẫn kiên trì nhìn đến cô quay mặt ra hướng cửa len lén cười.Gương mặt anh trở nên lạnh te.

"Cô Trần Hiểu Nhi." Anh nói giọng trầm ổn vô cùng.

Nhi vừa nghe được âm thanh trầm thấp gọi tên mình,thì đột nhiên thấy 1 cơn lạnh chạy dọc sống lưng.Cô giật mình đứng thẳng lưng như chào cờ,quay sang nhìn hắn với tư thế vô cùng trách nhiệm với tổ quốc.

"Dạ thưa tổng giám đốc!" Nhi ngoan ngoãn trả bài như người lính vô cùng chính qui.

"Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.Ý kiến của cô thế nào?" Tú xoáy thẳng đôi mắt nâu sâu thẳm như mặt hồ nhìn vào mắt cô.

"Ý kiến?Ý kiến chuyện gì ạ?" Nhi bị kéo ngược trở về hiện thực,não bộ còn chưa thể chuyển từ tiểu thuyết cổ trang Trung Quốc về đến lại thế kỉ 21 Việt Nam được.

"Ko phải tôi đang hỏi cô tôi thật sự đẹp trai vậy sao?" Tú nhắc lại từng chữ,từng chữ vô cùng rõ ràng.Đôi mắt nâu của Tú vẫn ko rời khỏi gương mặt của cô như ko muốn bỏ đi bất cứ biểu cảm nào dù nhỏ nhất của cô.

Nhi khẽ nuốt nước miếng.Cái gì đây?Làm gì mà hỏi mình tôi?Mọi người khen anh còn nghe chưa đã sao?T3,bao nhiêu năm ko gặp cái tính ích kỷ vẫn ko thay đổi chút nào.Hơn nữa chứng biến thái ngôn ngữ của hắn cũng ko thay đổi chút nào.Mặc dù biết rất rõ cái lưỡi vẫn còn đang xót vì chảy máu,nhưng mà,hắn là sếp mà.

"Dạ dĩ nhiên rồi ạ!" Nhi cố nặn ra nụ cười thương mại khẽ gật đầu như để khẳng định.

"Dĩ nhiên chuyện gì?" Tú lại hoạch họe.gương mặt khẽ nở ra 1 nụ cười tà ác nhìn cô.

Nhi khẽ cắn môi,gương mặt xinh xắn lộ rõ sự tức giận,bực bội.Cái tên T3 kia.Đây là trả thù phải ko?Tôi với anh bao nhiêu lâu rồi ko gặp,tại sao đến bây giờ gặp nhau anh vẫn cứ cố gây sự với tôi vậy hả?Nhìn mặt tôi mà ko gây chuyện làm cho anh ăn ko vào,tiêu hóa ko được,hay là bị táo bón đây?

"Ngài rất đẹp trai!" Nhi cố gắng giữ cho miệng mình mở lớn,nhưng 2 hàm răng vẫn cứ bền chặt bám vào nhau mà ko chịu mở.Ko phải cô đang rít lên đâu nhé.Đây là nói đàng hoàng à.Cảm giác rõ ràng cái tên khốn kia đang chơi mình,Nhi cắn chặt khóe môi.Một lát sau cô ngước đôi mắt đen sáng lấp lánh lên nhìn hắn,khóe miệng nở 1 nụ cười nửa miệng để lộ chiếc răng khểnh tinh quái.

Tú đôi mắt nâu hơi sẫm lại 1 chút,nhưng gương mặt vẫn bất động,tỏ vẻ ko có chuyện gì.Hắn hiện tại ko phải là thằng nhóc 20 tuổi chuyện gì cũng lộ ra ngoài mắt nữa rồi.Hắn đã là 1 người đàn ông trưởng thành.Em lại nghĩ ra trò gì đây,khủng long con?

"Tổng giám đốc,xem ra ngài còn bận phải xem tài liệu.Cho nên chúng tôi thật ko dám làm phiền thời gian quí báu của tổng giám." Nhi vừa nói vừa cúi đầu vô cùng lễ phép.

Biết ngay là nghĩ ra trò gì mà.Khủng long,em ko biết là đi làm tốt nhất đừng đụng vào sếp sao?Sếp lớn còn chưa cho em ra ngoài,em nghiễm nhiên lại dám nói lời chào tạm biệt.Có phải muốn anh cho em tạm biệt luôn ko hả?

"Làm sao cô biết tôi bận xem tài liệu?" Tú vẫn giữ gương mặt điềm đạm,giọng nói trầm ấm nhìn cô hỏi.

"Tổng giám đốc,là lãnh đạo của cả công ty.Mọi chuyện trong công ty mỗi ngày đều do tổng giám đốc chỉ đạo.Cho nên thời gian của ngài dĩ nhiên là vàng bạc.Thời gian quí báu như vậy nhân viên thực tập như chúng tôi,làm sao dám làm phiến." Nhi lễ phép trả lời.

"Nói rất hay.Nhưng có 1 chuyện cô nói sai rồi." Tú đưa 2 tay vắt chéo chống cằm tự tin nhìn cô nói "Nhân viên thực tập thì làm sao?Công ty này ko phải chỉ vì 1 mình tôi mà có thể hoạt động,muốn có thể hoạt động tốt,trở nên lớn mạnh như bây giờ,cũng phải nhờ tới mỗi 1 nhân viên như các bạn.Cho nên nếu nói quan trọng thì thời gian của các bạn còn quan trọng hơn tôi.Thân làm tổng giám đốc quan tâm đến các thành viên trong công ty mới là quan trọng.Mọi người có tốt,có tâm trạng tốt để làm việc,như vậy tôi cũng mới mong ngồi được ở vị trí này."

Cả căn phòng lặng đi,quả là bài diễn thuyết quá hay.Nhất là lại từ giọng nói trầm ấm,gương mặt đẹp đẽ như vậy nói ra.Nghe rồi lại càng cảm thấy tốt.Thoáng 1 cái ko khí lo âu của ngày đầu làm việc đã bị 1 đoạn độc thoại của hắn bắn vang ra ngoài thái dương hệ.

Chỉ có duy nhất 1 con khủng long,đang cố gắng chặn axit tiêu hóa tràn ra ngoài bằng khoang miệng.Cái tên T3 này,đúng là được đi du học về có khác.Xem ra lần này hắn thực sự có học hành chứ ko chơi gái đàn đúm à nha.Nhưng rõ ràng là lời nói dối,cái tên tự cao tự đại này mà biết nhún nhường,khiêm tốn vậy sao?Có bảo mặt trăng là mặt trời,các vì sao là mây thì cô thấy còn đáng tin hơn lời hắn vừa nói.

“Sao có vấn đề gì à,cô Trần Hiểu Nhi?” Tú nhìn gương mặt khó coi của cô mỉm cười.

“Dạ thưa tổng giám đốc,ko có chuyện gì ạ!” Nhi mỉm cười lịch sự.Nhưng T3,anh đi học nước ngoài thì sao,tưởng tôi sợ à? “Chỉ là tôi cảm thấy dường như hiện tại đang quấy rầy đến ngài.”

“Sao lại nói vậy?” Tú hơi nhướng mày nhìn cô.Lại nghĩ ra cái gì đây khủng long con.

“Bởi vì khi nãy lúc chúng tôi vào đây ngài tổng giám đốc đang vô cùng tập trung xem tài liệu,đến nỗi chỉ có thể đáp ậm ừ mỗi khi có người chào ngài.Cho nên chắc hẳn là văn kiện vô cùng quan trọng.” Nhi thản nhiên đáp gương mặt lóe ra ý cười.

Cả căn phòng bỗng chốc im lặng.Bà chị gái đeo kính quay người lại,khẽ kéo gọng kính nhìn cô gái nhỏ nhắn ở trước mặt mình.Cô gái này đúng là ăn gan hùm,mới làm thực tập sinh mà đã dám bật lại sếp lớn.Lại còn thẳng thắn thụi cho sếp 1 quả ko hề nể tình.Sếp chỉ cần lỡ lời 1 câu cô ta cũng dám mang ra làm vũ khí để tấn công.Ko biết nên nói cô gái này dũng cảm,hay vẫn là ngu ngốc đây.Ai trong công ty cũng biết sếp lớn mới về nhận chức 1 tháng nổi tiếng là hắc ám.Gương mặt lúc nào cũng lạnh băng,nụ cười cũng làm cho người ta lo sợ mình làm sai chuyện gì.Đẹp trai,lạnh lùng,lại vô cùng nam tính,dáng người cao lớn,dáng cao,vai rộng,cánh tay chắc khỏe,lồng ngực rắn chắc.Đẹp trai,lại có tiền,nhưng mà mắng người cũng vô cùng tàn nhẫn.Thế mà cô gái này lại ko biết trời cao đất dày lại lập tức mang đá chẹn vào họng sếp.

Tú quả thật thấy nghẹn nghẹn.Vẫn là khủng long giỏi giang.Được.Xem như lần này hắn ko phòng bị.Xem như trận đầu tiên hắn thua.Nhưng khủng long con,em hiện tại đang là cấp dưới của anh,hôm nay mới chỉ là lần đầu tiên gặp mặt thôi.

“Thành thật xin lỗi mọi người nếu như tôi đã thất lễ.” hắn giọng nói trầm ấm gương mặt cười nhẹ nhàng nhìn 1 vòng những con người đứng trước mặt,ánh mắt nâu lia tới cuối hàng nhìn cô gái với đôi mắt lấp lánh đang hướng thẳng đầy kiêu ngạo,gương mặt hắn chợt bừng lên chút ánh sáng yêu ớt nhưng rất nhanh lại bị dấu nhẹm đi “Vậy ko làm tốn thêm thời gian của mọi người,mọi người có thể về phòng nhận công tác rồi!”

Nhi nhẹ nhàng thở ra 1 cái.T3,anh phải biết tôi ko phải dễ cho anh bắt nạt đâu dù anh có là chủ của tôi hay ko.Rõ ràng biết ánh mắt của hắn dừng lại ở trên người cô,nói từng chữ từng chữ đôi mắt nâu vẫn ám lấy cô ko rời,rõ ràng đang nhắm tới cô mà.Nhưng Nhi vờ như ko nhìn thấy,thật may nãy cô vào phòng cuối cùng,cho nên đến lúc đi ra,cô là người được ra đầu tiên.Thẳng tắp quay đầu ko buồn nhìn lại cô bước ra hành lang.

Khi mỗi nhân viên thực tập ra khỏi phòng đều cúi người thật thấp chào hắn kính cẩn,hắn chỉ khẽ gật đầu hồn thì đã đi theo cái bóng dáng ko buồn quay lại bước ra khỏi phòng đầu tiên từ lúc nào.Khi cánh cửa phòng vừa đóng lại,hắn tức giận đập mạnh bàn tay xuống mặt bàn.Khủng long chết tiệt,đúng là làm hắn tức đến chết mà.Cư nhiên dám mang khúc gỗ chẹn giữa họng hắn.Hắn nắm chặt 1 bàn tay,bàn tay còn lại bao lấy nắm tay,hắn khẽ gục đầu lên tay mình.Đôi mắt nhắm nghiền lại,hắn cảm giác vô cùng rõ nhịp tim của mình gấp lại thêm gấp,từ lúc nghe được tên của cô thì trái tim của hắn cứ như vậy ko nghe lời.Cũng may bao năm nay hắn đã quen lạnh lùng,nếu ko chắc chắn gương mặt điềm đạm của hắn,chỉ vì 1 cái tên đã muốn rớt xuống.Nhưng mà,khủng long,em ko nghĩ là đơn giản thế đã có thể thoát được đấy chứ?Em muốn tránh xa anh càng xa càng tốt phải ko?

Tú hướng điện thoại,ấn nút gọi tới thư ký ở hành lang ngoài.Từ chiếc điện thoại vang lên 1 giọng nữ nhẹ nhàng yểu điệu.

"Thưa tổng giám đốc?"

"Mang toàn bộ hồ sơ nhân viên thực tập vào phòng cho tôi!" hắn lạnh lùng nói.

"Dạ vâng,thưa tổng giám!" giọng cô gái lại ngoan ngoãn cất lên.

Tú ngồi dựa người vào chiếc ghế xoay,xoay lại phía sau bức tường,đôi mắt nâu sáng ngời,khóe miệng ko tự giác cười vô thức.Trần Hiểu Nhi,chúng ta thật có duyên.

Ở cách đó hơn mười tầng lầu,Trần Hiểu Nhi ngồi trên ghế hắt xì hơi 1 cái.Có kẻ nào nói xấu cô sao?Chắc chắn chỉ có thể là tên đáng ghét kia rồi.Đúng là nghiệp duyên,nghiệp duyên mà!!

40. Chương 38

Chương 38: Chuyển đổi nhân sự

Một buổi sáng mùa thu gió nhẹ,nắng vẫn trải vàng trên những con phố Hà Nội,người đi làm rộn ràng trên đường,mặc cho khói bụi,đường trật,nhưng kiếm sống mưu sinh thì vẫn phải thẳng đường mà tiến.Nhi hít thở ko khí buổi sáng ồn ã của cuộc sống công sở,trong lòng tâm trạng vô cùng phức tạp.Vừa cảm giác mới mẻ với công việc mới,phòng maketing khá là thú vị,văn phòng rộng rãi,sắp xếp bàn làm việc gọn gàng thoải mái,nhưng mà nghĩ tới ngày làm việc đầu tiên hôm qua thì thật là hãi hùng.Ko thể ngờ công ty lại là của nhà hắn.Nhi lắc lắc đầu còn may cô chỉ là 1 tiểu tốt thực tập sinh,hơn nữa phòng làm việc lại cách phòng của hắn phải hơn mười tầng lầu tức mà đến cả mấy chục mét.An tâm,an tâm,cô làm việc ở tầng làm việc cấp bậc thấp,người ta là lãnh đạo làm sao mà có thể gặp mặt được chứ.Vừa nghĩ tới đây Nhi lại cười vô cùng sung sướng,ôi nhân viên cấp thấp thật vô cùng tốt.Văn phòng rộng rãi,đồng nghiệp là những người tài giỏi lại vô cùng nghiêm túc,làm việc trong ko khí chuyên nghiệp,làm cho bản thân cô cũng muốn học hỏi nhiều hơn.Còn đang phấn khởi chào 1 vòng các đàn anh đàn chị trong phòng để về lại ghế,hy vọng ngày thứ 2 tươi sáng ko có cái tên ám quẻ ngồi ở trên đầu cô hơn 10 tầng lầu.Cô vừa đặt chiếc túi xách xuống mặt bàn,thì đã nghe 1 tiếng nói lanh lảnh bên tai.

"Trần Hiểu Nhi!"

Nhi ngẩng đầu lên nhìn,đứng nơi đó là chị gái kính mắt HD đang nhìn xuống cô,gương mặt của chị dường như hôm nay còn xấu hơn hôm qua.Nhưng có xấu tới đâu vẫn đỡ hơn là ông tổng giám của cái công ty này.Nhi vội vàng nâng khóe miệng lên 1 tia chào đón,gặp chị khó khắn em vẫn cứ vui vẻ yêu chị.

"Em chào chị!" Nhi vui vẻ.

“Ko dám.” Chị gái đeo kính vẫn lạnh băng như mọi ngày trả lời,tay đẩy gọng kính lên sống mũi. “Thu dọn hết đồ đạc!” chị lạnh lùng nhả ra mấy chữ.

“Dạ?” Nhi đôi mắt đen mở to nhìn chị gái lạnh lùng quay đầu bước đi.Nhi vội vội vàng vàng túm lấy gấu áo của chị gái đeo kính.

“Khoan đã chị ơi.Chị nói vậy là?” Nhi mở tròn mắt nhìn chị gái đôi mày hơi nhíu khó hiểu.

“Thu dọn toàn bộ đồ đạc,đi theo tôi!” chị gái đeo kính lại lạnh lùng nói.

“Đi?Đi đâu ạ?” Nhi lại tiếp tục thừ ra.Ko phải đi thực tập ngày thứ 2 mà bị đuổi thảm vậy chứ?Nghe người ta đuổi việc nhân viên chính thức thì có,nhưng thực tập ko có tiền lương còn bị đuổi.Cái tên đó,có phải vì cô ko nhận lương,hắn ko tiêu tiền được nên giờ đuổi cô ko?Khốn nạn.

“Còn ko mau thu dọn đồ!” chị gái đeo kính lại lạnh nhạt,giọng nói lại bực bội gắt gỏng.

“Nhưng..” Nhi nhíu mày ko phải chứ?Chắc chắn chẳng có ai bị đuổi việc sau chỉ 1 ngày chứ?Ko phải cô là người đầu tiên sao?Ko phải xui vậy chứ?Ko được.Tuyệt đối ko thể bị đuổi.

“Còn ko mau lên,tổng giám đốc còn đang đợi kìa!” Chị gái đeo kính gần như rít lên.

Nhi đôi mắt đen mở lại càng to. “Tổng giám đốc?”

“Cô còn ngồi thẫn thờ ở đây?Mau thu dọn đồ đi lên phòng tổng giám đốc!”

“Phòng tổng giám đốc?” hiện tại ko chỉ 1 mình Nhi nói mà dường như cả văn phòng ko ít cô gái trẻ tuổi đứng bật dậy đồng thanh hô,những gương mặt phút chốc đều biến sắc quay sang chiếc bàn làm việc của Nhi.

Nhi cảm giác cái đầu ong ong.Cái tên T3 ấy định làm cái gì?

“Còn ko mau thu dọn!” chị gái đeo kính vô cùng nổi giận đạp mạnh xuống bàn kéo lại cái phần hồn đang bay phấp phới đầy uất hận của Nhi về lại thân xác.

Nhìn gương mặt đằng đằng sát khí đầy phẫn nộ của chị gái đeo kính Nhi đành ngậm ngùi thu dọn đồ,lầm lũi đi theo chị đi qua dãy văn phòng tràn ngập là những con mắt sắc lẻm như dao cạo đang chĩa vào cô.Nhi nuốt nước bọt,thế nào cũng khó sống.Cho đến khi bước vào thang máy,nuốt nước bọt mạnh cô cũng ko dám,chỉ nghe cửa thang máy đóng lại,lại nhìn những con số tầng càng lúc càng chạy nhanh.Nhi bàn tay cầm mấy giấy tờ của cô,bàn tay nắm chặt.

“Em tại sao lại phải lên phòng giám đốc ạ?” Nhi nhỏ nhẹ hỏi.

“Ko biết đây là lệnh cấp trên.Cô bị điều lên phòng tổng giám đốc làm thư ký!” chị gái đeo kính ko hề quay lại,giọng nói ko giấu được phẫn nộ.

“Thư ký?Nhưng em học quản trị kinh doanh,em được phân vào phòng maketing mà!” Nhi ko khỏi há hốc miệng bất bình.

“Đã nói ko biết.Muốn biết thì lên hỏi tổng giám đốc!” chị gái càng nói càng lạnh nhạt.

Nhi còn chưa kịp mở miệng nói lời năn nỉ thì cái thang máy chết tiệt đã Dinh 1 cái báo hiệu đến tầng trên cùng.Nhi thầm nguyền rủa.Ngay cả thang máy cũng chống đối cô.Đúng là thang máy của tên khốn,cần gì phải đi nhanh như thế?

Chị gái đeo kính vừa đến nơi đã đi vội ra thang máy,lại dừng lại nhìn cô gái đang ôm đồ đứng lặng yên trong thang máy.Chị gái đành dừng cước bộ,quay đầu lại nhìn Nhi vô cùng khó chịu.

“Cô còn định câu giờ đến bao giờ?Mau bước nhanh chân cho tôi!” chị gái hoàn toàn ko nể tình hét vô cùng lớn.

Gương mặt xinh xắn của Nhi mềm xuống,đôi mắt đen long lanh úng nước,khóe miệng cong xuống dưới phụng phịu.Khuôn mặt cô hiện tại giống như chú cún con bị bỏ rơi vô cùng đáng thương.

Chị gái đeo kính mở tròn mắt 1 hồi,rồi mới quay người bỏ đi ko nhìn lại 1 lần. “Mau đi đi!”

Nhi nhìn theo dáng người mảnh mai trong bộ đồ công sở nghiêm trang uyển chuyển bước trên hành lang,Nhi gục đầu xuống khẽ thở ra.Ko phải vậy chứ?Còn nghĩ là cách hắn hơn mười tầng lầu là khoảng cách an toàn.Ai dè,ai dè.. 1 cái thang máy là mang cô lên hơn 10 tầng rồi.Giờ Nhi thật ước làm sao,cái tòa nhà này ko có thang máy.Cho hắn vĩnh viễn cũng ko kéo được cô lên tầng cao nhất được.Tức muốn chết mà.Cái gì mà hiện đại kĩ thuật?Hiện đại chỉ tổ hại điện.Giờ ko chỉ hại điện,còn hại đến mạng người rồi.Công nghệ cao cái khỉ gì.

Nhi cảm giác 2 chân mình bị 2 quả tạ buộc chặt,trước đây thì 2 bên là 2 nhà nheo nhóc bám lấy tay cô xiềng xích,thì giờ ko phải là 2 nhà nheo nhóc,mà 2 chân cô là xích,2 tay cô là xiềng. Nhi cảm thấy mình y như người sắp ra pháp trường xử chém.Nhưng thà rằng ra pháp trường biết mình chết lập tức,chứ cô chắc chắn là lần bước qua cổng này của cô,chắc chắn là cô sẽ ko được thoải mái mà chết vậy đâu.Hắn ta mà ko hành cô thừa sống thiếu chết,thì chắc chắn ngày mai trời ko sáng.

Khi cô bước đi tới dãy hành lang của đám thư ký chỉ nhìn thấy toàn bộ các cô gái đều lập tức tắt nụ cười trên mặt,thậm trí cả cô gái đang nghe điện thoại cũng trừng lớn mắt nhìn cô.Sao số cô thảm vậy trời?Rõ ràng trên mặt bọn họ hiện ra chữ “căm ghét”.Cô lại ko quen họ,chắc chắn ko thể nào đắc tội gì với họ.Cho nên,chắc chắn cũng chỉ bởi vì cái tên khốn ấy.Một người làm phòng maketing lại bị bắt lên làm thư ký tổng giám đốc,mà hơn nữa cô lại còn nhân viên thực tập.Cái lý nào lại như vậy?

Chị gái đeo kính đẩy nhanh cửa bước vào phòng,đôi mắt khẽ mở ra.Tú đứng trước bức tường kính hướng xuống khoảng thành phố thu nhỏ ở phía dưới.Đôi mắt nâu lặng lẽ nhìn xa xăm,chiếc mũi cao thẳng ánh lên trong ánh sáng mặt trời mùa thu,làn da sáng bóng lên mềm mại,bàn tay to lớn rắn chắc đặt lên trán.Nghe tiếng cửa mở hắn vội quay người lại,đôi mắt mong chờ nhưng đột nhiên sẫm lại.

"Người đâu?" Tú nói giọng trầm trầm,bàn tay thu lại khoanh trước ngực.

"Dạ,đã đến!" chị gái đeo kính lễ độ khẽ cúi người,vội lùi tránh ra hướng cửa.

Tú xoay người đôi mắt nhìn thẳng bóng dáng nhỏ bé đang nặng nề từ hướng cửa đi vào.Khủng long,em nghĩ trốn dễ thế à?Anh còn lâu mới cho em trốn.Hắn hiện tại dùng gương mặt vô cùng bình tĩnh đối diện với cô.Nhưng chỉ có hắn rõ nhất,trái tim hắn đang tập thể dục trong lồng ngực.

Nhi khẽ cắn môi,đôi mắt đen láy nhìn cái tên cao ngạo trước mặt.6 năm ko gặp,hắn có thay đổi gương mặt có vẻ góc cạnh hơn,da cũng trầm hơn màu nam tính,đôi mắt nâu trước đây cô cảm giác như 2 hòn bi giờ như bồ hóng,lạnh nhạt.Thời gian thật sự làm cho hắn thay đổi ít nhiều.Nhưng sao cô cứ cảm giác ngoài mặt hắn có thay đổi nhưng tính cách của hắn thì vẫn cứ y như tên trẻ con.Cứ nhìn hiện tại là biết,rõ ràng lấy việc công trả thù riêng.Đáng giận.

Hít vào 1 hơi Nhi chậm chạp bước vào trong phòng tổng giám đốc,đôi mắt đen nóng nảy vẫn đăm đăm nhìn hắn.Tú thấy cô bước vào khẽ vẫy vẫy tay cho bà chị đeo kính rời đi,khi cánh cửa đóng lại để lại căn phòng rộng lớn sang trọng chìm trong im lặng.Hai con người 4 mắt nhìn nhau đều cố gắng giấu chặt suy nghĩ của mình.

"Anh muốn gì?" Nhi chậm rãi hỏi,đôi mắt đen hơi nhíu lại.

Tú khẽ cười nhếch mép,lặng lẽ quay lại ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế da nhìn cô.Khủng long, anh muốn cho em 1 bài học.Để em biết có muốn chạy trốn thì cũng ko dễ dàng đâu.

"Tại sao lại điều tôi lên đây?" Nhi lại tiếp tục hỏi mặc cho thái độ thờ ơ của hắn.

"Tôi cần thư ký!"

"Nhưng anh đã có rồi!" Nhi bực bội chau mày.

"Ko có nghĩa là đủ!" hắn thản nhiên nói.

"Nhưng tôi là người của phòng maketing!" Nhi cố gắng phân bua,cô thật sự ko muốn lâm vào tình trạng này.

“Cô Trần Hiểu Nhi,việc phân công công tác là do lãnh đạo điều động.Cô chỉ là nhân viên thực tập tôi nghĩ cô ko có quyền cự tuyệt!” hắn giọng nói đầy lạnh lùng,khóe miệng nở ra 1 nụ cười quỉ quyệt.

Nhi cắn chặt môi,có cảm giác như răng mình sắp bật ra khỏi nướu răng.Tên khốn.Đây là mượn việc công trả thù riêng.Trước thì hắn dùng tiền bây giờ thì dùng quyền.Bao nhiêu năm ko gặp tại sao anh ko thể khá hơn chút nào thế T3?

Nuốt cơn giận dữ vào trong,cô cố gắng nói bằng giọng thật bình tĩnh “Tôi biết rồi,thưa tổng giám.” Nói rồi xoay người bước ra hướng cửa.

“Đi đâu?” hắn khẽ nhíu mày nhìn cô bước đi giọng nói gằn nặng lại.

“Về chỗ làm việc của mình.Chắc chắn ngài cũng ko muốn tôi chỉ đứng đây để tán gẫu mà ko làm việc,phải ko ạ?” Nhi quay đầu mỉm cười nói.

“Thái độ rất tốt.” Tú khẽ ngả người vào ghế,hai tay gác lên thành ghế,mười đầu ngón tay đan vào nhau,thái độ vô cùng cao ngạo nhìn cô “Nhưng cô bước ra ngoài làm gì?”

“Tôi về bàn làm việc của mình!” Nhi hơi nhíu mày nhìn cái bộ dáng cao ngạo của hắn trả lời.

“Ai nói bàn làm việc của cô ở ngoài?” Tú lạnh lùng hỏi,khóe môi khẽ cười mỉa mai.

Nhi gương mặt đột nhiên ngơ ngác.Ko phải thư ký tất cả đều ngồi ở phòng ngoài sao?Cái tên này,đang định nói gì?

“Vậy tôi ngồi đâu làm việc?” Nhi hỏi lại hắn.

Tú khẽ mỉm cười,dùng ngón trỏ chỉ về phía bên phải cánh cửa ra vào.Nhi mới lặng lẽ quay đầu nhìn,ở ngay gần cửa đối diện với bàn làm việc của hắn ko biết từ lúc nào đã có 1 bàn làm việc nhỏ,trên có đầy đủ dụng cụ văn hóa phẩm,còn có thêm 1 giá để tài liệu ở sau lưng.Chính bởi vì từ khi bước vào cô chỉ để ý trừng hắn cho nên hoàn toàn chẳng nhận ra có thêm 1 cái bàn trong phòng.

“Tổng giám,ko phải ngài nói tôi ngồi ở đây chứ?” Nhi cảm giác cổ họng khô rát,khóe môi cố gắng kéo lên gượng gạo cười nhìn hắn hỏi.

“Ko cần khách sáo.Đúng là bàn làm việc của cô.” Hắn mỉa mai cười.

Nhi cảm giác hàm răng của mình vừa bị lật ngược.Cái tên T3 này đang dự tính cái gì trong đầu?Ko phải mọi thư ký đều ngồi ở ngoài hành lang sao?Tại sao cô lại phải ngồi cùng phòng với tổng giám đốc?Vậy thì cô là tổng giám đốc rồi còn gì?Ko hiểu cái tên bại não này lại đang nghĩ đến trò gì chơi cô đây?Mặc dù trong

đầu có bao nhiêu giả thiết,nhưng cô chỉ là nhân viên thực tập thì có thể làm được gì chứ?Cho nên vô cùng ngậm ngùi Nhi lặng lẽ dọn đồ vào trong bàn làm việc,trong đầu chứ vô cùng nhiều oán hận.

Tại sao?Tại sao lại thành ra thế này?Buổi sáng lúc mới đến công ty cô còn hy vọng tràn đầy về 1 ngày mai tươi sáng,còn vô cùng biết ơn và ngưỡng mộ những trí tuệ siêu việt,những thiết kế sư tài ba,những khoa học công nghệ tiên tiến để có thể xây ra được 1 tòa building mà phòng sếp tổng ở cách cô đến hơn 10 tầng lầu.Ấy thế nhưng,người ta vẫn bảo hiện đại thì hại điện,mặt trái của vinh quang đúng là tăm tối.Chỉ nhờ công nghệ cao cộng với cái vỏ đại não của gã du học sinh từ Mỹ về kia,mất chưa đầy 30 giây cô đã nhảy được hơn 10 tầng lầu để lên đây. Vậy là từ hôm nay chắc chắn cô sẽ ko được yên ổn rồi.

Còn đang miên man trong suy nghĩ than thân trách phận của mình,vừa xếp lại đồ đạc lên bàn làm việc thì cô đã nghe một giọng nói trầm trầm vô cùng thiếu trách nhiệm đằng sau.

"Tôi hơi khô cổ."

Nhi quay đầu lại nhìn cái gã đang ngồi sau chiếc bàn lớn đầy căm phẫn.Tú vờ như ko biết ánh mắt oán hờn của cô,tay vẫn tiếp tục giở tài liệu.

Nhi hậm hực ngừng tay,bước tới trước bàn làm việc của hắn.Vốn cô cũng có chuẩn bị tâm lý để làm cái chân sai vặt lúc mới vào công ty rồi,cho nên ko sao cả.Nhưng mà thà để người khác sai vặt còn hơn là để cho cái tên cù nhầy này.

"Tổng giám đốc muốn uống café gì để tôi đi mua!" Cố gắng vặn cho volume của mình thật nhỏ,kìm hãm cho hàm răng ko bực bội nổi điên cắn nhau,Nhi cố gắng nói 1 cách nhẹ nhàng.

"Phòng pha café ở ngoài cửa rẽ phải,nếu còn ko biết thì hỏi.Hiểu rồi chứ?" Hắn lãnh đạm nói.

Nhi cắn chặt môi.Lại nữa lại nữa.Rõ ràng đây là lấy việc công trả thù riêng.Làm gì có chuyện 1 kẻ thích tiêu tiền như anh lại chấp nhận uống café tự pha chứ?Ko phải ngày trước anh hành hạ tôi nên bắt tôi pha café cho anh sao?Uống rồi còn chê khó uống.

"Sao còn ko đi?" hắn ngước lên thấy cô vẫn đứng trơ ra đó liền nói.

Nhi ko nói thêm câu nào,nhẫn nhịn ra khỏi phòng.Đúng là công ty lớn,còn có cả phòng uống nước riêng.Xem nào café cũng là đồ nước ngoài,có loại của Pháp,Ý lại còn cái loại ngôn ngữ gì mà cô hoàn toàn ko biết,ko biết là Ả rập hay I rắc nữa.Nhi thở dài,trong đầu lại bắt đầu nghĩ đến chuyện xưa.Nhớ trước đây vì mỗi khi sang ép hắn học y như rằng hắn gục gà gật gù như cái đồng hồ gà mổ thóc,cho nên cô quyết định bắt hắn uống café.Nhưng cái tên biến thái thích tiêu tiền ấy lại quả quyết chỉ uống café ở coffe bean & leaf tea,đúng là con nhà giàu.Hắn một mực đòi,cô 1 mực ko cho.Kết quả hắn bảo được rồi vậy thì em phải chịu trách nhiệm.Ko nói 2 ngày,ngày hôm sau 2 đứa đi siêu thị mua café gói mang về nhà..và người pha.. dĩ nhiên là cô.Đến lúc phải đun nước sôi pha phun café cô mới ngậm ngùi ngửi mùi thơm của café vừa khóc.Tại sao mà phải tự mua việc vào người thế này,hắn muốn tiêu tiền thì cứ nên mặc hắn thì hơn.Lại nhớ đến trước đây,cô cũng chưa từng thấy kẻ nào nhàn rỗi như cái tên ấy.Hắn để uống được cốc café ưng ý bắt cô pha đi pha lại ko biết bao nhiêu lần,lúc thì chê ngọt quá,ko cho đường thì hắn bảo quá đắng,cho ít đường thì lại

bảo quá nhạt,cho sữa đặc có đường thì bảo quá bùi.. Cuối cùng cô cũng biết được mùi vị của hắn,hắn thích café đậm,nhưng ko được thiếu sữa,nhưng vị sữa lại ko được nồng quá,hắn thích ngọt nhưng ko được quá ngọt chỉ cần man mát là đủ.Cho nên cốc café hắn thích uống là,café say nhiễm pha đặc cho thêm sữa tươi ko đường và thêm nửa thìa đường.Đúng là con người quái dị.Lại còn nửa thìa đường.Mới nghĩ thôi đã thấy rùng cả mình,nhưng thời gian đã 6 năm rồi liệu khẩu vị của hắn có còn như trước ko?Mặc kệ.Cứ pha đã.

Một lát sau,cánh cửa phòng tổng giám đốc lặng lẽ mở,vừa hé mở thì đã làm cho mùi thơm thoảng thoảng của café nồng đượm trong ko khí.Tú lặng lẽ ngồi ở trên ghế,đôi mắt nâu dõi theo từng bước chân của cô gái vừa bước vào.

"Mời sếp dùng café!" Nhi nhẹ nhàng đặt xuống bàn chiếc cốc còn nghi ngút khói.

Tú chậm rãi nhìn cốc café còn nóng hổi,lại nhìn cô gái trước mặt mình.Hắn từ từ vươn tay ra ko nhanh cũng ko chậm,trong trái tim cố gắng bình ổn lại lưu lượng máu lưu thông của mình.Tú rõ ràng hơn ai hết cả cơ thể mình đang cứng lại,trái tim cứ loạn nhịp thúc đẩy máu gia tốc hướng tới mọi cơ quan trong cơ thể,nhưng anh lại tuyệt đối ko cho phép bản thân mình để lộ ra 1 chút khác thường nào trước mặt cô.

Chậm rãi hít vào 1 chút hương café thơm mát,từ từ uống vào 1 hớp café nóng hổi.Trong thoáng chốc ấy hắn như trở lại 6 năm về trước.Mùi vị cốc café của cô vẫn vậy,cái mùi vị mà hắn ko thể nào quên được trong bao nhiêu năm qua.Vẫn vị café nồng đượm,vị sữa thanh mát nhưng ko gắt,vị ngọt nhẹ dịu hòa lẫn với đắng thanh tao.Là mùi vị mà hắn rất thích,rất rất thích.

"Dở quá.Pha lại!" hắn đặt chiếc cốc lại xuống bàn,gương mặt nhăn lại.

Nhi mở to 2 mắt,ko tự chủ nhìn hắn hỏi lại "Dạ?"

Ko phải mới vừa rồi gương mặt của hắn vẫn tỏ ra vô cùng mãn nguyện sao?Chỉ sau có 1 khắc đã lật lọng rồi.

"Tôi nói quá dở.Mau đi pha cốc khác mang đến đây!" hắn lạnh lùng.

Nhi hậm hực đi ra khỏi phòng.Rõ ràng là như trước đây hắn thích mùi vị đó chứ?Tại sao?Tại sao mà?Nghĩ rồi cô lại hít vào 1 hơi lặng lẽ đi pha cốc khác.

Chỉ còn lại 1 mình trong phòng Tú nhìn cốc café vẫn bốc khói khoang khoái cầm lên nhâm nhi. "Đúng là rất ngon!" gương mặt ko tự chủ nở 1 nụ cười.Con khủng long vẫn còn nhớ sở thích của hắn như thế nào.

Một lúc sau,cửa văn phòng lại bật mở,Nhi cầm chiếc cốc trên tay đặt xuống bàn.

"Café thưa sếp!" cô nói đôi mắt đen láy hơi liếc trên mặt bàn,cốc café cũ đã vơi đi đáng kể.Nhi cảm giác y như sóng thần vừa chuyển hướng từ Nhật Bản sang đâm thẳng vào não bộ của cô.Cái tên này,rõ ràng là uống rất ngon lại bảo cô đi pha lại.Bàn tay cô siết chặt,ngón tay trở nên trắng bệch.

Tú lơ đễnh cầm cốc café lên uống 1 ngụm,lập tức nhăn mặt "Ngọt quá!Pha lại!" rồi lạnh lùng đặt cốc xuống.

Nhi nghiến răng cái kẹt.Chỉ thêm có nửa thìa đường mà đã khen ngọt quá.Hoàng Tuấn Tú rõ ràng anh đang chơi tôi mà.Xem tôi làm gì phản công đây!

"Vâng thưa sếp!" Nhi nhẹ nhàng cúi người,cầm luôn 2 cốc café trên bàn đi ra ngoài.

"Cầm đi đâu đó?" Tú mở to mắt nhìn cô.

"Dạ mang đi đổ ạ!Dù sao cũng ko hợp khẩu vị với sếp!" Nhi thản nhiên trả lời,khóe mắt đen láy ánh lên tà ác.Anh đã muốn café ko đúng vị,tôi cho anh biết thế nào là ko đúng vị.

"Đắng qua,cô có cho thêm đường ko thế?"

"Ngọt khé hết cổ.Cô cho bao nhiêu đường thế?"

"Mùi gì mà nồng thế này?"

"Loãng thế này?"

"…."

Sau n lần Nhi đi ra đi vào phòng tổng giám đốc với phòng uống nước,cuối cùng thì đã có 1 bên chấp nhận đầu hàng vô điều kiện.Tú lấy tay day thái dương,đôi mắt nâu ngước nhìn cô gái đang vô cùng hớn hở trước mặt mình.Rõ ràng khủng long định chơi hắn mà.Pha café với mùi vị khó uống như thế,rõ ràng cố ý.Được rồi dù sao thì cũng là anh gây sự trước.Thở ra 1 cái nặng nề,anh chấp nhận đầu hàng.

"Pha lại như lần đầu tiên đi!" Tú nói bằng giọng trầm trầm.

"Dạ?Ko phải sếp nói là dở quá ko uống được ạ?" mặc dù hắn đã vẫy cờ trắng xin hàng,nhưng ai bảo tính cô hôm nay ko tốt.Đừng mong cô dễ dàng buông tha.Cứ xem như anh ko chọn đúng ngày lại đụng tới cô đúng tháng đúng kỳ.Đừng mong tôi hạ bậc thang cho anh xuống.

"Ít nhất nó cũng ko dở như những lần sau!" Tú lạnh lùng nói.

Nhi nghiến răng kèn kẹt,ko biết có phải do thời kỳ nhạy cảm của phụ nữ ko mà cô đã nóng nay còn nóng hơn.Trong miệng cô vừa quay người vừa thầm nguyền rủa cái kẻ ở trước mặt.

Sau khi pha xong cho hắn cốc café như ý,cô mới yên thân ngồi vào bàn làm việc,nhìn đồng hồ thì cũng đã 12h trưa,thảo nào nãy giờ cứ nghe tiếng trống dồn ở đâu,hóa ra là bác giai nội tạng đang biểu tình.Cô lại vụng trộm ngước nhìn về phía ngôi biệt thự trước mặt,hắn ta hoàn toàn ko có dấu hiệu sẽ đứng lên khỏi ghế.Hắn là sếp tổng giờ nghỉ trưa ko đi ăn cơm,thì 1 đứa nhân viên thực tập để người ta sai vặt như cô có nên đứng lên thực

hiện nghĩa vụ quyền được sống của bản thân mình ko?Chắc chắn là được.Đúng.Trong bộ luật lao động ko có nói sếp ko nghỉ thì nhân viên cũng phải làm việc theo sếp.Hắn ta mà có phàn nàn cũng ko có cơ sở.Đúng.Ko cần phải sợ.Giờ cô phải đi ăn.

Nghĩ là làm Nhi liền đứng dậy khỏi ghế,định bụng là sẽ lao thẳng ra cửa với tốc độ viên đạn ko cần biết hậu quả là gì,sáng đã ko ăn sáng,cô ko thể phụ tình bác dạ dày như vậy.Nhưng vừa mới đứng lên thì cái gã mặt lạnh như tiền từ nãy tới giờ như pho tượng đồng ở quảng trường bỗng nhiên cử động.

"Đi đâu?" hắn lạnh băng.

"Thưa sếp em định đi xuống nhà ăn trưa." Nhi nhỏ giọng nói.

Tú đặt tập tài liệu xuống mặt bàn,đảo mắt nhìn chiếc đồng hồ.Đã hơn 12h trưa.Lại quay mặt sang nhìn cô đang đứng chết chân 1 chỗ.

"Được rồi đi đi!" hắn lạnh nhạt nói,lại tiếp tục đọc báo cáo.

Nhi thở ra 1 cái nhẹ nhõm,cuối cùng cũng thoát được khỏi ôn thần rồi.Trong lòng cô đang vô cùng hý hửng y như thầy giáo được nhận quà tết,như người bệnh tim được ghép nội tạng mới,như ăn mày nhặt được 1 tỷ.Bàn chân đi đôi giầy vải thoan thoắt lao ra cửa,bàn tay nhỏ vừa chạm vào tay nắm cửa mở ra 1 khe hở nhỏ khoảng 2 cm thì 1 giọng nói lạnh lẽo từ sau lưng cô vọng lại.

"Nhớ mua cho tôi cả 1 suất mang lên đây đấy!"

Nhi cảm giác như mình nghe lầm,chắc chắn là nghe lầm.Cô quay đầu lại nhìn cái người đang đọc tài liệu trên bàn.

"Sếp vừa nói gì?" cảm giác được cơ mặt mình đang co rút.Nhi biết rõ bây giờ nụ cười của cô vô cùng khó coi.

"Nhớ mua cơm mang lên cho tôi!" hắn thản nhiên nói,tiếp tục đọc tài liệu.

Nhi nghiến răng kèn kẹt,bàn chân bước nhanh ra cửa.Trong đầu thì nghĩ có cần tôi ăn hộ anh luôn ko?Nếu mà bận như thế gọi điện thoại cho căng tin mang cơm lên tận phòng cho anh ko phải được rồi à?Còn bắt tôi đi mua.Nói cho rõ ràng anh đang trả thù chuyện tôi bắt lỗi anh trước mặt nhân viên mới đi.Thật tức điên người mà.

Nhi bực bội bước vào thang máy,phòng thư ký đã trống trơn từ khi nào.Trong thang máy chỉ có mình cô lại càng nghe rõ hơn tiếng dạ dày đang gào thét,Nhi khẽ cúi xuống nhìn cái bụng mình.Ông nội tạng ơi làm ơn nhỏ tiếng dùm tôi.Hôm nay còn chưa đủ phiền sao?Nghĩ lại thì bình thường có ngủ ở nhà qua trưa tỉnh dậy cũng ko cảm giác mệt như vậy.Cũng chỉ tại cái tên khốn ấy cứ nhất nhất đòi café làm cô đi ra đi lại ko biết bao nhiêu lần.

Đang suy nghĩ đấu tranh giải phóng nô lệ thì đột nhiên cửa thang máy "Ding" 1 tiếng,Nhi nhìn ra phía cửa là 1 chàng trai người gầy gò đang khệ nệ bê 1 đống tài liệu trên tay,cái sấp giấy ấy còn cao quá đầu anh ta.Anh ta luống cuống vừa muốn bước vào thang máy thì lại nghe tiếng gọi từ đằng sau.

"Mang cả cái này đi nữa!" một cô gái với chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt,cúc áo chỉ cài ở nút thứ 3 để lộ đường cong như ẩn như hiện,chiếc váy zip bó sát vòng ba mềm mại với đôi chân thanh tú vội vàng chạy tới đặt thêm 1 tập tài liệu vào đống tài liệu cao ngất kia.Hiện tại trông anh ta chẳng khác nào đang vác cả 1 tòa nhà.

Nhi lúc này mới cảm giác rõ được thì ra ko chỉ 1 mình cô mới bị đô hộ,đúng là tư bản chủ nghĩa chỉ biết bốc lột giai cấp nông nô.Cái tên mới từ Mỹ về ấy đúng là ông chủ tồi.

"Ối!" anh chàng cố ngoái cổ qua đống tài liệu thấy cửa thang máy đang dần đóng lại vội vàng.

Nhi thấy thế vội ấn lại nút mở cửa,cậu chàng ngẩn ra nhìn cô 1 lúc.

"Ko vào à?" Nhi mỉm cười nhìn cậu ta.

"Có.. có.. có chứ cám ơn cô!" cậu ta vội vàng luống cuống nói,chân nhanh bước vào trong.Cửa thang máy khép lại chỉ còn nghe rõ tiếng thở hổn hển của cậu ta.Đột nhiên 1 âm thanh thanh tao của cái dạ dày của cô vang lên đánh gẫy mọi im lặng.

"Cậu xuống lầu mấy?" Nhi hỏi nhìn cậu ta ko còn tay bấm nút liền tốt bụng giúp đỡ.

"Tầng 12!Cám ơn!" cậu ta nhỏ giọng nói ngại ngùng.

Cậu ta khẽ nhìn sang phía cô,Nhi ngại ngùng gãi gãi đầu nhìn cậu ta cười bẽn lẽn.

"Xin lỗi ông nội tôi hơi nhiều lời 1 chút!"

"Ông nội?" cậu ta ngơ ngác nhìn cô 1 hồi.

"Thì ông nội tạng ấy!" Nhi giải thích.

Cậu ta nghe vậy thì đơ 1 lúc rồi bật cười.Thì ra đang nói cái dạ dày.Nhi nhìn cậu ta có vẻ đã bớt căng thẳng thì liền nói.

"Tôi là nhân viên mới tên Trần Hiểu Nhi,cậu là?"

"Tôi tên Hải Nam,cũng là nhân viên mới ở phòng kinh doanh!" cậu ta vui vẻ nói.

"Vậy là chúng ta cùng là ma mới rồi!" Nhi cười tươi để lộ chiếc răng khểnh tinh quái. "Có cần tôi mang giúp cậu ko?"

"Thôi.Ko sao đâu!" cậu ta ái ngại.

"Cùng là người mới khách sáo gì chứ.Hôm nay tôi giúp cậu biết đâu mai lại đến tôi nhờ cậu giúp!" Nhi tươi tỉnh dẫn chứng,tay vừa đỡ bớt 1 nửa đống tài liệu cho cậu ta.

"Cái này cần mang đi đâu?" Nhi tò mò nhìn đống tài liệu.

"Cái này là tư liệu giới thiệu sản phẩm mới tôi phải mang xuống phòng tuyên truyền!" cậu ta giảng giải.

Nhi ậm ừ gật đầu.Nếu giờ cô ở phòng maketing chắc cũng đang mải miết photo tài liệu,sắp xếp kế hoạch.Nghe nói công ty sắp tung ra sản phẩm mới.Lần này là lấn sân sang mỹ phẩm,cho nên mọi người ai cũng bận.Hèn gì cái gã kia đến ăn trưa cũng ko có thời gian.Ko được.Sao lại nghĩ đến hắn làm gì ko biết.T3 chết tiệt,bắt cô làm thư ký rõ ràng là đi chạy chân tạp vụ cho hắn.Đang nước sôi lửa bỏng còn bắt cô đi pha café.Kết quả 1 buổi sáng cô chẳng làm được việc gì.Nhi khẽ thở dài lại nhìn người mới bên cạnh,thà bắt cô ôm 1 đống tài liệu đi phát cho các bộ phận,còn hơn bắt cô chạy tới chạy lui từ phòng giám đốc đến phòng uống nước.Làm mấy chị thư ký ngồi phòng ngoài cứ nhìn cô như ET.

"Còn cậu đi đâu?" sau 1 lúc lâu im lặng cậu ta lại mở miệng hỏi.

"Tôi định xuống căng tin!" Nhi cười nói.

Vừa nói đến đây thang máy lại "Dinh" 1 cái,cửa vừa mở ra đã nghe 1 mùi thơm ngọt ngào của đồ ăn với tiếng người ồn ào náo nhiệt,cả tầng 15 được công ty trưng dụng làm căng tin của công ty,từng dãy bàn lớn giờ cao điểm đông ngịt người của các bộ phận,đây cũng là thời điểm nghỉ ngơi ít ỏi để buôn dưa lê của các phòng ban.Nhi ấn lại nút đóng cửa,cho thang máy chạy xuống tầng 12.

"Cám ơn!"

Cô nghe được 1 tiếng nói nho nhỏ ở bên cạnh,cậu con trai vẫn ôm đống giấy ko dám quay sang.

“Ko có chi!” cô trả lời.

Sau khi đưa hết đống hồ sơ cho phòng tuyên truyền,2 con người lại lặng lẽ vào thang máy.

“Giờ thì cậu đi ăn được rồi chứ?” Nhi quay sang hỏi cậu.

Cậu con trai lặng lẽ gật gật đầu.

“Cậu cùng đi ăn với tôi nhé.Tôi chẳng quen ai.” Nhi nói giọng hơi thấp xuống.Cô cứ nghĩ khi mới đặt chân vào đây mình sẽ có 1 tương lai tươi sáng.Lập ra được 1 hội buôn chuyện nơi văn phòng,có thể vừa vui vẻ làm việc vừa nói chuyện.Ai dè.Giờ cái phòng mà có làm việc chỉ có độc 1 mình cô cùng với 1 kẻ khác phái khó chịu.Mấy chị ở phòng thư ký thì nhìn cô y như thiên địch,họ ko mắng cô hay lườm cô 1 trận cô đã phải đi thắp hương cảm tạ tổ tiên rồi,đừng bao giờ nghĩ trở thành đồng minh của họ.Nghĩ đến đây cô lại thở dài.

Cậu con trai chỉ lẳng lặng gật đầu.Cậu cũng ko có ai để ăn cơm cùng.Nhân viên mới thông thường là vậy,một số ít người có khả năng nhanh chóng kiếm được 1 vị trí tốt trong hội buôn dưa lê mà đa phần là con gái,nhưng với những con người nhút nhát thì đó là cả 1 vấn đề.Chỉ nguyên nhìn cái tướng nhát gan ko có chủ kiến của họ là y như rằng đã khiến người khác nghĩ tới có thể lợi dụng,có thể bắt nạt,chứ ko phải là có thể kết bạn.

Nhi và cậu con trai đi tới nhà ăn mỗi người tự chọn lấy món ăn mình thích cho vào khay đồ ăn rồi kiếm 1 chiếc bàn khá xa trung tâm ngồi,Nhi bắt đầu bắt chuyện với cậu ta.Ban đầu cậu còn có vẻ ít nói,sau đó quen dần với cô cậu ta nói nhiều hơn.Đúng lúc 2 người đang cười nói vui vẻ thì Nhi nghe thấy tiếng chuông gào thét ,mèo kêu chó chạy,tiếng báo động ầm ầm.Mấy người ngồi ở những chiếc bàn gần đó đều quay ra nhìn cô trừng trừng.

Nhi khẽ nhíu mày,cái tiếng chuông này là.Nuốt nước bọt cái ực.Chẳng lẽ là.. Bàn tay cô run rẩy lôi chiếc điện thoại di động đang kêu gào ra khỏi túi,tiếng chuông ngày càng náo loạn.Nhi nhíu mày,cảm giác trong lồng ngực thót 1 cái,cổ họng khan rát nuốt nước miếng khô khốc.

Trên màn hình đang sáng trưng lên hàng chữ ox đẹp trai calling..

“Sao thế?Ko nghe máy sao?” Nam nhìn Nhi nhíu mày.

Nhi lại nuốt nước bọt,nghe trái tim của mình có chút bồi hồi nhìn chiếc màn hình lâu thật lâu,có cảm giác như đột nhiên bên tai ko nghe được gì nữa,tất cả đều ngừng lại.6 năm trước khi cô trả nợ cho hắn,hắn vứt lại tiền vào tay cô,cô cứ nghĩ hắn lại giở thói công tử bột,định rằng bao giờ hắn qua giai đoạn ấy thì sẽ làm hòa với hắn.Kết quả trong suốt 1 tuần cuối năm lớp 12 hắn ko xuất hiện dù chỉ 1 lần.Điện thoại cũng ko gọi lấy 1 cuộc.Tuy là cô ko quá kì vọng,nhưng nếu nói ko hy vọng là cô nói dối.Cô vẫn đã hy vọng sẽ có lúc hắn gọi điện thoại cho cô nói bằng cái giọng cáu kỉnh “Khủng long,tại sao ko gọi điện thoại cho anh?”.Nhưng hắn đã ko gọi.Cô cứ nghĩ rằng trả nợ xong,dù hắn có mang cô ra cá cược,nhưng trong 100 ngày ấy hắn đối xử với cô cũng ko tệ.Cô sẽ ko ngại làm 1 cô bạn thân của hắn sau khi hợp đồng kết thúc.Ấy thế nhưng hắn

biến mất,vì cái số điện thoại này trong suốt 6 năm ko hề liên lạc lấy 1 lần.Cô vẫn luôn để số điện thoại của hắn như vậy.Chỉ là cô ko bao giờ nhìn đến,cô đã quên mất sự tồn tại của nó.Cho đến hôm nay,khi số điện thoại này vang lên,cô lại như bị kéo về 6 năm trước.

Nhi lặng thing 1 hồi lâu rồi mới ấn nút nghe máy.Vừa mới đả thông điện thoại đã nghe 1 tiếng hét chói tai từ đầu dây bên kia.

"Trần Hiểu Nhi cô định cho tôi đói chết đấy hả?"

Nhi giơ ống nghe cách xa tai cả thước,nhưng vẫn nghe rõ mồm một tiếng hét chói tai của hắn.Cô nhíu mày nhìn chiếc điện thoại đang gào thét,khóe môi cong lên khinh thường.Cá tính thật tệ.6 năm qua vẫn ko thay đổi chút nào.

Toàn bộ phòng ăn phạm vi 5m từ chỗ ngồi của cô người người im bật,nhà nhà ngơ ngác nhìn về phía trung tâm của tiếng động.Một vài người vì quá ngạc nhiên,1 số khác thì tự nhủ trong đầu,sao cái giọng nói quen quá nhỉ?Ko biết đã nghe ở đâu rồi?

Cậu bé nhút nhát ngồi trước mặt cô thì miệng há hốc đến rơi cả cằm xuống bàn,đôi mắt mở to nhìn cô ko chớp mắt.

Trong sự ngơ ngác,ngạc nhiên của bàn dân thiên hạ,cô vô cùng bình tĩnh nói vào ống nghe.

"Sếp đừng nóng,cẩn thận bị cao huyết áp đấy."

"Khủng.. Trần Hiểu Nhi,lập tức mang cơm lên ngay cho tôi!" Tú gào lên bực bội,lại nghe bụng mình kêu ọc ọc.

"Đã biết!" Nhi thẳng đơ trả lời,sau đó lập tức cúp điện thoại.Nhìn chiếc điện thoại cô khẽ lắc đầu,còn tưởng sau 6 năm có tiến bộ 1 chút,ai dè.

"Xin lỗi,tôi phải đi trước rồi!" Nhi nhìn cậu bạn ngồi trước mặt nói "Có gì mai chúng ta lại cùng ăn cơm.Ok?"

Chưa kịp để cho cậu ta trả lời,cô đã bê khay cơm của mình đi dọn dẹp,rồi chạy ngay ra quầy bán hàng lấy thức ăn mang lên hầu hạ ông sếp khó tính.Mấy cô bán hàng thấy cô lại mua thêm 1 suất cơm liền hỏi.

"Em lại mua thêm?"

"Dạ.Em mua cho tổng giám đốc!" cô bẽn lẽn cười.

"Em là Trần Hiểu Nhi?" chị bán hàng hỏi.

“Vâng!” cô ngơ ngác.

“Đây.Chị cứ thấy lạ sao hôm nay sếp lại bảo có người xuống lấy cơm!” vừa nói cô gái vừa lấy ra 1 hộp cơm bằng nhựa bốn tầng đưa cho cô.

Nhi tròn mắt nhìn 1 lúc.Trong đầu thầm nghĩ đúng là phân biệt giai cấp.Rồi cười duyên với chị nhà bếp cầm hộp cơm mang lên tầng cao nhất.

“Cô làm gì mà bây giờ mới lên?” vừa thấy cô bước vào Tú bực bội hỏi.

“Ăn cơm!” Nhi lạnh lùng đáp,đặt hộp cơm 4 tầng trước mặt hắn,quay người đi về phía bàn làm việc.

Tú ko nói thêm câu nào,mở hộp cơm ra ăn.Mùi thức ăn thơm phức thoáng cái tràn ngập căn phòng,Nhi khẽ nuốt nước bọt căm hận.Cô chỉ mới ăn có 1 nửa suất ăn đã bị gọi lên đây,đúng là đáng giận.

Tú vừa ăn cơm đôi mắt nâu vừa đảo qua nhìn cô gái đang ngồi gục trên bàn,trên đầu lưỡi đột nhiên cảm giác ngọt ngào khó tả.Tâm trạng cũng vui lên đáng kể.

Cuối cùng thì cái màn tra tấn phải nhìn người ăn mà ko được ăn cũng kết thúc.Nhi ngồi trên bàn làm việc soát lại số liệu chi thu mà hắn đưa cô nói phải kiểm tra.Trong phòng làm việc đang vô cùng im lặng thì đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Tú lạnh lùng nói.

Một cô gái xinh xắn với bộ đồ công sở mềm mại tôn lên dáng người thướt tha đẩy cửa bước vào,đặt tập tài liệu xuống bàn cho hắn,cô gái lễ phép nói bằng giọng hết sức ngọt ngào.

“Thưa giám đốc đây là bảng kế hoạch cho sản phẩm mới từ phòng kinh doanh.”

“Tôi biết rồi!” hắn vẫn tiếp tục xem tài liệu ko liếc mắt 1 cái.

“Thưa tổng giám,vào chiều nay lúc 18h30 có 1 cuộc ra mắt sản phẩm rượu ở khách sạn Media,có cần phải chuẩn bị trước cho ngài 1 bộ âu phục ko ạ?” cô gái lễ phép.

Nhi vẫn tập trung lướt trên từng con số hoàn toàn ko để ý tới xung quanh 2 người đang nói cái gì.Trong não bộ của cô hiện tại đang vô cùng cẩn thận dò kết quả.

“Lễ phục chắc chắn là phải cần rồi.” hắn một tay chống cằm lúc này mới ngước mặt lên,đôi mắt nâu lướt qua vai của cô gái trước mặt nhìn hướng tới chiếc bàn đối diện,đang có 1 kẻ vẫn đang miệt mài dò kết quả.

“Vậy tôi sẽ đi chuẩn bị!” cô thư ký lễ độ cúi người định bước đi.

“Ko cần!” hắn lạnh lùng nói. “Chuyện nhỏ này ko cần đến cô phải đích thân làm.” Hắn nói rồi khóe miệng khẽ nhếch lên gian trá.

“Trần Hiểu Nhi!” hắn dõng dạc gọi.

Cô vẫn tiếp tục công cuộc dò kết quả,cần mẫn chăm chỉ như đang lạc trong thế giới những con số.

“Trần Hiểu Nhi!” hắn lập lại,giọng đã to hơn 1 chút.

Vẫn tiếp tục dò kết quả.

Tú cảm giác gân xanh hiện tại đang nổi lên như đất nứt ở hai thái dương.Con khủng long chết tiệt.Lại lờ tôi đi.Trước cũng thế,cô ta mà ngồi xem phim hay đọc sách,anh có ở bên cạnh làm phiền thế nào,hoặc phá bĩnh thế nào,cô ta cũng trơ ra.Ko phản ứng.

“TRẦN HIỂU NHI!” lần này thì đích thị là quát lớn,làm cho cô thư ký phút chốc giật thót người.

Nhi giật mình như người vừa tỉnh giấc mộng.Cô ngơ ngác quay trái quay phải,một lúc mới định thần tiếng hét từ nhà đối diện.Cô mở tròn mắt nhìn hắn.

“Đã tỉnh mộng chưa?” Hắn nhướng mày nhìn cô.

“Dạ tổng giám đốc gọi tôi?” Nhi hơi nhỏ giọng hỏi lại.T3 lại muốn gì đây?

“Chiều tối nay tôi có buổi lễ ra mắt cần tham gia,cô lập tức đi mua cho tôi 1 bộ âu phục.” Hắn nhướng mày nhìn cô.Một tay rút chiếc ví da trong túi ra,hắn lạnh nhạt rút ra 1 chiếc thẻ giơ lên cho cô thấy.

Nhi chán nản đứng dậy khỏi bàn làm việc,lẳng lặng đưa chân bước tới nhận lấy tấm thẻ.Đôi mắt đen mở to nhìn tấm thẻ óng ánh rồi lại quay lên nhìn gương mặt đắc ý của hắn.Cái này là thẻ bạch kim mà.Trước đây hắn chỉ dùng thẻ vàng.Cái tên T3 này lại đổi thẻ.

“Đi đi,sao còn đứng đó!” Tú nhướng mày nhìn cô biết rõ trong đầu cô đang nghĩ cái gì.Hắn tiểu nhân đắc trí vô cùng.Khủng long,giờ anh ko còn là thằng nhóc cấp 3 6 năm trước nữa đâu.

Nhi ko nói lời nào,lặng lẽ bước đi ra cửa,vừa đi tới gần cửa đã nghe tiếng nói nhẹ nhàng của chị thư ký xinh xắn.

"Thưa tổng giám đốc để cô ấy đi mua thế có được ko ạ?"

Tú đang xem hồ sơ khẽ ngẩng mặt lên nhìn,Nhi cũng quay người lại nhìn cô gái đang đứng trước bàn làm việc.

"Để em làm việc này là được rồi ạ!" cô gái thư ký ngọt nhạt với hắn,ánh mắt nồng nàn kì vọng.

Tú vẫn lạnh băng nhìn cô ta.

"Cô ấy mới đến ko biết giám đốc thích nhãn hiệu nào,cũng ko biết side.Vừa nói đi mua cô ấy đã bước đi rồi.Còn chưa hỏi gì.Rõ ràng là quá nóng vội." cô gái nói ngữ điệu càng lúc càng cao,gương mặt cao ngạo khẽ lườm Nhi 1 cái.Dù sao cô cũng là thư ký cho hắn đã được hơn 1 tháng.Ông chủ đẹp trai nhà giàu lại độc thân thế này,cô xinh xắn giỏi giang nên cô rất kì vọng.Nhưng đùng 1 cái vị thế của cô biến mất.Thường thì trong công ty cô là người tiếp xúc với tổng giám đốc nhiều nhất,nên nghiễm nhiên cơ hội của cô cao nhất.Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.Cô tin vào dáng người lẫn đầu óc của mình.Ấy thế mà ko hiểu ở đâu chui ra 1 cô gái thực tập lại được tổng giám đốc bắt vào làm thư ký.Kì lạ hơn là mọi thư ký đều ngồi phòng ngoài,riêng mình cô ta được sếp đặt bàn ở trong phòng sếp.Nghiễm nhiên là cô bị đe dọa.Ko thể để cô ta lấn lướt.

Tú khoanh tay trước ngực nhìn cô gái trước mắt,đôi mắt nâu sẫm lại ko chút biểu tình,ko lộ ra toan tính nào hết.Nhi thì ở đằng sau nhìn chị gái thư ký vô cùng,vô cùng kính trọng.Đúng là đàn chị luôn muốn nhận trách nhiệm công việc,lại giúp đỡ đàn em.Tốt quá.Chị hãy cầm thẻ đi.Em ko muốn thành chân sai vặt của hắn nữa đâu.Cố lên chị.Bài diễn văn của chị mới cảm động,đi vào lòng người làm sao?Ôi thì ra công ty này lại có nhiều người tốt như vậy.Mình vào đây đúng là ko uổng cuộc đời.

"Trần Hiểu Nhi!" hắn chậm rãi nói.

"Dạ!" Nhi bị kéo vào khỏi mộng đẹp,bán tay nắm chiếc thẻ bạch kim buông lỏng ra.Trong lòng hết sức hớn hở kì vọng được giải thoát.Y như người ta chơi điện tử nhìn thấy máu boss chỉ còn 1 vạch vậy.

"Cô biết side quần áo của tôi chứ?"

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn,ngu ngơ 1 lúc xác định cho rõ mục tiêu mà hắn hướng tới là gì.Ko biết có phải do đi học nước ngoài về ko mà từ sáng đến giờ mỗi 1 câu hắn nói cô lại cảm giác có vô vàn nghĩa khác nhau.Suy nghĩ 1 lúc khẽ gật đầu.

"Áo side M,quần side 30.Số đo là vòng cổ là 41- 90." Nhi ngu ngơ trả lời.

Hắn khẽ mỉm cười nhìn cô,chị gái thư ký mắt mở to nhìn Nhi.Hắn lại tiếp tục hỏi.

“Còn nhãn hiệu?”

“Thông thường là Gucci,LV hoặc Armani.Đôi khi là đồ Ý như Valentino Rudy.” Nhi mắt hơi ngước lên nhớ lại.Có 1 lần đi xem biểu diễn thời trang của Valentino giới thiệu sản phẩm ở Hà Nội,hắn vô cùng thích 1 chiếc áo phông mỏng mảnh có cổ rất phá cách,nhưng giá thì trên giời.Sau khi hắn mua cô chỉ có thể lắc đầu quầy quậy.

Chị gái thư ký trước đây thì trố mắt sau này thì miệng há hốc,thiếu nước mắt lọt ra ngoài y như con búp bê chút chít nữa thôi.

“Như thế đã đủ gọi là hiểu chưa thư ký?” hắn nhướng mày nhìn cô gái thư ký cười.

Cô gái chỉ có thể nuốt nước bọt cái ực.Làm sao cô ta biết được?

“Được rồi.Đi mua đi!” hắn phẩy tay nói với Nhi.Khi cô vừa quay người hắn lại thêm 1 câu “Mà đúng rồi vòng ngực là 98.”

Nhi quay người lại mở tròn mắt “Sếp mới tăng cân?Ko phải phẫu thuật chỉnh hình đấy chứ?” cô buột miệng hỏi ra nghi vấn.Cái tên ngực lép này làm thế nào mà lại lên vòng ngực chứ ko phải bụng thế?

Tú tức giận nắm chặt tay lại, “Mau đi mua đi!” quát lớn.

Nhi vội vàng mở cửa chạy xuyên ra ngoài,ba chân bốn cẳng chuồn khỏi hiện trường thật gấp.Chỉ để lại 1 gã con trai tức giận ngồi trên ghế.Tại sao hắn lại tăng số đo ư?Tại vì cô cứ nói người hắn ko có chút nào hấp dẫn,ngực với bụng bằng nhau,chê hắn ngực lép bụng bự.Cho nên trong suốt 6 năm qua,hắn ra sức tập luyện chính cơ thể của mình.Hắn cũng ko biết là hắn kỳ vọng điều gì.Dù cho hắn ngàn lần ko dám gặp cô,nhưng bản thân hắn lại cứ ko ngừng vì những lời cô nói mà cố gắng.Đến khi phát hiện ra thì hắn đã trở thành 1 người đàn ông trưởng thành từ lúc nào.Có lẽ hắn chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ.

41. Chương 39

Chương 39 : Mất duyên

Tại mặt phố Điện Biên Phủ,có một căn nhà rộng mở cửa với tiếng cười tiếng nói ríu rít,nhìn thẳng vào trong nhà thấy 1 loạt bàn ghế kê 2 bên,trên bàn trải khăn trắng,cùng với 1 tấm trải bàn vuông màu đỏ nổi bật,mỗi bàn đều bày ra nào bánh,nào kẹo trông rất thích mắt.Trên cửa còn dán 1 chữ hỷ đỏ tươi.

“Sao thế?Mới đi làm mà đã ủ rũ rồi!” Ngọc đang ngồi trước bàn trang điểm thoa lại phấn son,trong căn phòng của tầng 2 là các cô gái đang ngồi túm tụm lại nói chuyện.Chỉ có 1 cô gái lặng lẽ ngồi sau lưng cô.

Nhi hiện tại đang hết sức mâu thuẫn.Cô xin nghỉ buổi sáng để đi bê tráp cho con bạn thân,bản thân vô cùng thoải mái,nhưng lại nghĩ phải trở về cái địa ngục ấy,cô lại đau đầu.Rất muốn nói với Ngọc sếp hiện tại của cô là cái tên ôn thần bỏ đi ko lời từ biệt 6 năm trước,nhưng lại sợ Ngọc nghĩ lung tung lại trêu chọc cô.Nhớ lúc cô nói 2 người chia tay,Ngọc đã gào lên khiến cho ko chỉ lớp A9 mà đến 2 lớp bên cạnh A9 cũng biết rằng hotboy đá Trần Hiểu Nhi rồi.Kết quả 1 tuần sau đó,cái tin nóng hổi hotboy đá người,tình yêu đẹp dang dở ấy lan rộng như bệnh dịch. Họ còn kể ra vô cùng nhiều khảo dị,ví dụ như hotboy chơi chán rồi bỏ,hotboy sau khi yêu cô mới nhớ mong tình yêu cũ là thầy Quốc Bảo thân yêu muốn quay lại nhưng ko được chấp nhận nên quyết định ôm mối duyên đầu âm thầm đi du học,có người lại nói vì Trần Hiểu Nhi bị đá quá tức giận giết người để trả thù,lại có người nói nhìn thấy Trần Hiểu Nhi quì xuống khóc lóc cầu xin hotboy quay lại trước cửa 1 nhà nghỉ ở lâm gia trang,lại có người nói hàng tối Trần Hiếu Nhi vẫn làm hòn vọng phu đứng trước cửa nhà hotboy chờ đợi nhưng hotboy ko hề mở cửa.. vân vân và mây mây.. Làm cho cô trong 1 tuần cuối năm uất hận ko thôi.Cuối cùng thì trông cô giống như yêu chết đi sống lại vậy à?Cái tình yêu 50 triệu của cô quả thật là đáng giá.Làm cho ngay cả giáo viên cũng mở lòng trắc ẩn.Giả dụ như cô giáo Văn đa sầu đa cảm,trong bài giảng cuối năm luôn nhìn cô âu sầu giảng giải với cả lớp “Trong cuộc sống tình yêu vô cùng quan trọng.Nhưng nó chưa phải tất cả đâu các em ạ.Các em còn trẻ,còn có nhiều cơ hội tốt hơn sẽ đến với các em.Đừng vội từ bỏ hay buông xuôi.” Những lúc ấy thật cô chỉ muốn khóc.Ko phải vì xúc động đâu.Chỉ bởi vì tại sao mọi người hoàn toàn ko nhìn vào thực tế chút nào?Cô thật sự rất tốt khi bị hắn đá.Chính vì thế cô lại càng uất hận cái tên T3 bỏ của chạy lấy người ấy,chắc chắn hắn biết sẽ có chuyện này phát sinh,nên ko nói nhiều lời ôm người bỏ trốn.Để cô ở lại ngồi nghe khảo dị văn học truyền miệng của nhân dân.Đúng là tức ói máu.

Ngọc nhìn con bạn thân đang trầm tư suy nghĩ,lại nhớ 6 năm trước đây khi hotboy rời đi,Nhi bị mấy cô gái trong trường cười cợt nhưng con nhỏ chỉ im lặng,lặng lẽ đập bàn,đấm tường.Ngọc trong lòng lại tự hỏi,có nên nói với cô hay ko chuyện Tú đã về nước.Nghĩ lại 6 năm trước cũng do 1 phút sai lầm,cô nhỡ hét quá lớn nên chỉ trong vòng có 2 giây cái tin tức xé gió ấy đã lan tràn khắp nơi.Hậu quả là đã là nguồn cảm hứng cho bao nhiêu con người viết lên các tác phẩm lâm ly bi đát mà nhân vật chính là con bạn cô,nếu tổng hợp lại chắc phải được quyển sách dày đến nghìn trang.

“Tao bảo này..” Ngọc ngập ngừng nhưng vẫn quyết định nói,dù sao cũng sẽ có lúc gặp.

“Chuyện gì?” Nhi nhìn con bạn thân đang lúng túng.

“Anh Tú về nước rồi đấy!” Ngọc cảm giác như dùng khí của cả đời mình đã bị 6 từ này hút sạch,trái tim cô đập nhanh chờ đợi phản ứng của con bạn.

“Tao biết!” Nhi ngán ngẩm thở dài,cô biết rõ chuyện Tú về nước thế nào cũng lộ thôi mà.

“Mày biết?” Ngọc mở to mắt nhìn con bạn thân.

Tại một quán bar vào buổi sáng,cánh cửa im lìm đóng lại quán bar ko hoạt động.Trước cửa là dãy xích lô ghế đỏ nổi bật đứng chờ đợi.Bên trong 1 đám thanh niên mặc áo trắng cắm thùng quần âu trông vô cùng tươi trẻ,một cậu con trai tươi tắn trong bộple chạy hết bên nọ bên kia luống cuống.Trên 1 dãy bàn trên tầng 2 4 cậu con trai mặc áo trắng cắm thùng ngồi nhìn xuống tầng dưới ko bóng người đang nói chuyện.

“Cuối cùng thì cũng vẫn bị nó bắt đi bê tráp!” Mạnh ngán ngẩm nói.

“Biết làm sao được.Ai bảo mày lấy vợ sau nó!” Hiếu thản nhiên nhưng giọng nói vẫn có chút ngậm ngùi.

“Mấy đứa kia ở đâu ra thế?” Tú đảo mắt đá vào mấy đứa con trai đang lôm côm đứng ở tầng dưới.

“Dịch vụ!” Duy thản nhiên trả lời.

“9 tráp cơ mà!” Mạnh thêm vào lắc đầu.

“Sao nó ko thuê hết đi!” Tú ngán ngẩm.

“Ai bảo chúng ta là bạn trí cốt!” Hiếu lại ngậm ngùi trả lời.

Nói tới đây cả 4 tên cùng im lặng.Duy nhìn thằng bạn thân ngồi cạnh trầm tư mới lên tiếng hỏi.

“Sao rồi?Công việc ko bận nữa à?”

“Cũng tạm!” hắn đáp.

“Lần này tại sao mày lại đổi ý?” Duy nhướng mày nhìn thằng bạn.

Tú im lặng ko nói chỉ đưa cốc rượu lên miệng nhìn đi nơi khác.Duy mỉm cười trong đầu vốn đã có câu trả lời.

“Hy vọng gặp lại đúng ko?”

“Gặp lại cái gì?” Tú vờ như ngu ngốc hỏi lại.

“Còn phải nói.Mày định sẽ thế nào?” Duy lại hỏi.

“Đi tìm lại người ta hay để mặc tất cả?” Duy trầm ngâm nhìn thằng bạn thân.

Tú vẫn chỉ im lặng,nhìn về xa xăm ko rõ.6 năm trước hắn rời đi lặng lẽ,cái tối hôm ấy khi cô trả lại tiền cho hắn,trái tim của hắn đau rất đau.Khi rời khỏi cô mà đi,lúc đó hắn đã xác định,hắn thật sự yêu cô.Ko phải là hắn đơn thuần muốn đùa nghịch giữ cô lại,ko phải như hắn phủ nhận bằng sự hiếu kì của hắn.Hắn tự nói với mình rằng hắn muốn xác định rõ hơn là gì,chỉ là hắn vui thích khi ở bên cạnh cô nên hắn muốn giữ cô lại,chỉ như 1 thằng bé vẫn còn tò mò về món đồ nào đó nên ra sức khám phá.Nhưng đến lúc cô ko có tình cảm với hắn,hắn mới phát hiện ko phải hiếu kỳ,ko phải là hắn muốn đùa nghịch,là hắn ko muốn mất đi,là trái tim hắn đã chỉ toàn người con gái đó.Trong 6 năm du học,đã có bao nhiêu lần hắn mượn men rượu để tự trấn tĩnh mình thoát khỏi những kí ức cũ,nhưng chỉ cần giữa nước Mỹ phồn hoa bắt gặp 1 đôi mắt đen,1 làn tóc đen,1 mái tóc buộc cao sống động thì hắn lại ko tự chủ mà chạy theo.Để đến sáng ngày hôm sau khi tỉnh khỏi u mê men rượu,hắn phát giác nằm cạnh hắn là 1 bóng hình hoàn toàn xa lạ.Mỗi lúc ấy hắn chỉ có thể âm thầm mà tận hưởng nỗi đau.Lại nhìn màn hình điện thoại,hình ảnh 1 cô gái ngủ ngon lành vẫn ở nơi đó như 6 năm trước vẫn ở.Hắn đổi điện thoại ko biết bao nhiêu lần trong 6 năm,nhưng hình nền ấy,hình khóa bàn phím ấy,chưa bao giờ hắn đổi cả.Cũng giống như 1 số điện thoại vẫn luôn luôn được hắn lưu ở phím số 1.Một con số mà mấy ngày trước đây khi ấn nút gọi tới bàn tay hắn đã run rẩy,trái tim hắn đã loạn nhịp như trong giấc mộng mà hắn hay mơ.Hắn hít thật sâu vào trong lồng ngực.Hắn hiện tại nên giữ hay ko giữ.Cô đang bị hắn nhốt lại trong phòng hắn,mỗi 1 ngày nhìn cô làm việc,nhìn cô đi qua đi lại trong phòng,đôi mắt hắn lại ko thể rời đi được dù chỉ 1 cử chỉ của cô.Làm cho mấy ngày nay 1 chữ của báo cáo đều ko vào đầu hắn.Nên thế nào?

"Nhà trai đến rồi!"

Ngọc còn đang ngơ ngẩn thì có 1 tiếng nói làm cho cô giật mình tỉnh giấc.Hôm nay là ngày ăn hỏi của cô với Vũ.Mối tình hơn 6 năm giờ cuối cùng cũng gần đi đến đích rồi.

"Ngồi im đợi chàng đến đón nhé!" Nhi vui vẻ nháy mắt đi xuống nhà để đỡ tráp,trong lòng thấy hơi tiếc nối vì thời gian trôi nhanh quá.Nghĩ lại chiều phải về công ty cô lại khẽ thở dài.Nhưng ko được,đây là ngày vui của con bạn thân,dĩ nhiên phải cười rồi.Nhi lên dây cót tinh thần của mình,nhìn Vũ đứng ngoài cửa tươi cười cô cũng cười lại vui vẻ hào hứng nhìn chú rể đang tít mắt lại.Nhưng vừa bước 1 chân ra khỏi ngưỡng cửa cô ko khỏi đông cứng người,lập tức nhìn xuống cái chân vừa bước ra ngoài ngưỡng cửa.Là chân phải.Hèn gì mà xui xẻo như vậy.

"A,ra rồi kìa!" Mạnh vui vẻ nhìn cô tươi cười.

"Em đây rồi,bọn anh cứ chờ mãi!" Hiếu nói chen thêm 1 câu.

"Lâu lắm mới gặp em đấy!" Duy vui vẻ ánh mắt sáng lên liếc nhanh nhìn thằng bạn đang đứng im lặng đằng trước.

"Em chào các anh!" Nhi cố gắng giữ cho khóe miệng ko hạ xuống.Tại sao cái tên ôn vật lại ở đây?Hắn ta là tổng giám đốc 1 công ty lớn lại có thời gian đi bê tráp cho người khác sao trời.

Tú chỉ im lặng nhìn cô bước ra.Trên người cô mặc 1 chiếc áo dài thướt tha,thân áo mềm mại màu đỏ tươi tắn bay trong gió,cổ áo ôm chọn chiếc cổ cao thanh mảnh của cô,bờ vai gầy hiện ra rõ rệt,với bộ ngực căng gọn gàng,chiếc eo lại thon thả thắt lại.Dáng người cô bình thường hơi gầy giờ nhìn lại cao thêm 1 chút uyển chuyển.Hắn nghe thấy rõ yết hầu của mình nuốt nước bọt xuống.

Nhi lập tức gương mặt cúi gầm liền tay vội vàng chạy xuống cuối hàng,nhưng mấy cậu con trai ở cuối hàng ko biết vì lý do kì thị thế nào cứ thấy cô là đùn đẩy cho nhau.Trong lòng Nhi tự hỏi có phải mình là người da màu hay ko?Rõ ràng ko?Hay người mình dính máu?Trông mình quá kinh dị hay sao?Lại ngước mắt lên nhìn hàng bên con gái đang xếp,phía trên đầu vô cùng lộn xộn,các cô gái ai cùng nhìn gã con trai đứng đầu cô nọ đẩy cô kia đứng lên trên.Cho nên cuối hàng chỉ có 1 mình cô đứng với 1 đám con trai đang chen lấn nhau như thể gặp đại hồng thủy mệnh ai nấy chạy.

"Chị ơi,chị đứng lên trên đi!" một cậu bé bị cả đám đẩy lên phát biểu lời đại diện.

Nhi nhíu mày nhìn cậu bé,lại nhìn đến mình.Chê tôi già đi với các cậu thì ngại chứ gì.Kì thị tuổi tác,đáng chết.Mặc dù rất tức giận nhưng cô cũng lặng lẽ đứng lên cạnh Hiếu,bàn tay còn chưa chạm được vào cái tráp thì đã nghe lời kì thị tiếp theo.

"Ối ối,Nhi ơi em tha cho anh!" Hiếu vội vàng thu cái tráp về tránh xa cô.

Nhi ngơ ngẩn cả người,ko phải chứ?Chẳng nhẽ cô đáng sợ thế à?Cô nhíu mày giận dỗi lại tiến thêm 1 bước,các cô gái vẫn tiêc tục tranh nhau vị trí top 1.

"Nhi ơi,anh còn chưa có vợ.Em làm ơn đi lên trên đi!" Mạnh cũng lập tức kì thị cô ra mặt,giọng nói nài nỉ.Đầu hơi nghiêng về phía đầu hàng đang có 1 người lạnh băng đứng đó.

"Dạ?" Nhi mở tròn mắt nhìn anh ta.Ko phải cô xui xẻo vậy chứ?Đến cả mấy người này cũng kì thị cô.Chưa bao giờ thấy gái 25 đi bê tráp à?

Lúc này chú rể nhìn cảnh hỗn loạn vội vàng dẹp loạn.

"Mọi người đi xuống dưới xếp hàng đi!" vừa nói tay vừa đẩy cái bè lũ hùng hậu gái xinh đi xuống cuối hàng.

Phút chốc Nhi mở to mắt nhìn thấy cổng thiên môn ngay trước mặt,cô đang ở vị trí top 1.Ko phải chứ?Nhi quyết trí chôn chân tại chỗ,trong lòng lẩm nhẩm "dù ai nói ngả nói nghiêng,lòng ta vẫn vững như kiềng 3 chân".

"Nhi ơi,em biết anh có nhiều người yêu phải lo,cho nên em làm ơn tha cho anh.Đi lên đứng đầu đi em.Anh ko muốn đi bê tráp mà phải vào viện đâu!" Duy nhìn cô lém lỉnh nói.

Nhi nuốt nước bọt cái ực,nhìn sang cái vị trí top 1 của nam.Cô đúng là bị sao quả tạ chiếu mà.Đúng là bước chân phải ra khỏi cửa,cho nên mới xui xẻo như vậy.Nhìn mặt anh ta ở công ty còn chưa đủ,lại còn gặp ở

đây.Lại nhớ đến công ty,càng nghĩ càng tức giận.Hắn ta bắt cô xem tài liệu thì đã đành,bắt pha café thì là công việc,nhưng vì cớ gì,ngay cả phòng nghỉ ngơi của hắn cô cũng phải dọn dẹp?Cô là thư ký cho hắn,sao còn kiêm chức lao công?

Nhi mặc kệ,cô là kiềng 3 chân,tuyệt ko thay đổi.Phải đứng vững.Phải đứng vững.Đừng ai mong di chuyển được cô.

Nhưng mà,cô ko tính tới 1 việc,cái kiềng 3 chân chỉ ko thể bị đổ thôi,chứ người ta nhấc nó lên mang đi vô cùng dễ dàng.Kết quả nhờ sự ra tay trượng nghĩa của chú rể lần 3 anh em siêu nhân,mà cái kiềng 3 chân là cô hiện tại đang phải đứng cạnh cái tên T3 chết tiệt.

Nhi miễn cưỡng vì sự thúc giục cho kịp giờ lành mà giơ tay chạm vào cái tráp.Vừa chạm vào cái trap đột nhiên nghe thấy 1 trọng lượng đáng kể rớt xuống làm cô vội vàng lấy tay kia đỡ lấy.Nhi cắn chặt môi nhìn hắn tức giận.

Hắn thản nhiên nhả ra 1 chữ "Bê đi!" bàn tay lại buông lỏng hơn 1 chút.

Nhi cảm giác uất hận trong lòng trào lên như có bác thủy điện vừa ấn nút xả lũ.Đôi mắt đen láy nổi lửa giận bừng bừng,2 bàn tay cố gắng bê cái tráp nặng trịch.

Sau 1 hồi chụp ảnh nhàm chán ở cửa,cuối cùng mọi người cũng vào nhà,cô vội vàng chạy đến 1 góc đứng nhìn người nhà trai tiến vào chỗ ngồi.Hắn cùng Mạnh Hiếu Duy cũng tiến vào trong 1 góc ngồi im lặng.Nhi khẽ thở dài.Cũng biết là có thể gặp nhưng ko ngờ hắn lại là người bê tráp.Mấy cô gái bê tráp đứng bên cạnh cô nói.

"Chị ơi chị quen mấy anh ấy à?" một cô gái xinh xắn miệng tươi cười hỏi cô.

"Cái anh ngồi ở góc trong kia chị có quen ko?" một cô lại nói ánh mắt nhìn về phía Tú.

"Anh ấy đẹp trai nhất!" một cô khác

thêm vào.

Nhi chỉ biết cười trừ,lại có thêm 1 số thành viên gia nhập fc của T3 rồi. "Chị quen sơ sơ!" Nhi trả lời.

"Cái anh đẹp trai kia tên gì ạ?"

"Em hỏi anh nào?" Nhi tò mò hỏi lại,vì cô thấy 4 người họ ai trông cũng đẹp trai,chỉ có cái tên T3 là đánh tụt hết cảm xúc của cô thôi.

“Cái anh ngồi phía trong ý chị.Cái anh bê tráp với chị đó!”

“À.Tú!” cô trả lời.

Các cô gái còn đang muốn hỏi tiếp thì 1 bác gái trung niên đã ra nói “Các cháu ra tiếp nước hộ bác nhé.”

“Dạ.Để cháu đi.” Các cô gái nhao nhao,cô nào cũng săm săm hướng 4 vị đẹp trai thẳng tiến.

Nhi mỉm cười với cô của Ngọc cầm lấy 1 ấm sứ nước chè còn nóng,lặng lẽ đi ra chỗ bàn các bô lão.Nhi nở nụ cười trên môi,tư thế vô cùng đúng mực,một tay rót nước,1 tay đặt vuông góc với khủy tay,người hơi cúi xuống lễ độ đứng phía bên phải rót trà.Khóe môi tươi tắn mỉm cười ngọt ngào.

“Mời bác uống nước ạ!”

Cái cách thức phục vụ vô cùng đúng mực điển hình của nhà hàng này có được là do cô từng làm thêm ở 1 nhà hàng 3 sao trong khách sạn.Phía bàn uống nước đối diện có 1 đôi mắt nâu lạnh lùng nhìn theo dáng người gầy gầy của cô,ánh mắt ấy di động mỗi khi cô cúi người lễ độ,sáng lên mỗi khi khóe miệng cô mỉm cười.

Một cô gái ngọt ngào đứng trước mặt anh giơ ra dáng vẻ yêu kiều,gương mặt tươi cười mê hoặc.

“Em mời anh uống nước.”

Tú nhìn cốc nước chè nóng trước mặt lạnh nhạt,mấy thằng bạn thân bên cạnh cũng đang được phục vụ rất chu đáo,lén lút nhìn hắn mỉm cười.

“Sao thế?Uống đi mày.Em đã mất công rót rồi!” Duy trêu chọc huých vào khỉu tay hắn.

Hắn lạnh nhạt cầm cốc đưa lên miệng,đôi mắt lại nhìn hướng xa xăm.Duy thấy vậy vui vẻ uống hết chè trong cốc,vui vẻ nói.

“Nhi ơi!”

Nhi vừa rót xong 1 cốc nước cho 1 ông cụ lớn tuổi là em trai của chị họ của anh rể bà nội Ngọc,liền quay người lại nhìn về phía Duy ngơ ngác “Dạ?”

“Em cho anh 1 cốc nước!” Duy giơ chiếc chén ko về phía Nhi.

Nhi hơi nhíu mày nhìn gương mặt tinh quái điển hình của Duy.Lại nhìn người ngồi bên cạnh Duy khẽ cắn môi,nhưng vẫn bước đi về hướng ấy.Vô cùng nghiêm chỉnh duyên dáng rót nước vào cốc của Duy.

"Mời anh uống nước!" cô ngọt ngào.

"Rất chuyên nghiệp!" Duy thản nhiên mang cốc lên miệng uống.

Nhi khẽ mỉm cười.Còn đang tận hưởng lời khen ngợi của người khác thì 1 chiếc chén lại giơ ra ngay trước mặt cô.Nhi hơi nhíu mày nhìn chiếc chén mới quay lên nhìn chủ nhân chiếc chén. 3 cậu con trai ngồi bên cạnh đang bấm bụng mà cười.

"Sao ko rót?" Tú lạnh lùng hỏi.

"Anh cũng uống chè mạn sao?Đặc lắm đấy!" Nhi nhíu mày nhìn hắn.Cô chưa bao giờ thấy hắn uống chè mạn nóng cả.Bình thường uống trà đá chứ ko bao giờ uống trà nóng.

"Bảo rót thì rót đi!" Tú gắt gỏng,nhưng trong trái tim thì lại ấm áp lạ thường.Thì ra cô ta vẫn còn nhớ.Chỉ đơn giản là hắn ko thích cô mỉm cười nói ngọt ngào như thế.Hắn cũng muốn,cũng muốn nghe 1 câu êm tai của cô "mời anh uống nước ạ!",cũng muốn được cô mỉm cười dịu dàng như thế.

Nhi nhíu mày rồi rót chè vào cốc cho hắn.Ko hề cười,cũng ko nói lời nào chỉ nghi hoặc nhìn hắn.Ko rõ cái cử chỉ bất thường này của hắn là gì.

Hiện tại Tú cũng đang ngẩn ra,cô ko cười,ko cúi người lịch sự uyển chuyển với hắn,ko nhã nhặn từ tốn nói "mới anh uống trà".Cái này là phân biệt đối xử đúng ko?

Lũ bạn hắn ngồi bên cạnh chỉ có bấm bụng mà cười rộ lên,nhìn gương mặt của thằng bạn thân chờ đợi rồi dẫn tới đần ra.Tú bực bội hít sâu 1 tiếng đặt chiếc cốc xuống bàn.

"Cho anh 1 cốc nữa!" Mạnh vui vẻ đưa cốc ra.

Nhi lại trở lại gương mặt tiếp khách tiêu chuẩn,bàn tay rót nước,1 tay vuông góc với khủy tay,đầu khẽ cúi xuống lịch sự, "Mời anh uống nước!" cô ngọt ngào mỉm cười.

"Cám ơn em!" Mạnh vui vẻ liếc mắt nhìn Tú đang ngồi trong góc.

"Cả anh nữa!" Hiếu vui vẻ giơ cốc lên.

"Chè hôm nay đặc biệt ngon hơn mọi ngày!" Duy đắc ý cười đến rạng rỡ.

Chỉ có 1 mình Tú ấm ức cầm chiếc cốc còn nóng uống 1 ngụm.Ai nói chè ngon?Đắng gần chết.

Nhi chỉ có đứng nhìn 3 con người đang cười mà ko hiểu chuyện gì.Hôm nay là ăn hỏi của Vũ ngày vui nên tâm trạng bọn họ thực sự rất tốt.Còn đang miên man thì đã nghe tiếng vỗ tay hoan nghênh,cô dâu xinh xắn mái tóc vấn lại gọn gàng như con gái Hà thành ngày xưa,thướt tha trong bộ áo dài đỏ mềm mại duyên dáng.Cô dâu tươi tắn bên chú rể vừa e thẹn lại vừa ngại ngùng.Nhi thoáng chút trở nên thẫn thờ,khóe môi ko tự chủ hé ra nụ cười ngây ngô.Con bạn thân của cô,chơi với nhau từ nhỏ đến lớn,bây giờ cũng đã hơn 10 năm,hôm nay nó đã thực sự tìm được 1 nửa của mình rồi.Nhớ lại thời gian 6 năm qua,họ cãi nhau ko biết bao nhiêu lần,có lắm lúc Ngọc gần như muốn buông xuôi hết thảy,nhưng mà tình yêu ko phải thảm đỏ dải hoa hồng.Nếu ko có va chạm,nếu ko có thách thức thì làm sao có kết cục viên mãn.

Tú ngồi trầm ngâm trong góc tường,đôi mắt nâu sâu thẳm lại,trong con ngươi phản chiếu rõ 1 hình bóng người con gái đang ngây người mỉm cười.Hắn thu hết vào đáy mắt,trong lòng thoáng chút tê dại,cả lòng ngực cứ thót lại cảm giác tê tê đầy mị hoặc cũng đầy đau thương.Cô muốn 1 đám cưới,cô cũng mong muốn mình có hạnh phúc phải ko?Nhưng mà hạnh phúc ấy lại ko có phần của hắn.Hắn ko muốn tiếp tục suy nghĩ,ko muốn nghĩ đến 1 ngày cái khung cảnh trước mặt lại diễn ra chỉ khác là người ở vị trí cô dâu là cô và người đang hạnh phúc nắm tay cô là 1 người đàn ông nào đó.

Sau bài phát biểu lê thê của các bô lão,cô dâu chú rể kéo toàn bộ đội ngũ bê tráp ra ngoài để tự sướng.Tú thờ ơ bị kéo vào trong hàng,các cô gái bèn

tíu tít chạy lại ai cũng muốn đứng gần hắn.Nhi hoàn toàn ko bận tâm lấy 1 chút vội vàng kéo tay cô dâu hăng hái chụp ảnh.2 cô gái 1 cô dâu 1 phù dâu chụp hết kiểu này đến kiểu khác.Đến mức độ chú rể chỉ có thể cười.

"Anh có phải chú rể ko nhỉ?" Vũ chống nạnh tay cầm chiếc máy ảnh đã chụp đến 20 bức ảnh của 2 cô gái giận dỗi.

"Dĩ nhiên anh là chú rể rồi!Chính vì anh sắp độc chiếm bạn em,cho nên dĩ nhiên còn nước còn tát,em mới phải tranh thủ thế chứ!" Nhi thản nhiên trả lời tay vẫn ôm eo Ngọc.

"Ông xã,em muốn chụp thêm vài kiểu nữa thôi mà!" Ngọc nũng nịu nhìn Vũ,sắp tới quãng thời gian tự do của cô thế là kết thúc.Ko thể nào lại uổng phí tuổi xuân như thế chứ.

Vũ chỉ có thể lắc đầu trước yêu cầu của bà xã,lập tức lại cầm ống kính lên tiếp tục chụp.Đang say mê mải miết thì 1 đám con gái bê tráp kéo thôi mấy anh con trai hướng tới khung hình.

"Chụp cho bọn em với!" các cô vui vẻ.

Vũ khẽ nhún vai.Rõ ràng hôm nay anh là nhân vật chính,vì lý do gì 1 cái đã trở thành thợ chụp ảnh thế này.Tuy rằng có thuê quay phim lẫn nhiếp ảnh chuyên nghiệp,nhưng vì bà xã nói thích tự chụp cho tự nhiên thoải mái,nên vẫn mang theo máy ảnh để chụp với đội bê tráp.Có lẽ đúng là anh bị xỏ mũi dắt đi rồi.

Nhi nhìn mọi người chui vào khung hình,lại nhìn Vũ đang bất bình cô cười xòa.

"Được rồi.Nam chính đưa máy ảnh cho em,để em chụp cho mọi người!" Nhi giơ tay về phía Vũ.

Thế là cô kiêm chức vụ chụp ảnh cho cả đám.Điều buồn cười là hầu như ảnh nào mấy cô gái cũng kéo theo Tú vào.Nhi nhìn qua ống kính chỉ thấy rằng có thêm hắn thật làm tụt giá trị nghệ thuật,phá vỡ cân đối của khung hình,vô cùng thiếu thẩm mỹ.Nhưng biết làm sao được.Các em gái thích chụp ảnh với chàng đẹp trai,tùy các nàng thôi à.Sau 1 hồi bấm máy chán chê mê mỏi,hết lôi Tú ra,rồi lần lượt Mạnh,Hiếu,Duy cũng bị lôi vào cuộc.Nhìn cái thảm cảnh trước mặt Nhi ko khỏi thương cảm thở dài.Ai nói làm trai đẹp là niềm hạnh phúc?Ai nói rằng người sinh ra được thượng đế ưa ái có vẻ bề ngoài đẹp thì mọi việc đều thuận lợi?Cứ nhìn mấy gương mặt điển trai hiện tại đang méo mặt quần áo thì nhầu nhĩ trước mặt là hiểu rồi.Bị gái giằng là điều vô cùng khổ sở.Cho nên mới nói sau này có sinh con chỉ cần nó bình thường ưa nhìn được rồi,ko cần đẹp trai,cũng đừng nên xinh gái.Đẹp cũng là cái tội.Giờ cô thật sự hiểu vô cùng sâu sắc ý nghĩa của câu này.

Sau khi cái ko khí sôi sục tự sướng kết thúc,mỗi cô gái đều lặng lẽ kéo 1 chàng trai ra 1 góc.Nhi nhíu mày khó hiểu,ko phải như người ta nói "quen nhau trong sáng,mà yêu nhau trong tối" đấy chứ?

Còn đang ngu ngơ cầm máy ảnh trong tay,đã thấy Ngọc kéo kéo tay cô.Nhi ngơ ngác quay ra nhìn con bạn thân.

"Mày đã lại duyên cho người ta chưa?" Ngọc hỏi.

"Hả?" Nhi mở to mắt.Đột nhiên như hiểu ra vấn đề.Lần đầu tiên cô đi bê tráp cho nên ko có kinh nghiệm. "Tao quên!" cô vội lè lưỡi.

"Con ranh.Tao ko muốn mày ko lấy được chồng rồi đến ăn vạ đâu đấy.Mau đi đổi lì xì đi!" Ngọc thúc giục.

Nhi vội vàng lôi chiếc lì xì đỏ mà Ngọc đưa cho cô từ sáng ra,con mắt đen đảo tìm xung quanh.Phải mất 1 lúc cô mới thấy 1 gã với gương mặt như chó ngao,đang ngồi vênh váo ở trong 1 góc tường hút thuốc.Nhi nhanh chóng bước về hướng hắn.

"Này!" cô đưa lì xì ra trước mặt hắn.

Tú ngước mắt lên nhìn cô gái trước mặt,lặng lẽ nhìn cô chăm chú. "Cái gì?"

"Đổi phong bì." Cô lạnh lùng nói.Giờ ko phải giờ làm việc,ko phải ở công ty,hắn ko phải là sếp,cô ko phải nhân viên.Bây giờ 2 người là bình đẳng.Ko cần khách sáo.

Tú nhíu mày nhìn cô ko nói gì,lại duyên?Đôi mắt nâu của hắn sẫm càng thêm sẫm trong đầu như nghĩ ra điều gì.

“Anh có nghe hay ko đó?” Nhi bực tức hỏi lại.

“Tại sao phải đổi với cô?!”

Nhi gần như có cảm giác mình vừa bị oto tông cộng với bị chó cắn cùng 1 lúc.Cái tên T3 này não bộ lại đi du lịch ở đâu rồi?Hay là bởi vì đi ra nước ngoài quên hết tập tục Việt Nam rồi hả?

“Bởi vì tôi đỡ tráp với anh!” Nhi gằn giọng trả lời.Cứ làm như tôi muốn đổi với anh ấy.Nếu ko phải sợ mất duyên thì còn lâu.

“Thì sao?” hắn vẫn lạnh nhạt hỏi lại,tay gẩy gẩy tàn thuốc xuống đất.

“Thì dĩ nhiên anh phải trả lại duyên cho tôi rồi.” Nhi bực bội gắt lên.

“Trả lại duyên cho cô?” Tú nhướng mày đôi mắt lộ ra vẻ thích thú.

“Này.Anh đi du học có 6 năm chả nhẽ quên luôn đâu là Việt Nam rồi hả?” Nhi bực bội. “Ko nói nhiều,mau đổi đi!”

“Sao phải đổi?” hắn vẫn thản nhiên hút xong điếu thuốc,hắn quăng tàn thuốc xuống dưới đất,di chân rồi lạnh lùng bước đi.

“Hoàng Tuấn Tú.T3 chết tiệt.. Mau trả duyên lại cho tôi.Nếu tôi ko lấy được chồng,anh chết chắc!” Nhi bực bội giậm chân tại chỗ nổi giận.

Tú lập tức dừng cước bộ,khóe miệng ko tự chủ nở ra 1 nụ cười.Rất nhanh quay người lại,gương mặt cũng lập tức giấu chặt nụ cười vào trong,hắn vô cùng điềm tĩnh bước từng bước lại gần cô.

Nhi thấy hắn quay lại nghĩ rằng hắn đổi ý,tay lập tức giơ ra cái phong bao đỏ đôi mắt đen lấp lánh giương lên cương nghị,khóe môi khẽ mím chặt giận giữ nhìn hắn.Nhưng hoàn toàn trái với sự chờ đợi của cô,hắn lạnh lùng cúi người xuống thì thầm vào tai cô.

“Đừng lo.Nếu cô ko lấy được chồng.Tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

Nhi hiện tại đã hiểu ra thế nào gọi là Từ Hải chết đứng.Hiện tại cô cũng đang chết lặng,đôi tai cô nóng ran lên,từ vành tai cô như cảm giác rõ từng giọt từng giọt máu lưu thông trên thùy tai nóng bỏng,cảm giác rõ trán cô đau nhức vì cặp lông mày đang nhíu chặt,đôi mắt đen đang mở ra trừng trừng,dường như tràn ngập những tia máu.Cô nghe rõ ràng tiếng trái tim mày gào thét trong lòng ngực muốn thoát ra ngoài đập thẳng

vào mặt cái tên mặt dày trước mặt cô.Cái gì?Chịu trách nhiệm?Cái tên như anh mà chịu trách nhiệm gì chứ?Nếu để anh chịu trách nhiệm thì thà tôi đi lấy con gái còn hơn.

Tú vui thích nhìn gương mặt đang nhăn lại hết sức giận dữ của con khủng long,đôi má nhẵn mịn của cô đỏ ửng lên như trái đào ngon ngọt,đôi mắt đen lấp lánh tia lửa sáng bừng lên,khóe môi hồng tươi mềm mại mím chặt lại chứng tỏ trong đầu cô đang nguyền rủa hắn cả ngàn lần. Cái cảm giác này y như là thời gian lại trở lại,mỗi 1 ngày ở cạnh cô,mỗi 1 ngày chạm vào cô tự nhiên như hô hấp,yêu thương cô cũng tự nhiên như con người cần ko khí để sống.Hắn thừa nhận là hắn cố ý ko lại duyên cho cô,dù chỉ là mê tín cũng được,phong tục tập quán cũng được,chỉ cần ko lại duyên cho cô nghĩa là duyên phận của cô hắn đang giữ.Mà đã rơi vào tay hắn rồi,ko bao giờ hắn sẽ buông ra.Chắc chắn là thế.Trước đây khi hắn còn là 1 cậu bé bỗng bột,đã 1 lần cái duyên phận ấy ghé thăm nhà hắn,nhưng hắn lại quá ngốc nghếch ko hiểu được mà buông tay.Cho nên giờ nếu như có cái gọi là duyên phận thật sự quay lại,hắn tuyệt đối sẽ ko bao giờ để vị khách này chạy mất nữa.

"Tổng giám đốc!"

Một giọng nói ngọt ngào như mạch nha vang lên trong ko khí,đánh tan suy nghĩ miên man của hắn.Gương mặt nãy giờ đỏ ửng vì tức giận,nay đang nở 1 nụ cười mê hoặc trái tim hắn,đôi mắt đen long lanh sáng như sao bắc đẩu chiếu rọi vào gương mặt hắn,khóe miệng xinh xắn mở ra để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng.Cả gương mặt toát lên 1 vẻ thần bí lại quyến rũ khiến người ta tim đập chân run.

Tú hoàn toàn bị hấp dẫn,trong lòng anh lý trí mách bảo chắc chắn sẽ bị cô ấy đánh.Nhưng trái tim thì lại cứ ngay đơ ra chỉ biết ngơ ngẩn mà nhìn gương mặt của cô.Tuấn Tú biết rõ mình bị mắc mưu,biết rõ chắc chắn sau lời ngọt ngào của cô hắn sẽ vô cùng thê thảm nhưng mà,hắn cứ bị rơi vào bẫy.Giống y con thiêu thân thấy bóng đèn biết chết vẫn lao vào.

"Nếu như anh đã nói vậy,tôi nghĩ chắc hôm nay tôi nghỉ cả buổi chiều ko vấn đề gì chứ?" Nhi mỉm cười giọng nói vẫn nhẹ nhàng.

Hắn hơi ngỡ ngàng,chẳng nhẽ chỉ có thế thôi sao?Cô thực sự thay đổi rồi à?Hắn ngu ngơ 1 lúc,lại bị ánh mắt đen hút hồn của cô thúc giục.

"Cũng.. cũng được!" hắn trả lời.

"Là anh nói nhé.Cám ơn sếp tổng." Cô nhã nhặn cúi người lễ độ quay người đi thẳng.

Tú đứng im lặng tại chỗ hoàn toàn ko biết phải làm gì?6 năm.Cô thật sự thay đổi nhiều như vậy sao?Trước đây ko phải là cô đạp nát 2 chân anh,đấm thẳng vào bụng anh,thì cũng là đạp thẳng vào bảo vật của anh ko thương tiếc.Có phải hắn đang mơ ko?Hắn biết cô có thay đổi trong 6 năm,ko phải là khuôn mặt,có lẽ là điều gì đó hắn ko lý giải được.Chỉ biết rằng càng lúc cô càng khiến cho hắn bị hấp dẫn hơn nữa.

Sau khi nhà trai vào lại nhà,cảnh chia tay tiễn biệt diễn ra.Người nhà trai bắt đầu ra xe trở về thì Tú nghe được 1 tiếng gọi rất quen thuộc phía trên đầu.

“Sếp tổng!”

Vừa đưa mắt ngước đầu lên thì..

Ào..

Toàn bộ bã chè rơi bịch xuống đầu hắn,làm cho cả chiếc áo trắng ướt nhoẹt hoen ố.Mùi chè mạn đặc quánh lại xông vào mũi hắn đau nhức.Duy,Mạnh,Hiếu,Vũ vội vàng quây quanh nhân vật chính vừa bị trả thù vô cùng hả hê,cả bọn đều ngước mắt lên ban công nhiên tiểu thư Juliet vừa gây họa đang vô cùng phởn phơ.Tú hậm hực gật mớ chè ướt sũng ở trên tóc,tức giận đảo đôi mắt nâu lên nhìn cô.Ai nói cô ta thay đổi?Ai nói vậy?Cô ta vẫn hoàn toàn là kẻ có thù trả thù như trước đây.

“Khủng long,mau xuống đây cho tôi!” Tú bực bội gắt gỏng.

“Sếp tổng,ko phải anh nói sẽ chịu trách nhiệm sao?Tôi phải đi đổ bã chè,anh cũng nên giúp 1 tay chứ.Cám ơn trước nhé!” Nhi thản nhiên nhìn hắn.Chè xanh với áo trắng,giặt thôi cũng mệt rồi.Đảm bảo hắn sẽ vứt cái áo ấy đi.

“Khủng long,chiều nay cô biết tay tôi!” hắn bực bội gào lên.

“Sếp ơi.Sao sếp mau quên thế?Sếp vừa bảo cho tôi nghỉ cả ngày hôm nay mà.Ko phải sếp mắc chứng đãng trí đấy chứ!” Nhi thản nhiên.Tôi đâu phải con ngốc,dĩ nhiên muốn động thủ phải xác định mình có đường rút rồi chứ.Mất công đến công ty bị anh trả thù,tôi đâu dại.

Tú cảm giác ức nghẹn họng,rõ ràng là cô ta tính toán từ trước.Rõ ràng là có chủ ý.Hèn gì cô ta lại dễ dàng bỏ đi như vậy.Chỉ có xin nghỉ nốt nửa ngày.Đáng giận.Đáng giận.Đáng giận.Anh cắn chặt răng lại,căm phẫn nhìn cô.Đừng tưởng hôm nay cô thoát được thì ngày mai cũng thoát được.Nghĩ rồi anh tức giận bỏ đi,để mặc 4 thằng bạn thân vừa cười vừa chạy theo anh.

Nhi cầm chiếc chậu vẫn còn đọng nước chè quay vào nhà cười ha hả.Lập tức bị 1 ánh mắt vô cùng kì thị,cộng với nghi hoặc nhìn cô.

“Sếp?Nghỉ việc hôm nay?Rốt cuộc là chuyện gì?Khai ra mau!” Ngọc 2 tay chống nạnh nhìn cô bé tra xét.

Nhi nuốt nước bọt cái ực,có cảm giác hiện tại mình đang ngồi trong 1 căn phòng vô cùng âm u,trong phòng chỉ cố mỗi 1 ngọn đèn bàn đang sáng.Và con bạn thân của nó,miệng ngậm tăm,1 chân vắt lên ghế,vô cùng hung dữ chĩa thẳng ngọn đèn vào mặt nó.

“Hì hì!” Nhi chỉ có thể cố nặn ra nụ cười.

“Cười gì!Có chuyện gì?Mau khai ra!” Ngọc lại đanh mặt hỏi lại.

Nhi tiếp tục nuốt nước bọt khan 1 tiếng,cảm giác họng bắt đầu rát rồi đấy.

“Còn ko mau nói,tao cho mày biết tay!” đôi mắt Ngọc nheo lại,khóe môi hăm dọa,bàn tay thì dần dần tiến lại người cô.

Nhi mồ hôi lạnh toát ra,lại ko tự chủ nuốt khan 1 lần nữa.Lần này thì thật sự là đau họng rồi. Được rồi,nói thì nói.Cùng lắm là bị cười thêm 1 lần nữa.

“Mày đang làm thư ký của Tuấn Tú!!” Ngọc đôi mắt sáng bừng miệng thì la lớn.

Phút chốc toàn bộ căn phòng toàn con gái quay ra nhìn cô theo bản năng của giống cái.Vô cùng tò mò và thích nghe chuyện lề đường bụi rậm.

Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân,nháy mắt cho nó vặn nhỏ volume lại “Làm gì mà mày thích thú thế?” cô chán nản hỏi lại.

“Mày ko thấy đây là duyên phận à?6 năm ko gặp.Giờ gặp lại lại là cấp dưới của người ta.Ôi lãng mạn thế,tình yêu công sở.”

Nhi cảm giác rùng mình 1 cái.Đến bây giờ vẫn có người mang truyện của cô viết thành tiểu thuyết ư?Ko phải là đây đã là tin tức từ thế kỷ trước rồi à?Quá lỗi thời.

“Cái gì mà tình yêu công sở.Ghê chết được.Tao đã nói với mày rồi,lúc bọn tao yêu nhau cũng ko phải vì tình yêu mà.Tất cả là giả thôi!” sau khi 2 người chia tay,hắn lại biến mất,để tránh đau đầu với những câu hỏi tại sao của con bạn ưa khám phá của mình,Nhi nói với nó sự thật của bản hợp đồng bán thân của cô.

Ngọc tuy rằng hết sức thương cảm cho con bạn thân khi nghe nó kể,trong lòng vừa xót xa lại vừa đồng cảm.Nhưng lại nhìn từ 1 khía cạnh nào đó cô lại thấy thương hotboy hơn nữa.

“Mày chắc là giả chứ?” Ngọc hỏi lần thứ n.

“Mày hỏi mãi câu này ko chán à?Mày có thấy tao có cảm tình gì với hắn ko?” Nhi ngán ngẩm nhìn con bạn đang quá tiểu thuyết,trong đầu suy nghĩ đáng lẽ mày ko nên làm ngân hàng đi làm tiểu thuyết gia tốt hơn đấy.

“Mày ko có ko có nghĩa người ta ko có!” Ngọc nói,trong đầu vẫn còn nhớ tới ánh mắt của hotboy dành cho Nhi.Chỉ là con bạn thân của cô quá ngốc nghếch nên ko phát hiện ra luôn có ánh mắt dõi theo nó thôi.Nó cứ nói với cô tất cả là diễn kịch,nhưng nếu hotboy có thể diễn đến trình độ ấy thì phải gọi là thần đồng rồi.

Nghĩ đến đây trong đầu đột nhiên lại vang lên cái câu chịu trách nhiệm của hắn.Cô khẽ lắc đầu.Ko thể nào đâu.Chắc chắn là ko thể nào.Lại nhìn phong bì đỏ tươi ở trong tay mình,cô khẽ thở dài.Ko phải là mê tín nhưng lần đầu tiên đi bê tráp lại mất duyên.Cô đã là người ko có ai thích rồi,giờ lại như vậy..Chắc chắn là sẽ thành gái ế.Nhi khẽ lắc lắc đầu.Ko sao.Ăn hỏi thì sao chứ.Đám cưới thì sao chứ.Nếu ko tìm được 1 Mr.right thì thà sống theo chủ nghĩa tự do,ko phải sướng hơn nhiều à.Đúng rồi.Ko cần phải suy nghĩ mất duyên thôi mà.Hiện tại cô cũng đáng sống tốt đó thôi.

Trong khi đó,có 1 người đang vô cùng bực bội với cơ thể nồng nặc mùi chè xanh.Đôi mắt nâu nheo lại ẩn ẩn u tối căm tức.Khủng long,em được lắm.Duyên của em anh đã giữ rồi,để xem em còn có thể chạy đi đâu.

42. Chương 40

Chương 40: Nghi kị

Hiện tại Trần Hiểu Nhi,năm nay 24 tuổi có cảm giác được thế giới này đúng là vô thường.Đâu mới là cảnh giới của hòa bình cơ chứ?

Ngày hôm qua sau 1 buổi chiều ăn chơi xả láng hiếm hoi với cô dâu mới,nó lên dây cót tinh thần vô cùng tốt để bắt đầu làm việc.Cô là người công tư phân minh,sẽ cố hết sức để nhận lấy 1 bảng nhận xét tốt để kẹp vào luận văn tốt nghiệp,nhưng sự đời đúng là .. vô thường.Người ta cứ bảo muốn làm 1 nhà lãnh đạo tốt thì trước hết phải là 1 người bao dung,khoan nhượng,biết nhìn nhận điểm mạnh của nhân viên mà có thể phân phối công việc hợp lý,biết tạo ra 1 môi trường tốt thân thiện để giúp cho nhân viên dốc lòng bán mạng vì công ty.Nhưng mà,cái tên lãnh đạo của công ty cô thì đi ngược hoàn toàn với đạo lý kia.Hắn ta rõ ràng là người công tư bất phân.

Khi cô vừa chân trước chân sau tiến vào cửa phòng làm việc,lập tức nhận được 1 ánh mắt lạnh băng của hắn.

"Đúng giờ quá nhỉ?" hắn lạnh lùng nói.

"Sếp tổng quá khen!" cô cố nặn ra nụ cười nịnh nọt.

"Muộn 30 giây!" hắn thản nhiên nhìn đồng hồ nói.

Nhi há hốc mồm.Cái này gọi là trả thù riêng.30 giây mà cũng tính toán,nhỏ nhen,hẹp hòi.Đồ đàn bà.Anh chắc chắn là con bà tám với ông chín rồi.

Cô còn đang đứng chế chân ở tại chỗ thì đã nghe tiếng gõ cửa.Nhi thở ra nhẹ nhõm được cứu rồi.

“Vào đi!” hắn lạnh lùng nói.

Cánh cửa lặng lẽ mở,một đôi giầy cao gót mảnh mai màu đỏ tươi quyến rũ bước vào.Cô thư ký kính cẩn cúi chào và bắt đầu đọc bảng phân công công tác.

“Thưa tổng giám đốc 10h sáng nay có cuộc họp hội đồng,11h có lịch hẹn với giám đốc công ty Y,12h 30 có lời mời dùng cơm của tổng giám đốc bên công ty quảng cáo để bàn lại lịch quay và người đại diện..” cô ta nhẹ nhàng đọc bảng lịch trình như 1 cái máy.

Nhi khẽ thở ra 1 cái,xem ra hôm nay hắn rất bận.Tốt rồi.Đúng là cô ăn ở hiền lành nên được trời thương.Còn đang hý hửng hưởng thụ suy nghĩ ngây thơ của mình thì đã bị 1 cái đánh bật về hiện tại thảm khốc.

“Những tài liệu chiều qua tôi hỏi đã có chưa?” hắn nhướng mày nhìn cô thư ký xinh đẹp trước mặt.

“Đã có rồi ạ!” cô ta trang nhã trả lời.

“Tốt mang vào đi!” hắn lạnh nhạt.

“Vâng thưa giám đốc!” cô khẽ cúi người đi ra ngoài.

Nhi tò mò nhìn theo hướng cửa khi cô ta vừa đi khuất,chỉ tầm 5 giây sau lập tức có 1 người con trai tay bưng 1 sấp giấy có vẻ đã cũ mang vào trong phòng,Nhi còn đang mở trừng mắt nhìn chồng tài liệu,trong lòng đắc ý ko thôi.Thế này anh ta sẽ phải thức nguyên đêm chắc cũng ko xong.Còn đang hý hửng như vậy thì lập tức người con trai đặt phịch đống tài liệu xuống bàn,để cho 1 lớp bụi mù khẽ văng ra trong ko khí.Nhưng sao,vị trí của đống đồ cổ ấy ko phải ở bàn hắn,mà là ở trên bàn cô.Nhi há hốc miệng ngơ ngác.

Tú mỉm cười lạnh nhạt nhìn sắc mặt cô chuyển biến.Chỉ tay vào đống tài liệu trên bàn cô,

“Đây là tài liệu thu chỉ xuất nhập kho của công ty trong vòng 1 năm trở lại đây.Nội cho cô từ giờ cho đến 12h trưa phải sắp xếp phân loại rõ từng phòng ban bộ phận,theo từng quí từng kì.Đóng lại thành tập hồ sơ hẳn hoi để cho vào kho lưu trữ.Nhớ phải tra xét kĩ các số liệu,nếu có chỗ nào ko khớp mà cô bỏ qua thì đừng trách tôi.” Tú nói giọng đầy đe dọa,càng về cuối câu ngữ khí càng nặng nề.

Cô gái thư kí xinh đẹp đôi mắt vẫn cao ngạo như mọi người,đứng hiên ngang giữa phòng liếc nhìn cô đầy khinh thường,khóe miệng khẽ cười đắc ý.Đây gọi là vui khi người gặp họa.Nhi khẽ cắn chặt răng.Hắn rõ ràng biết để làm từng ấy việc trong 1 buổi sáng là ko thể xong.Cái đống này làm 5 ngày có khi còn chả kịp.Đáng giận.Rõ ràng muốn làm khó cô mà.

“Sao vấn đề gì ư?” hắn nhướng mày.

“Dạ,ko có thưa sếp!” cô biết rõ hắn ko phải muốn cô làm cho bằng hết.Đơn giản muốn bầy việc cho cô làm thôi.Làm thì làm.Tới đâu hay tới đó.Còn hơn hàng ngày ngồi ko đọc số liệu kiểm tra cũng ko có việc gì.

“À.Đi pha cho tôi 1 cốc café.” Hắn thản nhiên.

Nhi nắm tay lại càng siết chặt,được rồi.Muốn sai thì sai cho đã đi.Tên chết tiệt.Anh làm lãnh đạo chả mấy bữa công ty sẽ sập.

“Vâng!” Nhi cố gắng kìm chặt lửa giận cố giữ giọng thật bình thản nói.

“Còn nữa,trong phòng nghỉ của tôi hết kem đánh răng,nhớ đi mua.Nước xúc miệng, sữa tắm cũng thế.”

“Vâng!” Nhi cố gắng cắn chặt răng nói.

“Cửa sổ trong phòng hơi bẩn,nhớ lau lại.”

“Sàn nhà có chút bụi nhớ hút bụi đi.”

Nhi chỉ có cắn chặt tay,thấy nắm tay mình càng lúc càng chặt.Tôi ko phải bà quản gian nhà anh.Đáng chết.Còn 1 đống tài liệu cần phân loại nữa.Anh rõ ràng muốn làm cho tôi bị công việc đè chết mà.

“Nhớ rõ chưa?” hắn nhướng mày hỏi cô.

“Rõ thưa sếp!” Nhi cố gắng giữ chặt bình tĩnh trả lời.

“Tốt làm việc đi!” Tú nhướng mày nhìn cô.Anh rõ ràng biết với khối lượng công việc ấy cô còn lâu mới làm cho xong được,nhưng mà chỉ có thế mới làm cho cô biết rõ tốt nhất đừng chọc giận anh.

Nhi lặng lẽ bước đi pha café,nhìn cốc café thơm nghi ngút khói,cô thật sự hối hận.Tại sao hôm nay cô ko mang theo 1 ít thuốc xổ.Nếu ko cô chắc chắn sẽ cho hắn 1 trận biết tay.Càng nghĩ càng bực bội,cô cảm thấy não bộ của mình đang bị hấp cách thủy.Khó chịu sắp chết.Lập tức hướng phòng vệ sinh nữ tức giận đạp cửa xông vào.

“Hoàng Tuấn Tú,đồ chết tiệt.Anh là tên nhỏ mọn,đồ đàn bà.Đã biến thái ngôn ngữ lại còn thích hành hạ người khác.Cái đồ thần kinh phân liệt hết thuốc chữa như anh.Đáng chết.Đáng chết.Đáng chết.” Nhi tức giận kéo sạch cả cuộn giấy vệ sinh,tức giận đạp chân xả nước.Hy vọng cái bồn cầu giống mặt hắn ta,xả trôi hắn về với sông Tô Lịch.

Sau 1 hồi trút giận xong rồi,cô cố gắng điều hòa khí huyết.Làm động tác hít vào thở ra đến trăm lần,rồi mới mạnh dạn đẩy cửa phòng vệ sinh bước ra ngoài.Cố kéo khóe môi lên tươi cười,sải chân bước vào văn phòng tổng giám đốc.

"Mời sếp dùng café!" Nhi nhẹ nhàng đặt cốc xuống.

Hắn ngước mặt lên lập tức khi nghe giọng nói nhẹ nhàng quá sức của cô.Bình thường lúc này chắc chắn cô ta sẽ phải nổi điên,đập bàn đập ghế.Hoặc là cố gắng nhếch mép thái dương lại nổi đầy gân xanh chứ sao lại có nụ cười hiền hòa như vậy.Có âm mưu.

"Cô cho gì vào café?" Tú nghi ngờ nhìn cốc café hỏi.

Nhi hơi ngỡ ngàng mở tròn mắt nhìn hắn.Làm sao hắn biết cô định cho gì vào café?Nhưng đáng tiếc hôm nay ko có gì để cho cả.Đành thất lễ hẹn anh lần sau nhé.

"Ko có gì hết!" Nhi vừa lắc đầu vừa trả lời.

Tú vẫn nghi ngờ nhìn cô dò xét,như thể vô cùng thiếu tin cậy.Nhi đôi mắt mở to thơ ngây.Lần này thật sự là ko có gì,tại cô ko có dụng cụ,lấy gì mà bỏ vào.Cho nên cô ko có gì phải ngại mà tỏ ra vô tội.

"Thật ko bỏ gì?" Tú nheo mắt lại nhìn cô 1 lần nữa nghi hoặc.

Nhi lập tức gật đầu.Cũng muốn cho lắm nhưng chẳng có gì mà cho hết.Có chút tiếc nối nhưng mà cô vốn ko có chủ ý này,biết làm sao được.Đành để anh thất vọng rồi đồ biến thái thích bị ngược đãi.

"Được rồi đi làm đi!" Tú phẩy tay nói với cô,lạnh nhạt cầm cốc café lên miệng,nhấp môi 1 ngụm nhỏ.Vẫn là hương vị mọi khi.Ko sai.Từ từ tận hưởng café hắn đôi khi lại liếc mắt qua phía đối diện,khủng long đang vô cùng chăm chú ngồi trên bàn,gương mặt cúi xuống đọc tài liệu,đôi mắt đen

láy chuyên chú đọc theo từng dòng chữ.Tú khẽ mỉm cười cảm giác tâm tình vô cùng tốt,lại tự nói với bản thân phải tập trung vào tài liệu,khẽ ray thái dương cố gắng tìm lại tinh thần.

Đến 10h hắn rời phòng đi họp,trước khi đi còn ko quên dặn lại cho con khủng long, "Làm việc cho tốt!"

Nhi vẫn ko nói gì vẫn miết mài đèn sách,hắn khẽ thở ra 1 cái rồi quay người bước đi.Sau khoảng 50 phút đồng hồ sau đó,Nhi đã phân loại được tài liệu của 1 tháng đầu năm,cô vươn vai 1 cái,lại đi tìm 1 tập file để bắt đầu kẹp vào.Ngước mắt nhìn lên giá để file sau lưng,các file trống thì toàn để ở tầng trên cùng,với cái chiều cao của cô thì với tới thật đúng là chuyện viễn tưởng của người ngoài hành tinh,Nhi kiễng chân 1 lúc đến đau mỏi,mà vẫn với ko tới ngăn tủ trên cùng.Cô khẽ cắn môi 1 cái,tại sao mà phải để file trống ở trên cao thế ko biết.Nhìn quanh 1 lượt,cô quyết định,kéo chiếc ghế cô vẫn ngồi đứng lên để lấy cặp tài liệu.Nghĩ

là hành động,cô mạnh chân dẫm lên chiếc ghế văn phòng có bánh xe trơn trượt,lúc này cô mới cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là công ty lớn,đến cả ghế cho nhân viên cũng thật tốt,bánh xe trơn bóng ko càn tra dầu,làm cô lảo đảo 1 lúc,cố gắng giữ vững trọng tâm theo phương thẳng đứng để giữ ghế đứng yên cô từ từ đứng thẳng người.Gương mặt tươi cười hý hửng mở tủ hồ sơ,cô vui vẻ liếm liếm cánh môi tinh quái tay vừa chạm vào tập hồ sơ đắc thắng thì..

Cạch..

Cửa văn phòng mở toang,Tú bước vào theo sau là thư ký đang vừa đi vừa bàn luận gì đó,Nhi đôi mắt mở trừng hơi quay đầu về đằng sau,lập tức cái tài sản văn phòng vô cùng cao cấp lập tức trượt bánh,cả người cô bị kêu gọi nhiệt liệt trở về với đất mẹ.Nhi nhắm chặt mắt thấy rõ lực lượng hùng hậu của lực hút trái đất đang kéo mình ngã về phía sau.Trong đầu cô lúc này hiện lên hình ảnh,quả táo của Newton có đầu của Newton đỡ,nên mới ko bị dập,còn cô.. hôm nay chắc chắn thê thảm rùi..

"Khủng long!!"

Nhi thoáng nghe 1 tiếng hét chói tai,nhắm chặt mắt lại như người ta chờ đợi cái chết.Nhưng mà,tại sao lại ko thấy đau gì thế nhỉ?Chỉ thấy đột nhiên lưng có cảm giác ấm ấm.Nhi vẫn chưa mở mắt,hơi khẽ ngọ nguậy lưng.Cô mơ hồ cảm giác được quần áo ma sát vào cái gì đó,vừa rắn chắc lại hơi hơi lồi lõm,rất có hình thù nhé.Lại ấm ấm mềm mềm,mịn mịn.Cái gì vậy ta?

"Khủng long em làm cái trò gì thế?" một giọng nói gầm lên bên tai kéo cô lại với thực tế.

Cái ngữ điệu này,cùng cách gọi đó chỉ có thể là 1 người.Nhi nuốt nước bọt cái ực.Lập tức cả người mềm nhũn ra,đầu ko tự giấc ngẹo sang 1 bên,cả cơ thể buông thõng.Tôi ngất xỉu rồi.Tôi ngất xỉu rồi.Cứ vứt tạm tôi đi đâu đó,tôi sẽ tự động tỉnh dậy.

Tú bực bội day day thái dương,nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình,trong lòng vừa tức giận lại vừa nhẹ nhõm thở ra 1 cái.Lúc nãy khi nhìn cô sắp ngã,trái tim anh gần như là vỡ tung,sợ hãi,hoảng loạn.Đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ,thì đã thấy cơ thể lập tức nhào về phía cô ôm gọn lấy cô vào trong lòng.Khủng long nằm gọn trong lòng của anh như 1 con mèo con vừa rồi còn cọ sát,thật là biết khiêu khích người khác.Nhưng cái cảm giác này,đã lâu lắm rồi mới có được.Ôm cô trong lòng,cảm nhận rõ ràng làn da mềm mại của cô dưới lớp quần áo,còn có thể cảm thấy rõ nhiệt độ cơ thể cô phảng phất trong ko khí,khứu giác tràn ngập mùi hương thơm mát như kẹo ngọt của cô.Anh thật sự nhớ rất nhớ cái cảm giác này,6 năm qua lúc nào cũng luôn nhớ,lúc nào cũng luôn tưởng niệm,lúc nào cũng muốn lại 1 lần nữa được như thế này.Cho nên đến lúc này,anh vẫn cứ ngồi nguyên 1 chỗ để mặc cô là con mèo nhỏ trong lòng.

Đôi mắt nâu của hắn ánh lên 1 tia ấm áp,lại có chút tham lam tà niệm,khóe môi ko tự giác hơi cong lên nhìn cô thật gần,thật gần.Cái tư thế thân thiết này giống như hồi họ còn đang yêu nhau,trở lại Việt Nam lại có thể gặp lại cô quả là 1 điều hạnh phúc.Hắn bất giác chìm ngập trong ngây dại,dường như chỉ có hắn với cô.Đột nhiên có tiếng giầy cao gót tiến lại,hắn bất giác bị kéo lại thực tế,ngước mắt nhìn lên cô thư ký đang cúi người mở tròn mắt nhìn 2 người.Hắn có chút giật mình.Miễn cưỡng vô cùng hắn nói.

"Trần Hiểu Nhi,đừng giả bộ ngất!" Hắn lạnh lùng nói,trong lòng có chút tiếc nuối vô cùng.

Sao dạo này hắn ta tinh vậy?Trong đầu cô có chút bất mãn,cô giả vờ mở he hé ánh mắt,liếc nhìn hắn đang nghiêm nghị nhìn cô.Cô khẽ nuốt nước bọt,giả vờ như vừa tỉnh dậy thực sự.

"Sếp tổng,xin lỗi.Tôi ko cố ý!" Cô vội vàng làm như ngơ ngác đứng lên.

Hắn cũng chậm rãi đứng dậy,trên mặt lạnh lùng nhìn cô,đôi lông mày đen nháy cau có như ông già 70 tuổi.

"Làm cái gì mà đứng lên ghế thế?Có biết như thế rất nguy hiểm ko?Nếu thật sự ngã xuống bị thương thì làm thế nào?" giọng nói của Tú đầy giận dữ,lại thừa thãi lo lắng quan tâm.

Cái ngữ điệu chua chát này lập tức bị cô thư ký đứng bên cạnh mở tròn mắt mà nhìn.Cô thấy tổng giám đốc mắng người nhiều rồi,nhưng mắng người kiểu này thì chưa bao giờ.Cứ có cảm giác như người cha thấy con gái bị ngã xót xa mà răn đe vậy,ko..Giống như người chồng mắng vợ thì đúng hơn.Hai người này cuối cùng là quan hệ gì?

"Tại.. tôi cần lấy file trống để đóng lại thành quyển!" Nhi cúi đầu giọng nói càng lúc càng nhỏ.Cái tên T3 này,mắc mớ gì mắng cô thê thảm vậy chứ.Anh lại ko phải bố tôi.Quản gì nhiều thế?

"Ai bảo cô làm việc nguy hiểm ấy?" Tú bực bội tiếp tục nói.Tại sao ko bao giờ biết suy nghĩ cho bản thân thế hả?Em có biết vừa rồi nguy hiểm thể nào?Nếu chẳng may não bộ có vấn đề thì phải làm sao?Khủng long sao 6 năm rồi em hành động vẫn thiếu suy nghĩ như vậy?Ngày xưa thì trèo tường,bây giờ thì bắc ghế lên tủ.Em có phải trẻ con 3 tuổi đâu tại sao hành động tùy hứng như thế?

Nhi hậm

hực cắn môi,đôi mắt đen hơi hơi ngước lên,khóe miệng cong lại,giọng cô nói vô cùng rõ ràng "Còn ko phải sếp phân công cho tôi làm sao?"

Tú cảm giác y chang như nhà mình vừa bị đánh boom.Khủng long,em thích làm cho anh tức chết mới được đúng ko?

"Nhưng tôi ko bảo cô kê ghế để lấy file trắng như thế!" Tú bực bội chống nạnh nói.

"Chứ ko làm sao lấy?Tôi lại ko với tới!" Nhi nhíu mày cự lại.Nếu ko phải tại tên ôn thần như anh đẩy cửa vào,làm tôi ko chú ý quay người lại thì tôi có ngã đâu.Nhi bĩu môi.

"Ko với tới thì đợi tôi về tôi lấy cho cô là được rồi.Tại sao cứ phải tự mình đi làm?" Tú bực bội nói.6 năm trước cũng thế,cái gì cũng tự mình làm,mẹ cô ốm cô phải chạy từ viện đến nhà cũng là 1 mình cô làm,hắn ko hề biết.Thậm trí còn giận dỗi mỗi khi cô ko đi chơi với hắn.Có những lúc hắn nghĩ lại hắn cảm giác rất chua xót,tại sao hắn chẳng giúp được gì cho cô hết.Cái gì cô cũng lẳng lặng.Khi hắn cho cô vay tiền cũng

vậy,hắn chỉ đơn giản nghĩ cô cần tiền tiêu,ko hề để ý điều gì khác.Nhưng cô vừa phải chăm mẹ,lại phải chỉ hắn học,đi mua đồ ăn để ở nhà cho hắn,nấu cho hắn bữa ăn mỗi khi hắn đòi hỏi.Thật sự trong suốt 6 năm nay hắn luôn luôn tự trách mình,nếu hắn quan tâm cô hơn,ko ích kỷ chỉ đòi hỏi cô ở bên cạnh giúp hắn chạy lung tung mua quần áo,nấu cơm giặt giũ mà chăm sóc cô nhiều hơn,quan tâm cô nhiều hơn,dịu dàng với cô hơn.Liệu 6 năm trước họ sẽ có kết cục như thế hay ko?Nếu hắn chia sẻ với cô những gánh nặng như cô chia sẻ với hắn,thì cô liệu có khi nào động lòng hay ko?

Nhi hiện tại đang cảm giác miệng mồm há hốc,từ lúc nào mà cái tên T3 thích tiêu tiền,thích hạnh hạ người khác làm thú vui,lười biếng và ích kỷ lại trở thành bồ tát muốn giúp đỡ người khác như vậy?Đây có lẽ là do chất lượng giáo dục.Chắc vậy rồi.Chỉ có thể là do phương thức giáo dục đúng đắn thôi.Nhi mở tròn mắt gật gù thán phục phương thức giáo dục đúng đắn của nước ngoài,hèn gì mọi người đều thi nhau đi du học.Đúng là đáng sợ.

Hiện tại ngoài Nhi ra cũng có 1 người đang mắt tròn mắt dẹt nhìn chăm chú cái khung cảnh trước mặt.Tổng giám đốc mới tới nhận chức,từ ngày vào công ty nổi tiếng là người lạnh băng,thậm trí nhìn thấy gò bồng đảo của cô khuyến mại thêm quần chíp thái độ cũng ko thay đổi mà liếc mắt 1 cái.Cái tuyệt chiêu ngã người đảo điên tâm tình người khác cô cũng đã thử,kết quả là cô bị đau lưng 1 tuần.Tại sao mà người lạnh lùng,chỉ toàn quát tháo như thế đột nhiên lại trở thành tốt bụng quan tâm đến nhân viên bị ngã hay ko,thậm trí còn muốn giúp đỡ lấy tập tài liệu hộ.Trời đất đảo điên rồi.Cô thấy đau đầu.Vô cùng đau đầu.

Tú nhìn gương mặt 2 người con gái mỗi người 1 vẻ trước mặt,cảm giác mình bị hớ,hắn khẽ ho khan 1 tiếng.Thu lại ánh mắt lấp lánh ban nãy,nhìn cô thư ký lạnh lùng nói.

“Sắp đến giờ hẹn giám đốc công ty Y chưa?” hắn hỏi.

“Dạ chắc đang ở dưới lầu đợi sếp ạ!” cô gái lễ phép lập tức thu lại gương mặt kinh ngạc của mình,quay trở lại bộ mặt nhã nhặn thường ngày.

“Được rồi.Đi thôi!” hắn nói,trước khi quay người đi còn nhìn lại phía sau chỉ tay.

“Ko được leo lên lần nữa.Cũng trưa rồi.Đừng làm việc nữa,chuẩn bị đi ăn trưa đi!” hắn dặn dò vài lời rồi cất bước ra ngoài văn phòng.

Nhi đứng như trời chồng cho đến khi cánh cửa đóng lại vẫn ko thể thu lại được ánh mắt ngưỡng mộ điều kì diệu của giáo dục.Phải mất 1 lúc sau,cảm xúc thăng hoa của cô mới kết thúc.Cô lắc lắc đầu ko thể tin được.Mặc dù trước đây hắn đối xử với cô rất tốt,luôn dẫn cô đi ăn ngon,lại hay đi chơi với cô.Nhưng mà,bù lại hắn cũng lấy đâu có ít,mỗi ngày đều ôm eo,dựa cũng dựa thật sát,có đôi khi cô cảm giác rõ ràng cơ thể hắn đầu tròn đuôi dẹt thế nào,thậm trí còn hôn môi nữa.Rõ ràng là có qua có lại.Nhưng lại nói cơ thể,từ lúc nào cái tên phẳng lì ấy trở thành thảo nguyên tươi tốt như vậy?Vừa có gò có đồi lại vô cùng săn chắc nữa.Nghĩ tới đây cô ko khỏi nhớ tới cảm giác lúc nãy,cái cảm giác của 6 năm trước lại trở lại,hắn vẫn dùng loại nước hoa cũ,vẫn cái cảm giác ấm âm mềm mại của hắn,làm cho mỗi khi cô chạm vào lại cảm giác hơi kì quái.Cả người cô cứ tê dại đi,lồng ngực ko tự giác tê ran lâng lâng khó tả.Cô nghĩ chắc tại cô chưa bao giờ đụng vào người khác phái,có cái cảm giác giật mình tim đập chắc chắn là phản ứng tự nhiên thôi.Nhưng bao năm nay giờ cảm giác ấy lại quay lại.Hắn vẫn như vậy,nhưng sao cô cảm giác có chút khác biệt,có lẽ tại cơ thể hắn thay đổi,nhưng cảm giác cũ thì vẫn như thế,mùi vị của hắn vẫn cứ như vậy.Thân thiết lạ kì.

Nhi lắc mạnh cái đầu đang làm thơ vọng cổ của cô 1 cái.Suy nghĩ lung tung gì đây?Lại ko phải đang thi văn phát biểu cảm tưởng.Làm nốt công việc đã.Cô nhặt lên tập file nãy bị rơi lăn lóc trên sàn,bắt đầu lấy tập tài liệu soạn ra đóng ghim để kẹp vào trong tập hồ sơ theo thứ tự.

Thoáng 1 cái mà đã đến hơn 12h,Nhi vươn vai mệt mỏi,đầu cô khẽ nghiêng sang 2 bên cho đỡ mỏi cổ.Cô chậm rãi đứng dậy trong căn phòng yên ắng nhìn xung quanh,hiện tại chỉ còn nghe tiếng đồng hồ tích tắc từng giây 1,cái bụng của cô cũng theo đó mà hoạt động nhiệt tình.Cô xoa xoa bụng,lại lập tức lôi điện thoại ra nhắn 1 cái tin.

"Ăn cơm chưa?"

Chỉ 1 lát sau đã nhận được tin nhắn từ Nam nhút nhát "Chưa!Cùng ăn đi!"

Nhi vui vẻ thu dọn lại bàn làm việc,đôi chân ko tự chủ vui vẻ bước ra ngoài.Hai người bọn họ đã trở thành một đôi bạn thân cùng tiến mới của công ty.Nhi thật cảm giác thoải mái,dù sao thì con gái trong công ty ko thích cô,ai bảo cô 1 lúc được điều động vị trí quá bất hợp lý đi,nên cuối cùng lại nhờ T3 cô bị cô lập.Trong lòng giận vô cùng giận,nhưng biết làm thế nào.Cô chỉ là nhân viên hắn hiện là ông chủ,ông chủ bảo lên chức,có thể ko lên sao?

"Hôm nay thế nào?" Nam vừa xúc cơm vừa nhìn cô hỏi.

"Một đống công việc linh tinh." Nhi chán nản trả lời,cũng xúc 1 thìa cơm ăn đầy miệng. "Cậu hôm nay làm việc thế nào?"

"Cũng quen dần với công việc rồi!" Nam mỉm cười sáng lạn nói.

"Như cậu làm đúng chuyên môn thật thích!" Nhi nhìn mà cảm giác ghét tị.Vì sao 1 người học marketing như cô lại phải đi làm thư ký cho hắn chứ.Mà làm thư ký đã tốt,suốt ngày chỉ chạy việc linh tinh,thậm trí kem đánh răng của hắn hết cũng bắt cô đi mua.

"Sao thế?Vị trí của cậu rất tốt mà!" Nam vui vẻ nói,khóe miệng đang cười đột nhiên im bặt.

Nhi lập tức nhìn theo hướng cậu chàng vừa nhìn,đập vào mắt cô là 1 cô gái mái tóc dài để xõa đến ngang vai,phía sau cặp 1 chiếc cặp con bướm bằng đá lấp lánh trông vô cùng nữ tính.

"Á ah!" Nhi nhướng một bên mắt gian xảo nhìn Nam tươi cười.

"Chuyện gì?" Nam cúi gằm mặt vừa gặm chiếc thìa,gương mặt thoáng chốc đỏ bừng.

“Cậu em,khai thật đi.Ai đó?” Nhi vừa chỉ chỉ tay về phía cô gái vừa lên mặt đàn chị hỏi.

“Đừng chỉ mà.Người ta biết bây giờ!” Nam cuống quit túm lấy tay cô giữ rịt lấy để cô ko tiếp tục chỉ trỏ lung tung.

“À há.Cậu ko nói thì tôi ra hỏi cô ấy vậy!” Nhi thản nhiên nhìn Nam,gương mặt vô cùng đắc ý giả vờ đứng dậy.

Nam lập tức đứng dậy theo,tay túm chặt 2 vai của Nhi,kéo lại xuống ghế. “Đừng!Tôi nói!Tôi nói!” cậu ta vội vàng.

“Ngoan ngoãn từ đầu có phải đỡ mất công tôi đứng dậy ko!” Nhi tươi cười xoa đầu cậu ta.

“Thưa tổng giám đốc đây là hợp đồng xin đọc qua trước.” Cô thư ký nhẹ nhàng đưa cho hắn 1 bản hợp đồng đã thảo sẵn.

Tú đôi mắt lạnh lùng như tảng băng vẫn đứng yên như pho tượng,tầm mắt hướng thẳng vào dãy bàn ăn cho đến khi cửa thang máy đóng lại.Khủng long,em thật là giỏi.6 năm ko gặp,em lại dễ dàng như thế tìm được người con trai khác.Em giỏi lắm,rất giỏi.6 năm trước 1 người,giờ lại 1 người khác.Tốt.Rất tốt.

Gương mặt hắn càng lúc càng trầm ngâm đi xuống.Từ nãy đến giờ hắn đứng trong thang máy dừng ở phòng ăn vừa kịp thấy 1 màn nắm tay còn chưa đủ,khi cô đứng lên cái tên con trai kia còn nắm vai cô kéo xuống,ấy thế mà cô lại vô cùng vui vẻ cười tươi như hoa xoa đầu hắn.Tốt.Rất tốt.Khủng long,có phải anh quá chiều chuộng nên em đang ngồi lên đầu anh phải ko?Đừng nghĩ em muốn làm gì thì làm.Muốn hạnh phúc với cái tên ẻo lả ấy hả,chờ vạn kiếp nữa đi.

“Thì ra là người cậu thầm thích 3 năm nay.Cũng có mắt nhìn người ghê ta!” Nhi vừa cười gian xảo vừa nhìn cậu con trai trước mặt.

“Nói nhỏ thôi.Xin cô đấy!” Nam rún vui vội che miệng Nhi lại.

“Vì cô ấy mà xin việc ở đây?” Nhi nhíu mày hỏi.

Nam chỉ khẽ gật đầu,gương mặt đỏ bừng nóng hầm hập.Nhi che miệng cười nhìn cậu con trai nhút nhát,đúng là nhát thật.

“Cười gì?” Nam nhìn lên cô gái trước mặt đôi mắt hơi cự nự.

“Cậu thật là dễ thương!” Nhi phá lên cười.Con trai mà yêu ko dám nói,lại đơn phương trong 3 năm chắc chắn là động vật đã tuyệt chủng chỉ còn 1 cá thể này thôi.Có lẽ nên đem vào sách đỏ mới phải.Trên đời này con trai chung tình chờ đợi chắc chỉ có cậu ta.Nhi cứ nghĩ rằng các chàng chung thủy,nhút nhát chỉ dám đứng từ xa mà nhìn người mình yêu chắc chắn chỉ có trong cổ tích ngày xửa ngày xưa.Tình yêu bây giờ y như người ta đi mua hàng giảm giá,ko nhanh sẽ hết,ko giành giật thì đảm bảo ko còn hàng.Hàng tốt,giá rẻ số lượng chỉ có hạn,nếu chỉ ngồi 1 chỗ đảm bảo bạn sẽ về tay ko.Cũng giống như cái tên biến thái T3,hắn cùng mấy anh chàng bạn hắn cứ vài tuần lại có 1 tình yêu mới.Con trai là vậy hay thay đổi có mới nới cũ,có mục tiêu thì phải tấn công.Bây giờ nhìn Nam quả thật cô như người bước vào chuyện cổ tích.Có nói cho trẻ con mẫu giáo chắc bọn nó cũng bảo chị nói điêu.

“Tôi ko phải trẻ con đâu nhé!” Nam bực bội gắt.Dù sao cậu chưa được gọi là đàn ông trưởng thành cũng là con trai chứ ko phải thanh niên mới lớn.Bị khen dễ thương thật đụng chạm tự ái.

“Được rồi.Ko nói cậu thế nữa.Vậy cậu định bày tỏ thế nào?” Nhi tươi cười xua tay nói,vừa xúc 1 thìa cơm đưa lên miệng.

“Tôi.. tôi định viết thư!” Nam bối rối nói giọng càng ngày càng nhỏ.

Khụ.. khụ..

“Cô ko sao chứ?” Nam vội vàng đưa Nhi cốc nước,tay vỗ vỗ lưng cho cô.

Nhi nhíu mày vừa ho sặc sụa,cảm giác xoang mũi rát lại vướng víu như có hạt cơm ko an phận mà tham quan hệ hô hấp của cô.Đỡ cốc nước của Nam,cô liền uống 1 hơi.Sau khi cảm giác đỡ hơn cô nhíu mày ngẩng lên nhìn cậu con trai trước mặt vô cùng thán phục.Có phải cậu ta thật sự giống mấy cái chuyện xuyên ko,đáng lý người ta xuyên ko về lịch sử,cậu ta thì từ lịch sử đến tương lai ko?Vào cái thời đại ngoài học sinh cấp 1 luyện chữ phải viết bút mực,mua giấy viết thư còn khó hơn tìm quán café wifi thế này mà có người lại viết thư tình?Ôi mẹ ơi.Ko phải con thực sự được thấy động vật tuyệt chủng của quốc gia rồi chứ?

“Ý cậu là thư tình?” Nhi ko tin tưởng hỏi lại.

“Ừ!” Nam trả lời ngơ ngác nhìn cô.

“Cái thứ viết ở trên giấy bằng bút bi hoặc bút máy,để bày tỏ tình cảm ấy hả?” Cô vẫn ko tin được hỏi rõ lại.

“Cô đang muốn trêu tôi phải ko?” Nam bắt đầu bực bội hờn dỗi quay mặt đi.Nhi đột nhiên cảm giác y như mình vừa cầm súng săn bắn chết 1 con sếu đầu đỏ.Cô khẽ nuốt nước bọt.Lại nghe Nam nhỏ nhẹ nói chuyện với giọng mơ hồ gần như chìm nghỉm vào tiếng ồn của căng tin.

“Tôi biết,mình rất vô dụng.Thời đại này tỏ tình cũng dùng cách chẳng ai dùng nữa.Nhưng tôi ko biết phải làm sao!” Nam cúi gằm mặt,ko phải anh ko muốn tự tin 1 chút,ko phải ko muốn trực tiếp làm cho người ta thấy mình là chỗ dựa của người ta cả đời,nhưng mà.. anh lại ko dám nói.

Nhi nhìn gương mặt con hạc đang khóc cô vội vàng xua xua tay,đầu lẩm bẩm.Ko phải chọc người ta khóc rồi chứ?

"Ko phải cậu vô dụng.Cậu rất rất tốt.Mọi người nhờ vả cậu chưa bao giờ từ chối.Cậu là người đàn ông tốt." Nhi vội vàng tìm cách tâng bốc để an ủi.

Quả nhiên là có hiệu quả,Nam vội vàng ngước mắt lên nhìn cô chằm chằm.

"Thật ko?"

"Dĩ nhiên.Ko tin cậu có thể hỏi những người ở phòng cậu." Nhi cười nói,nhưng những kể ấy lại vô cùng xấu tính thấy người ta tốt thì lợi dụng.Chỉ có cậu ngốc mới giúp bọn họ thôi.Nghĩ rồi cô lại ko dám nói ra.

"Được rồi.Tôi làm quân sư cho cậu!" Nhi vỗ ngực tự hào ra tay nghĩa hiệp.

"Thật?" Nam đôi mắt sáng bừng như người tìm được mạch dầu hỏa nhìn cô vô cùng chờ mong.

"Tất nhiên rồi.Tôi chưa bao giờ nói mà ko làm!" Nhi tự đắc nói.

"Cám ơn!" Nam ngại ngùng nói với Nhi.

"Được rồi.Mau ăn cơm đi." Nhi tươi cười nói,trong đầu thì đang suy nghĩ trăm mưu ngàn kế để giúp cậu ta thực hiện nguyện vọng,đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh trộm nhìn cô gái với mái tóc dài thướt tha,bàn tay ko tự giác mân mê đôi môi hồng,chiếc răng khểnh hơi lộ ra ngoài.

Sau khi dùng xong cơm trưa,Nhi chào tạm biệt Nam vội vội vàng vàng chạy ra khỏi công ty đến tiệm tạp hóa ở gần đó.Kem đánh răng,sữa tắm,nước xúc miệng.Phải tìm đúng loại cái tên hâm ấy hay dùng,Nhi ngán ngẩm đi trong siêu thị nhìn cái siêu thị vắng vẻ,trong lòng đột nhiên lại nhớ lại trước đây,cứ thi thoảng bị hắn kéo đi mua đồ.Cái tên ấy quả thật thích tiêu tiền.Lần nào vào cũng ném lung tung vào trong xe đẩy,dù có cần hay ko.Hắn cứ như vận động viên bóng rổ ghi càng nhiều bàn càng tốt hay sao ấy.Có những lúc đồ mua về hắn ko ăn để mốc meo trong nhà,cô mắng hắn ko biết bao nhiêu lần,nhưng lần sau đi mua hắn lại tiếp tục như vậy.Thật là con nhà giàu thừa tiền.Thà hắn cho cô còn hơn.Lại nói đến tiền.Nhi đột nhiên nhớ ra cái gì đó.Cô đúng là đãng trí,vốn định làm từ sáng,nhưng vừa mở cửa bước vào đã bị hắn dội gáo nước lạnh,làm cho đầu óc cô ngoài tức giận ra ko nghĩ được gì khác.Vội vàng nhặt đúng đồ mình cần,cô chạy ra quầy tính tiền.Lại như nhớ ra gì đó cô chạy nhanh vào lại dãy hàng rồi rất nhanh chạy ra.

Khi cô tay xách nách mang về phòng làm việc,đi qua dãy hành lang ko khỏi bị các chị thư ký xinh xắn chú ý,cô vội vàng lễ độ cười nhưng đổi lại là những cái mặt lạnh băng cao ngạo,liếc mắt cũng ko thèm liếc 1 cái.Cô cứng rắn đứng thẳng người bước vào trong phòng,trong lòng ko khỏi ức chế.Cô từ xưa tới nay có

rất nhiều bạn tốt,vậy mà vào công ty này con gái ở đây ai cũng coi cô là kẻ thù.Cô đâu phải tội phạm truy nã,ko phải sát nhân,vì cái gì ghét cô như vậy?Xinh đẹp mà xấu tính.

Nghĩ rồi cô bực bội dẫm chân đi vào phía phòng nghỉ của hắn.Lần này là lần thứ 2 cô vào đây,thế mới bảo có tiền thật tốt.Ngoài phòng làm việc rộng thênh thang của tổng giám đốc,hắn còn có riêng 1 căn phòng nghỉ rộng lớn,trong có 1 chiếc giường lớn,một tủ quần áo,thêm 1 bộ ghế sofa để nghỉ ngơi,bên cạnh phòng ngủ còn có 1 phòng tắm nhỏ đầy đủ tiện nghi.Có thể phục vụ hắn bất cứ lúc nào hắn ko muốn về nhà.Hôm đầu tiên Nhi đặt ra câu hỏi hắn ở lại công ty luôn sao?

Kết quả được trả lại bằng cái nụ cười vô cùng đểu của hắn. "Tôi ko quen ở phòng chật thế.Chỉ khi nào việc quá bận để nghỉ tạm thôi!"

Hứ.Đồ nhà giàu huênh hoang.Tôi biết anh thừa tiền,cũng biết nhà anh có biệt thự,cũng biết 20 tuổi anh đã có ô tô riêng,ko cần phải khoe mẽ với tôi.Nhi lại bĩu môi 1 lần nữa,tiến vào phòng.Cô đặt kem đánh răng,sữa tắm,dầu gội đầu,cùng với nước xúc miệng vào thay thế những thứ cũ.Nhìn mấy thứ đều còn gần như nguyên xi cô khẽ chau mày.Rõ ràng còn rất nhiều,chẳng qua ko phải loại hắn hay dùng,có thế mà cũng bắt tôi đi mua.Cô bực bội.Lại tiến đến chỗ để khăn mặt.Rút xuống chiếc khăn mặt trắng đang treo trên giá,thay vào đó bằng 1 chiếc khăn mềm mại đỏ huyết sang trọng,đặt bên cạnh là 1 chiếc khăn tắm màu xanh đen mạnh mẽ.Xong đâu đấy cô gói lại những đồ cũ vào 1 gói,mang ra tủ áo trong phòng ngoài cất.Lại nhìn tủ quần áo lộn xộn,Nhi thở dài.Lại sắn tay áo lên bắt đầu xếp lại tủ quần áo cho hắn.Hắn ta là 1 kẻ đàn bà,thích chăm chút ăn mặc,quần áo bao giờ cũng phải xếp theo màu sắc,mặc dù bản thân hắn thì chỉ có mặc xong là vứt,nhưng lại luôn bắt người khác xếp vào cho hắn.Đúng là cá tính quá xấu.

Sau khi xếp xong đống đồ,cô vừa đóng tủ lại thì nghe tiếng mở cửa ở đằng sau.Nhi quay người lại nhìn,lập tức cảm giác y như vừa bị dội nước.Đứng ở cửa,lạnh băng,cao ngạo,là 1 cô gái vô cùng xinh đẹp với cái nhìn vô cùng khinh thường.

Nhi lập tức quay người lại,thân hình ngoan ngoãn cúi đầu,gương mặt lập tức tươi cười đón khách.

"Em chào chị,thư ký!" cô ngoan đạo lễ phép.

"Ưm!" cô gái lạnh băng thờ ơ trả lời,đôi giầy cao gót trang nhã từ từ từng bước tiến vào phòng.Cô ta chậm rãi ngồi xuống ghế sofa lại đảo đôi mắt sắc bén nhìn cô.

"Đang làm gì?" cô ta lạnh lùng hỏi.

"Em đang xếp lại đồ đạc theo căn dặn của sếp!" Nhi gương mặt ngoan ngoãn trả lời.

"Được rồi.Lại gần đây!" cô ta hoàn toàn ko để ý tới câu trả lời của cô,phẩy phẩy tay nói cô lại gần.Nhi hơi chau mày nhìn cô gái cao ngạo đang ngồi trên ghế vắt chéo chân đầy khiêu khích khẽ nuốt nước bọt.Em ko sợ đánh nhau đâu,nhưng chị mà lấy giầy cao gót nện thì em có tài thánh cũng bị thương.

"Làm gì?Mau lại đây!Tôi lại ko phải hổ cô sợ cái gì!" cô ta lại nói giọng điệu càng lúc càng cao.

Nhi nuốt nước bọt,trong đầu thầm nguyền rủa.Chị ko phải hổ mà là cọp cái,mẫu dạ xoa.Em ko sợ mới là lạ.Nghĩ thế nhưng chân cô vẫn vững vàng bước về phía trước.Dừng lại trước đôi giầy bóng loáng của chị thư ký xinh đẹp,Nhi thấy dạ dày mình đang co thắt.

"Cô với sếp tổng quan hệ thế nào?" cô ta lạnh lùng nói.

"Dạ?" Nhi mở tròn mắt nhìn cô gái trước mặt.

"Được rồi.Ko cần phải nói!" cô gái lạnh băng,đôi mắt đẹp đẽ với hàng lông mi dày cong vút lên tới tận mây xanh giương lên nhìn cô.

Nhi lại nuốt nước bọt.Em vốn ko định nói gì hết.

"Nhưng dù có quan hệ gì đi nữa,thì tôi mong cô hiểu cho rõ.Tôi mới là thư ký của sếp.Đừng có mơ tưởng có thể 1 tay câu cá vàng.Tôi đã theo sếp hơn 1 tháng từ lúc sếp trở về,cô muốn chen chân vào cũng đừng có mơ." Cô ta quắc mắt nhìn Nhi tuyên thệ.

Nhi tiếp tục há hốc miệng nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt.

"Cô ko cần nhiều lời.Đừng tự cho mình là giỏi.Cô tưởng sếp cất nhắc cô là cô có thể 1 bước biến thành phượng hoàng ngay à?Nhìn lại cho kĩ bản thân mình đi.Trông cô có chỗ nào hấp dẫn người khác chứ.Đúng là ko biết tự lượng sức mình." Cô gái lại tiếp tục nói.

Em đâu có nói gì đâu.Nhi ngơ ngác mở to mắt.

"Sao?Oan ức lắm à?Có tôi ở đây thì cô đừng mong cướp được sếp." nói rồi cô ta ko để cho Nhi kịp há hốc miệng lần thứ 3,lập tức đứng dậy khỏi ghế,bước những bước đầy tự tin của người chiến thắng rời khỏi phòng.Trước khi bước qua cửa còn quay người lại ra lệnh.

"Mau quét dọn cho sạch.30 phút nữa sếp về rồi!" nói rồi vẫn ko đợi người ta nói

lại câu nào cô ta lập tức đóng cửa.

Nhi ngơ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ.Đầu hơi nghiêng sang 1 bên,đôi mắt đen vòng 1 vòng suy nghĩ,nhưng nghĩ mãi ko ra.Cô gái vừa rồi đến tuyên chiến sao?Cô với T3 vốn đâu có gì.Cũng đâu có ai định dành với cô ta.Bà chị à,từ đầu đến cuối em có nói được câu nào đâu. Bà chị cứ thao thao bất tuyệt,em lại ko phải định dành ông sếp quí giá của bà chị.Bà chị muốn ăn thịt rùa vàng thì cứ tự nhiên dùng bữa.Em ko hợp với đồ bổ như thế đâu.Nhi khẽ lắc lắc đầu.Sao lại có người thích độc thoại thế nhỉ?

Nhi thở ra 1 tiếng chán nản.Chị ấy thật sự chỉ có thể làm thư ký,chứ ko thể làm lãnh đạo.Lắc đầu rồi cô bắt đầu lấy đồ nghề ra để hút bụi và lau kính.Lau xong cô nhanh chóng cất đồ đặc về chỗ cũ,nhanh chân quay lại bàn làm việc tiếp tục công việc.Chỉ sau có 10 phút cánh cửa phòng bật mở.Tú sải chân bước vào phòng,đôi mắt nâu lướt qua cô gái đang nói chuyện điện thoại,cặp lông mày hơi trùng xuống giận dữ.Ngồi vào chiếc bàn lớn đối diện,hắn chăm chú hướng ánh mắt về phía cô,gương mặt tươi cười của cô lúc này,với gương mặt tươi cười của cô trưa nay ở căng tin,tất cả đều lướt qua trong đầu hắn.Gương mặt hắn trầm lại càng trầm,lạnh lại thêm lạnh,trong lòng hắn nổi lên 1 ngọn lửa mãnh liệt cháy,thúc giục như tra tấn tâm can hắn.Hắn lại như nhìn thấy buổi tối mùa hè năm nào,cô trở về vào lúc 5h hơn sáng,nằm vắt vẻo trên lưng 1 gã con trai lạ mặt,mà sau đó cô còn vui vẻ ôm hắn.Hắn nhắm đôi mắt lại,ko muốn nghĩ sâu hơn nữa.

"Sếp tổng!"

Một giọng nói trong veo quen thuộc mà trong giấc mơ 6 năm qua hắn vẫn nghe thấy,hắn mở đôi mắt,phân vân mình đang tỉnh hay mê.Nhi đứng trước mặt hắn,đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng cương trực,đôi má hồng đào thanh xuân,khóe môi xinh xắn đỏ thắm tươi tắn,tóc mái mềm mại rủ xuống mặt,tóc mai ôm lấy gương mặt trắng trẻo,cô buộc cao đuôi tóc bằng 1 chiếc chun đen tuyền lấp lánh như đôi mắt của cô.Hắn mở to thật to mắt,nhìn người con gái đứng trước mặt hắn,cô vẫn như trước hay là cô đã thay đổi?Nhìn gương mặt cô vẫn y như cô học sinh cấp 3 của 6 năm trước,nhưng lại có thêm điều gì đó mà hắn ko rõ.Là gì?

"Tổng giám đốc.Cái này.." Nhi ngại ngùng đặt 1 tờ giấy bìa cứng lên mặt bàn.

Tú nhíu mày nhìn xuống là 1 quyển sổ tiết kiệm,anh ngước lên nhìn cô trong lòng nghe rõ bất an từng đợt từng đợt đập vào vách tim của anh.

"Đây là số tiền mà trước đây tôi nợ anh.Thật ngại quá bây giờ mới trả lại anh." Nhi nhỏ nhẹ nói.6 năm qua đến bây giờ cũng đã trả được rồi.

Tú cảm giác đầu lưỡi thật chát,anh nở 1 nụ cười nửa miệng nhạo báng chính mình,bàn tay cầm lên quyển sổ tiết kiệm mở ra nhìn số tiền bên trong là 70 triệu.Hắn ngước lên nhìn cô,nói với giọng mỉa mai.

"Lần này là ai cho cô mượn tiền?" là cái tên lúc trưa ở căng tin?

Nhi lập tức lắc đầu. "Tiền này là tiền tiết kiệm của tôi trong suốt 6 năm qua.Ko phải tiền của ai cả!".Cái hôm cô trả tiền hắn,bị hắn nói cho 1 bài về mượn tiền cô cũng cảm thấy đúng.Có lẽ cô làm thế thật có lỗi với Huy.Cho nên ngay ngày hôm sau cô đã mang tiền trả lại cho Huy.Còn số tiền này là tiền trong 6 năm cô vừa đi học vừa đi làm thêm,tiết kiệm được.Định rằng có dịp nhờ Vũ đưa cho hắn.Giờ đưa được rồi,cũng tốt.Cô ko phải là người ăn cháo đá bát,mượn dĩ nhiên cô sẽ trả.

Tú lại cảm giác tim mình thắt lại,ánh mắt rất rất nhanh chạy từ đầu đến chân của cô.Nhìn người con gái gầy yếu trước mặt hắn,hắn có chút đau lòng,cô mỏng manh như vậy,chỉ 1 cái kéo tay cô đã nằm gọn trong lòng hắn,mà 6 năm nay vừa phải học,lại phải làm để kiếm từng này tiền.

"Tại sao là 70 triệu?" hắn nhướng mày nhìn con số trong sổ tiết kiệm.Ko phải là chỉ có 50 triệu thôi sao.

“Thật ra tôi muốn gửi lại anh nhiều hơn,xem như tiền lãi.Nhưng hiện tại mỗi tháng tiền lương của tôi tích lại chỉ có vật.” Nhi ngại ngùng xoa đầu cười.Nghĩ lại thì trả lãi trong 6 năm như vậy cũng gần 50% cho 6 năm rồi,vậy thì 1 năm lãi xuất là hơn 6% 1 năm.Lại chia cho 12 tháng là khoảng 0,5% 1 tháng.Vậy cũng như lãi xuất ngân hàng rồi.Hắn cũng đâu có thiệt.

Tú chua xót cười.Lại còn trả tiền lãi cho anh?Hay thật,khủng long,em nghĩ anh là loại người tính toán sòng phẳng vậy sao?Anh đối với em chi ly đến thế à?Được.Em muốn lãi phải ko.Để anh nói cho em biết.

Tú ném mạnh quyển sổ xuống bàn.

“Cô định nói với tôi cô vay tiền tôi trong từng ấy thời gian mà chỉ trả có từng này lãi?” Hắn nhíu mày.

“Hả?” Nhi nhíu mày ko hiểu.

“Ko đủ!” hắn lạnh băng nói.

“Vậy anh cần bao nhiêu?” Nhi hỏi lại.

“100 triệu!” hắn lạnh băng trả lời.

Nhi há hốc miệng.Này anh là cho vay nặng lãi đấy à?1 gấp đôi.Thật quá đáng.

“Sao?Ko phải cô bảo thấy áy náy sao?Chẳng nhẽ chỉ nói xuông!” Tú lạnh lùng nhìn cô,một tay chống cằm.

Nhi cắn chặt răng,rất rất muốn lập tức lật đổ cái bàn làm việc chiếc mặt,lập tức xông vào đạp đổ ghế của gã đang ngồi kia.Anh muốn thì đi cướp nhà băng đi.Nhưng nghĩ lại,cái buổi sáng mồng 2 tết ấy vẫn như in trong đầu cô,vào lúc ấy chỉ có hắn mở cửa cho cô bước vào.Nhi hít vào 1 hơi thật sâu.

“Tôi biết rồi,thưa sếp.Cho tôi 1 tuần.Tôi sẽ cố gắng thu xếp!” Nhi kiên định nói.

“1 tuần?Đến lúc ấy thì ko thể có giá đó nữa.” hắn lạnh lùng trả lời.

Nhi cắn chặt răng,bàn tay siết chặt lại,cố gắng bình tĩnh mà nhả ra vài chữ “Vậy anh muốn thế nào đây?”

“Nội trong ngày mai,tôi phải thấy 100 triệu trên bàn!” hắn thản nhiên.

“Làm sao chỉ trong 1 ngày tôi có thể tìm ra 30 triệu?” Nhi bực bội nhìn hắn kháng nghị.

“Ko phải cô rất giỏi kiếm tiền sao?” Tú 1 bàn tay chống cằm,tay còn lại đặt trên thành ghế nắm chặt.

“Ý anh là gì?” Nhi bỗng linh cảm gì đó,cô hơi lùi người lại về phía sau,đôi mắt đen láy nghi hoặc nhìn cái gã ở trước mặt.

“Cô quen biết rất rộng mà.Ko phải chỉ cần cô bán thân là có thể có ngay 50 triệu sao?” hắn mỉm cười nói giọng vô cùng mỉa mai.Nhưng lại đầy hờn giận.

Nhi cảm giác như trái tim mình bừng bừng phát hỏa,lồng ngực của cô như cửa vào địa ngục đang bị khóa bởi tia sét của thần zeus,các âm binh ma quỉ đang kêu gào muốn được thả ra.Nhi siết chặt bàn tay càng ngày càng chặt,cô cắn chặt môi dưới của mình,đôi mắt đen tràn ngập ánh sáng của lửa địa ngục.

“Sao thế?Ko có gì để nói phải ko?” hắn tiếp tục lạnh lùng nói. “Hay trong đầu cô đang suy nghĩ tìm ai để bán thân?”

“Hoàng Tuấn Tú,anh đừng quá đáng!” Nhi bực bội hét lên.

“Tôi quá đáng?Hay vì tôi nói trúng tim đen của cô.Cô rất giỏi dụ dỗ người khác để mượn tiền mà.Cô cũng rất giỏi bẫy người khác mà.Giờ lại ko dám nhận!”

“Hoàng Tuấn Tú,anh ngậm miệng lại cho tôi!” Nhi cảm giác có ngọn lửa rất lớn đang ngùn ngụt bốc lên trên từng tế bào của cô,bàn tay cô nắm chặt thật chặt,đôi vai gầy của cô run rẩy từng cơn bực tức.Có thể cô là đứa bị giáo viên chú ý vì những trò đùa nghịch thái quá,có thể cô luôn đi học muộn phải trèo tường trốn vào lớp,có thể cô hay bị kỉ luật,nhưng cô ko bao giờ lấy thân mình cho bọn con trai để kiếm tiền.Được rồi.Có 1 lần,nhưng là đóng giả làm bạn gái hắn,còn lại tuyệt ko có lần sau.Hơn nữa trong suốt 100 ngày ấy,cô với hắn đâu có làm mấy chuyện ABC XYZ.. đâu có gọi là bán thân.Cái tên động vật đơn bào ăn nói hàm hồ,bới mèo ra bọ.Sao có thể chụp cho cô cái mũ “tiện nhân” như thế chứ?

“Hay là thế này đi,tôi mở ra cho cô 1 đường sống.Muốn bán thân tôi cũng có thể mua.Ra giá đi!” hắn thản nhiên nói,lôi từ trong ngăn bàn ra 1 tập chi phiếu khống.

Nhi đôi mắt mở to nhìn hắn, “Hoàng Tuấn Tú!!” cô gằn từng tiếng gọi tên hắn nghiến răng.

“Sao hả?Đằng nào cũng là bán thân,bán cho ai với cô cũng đâu quan trọng.Vậy xem như tôi lại làm phước,nói giá đi.Cô muốn bao nhiêu?Bao nhiêu tôi cũng có thể mua.50 triệu?100 triệu?” hắn thản nhiên cầm lấy chiếc bút mỉa mai nhìn gương mặt vô cùng tức giận của cô.

Nhi bàn tay nắm chặt thật chặt,có nói với con trâu thì nó cũng ko hiểu,cô mất công tức giận làm gì.

“Tôi ko bán!” Nhi nói rõ từng chữ.

“Sao?Chế ít chứ gì?Hay có đứa khác chấp nhận mua giá cao hơn?” hắn cảm giác càng lúc tim hắn càng khó chịu,lồng ngực y như mặt băng đang rạn từng vết từng vết.

“Đúng thế.Dù tôi có bán thân cũng ko bao giờ bán cho anh!” nói rồi cô tức tối quay người bước ra ngoài cửa.

Cả phòng thư ký nghe tiếng mở cửa lại thấy cô hùng hổ chạy ra ko khỏi tò mò đưa mắt nhìn.Nhưng Nhi vừa đi được mấy bước chân lập tức cảm giác cánh tay mình bị giật mạnh,cảm giác các khớp xương rời ra trong tích tắc làm cô đau đớn nhăn mặt lại.

“Nói.Cô định bán cho ai?Kẻ nào?” đôi mắt nâu của Tú nheo lại chỉ còn tràn ngập lửa giận,hắn vô cùng khó chịu,vô cùng khó chịu khi nghe những lời đó từ miệng xinh xắn của cô.

“Anh làm tôi đau.Mau buông ra.” Nhi cảm giác rõ cánh tay mình đang đau nhức,cả người cô ko tự giác run lên,từ bao giờ hắn trở nên mạnh như vậy.Nhớ tên con trai ngày xưa suốt ngày bị cô đấm,đá đạp cũng ko có phản ứng.Hắn ta từ lúc nào cánh tay có lực như vậy?Đau chết tôi rồi.

“Tôi đang bảo cô nói.Ai mua cô?Hắn trả giá bao nhiêu?Tôi trả cô gấp đôi,gấp 10 lần,gấp 100 lần cũng được!” Tú càng lúc càng gấp gáp,cảm giác như gương mặt như thỏi sắt nóng bỏng vừa ra lò,trái tim lại ko ngừng thôi thúc máu tươi tanh nồng,nóng bỏng chảy trên từng thớ thịt.Hắn căm phẫn,hắn tức giận,khó chịu và nhất là đau lòng.Tất cả những cảm xúc lẫn lộn hòa chung lại làm hắn y như 1 chiếc máy chạy quá tải,ko thể nào tự kìm chế bản thân được.Vừa lo lắng nhìn cô chạy đi mất,lại vô cùng tức giận khi nghĩ tới cô chạy đi tìm 1 người khác.Giữ cô lại,giữ chặt cô lại,dù có phải bóp nát thân thể cô cũng phải giữ cô lại.

“Động vật đơn bào.Anh đừng có quá đáng.Mau thả tôi ra.Đau.” Nhi bực bội gào to trong hành lang,bàn chân ko thương tình đạp vào chân hắn.

Tú bị đau đành phải buông lỏng tay cô lùi lại về phía sau,đôi mắt nâu vẫn tràn ngập lửa nóng,rất nhanh lại đảo xuống cánh tay vừa bị anh nắm.Đôi tay nhỏ bé của cô,trên làn da trắng trẻo giờ hiện rõ 1 bàn tay đỏ ửng như 1 vết bỏng nước sôi ko thể xóa mờ,lại nhìn gương mặt nhăn nhó đau đớn của cô,anh lại thấy trái tim thắt lại,phút chốc bao nhiêu lửa giận trong đôi mắt vụt cái biến mất.

“Động vật đơn bào,anh vừa vừa phai phải thôi.Nghe rõ cho tôi,đừng thấy tôi ko nói gì thì anh muốn làm sao thì làm.Tôi ko cần biết anh là ông chủ,hay là chủ nợ.Nhưng anh ko có quyền sỉ nhục tôi!” Nhi tức tối chỉ thẳng mặt Tú,giọng nói đanh lại đầy tức giận.Cả tầng lầu đột nhiên im bặt,1 vài người đang đi lại trong hành lang cũng đình chỉ động tác,lập tức đứng lại xem trò vui.

Tú lặng lẽ đứng thẳng người dậy nhìn cô gái đang kiên nghị ở trước mặt,đôi mắt đen sáng lấp lánh của cô luôn hướng thẳng hiên ngang,giống như cô ko bao giờ khuất phục,cũng ko bao giờ làm gì sai trái.Hắn mím chặt môi,rốt cuộc hắn nên làm gì?Nên làm gì với 1 người ương bướng như thế này?

Nhi nhìn mọi người vẫn còn đang ngơ ngác im lặng,cô bĩu môi 1 cái nhìn tên T3,rồi lập tức quay người bước đi.

"Định đi đâu!" hắn thấy cô bước đi vội vàng giơ tay túm lại tay cô.

"Đau!" Nhi nhíu mày bị đụng vào chỗ hắn vừa nắm cô nhăn mặt.

Tú vội vàng nới lỏng cánh tay 1 chút,nhưng vẫn nhất định ko buông tay cô ra,đôi mắt nâu như sẫm lại,tức giận pha lẫn với đau thương.Nắm tay?Hắn đã mơ trong suốt 6 năm nắm tay cô như thế.

Nhi bực bội nhìn hắn,lại nhìn tay mình đang bị nắm. "Lập tức buông ra!" cô ra lệnh.

Tú vẫn im lặng,kiên định mà ko buông tay.

"Buông ra!" Nhi gằn giọng lập lại 1 lần nữa.

Tú vẫn im lặng chỉ chăm chú nhìn cô,cảm giác được như trở lại những ngày đầu tiên.Nắm tay cũng có thể bị cô đánh.

"Động vật đơn bào,lập tức buông tay tôi ra!!!" Nhi tức giận hét thật lớn.

Cả tầng lầu lại 1 lần nữa chìm trong im lặng.Động vật đơn bào?Những người tò mò ko khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Định đi đâu?" hắn lạnh nhạt hỏi,có lẽ đúng như cô nói.Hắn thật sự bị biến thái ngôn ngữ.Rõ ràng là bị chửi,nhưng nghe cô gọi động vật đơn bào,vẫn làm cho tim hắn nhảy nhót ko thôi.Có lẽ hắn điên thật rồi.

"Tôi muốn về nhà!" Nhi bực bội giằng tay ra khỏi tay hắn,nhưng có cố gắng thế nào thì cũng tài nào gỡ tay hắn ra.

"Vẫn chưa hết giờ làm!" hắn lạnh lùng nhìn cô,bàn tay vẫn nắm chặt.

"T3 chết tiệt.Tôi ko làm nữa.Tôi nghỉ việc!" Nhi bực bội hét lên,tức tối lại giơ chân ko thương tiếc đạp thẳng vào chân hắn 1 cái.

Tú bị đau hơi gập người lại,Nhi lập tức nhân cơ hội giật mạnh tay mình ra,chân chạy như bay về phía thang máy.Tú nhìn theo cô hướng thang máy mà chạy lập tức ra lệnh.

"Khủng long,em đừng có mong chạy được.Bắt lấy cô ấy,ai bắt được cô ấy tôi thưởng 1 tháng lương!"

Đúng là thời đại công nghiệp hóa hiện đại hóa,nghe được tiền thưởng thì các nhân viên cốt cán của công ty,làm sao có thể từ chối.Lập tức 1 đám người lao vào người Nhi.Nhi nuốt nước bọt,trong lòng thầm nguyền rủa.T3 chết tiệt,lại dùng tiền để che mắt thiên hạ.

Kết quả,còn chưa với được đến công nghệ tức nút mở cửa thang máy,cô đã bị tập đoàn hám tiền giữ lại.Còn đang đảo mắt 1 vòng xem nên dùng kế sách gì để chạy trốn,trong đầu cô thầm nguyền rủa giá cô có tơ như người nhện có phải tốt ko,còn đang miên man trong phim giả tưởng thì cô đã nghe tiếng đôi giầy da nên từng bước từng bước trên nền đá cẩm thạch.Nhi quay người lại đôi mắt đen đặc quánh thù hận.

"Đừng có lại gần.Anh biết tôi có thể làm gì với anh đấy!" Nhi đứng thẳng người đe dọa,cứ nghĩ hắn yếu bóng vía ko dám lại gần,ai dè chân hắn vẫn tiếp tục bước.

"Khủng long,cái trò cổ xưa ấy ko còn xài được đâu!" Tú mỉm cười tiến tới trước mặt cô.

"Anh định làm gì?"

Vừa hỏi dứt mồm cô đã thấy mình bị nhấc bổng lên.Nhi bực bội bị hắn vắt ngang trên vai như bê 1 bao gạo,cô tức tối gào thét.

"Thả tôi ra!Thả tôi xuống.Đồ động vật đơn bào ngu ngốc,đồ T3 biến thái,đồ bại não nhà anh.Mau thả tôi xuống!" cô vừa đập tay vừa quẫy chân,nhưng hắn ta vẫn ung dung tiếp tục bước trong những ánh nhìn vô cùng ngạc nhiên của mấy chị thư ký.Đến trước cửa phòng,hắn quay người lại dặn dò.

"Dù có chuyện gì cũng ko được làm phiền tôi.Ko được cho ai vào biết chưa?" hắn lạnh lùng.

"Vâng thưa tổng giám!" chị thư ký sau khi hoàn hồn lễ phép cúi đầu.

Tú khẽ gật đầu hài lòng,rồi quay người đóng rầm cửa lại.Tay lập tức khóa chặt cửa phòng,nhét ngay chìa khóa vào túi.

"T3,anh muốn làm gì đây?" Nhi lo lắng hỏi.

"Khủng long,em tốt nhất là im lặng cho anh!" hắn gằn giọng nói.Sải chân đi về hướng phòng nghỉ.Nhi mở tròn 2 mắt nhìn cái giường lớn càng ngày càng gần,cái tên T3 này lại muốn gì?Còn chưa kịp suy nghĩ làm cách nào để thoát ra thì đã thấy hắn ném cô bịch xuống giường.Nhi đau đớn muốn trẹo xương sườn,mặt nhăn lại như con khỉ già nua,mồm ko khỏi càu nhàu lẩm bẩm.Tên khốn xương sống của tôi mà có thương tổn làm sao tôi đi lại được.Đến lúc đó anh lấy cả đời ra đền cũng ko đủ đâu.

Còn đang khó chịu xoa xoa lưng đã thấy hắn quay trở lại,trên tay cầm theo 1 chiếc khăn mặt đã bỏ đá mát lạnh,hắn kéo cánh tay cô ra.Nhi ngơ ngác theo phản xạ rụt tay lại,hắn nhíu mày.

“Ngồi yên!” nghiêm nghị nói.Rồi vô cùng kiên định kéo tay cô lại,bắt đầu chườm đá lên cái dấu tay giờ đã chuyển sang tím xanh do hắn gây ra,đôi mắt nâu thoáng chút sẫm lại đau xót.

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn,miệng tự động méo xệch,mũi cũng co rúm lại như hít phải mùi vị khó ngửi.Đại ca,vết thương là do anh gây ra,bây giờ lại do anh chữa.Có phải tôi là chuột bạch thí nghiệm anh cấy mầm bệnh để thử vac sin ko thế?Cô hiện tại cảm giác mình y như con búp bê bị trẻ con vặt đầu rồi mang ra dùng bữa trà chiều.

“Đau à?” Hắn ngước mắt lên nhìn cô lo lắng hỏi.

Nhi lắc lắc đầu,ko kìm lòng được mà nói “Cuối cùng anh muốn làm sao đây?”

“Em nghĩ anh muốn sao?” hắn thờ ơ vẫn tiếp tục chườm cho cô mà hỏi.

“Này,hỏi thật nhé,có phải trước đây tôi thật sự khiến anh vô cùng uất hận ko?” Nhi hơi nhíu mày nhỏ giọng hỏi.

“Hả?” Tú ngước mắt lên nhìn cô nhíu mày.

“Được rồi,công nhận trước đây chúng ta đánh nhau 1 mất 1 còn.Tôi cũng trả thù anh hơi quá đáng.Nhưng mà,cũng tại hồi ấy còn trẻ con,cũng chỉ là mấy trò đùa dai thôi.Đúng ko?” Nhi gượng cười,nghĩ lại cô cũng gây 1 số chuyện hay ho cho hắn,chỉ có thể cười mà giảng hòa.

“Em nghĩ anh rất hận em?” Tú nhíu mày có vẻ hiểu được vấn đề.

“Được rồi.Anh cũng ko cần nói thẳng vậy.Trước đây tuổi trẻ bồng bột,là tôi sai.Xem như tôi xin lỗi!” Nhi vừa nói vừa méo miệng mà cười.Giờ chìa khóa trong túi hắn,tốt nhất ko nên gây sự,đây là tầng 30,có muốn tông cửa sổ mà ra thì đảm bảo cô thành nhảy lầu cảm tử.Cho nên muốn thoát chỉ có thể nhờ hắn.

Tú nhướng mày nhìn cô nghi hoặc,lẽ nào lại đột nhiên đổi tính mà xin lỗi thế.Chắc chắn là có âm mưu.Hăn nheo lại đôi mắt chăm chú nhìn cô.

“Số tiền đó,tôi sẽ sớm trả đủ cho anh!” Nhi nhíu mày gương mặt hơi cúi xuống nói nhỏ.

“Đừng có nhắc tiền nữa!” Tú nhíu mày,rất rất muốn quát lớn nhưng lại tự mình cố gắng kìm chế.Hắn thở dài 1 hơi nói “Được rồi.Rất muốn trả nợ đúng ko?”

Nhi gật gật đầu.Tôi sẽ trả,cho nên làm ơn đưa cái chìa khóa ra đây đi đại ca.Anh cho vay nặng lãi thôi chứ đâu phải buôn người.Thả tôi ra đi mà.

“Vậy được.Làm giúp tôi việc nhà xem như trả nợ đi!” hắn nói.

“Hả?” Nhi nhíu mày mở tròn mắt.6 năm trời,ko phải kiếp trước tôi là trâu bò đấy chứ?Lại phải làm người giúp việc cho anh.

“Chỉ cần cô mỗi ngày sau khi tan làm đến nhà giúp tôi nấu cơm.Vậy thì xem như trả nợ.” hắn khoanh tay lại nghiêm nghị nói.

“Anh thật sự xem tôi là kẻ thù đúng ko?” Nhi vừa gật gật đầu như thể thông tường đạo lý vừa nói.

“Là em nói muốn trả nợ,anh chỉ đưa ra cho em phương thức thanh toán thôi!” hắn thản nhiên.

Nhi cắn chặt môi.Lại phải làm đầy tớ.Nhưng mà,nếu chỉ nấu bữa cơm thôi thì ko sao.Dù sao cũng ko phải như lúc trước đóng giả người yêu hắn,phải đến nhà hầu hạ hắn suốt cả ngày,đã thế lại còn để hắn đụng chạm.Nghĩ lại cũng ko phải là ko có lý.Lấy lao động để trả tiền,trước đây cũng đi làm thêm trả nợ cho hắn thôi.

“Sao hả?” hắn nhướng mày nhìn cô tập trung suy nghĩ.

“Tôi..”

Cô còn chưa nói dứt lời thì đã nghe từ phòng ngoài vang lên tiếng gõ cửa,ko phải gọi là tiếng đấm cửa mới phải.Tú cắn chặt răng tức giận.Ko phải đã nói ko được ai quấy rầy rồi sao?Mấy bà thư ký đó đúng là nuôi cũng phí cơm.

“Hình như có chuyện gấp!” Nhi ngó đầu nhìn ra phòng ngoài nói.

“Ko cần quan tâm.Gõ chán sẽ đi thôi!” hắn lạnh lùng đáp.Đôi mắt nâu hướng cô chăm chú.

Nhưng có vẻ tiếng đấm cửa hoàn toàn ko có chiều hướng ngừng lại,thậm trí càng ngày lại càng mạnh hơn,ngoài cửa còn truyền vào những âm thanh rất ồn ào y như đang cãi vã.

“Có lẽ là chuyện rất rất quan trọng!” Nhi bàn tay vuốt cằm đôi mắt đen lấp lánh sáng,có khả năng cô sẽ được thả.Nghĩ tới đây tâm hồn của Nhi lại ở trên mây.Trái tim cô như bay bổng.Sắp thoát rồi,sắp thoát rồi.

“Kệ!” Tú bực bội nhíu mày,đôi mắt nâu nhìn trừng trừng cô. “Mau trả lời.” vừa nói hắn vừa tiến lại gần cô hơn,khoảng cách gần thật gần,hắn có thể cảm nhận rõ hơi thở của cô,mùi hương của cô,nhiệt độ cơ thể cô tản ra gần rất gần.Mắt hắn vô thức lướt nhanh qua môi của cô,đáy mắt chợt hiện lên 1 tia sáng sắc bén.

Nhi nhíu đôi mắt đen lại,nhìn nhãn cầu nâu của hắn sáng lên lấp lánh có 1 vầng sáng sâu thẳm như nguyệt thực,trong lòng Nhi có chút sợ hãi.Sau 6 năm,hắn có thay đổi,ko chỉ vòng ngực của hắn to ra,thậm trí ngay cả cử chỉ của hắn cũng làm cho cô cảm giác như bị con mãnh thú áp bức,cả người như bị 1 lực vô hình ép chặt.Từ lúc nào cái tên này trở thành 1 người có khí lực như vậy?Ko phải hắn đi du học ngành kinh tế sao?Chả nhẽ lên núi qui ẩn để học công phu?Ko được.Dù có học cái gì hắn vẫn là T3 thôi.Vẫn là cái tên suốt ngày vòi vĩnh người khác,ỷ lại,lại ích kỷ,thích tiêu tiền mà ko suy nghĩ.. nhưng cũng rất nghĩa khí,luôn hết lòng vì bạn bè,luôn nghĩ tốt cho bạn hắn.Nhi khẽ lắc đầu.Nghĩ tiếp nữa làm gì phải lo cách đối phó.

Bàn tay nhỏ bé của Nhi giơ lên,chạm vào ngực hắn.Tú mở tròn mắt nhìn cô,gương mặt ko chút biểu tình che dấu đi tâm trạng kinh ngạc,lẫn thổn thức.Cả người hắn hơi run rẩy,trong lòng vô vàn lo lắn trái tim hư hỏng của mình đang đập cửa rầm rầm trong lồng ngực có thể khiến cô phát giác điều gì.

Nhi mở to hai mắt,bỏ qua cái cảm giác phập phồng đang truyền qua lồng bàn tay cô,khóe môi cô giương lên nụ cười dịu dàng.

"Tôi nghĩ anh cứ nên tiếp khách thì hơn,sau đó chúng ta mới có nhiều thời gian hơn nói chuyện,đúng ko?" Nhi gương mặt xinh xắn nhẹ nhàng nói,khóe miệng xinh xắn tươi tỉnh,giọng nói ngọt ngào dụ dỗ.Cô biết cái tên biến thái ngôn ngữ như hắn,vô cùng thích nghe những lời dụ dỗ.Và khi bị dụ dỗ,dù có thế nào hắn ta cũng sẽ nghe lời.

Tú lại vô lực gật đầu.Mỗi khi cãi nhau,hắn luôn muốn trêu chọc cô thêm 1 chút,những lúc đó trái tim hắn vô cùng vui sướng đập rộn ràng,trong lòng len lỏi vui thích ko ngừng dâng lên,nhưng mỗi khi cô trở thành dịu dàng,dùng cái giọng nói nũng nịu với hắn.Thì cả cơ thể hắn tê dại,1 cảm giác hạnh phúc tràn ngập khiến não bộ của hắn trống rỗng.Hắn rõ hơn ai hết,cô là giả vờ,nhưng hắn lại vô cùng bất lực với chính bản thân mình.Chiều theo cô đã trở thành 1 thói quen ko sửa được.

Hắn quay người lấy chìa khóa trong túi ra ngoài mở cửa,Nhi vội vàng đứng dậy khỏi giường, nhanh chân bước theo sau lưng hắn,nhìn hắn rút chìa mở cửa,cô khẽ liếm liếm môi cười trộm.

"Cười gì?" Tú tra khóa vào ở,nhưng ánh mắt lại hướng về phía người đứng sau lưng mình.

"Dạ.Ko có thưa sếp!" Nhi lập lại vui vẻ.

Tú nhíu mày,một bàn tay kéo cảnh cửa mở ra,gương mặt trở lại dáng vẻ đông lạnh thường ngày.

Mặc cho sự im lặng của hắn,từ ngoài cửa là 1 giọng nói con trai đang cười cợt,nghe ra có vẻ rất cởi mở,cùng với 1 bàn tay thân thiết vỗ lên vai Tú.

"Đã lâu rồi ko gặp,anh về mà ko nói với em câu nào!" người con trai thấp hơn Tú chút đỉnh,gương mặt tươi cười thân tình với Tú vỗ về.

"Cậu đến có chuyện gì?" Tú lạnh lùng quay người tiến lại phía bàn làm việc,đôi mắt chán nản lại vô tình lướt qua Nhi 1 cái.

“Dĩ nhiên em đến thăm anh rồi.Mẹ em hôm qua vừa gặp bố mẹ anh!” cậu con trai vui vẻ,tự nhiên như ở nhà bước vào ngồi trên ghế sofa trong phòng.Đột nhiên đôi mắt đảo tới vị trí cửa phòng nghỉ có 1 cô gái đang đứng nhìn.

“Vậy sao?” Tú thờ ơ trả lời.

“Phải.” Đôi mắt cậu con trai lơ đễnh nhìn sang Nhi,khóe miệng ko tự giác nở nụ cười.

Tú nhìn gương mặt của cậu con trai trước mặt,quay đầu nhìn theo hướng ánh mắt của hắn,bắt gặp ngay hắn hình dáng mà hắn yêu thương bao năm nay.Trong lòng ko khỏi khó chịu.

“Khủng long,đi pha cho anh 2 ly café!” hắn hướng mắt về phía cô ra lệnh,giọng nói vừa mạnh mẽ,lại có chút nhấn mạnh thân thiết.

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn,hắn lại gọi cô là khủng long.Cái thói quen này bao nhiêu năm hoàn toàn ko đổi.Cô có chỗ nào giống khủng long chứ?Nghĩ lại cô khẽ cắn răng,lườm hắn 1 cái rồi đi ra khỏi phòng.Nhưng trong lòng nghĩ lại,thì lại có 1 cảm giác tê tê trong lồng ngực,trong đầu bất giác lại nghĩ tới 6 năm trước.

“Anh,cái cô gái vừa rồi,là thư ký của anh à?” cậu con trai gương mặt đầy tò mò vui vẻ hỏi.

Tú ngước mắt nhìn cậu ta 1 cái,nhíu mày rồi lạnh lùng gật đầu.Đôi mắt nâu dần dần sẫm lại,có chút cảnh giác,lại có chút sát khí,hắn hiện tại trông y như 1 con mãnh thú vừa nhìn thấy con mồi.

“Cô ấy tên gì thế?Bao nhiêu tuổi?” Cậu ta hứng thú tiếp tục hỏi.

“Em hỏi làm gì?” Tú nhíu mày lại,đôi mắt nâu tinh tường nhìn vào con người trước mặt.

“Em cảm giác cô gái đó rất thú vị?” hắn mỉm cười.

“Thú vị?” Tú lại càng nhíu mày.

“Phải,mắt đen sáng thông minh,gương mặt cũng ko tệ.Nhưng điều thú vị nhất là..” cậu ta nói khóe môi hơi cười cười.

“Chuyện gì?” Tú đôi mắt nâu sẫm lại,trong lòng ko biết tràn ngập là tò mò hay là tức giận.

“Ko có gì!” cậu con trai chỉ cười gạt đi.

Cánh cửa văn phòng mở ra,Nhi từ từ bước vào trên tay cầm 2 ly café,chậm rãi đặt 1 ly trước mặt Tú,ly còn lại đặt xuống bàn nước cho gã kia.

"Cám ơn!" cậu con trai mỉm cười bỡn cợt nhìn cô thật gần.

Nhi chỉ khẽ gật đầu,liếc mắt cũng ko liếc 1 cái.Những người bạn ko thân thiết của Tú để lại trong lòng cô ấn tượng khá là đặc biệt.Ngoại trừ 4 người bạn thân của anh ta,cô chẳng có cảm tình với bất ký tên bạn bè nào khác của hắn.Từ sau vụ Hải Phòng,trong lòng cô chỉ có 1 định dạng duy nhất cho cái "bè" của hắn,chính là "giả tạo,chỉ biết lợi dụng người khác".Cho nên nếu là người hắn quen đột nhiên xuất hiện,chắc chắn ko phải việc tốt.

Tú vẫn lẳng lặng nhìn cậu con trai đang nhìn cô tươi cười,mặc cho vẻ mặt cô ko lơ đễnh ko hề để ý.Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút ko vui.

"Được rồi,ra ngoài đi!" hắn lạnh lùng nói với cô.

Nhi nhẹ nhàng cúi đầu.Lúc cô ngẩng đầu lên,đột nhiên đôi mắt đen của cô mở to.Trong 1 thoáng chốc,đầu óc cô hiện lên 1 tia ánh sáng.Cô vui vẻ quay người ra khỏi phòng.Đặt lại chiếc khay vào trong phòng pha nước,nhanh tay nhanh chân như tên trộm,hướng cửa thang máy mà đi tới.Cô sướng rơn người.Thoát rồi.Cuối cùng cũng có thể chạy khỏi đây.Dù sao là hắn nói cô có thể đi.Ko thể trách cô được.Đứng ở trong thang máy cô thầm cười đắc trí.Đừng có hy vọng cô quay trở lại.Dù sao cũng chỉ là thực tập thôi,cô việc gì phải sợ chứ.Lại ko phải công việc chính thức.Hứ.

Trong 1 quán café trang nhã nhạc đệm,trong dãy bàn giữa phòng,có 1 cô gái đang ngồi vô cùng thoải mái sau khi vừa trốn việc,vui vẻ nhâm nhi cốc kem vani socola vô cùng khoái trá.Nghĩ lại thoát được khỏi cái tên biến thái kia,cô ko khỏi mừng thầm.Nghĩ kĩ lại thì dù bạn hắn có khốn nạn cỡ nào với hắn,nhưng hôm nay lại vô tình cứu lại cô.Cũng xem như ko tệ.

"Mày mới trúng số hay sao mặt vui như tết thế?" Ngọc ngồi xuống ghế quay sang con bạn thân đang hý hửng ăn kem nói.

"Cái này so với trúng số còn tốt hơn nhiều!" Nhi thỏa mãn cười.

"Chuyện gì?" Ngọc ngạc nhiên,vừa cầm tờ thực đơn tươi cười chọn món với phục vụ.Tiếp theo nhìn ra ngoài cửa chờ đợi cũng ko thèm quay sang con bạn thân lấy 1 cái.

"Đang đợi ai thế?" Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân dáng vẻ chờ đợi,lại đưa 1 thìa kem lên miệng ăn ngon lành.

"Ông xã,ở đây!" Ngọc vui vẻ vẫy tay khi nhìn thấy Vũ vừa bước vào cửa.

Vũ sải bước thật nhanh đến ngồi xuống cạnh Ngọc,bàn tay vô cùng tự nhiên khoác qua vai cô tươi cười nhìn sang Nhi chào hỏi.

"Em ko đi làm sao?Trốn việc đi chơi ko sợ anh mách sếp em à?" Vũ lém lỉnh cười nhìn cô.

Nhi nhìn Vũ đang tự đắc,cô nhướng đôi lông mày lém lỉnh,khóe miệng hơi cười tủm tỉm,đôi mắt đen láy lộ ra vẻ tinh quái,gương mặt vô cùng tự đắc cười.

"Ý anh nói là ông sếp nào?" Nhi nhướng mày hỏi,tay lại tiếc tục xúc kem đưa lên miệng.

"Dĩ nhiên là anh Tú rồi.Anh nghe nói em là thư ký của anh Tú đúng ko?" Vũ sắc mặt ngày càng gian cười với cô.

"À.Thì ra anh nói ông chủ cũ của em!" Nhi vui vẻ đưa thìa kem lên miệng vô cùng thoải mái.

"Chủ cũ?" Cả Ngọc và Vũ cùng tròn mắt nhìn cô.

"Kể từ hôm nay,em chính thức nghỉ việc rồi!" Nhi vui vẻ nhả ra 1 câu,thản nhiên vui vẻ như người trúng thưởng độc đắc.

Mặc cho 2 vợ chồng ngồi trước mặt đồng tâm đồng trí trố mắt nhìn cô,Nhi vẫn vui vẻ tận hưởng mùi vị thơm ngon của ly kem trước mặt.Nghĩ đến ko phải mỗi ngày đụng độ cái tên biến thái ấy cô lại cảm giác vô cùng vui vẻ.Ko cần nghĩ tiền nợ,ko cần nghĩ cố gắng hoàn thành tại liệu cho hắn,ko phải nghĩ nhìn sắc mặt hắn mà làm việc.Ôi cô lại được sống lại rồi.Gặp lại hắn sau 6 năm thật sự tạo cho cô áp lực.Cho nên tránh hắn càng xa càng tốt

43. Chương 41

Chương 41: Quá thân mật

Trong một căn phòng trên tầng 2 của 1 căn nhà trong ngõ nhỏ,trên 1 chiếc giường nho nhỏ,trong mặt chiếc chăn nhỏ nhỏ,có 1 cô gái nho nhỏ,đang nằm há hốc miệng ngủ ngon lành. Mẹ cô hiện tại đang vi vu ở đâu đó với ông người yêu,xem như cũng là cô may mắn.Ít nhất việc cô ko đi đến chỗ thực tập còn chưa bị phát hiện.Chí ít thì mấy ngày này vẫn còn được nướng trên giường.Thật là vận may đang mỉm cười với cô mà.

Còn đang say đắm trong giấc nồng,đột nhiên nhạc điệu chói tai vang lên,Nhi nhíu chặt mắt,vùi đầu vào chăn.Một cánh tay nhỏ bé thò ra khỏi chăn,quờ quạng tìm cái điện thoại,lập tức ko cần nhìn ấn nút tắt.Tay

cô còn chưa rời được ra khỏi nút bấm,thì tiếng chuông lại vang lên,Nhi bực bội tắt lần 2,lại vùi đầu vào chăn ngủ tiếp.Còn đang lơ mơ cô lại nghe tiếng chuông,nhưng lần này ko phải chó sủa cũng ko phải còi cảnh sát,mà là nhạc phim doraemon vang lên.Nhi lập tức cầm điện thoại,nhấc máy.

"Alo?" giọng cô khàn khàn ngái ngủ.

"Trần Hiểu Nhi,cậu đã đến công ty chưa?" giọng nam trầm trầm ở bên kia đầu dây.

"Nam là cậu à?Tôi ko đi làm nữa!" Nhi thò đầu ra khỏi chăn một tay dịu mắt ngái ngủ nói.

"Cái gì? Ko đi làm nữa?" Nam nói lắm tiếng trong điện thoại.

"Này cậu định phá hoại màng nhĩ của tôi đấy à?" Nhi bực bội nói trong điện thoại.

"Vậy tôi phải làm sao?" giọng nói bên kia đầu điện thoại trở nên trầm xuống.

"Cái gì làm sao?" Nhi nhíu mày hỏi lại.

"Cô cuối cùng quen là cô hứa giúp tôi!" Nam có chút ko vui nói.

"À.Ai nói tôi ko đi làm thì ko thể giúp?" Nhi mỉm cười nói.

"Nói,cậu muốn giúp gì nào!" Nhi vui vẻ nói.

"Tôi.. tôi đang nghĩ tặng quà cho cô ấy!" Nam giọng nói trần trừ.

"Tặng quà?Cậu định tỏ tình?" Nhi vui vẻ nói.

"Ko phải.Sắp đến sinh nhật cô ấy rồi." Nam ngại ngùng nói.

"Ra là quà sinh nhật!" Nhi giọng nói thờ ơ.Đúng là đồ nhút nhát,cuối cùng vẫn ko dám tỏ tình,đúng là ngốc.Sau này cô mà có con chắc chắn ko muốn có con trai.Nếu đẻ ra 1 tên con trai hống hách ích kỷ lười nhác lại thích tiêu tiền như tên kia,ko phải cô bán nhà trả nợ sao?Còn nếu đẻ ra 1 đứa con nhút nhát như cậu con trai này,chắc chắn cô sẽ ko sống thọ qua 50 tuổi. Con trai quá thông minh cũng khổ,mà quá khờ lại càng khổ.Cho nên sinh con gái vẫn tốt nhất.

"Vậy cậu muốn tôi giúp chọn quà?" Nhi hỏi.

"Phải!" Chỉ nghe 1 giọng rất khẽ bên kia đầu dây vọng lại.

"Ngày mấy sinh nhật?" Nhi lại hỏi,giọng thờ ơ.

"Ba ngày nữa!" Nam nói.

"Được rồi,vậy tối mai tôi đi chọn quà với cậu." Nhi tự động quyết định.

"Cám ơn!" Nam từ bên đầu dây bên kia nói dù giọng nhỏ nhẹ nhưng vẫn ko kìm được vui vẻ.

"Biết rồi.Mai gặp!" nói rồi Nhi lập tức dập điện thoại,chùm chăn ngủ tiếp.

Còn chưa ngủ được 1 phút,điện thoại của cô lại tiếp tục reo ko ngừng.Tiếng chuông liên tục reo vang khó chịu.Nhi tức giận vớ cái điện thoại,lập tức tắt nguồn.Tiếp tục chùm chăn để ngủ.

Rầm..

Hai cô gái đứng trước bàn thư ký giật mình quay lại nhìn cánh cửa vừa bị đạp mở tung bởi 1 người vô cùng tức giận.

"Trần Hiểu Nhi đã đến chưa?" Tú bực bội hỏi.

"Dạ.. chưa ạ!" cô gái sợ hãi khẽ nói.

Tú tức tối quay người bước vào phòng,cánh cửa bị anh ta đóng mạnh rầm trời làm mọi người đứng ở văn phòng đều giật mình.

Tú tức giận đi đi lại lại trong phòng,bực tức đến sắp phát điên.Con khủng long chết tiệt dám ko đi làm.Ngày hôm qua bảo cô ta ra khỏi phòng chỉ để tránh đi cái tên hám gái kia.Ai dè lúc đi ra ngoài,mọi người đều bảo ko thấy cô ta đâu.Còn tưởng cô ta về nghỉ trước,hôm nay dám ko đi làm?

Tú bực bội vớ lấy điện thoại theo 1 thói quen lập tức ấn ra số "bx khủng long",đôi mắt nâu nheo lại nhìn xa xăm.Khủng long nếu em còn dám ko nghe em chết chắc.

Còn đang vô cùng tức giận trong lòng,từ đầu dây bên kia truyền đến 1 giọng nữ vô cùng lịch sự đều đều.

"The number you have called its not avaialbe at the moment,please try again later.Thuê bao quí khách vừa gọi.."

Tú cảm giác như mình vừa bị ăn cả 1 xô ớt đỏ.Cả mồm nóng rực chỉ toàn tức giận là tức giận.Cô ta ko chỉ ko nghe,còn dám tắt điện thoại.TRẦN HIỂU NHI!!

Nhi trở mình trên chiếc giường êm ái,hai mắt hơi nhíu lại,cảm giác được 1 cơn ngứa nhột nhột chạy dọc từ xoang mũi đi xuống.Ko kìm lòng được cô hắt xì 1 cái.Đôi lông mày hơi nhíu lại,hàng lông mi kiên cường ko mở ra.Kéo chăn lên chùm kín đầu lại.Cô tiếp tục tận hưởng giấc ngủ muộn hiếm hoi của mình.Giờ cô đang ở thiên đường,nên đừng có bất cứ ai mong rằng có thể kéo chân cô xuống địa ngục.

Nhi ngán ngẩm nhìn đồng hồ,lại nhìn cái điện thoại màn hình đã hiện lên 86 cuộc gọi nhỡ,cô lắc đầu.Bại não anh ko thấy mình đang làm phiền người khác à?Hắn ta rõ ràng là tổng giám đốc làm việc ko làm,rảnh rỗi boom điện thoại của cô như vậy.Cái công ty cô đang thực tập đảm bảo là sắp sập tiệm đến nơi rồi.Đặt lại điện thoại xuống bàn,màn hình lại sáng nhấp nháy đèn báo có cuộc gọi đến,Nhi phiền toái thở dài.Cô ngồi trên ghế cầm chiếc điều khiển tivi thản nhiên bật tivi xem.Cô thoải mái nằm xuống ghế,một chân gác lên mặt bàn,bàn tay nhỏ bé với lấy gói koai tây chiên vừa đưa vào miệng vừa xem tivi,vô cùng thoải mái.Đúng là những ngày nghỉ đáng giá,đợi khi mẹ cô trở về cô sẽ đi kiếm 1 chỗ thực tập khác.Cả thể xác và linh hồn của cô đều đang vô cùng tận hưởng cuộc sống hạnh phúc,thì đột nhiên hồi chuông cảnh tỉnh vang lên. Nhi nhíu mày,giờ là 8h tối,ai còn bấm chuông?Mẹ cô ko thể về sớm như thế.Hay là người thu tiền điện thoại,tiền nước?Ko lý nào,giờ mới là cuối tháng,phải giữa tháng họ mới đi thu.Nhi nhíu mày nghĩ mãi ko ra,tiếng chuông cửa lại lần nữa vang lên thúc giục.Cô chán nản nói.

"Ai đấy?"

Ko có tiếng trả lời,chỉ có tiếng bấm chuông ngày càng gắt gao.Nghe cái tiếng chuông mà làm cho cái đầu của cô như bị đập vào tường.Cô lại ko phải tai điếc,bấm nhiều thế làm gì.Nhưng tiếng chuông vẫn cứ sốt ruột vang lên,thậm trí hiện tại còn ngân dài ko có hồi kết.Nhi bực bội lao ra mở toang cửa.

"Làm cái gì mà bấm loạn lên thế?" cô bực bội gắt gỏng.Chỉ ngay khi nhìn ra người đứng trước cổng,cô cảm giác như trái tim lập tức dừng lại 1 nhịp,cô có cảm giác rõ cái vị mặn giòn tan của miếng khoai tây cô vừa nuốt bị cổ họng đẩy ngược lên trên.

"Cuối cùng cũng chịu ra mở cửa!" Tú đôi mắt nâu toàn là lửa giận,giọng nói trầm xuống,từng chữ từng chữ chui qua kẽ răng.

Nhi nuốt nước bọt nhìn cái gã đang đứng trước cửa,giữ cho bao nhiêu cảm xúc đang dạt dào trong lồng ngực giảm xuống thấp nhất.Kìm nén sợ hãi của mình,đại não của cô đang cầm trong tay 1 thanh kiếm có tên là lý trí,thông tin được truyền đến cho các dây thần kinh.Ko cần phải sợ.Hắn chỉ là T3 thôi.Ko cần phải sợ.

"Đến có chuyện gì?" Nhi giương mắt lên nhìn hắn,hai tay thu lại khoanh trước ngực.

"Còn hỏi.Tại sao ko đi làm?" Tú cố gắng kìm chế cơn giận,2 tay chống ngang hông nhìn cô.Vì cô ko xuất hiện làm cho hắn cả 1 ngày hoàn toàn ko làm được việc gì,gọi bao nhiêu điện thoại cô cũng ko nghe.Thật là muốn điên cái đầu.Giống y như là cô ta đột nhiên biến mất như ko khí.

"Tôi đã nói tôi nghỉ việc!" Nhi bực bội nói,nói xong quay người đóng rầm cửa lại.

Tú bực bội cắn răng.

"Khủng long,em mau mở cửa ra." Nhưng cánh cửa hoàn toàn im lìm ko phản ứng,hắn tức giận vừa định giơ tay tiếp tục ấn chuông.Lập tức cánh cửa mở tung,đứng ở cửa là con khủng long đang vô cùng tức giận.

"Anh mà dám bấm chuông 1 lần nữa xem,tôi cho anh tàn phế đi về!" cô gằn từng chữ,đôi mắt đen tức giận lườm hắn 1 cái,rồi lập tức xoay người đi vào nhà.

Tú đứng ngoài cửa,bàn tay vẫn giơ trong ko khí.Rất rất muốn ấn chuông,nhưng lại nhìn gương mặt của cô vừa rồi,trong lòng có chút lo lắng.Lại nhớ đến trước đây khi 2 người giận nhau,cô cũng giận dữ như vậy,sau đó thì hoàn toàn lờ hắn đi,vui vẻ trong 1 thế giới hoàn toàn ko có hắn.Nghĩ đến đây hắn nghe trái tim lại thót lại 1 lần nữa,cũng ko biết đã là lần thứ bao nhiêu trong từng ấy năm,một cảm giác quen thuộc của đau đớn,làm hắn ko biết nên khóc hay nên cười.Trở lại với cô thật tốt,nhưng lại trải qua cùng 1 nỗi đau với cô,mà cô cứ luôn như vậy, vui vẻ trong thế giới ko có hắn,6 năm trước cũng vậy,bây giờ cũng vậy.Cửa trái tim của cô,hắn phải tìm chìa khóa ở đâu?Nghĩ tới đây tay hắn rơi dài trong ko trung,hắn cúi đầu rất lâu nhìn cánh cửa.Đã lâu rồi mới đến đây,mọi thứ vẫn như vậy,lại vừa có cảm giác khác lạ.Đau lòng hắn thở dài.

Nhi nhàn nhã ăn chơi trong suốt 2 ngày,đến tối ngày hôm sau theo lời hẹn cô ra ngoài đi gặp Nam nhút nhát.Vội vàng tắm rửa,vội vàng thay quần áo,lại vội vàng xách túi đi ra ngoài,đôi khi Nhi cảm giác có thể lúc sinh cô ra mẹ cô ăn ngủ ko điều độ,cho nên cô mới có cái đồng hồ sinh học thích chạy ko đúng giờ như thế này.Tại sao cô cứ luôn phải đuổi theo thời gian chứ.

Địa điểm 2 người hẹn nhau là ở 1 quán café trên hồ Gươm,khi Nhi đến nơi như thường lệ Nam đã ngồi đợi ở đó,trông cậu ta cứ y như cô thục nữ đang ngồi đợi người yêu,nhìn thấy cô cậu ta vui vẻ nở nụ cười.

"Đi thôi!" Nhi nói với cậu ta.

"Đi ngay?Ko uống nước à?" Nam nhìn Nhi hỏi.

"Cậu có muốn đi mua quà nhanh ko?" Nhi nghiêm mặt nhìn cậu con trai ko quyết đoán.Nam lại ậm ừ,nhưng Nhi mặc kệ,cô kéo tay cậu đứng dậy,đi tới quầy thanh toán.

Sau khi ra khỏi quán,và sau vô số phút đắn đo của Nam nhút nhát,Nhi bực bội tự mình đưa ra lựa chọn về quà tặng cho cậu ta.

"Thứ nhất là quần áo,thứ 2 trang sức.Chọn!" Cô chán nản nhìn cậu con trai vô cùng thiếu quyết đoán trước mặt.Đúng là khác hoàn toàn với T3,cậu ta khi nhắm mục tiêu thì bày ra đủ trò,nào tặng hoa,nào mua đồ,dẫn nàng đi chơi,mang tiền đè chết người.Nhưng với cái người trước mặt cô,để cậu ta mở miệng nói 1 câu "hẹn hò nhé" đã là điều ko thể.

Cuối cùng 2 người quyết định vào mua trang sức,vì như người ta vẫn nói sức mạnh của đồng tiền vô cùng đáng sợ.Hơn nữa cái gương nhìn thấy vàng lóe mắt Nhi ko phải gặp 1 lần,nghĩ lại thì trong trí nhớ của cô lại thoáng hiện lên 1 cái kính gọng vàng vô cùng thích ưỡn ngực ngẩng cao đầu và bắt nạt người khác.Cho nên cô mới nói sức mạnh của đồng tiền vô cùng đáng sợ,nhất là con gái vô cùng thích nữ trang.

"Xin chào quí khách!" cô bán hàng vui vẻ nhìn 2 người bước vào cửa hàng.

Qua sự giới thiệu của cô bán hàng,2 người đến bên quầy xem 1 vài món trang sức,Nam đắn đo xem xét 1 hồi sau đó chọn 1 sợi dây truyền mong mảnh rất đẹp.Sau khi đưa thẻ cho cô bán hàng,2 người ngồi đợi bên quầy.

"Ra tay cũng nặng gớm nhỉ?" Nhi cười nói với Nam.

"Tôi nghĩ cô ấy sẽ thích.Có tiêu vài tháng lương cũng chịu thôi!" Nam nhín vai.

Nhi Oh 1 tiếng,nhìn cậu con trai bên cạnh đang nhìn chiếc dây chuyền đôi mắt lấp lánh.Cô ko nghĩ mình là người đa sầu đa cảm,nhưng cô thật sự cảm giác được cô gái kia vô cùng tốt số.Ko phải bởi vì giá trị của món đồ trang sức mà Nam đã mua,bởi vì ở cạnh T3 cô cũng hiểu hắn mạnh tay rút thẻ như thế nào,nhưng mà Nam ko phải con nhà giàu,tiền là phải tích góp mới có,nhưng chỉ vì làm hài lòng người mình yêu,cậu ta có thể chấp nhận mình nhịn đói.Tuy cô ko phải fan của tiểu thuyết sến,nhưng mà nghĩ tới nhịn cơm để tặng quà người yêu ko khỏi khiến cô cảm động.Thật là 1 người vô cùng bản lĩnh,vô cùng nam tính,vô cùng

khí chất.Chứ như cô bảo cô nhịn đãi miệng,chắc chắn cô sẽ dẫy nảy ko đồng ý.Sức mạnh tình yêu vô cùng đáng sợ,giờ cô có thể hiểu được phần nào.

"Còn chưa hỏi cậu sao nghỉ việc?" Nam ngồi ko bắt đầu tán gẫu với cô.

"À,tôi ko thích đi làm nữa!" Nhi bâng khuâ trả lời,dù sao cũng ko thể nói rõ nguyên nhân.

"Tôi hiểu rồi cậu là bỏ chạy lấy người đúng ko?" Nam vui vẻ nói.

"Bỏ chạy lấy người?" Nhi hơi nhíu mày,đôi mắt đen lấp lánh sáng "Có thể xem là vậy!" cô tự nghĩ trong đầu,nói cô là ko muốn gặp hắn thì ko sai.

"Cậu đúng là rất thông minh.Đúng là nên trốn thì hơn,những kiểu tin đồn thế này thật quá đáng!" Nam nói có vẻ đồng tình.

"Tin đồn?" Nhi tóm gọn lại 1 chữ lập tức hỏi lại.Có lẽ sau bao nhiêu năm,kể từ mối tình trung học rồi chuyển sang tình yêu ngang trái,cô vô cùng nhạy cảm với cái từ "tin đồn" này.Cho đến 6 năm sau,vẫn cứ phải cảnh giác.

"Phải rồi.Cả công ty đang đồn ầm lên chuyện cậu với tổng giám đốc?" Nam nói.

"Chuyện mình với tổng giám đốc?" Nhi cảm giác đôi mắt hơi giật giật,cứ dây vào hắn chắc chắn ko phải chuyện tốt.

"Phải.Nhưng cậu an tâm,tôi tuyệt đối ko tin!" Nam khẳng khái nói.

"Họ đồn cái gì?" Nhi lập tức cảm giác cả người hơi rùng mình,chắc chắn là hành động hôm qua ở hành lang đã đồn lung tung rồi.Ko phải đến mức,cô bị giám đốc kéo vào phòng cưỡng gian chứ?Trong lòng vô cùng hồi hộp chờ đợi.

"Họ nói cậu là hồ ly tinh dụ dỗ ông chủ." Nam nói.

Nhi cắn răng cái cạch,cảm giác men răng của mình nứt ra.Cái lũ đó,đầu óc thế nào lại nghĩ cô dụ dỗ?Rõ ràng là cô chạy rồi bị hắn bắt lại,cô còn đá hắn nữa,mà thế nào lại thành dụ dỗ.Nhi cố gắng kìm nén cơn giận dữ.

"Còn gì nữa?"

"Cái này.." Nam chần chừ ko thể nói tiếp.

"Với tôi mà cậu còn ngại.Mau nói cho tôi!" cô tức giận ra lệnh.Cái cậu con trai nhu nhược này, hôm nay thật là rề rà.

Rõ ràng mệnh lệnh của cô vô cùng hữu hiệu với cậu con trai nhút nhát,Nam lập tức nín bặt,ko có cả 1 tiếng thở.

"Nói!" Nhi gằn giọng qua từng kẽ răng.

"Họ nói.. cậu vào công ty vốn là để dụ dỗ tổng tài,họ nói cậu cố ý giả mèo con dụ dỗ rồi lại muốn gây ấn tượng,cố tình trong phòng tổng giám ngã vào lòng tổng giám đốc."

"Cái gì?" Nhi gào to.

"Còn nói cô là gái.. gái.." Nam bắt đầu ậm ừ.

"Gái bao?" Nhi đôi mắt lạnh băng,trong lòng tràn đầy lửa giận.

Nam mặt càng cúi càng thấp,cổ rụt lại như con rùa muốn núp vào trong mai để tránh cơn bão cấp 12 đang tiến gần.

Nhi thở dốc,cảm giác trái tim cứ bùm bụp như quả boom phập phồng muốn phát nổ.Cô nhắm chặt mắt lại cố gắng kìm chế.Cái lũ đầu đất ấy,nhìn thế nào ra cô dụ dỗ?Có dụ dỗ cũng ko ngu gì dụ dỗ cái tên T3 thích tiêu tiền,vừa nhỏ nhen lại ích kỷ,vừa chấp vặt lại vô cùng tính toán ấy. Cô ngã chẳng qua tại hắn bước vào,cô rõ ràng muốn bỏ đi còn ko phải tại lũ người tham tiền chỉ vì 1 tháng lương bắt cô lại à?Càng nghĩ càng muốn lộn ruột.

Cảm giác được Nhi đang trong ngọn lửa,Nam chỉ dám ngồi bên cạnh ko nói 1 lời,lại đột nhiên thấy điện thoại của cô sáng màn hình.Cậu bé nhút nhát cho đó là kế hòa hoãn,cả buổi tối thấy di động của cô vang lên ko biết bao nhiêu lần,nhưng Nhi lại ko chịu nghe.Cậu cũng có chút tò mò nhưng ko dám hỏi.

"Điện thoại kìa!" Nam nhỏ giọng.

Nhi tức giận mở mắt,thân thương gửi cho cậu con trai trước mặt 1 cái nhìn đủ giết người làm cho cậu ta đã co lại càng rúm.Lại đảo con mắt đục ngầu đỏ rực lửa nhìn cái hàng chữ trên màn hình ox đẹp trai calling.. Nhi cắn chặt môi dưới,bàn tay vừa run vừa dùng lực khiến cho da tay trở nên trắng bệch,cô mạnh bạo ấn nút nghe.

"Cuối cùng cũng chịu nghe máy!" từ đầu dây bên kia vang lên 1 giọng nói trầm trầm,vừa nhẹ nhàng,lại có chút cứng rắn.

"Hoàng Tuấn Tú chết tiệt,anh dám gọi nữa tôi sẽ đến tận công ty đạp anh từ cửa sổ tầng 30 xuống." tức giận quát lớn cho hả giận.Người ta gọi đây là tớ làm chủ phải chịu.Cái tên khốn ko quản được nhân viên thì đừng mong cô tha cho hắn.Đại não của cô hiện tại đang gào thét,tay cầm sẵn C5 có thể cảm tử bất cứ lúc nào.

Nam co rúm người lại 1 bên,cặp mắt kính như gẫy 1 bên nhìn cô gái trước mặt vô cùng sợ hãi.Phải cố gắng lắm lấy lại bình tĩnh,Nam mới dám nhẹ nhàng hỏi.

"Cậu với sếp có quen biết đúng ko?" Nam dè dặt hỏi.

Nhi lập tức quay gương mặt đang tràn ngập sát khí,đôi mắt đen như 2 trái lựu đạn chỉ chờ được rút chốt an toàn của cô nhìn thẳng cậu con trai đối diện,khóe môi xinh xắn của cô giờ như cái cửa lò bát quái chỉ cần mở ra là lửa sẽ phun ra làm bỏng tay người khác,chiếc mũi nhỏ xinh của cô hiện tại như 2 lỗ châu mai giữa chiến trường khói lửa,gương mặt cô hiện tại y như con bò tót nhìn thấy màu đỏ,hay nói đơn giản để dễ hình dung chính là bò điên.

"HOÀN TOÀN KO QUEN!" Nhi gằn từng chữ từng chữ 1 nói với Nam để cho cậu ta ngậm miệng lại,nói rồi tức giận quay người rời đi.

Nam có cảm giác như thiếu nước nữa thì quần cậu sẽ thành 1 bãi chiến trường đẫm máu.Cậu nuốt nước bọt 1 cái khô khốc,nhìn theo bóng dáng bực tức của Nhi bước đi.Trong suốt đường đi về Nam chỉ dám im lặng,quá khứ đau thương cho cậu biết rằng tốt nhất đừng ngu dại ấn vào nút phát hỏa của cô nếu như còn muốn toàn mạng.Nhưng mà dường như là hiện thực bao giờ cũng tàn khốc hơn những gì mà bạn mơ tưởng,cậu ta cảm giác may mắn khi an toàn đưa cô về tới cổng,thì lại lập tức gặp ngay 1 hình ảnh làm cậu ta muốn hỏng thận.

Tú đứng dựa người vào chiếc oto,nhìn thấy Nhi hắn vội vàng vứt điếu thuốc đang cháy dở xuống dưới,di chân dập tắt.Đôi mắt nâu nhìn cô chăm chú,lại bị cái thân người ở phía sau cô làm cho sẫm lại.Nam cảm giác ớn lạnh cả người,dường như vị thủ trưởng đang nhìn hắn bằng ống ngắm của M700,cậu nuốt nước bọt.

"Tổng giám đốc!" cậu lễ độ cười chào Tú.

Tú chỉ im lặng,ánh mắt lạnh băng trượt qua cậu,hướng tới con khủng long.Nhi nhắm chặt 2 mắt,cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh.Trong lòng cô vừa tụng kinh,vừa yoga,lại ngồi thiền cố gắng cho tâm trạng mình thật bình ổn.Ko quen hắn.Ko quen hắn.Thở ra 1 cái,cô mở mắt hướng cửa mà đi.Nhưng chỉ vừa đi ngang người hắn đã bị bàn tay to của hắn túm lại.

Nhi ko buồn quay sang,cũng ko thèm liếc dù chỉ cái liếc mắt,đối với cô hắn vô hình,phải hắn vô hình.Nhi cố gắng giật mạnh tay mình ra,nhưng lại ko thể được,càng giật tay hắn lại càng giữ chặt.

Tú đôi mắt nâu nhìn xoáy vào gương mặt bướng bỉnh của cô,trong lòng tràn ngập 1 mớ hỗn hợp cảm xúc khó tả.Vừa thương tổn,lại vừa ấm áp,hay chính là bị gương mặt bướng bỉnh của cô mê hoặc?Hắn bắt đầu thấy hồ đồ.6 năm qua hàng đêm hắn vẫn nhớ,nhớ rất rõ,đến mức có đôi khi hắn muốn phát điên chỉ muốn đặt ngay 1 vé mà trở về.Nhưng hắn lại kìm chế,cố kìm chế lại.Hay mỗi khi hắn ngồi trên bàn làm báo cáo,có khi ngủ gục trên bàn,hắn như cảm giác có ai gõ vào đầu giật mình tỉnh dậy,còn trong cơn buồn ngủ hắn vô thức xoa đầu "Đừng có đánh anh!".Để khi nói xong câu đó,đôi mắt nâu mở to của hắn chỉ nhìn thấy trước mắt là bức tường trống rỗng.Hiện tại ko phải thế.Hắn hiện tại có thể với tay ra nắm được tay cô,có thể

cảm giác rõ nhiệt độ cơ thể hơi cao của cô,làn da mềm mại,đôi tay nhỏ bé nhưng lại vô cùng cứng rắn của cô.Phải.Hắn đầu hàng.Từ cách đây 6 năm hắn đã thật sự đầu hàng.Cô có người khác cũng được,hắn chỉ mãi đứng ở ngoài cửa cũng được.Nhưng hắn vẫn sẽ muốn ở cạnh cô hàng ngày,vẫn muốn được nắm lấy tay cô mơ hồ như thế.

"Đi đâu?" hắn đầu hàng mở miệng.

Nhi cắn chặt môi dưới,con mắt vẫn ko thèm nhìn hắn 1 cái,cô giật mạnh cánh tay ra khỏi tay hắn,nhưng lại vô dụng.Đôi khi cô thật sự rất rất muốn cầm con dao bổ đôi đầu cái tên bại não kia ra xem tình trạng thiếu hụt tài nguyên của hắn.Cô thể hiện còn ko rõ à?Hay là thật sự động vật đơn bào ko có não bộ nên ko thể suy nghĩ?Hay cái suy luận logic của động vật đơn bào là theo 1 chiều hướng khác mà người thường ko thể với tới?Cuối cùng là tại sao?Tại sao mà 6 năm trước cũng vậy?6 năm sau hắn lại như thế?Cô với hắn chỉ có thể làm kẻ thù sao?Ko thể tử tế mà nói chuyện chắc?

"Khủng long,quay mặt lại đây!" Tú đôi mắt nâu nhìn chăm chú gương mặt hờn dỗi của cô,hắn thở dài nói,trong giọng nói lại có chút nài nỉ,dụ dỗ.

Nhi lại cảm giác như lời nói của hắn y chang như 1 quả pháo được ném vào màng nhĩ của cô,làm cho lỗ tai cô vừa rát lại đau buốt.

"Tại sao cứ gọi tôi là khủng long thế hả?" Nhi bực bội ko chịu được quay lại gắt hắn.

"Em ko phải khủng long sao còn quay ra?" Tú nhìn gương mặt cô mà ko thể ko cười.Cuối cùng cũng có thể nói chuyện với em sao.

"T3,anh đừng quá đáng!" Nhi bực bội lườm mắt nhìn hắn.Cô ko còn là đứa trẻ 18 tuổi nữa,giờ cô đã 24 rồi,đã là người lớn,những biệt danh ấy ko còn hợp thời nữa.

"Được rồi,được rồi.Em ko thích anh ko gọi." Tú mỉm cười chiều chuộng nói với cô. "Nhưng mai phải đi làm!"

"Tôi nghỉ việc rồi!" Nhi bực bội nhíu mày nhìn hắn.

"Ai cho phép?" Tú lấy lại giọng nghiêm chỉnh nhìn cô,gương mặt vênh lên tự đắc.

"Tôi lại ko phải nhân viên chính thức vậy đâu cần phải ai cho phép?" Nhi chống tay còn lại ko bị hắn nắm vào hông trả lời.

Tú nhướng mày,môi nở 1 nụ cười gian xảo. "Em ko phải nhân viên chính thức.Nhưng mà nếu 1 tờ giấy nhận xét của cơ quan thực tập có dòng chữ "thiếu tinh thần trách nhiệm,vô lễ với cấp trên,thích dùng bạo lực,lơ đễnh trong công việc,thiếu kinh nghiệm chuyên môn.Luôn đi muộn,về sớm." vậy thì ko biết có công ty nào nhận em ko nhỉ?"

Nhi há hốc mồm "Anh.." cô cảm giác ko khí bị đông cứng,thủ đoạn.Cái này gọi là thủ đoạn.Quá thủ đoạn.

"À.Còn nữa.Bảng giới thiệu của công ty sẽ được kẹp vào báo cáo thực tập đúng ko?" hắn nhướng mày.

Nhi cảm giác như hiện tại ko cần kính dãn tròng chắc chắn mắt cô cũng đang rất rất to.Đúng là mở rộng tầm mắt,rộng đến nỗi cả 1 căn biệt thự cũng nhét vào.Giác mạc của cô chắc chắn là bị kéo dãn hết cỡ đến mù rồi.Nhi khó khăn nuốt cơn tức giận xuống cổ họng.

"Mà đúng rồi,mẹ em hình như chưa biết em nghỉ việc có phải ko?Có cần anh giúp em nói với mẹ hay ko?" Tú nhướng mày nhìn cô nói.

"ĐỘNG VẬT ĐƠN BÀO!" Nhi ko thể nào chịu được nữa bàn tay siết chặt lại hét lớn.

"Khủng long,em đang gây mất trật tự công cộng đấy!" Tú nhướng mày nhìn cô.

"T3,anh giỏi lắm." Nhi giảm thấp âm lượng,rít qua từng kẽ răng,đôi mắt đen sáng bừng bừng lửa hận.

Tú đôi mắt nâu sáng ngời,đôi môi mỏng tươi cười,gương mặt điển trai ghé sát vào gương mặt đang tức giận của cô,đôi mắt nâu nhìn sâu vào đôi mắt đen long lanh của cô.

“Nếu ko giỏi làm sao có thể giữ được em!” hắn nói vô cùng rõ ràng dường như ko phải để cho cô nghe thấy,đôi mắt nâu lập tức trượt qua vai cô hướng vào người con trai từ nãy đến giờ đứng im lặng phía sau.

Nam giật mình cúi đầu xuống nhìn đôi giầy của mình.Vậy mà Nhi nói ko quen biết,cái động tác thân mật như thế,rõ ràng là mờ ám.Hơn nữa làm sao giám đốc lại biết nhà của Nhi?

“T3,anh đang muốn nói cái gì?” Nhi tức giận nghiến chặt răng nói nhỏ với hắn.

Tú mỉm cười nhìn cô,một tay quàng qua cổ cô thân thiết. “Muộn rồi,ngoan ngoãn vào nhà đi ngủ.Tối ko được tắm muộn.Nếu có muốn tắm thì ko được gội đầu biết chưa?”

“Gội đầu thì sao?” Nhi nhíu mày nhìn hắn,sao lần nào cũng nhắc chuyện này.Trước kia cũng nhắc.

“Còn hỏi.Em suốt ngày tắm muộn rồi để tóc ướt đi ngủ.Có ngày ốm thì đừng kêu!” Tú nghiêm nghị nói có chút tức giận.

“Làm sao ốm được!” Nhi lẩm bẩm cự tuyệt.Trong lòng lại có chút cảm giác ấm áp của ngày xưa.Mùi vị của thời gian cùng hắn hẹn hò hình như trở lại.Cô ko tin vào phép quay ngược thời gian,bởi vì cô ko phải fan hâm mộ viên tưởng,nhưng hiện tại,đứng ở nơi này,nói cùng 1 chuyện của 6 năm về trước,tại sao cảm giác ngày xưa lại lần nữa ùa về.Đôi mắt đen của cô thoáng chút bị phủ mờ,hơi ngước mắt nhìn lên gương mặt điển trai của hắn.Từ khi hắn trở về cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào gương mặt của hắn.Ko biết tại sao nhưng cô lại ko thể chăm chú nhìn được.Nhìn kĩ lại sau 6 năm,hắn có thay đổi,gương mặt như góc cạnh hơn,làn da trắng ngày nào giờ có chút sạm đi,đôi mắt nâu của hắn sâu hơn,khóe môi của hắn từ lúc nào trở nên nghiêm nghị hơn.Nhưng tại sao những lời hắn nói,những việc hắn làm lại 1 lần nữa làm cho cô nhớ lại trước đây.

“Đừng cãi.Khủng long,hôm nay ngủ sớm.Sáng mai anh sang đón!” Tú nhẹ nhàng nói,mắt lại liếc qua người con trai đằng sau cảnh cáo,làm cậu ta lại 1 lần nữa cúi đầu.

“Sang đón?” Nhi mở tròn mắt.

“Em ko định đi đám cưới à?” Tú nhướng mày.

“Dĩ nhiên là có.Phù dâu đâu thể ko đi!” Nhi nhíu mày nhìn hắn.Hỏi rõ ngớ ngẩn.Đám cưới bạn thân tôi dĩ nhiên tôi phải đi rồi.Rõ là nhiều chuyện.

“Nhưng tôi có thể đi được!” Nhi nói đôi môi hơi cong xuống nhìn hắn.

“Ko được.Đây là chú rể nhờ.” Tú lập tức từ chối đề nghị của cô. “Hơn nữa,sau đám cưới còn phải đi làm!”

“Ko đi.” Nhi bực bội gắt.

“Vậy anh gọi cho mẹ em!” Tú thản nhiên lôi điện thoại ra khỏi túi quần.

Nhi cười khẩy vô cùng ko quan tâm,đôi mắt đen lấp lánh nhìn hắn tự tin “Nếu gọi được thì cứ tự nhiên!” cô mỉm cười tự đắc.T3,anh có giỏi thì tìm được quái Thư trở về đây mà trị tội tôi.Nhưng đáng tiếc,mẹ tôi đang thời kì xuân tiêu,anh có là thần thánh cũng đừng mong tìm được bà ấy về.

“0904787xxx” Tú thản nhiên nhìn màn hình điện thoại đọc 1 dãy số.

Đôi mắt đen của Nhi lập tức như cái bóng đèn gặp lúc mất điện,vụt tắt chỉ trong tích tắc.Cả gương mặt xinh xắn của cô chuyển từ hồng hào sang xám xịt vì đường kẻ,đôi môi hồng của cô biến thành méo xẹo như cái vung nồi vừa bị oto tải cán qua.

“Làm.. làm sao anh biết số điện thoại của mẹ tôi?” Nhi trừng mắt nhìn hắn ko tin được.

“Cái này đâu khó!” Tú thản nhiên giương 1 nụ cười. “Giờ đi làm hay ko?”

Nhi nuốt nước bọt cái ực.Thử nghĩ xem,nếu biết cô nghỉ việc,lại còn là công việc thực tập,thì chắc chắn ko cần biết đang mùa xuân mơn mởn,hay mùa thu vàng,bà già cô sẽ lập tức gửi ngay cho cô 1 trận đòn thừa sống thiếu chết ngay lập tức.Chắc chắn cô sẽ nhận được 1 vé du lịch địa ngục từ tầng 1 xuống tầng 18,rồi lại từ tầng 18 đi xuống tầng 1.Ko chỉ vé tham quan mọi trò chơi của công viên “địa ngục” còn là vé vip,mãn hạn cuối đời.Nhi nuốt nước bọt cái ực,đôi mắt đen của cô đã trở nên ướt át,vô cùng oán hận lẫn căm tức,chỉ

hận tại sao lại ngu ngốc xin vào cái công ty của hắn.Giờ cô mới hiểu nỗi đau của Chu Du,đúng là đã sinh Nhi sao còn sinh Tú.Đáng chết.

Tú nhìn gương mặt vô cùng uất hận của cô trong lòng lại vô cùng dễ chịu,gương mặt tươi cười nhìn cô.

"Được rồi.Mau vào nhà đi ngủ sớm.Mai anh sẽ đến đón em." Nói rồi hắn đẩy cô vào trong nhà.

Nhi tức giận lườm hắn,đầu lại quay lại phía Nam vẫn đứng trơ tại chỗ "Tôi về trước đây,bye!"

Nam cũng giơ tay lên vẫy vẫy cô,vừa vẫy được 2 cái đã bị ánh mắt của Tú làm cho cậu lập tức cụp tay xuống.Nhìn theo 2 người kẻ đưa người đẩy vào nhà,cậu ko khỏi hoài nghi.Rõ ràng 2 người họ rất thân thiết,còn có cảm giác như 2 người đang yêu nhau ấy.Tại sao Nhi lại nói là ko quen?

"Cậu là nhân viên công ty tôi?" Tú sau khi thấy Nhi đã vào nhà đóng cửa,lập tức quay lại đối diện với cậu con trai.

"Dạ.Tôi làm ở phòng kinh doanh ạ!" Nam lễ độ nói.

Tú cao ngạo nhìn cậu ta 1 lượt,trên người cậu ta mặc 1 chiếc áo sơ mi rất chính chuyên,ko bó sát,ko để lộ thân hình,chỉ đơn giản áo sơ mi xuông dài,chiếc quần tây màu đen.Cậu ta đóng bộ sơ vin vô cùng nghiêm chỉnh y như ông thầy dạy sử hắn ngày trước.Có lý nào con khủng long thích loại con trai này sao?Giọng nói thì nhỏ nhẹ,gương mặt cúi gằm ko có tẹo tự tin nào.Nếu con khủng long mà nổi lửa,anh có thể đảm bảo tên nhóc này chỉ có nước tè ra quần.

"Tên?" Tú lạnh lùng hỏi.

"Hải Nam ạ!" Nam lại nhỏ giọng nói,gương mặt ko dám ngước lên nhìn gã lạnh lùng trước mặt.

"Tôi ko thích lặp lại,cho nên nghe cho kĩ.Cậu cũng nhìn thấy hết rồi.Hy vọng cậu đủ thông minh để hiểu." Tú nói vô cùng rõ ràng,đôi mắt nâu lại lạnh như băng nơi cực,gương mặt điển trai lạnh cứng tỏa ra hơi lạnh chết người.

Nam nuốt nước bọt.Cái này rõ ràng là đe dọa.Nhưng mà.. cậu với Nhi có cái chuyện gì đâu chứ?Nam cảm giác mình thật tội nghiệp.Hôm nay phải chịu cơn giận dữ của Nhi,giờ lại thêm cơn giận của tổng giám đốc.Thật là oan uổng.Nhưng 2 người này khi tức giận,sao mà đáng sợ như vậy?Thật hợp đôi.

"Rõ chưa?" Tú nhướng mày lạnh băng hỏi.

Nam gật đầu lia lịa.Anh ta thật đúng là lo bò trắng răng.Cô ấy lại ko phải dạng cậu ta thích,làm sao có chuyện gì được chứ.Nhưng hình như tổng giám đốc đang hiểu lầm trầm trọng.

"Rõ rồi sao còn đứng đó?" Tú cao ngạo nhả ra mấy chữ.Nam lập tức biết ý mà rút đi.

Trong đầu ko ngừng suy nghĩ,vừa rồi đe dọa là vì tổng giám đốc muốn anh tránh xa Nhi ra.Có nghĩa là tổng giám đốc ko thích anh ở gần cô,có nghĩa là.. tổng giám đang ghen sao?Nam ko khỏi ngẩn người.Rõ ràng Nhi nói cô ko quen tổng giám đốc,nhưng sao khi nãy 2 người họ nói chuyện vô cùng thân mật.Lại còn gọi nhau bằng những cái tên kì quặc.Nói chuyện thân mật ko nói,vì dù sao sếp cũng biết Nhi ở công ty,cứ xem như quen biết thân thiết đi.Nhưng thậm trí biết cả nhà của cô,lại biết số điện thoại mẹ của Nhi,thậm trí còn biết cô tắm hay ko tắm.. Có phải hơi quá mức thân thiết rồi ko?

44. Chương 42

Chương 42: Tiệc cưới

Nhân loại vẫn cho rằng đích đến cuối cùng của tình yêu là hôn nhân,và kết tinh của tình yêu là những đứa trẻ.Cho nên có thể nói kết hôn chính là 1 bảng hợp đồng thiêng liêng mà đời này bạn tình nguyện đặt cả trái tim của mình để ký.Dĩ nhiên đó là quan điểm của thời đại mới.Trước đây hôn nhân ko phải bắt nguồn

từ tình yêu,có thể là do môn đăng hậu đối,có thể là do một lời hẹn ước,cũng có thể là do sắp đặt của cha mẹ..Nhưng dù vì lý do gì đi chăng nữa,dù có tình cảm hay ko có tình cảm thì trong quan niệm của người đời hôn nhân vẫn là đại sự trong đời người,ai cũng coi trọng hôn nhân hạnh phúc.Ai cũng hy vọng mình có thể cùng người mình yêu có thể cùng nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời.Ai cũng hy vọng có 1 cuộc hôn nhân hạnh phúc.Cho nên mới nói lễ cưới là ngày vui,và mỗi cô dâu đều mong mình trở thành người hạnh phúc nhất.Chính vì thế cho nên có rất nhiều tập tục hôn nhân khác nhau của từng miền.Ví dụ như người miền bằng thì có lễ ăn hỏi,thách cưới,người miền núi có cướp vợ.. vân vân và vũ vũ.. Nhưng nói chung dù đám cưới ở từng miền có khác nhau,dù phong tục có hơi khác,cách cử hành cũng khác,nhưng nhìn chung đám cưới vẫn là ngày vui lớn.Bất cứ cô dâu nào mà ko mong muốn mình là cô dâu đẹp nhất,hạnh phúc nhất.Và dĩ nhiên ko bạn đang chìm ngập trong hạnh phúc,bạn sẽ rất rất muốn chia sẻ niềm hạnh phúc của bạn cho tất cả những người mà bạn yêu thương.

Cho nên lẽ dĩ nhiên mỗi 1 đám cưới đều họp mặt đông đủ bạn bè gần xa,thân bằng cố hữu,bà con lối phố..

"I love you,till I die deep as sea,wide as sky.."

Một cánh tay nhỏ bé thò ra khỏi chăn bắt đầu quờ quạng.Bàn tay chạm vào 1 vật nhỏ đang ko ngừng vừa rung vừa phát ra nhạc chuông ngọt ngào.Nhanh tay cầm chặt vật hình chữ nhật,lập tức bị lôi kéo vào trong chăn.Ngón tay thon dài theo bản năng ấn nút nhận điện thoại.

"A.." giọng nói khàn khàn ngái ngủ còn chưa kịp cất lên nốt câu chữ thì đã nghe 1 tiếng hét chói tai.

"CON RANH GIỜ NÀY CÒN NGỦ?" tiếng Ngọc lanh lảnh từ điện thoại truyền qua.

Nhi 1 con gà trống nhìn thấy mặt trời,Nhi lập tức ngồi phắt dậy khỏi giường,đôi mắt đen mở to thật to.

"Mấy giờ rồi?" Nhi lo lắng hỏi.

"7h30.Còn ko mau đến đây cho tao!" Ngọc tức giận gằn từng chữ.

"Xin lỗi mà.Xin lỗi mà.Cô dâu xinh nhất thế giới đừng giận quá sẽ làm hỏng lớp makeup đấy!" Nhi giở giọng nịnh nọt với Ngọc,bàn chân lập tức bước xuống giường thẳng hướng nhà vệ sinh.

Ngọc im lặng 1 chút,ngồi xuống nhìn chính mình trong gương,giận dỗi thở dài 1 cái.

"Đã dậy chưa đó?" giọng nói đã mềm xuống rất nhiều.

"Thưa công chúa người hầu dậy rồi ạ!" Nhi trêu chọc nói.

"Lập tức sửa soạn rồi qua đây cho tao!" Ngọc ra lệnh.

"Rõ,thưa sếp!" Nhi nói vô cùng chắc chắn rồi cúp máy.Lập tức đánh răng.Còn đang ngậm 1 miệng đầy kem đánh răng,cô đã nghe điện thoại mình reo inh ỏi.Cô cầm điện thoại bấm nút nghe.

"Alo?" Nhi vừa đánh răng vừa nói.

"Vừa mới ngủ dậy?" ở đầu dây bên kia 1 giọng nói trầm trầm vang lên,nghe trong đó lại có chút vui vẻ khó dấu.

"Ko được à?" Nhi bĩu môi nói.

"Ko ai nói là ko được.Đánh răng nhanh lên,anh đợi ở cổng nhà em!" hắn vui vẻ nói,giọng nói lại thêm ngọt ngào.

Nhi đột nhiên cảm giác rùng mình.Rất rất muốn hỏi có phải hôm nay anh đột nhiên có vấn đề về đầu óc hay ko?Tự dưng lại nhẹ nhàng đến khó tả.Chắc chắn là có âm mưu.Lập tức dập điện thoại cô nhìn vào gương lắc lắc đầu.Nhìn cái bộ dạng ngái ngủ của mình trong gương,đầu tóc rối bù,đôi mắt còn đang luyến tiếc mộng đẹp cô ko khỏi nhíu mày.Nửa thì luyến tiếc chăn ấm,nhưng 1 nửa ko thể nào ko dậy.Nghĩ đến con bạn thân trong bộ váy trắng thướt tha cô ko khỏi lên dây cót tinh thần cho mình.Lại nghĩ tới trong đầu chiếc váy phù dâu,cô thầm thở dài.

Tú đứng dựa vào chiếc oto láng bóng,đôi mắt nâu nhìn lên cửa sổ của ngôi nhà phía đối diện bên kia đường.Thi thoảng 1 vài người đi đường đi qua,ánh mắt ko khỏi dừng lại trên người anh,một vài cô gái xì xầm nói chuyện đưa mắt nhìn anh thêm mấy cái.Tú ngó lơ mọi ánh mắt từ tò mò tới soi mói,chỉ chăm chú nhìn vào ngôi nhà trước mặt chờ đợi.Trong lòng lại có chút cảm giác hoài cổ.Nhớ lại mỗi buổi sáng trước đây,hắn cũng đứng đợi cô dậy thay đồ như vậy.Bất giác khóe môi đột nhiên nở nụ cười.Còn đang ngơ ngẩn trong hồi ức cánh cửa của ngôi nhà phía đối diện bật mở,Tú theo thói quen ngước đôi mắt nhìn,con mắt nâu đột nhiên mở to thật to.

Nhi thản nhiên bước ra trong chiếc váy bồng trắng tinh khiết,mái tóc đen được búi cao để lộ chiếc cổ trắng trẻo,đôi chân thon dài mang 1 chiếc giày cao gót buộc dây màu trắng,trên tóc cô cài 1 chiếc bờm nhỏ xinh với chiếc nơ trắng thanh khiết,bên ngoài cô khoác 1 chiếc áo lửng màu xám nhẹ.Trông cô hiện tại vô cùng duyên dáng như 1 con thiên nga trên mặt nước.Quay người lại lơ đễnh khóa cửa,cô đưa mắt nhìn sang bên đường nơi Tú đang đứng.Nhi sải chân bước những bước dài,đôi khi bàn chân hơi lệch trọng tâm khiến cô hơi loạng choạng,nhưng cô vẫn bước đến trước mặt Tú.Nhi nhíu mày,bàn tay nhỏ giơ lên trước mặt hắn hua qua hua lại.

“Này.Tỉnh lại.Anh ngủ đứng đấy à?”

Tú đang hồi phiêu bồng tận trời xanh,một bước bị cô kéo lại hiện thực.Đôi mắt nâu vẫn ngơ ngẩn đụng vào gương mặt thanh tú của cô.Hôm nay cô trải tóc ra sau thành 1 búi tóc ở phía sau,tóc mái mềm mại rủ xuống gương mặt trắng trẻo,đôi mắt đen láy rạng rõ,khóe môi đỏ mọng vì 1 chút son bóng khiến cho môi cô trở thành 1 cục kẹo dẻo vô cùng hấp dẫn người khác.Chiếc đầm trắng tim ôm chặt lấy bộ ngực của cô,để lộ ra chút ít đường cong làm cho người ta tò mò,chiếc eo xinh xắn hiện rõ uốn lượn theo nếp váy,còn phần thân váy lại xòe ra như 1 chiếc ô to bao phủ phần dưới,chỉ để lộ ra cặp chân thon dài của cô.Tú cảm giác trong đầu mình các tế bào não đang bị đốt cháy.

“Này.T3.Động vật đơn bào?” Nhi tiếp tục vẫy tay trước mặt hắn,nhưng lại hoàn toàn ko có phản ứng.Cô nhướng đôi mắt đen láy của mình lên nhìn hắn chăm chú.Con ngươi đen lánh hổ phách chăm chú nhìn vào đôi mắt nâu của hắn,cô giống như đang dùng kính hiển vi để tìm kiếm bất cứ dấu hiệu bất thường nào trong võng mạc của hắn.

“Ko phải tối qua xem phim AV cả đêm nên thiếu ngủ đấy chứ?” Nhi nghiêm nghị đôi mắt nheo lại vẻ am tường hỏi.

“TRẦN HIỂU NHI!” Tú lập tức bị 1 câu nói kéo về thực tại,lập tức ko chịu được mà gào lên.

“Bị nói trúng rồi đúng ko?” Nhi đắc ý nhướng mày,thu 2 tay khoanh trước ngực,bộ dạng vô cùng ngạo mạn nhìn hắn,đôi mắt đen bỡn cợt ra vẻ như “tôi hiểu quá mà”.

“Mau lên xe.” Tú bực bội quay người đi về hướng cửa.

Nhi đứng lặng nhìn chiếc xe 1 hồi hơi nhíu mày.Tú ngồi trên ghế lái,lắc lắc đầu nhìn cô,ấn nút hạ cửa kính bên ghế phụ.

“Vào đi!” giọng nói như ra lệnh.

Nhi nhíu mày miễn cưỡng mở cửa xe ngồi vào.Vừa mới đặt người vào chỗ ngồi,cô đã nghe chiếc ghế rung lên bần bật,có 1 âm thanh ù ù rầm rập vang lên.Nhi ngước đầu nhìn mui xe dần dần cuốn lại,gọn gàng thu lại phía sau cô mở tròn mắt nhìn sang phía hắn.Hắn ko nói gì chỉ nhếch mép cười.

“Lại đổi xe?” Nhi nhíu mày hỏi.Trước đây đã là xe đắt tiền,giờ lại là mui trần.Anh thật biết hưởng thụ đấy.Đáng lý ra anh nên viết sách tựa đề “1001 cách hưởng thụ” hoặc là “làm sao khi bạn sống trên đống tiền” chắc chắn sẽ rất nhiều người mua.Nhi tự nói với mình.

“Uhm!” Tú chỉ lạnh nhạt nhả ra 1 câu,bắt đầu phóng đi.

“Sao lại mua mui trần?Ko phải anh rất sợ bụi à?” Nhi tròn mắt tiếp tục hỏi,cảm giác được gió lùa qua mái tóc.Dù hắn có ham mê tiêu tiền,nhưng quả thật ngồi chiếc xe này quá tuyệt.Cô hoàn toàn chẳng có chút cảm giác say xe nào hết.Vô cùng dễ chịu.

Tú hơi dừng lại động tác trong 2 giây,đôi mắt nâu lướt qua cô nhìn đi chỗ khác né tránh.Một bàn tay vẫn giữ vô lăng,tay còn lại tì vào thành cửa,bàn tay mân mê khóe môi.

"Nhưng dạo này mui trần đang là mốt!" Tú có cảm giác mình cắn vào lưỡi.Từ lúc nào mà hắn quan tâm đến thú chơi xe thế?Mới nghe cái từ mode ấy đã dủ làm cho hắn miệng nôn trôn tháo rồi.

Nhi cảm giác mặt mình méo xệch.Cô nghe cách cô gái bỏ tiền mua quần áo chạy theo mode rất nhiều rồi.Nhưng mà.. bỏ ra cả 1 đống tiền để mua 1 con xe theo mode..Đúng là thừa tiền mà.Con Auddi của hắn cũng đâu phải đống phế thải.Những người có tiền.. đây đúng là người có tiền mà.

"Sao?Đi xe này ko thích à?" Tú nhìn gương mặt khó coi của cô liền hỏi.

Nhi lập tức quay mặt đi nhìn phía trước,cô nhún nhún vai,hơi bĩu môi,trong lòng thì tràn đầy ghen tị.Tại sao có những người thừa thãi tiền như vậy,lại ko đi làm từ thiện.Mà nhất là tại sao cái gã thừa tiền như thế,lại đi tính toán 50tr với cô?

"Ai nói ko thích.Vô cùng thích.Rất thoải mái,rất dễ chịu!" dù trong lòng vô cùng ko phục,nhưng cô lại chẳng thể nào chê được.Bởi vì dù chỉ là 1 cm cũng là do tiền tạo ra.Mà đời này có ai mà chê tiền cơ chứ?

Tú nhìn cô đang ngồi đăm chiêu bên cạnh,trên gương mặt ko tránh khỏi nụ cười.Thật ra cái lý do vô cùng ngu ngốc ấy chỉ là giải pháp tình thế khi đột nhiên bị hỏi.Sự thật là khi hắn về nước,trở về nhà sau bao nhiêu năm,hắn bắt đầu 1 khởi đầu mới.Vào ngày thứ 3 hắn trở lại Việt Nam,bước chân vào 1 show room để mua xe.Vốn định mua 1 chiếc Audi màu bạc mới ra,nhưng lại nghĩ tới chuyện có người bị say xe,thế là hắn cũng ko biết ngu ngốc thế nào,hắn lại mua mui trần.Rõ ràng lúc ấy hắn ko nghĩ gặp cô,rõ ràng lúc ấy cũng hoàn toàn ko muốn gặp.Nhưng mà tại sao hắn vẫn quyết định 1 việc kì cục.Đến lúc này nghĩ lại,thật may vì hắn đã quyết định như thế.

Rất nhanh 2 người đã tới được khách sạn.Bên ngoài phòng tiệc có cô dâu cùng chú rể đang đón khách,nhìn thấy 2 người đang bước tới,Ngọc ko khỏi há hốc miệng khẽ huých huých tay ông xã đứng bên cạnh.Vũ ngẩng đầu lên nhìn thấy 2 người trên mặt ko khỏi chút ngạc nhiên.

Ko biết là cố ý hay chỉ là vô tình nhưng 2 người bọn họ đi với nhau lại như 1 bức tranh vô cùng đẹp.Một cô gái với mái tóc búi cao thanh nhã,trên người mặc 1 chiếc váy trắng tinh khiết,từng nép váy bập bồng theo từng bước chân.Người con trai cao lớn,gương mặt điển trai,mái tóc mềm mại ôm lấy gương mặt điển trai,từng sóng tóc ngắn tạo nên những tầng tóc đan vào nhau rối mềm gợi cảm,gương mặt nam tính,sống mũi thẳng,đôi mắt nâu sâu thẳm mê người,khóe miệng mỏng duyên dáng mị hoặc.Trên người chàng trai lịch lãm mặc 1 chiếc sơ mi ôm sát người sọc thẳng trắng xanh nhạt,kết hợp với chiếc quần âu trắng tao nhã,khoác ngoài là 1 chiếc áo vest trắng thanh lịch.Hai con người đi cạnh nhau tạo nên sự ăn ý kì lạ,khiến cho mọi người ko khỏi bị lôi cuốn.

Ngọc đôi môi nở 1 nụ cười,chân mày trái hơi cong lên trên,khóe môi xinh xắn điểm nhiên nở 1 nụ cười,đôi mắt vô cùng trêu chọc nhìn con bạn thân.

Nhi chậm rãi đứng trước mặt Ngọc và Vũ,đôi mắt nhướng lên nhìn con bạn vẻ bất bình.Cười gì mà cười.Mày chưa thấy tao mặc váy bao giờ hả?Ko phải tại mày sao tao phải mặc bộ váy này.

"Anh Tú!" Vũ nhìn thấy Tú vui vẻ với tay ra.

"Chúc mừng chú em.Cuối cùng cũng trưởng thành rồi đấy!" Tú vui vẻ bắt tay cậu ta,một bàn tay vỗ vai cậu thân tình.

"Mời anh vào." Vũ vui vẻ nói hướng Tú mời vào trong.

NGọc nhìn 2 người đi vào trong,mới quay lại nắm lấy tay con bạn thân,gương mặt xinh đẹp của cô dâu rạng ngời bởi hiếu kì.

"Sao?Sao?Hai người định quay lại?" Ngọc khấp khởi bắt sóng kênh phim truyền hình đặc sắc của con bạn.

Nhi bĩu môi nhìn con bạn thân,đầu đội voan trắng tinh,trên người mặc 1 chiếc áo cưới trắng muốt,bàn tay đeo găng trắng.Trông Ngọc hiện tại vô cùng xinh đẹp.Nhưng gương mặt lại vô cùng âm mưu.Người ta nói

mặt người dạ thú là đây phải ko?Trong đầu Nhi tự hình dung.

"Quay gì mà quay?Bọn tao có cái gì đâu mà quay lại." Nhi nhướng mày nói giống y như tuyên bố sever bảo trì,lập tức đóng sập nguồn điện,khiến toàn bộ người chơi 1 cái dis sạch ra ngoài.

Gương mặt tươi cười của cô dâu xinh xắn lập tức tắt nụ cười.Đôi mắt trước đang mở to háo hức thì hiện tại cụp xuống còn 1 nửa,Ngọc đang dùng cái thái độ vô cùng "thái độ",nhìn đời bằng nửa con mắt để nhìn cái kẻ vừa tàn nhẫn đánh sập sever.Bao nhiêu háo hức phút chốc bị 1 tiếng bùm nổ banh ko còn 1 mảnh.Ngọc thật sự cảm giác được con bạn thân của cô là kẻ vô cùng biết phá hoại cảm xúc của cô.

"Thôi đi cô.Hai người ko phải từng có thời gian yêu nhau sao?" Ngọc khoanh tay lại nhìn Nhi soi mói.

"Yêu nhau cái gì?Là hợp đồng.Là giả thôi!" Nhi trả lời lại.

"Giả hay thật thì cũng là mối tình đầu của mày!" Ngọc thản nhiên nói,lại nhìn thấy trên mặt Nhi có 1 giây sững sờ.Ngọc lập tức lại được khơi gợi cảm xúc,ăng teen lập tức dựng thẳng lên để bắt sóng.

"Sao hả?Nhớ người ta hay sao mà ngẩn ra thế?" giọng điệu vô cùng trêu chọc,Ngọc lấy khủy tay chọc chọc vào mạng sườn của Nhi.

"Tao vừa nhớ ra.. tao đói rồi!" Nhi thản nhiên nói,chân lập tức bước qua người Ngọc đi vào trong phòng tiệc.

"Này đừng có đánh trống lảng." Ngọc tức giận,1 tay kéo váy 1 thân vội vàng đuổi theo con bạn thân.Kiên trì ko cho con bạn thân chạy trốn.

Chỉ một lát sau đó,khi khách khứa đã tới đông đủ,mọi người đều đã tìm được 1 chỗ cho mình, trong gian phòng tiệc rộng lớn tiếng nhạc êm dịu vang lên.Cô dâu xinh xắn,đầu phủ khăn voan thanh khiết bước từng bước trên thảm đỏ tiến tới chỗ chú rể đang đợi.Một cô gái dáng người mảnh khảnh chậm rãi đi phía sau đỡ lấy vạt váy cho cô dâu.

Ngồi trên chiếc bàn tròn phủ khăn trắng tao nhã đôi mắt nâu của Tú chăm chú nhìn theo bóng dáng con khủng long chậm bước,trong lòng lại có chút miên man.

Sau khi đưa cô dâu đến bên chú rể,Nhi lặng lẽ đứng ở sau lưng để nghe tuyên thệ,trong lòng cô lại có 1 chút luyến tiếc bồi hồi.Nhìn con bạn thân tràn ngập trong hạnh phúc,trái tim cô hồi hộp phập phồng,vừa tràn ngập ấm áp lại có chút luyến tiếc ko thôi.Con bạn thân của nó đã lập gia đình,còn nó thì sao?Đột nhiên lại có cảm giác bi thương nghìn năm ko gặp.Nó vẫn tôn trọng chủ nghĩa độc thân,nhưng càng lúc càng nhìn bà mẹ mãn kinh của nó,sống cô đơn 1 mình,nó trong lòng lại có chút khó chịu.Mẹ nó ít nhất còn có nó,nhưng nó đâu có con cái đâu?Sau này khi bằng tuổi mẹ nó,ko nhẽ mỗi ngày sau bữa cơm ngồi gác chân lên ghế xỉa răng,gãi bụng,xem tivi đọc tạp trí cho hết ngày sao?

Lại nhìn đến 2 người trước mặt đang trao nhẫn cho nhau,cô ko khỏi trong lòng bồi hồi.Có chút cảm giác kì quặc lan ra trong cơ thể.Từ lúc nào cô lại trở thành người đa sầu đa cảm như vậy. Kẻ xem phim kinh dị thì cười,xem bi kịch thì ngủ,xem phim truyền hình thì đọc sách như cô làm sao lại có thể suy nghĩ nhiều như thế?Đúng là hôm nay điên rồi.Nhi khẽ lắc đầu cố gắng hất văng toàn bộ ý tưởng xấu trong đầu ra ngoài.Từ lúc nào mà cô trở thành lẩm cẩm như mấy bà già thích xem phim Hàn ôm hộp khăn giấy như vậy?

Đôi mắt nâu sẫm lại trong ánh sáng ấm cúng của căn phòng,hắn vẫn chậm rãi nhìn cô ko rời mắt.Mỗi 1 bước chân,mỗi 1 cử động,mỗi 1 ánh mắt,thậm chí ngay cả từng hơi thở của cô hắn cũng muốn thu lại.Đôi khi Tú có cảm giác mình thật quá biến thái,nhìn chăm chú theo cô cứ như thể săn mồi.Biết rằng nhìn chăm chăm 1 người là vô cùng bất lịch sự,nhưng ánh mắt lại ko thể rời đi.Hắn cứ như vậy ngây ngốc nhìn theo cô,rồi đột nhiên lại thấy cô biến mất sau sân khấu.Trong lòng thoáng 1 chút thất lại ko yên.Phải hắn thừa nhận,6 năm trôi qua hắn luôn thừa nhận,trong lòng hắn chỉ có mình cô.Dù có muốn đánh ra cũng ko đánh ra được.Cứ y như 1 cái cây đại thụ mọc rễ bán chặt vào trái tim của hắn.Giống như vậy từ 6 năm trước,khi cô đạp cửa bước vào,hắn cũng ko rõ tại sao ngay lập tức có thể nhớ ngay được tên của cô.Trong 6 năm hắn đã luôn suy nghĩ,tại sao chỉ lần gặp đầu tiên cái tên ấy đã khắc vào trí nhớ của hắn sâu thật sâu?Nhất là với 1 người như hắn.Hắn hiện tại hoàn toàn chẳng nhớ nổi tên bất kì cô người yêu nào của hắn.Nhưng với 1 cô gái xa lạ ấy hắn lại nhớ rõ vô cùng.Thậm trí hiện tại chỉ cần nghĩ tới hắn cũng có thể nhớ rõ hôm ấy cô

đã bước vào như thế nào,đã nói những gì.Trong suốt 6 năm nay hắn vẫn luôn suy nghĩ nhưng nghĩ mãi vẫn ko ra câu trả lời.

Hội trường đột nhiên im lặng,người chủ trì giới thiệu gì đó về 1 người bạn của cô dâu sẽ lên hát tặng cô dâu chú rể 1 bài hát.Cả hội trường dần dần vang vọng tiếng vỗ tay.Tú lơ đễnh chìm trong suy nghĩ đột nhiên bị 1 giọng hát trong vắt quen thuộc làm hắn vội vã quay đầu hướng sân khấu.

Nhi đứng bên cạnh cô dâu chú rể tươi cười,trong bộ váy trắng xinh xắn,bàn tay cầm chiếc mic đang ngân vang tiếng hát.

How gentle is the rain

That falls softly on the meadow

Birds high up on the trees

Serenade the clouds with their melody ~Oh

~ See the beyond the hills

The bright colors of the rainbow

Some magic from above

Made this day for us

Just to fall in love

You hold me in your arms

And say once again you love me

And If you love is true

Everything will be just as wonderful

Now,I belong to you

From this day until forever

Just love me tenderly

And I give to you

Every part of me ~ Oh

~ Don’t ever make me cry

Throught long lonely nights without love

Be always true to me

Keep this day in your enternally

You hold me in your arms

And say once again you love me

And If your love is true

Everything will be just as wonderful

Tiếng hát trong veo như dòng nước mát,hòa với âm nhạc nhẹ nhàng thanh khiết,tựa như 1 dòng suối nhỏ hạnh phúc chảy từ từ vào trong lòng người nghe.Đây thật sự là hi vọng của cô dành cho con bạn thân nhất của mình.Cô hy vọng cuộc hôn nhân của nó có thể như bản giao hưởng của tình nhân này,ngọt ngào và êm dịu.Có thể bình ổn và hạnh phúc như vậy cho đến mãi mãi về sau.

Cả hội trường đột nhiên im lặng lắng nghe sự ngọt ngào lan tỏa trong lòng.Chỉ có cô dâu trẻ,đột nhiên trong lòng lại dâng lên bồi hồi xúc động.Cho tới khi bài hát kết thúc,cô dâu nhỏ xinh lao vụt vào lòng Nhi,đôi mắt trong veo đã mờ nước.

"Sao thế?Mày khóc gì nào?" Nhi nhẹ nhàng vỗ lưng cho Ngọc.

"Nhi ơi.. huh u.." Ngọc vừa ôm chặt cô lại vừa ko kìm được nước mắt,trong lòng vô cùng muốn nói lời cảm ơn.Vì cô biết Nhi vốn đã lâu rất lâu ko có hát,nhưng bởi vì cô Nhi có thể chấp nhận hát 1 bài.Cũng là tình cảm của Nhi muốn nói,là hy vọng cô được hạnh phúc.Lại cũng là bài hát mà cô thích nghe nhất.Nhớ có lần 2 đứa nghe bài hát này đều rất thích,2 đứa con gái còn đang học cấp 2 dựa người vào nhau ngồi nghe nhạc,nhớ Ngọc đã từng nói,giá như sau này có thể cưới được 1 người yêu mình nhiều như vậy,có thể có 1 tình yêu như trong bài hát này.Cô còn nói kết hôn nhất định bật bài hát này lên.Cho tới ngày hôm nay dường như đã quên đi,nhưng Nhi thì vẫn còn nhớ.

"Mày sao lại khóc?Cẩn thận phấn trôi hết bây giờ.Muốn thành cô dâu xấu xí à?" Nhi nhẹ nhàng nói.

"Con ranh,ko để cho tao cảm động được 1 tí!" Ngọc nghe được từ xấu xí lập tức đứng thẳng người,lấy tay muốn lau khô nước mắt,thì Nhi đã giúp Ngọc lau khô.

"Cẩn thận bẩn găng tay." Cô nhẹ nhàng nói,gương mặt tươi cười. "Được rồi.Cười thử xem nào!"

Ngọc khóe miệng nở nụ cười.Lại cảm giác trong lòng dậy sóng.Đôi mắt lại như mọng nước.Chơi với nhau qua mười mấy năm cuộc đời,đã trải qua cùng nhau tuổi thơ cho tới khi trưởng thành.Hai người đối với nhau giống như chị em cùng chung huyết thống.Có lẽ còn thân thiết hơn nữa.

"Vậy có phải xinh xắn ko!" Nhi tươi cười nhìn con bạn thân,lại nhìn chú rể đang đứng đằng sau lưng nhìn 2 người.

"Anh ko mau giữ vợ anh về.Em ko muốn đứng đây cả buổi mà chưa ăn gì đâu!" Nhi trêu chọc.

Vũ nghe nói liền tiến lến 1 bước kéo Ngọc về lại bên người.Cả khán phòng chứng kiến 1 màn cô dâu khóc nức nở giờ vẫn im lặng,người chủ trì vội vàng phá tan ko khí yên ắng bằng vài lời vô nghĩa.Lúc này cả hội trường mới nhiệt liệt vỗ tay.Nhi lễ độ bước xuống khỏi sân khấu tiến lại phía 1 chiếc bàn gần đó,trước khi bước tới bậc thang cuối cùng vẫn hơi quay đầu lại phía sau nhìn con bạn thân,trong lòng cô khẽ nói "Mày nhất định sẽ hạnh phúc!".

Khi đã an vị vào chỗ ngồi,Nhi mới nhận ra cái bàn gần nhất sân khấu này hội tụ bao nhiêu anh tài.Cô khẽ nuốt nước bọt.Ngồi ngay phía đối diện ko ai khác chính là cái tên bại não,đàn bà,nhỏ nhen lại ưa ra vẻ,Hoàng Tuấn Tú.Xem ra cô với hắn đúng là kiếp trước có ân oán sâu nặng lắm.Kiếp này đi đâu cũng đụng phải hắn.

"Giọng cô hát thật hay!" một giọng nam chuyền từ bên phái tới làm cho Nhi đột nhiên bị kéo về thực tại.

Nhi ko thèm quay đầu chỉ khẽ cười cho có lệ.Cái kiểu dùng từ này,kết cấu câu quá đơn giản,ko có sáng tạo,ý tứ lại quá miễn cưỡng,nói chung là cách làm quen cổ lỗ sĩ.Với những người như thế tốt nhất nên ở nhà xem phim truyền hình,đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài tán gái.

Nhưng có vẻ cái tên kia hoàn toàn ko nhận ra sự tụt hậu của mình,cho nên hắn vẫn vui vẻ công kích.

"Ko nhận ra tôi sao?" cậu ta vui vẻ nói.

Nhi ko kiên nhẫn tiếp tục nghe,cầm lấy đũa trong tay bắt đầu động thủ.Với một số người ko có tự trọng,lại thêm mắt có vấn đề ko nhìn thấy rõ thái độ của người khác,cách tốt nhất là xem như họ ko tồn tại.

"Tôi tự giới thiệu tôi tên Thành,lần trước chúng ta gặp ở văn phòng anh Tú,nhớ ko?" cậu con trai tươi cười nói.

Nhi ngó lơ ko thèm để ý tới.Đôi mắt đen lơ đễnh nhìn thấy 1 đôi mắt nâu lạnh như băng đang chằm chằm nhìn cô.Nhi cảm giác cổ họng bị nghẹn lại.Nhìn cái gì mà nhìn?Chưa bao giờ thấy tôi ăn sao?

Tú im lặng nhìn cô ko nói gì.Lại nhìn cậu con trai đang ngồi cạnh cô gương mặt vô cùng thích thú bắt chuyện với cô,trong lòng lại tràn ngập lửa nóng khó chịu.Hiện tại hắn cảm giác như lồng ngực nóng rất nóng,lại nặng vô cùng nặng.Vừa tức giận,lại vừa tê dại ở tim.Giống như cảm giác vào cái đêm cách đây rất

lâu hắn nhìn thấy cô trở về trên lưng 1 người đàn ông khác.Trái tim hắn lại vô cùng khó chịu.Từ lúc nào cô trở thành người khiến cho con trai vây quanh như vậy?6 năm trước,ko phải như thế.Khi 2 người con học cùng 1 ngôi trường,ngày hắn ta bắt đầu cưa cẩm cô mọi người còn nói hắn có vấn đề đầu óc,mới thích 1 cô gái như vậy.Từ lúc nào cô trở thành mục tiêu của người khác?Tên ngồi cạnh cô,lại thêm cái gã nhân viên văn phòng ở công ty,từ lúc nào cô ta trở nên hấp dẫn người khác phái?Tú tức tối cầm lấy cốc rượu trên bàn,bắt đầu uống.

Duy thản nhiên nhìn 1 màn lại vỗ vai Thành phân tán chú ý của cậu ta.

"Mới về nước có dự định gì chưa em?" hắn vừa nói vừa cười.

"Em cũng chưa muốn đi làm,nhưng bố mẹ em thì chắc ko cho em ngồi ko rồi!" cậu tươi cười trả lời.

Nhi ngồi bên cạnh trong tai hoàn toàn ko lọt vào dù chỉ 1 chữ cuộc đối thoại của người ngồi cạnh,đầu cô còn đang nhìn theo con bạn thân của mình đang cùng chú rể đi từng bàn tiếp nước.Sau khi đi một vòng các vị bô lão,chú rể lập tức kéo cô dâu hướng bàn bọn họ tiến đến. Lập tức chiếc bàn ăn trở nên náo loạn,mỗi người 1 câu chỉ có Nhi là im lặng ngồi xem.

"Chúc 2 người đầu bạc răng long!" Mạnh vui vẻ cầm chén lên cụm với Vũ.

"Bách niên giai lão." Lại thêm 1 chén nữa với Hiếu.

"Trắm năm hạnh phúc!" Duy lại bồi thêm 1 chén.

Ngọc đứng bên cạnh,tay khoác tay Vũ lo lắng nhìn Vũ bị chuốc hết chén này đến chén khác,gương mặt xinh xắn của cô dâu vô cùng lo lắng.Nhi nhìn con bạn thân xót chồng trong lòng lại nghĩ tới mấy cái tên bạn thân thiếu đạo đức này.Nhưng nói gì thì nói,cũng ko thể trách họ.Ai bảo cậu ta cưới vợ.Dĩ nhiên là phải bị chuốc rồi.Con người là 1 sinh vật ích kỷ,người ta có mà mình ko có dĩ nhiên là phải sinh lòng ghen tị rồi.Là cô cô cũng đang rất ghen tị.

Sau khi đã uống đủ 1 vòng,Vũ cứ nghĩ rằng đã yên ổn ko dè Nhi lúc này mới mỉm cười trên tay cầm 1 chén rượu.Gương mặt xinh xắn của cô ánh lên vẻ gian tà,khóe miệng hơi giương lên đầy ma mị.Tú bất giác khóe miệng cũng giơ lên,xem ra chú rể sắp gặp họa rồi.Dĩ nhiên ko chỉ có một mình hắn cảm nhận được âm mưu đen tối đang tới,Ngọc lập tức túm chặt hơn tay Vũ,đôi mắt trừng lại nhìn Nhi cảnh cáo.

Nhi mặc kệ cô dâu xinh xắn đang nổi giận,khóe miệng cô vẫn mỉm cười tự tin nhìn chú rể,đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng lấp lánh như sao Mai đầu non,gương mặt vô cùng cuốn hút người khác.Có lẽ vì đã quá quen với bộ mặt ma quỉ của cô,Tú mỉm cười chờ đợi.Bình thường vẫn là hắn chịu trận,hôm nay cũng nên cho người khác chịu đựng 1 chút thì hơn.

"Chú rể,em mời anh 1 ly!" Nhi bình thản cười nói.

Vũ ngơ ngẩn 1 lúc rồi lập tức cầm chén rượu định rót thì Nhi lại chặn lại hắn.

"Em ko ác như bạn anh,rượu thì em uống.Nếu ko con bạn thân chắc chắn ko tha cho em mất." Nhi mìm cười đảo mắt qua nhìn cô dâu đang nhìn nó dè chừng.Nhi đẩy chiếc cốc chứa 1 dung dịch nhìn như coca lại nhạt màu hơn 1 chút cho chủ rể.

"Chỉ là cooktail thôi.Chắc chắn ko nặng như rượu." cô mỉm cười tỉnh bơ giảng giải.Lại làm cho cả chiếc bàn rất rất muốn cười lại ko thể cười.Thế này ko phải là giết người sao?Đã uống rượu, lại còn trộn lẫn,chắc chắn càng dễ say.

Vũ mỉm cười cầm chiếc cốc nhìn dung dịch hổ phách,cậu nuốt nước bọt nhưng vẫn miễn cưỡng cười mà đưa lên miệng.Ngọc vội vàng ngăn lại.

"Anh ko cần phải uống!" Ngọc nói nhỏ,lại đá mắt nhìn con bạn thân.

Nhi nhướng mày nhìn đôi trẻ,khóe miệng vẫn mỉm cười để lộ chiếc răng khểnh tinh quái.

"Chú rể,tại vì em là bạn thân của cô dâu nên anh ko nhận lời mời phải ko?" Nhi nói giọng trêu chọc.

"Nào có.Em là bạn thân của Ngọc nên anh càng phải nhận chứ!" Vũ vội vàng nói,lập tức đưa cốc lên miệng tu 1 hơi.Khi nước chạm vào miệng,trái với cảm giác cay sè của rượu,từ nãy tới giờ làm hắn tê cả

lưỡi,dòng nước hiện tại lại vô cùng ngọt ngào,có chút ga nhưng ko quá gắt,ngọt ngào nhưng có chút hương vị của cồn.Vô cùng dễ uống.Làm cho họng của anh dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhi nhếch mép cười nhìn Vũ uống 1 hơi,cầm chén rượu lên định đưa lên miệng,thì đột nhiên bàn tay lại bị cầm chặt trong ko khí.Nhi nhíu mày nhìn cái gã vừa vươn tay ra giữ chén rượu của mình.Cả chiếc bàn phút chốc lại im lặng,cậu con trai ngồi cạnh Nhi mở tròn mắt nhìn bàn tay 2 người chạm vào nhau.

"Bỏ tay ra!" Nhi cắn chặt hàm răng rít qua từng kẽ răng.

Tú hoàn toàn ko nói lời nào,giật lấy chén rượu trong tay cô,đưa lên miệng uống 1 hơi rồi đặt cốc xuống.Vũ nhìn thấy hành động này,mặt ko khỏi ngơ ra,sau khi ngơ ra lại bật cười.Trước đây khi họ mới yêu nhau nhớ có 1 lần cũng mời cô ấy 1 chén,nhưng cũng là bị Tú cướp mất uống hộ.Cái kiểu bảo vệ này là gì.

Ngọc lập tức được thể lấy 1 tay che miệng,1 tay thản nhiên huých vào con bạn thân cười gian xảo.

"Anh Tú hình như anh bảo vệ người ta hơi quá rồi đấy!" Ngọc trêu ghẹo lên tiếng,cái này cũng xem như trả thù cho ông xã đi.

Nhi nhíu mày nhìn con bạn thân tức giận.Cái gì mà bảo vệ,rõ ràng hắn đang muốn thể hiện thôi.Mà cái tên động vật đơn bào này,cuối cùng lại làm sao?Trước đây vì vụ cá cược,cô còn có thể lý giải được,giờ lại muốn sao đây?

Tú gương mặt lạnh băng,có chút miễn cưỡng nói "Anh đâu có bảo vệ ai đâu.Chỉ là ko muốn đám cưới của em bị phá hỏng vì 1 người say rượu thôi!".Hắn nói mắt ko ngừng liếc về phía Nhi.

Nhi khẽ cắn môi dưới,1 chén thì cô chưa thể say được.Hơn nữa cô có say cũng đâu làm gì quá đáng,cùng lắm là vung tay múa chân 1 hồi rồi lăn ra ngủ.Lại ko nôn mửa,ko khóc lóc.Làm sao mà phá nổi tiệc cưới?Trước khi cô phá,chắc chắn đã bị bảo vệ đá ra ngoài cửa rồi.

Ngọc chỉ che miệng cười gian xảo nhìn con bạn thân.Xem ra qua bao nhiêu năm hotboy đối với Nhi vẫn như trước đây.

Tiệc cưới vui vẻ diễn ra vô cùng thuận lợi trừ 1 việc ngoài ý muốn đó là chú rể chân nam đá chân chiêu đi mời rượu khách,suýt 1 chút là ngã sấp xuống đất ra thì mọi sự kết thúc vô cùng thuận lợi.

Khi nhìn thấy chú rể liêu siêu đi lại trong phòng,chiếc bàn của Nhi lập tức thành tiếng lầm rầm,lẩm bẩm.

"Nhi này,thật ra cái cốc lúc nãy em cho cậu ta uống là cố gì thế?" Duy tò mò hỏi.

"Chẳng có gì." Nhi nhún vai,đôi mắt long lanh cười sáng lấp lánh. "Chỉ là 1 chút coca,thêm 1 chút bia,thêm 1 chút rượu rum,pha thêm ít vodka mà thôi.Nhưng vì cho rất nhiều coca cho nên chỉ cảm thấy ngọt.Được cái ngấm rất nhanh!" Nhi thản nhiên nói rất nhẹ nhàng.

Lập tức toàn bộ các gương mặt ngồi trên bàn đều ngơ ngác trầm mặc 1 lúc,sau đó là mệnh ai nấy cười.Uống kiểu đó,chắc chắn là sẽ gục.

"Nhi,em ác thật đấy!" Duy vừa cười vừa nói.Bao lâu ko gặp,cô ấy vẫn ác tính như trước.

"Biết làm sao được.Ai bảo anh ta cướp mất tình yêu của em!" Nhi nhún vai lại tiếp tục ăn.

Tú im lặng nhìn cô,từng chữ từng chữ cô nói hắn đều giữ thật kĩ trong đầu.Trái tim lại hơi thắt lại.Cái chữ tình yêu ấy,cô lại dành cho người khác rồi.Mà hơn nữa lại còn là con gái nữa.Đến bây giờ hắn thật sự ngộ ra 1 đạo lý,lý do khiến hắn thua,có phải bởi vì hắn là con trai hay ko?

"Nhi này,em chẳng nhẽ là … less à?" Mạnh tò mò hơi nhíu mắt nhìn cô hỏi.

Nhi nhún vai nhìn lại anh tươi cười nói. "Theo anh?"

"Anh thấy ko phải!" Hiếu nhanh nhảu chen vào.

Nhi ko nói gì,chỉ mỉm cười vô cùng tươi tắn.Tú đột nhiên ngồi cứng người trên ghế.Nụ cười của cô làm cho người ngồi bên cạnh cũng đang sững sờ.Từ lúc nào cô lại có nụ cười có thể làm cho người khác cảm nắng như vậy?6 năm thời gian,hắn đã bỏ lỡ đi 6 năm thời gian.Ko biết rằng cô đã lớn như vậy.Đã trở nên nữ tính như vậy,khiến cho cả người ko biết cô ta cũng bị cuốn hút.Hắn đột nhiên khó chịu,đột nhiên khẩn

trương,đột nhiên vô cùng nhỏ nhen luyến tiếc từng ngày thời gian.6 năm hắn bỏ đi,muốn quên thật nhanh cô.Nhưng mà đến bây giờ quên cũng ko quên 1 chút,lại thêm cảm giác lo lắng ko yên.

Sau buổi tiệc cưới,quan khách lần lượt ra về.Nhóm bạn thân của Vũ và Nhi là những người cuối cùng rời đi.Bước chân ra tới sảnh khách sạn,cậu con trai ngồi cạnh cô vui vẻ nói.

"Nhà cô ở đâu tôi đưa cô về nhé!" vô cùng lễ độ và lịch sự.

Nhưng hình ảnh ấy phản chiếu vào trong mắt của cô là 1 kẻ vô cùng lạc hậu và vô lễ.Nhi khẽ nhướng mi,đầu óc cố gắng nghĩ ra 1 câu nói nào thật lịch sự để đuổi cái kẻ vô lễ kia đi.

"Trần Hiểu Nhi!" một giọng nói trầm trầm lại mang chút khó chịu cắt ngang đối thoại của 2 người.

Nhi ngẩn đầu lên,gương mặt lập tức xị xuống.Hết 1 gã lỗi thời chui ra từ phim đen trắng,lại thêm 1 gã lăng nhăng từ mấy bộ phim sướt mướt Đài Loan.Số phận của cô sao mà lại khổ dữ vậy?Có phải kiếp trước cô đang đóng phim mà bị tai nạn chết bất đắc kì tử hay ko?Tại sao kiếp này cô lại bị cái tên thần kinh kia đeo bám như nam chính bám theo nữ chính vậy?Hay là kiếp trước cô là mẹ hắn,mới sinh thành đã yểu mệnh qua đời,nên kiếp này hắn theo đòi nợ?Nhi thở dài.

"Mau lên xe!" hắn lạnh băng với người mở cửa xe chờ đợi cô.

Nhi nhíu mày nói với hắn "Tôi có thể tự về!"

"Ai nói về nhà.Cô nghỉ việc đã 4 ngày còn chưa đủ?Mau lên xe đến công ty!" hắn lạnh băng nói như ra lệnh.

"Động vật đơn bào,tôi phải nói bao nhiêu lần nữa,tôi nghỉ việc!" Nhi bực bội chống nạnh nhìn hắn.

"Nhân viên thực tập Trần Hiểu Nhi,cô muốn báo cáo thực tập của cô bị phê bình dài 2 trang từ lãnh đạo công ty hay ko?" Tú chậm rãi nhướng mày nhìn cô nói.

"HOÀNG TUẤN TÚ!" Nhi bực bội giậm chân tại chỗ,ko thể kìm chế được mà gào lên.

"Được rồi.Ko nói nhiều,lên xe!" đôi mắt nâu của hắn muốn cười,nhưng gương mặt lại cố giữ lại vẻ lạnh băng nói.

Nhi chán nản tiến tới cửa xe,mở ra,hậm hực ngồi vào ghế lái.Quay người sang nhìn hắn vô cùng khó chịu cô nói.

"Anh thật sự có thể viết nhận xét dài tới 2 trang?" Nhi nhướng mày hỏi hắn.

Tú ko thể kìm chế được mà bật cười.Lại nhìn đến cậu con trai đang đứng nhìn 2 người từ nãy giờ,hắn khẽ nhếch mép thắng lợi nói.

"Anh đi trước!" nói rồi ko đợi cho cậu ta trả lời,hắn đã đạp ga mà phi thẳng.

Nhi nhíu mày nhìn gương mặt thỏa mãn của hắn,trong lòng dấu hỏi càng lúc càng lớn.Ko biết hắn đang đắc ý vì cái gì?Vì hắn có thể viết được chuyện kể xấu cô dài 2 trang,hay là bởi vì cô chịu thua trước hắn?Mà từ lúc nào cái tên mù đặc văn,yếu ngữ pháp,thậm trí Nguyễn Du là ai hắn còn ko biết,đi kiểm tra văn giáo viên viết trước hộ hắn bài giải hắn chỉ phải chép lại,làm sao có thể viết được phê bình dài 2 trang?Làm sao có chuyện cổ tích giữa thế kỷ 21 như vậy?

"Anh còn chưa trả lời tôi!" Nhi khều khều tay với người ngồi cạnh nói.

"Chuyện gì?" hắn ung dung trả lời.

"Anh thật sự có thể viết bản phê bình tôi dài 2 trang?" Nhi mở to mắt nhìn hắn hỏi lại.

"Sao?Ko tin à?" Tú hơi quay đầu nhìn cô cười.

"Dĩ nhiên.Với người ngay cả 1 đoạn văn 2 câu viết còn ko nổi như anh,lại có thể viết phê bình tôi dài 2 trang giấy,có trẻ con mẫu giáo cũng ko thể tin được!" Nhi nói rất thản nhiên.

"Này,khủng long viết phê bình đâu có giống viết văn!" hắn đáp lại.

"Ko khác biệt." Nhi trả lời.

“Dĩ nhiên là rất khác.Phê bình có gì viết thế.Còn viết văn phải lựa từ ngữ,phải suy nghĩ nội dung.Hoàn toàn ko giống nhau!” Tú giảng giải.

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn,đôi mắt đen lấp lánh tràn đầy ngạc nhiên,khóe miệng xinh xắn mở ra ngơ ngốc nhìn hắn.

“Làm sao?” Tú nhìn cô ngạc nhiên tại chỗ thì cười hỏi.

“Thật đúng là thần kỳ.” Nhi lẩm bẩm,gương mặt vẫn ngơ ngẩn,cái đầu hơi lúc lắc vẻ vô cùng thán phục.

“Cái gì thần kỳ?” hắn tò mò hỏi.

“Sự thần kỳ của giáo dục.Làm thế nào mà từ 1 con động vật đơn bào 1 câu bẻ đôi cũng ko biết lại có thể nói ra những lời vô cùng ý nghĩa như vậy?Quá thần kỳ.” Nhi tự nói với mình.

Tú cảm giác cổ họng vừa bị 1 khúc cây chui vào.Bàn tay cầm vô lăng siết càng lúc càng chặt,hắn cảm giác thái dương của hắn giật giật ko thôi,gân xanh theo nhau nổi lên bực bội.

“KHỦNG LONG!!!” Cả quãng đường nhất loạt đều quay đầu vì tiếng hét chói tai phát ra từ 1 chiếc mui trần sang trọng.Mọi ánh mắt tò mò đều rơi vào đôi trai gái ăn mặc vô cùng hợp đôi đang ngồi trên xe.

Nhi lập tức cúi đầu 1 tay che mặt,đôi mắt nhíu lại khó chịu.Cô cắn chặt môi dưới,nói vô cùng nhỏ nhưng vẫn đủ để người khác nghe thấy sự phẫn nộ của cô.

“T3,anh ko cần phải hét lên để câu sự chú ý của người khác đâu!” hiện tại anh còn chưa đủ sáng chói sao?Còn muốn người khác chú ý.

Tú căm phẫn nhìn cô,lại nhìn những ánh mắt đang nhìn 2 người,anh tức tối lập tức nhấn ga rời đi,thẳng hướng công ty đi tới.Đến lúc đó cô sẽ biết tay tôi.

45. Chương 43

Chương 43: Cuộc chiến tin đồn

Trong xã hội có rất những quan niệm phức tạp,có rất nhiều những tình huống đặc thù của các tổ hợp và quần xã khác nhau.Trên thế giới này ko có bất cứ con người nào có thể sống 1 mình.1 xã hội muốn tồn tại thì phải do nhiều cá thể tạo thành,một cá thể đơn lẻ ko thể tạo nên xã hội.Cho nên mỗi 1 con người đều có những quan hệ chặt chẽ với 1 số cá thể khác.Có thể tạo thành 1 tổ hợp hoặc quần xã nhỏ.Đó chính là loại hình đơn giản nhất hình thành nên xã hội tối cổ trước đây.Từ 1 xã hội đơn giản,dần dần theo thời gian và sự tiến hóa trở thành xã hội phúc tạp như ngày nay.

Xã hội ngày nay ko chỉ có giai cấp,phân theo tuổi tác,hay công việc.Xã hội ngày nay ngoài cấp bậc còn có pháp luật,còn có kỷ cương.Nhưng nói tới pháp luật hay bất cứ kỷ cương nào lại do tùy thuộc từng địa phương mà có những điều luật khác nhau.Thông thường mỗi 1 tầng lớp,1 giai cấp đều do những cá thể có

cùng chung địa vị,quan niệm,hay sở thích kết hợp thành.Cũng giống như vậy,trong 1 công ty cũng phân ra rất rất nhiều tổ hợp.Nhưng cái tổ hợp nổi trội cũng như tự được đánh giá là cao cấp nhất trong công ty đó chính là,tổ hợp của các bà tám vô cùng xinh đẹp của phòng thư ký,hay còn có thể gọi là thống tấn xã của công ty.Mọi chuyện trong công ty chỉ bằng 5 người con gái với thân hình bốc lửa,gương mặt xinh xắn,kĩ năng lướt phím máy tính đẳng cấp quốc tế.Chỉ 1 tin đồn vô cùng nhỏ cũng có thể biến thành đại tin tức chấn động địa cầu.Chỉ 1 chiếc tăm xỉa răng,cũng có thể thành gậy như ý nặng 1 vạn 3 ngàn 5 trăm cân.Người ta gọi đó là sự đáng sợ của ngôn ngữ Việt Nam,người ta vẫn nói "phong ba bão táp ko bằng ngữ pháp Việt Nam",hiện tại để dùng 1 từ hình dung hội buôn chuyện của công ty đây chắc chắn là bão cấp cao nhất.Kèm theo vòi rồng và lốc xoáy.

Nhi vô cùng bực bội đi nhanh vào trong phòng làm việc,Tú chân bước vô cùng nhanh theo sau.Khi cánh cửa đóng lại,là 5 con người xinh xắn phòng thư ký,5 nhân tố quan trọng của tờ báo con vịt lạc của tập đoàn x.Sau 10 giây đờ đẫn nhìn cánh cửa vừa đóng lại,5 người con gái với 5 đôi giầy cao gót cao thấp hình dáng khác nhau,nhưng có 1 điểm chung là đều vô cùng quyến rũ lập tức nhấc đôi chân ngà ngọc,chạy 1 mạch đến máy tính.Những đôi bàn tay thon dài trắng trẻo,nõn nà như máy dệp vải lướt nhanh trên bàn phím,bật yahoo,và...

Trong căn phòng tổng giám đốc vô cùng im lặng,chỉ có 2 con người đang đứng mặt đối mặt với nhau.Nhi tức giận nhìn hắn,hắn bực bội nhìn cô.

"Giờ anh muốn sao đây?" Nhi thở hắt ra 1 tiếng chán nản nói.

"Chăm chỉ làm việc cho tôi!" Tú lạnh lùng trả lời.

Nhi hừ lạnh 1 cái bực bội.Vô cùng khó chịu,vô cùng ko hài lòng.Cô vô cùng căm phẫn nhìn hắn.

"Còn nữa hôm nay cuối giờ đi siêu thị với tôi!" hắn thản nhiên nói.

"Tại sao?" Nhi há hốc miệng hỏi.

"Cô còn nợ tiền tôi.Ko nhớ sao?" Tú thản nhiên nói.

"Này.Anh thật quá đáng.Tôi mượn tiền của anh cũng 6 năm,mà anh tính lãi suất kiểu đó?" Nhi rống lên.

"Sao hả?Cô cũng biết nói là 6 năm.Trong 6 năm đó đống tiền ấy chỉ ở nguyên 1 chỗ ko sinh lời làm sao được!" Tú thản nhiên nói,đôi mắt nâu chăm chú nhìn cô.

"Hoàng Tuấn Tú!" Nhi rít lên theo kẽ răng.

"Phải gọi là tổng giám đốc!" Tú nhẹ giọng chỉnh lại lời cô,khóe môi hơi nhếch lên lạnh lùng.

"Anh.." Nhi cảm giác uất hận nghẹn đến tận cổ,vô cùng uất hận.Vô cùng khó chịu.Cả người cô hiện tại vô cùng muốn nổ tung thành từng mảnh,cô y như ngọn núi lửa đang muốn phun trào dòng nhan thạch bất tận cô đang giữ ở trong người.

"Xem nào,thiếu tinh thần trách nhiệm.Vô cớ nổi giận với đồng sự." Tú thản nhiên cầm bút viết vào tờ giấy.

Nhi nhíu mày nhìn hắn lập tức hỏi "Viết cái gì thế?"

Tú thản nhiên giơ tờ giấy anh vừa viết ra,trên tờ giấy khổ a4,có 1 hàng chữ in đậm vô cùng to và rõ ràng như sợ người ta mù ko thấy,chính là "Giấy nhận xét thực tập".

Nhi cảm giác mình vừa bị 1 cú head shot thủng màng não.Toàn bộ cơ thể cô vừa nuốt 1 cân C5 vào bụng,và dĩ nhiên cái hỗn hợp ấy vừa phát nổ.Nhi bây giờ mới tin người ta có thể tức hộc máu mà chết.Chắc chắn là có thể.

"Tổng giám đốc!" gương mặt vừa rồi ngùn ngụt khí thế của cô lập tức bị thay thế bởi một gương mặt vô cùng đáng yêu,khóe miệng xinh xắn nở nụ cười,đôi lông mày dưới tóc mái mềm mại dãn ra,đôi mắt đen

lóng lánh đầy yêu chiều nhìn về kẻ mà cô chỉ muốn lập tức đạp hắn rơi xuống từ tầng 30 này.Giọng nói cô hết sức nhẹ nhàng nịnh nọt.

"Có phải sếp viết nhận xét hơi sớm rồi ko?Tôi mới làm việc có 2 ngày thôi mà.Hơn nữa thời gian thực tập còn dài lắm." Nhi gương mặt tươi cười nói với hắn,gương mặt vô cùng hiền dịu như tảng bê tông đông lạnh.Bàn tay lập tức giật mạnh từ giấy hắn vừa viết vò nát ngay lập tức.Vừa vò cô vừa tươi cười với hắn.

Tú thản nhiên ngồi dựa vào ghế,thong thả nhìn cô,khóe môi hơi nhếch lên mỉm cười,bàn tay thong thả quay bút.Hiện tại trong lòng hắn vô cùng thoải mái,gương mặt lại cố gắng lạnh như băng nhìn cô đang vừa dùng lực vò nát tờ giấy,gương mặt còn phải giơ ra nịnh nọt hắn.Bao nhiêu năm rồi cô vẫn cứ như,gương mặt thì thiên thần nhưng tâm hồn thì ác quỉ.

"Sớm quá à?" Tú nhường mày nhìn cô hỏi.

"Phải,tổng giám.Thời gian thực tập còn dài.Để bao giờ hết thời gian thực tập,lúc đó hãy phiền sếp viết cho em vài chữ!" Nhi cười đến cả miệng đóng băng,bàn tay vo tờ giấy lại cứng ngắc như gọng kìm,các ngón tay đều trắng bạch vì cô nắm quá chặt,hàm răng cô nghiến chặt lại làm cho nướu răng cũng cảm giác tê tê đau đớn.Nhi thật sự chỉ muốn hắn hiện tại y như tờ giấy nhận xét trong tay cô,cô sẽ vò,vò,vò tới khi nào hắn nát bét chỉ còn lại 1 đống nhàu nát,tả tơi mới dừng tay.Sau 1 hồi giận cá chém thớt xong,Nhi thở hắt ra 1 cái lấy lại bình tĩnh.Nhìn thẳng vào cái tên du học sinh khốn kiếp đang ngồi chễm chệ trên ghế tổng tài.Nhi kéo giãn toàn bộ cơ mặt đã như đông cứng của mình,cố gắng nở 1 nụ cười xinh xắn.

"Tổng giám,vậy tôi xin phép đi làm việc!" nói rồi 1 bàn tay ném thẳng cái cục mà cách đây ko lâu vốn là "giấy nhận xét thực tập" vào thẳng thùng rác.Cục giấy nhàu nát bị hành hạ lập tức ngoan ngoãn bay 1 vòng đáp gọn gàng vào trong thùng rác y như 1 chuyến bay đã được lập trình sẵn.

Tú nhìn theo tờ giấy bị cô cho 1 vé 1 chiều vào thùng rác lại khẽ cười.Hắn gật gật đầu,khóe môi cong lên vui vẻ.

"Được rồi đi làm đi!"

Nhi lập tức quay người đi về hướng bàn làm việc,bộ váy trắng bồng xinh xắn,đôi bàn chân thon dài xinh xắn bước đi từng bước vững vàng chứng tỏ cô đang vô cùng giận dữ.Nhìn từ đằng sau chiếc cổ thanh mảnh trắng ngần của cô,mái tóc đen búi cao thanh nhã,bờ vai xuôi gầy tràn ngập quyến rũ người khác.Nhi thản nhiên bước đi mà ko hề biết một đôi mắt nâu sẫm lại tràn ngập lửa nóng nhìn cô ko chớp mắt.Tú cảm giác sức quyến rũ của cô càng lúc càng lớn.Trước đây hắn đã có đêm mất ngủ khi nằm cạnh cô.Bây giờ,hắn cũng đang bị cô làm cho mê muội.

Nhi lẳng lặng ngồi xuống ghế,chiếc váy bồng nằm gọn gàng trên cặp đùi xinh xắn của cô,Nhi ngồi xuống bàn làm việc.Lại ko biết nên làm cái gì?Cô ngước lên hỏi hắn.

"Sếp tổng có gì cần tôi làm?"

Tú hơi giật mình tỉnh lại khỏi màn sương mờ tà niệm,hắn bối rối nhìn cô.Hiện tại hắn chỉ cần cô ngồi ở đó là được rồi.Nhưng mà hắn lại hoàn toàn ko thể nói như vậy.Hắn ho khan 1 tiếng miễn cưỡng trả lời.

"Sắp xếp lại đống tài liệu trước cô đang làm giở đi!" Tú miễn cưỡng nói.

Nhi im lặng bắt đầu nhìn đống tài liệu trên mặt bàn,cảm giác có 1 vài tờ bị gập lại vô cùng tiêu điều.Dù rằng trước đây khi chúng được mang vào cho cô,trông đã vô cùng thảm bại vì được bận 1 cái áo bụi,nhưng mà hiện tại chúng tờ thì bị gập,tờ thì nhàu nhĩ,tờ thì cong vểnh lên ko được thẳng tắp ko người sờ mó như quả phụ nữa.Trông chúng hiện tại giống như mấy cô nàng lắm chiêu vừa có trận quyết đấu tranh giành người yêu hơn là quả phụ.

"Đúng rồi!" Tú đột nhiên nhớ ra, "Vào trong phòng nghỉ dọn dẹp hộ tôi.Để đống tài liệu lại đó đi!"

Nhi gật đầu ko nói gì.Dù sao cô cũng biết cái đống giấy tờ này vốn chẳng có ai màng tới,luôn bị hắt hủi ở kho.Chẳng qua hắn kiếm việc ra cho cô làm thôi.Nhi lẳng lặng đi tiến về phía cửa phòng nghỉ,hoàn toàn ko biết 1 ánh mắt nâu vẫn lén lút nhìn theo cô.Nhi cầm tay nắm cửa hừ lạnh 1 tiếng rồi mở cửa ra.Đôi mắt đen sáng lấp lánh của cô mở to thật to,nhưng ko phải vì dễ thương đâu,hiện tại cô đang nghi ngờ,mắt của mình có vấn đề.Chắc chắn là thị giác của cô có vấn đề.Chắc chắn.Cô nên đi khám mắt.Nhi đóng cửa lại 1

lần,lại mở ra thêm lần nữa.Cảnh vật hoàn toàn ko có khởi sắc thêm tí nào.Cô ko thể tin được quay gương mặt đang vô cùng bàng hoàng và sửng sốt ra nhìn hắn.

"Sếp tổng,sếp với ai làm chuyện kinh thiên động địa khiến cái phòng như vừa thoát nạn lũ thế này?" Nhi kinh ngạc nhìn hắn hỏi.Cô nhìn thấy cảnh tượng tan hoang của cái phòng khách nhà cô dưới sự tàn phá của quái thú rất nhiều lần,cô đã tưởng là vô cùng ghê gớm,nhưng so với khung cảnh thần tiên trước mặt thì đúng là còn phải học hỏi nhiều lắm.

Hiện tại trong cái căn phòng nghỉ mà cách đây mới có 3 ngày vô cùng ngăn nắp,giờ trông như 1 bãi chiến trường.Nào là đồng chí chăn đã tử trận hiên ngang nằm dưới sàn nhà,ngay chiến sĩ đệm là nhân vật vô cùng chủ chốt cũng tươi bời hoa lá,lệch hắn khỏi đồng chí giường phải đến 20 cm,mấy cái đèn bàn thì thê thảm chỗ này rơi,chỗ kia vỡ,quần áo bị quăng quật lung tung lổn ngổn toàn phòng,thủy tinh của cốc rơi vãi lung tung,sách vở la liệt tử trận.Trên từng centimet của căn phòng đều là 1 thành quả vô cùng to lớn của chủ nhân của nó sau 1 trận chiến.

Tú đôi lông mày nhíu chặt nhìn gương mặt của cô tức giận.Cái gì mà làm chuyện kinh thiên động địa?

"Sếp à,người yêu sếp công lực thật ghê gớm!" Nhi thán phục nhìn hắn.

Rầm.

"Trần Hiểu Nhi,cô có dọn hay ko?" Tú bực bội quát lớn.

Nhi nhìn gương mặt đỏ gay của hắn trong lòng cảm giác dễ chịu hơn 1 chút.Tuy rằng vẫn còn giận hắn nhưng biết làm sao được,nghĩ đến bảng báo cáo thực tập của cô,cô lại đành im lặng mà quay người đi vào trong phòng.Mỗi 1 bước chân của cô chiếc váy bồng lại khẽ phiêu du trong gió trông vô cùng thướt tha,Nhi bắt tay vào dọn dẹp cái mớ hỗn độn do hắn gây ra.Trong miệng cô ko ngừng lẩm bẩm nguyền rủa cái tên khốn đang ngồi vắt chân lên ghế.

Tú lẳng lặng đứng ngồi cửa,nhìn người con gái với chiếc váy bồng trắng tinh đang ngồi xổm dưới sàn thu dọn đồ đạc,bờ vai gầy của cô trông lại càng quyến rũ theo từng cử động,khuôn ngực khi ẩn khi hiện mỗi khi cô cúi người,hắn có thể nhìn rõ đường cong hoàn mĩ của vùng trũng giữa hai quả đồi mơn mởn kia.Nhìn cô đầy quyến rũ trong chiếc váy bồng ôm ngực,tán váy lại xòe rộng mềm mại phồng to ôm lấy đôi chân mỏng manh.Gương mặt xinh xắn trắng trẻo,khóe môi hồng,đôi mắt đen chăm chú chuyên tâm vào công việc,tóc mái của cô mềm mại rủ xuống,đôi khi che đi hàng lông mày thanh mảnh,mái tóc búi cao trang nhã với chiếc bờm có nơ trắng,trông như 1 thiên sứ mong manh.Hắn đột nhiên đăm chiêu,hắn vẫn luôn biết người cô gầy yếu,vẫn luôn biết cô có thân hình cân đối,nhưng vì cô luôn ko muốn để lộ lợi thế của mình ra.Cho nên đến bây giờ vẫn chưa có ai biết sức hấp dẫn của cô.Nhưng bây giờ cô lại tự nhiên phơi bầy mình như vậy.Tự nhiên muốn phô diễn toàn bộ lực hút của mình.Làm cho hắn lo lắng. Làm cho hắn bị mê hoặc.

Nhi hoàn toàn ko để ý xung quanh,chỉ chăm chú lo lắng dọn dẹp cho xong căn phòng.Cô lẳng lặng dọn lại giường,lột toàn bộ ga trải giường cùng bọc gối đệm ra giặt.Lại lập tức thay bộ ga mới.Những quyển sách bị vứt vạ vật cô nhặt sạch sắp xếp lên giá gọn gàng.Nhặt sạch thủy tinh dưới sàn cho vào túi rác.Lại mang chăn đi nhé vào túi để đem giặt.Sau đó cô dùng chổi quét nhà 1 lần,tiếp theo lại bê 1 xô nước lau sạch sàn nhà.

Tú đứng bên ngoài cửa ngơ ngẩn nhìn theo.Hắn từng nhìn rất nhiều người mặc đầm dạ hội, mặc lễ phục vô cùng đẹp.Nhưng họ mặc đồ đẹp là để đi dự tiệc,để đến vũ trường,để đi tán tỉnh hay hẹn hò,ngay cả lọ lem cũng mặc đồ đẹp để đi dự vũ hội với hoàng tử,còn người mặt đồ đẹp để quét nhà chắc chắn chỉ có một mình cô mà thôi.Nhìn cô công chúa trong bộ đồ trắng,nếp váy xòe bồng yêu kiều,đi qua đi lại cầm trong tay cây lau nhà với bàn chân trần,hắn ko khỏi bật cười.

Nhi nhíu mày tức giận chống nạnh nhìn hắn.Đã ko giúp thì thôi lại còn cười đểu.Cái bãi chiến trường này ko phải toàn là công lao của anh sao?Tôi đã phải làm lao động công ích,còn thành trò vui cho anh tiêu khiển chắc.Ông chủ anh cũng thật biết cách tận dụng triệt để người khác, đúng là độc tài tư bản vắt kiệt sức lao động của người khác.

"Cười gì mà cười?" Nhi chống nạnh nhìn hắn nói.

Nhìn giáng bộ nhỏ xinh trong chiếc váy bồng trắng tinh,bàn tay nhỏ nhắn cầm cây lau nhà,một cánh tay

chống nạnh vô cùng hiên ngang nhìn hắn.Dù hiện tại hắn rõ ràng cô đang giận,nhưng nhìn dáng vẻ của cô hiện tại,y như đứa trẻ con xinh xắn giận dỗi ko có tí lực sát thương nào,chỉ khiến người khác nhìn thấy vô cùng đáng yêu.

"Anh cười cái gì?" Nhi lại giậm bàn chân trần xuống nền nhà tức giận.Người ta nói đúng là ko sai,việc khó chịu nhất ko phải là bị người ta chọc tức,mà việc bực nhất là gặp phải 1 tên đần hoàn toàn ko hiểu bạn đang nói gì.

"Ko có gì.Dọn dẹp nhanh chúng ta còn đi!" hắn vui vẻ cười nói.

"Đi đâu?" Nhi nhíu mày hỏi lại.

"Siêu thị!" hắn thản nhiên trả lời,trên môi còn nở 1 nụ cười vô cùng đắc ý.

Nhi thở ra 1 tiếng nhìn hắn não nề.Ko phải chứ?Bao nhiêu năm như vậy hắn vẫn còn thích đi siêu thị như vậy?Ko,nói chính xác là thích hành hạ người khác đi tiêu tiền cùng hắn mới đúng.

Bên ngoài phòng làm việc,các cô gái hiện tại đang làm việc vô cùng hăng say,hiệu suất vô cùng cao.Tốc độ gõ bàn phím là 95 từ 1 phút.Trên box chat room của hội tin tức các dòng chat liên tục chạy ko ngừng như người chạy nước rút.Cuộc chiến đồn đại càng lúc càng có nhiều người đầu quân tham dự.Từ phòng hành chính,phòng nhân sự,đến phòng sếp phó,thậm trí cả phòng bảo vệ ở tầng trệt cũng cử người đại diện tham dự.

Thấy chưa tôi đã bảo mà cái con hồ ly ấy nhất định ko dừng lại

Nó nói nghỉ việc rõ ràng là chiêu bài

Hôm nay nó trở về với tổng giám đốc,có thấy bộ đồ cô ta mặc ko?

Tôi nghe nói cô ta lén lút đi theo tổng giám mấy năm nay rồi.Bây giờ vẫn còn bám theo.

Đúng rồi nghe hàng xóm của tổng giám đốc nói,cô ta suốt ngày len lén rình rập quanh nhà tổng giám.Thậm trí thùng rác cũng ko tha.

Tôi còn nghe nói cô ta nằng nặc bám theo còn dọa sống dọa chết cho nên tổng giám mới phải chấp nhận cô ta.

Tôi nghe nói..

Và cứ hàng tỉ câu bắt đầu bằng chữ "Tôi nghe nói" đã thêu dệt nên 1 chuyện tình của hồ ly tinh và tổng giám đốc vô lãng mạn.Câu chuyện kể rằng ngày nảy ngày nay có 1 con hồ ly tinh có 9 cái đuôi,một ngày vô cùng tình cờ con hồ ly rời khỏi hang đi ra ngoài tìm kiếm món ăn của mình.Địa điểm mà cô ta đi kiếm ăn chính là quán bar.Và khi con hồ ly nhìn thật được vị giám đốc điển trai lại lắm tiền của họ,cô ta lập tức xác định mục tiêu của mình.Từ đó cô ta dùng đủ mọi chiêu bài để dụ dỗ.Mặc đồ hở hang,khiêu gợi.Lại cố làm vẻ dịu dàng quan tâm.Cô ta thậm trí còn dùng cả chiêu hèn hạ là chuốc tổng giám đốc say để chuộc lợi.Từ đó tổng giám đốc dùng mọi cách trốn tránh cô ta,nhưng cô ta vẫn bám riết.Vì ko chịu được nên giám đốc phải bỏ đi Mỹ học,nhưng tới khi giám đốc trở về cứ tưởng thoát khỏi cô ta,ko ngờ cô ta điều tra được giám đốc làm ở đây nên tới xin việc.Sau đó mỗi ngày đều lén lút bám theo giám đốc.Còn đòi sống đòi chết dẫn đến 1 màn gây cấn như mọi người đã thấy cách đây vài hôm.Sau đó giám đốc dẫn cô vào phòng khuyên giải phải trái.Ko ngờ sau đó cô ta thất thểu đi về.Ngay tối ngày hôm đó đã uống thuốc tự tử,trước khi hấp hối lại gọi điện thoại cho tổng giám đốc đe dọa.Làm cho tổng giám đốc mấy ngày nay nổi điên đập phá văn phòng,lẫn phòng ngủ.Văn phòng thì đã có người dọn,còn phòng nghỉ tổng giám đốc lại ko cho ai vào.Có lẽ tại vì trước đó cô ta đã giở trò khiến tổng giám ko muốn ai bước vào phòng.

Rất nhanh rất nhanh,nhờ công nghệ hiện đại,nhờ đại gia yahoo,và công nghệ thông tin tiên tiến chính là internet,lại cộng thêm trí tuệ cao cường của các nhân vật nữ chính phòng thư ký, cộng với tốc độ lướt phím thần thánh của các thư ký chuyên nghiệp,câu chuyện tình vô cùng lãng mạn được ra lò và được phát tán với tốc độ chóng mặt như virut lây lan cả hệ thống.Với tất cả các điều kiện thiên địa nhân hòa đều vô cùng thuận lợi,rất nhanh chuyện tình hồ ly đã được phát tán trên toàn bộ công ty.Và dĩ nhiên cũng đã tới được phòng kinh doanh.

Nam ngồi trên bàn làm việc nhìn màn hình máy tính,đôi mắt mở to có chút ko hài lòng.Lại nhìn các bà thím ở trong phòng làm việc người này thêm 1 câu người kia bớt 1 câu.

"Tôi đã nói rồi mà nhìn cô ta đã ko thấy cảm tình!"

"Cái loại con gái đó chỉ muốn tìm người có tiền dựa dẫm!"

Nam càng nghe lại càng cảm thấy ko đúng.Tuy 2 người mới quen nhau 1 thời gian nhưng anh có thể cảm giác rõ Nhi ko phải là loại người như mọi người nói.Khi tất cả cái đám người đang chê bai người khác kia cười nhạo anh,bắt nạt anh thì Nhi là người duy nhất giúp đỡ anh.Khi anh nói anh thầm thích 1 người khác 3 năm,cô ko như những người khác miệng thì nói cố lên nhưng ánh mắt lại lộ rõ sự coi thường.Nhi ko thế,cô trêu chọc anh,cũng mắng anh sao ngốc nghếch mà ko tỏ tình,nhưng hoàn toàn ko có coi thường.Cô thậm trí còn giúp anh chọn quà tặng.Tuy là có bực bội vì sự ủy mị của anh,nhưng bởi vì cô là người mạnh mẽ,ko phải cô đang coi thường người khác.Cho nên cô hoàn toàn ko phải dạng hám tiền hám lợi chạy theo người giàu.Nếu ko sao cô lại phải kết bạn với anh.Vốn anh chỉ là một nhân viên quèn.Hơn nữa rõ ràng hôm đi mua quà về là tổng giám đốc gọi điện thoại cho cô,là cô tức giận dập máy.Là tổng giám đốc đợi chờ cô ở trước cửa nhà,cũng là tổng giám đốc đe dọa ko cho anh tới gần cô.Ko lý nào là do cô bám tổng giám đốc ko buông.Nam tức giận nhìn những hàng chữ đang nhảy liên hồi trên box chat,những lời nhận xét càng lúc càng khó nghe.Cuối cùng Nam ko kìm lòng được.

Unknow guy : mọi người ko rõ chuyện thì đừng nên nói linh tinh.

A : ai thế?nói cứ như rõ chuyện lắm.

B : nam hay nữ?nv bộ phận nào mà vào đây?

C : nghe như đằng ấy biết tin tức gì nói nghe thử đi

...

Unknow guy : Nhi ko phải là người như mọi người nghĩ đâu

D : đừng biện minh hộ

E : nói chẳng ai tin

F : loại gái hám tiền như cô ta trên đời thiếu gì.

Unknow guy : đã bảo ko phải mà

D : bọn này nói là có bằng chứng cụ thể,như đằng ấy nói thì ai mà tin nổi.

Unknow guy : tôi có bằng chứng

A : chuyện gi?

B : kể đi..

...

Sau 1 dòng chat vừa gõ của Nam,toàn bộ hộp thoại rung lên bần bật.Toàn bộ thành viên của box chat đều rầm rộ tiến công.Đôi bàn tay Nam nghe tiếng rung hội thoại từ headphone mà cảm giác đau cả tai,bàn tay cũng run rẩy.Anh thở ra 1 hơi rồi mới bắt đầu gõ.

Unknow guy : tối hôm qua tổng giám đốc đến tận nhà tìm Trần Hiểu Nhi.

Toàn bộ nhân viên văn phòng đang tham gia box chat đột nhiên im bật,gương mặt ai nấy mở to mắt nhìn màn hình.Cả phòng kinh doanh cũng lập tức im bặt.Đúng là sức mạnh của công nghệ thông tin,chỉ trong vòng 1 giây toàn bộ tin tức đã được truyền tải tới khắp mọi nơi trên trái đất.Nam lén lút quay đầu nhìn phản ứng của mấy chị tám ở xung quanh,trong lòng thở ra nhẹ nhõm.Cuối cùng cũng có thể giúp được Nhi 1 chút.Xem như trả ơn cô giúp đỡ anh đi.

Nhưng cái niềm vui giúp người ngây thơ của cậu trai nhút nhát ko tồn tại được quá 1 phút đồng hồ.Thế nên người ta vẫn nói hạnh phúc vô cùng mong manh.Chỉ sau có 1 phút ngắn ngủi,cái hạnh phúc của Nam

đã tan như bong bóng xà phòng,thậm trí còn ko để lại chút dấu vết.Văn phòng lập tức lại càng trộn rộn hơn trước.Khung chat liên tục hiện lên những dòng chữ của các chuyên viên gõ chữ với tốc độ chóng mặt.

Thấy chưa tôi đã bảo mà cô ta dụ dỗ giám đốc

Quả nhiên 2 người đó có gian tình

Cô ta mang giám đốc đến nhà để dụ dỗ nên giám đốc mới biết nhà cô ta chứ

Chắc chắn là 2 người đó có nhiều bí mật

Vân vân và mây mây.. chỉ 1 câu nói hoàn toàn xác thực của Nam,cái box chat lập tức bùng nổ dữ dội.Tin tức ngày càng đi xa.Nào là đêm qua Nhi giữ giám đốc ở lại như thế nào,hay là 2 người làm gì vào đêm đó,thậm trí quá đáng hơn là còn có người khẳng định là nhìn thấy 2 người cả đêm ko ngủ,.. Nam rất rất muốn giải thích,nhưng lại ko thể địch nổi với dòng nước lũ của hàng chục con người kia.

Kết luận chung của buổi tọa đàm vẫn cứ là 2 người có quan hệ bất chính,và người dụ dỗ là Nhi.Nam chỉ có thể nhìn màn hình máy tính mà khóc ròng.Trần Hiểu Nhi,tôi ko cố ý.

Hắt xì!!

Nhi ngẩn người dừng lại động tác lau nhà,một bàn tay cầm chặt cây lau nhà,1 tay dùng ngón trỏ day day mũi.Cặp lông mày hơi nhướng lại,đôi mắt đen nhìn sang ngang vô thức suy nghĩ.Tại sao lại hắt xì.Có ai nói xấu mình sao?

Tú nhìn dáng vẻ của cô đứng hiên ngang trong bộ váy trắng thẫn thờ ngẩn người,trong đôi mắt nâu tràn ngập ấm áp nhìn cô cười.

“Bị người ta nói xấu sau lưng rồi đúng ko?” hắn nhướng mày.

Nhi tức tối liếc xéo hắn 1 cái.Trước đây mỗi khi hắn hắt xì là cô nói hắn bị chửi đểu sau lưng, giờ trả đũa đây mà.

“Tôi ko bị nhiều người ghét như anh đâu!” Nhi vênh mặt nói.

“Thật ko?” Tú nhướng mày nói giọng trêu chọc. “Nhớ lại trước đây hình như kẻ thù của em rất nhiều!” hắn 1 tay chống cằm bắt đầu suy nghĩ,đôi mắt nâu lại lấp lánh niềm vui nhìn cô gái trước mặt.

Nhi cảm giác cả người mình có bao nhiêu đường gân thì bây giờ đang muốn thể hiện làm lực sĩ Lý Đức cả.Cô tức giận giậm bàn chân trần xuống đất,tay chống nạnh nhìn hắn tức tối.

“Ko phải là nhờ công của anh cả sao?” gương mặt xinh xắn của cô hiện ra 1 chút ương bướng cùng giận dỗi,đôi mắt đen láy nheo lại như 1 chữ T bướng bỉnh,khóe môi cong xuống như 1 dấu mũ của chữ ô.Hiện tại là gương mặt vô cùng khinh thường của Trần Hiểu Nhi đối với Hoàng Tuấn Tú.Còn ko phải tại anh sao?Tôi sống 3 năm cấp 3 đáng lẽ phải vô cùng yên ổn,thầy yêu bạn mến,chỉ từ khi anh suất hiện.Ko hiểu từ đâu mà thành lập cho tôi 1 hội anti fan.Ko chỉ gồm fan hâm mộ của anh,còn có cả fan của anti fc bảo vật.Cuối cùng là cứ thỉnh thoảng cuối gì tôi lại bị hỏi thăm.Còn dằn mặt.Cái đám con gái ngu ngốc ấy thật đúng là não để ngoài hộp sọ mới đi thích 1 tên như anh.Lại còn cả em Ly lưu luyến của anh nữa.Ỏng à ỏng ẹo,ẹo qua ẹo lại còn ra vẻ thanh tao.Mệt tôi muốn chết.

Càng nghĩ lại Nhi lại càng cảm giác bực bội.Vốn cuộc sống của cô vô cùng vui vẻ,kết quả nhờ công của hắn lại càng ngày càng sinh động.1 tuần bị quây đến 28 lần,bị dằn mặt cả thảy 12 lần,có thi thoảng bị đánh nhưng dĩ nhiên cô cũng đánh lại.Còn may cô đủ thông minh ko đánh ở trong trường mà tìm đến nhà mấy nhỏ đó trả đũa.Dĩ nhiên đánh nhau chẳng hay ho gì,nhưng cô là người có thù phải trả.Cũng may cô ra tay ko nặng,chỉ có bao nhiêu trả bấy nhiêu.Nên các cô gái đó cũng ko có quyền kiện cáo.

Trái ngược với gương mặt khó chịu của cô,là gương mặt vô cùng thỏa mãn của hắn.Tú nhìn cô mà trong lòng chỉ thấy tràn ngập vui vẻ.Có lẽ đây gọi là vui khi người gặp họa,cũng có thể gọi là cười trên sự đau khổ của người khác cũng nên.

“Này T3,thấy tôi bị bắt nạt anh vui lắm thì phải!” Nhi chống nạnh đặt ra 1 câu hỏi tu từ.Rõ ràng là hắn vui,cực kì vui.Mỗi lần cô tức giận ré ầm lên về đám fc của hắn,là y như rằng hắn cười nghiêng ngả.Cho nên cô phát hiện ra 1 chuyện vô cùng lý thú đó chính là hắn ta ko chỉ biến thái về ngôn ngữ,còn đặc biệt biến

thái trong hành động.Hắn ta dường như vô cùng thích thú với việc bạo hành.Cho nên từ sau lần ca thán mà lại thấy hắn vô cùng vui vẻ kia,cô tuyệt nhiên ko bao giờ nói chuyện thân mật về fc của hắn với hắn lần thứ 2.Tất cả là cô tự giải quyết.Có lẽ là do mấy cô gái đó đã chán với việc đánh qua đánh lại.Cũng có thể do họ cảm thấy ko thể bắt nạt được cô.Cho nên bẵng đi 1 thời gian đã ko thấy ai tới nữa.Thời gian cũng trôi qua thật nhanh mới đó đã 6 năm,ko phải 1 trong các nàng đang nhắc lại chuyện cũ nên nhớ đến cô chứ?Nhi đột nhiên cảm giác rùng mình chạy dọc sống lưng.Sao cô cứ thấy bất an thế nào đó.Cả người da gà đều nổi lên cả.

Thấy cô đột nhiên khác lạ,Tú hơi nhíu mày hỏi.

"Lạnh à?" anh tiến lại gần cô,cởi chiếc áo vest đang khoác trên người choàng lên cho cô.Hắn nhìn quanh quẩn trong phòng tìm kiếm điều khiển điều hòa.

"Này.T3!" Nhi cảm giác cơ mặt đang biểu tình,giọng nói của cô trở nên vô cùng vô cùng mỏng manh.

Tú ngước xuống thơ ngây nhìn cô đang nhăn nhúm như quả táo tàu.Nhi gương mặt đã hoàn toàn giống như Onizuka gặp phải chuyện "bất bình".Mỏ thì chu,mắt thì khinh thường thành 1 đường kẻ,sống mũi nhăn lại,kết hợp với cái lông mày đang ý kiến.Nói chung là gương mặt vô cùng biến dạng.

"Anh có âm mưu gì thì cứ nói thẳng,đừng làm người khác sợ!" Nhi giương gương mặt ghê rợn, hai ngón tay túm 1 góc áo vest của hắn kéo ra xa người,gương mặt lộ rõ cảnh giác như áo của hắn có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

"Trả này!" cô nhăn mũi nhìn chiếc áo đề phòng giơ ra phía hắn.

"Này khủng long trông anh giống như đang có âm mưu lắm à?" Tú nhướng mày nhìn cô ko tin được.Uổng công tôi lo cô rét,chăm sóc cô.Cô lại cho tôi có âm mưu.

Nhi im lặng ko nói gì,gương mặt xinh xắn hơi hướng về phía hắn,bắt đầu cặn kẽ đánh giá từng centimet trên mặt hắn.Tú nhướng mày nhìn gương mặt nghiêm túc săm soi của cô,trong lồng ngực trái tim lại hơi phập phồng,hắn cảm giác mặt mình bắt đầu nóng lên.

"Ko ai nói với anh mặt anh vô cùng gian à?" Nhi mở tròn mắt vô tội thản nhiên nói.

Tú tức giận lập tức giật lại chiếc áo cô cầm trong tay.Gương mặt đỏ gay ko phải vì cảm giác cô quá gần mà nhờ huyết áp đang tăng vọt.Phản ứng tự nhiên tiếp theo của cơ thể là.. lập tức quay người,biến lại thành 1 người xấu.

"Dọn xong rồi thì nhanh đi mua đồ.Tôi sắp đói chết rồi!" giọng nói gắt gỏng tức giận với bóng lưng cao lớn hậm hực đi ra phòng làm việc.

Nhi đứng lại trong căn phòng nghỉ,dựa người vào cạnh chiếc cây lau nhà,1 tay chống nạnh bên hông,gương mặt xinh xắn dõi theo cái bóng dáng hùng hổ vừa bước ra.Cô bĩu môi lắc đầu.

"Thấy chưa.Rõ ràng là chẳng tốt đẹp gì!" cô nhún vai,lau dọn nốt căn phòng rồi cất lại đồ đạc vào chỗ cũ.

Khi ra tới phòng ngoài đã thấy hắn ngồi trên bàn làm việc trầm ngâm nghĩ ngợi gì đó.Nhi hơi nhíu mày,hiếm khi thấy hắn tập trung như vậy,nhưng lại ko biết hắn đang nghĩ cái gì.Đột nhiên trong đầu cô nảy ra 1 ý nghĩ.Cô nhẹ nhàng nhón từng bước chân cố gắng ko gây ra tiếng động. Đôi mắt đen láy sáng long lanh,khóe môi cong như mặt trăng đầu tháng,chiếc lưỡi hồng hào ướt át khẽ liếm liếm môi láu lỉnh,chiếc răng khểnh của ác ma chìa ra ngoài.

"Hù!!"

Tú giật mình người giật lùi về phía sau,tấm lưng to lớn dựa sát vào thành ghế da mát lạnh.Tú mở to mắt định thần nhìn phía sau lưng.

"Khủng long,em bao nhiêu tuổi rồi còn chơi trò này hả?" hắn thở ra nói giọng lãnh đạm nhưng khóe môi mỏng lại hơi cong lên.

"Ko phải vẫn hiệu quả sao?" Nhi vô cùng đắc ý 2 tay vẫn đặt trên vai hắn vui vẻ nói.

"Đang nghĩ gì thế?" Nhi hỏi.

“Ko có gì.” Hắn lạnh lùng trả lời,lập tức đứng dậy khỏi ghế,cầm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình.Tú quay đầu,dùng đôi mắt nâu nhạt của mình nhìn vào gương mặt xinh xắn của cô,nhìn sâu vào đôi mắt đen lấp lánh ko bao giờ tắt ánh sáng ấy.Gương mặt hắn trở nên có chút trầm mặc,có chút lo lắng lại bất an.Miệng hắn rất muốn nói điều gì,nhưng lại hoàn toàn ko nói ra lời.

“Đi mua đồ thôi.Đói lắm rồi!” Tú từ bỏ,quay người kéo theo Nhi ra khỏi phòng.

Cánh cửa đôi phòng tổng giám đốc bật mở,lập tức tiếng lách cách của các chuyên gia phòng thư ký lập tức dừng bật.5 chị gái xinh xắn đều mở tròn mắt hướng về phía cửa.Sau 2 giây định hình,cả 5 cô gái xinh đẹp đều nhẹ nhàng cúi đầu,khóe miệng xinh xắn cong lên vừa đủ 15 độ, thân người gập xuống 1 góc tù vô cùng chuyên nghiệp.

“Tổng giám đốc lại nhà!” các nàng vô cùng lễ phép chào hỏi.Đôi mắt xinh xắn ánh cười ko quên đảo qua nhìn thân hình đứng đằng sau tổng giám đốc,lại nhanh như sao rụng nhìn xuống 2 bàn tay siết chặt lòng thân ái của 2 người.Trong đầu mỗi vị thư ký lúc này đã lập tức hiện lên dòng chat tiếp theo mà họ phải gõ.Đây gọi là tác phong công nghiệp,phản xạ có điều kiện của những bộ não rất giàu chất xám.Chỉ đáng tiếc 1 điều toàn bộ lượng chất xám ko dùng được cho công việc.

Tú ko nói lời nào lập tức rời đi,kéo theo Nhi lặng lẽ tiến tới thang máy.Nhìn thấy vô cùng rõ những ánh mắt laze nhìn cô,Nhi chỉ có thể giữ vẻ tươi cười ngây ngô mà chào các đàn chị.Cô cảm giác như mồ hôi đang chảy ròng ròng ở sau gáy của mình.Một đôi mắt nhìn soi mói cũng đủ làm tóc gáy cô nhảy dựng,đằng này lại những 5 đôi,cô ko rụng tóc mới là lạ.

Khi hai người bước vào thang máy,Tú mới nhìn xuống đất,hơi hơi nhăn mặt,giọng nói có chút bất thường.

“Giày đâu?Đi chân trần!” gương mặt điển trai của anh nhăn lại vô cùng ko hài lòng.

“Ko phải nhờ anh kéo đi sao?” Nhi khoanh 2 tay trước ngực miệng lẩm bẩm.

Tú ko nói lời nào chỉ hừ lạnh 1 tiếng rồi quay người bước ra khỏi thang máy chạy lại phía phòng tổng giám đốc.

“Này,đi đâu thế?” Nhi gọi với theo,tay giữ lại cánh cửa thang máy đang đóng.Cô đành lòng bước ra ngoài thang máy chờ đợi.

5 bà chị gái của phòng thư ký lại phải dừng tay 1 lần nữa.Các cô đều tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc,vô cùng chăm chỉ,những đôi mắt nai vàng nhìn anh chàng đẹp trai đang vội vã chạy lại văn phòng.Mọi người đều quay sang nhìn nhau tự hỏi anh ta quay lại sớm như thế làm gì.Chưa đầy 1 phút sau,anh chàng đẹp trai lại xuất hiện ở cửa 1 lần nữa,mặc cho gương mặt chuyên nghiệp được trang điểm vô cùng xinh xắn của các nàng đều đang nở nụ cười,nhưng đôi mắt ko giấu nổi kinh ngạc khi nhìn vật trên tay sếp tổng.

Tú tiến lại gần Nhi hơi cúi người đặt đôi giầy xuống dưới chân cô.

“Đi vào!”

Nhi hơi nhíu mày nhìn đôi giầy lại nhìn hắn. “Ko đi đâu!”

“Tại sao?” Tú nhướng mày.

“Đau chân!” Nhi thản nhiên cúi người xách đôi giầy lên vai rồi đi vào thang máy.Nhìn Tú đứng chôn chân tại chỗ gương mặt vô cùng khó chịu nhìn cô.

“Ko đi sao?” khóe môi của cô khẽ nhếch lên cười nhạo,đôi mắt long lanh nhìn hắn,giọng nói đầy khiêu khích.

Tú hậm hực chui vào thang máy,để lại sau lưng là 10 đôi mắt to tròn mở ra nhìn rõ mồm một cảnh tượng vừa rồi.

“Khủng long,em định cứ đi chân đất vậy hả?” Tú chống nạnh đứng cạnh dãy đồ ăn khô nhìn cô tức giận.

“Có sao đâu!” Nhi thản nhiên ngó lơ lại cầm 1 túi mì gói lên xem hạn sử dụng.

“Anh vẫn thích loại này?” cô lơ đễnh đưa gói mì lên hỏi hắn.

Tú nhìn cái gói trong tay cô chăm chăm,gương mặt bắt đầu giãn ra khẽ gật đầu.6 năm rồi cô vẫn còn nhớ hắn thích ăn mì gói loại nào.

Nhi lơ đễnh gật đầu,nhặt thêm vài gói ném vào xe đẩy.Cô suy nghĩ trong giây lát rồi quay người bước đi,lại cảm giác sau lưng có gì đó thiêu thiếu,Nhi quay người lại nhìn cái gã đang lơ đễnh đứng tại chỗ.

“Đứng đó làm gì?Ko mau đi!” Nói rồi cô với tay nắm lấy đầu chiếc xe đẩy mà kéo đi.

Tú vội vàng bước nhanh,đẩy xe lên đi ngang hàng với cô.Hắn lơ đễnh nhìn gương mặt đang khó chịu của cô,đôi mắt nâu sáng lại thêm sáng.

“Nhanh 1 chút.Tôi muốn làm xong cho nhanh.” Giọng nói của cô vô cùng cứng rắn nói với hắn,nói rồi lập tức quay người bước nhanh về phái trước.

“Ở nhà anh có những gì rồi?” Nhi vừa bước đi vừa hỏi,gương mặt nhìn những dãy hàng xung quanh như con mồi chỉ cần hắn nói thứ cần cô lập tức nhảy ra,cầm thật nhanh cho xong nghĩa vụ.

“Chẳng có gì hết!” Tú thản nhiên trả lời.

Nhi dừng lại cước bộ,cả người thẳng tưng như 1 cây thước gỗ.Cô chậm rãi quay người lại nhìn trân trối cái kẻ đang đẩy xe đằng sau mình.

“Lặp lại!” giọng nói của cô trong veo lại có phần hơi run run.

“Chẳng có gì hết!” Tú thản nhiên với tay lấy 1 lon bia trên giá xem xét.

Nhi lập tức nhảy tới trước mặt hắn,giật lon bia hắn đang cầm,gương mặt vô cùng ấm ức nhìn hắn.

“Ko có gì hết?” Nhi hỏi lại 1 lần nữa.

Tú ko nói gì với tay giật lại lon bia mình vừa cầm,nhét vào xe đẩy.Nhi mở tròn mắt nhìn cái vẻ thản nhiên của hắn,lại thấy hắn trên tay cầm 1 chai rượu xem xét.Cô lập tức nhào tới giật lấy chai rượu.

“Ko uống thứ này!” một tay đặt lại chai rượu lên giá,1 tay túm lấy hắn kéo đi.

“Mua từng ấy bia còn chưa đủ?Tuy anh đủ tuổi uống rượu,nhưng uống nhiều ko tốt.Đầu óc đã ko tốt uống rượu lại càng mau quên!”

Tú bị cô kéo đi,lại nghe cô ca cẩm nhưng ko rõ tại sao trong lòng lại cảm thấy dễ chịu lạ.Có lẽ hắn thực sự là người bị biến thái về ngôn ngữ.Có 1 bà cô trẻ mặc chiếu váy bồng ngắn than thở lải nhải bên tai,lại hoàn toàn ko cảm thấy phiền chút nào.Ngược lại còn rất rất muốn cô nói nhiều hơn 1 chút,nắm tay chặt hơn 1 chút.

“Sữa tươi hay nước ép?” Nhi dừng lại trước 1 quầy hàng buông tay Tú ra nghiêm nghị hỏi.

Tú hơi nhíu mày.Hắn là con trai nhé.Phải gọi là đàn ông mới đúng.Mấy thứ dưỡng da,tốt cho sắc đẹp này hắn ko cần.Hắn đủ đẹp trai rồi.

“Ko chọn thì tôi chọn đấy!” Nhi nghiêm giọng lại nói.

Tú bất đắc dĩ vội vàng nói “Táo ép!” trước khi Nhi kịp với tay lấy bịch sữa tươi có đường.

Nhi mỉm cười đắc ý di chuyển bàn tay đi lấy 1 bình táo ép vẫn thường mua cho hắn.Mặc dù đồ uống sẵn ko tốt mấy nhưng còn đỡ hơn cho hắn uống rượu.Cô nhún nhún vai,dù sao thì cũng ko phải chuyện của mình quản nhiều làm gì.

Đặt bình nước táo ép vào xe đẩy,cô lơ đễnh theo 1 thói quen khoác lấy 1 tay hắn,đôi mắt đen nhìn xung quanh suy nghĩ gì đó,bàn chân mảnh mai ko đi giầy bước từng bước chậm rãi.Tú cảm giác trái tim mình lại nóng hầm hập như vừa mới bị hấp trong lò lửa.Qua lớp vải mỏng của chiếc áo sơ mi,anh có thể cảm nhận được da tay mềm mại của cô,từng ngón tay nhỏ dài thon thả đang chạm vào bắp tay mình,cả người hắn đột nhiên trở nên bất thường,hấp tấp.Ngay cả những mạch máu cũng trở nên luống cuống như hoàn toàn ko biết nên vận chuyển máu tới đâu.

Tú thở ra 1 cái để lấy lại bình tĩnh trước tình hình khó khăn của cơ thể.Trong lồng ngực chảy lan ra cảm giác ấm áp lẫn hồi hộp,vừa có chút tê dại lâng lâng,lại có những vui thích khó tả dâng trào.Hiện tại đây khi cô vô tình khoác tay hắn bước đi cạnh nhau,hắn như lại trở về 6 năm trước.Họ là 1 đôi.Phải.Ít nhất lúc này trong lòng hắn là như vậy.

Hiện tại chỉ cần có như thế,chỉ cần 2 người ở bên nhau vậy là đủ.Ko cần biết những con người bên ngoài đang nhìn họ với ánh mắt thế nào.Ko cần biết những câu chuyện đang được thêu dệt tới đâu.Chỉ cần họ ở cùng 1 chỗ bước bên nhau.

Có bao nhiêu người trên thế giới chết vì tai nạn?Vô số.Có bao nhiêu người trên thế giới chết vì thiên tai?Vô số.Có bao nhiêu người trên thế giới chết vì chiến tranh?Vô số.Có bao nhiêu người trên thế giới chết vì nạn đói?Rất nhiều?Có bao nhiêu người trên thế giới lâm vào cảnh nghèo khó?Rất nhiều.

Có bao nhiêu người giàu trên thế giới?.. Rất ít..

Đó là sự bất công của thế giới.Bất công tới độ làm cho người khác phải đau lòng.Nhưng như thế mới là thế giới.Thế giới có rất nhiều bất công,cũng có nhiều phân biệt đối xử.Ai nói rằng hiện tại thế giới văn mình và công bằng?Ai nói mấy lời vô nghĩa như thế chứ?Ai nói thế giới này tràn đầy đau thương,trước đây cô cho đó là người vô cùng bệnh hoạn.Tới bây giờ cô mới biết thì ra bản thân mình là người lạc quan như vậy.

Chỗ này là tầng trên cùng của khu Kangnam.Trần nhà cao với đèn trùm sang trọng,nội thất trang nhã,sán nhà lát gỗ cao cấp nhãn bóng,phòng bếp gọn gàng sạch sẽ lại tiện nghi,phòng ăn ấm cúng gọn gàng với một quầy bar nhỏ màu trắng với những ô kính đen hiện đại.

Nhi nuốt nước bọt.Cảm giác đầu mình vô cùng vô cùng nhức.Nhìn 1 đống tiền trước mắt mà lại ko thể làm gì,ai nói đau khổ nhất là bị tổn thương?Đau khổ nhất phải là cô lúc này đây này.Ko dùng từ đau khổ thì còn quá nhẹ,phải dùng từ thống khổ mới đúng.Cuộc đời công bằng, cô muốn lên gối cho 2 chữ công bằng này 1 cái.Cứ nhìn cái gương mặt câng câng của hắn kia. Nhìn ngôi nhà hắn đang sống xem.

“Tại sao lại ở đây?” cô cố gắng kìm chế gằn từng tiếng ghen tị của bản thân.

Tú im lặng ko nói gì,đặt mình ngồi xuống chiếc ghế sofa dưới dãy cửa sổ cao tràn đầy ánh nắng.Phải mất 1 lúc sau mới có thể nói ra lời.

“Tiện cho công việc!” hắn thản nhiên.

Nhi méo miệng nhìn hắn vô cùng khó chịu.Đồ nhà giàu thừa tiền.Anh có nhà thì ko về lại bỏ tiền ra mua căn hộ chung cư mà ở,ko biết học đòi theo ai nữa.Anh có biết có bao nhiêu người ko có nước uống ko hả?

“Tôi đi nấu cơm!” Nhi chán chường quay người đi vào bếp.

Tú vẫn yên lặng ngồi trên sofa.Gương mặt điển trai lạnh như băng dưới ánh nắng mặt trời,nhưng đôi mắt nâu lại vô cùng ấm áp.Ánh mắt hắn hướng về phía bóng người đi qua đi lại ở phía gian bếp kia.Con người đột nhiên trở nên trong suốt,nhìn theo từng cử động của Nhi đôi mắt lại như nhìn thấy quá khứ,khi họ còn đang yêu nhau.Trong đầu lại thoáng hiện lên thời gian cách đây 1 tháng.Khi hắn trở về,về tới căn nhà mà hắn vẫn sống bao nhiêu năm,từng đồ đạc phủ bụi vẫn như vậy quen thuộc,những gian phòng vẫn như lúc hắn rời đi.Nhưng mà,mỗi 1 bước chân,mỗi 1 cánh cửa đều khác.Mỗi khi hắn tiến đến tủ lạnh,lại nhớ cô hay sắp xếp đồ ăn cho hắn,mỗi khi hắn đi tắm lại nhớ bóng cô hiện ra qua tấm kính cửa,mỗi khi ngồi trên sofa xem phim lại nhớ cô hay vắt chân lên ghế ăn bánh xem tivi,mỗi khi hắn ngồi trên giường lại nhớ những khi cô chiếm dụng giường của hắn còn thẳng chân đạp hắn xuống đất,mỗi khi hắn vào phòng lấy đồ để thay lại nhớ cô thường sắp quần áo cho hắn.Cả căn nhà mọi thứ đều như vậy,nhưng mỗi lần hắn làm gì hắn lại nhớ đến cô.Nhìn con gấu bông to bự,nhìn 1 chiếc giầy thể thao trắng bị cất sâu trong tủ giữ đồ,nhìn đống sách vở lớp 12 quăn queo vì ướt nước..Hắn lại nhớ lại thời gian trước đây.Hắn rất rất muốn quên nhưng hoàn toàn ko thể quên được.Cho nên chỉ sau 3 ngày hắn quyết định chuyển nhà.

Bên trong nhà bếp có 1 con người đang vô cùng tự kỷ,cô vừa thái rau vừa thầm nguyền rủa mong rằng cái đống rau này chính là cái gã chết dẫm ngồi ngoài kia.Thái.Thái.Thái.Chặt.Chặt. Chặt.Chặt cho hắn thành từng mảnh,rồi lập tức bỏ vào nồi,hầm cho nhừ.

“Làm gì vậy?”

Còn đang chìm đắm trong sự sung sướng được ninh nấu hầm nhừ thì một giọng nói trầm trầm làm cho cô giật mình tỉnh giấc.Quay ngược trở về với hiện thực.

"Vào rồi?" Nhi chán chường nhìn hắn.

"Cơm chín chưa?Bật lại 1 lần nữa đi!" Nhi thản nhiên ra lệnh.

Tú mỉm cười chạy tới chỗ nồi cơm điện ấn nút cooking lần thứ 2.Quay người nhìn cô đang bận rộn trong bếp,lại ngửi được mùi thơm thức ăn nóng hổi trong ko khí,gương mặt giãn ra,đôi mắt nâu sáng lấp lánh.

"Nhìn gì?" Nhi nghiến răng hỏi.Đứng đó cản đường cản lối làm gì chứ?Đã ko giúp gì còn đứng đây ám quẻ sao ông trẻ.Cứ đứng đó làm sao tôi cho thuốc sổ vào được,

"Ko có gì!" Tú vừa cười vừa nói.Gương mặt rạng rỡ nhìn cô đang khuấy nồi canh.Mũi ko kìm lòng được hít thật sâu 1 ít mùi hương món ăn thơm phức.Bụng ko khỏi xôn xao.

Cạch.

Nhi nhướng mày như vừa nghe tiếng gì đó. "Có phải tiếng mở cửa ko?" cô quay sang nhìn Tú hỏi.

Tú lơ đễnh nhìn đồng hồ,vô cùng thản nhiên nói "Chắc là người giúp việc!"

Nhi mở tròn mắt,trâng trâng nhìn cái gã đang đứng trước mặt mình.Trên người mặc 1 chiếc áo sơ mi sọc trắng xanh ôm lấy thân hình cao ráo,để lộ ra cơ thể rắn chắc.Trên cổ tay đeo 1 chiếc đồng hồ sáng bóng,chiếc quần âu phẳng phia,mái tóc mềm mại gợn sóng ôm lây gương mặt.Và cái tên khắp người đang dáp vàng ấy đang đứng trong 1 căn bếp cũng vô cùng sang trọng như những món đồ chết tiệt mà hắn đang khoác trên người.

"Anh vừa nói người giúp việc?" Nhi cảm giác khóe môi mình giật giật,mi mắt giật giật,ngay cả sống mũi cũng gây gây.

Tú chăm chú nhìn cô rồi gật gật đầu.

Nhi nhắm chặt 2 mắt lại,cố gắng để cho hộp sọ mình ko bị boom nguyên tử nổ tung.Cô cắn chặt môi dưới,thở ra thật mạnh,cố gắng bình tĩnh mà rít.

"Anh đã có người giúp việc,còn bắt tôi đến nấu cơm?"

"Người giúp việc chỉ để dọn dẹp nhà.Còn chuyện nội trợ cô phải làm chứ!" Tú lơ đễnh nói vô cùng thản nhiên.Nhìn gương mặt đang co rút như lũ lụt tràn bờ sông Hồng của cô Tú vô cùng thỏa mãn.Anh quay người định rời khỏi bếp.Nhưng lại như nhớ ra cái gì,hắn quay người lại gương mặt lạnh băng nói.

"Làm nhanh chút,tôi đói rồi!" sau khi nói xong lập tức rời đi.

"HOÀNG TUẤN TÚ!" Nhi tức giận chỉ có thể giậm chân tại chỗ.Làm sao mà cái tên khốn ấy sau bao nhiêu năm lại có thể thảm nhiên nói như vậy chứ.Trước đây cô nợ tiền hắn,phải.Nhưng giờ thì..

Nghĩ tới đây Nhi dừng lại.Cô vẫn cứ nợ tiền hắn.. =.="

Ngôi nhà trong một ngõ nhỏ đến bây giờ mới sáng đèn.Nhi mệt mỏi ném người ngồi xuống ghế sofa.Sáng thì đi đám cưới,chiều lại tới công ty dọn dẹp,đến chiều tối hắn ta lại ko buông tha bắt đi siêu thị nấu cơm.Có phải kiếp trước cô thật sự nợ hắn nhiều lắm ko?Kiếp này bị hắn hành hạ như vậy.Cảm giác cả người ê ẩm sau 1 ngày chạy qua chạy lại,lại nhìn bộ váy trắng đã nhàu nhĩ Nhi đành đứng dậy khỏi ghế,chạy vào nhà tắm.

Mệt mỏi sau một ngày,được ngâm mình trong nước nóng Nhi cảm giác vô cùng thoải mái.Vừa bước ra khỏi phòng tắm đã nghe rõ ràng tiếng chuông điện thoại.Vừa lấy khăn lau tóc cô lơ đễnh nhấc điện thoại.

"Vừa làm gì?" một giọng nói trầm trầm phát ra từ ống nghe.

"Từ lúc nào sếp lại quan tâm đến nhân viên thế?" một giọng nữ đầy châm chọc vang lên.

“Có gì ko được?” giọng nam có chút trêu ghẹo,từ đầu dây bên này Nhi cũng có thể nhìn thấy được rõ gương mặt tươi cười của hắn.

“Dạ ko dám.Nhưng thưa sếp kính mến,giờ đã là 11 giờ rưỡi,cũng ko phải là giờ làm việc.Cảm phiền sếp đừng quấy rầy giờ nghỉ của nhân viên!” Nhi nói,bàn tay đã ngừng sát tóc,cô với tay mở ngăn tủ lấy máy sấy.

“Vừa tắm xong?” giọng nam trở nên cứng rắn.

Nhi nhăn mặt nhíu mày.Khóe môi méo xệch sang 1 bên.

“Đừng có nhăn mặt nữa.Anh nhăn suốt ngày mà ko thấy nhức đầu à?” Nhi vừa cắm máy sấy vừa nói qua điện thoại.

“Làm sao biết anh đang nhăn mặt?” Tú mỉm cười hỏi.

“Cái mặt khỉ của anh lúc nào chả nhăn nhó!” Nhi thản nhiên.

“Khủng long,em muốn trừ lương ko hả?” hắn lập tức trở nên lạnh lùng.

“Xin sếp.Tôi là nhân viên thực tập kiếm đâu ra lương?” Nhi thản nhiên.

“Vậy thì..” Tú tức giận muốn tìm 1 lý do.

“Đuổi việc?Tốt quá.Mai đỡ phải đi làm!” Nhi gần như reo lên.

“Ai nói đuổi việc bao giờ?” Tú tức giận gắt lên,trái tim lại vừa thóc lại 1 nhịp. “Ngày mai tăng ca gấp đôi!”

“Tăng ca gấp đôi?Cũng tốt tăng ca đến tối đỡ phải qua nhà sếp nấu cơm!” Nhi ko giấu được vui sướng,giọng nói cứ đứa trẻ được cho kẹo.

Tú cảm giác như vừa bị đánh 1 gậy vào đầu.Bàn tay to siết chặt trắng bệch lộ cả khớp xương.Hàm răng hắn cắn chặt thật chặt.Có cảm giác như muốn bóp cổ cô lập tức.

“Ko cần tăng ca.Nhưng mai ko chỉ nấu cơm.Phải giặt quần áo,quét dọn!” giọng nói vô cùng cứng rắn xuyên qua ống nghe.

“Đây là lấy việc công trả thù riêng!” Nhi trợn tròn mắt hét tướng qua ống nghe. “Ko chấp nhận!”

“Ko có quyền kháng nghị!” hắn thản nhiên.

“Hoàng Tuấn Tú,anh đi chết đi!” Nhi tức giận dập máy ném điện thoại ra 1 góc xa.Ngồi trên giường cô vô cùng hậm hực,cứ như trái boom đang đợi người ta kích nổ.Đáng chết.Tên bại não nghĩ mình là ai?Tên chết tiệt,toàn lấy việc công trả thù riêng.Còn hy vọng 6 năm hắn đi học nước ngoài về sẽ rộng rãi hơn 1 tí.Ai dè cá chép thì vẫn chỉ là cá chép,làm sao mà hóa rồng được cơ chứ.

Còn đang hơi nóng bừng bừng,cơ thể đang ở chế độ tỏa nhiệt,hệ thống làm lạnh đang chạy hết công suất nhưng vẫn ko thể giảm được nhiệt độ của lò phản ứng hạt nhân thì đột nhiên lại có điện thoại.

“LẠI MUỐN SAO NỮA!” Nhi tức giận lập tức gào lên.

“Tôi.. tôi.. tôi chỉ định tìm cậu nói chuyện!” một giọng nam run rẩy từ bên đầu ống nghe truyền qua.

Nhi đột nhiên ngừng lại,đôi mắt mở to chớp chớp.Mất 3 giây im lặng,mắt cô lại chớp chớp lần nữa.Cầm điện thoại đưa ra trước mặt.Nhìn rõ được hàng chữ trên màn hình Nam nhút nhát,Nhi lập tức đổi ngay giọng nói.

“Xin lỗi.Ko phải nói cậu đâu!” Nhi vội vàng mềm giọng,mặt cố nặn ra nụ cười.

“Hôm nay thế nào?” ko nghe được tiếng đáp từ đầu bên kia,Nhi vội vàng bắt đầu chủ đề.

“Vẫn ổn.Còn cậu?” Nam dè chừng nói.

“Vẫn ổn?Sao nghe giọng cậu ko ổn chút nào?” Nhi nghi ngờ hỏi.

“Thì chỉ là tặng quà thôi mà!” Nam vô cùng thản nhiên nói.

"Chỉ là tặng quà!Này đừng bảo tôi cậu đến tặng quà rồi đi về nhé?"

"Sao cậu biết?" Nam vô cùng ngạc nhiên hỏi.

"Đồ ngốc,cậu bỏ nhiều tiền như vậy,bỏ nhiều thời gian như vậy,chỉ để tặng rồi đi về?"

"Thì vốn phải tặng quà mà!" vẫn thản nhiên vô tội.

Thượng đế ơi,ai bảo đàn ông là động vật suy nghĩ bằng thân dưới?Vậy cái tên đang nói chuyện với tôi đây rõ ràng là 1 giống loài mới rồi.

"Cậu có phải đồ ngốc ko?Ít nhất cũng phải mời người ta đi ăn,ít nhất cũng phải dạo phố hay tán tỉnh chút chứ!" Nhi thản nhiên.

"Tôi.."

"Thôi được rồi.Để mai tôi sẽ chỉ cách cho cậu!" Nhi cố gắng giữ lại những lời mắng của mình trong họng.Nếu ko kìm chế thì chắc chắn cái lò phản ứng của cô sẽ phát nổ như thảm họa Nhật Bản mất.

"Ngủ sớm đi,mai gặp ở công ty!" Nhi nghe tiếng ậm ừ của hắn,nên đành đưa ra quyết định.

"Nhi!" đang định cúp máy thì nghe tiếng Nam mong manh sợ hãi từ đầu dây bên kia.

"Hử?" Nhi tròn mắt chờ đợi.

"Ko,ko có gì.Ngủ ngon.Mai gặp." Nam lặng lẽ cúp máy.

Nhi ngơ ngác nhìn cái điện thoại.Cậu ta là người vô cùng ủy mị,nhưng hôm nay lại cảm giác kì lạ thế nhỉ.Nhưng mặc kệ,Nam nhút nhát dĩ nhiên là nhút nhát rồi.Với những người nhút nhát chắc chắn cô sẽ ko hiểu anh ta đang nghĩ gì rồi.Mai đến cơ quan gặp cậu ta rồi hỏi.

46. Chương 44

Chương 44 : Những điều khó nói

Người ta vẫn nói thứ lan truyền nhanh nhất chính là âm thanh.Nhưng hiện tại trong tập đoàn x thì thứ đang lan truyền nhanh vô cùng nhanh chính là tin đồn về tình yêu văn phòng của 1 cô hồ ly tinh và giám đốc công ty.Bất cứ ngóc ngách,bất cứ xó xỉnh nào trong công ty cũng đang bàn luận về cuộc tình này.Từ người dọn vệ sinh,cho tới sếp phó ngồi trong phòng điều hòa trà nước với các giám đốc,từ bác bảo vệ gác cửa đến nhân viên văn phòng.Từ thang máy cho tới phòng họp,từ nhà vệ sinh cho tới sảnh lớn công ty.Tin đồn được phát tán trên mạng,nhưng lại được truyền đi với tốc độ âm thanh.Về độ hot của tin tức lại đứng đầu trong mọi tin tức nội bộ hiện nay.Nhân vật tổng giám đốc là con trai chủ tịch mới về nước được hơn 1 tháng,là mục tiêu của các nhân viên nữ độc thân,làm các nhân viên nữ đã lập gia đình phải hối tiếc,và là mục tiêu bợ đỡ của các cán bộ cấp cao hói đầu chưa muốn về hưu,là mục tiêu muốn thể hiện của các nhân viên có tiềm lực muốn thay thế vị trí của các chú đầu hói.Cho nên mọi việc liên quan tới tổng giám đốc mới đều là nguồn tin quí như kim cương đối với tất cả các thành viên công ty.Cho nên dù chỉ là tin tức sáng nay tổng giám đốc ăn món gì,hay tin bà hàng nước đối diện nhà giám đốc nói giám đốc hôm nay ra uống nước chè,cũng đủ làm cho mọi người quan tâm.

Chính vì thế hiện tại,cả công ty đang hướng đến mục tiêu,giúp đỡ giám đốc hết mình,thoát khỏi của nợ đeo bám.Kẻ thù của giám đốc cũng là kẻ thù chung của công ty.Đột nhiên trong công ty bất cứ nhân viên nào cũng khí thế bừng bừng,tinh thần quyết chiến,tay nắm chặt tay, vô cùng đoàn kết muốn giúp đỡ giám đốc.

Sau 1 giấc ngủ thoải mái tới sáng,hiện tại Nhi đang vô cùng sảng khoái chào đón ngày mới.Người ta vẫn nói tâm trạng ảnh hưởng tới rất nhiều thứ,giống như cô hiện tại.Tâm trạng tốt làm cho cô nhìn mọi thứ cũng vô cùng tốt.Tốt đến độ cô hoàn toàn ko nhận ra khi cô vừa bước chân tới cửa thang máy mọi ánh mắt đều đang hướng vào cô.Nhưng với tâm trạng có thể chắp cánh bay xa của cô hiện tại,cô lại nghĩ rằng mọi người ánh mắt đều như có lửa hăng say làm việc.Phải ko chỉ có lửa,còn là lửa vô cùng lớn.Lớn đến nỗi nếu đây là thời kỳ Phục Hưng chắc chắn là họ sẽ ko ngần ngại mà chất củi mang cô đi thiêu tại chỗ.

Thang máy ngột ngạt với dòng người lũ lượt tản ra các văn phòng,trước khi đi mỗi người đều ko quên quay lại nhìn thân ái Nhi 1 cái.Ban đầu Nhi cảm giác hôm nay sao họ đột nhiên tốt bụng lại nhìn tới cô,mọi ngày ko phải là toàn bơ cô sao.Lần thứ nhất,cô nở nụ cười với họ,bàn tay còn vô cùng tốt bụng hơi vẫy vẫy.Lần thứ 2 cô vẫn tươi cười hơi gật đầu với họ.Lần thứ 3 khóe môi cô hơi nhếch lên,cảm giác được 1 tia cứng ngắc trên mép.. Lần thứ tư.. Lần thứ 5.. Lần thứ n,đôi mắt đen của cô mở lớn,cặp lông mày thanh thanh hướng xuống dưới thành 1 đường thẳng,đôi môi hồng cong xuống như một dấu ô.Các người biết lườm tôi ko biết chắc?

Khi thang máy tới tầng cao nhất,Nhi lập tức bước ra ngoài hành lang hướng tới văn phòng.Mỗi bước chân đều như con khủng long nện vào nền nhà.Cả người cô trở lại trạng thái chiến đấu,lồng ngực căng lên vì ko khí bị nén chặt lại.Quả nhiên ko ngoài dự đoán của cô,cả 5 cô gái vô cùng xinh đẹp thư ký ngồi trước cửa 5 văn phòng cao cấp của công ty đều quay ra nhìn cô khi cô đi tới.Những gương mặt đầy mị lực,và đầy giỏi giang kênh kiệu nhìn cô.Họ liếc mắt 1 cái vẻ vô cùng khinh thường,rồi lại bắt đầu ngồi xuống ghế vờ như ko thấy.Nhi liếc mắt nhìn quanh hành lang 1 cái,rồi lặng lẽ đi vào trong văn phòng.Đẩy cánh cửa lớn bước vào trong văn phòng sang trọng,đặt túi xách trên mặt bàn,Nhi tức tối bước tới hướng dãy cửa sổ lớn cao tới trần.Phóng tầm mắt nhìn một phần thành phố tràn ngập ánh nắng ở trước mặt,đôi mắt đen ánh lên 1 tia bực dọc,hòa lẫn vào với vầng dương rạng rỡ,gương mặt trắng trẻo của cô trắng hồng trong ánh sáng,gò má đỏ gây vì thời tiết hanh khô Hà Nội,đôi môi hồng mềm mại như cánh sen cương nghị mím chặt,hàng lông mi đen láy cong cong như sợi chỉ mỏng manh trong ánh nắng vàng,mái tóc tỉa bám ôm lấy gương mặt xinh xắn của cô,dưới ánh nắng vàng tóc mái mềm mại của cô ánh lên một màu nâu socola mềm mại rủ xuống trán,che lấp đi sự bướng bỉnh của cô.

Thật ra là tại sao?Cô vẫn biết có tin đồn của cô với hắn,nhưng mấy ngày trước cũng ko đến mức người nào người nấy nhìn cô như kẻ thù thế này.Trước đây ai nhìn thấy cô cũng quay đi,còn giờ ai nhìn thấy cô cũng phải cố gắng kìm chế để ko lao vào vác cô đưa lên vỉ nướng. Thật ra lại là chuyện gì nữa?Chuyện gì khiến cho bọn họ ngùn ngụt sát khí như vậy?Đôi mắt đen hướng ra xa thật xa nhìn vào trong hư vô,thế giới tràn ngập ánh nắng chỉ cách cô có 1 tấm kính dày 5mm nhưng tại sao cái bầu ko khí trong phòng điều hòa này lại khó chịu như vậy.

Cạch.

Cánh cửa to lớn lạnh lùng mở ra,Nhi vẫn đứng yên tại chỗ ko thèm cử động,đôi mắt đen vẫn lấp lánh sáng hướng tới chân trời,trong bộ não của cô não phải đang tưởng tượng,có phải có lần nào đó,tình cờ đi trên đường,cũng tình cờ cô có gây sự với 1 bà chị nào đó của phòng thư ký.Giống như tiểu thuyết,vô tình đụng độ trong cửa hàng,hóa ra lại là đối thủ tình trường.Có lý.Nhi tự nói với mình.Nhưng đại gia não trái đang đeo 1 cái kính to lập tức phản bác.

Nói cho có lý 1 chút,đây ko phải tiểu thuyết.Đây là hiện thực.Là hiện thực.Cái gì gọi là tình cờ gặp gỡ?Bà chị tưởng mình là tiểu thuyết gia chắc.Hoàn toàn chẳng có lý tí nào.Cái gì cũng phải có suy luận logic.Có thể bởi vì bà chị lần trước bị bắt lại,hắn ta ko phải trao giải 1 tháng lương sao?Những người ko được nhận thưởng đem lòng ghen ghét.Cho nên ghen tị muốn trả thù.

Đôi mắt đen long lanh của Nhi hơi xao động,khóe môi khẽ nhếch lên “Phải.Vô cùng có lý!” cô tặc lưỡi nói.

“Cái gì vô cùng có lý?”

Nhi cảm giác được cả người mình bị rơi vào 1 cái hố khổng lồ.Một đôi cánh tay cứng rắn vòng ngang ôm chặt eo cô,tấm lưng của cô có thể cảm nhận rõ được vị trí từng nép áo,từng chiếc cúc,và chắc chắn là bộ ngực rộng thùng thình của ai đó đang dựa sát vào lưng cô.Một trận rùng mình chạy dọc theo cột sống,làm cho da gà của cô cũng nổi lên.

"Đến rồi?" Nhi lạnh lùng hỏi lại,tay cố gắng thoát khỏi gọng kìm của hắn càng nhanh càng tốt.

"Em nghĩ chuyện gì mà tập trung đến độ ko nhận ra anh đến thế hả?" hắn ghé sát vào vai cô thì thào.

Nhi nhún vai cố đẩy cái đầu nặng mỡ của hắn xa người mình.Cổ cô cũng rụt lại theo phản xạ muốn tránh khỏi cảm giác nhột nhột mà hắn vẫn làm cho cô ghê người.

"Ko phải việc của anh.Buông!" Nhi tức giận gắt,càng cố gắng giẫy giụa.Nhưng càng giẫy thì lại càng bị hắn ôm chặt hơn.Tấm lưng của cô lại càng cảm nhận rõ được cái ngực phẳng phiu đã được bơm căng của hắn.

"Nói đi nếu ko đừng mong thoát!" Tú thản nhiên,cả người hiện tại càng lúc càng thấy nóng.Qua lớp áo mỏng của cô,anh có thể cảm nhận được rõ xương bả vai,cột sống nhỏ nhắn,cảm giác rõ nhiệt độ cơ thể cô,cảm nhận rõ làn da mềm mại của cô,và thậm trí.. cả dây áo trong đang ôm lấy cơ thể cô,hắn cũng có thể cảm nhận được.

Nhi càng dẫy giụa,lại càng cọ sát vào lồng ngực hắn,hơi thở của cô cũng trở nên loạn nhịp.Cái tên sàm sỡ này vẫn ko bỏ được cái thói xấu.

Tú chỉ cảm giác nhiệt độ cơ thể càng lúc càng tăng theo nhịp đập của trái tim mình,cô càng cọ sát,hắn lại càng thấy nóng nực,bức tường phòng thủ của hắn đối với cô là rất mỏng manh,lại bị nỗi nhớ trong suốt 6 năm bào mòn,giờ bức tường lý trí của hắn y như đụm cát nhỏ bên bờ biển,chỉ 1 đợt sóng nhỏ cũng có thể thổi bay.Mà hiện tại đâu phải là sóng nhỏ,rõ ràng là sóng thần mà.Cô cứ cọ qua cọ lại,tấm thân gầy mong manh với làn da mềm mại vào ngực hắn,hắn có thể cảm nhận được từng nhịp thở của của cô,cảm nhận được xương bả vai gầy yếu mịn màng,vòng eo thon thả mượt mà,mỗi 1 hơi thở của cô cả cơ thể mĩ miều hơi co lại,rồi lại giãn ra.Từng nhịp từng nhịp hô hấp của cô cũng đủ làm cho đụm cát của hắn trở về với đại dương.

"HOÀNG TUẤN TÚ,bỏ ra ko anh sẽ phải hối hận đấy!" Nhi cắn chặt răng gào lên.Cô thật sự rất ghét cái cảm giác tê dại mỗi khi hắn ôm cô như vậy,cho nên trước đây cô cứ luôn trốn tránh. Xem như là sàm sỡ,đây là hành vi phạm pháp nhé.

Chụt!

Nhi mở tròn mắt.Đôi mắt đen xoe tròn lấp lánh sáng,khóe môi mở to ngỡ ngàng,cô lập tức quay mặt sang nhìn cái gã bên cạnh.

"Sếp tổng,xin hỏi sếp vừa làm gì thế?" cô trợn ngược đôi mắt của mình lên dần từng tiếng hỏi hắn.

"Ko thấy hả?" Tú tỏ vẻ vô tội mở tròn mắt theo cô.

"Vậy thì.." nói còn chưa dứt câu Tú nhẹ nhàng đặt thêm 1 nụ hôn xuống má của cô,trong lòng lan tràn hạnh phúc,đầu lưỡi ko ăn kẹo nhưng lại thấy vô cùng ngọt ngào.Mùi thơm trên người cô vẫn còn đọng lại trên mũi hắn.

Nhi trợn tròn mắt.Miệng há hốc á khẩu?Tôi biết anh là động vật đơn bào,nhưng mà chẳng nhẽ hỏi để và hỏi thật anh cũng ko phân biệt được hả?Câu hỏi của tôi rõ ràng là câu hỏi tu từ,là câu hỏi tu từ có nghĩa là ko cần trả lời.Có hiểu ko hả?

"Sao?Vẫn ko nhìn kịp à?Vậy làm lại lần nữa nhé!" Tú tru mỏ lên định tiếp cận gò má mềm mại của cô,dự tính lợi dụng thêm 1 chút.

"Khoan.. Khoan.." Nhi lập tức lấy 2 tay che cái mặt dâm tặc đang.

"Dừng lại.Tôi biết anh theo học ở nước ngoài,giao tiếp bằng hôn ko có gì lạ.Nhưng mà tôi là người Việt Nam,cho nên nếu còn tiếp tục thì dù cái đầu của anh ko có não tôi cũng sẽ đập được nó nát như tương cho anh xem." Nhi vô cùng tức giận đe dọa.

Tú hơi dừng động tác,đôi mắt nâu sáng ngời nhìn cô,khóe môi nhếch lên 1 nụ cười nửa miệng.

“Khủng long,cái trò dọa trẻ con ấy em nghĩ 1 người đàn ông sẽ sợ à.Hơn nữa,nếu em chỉ cần có hành vi hành hung cấp trên,ko chỉ giấy giới thiệu của công ty,mà lý lịch của em cũng sẽ được gửi lập tức vào tù thay vì gửi vào trường đại học đấy!” hắn vô cùng nham hiểm nói.

“Hoàng Tuấn Tú,anh hóa cáo từ lúc nào thế hả?” Nhi ko tin được trừng mắt nhìn hắn.

“Giờ mới biết thì quá muộn rồi!” hắn thản nhiên đáp hoàn toàn ko phủ nhận,môi lại hướng mặt cô mà thẳng tiến.Hắn nghe rõ ràng con ma dục vọng trong lòng hắn đã bắt đầu bị gọi dậy.

“Buông ra.Tôi muốn kiện.Đây là quấy rối!Buông ra đồ dê già!” Nhi ra sức gào thét vùng vẫy,nhưng thế giặc quá mạnh.Đôi môi mỏng của hắn cứ từ từ tiến lại gần cô.

Đúng vào lúc con sói đang nằm phơi bụng sung sướng,vì sắp tới bữa ăn,thì..Giống như ông cha ta thường nói,ở hiền gặp lành,ác giả ác báo.Y như con sói già trong cô bé quàng khăn đỏ, sói tham lam Tuấn Tú cũng lập tức bị 1 phát đạn làm gián đoạn cả bữa tối.

“Thưa tổng giám đốc ..” một dáng người thon thả trong bộ đồ công sở nghiêm nghị,áo sơ mi hồng nhạt bó sát người,cúc áo ko cài để lộ ra vực sâu giữa hai quả đồi no đủ,chiếc váy ngắn để lộ ra cặp đùi thon dài nõn nà.Cô gái bước đi uyển chuyển vào phòng,nhưng lập tức dừng bước khi nhìn thấy viễn cảnh tươi đẹp của 2 con người bên cửa sổ.

Tú lạnh lùng quay người liếc mắt lạnh một cái làm cô gái xinh xắn vội vã cúi đầu.Nhi lập tức nhân cơ hội thoát ra khỏi vòng vây của giặc.Ko quên dùng cùi trỏ thụi 1 cái vào bụng của hắn. Sau khi sử lý xong,cô lập tức quay người bước đi.

“Đi đâu?” Tú tức giận vừa ôm bụng vừa hỏi.

“Uống nước!” Nhi lạnh băng đáp tức giận vượt qua mặt cô gái xinh xắn vừa bước vào.

“Pha cho tôi 1 cốc café!” Tú thản nhiên gọi với theo cô.

Nhi dừng lại,tức giận quay đầu lườm hắn 1 cái.Đôi mắt đen long lên giận dữ,môi cô cắn chặt còn dám ra lệnh cho tôi?

“Giấy giới thiệu!” hắn thản nhiên nhả ra 3 chữ.

Nhi cảm giác 1 chiếc răng hàm của mình vừa bị mẻ.Lòng bàn tay của cô bị móng tay cắm vào đau nhói nhưng cô lại ko cách nào nới tay ra được,càng lúc nắm tay nắm càng chặt hơn nữa.Nhi thở hắt ra 1 hơi nóng nảy gần như muốn thiêu trụi cả cái văn phòng của hắn,hậm hực cầm lấy cánh cửa mở tung bước ra ngoài.

Trong phòng uống nước vang lên những tiếng lách cách ko ngừng nghỉ,Nhi tức giận ngoáy càng lúc càng mạnh tay,làm chiếc thìa như kẻ thù ko đội trời chung va vào chiếc cốc chan chát.

“Nhẹ tay 1 chút,cô đang làm phiền người khác đấy!” một giọng nữ mang theo âm sắc thù địch vang lên.

Nhi ko quay người lại,buông chiếc thìa trong tay,thở ra 1 tiếng.Đến rồi sao?Còn nhanh hơn cô tưởng.

“Cô cũng giỏi thật đấy.Rất biết chọn đối tượng!” giọng nói lại tiếp tục đâm thủng vào màng nhĩ tai cô.

Nhi siết chặt tay.Ko cần phải nghe.Ko cần phải nghe.Tuyệt đối ko cần phải nghe.

“Nhưng mà tôi thấy cô nên sáng mắt ra 1 chút.Tổng giám đốc ko bao giờ để mắt tới loại con gái như cô đâu!” bà chị vẫn tiếp tục đọc diễn văn.

Nhẫn nhịn.Nhẫn nhịn.Nhẫn nhịn.Nhi cắn chặt đôi môi đến độ cảm giác được vị tanh nồng nồng trong miệng.Đôi môi đỏ của cô lại càng đỏ,đôi mắt đen lấp lánh sáng rực như trời đêm lấp lánh sao.

“Tôi thật ko hiểu cô được nuôi dạy thế nào mà cô lại cư xử vô văn hóa như vậy,người khác nói chuyện cũng ko thèm quay lại!Cô mặt dày …”

Ào..

“Cô..” cô gái xinh xăn với mái tóc ướt nhoẹt chiếc áo sơ mi trắng ướt sũng 1 vệt café để lộ ra chiếc áo lót màu đen với những đường cong no đủ.

Nhi quay người hẳn lại,trên tay còn cầm cốc café nãy giờ cô đang ngoáy.Đôi mắt đen sẫm lại chỉ còn 1 tia sáng ở sâu thẳm đáy mắt,giống như bể đêm sâu thẳm khó lường.

"Tôi ko cần biết các người đồn đại chuyện gì,nhưng đừng có lôi người nhà tôi vào chuyện!"

"Loại con gái như cô mà cũng lo người nhà chịu nhục à?Họ chắc chắn chịu nhục nhã vì cô đến chết rồi nhỉ?" cô ta lại mỉa mai.

"Tôi lặp lại 1 lần nữa.Ko được lôi người nhà tôi vào mấy tin đồn của các chị.Nếu ko đừng trách tôi!" Nhi cảnh cáo thêm 1 lần nữa rồi quyết định quay người bước đi.

"Này.Cô đứng lại cho tôi.Cái loại con gái chỉ biết bám theo người có tiền như cô ở đây lên mặt với tôi?Đứng lại!" cô gái với chiếc áo ướt sũng café chạy theo Nhi ra ngoài hành lang.

Nhi dừng lại cước bộ,quay người lại nhìn cô ta đang gào thét.

"Còn đỡ hơn loại người muốn bám cũng ko đủ năng lực mà bám!" Nhi nở 1 nụ cười nửa miệng nhìn cô gái xinh xắn trước mặt.

Bốp!

"Cô nói cái gì?" cô gái tức giận gào lên bàn tay ko yên vị đáp thẳng vào đôi má hồng của Nhi để lại 1 vệt đỏ ran,nóng bỏng.

Nhi khẽ cắn môi dưới,quay đầu lại nhìn cô gái xinh xắn đang nổi giận trước mặt mình.Đôi mắt đen long lanh như bầu trời.Gương mặt thanh tú của cô nghiêm nghị đôi khi làm cho người ta bối rối bởi 1 ko khí áp bức.

"Là cô ép tôi phải làm đấy!" Nhi nhướng mày lên nói,bàn tay ko quên giơ thật cao và..

Bốp.. Bốp.

"Á!" cô gái bị tát 2 cái mặt lật sang trái,rồi lại sang phải.Cô nhắm chặt 2 mắt,ré lên.

Những tiếng động vô cùng hùng dũng vang lên khắp hành lang,khiến cho toàn bộ nhân viên của hội buôn chuyện đều lập tức đi săn tin.Như chim ưng nhìn thấy con mồi,như gà con nhìn thấy thóc lập tức nhào vào xem trò vui.

"Con ranh con.Mày dám.." cô gái bị tát 2 cái đỏ gay 2 má,tức giận gào lên định lao về phía Nhi.

Nhi chỉ đứng im lặng,đôi mắt đen lấp lánh cao ngạo nhìn cô ta xem còn có thể làm gì.Gương mặt khinh thường nhìn cái đám fc của động vật đơn bào chỉ biết gào thét,điều này còn tệ hơn việc tự động phân chia.

Theo phương thẳng đứng của lực gia tốc,cô gái kia đang vô cùng được đà lao tới.Cái tát này xem ra vô cùng nặng,nhưng bàn tay cô ta còn chưa tìm được chỗ đáp là má của Nhi thì đã bị 1 sự cố giữa ko trung.Làm cô ta như phi công ko biết làm thế nào để đáp xuống.

"Dừng tay!" một giọng nam trầm vô cùng tức giận phá tan cái ko khí ồn ào của lũ vịt trời đang đứng ngoài cổ vũ.

Cô gái với chiếc áo ướt sũng vội vàng đứng yên bất động như bức tượng thạch cao,gương mặt xinh xắn với hàng mi giả dài cong vút mơ màng nhìn hướng người con trai cao lớn đang tiến tới gần.Đôi mắt cô ta đột nhiên sáng như đèn pha.Gương mặt dày phấn nãy còn dương oai của con rắn hổ mang giờ lập tức cụp xuống thành con lươn vô hại.Nhi vẫn bất động nhìn sự biến đổi thần kì của tác phẩm của thượng đế.Ai bảo con người là tác phẩm hoàn hảo của tự nhiên.Cứ nhìn cái bộ dạng hiện nay của cô ta thì biết.Trông có khác gì ác thú lộng hành đâu cơ chứ.

"Có chuyện gì?" Tú dừng lại trước mặt 2 cô gái đôi mắt nâu đảo 1 vòng.Nhìn rõ gương mặt Nhi có 1 bên má đỏ lừ,lại nhìn sang cô gái bên cạnh áo ướt thành 1 vệt nâu nâu trước ngực,2 bên má đều đỏ ửng.Tú hơi mím môi lại trừng mắt nhìn Nhi 1 cái.

Nhi làm như ko nhìn thấy cái lườm mắt của hắn,cô chớp mắt 1 cái vô cùng ko quan tâm rồi đảo đôi mắt đen láy đi nhìn chỗ khác.Cô gái bên cạnh cô lập tức được thể,rẽ vòng vây của đám người đang chen trúc tìm cớ dựa hơi sếp lớn để khoác tay anh nũng nịu nói.

“Thưa tổng giám đốc,cô ấy đổ café nóng vào người tôi.Lại còn đánh tôi nữa.Anh xem,anh xem!” vừa nói cô ta ko quên khoe đôi má căng mịn đỏ ửng của mình.

Nhi chẹp miệng xì 1 tiếng khinh thường.Cái kiểu người chỉ biết dựa hơi người khác bây giờ là ai đây?Nhìn nhé,nhìn nhé.Từ nãy tới giờ tôi ko tiến lại gần anh ta 1 bước nhé.Giờ ai mới là người thích bám người khác đây?Đúng là những kẻ hành nghề thiếu đạo đức.Muốn viết chuyện cũng phải kiếm chút bằng chứng có thật chứ.Các người còn phải học tập nhiều.

Tú thở hắt ra 1 cái,nhìn vào vết ố nâu dài trên áo trắng của cô gái,mắt lại hoàn toàn ko nhìn thấy chiếc áo lót đen của cô ta.Anh tức giận quay đầu trừng mắt với Nhi.

“café?” anh gằn giọng hỏi Nhi.

“Vâng.Cafe cô ấy đang pha ạ!” ko để Nhi trả lời cô gái đã đáp hộ.

Thật sự quá trung thành.Cũng vô cùng lễ phép.Đồ đạo đức giả.Nhi chu miệng lên nhìn cô gái đang ngeo ngẩy bên cạnh sếp lớn.Núp bóng quan lớn là đây.Các em học sinh nếu muốn học câu thành ngữ này mời tới mà thị phạm nhé.

“Tổng giám đốc cô ta thật vô cùng quá đáng,vô lý đánh người.Loại người ko được dạy dỗ tốt này nên đuổi việc sớm thì hơn!” cô gái ngeo ngẩy bên cạnh tiếp tục dùng cái giọng tiếp thị chào hàng với hắn.

“Cô nói ai ko được dạy dỗ tốt hả?” Nhi cắn chặt răng rít từng tiếng đỉnh nhào vào túm tóc cho con nhỏ kia 1 trận.Bình thường cô cực kỳ ghét đứa nào dám nói đụng chạm việc cô được dạy dỗ hay nói xấu mẹ cô.

Cô gái thấy cô lao vào lập tức chuồn tới nép sau lưng Tú,gương mặt thỏ non sợ hãi túm chặt nép áo vest của Tú run rẩy nói.

“Tổng giám đốc anh xem cô ta vô cùng hung hăng!”

Tú đứng chắn trước mắt Nhi nghiêm nghị nhìn cô.

“Tránh ra!” Nhi tức giận đôi mắt đen lấp lánh long lên nhìn anh quát.

“Đi về văn phòng ngay cho tôi!” Tú nói giọng ra lệnh với cô.

“Tôi phải cho cô ta 1 trận đã!” Nhi vẫn tiếp tục bốc hỏa ko nể nang ai nói.

“Tôi bảo lập tức về văn phòng.NGAY!” Tú một tay vừa giữ bàn tay cô đang cố vươn ra túm cô gái sau lưng anh,miệng vừa tức giận nói.

Nhi tức giận đôi mắt đen nheo lại nhìn hắn.Đuổi việc thì đuổi đi cần gì nhiều chuyện ngăn cản người khác.

“VỀ NGAY VĂN PHÒNG,hay tôi phải gọi cho mẹ cô?” Tú gằm từng chữ trừng mắt với cô,bàn tay to vẫn nắm chặt lấy cánh tay gầy yếu của cô.

Nhi nhìn hắn chằm chằm.Đôi mắt đen nheo lại,lấp lánh tràn ngập uất hận,tràn đầy thù địch.Hàng lông mày nhỏ nhắn nheo lại nhăn nhúm như sự khó chịu đang tràn ngập trong người cô.Đôi môi hồng tươi ngậm chặt,hàm răng đang bài trừ nhau với lực đạo cắn chặt của quai hàm.Nhi hiện tại vô cùng tức giận.T3,từ lúc nào lại ngăn cản cô đánh nhau như vậy?Ko cần nghe cô giải thích,ko cần biết lý do chỉ có tống cô đi.Được.Muốn tôi đi.Tôi đi.Ko cần anh phải đuổi.

Nhi tức giận giật mạnh cánh tay mình thoát ra khỏi gọng kìm của Tú.Đứng thẳng người,đôi mắt chỉ tràn ngập 1 màu thù ghét,ko cần nhìn xung quanh.Cô quay người bước vào văn phòng.

Tú đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng cô bước đi,đôi mắt nâu sẫm lại,trái tim lại héo hắt đi 1 phần.Đôi mắt tràn ngập chán ghét của cô,cứ như 1 lưỡi kiếm đâm thẳng vào mắt hắn,nhức nhối lan từ tim lan ra ngoài.Đợi cho đến khi cánh cửa văn phòng khép chặt lại,hắn mới đảo mắt nhìn cô gái đang bám lấy tay mình,gương mặt cô ta bây giờ đang vô cùng hý hửng.

“Ko sao chứ?” hắn lạnh băng hỏi.

“Dạ.Cám ơn tổng giám đốc bảo vệ.Tôi ko sao!” cô ta lập tức trở lại gương mặt vô tội,đầu hơi cúi thấp,môi nở nụ cười dịu dàng,dáng vẻ thiếu nữ hiền lành vừa được cứu thoát bởi hoàng tử.

“Tốt.Cô tên gì?” Tú lại lạnh lùng hỏi.

“Dạ,Nguyễn Kim Dung ạ!” cô ta bẽn lẽn trả lời,đôi mắt rất nhanh liếc nhìn 1 lượt các gương mặt đang ghen tị đứng bên cạnh.Cô cảm giác vô cùng đắc thắng vào lúc này.

“Tốt.Lập tức dọn dẹp đồ đạc,cút ra khỏi công ty cho tôi!” Tú thản nhiên nhả ra vài chữ,gương mặt hoàn toàn ko thay đổi.

Cô gái cảm giác như sét đánh giữa trời quang.Ko.Ko thể nào.Chắc chắn là cô nghe nhầm.Đúng là do thính giác có vấn đề.Chắc chắn là nghe nhầm.Hiện tại cô thà tin tai mình điếc còn hơn tin điều mình vừa nghe thấy.

“Xin lỗi,giám đốc có thể nói lại lần nữa ko ạ?” cô ta mở tròn 2 mắt,đầu ngẩng lên nhìn Tú ngỡ ngàng.

“Tôi nói dọn dẹp đồ cút khỏi công ty.” Tú thản nhiên.

“Dạ?” cô ta vẫn ko tin,chắc chắn tai cô có vấn đề.Phải.Hôm nào phải đi khám tai mới được.

Tú nhíu mày nhìn gương mặt đầy mĩ phẩm đang nghệt ra của cô ta,có phải não bộ của cô ta có vấn đề hay ko?Anh nói còn chưa đủ dễ hiểu à?Tú thở ra 1 tiếng,gương mặt bực bội đôi mắt như đông lạnh nhìn cô gái đang đứng bên cạnh.

“Ý tôi là cô bị đuổi việc.Hiểu chưa?” Tú thản nhiên nói rồi quay người đi.

Cô gái đứng yên tại chỗ như chết đứng,phải mất 5 giây sau mới có thể hoàn hồn.Cô ta vội vội vàng vàng,lập tức chạy tới ôm chặt lấy tay anh đôi mắt lấm len phấn mắt bị nhòe đi bởi nước mắt.

“Tổng giám đốc,xin anh,đừng đuổi việc em.Em sẽ cố gắng hơn.Sẽ ko gây chuyện ồn ào nữa!Xin anh đừng đuổi việc em.Xin anh!” cô ta nói giọng run rẩy gần như khóc.

Tú hoàn toàn ko nói gì,chỉ hừ lạnh 1 tiếng.Bước chân vẫn tiếp tục bước đi ko trì hoãn.

“Tổng giám đốc xin anh.Xin anh mà.Em biết lỗi rồi!”

Tú vẫn ko để ý,tiếp tục bước đi.Cô ta thật phiền toái.

“Tổng giám đốc van xin anh.Em khó khăn lắm mới đến được công việc này.Xin anh.Là cô ấy gây sự trước.Em thật sự ko cố ý gây lộn ở công ty.Tổng giám đốc,xin anh!” cô ta bám chặt lấy tay Tú,giọng nói run rẩy,gương mặt trang điểm nhòe nhoẹt đi vì những giọt nước mắt.

Tú dừng lại cước bộ,hàm răng cắn chặt.Cô gái nước mắt ngắn dài ngước đầu nhìn lên cử chỉ theo hướng tích cực của anh,đôi mắt thỏ non vô cùng chờ đợi.

“Cô còn dám đổ lỗi cho cô ấy?Đừng có thấy cô ấy ko giải thích thì muốn đặt điều gì cũng được.Cũng may cho cô, cô ấy đã trả đũa cô đủ 2 cái tát,nếu để tôi phải ra tay thì mặt cô ko chỉ đỏ lên thôi đâu.Còn ko biết điều mà cút ngay cho tôi!” Tú gằn từng tiếng,đôi mắt nâu sáng rực bàn tay nắm chặt.

Cô gái mở to mắt run sợ.Miệng cô há hốc ko biết phải nói gì,đôi mắt mở to nhìn con người trước mặt,bờ vai run rẩy,nước mắt cứ ko ngừng ko ngừng tuôn ra.

Tú mặc kệ cô ta chết chân tại chỗ,quay người định bước vào văn phòng.Hiện tại còn 1 việc quan trọng hơn phải làm.Nhưng còn chưa nhấc được chân bước đi đã thấy cánh tay mình bị giữ lại.

“Tổng giám đốc em sai rồi.Em có thể xin lỗi.Em có thể xin lỗi Nhi,xin anh đừng đuổi việc em.Xin anh!” cô gái với gương mặt ướt nước mắt,lông mi trĩu xuống túm chặt tay anh năn nỉ.

“Buông ra!” Tú tức giận lấy bàn tay gỡ tay cô ta ra.Nhưng cô ta hoàn toàn ko có dấu hiệu hợp tác.Rời tay ra khỏi cánh tay anh,cô ta lập tức ôm lấy chân anh.

“Giám đốc,em sai rồi.Xin anh đừng đuổi việc em!” cô ta bắt đầu gào khóc.

“Cô có buông ngay ra ko?” Tú tức giận nhìn cô ta nằm mọp dưới đất ôm chân mình.

Còn đang một bên gào khóc,1 kẻ cố đá văng cái đống rác ôm chân mình ra thì 1 trong các cửa văn phòng bật mở.Một người đàn ông trung niên béo tốt,gương mặt to lớn nhiều mỡ với chiếc kính vàng,mái tóc mỏng

dính láng bóng bước ra ngoài,trên gương mặt béo tốt nhăn lại 1 đường,bên trái gương mặt toàn dầu mỡ vẫn có thể nhìn thấy giọt mồ hôi lạnh đang chảy xuống.

"Tổng giám thư ký của tôi làm phiền ngài?" người đàn ông lo lắng đảo mắt nhìn cậu con trai trẻ tuổi cao ngạo đứng bên cạnh.

Tú lạnh băng gương mặt đảo qua cái đầu lợn đang toát mồ hôi trước mặt mình,đôi mắt nâu khinh thường nhướng mày.Thì ra là thư ký của phó tổng bù nhìn.Hèn gì.

"Là thư ký của chú?" mặc trong lòng tràn ngập khinh thường nhưng hắn vẫn cố tỏ ra vô cùng lịch sự.

"Phải!" người đàn ông béo tốt đưa bàn tay mũm mĩm ra đỡ cô gái trẻ đang ôm chân Tú,dỡ cô ta ra khỏi anh.

Cô gái lập tức thấy cứu binh,lập tức quay về làm gà con nép bóng đại gà mẹ.Đứng bên người sếp bợ đỡ,cô ta chuyển từ gào khóc đám ma,sang chế độ thút thít con nít,vô cùng đáng thương.Người đàn ông to lớn đôi mắt trĩu xuống,nhìn thân thể yêu kiều bên cạnh đang run lên, lập tức thể hiện già mà ko lão,vô cùng ga lăng nhẹ nhàng dùng cái móng heo của mình vuốt lưng cho cô gái.

"Vậy thì cũng tốt.Chú lo liệu cho cô ta dọn dẹp đồ đạc ngay bây giờ.Từ mai cô ta ko phải đến làm nữa.Còn thư ký của chú,tôi sẽ cho người tuyển người mới!" Tú thản nhiên nói rồi quay người bước đi vào văn phòng.Để lại 1 con lợn trợn tròn mắt ngơ ngác,và 1 cô gái hiện tại chỉ có thể gào thét lên bất bình,và 1 cái hành lang đầy những gương mặt xinh xắn đang vô cùng ngơ ngác.Hoàn toàn ko dám vui khi người gặp họa,chỉ sợ kẻ tiếp theo có thể là mình.

Tú dừng chân trước cửa văn phòng.Gương mặt lạnh băng lập tức trùng xuống.Trái tim cứ đập lại đập vô cùng lo lắng.Hít 1 hơi thật sâu lấy lại can đảm,hắn đẩy cửa bước vào.

Nhi ko buồn ngước mắt lên 1 lần,cô ngồi lặng yên trên ghế,chuyên trú tập trung vào 1 tờ giấy và cái bút đang ngoáy ko ngừng nghỉ.Đôi mắt đen long lanh ánh lên tràn ngập là lửa hận,ngay cả chỉ là viết chữ nhưng cô vẫn mím chặt môi,cả gương mặt căng lên như nhìn thấy kẻ thù.

Tú thở dài 1 hơi,dựa người vào cửa.Quả nhiên.Cô ấy đang rất giận,vô cùng giận.Nhi có 1 thói quen mà anh thấy vô cùng buồn cười.Đó chính là khi cô ấy quá tức giận ai,mà cô lại ko thể đụng tới,cô ấy sẽ ngồi chuyên tâm xả giận bằng 1 số cách.Với mức độ trung bình,cô ấy sẽ đi chơi game xả stress.Cao hơn 1 bậc là đi ăn kem thả cửa cho dạ dày nguội bớt.Và cao nhất chính là ngồi viết thật nhiều thật nhiều lời lẽ tức giận rủa xả người đó.Hắn đã từng nhìn thấy cô như vậy,khi còn học cấp 3,bị giám thị dọa đuổi học,cô đã ngồi trên bàn của hắn,tức giận mà viết vô số lời lẽ rủa xả đầy kín 1 trang giấy.Lúc đó hắn ko nhịn được cười mà nói "khủng long,em lại làm việc vô nghĩa.Như thế này có gì mà hết giận?".Nhưng mà hôm nay nạn nhân lại chính là hắn.Hắn nuốt nước bọt.Nhẹ nhàng bước tới hướng bàn làm việc của cô,ghé mắt xuống nhìn vào tờ giấy tràn ngập chữ hắn thấy tim mình dừng lại 1 nhịp.

Nhi vẫn ko quan tâm tới xung quanh,gương mặt tràn đầy tức giận,chiếc bút cứ chạy trên giấy sột soạt như tiếng giáo mác va nhau trên chiến trường.Cô tức giận vớ lấy tờ giấy thứ ba,bắt đầu tiếp tục viết.

Bệnh hoạn,biến thái.Đã ko não lại thích suy nghĩ.Ko đẹp trai còn thích ra vẻ.Thích lợi dụng người khác.Tên khốn thích giở trò dâm đãng.Động vật đơn bào còn thích ra vẻ đa bào.Anh ko bằng con rệp ở góc nhà.Cái đồ tư bản chỉ biết hút màu.Ko chỉ biến thái về ngôn ngữ mà còn biến thái về tình cảm.Yếu sinh lý nhưng lại thích thể hiện...

Tú cảm giác mặt mình càng lúc càng tối đen,nhìn theo chiếc bút của cô tiếp tục tuôn trào như nước sông Hồng.Ngay cả việc mỗi ngày hắn ngủ có đạp chăn hay ko với cô cũng chướng mắt.Ngay cả việc hắn hít thở cũng làm cô thấy khó chịu.Khủng long,em ghét anh đến thế sao? Hắn thật sự rất muốn khóc vào lúc này.

"Khủng long.." hắn nhẹ giọng nói.

Nhi dừng bút trong 1 giây,cả người im lặng có thể nghe được tiếng thở của hắn.Nhưng rất nhanh cô mặc kệ và viết tiếp.

Tú xanh mặt nhìn dòng tiếp theo. "Đến nói chuyện cũng vô cùng khó nghe.Thật là ô nhiễm môi trường."

Tú nuốt nước bọt xuống dưới cổ họng khô ráp,lặng lẽ ngoan ngoãn biết điều đi về chỗ ngồi sau bàn làm việc.Đôi mắt nâu nhìn gương mặt đang vô cùng căm phẫn của cô đang chăm chú viết lời chửi hắn.Nhớ lại trước kia,khi cô ngồi viêt nói xấu Quốc Bảo hắn vẫn hay ngồi cạnh cô,dựa sát vào vai cô,thi thoảng lại quay người ra đọc xem cô viết gì,rồi bật lên cười cách trả thù vô hại của cô.Nhưng mà hiện tại hắn cười ko nổi.Đọc những điều cô viết hắn chỉ nghe tim hắn sứt mẻ thêm.

"Café của tôi đâu?" hắn cố gắng tìm cớ bắt chuyện với cô.

"Trên người cô ta.Muốn uống tìm cô ta mà hỏi!" Nhi vẫn tiếp tục viết ko buồn ngừng nghỉ giọng nói lạnh nhạt như cục nước đá.

Tú cảm giác như mình vừa bị cả tảng đá rơi vào đầu.Hắn chỉ có thể ngồi im trên ghế cố gắng nghĩ ra điều gì có thể khiến cô nói chuyện.Làm thế nào đây?Nhưng hắn nghĩ mãi,nghĩ mãi cũng ko ra.Tiếng bút của cô sột soạt trên giấy,tuôn ra những lời lẽ căm phẫn dành cho hắn,khiến hắn như thí sinh ko làm được bài chỉ ngồi im lặng nghe đồng hồ tích tắc mà càng thêm sốt ruột.Cuối cùng hắn phải làm sao?

Hắn cứ ngồi như vậy cho tới khi cô viết xong tờ giấy thứ 5,thì cũng là lúc giờ ăn trưa đến.Nhi đặt bút xuống,hài lòng nhìn thành quả của mình.Lại nghe ông nội tạng quẫy đạp đòi ăn.Cô đứng dậy khỏi bàn,ko liếc mắt lấy 1 cái về phía bàn ăn đối diện,đi thẳng ra cửa đi xuống lầu.Vừa đi cô vừa ko quên rút điện thoại.

"Đi ăn trưa ko?" cô nói.

"Có.Gặp ở thang máy nhé!" bên đầu dây bên kia giọng nam nhẹ nhàng nói,lẫn trong ống nghe 1 chút tiếng ồn ào của văn phòng làm việc,tiếng giấy tờ sột soạt va vào nhau.

"Ok!" Nhi ngắn gọn trả lời rồi cúp máy,ngón tay nhỏ ấn nút gọi thang máy.

Nhi cùng Nam bê suất cơm của mình đi tìm 1 bàn trống trong căng tin.Nhi hiện tại đang cảm giác vô cùng khó chịu.Cô rất rất muốn cầm 1 container nước đổ thẳng xuống cái căng tin này. Nam lo lắng nhìn cô chỉ dám lặng lẽ bước theo cô ko nói lời nào.Nhi tức giận đặt mạnh chiếc khay xuống mặt bàn,quay người liếc trừng mắt mấy chục cái miệng đang hơn hớt nói xấu cô.

"Chưa bao giờ thấy con người à?" Cô tức giận trừng mắt.

Mấy cô gái liền im lặng,người nào người nấy cúi xuống ăn cơm,gương mặt vô tội vờ như ko có chuyện gì.Nhi bực bội nhắm mắt lại thở ra 1 hơi.Thật là bực muốn chết.Sao lúc nào cô dây phải cái tên T3 ấy là y như rằng cô xui xẻo.

Tức giận chọc mạnh chiếc thìa vào cơm cái sọc.Nam giật mình hơi lùi người lại.Cậu ta biết rõ hiện tại cô đang vô cùng,vô cùng tức giận.Nhi hậm hực cầm cái thìa chọc tiết đống cơm trên khay,cắn chặt môi lườm mấy cô gái vừa liếc cô chỉ trỏ làm cho họ lập tức cúi đầu.Cô tức giận xúc 1 thìa cơm to tướng thêm thức ăn cho vào miệng,nhồm nhoàm nhai như muốn cắn nát đầu 1 ai đó.

"Có chuyện gì?" Nam ỏn ẻn hỏi vô cùng lo sợ.

Nhi liếc mắt nhìn cậu ta 1 cái.Thấy cậu ta co rúm người lại,cô giật mình tỉnh ngộ.Thầm mắng não bộ ngu ngốc.Báo động giả,ko phải kẻ thù thì lôi vũ khí ra làm gì.Cô thở nhẹ làm 1 cái mặt cười trấn an tên nhát gan trước mặt.

"Ko sao đâu.Chuyện của cậu hôm qua thế nào rồi?" vừa nói cô vừa xúc 1 thìa cơm khác cho vào miệng,đôi mắt đen rất nhanh đảo quanh tìm kiếm cô gái xinh xắn của cậu ta.

"Thì có gì đâu mà sao.." Nam lúng túng nói.

"Mấy giờ gặp nhau?" Nhi lại hỏi.

"7h!"

"Mấy giờ kết thúc?"

"7h20"

“Nói những gì?”

“Chúc mừng sinh nhật.Anh có món quà nhỏ,tặng em!” Nam hơi hướng mắt lên trên suy nghĩ rồi trả lời.

“Gì nữa?” Nhi lơ đễnh bới cơm xúc cho lên miệng.

“Hết!” Nam cũng xúc 1 thìa cơm cho vào miệng.

Khụ.. Khụ.. Nhi lấy tay che miệng cố gắng cho các đồng trí thức ăn ko bị văng thẳng ra ngoài tấn công người đối diện.

“Ko sao chứ?” Nam lo lắng với tay vỗ vỗ lưng cho Nhi,tay đưa cho cô cốc nước.Ăn cơm bao lâu cứ mỗi lần cậu nói cái gì y như rằng cô cũng bị sặc như vậy.

“Cám ơn!” Nhi đỡ vội cốc nước uống lấy uống để.Sau khi bình tĩnh đặt chiếc cốc xuống.Cô ngước đôi mắt đen sáng ngời lên nhìn Nam.

“Cậu tốn 20’ chỉ để nói có từng ấy chữ?”

Nam lơ đễnh,rồi cúi mặt xuống bàn như cậu học sinh làm sai.Giọng nói của cậu trở thành nhỏ rất nhỏ.

“Ko.Tôi chỉ mất chưa đầy 5 giây để nói câu kia.”

“Vậy còn 19’55” còn lại?” Nhi mở tròn mắt hỏi.

Nam im lặng ko nói gì.

“Nói xem nào?” Nhi sốt ruột nhìn cái tướng nhu mì của cậu ta.

Vẫn im lặng.

“Này,Nam cậu nói tôi nghe xem nào!” Nhi nghiêm nghị đanh giọng giáo huấn cậu ta.

“Thì có nói gì đâu mà nói!” Nam chán nản nhả ra 1 câu.

“Vậy 2 người làm gì?” Nhi tròn mắt nhìn hắn.

“Đứng yên!” Nam càng nói giọng càng nhỏ,gương mặt cúi xuống ko dám ngẩng lên.

Nhi thở dài 1 hơi.Cô lấy tay day day thái dương,đầu gục sang 1 bên vô cùng người suy tư.Chán chường nhả ra 1 chữ.

“Đứng yên đến khi cô ấy bảo em có việc xin phép đi trước hả?”

“Sao cậu biết giỏi thế?” Nam mở tròn mắt nhìn Nhi.

Nhi lập tức đập cốp vào cái đầu cậu ta 1 cái.Cậu cứ bảo tôi cậu sếp hạng nhất toàn lớp.Cuối cùng não bộ của cậu ở đâu hả?Còn phải đoán.

Nam nhíu mày xoa xoa đầu chưa dám nói thêm câu gì,chỉ nhìn gương mặt như vừa bị tạt nước lạnh của Nhi đã đủ cho cậu ta im lặng,thì lại nghe 1 giọng nói trầm trầm vang lên.

“Có thể ngồi đây ko?”

Nam ngước mắt nhìn lên.Sau khi nhìn lên thì cậu lập tức thấy hối hận.Đáng lẽ ko nên nhìn lên,cậu sẽ ko run thế này.Làm sao mà tổng giám đốc lại ở đây?Ko phải mỗi ngày có cơm đưa tận phòng sao?

Tú mỉm cười hướng về phía Nhi.Cô lạnh tanh thở ra 1 tiếng khó nhọc.Ông trời,kiếp trước tôi làm gì nên tội,sao đến bữa ăn ông cũng ko tha cho tôi thế?

“Ko.Chỗ này có người ngồi rồi.” Nhi lạnh lùng đáp.

Còn Nam thì hiện tại đang sợ cái cằm của mình rớt xuống bàn.Đảo đôi mắt hoang mang sang nhìn cô gái trước mặt mình.Trần Hiểu Nhi đừng kéo tôi xuống địa ngục với cậu chứ.Người ta là tổng giám đốc đấy.

Tú nhướng mày thở dài nhìn cô,đôi mắt nâu trũng xuống trong suốt giấu đi một nỗi buồn ko tên.

“Anh ngồi ở đây cũng được!” Nam cố gắng giữ bình tĩnh nói giọng run run chỉ vào chỗ cạnh mình.

Nhi lập tức liếc cậu ta 1 cái vô cùng tức giận.Đồ phản bạn.Cậu định đuổi tôi đi chỗ khác ngồi phải ko?Cậu đã nghe câu có ta thì ko có hắn chưa hả?Tôi với hắn là kẻ thù ko đội trời trung đấy.Cậu muốn tôi ăn cơm bị nghẹn mà chết hả?

Nam nuốt nước bọt sợ hãi nhìn Nhi,lại quay sang nhìn tổng giám đốc cầu cứu.Tú vẫn đứng yên tại chỗ nhìn cô đang tức giận,đôi mắt nâu trong veo sẫm lại càng sẫm.Trong lồng ngực trái tim cứ nhức lại nhức như nhắc nhở anh ko được làm cô giận thêm nữa.Anh lặng lẽ ngồi xuống bàn bên cạnh,đôi mắt nâu vẫn quay sang nhìn cô buồn rầu.

"Anh ngồi bàn này cũng được mà!" Nam vội vàng nói tưởng rằng tổng giám đốc phật ý vì thái độ của Nhi.

"Ko sao đâu.Nếu tôi ngồi bên ấy,cô ấy sẽ ko ngần ngại mà vứt toàn bộ cơm vào thùng rác rồi bỏ đi đâu!" Tú buồn rầu cười nói.

"Cũng ko đến nỗi quá ngốc!" Nhi lạnh băng nhả ra 1 câu,gương mặt vẫn nhìn thẳng,đôi mắt đen cũng chả buồn liếc mắt sang ngang lấy 1 cái.

Nam mở tròn mắt nhìn tổng giám đốc,lại tròn mắt nhìn sang Nhi.Hai người này,rốt cuộc là có quan hệ gì?Giám đốc ko phải giận điều Nhi nói,mà là sợ cô ko ăn mà bỏ đi?

"Nhìn gì?Ko ăn mau đi!" Nhi trợn mắt nhìn Nam nói.

Nam vội vàng cúi đầu,ko nhìn nữa.Chỉ cảm giác như ko khí hôm nay sao mà nóng bức quá.Tú vẫn cứ nhìn chăm chú vào Nhi,nhưng cô ấy chẳng buồn liếc mắt lấy 1 cái.

Gương mặt thanh tú của Nhi từ lúc Tú xuất hiện hoàn toàn ko có 1 chút biểu cảm,cô y như bức tượng lạnh băng và xem giám đốc như người vô hình.Mặc cho giám đốc chăm chú nhìn Nhi.Khi cô muốn lấy giấy ăn,anh cũng đưa tay lấy cho cô,nhưng Nhi xem như ko thấy.Khi cốc của cô gần hết nước,giám đốc lại chạy đi rót cốc khác,nhưng Nhi cũng ko nhìn tự mình đi ra rót nước.Mặc cho tổng giám đốc làm rất nhiều việc,nhưng mà Nhi vẫn xem như ko có.Gương mặt cô lạnh băng như đá tảng ko chút biểu tình.

Còn đang ăn ngon lành và cố gắng ko để bị hắn chọc tức mà nghẹn chết thì đột nhiên điện thoại của cô vang lên.Nhi nhíu mày lôi điện thoại ra khỏi túi.Người ta vẫn nói khi người ta tức giận,thì cả tiếng chuông mình thích cũng khiến người ta tức giận.

"Chuyện gì?" Nhi bực dọc nhấc máy.

"Em chào mừng anh như vậy hả?Nhiệt tình quá nhỉ?" một giọng con trai mềm mại ấm áp có chút vui cười từ đầu dây truyền qua tai cô.

Gương mặt Nhi lập tức giãn ra,khóe miệng lập tức nở nụ cười,đôi mắt đen mở tròn ngạc nhiên rồi lấp lánh sáng như trời đầy sao.

"Lừa đảo,anh về rồi?" Nhi vui sướng reo lên.

"Lại gọi lừa đảo đã bảo đổi tên mà!" giọng nói bên đầu dây vui cười nói.

"Vậy gọi nạng gỗ?" Nhi lém lỉnh hỏi.

"Này anh hết bó bột cách đây mấy năm rồi nhé.Cô đang rủa anh đấy hả?" giọng nói có chút trách móc lại có chút dịu dàng.

"Được rồi,được rồi.Huy đại ca,đang ở đâu thế?" Nhi vui vẻ hỏi.

"Sân bay nội bài vừa xuống máy bay thì gọi cho em đấy!" Huy vui vẻ cười nói.

"Chà chà,vinh dự vậy sao?Có mua quà cho em ko?" Nhi vui vẻ hỏi.

"Em chỉ nghĩ được đến thế thôi à?Còn ko có 1 câu hỏi thăm.Thật quá đáng!"

"Nghe giọng anh là biết khỏe rồi,hỏi làm gì mất công.Mua gì cho em thế?" Nhi vui vẻ hỏi,đôi mắt đen lấp lánh.

"Đồ lót!" Huy cười khanh khách trả lời.

“Huy đại ca,anh đang đá xoáy em nên mới mua cái đó phải ko?” Nhi tru mỏ cự nự.

“Em cũng ko ngốc nhỉ?” Huy trêu chọc hỏi lại.

“Nếu ngốc thì làm sao theo hầu anh được!” Nhi đắc ý trả lời,nghe bên đầu dây bên kia vang lên tiếng cười giòn tan.

“Đại ca,bao giờ có thể đến lấy quà đây?” Nhi hứng thú hỏi.

“Nóng lòng lắm à?” Huy trêu ghẹo hỏi lại.

“Nóng lòng.Em muốn biết anh mua màu gì.Kiểu nào.Dĩ nhiên phải nóng lòng rồi!” Nhi vui vẻ trêu chọc.

“Được rồi,tối nay nhé.Chiều anh qua nhà đón em!” Huy thản nhiên.

“Em đi làm rồi,ko ở nhà!” Nhi nhíu mày nói.

“Đi làm?Công ty nào bất hạnh thế?”

“Huy babe lâu rồi ko đấu võ nên ngứa tay hả?” Nhi cắn răng đe dọa,đôi mắt lại sáng lấp lánh vui vẻ.

“Được rồi.Được rồi.Ko đùa em nữa.Nhắn tin cho anh địa chỉ công ty.Chiều anh qua đón!” Huy vui vẻ.

“Đã biết.” Nhi vui vẻ cúp máy.Bắt đầu hý húi nhắn tin,lại ngẩng đầu lên bắt gặp gương mặt ngơ ngác của Nam,cô chợt nảy ra 1 chút ý tưởng.

“Tan ca rảnh ko?”

“Có.Nhưng sao?” Nam lơ đễnh nhìn cô bạn trước mặt.

“Đi với tôi!” Nhi vui vẻ tươi cười.

“Hả?” Nam mở tròn mắt.

“Sau giờ làm nhé!” Nhi vui vẻ cười tiếp tục nhắn tin rồi thỏa mãn gửi đi.Tâm trạng của cô hiện tại đang vô cùng tốt,cuối cùng cái tên trâu nái kia cũng về.Hắn đi công tác 1 tuần mất dạng làm cho cô muốn trút bầu tâm sự cũng ko biết tìm ai để chơi game cùng.

“Là ai gọi?” một giọng nam vô cùng trầm thấp vang lên.

Ko cần biết.Ko cần nghe.Cứ coi như sóng âm siêu tầng,cô ko thể nghe thấy.Hơn nữa ko quan hệ.Đây ko phải là phim truyền hình dài tập,tình cũ ko rủ mà tới đã lỗi thời lâu rồi.Thời đại nào rồi còn ngó đầu nhìn lại mối tình mà mình đã đạp lên?Dù anh có là nữ chính hay nam chính của tiểu thuyết tôi từng viết thì cuốn sách ấy giờ cũng đóng bụi bị tôi vứt vào hộp giấy rồi.Tôi cũng từng coi anh là cô bạn gái dễ thương của tôi nhưng cái tình bạn thiêng liêng ấy đã bị đè dẹp lép như con tép từ tập phim trước rồi.Giờ chúng ta là kẻ thù.

Nhi ko buồn liếc mắt 1 cái đặt điện thoại xuống trên mặt bàn chờ đợi tin nhắn phản hồi,tay lại xúc 1 thìa cơm đưa vào miệng.Đột nhiên cảm giác cơm mới ngon làm sao.Đúng là rượu ngon phải gặp bạn hiền.Huy trở về làm tâm trạng của cô tốt hơn hẳn.Tối nay để xem phải rủ hắn đi chơi trò gì để giải tỏa tinh thần đây.

Còn đang phiêu dạt suy nghĩ kế hoạch giải stress tối nay thì chiếc điện thoại của cô sáng đền báo tin nhắn.Nhi vui vẻ định chộp ngay lấy con dế yêu của mình thì đã có 1 bàn tay to lớn cầm lấy điện thoại của cô.Nhi trợn tròn mắt giờ lòng trắng với lòng đen trong mắt cô chắc đã trộn lẫn thành 1 hỗn hợp nhờ nhờ màu xám xịt.

“Trả lại cho tôi!” Nhi gằn từng chữ tức giận nhìn Tú đang thản nhiên cầm điện thoại của cô.

Hiện tại Tú nghe trái tim của mình thót lại 1 nhịp,nhìn vào màn hình điện thoại của cô,một tin nhắn được gửi đến từ 1 người có tên là “Tên lừa đảo <3”.Những dòng tin nhắn vô cùng thân thiết.

Địa chỉ là : xxx đừng đến muộn đó!

Tin nhắn trả lời là “Kung yên tâm,anh sẽ đến đúng giờ!”.Tú cảm giác như trái tim trong ngực mình đang chảy máu,toàn bộ cơ thể cảm giác đau đớn lại vô cùng khó chịu,ngọn lửa trong người bốc lên ngùn ngụt,đôi mắt nâu trở nên sắc lẻm như lưỡi dao.Bức bách,tức giận,đau đớn,hay là ghen tị?

Nhi tức giận giật mạnh lại điện thoại khỏi tay hắn,đôi mắt nhìn màn hình,cô đã tức giận lại càng tức giận.Hắn ta còn dám đọc tin nhắn của cô.Cái tên động vật đơn bào này càng lúc càng quá đáng.Cái tính táy máy thích đọc trộm tin nhắn của mấy bà tám vẫn ko chừa.Đúng là nhân vật sinh nhầm thời đại mà,anh ta ko chỉ sinh nhầm thời đại,còn sinh nhầm thân xác nữa.Đây mà là con trai à?Phải là đàn bà ưa buôn chuyện mới đúng.

"Lừa đảo là ai?" Tú lạnh băng cố gắng nén tức giận hỏi.

Nhi nhíu mày nhìn hắn như nhìn sinh vật lạ.Này động vật đơn bào,anh đang đóng phim tâm lý xã hội hay làm nhân vật trong tiểu thuyết tình cảm?Anh nhận vai nữ chính hay sao mà trong sáng,lại ưa sía vào chuyện người khác thế hả?Có thời gian thì lo mà đi tu bổ đại não đi,ko thì về với mấy bộ phim AV chỉ có hành động của anh cũng được.Thích quan tâm người khác thế làm gì?Đồ nhiều chuyện.

"Liên quan gì anh?" Nhi chán chường lắc đầu chán nản nhìn nhân vật nữ trong sáng vừa hỏi.Trước đây cái chuyện tình học đường ám ảnh cô rất nhiều.Nhưng cũng nhờ thế cô mới có động lực mà vượt qua 100 ngày sống chung với lũ với hắn.Trong 100 ngày xem hắn như 1 đứa con gái,xinh đẹp đáng yêu.Nhưng thật ra chẳng đáng yêu chút nào.Giờ cô có thể khẳng định tấm lòng của mình quá bao la,quá từ bi mới có thể nghĩ hắn đáng yêu.

Tú tức giận nhìn cô,đôi mắt nâu co lại sáng trong là lửa giận.Hắn vô cùng khó chịu.Khó chịu ngay từ khi cô bắt đầu nói chuyện điện thoại.Khó chịu khi gương mặt lạnh băng của cô dãn ra thay vào là 1 nụ cười tươi như nắng sớm.Khó chịu vì sự vui vẻ trong đôi mắt lấp lánh của cô sáng tới đau lòng hắn.Khó chịu,vô cùng khó chịu.Hắn hiện tại ghen tị đến muốn tự lột da mình.

"Cuối giờ làm tôi đưa về!" Tú lạnh lùng nói gương mặt như thanh sắt rỉ lạnh băng ghê người.

Nhi nhíu mày khóe miệng méo xẹo.Đại gia,đầu anh thật sự sinh ra chỉ để cắm trên cổ thôi à?Mặt mũi trông cũng ko đến nỗi nào mà sao thiểu năng dữ vậy?

Nhi ko nói lời nào đứng dậy khỏi bàn,nhưng cô còn chưa bước được 2 bước thì đã bị giữ lại.

"Đi đâu?" Tú giận dữ hỏi.Vẫn biết ko nên nổi giận với cô nhưng hắn thật ko thể chịu nổi cái thái độ lạnh băng của cô nhưng lại vui vẻ với người khác.Cảm giác như máu trong người đã biến thành dung nhan tuôn chảy,bàn tay to siết lại siết chặt lấy tay cô.

"Buông!" Nhi mặc dù cảm giác tay mình đau rát,nhưng gương mặt vẫn tỏ ra bình thường lạnh lùng nhả ra vài chữ.Được rồi,công nhận là anh có phát triển hơn ngày xưa.Nắm tay cũng chặt hơn.Nhưng động vật đơn bào anh tưởng tôi sợ à?Có giỏi thì bóp nát tay tôi đi.Đến lúc đó ta càng được cớ kiện.Ko chỉ kiếm được tiền,còn danh chính ngôn thuận ko phải đi làm.Quá tốt.

"Nói chiều em định đi đâu?" Tú tức giận gằn từng chữ với cô.

Gằn giọng với tôi?Này ông nội,có cần tôi vác cho ông thêm cái micro nữa cho cả hội trường nghe được ông đối xử với nhân viên thế nào ko?Đừng nghĩ là tổng giám đốc thì muốn làm gì thì làm.Ông là con trai ông chủ thì sao?Cái kiểu kịch truyền hình cậu ấm được nuông chiều ko có tác dụng với tôi đâu.Tôi lại ko phải diễn viên đóng con sen.Muốn quát muốn mắng thì cứ thử xem.Xem ai sợ ai?

"Khủng long trả lời!" Tú tức giận nhìn cô muốn bóp cô chết trong tay mình.

"Hết giờ làm là thời gian của tôi ko liên quan đến sếp!" Nhi lạnh lùng nói.

"Trần Hiểu Nhi em đừng quên cuối giờ em còn phải về nhà nấu cơm đấy." Tú tức giận quát lên.

Cả căn phòng ăn đột nhiên lặng im.Mọi con mắt đều mở ra kết hợp với chiếc miệng há hốc trông vô cùng thiếu thẩm mỹ.Một vài gương mặt còn đang nhai đầy cơm trong miệng cũng show ra cho mọi người cùng biết mình đang tiêu hóa tới đâu.Nhi nhìn cái hội trường đang được thưởng thức từ chương trình "suprised" thì tức tối đảo đôi mắt đen 1 cái.Đột nhiên khóe miệng giơ lên 1 nụ cười.Các người thích ngạc nhiên,được,để tôi cho các người thưởng thức từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

"Tổng giám đốc.Xin anh cẩn thận trong lời nói 1 chút.Vốn là nhà anh,ko phải nhà tôi.Tôi cũng ko có nghĩa vụ hay trách nhiệm phải nấu cơm cho ai cả.Thời gian là của tôi.Muốn hay ko muốn là do tôi quyết định!" Nhi thản nhiên nói với khóe miệng cười vô cùng tự tin.

Tú tức giận nhìn cô giống như chỉ hận ko thể ôm 1 đống C5 nhảy vào người cô cho cô với hắn cùng nổ banh xác.

"Sếp lớn,đừng trừng mắt nhiều quá.Anh ko thấy nhức đầu thì người khác cũng thấy khó chịu đấy.Hơn nữa khi những người đẹp trai trừng mắt người ta gọi là nghiêm nghị.Còn những người xấu trai như anh trừng mắt,người ta sẽ thấy giống lợn luộc!" Nhi thản nhiên nói ra vô cùng thoải mái.Cả căng tin lập tức đồng khởi Oh lên 1 tiếng vô cùng kinh ngạc.Tổng giám đốc bị cô ta nói thành con lợn luộc?

Tú tức giận nhìn con khủng long đang quẫy đuôi trước mắt,nhìn gương mặt đang cười nửa miệng vô cùng tự tin của cô,với đôi mắt đen láy long lanh.6 năm rồi ko gặp mỗi khi cô nghĩ ra trò chơi là đôi mắt cô lại như vậy.Vô cùng gian xảo,nhưng lại vô cùng cuốn hút.

Nhi giật mạnh tay ra khỏi tay Tú.Vô cùng thỏa mãn nhìn gương mặt mơ hồ của Tú,cùng những cái mồm vẫn đang nghiền ngẫm từ sự ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác trong căng tin.Nhi thỏa mãn nở nụ cười tươi tắn bước đi,chợt nghĩ ra điều gì cô dừng cước bộ.

"Phải rồi,lần sau đừng vứt đĩa phim cấp 3 của anh lung tung nhé.Mấy cái đĩa AV của anh làm bác giúp việc ngã đấy!"

Cả căng tin giờ lặng im như tờ.Mọi đôi mắt trợn ngược,mở to hướng về phía vị lãnh đạo đáng kính của công ty.Những gương mặt ko che giấu nổi nỗi kinh hoàng với con người điển trai đang đứng giữa hành lang.Cứ thử tưởng tượng mà xem,một người đẹp trai cao ráo,ngồi lọ mọ trong đêm trước cái tivi coi phim.. Phim gì thì mọi người tự hiểu.Cái này phải gọi là tin tức nóng hổi tới mức nào.

Tú cảm giác mình vừa trẻ ra 6 tuổi,hay phải nói anh vừa bị đạp thẳng tụt xuống bậc thang của 6 năm trước.Trước đây hắn ta bị cô dàn cảnh quay phim cưỡng bức trong sáng trong wc nữ.Bây giờ hắn lại bị cô dàn cảnh làm một bộ phim rate 18+ có tên,tổng giám biến thái thích xem AV với toàn bộ nhân viên công ty.Khủng long,em giỏi.Rất giỏi.Suy nghĩ vô cùng sáng suốt,ý tưởng vô cùng độc đáo.Em ko làm đạo diễn thật quá đáng tiếc.Nhưng Trần Hiểu Nhi chết tiệt,đứng lại cho tôi!!

47. Chương 45

Chương 45: Đối thủ

Nhi vừa thở phì phò vừa đi ra cửa công ty.Thật đúng là ngàn cân treo sợi tóc.Cái gọi là nguy hiểm đứng tim bây giờ cô đã tận hưởng rồi.Khó khăn lắm mới trốn thoát được khỏi cái tên động vật đơn bào dính như keo dính chuột ấy.Cũng may cô nhanh trí,nói với hắn cô tới tháng nhưng ko mang băng bảo hắn đi mua ko thì chắc chắn ko thoát được.Mà cái tên đó sao tự dưng tốt quá.Lập tức chạy đi ko suy nghĩ.Thế nên mới nói trên đời này có 1 số người sinh ra chỉ để bị lừa gạt.Động vật đơn bào là 1 ví dụ,hắn bị ko ít bạn hắn lừa,mà vẫn hết lòng vì bạn.Nhưng nghĩ lại thì,lại có cảm giác trái tim hơi thắt lại,lồng ngực có chút đau.Nhi lắc lắc đầu.Ko được.Nhân đạo với kẻ thù là tự sát.Thế kỷ 21,tân tiến hiện đại,hết thời đại của kịch truyền hình nhân vật nữ chính trong sáng,ngu ngốc,tấm hồn to như hồ ba bể,đến kẻ thù cũng giúp rồi.Cái thể loại ngu ngốc ấy ko bao giờ còn tồn tại đến ngày nay.Chắc chắn là bị qui luật hà khắc của tự nhiên đào thải.Thế kỷ 21,hiện đại có nghĩa là ko được nhân nhượng với kẻ thù.Nhân đạo là tự sát.Cho nên cô lại càng ko phải nhân vật nữ chính ngu ngốc có chỉ số thông minh 1 chữ số ấy,sao cô lại phải thấy thương xót cho hắn.

Nhi còn đang kiên cường bất khuất suy nghĩ thì đã thấy 1 chiếc oto đỗ ngay trước mặt.Kính xe từ từ hạ xuống,trên xe ló ra 1 gương mặt khôi ngô trắng trẻo,đôi mắt to tròn,làn môi dày xinh xắn nhìn cô tươi cười.

"Lên xe!" Huy vui vẻ nói.

“Đại ca,hôm nay em có đi xe!” Nhi nhíu mày nhún vai.

“Này nhóc,em đang chơi anh phải ko?” Huy nhíu mày trách móc.

“Biết sao được.Em đâu biết anh về hôm nay!” Nhi nhún vai vô tội nói,tay rút điện thoại gọi cho Nam.

“À cậu ta đây rồi!” thấy Nam đang bước ra cửa Nhi vui vẻ vẫy tay.Nam vội vàng bước nhanh chân về phía cô gương mặt lo lắng nói.

“Cậu làm gì thế?Tổng giám đốc đang tức giận tìm cậu kìa!” Nam lo lắng nói.

“Hả?Cái tên ngốc ấy phát hiện rồi?” Nhi mở tròn mắt nhìn Nam,nhận được cái gật đầu chắc chắn của cậu ta,cô ko thể ko suy nghĩ.Đôi mắt đen lấp lánh nheo lại suy tư,cô cắn môi dưới trầm ngâm.

“Này bạn thân mến!” giọng nói trong veo vô cùng ngọt ngào cất lên làm cho Nam sững sờ nổi cả da gà.Trong công ty có ko ít nhân viên có giọng nói ngọt ngào,nhưng sao nghe giọng nói ngọt ngào của Nhi lại làm cho cậu ta run sợ đến thế.

“Làm ơn giúp tớ lấy xe máy ra đây được ko?” Nhi hơi chớp đôi mắt đen lấp lánh,đôi môi hồng nở ra 1 nụ cười nịnh nọt ngọt ngào với chiếc răng khểnh vô cùng duyên dáng,rồi nhanh như sao xẹt cô nhét chìa khóa xe vào tay hắn.Ko cần biết đến thể diện hay mất mặt,lao người vào ngồi trong oto của Huy.

“Lấy xe hộ tớ rồi tớ sẽ đưa cậu địa chỉ quán.Cậu tới đó nhé!À quên đây là Huy.Đại ca đây là Nam bạn em!” Nhi liến thoắng giới thiệu làm cho 2 người con trai chỉ có thể nhìn nhau gật đầu.Huy thì đã quá quen với thái độ chập chờn ko ổn định như điện vào mùa khô của Nhi,chỉ có Nam hiện tại vẫn chưa bắt kịp chủ đề của cô,chỉ có thể đứng ngơ ngác.

Nhi thấy cậu ta đang ba ngơ đứng chết chân tại chỗ nhìn cái chìa khóa xe,lại sốt ruột nói.

“Cậu cần tìm quân sư mà.Anh ấy là bậc thầy đấy!” Nhi thản nhiên nói.

“Được rồi địa chỉ nhắn tin cho cậu sau.Tớ đi trước.Nhớ giúp bạn nhé!” cô thản nhiên nói 1 tràng,lại sốt ruột quay ra giục Huy nổ máy.

Tú bước ra cửa công ty thì thấy Nhi đang ngồi trên ghế phụ của chiếc oto đang rời đi,cảm giác cổ họng đắng ngoét như ăn cỏ dại.Hiện tại hắn đúng y như con lừa đang gặm cỏ,biết đắng nhưng lại cứ nhai.Tại sao lại có thể tin lời cô nói chứ?Còn lo lắng sợ cô ta mệt mỏi,đi mua nào là băng ban ngày,ban đêm.Ngay cả đồ lót cũng mua rồi vắt chân lên cổ mà chạy về.Đôi khi hắn thật sự tin lời cô ta nói,chắc chắn là não bộ của hắn đi hawai nghỉ mát rồi.

Một quán bar với âm nhạc sôi động nhưng ko quá ồn ào,có 3 con người 2 nam và 1 nữ ngồi bên quầy bar đang nói chuyện vui vẻ.

“Người yêu mới hả nhóc?” Huy đá mắt nhìn Nam hỏi.

“Đại ca,anh lại đá xoáy em rồi.Biết rõ ko kiếm nổi người yêu mà còn thích khen đểu nữa!” Nhi khinh thường bĩu môi nói.

“Ko phải trước kia cũng có 1 anh sao?” Huy vui vẻ cười.

“Stop.Chuyển chủ đề.Lần nào cũng nói chuyện tình cảm.Có phải anh ghen tị với cuộc sống độc thân của em ko đây?” Nhi vênh mặt nói với Huy.

“Phải.Ghen tị.Ghen tị cô 24 tuổi vẫn chưa kiếm thêm được ma nào.Cẩn thận ế đấy em!” Huy châm trọc.

“Ế cũng tốt.Ai cần con trai để sống chứ!Con trai chỉ toàn làm những chuyện vô nghĩa,quấy rầy người khác,ích kỷ lại hẹp hòi như đàn bà.” Nhi thản nhiên nâng cốc cooktail lên miệng uống 1 ngụm.

“Này đừng vơ đũa cả nắm chứ.Anh cũng là con trai đấy!” Huy nhíu mày nhìn cô.

“Được rồi trừ anh ra.” Nhi lại quay sang bên bắt gặp gương mặt chờ đợi của Nam,cô miễn cưỡng thở dài “Trừ luôn cậu!”

Lúc này Nam mới vui vẻ nở 1 nụ cười tươi rói.Lại tiếp tục im lặng nghe câu chuyện của 2 người.

"Còn lại chỉ rặt 1 lũ vô dụng,đáng ghét!" Nhi siết chặt cái cốc lại uống 1 hơi hết ly rượu.Răng cắn vào môi dưới đỏ lừ.Càng nghĩ càng thấy khó chịu với cái tên sếp của cô.Cả buổi chiều ngồi tra hỏi đến đau đầu.Anh ko phải bố tôi,lại càng ko phải anh em cùng cha khác mẹ với tôi.Anh định thay quái vật nhà tôi làm chức mẹ sao trời?

"Chà.Lâu lắm rồi ko thấy em nổi giận như vậy nha!Anh chàng nào mà có công lực thâm hậu làm em tức giận nhiều thế?Trừ người yêu cũ của em anh chưa bao giờ thấy em tức giận vậy nha!" Huy vô cùng thích thú hỏi cô.

"Đừng nhắc.Đừng nhắc nữa!" Nhi xua xua tay bịt chặt tai ko muốn nghe tiếp.Còn có thể là tên nào có tài năng hội đủ mọi tật xấu trong thiên hạ như cái tên người yêu chết tiệt của cô.Nếu Nam là động vật cần bảo tồn,thì cái tên kia chắc chắn là động vật nên tuyệt chủng trong sách đen của cô.

"Chà.Xem ra anh ta thực sự có thực lực nha." Huy vui vẻ nhìn gương mặt đang vờ điếc của Nhi vô cùng thích thú.

"Nhi từng có bạn trai ạ?" Nam ko kìm lòng được mà chen vào câu chuyện.

"Nó ko nói với em?" Huy hỏi lại Nam.

"Em chưa từng nghe nói!" Nam ngơ ngác nói.

"Tệ thật.Sao nó lại ko nói với em chuyện hay thế chứ.Hồi cấp 3 nó từng yêu 1 anh chàng trong 100 ngày.Anh ta luôn làm cho nó tức đến ói máu nhưng mà nó lại phải chịu,ko bỏ được anh ta." Huy vô cùng hứng thú như tìm được trò chơi mới,hăng say mà cày lv.

"Vậy ạ?Anh ta là người thế nào?" Nam thắc mắc.

"Anh chưa gặp.Nhưng nghe kể là người rất được."

Rầm!!

"Ai bảo là rất được.Phải gọi là ko có đầu óc,ích kỷ,nhỏ nhen,xấu bụng,tính toán,đàn bà,thích đưa chuyện.Vô cùng rầy rà.Vô cùng đáng chết.Vô cùng đáng ghét." Nhi vừa đập mạnh chiếc ly xuống bàn,gương mặt lạnh băng,đôi mắt đen mở còn 1 nửa vô cùng khinh thường nói.

"Đấy đấy,em thấy ko nó vô cùng thích cậu ta!" Huy vô cùng vui thích nhìn gương mặt tức giận của Nhi.

"Đã nói em ko thích dù 1 chút mà!" Nhi tức giận lườm hắn 1 cái.

"Em gái,nhận đi cho tiến bộ!" Huy vô cùng nghiêm túc vỗ vai Nhi rất thâm tình.

"Em đã nói ko phải mà.Em mà có tình cảm với cái tên động vật đơn bào ấy à?" Nhi tức giận gắt lên.

Huy chỉ cười mà lắc đầu,nhưng Nam thì hoàn toàn đơ cứng mặt,đôi mắt mở to lại thật to.

"Động vật đơn bào?Ko phải cậu luôn gọi tổng giám đốc như thế sao?" Nam bắt đầu phân vân nói.

"Lẽ nào.. tổng giám đốc là người yêu cũ của cậu?" Nam ko suy nghĩ lập tức thốt lên.

Nhi mở tròn mắt.Nghe tim mình thắt lại 1 cái.Cô gục mặt xuống bàn thật chỉ muốn dập cho cái não của cô nát ra.Làm sao cô lại có thể buộc miệng ra lời này cơ chứ?Đúng là tự đào hố chôn mình mà.

"Hà?Em bảo tổng giám đốc của 2 người.." Huy nhướng mày hỏi lại,trong đầu bắt đầu suy nghĩ.Rồi lập tức quay sang nhìn cô gái đang ngồi đập đầu xuống bàn cười vô cùng sung sướng.Huy vui vẻ vỗ đôm đốp vào vai cô tươi cười.

"Ha ha ha.. Trần Hiểu Nhi anh đã bảo rồi.Xem ra cậu ta thật sự là định mệnh của em!" vô cùng sung sướng và thỏa mãn Huy cười tới rung cả người.

Nhi tức giận hất tay Huy ra khỏi vai mình,đôi mắt như dao cạo muốn lẹm 1 đường trên cổ của ông anh quí hóa đang cười trên sự đau khổ của cô.

“Làm ơn đừng có viết truyện cười nữa đi.Anh là giám đốc hãng game mà lại ưa tiểu thuyết sến thế à?Cái thời đại này định mệnh đã tuyệt chủng từ lâu rồi.Ông anh đừng có thực tế ảo nữa đi!” Nhi chán chường đón cốc rượu mới bartender mới rót cho cô,lại uống 1 ngụm.

“Thực tế ảo hay ko thì ko biết.Nhưng đảm bảo 2 người vô cùng có duyên.Từ lúc em học lớp 12 đến bây giờ.Ko phải 6 năm mới gặp lại sao?” Huy mỉm cười nói.

“Đừng nói nữa.Đứng đậy,chúng ta đi làm vài ván đi!” Nhi chán với cái đề tài viết chuyện cổ tích thời đại của Huy.Nào là cô thích hắn,nào là hắn với cô rất có duyên.Nghe mãi cũng muốn điên đầu.Có cần cô mặc đầm dài cầm thêm đũa phép để biến bí ngô thành xe ngựa hộ hay ko đại ca?

Huy miễn cưỡng đứng dậy theo cô.Nam chỉ còn biết lẽo đẽo theo sau lưng 2 người đi mà ko biết đi đâu.

“Này Nam cậu cẩn thận chút xem nào!” Nhi nói với sang bên cạnh cậu con trai đang luống cuống nói tức giận.

“Ko sao.Anh với em cũng đủ công rồi!” Huy cười hiền hòa nói với Nhi.

“Nhưng cậu ta cứ giơ đầu cho người ta bắn như thế làm gì?Âm bao nhiêu mạng rồi?Này cậu ko bao giờ trời trò này sao?” Nhi chán nản nhìn cậu bé bên cạnh.

“Chưa!” Nam trả lời,lại nhìn lên màn hình thấy mình vừa ngã xuống.Tiếng súng nổ ở tứ phía làm cho cậu ta quay vòng vòng.

“Vậy trước nay cậu chơi cái gì?Đừng bảo Mario nhé?” Nhi chán nản nói.

“Làm sao cậu biết?Hồi nhỏ tôi toàn ngồi nhà chơi bốn nút thôi!” Nam ngạc nhiên nhìn cô.

Nhi cảm giác mũi mình vừa phụt máu.Còn chàng trai khôi ngô ngồi bên cạnh đang cười ngặt cười ngẽo vô cùng vui vẻ.Trận đấu kết thúc bên họ toàn thắng dù có 1 chiến sĩ âm tới hơn chục mạng.

Đột nhiên trên màn hình hiện lên chữ khiêu chiến.Trên màn hình chat hiện ra dòng chữ.

Dragon : Dám đấu ko?

Blackcat :

J

)

HuyBig12 : ok.

Vậy là lập tức một trận chiến được bắt đầu.Nhưng có 1 điều vô cùng thương tâm và đáng tiếc đã xảy ra,đó là cái tên khiêu chiến với họ đã chọn nhầm ngày,cũng chọn nhầm chân bước ra khỏi cửa.Chọn ai ko chọn quyết đấu lại chọn trúng nhân vật nữ chính đang tràn trề lửa hận của chúng ta.Thế cho nên..

“Trần Hiểu Nhi,em hơi quá đáng rồi đấy.Người ta còn chưa kịp ra khỏi nhà,em đã bắn cho về lại rồi!” Huy nhíu mày nhìn cô.Thật là ép người quá đáng mà.

“Hắn ta là người thách đấu mà!” Nhi thản nhiên tiếp tục phục kích và head shot.

Kết quả chỉ sau một trận đấu Nhi đã giết cậu ta tổng cộng 36 lần.Đến mạng thứ 37 thì mọi người đều nghe rầm 1 tiếng.

“Đồ cắn trộm!” một giọng nói bực tức vọng từ đằng sau lưng ghế của mọi người tới,xuyên thủng hướng tai cô.

Nhi vẫn đeo tai nghe ngồi nhìn màn hình như ko cái gì.Huy nhíu mày quay lại nhìn cậu con trai vừa bị bắn liên tục lúc vừa mới hồi sinh cảm giác hơi tội lỗi.Nam lo lắng nhìn cậu con trai đang vô cùng khó chịu ở sau lưng mình,lại nhìn sang Nhi đang vô cùng bình thản ngồi trên ghế.

“Chơi bẩn cũng vừa vừa thôi chứ.Cái thằng cắn trộm!” Hắn tức giận vớ lấy chiếc ghế,xoay cho cái tên đáng ghét ngồi trên ghế đối mặt với mình.Chiếc ghế vừa xoay lại,gương mặt của cậu con trai lập tức trở nên tái nhợt.

Nhi lạnh lùng tháo ống nghe khỏi tai,ngước gương mặt lạnh lùng lên nhìn cái tên đang tức giận ở phía đối diện.Đôi mắt đen láy phẳng như mặt nước hồ thu long lanh dưới ánh trăng.

"Bản thân mình kém cỏi đừng đổ lỗi cho người khác.Rõ ràng cậu biết tôi đứng đó.Tôi cũng ko phải bắn cậu ngay khi cậu mới hối sinh.Cậu cũng có khả năng bắn tôi.Chỉ là cậu ko thể.Đừng đổ lỗi cho người khác." Nhi thản nhiên vô cùng lạnh lùng nói.

"Là cô?" cậu con trai cười đến vui vẻ nhìn cô.

Nhi nhướng mày ko nói lời nào,lơ đễnh quay người lại về phía màn hình máy tính.Nhưng cậu con trai kia lại vô cùng nhiệt tình.

"Cô ko nhận ra tôi sao?Chúng ta gặp nhau ở văn phòng anh Tú,còn ở đám cưới vũ nữa." cậu ta vui vẻ nói.

Nhi hoàn toàn ngó lơ,gương mặt thanh tú ko thèm liếc mắt nhìn cậu ta 1 cái.Huy gõ gõ vào vai cô nhướng mày nghiêm nghị.Nhi chỉ nhún vai lắc đầu ko quan tâm.Nhưng cậu con trai kia lại vô cùng vui vẻ nhìn cô.Ko thấy cô nói gì cậu ta im lặng,chỉ lặng lẽ mỉm cười.

22h35' cùng ngày.

Tại quán bar của Vũ hiện tại đang là giờ cao điểm,khách ra vào tấp nập,đèn laze chói mắt đảo khắp nơi,ánh sáng mờ ảo lại thêm làn khói dày đặc của khói thuốc làm cho cả sàn nhảy được bao phủ bởi 1 lớp sương mờ.Những con người với những bộ cánh đắt tiền đang quay cuồng theo điện nhạc.Trên tầng 2 ko khí lại vô cùng yên tĩnh,chỉ có vài người đàn ông đang ngồi trò truyện sôi nổi.Cánh cửa lớn của căn phòng kính bật mở kéo theo bao ồn ào náo nhiệt,bao khói bụi và tiếng ồn từ tầng dưới vọng lên.Đứng ở cửa là 1 chàng trai điển trai với chiếc áo sơ mi sẫm màu,cổ cứng với đường viền trắng trông vô cùng sang trọng.Chiếc quần jean sẫm màu mang lại vẻ khỏe khoắn,trẻ trung.Chàng trai lặng lẽ bước từng bước vào trong phòng hướng về phía chiếc bàn đang ồn ào kia.

"Cuối cùng anh cũng đến!" Thành vui vẻ nhìn Tú cười.

"Muộn thế rồi còn gọi anh đến làm gì?" Tú lạnh lùng hỏi,trên gương mặt ko che giấu nổi sự mệt mỏi.

"Em có việc muốn nhờ anh giúp đỡ!" Thành nhẹ giọng nói.

Tú lạnh lùng cầm cốc rượu Thành vừa rót lên,đôi mắt nâu lạnh nhạt,gương mặt thiếu sức sống nói.

"Nói!"

"Anh có thể giúp em làm quen với thư ký của anh ko?" Thành nói gương mặt có chút ngại ngần.

Tú lập tức ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mặt cậu con trai ngồi trước mặt.

"Thư ký?" cảm giác trong tim hắn thắt lại 1 cái.Ko phải cô ta.Ko thể là cô ta.

"Phải cái cô gái mà hôm tới gặp anh ở trong phòng anh đó.Còn gặp ở đám cưới Vũ nữa!" Thành thản nhiên nói.

Tú cảm giác như tim mình nổ tung 1 cái.Ngày hôm nay sao nhiều người thích bắn phá trái tim hắn đến thế?Cái gã mặt non choẹt kia,giờ lại tới thằng ranh con này.Mấy người ko thấy hả?Có phải đôi mắt mấy người có vấn đề hết rồi ko?Đó là khủng long,khủng long đấy.Dinosaur,mà ko phải là loại bình thường là Tyrannosaurus,là khủng long bạo chúa.Vô cùng tàn bạo và ăn thịt sống đấy hiểu ko hả?Cái đầu của cô ta có thể nghiền nát các người ra bã.Tại sao các người lại cứ thích đâm đầu vào thế?

"Cậu thích cô ta sao?" Tú nhíu mày đôi mắt nâu hướng lên nhìn thẳng cậu nhóc đối diện.

"Em thích!" Thành rất nhanh lập tức gật đầu.

Hiện tại trong trái tim đang vỡ từng mảng của hắn máu đang phụt ra xối xả y như phim kinh dị của Mỹ,tron lồng ngực lan tràn là cảm giác đau buốt tới tận gan phổi.Đầu lưỡi cảm giác chua xót tê dại toàn bộ dây thần kinh vị giác.Khóe môi lại chỉ có thể nở 1 nụ cười buốt lạnh.Não bộ của hắn hiện tại đang cười nhạo chính hắn,nếu có người hỏi hắn câu hỏi vừa rồi.Hắn cũng có thể rất nhanh trả lời.Hắn ko thích,hắn vô

cùng yêu cô ấy.Nhưng mà.Bao nhiêu năm qua hắn biết rõ với cô ko như vậy,trong đầu lại hiện ra 5 tờ giấy phủ kín những chữ viết tròn trịa chửi rủa hắn của cô.Hắn lại chỉ có thể cười mà gật đầu.

"Vậy mai anh giúp em hẹn cô ấy được ko?" Thành vui vẻ hỏi.

Tú lại chỉ có thể gật đầu.Cảm giác trước mặt chỉ toàn là 1 màu đen ảm đạm,đôi mắt nâu của hắn dù đang mở rất lớn,nhưng lại ko thể nhìn thấy gì,đôi tai của hắn dù vẫn nghe nhưng lại chẳng rõ người bên cạnh đang nói cái gì.Cả người là 1 mớ trống rỗng mục rữa.Não bộ của hắn hoàn toàn ko thể hoạt động.Hắn cứ ngồi bất động như vậy,ko cần biết Thành đã nói những gì,chỉ biết hắn cứ bất giác gật đầu ko mục đích.

Nhi tức giận đập bàn chán nản,vớ lấy cốc trà chanh đá bên cạnh màn hình uống 1 ngụm.

"Lại tức giận gì đây tiểu thư?" Huy nhìn cô trêu ghẹo hỏi.

"Đại ca,anh ko cảm thấy nóng bức à?" Nhi nhăn mặt nói.

"Em có nhầm ko?Thời tiết đang mùa thu mà nóng nỗi gì?" Huy tròn mắt nhìn Nhi,rồi như hiểu cái gì gương mặt lập tức chuyển thành ác ma.

"Này nhóc ko phải nghĩ bậy bạ về ai nên mới bốc hỏa đấy chứ?"

"Huy Babe!!Đừng có suy bụng ta ra bụng người nhé!" Nhi tức giận gào lên.

Huy chỉ có thể ôm bụng mà cười nhìn cô.Đã quen nhau bao nhiêu năm,làm chiến hữu cũng từng ấy thời gian nhưng chọc ghẹo cô cứ như là 1 trò vui mà anh ko bao giờ có thể từ bỏ.Vốn là con 1 rất thích có em gái nhưng gia môn bất hạnh,bố mẹ hắt hủi và cự tuyệt.Cuối cùng nhà anh vẫn độc đinh.Cho nên khi gặp được cô anh cảm giác vô cùng vui vẻ.Mà cô cũng vô cùng sảng khoái nhận anh làm anh trai.Có đôi khi mọi người nhìn vào sự thân thiết của họ nghi ngờ họ có tình cảm,nhưng họ chỉ có thể cười mà phẩy tay.Bởi vì dù có là ý nghĩ,cũng nghĩ ko nổi. Thật loạn luân.

"Hai người thật thân thiết!" Nam nhìn 2 người nói chuyện lại tiếp lời.

"Vậy à?" Huy mỉm cười nhìn cậu.

"Phải ko?Nhìn như sắp đánh nhau đến nơi mà cậu bảo thân thiết!" Nhi chỉ vào mặt Huy mà thản nhiên nói.

"Ko đâu.Rất thân thiết.Nhưng ko giống cảm giác thân thiết của cậu với sếp!" Nam xoa xoa cằm ra điều hiểu biết.

"Nhi với sếp thân lắm à?" Huy mắt sáng bừng như đèn pha,đến tai cũng dựng thẳng vẫy vẫy.

"Cô ấy với tổng giám làm người ta cảm giác vô cùng thân thiết.Tổng giám hình như rất để ý cô ấy!" Nam suy tư như gia cát Dự và nhả ra lời vàng ngọc.

"Rất để ý?" Huy vui thích lặp lại,đôi mắt to tinh quái liếc sang cô gái đang nắm chặt tay bên cạnh mình,gương mặt vô cùng gian xảo nhìn cô cười vui mừng.

"Anh đừng nghe cậu ta nói linh tinh.Hắn ta rõ ràng đang tìm cách chơi em!" Nhi khẳng định rõ quan điểm.Ko bao giờ là tình ý,phải gọi là hận ý mới đúng.

"Chơi em?" Huy cười lại càng gian xảo nhìn cô với con mắt gian thương.Trông Huy hiện tại y như tú bà nhìn thấy gái đẹp,như con trai nhìn thấy gái tắm tiên.

Nhi cảm giác cổ họng nghèn nghẹn.Đặt rầm cái cốc đáng thương xuống mặt bàn trút giận.

"Ko phải chơi theo cách mà anh nghĩ!" cô quay sang nhìn thẳng vào gương mặt tú ông của Huy,đôi mắt đen lánh nheo lại tràn ngập ánh lửa.Rồi lại quay sang lườm Nam 1 cái làm cậu ta giật bắn người chỉ biết ngoan ngoãn mà ngậm miệng.

Đến bây giờ mới có thể uống nước thoải mái.Thật là làm người ta tức chết mà.

"Này,thật ra cái gì chọc giận em thế hả?" Huy nhìn cái cổ họng đang nuốt trọn cốc trà chanh thứ 3 của cô mà ko khỏi lo lắng.

“Toàn bộ tập thể cán bộ công nhân viên của công ty em đang làm!” Nhi thản nhiên nói,đôi mắt đen vẫn hừng hực lửa giận.Và tên đầu sổ chính là cái tên người yêu cũ chết tiệt của em.Nhưng cái lời lẽ này bị cô nuốt tận đáy lòng.

“Trời đất.Trần Hiểu Nhi,anh cũng biết em rất xấu tình,nhưng làm gì mà em có thể gây thù với cả tòa nhà được thế?Em cũng giỏi thật!” Huy thán phục nhìn cô.

“Em ko có gây sự!” Nhi bất bình nói,đôi môi hơi tru lên bướng bỉnh.

“Chẳng nhẽ đang yên đang lành họ ghét em?” Huy nói giọng thờ ơ ko tin được điều cô nói.

“Anh nói đúng rồi đấy.Em chả làm gì họ cả!”

“Vô lý!”

“Sự thật nó thường thối nát hơn tưởng tượng!” Nhi thản nhiên đáp.

“Thế người yêu cũ ko giúp gì à?Ko phải anh ta là tổng giám ..”

Rầm!

Huy nuốt nước bọt cái ực.Chữ “đốc” còn chưa được nhả ra đã bị nuốt trọn vào bụng.Đôi mắt kinh hoàng nhìn cô gái đang bốc khói ở bên cạnh.Em ko phải nhân vật trong game,lại ko phải người xay da,làm sao em có thể bốc khói được thế?

“Còn ko phải nhờ cái tên khốn định mệnh của anh làm cho em khốn khổ thế này à?Định mệnh?Có mà kẻ thù truyền kiếp mới phải.Hồi cấp 3 cũng vì hắn em thành đối tượng truy nã hàng đầu của đám con gái.Là thần tượng cấp cao với tỉ lệ phiếu bình chọn đáng chết cao nhất.Anh có biết thậm trí còn có 1 cái quiz bình chọn cách xử tử cho em trên web trường ko? Giờ gặp lại hắn,làm cho cả cái tòa nhà cao 30 tầng ấy muốn xông vào vác em lên sân thượng mà ném xuống.Còn ko phải tại hắn!” Nhi tức giận gào 1 tràng giang đại hải.

Huy hiện tại đang cảm giác vô cùng đau khổ.Thật sự rất rất muốn cười.Nhưng nếu anh cười lúc này chắc chắn anh sẽ bị cô bóp cổ chết.Nhưng mà.. thượng đế ơi,lại còn có bình chọn xử tử kiểu nào ư?Em đúng là kẻ thù số 1 của họ rồi.

“Thôi.Kệ bọn họ.Chắc qua 1 thời gian là sẽ hết ngay mà!” Huy cố gắng giữ cho giọng nói mình trầm thấp,vô cùng dịu dàng khoác vai cô an ủi.

“Mấy bà tám chết tiệt.Ko biết sau lưng em nói cái gì!” Nhi hậm hực nghĩ lại mà thấy ức.Nếu như cô có thể chắc chắn cô sẽ thả chực tiếp 1 tấn C5 cho cái tòa nhà cao tầng ấy biến mất luôn khỏi thế giới.Ko cần biết thiệt bao nhiêu mạng người,để xem đến lúc đó các người còn nói xấu được tôi hay ko.

“Thôi họ nói gì thì cứ kệ họ.Quan tâm làm gì em!” Huy lại tiếp tục an ủi với giọng điệu dịu dàng của 1 người anh.

Nhi chỉ ậm ừ ko biết nói sau.Thật ra thì ngoài chấp nhận cô còn có thể làm gì?Chẳng nhẽ mang dao tới rạch mặt hết toàn bộ nhân viên công ty.Sau đó chắc chắn hồ sơ của cô sẽ được nằm gọn trên bàn của công an thành phố,và chưa đầy nửa ngày,trên tivi sẽ phát thông tin “một kẻ cuồng sát rạch mặt hàng trăm người.” hoặc “tên hung thần rạch mặt đã bị lôi ra vành móng ngựa” hoặc “chân dung tên tâm thần rạch mặt ko gớm tay” vân vân và mây mây..Tiếp theo đó sẽ có 1 phiên tòa và cô hân hạnh được đóng vai chính,trong bộ quần áo sọc trắng đen ngoan ngoãn đứng trước vánh móng ngựa,bên cạnh là 2 tên cảnh sát canh gác.Cô có thể đảm bảo 2 viên cảnh sát ấy ko phải tới canh cô để cô ko thể chạy trốn,mà đến để bảo vệ.Bởi vì nếu ko chắc chắn chẳng cần tòa án nào xử cô cũng bị bà mẹ quái Thư của cô bóp chết rồi quăng xác ra sông Hồng ngay khi báo đăng tựa đề.Chứ ko cần phải đợi tới ngày cô ra đứng ở đây bị xét xử.Mới nghĩ tới đây cô ko khỏi rùng mình.Ko nghĩ.Ko nghĩ nữa.

“Nhi này.Thế trong cái trang web ấy kết quả em bị giết bằng cách nào?” Huy vô cùng nhẹ nhàng vẫn khoác vai cô mà hỏi.

Nhi hiện tại đang cảm giác như mình vừa đạp trúng mìn.Gương mặt cô đơ lại,đôi mắt đen mở lớn ko cử động,khóe môi méo xẹo như vừa bị trúng gió.Cảm giác cả cơ thể đang chuyển dần từ hàn băng sang núi lửa

phun trào.Cơn tức giận vừa lắng xuống 1 chút nay đang từ dưới chân muốn phụt lên tận đỉnh đầu.

"Đồ lửa đảo,anh muốn chết hả?" Nhi tức giận gào lên,tay lập tức ghì chặt lấy cổ Huy đe dọa.

Nam ngồi bên cạnh 2 người đang nô đùa chỉ im lặng nhìn mà ko dám nói gì.Nhi ko biết mọi người nói gì về cô ấy cho nên cô ko biết phải làm sao.Gương mặt hiền lành của cậu con trai nhút nhát trong 1 khắc trở nên nghiêm nghị cậu siết thật chặt bàn tay lại.

Nhi bước ra từ phòng tắm,theo 1 thói quen vớ lấy chiếc điện thoại xem giờ.Lại thấy có cuộc gọi nhỡ của Nam,cô hơi nhíu mày.Ko phải vừa đưa cậu ta về tận nhà sao?Cái tên nhút nhát này có chuyện gì đây?Đừng bảo sợ ma nên gọi cho mình nhé.Ko phải cậu ta yếu đuối vậy chứ?Nhi hơi nhíu mày,khóe miệng nhếch lên thái độ.Nhưng nghĩ lại dù sao cũng là động vật phải được bảo tồn.Nhỡ cậu ta có mệnh hệ gì thì ko phải loài động vật này sẽ bị tuyệt chủng sao.Dù sao cô cũng là 1 con người yêu môi trường,cho nên cứ gọi thử cho cậu ta xem sao.

"Alo có chuyện gì?" Nhi vui vẻ nói.

"Cậu muốn biết bọn họ đồn cái gì phải ko?" giọng nói bên đầu dây bên kia vô cùng nhỏ,giống y như lá gan của người đang cầm điện thoại.

"Ukm.Nhưng sao?" Nhi ko hiểu rõ lắm cái tên động vật quí hiếm này đang nói gì.

"Vậy ol yahoo đi.Tôi gửi file cho!" Nam lấy hết can đảm nói lời này.

Nhi mở tròn mắt "Cậu biết bọn họ nói những gì?"

"Phải.Ol đi nhé!" nói rồi Nam vội vàng cúp máy.

Nhi lập tức rời khỏi giường đi ra bàn làm việc ngồi vào chiếc máy tính,bắt đầu logging ym.Vừa mới ol Nam đã nhảy vào gửi cho cô 1 file txt.Nhi lập tức ấn nhận,cũng ko gõ lấy 1 câu chat.Khi đã nhận xong file cô lập tức mở ngay ra.

5 phút đầu cô vẫn lơ đễnh vừa lấy tay lau tóc vừa đọc,gương mặt thanh tú chăm chú theo dõi từng dòng chữ trên màn hình.2 phút sau,gương mặt cô xuất hiện 1 chút nếp nhăn ở chính giữa cặp lông mày,đôi mắt đen bắt đầu giao động.Chỉ sau đó có 5 giây đồng hồ ngắn ngủi như tích tắc con khủng long Gozila tức giận đập rầm 1 cái như boom nổ vào chiếc bàn làm việc.

"Nam chết tiệt,thì ra là cậu hại tôi?" Nhi gào lên vô cùng tức giận.

Bàn tay nhỏ bé của cô cứng ngắc lướt trên bàn phím.

"Nam đáng chết cậu bán đứng tôi?"

"Ko.. Ko..Tôi ko cố ý.Tôi chỉ muốn giải thích hộ cậu!"

"Đừng viện cớ.Cậu làm cho tin đồn ngày càng có tính xác thực rồi đấy!"

"Xin lỗi.."

Nhi bất lực nhìn vào dòng chữ xin lỗi trên khung chat,trong đôi mắt đen lập tức xuất hiện hình ảnh của 1 tên ngộ chữ đi lúc nào cũng cúi đầu,mặt lúc nào cũng nhìn xuống đất,hiện tại đang vô cùng sợ hãi ngồi trước màn hình,đôi mắt trũng xuống lo lắng.Cô thở ra cái.Được rồi.Xem như cậu gặp may có tên trong sách đỏ,tuy tôi ko phải dạng nữ chính chỉ số thông minh thấp của thế kỷ trước,nhưng xem như tôi ko biết đi.Lại thở ra thêm 1 tiếng chua sót thương thân phận hẩm hiu của mình,có thù mà ko thể báo.Đúng là quá khốn khổ.Cô thật sự nguyền rủa ông trời sao lại có thể đẩy cô vào cái tình huống éo le sướt mướt như kịch dài tập thế này chứ?Nếu có thể thật muốn đem kẻ nào tạo nghiệp ra đánh cho 1 trận thừa sống thiếu chết mà.

"Được rồi.Cho qua đi.Tôi biết cậu ko cố ý.Thôi đi ngủ đi.Mai đi làm."

Màn hình vẫn bất động.Nhi lại thở ra 1 cái chán nản,bàn tay nhỏ lại lướt trên bàn phím.

"Đừng quá cảm động,tôi chưa tha cho cậu đâu.Mai cơm trưa cậu bao.G9."

Nói rồi cô lập tức out Ym ko muốn thấy thêm bất kỳ dòng chat thương tâm nào nữa.Lại nhìn vào file text đang ở trên màn hình,bàn tay cô siết chặt lại càng chặt.Hay thật,ko ngờ các tài nữ công ty chúng ta đúng là thân tàng bất lộ.Quả là cao thủ nhé.Còn có khả năng sáng tác tiểu thuyết viễn tưởng.Giỏi.Vô cùng giỏi.Rất xứng đáng với vị trí thư ký cao cấp.Vô cùng đáng được hưởng lương cao.Cũng vô cùng xứng đáng được cô dạy cho 1 bài học.Các bà chị thân mến.Các bà chị tưởng tôi là nữ chính ngoan đạo của mấy bộ phim thần tượng các bà hay xem hả?Nói cho mà biết cái thể loại phim nữ chính hiền lành,tấm lòng như mặt bể ấy chỉ có trong phim với trong đầu của mấy tay đạo diễn được sinh ra từ thế kỷ trước thôi.Các chị nghĩ tôi sẽ khóc thút thít mà khăn gói ra đi vì sự trong sạch của mình à?Đừng đùa.Thời đại nào rồi còn có thể loại vì người khác hy sinh,vì nhân dân phục vụ chứ?Các bà chị tưởng tôi dễ dàng cho mấy người được ngồi vắt chân viết kịch bản cho tôi à?Các người muốn viết kịch bản?Được.Tốt thôi cứ tiếp tục viết.Muốn viết tôi cho các người xem kịch bản còn hay hơn tác phẩm của mấy người nữa.Cứ chờ mà xem.

Đôi mắt đen của Nhi đang tràn ngập lửa phừng phừng cháy.Bàn tay cô siết chặt thật chặt.Trong bộ não của cô đang ko ngừng tính toán vạch định 1 kịch bản hoàn mĩ cho mấy cô gái ở văn phòng biết tay.Cả người cô đang tràn ngập sĩ khí chiến đấu thì đột nhiên 1 cơn ngứa ngáy chạy dọc sống mũi.

"Hắt xì!!" Nhi ko kìm lòng được đành hắt hơi 1 cái.1 cái hắt hơi đánh bay đi hoàn toàn lý trí chiến đấu của cô.Nhi lơ đễnh suy nghĩ trong đầu,ko phải như cái tên kia nói,tại cô gội đầu đêm nên bị cảm rồi chứ.Nghĩ vậy cô lập tức rời khỏi ghế,đi tìm máy sấy tóc.Mà ko ngờ rằng có 1 người đang nhớ đến cô.

Lúc này ở một quán bar ồn ào,Tú lặng lẽ ngồi mân mê cốc rượu,gương mặt buồn xa xăm.

"Anh sao thế?" một thân hình mềm mại ngả vào lòng Tú,bàn tay thon dài đặt lên trên ngực hắn yêu chiều.

Tú nhẹ lắc đầu,từ khóe môi mỏng tuôn ra một lời vô cùng nhợt nhạt "Ko sao!"

Là hắn đang nói với cái con nhỏ ẽo ợt trong lòng mình,hay là hắn đang tự nói với hắn?Hắn lại chua xót cười.Hắn ko có cô cũng 6 năm rồi.Hắn vẫn sống đấy thôi.Nhưng làm sao hiện tại nghe người khác nói về cô,lại nhờ hắn mai mối,trái tim hắn lúc nào trở nên tham lam như vậy?Hắn khó chịu,vô cùng khó chịu.Rất nhiều khi hắn đã quên rằng tình yêu của họ cách đã cách đây 6 năm,cũng giống như năm đó hắn đã luôn quên rằng 2 người họ đến với nhau chỉ vì 1 bản hợp đồng và 1 tập polime ko hơn ko kém.Hắn cảm thấy mình vô cùng nực cười.Mọi người nói hắn là lãng tử,bao nhiêu cô gái đều bị hắn trinh phục,nhưng mà hắn lại cảm giác hắn là 1 tên ngốc. Khi hắn đối mặt với tình yêu,hắn chỉ là 1 tên ngốc hay ảo tưởng,và rất vô dụng.Ai nói hắn có thể có được bất cứ cô gái nào hắn muốn?Ai nói vậy?Thật nực cười.Trên thế giới hắn chỉ muốn duy nhất 1 người con gái.Nhưng cô ấy lại mãi mãi ko nhìn thấy hắn.Hắn lại cười chua xót.

Duy nhìn thằng bạn thân ngồi trong góc với người con gái ko quen biết,đôi mắt buồn thương.Duy thở ra tiếng,đến ngồi cạnh hắn.

"Mày thật sự định giúp Thành à?" gương mặt điển trai của Duy hơi trầm xuống.

"Giúp.Phải giúp chứ!" Tú nhẹ nhàng nhả ra từng chữ,lại nghe tim mình đau lại càng đau,khóe miệng cứ giơ lên nụ cười vô duyên đáng ghét.

"Thật sự muốn giúp sao?" đôi mắt Duy sẫm xuống nhìn thằng bạn thân đang ngồi bên cạnh.

"Muốn hay ko cũng nhận lời.Cho nên phải làm!" Tú mỉm cười nói,lại cầm cốc rượu uống 1 hơi.

"Nếu là phải làm khó nhọc thế,tại sao ko dừng lại?Mày ko phải vẫn chỉ yêu có mình Nhi à?" Duy cố gắng khuyên can thằng bạn thân.

"Yêu?" Tú lơ đễnh nhìn Duy,đôi mắt nâu như phủ 1 màn sương lớn.Nhìn gương mặt đang thương hại mình của thằng bạn,hắn lại chua xót cười.Phải hắn cũng thật đáng thương.Một kẻ yêu mà ko dám nói,còn phải đi giúp người khác cưa người mình yêu.Ko phải rất đáng thương sao?

"Nếu mày yêu người ta thì phải giữ người ta lại chứ!" Duy sốt ruột nói với thằng bạn thân.Trước khi quá muộn thì phải cố gắng đừng để cho sau này mày phải hối hận.

"Tao yêu thì sao?Tôi giữ người ta thì sao?Nếu người ta ko bao giờ có tao ở trong mắt.Thì làm sao trái tim người ta có chỗ cho tao?" Tú ngước đôi mắt nâu mù sương nhìn Duy,trong đáy mắt lại như có chút cầu

cứu,lại có chút lo sợ bất an.Gương mặt điển trai trũng xuống đầy đau thương,giống như đứa trẻ lạc đường ko biết phải đi về đâu.Hắn rất muốn giữ cô lại,giống như 6 năm trước rất muốn giữ.Nhưng nếu trái tim cô hoàn toàn ko có hắn,liệu với khả năng của hắn có thể giữ cô ko?Hắn rõ hơn ai hết nếu đối đầu với cô hắn chỉ mãi thua.Và trong cả trò chơi cá cược của năm ấy,hắn cũng đã thua.Hắn đã từng ko quan tâm đến sĩ diện,ko quan tâm đến cái danh dự lãng tử chết tiệt mà bao năm hắn gây dựng,hắn đã từng gạt bỏ háo thắng,sẵn sàng cúi đầu nhận mình thua.Chỉ cần là cô ở lại,chỉ cần cô đón nhận hắn.Nhưng mà ngay cả cơ hội để nhận thua với cô hắn cũng ko có.Quả thật hắn đã thua,trong trò chơi ái tình ngu ngốc ấy,hắn dã đặt cược cả trái tim mình vào đó.Kết quả là có đổi bằng mọi thứ hắn có cũng ko thể chuộc được trái tim hắn trở về.

Hắn chua xót cười,nghe trái tim mình nhức nhối trong lồng ngực.Trần Hiểu Nhi,anh yêu em,em có biết hay ko?

48. Chương 46

Chương 46: Âm mưu chết người của khủng long bạo chúa

Một buổi sáng bận rộn như bao buổi sáng khác,Nhi lại vắt chân lên cổ chạy cho kịp giờ.Vừa mới chui đầu vào tầng hầm để xe đã nghe một vài ánh mắt ngưỡng mộ từ các bác bảo vệ cốt cán,những nhân viên vô cùng tận lực bảo vệ công ty cả ngày lẫn đêm.Và dĩ nhiên họ cũng vô cùng bảo vệ ông sếp đáng kính của mình,giống như vị cha già bảo vệ đứa con trai khỏi con quỉ cái hám tiền mà cả công ty đang đồn đại.Dĩ nhiên,ko cần nói cũng biết.Vâng It's me.Nhi ngậm ngùi vượt nhanh qua những ánh mắt tràn ngập yêu thương đến khinh bỉ của các bác nhân viên cốt cán.Tự nói với bản thân mình sẽ ko sao,tuyệt đối ko sao.Thật may họ ko phải bố cô,cũng ko phải bố chồng.Muốn nhìn ư?Nếu còn có thể nhìn trước khi nghỉ hưu,xin các vị cứ tận hưởng cuộc sống công sở thoải mái đi.

Theo dòng người lũ lượt dắt xe vào bãi,Nhi chán chường cố gắng để bản thân mình ko cần để ý đến những đôi mắt đang lăm le hy vọng cô trượt chân ngã mà chết,hoặc thượng đế mỉm cười có thể ném 1 tảng đá nặng 10 tấn vào thẳng đầu cô ngay trước mặt họ.Được rồi.Được rồi.Tôi cũng biết các người yêu quí công việc của các người,và cái gã đang kiến thiết công việc cho các người vì thế cũng lên ngôi.Được rồi xem hắn làm thần tượng đi,thần thánh luôn cũng được.Có cần tôi giúp mấy người kê đá,mua bát hương,lập thêm cái hòm công đức cho các người mỗi ngày tới thắp hương vái hắn ko?Nhi chán chường phớt lờ tất cả.Hiện tại dù cô có là khủng long bạo chúa cao 6m và nặng 6 tấn thì với lực lượng hùng hậu của cái tòa nhà 30 tầng này cô muốn sống cũng khó thoát.Tốt nhất ko nên gây sự.Một vài người cô có thể trụ hạng,chứ cả trăm người cô ko dẹp lép như con tép mới là lạ.Cô từng đọc tin tức có người đi lễ bị người ta dẫm chết.Cô có thê chấp nhận mình bị boom nổ chết,bị bắn chết,chứ chết cái kiểu dẫm đạp ấy vừa nghe thôi đã thấy muốn sống rồi.

Lầm lũi bước đi trong cái dòng người tất tả ấy Nhi dừng lại chờ thang máy và lại tiếp tục được chìm đắm trong hạnh phúc của người nổi tiếng.Giờ cô mới hiểu,tại sao có một số người nổi tiếng mỗi khi ra ngoài thì phải bịt kín từ đầu đến chân.Nhưng họ sợ người hâm mộ nhận ra chắc ko bằng cô sợ cái tòa bulding 30 tầng này đâu.Người hâm mộ của đám thần tượng chỉ có 1 số ít bệnh hoạn muốn giết thần tượng của mình với tư tưởng khiếm quyết muốn độc chiếm,chứ đám người của cái tòa nhà này ko 1 ai là ko muốn giết cô để giải cứu hoàng tử.Nhi chẹp miệng ca ngợi thời đại mới.Hiện tại chắc cô phải viết lại tiểu thuyết,ko phải công chúa đợi hoàng tử đến cứu.Mà nên viết là hoàng tử bị công chúa bắt đi lên tháp,và các cô gái dân làng muốn đi cứu hoàng tử để được làm công chúa.Sau khi thế lực hùng hậu của họ đã ỷ đông hiếp yếu,ỷ số nhiều đè số ít,lấy thịt đè người khiến công chúa tử nạn.Hoàng tử đang vui mừng vì được cứu nhưng niềm vui thật ko trọn vẹn.Các cô gái bắt đầu giằng co hoàng tử,cô nọ kéo cô kia giằng,kết quả hoàng tử tan xương nát thịt mà chết.Hết truyện.

Vừa nghĩ tới cái cảnh hoàng tử bị gái giằng rồi tử nạn,quả thật lòng Nhi cảm giác vô cùng sung sướng.Ko kìm được lòng dù bị thập diện mai phục cô vẫn khúc khích cười.

"Chào tổng giám!"

Còn đang chìm đắm trong cảnh tượng tươi đẹp,một lâu đài phủ đầy máu của hoàng tử.Đầu óc cô đang trong thế giới hạnh phúc thì cái tiếng động thanh thoát tao nhã của mọi người kéo vụt cô trở về hiện thực.

Tú lẳng lặng đứng ở phía sau,gương mặt điển trai lạnh băng như thường ngày.Đôi mắt có chút mệt mỏi.Nhìn gương mặt tươi cười của cô trái tim hắn cảm giác bồi hồi,nhưng khi nụ cười ấy vụt tắt,hắn lại cảm giác mình trở lại địa ngục.

Nhi quay người lại nhìn chàng hoàng tử vừa bước vào.Thật đáng tiếc khi cô cảm giác lúc anh ta chết vì bị gái giằng có vẻ đẹp trai hơn lúc này.Đôi mắt đen của cô lấp lánh nhìn hắn ta,khóe môi lại ko kìm được hơi nhếch lên mỉm cười.Hoàng Tuấn Tú làm nhiều việc tốt 1 chút,đừng keo kiệt tiền quyên góp từ thiện,nếu ko sẽ có lúc anh thật sự bị gái giằng tới nát người.Lúc ấy đừng nói là tại tôi.

"Đã đến rồi sao?" Tú nhẹ giọng hỏi,đôi mắt nâu buồn rầu nhìn cô.

Nhi bĩu môi,gương mặt bướng bỉnh ko thèm nhìn hắn.Đôi tai của cô lại nghe được 1 vài lời lẽ thật thiếu tính sáng tạo từ tứ phía phát ra.Nào là con hồ ly tinh lại còn tỏ vẻ,nào là cô ta liếc mắt đưa tình với tổng giám đốc.Làm ơn có nói xấu người ta thì ít nhất cũng nói to hơn 1 chút được ko?Nếu họ cảm giác volume của họ còn nhỏ quá để mai cô sắm 1 cái micro mang đi cho họ được chứ?Hơn nữa làm ơn nói vài lời mới mẻ đi được ko?Mấy lời thoại của mấy bà mẹ chồng giàu có nhận xét về cô con dâu tương lai nghèo khổ ấy chỉ có trong mấy bộ phim cách đây 3 thế ký thôi.Làm ơn tiên tiến 1 chút được ko?Xem ít phim thần tượng 1 chút.Hãy mở chuyện cổ tích ra mà đọc đi,có nhìn thấy rất nhiều cô gái nhà nghèo cưới hoàng tử thành lọ lem ko hả?

Còn đang nguyền rủa trong đầu đột nhiên Nhi nghĩ tới điều gì đó,đôi mắt đen của cô sáng long lanh ánh cười,nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đang rầu rĩ của hắn.Tú cảm giác tim mình thót lại.Cô đang cười rất đáng ngờ.Mà mỗi khi cô cười như vậy,y như rằng hắn được đi tham quan công viên địa ngục.Cả cơ thể của hắn như một bộ máy được lập trình sẵn để phản ứng,vừa nhìn nụ cười của cô cả người hắn bỗng cương cứng.Đôi mắt nâu lập tức rũ bỏ buồn rầu,trở nên trong suốt cảnh giác.

"Chào buổi sáng sếp tổng." giọng nói của cô trở nên vô cùng nhẹ nhàng lại ngọt ngào.Bàn tay thon nhỏ vô cùng tự tin ôm lấy cánh tay Tú.Cô thản nhiên dựa sát người đứng cạnh anh vô cùng thân thiết.Sao hả?Muốn xem đuôi của hồ ly.Rất đơn giản.Tôi ko chỉ có 9 đuôi,còn có 10 cái cơ.Các cô muốn độc tiểu thuyết hồ y,đơn giản lắm,để tôi cho các cô biết tôi làm hồ ly tinh còn cao hơn sự tưởng tượng của các cô 1 bậc.Trình độ viết tiểu thuyết của các cô còn kém lắm.Muốn xem đuôi hồ ly của tôi?Ko sao tôi sẽ hào phóng cho các cô xem.

Tú còn đang ngơ ngác nhìn cô đang đứng ngay cạnh mình,bàn tay vẫn đặt trên cánh tay anh vô cùng thân thiết.Tú hơi nhướng mày nghi ngờ.Khủng long con,em lại định giở trò gì đây tiểu quỉ?

"Sếp à,sao mắt sếp lại có quầng thâm như vậy?Trời đất đêm qua sếp ko ngủ được ư?" Nhi làm ra gương mặt vô cùng lo lắng,bàn tay nhỏ nhắn lại ko an vị nhẹ nhàng chạm vào má của Tú.

Tú nhíu chặt mày,cảm giác mình y như con thỏ bị dồn vào đường cùng.Trái tim của hắn cứ nhảy như con loi choi trong lồng ngực.Khủng long,hôm nay em mắc cái chứng gì đây?Ko phải tiến tới rồi cho hắn mất mặt bằng câu ví dụ như "Lại xem Av cả đêm rồi." hay là, "Tối qua sếp có 1 đêm mặn nồng đến sáng à?" chẳng hạn chứ?Tú vô cùng cảnh giác nhìn sâu vào gương mặt đang cười vô cùng tâm đắc của Nhi.

Nhi thấy được sự hoảng loạn trong đôi mắt của hắn,khóe môi của cô đã cong lại càng cong hơn để lộ ra chiếc răng khểnh tinh quái.Động vật đơn bào đúng là giác quan của động vật nhỉ,nhưng mà đừng lo hôm nay người tôi muốn chơi ko phải anh.Xem như anh may mắn đi.

"Xem ra sếp hôm nay rất mệt mỏi thì phải.Có cần em mát xa giùm sếp ko?" Nhi lại tiếp tục vẫy cái đuôi cáo,giọng điệu ngọt ngào lại quan tâm nhìn tên động vật đơn bào đang sợ đến độ quên luôn cả cách phân chia.Đáy mắt của cô sáng long lanh vô cùng thích thú.Đôi tai thích trí dựng ngược lên nghe ngóng những lời xì xầm khó chịu của đám người đang đứng xem kịch hay.

"Khủng long,em định mượn cớ để giết anh hả?" Tú nhíu mày cúi người xuống ghé sát vào tai cô nhỏ giọng.

Cả đại sảnh tràn ngập những con mắt mở to kinh ngạc nhìn hai người.Nhi đảo đôi mắt đen sáng lấp lánh 1 vòng vô cùng mãn nguyện.Tên ngốc anh thật sự cho tôi 1 cái cớ vô cùng hay. Mọi người muốn xem hồ ly

tinh mê hoặc đàn ông phải ko?Được.Hôm nay tôi vô cùng rộng rãi cho mọi người xem miễn phí ko cần trả tiền.

Tú còn đang nghi ngại nhìn con khủng long đang cười đến gian xảo thì đã thấy cánh tay nhỏ bé của cô quàng lên cổ hắn.Hắn chỉ có thể ngẩn ngơ mở tròn mắt nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô ở gần rất gần.Hơi thở nhẹ nhàng của cô phả vào mặt hắn làm cho toàn thân hắn run nhẹ.Đôi mắt đen láy của cô tràn ngập ánh cười làm cho hắn hoàn toàn đảo điên thần hồn,hắn chỉ có thể đứng yên nhìn gương mặt thanh tú của cô đến gần thật gần,tim hắn đập mỗi lúc 1 nhanh,gương mặt hắn nóng lại càng nóng.

Nhi ghé sát má kề má với hắn,đôi môi mềm mại đỏ hồng của cô nở 1 nụ cười tinh quái,giọng nói trong trẻo của cô phả từng hơi thở quyến rũ vào vành tai của hắn.

"Sao mặt sếp lại nóng thế này?Có phải sốt rồi ko?"

Sau cái đụng chạm má mà người ngoài nhìn vào như cảnh tuyên ngôn tình yêu của nam chính và nữ chính với 1 nụ hôn nhẹ nhàng trong sáng lên má.Nhi đắc ý rời đi gương mặt thẫn thờ của tên động vật đơn bào ngốc nghếch,cô nở 1 nụ cười vô cùng đắc ý.Liếc ánh mắt đen sinh động sáng như sao của mình 1 vòng những gương mặt đang ngơ ngác nhìn 1 màn,cô thấy vô cùng thỏa mãn.Giờ cô đã hiểu tại sao nữ thứ trong mấy bộ phim truyền hình lại luôn luôn cười sáng lạng mỗi khi hại được người rồi.Quả thật cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Tú vẫn đang đứng chết chân tại chỗ,gương mặt đờ đẫn giơ bàn tay lên chạm vào má mình,dường như vẫn còn hơi ấm từ làn da mềm mại của cô để lại.Lần đầu tiên trong 6 năm, cô chủ động chạm vào người hắn.Có phải là 1 dấu hiệu tốt hay ko?Hay phải nói có lẽ hắn còn có cơ hội?

Trái ngược với những mong chờ của Tuấn Tú,Nhi hiện tại đang vô cùng tận hưởng chiến thắng mà ko hề để ý có 1 con động vật đơn bào đang đứng trơ ra như bức tượng nhìn cô chờ mong.Nhi quay người kiêu hãnh bước đi,vô cùng hào hứng nhìn những ánh mắt nửa ngạc nhiên,lại ghen tị đến bức bối của các cô gái trong đại sảnh.Nhi thỏa mãn nở nụ cười nửa miệng,đôi mắt đen láy của cô lấp lánh sáng vô cùng kiêu ngạo nhìn họ.Giờ thì các người hiểu thế nào là hồ ly tinh rồi chứ?

Nhưng người ta thường bảo đêm xuân mau tàn,và hạnh phúc thường mong manh.Lòng dạ đàn bà thì là vực sâu ko đáy.Vì quá mải mê với niềm vui chiến thắng,con khủng long đã hoàn toàn quên rằng,sự đáng sợ của ghen tị là như thế nào.Lòng ghen tị của 1 người có thể giết chết người đó,nhưng lại càng có thể giúp người đó giết chết kẻ thù.

Một đôi giầy cao gót thanh tú lộ ra bàn chân yêu kiều trắng trẻo,thật vô cùng tốt bụng giơ ngang chắn ngay đường thẳng tiến thang máy của con khủng long.Và dĩ nhiên cái gì đến cũng phải đến.

Nhờ lực hấp dẫn của người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới,hay còn gọi là trái đất,Nhi theo đà mà lao thẳng vào vòng tay người đàn ông hấp dẫn nhất ko thể cưỡng lại.Ngay khi cô tưởng rằng mình sắp hôn đất mẹ tới nơi,thì cô lập tức cảm thấy eo mình bị 1 gọng kìm ôm chặt.Cô vừa được cứu thoát bởi sự hấp dẫn chết người trong gang tấc.Nhi dần dần mở đôi mắt to tròn ra nhìn điều kì diệu vừa xảy ra.

Một vòng tay to lớn đang nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.Gương mặt điển trai của Tú dựa sát vào vai cô,hơi thở của hắn nhẹ nhàng mơn trớn làn da mong manh của cô.Nhi cảm thấy rõ được hơi thở gấp gáp của hắn,đôi mắt nâu chăm chú nhìn cô như 6 năm trước hắn vẫn luôn nhìn.Đôi khi ánh mắt này làm cho cô thật lúng túng.Cho nên cô luôn luôn vờ như ko nhìn thấy sự khác thường trong đôi mắt hắn,luôn lờ đi những ánh sáng dưới đáy mắt nâu của hắn.Bởi vì nếu như ko giả vờ ko biết bản thân cô cũng ko biết phải đối diện với ánh mắt đó như thế nào.

Tú hơi nhíu mày,đôi mắt nâu xao động nhìn cô,hắn ko tự kìm chế được thở phào nhẹ nhõm.Thật khiến cho người ta lo lắng,khủng long em lớn từng này rồi đi đứng cũng phải nhìn đường chứ.

Nhi cảm giác như hắn có gì đó rất bất thường,cho nên theo bản năng của loài thú cô lập tức muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn.Vừa mới định dãy dụa thì bộ não vi tính của cô lại nhớ ra 1 việc.Ko phải mình đang là hồ ly tinh sao?Đã là hồ ly tinh thì phải diễn cho trót chứ.Nhi mỉm cười tinh quái.

"Ko sao chứ?" giọng nói của Tú trầm xuống,đôi mắt nâu lo lắng nhìn từ trên xuống dưới thân thể cô xem có chỗ nào ko ổn.Hắn thật sự đã quên hiện tại hắn với cô đang sát đến mức nào.Có lẽ bởi hắn đã quen với

những va chạm với cô,quen với việc kéo cô lại bên người.Có lẽ cơ thể hắn đã xem việc dính chặt vào cô là 1 điều đương nhiên có thể.

"Ko sao cả!" Nhi ngọt ngào nở 1 nụ cười với hắn.Nhưng trong não bộ của cô lại đang thầm nguyền rủa.Động vật đơn bào chết tiệt,dịch chuyển ngay thân dưới của anh ra khỏi hông của tôi.Đáng chết.Tôi đóng giả hồ ly tinh quả nhiên anh đến chiếm tiện nghi.Còn ko mau buông ra,diễn cũng diễn xong rồi.Anh định bám dính lấy tôi đến bao giờ hả?

Mặc cho cô đang tìm cách đứng lùi ra phía sau,đôi bàn tay to lớn kia vẫn dính chặt lấy chiếc eo mềm mại của cô.Nhi nở 1 nụ cười vô cùng miễn cưỡng,cô cảm giác như toàn bộ răng của cô sắp mẻ tới nơi.

"Động vật đơn bào,anh tranh thủ đủ chưa?Bỏ ra được rồi đấy!" cô rít lên dưới khóe miệng vô cùng nhỏ chỉ đủ cho hắn có thể nghe được.

Tú thản nhiên cười,bàn chân bắt đầu bước đẩy cô đi về phía thang máy riêng của hắn.Nhi miễn cưỡng bước theo vừa đi vừa ngoái đầu nhìn những gương mặt đang phừng phừng lửa hận mà trong lòng cảm giác vô cùng mát dạ.Thiệt thòi 1 chút nhưng làm cho cả chục con người tức đến muốn chết thì thật sự có hy sinh thân thể cũng đáng.Cô vô cùng thỏa mãn mỉm cười.

Đợi đến khi cửa thang máy đóng lại,trong thang máy chỉ còn có 2 người 1 nam 1 nữ đứng vô cùng im lặng.Lúc này Nhi mới có thể thoải mái mà cười ra tiếng.

"Có chuyện gì mà vui vậy?" Tú thắc mắc nhìn Nhi.

Nhi che miệng lại,cố gắng kìm chế sự vui sướng của mình.Cô bình thản lắc đầu.

"Ko có gì!" khóe môi vẫn ko đừng được mà cong lên.Cứ nghĩ tới những gương mặt xinh xắn trang điểm cực cẩn thận,miệng thì há hốc,cằm ở dưới đất,mà mắt trợn lên trời mới thích thú làm sao.Các người muốn xem hồ ly tinh,đơn giản lắm.Muốn viết kịch bản tình yêu?Cũng đơn giản luôn.Để tôi diễn cho mà xem.

Tú nhướng mày nhìn Nhi đang vô cùng vui vẻ.Dù trong lòng rất hoài nghi,nhưng lại có chút cảm giác vì nụ cười vui vẻ của cô cũng trở nên vui vẻ.Nhi còn đang đắm chìm trong cái ko khí gọi là hạnh phúc,đôi mắt đen đang cười đến sáng lấp lánh thì lại đụng phải 1 thứ.Làm cho nụ cười của cô cũng vụt tắt.

"Sếp tổng!" giọng nói của cô vô cùng dịu dàng.

"Chuyện gì?"

"Tới lúc nào sếp mới dừng việc sàm sỡ nhân viên cấp dưới lại?" giọng nói của cô vẫn rất ngọt ngào nhưng lại như một cú đấm nã thẳng vào mặt người đối diện.

Tú im lặng ko nói gì.Dĩ nhiên anh ko thể nào có bất cứ lời nào để biện hộ việc mình đang làm.Khổ 1 điều là bản tính đàn ông của anh lại ko cho anh bỏ tay ra.Được rồi.Xem như là viện cớ cho tâm hồn bất chính của anh đi.

"Sếp tổng,ko phải tối qua mải xem phim cấp 3 cả đêm nên giờ ngủ gật ko nghe tôi nói gì đấy chứ?" giọng nói trong trẻo của cô lại vang lên nã thêm 1 quả rocket vào thẳng người Tú.

Biết ngay mà,làm sao có chuyện cô có thể tử tế mà tha cho tôi.Còn may hiện tại chỉ có 2 người.Cô hôm nay thật sự quá từ bi đấy khủng long ạ.

"Còn nói nữa thì tôi lại càng ôm chặt đấy!" Tú thản nhiên viện cớ.

"Chứ ko phải dù có thế nào cũng ko bỏ ra sao đồ dê già?" Nhi lập tức vứt ngay cái giọng ngọt ngào,gương mặt vô cùng khó chịu nhả ra từng chữ với giọng nói thờ ơ.

Tú mỉm cười.Khủng long rất thông minh,cũng vô cùng hiểu ý hắn.Mặc dù biết là ko còn hy vọng nhưng thật sự bản năng của hắn vẫn ko chịu dừng lại.Cái này em ko thể trách anh được.Là em tạo cơ hội cho anh thôi.

"Vậy là ko bỏ phải ko?" Nhi nhướng mày nhìn hắn.

Tú lặng thinh ko nói lời nào.Dù sao cũng ko có ai ở đây em có thể làm anh mất mặt thì cứ làm đi.Cũng chả ai biết.Tú đang vô cùng tự đắc vì ko có người quấy rầy,thì chỉ sau có 1 tích tắc anh phát hiện thì ra chính vì ko có người quấy rầy mới là sự đau khổ của hắn.

Nhi hoàn toàn ko kiêng nể vì vốn chẳng có ai đáng để cô kiêng nể ở đây.Vô cùng nhiệt tình cô huých thẳng vào mạng sườn của cái tên dâm tặc đang thừa nước đục thả câu phía sau lưng mình.Tú đau đớn vội vàng gập người lại thu tay về ôm bụng.Nhi lập tức xoay người,đôi mắt đen lấp lánh,khóe miệng mím chặt nhìn hắn hằn học.Anh tưởng tôi để cho anh hưởng lợi mãi hả?Đừng mơ đi cưng.Cô lập tức đặt 2 tay lên vai hắn,định ko thương tình mà lên gối nhằm thẳng vào điểm nhạy cảm nhất của đàn ông mà hành sử.Lần này cô cho hắn phải bò lê dưới sàn đừng mong đứng dậy.

Lập tức hiểu được hành động tiếp theo của cô là gì,Tú rất nhanh lấy 2 tay đỡ lấy đầu gối của cô.

“Ko phải chỗ đó!”

Nhi tức giận nhìn hắn chặn chân mình ngon lành,đôi môi hồng tươi mím chặt khó chịu.Còn đang định phát ngôn cho hắn 1 bài ca hy vọng thì.

Dinh.

Thang máy bật mở,sau lưng họ chính là tầng cao nhất của công ty.Toàn bộ 4 cô gái phòng thư ký mở tròn mắt nhìn vào trong cầu thang.Một cô gái đáng quay lưng về phía cửa,còn chàng trai thì đang cúi người rất thấp đôi bàn tay đang chạm vào đầu gối của cô gái.Cái tư thế này giống như là..

Cả văn phòng đột nhiên im lặng,mọi ánh mắt đều tập trung vào 2 con người vừa xuất hiện trong thang máy.Tú lập tức đứng thẳng người dậy,trở lại trạng thái lạnh băng thường ngày.Hắn che miệng ho khan 1 tiếng nhìn con khủng long,chỉ cầu mong cô đừng gây thêm bất cứ hành động quá khích nào nữa.

Nhưng sự lo lắng của hắn lại quá thừa thãi,bởi vì khi có khán giả xuất hiện thì khủng long vĩ đại của chúng ta lập tức vẫy cái đuôi hồ ly của mình.Gương mặt thanh tú của Nhi lập tức chuyển qua chế độ tươi cười dịu dàng,cái bộ mặt giận dữ bực dọc bị cất vào giấu tận sau trong bụng.

Tú mơ hồ nhìn nụ cười mưu mô của cô dò xét.Lần này lại là chuyện gì nữa?Em ko định trực tiếp lên gối anh tại chỗ chứ.Tú vô cùng cảnh giác,2 chân cũng tự động đứng khép lại.Cảm giác được cô đang bắt đầu cử động,cả người hắn giật bắn lại sợ hãi.Nếu em thật sự muốn lên gối,làm ơn vào văn phòng rồi hãy xử lý được ko?

Đôi cánh tay nhỏ nhắn của Nhi vươn tới,Tú lo ngại lùi lại,nhưng hoàn toàn ko còn kịp nữa.Tú nhắm mắt lại lo lắng chờ đợi giờ hành hình của con khủng long.Nhưng 2 giây,3 giây,4 giây.. Sao ko thấy đau chút nào nhỉ?Thấy hơi kì lạ,hắn len lén mở dần mắt trái.Khi cái đồng tử màu nâu của hắn vừa được nhìn thấy ánh sáng ban ngày,lập tức cả cơ thể hắn trở nên sững sờ.

Cô gái trước mặt hắn với gương mặt trắng trẻo,khóe môi hồng đượm đang mỉm cười,đôi mắt đen lấp lánh nheo lại vui vẻ.Gương mặt cô vô cùng xinh xắn,với nụ cười ấm áp nhìn hắn.Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng chỉnh lại chiếc ca vat bị lệch của hắn,đôi môi mỉm cười tươi tắn lại dịu dàng. Tú cảm giác như mình đang nằm mơ,cái giấc mơ mà có lẽ hắn vô cùng chán ghét chính bản thân mình.Hắn đã vô số lần ngu ngốc nằm mơ,một cuộc sống nhìn thấy cô mỗi khi tỉnh giấc,nghe cô nói vô cùng dịu dàng câu chào buổi sáng,và rồi khi hắn chuẩn bị đi làm cô sẽ vui vẻ đưa cho hắn áo khoác,chỉnh lại cho hắn cà vạt,với nụ cười dịu dàng trên môi và nói “carvat lệch rồi.Giờ mới đẹp trai!”.

“Cà vạt bị lệch rồi.” Nhi mỉm cười dịu dàng hài lòng nhìn chiếc cà vạt đã được thắt lại ngay ngắn,đôi mắt đen nheo lại lóng lánh như mặt sông dưới ánh sáng mặt trời.Nhi nhẹ nhàng vuốt lại cổ áo,xốc lại vạt áo vest cho hắn vô cùng thân thiết cười đến dịu dàng.

Mặc dù cô ko cần phải quay lưng lại,nhưng trong lòng cô vô cùng hả hê khi tưởng tượng những gương mặt hot girl của phòng thư ký đang tức tối như bà mẹ chồng khó tính thế nào.Mới nghĩ đã thấy vui ko chịu nổi rồi.Mới tưởng tượng đã đủ thỏa mãn,nếu được thị phạm thì còn vui tới chừng nào.Nhi mỉm cười đến lung linh nhìn Tú còn đang ngơ ngác đứng trước mặt,nụ cười vô cùng hiền dịu,nhưng bên trong ẩn chứa âm mưu sâu xa.T3 chết tiệt,ngơ ngác cái gì?Tôi lại ko cần anh đứng há hốc miệng như con cá ngão ở đó.Vẫn tiếp tục tươi cười Nhi vô cùng tự nhiên khoác tay Tú xoay người lại,nhẹ nhàng cười dịu dàng.

"Đi thôi!"

Tú ngơ ngẩn nhìn gương mặt của cô mà nghe trái tim mình lại điên đảo.Khủng long,em muốn anh mắc bệnh tim phải ko?Cứ dằn vặt nhau thế này ư?

Hắn hoàn toàn trở thành chú cún con trung thành,chỉ biết bước theo sau chân cô chủ xinh xắn.Nhi thỏa mãn khoác tay hắn đi trên thảm đỏ danh dự,nhìn 1 loạt các gương mặt đang trợn mắt phùng mang như mấy chị diễn viên nữ chính trong sáng bắt gặp người yêu đi với bồ nhí.Nhi thản nhiên bước qua hành lang đầy những gương mặt xinh xắn đang trợn mắt,chu mỏ vô cùng cute.Trong đầu cô thầm nghĩ,các cô gái,ở đây ko có cái máy ảnh nào hết,cố gắng trợn lòi mắt ra cũng ko giúp cho các chị trông cute chút nào đâu.Làm ơn nhặt cái quai hàm đang rơi xuống đất lên đi nào.Ko phải mọi người thích tiểu thuyết hồ yêu sao?Tôi chỉ mới vẫy có 1 cái đuôi,mới chỉ là chương mở đầu thôi.Cho nên đừng quá ngạc nhiên như thế.Tiểu thuyết còn dài,mà tôi còn chưa trổ hết tài năng quyến rũ người khác ra mà.Đừng phát điên quá sớm.Ko thì tôi sẽ thất vọng vì ko có khán giả đấy.

Trong lòng cô hết sức hả hê,mặc dù đã cố làm ra vẻ vô cùng bình thường,nhưng khóe miệng vẫn ko kìm lòng được mà hơi cong lên.Nhìn những gương mặt đang tập đếm bằng chữ cái,mắt chữ O mồm chữ A,Nhi tự hỏi có cần phải mời giáo viên lớp 1 về làm 1 lớp bổ túc cho họ ko nhỉ.

Tú hoàn toàn ko để ý tới mấy gương mặt ở phòng thư ký,trong đầu chỉ đang mải đuổi theo suy nghĩ về cô.Khoác tay nhau thân thiết như vậy,trái tim hắn lại thổn thức.Hắn chỉ còn biết bất tri bất giác mà bước theo cô như con vẹt lập lại động tác của người khác.Phải.Hắn thừa nhận hắn vô cùng dễ dàng bị dụ dỗ.Hắn thừa nhận hắn rất ngốc nghếch trước mỗi cái hố cô đào cho hắn. Nhưng dù có bị cô lừa xuống địa ngục,thì ít nhất trên quãng đường rơi xuống đáy vực,hắn vẫn có thể ở cạnh cô 1 chút thời gian.Cho nên hắn vẫn sẽ bước.

Người ta vẫn bảo chưa thấy quan tài chưa đổ lệ quả nhiên ko sai.Cho nên người suy nghĩ vô cùng ngây thơ + ngu ngốc bởi vì tình yêu hiện tại đang vô cùng hối hận khi bị ma nữ dụ dỗ đi vào địa ngục.Tú thầm nguyền rủa chính mình,đáng lý ko nên tin cô ấy.Tuyệt đối ko nên đi theo. Hắn cảm giác mình đúng là rất ngu ngốc,ngay cả đứa trẻ con cũng ko bằng.Bọn trẻ con bây giờ tuyệt đối ko đi theo người lạ,tinh thần cảnh giác rất cao.Còn hắn?Một người đàn ông đã 26 tuổi vẫn ngu ngốc đi theo 1 người chắc chắn sẽ đập mình xuống vực.Cái câu có thể theo cô đến bất cứ đâu,hắn rút lại.Chắc chắn ko bao giờ suy nghĩ ngu ngốc như vậy nữa.

Nhi thản nhiên hừ lạnh 1 cái,đôi mắt đen láy cao ngạo nhìn cái gã đang quì mọp xuống đất đau đớn vì vừa bị cô tấn công.Trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.Đáng đời tên dê già.Muốn lợi dụng sờ mó hả?Đi tìm người khác đi.Nếu ko anh chết chắc với tôi.Lạnh lùng lườm cảnh cáo hắn 1 cái,cô lập tức xoay người tiến về bàn làm việc của mình.

"Sếp tổng,anh định nằm đó đến bao giờ?" cô vô cùng tàn nhẫn tươi cười nhìn hắn.

"Trần Hiểu Nhi,cô dám hành hung lãnh đạo công ty hả?" Tú cắn chặt răng,cố gắng giữ vững thân người,nhưng 2 chân hoàn toàn ko thể đứng thẳng,cảm giác đau đớn làm hắn toát mồ hôi.

"Vậy sếp phải tự hỏi mình làm gì nên tội để bị hành hung chứ?" Nhi nhướng cặp lông mày lên,đôi mắt đen lấp lánh nhìn thẳng hướng đối diện,khóe miệng hồng tươi nở 1 nụ cười vô cùng đắc thắng.

Tú cắn chặt môi dưới,lại nghe thân thể của mình biểu tình.Khủng long độc ác,em đúng là tyrannosaurus mà.Tàn bạo,độc ác.Em có biết nhà anh chỉ có mình anh ko hả?Nếu sau này ko có người nối dõi em định bồi thường thế nào đây?Tú căm phẫn đến ứa nước mắt nhìn cô,vừa đau vừa giận thì ra là cái cảm giác nữa.Thật sự rất muốn xông vào đánh cho cô 1 trận.

Nhi ngồi chống tay vào bàn,thản nhiên quan sát cái gã đang đau đớn kia vô cùng thích thú.Nhìn cô lúc này y như đứa trẻ con được vào sở thú xem động vật,cô vừa cười vừa khẽ lắc lắc đầu vẻ vô cùng thương xót.

"Sếp tổng xem ra sếp đau ko nhẹ.Có cần tôi đăng ký hộ sếp 1 cuộc hẹn với bác sĩ phụ khoa ko?" đôi mắt đen của Nhi lấp lánh nhìn hắn tươi cười nhả ra vài chữ.

"Trần Hiểu Nhi,tôi ko phải con gái!!" Tú tức giận đến mặt mũi biến sắc gầm lên từng tiếng nhìn cô căm thù.

“Oh.Xén chút thì quên!” cô vô cùng ngây thơ vô số tội chu cái mỏ lên thành hình chữ o đáng yêu,đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn hắn như người vừa phát hiện ufo.Và hiện tại đang nhìn thấy người ngoài hành tinh hẹn hò.

“Trần Hiểu Nhi!” Tú cắn chặt hàm răng rít từng chữ,hơi thở cũng trở nên gấp gáp nóng bỏng.Chỉ hận ko thể đá văng cô ra khỏi cửa.

“Làm việc.Làm việc thôi!” Nhi thấy hắn gầm lên lập tức chuyển sang bộ mặt công nhân cần mẫn.Ông sếp nào chả mong nhân viên chăm chỉ,có ai lại tức giận với nhân viên đang cần mẫn làm việc được chứ.Nhi vớ lấy những giấy tờ trên mặt bàn,lập tức chăm chú vào số dữ liệu mà bơ đi gã sếp khó chiều đang tức tối đến trợn ngược mắt vô cùng căm phẫn nhìn hắn.

“Đừng giả vờ!” bàn tay của to lớn của Tú dập mạnh xuống mặt bàn,đè chặt tờ giấy cô đang cầm xuống mặt bàn.

Nhi hơi nhíu mày,nhìn lên phía hắn với đôi mắt đen lấp lánh ẩm ướt.Đôi môi hồng của cô cong lên vẻ buồn bực.Trông gương mặt cô lúc này như con mèo nhỏ đang mở to mắt nhìn người trước mặt vô cùng ngây thơ.Và mỗi khi cô dùng gương mặt này thì Tú lại chỉ có thể ngậm miệng mà nuốt nước bọt.

“Sếp tổng.Thời gian ko còn sớm.Sếp tập trung làm việc chút đi,đừng làm phiền người khác nữa!” Nhi vô cùng ngây thơ nói như một nhân viên chân chính muốn làm việc mà ko được.

Tú chỉ có thể thở ra 1 hơi,lại nhìn gương mặt vô tội của cô.Được,anh đầu hàng.Nhấc bàn tay đang đè giầy tờ của cô ra,hắn quay người tiến về bàn làm việc của mình,bực dọc ngồi xuống ghế.Đôi mắt nâu lại vô thức liếc sang phía đối diện,chỉ có thể nhìn thấy 1 gương mặt đang chăm chú nhìn tài liệu với khóe môi mỉm cười.Tú chỉ còn biết lắc đầu chịu thua.

Mặc dù nói là làm việc,nhưng thật sự tâm trạng của anh hoàn toàn chẳng thể tập trung vào công việc 1 chút nào.Ánh mắt còn mải đuổi theo cô gái bướng bỉnh ngồi ở góc phòng kia.Nhi đang ngồi tra xét số liệu ở tập tài liệu hắn mới đưa cho cô,đôi mắt đen chăm chú lượt theo từng con số hoàn toàn ko để ý tới cái tên đang đầu óc vắt ngọn cây ở đối diện.

Tú trầm lặng ngồi trên ghế đôi mắt nâu dán vào con khủng long đang chuyên tâm làm công việc phía đối diện,tâm hồn hoàn toàn bị con người của thời kì đồ đá kia cuốn hút.Hắn cứ y như nhà khảo cổ tìm ra 1 cổ vật mà mình ko ngờ tới,làm cho bản thân hắn cũng ko thể rời mắt đi.Hắn trở nên càng ngày càng trầm tư,hắn đã từng nghĩ từ bỏ,ko muốn tổn thương thêm nữa.Nhưng hiện tại hắn phải làm sao?

Còn đang đăm chiêu suy nghĩ thì cánh cửa văn phòng hắn vang lên tiếng gõ cửa.Bị kéo lại với thực tế tàn khốc,hắn hơi nhíu mày lạnh băng nói.

“Vào đi!”

Cánh cửa phòng bật mở là cô thư ký xinh xắn của hắn,với đôi giầy cao gót quyến rũ bước vào.Cô gái xinh đẹp với những đường cong hoàn mĩ,gương mặt như thiên sứ tiến lại phía hắn.Vô cùng uyển chuyển cô gái đặt 1 tập tài liệu trước mặt hắn,đôi mắt lá liễu liếc nhìn hắn đưa tình,cả người hơi cúi xuống,để cho chiếc áo sơ mi của mình làm nốt công việc còn lại,khoe khoang chiếc áo lót hàng hiệu cùng với đôi gò bồng đảo có thể làm người ta xịt máu mũi.

Tú hơi nhíu mày,gương mặt lạnh băng ko có chút cảm giác.Nhìn thì có vẻ là hàng hiệu,nhưng xem ra chất lượng ko được tốt cho lắm,có là hàng hiệu cũng chỉ có thể xem là hàng fake mà thôi.Hắn chán nản tự rủa thầm,nếu muốn khoe khoang thì làm ơn chọn loại có phẩm chất 1 chút.Mất công người dùng hàng hiệu như hắn chỉ nhìn 1 cái cũng biết là hàng fake rồi.Thật hỏng mắt.Đã thế còn chắn hết màn ảnh của hắn,làm hắn ko nhìn thấy con khủng long đâu.Hắn thở ra 1 cái chán nản,cuối cùng thì họ tới đây để show hàng cho hắn thưởng lãm,hay là họ đến để đi làm?Kể từ ngày hắn tới làm việc,dù hắn ko hề muốn để ý nhưng vì những nàng thư ký chuyên nghiệp của công ty cứ mỗi ngày tới đưa tài liệu,lại 1 lần khom lưng cúi mình với hắn.Mà mỗi lần hắn lại phát hiện dường như cổ áo của họ hạ dần từng centimet.Đôi khi hắn tự hỏi là hắn thuê người làm thư ký,hay hắn đang làm chủ lầu xanh ko biết.

Cô thư ký xinh đẹp dường như cảm thấy hình như cúc áo của mình mở vẫn chưa đủ,có lẽ ngày mai cô nên cài bắt đầu từ cái thứ 5,chứ ko phải cái thứ 4.Cô gái thông minh lập tức tự rút kinh nghiệm cho bản

thân,cô tự thấy bản thân mình có thừa lực hấp dẫn,nhưng từ hơn 1 tháng nay kể từ khi vị giám đốc này đến nhận chức chưa 1 lần liếc cô tới 1 lần.Cứ y như pho tượng sống ở cửa đền.Chẳng nhẽ cô thiếu sức hấp dẫn đến thế?Ko.Ko thể nào.Hôm qua cô đi xuống thang lầu,chân chỉ cần hơi mở ra 1 chút đã có người nhìn tới hộc máu mũi,lẽ nào lại ko có lực hấp dẫn,hoặc là..Cái này vô cùng ko có khả năng.

"Tài liệu gì đây?" Hắn chả có tâm trí liếc mắt nhìn cái đề tựa liền hỏi.Phải kí thì nên kí nhanh nhanh để có thể đuổi cái em thích uốn éo cộng khoe hàng này ra ngoài càng sớm,màn hình 90" của hắn càng ko bị chấn sớm từng ấy giây.

"Thưa tổng giám đốc là báo cáo của phòng kinh doanh ạ!" cô thư ký vô cùng ngoan ngoãn lại tiếp tục cúi sâu hơn 1 chút.Có lẽ sợ rằng độ cao của lưng mình còn chưa đủ tầm thấp cho sếp có thể nhìn 1 cách tổng quát.

Tú hừ lạnh 1 tiếng ko nói gì,lạnh nhạt ko thèm liếc mắt.

"Kí ở đâu?" hắn chán nản hỏi cho xong việc.

Dường như chỉ đợi có thế,cô gái xinh đẹp lập tức ưỡn ngực,ngẩng cao đầu,bàn chân cố gắng nện thật vang như trống giục ra hiệu cho cái con hồ ly đang ở góc phòng,ta đang tiến vào lãnh địa của ngươi đây.Để xem cái đuôi hồ ly của cô bị tôi dẫm như thế nào.

Nhi bị tiếng kim loại nện xuống nền đá hoa cương làm cho mất tập trung,cô hơi nhướng mày ngước mắt nhìn lên.Lập tức bắt gặp ngay bà chị kiêu hãnh của phòng thư ký,nện góc giầy xuống sàn như thể sợ người ta ko biết mình đi giầy cao gót.Nhi hơi nhướng mày,khóe miệng nhếch lên.Xem kìa xem kìa.Đường cong cũng thật cong,mông cũng có để mà lắc sang phải sang trái,chân thẳng tắp,mặt mũi xinh xắn.Nhưng mà.. Tôi lại ko phải là điếc,chị ko cần phải nện giầy như thế đâu.Thật đáng thương cho đôi giầy cao gót của chị,cũng đáng thương cho cái nền nhà.Chị gái muốn khiêu chiến thì nên dùng cách viết chiến thư đi,vừa ko gây ảnh hưởng trật tự,lại ko làm tổn hại tài sản công ty.Và 1 điều nữa,chị cúi người còn chưa đủ thấp,hay cổ áo của chị còn chưa đủ trễ?Chà chà cỡ này chắc là cỡ D.Cũng ko tệ.Chỉ đáng tiếc cái tên động vật đơn bào ấy bị biến thái,cho nên sẽ ko biết hưởng thụ.Hắn bị ngược luyến chị gái ko biết sao?Thật đúng là phí công tốn sức lại ko có hiệu quả.Nhi khẽ lắc đầu mặt vô cùng thương cảm.

Cô gái thư ký nhẹ nhàng đến bên người vị giám đốc trẻ,vô cùng tao nhã ghé thật sát bàn tay anh ta,cúi gập người xuống để cho diện tích tiếp xúc với cánh tay anh ta càng nhiều càng tốt.Miệng vô cùng ngọt ngào nở 1 nụ cười,cộng thêm chiếc áo chỉ cài từ cúc thứ 4 khiến cho người bên cạnh có cơ hội chiêm ngưỡng toàn diện từ vật chất,cho tới tinh thần,từ nhỏ tới lớn,từ hình dáng,đến kích thước vô cùng rõ ràng.Khổ nỗi cái vật thể lạ ấy chạm vào cánh tay hắn mềm mại,xôm xốp lại khiến cho bản thân hắn thấy vô cùng khó chịu.Cuối cùng họ tới để làm việc,hay là họ đến để kiếm ông chồng nhiều tiền?Cuối cùng có ai chịu tập trung làm việc ko đây? (<-_____< chứ ko phải chú cũng suốt ngày ngắm gái chứ có làm việc gì đâu.Chủ nào tớ nấy!)

Hắn chán ngấy đến tận cổ chỉ muốn cô ta biến cho nhanh lập tức hạ bút kí.Kí xong lập tức đưa tài liệu cho cô ta,rút ngay cánh tay bị cái vật thể to lồ lộ của cô ta đè.Cảm giác mùi nước hoa sộc vào mũi vô cùng khó chịu,làm cho cái đầu của hắn quay cuồng mà nhức như búa bổ. Cái loại hương thơm cao cấp này thật quá độc hại với sức khỏe,hắn thầm nghĩ.

Nhưng dường như cô gái thư ký của hắn lại ko nghĩ như vậy.Người ta thường bảo,não bộ con người là một chiếc máy tính vĩ đại nhất.Và cũng chính vì quá vĩ đại,chính vì công năng quá cao cho nên đôi khi cũng vì quá hiện đại mà thành hại điện.Điển hình như tình trạng hiện nay.Bộ não vô cùng thông minh của cô nàng thư ký chuyên nghiệp hiện tại đang ngồi viết văn trong hộp sọ với 1 trí tưởng tượng vô cùng bay xa.Người ta hay gọi là tưởng bở,hay là quá đa tình. Hoặc có thể nói chị có một tinh thần tự tin cao tựa núi và sâu tựa biển.Nhi nhìn thấy gương mặt khó chịu của Tú mà trong lòng ko khỏi cười thầm.Cô hiểu rõ cái ánh mắt đó là ánh mắt chán ghét đến mức nào của cái tên mắc bệnh công tử kia.Nhưng phải công nhận hắn ta hiện tại kiềm chế tốt hơn nhiều so với mấy năm trước.Theo kinh nghiệm của cô thì bình thường hắn sẽ thản nhiên mà nhả đi mấy chữ "Cút ngay cho tôi!".Nhưng hiện tại hắn đang cắn chặt răng để chịu đựng.Đúng là vô cùng đáng thương.Mà mặc cho dáng vẻ đáng thương chỉ muốn thỉnh hồn lướt đi của hắn,thì cái oan hồn với vòng 1 cỡ D vòng hai 60 và vòng 3 90 vẫn hoàn toàn ngây thơ ko biết gì.Vẫn còn đang vô cùng trong sáng mà quyến rũ hắn bằng cách hắn ghét nhất.Ko biết cô nên tặng bà chị này danh hiệu nữ anh hùng dũng cảm,hay phải tặng bà ta cúp những người có bộ não quá thông minh nhưng lại bị sử dụng sai cách đây?

Cô gái thư ký xinh xắn nhìn ra được dáng vẻ bất thường của tổng giám đốc,nhưng lại cho rằng giám đốc đang khó ở vì bản thân cô.Xem như mồi câu của cô ko phải hoàn toàn vô dụng. Cho nên cô phải thừa thế xông lên.Cô nhướng mày nhìn sang con hồ ly đang thậm thụt ở sau bàn vô cùng đắc thắng.Hạng người như cô làm được,ko lẽ tôi ko làm được?Liếc mắt cao ngạo vô cùng khinh thường nhìn cô.Ngươi biết phe phẩy đuôi ko lẽ ta ko biết?

Nhi ko thể nào nhịn được,chỉ có thể ngồi lén lút cười.Bà chị thật trẻ con.Muốn vẫy đuôi?Được mời bà chị.Tác giả muốn tham gia tác phẩm?Vô cùng đơn giản mời bà chị cứ tham gia.Bà chị là tác giả em chỉ là nhân vật phụ,làm sao dám đắc tội với bà chị.Nhưng mà,viết tiểu thuyết lại ko hiểu được tính cách nhân vật,đến lúc bị hại thê thảm thì đừng trách ai nha.Nhi vô cùng chờ mong bắt đầu đặt tập tài liệu sang 1 bên,đặt 2 bàn tay lên bàn,người cũng hơi hướng về phía đối diện chờ đợi kịch vui.

Chị gái xinh đẹp thư ký ko thèm để ý đến vẻ mặt ngóng đợi của Nhi,lập tức quay lại với công việc chính của mình.Cô ta khinh thường với con nhỏ vắt mũi còn chưa sạch bên kia,làm sao cô ta có nhiều kinh nghiệm như cô được,hơn nữa cô ta cũng ko có mặt nào hơn cô.Kết cấu,mặt tiền chẳng có gì hơn cô cả.Cô ta có thể làm hồ ly tán tổng giám ko lẽ cô ko được?Cô gái nheo lại con mắt lá liễu mê người,trong con ngươi ánh lên 1 tia sáng kì quái.

"Á!" một tiếng kêu vô cùng thanh thoát toát ra từ người đẹp.

Nhi ở phía đối diện gương mặt như à lên một tiếng hiểu rõ vấn đề.Còn tưởng chị gái có sức tưởng tượng phong phú,ai dè lại xài cái chiêu cũ rích từ thế kỉ trước,mỹ nữ ngã vào lòng anh hùng.Khổ nỗi tâm trạng anh hùng của mỹ nữ hôm nay thật sự ko tốt.Mỹ nữ ơi,anh hùng của chị là tiểu nhân chính hiệu đấy.Xem ra chị ko mau đứng dậy thì anh ta sẽ đá bay chị ra ngoài.

Cô thư ký ngã gập người nằm gọn gàng như con mèo vắt ngang đùi của Tú.Hắn cảm giác đã đau đầu lại càng đau,hiện tại ngay cả chân hắn cũng đang bị 2 vật đè ép đến đau đớn.Khốn thật.Cô ta có phải là con người ko?Chỗ đó của cô ta là silicon thì cô ta cũng phải thấy đau chứ.Lại còn mặc cái loại hàng fake vừa cứng vừa ráp làm hắn nổi cả da gà.Thật khó chịu.

Chị thư ký yêu kiều ngẩng gương mặt xinh xắn của mình lên.Hàng lông mi dài hơi run run e thẹn,đôi má hồng đào ngại ngùng,đôi môi bóng mềm mại thẹn thùng nói rất nhỏ.

"Em xin lỗi.Em bị trẹo chân nên!" giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ,như cô gái mới lớn chưa từng đối diện với tình yêu.

Nhi gật gù tán thưởng.Nữ chính diễn xuất ko tồi.Vừa nghĩ cô vừa bóc gói bánh Gap ra cho 1 que vào miệng vô cùng khoái trá tiếp tục thưởng thức nghệ thuật.

Tuấn Tú nghe rõ tiếng rắc của chiếc bánh bị cô cắn gẫy,lập tức đảo mắt nhìn sang phía đối diện.Khủng long đáng ghét,lại lôi ghế ra thưởng thức nghệ thuật ngay trước mặt hắn.6 năm trước thấy hắn bị gái theo cô ta cũng làm y như vậy.Vô cùng ung dung,lôi bánh ra ăn xem kịch hay.6 năm sau vẫn y chang.Em có tính người ko hả?

Nhi chăm chú nhìn 1 màn gương mặt hắn đang dần đỏ lên,đôi mắt long lên nhìn ra hướng cô.Cô cắn rắc thêm 1 miếng bánh,cố nuốt cho trôi rồi nhún vai vô tội.Đừng nhìn qua phía này nha.Cũng đừng nhìn vẻ oán trách vậy nha.Lần nãy tôi ko phải đạo diễn,trợ lý đạo diễn cũng ko,biên kịch cũng ko nốt,thậm trí ngay cả hậu kì cũng ko phải.Cái kịch hay này tôi chỉ đóng vai trò khán giả giúp tăng doanh thu ủng hộ đoàn làm phim thôi nhé.Cho nên,đứng có nhìn hướng này oán trách nha.Tôi lại ko phải là bạn gái anh nữa,nhìn tôi oán hận làm gì?Nam chính vấn đề của anh hiện tại là sử lý tình huống,ko phải mở tròn mắt ngây thơ cute để lừa tình khán giả nha. Tập trung chuyên môn đi đại ca.

Tú cắn răng vô cùng bực bội.Khủng long bao năm vẫn cứ là khủng long mà.Dù cho có bao nhiêu người vây lấy hắn thì cô ta vẫn cứ thản nhiên kê ghế xem kịch hay.Cứ như đang xem phim thần tượng,hắn có bị giằng co thế nào thì cũng ko liên quan đến cô.Chưa bao giờ thấy giai đẹp bị gái giằng hả?Dù sao anh ko phải người yêu em cũng là sếp của em,cũng nên có tình người 1 chút chứ.

"Cô ko sao chứ?" giọng nói lạnh băng có chút miễn cưỡng phát ra.

Chị gái thư ký chưa thấy quan tài chưa đổ lệ,chưa nhìn núi sập chưa biết mình gặp nguy,chưa bị xé quần áo chưa biết gặp dâm tặc,vẫn vô cùng ngây thơ cùng vô tội diễn trọn vai diễn của mình.

Đôi mắt xinh xắn của chị khép hờ để hàng lông mi đen dài run rẩy,đôi môi cũng run lên khe khẽ lắc đầu,nhưng thân thể của chị lại vẫn như miếng kẹo cao su dính chặt vào đùi của ông giám đốc đang ngồi trên ghế.Thậm chí chị còn vô cùng thông minh hơi hơi cử động,va va chạm chạm vào người vị giám đốc.

Tuy Nhi ko thể nhìn thấy chị ta làm gì vì vướng chiếc bàn làm việc,nhưng có thể nhìn thấy búm tóc của chị ta nhô ra khỏi mặt bàn cử động,cô chỉ có thể vô cùng thán phục.Quả là hết lòng vì vai diễn.Có phải bỏ mạng cũng phải diễn đến cùng.Thật là đáng khâm phục.Vừa gật đầu tán thưởng diễn xuất của nữ chính cô lại lấy thêm 1 que bánh Gap đưa lên miệng thích thú chờ đợi màn 2.

Còn đang đưa bánh Gap lên miệng,răng còn chưa chạm vào bánh để cắn thì lập tức đã nghe 1 tiếng động rầm trời làm cô giật mình,ko chủ ý mà cắn cả vào môi.

"Thế tại sao còn ko mau đứng lên cho tôi!" một tiếng rống lớn từ cổ họng của cái tên từ đầu đến cuối đang kìm chế rất tốt vang dội cả văn phòng.Ko khí đột nhiên trở nên trầm trọng đến nghẹt thở.

Cô gái thư ký mở to đôi mắt lá liễu của mình,vô cùng kinh ngạc nhìn con người mặt mũi lạnh băng ở trước mặt.Ko phải là anh ngại vì cổ áo em quá trễ sao?Em đã tiến thêm 1 bước hộ anh rồi còn gì.

Đồ ngốc là hắn ta đang vô cùng chán ngắm cảnh đồi núi thiên nhiên.Chị ko biết mới lọt lòng hắn đã ghét sông nước núi non,8 tuổi đã biết vặt cây đốt rừng,lúc hắn 18 tuổi đã phá hoại ko biết bao nhiêu núi non của con nhà người ta rồi à?Chị lại còn dẫn hắn đi ngắm cảnh.Đúng là dẫn người ăn chay đi vào quán thịt thú rừng,mà dẫn thổ phỉ vào chùa đọc kinh.

Chị thư ký vẫn tiếp tục ngơ ngác.Em có chỗ nào ko tốt?Có chỗ nào ko bằng con hồ ly kia?Tại sao sếp lại nổi giận?

Ế.Ế.Đừng kéo theo tôi vào nha.Chuyện tình hồ ly là chị viết.Tôi chỉ thuận tiện tham gia vai phụ chơi thôi.Chứ liên quan gì mà so sánh?Nhưng công nhận,người chị đẹp hơn tôi,mặt cũng xinh hơn tôi,ánh mắt cũng phát điện đến nghìn von.Đáng tiếc là cái tên biến thái kia có xu hướng hơi bệnh hoạn mới ko nhận ra ưa điểm của chị.Ko phải lỗi của chị,cho nên đừng buồn.Là tại sở thích đàn ông của hắn,ko phải lỗi tại chị đâu.Nhi gật gù vẻ hết sức thương cảm.

Tổng giám đốc em có chỗ nào chưa tốt?Anh có thể nói,em có thể sửa.Hay áo của em quá dày?Hay áo lót của em ko đủ gợi cảm?Hay là cúc áo của em vẫn quá cao?

Ko phải,ko phải.Áo của chị mà mỏng thêm nữa chi bằng chị ko cần mặc luôn cũng được rồi. Áo lót của chị đã đủ độ nóng rồi,còn muốn nóng nữa à?Hay dùng luôn dây da quấn quanh người giống mấy em trong AV nhật đi.Cúc áo còn quá cao?Lạy chị làm ơn cúi cái đầu nhìn xuống chiếc áo của chị 1 lần trước khi phát biểu ý kiến được ko?Còn sợ quá cao?Chi bằng khỏi cài cúc luôn đi chị.

Nhi mặc dù trong lòng rất muốn thuyết trình thêm một vài chi tiết nhưng Tú hoàn toàn ko để cô tiếp tục đánh giá thêm nữa.Hiện tại hắn chỉ cảm giác vô cùng tức giận.Con khủng long thì vểnh râu lên nhìn hắn chịu khổ hoàn toàn ko làm gì hết.

"Còn ko mau đứng lên!" Hắn tức giận mà hét toáng lên.

Cô gái thư ký vội vội vàng vàng đứng dậy,tay chân luống cuống ko rõ nên xốc lại quần áo,hay nên chỉnh lại chính trái tim đang đập rầm rập của mình.Ko phải cô chưa từng thấy giám đốc nổi nóng,nhưng người giám đốc nổi giận chủ yếu là các sếp phó ko làm được việc.Còn với chị em phụ nữ giám đốc luôn tỏ ra nhã nhặn.Như có lần nhìn thấy một cô gái chat ym trong giờ giám đốc cũng hoàn toàn ko khiểm trách chỉ mỉm cười ngó lơ.Vậy mà giám đốc hôm nay lại..

Nhi nhìn gương mặt xinh xắn đang tái mét của cô gái khẽ thở dài.Đáng thương.Quá đáng thương.Giờ biết sợ thì quá muộn rồi.Đừng để vẻ ngoài của hắn lừa bịp.Hắn mà nho nhã thì chắc chắn mọi người trên thế giới đều có thể là thánh hiền.Tội phạm giết người cưỡng bức cũng có thể làm quân tử.Thật sự quá ngây thơ.Đáng thương.Đáng thương.Nhi vô cùng thương hoa tiếc ngọc mà trong lòng ko khỏi lắc đầu.

Tú nhìn cô cứ gật gù như thánh hiền đọc sách,đầu lắc qua phải lại qua trái vô cùng tâm đắc.Biết rõ trong cái bộ não khó lường của cái sinh vật đã tuyệt chủng từ bao nhiêu thế kỷ trước đang cảm thán thay cho số phận nhân vật nữ đang đứng cạnh hắn.Em muốn thương người khác hả?Được.Anh cho em xem ai mới là kẻ đáng thương hơn.Em hay là cô ta?

"Trần Hiểu Nhi!" hắn vô cùng lạnh lùng nói,đôi mắt nâu hướng về phía cô sắc nhọn như khối băng.

Nhi nuốt nước bọt.Lại nữa.Đồ động vật đơn bào ko có tí nơ ron thần kinh nào,tại sao cứ mỗi lần có chuyện anh lại phải lôi tôi vào cho bằng được thế hả?Tôi ko phải là đại não của anh nha.Muốn thoát thân thì phải tự mình suy nghĩ chứ?Nếu nghĩ ko ra thì tự phân chia ra mà nghĩ.Nhiều người dễ làm việc,sao cứ phải gọi đến sinh vật bậc cao là tôi làm gì?

"Trần Hiểu Nhi,phiền cô tới đây 1 chút!" nhìn thấy cô ko có động tĩnh gì là chịu nhấc người khỏi ghế,hắn cắn chặt răng gằn từng chữ.Ngữ âm càng lúc càng trầm nặng như đá tảng.Đôi mắt nâu hằn học nhìn Nhi cứng rắn.

Nhi nuốt nước bọt.Lại ra vẻ sếp rồi.Lại nữa lại nữa.Bản tính công tử bột của anh ta lại lên cơn nữa rồi.Thượng đế ơi,có phải kiếp trước tôi đắc tội gì với ngài hay ko?Để kiếp này ông đối xử với tôi như vậy?Gặp ai ko gặp lại gặp đúng cái tên này.Vậy mà con ranh kia còn nói hắn có tình cảm với mình.Cậu tới đây mà xem cái kẻ có tình cảm với tôi là thuộc dạng tình cảm nào.Ngọc, cậu thật vô cùng tinh tường.Hắn đúng là có tình cảm với tôi.Là thù từ 10 kiếp còn chưa trả hết.

Nhi miễn cưỡng đứng dậy khỏi bàn,đôi mắt lờ đờ đầy oán hận.Gương mặt xinh xắn cúi xuống nhìn sàn nhà.Đôi môi hồng tươi tràn sức sống nhướng lên chán chường.Ngoài việc mỗi ngày sai bảo tôi anh còn có thể làm gì đây động vật đơn bào?Tôi là thư ký thực tập của anh,giúp anh sắp xếp công việc cộng lịch trình,kiểm tra lại giúp anh số liệu cần dùng,chứ ko phải bảo kê giúp anh thoát khỏi hội con gái nha.Nếu muốn tôi làm bảo kê phải trả thêm tiền đó.Nhi vô cùng chán nản bước tới đứng bên cạnh bà chị còn đang trong trạng thái hoảng loạn tâm lý ko biết nên cài nút áo hay kéo lại váy bên cạnh mình chán nản.Nữ chính xem ra còn nhát gan hơn cô tưởng. Thế này ko thể tặng kỉ niệm trương tổ quốc ghi công được rồi.

Tú nhướng mày nhìn gương mặt vô cùng khó chịu của cô,trái tim lại cảm giác chộn rộn,khóe môi tự động cong lên.Gương mặt phụng phịu như con mèo của cô đối với hắn vô cùng đáng yêu.Đôi khi hắn ko thể kìm chế được lòng mình mà kéo cô chui vào trong lòng,và điển hình chính là lúc này đây.

"Á!" Nhi hét lên 1 tiếng khi cô còn đang vừa đứng nhận xét nữ chính đã bị ngay nam chính dở trò.Ko phải xui vậy chứ?Đi xem phim 4D cũng ko thực đến thế này.Có ai đời diễn viên kéo khán giả vào cuộc ko?

Tú thản nhiên để Nhi ngồi trên đùi mình,vô cùng thỏa mãn mỉm cười với cái cô gái đang mắt chữ O mồm số 0 ở trước mặt mình.Nhìn cho rõ 1 chút.Đừng bao giờ diễn mấy trò lố lăng đó trước mặt tôi lần nữa.Tôi có người khác rồi.Understand?

Nhi thở ra 1 cái.Làm ơn nghĩ đơn giản thêm chút nữa được ko ông nội?Muốn mang tôi ra làm bia đỡ đạn cho ông cũng phải hợp lý 1 chút.Anh ko thể nghĩ ra cách nào bớt đơn giản hơn 1 chút à?Cái trò lôi kéo người khác làm bia đỡ đạn,tôi là người đã có chủ đã lỗi mốt từ thế kỷ trước của trước của trước của trước rồi.Ông chưa nghe câu đồn có địch đánh mới đã sao?

Chị gái thư ký trước đây thì mặt xanh mét,sau chỉ 1 giây thì biến thành đỏ gay vì tức giận.Thật chỉ muốn giậm chân kéo Nhi ra khỏi lòng giám đốc ngay lập tức.Nhưng lại ko thể làm gì đôi trẻ,nên chỉ có thể giẫm chân mà lao ra cửa kéo lại chút mặt mũi.

Nghe 1 tiếng rầm của cánh cửa đóng lại,Nhi nheo 1 mắt thở hắt 1 tiếng.Xem ra người đẹp tức giận vẫn đẹp là sai rồi.Người có đẹp mấy mà tức giận trông vẫn ko khác gì ma nữ là mấy.Đào đâu ra vẻ đẹp cơ chứ.

Tú nhìn cánh cửa đóng lại vô cùng thỏa mãn.Lại nhìn con khủng long đang ngồi trong lòng mình cảm giác rất dễ chịu.Cô đang ngồi trên đùi hắn,hắn có thể cảm nhận rõ nhiệt độ của cô cùng chiếc quần bò đang ma sát lên chiếc quần âu của hắn,cảm giác được cánh tay nhỏ bé dưới ống tay áo đang chạm vào ngực hắn.Mùi hương thoang thoảng từ người cô lan tỏa trong ko khí,thanh tẩy đi cái mùi hương nồng nặc lúc nãy làm hắn vô cùng thoải mái.

Nhi nhìn gương mặt thỏa mãn có tính bệnh hoạn của động vật đơn bào.Đôi mắt đen khinh thường nhìn

hắn với nửa con người,đôi môi bĩu 1 đường ghẻ lạnh.Xong nhiệm vụ rồi phải ko?Đạn tôi cũng đỡ cho anh rồi.Boom nguyên tử cũng ko hại anh rơi 1 sợi tóc,chỉ khổ tôi thảo nào cũng bị chị ta chỉnh đốn 1 trận nên thân.Lại bị anh hại thêm 1 cú.Nhi chán chường thở dài.Cô nghĩ mình nên đứng dậy thoát khỏi cái tên ưa lợi dụng người khác này.Dù sao bảo vệ cô cũng đã bảo vệ xong rồi.Làm bia cũng tròn nhiệm vụ rồi.Giờ cô về chỗ ngồi được rồi chứ?

"Đi đâu?" thấy cô có dấu hiệu đứng dậy hắn liền nhăn mặt hỏi.

"Về chỗ!" Nhi thản nhiên trả lời.Ông nội ông còn muốn con làm cái lò sưởi cho ông sưởi ấm chắc?Anh ko thấy tôi nặng,nhưng tôi cũng thấy người anh như khúc gỗ,làm tôi ê cả mông.Thà về ngồi ghế đệm của tôi vẫn êm hơn nhiều.

Hắn thở ra 1 tiếng đành miễn cưỡng mà buông cô ra.Dù sao cũng ko còn lý do gì viện cớ cho việc hắn giữ cô lại ôm ấp.Chẳng nhẽ nói hắn thích ôm cô.Chắc chắn cô sẽ ko thương tình mà gào lên "Thì ra ko chỉ biến thái về ngôn ngữ,anh còn thuộc dạng thích ôm ấp.Đúng là bệnh toàn diện!".Hắn có thể đảm bảo.Cô ta chắc chắn sẽ nói như vậy.Hoặc có thể còn nặng nề hơn.

Kim đồng hồ trong văn phòng chậm rãi chạy đi.Nhi lại tiếp tục vùi đầu vào mấy con số vò tai bứt óc nghĩ tới luận văn tốt nghiệp.Còn đang suy nghĩ thì đã nghe hắn nói.

"Mang chỗ giấy tờ này đi photo thêm 6 bản.Chiều có cuộc họp cần đấy!" hắn lạnh băng nói.

Nhi rời khỏi chỗ.Cuối cùng cũng có việc mà làm.Cô vui vẻ cầm tập giấy đẩy cửa ra ngoài văn phòng.Vừa ra tới cửa đã nghe cái giọng khó ưa của ông con giời ko sợ thiên hạ chưa đủ loạn phía sau nói với theo.

"Nhớ pha thêm cho tôi 1 cốc café!"

Nhi siết chặt tay nắm cửa hơn,gương mặt nhíu chặt tức giận,cô cắn chặt môi dưới bực bội nhả ra vài chữ "Đã biết!" rồi dậm mạnh chân bước ra ngoài.

Vừa thở dài vừa chán chường ấn nút coppy.Cô chán nản nhướng mày nhìn ánh đèn chạy dọc theo mép giấy.Nếu như hiện tại có ai đó nói với cô "Cô bị đuổi việc" chắc chắn cô sẽ vô cùng biết ơn mà cảm động tới rơi nước mắt.Ko phải vì buồn vì đuổi việc,mà là quá vui vì bị đá bay ra khỏi cái công ty này.

"Cô còn chưa chịu cút đi?"

Nhi mở tròn mắt.Ai có đạo đức như vậy?Có phải bồ tát sống tới cứu cô ko?Đôi mắt đen của cô lấp lánh hy vọng,gương mặt tươi cười quay người lại phía sau để xem ân nhân của mình là ai.Nhưng vừa quay người lại gương mặt của cô lập tức sụp xuống như nguồn điện bị quá tải.Vừa lóe tia lửa điện,còn kèm theo khói bụi và mùi khét.

"Sao hả?Bây giờ cô còn dám thái độ với tôi?" cô thư ký xinh đẹp đứng khoanh 2 tay cao ngạo nhìn cô.

Nhi thở dài.Hóa ra lại là bà chị.Còn tưởng ai có quyền uy đến giúp đuổi việc cô.Ví dụ phó giám đốc nào đó,hay là trưởng phòng nhân sự.Hoặc bất cứ 1 ai ở chức vụ giám đốc chẳng hạn.Chứ ko thể là 1 cô thư ký chỉ biết khoe vòng 1 gợi cảm,vòng 2 nhỏ nhắn,và vòng 3 cong tớn vừa bị đá bay khỏi phòng tổng giám đốc.Nhi chán nản quay người lại tiếp tục làm con robot ấn nút và kẹp tài liệu,ko nên để ý chị gái đang nổi giận kia.Dù sao chị ta cũng đáng thương hơn là đáng giận.

"Này tôi đang nói chuyện với cô đấy.Cô đừng tưởng có sếp lớn chống lưng thì cô ko coi ai ra gì phải ko?Loại con gái như cô chẳng qua là có chút thủ đoạn thôi còn dám lên mặt với tôi.Cái loại bán thân lấy tiền tiêu như cô ở đây lên mặt với ai chứ?Này quay lại.Tôi đang nói chuyện với cô đấy!" cô ta càng ngày càng đề cao âm lượng.

Nhi thở dài lắc đầu.Thật đáng tiếc cho 1 thân hình đẹp,gương mặt xinh xắn mà miệng lưỡi thì như con rắn độc.Nhưng mà tôi ko có lấy thân kiếm tiền.Nhi mở to đôi mắt đen láy sáng như sao nhìn cô gái đối diện,hàng lông mày thanh tú giương lên cương nghị,khóe môi hồng lại nở 1 nụ cười tinh quái.

"Bà chị nói xong chưa?" cô mỉm cười hỏi,bàn tay cầm lấy tập tài liệu đã coppy xong mang đi.

"Con ranh đứng lại.Tôi còn chưa nói xong.Cái loại như cô ngựa non háu đá cô tưởng cô có thể giữ được người như giám đốc sao?Đừng có mơ.Cô cũng chỉ là món đồ chơi của giám đốc thôi.Loại người như cô chơi

chán giám đốc sẽ đá văng đi!" chị gái thư ký vô cùng nhân từ giảng đạo lý với cô.

Nhi nhướng mày nhìn cô gái trước mặt,nụ cười trên môi càng ngày càng tươi để lộ ra chiếc răng khểnh tinh quái.

"Tôi có là đồ chơi hay ko ko liên quan đến chị.Đó là chuyện của 2 người chúng tôi.Hay là bởi vì bản thân chị muốn làm đồ chơi cũng ko được nên đến trách tôi?" chị muốn mắng chửi người ta?Được tôi nói cho chị biết.Tôi lại ko phải nhân vật nữ chính bị chửi còn im lặng cúi đầu mà nghe lời.Chị nghĩ chỉ số IQ của tôi chỉ có 1 chữ số thôi chắc.

"Cô.. Cô.. cái con hồ ly khốn kiếp này.Cô dám nói tôi như vậy?" chị gái thư ký lại 1 lần nữa gặp được bất ngờ lý thú trong ngày.Cô ta còn tưởng mắng cô cô chỉ im lặng mà nghe,rồi lặng lẽ rời phòng ko dám nói câu nào.Còn tưởng cô ta là chiếc gối cho cô muốn đánh muốn đập,muốn trút giận thế nào cũng được.Ai dè cô ta còn thản nhiên nói trắng trợn ra suy nghĩ của cô.Quá đáng.Vô cùng quá đáng.

"Tại sao tôi ko dám nói?" Nhi thản nhiên mở mắt kinh ngạc hỏi lại bà chị gái xinh xắn kia.Nhìn thấy gương mặt đơ ra của nữ chính,cô cảm thấy những bực dọc bị cái tên T3 kia hành hạ cũng giảm bớt phần nửa.Nhi mỉm cười vô cùng tự nhiên bước về phía cửa hành lang.Khi đi qua ngang người bà chị gái xinh xắn cô ko quên thể hiện sự cảm thông sâu sắc của mình với nữ chính.

"Đúng rồi còn 1 điều nữa.Lần sau nếu chị có muốn cho tổng giám thưởng ngoạn cảnh đẹp xuân sang của chị,tốt nhất đừng mặc áo lót màu đỏ.Anh ta rất ghét màu này." Nói rồi cô vô cùng thỏa mãn mà bước đi qua người chị thư ký.

"TRẦN HIẾU NHI!!" chị gái thư ký ko thể nào kìm chế nổi cơn giận này.Cô ta còn dám nói.. dám nói về chuyện cô làm hướng dẫn viên du lich 1 tour tìm về với thiên nhiên cho tổng giám đốc.Cô ta.. cô ta.. làm sao biết giám đốc ko thích màu đỏ?

Nhi vừa nghe tiếng hét vừa nhón nhanh gót chân chuồn lẹ trước khi chị gái kia thay đổi cúi xuống tháo giầy mà quăng về phía cô.Người ta vẫn bảo chó cùn dứt dậu,mà tức giận dễ làm liều.Cô còn muốn sống nha.Nhưng mà cô nói là sự thật.Cái tên biến thái ấy có sở thích vô cùng đặc biệt.Con trai khỏe mạnh nhà người ta thấy màu đỏ nội y gợi cảm,còn cái tên biến thái ngôn ngữ kia lại thấy vô cùng ko vừa mắt.Hắn nói nhìn như máu chả có tí gợi cảm nào,giống y như các cô nàng vừa bị rạch vài đường và đang máu me đầm đìa.Ko rõ là do hắn bị ảnh hưởng bởi mấy phim bạo hành ở cấp độ xxx,hay là do suy nghĩ biến thái thích ngược của hắn tạo ra.Cho nên hắn ta thích màu xanh hơn nội y đỏ.Nhưng điều làm cô thấy ngán ngẩm nhất là ngẫu nhiên cô rất thích đồ lót màu xanh.Nhi mới nghĩ tới đây vội lè lưỡi.Ghê răng quá à nha!

Còn đang lè lưỡi nhón chân chạy lẹ khỏi hiện trường,Nhi hoàn toàn ko để ý tới phía trước là đường đất hay vực thẳm.Lập tức cô va ngay vào 1 bức tường rắn chắc có nhiệt độ là 37độ C. Mặc dù chỉ là tai nạn nhẹ,nhưng vì đang lè lưỡi ra ngoài,nhờ cú va đập mà làm cho cô cắn ngay vào lưỡi.Nhi kêu lên 1 tiếng nhăn mặt.Cảm giác trong miệng có mùi vị tanh tanh của máu. Cái này gọi là quả báo ư?Ko phải chứ?Tôi có lòng tốt khuyên bảo cô gái kia,sao lại hại tôi cắn phải lưỡi chứ?Ông trời ông có biết cái lưỡi này quan trọng thế nào hay ko?Vũ khí lợi hại nhất của tôi ko phải là đôi chân hay tay đâu,là cái lưỡi có thể làm người ta câm lặng đấy.Ông đầy đọa tôi lại ko cho tôi vũ khí phòng ngự chắc.Đồ dã man.Kẻ nào?Là kẻ nào dám làm cho con cưng của ta bị thương?Nhi tức tối đảo mắt lên cái bức tường xuất hiện giữa hành lang đầy tức giận.Vừa chạm vào gương mặt của bức tường,cô lập tức suy sụp.Tinh thần của cô lập tức trở thành thiếu phụ mẫn cảm với cảnh tượng trước mặt.

Nhi chán nản cúi xuống nhặt mớ giấy tờ đang vương vãi dưới đất,gương mặt chán chường với bực tức hòa trộn khiến cho cơ mặt cô muốn căng ra lại ko thể căng.Tú thấy cô cúi người cũng vội vàng cúi người xuống nhặt họ cô.

"Làm gì mà chạy như ma đuổi thế?" hắn hỏi.

"Ko có gì." Còn ko phải là gặp ma?Gặp anh có khác nào gặp ma đâu chứ.Giống như 1 phút trước cô vô cùng tức giận muốn biết là kẻ nào gây họa cho cô.Nhưng chỉ cần nhìn thấy gương mặt anh tuấn của hắn xuất hiện,cô rõ ràng cô gặp họa cắn phải lưỡi đã là may mắn lắm rồi.Nhi lơ đễnh thầm nguyền rủa,vừa ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Trong 1 khắc Tú cảm giác tim mình trật 1 nhịp,rồi sau đó là liên hồi liên hồi réo vang như chiếc đồng hồ báo thức.Hắn.. hắn..

Nhi mở tròn mắt,nhìn đôi mắt nâu trong vắt của hắn rất gần.Chiếc mũi cao thẳng của hắn đang chạm vào mũi cô.Và đôi môi mỏng của hắn.. hiện tại.. đang.. dính chặt vào môi cô.Là.. là hôn ư?Ko phải chứ?Biết ngay mà.Biết ngay mà.Gặp anh là y như rằng gặp họa.Cái tên động vật đơn bào kia,sao anh phải ngồi sát vào tôi thế hả?Đã thế tôi ngẩng mặt lên thì anh nên cúi đầu xuống chứ?Sao cứ học đòi theo người ta để bây giờ môi chạm môi rồi đấy thấy ko hả?

Cả 2 người đều ngừng thở trừng mắt nhìn nhau,môi vẫn khẽ chạm vào môi đối phương khiến họ cảm giác rõ độ ấm của kẻ đối diện.Tú cảm giác cả người mình hiện tại như quả cầu nhiệt, hơi thở của hắn trở nên phập phồng,hoặc là bản thân hắn sợ chỉ cần 1 hơi thở nhỏ cũng có thể khiến cô rời đi.

Từ trong phòng coppy,chị gái thư ký sau 1 hồi kinh ngạc vội vàng chạy theo Nhi.Và thật sự hôm nay cô thầm nguyền rủa bản thân mình.Cô hôm nay quả là đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác.Quá sức ngạc nhiên.Vừa rồi là con nhỏ kia khiêu khích,giờ nó còn trắng trợn.Cái này là công khai tình cảm.Đúng.Là công khai tình cảm.

Nhi hơi nhíu mày lại vì vẫn ko thấy cái tên động vật đơn bào ko có não kia cử động.Người ta vẫn bảo máu lên não chậm quá cho nên mới phản ứng chậm,còn hắn ngay cả não cũng ko có để máu lên chứ đừng nói gì phản ứng.Hắn ko dời đi thì cô dời đi.Nhi dứt đôi môi mềm mại của mình ra khỏi môi Tú,làm cho hắn đột nhiên thấy hụt hẫng vì thiếu nguồn nhiệt.Nhi chán nản liếc hắn 1 cái rồi tự động đứng lên trước,thoát khỏi cái tình huống quái gở này.Xem phim thấy nhiều cảnh vô ý hôn nhau của 2 nhân vật chính lãng mạn đến tê tái rồi.Nhưng mà sao cái vô ý này của cô chả có tí lãng mạn gì ráo,có lãng xẹt như sao chổi thì có.Tú ngơ ngác đứng dậy theo cô,gương mặt quay sang nhìn xung quanh lúng túng.Ko phải vì bị mọi người nhìn thấy 2 người vừa chạm môi.Chỉ là hắn ko dám nhìn thẳng gương mặt cô.

Nhi đứng dậy tay xốc lại tập hồ sơ,trên mặt hoàn toàn là bất mãn.Hôm nay đúng là bước khỏi ngõ ko chọn ngay.Gặp toàn chuyện xui xẻo.Đôi mắt đen của cô vô tình lướt qua cái bóng dáng xinh xắn đứng ở phòng coppy.Nhìn gương mặt xinh đẹp quyến rũ đang trợn ngược nhìn cô căm phẫn,trong lòng cô lại như mở cờ trong bụng.Trên vỏ đại não của cô đột nhiên phát sinh ra 1 ý tưởng vô cùng đặc sắc.Nhi đảo đôi mắt đen láy nhìn những gương mặt xinh xắn đang trợn ngược nhìn cô nửa muốn thiêu sống,nửa lại thèm thuồng muốn xé nát cô ra ăn vã.Khóe môi cô nở 1 nụ cười nửa miệng.Các chị muốn làm thịt tôi đến thế sao?Vậy thì trước khi tôi bị hại chết cũng ko nên để các chị sống chứ nhỉ?Nhi mỉm cười tinh quái,đôi mắt đen lấp lánh ánh lên 1 tia xảo quyệt.Đôi bàn tay nhỏ bé của cô đột nhiên luồn vào trong bàn tay to lớn ấm áp của tên đang đứng đối diện,làm cho hắn trong phút chốc tim bắn ra ngoài,tâm hồn cũng loạng choạng như say rượu.Hắn vô cùng bối rối đến hít thở cũng ko thông chăm chú nhìn cô,đôi mắt nâu trong veo ko ngừng xao động,cổ họng thì khô cứng lại.Cô định làm gì?

Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười dụ dỗ,đôi mắt đen láy nheo lại càng làm cho vệt sáng trong mắt cô tản ra ánh sáng tinh quái,khóe môi mỉm cười để lộ chiếc răng khểnh tà ác.Cô nhón gót chân của mình lên,bàn tay siết chặt hơn tay hắn hơi kéo xuống hướng mình.Cô dần dần nhắm mắt mình lại,đôi môi mềm mại của cô nhẹ nhàng chạm vào đôi môi còn đang run rẩy của hắn.

Cả văn phòng đều trợn tròn mắt nhìn cái cảnh công khai quan hệ giữa thanh thiên bạch nhật của con hồ ly.Cô ta,cô ta dám vẫy toàn bộ đuôi của mình ra giữa ban ngày.

Tú mãi ngơ ngẩn cho tới 5 giây sau mới có thể tin là thật.Cô bầy trò này ra để dụ dỗ hắn,rồi đợi khi hắn bước tới và lọt xuống hố,cô sẽ thản nhiên đứng trên miệng hố mà lấp đất chôn vùi hắn.Nhưng như thế cũng được,chôn vùi cũng ko sao.Chỉ cần là đôi môi mềm của cô đang chạm vào môi hắn.Là cô tự nguyện.Ko phải bởi vì có bạn bè hắn mà phải đóng kịch,ko phải là lúc cô đang ngủ và hắn lén lút hôn cô.Là cô hoàn toàn tỉnh táo và chủ động.Dù là âm mưu gì đi chăng nữa,thì hiện tại hắn đang hôn cô là sự thật.Bàn tay ấm áp của Tú siết chặt hơn bàn tay mềm mại nhỏ nhắn trong tay mình,hắn cúi người thấp hơn,đôi môi chạm vào môi cô chặt chẽ,chiếc lưỡi hắn lại ko an phận mà nhớ nhung cô khôn nguôi.Hắn từ từ tiến tới,muốn mở ra chiếc miệng nhỏ nhắn của cô.Cứ như người đi tìm kho báu thèm khát chiếc rương báu vật.

Ê.Ê.Động vật đơn bào.. Anh.. Này.. Nhi hơi nhíu mày,nhưng chiếc lưỡi nóng ấm của hắn đã ở trong miệng của cô mất rồi.Và cái vật thể mềm mại,nong nóng ấy còn đang đụng chạm vô cùng xuồng xã với vũ

khí hàng đầu của cô.Cô rất muốn kháng cự,rất muốn đẩy hắn ra.Nhưng mà.. càng lúc cô lại càng cảm giác người mình mềm nhũn.Hình như là trở lại thời gian trước đây,vào ngày sinh nhật hắn,chiếc lưỡi của hắn cũng cuốn lấy lưỡi cô như thế.Ban đầu là môi chạm môi,rồi lưỡi hắn tiến vào,nóng ấm ẩm ướt.Cứ như chiếc kẹo dẻo cuốn chặt lấy lưỡi của cô.Lúc đầu là đầu lưỡi,rồi càng ngày càng chạm sâu hơn,hắn cuốn lấy cô,dụ dỗ cô phải ra khỏi hang trú ẩn.Nhi bắt đầu cảm giác hô hấp của mình bị hắn hút lấy cả.Cô thầm rủa trong lòng cái tên tham lam,thở cũng ko cho cô thở.Nhưng chiếc lưỡi của cô ko biết từ lúc nào bị sự ấm nóng của hắn cuốn vào,tê dại,cảm giác được vị ngọt nơi đầu lưỡi,mỗi 1 gai vị giác trên lưỡi cô đều như bị 1 dòng điện làm cho tê dại.Cảm giác ấm nóng từ đầu lưỡi lan tràn toàn thân.Giống y như 6 năm trước,dường như thời gian khi cô với hắn cảm tình tốt đã quay lại.Giống như 2 người bạn thân thiết trước đây,ko khoảng cách.Ko phải những lời ra lệnh của hắn,ko phải hắn nói có thể dùng tiền mua cô,càng ko phải đôi khi hắn nổi giận vô cớ như lúc này.Nhớ lại trước đây,dù ban đầu 2 người thật sự hay gây gổ,nhưng sau đó họ trở nên rất thân thiết.Cô cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ bên hắn.Hắn giống như 1 người bạn thân mà cô ko phải che dấu bất cứ điều gì.Đôi khi nghịch nước với nhau cô có thể về nhà hắn tắm rửa thay quần áo,khi cô mệt có thể lên giường hắn nằm ngủ mà ko cần phải lo lắng điều gì,hay thậm trí đi du lịch qua đêm nhưng ngủ chung phòng với hắn cô cũng ko sợ hãi.Nhìn vào có thể nói hắn với cô hay cãi nhau,nhưng cô rõ hơn ai hết đó chỉ là cách thể hiện tình cảm của họ.Việc họ cãi nhau hay đôi khi cô có đánh hắn cũng chỉ đơn giản là trò đùa nghịch trêu ghẹo,hoàn toàn ko có ác ý.Liệu có thể làm bạn của nhau như trước hay ko?Cô thật kì vọng.Nhưng cô đang kỳ vọng cái gì?Hắn hôn cô làm cô bắt đầu suy nghĩ ủy mị rồi ư?

Nhi lập tức rụt nhanh chiếc lưỡi của mình về,bờ môi lập tức rời đi cái nơi nóng ấm của tên đối diện.Ko được.Ko thể để kỹ thuật tốt của hắn làm cho mờ mắt.Cô ko phải người yêu hắn.Trước ko phải.Giờ cũng ko.Hắn hôn giỏi thôi,làm cho cô sa đà,nhưng ko có nghĩa cô có tình cảm với hắn,và hắn có tình cảm với cô.Tuyệt đối ko.Hắn ko phải là hắn của 6 năm trước,cho nên hắn cũng ko còn là tên bạn trai hờ của cô ngày nào.Ko còn là người mặc cô bắt nạt hay gọi hắn là động vật đơn bào nữa rồi.Hắn ko phải.Hắn bây giờ là 1 người đàn ông trưởng thành,lấy việc sai bảo cô là thú vui.Xem cô như con nợ,thậm trí còn nghĩ cô rất giỏi bán thân trả nợ.Hắn bây giờ ko xem cô là Trần Hiểu Nhi của 6 năm trước,và hắn cũng ko phải là hắn của 6 năm trước,ko phải tên T3 suy nghĩ đơn giản hay bị cô chọc cho tức giận đến thở ra khói nữa rồi. Nghĩ tới đây đôi mắt đen của cô trở nên ươn ướt,đôi môi cô mím chặt lại nhìn hắn.Khi hắn bỏ đi cô thấy có chút hụt hẫng.Dù sao cô ko phải bạn hắn ư?Ngay 1 lời chào tạm biệt cũng ko có.Cô còn nghĩ có thể nghỉ hè khi mẹ cô ra viện có thể tới kèm hắn học để thi tốt nghiệp.Nhưng mà,kết quả hắn lặn mất tăm mất tích.Bạn bè mà vậy đó.Hắn chỉ cần xong hợp đồng là ko thèm coi như quen biết chứ gì?Dù sao cô cũng từng là bạn gái hắn 100 ngày,cũng xem như quen biết chứ?Là hắn bỏ đi trước cho nên cô ko cần phải nghĩ tới hắn.Xem như ko có chuyện gì đi.Bạn gái thân thiết?Bây giờ hắn cũng ko phải nữa rồi.

Tú cảm giác tim mình đập rất nhanh,đôi môi hắn run rẩy.Hơi ấm ngọt ngào của cô vẫn còn đọng lại trên bờ môi hắn,vị ngọt ngào của cô vẫn còn dán chặt trên đầu lưỡi hắn.Là mùi vị của cô,6 năm qua hắn vẫn ko thể quên được.Vị ngọt thơm mềm của chiếc lưỡi ướt át,sự mềm mại nao lòng của đôi môi hồng của cô.Tú chăm chú nhìn vào gương mặt cô,đột nhiên trái tim thắt lại,trong 1 thoáng có phải hắn nhìn lầm.Vì sao hắn nhìn thấy đôi mắt đen của cô trở nên ướt át,tia sáng tinh quái vụt tắt thay vào đó có chút yếu mềm.Là hắn nhìn nhầm có phải ko?

Nhi quay đầu tránh khỏi ánh nhìn của hắn.Nhìn gì mà nhìn?Tôi chỉ định cho anh 1 cái hôn phớt thôi,ai dè công tử phong lưu nhà anh lại thích chơi trội,hôn kiểu pháp.Ướt chết đi.Anh là công ty sản xuất nước máy đấy hả?Làm gì mà lắm nước thế.Lưỡi vừa nóng vừa ướt nhoẹt,thật đúng là người thừa sinh lực.Nhi đảo đôi mắt đen láy 1 vòng hành lang,vô cùng thỏa mãn với các gương mặt đang đờ đẫn.Cô mỉm cười đắc ý quay ra phía tên đang đứng đối diện mình,gương mặt xinh xắn nở 1 nụ cười hiền lành.

“Cám ơn sếp vì đã nhặt hộ tài liệu.Em đi pha café cho sếp!” cô vô cùng ngọt ngào cười với hắn,rồi quay người bước đi.Y như cô vợ ngoan hiền dỗ ngọt ông chồng bằng 1 nụ hôn rồi đi vào bếp làm đồ ăn cho chồng.

Cả văn phòng ánh mắt đều dõi theo tướng cô bước đi,ai cũng cảm giác ko khí trở thành đá tảng,hít vào là cảm giác nghẹn ngay lại cổ họng.Ánh mắt ai nấy đều như lựu đạn,có người lại giống rocket,có người là C5,lại có người như cầm M7000 chỉ muốn nhấn nút bắn 1 cái cho con hồ ly kia vỡ sọ.

Nhi thỏa mãn mỉm cười bước đi.Các người muốn có hồ ly tinh,vô cùng đơn giản.Dù sao cũng chỉ là 1 nụ hôn.Cũng ko phải lần đâu tôi hôn hắn.Hôn 1 lần rồi có hôn thêm 1 lần cũng ko vấn đề.Nhưng chọc được mọi người tức chết,thật là hả dạ.Ko phải là tôi cố ý chỉ tại mấy người muốn tôi làm thôi nha.

Nhi vô cùng hý hửng bước đi trên bãi chiến trường sặc mùi thuốc súng,vô cùng thỏa mãn hưởng thụ thành quả của mình,mà ko hề biết cô vừa tự mình đào tử huyệt cho chính mình.Có 1 người con trai vẫn ngây ngốc đứng lặng ở tại chỗ,cố gắng giữ cho trái tim của mình trở lại bình thường mà ko được.

Hoàng Tuấn Tú hiện tại đang vô cùng hoảng loạn.Trái tim của hắn vẫn tiếp tục ko nghe lời như thường ngày,nhưng lần này còn đặc biệt đặc biệt đập mạnh đến độ bản thân hắn cũng cảm giác lo lắng.Cả người hắn trở nên tê dại,lồng ngực hắn từng cơn từng cơn tê buốt chuyền ra khắp người,cảm giác lâng lâng khiến hắn ko thấy được thực tế.Đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng bởi sự thích thú vô bờ mà cả cơ thể hắn đang cảm nhận.Hiện tại hắn hoàn toàn ko thể nghĩ được gì trừ một việc.Khủng long ngu ngốc,lần này là họa do em gây ra.Anh lại yêu em lần nữa mất rồi!!

49. Chương 47

Chương 47: Ko thể buông tay

Có ai đó từng nói rằng điều khó khăn nhất trên đời ko phải là vượt qua khó khăn,ko phải là đau khổ cùng cực vì tổn thương,mà điều khó khăn nhất trong cuộc sống có lẽ là tha thứ hoặc từ bỏ.Với người đã gây cho bạn bao thương tổn,với người mà bạn vô cùng thù ghét,liệu có 1 ngày nào đó họ xuất hiện trước mặt bạn,nói lời xin lỗi.Thì bạn có đủ hay ko bao dung để tha thứ cho họ?Có đủ vị tha để xóa bỏ mọi thù ghét.Cũng giống như vậy trong tình yêu điều khó khắn nhất ko phải là yêu thương nhau có đủ hay ko?Mà chính là bạn có thể yêu người đó đến độ có thể buông tay để mong người đó hạnh phúc hay ko?

Tú hiện tại đang vắt óc ra suy nghĩ.Hắn cứ nghĩ sau 6 năm hắn thay đổi,trưởng thành hơn chín chắn hơn,nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tên ngốc suy nghĩ theo cảm tính.Khi hắn thấy thất vọng thì hắn tự đưa ra quyết định mà giờ hắn đang hối hận.Vô cùng hối hận.

Ở phía bàn làm việc đối diện,Nhi đang chán nản ngồi vẽ lung tung trên tờ giấy trắng.Thật đúng là vô vị,cô tới làm thực tập cuối cùng hắn chẳng rao cho cô việc gì để làm.Ngoài dập ghim số liệu thành quyển,đi pha café cho hắn,dọn dẹp phòng nghỉ.Giờ cô y như cái tạp vụ chẳng học thêm được chút kinh nghiệm nào.Cuối cùng cô đến đây làm gì?Thế này chi bằng ở nhà quách cho xong.Nhi chán nản gục mặt vào bàn.Mới vừa rồi chơi cho mấy chị gái xinh xắn phòng thư ký 1 bài học,vô cùng hứng khởi và thoải mái thì lập tức tới giờ ăn trưa cô cảm giác được ông trời ko chỉ bất công mà còn quá sức chán ghét cô.Làm thế nào mà chỉ trong vòng có 20' đồng hồ ngắn ngủi,mà cái tin tức con hồ ly dùng trăm phương ngàn kế,thậm trí còn ngồi hắn lên bàn dụ dỗ tổng giám đốc lại phát tán 1 cách chống mặt.Nhi thật sự đau cái đầu day thái dương.Đúng là cô có vẫy cái đuôi hồ ly cho họ xem.Nhưng mà ko ăn được đừng có đạp đổ thành tựa của người khác chứ.Người muốn ngồi lên bàn lại ko phải là cô.Là hắn kéo cô đặt lên đùi hắn.Chứ ko như ai kia cố tình ngã còn bị hắn 1 chân hất ra ngoài nhé.Đúng là đồ tác giả thiếu đạo đức nghề nghiệp.Làm ơn bịa chuyện cũng phải có tình người 1 chút.Đúng là tôi có tát nước lạnh thẳng vào mặt chị thật,cũng có cho chị 1 cú đấm gẫy mũi thật,cũng có phê bình gu thẩm mỹ của chị thật.Cũng có dùng hắn tát thẳng 1 cái vào mặt cho chị tỉnh ngộ thật.Nhưng có cần thiết phải độc ác mang tôi thành người thiếu hấp dẫn vậy ko?Mặc dù tôi chưa có người yêu thật,nhưng mà cũng ko thể sỉ nhục tôi phải đi hấp dẫn cái tên động vật đơn bào kia chứ?Nhờ có tin đồn của cô mà chỉ số thông minh của tôi tụt xuống còn có 1 chữ số.

Tú nhìn cô gục đầu xuống bàn,khóe môi hơi cong lên,đôi mắt nâu sáng lên dịu dàng,đặt tập tài liệu đang xem xuống bàn,hắn nhẹ nhàng hỏi.

"Có chuyện gì?"

Gương mặt cô vẫn gục trên bàn lơ đễnh liếc đôi mắt đen láy về phía hắn chán chường.

“Ko có gì!” giọng cô vô cùng chán nản nói.

Tú ko nói thêm gì,chỉ lặng lẽ trầm ngâm như cách đây cả tiếng anh vẫn làm.Hiện tại hắn nên làm gì?Bản thân hắn ko biết.Hắn đã từng nghĩ hắn hết hy vọng,nhưng mà hiện tại,hắn mới phát hiện dù hắn có hết hy vọng đi chăng nữa,nhưng bản thân hắn vẫn ko thể từ bỏ.Nụ hôn ngọt ngào của cô dường như lại gợi lên tất cả.Hắn nên làm gì?

Nhi vẫn gục mặt trên bàn,đôi mắt đen láy liếc sang phía đối diện.Cái tên động vật đơn bào ấy đang đói cơm hay sao mà ngồi thừ ra cả tiếng đồng hồ rồi?Ko đúng,trưa nay khi cô mang cơm lên cho hắn hắn ăn hết sạch mà.Lẽ nào ăn vậy vẫn đói?Ko.Ko thể nào.Cái tên ăn uống như mèo như hắn đâu bao giờ biết đói.Chẳng nhẽ.. đôi mắt đen của Nhi đột nhiên sáng lên,cô khẽ liếm môi gian xảo,cô ngồi hẳn người dậy hướng về phía hắn hỏi.

“Này!”

Tú bị giọng nói của cô kéo khỏi suy tư.Nghe được tiếng nói trong veo của cô làm cho tâm hồn hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp,cứ như có 1 dòng suối nhỏ chảy qua.Đầu óc trống rỗng của hắn như được lấp đầy bằng hạnh phúc,hắn ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô.

Nhi hơi nheo mắt lại.Đột nhiên hôm nay lại hiền dịu cười thấy ghê.Làm ơn đừng giơ cái mặt giả nhân nghĩa với tôi.Anh tưởng tôi ko biết bộ mặt thật của anh sao?Nhưng mặc kệ.

“Hỏi thật nhé.” Đôi mắt đen láy của Nhi ánh lên ánh sáng tươi tắn như vầng dương.Khóe miệng cong lên tươi tỉnh nhìn hắn,gương mặt vô cùng háo hức.

“Nói thử xem!” Tú hơi nhíu mày,đôi mắt nâu trong veo nhìn cô,khóe môi cong lên mỉm cười,hắn ngồi dựa vào ghế,một bàn tay mân mê khóe môi vô cùng chờ đợi xem cô sẽ nói điều gì.Trong đầu lại nhớ tới cảm giác của nụ hôn lúc nãy,tâm trạng tốt lại càng tốt.

“Anh đang đau đầu vì con gái hả?” đôi mắt đen của cô nheo lại ánh lên 1 tia sáng tinh quái,gương mặt như con tiểu quỉ vô cùng hiểu chuyện đang dụ dỗ người ta.

“Làm sao cô biết?” Tú nhướng mày mở mắt nhìn cô,người ko tự chủ lao về phía bàn.

“Tôi là chuyên gia mà!” Nhi tự đắc vênh mặt.

Tú khóe môi cong lên nhìn gương mặt kiêu kì của con khủng long mà thấy thật dễ thương muốn bật cười.Đôi mắt nâu của hắn sáng trong nhìn cô đầy kỳ vọng.Nếu em đã biết vậy anh cũng ko ngại hỏi.Tú hít vào 1 hơi thật sâu,đôi mắt nâu sáng ngời nhìn cô.

“Vậy cô thử nói xem tôi nên làm gì?” Tú vô cùng hào hứng chờ đợi.

Nhi hơi nghiêng nghiêng đầu,đôi mắt đen láy bắt đầu dao động,đôi môi hồng của cô hơi mím chặt.Bàn tay nhỏ bé của cô bắt đầu mân mê cằm như thể có 1 chòm râu vô hình,còn cô như lão tử đang trầm ngâm suy nghĩ đầu lắc qua bên nọ lại lắc qua bên kia.

Tú hơi nhíu mày,đôi mắt nâu chăm chú nhìn cô,ko kìm lòng được mà bật cười.Mỗi khi hắn ở bên cô đều như vậy,đôi khi những động tác vô thức trêu đùa của cô khiến cho anh vô cùng vui vẻ.Cho nên khi ở gần cô chưa bao giờ anh cảm thấy khó chịu,chưa bao giờ cảm thấy ko thoải mái.Ở cạnh cô tâm trạng luôn luôn tốt,dù đôi khi có tức giận tới mức cháy hết tóc,nhưng trong lòng lại ko phải vướng bận,ko phải suy nghĩ.Ko bao giờ cảm giác cô đơn.Trước đây dù cho hắn tự biết hắn có bao nhiêu người yêu,nhưng hắn chưa lúc nào hết nghi ngờ,những người con gái đó thích anh bởi vì gương mặt điển trai,hay bởi vì cái ví của anh có thể đáp ứng mọi nhu cầu của họ.Mỗi khi nghĩ tới đây hắn đều mỉa mai cười.Cái này còn cần phải hỏi,rõ ràng là cả 2.Nếu hắn ko có tiền liệu họ có nghĩ tới hắn có muốn tranh giành hắn.Sự thật hiển nhiên ở trước mặt,với cái thế giới mà đồng tiền là tiên là phật như thế này,cho nên chỉ cần hắn có tiền,ko gì ko thể có.Nhất là bạn gái.Cho tới khi hắn gặp 1 con nhỏ vô cùng kì quái.Cô ta hoàn toàn ko để ý tới những việc hắn làm.Thứ đắt tiền cô ta coi là đồ chơi cho con nít,điều lãng mạn thì cô ta xem là đòn tấn công,quà tặng thì cô ta xem là vũ khí sinh học,nịnh hót cô ta xem như hắn đang dùng sóng âm tấn công,xin lỗi cô ta xem hắn là biến thái.Hắn lần đầu tiên gặp phải loại con gái như vậy.Tiền cô ta ko màng,sắc cô ta ko lấy.Làm cho hắn mãi ko biết hắn nên làm gì.Nhưng tới cuối cùng cô ta lại chạy tới mượn tiền mà nhận lời yêu hắn.Quả thật làm cho hắn có 1 chút thất vọng,thì ra cô ta cũng chỉ vì tiền mà tới thôi.Nhưng như vậy cũng dễ sử lý.Nhưng

khi họ bắt đầu hẹn hò thì hắn lại hoàn toàn quên mất lý do vì sao cô đến với hắn.Cô ko giống với những cô gái hắn từng kết giao,mặc cho cái bản hợp đồng cô đã viết cô vẫn có thể làm cho hắn tức đến nghẹn cổ,hay mỗi khi cô ta giả vờ cười để chơi cho hắn 1 vố.Mặc dù hắn tức tối đến muốn nổ tung cái đầu,nhưng mà hắn lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.Hắn có thể tức giận khi hắn thấy tức giận có thể cười lúc hắn vui vẻ.Chứ ko như với những cô người yêu khác của hắn,dù đôi khi họ rất phiền phức,nhưng hắn vẫn phải giữ bộ mặt lạnh nhạt cười.Cho nên ko rõ từ lúc nào ban đầu chỉ là vì hắn được giáo dục tốt ko muốn thể hiện hắn đang ngán tới đến tận cổ,miễn cưỡng nở 1 nụ cười nhàm chán với họ.Cho nên ko rõ từ lúc nào hắn trở thành người chỉ có thể cười nhạt.Với những cô gái ấy nụ cười của hắn lúc nào cũng chỉ là 1 phép xã giao nhàm chán của hắn.Nhưng khi ở cạnh cô,hắn ko phải im lặng mà chịu đựng,ko bao giờ phải giả vờ lạnh lùng khó chịu.Bởi có muốn tỏ ra có gia giáo,điềm đạm với cô là vô hiệu.Ban đầu là tức giận đến bốc hỏa,sau đó hắn mới phát hiện từ lúc nào hắn có thể thoải mái phát tiết,thoải mái cười,thoải mái giận.Đến lúc hắn phát hiện điều này thì hắn đã ko muốn rời xa cô nữa rồi.

Nhi vô cùng nghiêm túc mân mê chòm râu tưởng tượng,cô cong môi vô cùng trầm ngâm suy nghĩ.Đôi mắt đen láy nheo lại nhìn cái tên ở đối diện đôi lúc lại gật gù ra chiều thông linh như người lên đồng.Tú nhìn dáng điệu nghiêng ngả của cô,lại ko thể nhịn được mà bật cười.

“Em định nghĩ đến bao giờ?” hắn vừa cười vừa hỏi.

“Thật ra nghĩ ra cách rồi!” Nhi vẫn tiếp tục mân mê chòm râu đôi mắt đen ánh lên 1 tia quỉ quyệt.

“Nói thử xem!” Tú nhìn cô nhướng mày,con mắt nâu sáng lên tia kì quái,đôi môi mỏng cong lên vui vẻ nhìn cô.

“Rất đơn giản.” Nhi vô cùng tự đắc nói,gương mặt xinh xắn hơi vênh lên vô cùng đắc trí.Đôi môi hồng xinh xắn của cô cong lên để lộ chiếc răng khênh.

“Nói với cô gái đang làm phiền anh,tôi là gay.Mọi chuyện sẽ được giải quyết.” vô cùng thoải mái cô nói chắc như đinh đóng cột.Tuy rằng xã hội rất tiên tiến,nhưng ở Việt Nam chưa có nhiều Hủ nữ,ít nhất đến giờ cô chưa gặp.Sắc nữ thì vô số.Cho nên chỉ cần biến một chàng đẹp trai,thành 1 chàng đồng tính đẹp trai,dĩ nhiên họ chẳng thắp hương vái phật mà chạy ko cần mang lễ về nhà ư?

Tú hiện tại lại thấy đau đầu.Vô cùng đau đầu.Quả nhiên là con khủng long,khả năng phá hoại cao,mà khả năng hủy diệt cũng khủng.Tại sao anh lại có thể chờ mong cái người con gái đến từ sao Thổ này hiểu được vấn đề của hành tinh trái đất chứ?Còn nói em là chuyên gia,khủng long ngu ngốc,em là chuyên gia phá hoại cảm xúc thì đúng hơn.Thật ra thì là tại anh đang kì vọng quá nhiều,thật là ngu ngốc.Làm sao có chuyện cô lại có thể biết được tình cảm của hắn. Nếu cô có thể biết được thì có lẽ họ ko cần có 6 năm.Hoặc là cô ta biết nhưng lại vờ như ko biết.Đột nhiên Tú cảm giác mơ hồ đau lòng.Có khả năng hay ko?

Còn đang mơ hồ nghi hoặc,đột nhiên đôi mắt nâu của hắn chạm vào 1 đôi mắt đen.Gần.Rất gần.Cứ như họ chỉ cách nhau có vài centimet.Vài centimet?

Tú trợn tròn mắt,theo phản ứng hơi lùi cổ lại ra sau.Từ lúc nào mà con khủng long đáng lý đang ngồi ở bàn làm việc của cô lại xuất hiện ngay trước mặt hắn?

Nhi hơi nhíu mày,đôi mắt đen to tròn mở lớn ngây thơ nhìn hắn.Nhìn gương mặt điển trai của hắn đang ngơ ngác thật đúng là vô cùng thú vị.Trông cứ y như con khỉ con ngơ ngác nhìn người ta hoảng loạn.Đúng là rất thú vị nha!

Tú nhướng mày nhìn cô,hai tay đang chống cằm trên mặt bàn,cả người gập xuống như 1 chiếc bumorang dựa hắn vào bàn làm việc của hắn.Gương mặt tươi tỉnh của cô tiến sát lại phía hắn.Đôi mắt đen cứ nhìn hắn phát sáng,phát sáng như đèn chớp máy bay giữa bầu trời.Hắn cảm giác cả người da gà đều nổi lên,vô cùng cảnh giác hắn hỏi.

“Cô đến từ lúc nào thế?” đôi mắt nâu hoảng loạn nhìn cô.

Nhi nhìn thấy bóng mình trong con ngươi trong veo của hắn,vô cùng thích thú nhìn chính gương mặt của mình đang tươi cười,giống như người ta soi gương.Càng nhìn càng thấy lý thú. Đôi mắt đen láy của cô hơi nheo lại làm vệt sáng trong mắt cô lại càng rõ ràng,con ngươi đen láy óng ánh như viên ngọc trai đen.Đôi môi hồng đào của cô đỏ mọng như trái anh đào ngon ngọt,vừa bóng lưỡng vừa thơm mát đầy hương vị.Chiếc

mũi nhỏ thẳng thắn trên gương mặt trắng trẻo của cô càng làm tôn lên đôi mắt đen láy của cô.Gương mặt xinh xắn của cô tươi cười vô cùng quyến rũ chăm chú nhìn hắn.

Trước gương mặt xinh xắn của con khủng long,Tú chỉ có thể nuốt nước bọt.Trái tim cứ phập phồng,phập phồng lo lắng làm cho hắn hơi thở cũng ko thông.

"Nhìn gì?" Tú lo lắng nhìn cô hỏi.

"Này T3!" Nhi nheo đôi mắt đen láy lại mỉm cười,khéo miệng xinh xắn hơi mím lại cong cong.

"Chuyện gì?" hắn nuốt nước bọt khan 1 tiếng mới dám hỏi.

"Anh có thể cho tôi biết .." gương mặt cô càng lúc càng gần.Tú cảm giác hơi thở của mình càng lúc càng nặng.Cổ họng hắn mỗi lúc 1 khô,trái tim hắn mỗi giây 1 loạn.Cô càng gần thì hắn lại càng hoảng loạn,hắn lại càng ko dám nhìn cô,hắn tự động lùi người lại,càng lúc càng dựa sâu vào ghế.Đến khi cảm giác được tấm lưng của mình dựa sát vào lớp da thật mát lạnh của chiếc ghế dựa,hắn cảm giác mình rõ ràng bị dồn vào đường cùng.Hắn lo lắng chỉ còn biết toát mồ hôi lạnh chờ đợi kết cục.

".. bí quyết cưa gái của anh là gì ko?"

Tú bắt đầu bình tĩnh lại,đôi mắt nâu trầm xuống,cặp lông mày dày rậm bắt đầu nhíu lại,đầu óc minh mẫn của hắn sau kì nghỉ mát đã trở lại với năng lực vô cùng hùng hậu.

"Em hỏi cái gì?"

Nhi vừa thản nhiên rút chiếc bút bi hắn để trên bàn,lại thuận tiện rút 1 tờ giấy trắng gần đó thản nhiên trả lời.

"Bí quyết cưa gái của anh là gì?" vừa nói vừa đặt tay vào vị trí sẵn sàng động thủ ghi lại.

Tú nhướng mày nhìn cái thể tôm luộc,người gập cong,mông chổng lên trời đang đứng trước bàn làm việc của hắn.Khủng long này,mặc dù mông em rất nhọn,mặc dù ngực em ko lớn,mặc dù cái mặt khủng long của em chẳng có tí mĩ phẩm nào cũng ko có tẹo thẩm mĩ nào.Nhưng mà.. em cứ chổng mông lên thế anh có muốn ko nghĩ cũng ko được.

Anh chán nản lấy tay day day thái dương.Mặc dù cô mặc áo sơ mi rất dày,nhưng ko có nghĩa cái thói quen mặc đồ lót sẫm màu của cô ko làm cô bại lộ.Mặc dù cô mặc áo sơ mi chỉ hở có 1 cúc ko cài,nhưng khi cô cúi người xuống hắn vẫn có thể nhìn thấy cổ của cô.Và tiếp theo đó hắn tự giấc phát triển thêm thị trường ra 1 diện tích rộng hơn 1 chút.Cái này ko thể trách ai nhé. Là cô tự động đến bầy giáng mà.

"Kéo ghế ngồi xuống đi!" hắn lạnh nhạt nói,mắt vẫn ko thể nhìn thẳng.

Nhi thản nhiên kéo đại 1 chiếc ghế ngồi xuống,lại tiếp tục như cô học sinh chỉ đợi trò thầy giáo tôn kính giảng bài là lập tức cất bút.T3,anh phải thấy tự hào chứ.Trước đây tôi đi học cũng ko có hứng thú ghi chép như bây giờ đâu.Lời lẽ được tôi ghi lại toàn là lời vàng có thể ghi vào biên niên sử đấy.Bất quá lời nói của anh cũng chỉ để cho cái tên nhút nhát kia đọc thôi.Tuy rằng kĩ thuật cưa gái của anh vô cùng nghèo nàn,nhưng biết làm sao được,dù sao có còn hơn ko.Thà có con ngựa què còn hơn ko có ngựa.Dù kĩ thuật của anh dở đến đâu nhưng cứ hơn cái tên thiếu kinh nghiệm ấy là được rồi.

Đợi khi cô ngoan ngoãn ngồi xuống ghế rồi,Tú mới có thể thở ra 1 chút quay gương mặt sang nhìn cô.Hắn hơi nhướng mày dò sát.Hiện tại gương mặt cô đang nhìn thẳng,lưng ngồi thẳng thắn,2 tay ngoan ngoãn đặt lên bàn,khóe miệng hơi mỉm cười ngoan đạo,đôi mắt mở to.Cái này.. Sao giống tư thế ngồi đúng cách của học sinh tiểu học thế?Hiếm thấy nha.Bình thường ngồi làm việc,cô ko vắt chân nọ thì cũng vắt chân kia.Đầu 1 chốc lại nghiêng trái,nghiêng phải.Có khi chán quá gục mặt đập đầu cái cốp xuống bàn.Làm cho hắn thật là tức,đáng lẽ hắn nên mua cái bàn nào rẻ tiền,bên trong toàn gỗ mục,như thế cô đập đầu mới ko sợ đâu.

"Hỏi cách cưa gái làm gì?"

"Thì anh cứ nói đi xem nào!" lằng nhằng quá ông nội.Cuối cùng là có muốn share hay ko đây?Nếu ko share tôi còn đi hỏi người khác.Tốn thời gian quá!!

Nhìn gương mặt đang vô cùng bất bình của cô Tú thật muốn cười nhưng lại ko thể cười.Cuối cùng đành hắn giọng.

"Đối tượng là người thế nào?Tính cách,thói quen,dạng người?" hắn đan 2 bàn tay vào nhau dựa vào thành ghế nhìn cô.

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn,ko thể kìm lòng thốt ra "Anh hợp làm bác sĩ tâm lý đấy!"

"Tập trung chuyên môn!" hắn cắn răng nói.Ko phải tại em hỏi anh phải đi làm mấy chuyện dỗi hơi này sao?

"Được rồi được rồi tập trung!" Nhi lè lưỡi cười nói. "Nữ cao khoảng 1m6,thân hình mảnh mai.Tính cách có vẻ nhu nhược,nữ tính,hiền dịu.Nói chung là phụ nữ điểm hình của gia đình. Chưa thấy cãi nhau bao giờ,cũng chưa bao giờ chửi bậy.Hiền lương thục đức,là động vật đã từng xuất hiện ở vài thập niên trước." cô nheo mắt lại bắt đầu suy xét.

"Thật vô vị!" Tú nghe xong chỉ có đúng 1 câu nhận xét.

Nhi lập tức quay sang nhìn hắn vẻ thù hằn.Con mắt đen chỉ mở có 1 nửa của cô nhìn hắn từ đầu xuống chân,lại nhìn từ chân lên đầu.Nhưng vướng cái bàn nên cô chỉ có thể nhìn được tới bụng hắn.

"Sao?"

"Chính vì suy nghĩ như vậy nên anh mới chọn mấy cô người yêu như trước đúng ko?" Nhi vừa nói vừa lắc đầu vẻ vô cùng thương tiếc.Phải rồi người ta là gái nhà lành,hiền lương thục đức.Làm sao bằng mấy cô bạn gái xinh như hoa,tính cách như hàng tôm hàng tép nhà anh được.Cũng ko hiểu trong cái đầu của cái kẻ đi mỹ nhà anh có cái gì.Động vật quí hiếm thì ko thích,lại thích hàng dởm dùng vài lần rồi vứt.

"Sao?Ghen tị à?" Tú nhoài người về phía cô,đôi mắt nâu ánh lên 1 tia thích thú,đôi môi mỏng cong lên.Gương mặt của hắn tiến lại chỉ cách mặt cô chừng 5 cm,từ khoảng cách này hắn có thể thấy rõ cả hơi thở của cô.Từng cử động của con ngươi đen láy linh hoạt,tóc mái che phủ một bên lông mày nhưng vẫn có thể nhìn thấy cô đang nhướng mày khinh thường.Đôi môi đỏ hồng hơi mở để lộ chiếc lưỡi hồng hồng ẩm ướt trong miệng.

Nhi nhíu mày nhìn hắn,rồi lắc đầu vô cùng thương tiếc.Khóe miệng phút chốc méo xẹo vẻ hoàn toàn ko quan tâm.Dĩ nhiên là ghen tị rồi.Ghen tị chết đi được với cái kiểu suy nghĩ thiếu logic của nhà anh.Ghen tị cái kiểu sống của anh chết đi được.Nợ phong lưu toàn là tôi phải xử lý,nếu như tôi cũng có thể có người xử lý nợ tình cảm cho mình,chắc chắn tôi sẽ mỗi ngày đổi 1 gã.Càng nghĩ cô càng thấy bực bội.Tại sao đám con gái vây quanh hắn lại toàn tìm cô hỏi tội nhỉ?Họ bảo cô ko xứng với hắn.Thì phải rồi.Hắn ta làm sao đủ tư cách làm bạn trai cô.Nhìn thấy ko xứng,còn đi tìm tôi làm gì?Đôi khi thật đáng thương cho những gương mặt xinh đẹp nhưng cấu tạo cơ thể ko hoàn chỉnh,thiếu ngay đại não.Thế nên người ta vẫn nói ông trời vô cùng công bằng,được cái nọ phải mất cái kia.

Nhưng trái với suy nghĩ chán ko buồn nói của cô,Tú lại nghĩ theo hướng ngược lại.Trong trái tim đang phập phồng của hắn tràn ngập cảm giác yêu thương.Hắn cảm giác vô cùng vui vẻ nhìn bộ mặt dễ thương của cô,tự cho sự ghen tị của cô là chút hy vọng cho bản thân mình.Đôi khi hắn cảm giác như mình đang mơ vậy,được ở cạnh cô giống như xưa.Mỗi ngày đều có thể nói chuyện,thi thoảng có thể lợi dụng cô sơ hở mà đụng chạm 1 chút.Hắn thừa nhận hắn có ý đồ,nhưng cái này ko thể trách một mình hắn.Ai bảo rằng từ 6 năm trước cô đã trộm mất trái tim hắn,trong 6 năm qua ko ngừng quấy rầy hắn.

Nhi nhìn vào cái gương mặt đang cười tươi như hoa của hắn,cả người nổi da gà.Bởi vì cô rất dị ứng với hoa.Cho nên hoàn toàn ko cần suy nghĩ,cô cầm lấy tờ giấy với cái bút,đứng thẳng người bỏ lại cái gã hâm dở ko biết thưởng thức nghệ thuật ngồi cười 1 mình.

"Ko muốn hỏi nữa à?" hắn vội giữ cô lại nói.

"Có trả lời đâu mà hỏi!" cô nhìn hắn chán chường lại đảo mắt đến tay hắn đang túm cô,đôi mắt đen láy như muốn bảo buông ra đê!

"Ngồi xuống đi anh trả lời!" giọng nói của hắn có chút dụ dỗ.

Nhi lườm hắn 1 cái rồi cũng ngồi xuống ghế,lại tiếp tục tư thế cầu tiến của mình,đặt bút lên tờ giấy chờ đợi.Nhưng lại hoàn toàn chả nghe thấy bất cứ âm thanh nào,cô ngẩng mặt lên nhìn gã,đôi mắt đen láy sáng long lanh ngờ vực.

Tú bị kéo ra khỏi mê hoặc lập tức quay lên nhìn cô.Cố gắng trấn tĩnh lại bản thân mình,Tú hít vào 1 hơi rồi thở ra.Nghiêm túc,dù vấn đề của cô ấy có vô nghĩa thế nào thì cũng phải nghiêm túc.

"Với những người như em nói,muốn tiếp cận họ vô cùng đơn giản!" hắn nói giọng thản nhiên của người đầy kinh nghiệm.

"Ví dụ?" Nhi mở đôi mắt đen láy tràn ngập tò mò nhìn hắn.

"Giả vờ như va vào người cô ta rồi xin lỗi,tiếp theo làm quen!"

"Nhàm chán!" thản nhiên.

"Đi dạo ở gần nhà cô ta làm vẻ hàng xóm tình cờ gặp gỡ!"

"Cũ kỹ!" thờ ơ chống cằm.

"Bám theo cô ta cả ngày để gây sự chú ý!"

"Biến thái!" mở tròn mắt khinh bỉ.

"Chờ trước cửa cơ quan hoặc lên tận phòng làm việc tặng hoa!"

Im lặng đập đầu cái rầm xuống bàn.Tú mở tròn mắt nhìn Nhi.Khủng long khó tính,cách của anh toàn là thần pháp em lại coi ko ra gì.

"Cái gì mà toàn cách hay?Anh xem lại đi mấy cách đó xuất hiện từ hồi có chuyện cổ tích rồi.Chẳng có gì mới mẻ hết!Này động vật đơn bào bao lâu rồi anh ko đọc tiểu thuyết tình cảm hả?" mấy cái cách cổ xưa như trái đất mà cũng có thể nói ra,với mấy cách ấy có là khủng long tiền sử cũng ko đổ.Cứ tưởng hắn đi nước ngoài thì mở mang kiến thức,hóa ra cái kho tàng của hắn cũng ko rộng ra là bao.Trước đây thế nào thì giờ vẫn thế.Thảo nào trước đây cô lại thấy hắn nhàm chán như vậy.

"Này khủng long,cách của anh cổ thật em thấy nhàm chán,biến thái.Nhưng người khác chưa chắc đã thấy thê đâu!" hắn nhướng mày.Ko có đứa con gái nào như em,khôn ngoan tinh quái như con trai.Cô ta lại là gái nhà lành,làm mấy chuyện kia đảm bảo cô ta sẽ đổ.

Nhi hơi nhướng mày nhìn hắn.Não bộ bắt đầu suy nghĩ.Não trái gật gù,bắt đầu ngồi lách cách.Sau 1 hồi tính toán,não trái gật gù. "Hắn nói ko phải ko có lý.Dù sao cô ta cũng khá ngây thơ,con gái ai chả thích lãng mạn.Chúng ta quên 1 điều cô ta rất nữ tính.Suy ra tỉ lệ thành công là 70%." Sau đó não trái gật gù.Não phải ko kém cạnh tiếp tục đưa ra ý kiến "Loại tiểu thuyết tình yêu bây giờ ko phải vẫn theo mô típ công chúa hoàng tử sao?Cô ta thì đích thị công chúa rồi.Mà công chúa trong phim ko phải suốt ngày như súy vân hát hát hò hò,thơ thơ thẩn thẩn,nhặt lá đá ống bơ trong rừng là gì.Giờ ko có rừng,giả vờ hoàng tử tình cờ gặp gỡ đảm bảo cô ta sẽ mắc lưới!",tiếp sau não phải bắt đầu mơ màng tưởng tượng ra cảnh 2 người ôm chầm lấy nhau hôn môi.Tiếp theo là dùng chữ The end.

Nhi suy xét kỹ càng thấy hắn nói có vẻ ko sai.Dù sao kinh nghiệm yêu đương của hắn so với cô là đại dương so với sông Tô Lịch.Cho nên cứ nên tin hắn thì tốt hơn.Hơn nữa từ trước tới nay hắn chưa bao giờ nói điều gì khiến cô bất lợi cả.Nhi gật gù viết những điều hắn nói vào tờ giấy,lại quay lên nhìn hắn lém lỉnh.

"Còn kế gì hay ko?"

"Tỏ tình bằng nhà cao tầng!" hắn vân ve môi nói.

"Phim Hongkong!" cô nhíu mày.

"Thắp nến trên bãi biển tỏ tình!" hắn ghé sát gương mặt lại gần cô đôi mắt nâu sáng lấp lánh.

Nhi há hốc miệng,đôi mắt đen láy long lanh 1 ánh nhìn vô cùng hoang tưởng nhìn hắn.Đây là Hà Nội,ông nội của tôi.Anh nghĩ thế nào mà tìm ra bãi biển giữa lòng Hà Nội hả?Có cần tìm bản đồ cho ông xem ko?

Tú nhìn gương mặt của cô trong trái tim đã yêu lại càng bị ngây ngất.Hắn phát giác ko phải hắn chỉ yêu mỗi khi cô giận dỗi hay cô cười,ngay cả 1 ánh mắt kì thị của cô hắn cũng thích.Khóe miệng cong lên,hắn nhìn cô ngán ngẩm chống tay vào cằm mân mê cây bút trên giấy.Đôi mắt nâu sáng lấp lánh dừng ở đôi môi đỏ của cô,giống như mặt hồ bị ném xuống 1 viên đá lập tức gợn sóng.Đôi mắt hắn lấp lánh ánh cười,khóe môi hơi cong lên.

Nhi chán chường chống cằm ko buồn nhìn cái tên lãng xẹt kia.Thật ko ngờ hắn cũng có đầu óc bệnh hoạn lãng "mạng" như vậy,nhưng đúng là dễ có ngày mất mạng với hắn.Đôi mắt đen láy vô thứ đuổi theo ngòi chiếc bút cô đang cầm trên tay,giống như vô hình vẽ lên giấy.Phải mất 1 lúc sau cô mới nghe hắn nói 1 câu.

"Hát 1 bài hát tỏ tình trong sinh nhật thì thế nào?"

Đôi mắt đen của cô lập tức mở to,cô nghe rõ ràng 1 tiếng tích cùng với cảm giác co rút trong lồng ngực.Cô ngẩng đôi mắt đen láy lên nhìn hắn,khóe môi hồng hơi mở ra ngơ ngác.Trong đầu đột nhiên hoàn toàn ko nghĩ được điều gì,chỉ nghe rõ trái tim cô đang phát bệnh ko rõ lý do mà đánh trống khua chiêng như đang tập trận.

Hắn ko nói lời nào chỉ chăm chú nhìn vào gương mặt của cô mỉm cười,trong đáy mắt sáng lên lấp lánh,giống như có 1 vầng dương rạng rỡ chiếu vào.Trong trái tim hiện tại như quay lại 6 năm trước,một sinh nhật mà hắn ko bao giờ quên được,cũng ko bao giờ muốn quên.Một sinh nhật hắn thích nhất.Nhớ bài hát cô đã hát,nhớ gương mặt xinh xắn của cô trong bộ váy thướt tha,nhớ đôi môi mềm của cô ngọt hơn mọi thứ trên đời,nhớ lần đầu tiên hắn ko phải lén lút chờ cô ngủ mới có thể hôn cô.Nhớ sự dè dặt ngây ngốc của cô khi hắn hôn thật sâu,lúc đó hắn thật sự đã rất vui.Vì xem ra con khủng long ko có chút kinh nghiệm nào hết.Dù trước đó cô có nói ko phải nụ hôn đầu nhưng hắn hoàn toàn ko tin.

Nhi ngẩn ngơ nhìn hắn,lại nghe lồng ngực mình tràn ngập tê dại.Đôi mắt đen láy của cô hơi xao động,lời nói của hắn cứ như một hòn đá ném thẳng vào mặt nước đang lặng sóng trong tim của cô,làm cho phút chốc mặt hồ gợn sóng.Cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh,cô dựa mặt vào bàn tay của mình,đôi môi cong lên nói vẻ tầm thường.

"Việc ấy ko phải ai cũng làm được." Nhất là với cái tên nhút nhát ấy,bảo hắn đi bắt chuyện trước khác nào bảo hắn đi tự tử.

Tú mỉm cười nhìn cái bộ mặt thờ ơ của cô.Chắc chắn trong 1 khắc cô đã giật mình,cũng ngơ ngác nhìn hắn.Gương mặt hắn trầm xuống nhìn cô vui vẻ,khóe môi cong lên thích thú, lại nghe trái tim hắn tràn ngập 1 sự ấm áp ko thể gọi tên. Hắn từ từ giơ bàn tay của mình ra. Nhi vẫn bất động nhìn hắn. Hắn như được tiếp thêm can đảm, rất chậm rất chậm từ từ chạm vào đôi má mềm mại của cô. Khi đầu ngón tay hắn dừng lại trên làn da mềm mại ấy, một cảm giác ấm nóng từ đầu ngón tay truyền thẳng tới tim hắn, tựa như 1 dòng điện kích thích trái tim hắn đập hổn hển, thổn thức.

Nhi cảm thấy cả người mình cứng đờ lại. Bàn tay hắn đặt lên má cô làm cho cô cảm thấy cả người đông cứng lại. Trái tim khỏe mạnh của cô thì hình như vừa được đổ 1 lượng máu mỡ rất lớn làm cho nó đập thình thịch liên hồi. Nhi thầm nói với mình, phải bình tĩnh. Phải bình tĩnh. Cô mở to đôi mắt đen láy nhìn vào người con trai ngồi ở đó. Hình như thời gian lại chậm rãi quay ngược lại, giống như vào 1 lúc nào đó, hắn cũng như vậy. Nhẹ nhàng chạm vào má cô với đôi mắt nâu ấm áp giống như màu chocolate, làm cho cô đôi khi cảm thấy rất lạ lùng. Bởi vì cô ko còn sức phản kháng, cũng ko có ý định phản kháng. Một cảm giác vô cùng ấm áp lại quen thuộc. Giống như khi cô với hắn còn ở cạnh nhau, những khi họ vừa cãi vã rồi cô lại có thể thản nhiên dựa vào vai hắn mà ngủ, hay đôi lúc ngay sau 1 cuộc tranh luận, hắn vẫn có thể bình thản nắm tay cô đi ăn, hoặc có đôi khi cảm thấy mệt mỏi cô sẽ dựa vào mà nhắm mắt lại. Có đôi khi cô thừa nhận những thân mật của hắn giống như là điều đương nhiên.

Bàn tay của tú khẽ run rẩy, nhẹ nhàng áp vào má cô giống như sợ mình quá mạnh tay. Hay sợ rằng chỉ cần mình cử động có thể cô ấy sẽ biến mất. Đôi mắt nâu của hắn dao động, đồng tử trở nên ướt át long lánh. Hắn từ từ nhoài người qua bàn, hơi thở của hắn trở nên chậm chạp. Tú có thể cảm nhận rõ từng rung động của mình mạnh rất mạnh. Nhưng hắn muốn chạm vào cô, muốn thử chứng tỏ cho cô hiểu hắn đối với cô.

Bờ môi của hắn rất gần, rất gần. Chỉ còn trong gang tấc nữa thôi và cô vẫn ngồi yên ở đó ngây ngô mà nhìn hắn. Khi chỉ còn cách gương mặt cô 5cm hắn dừng lại, cảm giác toàn bộ cơ thể đều nóng ran bởi sự hồi hộp khó diễn tả thành lời. Hắn có thể nhìn rõ hơn đôi mắt đen láy của cô đang chăm chú nhìn hắn, đôi môi cô đang rất gần khiến hơi thở của cô như làn gió nhẹ vỗ về trên mặt hắn. Tú mấp máy môi vừa định nói điều gì thì đột nhiên cửa phòng bật mở.

"Anh!" một giọng nói vô cùng thoải mái vang lên.

Tú quay đầu nhìn về phía cánh cửa,Nhi cũng tò mò mà quay cổ lên nhìn.Chỉ thấy đứng trước cửa là 1 tên

con trai gương mặt tươi cười,hai tay vẫy vẫy vô cùng vui vẻ nhìn họ.Nhi ngán ngẩm ko nhìn thêm phút nào lại tiếp tục chống cằm di di cây bút.Tú cũng thở ra 1 cái chán nản vì bị quấy rầy.Thành hơi phật ý gương mặt xị xuống nhìn biểu cảm của 2 con người đang ngồi trên bàn,cứ như đang đuổi khách.Nhưng cũng mặc kệ tươi cười tiến vào.

"Đến làm gì?" Tú thờ ơ hỏi.

Nhi lẳng lặng cầm tờ giấy với cái bút đứng dậy khỏi ghế,hoàn toàn ko thèm để tâm tới 2 người đang nói chuyện.Thành đôi mắt nhìn theo cô lạnh lùng đi về bàn mình,khóe môi hơi giương lên.

"Anh,chuyện em nói với anh qua điện thoại thế nào?" gương mặt tươi cười của Thành lấp lánh,giọng nói nhỏ chỉ đủ để Tú nghe thấy.

Gương mặt của Tú vẫn lạnh băng ko chút biểu tình,đôi mắt nâu lại lơ đễnh lướt qua người đối diện mà tập trung nhìn cô.Trong trái tim lại vô cùng khó chịu.Chuyện đó..

"Chuyện này.." Tú hơi nhíu mày ngập ngừng muốn nói.

"Em biết rồi.Ngay bây giờ được ko?" Thành thản nhiên vui vẻ.

"Trưa nay?" Tú nhíu mày nhìn Thành.Còn chưa kịp định thần nói gì.

"Trưa nay cả 3 người chúng ta đi ăn cơm thế nào?" Thành chuyển giọng nói thấp thành tông cao,cố ý nói cho Nhi có thể nghe thấy.

Nhi hơi nhíu mày khó hiểu quay đầu lên nhìn phía đối diện.Sao lại cả 3 chúng ta?Đừng nói tính cả cô nhé.Đôi mắt đen láy lập tức quay sang Tú dò xét.

Thành quay về phía Tú như chờ đợi điều gì.Tú thở ra 1 cái chán nản khó nhọc gật đầu.Hiện tại trong căn phòng có 2 biểu hiện vô cùng trái chiều.Một cô gái hiện tại đang há hốc miệng,mắt mở lớn đáy mắt lộ ra 1 tia sáng yếu ớt như mặt trời lúc hoàng hôn.Còn lại 1 người con trai đang vô cùng thoải mái cười tít mắt.Tú chỉ có thể day day thái dương,mở đôi mắt nâu ủ rũ nhìn cô như xin lỗi.Bản thân hắn ko muốn 1 chút nào đâu nhé.

Tại 1 nhà hàng sang trọng,tại 1 chiếc bàn xinh xắn có 3 con người đang tiến vào nhập tiệc.Mặc cho ko khí nhà hàng có tốt đến đâu,mặc cho 2 người con trai trước mặt vô cùng tuấn tú làm cho mọi người gần đó đều phải ngước nhìn,mặc cho thái độ phục vụ của nhân viên nhà hàng vô cùng tốt,nhưng Nhi vẫn cảm thấy bữa ăn này vô cùng khó nuốt.Tại sao ư?Lý do to đùng đang hiện ra ngay trước mặt cô đây này.

"Cô thích ăn gì?Hải sản có được ko?Hay là thịt cừu?Hay bò bít tết?Hay là .." Thành liên tục ở bên cạnh lải nhải.

Nhi chỉ có thể cắn răng mặt cúi đầu vào thực đơn.Toàn tiếng Pháp.Thật đáng chết.Vẫn biết là nhà hàng Pháp nhưng mà tại sao tiếng Pháp thì chữ to,còn tiếng việt thì nhỏ như mắt muỗi thế này?Nhìn mà muốn đau cả mắt.

"Món khai vị là cá hồi ngâm dầu thế nào?" Thành vui vẻ hỏi cô.

Tú ở bên cạnh nhìn cô vùi đầu vào thực đơn chỉ có thể cười.Hắn rõ hơn ai hết cô một chữ trên tờ menu cũng ko vào đầu.Chắc chắn hiện tại cô đang có mở trừng mắt mà đọc bảng tiếng Việt.

"Cô ấy ko thích ăn cá.Món khai vị cho cô ấy sa lát thập cẩm đi.Món chính thích ăn gan ngỗng hay bò bít tết hay thịt cừu hay tôm hùm?" Tú lơ đễnh vừa nhìn thực đơn vừa hỏi.

"Cái nào dễ ăn hơn?" Nhi cuối cùng đã hạ tờ thực đơn xuống hơi nhoài người về phía Tú,đôi mắt đen lấp lánh trĩu xuống hỏi.

"Vậy lần này ăn thử gan ngỗng đi thế nào?" Tú nhướng mày nói với cô.Lần trước cô chọn tôm hùm,lần này tẩm bổ cô 1 chút.Dù sao cô cũng quá gầy.

"Vậy cũng được!" Nhi gấp lại thực đơn mỉm cười thư giãn.Tại sao mấy người nhà giàu cứ thích phải vào nhà hàng cao cấp.Nhìn quyển thực đơn bìa da với chữ mạ vàng bóng loáng cũng đủ làm cô đau đầu.

"Món tráng miệng thích ăn bánh ngọt hay gì nào?" Tú lại giở thực đơn tiếp tục hỏi.

“Còn gì khác?” Nhi lơ đễnh hỏi lại.

“Thích ăn thạch mận ko?” hắn mỉm cười nhìn cô hỏi.

Đôi mắt đen của cô mở to sáng lấp lánh,chưa nghe bao giờ nhé. “Mùi vị?”

“Ăn rồi sẽ biết!” Tú nhìn cô mỉm cười lại quay sang đưa thực đơn lại cho bồi bàn “Tráng miệng là thạch mận nấu rượu đỏ.”

Người phục vụ kính cẩn cầm lấy thực đơn lại quay sang nhìn Thành chờ ghi món.Thành từ nãy tới giờ chỉ có thể nhìn 1 màn 2 người gọi món chỉ có thể ngơ ngác.Nhi chuyển tầm mắt sang nhìn cậu con trai đang cầm thực đơn chờ đợi xem cậu ta gọi cái gì.Tú chỉ thản nhiên cầm cốc nước lên uống ko nói thêm lời nào.Nếu nói thói quen ăn uống hắn hiểu rõ cô thích cái gì hay ko thích cái gì.Đã từng dẫn cô đi nhà hàng cao cấp nhưng cô luôn than nhìn thực đơn mà đau đầu ko biết gọi cái gì,hắn vốn rất muốn cho cô thứ tốt nhất,cùng cô tới những quán ăn ngon nhất.Chỉ cần dành cho cô hắn ko hề tiếc chút nào.Nhưng cô lại ko thoải mái.Cuối cùng hắn đành bị cô kéo xuống cấp độ đòi hỏi chuyển sang mấy quán ăn vỉa hè cô thích đi.Cho nên mỗi lần có dịp đi cùng bạn hắn tới nơi nào hắn vẫn luôn là cái thực đơn của cô.Cuối cùng cũng quen với công việc.

Thành nhanh gọi mấy món rồi đưa lại thực đơn cho bồi bàn,lại quay sang nhìn Tú hỏi “Dùng rượu gì?”

“Dĩ nhiên là Bordeaux rồi¡‘ Tú mỉm cười nói. “Nhưng cho cô ấy 1 cốc nước cam!” ko quên bổ xung.

Nhi nhíu mày nhìn hắn “Ai là người nói ăn món Pháp thì phải dùng rượu tương ứng nhỉ?”

“Là anh!” Tú thản nhiên trả lời “Nhưng em cũng biết mình uống rượu ko giỏi đúng ko?” hắn nhướng mày với cô nói.

“Cũng chỉ uống 1 chút!” Nhi lầm rầm nói.

“Phải đấy anh bữa ăn thêm ít rượu mới ngon được!” Thành chiều lòng Nhi nói đỡ.

“Nhưng cô ấy ko nên uống sẽ hại dạ dày,hơn nữa chiều còn phải làm việc.Anh ko thích có 1 cô thư ký ngủ gục trên bàn.” Tú cương quyết trả lời.

Nhi bĩu môi ko nói thêm gì nữa chống tay vào cằm nhìn khung cảnh xung quanh.Cô uống rượu rồi buồn ngủ ko tốt hơn là quậy phá linh tinh à?Thành chỉ im lặng nhìn cô rồi lại nhìn Tú rất rất muốn hỏi nhưng lại ko nói được ra lời.

Khi phục vụ bắt đầu bầy biện dao dĩa và mang đồ ăn ra,Nhi nhìn đống dao dĩa bóng loáng lại bắt đầu đau đầu.Một bữa ăn thôi mà có cần nhiều dao thế ko?Các người ko ngại rửa à?

“Từ ngoài vào trong!” Tú thản nhiên cầm cốc nước bình thản nói.

Nhi lúc này mới cầm lấy chiếc thìa sáng bóng ngoài cùng bắt đầu ăn sa lát,gương mặt xinh xắn hơi ngước lên nhìn hắn khẽ cười.Thành lại thêm trầm tư nhìn cử chỉ của 2 người bối rối. Suốt cả bữa ăn Nhi chẳng nói lời nào,vốn cô cũng ko biết phải nói cái gì.Dù sao cô cũng chẳng quen cái tên đang ngồi cùng bàn,cho nên cô mặc hắn với Tú nói chuyện,chỉ khi được hỏi cô mới trả lời.Dù sao cũng phải công nhận,quả là nhà hàng đắt tiền thức ăn cũng vô cùng ngon. Người giàu đúng là biế hưởng thụ.

Khi mọi người đang dùng đến món chính thì Tú đột nhiên có điện thoại,dường như là từ thư ký ở công ty.Hắn đứng dậy nói lời xin lỗi rồi sải bước ra phía hành lang vắng để nói chuyện.Lúc này chỉ còn lại 1 mình Nhi ngồi trên ghế đang tận hưởng món gan ngỗng xốt dâu đỏ,cùng với 1 tên đang cầm cốc rượu vang uống vừa nhìn cô như muốn hỏi điều gì.

“Có gì cứ nói!” cô lạnh lùng nói vẫn tiếp tục 1 tay dao 1 tay dĩa,gương mặt vẫn ko thèm ngước lên nhìn người đang nói chuyện.

“Sao cô biết tôi có chuyện muốn nói?” Thành thích thú hỏi.

“Trên mặt anh có chữ “tò mò sắp chết” nên tôi biết.” cô thản nhiên nói.

“Rõ ràng thế à?” Thành bối rối cười nhìn cô.

Nhi lạnh nhạt gật đầu lại tiếp tục “Có gì cứ hỏi!”

“Cô với anh Tú quen nhau?” Thành hơi ngập ngừng hỏi.

“Dĩ nhiên là quen tôi là thư ký của anh ta mà!” Nhi trả lời thản nhiên.Cái này ko sai.Dù sao chuyện trước kia cũng chẳng liên quan hiện tại.Hơn nữa giải thích nhiều với gã ko quen này làm gì.Cô hoàn toàn ko có hứng thú.

Chiếc bàn lại rơi vào trầm mặc.Thành suy nghĩ để tìm kiếm chủ đề nói chuyện.

“Chuyện lần trước,tôi thật ko phải!” hắn nói giọng có vẻ thành khẩn.

Nhi ngước mắt lên nhìn hắn,đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cái gương mặt đang tỏ ra áy náy trước mặt.

“Chuyện gì?”

“Chuyện đấu game lần trước..” Thành trả lời.

“À!” Nhi à lên 1 tiếng,thản nhiên lại quay đầu nhìn vào đĩa đồ ăn tiếp tục cắt “Chuyện đó tôi quên lâu rồi!”

Lại im lặng.Thành cảm giác mình hiện tại y như thí sinh đang trong phòng thi,bộ não lại phải cố nghĩ ra gì đó.

“Cô chơi game rất khá!” cố tìm 1 cớ.

Nhi ko nói gì tiếp tục cắt.Nhàm chán!

“Cô bắt đầu chơi từ lúc nào?” cố gắng bắt chuyện,làm ơn trả lời đi.

“Từ hồi lớp 10!” thản nhiên trả lời.

“Thì ra là vậy.” Thành lẩm rẩm tự nói với mình.Còn đang vắt óc suy nghĩ câu tiếp theo thì đã nghe 1 tiếng nói.

“Thành đúng ko?” một giọng nam âm ấm cất lên.

Nhi lơ đễnh đưa miếng gan ngỗng vào miệng,hoàn toàn ko quan tâm là ai xuất hiện.Dù sao cô cũng ko quen.Bạn của người lạ là người xa lạ.Mắc mớ gì phải tò mò quay ra.

“Lâu lắm ko gặp!” Thành vui vẻ đứng khỏi ghế quay lại bắt tay người vừa xuất hiện.

Họ hàn huyên 1 vài câu gì đó Nhi hoàn toàn ko hay biết,trong đầu cô chỉ đang suy nghĩ xem cái tên T3 kia nói chuyện điện thoại gì mà lâu thế.Hắn ko nhanh tẹo nữa cô đi gì về công ty?Còn đang đảo đôi mắt về phía hành lang tìm 1 bóng người thì cô nghe được tiếng nói xuyên vào tai mình.

“Lâu rồi ko gặp!” cùng với 1 bàn tay chìa ra tầm mắt của cô.

Cô hơi hơi nghi ngại nhìn lên người chủ của cánh tay đang giơ ra.Một cậu con trai trẻ tuổi với mái tóc vuốt keo mềm mại,khóe miệng giương lên 1 nụ cười trông vô cùng đểu.Từ lúc nào cô quen được 1 gã họ sở tên khanh thế này?Mặc dù ko nhớ ra nhưng cô vẫn lịch sự giơ tay ra bắt.

“Còn nhớ tôi ko?” gã con trai mở miệng.

Nhi mở to mắt nhìn hắn thành thật mà lắc đầu.Làm cho gã con trai cười lớn.

“Còn tôi thì mãi ko quên được cô đấy!” hắn nhìn thẳng vào gương mặt còn đang ngơ ngác của cô mỉm cười,trong đáy mắt ánh lên 1 tia nhìn lạnh lẽo.

“Hai người quen nhau à?” Thành hỏi.

“Dĩ nhiên là quen rồi.” gã con trai thản nhiên quay ra phía Thành tươi cười.Làm sao mà hắn có thể quên con nhỏ khiến hắn tức đến chết chứ.

“Bao nhiêu năm ko gặp trông cô vẫn vậy!” gã lại quay sang Nhi cười vô cùng thích thú đánh giá cô.

Nhi nhướng mày nhìn hắn,trong đáy mắt hiện ra 1 tia chán ghét.Tại sao ngay từ khi gặp cô đã ko có thiện cảm với cái tên này nhỉ?

“Thành em phải cẩn thận trông cô ta như thế nhưng cô ta ko hiền như vẻ bề ngoài đâu.” Gã con trai vỗ vỗ vai Thành có vẻ khuyên bảo,lại liếc mắt nhìn qua phía cô.

“Cô ta vốn là người rất giỏi làm người ta tức điên lên.Miệng lưỡi cũng vô cùng nanh nọc,nhưng trước mặt người yêu lại tỏ ra vô cùng nhẹ nhàng.” Hắn hơi nhướng mày nhìn cô.

Nhi bắt đầu dừng con dao đang xắt gan ngỗng của mình,đôi mắt đen lấp lánh ngước nhìn thẳng vào gương mặt đang tươi cười bỉ ổi kia,khóe môi hồng mím chặt tức giận.

“Sao thế tôi nói ko đúng à?Nhưng quả thật tôi thấy cô rất giỏi.Ngay cả việc người yêu mình có share bạn gái hay ko cô cũng có thể dùng để châm chọc người khác.Vô cùng tốt!” hắn thản nhiên mỉm cười nhìn thẳng vào mặt cô,đôi mắt ánh lên chút lửa.Bao nhiêu khó chịu trong lòng bao nhiêu năm phút chốc trào ra.Gương mặt cao ngạo nhìn cô thách thức.Sao hả trước mặt con mồi mới của cô có dám lộ mặt thật ko?

Nhi hơi nheo mắt lại,đánh giá từ đầu con người đang đứng trước mặt,trong đầu dường như tìm được chút manh mối.Đột nhiên đôi mắt đen sáng ngời ánh lên tia cười,khóe miệng hơi cong lên 1 nụ cười nửa miệng,vô cùng tự tin mê hoặc,lại có chút khinh thường lạnh lẽo.

“Thì ra là người toàn đi ăn đồ thừa của người khác,đúng là đã lâu ko gặp!” cô thản nhiên thốt ra từng chữ vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt của Phương lập tức hóa thành xám ngoét.Cái câu nói này bao nhiêu năm nay hắn thấy vô cùng ấm ức.Cô ta thì hơn gì hắn,cũng là đồ ăn để người ta bỏ đi thôi.

“Cô thì hơn gì tôi.Sao tôi nói đúng phải ko?Bị anh Tú đá rồi chứ gì!” gã trai ko kìm lòng được mà gào lên.

Thành mở to đôi mắt nhìn Nhi lại nhìn Phương.Vừa rồi,Phương vừa nói gì?

Nhi bình thản cầm lên bộ dao dĩa,lại tiếp tục bình thản xắt gan ngỗng cho vào miệng an vô cùng nhàn nhã,sau khi nuốt xuống 1 miếng gan ngỗng béo ngậy thơm ngon cô mới bình thản nhả ra vài chữ.

“Bao nhiêu năm ko gặp anh vẫn ko khá lên chút nào.Đúng là quạ thì làm sao thành công được.” Nhi thản nhiên nói khóe miệng vẫn tiếp tục cười.

“Cô.. Cô vừa nói cái gì?” Hắn tức giận gào tướng lên.

Nhi bình thản đặt 2 tay lên bàn,gương mặt tươi cười hơi nghiêng sang nhìn hắn thờ ơ.

“Làm ơn giữ trật tự 1 chút.Anh đang làm ảnh hưởng đến khẩu vị của người khác đấy!”

Phương cảm giác nghẹn vô cùng nghẹn.Tại sao trên đời lại có đứa con gái mặt dày như cô ta,rõ ràng hắn có phương pháp hạ nhục cô ta nhưng mà tại sao lần nào cũng là cô ta thắng thế. Hắn trong bao nhiêu năm ko ngày nào ko tức giận mỗi khi nhớ lại.Hắn chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.Thật là rất đáng chết.Hắn ko kìm lòng được nghiến răng kèn kẹt với tay lấy cốc rượu đang nằm trên bàn.Nhi vẫn thản nhiên ngước đôi mắt khinh thường nhìn về phía hắn,đôi mắt đen láy như viên ngọc làm cho người khác phải bối rối ko tìm thấy đáy.

Phương căm phẫn bàn tay cầm chiếc ly run rẩy mạnh tay vẩy toàn bộ rượu về phía cô.Nhi thản nhiên chờ đợi thứ dung dịch cồn ấy giáng xuống.

“Anh Phương dừng lại!” Thành vội vàng bật dậy khỏi ghế cố gắng ngăn gã con trai kia lại nhưng quá muộn.

Ào.

Nhi chờ đợi cái cảm giác ướt át,nồng nặc mùi rượu xuất hiện.Nhưng trong khoảng đen sẫm khi cô nhắm mắt lại chỉ có thể ngửi thấy mùi rượu pha lẫn với 1 mùi hương nhẹ dịu quen thuộc. Người cô hoàn toàn ko cảm thấy ướt chỉ có 1 cảm giác ấm áp mà đã lâu rồi cô dường như đã quên.Nhi khẽ mở mắt thấy cả đầu mình đang vùi trong 1 lồng ngực to rộng,mùi nước hoa quen thuộc hắn vẫn hay dùng thoang thoảng lủi vào mũi,bàn tay hắn giữ chặt gáy của cô ôm vào lòng.

Thành mở tròn mắt nhìn Tú vừa giơ lưng ra đỡ toàn bộ số rượu mà Phương vừa đổ.Còn gã con trai cũng chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn người anh trai mà lâu rồi hắn đã ko liên lạc.Hắn ta về từ lúc nào?Và tại sao.. sao lại ở đây?Nhất là.. 2 người bọn họ.

Tú cảm giác như trái tim mình thót lại 1 cái,cả tấm lưng ướt sũng dinh dính.Lúc hắn nghe xong điện thoại định về chỗ thì đã nghe Phương hét vang,ngay 1 khắc khi thấy Phương bắt đầu mất bình tĩnh hắn hoàn toàn chẳng nghĩ được gì chỉ vội vã chạy lại ôm chặt lấy cô.Đôi mắt nâu của hắn sáng rực như có lửa,hai bàn tay to giữ chặt 2 vai cô bắt đầu xem xét từ trên xuống dưới người cô.

"Có làm sao ko?"

Nhi mở tròn mắt nhìn hắn.Sao đột nhiên hắn có thể xuất hiện thần kì thế?Ngơ ngác lắc lắc đầu.

"Tại sao lại ko tránh.Đầu em có phải có vấn đề rồi ko khủng long?" hắn sốt ruột nhìn cô ngơ ngác.Nếu rượu làm ướt hết người thì sao?Mà nếu như cái ly ở trong tay Phương nhỡ rơi xuống em bị thương thì làm thế nào?

"Có sao đâu.Cho cậu ta tạt thì em mới có cớ đánh người chứ!" cô thản nhiên trả lời.

Tú cảm giác não mình bắt đầu co rút,gương mặt lập tức xám ngoét.Và dĩ nhiên cả 2 người còn lại cũng có biểu hiện tương tự.Tú thở ra 1 cái,khóe miệng ko kìm được khẽ cười.Đúng là Nhi cô chẳng bao giờ để mình chịu thiệt cả.Chỉ tại hắn lo lắng hơi ngu ngốc.Nhưng mà kể cả cô có đánh lại nhưng cũng ko có ai được đụng vào cô.Buông bả vai Nhi ra,Tú đứng thẳng người dậy đối diện với Phương,gương mặt điển trai lạnh băng như đá,đôi mắt nâu sáng lên lửa giận.

"Anh Tú lâu rồi ko gặp!" Phương cảm giác như khí lạnh vừa xuyên qua cơ thể làm cậu hơi rùng mình,vội vã đặt cái ly xuống bàn nở 1 nụ cười miễn cưỡng.

Nhi xì 1 tiếng khinh thường.Đúng là bao năm rồi ko khá hơn chút nào.Giả dối.Tú hơi liếc nhìn thái độ của cô 1 chút,lại quay lại đối diện với gã trước mặt,gương mặt lạnh lùng như muốn đánh người.Mà hiện tại thật hắn rất muốn đánh người.

"Lâu rồi ko gặp!" giọng nói của hắn trở nên vô cùng trầm lạnh tới run người,đôi mắt nâu của hắn sẫm lại như đêm tối nhìn kẻ đối diện vô cùng ko hài lòng.

"Có thể giải thích lời em vừa nói vừa rồi ko?" hắn lạnh lùng chấp vấn.

"Em.. em.. em chỉ đùa chút thôi!" đột nhiên Phương cảm giá được mình đang run rẩy,từ lúc nào Tú trở nên đáng sợ như vậy?

"Đùa?Em nói những lời đó với cô ấy mà gọi là đùa?" Tú nheo mắt lại tức giận.Cái gì mà nanh nọc,giỏi giả vờ?Kể cả khủng long có là diễn viên đoạt giải oscar thì cũng ko liên quan tới cậu.Hơn nữa cái gì mà share bạn gái?Đấy cũng là lỗi của tôi liên quan gì đến cô ấy mà cậu lôi ra để làm nhục cô ấy?Càng nghĩ càng cảm thấy bực mình.

"Em.. em chỉ.." cậu ta hoàn toàn ko biết nên nói gì,cái này so với bắt gian tại giường còn khó giải thích hơn.

"Phương.Trước đây tôi đã cảnh cáo cậu rồi đúng ko?Tránh xa cô ấy ra 1 chút!" Tú lạnh lùng nói gương mặt ko giấu được tức giận.

Phương cảm giác cả người mình ướt mồ hôi,chân thì mềm nhũn.Nhìn gương mặt tức giận trước mặt hắn chỉ lo sợ bất cứ lúc nào cũng có thể bị lao vào ăn 1 đấm.

"Lập tức biến cho tôi!" Tú tức giận gằn từng chữ.

Phương vội vã quay người cố gắng chạy thật nhanh.Nhi nhìn theo cái dáng vẻ vội vội vàng vàng của cậu ta lè lưỡi khinh thường.Tiểu nhân đúng là tiểu nhân.Ham sống sợ chết,mới dọa vào câu đã sợ mà chạy mất dép rồi.

Tú tức giận nhìn theo cái dáng vẻ đang chạy kia,tới khi cậu ta thực sự biến mất mới quay người lại thở dài.Đôi mắt nâu lại lướt nhìn qua người Nhi 1 cái,ánh mắt xao động rất mạnh. Thật ra thì cô với hắn ta có

chuyện gì?Xem ra chuyện lúc ở Hải Phòng cái tên kia đã nói với Nhi.Nhưng cô chưa bao giờ nói với hắn.Cô còn giấu hắn gì nữa?

Còn đang mải đắm chìm trong suy nghĩ, đột nhiên Tú cảm thấy có gì đó mềm mại di chuyển trên lưng mình. Hắn ngơ ngác nhìn lại, chỉ thấy 1 con khủng long đang cầm trên tay chiếc khăn màu trắng, nhẹ nhàng lau lưng áo đang dính đầy rượu cho hắn.

"Khủng long.." Tú kinh ngạc nhìn cô, hay có lẽ phải nói là kinh hỉ nhìn cô.

Nhi ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi mắt đen lấp lánh 1 thứ ánh sáng dịu dàng. Bàn tay nhỏ của cô vẫn nhj nhèng đưa đi đưa lại cố gắng lau bớt rượu còn ướt cho hắn.

"Có cần về nhà thay quần áo ko? Mặc đồ ướt thế này khó chịu?" Nhi vô thức quay lên nhìn hắn, làm cho gương mặt cô kề cận bên vai hắn. Cô hoàn toàn ko hề biết mình đang dựa vào hắn gần đến thế nào.

"Ko sao! Chút về công ty thay cũng được!" Tú chăm chú nhìn vào gương mặt cô đang tựa sát vào vai hắn, cẩn trọng hít thở mùi hương thơm ko khí có cô bên cạnh. Cảm giác như trái tim lâng lâng bay bổng trên bầu trời.

Hai con người ấy hoàn toàn đã bỏ quên khán giả trung thành duy nhất vẫn đang đứng chăm chú nhìn ko chớp mắt cảnh tượng trước mặt, hiện tại thế giới dường như chỉ còn mình họ.

Sau 1 màn gây sự đặc sắc vừa rồi,hiện tại trên bàn ăn có 3 tâm trạng vô cùng nổi bật.1 cô gái đang vô cùng thích ý ăn ngon lành,khóe miệng ko ngớt cười,đôi mắt đen linh hoạt sáng long lanh.1 cậu con trai chỉ im lặng ăn thức ăn của mình,trong lòng tràn đầy dấu hỏi nhưng lại hoàn toàn ko dám hỏi.1 chàng trai khác khóe miệng tươi cười,ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái trước mặt đang ăn ngon lành khiến tâm trạng cũng thấy tốt hơn rất nhiều,nhưng tận sâu trong lòng lại có chút lo lắng,chút xót xa.Thật ra thì cô đã phải nghe những gì.Hắn lo sợ những việc hắn đã làm có thể tổn thương tới cô.

Khi món tráng miệng được đưa ra,Nhi mở tròn mắt nhìn thanh mận màu đỏ sẫm vuông vắn ở trên đĩa được phủ sốt kem nhìn vô cùng đẹp mắt.Cô nhanh tay xiên miếng dâu ta nhỏ được để trên thanh thạch cho vào miệng ăn ngon lành.

"Muốn ăn nữa ko?" Tú mỉm cười chìa đĩa của mình về phía cô.

Nhi lập tức gật đầu.Cái gì chứ dâu thì cô ko từ chối đâu à,lại với tay lấy dĩa xiên luôn dâu ta ở đĩa của hắn cho vào miệng.

"Cô có vẻ thích ăn dâu nhỉ?" Thành mỉm cười hỏi.

"Cô ấy ko chỉ thích ăn dâu còn cái gì ngọt cô ấy đều thích hết." Tú thản nhiên trả lời khóe miệng cười đến ngọt ngào.

Thành ngước nhìn Tú ngẩn ngơ 1 lúc,lại nhìn Nhi đang ăn ngon lành.Cuối cùng ko nói lời nào cúi mặt xuống đĩa của mình tiếp tục ăn.

Buổi tối hôm ấy tại 1 quán bar đông người,Thành ngồi bên quầy bar uống rượu,một bàn tay vỗ vỗ vai hắn.Hắn quay người lại.

"Anh Tú." Nở 1 nụ cười tươi tỉnh,người cũng hơi thẳng lên.

"Chờ lâu chưa?" Tú kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thành gọi rượu rồi quay sang nhìn cậu em bên cạnh.

"Cũng mới đến!" cậu ta nói đôi mắt nhìn vào chén rượu của mình,khóe môi hơi cười.

Tú nhìn biểu hiện trên mặt của cậu ta,đôi mắt nâu hơi nhướng mày,khóe miệng cũng mím lại suy tư.Nhận lấy cốc rượu từ bartender hắn mới lơ đễnh hỏi.

"Tìm anh có chuyện gì?Cứ nói đi!"

"Hai người thật giống nhau!" Thành khóe miệng mỉm cười đôi mắt vẫn gián chặt vào cốc rượu đang bị mình xoay tròn.

“Ai?” Tú nhíu mày nhìn cậu.

“Anh và cô ấy!” Thành bình thản cười,trong mắt lại có chút trầm xuống.

“Nhi?” đôi mắt nâu của hắn nhìn chăm chăm cậu em lơ đễnh,rồi như nghĩ ra gì đó hắn quay đi nơi khác khóe miệng hơi nhếch lên uống 1 ngụm rượu.

“Hai người yêu nhau?” Thành vẫn ko nhìn sang mà chuyên chú nhìn vào chiếc cốc của mình,ko rõ nhìn được gì trong dung dịch sẫm màu bên trong cốc.

Tú dừng lại 1 chút,đôi mắt nâu hơi sẫm lại,cảm giác tim vừa nhói 1 cái đau xót.Hắn ngồi thẳng người ko quay ngang nhìn Thành nữa,2 cánh tay cũng đặt lên quẩy rượu song song với Thành,gương mặt điển trai cúi xuống nhìn mặt bàn quầy bar trầm trầm nói.

“Đã từng!” mặc cho hắn nói rất trầm nhưng gánh nặng trong lòng hắn cũng ko nhẹ bớt chút nào.Mỗi khi có người hỏi điều này thì lại như 1 lần có người đụng vào vết thương của hắn.Một vết thương mà 6 năm qua vẫn chưa liền miệng.

“Vì sao chia tay?” giọng nói của Thành vẫn mơ hồ.

Tú im lặng 1 chút,nghe trái tim mình thót lại đau thật đau.

“Anh bỏ cô ấy!” hắn trả lời.Nói sao thì nói cũng là hắn ngu ngốc rời đi.Cho đến bây giờ làm cho hắn hối hận,lời tỏ tình của hắn còn chưa nói nhưng đã bị dập tắt từ khi mới được nhen nhóm.Càng nghĩ càng như trở về cái đêm đau đớn ấy.Đến khi hắn bỏ đi hắn mới hiểu thì ra đúng là hắn đã yêu cô ấy.

“Tại sao?”

“Ko hy vọng!” giọng nói trầm ấm vang lên man mát.Có chút mất mát,có chút lơ đễnh,lại vô cùng chua chát.Tú nhấc tay uống 1 ngụm rượu cay sè lưỡi nhưng vẫn ko thể gây tê được cảm giác đau đớn lẫn vị đắng trong miệng.Trái tim của cô ấy như cánh cổng sắt ko có chìa khóa mà hắn mãi chỉ có thể đứng trước cửa.

“Nhưng anh yêu cô ấy?” Thành mỉm cười cũng đưa cốc rượu lên môi uống 1 ngụm.

Tú thấy bản thân mình ngừng thở trong 2 giây,rồi lại nặng nề thở ra 1 cái.Cái này hắn biết rõ,trong 6 năm ở bên kia bán cầu hắn biết rất rõ nhưng mà hắn vẫn lo sợ.

“Dù thế em sẽ ko bỏ cuộc đâu!” Thành đột nhiên ngẩng đầu lên quay sang nhìn hắn,lần đầu tiên kể từ khi hắn đặt người ngồi xuống ghế.

Tú thản nhiên nhìn gương mặt của cậu con trai trước mặt,đôi mắt nâu sẫm lại có chút thích thú,lại vừa có chút ko vui.

“Anh ko thể giúp!” Tú thản nhiên đưa rượu lên uống 1 ngụm.

“Em biết!” Thành nở 1 nụ cười nói.

Tú ko nói thêm lời nào đặt chiếc cốc xuống,rút ví ra đặt tiền lên mặt bàn rồi rời đi.Khi đi được 1 quãng thì nghe rất rõ ràng 1 giọng nam vô cùng sảng khoái nói.

“Cạnh tranh công bằng đi!”

Hắn hơi dừng bước,khóe môi nở 1 nụ cười,ko hề quay người lại hắn đơn giản vẫy tay chào rồi lại tiếp tục bước đi.Khi đã thoát khỏi cái ko khí ồn ào trong quán bar,hắn rút điện thoại,nhìn vào màn hình nền 1 cô gái đang ngủ mơ màng trong chiếc áo đồng phục,con người nâu trở nên sáng lấp lánh ấm áp.Hắn bình thản mở danh bạ bắt đầu ấn số.

50. Chương 48

Chương 48: Thích 1 người là làm cho người đó chú ý đến mình

Vốn rằng tâm trạng của 1 người có rất nhiều cảm xúc khác nhau,kết hợp với cá tính cùng với tư duy của não bộ mà cùng 1 tình huống mỗi người lại có những cách xử trí cùng hành vi khác nhau.Mặc dù các nhà khoa học có thể định nghĩa các cảm xúc dựa theo các lập luận,nguyên tố hóa học,nhưng mãi mãi ko thể lý giải vì lý do gì các trạng thái này được sinh ra.Cho nên nói 1 cách dễ hiểu thì tình cảm con người là vô lường,ko thể khống chế,bạn ko biết nó xuất phát từ đâu,chỉ có thể biết thành phần cấu tạo nên nó.

Cho nên đôi khi bạn vui,đôi khi bạn lại buồn.Có đôi khi bạn ngẩn ngơ.Đôi khi ngập trong hạnh phúc.Và đôi khi vu vơ nhớ tới 1 người…

"Ồn quá!" một giọng nữ oán trách vang lên từ đầu dây bên kia.Giọng nói có chút khàn khàn khó chịu,lại có chút mong manh như sương.

"Đã ngủ rồi?" Tú bật cười khi nghe cái giọng oán trách của cô.Có lẽ là thói quen từ rất rất lâu về trước mỗi khi cô nghe điện thoại của hắn cầu đầu tiên ko phải alo mà là "Lại chuyện gì?" hay "Cái gì?" hoặc "Muốn gì đây".Nghe rõ ràng là khó chịu,nhưng hắn mỗi lần nghe lại có thể nghĩ ra được ngay gương mặt vô cùng bất mãn của cô hiện tại cho nên lần nào cũng là vui đến tươi cười.

"Anh cũng biết.Thế nhé!" Nhi bực bội chán nản mắt lờ mờ trong lòng chỉ muốn thật nhanh quay về với thế giới hoàn mỹ của mình.

"Làm gì mà ngủ sớm thế?" hắn vội vàng nói sợ rằng theo bản tính thế nào cô ta cũng dập máy ko thương xót.

"Còn ko phải nhờ công của danh nhân xuất sắc nhà anh à?" Nhi vô cùng chán nản nằm lăn xuống gối,xoay ngang người đè chặt điện thoại giữa gối và vỏ nào của mình,bàn tay nhanh chóng kéo chán kín người,ko tự chủ ngoác cái miệng ra ngáp 1 cái.

"Ha ha em đang trách anh bắt em làm quá nhiều việc?"

"Thì ra anh cũng biết là anh hành hạ người khác rất giỏi." Nhi vô cùng châm biếm nói khóe môi lại hơi nhếch lên.

"Được rồi vậy mai sẽ kiếm việc gì nhẹ nhàng cho em làm!" hắn thản nhiên nói rất ngọt ngào.

"Đó cũng là việc của ngày mai.Trước hết làm ơn buông tha cho nhân viên đi đã sếp lớn!" Nhi chậm rãi nói từng từ,ngữ điệu lại vô cùng lê thê như người ta đọc điếu văn.

Tú nghe xong có thể như thấy gương mặt lười biếng của cô nằm trên giường chỉ mở nửa con mắt,khóe miệng cong chán nản nhả ra vài chữ.Gương mặt vô cùng lười nhác,cứ như con mèo nằm phơi nắng và đang tỏ thái độ nhưng chỉ nhìn thôi thì hắn lại chỉ muốn sờ tay véo má cô,hôn 1 cái.

"Chỗ bạn bè cũ tôi nói thật nhé." Nhi nghe tiếng cười của hắn hơi nhíu mày nói.

"Bạn bè?" giọng nói con trai hơi phật ý,ngay cả khóe môi của Tú cũng cong theo hướng mặt đất chứ ko phải trên trời. "Ý em là bạn gái cũ!" hắn ko hài lòng sửa lại.

Nhi thở ra 1 cái chán nản.

"Nói sao tùy anh!" khiến cho hắn lại vui vẻ mà cười.

"Được nói đi!"

"T3 này,bao nhiêu năm ko gặp sở thích biến thái thích hành hạ người khác của anh ko thay đổi chút nào!" Cô chán chường nói điều mà mình đang nghĩ.Hiện tại tôi về đi ngủ cũng ko yên với anh nữa.

"Em đã biết anh là 1 ông sếp khó tính thế nào rồi!" hắn vui vẻ nói.

"Biết lâu rồi!" rất nhanh có tiếng đáp lại chọc cho hắn cười đến vui vẻ.

“Thế sao còn ko chạy?”

“Vốn là định chạy lâu rồi,nhưng lại quá khinh địch.” Giọng nói của Nhi có vẻ trầm ngâm đầu cũng hơi ngọ nguậy suy xét.

“Khinh địch?”

“Vốn còn tưởng thiên thời địa lợi nhân họa,ỷ vào công trình kiến trúc cao tầng.Cứ nghĩ cách nhau mấy chục met là an toàn rồi.Ai dè đúng là hiện đại thì hại điện.Chỉ mất có chưa đến 20 giây thang máy đã có thể 1 phát đẩy lên tầng cao nhất!” giọng nói vô cùng đều đều như nói điều gì vô cùng thản nhiên.Cứ như trẻ con tập đọc vậy.

Tú im lặng 1 hồi rồi lập tức cười vang.Cô tưởng anh ta có thể vì hơn 10 tầng lầu mà tha cho cô chạy à?Suy nghĩ thật là thơ ngây.

“Sếp tổng!” một giọng nói vô cùng ngọt ngào vang lên bên kia đầu dây.

“Chuyện gì?” hắn vẫn cười tươi hỏi.

“Anh có vẻ rất vui đúng ko?” vẫn giọng nói vô cùng ngọt ngào.

“Thì sao?” hắn vẫn cười tươi hỏi.

“Tâm trạng đã khá hơn chưa?”

“Rất nhiều!”

“Bớt buồn chán chưa?”

“Cũng đỡ!”

“Tinh thần thoải mái hơn chưa?”

“Cũng được!”

“Vậy thì đừng suy nghĩ nữa!”

“Làm sao cô biết tôi đang có chuyện phải suy nghĩ?” hơi bất ngờ lại cảm giác tim mình thêm ấm áp,vừa mừng vừa sợ có lẽ là đây.

“Hỏi nhiều làm gì? Giờ về nhà ngâm mình trong cái bồn tắm to đùng của anh,bật nhạc thật lớn thư giãn,dù sao căn hộ của anh cách âm cũng rất tốt ko sợ quấy rầy hàng xóm đâu.Sau đó leo lên giường ngủ 1 giấc thật ngon.Đừng suy nghĩ mấy chuyện ko đâu nữa!Và nhất là ”

“Nhất là?” hắn đột nhiên thấy tim mình đập hơi nhanh,cô muốn nói gì đây?

“.. LẬP TỨC DẬP MÁY CHO TÔI CÒN NGỦ!”

Một giọng nói oanh vàng thỏ thẻ như đại bác nã thẳng vào màng nhĩ tai của Tú,nhờ vào tai nghe siêu chuẩn của speaker 5.0 của chiếc điện thoại đời mới được khuếch đại vô cùng trong trẻo ko hề có tạp âm.Suýt nữa làm cho màng nhĩ vốn mỏng manh cũng ko thể nào chịu được 1 lần đả thương.

Tú nhìn vào màn hình cảm ứng của chiếc điện thoại với dòng chữ bx khủng long end call.. cùng với những hồi tít ngắn liên tục.Chỉ có thể ngẩn ngơ 1 lúc mới hoàn hồn.Cuối cùng sau hồi đại bác của cô trong lòng ko rõ tại sao lại cảm thấy vô cùng thoải mái.Cho nên liền quyết định lái xe về nhà lập tức vào bồn tắm để hưởng thụ,vừa bật nhạc vừa ngâm mình.Rồi sẽ đánh 1 giấc thật ngon đến sáng hy vọng hắn có thể nghĩ ra vài điều hay ho để sai bảo cô ngày mai.

Nhi lè lưỡi nhìn cái màn hình điện thoại tối thui bực bội,rồi lại tự lẩm bẩm với bản thân mình.

“Làm sao tôi biết á?Phí lời còn ko phải tại anh lần nào có chuyện cũng gọi điện thoại cho tôi,ko phải sai bảo thì chỉ có 1 khả năng tâm trạng đang ko vui.Có nhắm mắt cũng nghe được cái giọng chán đời của anh chứng tỏ cái tâm hồn của anh ko chỉ là nhà cấp 4 cần được giải tỏa mà còn thuộc tình trạng cần được viện trợ ko hoàn lại nữa kia.” Cô bĩu môi rồi ném điện thoại về 1 bên lập tức nằm thẳng xuống giường kéo chăn mà ngủ.

Sáng hôm sau,8h2 phút sáng thường lệ.

Cửa thang máy chỉ vào con số 30,một cô gái hớt hơ hớt hải giẫm chân xuống nền đá trong thang máy mím môi,dáng vẻ vô cùng sốt ruột.Mọi ngày thấy cái cuộc hành trình đi tìm kiếm tầm cao mới này nhanh lắm,sao hôm nay cái thang máy công nghệ cao này cứ như con rùa bò.Cô vốn đã muộn giờ rồi.Cho nên ngay khi vừa nghe thấy 1 tiếng Ding cùng với cảm giác thang máy vừa khựng lại,chỉ cần 1 tia sáng nhỏ lột ra qua cửa thang máy cô đã lập tức chỉ muốn vội vội vàng vàng lao thẳng cửa mà đi,ba chân bốn cẳng cố gắng mà cho kịp giờ.Lập tức vận dụng toàn bộ kĩ năng cùng khả năng vận động siêu tiến hóa của mình,lao vút qua phòng thư ký làm cho căn phòng của các cô gái xinh đẹp bị xáo trộn như có cơn lốc mi ni.Cả 4 gương mặt xinh xắn đều ngơ ngác mở to mắt yêu kiều nhìn cái tướng chạy ma ratong như thể dục dưỡng sinh vừa mới lướt qua.Có cảm giác y như mình vừa được ngồi trên ghế khán đài của 1 kì para game nào đó.

Một đôi giầy buộc dây dừng lại trên nền đá của căn phòng làm việc sang trọng,chiếc quần bò sẫm màu,chiếc áo phông đơn giản xanh sẫm.Người con gái cả người gập xuống,2 tay tóm lấy đầu gối,gương mặt cúi xuống nhìn nền nhà,đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại,khuôn miệng mở ra thở hổn hển.

"Muộn 4 phút 34 giây!" một giọng nam trầm ấm vang lên.

Cô gái vẫn khom người thở hồng hộc,gương mặt xinh xắn hơi ngước lên,đôi mắt đen láy sáng lấp lánh,1 bên mắt nheo lại vì hơi thở khó nhọc,vô cùng tức tối nhìn phía đối diện.Ngồi trên một chiếc ghế da vô cùng bóng mịn và mềm mại,với nụ cười nửa miệng trên đôi môi mỏng quyến rũ,đôi mắt nâu như mặt hồ thu nhướng mày nhìn cô vô cùng kiêu ngạo.

"Sao?Có ý kiến gì muốn trừ lương à?" Thấy cô đang trừng mắt hắn đe dọa.

"Xin lỗi sếp nhé,nhân viên thực tập làm gì có lương!" Nhi từ từ đứng thẳng người dậy,hơi thở đã dần bình ổn,làm cô chạy hộc tốc từ nhà xe lại phải lên 5 tầng lâu mới đón được thang máy vì lầu 1 đợi quá đông người.Cái tên khốn này vô cùng thích bắt bẻ nhưng cho tôi xin đi,anh muốn lấy gì dọa tôi?Đuổi việc?Tốt quá tôi cũng đâu phải nhân viên chính thức,tìm 1 công ty khác thực tập thôi mà.Trừ lương?Nếu tôi có lương nhưng rất tiếc TÔI KO CÓ.Mới nghĩ đến đây cô đã thấy vô cùng thỏa mãn mà cười đắc ý X))

Tú nghe được 1 câu của Nhi mặt đột nhiên xị xuống.Cô ta nói là sự thật.Nhưng mà,đúng là con khủng long thật khó chơi.Thôi thì hắn đã thua cô cả triệu lần rồi,có thêm 1 lần cũng ko sao.Hắn lắc đầu cúi xuống đống tài liệu cần xử lý.

Nhi chậm rãi bước lại chỗ ngồi của mình,cũng ko cần suy nghĩ gì tới người ngồi đối diện 2 tay bắt đầu chống cằm suy nghĩ mình nên làm gì.Giá mà giờ này có 1 chiếc chăn thì thật là tốt,cô sẽ thuận tiện kéo lên đắp mà mơ tiếp giấc mơ còn dang dở.Nhìn vẻ mặt thẫn thờ của cô Tú chỉ khẽ cười vẫn còn buồn ngủ sao.

"Đi pha cho tôi 1 cốc café!" hắn bình thản nói mặt vẫn dán vào đống giấy tờ.

Nhi bĩu môi 1 cái rồi cũng đứng dậy khỏi ghế tay ko quen với theo chiếc cốc của mình.Cô cũng cần 1 ly café để tỉnh táo mới được.Khi cô bước chân ra hành lang mọi ánh mắt đều ngước lên nhìn cô,Nhi khẽ nuốt nước bọt nhìn những cái nhìn soi mói của họ bàn tay chỉ có thể ngậm ngùi vẫy vẫy,khóe môi cố kéo cong lên.

"Chào buổi sáng!"

Nhưng chị thư ký xinh đẹp dĩ nhiên lập tức giơ ra khuôn mặt xinh xắn vô cùng chuyên nghiệp để đuổi khách,rồi lạnh lùng quay lại với công việc,ko ai nói thêm lời nào nữa.Nhi bĩu môi 1 cái trước biểu hiện chuyên nghiệp của họ,cô thở ra 1 hơi rồi lặng lẽ đi vào phòng pha café.Dù sao ko thích cô cô cũng đoán trước rồi,chỉ là 6 năm sau và 6 năm trước hoàn toàn chẳng có tí tiến bộ nào cả.Người ta nói kinh tế năm vừa rồi khủng hoảng,cuộc sống trì trệ khó khăn.Ko ngờ ngay cả não bộ con người cũng ko thể phát triển.Cũng phải kinh tế khủng hoảng dẫn tới lương ít,lương ít dẫn tới đời sống bị hạ thấp,đời sống bị hạ thấp thì mức độ tiêu thụ hàng hóa giảm,mức độ tiêu thụ giảm thì dẫn tới lượng dinh dưỡng cung cấp cho cơ thể bị giảm,dinh dưỡng giảm dẫn tới máu ko lưu thông.Cô chỉ có thể lắc đầu ngán ngẩm.Thật quá đáng thương.

"Làm gì lâu vậy?" Tú lơ đễnh nhìn cốc café đặt ở trên bàn gương mặt hơi ngước lên nhìn cô.

Nhi ko nói gì chỉ tiện tay đưa cốc café của mình lên hớp 1 ngụm.Tú lập tức nhăn mặt nhìn chiếc cốc trong tay cô.

"Cốc gì đây?" hắn hơi khó chịu nhìn chiếc cốc cô đang cầm trên tay,chiếc cốc có màu trắng,nhưng trên bề mặt lại có in 1 người con trai đang cầm 1 chùm bóng với đủ màu sắc quả nào cũng có hình trái tim.Cái cốc này cứ như là cốc đôi?

"Đẹp ko?Đồ đôi đấy!" Nhi thản nhiên nhìn cái cốc vô cùng đắc ý cười.

"Đồ đôi?" hắn nhíu mày vô cùng khó chịu,bàn tay to giơ ra. "Đưa đây!"

Nhi lập tức ôm chiếc cốc vào trong lòng tránh xa tầm với của hắn.Gương mặt xinh xắn của cô hơi xị xuống nhìn hắn khó hiểu.

"Cốc của tôi,anh lấy làm gì?" nói rồi lập tức quay người lại bàn nhấm nháp ly café mình vừa pha.

Tú hậm hực ngồi trên ghế,đôi mắt nâu đã sáng rực như đốt đuốc giữa ban ngày.Bàn tay to siết chặt lại càng chặt,đôi môi mỏng mím lại nhìn chăm chăm về phía cô.Trong lòng hắn cứ như cái lò lửa,trái tim bức bách,khó chịu,lại vô cùng bực bội đến khó tả.Hay phải nói hắn ghen tị đến chết.Khi 2 người yêu nhau mỗi lần hắn định mua cốc đôi đặt ở nhà để mỗi khi cô tới học có cốc uống,cô đều xua tay bảo ko cần,quá phiền phức.Nhà anh có quá nhiều cốc rồi mua thêm làm gì.Nhưng mà cuối cùng giờ cô đang cầm trên tay 1 cái cốc đôi.Khủng long,em thật là quá đáng.Cuối cùng là ai?Chiếc cốc còn lại ai cầm?

Đôi mắt nâu của Tú nheo lại,tròng mắt gần như lòi ra ngoài,trong đáy mắt ánh lên 1 tia sáng mờ nhạt như đến từ địa ngục.Cuối cùng thì cô ta đang hẹn hò với ai?

Cảm giác được sát khí đang bùng nổ trong phòng Nhi thở ra 1 cái đôi mắt đen láy phóng sang nhìn cái người đang ngồi phía đối diện 1 cái,rồi lại tiếp tục quay lại với bàn làm việc của mình,đưa chiếc cốc lên uống ngon lành.Quả là café nước ngoài,rất đậm đà.

Tú ngồi chôn chân tại chỗ nghiến răng nghiến lợi,cảm giác vô cùng bực bội,ngọn lửa nhỏ nhen trong trái tim của hắn gần như đang đốt trụi mọi thứ.

"Trần Hiểu Nhi,qua đây!" hắn lạnh lùng gọi.

Nhi ngơ ngác nhìn hắn ko rõ tại sao lại nổi điên nữa.Dù sao cũng đang là trời thu,lại ngồi trong phòng điều hòa lý do nào lại làm cho não hắn nóng quá mà hỏng được chứ.Mặc kệ là chuyện gì cô cũng đứng dậy khỏi ghế đi về phía hắn.

"Dọn dẹp bàn làm việc cho tôi!"

"Hả?" Nhi mở tròn mắt.Sau 1 hồi nhìn cái con động vật đơn bào đang nóng hừng hực ngồi trên ghế ko cần lý do,lại nhìn cái mặt bàn đầy giấy tờ ko có hạt bụi cũng ko có tẹo mất trật tự nào cô tư hỏi có phải điều hòa quá lạnh rồi ko?Đây có thể được xem là hiệu ứng nhà kính ko nhỉ?

"Sao còn ko dọn!" Tú bực bội nhìn cô gắt gỏng.

Nhi ko nhìn thêm nữa bắt tay vào dọn dẹp.Đúng là đồ khó chiều,một phút trước còn vui vẻ,chỉ sau có mấy giây đã lập tức đổi thái độ.Anh có phải là phụ nữ mang thai đâu làm cái gì mà tâm trạng thất thường thế.Đừng bảo là đang vào thời kì xuống dốc nên thiếu cân bằng sinh lý nhé.Vừa nhìn hắn khó chịu cô vừa qua loa đặt giấy tờ qua 1 bên bút qua 1 bên,chỉ mất chưa đầy 5 phút đã dọn xong cái bàn.Cô lập tức đi về chỗ ko thèm quay lại.

"Trần Hiểu Nhi lấy cho tôi cái bút!"

"Ko phải bút vẫn đang trong tay anh sao sếp?"

"Ko phải cái này lấy cái khác đi!"

3 phút sau

"Trần Hiểu Nhi đem tập hồ sơ này đổi lại sang bìa khác cho tôi!"

"Sếp cái tập hồ sơ ấy chị thư ký vừa đưa vào có rách tróc gì đâu mà phải đóng lại?" cô làu ràu kháng nghị.

“Tôi ko thích bìa màu này!” lạnh lùng đáp lại.

5 phút sau.

“Trần Hiểu Nhi cô qua đây!”

“Lại gì nữa?” Nhi chán nản lê cái thân tôi đòi sang chỗ hắn.

“Viết ngày tháng vào hồ sơ cho tôi!”

Nhi há hốc miệng nhìn hắn,rõ ràng bt anh kí rồi tự mình ghi ngày ko phải sao?

6 phút sau.

“Trần Hiểu Nhi,bật hộ tôi cái đèn bàn!”

Nhi cắn chặt thật chặt răng.Cô cảm giác vô cùng rõ ràng cái gì gọi là ko thể kìm chế cơn giận.Hiện tại cô vô cùng thấu hiểu tâm trạng trước khi phạm tội của những phạm nhân giết người.Lửa hận bừng bừng,trong tư duy chỉ tràn ngập chữ giết,giết giết.Nhất định phải giết hắn.Cô cảm giác mình bắt đầu thở dốc.Ai nói rằng lùi 1 bước trời cao đất rộng?Kể nào nói 1 điều nhịn là chín điều lành?Từ nãy tới giờ cô nhịn hắn,ngay cả bàn hắn ko bừa cũng bắt cô dọn,viết chữ hợp đồng trên máy tính hắn lại gọi cô ra gõ,bút bi của hắn vẫn dùng vẫn còn mực vẫn bắt cô đi lấy cái khác,tập hồ sơ vừa đóng xong giấy vẫn còn nóng hổi mới in lại bắt đóng lại vì cái lý do vớ vẩn.Rõ ràng hắn đang kiến thiết công việc cho lao động nhàn rỗi là cô mà.Nhưng mà tôi đến để học tập kinh nghiệm làm việc,ko phải đến để cho T3 nhà anh xả stress nhé.

“Sếp tổng,hình như chỉ cần sếp với tay ra là có thể bật đèn thì phải!” phải cố gắng giữ bình tĩnh.Phải cố gắng giữ bình tĩnh.

“Nhưng tôi đang bận!” thản nhiên trả lời.

Nhi cắn chặt môi dưới,hơi thở bắt đầu giống bò điên.Cô đứng thẳng người dậy khỏi ghế,bước từng bước nặng nề ra bàn làm việc của gã tổng giám đốc,gương mặt xinh xắn bây giờ cứ ý như tảng đá lồi lõm toàn gân xanh.Bàn tay của cô mạnh mẽ đập cái công tắc đèn rầm 1 cái như là cảnh báo,đôi mắt đen long xòng sọc lửa giận nhìn thẳng vào cái gương mặt đang giả vờ bận rộn kia cảnh cáo.Đừng có đụng tới tôi!

Nhưng cô chì vừa đặt người ngồi xuống ghế chưa được 2 phút thì dường như cái tên khốn kia hoàn toàn ko để cô yên.

Cạch.

Nhi ngước mắt nhìn lên,đôi mắt sáng rực ánh lửa.Tú bắt gặp ánh nhìn hung bạo muốn ăn thịt của con khủng long,lập tức rời mắt đi,gương mặt điển trai hơi ngếch lên trời nhìn vơ vẩn.Em còn nói em ăn chay,giờ muốn phá giới sao khủng long bạo chúa?

“Nhặt hộ tôi cây bút.” Vẫn ko đủ can đảm nhìn thẳng,tốt nhất là nhìn trần nhà.Giờ mới biết phòng làm việc của mình rất nhiều đèn huỳnh quang.

Nhi thở hắt ra 1 hơi.Lần này cô dùng cả 2 tay đập mạnh vào bàn để đứng dậy.Gương mặt đá tảng giờ đã chuyển sang nhan thạch,nhiệt độ ko chỉ đang nóng dần lên mà phải nói là đang có hiện tượng phun trào với nhiệt độ cả nghìn độ C.Tiến lại phía bàn của hắn nhặt cây bút hắn vừa cố tình làm rơi xuống đất lên,đặt hẳn vào tay hắn ko quên dùng đá đục khóe môi của mình cong lên 1 đường.Cô bắt đầu rít qua từng kẽ răng.

“Sếp tổng có phải sếp bị packinson ko?Làm ơn đừng có làm rơi đồ nữa!” giọng nói của cô vô cùng nặng nề đầy mùi vị đe dọa.Đôi mắt đen của cô ánh lên tia sáng vô cùng tà ác.Cứ như muốn nói.Chỉ cần anh tiếp tục giở trò 1 lần nữa xem,tôi ko cần biết còn bao nhiêu tiếng mới đến bữa trưa nhưng tôi cũng sẽ mang anh lên vỉ nướng làm món BBQ cho cả công ty thưởng thức.

Tú nhìn gương mặt của cô lúc này cảm giác rõ ràng sống lưng của mình đang rất lạnh,cả người hắn bị bao phủ bởi 1 trận rùng mình,da gà cũng nổi lên.Hắn nặng nề nuốt nước bọt khan,cảm giác cổ họng khô khốc,yết hầu pháp ra 1 tiếng ực chứng tỏ bản thân đang cảm giác lo lắng.Nói hắn ko sợ cô chắc chắn là nói dối.Từ cách đây 6 năm hắn đã vô cùng sợ dù là lúc cô cười nửa miệng,hay đôi khi cô vui vẻ.Bởi vì dù là lúc nào cô luôn có thể làm cho hắn bị 1 vố đau điếng,đừng nói hiện tại cô đang rất rất bực mình.Hắn nuốt nước bọt cái ực.Đáng sợ.

Sau khi cảnh cáo xong,Nhi lập tức quay người đi về bàn làm việc của mình.Khóe môi của cô nhếch sang 1 bên,hàm răng cắn vào môi dưới thật mạnh cho giảm bớt nhiệt độ hiện tại của cô. Tốt nhất là anh ngồi im lặng cho tôi,Hoàng Tuấn Tú nếu ko đừng trách sao tôi ác.

Căn phòng làm việc đột nhiên trở nên im lặng,với 1 nam gương mặt thì cúi còn ánh mắt lại láo liên nhìn về phía đối diện,có 1 con khủng long bạo chúa,đôi mắt sáng rực,đôi môi xinh xắn đang cắn chặt,chiếc mũi nhỏ nhắn phập phồng vì hơi thở gấp gáp,cả người mặt trắng trẻo đều ngùn ngụt khí thế,chăm chú nhìn vào tờ giấy cùng với cây bút đang di chuyển với vận tốc chóng mặt tạo ra những tiếng sột soạt đến ghê người.Tú cảm nhận rõ được tiếng trái tim mình đang yếu ớt như con thỏ non đập thình thịch,thình thịch trong lồng ngực,cảm giác đè nén khó chịu đến tột cùng.Hiện tại hắn biết rất rõ cô đang ngồi viết những câu chửi mắng hắn.Xem ra cô ấy đang giận,vô cùng giận.Tú cảm giác bao nhiêu dũng cảm của mình bị tụt xuống dưới 0 nhưng mà ko được.Hắn ko thể mềm yếu như thế.Trước đây đã mềm yếu,bây giờ ko thể mềm yếu như vậy được.6 năm trước đã từng hối hận,6 năm sau tuyệt đối ko thể để mình hối hận.Tú thở ra để lấy can đảm,bàn tay to lớn siết chặt hơi run nhẹ.

"Trần Hiểu Nhi,ra tắt đèn bàn cho tôi.Chói mắt quá!" cố gắng giữ vững vàng hơi thở để cho giọng nói của mình ko run,hắn nhả ra vài câu.

Rầm!

Tú hơi lùi người về phía sau ghế,đôi mắt nâu mở to nhìn cô lo lắng,nhưng rất nhanh hắn tự trấn tĩnh,giữ chặt lồng ngực đang run nhẹ của mình,hắn cố gắng đè xuống hơi thở run rẩy từ từ nhả ra từng tiếng khỏi cuống họng đang e sợ của mình.

"Sao hả?Cô đang muốn chống đối lãnh đạo công ty đấy à?" bàn tay to của hắn siết chặt thành ghế,nhưng mỗi 1 đường gân trên tay vẫn run nhẹ,sau gáy mồ hôi đã toát ra như tắm.

Nhi vẫn cúi mặt xuống bàn,2 tay chống lên mặt bàn như 1 con rối gỗ.Tú càng lúc càng bất an.Hắn biết rõ mỗi khi cô ngồi viết giấy xả giận có nghĩa cô thật sự muốn giết người.Giờ hắn thấy hối hận,thật sự hối hận.Trong phòng chỉ có cô với hắn có khi nào hắn sẽ bị giết rồi hủy thi diệt tích hay ko?Đáng lý ra hắn ko nên làm anh hùng,rõ ràng là ko nên làm anh hùng với 1 con khủng long bạo chúa.

Nhi từ từ ngẩng đầu dậy,Tú nhìn gương mặt cô dần dần hiện rõ,mỗi 1 cử động đều làm hắn toát mồ hôi,trái tim nhỏ bé của hắn thổn thức vì lo lắng.Dường như hắn sắp tiêu đời đến nơi rồi.

"Dạ ko,em nào dám chống đối sếp ạ!" một giọng nói vô cùng trong trẻo toát ra từ khóe miệng xinh xắn hồng tươi.

Tú ngồi sâu vào trong ghế cảm giác cả người xụi lơ.Đây.. đây là chuyện gì?Tại sao cô ấy lại cười?Ko phải cười nửa miệng mà là cười vô cùng tươi tắn,đôi mắt đen lấp lánh như ánh sao trời hơi nheo lại mê hoặc.Nhi chậm rãi bước về phía hắn nhẹ nhàng vô cùng đến bên người hắn cúi người chậm rãi tắt chiếc đèn bàn.Gương mặt xinh tươi như bông hoa đang nở dưới ánh mặt trới,Tú cảm giác có lẽ mình sắp chết,chắc chắn là hắn bị điên rồi.Làm sao mà cô ta có thể cười tươi như vậy?Tú càng dán chặt lưng vào ghế hơn nữa,lại cảm giác yết hầu mình khô khốc,trái tim cứ dồn dập đập mạnh mẽ như muốn phá lồng ngực mà ra ngoài.Trực giác nói với hắn hắn sắp gặp nguy hiểm,nhưng trái tim hắn lại ko ngừng được sự ngây ngẩn vì bị gương mặt cô lúc này mê hoặc.

Nhi vô cùng từ tốn xoay người đối diện với hắn,gương mặt vẫn vô cùng rạng rỡ nhìn hắn.

"Sếp tổng!"

"Hả?" Tú giật mình thổn thức khi phải đối mặt trực tiếp với nụ cười của cô,trái tim đã hoảng loạn của hắn lại càng lúc càng bối rối.Hắn ta làm sao thế này?Hiện tại hắn thật sự muốn đi khám chuyên khoa tim mạch,làm sao 1 người đàn ông như hắn lại có thể có cái thể trạng điên khùng này,mới chỉ 1 nụ cười đã làm hắn lúng túng,tim đập,chân run,tay thì toát mồ hôi.Từ lúc nào hắn yếu sinh lý như vậy?

Rầm!

Tú hiện tại ko chỉ có tay là toát mồ hôi,mà lưng áo hắn cũng có dấu hiệu ướt sũng.Hắn cảm giác rõ giọt mồ hôi lạnh đang lăn từ thái dương hắn nhẹ nhàng vuốt gương mặt hắn đi xuống má.Trái tim vừa rồi gia tốc vì bị mê hoặc,giờ lại đứng yên như cái đồng hồ hết pin.Cổ của hắn cứng đơ,cảm giác cổ áo sơ mi hiện

đang ko cài cúc cũng làm hắn ko thể thở nổi,yết hầu của hắn cứ di động lên xuống ko ngừng cũng ko thể giúp hắn bớt cảm giác khô rát nơi cổ họng.Nhìn vào chiếc chân đang ở giữa 2 chân của mình mà mồ hôi của hắn đổ ra như tắm. Mũi giầy của đôi giầy buộc giây chỉ cách nhóc con của hắn chưa đầy 3 cm,cũng may hắn ngồi dang chân ko thì đảm bảo đến đùi của hắn cũng bị gãy xương.

"Sao thế?Sao mặt sếp lại tái mét lại đổ mồ hôi thế này?" Nhi vẫn giữ gương mặt mê hoặc tươi như hoa,chân phải vẫn giẫm nguyên ở trên ghế hoàn toàn ko bỏ đi nơi khác,giọng nói lại vô cùng dịu dàng có ý cười vui vẻ,lại có chút quan tâm.

"Có phải sếp ốm rồi ko?" cô vẫn tiếp tục vui vẻ cười bàn tay nhỏ còn vô cùng tận tình lau giọt mồ hôi trên mặt cho hắn.

"Chết thật,sao sếp lại tái mét thế này có cần em gọi cấp cứu ko?" cô lại cúi sát gương mặt xinh xắn tươi cười của mình lại gần hắn,đôi lông mày hơi trũng xuống vẻ lo lắng,đôi mắt đen láy sáng lấp lánh hiền hòa,khóe môi đỏ mở ra tròn trịa dễ thương,giọng nói trong trẻo vô cùng dễ nghe.

Tú cố gắng tìm thanh âm của mình nhưng chỉ có thể nghe thấy trái tim mình đập,cổ họng lại khô rát ko thể thốt ra lời,chỉ biết yết hầu hắn cứ ko ngừng lên xuống nuốt nước bọt.Có lẽ bao nhiêu từ ngữ hắn muốn phát ra cũng bị trôi theo nước bọt vào trong bụng cả rồi.Cho nên hắn đành cật lực lắc đầu.Đáng sợ,lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô như vậy.Mỗi khi cô giở trò với hắn chỉ có 1 trường hợp.1 trường hợp là cô cười nụ cười nửa miệng,vô cùng dịu dàng tiến tới nói ra những lời có thể làm cho hắn thân bại danh liệt,chết ko bằng sống.Cái này gọi là tra tấn về tinh thần vô cùng ác liệt,dữ dội.Còn trường hợp còn lại,dễ xử hơn đó là cô tức giận mà đánh hắn.Tuy rằng hắn có đau nhưng dù sao cô cũng chỉ là con gái có đánh cũng ko đến mức tổn thương nội tạng.Cho nên thật hắn ko sợ cách này.Chỉ là hiện tại thật bất đồng.Cô ko cười nửa miệng để nghĩ trò chọc hắn,càng ko đánh hắn thẳng tay.Chỉ là hiện tại cô cười tươi như hoa,nhưng hành động thì lại như sát nhân biến thái.Đáng sợ.Cứu!Có ai cứu tôi với!!

"Ko muốn gọi cấp cứu ư?" Nhi giơ gương mặt dễ thương ra hỏi lại.

Tú lập tức gật đầu lia lịa.Tha cho anh,khủng long!

"Vậy cũng được.Nhưng mà.." Nhi tươi cười đến híp cả mặt lời nói nhẹ như mây.

".. nếu sếp còn cố gắng tạo công ăn việc làm ko cần thiết nữa thì tôi ko dám chắc ko có xe cứu thương đến đón sếp vào viện đâu đấy!" nụ cười của Nhi càng lúc càng sâu,mặc dù gương mặt cô trắng trẻo trong căn phòng ngập ánh sáng nhưng ko biết tại sao Tú lại cảm thấy khắp người cô tản ra ko khí màu đen.Hắn cảm giác rõ ràng khi cô nói đoạn cuối cùng,chiếc nệm của ghế da hắn đang ngồi lún sâu hơn,cảm giác rõ ràng bàn chân cô suýt vừa cho hắn tuyệt tử tuyệt tôn giẫm thật mạnh vào ghế.Mồ hồi hắn lại 1 lần nữa toát ra như tắm.

Sau khi răn đe xong,Nhi mới chậm rãi rút chân mình về,ko nói ko rằng quay người bước ra ngoài phòng làm việc,để lại 1 con động vật đơn bào ngơ ngẩn ngồi trên ghế.Cho đến khi cô rời đi 3 phút Tú mới có thể hoàn hồn.Lần đầu tiên hắn cảm giác cô đáng sợ như vậy.Mọi khi dù miệng cô có hét lớn,có ra tay đánh nhưng thật ra cũng ko phải cô dùng hết sức.Còn lần này thì.. Hắn thở dài thả lỏng toàn bộ cơ thể,gương mặt gục xuống nhìn dấu giầy in hằn trên lớp da sáng bóng ở giữa 2 chân mình.

Bước thật nhanh ra ngoài hành lang,trong đôi mắt đen cuarNhi chỉ toàn là lửa giận.Động vật đơn bào đáng chết, nếu như tôi ko giữ được bình tĩnh hôm nay nhất định mang toàn bộ công lực bao năm lãng tử của anh phế.Biến anh thành thái giám duy nhất của thế kỉ 21 cho xem.Vừa đi thật nhanh vào góc quẹo rẽ vào khu vực nhà vệ sinh,Nhi ko kèm lòng được giơ thẳng chân.

Rầm..

Cánh cửa wc nữ bị cô đá văng mạnh mở ra,Nhi tức giận thở hồng hộc,bước từng bước chắc nịch vào trong phòng.Đôi giầy thể thao tức giận nện vào thành đá hoa khiến cho những cánh cửa buồng vệ sinh khép hờ khẽ rung chuyển.Cô tức giận bước tới thành chậu rửa mặt bóng loáng tức giận vớ tay mở vòi nước,lập tức áp nước lên mặt.Cảm giác nước lạnh chạm vào làn da mềm mại của cô bỏng rát,nhiệt độ trong người lại tản

ra,hiện tịa người cô cứ như hòn đá nóng dùng để xông hơi,cứ đổ nước lại tọa ra hơi nước nóng bỏng.NHi nắm chặt 2 tay đặt trên thành đá của chậu rửa mặt,gương mặt tức giận hơi cúi xuống.

"Động vật đơn bào chết tiệt.Dám mang tôi ra làm người sai vặt của anh.Cái tên đồng tính này lại dám làm sếp của tôi.Đồ biến thái bại hoại,ko thích trai trẻ lại thích mấy lão mập hói đầu.Cái tên biến thái chỉ thích sai bảo người khác.Cái tên.. cái tên.."

Nhi hoàn toàn ko thể kiềm chế mà hét tướng lên.Thật muốn làm người ta tức chết.Trước đây cô cứ nghĩ mấy cái phim cổ trang rõ ràng là gạt người,làm sao có chuyện tức ói máu mà chết.Nhưng quả thật hôm nay thì cô đã được hạnh ngộ rồi.Nếu ko phải cô quí trọng máu nhóm O của mình,máu của cô có thể truyền cho mọi loại máu,nên vô cùng quí hiếm thì còn lâu cô mới có giữ bình tĩnh.Cái tên khốn ấy thật muốn đạp hắn rơi xuống từ phòng làm việc của hắn. Đang yên đang lành lại bắt đầu giở trò.Hắn ta ko biết hắn ta là loại người khó chịu thế nào à?

Nhi tức giận siết thêm chặt bàn tay,cảm giác cả xương ngón tay cũng muốn trật khớp nhưng cô vẫn ko dừng lại.Hàm răng cô cắn chặt đôi môi hồng,mạnh tới nỗi chảy máu.Nhi nhắm chặt mắt lại,hít thở thật sâu để điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.Bình tĩnh,cô phải bình tĩnh,phải bình tĩnh.Vô cùng tức giận hét lên 1 tiếng,cô quay người ra khỏi nhà vệ sinh.

Căng tin 1 chiều bình lặng,ngồi trên 1 chiếc bàn nơi góc phòng Nhi thản nhiên uống café mà hoàn toàn ko lo lắng chuyện gì.

"Sao ra sớm thế?" Nam lặng lẽ ngồi xuống ghế nhìn Nhi đang ung dung ở phía đối diện.

Đặt cốc café xuống mặt bàn cô ngẩng mặt nhìn Nam vô cùng chậm rãi nói.

"Trốn việc mà!"

"Cậu lại trốn việc?"

"Cái gì mà lại trốn việc.Cứ làm như tôi lừa lắm ấy!" vô cùng phật ý cô liền kiến nghị.Chẳng qua ngoài mấy việc cái tên động vật đơn bào kia cố bày ra cô chẳng có việc gì làm,nên cô mới xuống đây ngồi rảnh rỗi,tiện thể tìm lại tâm trạng của mình.Nếu ko cô ko dám chắc cô có mang ca vát của hắn treo ngược lên trần để thắt cổ hắn ko.

Nam chỉ có thể im lặng nhìn Nhi,hoàn toàn ko nói lời nào.Thật ra rất muốn trả lời có 1 chút,nhưng lại sợ mà ko thốt được ra lời.

"Tờ giấy tôi đưa cho cậu chọn đến đâu rồi?"

"Tôi.." cậu con trai gãi đầu ko biết nên nói sao.

Nhi chỉ có thể thở ra 1 hơi chán chường đặt cốc café xuống mặt bàn.Có một số người là như vậy,sinh ra đã hiền lành,lại có 1 số người sinh ra đã vốn gian xảo.Ví dụ là cái tên tổng giám đốc đang ngồi ở tầng trên chẳng hạn.Tại sao hắn cũng là con trai,tay chân mắt mũi miệng,nói chung là theo cấu tạo sinh lý là giống nhau mà cá tính của 2 người lại hoàn toàn chả giống nhau chút nào.

"Từ từ suy nghĩ đi!" Nhi chậm rãi trả lời nói rồi đứng thẳng người dậy.

"Đi đâu thế?" Nam hơi nhíu mày hỏi cô.

"Mua thêm nước!" Nhi vẫn tiếp tục bước ko buồn quay người lại mà trả lời.

Nam ngẩn ngơ nhìn cô bước đi,trong lòng ko khỏi lo lắng.Thật ra thì có 1 số chuyện cậu ko biết có nên nói hay ko.Nếu nói sợ làm cô ko vui,nhưng ko nói thì ..

Cuộc họp bàn về kế hoạch mới hôm nay làm cho Tú cảm thấy vô cùng kì quái.Dường như mọi người đều đang nhìn hắn,ko bình thường đi đâu hắn cũng dẫn theo những ánh mắt tò mò,nhưng hôm nay những ánh mắt nhìn hắn vô cùng khác lạ.Giống như là đang kì thị nhìn hắn vậy.Cho tới khi cuộc họp kết thúc,hắn lập tức gọi người trợ lý của hắn lại.

"Cậu nói cho tôi biết mọi người trong công ty có chuyện gì?" Tú lạnh lùng nói,đôi lông mày đen chau lại,đôi mắt nâu nhắm lại mệt mỏi,bàn tay day day huyệt thái dương.Ngày hôm nay thật là một ngày xui xẻo,cô giận hắn đã đủ làm hắn đau đầu lắm rồi.Giờ lại còn chuyện gì nữa.

Cậu trợ lý nghiêm trang đứng trước mặt hắn,chiếc kính che đi đôi mắt thông minh lanh lẹ,cậu hơi chau lại mày trần trừ ko biết có nên nói hay ko,hay phải nói làm sao cho tốt.Từ ngày tổng giám đốc về đây ai cũng lo lắng cho vị trí của mình,mà cậu ta cũng ko ngoại lệ.

"Còn ko mau nói!" hắn bực bội ngước lên nhìn cậu,gương mặt toàn là tức giận.

Cậu trợ lý hơi giật mình,sống lưng lập tức thẳng tấp,mồ hôi vã ra như tắm.Theo thông tin cơ mật của đội tình báo phòng thư ký,hôm nay sếp rất ko vui.Hở chút là quăng đồ,hở tí là mắng nhân viên.Thư ký chỉ mang hợp đồng vào cho sếp kí cũng bị mắng 1 trận nên thân.Nghĩ tới cậu ngậm ngùi mà nuốt nước bọt.Trong đầu suy nghĩ phải nói thía nào mới phải.

"Thật ra cũng ko có chuyện gì nghiêm trọng ạ!" cậu ta vô cùng dè dặt nói,đôi mắt lại nhìn vào người con trai đang ngồi trên ghế.

"Nói vào trọng tâm!" giọng nam trầm thấp gằn từng chữ từng chữ đôi mắt nâu tỏa ra ánh sáng lửa nóng chứng tỏ lòng kiên nhẫn của hắn đang ở mức giới hạn.

"Dạ chỉ là trong công ty có tin đồn.." cậu ta cảm giác vô cùng khó khăn mở miệng.

"Lập tức nói vấn đề." Tú tức giận quát lớn.

"Trong công ty có tin đồn giám đốc chỉ thích mấy ông già đầu hói bụng bự!" cậu ta lập tức nhắm chặt 2 mắt nói 1 hơi,sợ hãi hoàn toàn ko dám mở mắt.

Tú cảm giác mình vừa ở trong 1 chiếc máy bay có boom.Bàn tay to nắm chặt lại run rẩy,đôi mắt nâu sẫm lại đầy nóng giận,đôi môi mỏng mím chặt che lấp đi hơi thở hừng hực.Trong đầu chỉ có duy nhất 3 chữ "Trần Hiểu Nhi".Hắn lập tức đứng dậy khỏi ghế,đôi chân sải từng bước dài,khuôn ngực rắn chắc phập phồng nóng nảy,đôi mắt nâu như ngọn lửa có thể thiêu đốt bất cứ ai.Gương mặt điển trai phút chốc trở nên lạnh băng như địa cực,trầm lắng như mặt hồ sâu thẳm.Hèn nào nãy trong phòng họp phó tổng giám đốc lại nhìn thấy hắn mà sợ hãi,hắn còn tưởng lão già ăn ko ngồi rồi ấy cuối cùng cũng biết an phận thủ thường.Ko ngờ.. Ko ngờ..Khủng long,em hãy hy vọng anh ko tìm ra em đi,nếu ko anh sẽ cho em biết tay.

"Sao thế?" Nam hơi nhăn mặt lại nhìn Nhi hỏi.

"Ko biết nữa.Tự dưng thấy lạnh sống lưng!" Nhi hơi trầm ngâm trả lời.Sao đột nhiên cô cảm thấy lo lắng vậy nhỉ.Hình như sắp có sự chẳng lành.

"Này,cậu có thấy hôm nay ko khí đặc biệt khác lạ ko?" Nhi kéo tay Nam lại gần nói nhỏ với cậu,đôi mắt lại 1 vòng đảo xung quanh.Dường như có gì đó khác thường.

Nam trầm ngâm nhìn Nhi 1 hồi,gương mặt cậu ta có đầy vẻ đồng tình,cũng đầy áy náy.

"Giờ tôi hiểu tại sao cậu nói cậu với giám đốc vốn ko phải là yêu rồi!" làm sao mà yêu được 1 người đồng tính chứ.

Nhi hơi nhíu mày,khó hiểu.Mọi khi có sống chết cũng ko chấp nhận.Sao hôm nay lại tinh tường mà nhìn ra thế.

"Giờ mới biết à?" mặc cho mọi thắc mắc cô chỉ nhún vai cho qua.Dù sao cũng là sự thật,2 người ko có cảm tình thì là ko có cảm tình thôi.Chỉ là quả thật ở bên cạnh hắn cô đã cảm giác rất tốt.Nhưng mặc kệ đi dù sao cũng ko phải tình yêu.

"Hỏi thật nhé,khi cậu biết tin này cậu cảm thấy thế nào?" Nam nhỏ giọng hỏi,trên mặt lại có chút đồng cảm áy náy.Hắn cứ nghĩ Nhi là người mạnh mẽ,chắc chắn trong tình cảm chỉ cần có mục tiêu cô sẽ làm được,ko như hắn.Có bắt chuyện cũng là 1 điều khó khăn.Nhưng mà xem ra hắn so với cô còn hạnh phúc hơn nhiều.Dù cô có tình cảm với tổng giám,nhưng rõ ràng tổng giám sẽ ko yêu cô.Yêu 1 người ko thể yêu mình,một người chỉ có thể yêu bạn đồng giới còn khó chịu hơn là yêu mà ko dám ngỏ lời.Thật đáng

thương.Từ giờ hắn sẽ ko bao giờ nói về tổng giám đốc trước mặt Nhi nữa.Có lẽ tổng giám đốc cũng cảm giác có lỗi với cô ấy,cho nên mới tốt với cô ấy như vậy.

Vô cùng cảm thông Nam gật gù nhìn Nhi.Cô thì lại cảm giác vô cùng kì quái,cái ánh mắt thương cảm của cậu ta là sao?Đang xem phim tình cảm đấy à?

"Biết tin gì?" Nhi hơi nhíu mày hỏi lại,bàn tay lại đưa cốc nước cam lên miệng lơ đễnh hớp 1 ngụm.

"Chuyện tổng giám đốc đồng tính!" Nam vô cùng nhẹ giọng nói,đôi mắt của cậu lấm lép nhìn xung quanh như sợ ai nghe thấy,mặc cho cái tin tức này đã lan truyền như nạn dịch hạch rồi.

Phụt..!!

"Khụ.. khụ.. khụ.. cậu.. khụ.." Nhi khó tin lập tức phun ngụm nước cam ra ngoài,cả gương mặt xinh xắn trở nên méo xẹo,khóe miệng cô cong lên nhìn ra phía đối diện,cố gắng nói nhưng lại ko thể,cô ho khan dữ dội gương mặt cũng trở nên đỏ.

Thấy vậy Nam vội vàng nhoài người ra khỏi ghế vỗ vỗ lưng cho cô.

"Ko sao chứ?"

Nhi vừa ho vừa lắc đầu,cả người ko tự chủ run lên,một bàn tay vuốt vuốt ngực.Đáng chết,lại chuyện gì thế này?

"Cậu nghe chuyện giám đốc đồng tính ở đâu?" Nhi vừa hết ho lập tức ngửa mặt lên hỏi.

"Thì mọi người trong công ty đều đang bàn tán mà!"

"Bàn tán cái gì?" Nhi mở to 2 mắt vô cùng nóng ruột.

"Thì giám đốc thích mấy ông già bụng bự hói đầu!" Nam vô cùng ngạc nhiên trả lời,nhìn gương mặt Nhi càng lúc càng đổi nhiều màu,trong lòng có chút lo sợ.

Nhi ngồi sâu vào ghế,gương mặt đờ đẫn,trái tim cứ đập thình thịch,thình thịch.Lo lắng,bất an, hoang mang.Đôi mắt đen hơi xao động long lanh như ánh sao trên bầu trời,khẽ cắn môi dưới suy tư.Rồi như nghĩ ra điều gì cô đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn Nam.

"Cậu nói cả công ty đều biết rồi?"

"Phải cho nên các sếp phó đang phải đề phòng!"

Nhi mở to mắt.Cả công ty biết rồi,các sếp phó đang phải đề phòng.Vậy tức là..Ko ổn.

"Sao thế?" nhìn Nhi đột nhiên bật thẳng người dậy khỏi ghế,Nam ko khỏi nghi ngờ.

Nhi tay chân luống cuống,đôi mắt đen xao động như mặt hồ gợn sóng,trái tim cứ ko ngừng hối thúc cô nguy hiểm.

"Tôi phải về.Hôm nay tôi xin nghỉ phép.Ko ngày mai cũng xin nghỉ.Ko.. lập tức thôi việc!" Nhi lo lắng muốn lập tức khăn gói rời đi.Còn đang bối rối chân luống tay cuống thì..

"Trần Hiểu Nhi đứng yên tại chỗ cho tôi!!" một giọng nam sang sảng nặng trịch hét vang trời,làm cho cả nhà ăn lập tức quay đầu nhìn.

Nhi mở tròn mắt,miệng há hốc kinh ngạc.Bao nhiêu năm sao phản ứng của T3 lại nhanh như vậy?Cô nuốt nuốt nước bọt,cảm giác rõ ràng mình đang run lên.Cái vẻ mặt lạnh băng nhưng hừng hực sát khí đó là sao?Từ trước tới giờ chưa từng có nhé.

Mặc cho Nhi còn đang mở trừng mắt nhìn hắn kinh ngạc,Tú sải từng bước lớn tiến về phía cô.Khuôn mặt điển trai nghiêm nghị nhìn cô chăm chú,đôi mắt nâu sẫm lại tàn nhẫn cùng tức giận,đôi môi mím chặt ko có 1 khe hở.Mỗi 1 bước đi đều vững chắc,hiên ngang như muốn lập tức lao vào cắn nát con mồi.

Ngay khi Tú vừa bước 1 bước chân đầu tiên,Nhi lập tức lấy lại bình tĩnh.Cô siết chặt bàn tay nhỏ bé,gương mặt xinh xắn lập tức ngẩng cao.Đôi mắt đen láy lại tràn đầy ánh sáng như sao trời,cánh môi hồng khép lại ko có chút biểu hiện.Nam chỉ có thể nhìn biểu hiện của 2 người 1 đang hừng hực sát khí,1 người thì cao

ngạo mà đứng yên như đang chờ bị thú nhảy vào sẻ thịt. Đây là kết thúc của con mồi và kẻ săn mồi.Đúng là được xem thế giới động vật miễn phí rồi.

Tú nheo lại tròng mắt,nhìn cô đang đứng yên tại chỗ,hơi nhíu lông mày.Tại sao hôm nay đột nhiên cô lại ngoan ngoãn như vậy?Bảo đứng lại hoàn toàn đứng lại luôn.

"Sếp tổng,xin chào!" Nhi nở 1 nụ cười hiền dịu,đôi mắt đen láy tràn ngập ý cười,giọng nói lại trong veo như nước hồ thu mềm mại.

Tú hơi khựng lại.Gương mặt từ thâm trầm thoáng chút thành bối rối.Đôi mắt nâu sẫm lại,cặp lông mày đậm hơi nhíu lại ngờ vực nhìn cô.

"Tổng giám đốc cũng đến ăn cơm ư?" cô vẫn mang theo ý cười,gương mặt xinh xắn rạng rỡ hiền tư như thục nữ đã tuyệt chủng từ thế kỷ trước.

Tú càng ngày càng nhíu mày đậm hơn.Chắc chắn là có kế.Khủng long em muốn làm gì?

"Vậy tổng giám nhanh một chút ăn cơm đi,cũng đã chiều rồi mới có bữa trưa thật ko tốt cho sức khỏe!" vẫn tiếp tục nói vô cùng nhẹ nhàng,đôi bàn tay còn nhẹ nhàng giơ ra hướng cái bàn như cô phục vụ mời khách an tọa.

Nam ngơ ngác nhìn biểu hiện hiền lương của Nhi.Đây có phải người mà bình thường vẫn ngồi nói chuyện với cậu ko đây?Uống nước tu cả chai,ngồi vắt chân lên ghế,hở tí là đánh đầu cậu.. Nói chung chả có tí nữ tính nào cả.Mà sao bây giờ trông cô cứ như gái nhà lành hiền lành ngoan ngoãn.Chắc chắn cậu đang nằm mơ rồi.

Tú hơi nhướng mày,ko phải cô ta rất sợ mình bắt được hay sao?Sao lại mời mình tới ngồi cùng bàn ăn cơm.

Cảm giác được sắc mặt của Tú đã trở lại bình thường,Nhi trong bụng khẽ thở ra 1 tiếng. Nhưng trên mặt nụ cười vẫn hoàn toàn ko thay đổi.Đôi mắt đen láy sáng ngời lại càng thêm sáng.Động vật đơn bào,anh vẫn mãi là động vật đơn bào thôi.

Trong khi Tú còn nghi ngờ nhìn cô suy nghĩ,thì lập tức dây thần kinh của Tú bị kéo căng.

"Vậy sếp tổng thong thả,tôi có việc phải đi trước!" vừa nói dứt lời Nhi lập tức ba chân bốn cẳng chạy 1 mạch sang góc phòng bên trái cố gắng hướng cửa thoát hiểm mà chuồn.

"Mau đứng lại!" Tú lập tức nhoài người theo cô.

Thấy động vật đơn bào bắt đầu có dấu hiệu cảm tử,Nhi lập tức hướng tới 1 cái bàn,đứng ở bờ đối diện nhìn Tú ở phía kia.

"Sếp tổng sao sếp cứ thích đi làm khó nhân viên thế?"

"Còn ko phải tại có nhân viên thích gây chuyện như em sao?" Tú vừa ôm chặt tay lấy cạnh bàn,vừa trừng mắt nhìn cô,đôi mắt nâu sẫm lại giáo diết đuổi theo cô ko rời.

Nhi muốn lách qua cái trạng thái dằng co này nhưng có vẻ ko được,cô nghiêng người sang trái,rồi sang phải muốn lừa hắn để chạy đi nhưng hắn vẫn bám diết.Cuối cùng thành 2 kẻ mỗi người 1 cạnh bàn đối diện nhau ko hề buông tha trong căng tin.

"Sếp tổng sao lần nào sếp cũng nói là do em!" Nhi hơi nhíu mày,khuôn mặt xinh xắn xị ra nũng nịu.

"Khủng long còn ko phải em thì còn ai khác?" Tú trừng mắt nhìn cô.Ko được mắc lừa.Tuyệt đối ko được mềm lòng.Mặc dù trái tim đang đập dồn dập nhưng ko được.Tuyệt đối ko được.Tú nghiến chặt hàm răng nói từng chữ bực bội.Mỗi lần đều vì cô mềm lòng lần này tuyệt đối ko.

"Anh chắc rằng ko phải do anh chứ?" Nhi nhướng mày nhìn hắn tức giận ở phía bên kia bàn,khóe môi hơi cong lên.

"Chắc là anh phải 1 lúc nào đó ko kìm lòng được mà trộm ngắm sếp phó bị người ta bắt gặp chứ?" cô vô cùng thản nhiên nói,nhìn vẻ mặt đang đờ ra dần dần chuyển sang đỏ của người đàn ông đang đứng trước mặt cô nở 1 nụ cười.Ko quên nhanh chóng lợi dụng lúc T3 đang 1 phút mất bình tĩnh mà vọt qua bên trái hướng thẳng cửa thoát hiểm xông tới.

“Trần Hiểu Nhi,em chết chắc rồi.Mau đứng lại.” Tú lập tức nhoài người theo cô,khuôn mặt đàn ông đỏ bừng lên giận dữ.

Nhi nhíu mày tức giận.

“Sếp tổng sếp ko sợ người ta đang nhìn sếp à?” vừa tiếp tục chạy vòng quanh ko thèm nhìn lại.

“Ko cần biết có ai nhìn hay ko?Em ko đứng lại em chết chắc!” Tú tức giận vừa đuổi theo cô chạy vòng quanh bàn,lại thấy cô nhảy sang trái lập tức nhào người đuổi theo.

Giờ căng tin của công ty trở thành 1 cái sân chơi nhà trẻ,với 2 đứa bé to đầu có đầy đủ khả năng tạo ra mầm non đất nước.Nhưng lại đang hết sức vui vẻ chơi.. đuổi bắt.

“Sếp tổng sếp tưởng tôi ngu sao?Đứng lại rõ ràng chết rất thảm mắc gì tôi phải đứng lại!” vừa nói cô lại tiếp tục lao tới 1 cái bàn khác để ngăn cẳn hắn tiến tới.

“Em lập tức đứng lại anh sẽ mở lượng khoan hồng!” Tú thở hồng hộc ko biết là do tức giận,hay là do bản thân mình vừa chạy quá độ hắn ko biết,chỉ biết rõ ràng người hắn đang nóng rất nóng.Khủng long em nên hy vọng anh yêu em đủ nhiều để anh ko lập tức mang xem bỏ vào chảo dầu.

“Sếp tổng sếp trông mặt mũi em giống sẽ đứng lại cho sếp xử lắm à?” Nhi nhướng mày hơi thở cũng đã có chút hỗn loạn.T3 đáng ghét,đuổi theo làm cái gì.Mệt gần chết.Mặc dù trong lòng vô cùng hỗn loạn nhưng cô vẫn mỉm cười vô cùng tự đắc,ko tin là cô ko thể thoát ra.

“Khủng long,em nên biết khôn 1 chút!”

“Sếp tổng đã có lúc nào em là người ngu chưa?” Nhi tinh quái nhìn hắn hỏi,đôi môi hồng vô cùng kiêu ngạo cong lên.

“Vậy để xem em thông minh tới mức nào”Tú nheo lại con mắt nâu nhìn cô,đôi môi mỏng hơi cong lên.

“Để xem!” Nhi bình thản mỉm cười.Lập tức đứng thẳng người nhanh như chớp giơ thẳng chân đạp vào cạnh bàn làm cái bàn lập tức hướng người của Tú mà lao vào.Hoàn toàn bị bất ngờ hắn vội vàng ôm lấy thân người đau đến chảy nước mắt.Chỉ chờ có thể Nhi lập tức phóng đi vào thang máy.

“Trần Hiểu Nhi em lập tức đứng lại!” Tú vừa ôm 2 bắp đùi đau nhức vừa cố gắng tập tễnh bước đi đuổi theo cô.Nhưng chỉ có thể thấy 1 con khủng long vô cùng kiêu ngạo cười đến rạng rỡ lè lưỡi trêu đùa hắn.

“Sếp tổng,cố gắng 1 chút ko chừng bảo vật quốc gia vẫn đang chờ sếp đấy!” nói rồi cô còn vẫy tay chào hắn tới khi thang máy đóng cửa lại.

Tú nghiến chặt răng gầm lên 1 tiếng.Lập tức lao người tới phía thang máy,điên cuống ấn nút gọi thang máy trong lòng vừa sốt ruột đến muốn giết người.

“Thật là dễ chịu!” Nhi thản nhiên bước ra ngoài thang máy vươn vai vô cùng dễ chịu.Cô mỉm cười tươi tắn,mới nghĩ tới chuyện vừa rồi thật là đáng sợ,nhưng giờ hết sợ rồi.Cái tên ngốc ấy muốn bắt được mình đâu có dễ thế chứ.Còn đang dương dương tự đắc thì cô nghe “Ding” 1 tiếng.Nhi vui vẻ quay đầu lại lập tức sắc mặt của cô trở nên xấu vô cùng.

“Khủng long,xem em còn có thể chạy đi đâu!” Tú tức giận gằn từng tiếng,gương mặt lạnh lẽo như ác ma nở 1 nụ cười sởn gai ốc,đôi mắt nâu sẫm lại nhìn cô như muốn bóp nghẹn cô trong tay mình.

Nhi lập tức quay đầu,đôi chân bắt đầu sải bước càng lúc càng nhành.Trong lòng cô ngàn lần nguyền rủa.Công nghệ cao chết tiệt.Thang máy chết tiệt,làm cái gì 1 tòa nhà có đến 2 cái thang máy,đã thế tại sao lại xuống nhanh như vậy?Mày dùng cáp treo hay mà dùng lực hút trái đất thế này.Đúng là hiện đại hại điện.Thật tức chết mà.

Tú cứ vừa đuổi theo sau cô vừa hét lớn,nhưng càng hét thì cô lại càng cố gắng chạy.Một người đuổi theo,1 người cắm đầu tìm lối thoát,thẳng 1 mạch qua đại sảnh làm cho toàn thể những người diện kiến ko khỏi nghi ngại.Có cần phải gọi cảnh sát hay ko?

NHi lao thật nhanh ra khỏi cửa tòa nhà,vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn con bò mộng đang đuổi theo sau lưng mình vừa thầm nguyền rủa.Đúng là nhà giàu ăn toàn đồ bổ làm gì mà hắn ta dai sức quá.Nhưng cứ chạy thế này ko phải là cách.

"Nhi!"

Còn đang thở hổn hển và suy nghĩ mưu kế cô đã nghe có 1 giọng nói hoàn toàn xa lạ gọi tên mình.Cô ngẩng đầu hướng về phía tiếng nói,đôi mắt to tròn nhìn cậu con trai vừa bước ra khỏi oto.

"Có chuyện gì thế?" Thành nhìn cô bộ dạng hớt hải ko khỏi tò mò.

Cậu ta là.. cậu ta là.. bạn của tên động vật đơn bào.Ko nhớ tên.Vụt sáng trong đầu Nhi 1 tia sáng nhỏ.Khóe miệng cô hơi nhếch lên.Cô lập tức quay người lại hướng phía cậu ta mà chạy.Khi cô vừa đứng trước mặt cậu ta thì đã nghe 1 giọng nam bực bội từ phía cửa vang lên.

"Trần Hiểu Nhi em có giỏi thì đứng nguyên ở đó!" Tú đứng trước cánh cửa kính lớn,trên bực thang cao ngạo mà nhìn xuống cô.

"Anh Tú?" Thành lại ngày càng hoang mang ko biết nói gì.Còn đang ở ngơ ngẩn thì đã thấy cánh tay mình bị túm lại.

"Anh đến tìm anh ta phải ko?Anh ta đang rảnh đấy.Mau mau kéo anh ta lên văn phòng nói chuyện đi!" Nhi gần như vội đến luống cuống,tay cô lắc lắc cổ tay của cậu con trai kia thúc giục.Làm ơn mang cái đống phiền phức ấy đi cho tôi.Tìm anh ta nói chuyện cũng được,tìm anh ta bàn công việc cũng được,thậm trí chỉ để hỏi hôm nay trời đẹp nhỉ cũng được.Chỉ cần mang anh ta tránh xa tôi 1 chút là được rồi.

"Ko phải.Tôi đến tìm cô!" Thành vẫn còn đang ngơ ngác ko hiểu gì chỉ nhìn Nhi hớt hải,hơi thở gấp gáp,đôi mắt đen ẩm ướt sáng lấp lánh vô cùng cuốn hút người khác.

"Vậy càng tốt.Nhanh vào xe chúng ta đi chỗ khác nói chuyện!Tôi cũng đang rảnh!" Nhi vội vàng vừa nói vừa lập tức chạy ra ghế lái phụ mở cửa.

Thành nghi hoặc mở to mắt nhìn cô hoàn toàn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.Đứng trên bậc thềm của tòa nhà,đôi mắt nâu của Tú sẫm lại càng lúc càng tối,càng lúc càng sâu cứ như vực thẳm.Nhìn cô tay nắm cổ tay của Thành thật chặt,trái tim của hắn nhói lại cả lồng ngực rung động rồi chuyển thành biển lửa.Tú siết chặt bàn tay lại,cảm giác như các khớp xương đều bị đông cứng muốn vỡ ra.

"Trần Hiểu Nhi em lập tức bước về đi cho anh!" hoàn toàn ko bình tĩnh Tú hét lên,đôi mắt nâu tức giận nhìn cô.

"Anh nghĩ tôi ko có não chắc.Còn lâu!" Nhi vừa nói vừa chui người vào xe.

Tú lập tức sải bước chân xuống cầu thang,gương mặt càng lúc càng tối lại,đôi mắt giống như thật sự muốn giết cô đến nơi.Nhi sợ hãi cực độ cô lập tức với người mở cửa lái kéo cái tên còn đang ngây ngốc đứng nhìn vào trong xe.Trong lòng ko ngừng rủa.Cái tên ngu này,nhìn oto tải sắp tông còn ko biết chạy,thấy địch sắp phá được thành cũng ko biết thủ.Anh tưởng anh đang là khán giả xem phim 3D đấy à.Đứng yên như phỗng.

"Mau lái xe đi!" Nhi giục giã.

Thành nhìn cô lại nhìn Tú đang chạy băng qua rất gần,vội vã nổ máy xe.Tú tức giận chạy theo 1 đoạn nhưng ko thể nào đuổi được chiếc xe.Chỉ có thể tức giận đến giẫm chân nhìn con khủng long an toàn thoát nạn trên 1 chiếc xe của kẻ khác.Cảm giác toàn bộ hộp sọ của hắn như nổi áp suất rất rất muốn nổ tung.

Nhi quay cổ lại nhìn phía sau lưng 1 bóng người tức giận cắn răng,nhắm nghiền mắt đá chân loạn xạ,trong bụng ko khỏi đắc ý nở 1 nụ cười.Cho tới khi chiếc xe rẽ vào 1 đường khác cô mới quay đầu lại thả người vào ghế đệm.

"Có thể mở cửa sổ ko?" Nhi quay sang bên cạnh hỏi.

"Ah.. tự nhiên!" Thành lơ đễnh trả lời,trên mặt ko dấu nổi bối rối.

Nhi lập tức mở lớn cánh cửa sổ,thò đầu ra ngoài hít 1 ngụm ko khi trong lành.Đôi mắt đen láy nhắm lại,khóe môi cong lên,chiếc mũi hít hít nguồn khí trời trong mát.Gương mặt cô lập tức giãn ra dễ chịu.Rồi

như nhớ ra gì đó cô lập tức rụt cổ lại vào trong xe rút chiếc điện thoại di động trong túi ra,tay còn chưa kịp động thủ đã thấy chuông vang lên liên hồi.

"Anh cũng nhanh tay thật đấy!" thản nhiên cười,đôi mắt đen láy của cô sáng lên tinh quái.

"Alo!" cô vui vẻ nói bàn tay cầm điện thoại để cách xa tai của mình.

"TRẦN HIỂU NHI!Em lập tức bảo cậu ấy lái xe quay trở lại mau!!" một giọng nam xuyên màng nhĩ thủng màng loa vang lên.

Thành cảm giác tim mình vừa thót lại,đôi mắt mở to nhìn vào chiếc điện thoại của cô vô cùng bàng hoàng.Nhưng trái lại Nhi lại nở nụ cười lạnh băng,vẻ mặt vô cùng thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

"Sếp tổng,có ai nói với sếp là ko nên quá nóng giận chưa?Rất có thể dẫn đến đột quị đấy!" cô vô cùng nhỏ nhẹ nói.

"Trần Hiểu Nhi,được rồi anh sẽ ko đánh đòn cho nên em liệu hồn mau quay về đi!" Tú cố gắng tự hạ nhiệt trong lồng ngực của mình lại,đôi mắt nâu nhắm nghiền,khóe môi mím chặt bất đắc dĩ nói.

"Sếp tổng,ko phải em đã nói rồi sao.Em đâu phải kẻ ngốc.Cho nên sếp đừng bực tức làm gì cho hại sức khỏe.Tốt nhất là lo lắng suy nghĩ làm sao giải quyết chuyện tình rắc rối của sếp đi thì hơn!" nói rồi bàn tay nhỏ ko an phậm lập tức mở nắp lưng điện thoại rút cục pin ra khỏi ổ.Khuôn mặt xinh xắn đắc ý cười vô cùng gian tà.

Thành nhìn 1 màn gương mặt của cô vô cùng sinh động mà ko khỏi buồn cười.Một lúc mặt cô trông rất vui vẻ thoải mái,1 lúc nhăn lại xem như suy tư,1 lúc sau lại lập tức sáng lên ánh cười,rồi tiếp theo sau nụ cười lại càng sâu giống như ác quỉ.Rất thú vị.

"Cho tôi mượn điện thoại!"

"Hả?" còn đang mải đắm chìm trong suy nghĩ,Thành đã bị 1 bàn tay nhỏ bé trắng trẻo với giọng nói trong veo kéo về với hiện tại.Anh nhìn bàn tay cô đang giơ về phía mình,gương mặt của cô hiện tại đang vô cùng nghiêm túc.

"Di động của anh.Cho tôi mượn đi!" Nhi lạnh băng nói.Máu lên não chậm hay là bản thân anh có vấn đề về tư duy và nhận thức ngôn ngữ đây?Đáng lý ra nên cho anh mặc cái quần nào bó bó 1 chút có lẽ tốt hơn.

Thành lơ đễnh còn chưa hiểu gì nhưng vẫn móc trong túi ra chiếc điện thoại di động đưa cho cô.Nhi cầm chiếc máy trong lòng ko khỏi có chút khó chịu.Iphone 4s.Đúng là toàn con nhà giàu đú theo phòng trào.

"Hôm nay anh có công việc gì quan trọng ko?" cô lơ đễnh hỏi vừa mở màn hình điện thoại.

"Ko!" Thành hơi nhíu mày nhìn cô,cô ấy hỏi làm gì?

"Có cuộc hẹn nào ko?"

"Ko!" càng lúc càng khó hiểu.

"Có người thân nào có khả năng sẽ tìm anh có việc ko?" vẫn tiếp tục lục lọi điện thoại vừa lơ đễnh hỏi.

"Ko!"

"Tốt.Vậy tắt máy!" Nhi mỉm cười ấn chế độ airplane mode rồi trả lại điện thoại cho Thành.

"Tại sao?" Thành vô cùng khó hiểu nhìn cô.

Nhi thở ra 1 cái.Anh còn ngốc hơn cả động vật đơn bào.Chậm rãi quay mặt nhìn cái cậu con trai ưa ngạc nhiên ngồi bên ghế phải.Trong đầu lập tức có 1 suy nghĩ,anh nên đóng quảng cáo bột giặt mới phải,lúc nào cũng "ngạc nhiên chưa",rồi cô chậm rãi trả lời.

"Để đỡ bị cái tên lúc nãy gọi điện thoại tìm!" Nhi thản nhiên nói.

"Thật ra 2 người có chuyện gì vậy?" Thành hoài nghi nhìn cô hỏi.

“Cũng ko có chuyện gì,chỉ là chút chuyện riêng mà thôi!” Nhi nhún vai trả lời,rồi lại quay mặt ra ngoài,một cánh tay chống lên thành cửa sổ,đôi mắt đen long lanh nhìn khung cảnh bên ngoài,khóe miệng ko khỏi nhếch lên vui vẻ.Giờ này chắc chắn đang có người gào thét mà phát điện.

Tại tòa nhà của công ty x,người đi qua đi lại bận rộn cho 1 ngày làm việc vất vả,ko khí ồn ã của cuộc sống mau kéo người ta vào guồng quay khiến bước chân của họ mỗi lúc 1 vội.Nhưng đột nhiên cuộc sống ồn ã bị phá tan bởi 1 tiếng hét rầm trời.

“TRẦN HIẾU NHI!!!”

51. Chương 49

Chương 49: Xao động

Tại một căn nhà nhỏ nhắn xinh xắn,tiếng nhạc du dương hòa lẫn với những âm thanh nho nhỏ vui vẻ giống như một bản nhạc hài hòa.Trong căn phòng khách đơn giản,sàn lát đá hoa sạch bóng,tường đều sơn màu kem ngọt mắt,với những miếng gỗ ốp khỏe khoắn thi thoảng lại thêm 1 vài khoảng kính nhỏ làm cho gian phòng như có chiều sâu hơn.Đối diện chiếc ti vi LED to gắn sát tường là 1 bộ sofa trắng thanh khiết,với lớp da mềm,lớp đệm êm ái đang nâng đỡ 2 cơ thể đang vui vẻ quấn lấy nhau.

Tính tong.. Tính tong..

Người con trai dừng lại những chiếc hôn gấp gấp,hơi thở còn mờ sương nhìn cô gái đang bị mình đè.

“Em gọi thức ăn ngoài à?”

“Làm gì có?” cô gái hơi nhướng mày nhìn hướng cánh cửa gỗ đóng im lìm,trong đầu đang cố gắng suy nghĩ có phải mình quên gì ko.

“Vậy chắc trẻ con bấm nghịch rồi.Kệ!” vừa nói người con trai vừa cười vô cùng gian tà lại tiếp tục cúi xuống hôn lên đôi môi mềm xinh xắn của cô.

Tính tong..Tính tong..

Nhưng xem ra lũ trẻ con nghịch ngợm hoàn toàn ko tha cho đôi bạn trẻ,chàng trai tức giận dừng động tác,hàm răng nghiến trặt,đôi mắt giận dữ trừng về hướng cửa.Trong lòng thầm nguyền rủa,đứa nào nghịch ngợm dám bấm chuông 1 lần nữa xem.Nhưng vừa cúi người xuống hôn người con gái yêu thương thì lập tức tiếng chuông lại ngân lên liền hồi,như muốn làm người ta phát điên.Tức giận ngồi dậy khỏi người cô gái,vừa đi hướng cửa chàng trai vừa gắt gỏng.

“Đứa nào bấm chuông loạn lên thế?Ko cho ai nghỉ ngơi à?” cậu bực bội xoay nắm cửa nhưng lập tức nhìn thấy người đang đứng trước cửa cái miệng còn đang nhả ở chữ “à” của cậu lập tức đứng yên vị trí bất động.

“Nghỉ ngơi?Vào lúc 4 giờ chiều?Vợ chồng cậu có thời gian nghỉ ngơi hợp lý thật!” một giọng nam trầm thấp cất lên từ khóe môi mỏng làm cho người ta bị hấp dẫn.

“Anh Tú!” Vũ cúi đầu ko dám nói lời nào,mọi tức giận vừa rồi lập tức biến mất.

Tú nhướng mày lườm cậu 1 cái,hiện tại anh mới là người tâm trạng ko tốt,ko phải kẻ mới đi hưởng trăng mật về như cậu đâu.Đi lướt qua người cậu ta anh chậm rãi bước vào nhà,đôi mắt nâu sáng quắc nhìn về phía sofa thấy Ngọc đang ngồi,anh đảo mắt 1 vòng nhìn quanh ko thấy ai đó hết nên lặng lẽ đứng yên lặng ở đó.

“Anh Tú!” Ngọc khẽ khàng nhìn anh nở 1 nụ cười.Ko phải con ranh lại gây chuyện gì chứ?Lo lắng 1 chút rồi Ngọc chậm rãi nói.

“Anh ngồi đi ạ!Em đi pha trà!” Ngọc nhẹ nhàng mời rồi tiếp theo nhẹ nhàng đứng dậy đi về phía bếp,thực hiện đúng bổn phận của 1 nữ chủ nhà.

Tú im lặng ngồi xuống ghế,đôi mắt nâu lơ đễnh nhìn thấy động tác thân mật của cặp vợ chồng mới cưới này.Ngọc nhẹ nhàng mỉm cười,một cánh tay khẽ vòng qua eo của ông chồng mới cưới làm cho khuôn mặt của cậu ta sáng bừng lên 1 nụ cười hạnh phúc rồi cô mới tiếp tục đi vào bếp.Trong trái tim của Tú đột nhiên hiện lên 1 câu “Thật ghen tị!”.Trước mắt lại tràn ngập hình ảnh của cô,nếu như cô cũng ở trước mặt anh như vậy,mỗi 1 ngày đi qua đi lại ko cần cô phải làm gì,anh sẽ thuê người giúp việc chỉ cần cô cũng ở bên cạnh anh như Ngọc ở cạnh Vũ lúc này.Chỉ cần mọi lúc ở bên anh,đôi khi tới ôm nhẹ anh 1 cái,hoặc đôi lúc vô thức nắm tay anh mỉm cười.Chỉ cần vậy thôi.Từ khi quen với cô anh rất hay nghĩ tới tương lai,rất hay nghĩ tới một cuộc sống mỗi ngày đều có cô ở bên cạnh.Cho nên trước đây anh đã sợ hãi.Thật sự sợ hãi khi phát hiện mỗi 1 ngày anh lại càng muốn dành nhiều thời gian của cô hơn,nếu cô ko đồng ý lại khiến anh vô cùng tức giận.Cứ như 1 đứa trẻ bám theo mẹ ko buông.Nhưng vào cái ngày kết thúc đó anh đã hiểu,so với việc bản thân mình có những suy nghĩ ủy mị ấy,thì phải rời xa cô mới là điều khiến anh sợ nhất.

“Em thấy sao?” Vũ lấm lép vừa liếc mắt nhìn vào cái người đang ngồi trên sofa vừa đặt người ngồi vào ghế trước kệ bếp hỏi cô vợ xinh xắn của mình.

“Tâm trạng có vẻ ko tốt.Hình như là vừa cãi nhau!” Ngọc nhỏ giọng nói với chồng.

“Anh cũng nghĩ vậy.” Vũ vừa nói lại vừa quay sang nhìn Tú.Anh khẽ thở dài,đôi mắt hơi trùng xuống.

“Phải làm sao để 2 người này làm hòa đây.Cũng 6 năm rồi gặp lại nhau rồi vẫn chẳng có chút tiến bộ!” Vũ lại quay lại nhìn Ngọc buồn rầu.Đôi khi anh thấy mối quan hệ của họ thật quá mơ hồ.Đôi khi lại cảm thấy thương ông anh của mình.6 năm trước bỏ đi như vậy,6 năm rồi mới gặp lại nhưng một chút tiến triển cũng ko có.

“Em biết rồi để em thử nói chuyện với Nhi xem!” Ngọc nhẹ nhàng cầm lấy tay ông xã dịu dàng an ủi.Trong lòng cô cũng có những điều ko hài lòng.Cô rõ hơn ai hết chuyện của họ bắt đầu ra sao và kết thúc như thế nào,càng rõ hơn ai hết những suy nghĩ ngây thơ 1 cách khó tưởng của con bạn thân.Ko phải nó ko thích Tú,bởi vì với 1 kẻ ko thích con trai như nó,nếu ko có cảm tình sẽ ko cho đụng vào người nó đâu.Dù có là đóng kịch hay ko.Nhưng mà hình như nó ko biết nó cũng có chút cảm tình với Tú,cũng ko biết Tú thích nó đến thế nào.Đôi khi cô hy vọng con bạn mình có thể thông minh ra 1 chút.

Trong lúc đó,tại 1 quán café lịch sự,có 2 con người đang ngồi mặt đối mặt đàm thoại với nhau.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Nhi vừa cầm cốc dưa hấu ép lên uống vừa hỏi.

“Thật ra cũng ko có chuyện gì quan trọng!” Thành hơi bối rối trả lời,lại nhìn người con gái xinh xắn đang ngồi trước mặt.Nhi nghe xong câu đó cũng ko muốn hỏi thêm lời nào,vì thật ra cô cũng ko muốn quan tâm tới chuyện của người khác.Nhất là khi người đó lại là bạn của Tú.Người ta nói kẻ thù của kẻ thù là đồng minh,chứ ko ai nói bạn của kẻ thù là bạn tốt cả. Hơn nữa cứ dính vào chuyện của T3 là cô lại thấy đau đầu,chóng mặt,tim đập chân run.Cho nên tốt nhất ko quan hệ đến cô.Tránh càng xa có lẽ càng tốt.

“Cô có vẻ rất hiểu anh ấy!” giọng nói của Thành có chút trầm buồn lại có chút tò mò.

“Ai?” Nhi lơ đễnh hỏi.

“Tú!” giọng nói lại càng thêm thấp.

“À!Cũng chỉ 1 chút!” Nhi nhẹ nhàng đặt chiếc cốc xuống.Cô hiểu hắn được bao nhiêu?Xem nào.Màu hắn thích cô biết,việc hắn hay làm cô biết,size quần áo cũng biết,món ăn hắn thích cũng có biết,biết loại café hắn thích,biết hắn bao giờ cũng phải uống 1 cốc café trước khi ra khỏi nhà vào mỗi sáng.Biết hắn luôn cố tỏ ra lạnh lùng để câu dẫn mấy cô bé ngây thơ,nhưng lại vô cùng ghét bị con gái bám theo.Lúc này cô mới giật mình,hình như mình biết khá nhiều về hắn ta.

“Tôi thì lại thấy cô rất hiểu anh ấy!” Thành mỉm cười nhìn cô vẻ dò xét dường như cố đọc cho ra cô đang nghĩ gì.

“Ko quá nhiều!” nói câu này Nhi chỉ khẽ cười.Có đôi lúc hắn nổi bệnh công tử thì tôi cũng ko hiểu nổi hắn đang nghĩ cái gì đâu.

“Cô đừng khiêm tốn,nếu như cô nói ko nhiều vậy chắc ko có ai dám nhận là biết rồi!” Thành nói rất chân thành.

“Anh hẹn tôi ra đây chỉ để hỏi tôi hiểu hay ko hiểu hắn ta thôi sao?” Nhi hơi nhướng mày nhìn hắn vẻ khó chịu.

“Ko phải anh định hỏi tôi những điều có thể gây bất lợi đến sếp tổng chứ?” đôi mắt đen của cô lập tức trở nên lạnh lùng,nhìn kẻ đang ngồi đối diện với ánh mắt cảnh cáo.Tuy rằng ko thích T3 nhưng cô lại càng ghét những kẻ đâm sau lưng người khác.T3,anh nên xem lại phương pháp kết bạn của anh đi,đã có 1 tên kính “dâm” rồi giờ lại thêm 1 kẻ ẻo lả.

“Xem ra cô thật hiểu anh ấy,cũng rất thích anh ấy!” Thành yếu ớt mỉm cười nhìn đôi mắt đen lấp lánh của cô cùng khóe môi cương nghị.

“Tôi?” Nhi lập tức mở tròn mắt nhìn cái người ngồi đối diện,lại cảm thấy họng khô rát nói chẳng ra lời,trái tim của cô vừa dừng lại 1 giây.Vớ vẩn.Lợn nái còn chưa biết leo cây sao lại có chuyện cô thích hắn?

Ngọc nhẹ nhàng đặt 1 cốc café nghi ngút khói trước mặt Tú,khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười dịu dàng,rồi mới lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh chồng mình,đưa cốc café cho Vũ,còn lại cầm chiếc cốc ưa thích của mình lên uống 1 hớp trà đào ấm nóng.

“Hôm nay có chuyện gì anh lại ghé nhà bọn em thế này?” Vũ khách sáo hỏi.

Tú lạnh băng liếc mắt 1 cái nhìn cái thằng đàn em trước mặt vô cùng chán ghét.Cưới được vợ rồi là ko còn nhớ đến ai hết,người ta vẫn nói trọng sắc khinh bạn là thế này đây.

“Ko có việc ko được ghé thăm chú à?” hắn lạnh lùng nói với người ra lấy cốc café đưa lên miệng.Ngọt quá.Hắn hơi nhíu mày nhưng rất nhanh thu lại ánh mắt khó chịu,đôi mắt nâu lơ đễnh liếc qua chiếc cốc Ngọc cầm trên tay.

“Ko phải em nào dám nói thế!” Vũ nhanh chóng phủ nhận.

“Ngọc em có thể gọi điện thoại cho bạn em được ko?Anh có việc cần tìm cô ấy!” Tú đặt chiếc cốc xuống bàn,đôi mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc cốc Ngọc đang cầm trong tay.

“Dạ!” Ngọc lơ đễnh rồi đặt cốc xuống bàn đi vào phòng ngủ lấy di động.

Tú vươn tay ra cầm lấy chiếc cốc của cô,chăm chú nhìn chiếc cốc sứ trong tay mình.Vũ hơi nhíu mày nhìn anh ngờ vực.

“Cốc này cậu mua à?” Tú lạnh băng hỏi mắt vẫn ko rời khỏi chiếc cốc.

“Ko có.Là cốc của vợ em mang từ nhà đến.Cô ấy chỉ uống trong cốc này!” Vũ nhìn Tú khó hiểu trả lời.

“Là của Nhi tặng em vào valentine đấy!” Ngọc vừa cầm điện thoại vừa tiến tới sofa.Trong lòng đang thầm mắng chửi con bạn thân.

Tú nhíu mày thật chặt nhìn cô sắc mặt trong rất khó chịu,bàn tay siết càng chặt nắm lấy chiếc cốc như muốn bóp nát nó.

“Em gọi chưa?” hắn tỏ ra bình tĩnh hỏi.

“Em gọi rồi nhưng tắt máy!” Ngọc cảm giác mình vừa cắn vào lưỡi.Trong lòng nguyền rủa Nhi cả trăm lần.Khi cô vào phòng ngủ cầm điện thoại đã nhận lấy ngay 1 tin nhắn “Bao giờ hắn về thì gọi điện cho tao!!”,có vẻ như được nhắn đến trước khi Tú đến.Mang rắc rối đẩy cho người khác.Mày tốt bụng thật đấy.Tao vừa đi hưởng trăng mật về quà tân gia cũng thật quá nhỏ đi.

Tú tức giận nghiến cả răng.Vốn nghĩ cô ta ko về nhà sẽ đến đây.Ko ngờ đến đây người cũng ko thấy.Chắc chắn là biết anh sẽ đến nên chạy rồi.Nhưng để xem cô ta chạy được đến bao giờ.

"Được rồi.Vậy ko phiền 2 người nữa!" vừa nói vừa lạnh lùng liếc qua vẻ mặt vừa giãn ra tức thì của Vũ.Hai người mới cưới nhau nhưng cũng ko cần tỏ rõ thái độ đuổi khách thế chứ.Tú hậm hực nghiến răng,tay vẫn ko buông chiếc cốc trong tay.Hắn lạnh lùng tiến đế kệ bếp đổ ụp toàn bộ trà trong cốc vào chậu rửa.

"Cái này cho anh nhé!" hắn thản nhiên giơ chiếc cốc lên nói định quay người bước đi.

"Ko được!" Ngọc vội vã lắc đầu cật lực.Đấy là quà 2 đứa cùng chọn vốn là cốc đôi,Nhi cầm 1 cái cô cầm 1 cái.Vốn là cái cốc ngày nào cô cũng dùng để uống nước.Làm sao mà cho được.

"Chỉ là cái cốc thôi mà!" Tú lạnh lùng lườm Ngọc 1 cái,nhìn gương mặt ko đồng ý của cô lại càng làm hắn ko vui.Nhưng hắn mặc kệ thế nào hắn cũng phải lấy.

Ngọc rất rất muốn bước tới giật lại cái cốc,nhưng nhìn gương mặt đáng sợ đang trừng mình ở kia cô lại ko dám bước đến.Cô yếu ớt nhíu mày,quay sang cầu khẩn ông xã giúp đỡ,bàn tay nhỏ giật giật gấu áo của Vũ,đôi mắt ươn ướt trau lại buồn rầu.

"Anh Tú.. cái cốc đó ở ngoài bán rất nhiều.Anh thích em ra ngoài mua cho anh 1 chiếc nhé!" Vũ vội vàng nói định tiến về phía Tú để lấy chiếc cốc,nhìn vợ mình đang rầu rĩ vì ko biết làm sao lập tức ra mặt để đòi lại công bằng.

"Đã biết ở ngoài bán đầy thì cậu ra mua lại cho vợ cậu 1 cái là được,cái này tôi lấy đi!" Tú thản nhiên nói,định quay người đi về với chiến lợi phẩm.

"Ko được.Cái cốc này ko được.Nếu mất Nhi sẽ cho em 1 trận nên thân!" Ngọc nói như giọng rầu rĩ,vô cùng cương quyết muốn cự tuyệt.

"Nếu em ko muốn cho anh,vậy thì bán đi!" Tú lạnh lùng nói.

"Dạ?" Ngọc mở tròn mắt nhìn Tú,Vũ cũng đang ngẩn ra nhìn người con trai trước mặt.Chỉ là cái cốc sứ thôi mà.Muốn ra ngoài mua là có.Cần thì cậu có thể đi mua.

"Ko phải em tiếc tiền.Mà là.." Ngọc bối rối biện hộ.

"Anh mua đèn em 1 bộ chén sứ uống trà của Anh thế nào?" Tú cắt ngang lời cô lạnh lùng mặc cả.

"Dạ?" Lần này cả 2 vợ chồng cậu cùng lúc la lên.

"Ko được.Nhi sẽ.." Ngọc bối rối rầu rĩ nói.

"Thêm một chiếc túi Gucci!" Tú lạnh băng cắt ngang lời cô 1 lần nữa.

Ngọc ngẩn ra nhìn Tú,nuốt nước bọt.Hấp dẫn quá.Nhưng lại nhìn chiếc cốc trong tay anh.Ko được.

"Ko được,em ko thể .."

"Thêm 1 chiếc váy của Elieb Saab thì thế nào?" Tú lạnh lùng nhìn cô.

Ngọc mở to mắt,Vũ cũng nuốt nước bọt.Chỉ là 1 chiếc cốc thôi mà.Sự im lặng kéo dài trong vòng 1 phút đồng hồ,chỉ vì 1 câu nói của hắn làm cho căn phòng khách trở nên thật lạnh lẽo im lặng.Ngay cả tiếng hít thở của 3 người cũng thật rõ ràng.

"Anh mang đi đi!" Ngọc cúi đầu nói giọng buồn bã.Xin lỗi,nhưng mà tao ko kìm chế được.Ai bảo mày có 1 người yêu quá thông minh.Tao ko sa bẫy ko được.Xin lỗi tao phụ mày,kiếp sau nếu có cơ hội nhất định tao sẽ bù đắp cho mày.

Tú hài lòng nở 1 nụ cười đắc ý,rồi quay người bước đi,ko quên bỏ lại 1 câu.

"Đồ của 2 người trong 2 tuần nữa sẽ được mang đến!"

Ko thèm để ý tới 2 vợ chồng đang đứng lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của mình với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên,hắn hài lòng bước ra khỏi cửa trong tay cầm 1 chiếc cốc còn đậm mùi trà đào,trong trái tim lại có chút ngọt ngào mà thổn thức.

Trong gian phòng khách thanh lịch,2 con người vẫn đang ngẩn ra nhìn cánh cửa nhà mình dần khép lại,với tia nắng phản chiếc chiếc bóng dài của một người đang rời đi.Khi cánh cửa gỗ lớn khép lại làm cho tia nắng cứ ngày một nhỏ đi rồi biến mất,người con trai mới có thể nhặt chiếc hàm cứng đơ của mình lên.

"Em còn đồ nào của Nhi tặng nữa ko?" Vũ vẫn mở trừng mắt nhìn cánh cửa hỏi.

"Đáng tiếc toàn là đồ phụ nữ,có muốn bán cũng chưa chắc người ta đã mua!" Ngọc yếu ớt nói.Mỗi lần nó đều tặng cho cô quà sinh nhật là áo lót cô thích,hoặc váy ngủ,hoặc váy hoặc mĩ phẩm.Dùng thì cô luôn dùng,nhưng làm sao bán mấy loại đồ này được.Thật đáng tiếc.Mối làm ăn tốt vậy mà.

Nghe tới đây cả 2 con người cùng thở dài tiếc nối,chán chường gục mặt nhìn xuống sàn nhà.

"Hắn về rồi sao?" Nhi cầm lấy chiếc điện thoại lập tức hỏi,đôi mắt đen có chút mệt mỏi,cô đặt người ngồi xuống giường,một tay bắt đầu tháo tất,cởi nút áo.

"Giọng nói có vẻ vui nhỉ?" Ngọc châm biến ở đầu dây bên kia,giọng lại có chút trách móc.

"Sao rồi?Cãi nhau với ông xã?" Nhi bước về phía tủ áo với chiếc áo sơ mi mở hết nút để lộ ra chiếc áo lót xanh nhạt cùng với làn da trắng mịn,chiếc eo thon thả mềm mại.

"Mày đang trù bọn tao sớm ly hôn đấy à?" Ngọc hằm hè tức giận nói.Đúng là vô ơn mà.

"Nào dám nào dám.Thế cái gì làm cho mày khó chịu như thế?" Nhi vừa cười vừa tìm kiếm 1 bộ đồ trong nhà thoải mái,kẹp điện thoại vào bên vai.

"Lại còn sao nữa.Ko phải tại mày vứt rắc rối to đùng đến nhà tao sao?" Ngọc hòn dỗi nói.Nhưng nghĩ lại cũng nhờ thế mà cô kiếm được 1 bộ đồ trà từ Anh quốc gửi về,1 chiếc túi Gucci nhất là .. ôi Elieb Saab.Mới nghĩ đã muốn cười rồi.

"Mày nói thế oan cho tao quá.Nào phải tại tao?" Nhi hơi tức giận trả lời,tay lấy ra 1 chiếc áo rộng thùng thình dài tới gần đầu gối ra khỏi tủ.

"Còn ko phải tại mày tự dưng ổng chạy qua nhà tao làm gì?Đi thăm tân gia chắc?" Ngọc mỉa mai hỏi.

"Cái đó tao ko biết.Với động vật đơn bào rất khó nói được chúng đang suy nghĩ cái gì ngoài việc tự động phân chia!" Nhi vừa nói vừa gật gù tự mình đồng ý với mình.

"Trần đời này đúng là chỉ có độc nhất vô nhị một mình mày!" Ngọc chán nản thốt ra một câu,lắc lắc đầu chán nản.Nó mà biết hôm nay có người bỏ ra cả 1 số tiền lớn chỉ để mua cái cốc đôi của nó nó sẽ nghĩ thế nào nhỉ?Hoàng Tuấn Tú,anh thật đáng thương.

"Làm sao?" Nhi bĩu môi vừa chui đầu qua chiếc áo vừa hỏi.

"Có đúng một mình mày dám gọi ông ấy là động vật đơn bào!Đúng là hạ thấp nhân phẩm người khác 1 cách có giáo dục!" Ngọc châm biếm.

"Này,mày đang bênh vực kẻ thù của bạn mày đấy!" Nhi nghiêm túc nói với Ngọc,trong giọng nói lại có 1 chút giận dỗi.

"Cái tên đó ko phải gọi là nhân phẩm phải gọi là động phẩm mới đúng.Tao chỉ dùng từ ngữ chính xác để đánh giá 1 sự vật sự việc thôi!" Nhi phân tích vấn đề vô cùng rõ ràng.

"Được rồi,được rồi.Ko nói về vấn đề này nữa.Vì dù sao tao cũng ko thắng nổi mày!" Ngọc chán chường thở dài.

"Thật sự thì mày ko thấy mình rất quá đáng à?" Ngọc thương cảm nghĩ đến những thứ mình sắp có được,trong lòng lại có chút tinh thần của người làm ăn đúng đắn.Người ta bán hàng 1 vốn 4 lời,cô ko bán cũng được tới nghìn lời,lẽ nào lại ko đạo đức dìm hàng của thượng khách.

"Quá đáng?" lông mày trái của Nhi nhíu lại,khóe môi cong lên.Hoàn toàn chẳng liên quan đến vấn đề.

"Mày đối xử với ông ấy tốt một chút đi,mày cũng chả mất miếng thịt nào!" Ngọc tận tình khuyên bảo,giọng nói mềm mại như người chị gái đang tâm sự cùng em mình.

“Sao tao phải đối xử tốt với hắn?Hôm nay suýt chút nữa hắn giết tao rồi!Mày có thấy ai đối xử tốt với người muốn giết mình ko hả?” Nhi hờn giận nói với Ngọc.

“Mày chắc ông ấy định giết mày chứ?” Ngọc nghiêm nghị hỏi lại.Cô tin chắc chắn rằng chẳng qua Tú tức giận nhất thời mà thôi,chứ bảo anh có thể đánh Nhi hay làm cô bị thương là điều chẳng thể nào xảy ra.Trước đây dù con bạn thân của cô làm nhiều việc quá đáng thế nào anh cũng luôn nhịn,chưa bao giờ sử dụng vũ lực với nó cả.Chỉ có nó là đánh người ta thôi.

“Mày ko hiểu tình hình nên mới nói thế.Mày phải thấy lão ta hôm nay đuổi tao khắp căng tin với ánh mắt đỏ au như con bò tót,mày mới biết bạn mày hôm nay may mắn thế nào để thoát chết!” vô cùng tự hào Nhi vỗ ngực mà nói.

“Chắc chắn là mày gây chuyện trước nên mới chọc anh ấy giận.” Ngọc lập tức trả lời gương mặt hoàn toàn ko thay đổi lấy 1 chút.

“Tao.. tao có làm gì đâu!” Nhi hơi chột dạ,đôi mắt đen lơ đễnh dao động nhìn trái nhìn phải.Dù sao thì cũng ko phải cô đi tung tin,cô chỉ ở trong wc nữ gào thét 1 chút để trút giận thôi.Ai mà biết làm sao nó lại thành thông tin hot của công ty chứ.Đáng lẽ cô nên học báo trí.Thật đáng tiếc.

“Lại còn ko!” Ngọc trừng mắt lớn,giọng nói trở nên nặng nề có chút uy lực.Khi nghe được sự im lặng từ bên kia ống nghe truyền lại,Ngọc chán nản thở dài 1 hơi,trong lòng hơi trùng xuống 1 chút,cô mới nhẹ nhàng bắt đầu nói.

“Mày đừng gây sự với Tú nữa.Mày ko cảm thấy anh ấy bị mày hành hạ rất đáng thương à?Nếu 1 ngày anh ấy quay sang thích người khác thì mày buồn cũng ko kịp rồi!” Ngọc nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Tao hành hạ hắn?Mày đang bênh vực cho hắn à?Tao mới là người bị hại này.Hơn nữa hắn có người thích hay ko liên quan gì tao đừng kéo tao vào cuộc!” Nhi cao giọng trả lời Ngọc 1 hơi hoàn toàn ko thở,đến khi nói xong cô mới giận dữ khoanh tay trước ngực thở hắt ra 1 hơi.

“Đến bây giờ mày vẫn chưa nhận ra mày thích ông ấy à?” Ngọc lắc đầu hỏi.

“Tao?Thích hắn ta?Ha ha ha hoàn toàn chẳng mắc cười chút nào.” Nhi lạnh nhạt cười hoàn toàn ko cảm giác,đôi mắt chỉ mở 1 nửa vô cùng khinh thường.

“Hôm nay mọi người làm sao thế nhỉ?Ai cũng đầu óc có vấn đề phải ko?Cứ nói tao thích hắn.Đợi bao giờ heo nái leo cây đi,tao sẽ thích hắn!” Nhi bực bội nói.

“Cũng có người nói mày thích anh Tú à?” Ngọc đột nhiên nắm được vấn đề khuôn mặt sáng bừng tò mò hỏi.

“Uhm!” Nhi chán nản trả lời.

“Ai?”

“Một tên ẻo lả bạn của T3.” Nhi ko nóng ko lạnh trả lời.

“Mày thấy chưa.Ai cũng nhìn ra chỉ bản thân mày ko biết thôi.Người ta vẫn nói người trong cuộc thì thường mù quáng mà!” Ngọc vừa nói vừa lim dim nghiền ngẫm triết lý.

“Thôi thôi mợ hai.Nghe mợ nói mà đau đầu quá.Cái gì thích với ko thích.Tao thích ai tao phải biết chứ.Nhưng mà tao khẳng định với mày tao ko thích hắn.Thôi ko nói nữa.Tao đi tắm.” Nhi khó chịu tới nhăn mặt,ko đợi cho cái nhà tư vấn tâm lý kia kịp phát ngôn thêm lời nào làm trái tim nó toát mồ hôi nữa,nó vội vàng dập máy.Ném điện thoại sang 1 bên,nó ngả người ngã vào chiếc giường êm ái,đôi mắt đen lấp lánh nhìn lên trần nhà vô thức,đôi môi hồng mỏng manh thở ra đều đều.Người mà nó thích?Đột nhiên hình ảnh của cái tên động vật đơn bào vô ý hiện lướt qua trong đầu nó.Cô lập tức nhỏm dậy,đôi mắt đen xao động vô cùng,trái tim cứ ngây thơ đập ko ổn định,khóe môi mở lớn ngạc nhiên ko tin được.

“Đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma.Cũng tại mọi người cứ nhắc hắn mãi làm mình cũng bị ảnh hưởng rồi.” vừa nói cô vừa tức giận nhìn chiếc di động trên giường trừng mắt 1 cái như cảnh báo.Dám nhắc 1 lần nữa xem ta cho mày thành rác công nghiệp.Tức tối lắc lắc đầu thật mạnh như đá văng mọi ý nghĩ ra khỏi đầu.

“Điên rồi điên rồi.Ko nghĩ nữa đi tắm!” vừa lẩm bẩm cô lập tức đứng dậy hướng tới nhà tắm. Mặc kệ là đi đêm gặp ma hay ko,cô nhất định ko thích hắn.

Lại 1 buổi sáng trở lại trong khu dân cư nhỏ,trong 1 căn nhà ở góc ngõ,trên chiếc giường êm ái trải ga trắng có thêm hình thù doraemon ở trên,một cô gái đang mỉm cười,hơi thở cô đều đều thoang thoảng như ngọn gió đầu thu,hàng lông mi đen hơi cong cong yêu kiều che đi đôi mắt đen láy thông minh,đôi môi xinh xắn đỏ hồng mềm mại cong lên như vầng trăng khuyết giữa đêm thu thanh vắng.Trông cô như thể một bông hoa mỏng manh,ưu nhã đang chìm trong thế giới mộng ảo.

Bốp.

“Ai da!” nàng công chúa lập tức nhăn nhó từ tiểu thư khuê các trở thành quả táo tàu,cặp lông mày nhíu lại khó chịu.Cô lập người 1 chân đá văng cái chăn hở ra nửa thân hình nhỏ nhắn trong bộ đồ ngủ xanh nhạt,quay người hướng về phía tường mà ngủ tiếp.

Bốp.

“Đau!” tức giận giậm chân 1 cái rồi lại tiếp tục ngủ.

Rắc..

“Aaaaaaaaaaa!Đau đau…” cô hét vang đến chói tai,nước mắt chảy ra từ khóe mặt còn lem nhem ko thể mở to mắt,cảm giác cả 1 bên tai bị xách lên đau đớn buốt đến đỉnh đầu.

“Mày đã chịu dậy chưa hả?” vừa 1 tay xách tay của cô, vừa dí sát gương mặt vô cùng sát thủ lại gần cô,đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm,khóe môi mỏng nhếch lên rít ra từng chữ.

“Con dậy rồi.Con dậy rồi.Bỏ ra đi.Đau quá!” Nhi vội vàng mở to mắt,nước mắt vẫn dàn dụa,tay cố gắng gỡ bỏ bàn tay yêu quái đang túm tai mình.Cái này là bạo lực gia đình.Chắc chắn là vi phạm pháp luật.Mà khoan đã..

“Mẹ về bao giờ vậy?” Nhi ngẩn ra nhìn gương mặt quái thú đang tức giận của mẹ cô ko tin được.Ko phải tối qua còn chưa về sao?

“Sáng sớm nay!” mẹ cô bực bội nhả ra mấy chữ.

“Về sớm thế?Có chuyện gì?Ko phải nói đi thêm 1 vòng nữa mới về à?” Nhi bắt đầu tò mò hỏi.

“Đừng nói nữa nói lại làm tao ức chế!” Mẹ cô ngồi xuống giường,vô cùng có tâm trạng để trút bầu tâm sự,gương mặt hơi nhăn lại có vẻ vô cùng bức xúc,đang đến cao trào quay người sang nhìn hướng khán giả để truyền cảm hứng thì đột nhiên dừng lại.

“Mày ko định đi làm à?”

Nhi đơ mặt ra nhìn mẹ cô mất vài giây.Nuốt 1 miếng nước bọt,rồi mới nhẹ nhàng nở 1 nụ cười nói.

“Hôm nay con được nghỉ!”

“Nghỉ cái gì mà nghỉ.Có nhân viên nào được nghỉ vào thứ 4 ko hả?Mày nghĩ mẹ mày già rồi nên dễ lừa hả?” vừa nói mẹ cô vừa tiện tay đánh trống trên người cô.

“Ai.. đau!!” Nhi vừa nhíu mày vừa la oai oái.

“Lập tức dậy đi làm cho tao!” Mẹ cô rít lên.

“Biết rồi.Biết rồi!” Nhi chán nản bịt chặt 2 lỗ tai vừa nói.Ngày nào ko về sao lại chọn đúng ngày con gái thất nghiệp mà về.

“Còn ko nhanh lên cái con ranh kia,sếp mày gọi điện thoại từ sáng rồi đấy!” vừa nói mẹ cô vừa phát 1 cái vào cái mông của cô cho cô nhanh tay lên 1 chút.

Nhi lập tức dừng lại động tác,cảm giác rõ ràng môi phút chốc khô đắng,miệng cạn khô như sa mạc khô cằn.Nuốt 1 miếng nước bọt khô khốc cô quay đầu lại,nhìn quái thú nhà cô với gương mặt vô cùng hoảng loạn.

"Mẹ vừa nói gì?" Nhi tròn mắt hỏi lại.

"Sếp mày gọi điện thoại bảo mày đi làm." Mẹ cô lập lại trừng mắt nhìn cô ko hiểu có phải dạo này tai con ranh này có vấn đề ko?

"Nếu ko phải sếp mày gọi điện thì tao có phải dậy khi vừa đặt mình nằm ngủ thế ko hả?" mẹ cô cáu kỉnh nói.

Nhi nuốt nước bọt.Còn may mẹ nó đang suy nghĩ chuyện khác,nãy nó nói dối hèn nào lại ko trót lọt,cũng toàn nhờ ân đức sâu nặng của hắn ta.Hôm qua muốn giết người hôm nay gọi tôi đến để xử quyết hả?

"Mà sếp mày có vẻ rất tử tế đấy.Nhân viên ko thấy liền gọi điện thoại đến tìm.Nghe giọng có vể là người rất quyến rũ.Sếp mày bao nhiêu tuổi rồi?" mẹ cô lập tức trở thành bà tám hỏi chuyện.

"26." Nhi chán nản lục quần áo trong tủ ra tìm đại 1 bộ mặc cho xong chuyện.Tốt bụng.Nếu nói hung ác,tàn nhẫn là tử tế thì giết người chắc chắn là 1 nghĩa cử cao đẹp rồi.Mẹ cô chỉ cần xác định,giới tính nam,phù hợp trong độ tuổi sung sức thì đảm bảo mẹ cô sẽ nói tốt.Vô cùng tốt.Và nhất là người đó mà đẹp trai thì..

"Có đẹp trai ko?" tiếp tục háo hức.

Nhi thoáng dừng lại 1 nhịp,trong đầu lại lướt qua hình ảnh của T3.Cô nhắm mắt lại miễn cưỡng trả lời.

"Cũng khá!"

"Tốt tốt.Quá tốt!" mẹ cô lập tức reo lên.

Nhi nhắm chặt mắt,thở hắt ra 1 hơi.Biết ngay mà.Mẹ cô ko phải là háo sắc chắc chắn ko có ai dám nhận mình là dâm tặc.Cô chán nản lắc đầu đi vào phòng tắm.

"Lứa tuổi cũng phù hợp.Con gái mau mau tấn công thôi!" mẹ cô ở đằng sau vô cùng hưng phấn nói.

Nhi lập tức dừng động tác,quay người lại về phía mẹ cô,mở lớn mắt trừng trừng nhìn bà vô cùng khó chịu.

"Con với hắn ta TUYỆT ĐỐI ko bao giờ hợp nhau cả!" Cô gào lên tức tối rồi đi về phía nhà tắm đóng rầm cửa lại.

"Ko thích thì thôi.Làm gì gắt lên với tao!" mẹ cô ngồi trên giường hậm hực trống nạnh.Vô cùng khó chịu lại nói thêm 1 câu.

"Có đồ tốt phải mau mà tranh lấy,đến chậm bị người khác lấy rồi thì mày đừng hối hận." nói rồi bực bội ra khỏi phòng cô,trong lòng vô cùng khó chịu ko hiểu sao cô lại gắt gỏng như vậy.Một đối tượng tốt thế,tuổi cũng còn trẻ,lại có công việc tốt như vậy ai mà chẳng nhỏ nước miếng nhìn.Còn con gái bà thì nhìn thấy người ta còn chối như chối hủi.Ko phải con bé thích con gái chứ?Nghĩ tới đây bà đột nhiên đổ mồ hôi lạnh.Ko phải ko có khả năng,chưa từng thấy nó cặp kè hẹn hò.Chưa bao giờ có bạn trai từ hồi mẫu giáo đến giờ.Lẽ nào..

Rầm..

Cánh cửa văn phòng bị đá văng sang một bên,đứng giữa cửa là 1 bóng dáng nhỏ bé hiên ngang với gương mặt vô cùng tức giận.Gò má ửng hồ như trái đào,đôi mắt ngùn ngụt lửa như đuốc sáng trong đêm,hàm răng cắn chặt môi dưới hờn giận,đôi bàn tay nhỏ siết chặt trắng bạch rõ từng đường gân.

Tú hoàn toàn ko thay đổi sắc mặt vẫn yên lặng ngồi trên chiếc ghế da tổng giám đốc,mắt hoàn toàn ko thèm liếc lấy 1 cái,vẫn dán vào cặp tài liệu trên tay.

"Nếu hỏng cửa cô phải bỏ tiền túi ra đền đấy!" vô cùng bình thản ko nhanh ko chậm nói ra 1 câu.

"Hoàng Tuấn Tú,anh dám gọi điện thoại cho mẹ tôi!" Nhi tức giận gầm lên.

Tú lơ đễnh gấp tập tài liệu lại để trên bàn,lúc này mới bình thản ngẩng đầu nhìn cô,đôi mắt nâu sẫm lại khó dò.

"Quan tâm nhân viên là trách nhiệm của người quản lý!" hắn bình thản nhả ra 1 câu,khóe miệng hơi nhếch lên cười lạnh nhạt.

"Tôi ko phải nhân viên của anh!" Nhi tức giận nghiến răng mà nói.Tại sao mọi người lại có thể gán ghép cô với 1 gã như thế này?Làm sao cô lại có thể thích 1 kẻ chỉ có bề ngoài,tiền bạc còn lại mặt trong thì nhạt toẹt y chang ông già như vậy?Rõ ràng là điều ko thể.

"Đáng tiếc trong hồ sơ của cô lại nói điều ngược lại!" hắn bình thản nói ra 1 câu đáy mắt vẫn như cũ sẫm đen vô tận.

"Anh.." Nhi rất rất muốn mắng chửi cái tên này 1 trận,nhưng lời lẽ của cô bao nhiêu cũng ko thể thoát ra khỏi miệng.Cô tức giận nhưng lại hoàn toàn ko biết phát tiết thế nào,chỉ có thể tức giận nhắm mắt nhắm mũi lại giữa cửa mà hét toáng lên 1 tiếng "A" làm cho Tú giật mình.

Tú mở tròn mắt nhìn cô,lần đầu tiên nhìn thấy cô hét tướng lên vì tức giận như thế.Trái tim lại càng đau hơn bao giờ hết.Ngay từ lúc cô bước vào chỉ có hắn mới biết trái tim hắn thổn thức tới nhường nào,lại nhớ tới ngày cô đạp cửa bước vào lớp hắn.Hắn phát hiện thì ra ngày hô ấy ko chỉ cánh cửa lớp hắn bị đập vỡ,mà ngay cả cửa trái tim hắn cũng đã bị cô đạp vỡ tan rồi.Cố giữ cho mình bình tĩnh,cố tỏ ra lạnh lùng.Bởi vì hắn vẫn còn giận,ko phải chuyện mấy tin đồn đại,hắn giận bởi vì cô hôm qua ko nghe điện thoại của hắn,còn đi với 1 người khác.Kể cả khi hắn nói hắn tha cho cô chỉ cần cô quay lại nhưng cô vẫn thản nhiên ngồi vào chiếc xe đó.Hắn thật sự muốn cho chiếc xe nổ tung nhưng cô vẫn đang ngồi ở ghế phụ,hắn ko làm được.Ngày hôm qua tức giận,thật sự chỉ nghĩ muốn bắt cô lại,giáo huấn cho cô một bài học.Ôm cô chặt hơn ngày thường cho cô nghẹt thở,hoặc tùy tiện hôn cô 1 cái thật sâu cho đỡ nhớ.Nhưng cô lại chạy mất.Lại còn chạy mất cùng với 1 người khác.Mà cái người khác ấy lại rõ ràng đang có ý với cô.

Nhi tức giận nhìn hắn đắm đuối,chỉ hận rằng ko tự tay hủy dung của hắn được.Để xem đến lúc đó mẹ cô còn trọng sắc khinh nhi nữa hay ko.Đến lúc đó người chỉ mê giai đẹp,bo dì chuẩn như mẹ cô chắc chắn nhìn thấy hắn sẽ chỉ bảo mọi người vắng nhà ko tiếp khách.Thật là muốn phát điên mà.Tuy cô có hơi biến thái,được rồi cô nhận là cô thích con gái hơn con trai.Nhưng mà ko phải dạng yêu thích theo góc độ của thế giới thứ 3,cô chỉ thích nhìn ngắm cái đẹp.Nghệ thuật phải trưng ra cho người khác xem,giống như gái xinh là phải show hàng cho người khác ngắm.Chứ cô hoàn toàn ko có tư tưởng,hay tình cảm có nhân nào xen vào.Vậy mà sáng nay trước khi ra khỏi nhà mẹ cô còn hỏi cô 1 câu. "Ko phải mày bị gay như người ta vẫn nói chứ?" làm cho cô ức nổ cổ.Tất cả là tại hắn.Hoàn toàn là tại hắn.

Nhi hậm hực giậm mạnh chân muốn cho nền nhà nứt ra mà đi về phía bàn làm việc của mình.Miễn cưỡng ngồi xuống ghế,vẫn ko quên trừng mắt nhìn phía đối diện.Nên nhớ anh đang làm tôi tức giận đừng có để tôi phải chạy tới giết anh.Nhi trừng mắt gửi đi thông điệp cảnh cáo.

Tú vờ như ko thấy gì hết tiếp tục làm việc.Căn phòng trở nên yên tĩnh chỉ còn nghe thấy những tiếng sột soạt của trang giấy bị lật.Nhi ko nói gì chỉ tập trung dò xét số liệu mà hắn đưa cho cô.Tú chăm chú nhìn vào tài liệu kế hoạch trong tay mình,nhưng tâm hồn thì lại phiêu dạt ở 1 phương trời khác.

Bề nổi cửa sự im lặng tuyệt đối chính là có vẻ làm việc vô cùng nghiêm túc,nhưng thập ra dưới lớp ngụy trang tận tâm cho công việc ấy lại ko chắc chắn là đang chú tâm vào công việc. Giống như người giám đốc đang vô cùng lạnh lùng,có vẻ rất quyết đoán và vô cùng chăm chú vào tập tài liệu kia.Trong đầu lại có 1 vài suy nghĩ thiếu nghiêm túc.

"Hôm qua 2 người đã đi đâu?" hắn vẫn nhìn vào tập tài liệu nhưng miệng lại ko kìm lòng được mà hỏi.

Nhi hơi ngước mắt nhìn sang phía hắn,gương mặt đầy tức giận,đôi mắt đen trừng mắt nhìn hắn.

"Ko liên quan đến anh." Cô lạnh lùng đáp lại.

Tú hơi nghiến răng,cảm giác vô cùng bực bội nhưng lại ko muốn đổ thêm dầu vào lửa.Đành nhận nhịn thở hắt ra 1 tiếng.Chán ghét đặt chiếc cốc lên mặt bàn hướng cô ra lệnh.

"Pha cho tôi 1 cốc café!"

Nhi miễn cưỡng đứng dậy khỏi ghế.Dù sao thì làm việc là làm việc,chuyện đời tư là chuyện đời tư.Dù cho cô có hận hắn gần chết thì cũng vẫn nên hoàn thành tốt công việc của mình. Ko lý gì để chuyện tư để ảnh hưởng việc công.Cô chậm rãi tiến tới bàn làm việc cầm chiếc cốc trong tay lên.Đôi mắt đen của cô hơi nheo lại,ánh mắt sáng lấp lánh ngờ vực nhìn thứ trong tay mình.

"Có chuyện gì?" Tú vẫn cúi đầu đọc tài liệu cố ý hỏi chuyện mình đã biết,đôi môi hơi cong lên.

Nhi ngờ vực nhìn chiếc cốc sứ trong tay,cô cẩn thận lập chiếc đế cốc lên.Lập tức đôi môi há hốc,bàn tay cũng siết thật chặt thành cốc khó chịu.

"Làm sao anh có thứ này?" Cô nghiêm giọng hỏi cái người đang ung dung ngồi trên ghế.

"Mua!" hắn thản nhiên đáp.

Nhi mặt ngày càng đỏ,vừa tức giận vừa nghẹn họng lại.Làm sao mà cái cốc cô đặt làm quà cho Ngọc,vốn là 1 đôi thậm trí cô còn ở dưới đáy cốc viết đề tặng lại có thể ở trong tay hắn?Mua?

"Sao nào có vấn đề gì?" hắn thản nhiên làm mặt lạnh nhìn sắc mặt của cô ngày 1 xấu,xem như trả lại thù vụ hôm qua rồi.

"Tôi muốn mua lại!" cô tức giận nói.

"Ko bán!" hắn thản nhiên nhả vài chữ lại tiếp tục đọc tài liệu.

"Anh.." Nhi rất rất muốn chửi đổng nhưng mà có lẽ nên kìm chế.Người đáng mắng ko phải chỉ mình hắn.

"Còn ko mau đi pha café." Tú hơi trừng mắt nhìn cô lên giọng.

Nhi tức giận nghiến chặt răng,quay người tông thẳng cửa bước đi.Dáng vẻ giống y như lính ra trận,gặp bất cứ ai cũng có thể ko nể nang mà húc bay người.Đợi khi cô đã khuất dạng rồi,Tú mới có thể an tâm mà cười vui sướng.

Nhi hậm hực vừa đợi nước sôi vừa trả thù cái bàn phím điện thoại,tiếng nhạc chờ ở đầu dây bên kia cũng khiến cho cô hết sức khó chịu.Vừa gõ 5 đầu ngón tay xuống bàn sốt ruột,cô vừa cắn chặt môi dưới.

Ở bên kia đầu dây có 1 cô vợ nhỏ đang nép vào ngực của ông chồng mà run sợ nhìn chiếc điện thoại.

"Em ko dám nghe đâu!" Ngọc run rẩy cầm chiếc điện thoại nói.

"Em sợ gì chứ?" Vũ hơi nhíu mày nhìn vợ mình đang sợ run người,trong lòng lại có chút buồn bực.

"Nó chắc chắn là đang chuẩn bị sẵn tinh thần để chửi em!"

"Đưa anh!" Vũ thở dài ko vui cầm lấy điện thoại của Ngọc.

"Alo,Nhi hả?"

"Anh Vũ?" Nhi hơi nhíu mày nghe giọng nam trong điện thoại,tâm trạng đã khó chịu lại càng ko vui.

"Ngọc đi ra ngoài rồi em ạ.Em có việc gì để anh nhắn lại." Vũ nói lại nhìn cô vợ đang ôm chặt lấy mày trong mắt hơi chút phiền muộn.

"Vậy ạ?" Nhi mở nửa con mắt gương mặt giống y như nghe chuyện buồn mà phải cười.

"Vậy anh làm ơn nhắn lại với vợ anh hộ em rằng,lần sau đừng có sợ đến nỗi ko dám nghe điện thoại.Cũng đừng có nép vào người anh run như cầy sấy.Chiều nay nhất định em sẽ đến gặp nó nên nó trốn cũng ko được đâu.Chào anh!" nói rồi ko đợi có câu trả lời cô dập máy.

Vũ nhìn điện thoại chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy ra.Nghĩ tới Tú bộ mặt khó chịu,lại nghe giọng nói sắc như dao của Nhi.Cô nói giống như bản thân cô đang nhìn thấy rõ ràng sự việc chứ ko hề có chút phỏng đoán.Hai người này nếu thành 1 đôi thì sẽ đáng sợ đến thế nào?

"Sao rồi ông xã?" Ngọc lo lắng nhìn sắc mặt Vũ mà hỏi.

"Cô ấy biết em bảo anh nghe điện thoại,còn nói nhất định chiều sẽ đến gặp em!" Vũ nuốt nước bọt mà nói.

“Tiêu em rồi!” Ngọc thẫn thờ ngồi xuống ghế cảm thán 1 câu.

Vũ chỉ có thể thở dài,vỗ vỗ vai vợ yêu mà an ủi.Bởi vì thật sự,bản thân anh cũng thấy sợ.

Nhi bực bội dập máy,nhanh chóng pha xong café mang vào văn phòng,nhưng vừa bước ra khỏi phòng uống nước cô đã thấy ko khí vô cùng kì lạ.Những chị thư ký xinh đẹp gương mặt thanh tú của ai cũng chau lại,họ đang nghi ngại nhìn về cánh cửa phòng tổng giám đốc đang khép kín.Mà từ cái cánh cửa cách âm tốt ấy vẫn nghe rõ tiếng ồn ào như đánh nhau.

“Chuyện gì vậy?” Nhi lơ đễnh tiến đến bên cạnh đám con gái tò mò hỏi.

Những cô gái quay sang nhìn cô vẻ vô cùng khó chịu,ánh mắt khinh thường,khóe miệng cong lên kiêu ngạo.Nhi hơi nhíu mày vẫn biết họ ghét cô nhưng chỉ hỏi chút chuyện thôi làm gì khó tính thế.

“Sếp tổng đang mắng chị Thủy!” một người miễn cưỡng trả lời.Dù sao sau vụ việc cô gái kia bị đuổi việc họ cũng tự biết bản thân Nhi có chút quan hệ vô cùng khó giải thích với giám đốc.

“Vì sao?” Nhi hơi nhíu mày hỏi.Dù cô ko thích thư ký của hắn nhưng trên phương diện công việc chị ấy rất giỏi,tuy có hơi kiêu ngạo,lại rất ghét cô nhưng ko quan hệ.Làm việc tốt là được rồi.Hơn nữa với 1 ông chủ khó chịu như hắn thật sự uổng phí nhân tài.

“Chị ấy quên mất 1 cuộc hẹn quan trọng của sếp sáng nay,sếp nổi giận cũng phải.Nhưng mà hôm qua chị ấy ở trong viện trông mẹ cả đêm.Sáng nay mới ko tinh thần làm việc.Thật tội nghiệp!” một người khác thêm vào hoàn toàn ko phải nói cho cô nghe.

“Phải,nghe nói mẹ chị ấy bị bệnh tim.Hôm qua tái phát.Đáng thương.Tiền viện phí cũng đủ đau đầu rồi!” một người khác cảm thán.

Nhi càng lúc càng nhíu mày hơn nữa,bàn tay cũng siết chặt hơn.Có 1 chút âm thanh từ nơi xa xăm vọng lại trong lồng ngực.Cho tới bây giờ cô vẫn nhớ như in tiếng đồng hồ tích tắc chạy vào đêm giao thừa năm đó.Cứ mỗi lần nhớ lại là nó lại xuất hiện bên tai cô,giống như cả thế giới chỉ còn lại mình cô tồn tại.Nhi siết chặt tay lại,môi hơi mím lại.

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào văn phòng,lập tức khiến cho âm thanh sang sảng lan tràn trong ko khí đập thẳng vào màng nhĩ của cô.

“Cô giải thích xem,cô làm việc kiểu gì?Một cuộc hẹn quan trọng như vậy mà cô lại có thể quên?” Tú tức giận đến đỏ mắt,hơi thở cũng trở nên nóng nảy,bàn tay to tức giận đập rầm xuống bàn.

Cạch.

Một tiếng động làm cho hắn dừng lại động tác,nhìn xuống mặt bàn đã có 1 cốc café nghi ngút khói thơm mát đặt bên cạnh hắn.Ngước mắt nhìn con khủng long,cơ thể đang nổi lửa của anh đột nhiên hẫng hụt,trái tim thót lại rồi loạn nhịp điên cuồng trong lồng ngực.Cô đứng ở bên cạnh anh,đôi mắt đen láy như bầu trời đen đầy sao ko gợn mây,sâu thẳm nhưng long lanh sáng thần bí lại như thôi miên người khác,khóe miệng hồng đượm nhẹ nhàng mỉm cười.Ko giảo hoạt,ko tinh quái chỉ đơn giản cười hiền lành khiến cho lòng của anh trùng lại.Giống như trước đây mỗi khi hắn nổi giận,cô lại ở bên cạnh nhìn hắn mỉm cười như vậy,như khi hắn làm sai bài tập cô cũng luôn cười như thể để nhắc nhớ hắn,hay khi hắn cãi nhau với gia đình,cô cũng chỉ cười như vậy như muốn nói hắn sai rồi.Mà mỗi khi nhìn thấy nụ cười ấy của cô hắn lại tự giác cảm thấy quá ngốc nghếch.

Hắng giọng ho khan 1 tiếng,Tú hít 1 hơi thật sâu vào lồng ngực,bình tĩnh ngồi xuống ghế.Nhi lẳng lặng ở bên cạnh nhìn hắn tươi cười.Giống như những tháng ngày trước đây,đôi khi cô cảm giác mình thật sự có 1 phần ảnh hưởng đến hắn,đôi khi lại cảm thấy có lẽ người hiểu mình trên đời chỉ có hắn,nhưng kết quả là do cô quá tưởng tượng.Bởi vì hắn cuối cùng vẫn là bỏ cô mà đi ko 1 lời để lại.Cho nên trong bao nhiêu năm cô rất ko muốn nhớ đến hắn,rất ko muốn nghe thấy hắn.Ko muốn tự mình cho mình là đúng 1 lần nữa.

“Được rồi.Ra ngoài thu xếp lại đồ đạc ..” Tú lạnh lùng nhả ra vài chữ thì đột nhiên lại thấy 1 bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy tay hắn.

Tú ngạc nhiên giương mắt nhìn cô,Nhi luồn bàn tay nhỏ nằm lọt thỏm trong bàn tay to lớn của hắn,nhẹ nhàng nhìn hắn hơi nghiêng đầu.Bàn tay nhỏ nhắn ấm áp,truyền qua người hắn 1 luồng điện làm cho trái

tim hắn đập nhanh lại càng nhanh hơn,hắn chỉ có thể ngơ ngẩn mà nhìn cô chăm chú.

Nhi lập tức nhân cơ hội T3 còn đang bị ngạc nhiên lập tức cả vú lấp miệng em mở miệng nói.

"Sếp tổng muốn nói chị có thể về sắp xếp lại công việc,cố gắng hẹn gặp đối tác trong thời gian sớm nhất.Chị làm được đúng ko?"

Thủy ngơ ngẩn nhìn Nhi rồi lại nhìn Tú,gương mặt xinh xắn ngạc nhiên hoàn toàn ko biết nói lời nào.

Trời ạ,buôn chuyện thì đầu óc nhanh nhậy đến lúc cần hoạt động trí não thì sao lại chậm tiêu thế.Nhi khẽ cắn cắn môi,chỉ lo cái tên T3 kia lại nổi hứng nhất thời thì chắc chắn bà chị xinh đẹp này ngày mai sẽ được buôn chuyện ở trung tâm giới thiệu việc làm.Cô đành dùng hạ sách nháy nháy mắt với chị gái xinh xắn,đánh theo mật mã kí hiệu tiêu chuẩn quốc tế,lại vừa phải liếc nhìn cái đối tượng nguy hiểm đang có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

Chị gái thư ký nhìn thấy ánh mắt của cô,vội vội vàng vàng cúi đầu vô cùng thành khẩn.

"Vâng vâng,tôi sẽ lập tức xin lỗi phía đối tác,cũng sẽ trong thời gian nhanh nhất hẹn lại thời gian kí hợp đồng."

Nhi thở ra 1 tiếng,hú hồn cứ tưởng còn ko biết S.O.S nghĩa là gì.Đến lúc đó thì cô cũng đành bó tay.

Tú hơi nhíu mày nhìn cô thư ký đang khúm lúm,lại liếc mắt nhìn sang con khủng long đang đắc ý.Em dám sử dụng mỹ nhân kế với anh?Khủng long đáng chết biết rõ anh ko thể phản kháng lại dám giở thủ đoạn.Gương mặt điển trai của Tú trở nên đen lại,cặp lông mày nhăn lại cương nghị,đôi mắt nâu nghiêm khắc nhìn Nhi cảnh cáo.

Lập tức ngửi được mùi nguy hiểm,bản năng phòng vệ của Nhi lập tức được đẩy lên mức độ cao nhất.Cô nhẹ nhàng siết chặt thêm bàn tay to lớn của hắn,đôi mắt đen lấp lánh sáng ấm áp nhìn hắn,cặp lông mày thanh thanh hơi nhướng lại như muốn ám chỉ điều gì,khóe môi hồng tươi như cánh hoa mỉm cười ý vị.

Tú hít sâu vào 1 hơi,miễn cưỡng nhắm chặt 2 mắt.Lại thấy thêm 1 trận dao động nơi tay mình.Bàn tay nhỏ bé của cô vẫn mềm mại như trước đây,làn da mềm mại,ngón tay thon nhỏ, mảnh khảnh,nên đôi khi hắn thật sự sợ nếu hắn siết chặt 1 chút có thể làm những ngón tay của cô vỡ vụn.Nhớ rất rõ lần đầu tiên cầm tay cô.Chỉ là hắn vô tình hoàn toàn ko có ý,lúc đó hắn lại ko hề cảm thấy hứng thú,vì 1 con khủng long bạo chúa thì có thể có cảm giác gì,chắc chắn tay chân thô kệch,nhưng hắn nhầm.Lần đầu tiên hắn nắm tay cô để kéo cô đi vào quán hát,hắn đã hơi ngập ngừng.Hắn ko từng nghĩ tay cô lại mềm mại như vậy,nhỏ nhắn nằm lọt thỏm trong lòng bàn tay hắn.Hắn lần đầu tiên lúc đó đã cảm nhận được cô là 1 cô gái chứ ko phải 1 con khủng long bạo chúa.Nhưng khi đó hắn rất nhanh chấn áp lại bản thân mình,rất nhanh cố lờ cảm giác ấy đi.Sau đó lại như thằng ngốc viện đủ mọi cớ để nắm lấy tay cô.

Nhi nhìn Tú im lặng thì lại càng sốt ruột.Trời ạ.Theo như kinh nghiệm càng suy nghĩ lâu,càng nghĩ kĩ thì lại càng có vấn đề.Cô liều mạng siết chặt hơn bàn tay của hắn,từng ngón tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy tay hắn ko rời,khẽ lắc lắc tay hắn như muốn thúc giục.T3,giờ ko phải giờ ngủ.Mau mau dậy đi.

Tú bừng tỉnh giấc,lại ngước lên nhìn gương mặt cô,đôi mắt lại rời xuống nhìn 2 bàn tay đang siết chặt lấy nhau.Hắn thở dài.

"Được rồi.Mau chóng đi thu xếp lịch hẹn và xin lỗi đối tác cho cẩn thận.Tôi ko muốn bị nghe 1 lời phàn nàn nào nữa!" hắn lạnh lùng nói.

"Dạ vâng,thưa tổng giám đốc.Em sẽ lập tức đi làm ngay ạ!" Thủy luống cuống nói.

"Tôi hy vọng đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng!" Tú sắc lẻn ánh mắt nhìn cô gái trước mặt khiến cho cô ta lập tức cúi gằm mặt ăn năn.

"Dạ vâng thưa tổng giám đốc.Tuyệt đối ko có lần sau!" cô vội nói,đầu vẫn ko thể nào ngẩng lên.

"Nhớ lời cô nói.Nếu còn có lần sau.." giọng nói của Tú đanh lại,nói tới đây hắn ngước mắt sang nhìn Nhi đôi mắt nâu tràn ngập cảnh báo.

".. dù có hậu thuẫn lớn đến mấy cô cũng đừng mong giữ được chỗ ngồi hiện tại!" mặc cho lời nói là dành cho Thủy,nhưng gương mặt Tú lại hoàn toàn hướng về phía Nhi,giọng nam trầm thấp đầy đe dọa.

Nhi nuốt nước bọt.Lo thật xa.Thoát được lần này,đến lần sau hãy hay.Anh cảnh báo tôi ko lo chuyện bạo đồng,nhưng tôi cứ thích nhúng tay thì anh làm gì tôi?Nhi lơ đễnh nhìn sang chỗ khác như hoàn toàn ko nhìn thấy gì hết.Có đe dọa cũng bằng dư thừa.

Tú dĩ nhiên là biết đe dọa cô cũng là dư thừa,vì dù cho hắn có sắc đá thế nào thì sự thật trong bao nhiêu năm qua vẫn luôn chứng minh,hắn chẳng thể nào trái lời cô được.Nhưng hiện tại ít nhất hắn phải cho đám thư ký ấy biết,ai mới là hậu thuẫn lớn ở đây.Cho họ rõ ràng 1 chút đừng có gây khó dễ cho cô,càng đừng nghĩ đến việc nói xấu cô hay tìm cớ bắt nạt.Nhớ cho kĩ ai mới là hậu thuẫn lớn ở đây.

Thủy bắt gặp ánh mắt răn dạy của lãnh đạo,lập tức biết ý mà cụp mặt xuống,hoàn toàn ko dám nói thêm lời nào.Mặc cho trong lòng có chút chán ghét cái con bé đang đứng đó ko thay đổi,nhưng mà dù sao cũng là nhờ cô ta mà cô thoát nạn.Cho nên cô chỉ có thể im lặng.

"Được rồi.Mau đi làm việc đi!" Tú lạnh nhạt cầm cốc café lên uống thản nhiên đuổi khách.

"Dạ!" chị gái thư kí xinh đẹp lập tức biết ý mà chuồn thẳng,ko có y tia luyến tiếc nào.

Nhìn bóng dáng chị gái xinh xắn biến mất sau cánh cửa,Nhi thở phào 1 hơi nhẹ nhõm.Gương mặt xinh xắn giãn ra vui vẻ,khóe môi ko tự động mà nhếch lên.Ngơ ngẩn nhìn cửa 1 lúc,cô quyết định đi về chỗ ngồi bắt tay vào việc tiêu diệt thời gian cho chính mình.Hôm nay nên làm gì?Ngồi viết 10 điểm xấu nhất trên gương mặt của hắn,hay là 10 thói xấu của hắn?À hay là viết lại tên của 10 cô người yêu cuối cùng của hắn?Sau đó đến phòng photo in ra trăm bản phát ở đại sảnh.Có vẻ thú vị đây.Vừa nghĩ đến là phải đi làm ngay.Nhưng mà..

"Sếp tổng!" Nhi nghiến răng nghiến lợi gằng từng chữ,cảm giác như da mặt đã sắp tróc ra đến nơi.

"Hử?" Tú ậm ừ hoàn toàn dán mắt vào tài liệu ko thèm quay lên nhìn cô lấy 1 lần,một tay cầm cốc café cô vừa pha nhấm nháp vô cùng thoải mái.

"Sếp có thể buông tay tôi ra được ko?" Nhi cố gắng giữ lại chút lịch sự khô cạn còn lại của mình.Cảm giác cả gương mặt mình sắp thành Mona Lisa bở bung từng centimet vì tàn phá của thời gian,nhưng mà vẫn cứ phải đau khổ mà nhếch mép cười.Giờ cô mới thực sự hiểu,ai nói rằng người họa sĩ là người cống hiến hết mình cho nghệ thuật,công nhận có cống hiến nhưng mà cái người phải ngồi hàng giờ,thậm trí hàng ngày vẫn phải mỉm cười giữ nguyên tư thế mới gọi là cống hiến cao cả.Ai cũng nói hồng nhan bạc mệnh,Mona Lisa ôi nàng Mona Lisa.

"Tại sao?" Tú vẫn thản nhiên uống tiếp café lập thêm 1 trang tài liệu.

Nhi bây giờ rất rất đau cơ mặt.Ai nói rằng các bó cơ của con người độ co giãn vô cùng tốt,cử động con người nhờ thế cũng vô cùng linh hoạt,nhưng hiện tại cái bó cơ siêu bền ấy của cô đang đứt phựt từng sợi từng sợi 1.Thơ hắt ra rồi lại thật sâu hít vào 1 hơi.Cô cố gắng giữ cho khóe miệng ko xị xuống.

"Sếp tổng tôi cần phải về chỗ làm việc mới phải!" Nhi cố gắng nhỏ giọng nghiến răng kèn kẹt.Rất có lý thuyết phục để hắn suy nghĩ.

Tú lúc này mới ngừng lại,rời mắt khỏi tập tài liệu hắn ngước mắt nhìn cô.

"Về chỗ cũng đâu có việc gì để làm!" rất bình thản nói xong hắn lại tiếp tục gục đầu vào tài liệu.

"Ít nhất cũng ko phải đứng đây đúng ko?" vẫn tiếp tục nhẫn nhịn nở 1 nụ cười thương mại,vô cùng có tinh thần trách nhiệm khuyên bảo kẻ thiếu não bộ là hắn.

"Cô đứng đây cũng là đang làm việc!" hắn thản nhiên đọc tài liệu ko buồn để ý.

"Sếp tổng,hình như tôi là thư ký chứ ko phải bảo tiêu!" vô cùng hợp tác nhắc nhở.

"Chính vì là thư ký mới nên đứng đây với tôi." Tú thản nhiên ko cần lý do,bàn tay to lại siết chặt hơn 1 chút.

"Sếp tổng." đừng thử nhẫn nại của tôi.Anh biết sức chịu đựng của tôi lớn thế nào nào rồi đấy.Nhi trừng mắt như muốn cảnh cáo cái tên đơn bào ko muốn tự phân chia mà lại yêu cầu giúp đỡ.

"Chuyện gì?" vô cùng lơ đễnh trả lời,lại cầm cốc café lên uống 1 ngụm.

Nhi nghiến răng cái két,tiếng kêu y như xe tải dùng phanh cờ lê mỏ lết.Bàn tay cô run rẩy lên vì tức giận,nhưng lại bị bàn tay ấm áp của hắn ngăn lại bằng hơi ấm của hắn.Bàn tay hắn ko giống tay cô,vừa to lớn,lại cứng rắn,có đôi khi cứ như hòn đá muốn đè chết người.

"Tay!" Nhi nghiến răng nghiến lợi,trợn mắt há mỏ y như bò điên,bàn tay nhỏ giật giật tay hắn đe dọa.

Ngược lại với bão tố đang nổi ầm ầm bên cạnh,hắn vẫn vô cùng thản nhiên.Uống café,đọc tài liệu,và .. ngân nga hát 1 mình.

"Tôi mỏi chân rồi!" Nhi chán ghét chỉ có thể căm phẫn mà giậm chân nghiến răng tại chỗ.

"Mỏi chân?" hắn rời mắt khỏi tập hồ sơ,nhìn cô hơi nhướng mày.

Nhi lập tức giả bộ đáng thương,đôi lông mày trũng xuống,đôi mắt đen láy lập tức chuyển sang chế độ ướt át của nhà cấp bốn trời mưa,khóe môi hồng tươi xinh xắn hơi cong lên phụng phịu. Trông bộ dáng đáng thương như con mèo vừa bị nhúng nước của cô,Tú chỉ có thể mím môi,nuốt nước bọt.

"Á.." Nhi hét lên 1 tiếng khi thấy bản thân mình đang văng đi theo lực quán tính,và cái vị trí là điểm dừng kế tiếp của cô chắc chắn ko hề có tí hạnh phúc nào.Bởi vì.. đó chính ở trong lòng của hắn.

"Hoàng Tuấn Tú!!" đến lúc này ko thể nào đội vẻ mặt được giáo dưỡng được nữa.Lành làm gáo vỡ làm môi,tôi tốt nghiệp trường cấp 3 hạng 2 đấy,ko có giáo dục cũng được.Nhưng thế này rõ ràng là đang bị người ta lợi dụng mà .

"Chuyện gì?" hắn vẫn thản nhiên nhìn tập tài liệu vẻ mặt vô cùng thờ ơ.

"Anh đang quấy rối nhân viên đúng ko?" Nhi tức giận rất rất muốn lập tức thoát ra khỏi lòng của hắn.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy.Người ta vẫn thường bảo có mấy ai đạt được điều mình mong muốn,ước mơ có được mấy người có thể thực hiện.Hay nói 1 cách đơn giản là mơ mộng viển vông,nói 1 cách khó nghe là đầu óc có vấn đề nên quá ảo tưởng.

Tú thản nhiên ngước lên nhìn cô,ánh mắt nâu ánh lên 1 tia sáng kì quái,khóe miệng cong lên nở nụ cười nửa miệng.

Nhi lập tức cảm thấy nguy hiểm.Mỗi khi cô cười gian xảo chắc chắn có người bị họa,mà giờ cái tên động vật đơn bào này đang có bộ mặt đểu ko kém gì cô.Chắc chắn đang nghĩ cách chơi cô.Ko được.36 kế .. chuồn là thượng sách.

Nhưng có vẻ như 36 kế tốc độ hoàn toàn ko nhanh bằng công nghệ thông tinh bây giờ.Cô chỉ vừa mới nhấc chân đã lập tức bị 1 lực đạo vô cùng mạnh kéo lại.Để rồi nhờ sự nhiệt tình của Newton phát kiến ra lực hút trái đất cho nên cô đã bị kéo lại càng thê thảm hơn nữa,đó là lọt thỏm ngồi trên đùi hắn.

"T3!" Nhi gầm nhẹ,cảm giác như mắt trái mình đang giật giật,khóe miệng cũng co rút.Ngồi lọt thỏm trên đùi hắn,với gương mặt của hắn kề sát vai cô,hơi thở của hắn phả vào má cô 1 nóng ẩm mơn trớn rợn người.

"Chuyện gì?" giọng nói của hắn trầm xuống,khàn khàn như đáy vực,đôi mắt nâu chăm chú nhìn gương mặt đang đỏ lên của cô.Hắn hiện tại đang thấy vô cùng thoải mái,có thể ôm cô trong lòng,khóa lại trong vòng tay của hắn,cảm giác rõ bờ vai cô dựa vào ngực hắn,cơ thể đang ngồi trên đùi hắn,hơi ấm đang truyền qua lớp quần áo tới tận sâu trong từng mạch máu của hắn,hơi thở nhẹ dịu của cô,với mùi hương trên cơ thể cô vẫn như vậy.Làm cho hắn thật sự nao lòng.

"Anh có thể thôi những hành động quấy rối nhân viên lại được hay ko?" Nhi cắn chặt môi,nghiến răng mà nói.Đôi mắt đen láy sáng tức giận nhìn thẳng vào gương mặt đang cười đến điêu ngoa của tên bên cạnh.

"Anh quấy rối em bao giờ?" hắn vô cùng thản nhiên mỉm cười nhìn cô,hai bàn tay thu lại ôm lấy eo cô.

"Hiện tại!" Nhi vừa nói vừa trừng mắt,chỉ chỉ ngón tay vào 2 bàn tay đang ôm chặt eo mình.

"Nếu đây gọi là quấy rối thì ko phải mấy tên yêu râu xanh phải gọi là gì?" hắn vẫn bình thản gương mặt lại sáng ngời ý cười,bàn tay vòng qua eo cô nhất định ko rời đi nơi khác.

"Ko cần biết yêu râu xanh,hay yêu con gái,nói chung là hiện tại anh bỏ tay ra đi!"

"Ngoan ngoãn ngồi yên.Anh làm việc xong sẽ thả em ra." Giọng nói trầm ấm như nước chảy,đôi mắt nâu của hắn sáng ánh cười nhìn cô dịu dàng.

Lại đến lại đến.Cái kiểu cười này.Còn lạ lẫm sao?Trước đây mỗi sáng đến nhà cô đón cô đi ăn,đi học,mỗi lúc ở cạnh nhau lúc nào cũng trưng ra cái bộ mặt đạo đức giả hiền lương thục đức này.T3 thà anh cứ giở trò công tử,cũng đừng làm con gái nhà lành chứ.Anh làm gái nhà lành rồi,tôi làm thế nào để phản kháng với anh đây?Tôi lại ko phải lưu manh vô lại,chuyên đi cưỡng bức gái nhà lành.

Vừa nghĩ Nhi vừa đau khổ cắn chặt môi,đôi mắt đen sụp xuống vô cùng suy yếu.Cô chán nản thở ra 1 hơi,cả người cũng thả lỏng ra ngoan ngoãn ngồi trong lòng của hắn ko nói thêm lời nào nữa.Nếu cô còn phản kháng,hắn lại tiếp tục đóng vai nữ chính hiền lành,cô nghiễm nhiên thành nữ thứ độc ác.Tuy cô ko tốt bụng gì cho cam,nhưng vai phản diện cô cũng ko thích chút nào.

Thấy Nhi thở ra hòa hoãn,Tú chỉ có thể vui sướng mà mỉm cười.Giờ có thể tập trung làm việc.Lúc cô ngồi ở phía đối diện,thật sự đầu óc hắn chẳng thể tập trung nổi,chỉ sợ nếu ko nhìn chỉ vụt 1 cái cô có thể biến mất ko tung tích.Nhưng giờ ôm cô trong lòng còn có thể sợ con khủng long biến được đi đâu.

Cả căn phòng trở nên thật im lặng,chỉ còn tiếng sột soạt của giấy,tiếng bút viết,và tiếng thở đều đặn của 2 con người.Dường như nhịp thở của họ đã hòa vào làm 1.Cũng ko biết qua thời gian bao lâu,Nhi dần dần miễn cưỡng nhắm lại 2 mắt,từ từ dựa vào bờ vai cứng rắn của hắn mà mơ màng.

Quả thật rất ấm áp.Mùi nước hoa quen thuộc phả vào mũi của cô một hương thơm nhớ nhung,trái tim cô ấm áp rung lên từng nhịp xúc động,ngồi trong lòng hắn,rất ấm rất ấm,lại nghe rõ nhịp thở trầm ổn đều đặn như càng khiến cho cô an tâm.Đúng là cảm giác này,bao nhiêu năm qua vẫn là cảm giác này,cảm giác an ổn,dễ chịu.Cũng vì cảm giác này dù cho hắn cô ôm cô thật sát,dù cho hắn đôi khi có quá phận hôn cô,dù cho có nằm ngủ trên giường với hắn cô vẫn ko cảm thấy chán ghét.Mùi nước hoa quen thuộc ấm áp lan tỏa,làm trái tim của cô dần dần rung động.Một cảm giác xưa cũ ùa về,nhưng lại làm cho cô thấy quen thuộc,gần gũi tới từng hơi thở.Ở cạnh hắn,thì dù có ở đâu cũng có thể khiến cô an tâm ngủ ngon.Bởi vì cô biết chắc chắn tên động vật đơn bào này ko bao giờ có ý đồ xấu với cô.

Hơi cúi đầu nhìn thấy gương mặt xinh xắn đang chìm sâu vào giấc ngủ,Tú tự giác cảm giác ngọt ngào trong lồng ngực,đôi mắt nâu sáng lên yêu thương đã lâu ko được phát tác.Quả thật là rất khó để bình tĩnh khi ở cạnh cô,nhưng hắn lại ko nỡ đánh thức khủng long đang ngủ say.Hay là hắn muốn giữ cô thật chặt trong lòng nhiều hơn bao lâu càng tốt.Nhìn đôi hàng mi đen cong cong yêu kiều,chiếc mũi nhỏ xinh xắn phập phồng ngây ngốc,khóe miệng hồng tươi hơi mở khiêu gợi.Hắn thật rất nhớ mùi vị của cô.

Từ từ hắn khẽ cúi đầu,làn môi bắt đầu chạm tới cặp môi đỏ tươi ngon ngọt của cô,chiếc lưỡi tinh quái theo thói quen có điều kiện lách vào giữa hàm răng của cô.Rất nhanh đã phát hiện ra chủ tướng của địch,liền lập tức lao tới,tả xung hữu đột.Cảm giác ngọt ngào,ấm áp lan tỏa từ đầu lưỡi của hắn tới toàn thân.Làm cho hắn càng hôn càng sâu.Bao nhiêu nhớ thương trước đây,bao nhiêu kìm nén trong bao nhiêu năm qua bị làm cho Tú như cảm giác muốn đòi lại tất cả.Chiếc lưỡi của hắn cuốn lấy lưỡi của cô,chậm rãi nhấm nháp,lướt qua từng centimet để tận hưởng mùi vị,va chạm thật sát để tận hưởng hơi ấm từ cô,liếm láp thật sâu để chiếm hết ngọt ngào trong chiếc miệng nhỏ xinh.Tú hoàn toàn ko khống chế được chỉ mong rằng cô cứ mãi ngủ mê còn hắn thì có thể mãi chiếm giữ đầy lưỡi của cô như lúc này.Ngay khi tâm trí hắn hoàn toàn ko thể khống chế,Nhi hơi nhíu mày,cánh cửa văn phòng bật mở.

"Thưa tổng giám đốc đã hen được đối tác.." chị gái thư ký vội vã chạy vào đoái công chuộc tội,nhưng cái cảnh tượng đang diễn ra ở trước mặt khiến cho chị lập tức hiểu rằng,mình lại vừa tạo nghiệp.

Tú đảo đôi mắt nâu tràn ngập ánh lửa sang nhìn kẻ vừa vội vàng phá hỏng chuyện tốt của mình,ánh mắt cứ như con dao cạo chỉ muốn mang hung thủ cạo đầu bôi vôi thả trôi sông.

Chị gái thư ký lập tức cúi gầm mặt,ánh mắt tội lỗi nhìn xuống đôi giầy da của mình.Chà đúng là da thật rất nhẵn nha.Kiểu dáng cũng ko tệ chút nào.

"Hẹn mấy giờ?" giọng nói trầm thấp của Tú bị đè xuống càng thêm thấp,một bàn tay to lớn áp lên mang tai của Nhi nhẹ nhàng che lấy đôi tai trắng trẻo mỏng manh,sợ mình có thể làm cho cô tỉnh giấc.

"Dạ,9h sáng mai ạ!" chị gái thư ký hiểu ý lập tức cũng đè thấp thanh âm,nói chỉ vừa đủ cho người đang ngồi có thể nghe thấy.Đôi mắt xinh xắn chỉ dám cúi gằm nhận xét đôi giầy hàng hiệu của mình,tuyệt đối

ko dám nhìn vào màn hình full HD trước mặt.

"Đã biết." giọng nói lạnh lùng vang lên,gương mặt lạnh băng của Tú lại cúi xuống nhìn Nhi đang hơi nhíu mày rúc sâu vào trong ngực mình,trong một giây lập tức xuất hiện 1 chút ấm áp lóe sáng trong đáy mắt.

Chị gái thư kí lập tức ngoan ngoãn rút lui khỏi hiện trường,tránh cho trường hợp tai bay vạ gió,phải chết 1 cách oan uổng.Ngay khi bàn tay nhỏ bé vừa mở cánh cửa định bụng biết điều ko làm phiền tổng giám đốc thì lại nghe 1 giọng nói trầm trầm giống như hòn đá to lập tức được ném về phía cô.

"Chuyện lúc nãy.." giọng nói của Tú trở nên cứng ngắt,lại vô cùng nặng nề, đầy đe dọa, ".. Nếu để Nhi biết thì cô cũng liệu đường mà về nhà viết sơ yếu lý lịch đi!",Đôi mắt nâu của Tú lạnh nhạt,khóe môi thản nhiên giơ lên rồi hạ xuống,nói ra những lời đe dọa lại bình thản như một câu chào hỏi,khiến cho người ta hiểu được,hắn hoàn toàn có khả năng làm như vậy.

Chị gái thư ký xinh xắn lập tức cảm giác toàn thân run nhẹ,yết hầu lại cứ như đường bê tông giữa mùi hè,toàn thân lại thấy như mùa đông tắm nước lạnh.

"Dạ vâng thưa tổng giám đốc!" chỉ có thể nghiêng người ngoan đạo mà lặng lẽ rời đi,chỉ vừa khép lại cánh cửa đã thấy lưng áo chính mình ướt lạnh.Trái tim cứ thổn thức cứ như người vừa thoát chết trong gang tấc,chỉ có thể vô lực dựa người vào cửa thở dốc.

Nhìn thấy Thủy vừa ra khỏi văn phòng với vẻ mặt vô cùng khó chịu,mấy chị thư ký liền lập tức bản năng trỗi dậy,cá tính bùng phát,ánh mắt sáng rực,nhiệt thuyết trào dâng,tinh thần làm việc được nâng lên mức cao nhất.Lập tức ko ai bảo ai cùng chạy tới bên cạnh chị thư ký mỗi người 1 câu.

"Sao thế?"

"Trong đó có chuyện gì?"

"Ko phải sếp tổng muốn đuổi việc cậu chứ?"

"Sếp tổng vừa nói gì với cậu?"

Lập tức xung quanh cô là 3 cô gái hết sức nhiệt tình với công việc,quan tâm tình hình công ty,đặc biệt vô cùng tận tâm đối với lãnh đạo,cho nên bằng mọi cách phải khai thác được thông tin,tránh việc vô cớ bị đuổi việc như thư ký của sếp phó.Oan uổng cũng ko thể nói nên lời.

Thủy hơi nhăn mặt,thật sự thật sự răng đã vô cùng ngứa,lưỡi cũng vô cùng muốn hoạt động, bản năng bà tám đang kêu gào khi bị nhốt trong lồng.Nhưng mà,sếp cũng đã nói ko để cho Nhi biết,ko nói là ko để mọi người biết.Nhưng mọi người biết rồi,thì chắc chắn trong 1 tương lai ko xa,bản thân cô sẽ phải ngồi ở nhà điền sơ yếu lý lịch như sếp nói.Cho nên.. tuyệt đối ko thể nói.

"Ko có chuyện gì.Chỉ là sếp vẫn tức chuyện tôi quên cuộc hẹn!" viện đại 1 lý do hợp lý để có thể rút lui.

"Tội nghiệp,thôi đừng suy nghĩ!" một cô gái quan tâm an ủi.

"Đúng vậy.Sếp tổng chắc chỉ giận vài hôm thôi.Đừng quá lo lắng!" một người khác thêm vào.

Lại mỗi người 1 câu an ủi cho có lệ,rồi ai về nhà nấy tiếp tục công việc của mình.Bởi vì chuyện ko có tí hấp dẫn nào nên chẳng ai buồn hỏi nữa.Chỉ có duy nhất Thủy là trầm mặc,ko phải bởi vì chuyện vừa thoát chết,mà bởi vì thái độ của sếp tổng.

Mọi người vẫn nói Nhi là tiểu hồ ly,nhưng cô rõ hơn ai hết,hôm nay nếu ko phải cô ta thì cô tuyệt đối đã bị sếp tổng ko thương tiếc mà đá thẳng ra khỏi công ty.Cho nên trong lòng dù ko muốn nhưng vẫn phải thừa nhận cô ta thực sự rất có vị trí trong mắt của sếp.Hơn nữa có gì đó kì quái.Nhưng cô lại ko rõ tại sao kì quái.Giống như sếp tổng sợ cô ấy biết sếp lén lút sầm sỡ cô ấy,cứ như sếp sợ cô ấy,chứ ko phải cô ấy sợ sếp.Đúng.Là sếp tổng rất sợ cô ấy,cho nên ngay cả khi định đuổi cô nhưng cũng 1 câu của cô ấy mà thu lại quyết định.Người con gái này ko biết chừng sau này có thể nào là..

Trong khi có 1 người đang nghi ngờ đông,nghi ngờ tây dè chừng suy nghĩ về 1 cái tương lai mà Nhi chưa bao giờ nghĩ tới,thì cô đang vô cùng dễ chịu nằm ngủ an lành trong lòng của hắn. Chìm trong giấc ngủ an lành,cảm giác thấy vô cùng ấm áp,ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn càng khiến cho cô dễ chịu,trái tim lại giống như trước đây phập phồng tê dại.Nhưng ko rõ tại sao Nhi ko cảm giác sợ hãi như trước đây

chỉ đơn giản vô cùng dễ chịu,vô cùng thoải mái,giống như trước đây 2 người ở cạnh nhau.1 loại cảm giác kì lạ mà cô ko muốn tìm hiểu,cũng ko muốn gọi tên.Cứ như giữa ko gian đen tối từng giọt từng giọt nước trong vắt ngọt ngào chảy xuống cõi lòng.Từng chút,từng chút 1 gợi lên 1 thứ tình cảm đã lâu rồi ko hiện diện. Cảm giác này có lẽ nên gọi tên là .. xao động.

52. Chương 50

Chương 50: Bảo hộ

Nhi hiện tại cảm giác vô cùng dễ chịu,gối đầu trên 1 chiếc gối êm ái,đắp trên người 1 chiếc chăn bông mềm mại ấm áp,trong phòng điều hòa ko khí để hơi lạnh lạnh,làm cho con khủng long thời kì đồ đá như cô vô cùng thuận lợi để ngủ đông.Còn đang thả hồn trong cõi bồng lai tiên cảnh,đang ngồi uống rượu với Hằng Nga,chém gió với bồ tát thì cô đột nhiên nghe được âm thanh gì đó.Đôi lông mày của cô hơi nhíu lại,hàng lông mi khẽ rung động.Mặc dù bản năng nói cho cô ko cần biết,tốt nhất là ngủ,ko có mấy khi được ngủ nướng,nhưng mà muốn lờ đi ko có nghĩa chuyện ấy ko tồn tại.Mà cái âm thanh ồn ào dường như càng lúc càng lớn.Trong khi câu chuyện về trần gian cùng bồ tát đang đến đoạn huyền ko,xuất thần,nói về thiên đình đang muốn lập mạng lưới thu phát sóng qua vệ tinh,lại nghe bồ tát nói dạo này loài người phóng nhiều vệ tinh quá,làm cho có lần tiên nữ uống say va vào vệ tinh bị nội thương,bao nhiêu là tin tức hay ho mà lúc tỉnh làm sao nghe thấy.Ấy thế mà lại bị tỉnh giấc.Nhi vô cùng khó nhọc mở mắt định thần.

Trước mắt cô là ánh sáng dìu dịu chiếu xuyên qua rèm cửa sổ,lén lút in xuống nền nhà một vạt sáng tươi mới,căn phòng rộng với chiếc ghế da sang trọng kê gần cửa sổ,chiếc tivi phẳng lỳ nơi hốc tường,trên sàn là 1 tấm thảm thượng hạng của da cừu Thụy Sỹ,bản thẩn cô đang nằm trên chiếc giường lớn êm ả với bộ ga kẻ sọc xám màu.Nhi hơi nhíu mày có thoát khỏi cõi mộng,giơ tay lên dịu dịu mắt.Lúc này mới có thể nghe rõ thêm tiếng ồn ào ở phòng ngoài.Là 1 giọng nam và 1 giọng nữ.Nhưng giọng nam ấy cô chắc chắn 1 điều ko phải của động vật đơn bào.Còn giọng nữ mềm mại,nghe là muốn phạm tội kia rõ ràng là của chị gái thư ký xinh đẹp rồi.

“Bao giờ anh ấy xong việc?” một giọng nam vang lên.

“Cuộc họp phải nửa giờ nữa mới kết thúc ạ.Cho nên có thể phiền anh ra ngoài ngồi chờ được ko?” vô cùng lễ phép lại có chút khách sáo,chị thư ký khó xử nói.Sếp tổng nói khi sếp đi họp tuyệt đối ko để ai vào phòng,nguyên nhân thì ko nói cũng biết.Nhưng cái người nói ko nói ko rằng chạy sồng sộc vào.Nếu sếp về thì cái ghế cô vừa giữ được chưa nóng tay,chỉ sau vài tiếng lại có khả năng bị đá đi.

“Tôi ngồi đây đợi cũng được!” vô cùng thản nhiên nói.

“Xin mời anh ra ngoài phòng đợi.Bao giờ tổng giám đốc trở về tôi sẽ lập tức thông báo” Thủy vô cùng áy náy nói.

“Sao tôi lại ko thể ngồi đây đợi?” ngữ khí có chút trêu đùa làm cho người khác ko biết hắn giả ngu hay ngu thật.

“Xin lỗi anh là dặn dò của tổng giám đốc.Xin anh ra phòng khách ngồi đợi giám đốc trở về!” vô cùng lịch sự,nhã nhặn,Thủy cảm giác rõ ràng hôm nay là ngày xui xẻo nhất của cô.

“Ra ngoài đợi?Cô là sợ tôi ở trong này có tính tắt mắt tò mò?” giọng nói của người con trai vô cùng mỉa mai.

Nhi hừ lạnh 1 tiếng.Tuy rằng ko thấy mắt nhưng nghe giọng đã đủ làm cô thấy khó chịu rồi.Hắn nghĩ hắn là chủ hay sao,lại có thể nói ra những lời này?Rõ ràng là trong lòng có tật giật mình.Ko sợ anh ăn cắp mới là lạ.

“Dạ ko.Ko phải ạ.Tôi tuyệt đối ko có ý này.” Lần đầu gặp phải kiểu người đã trơ tráo còn có khả năng đổ lên đầu người khác như vậy.Bình thường chỉ toàn cô đi câu kéo người ta,hôm nay mới diện kiến cài gì gọi là

đẹp trai ko bằng trai mặt.Thật đáng phục.

"Vậy thì tôi ở trong này ngồi đợi được rồi!" vô cùng thảnh thơi vắt chân,ngả người vào lưng ghế,thoải mái dang tay trên thành sofa thoải mái như ở nhà.

"Xin lỗi,nhưng giám đốc đã có lời dặn dò.Phiền anh ra ngoài ngồi đợi giám đốc!" Thủy khó xử nói.

"Ra ngoài?" người đàn ông nheo lại mày nhìn cô,khóe môi hơi nhếch lên.

Nhi nheo mắt nhìn qua khe cửa,bởi vì cô chỉ mở có 1 khe hở nhỏ để len lén nhìn ra,lại thêm chị thư ký đứng chắn màn hình,nên cho dù rất muốn được diện kiến cái tên mặt trơ mày tráo kia để xem cái bản mặt dày như sắt của hắn giống heo hay là giống cún nhưng đáng tiếc vẫn ko thấy gì ngoài cái chân đang vắt ngang lại rung đùi của hắn.Nhi cắn cắn môi.Bạn bè của T3 ngoài 4 người bạn thân ra,chưa thấy có ai tốt hết.Thật tội nghiệp cho thư ký của hắn.Nhưng mà.. hình như mình cũng đang là thư ký của hắn.Nghĩ tới đây Nhi lập tức cảm giác trên đầu mình vừa có thêm vài vạch thẳng.

"Cũng được!" giọng nam lại 1 lần nữa vang lên.

Theo khe cửa Nhi có thể nhìn thấy tên mặt thớt đứng dậy khỏi ghế,tiến lại gần chỗ chị thư ký xinh đẹp.Nhi đột nhiên cảm giác có gì ko ổn,đôi mắt đen của cô nheo lại,khóe môi cũng cong lên khó chịu.

"Vậy xin mời ngài theo tôi!" Chị gái thư ký vẫn giữ nụ cười trên môi,trong lòng thở nhẹ 1 cái.

"Nhưng mà nếu ngồi 1 mình thì tôi sẽ rất buồn chán,nên nếu cô ngồi lại phục vụ tôi thì tôi sẽ suy nghĩ lại!" giọng nói của gã con trai trở nên méo mó,bàn tay của hắn từ từ tiến lại cầm lấy chiếc cằm xinh xắn của chị gái thư ký.

"Xin ngài tự trọng cho!" Thủy hơi nhíu mày gương mặt lại càng khó coi.

Gã con trai càng lúc càng tiến sát lại người chị thư ký,bàn tay còn lại cũng ko an phận bắt đầu mò mẫm từ chiếc eo thon thả xuống dưới.

Cái này là sàm sỡ.Nhi cắn chặt môi dưới làm cho làn môi hồng trở nên trắng bệch,bàn tay nhỏ bé siết chặt làm đầu móng tay đâm sâu vào thịt,đôi mắt đen láy sáng bừng lên giận dữ.Động vật đơn bào,đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã.Một mình anh làm con động vật háo sắc còn chưa đủ,còn phải kết bè kết cánh như thế này đây.Đúng là hại dân hại nước mà.

Rầm.

Cánh cửa phòng nghỉ ngơi bật mở 1 tiếng vang trời,làm cho 2 con người đang đứng trong phòng làm việc lập tức giật mình quay người lại.Đứng hiên ngang ở cửa là 1 người con gái nhỏ nhắn,gương mặt đang hầm hầm giận dữ,đôi mắt đen lấp lánh sáng hơn sao trời,đôi môi hồng tươi cong xuống tức giận.Nhìn mặt cô gái lúc này có thể thấy được gương mặt tiêu biểu điển hình của sự tức giận.

"Buông tay ra!" giọng nói trong veo lại sang sảng đầy uy lực vang lên.

"Là cô?" người con trai ngạc nhiên thốt ra 1 từ.

Nhi lúc này mới có thể nhìn rõ mặt hắn ta,sau khi nhìn rõ rồi cô lập tức hiểu ra vấn đề.Vấn đề ko phải là động vật kết theo loài,mà vẫn đề là có 1 số loại động vật gây hại nhưng chưa bị tiêu diệt.Cô lập tức cười lạnh,đôi mắt đen khinh thường nhìn cái kẻ đang ở trước mặt mình.

"Nhìn như thế là có ý gì?" người con trai tức giận thấy rõ sự khinh thường trong mắt cô bực bội nói.

"Ý gì ko lẽ anh ko hiểu?Thì ra ko chỉ có tính thích ăn đồ thừa,còn não bộ ko phát triển nữa.Mà ko phải,có lẽ tại chỉ có thể ăn đồ thừa nên mới thiếu chất cho não bộ phát triển đúng ko?" Nhi khoanh 1 tay trước ngực,1 tay vuốt vuốt cằm vẻ suy tư,đôi mắt đen nheo lại thành 1 vệt sáng dài âm hiểm,lời nói lại vô cùng nhẹ nhàng tựa như gió thổi mùa thu.

"Cô.. cô đừng quá đáng!" người con trai tay siết chặt,gương mặt trở nên biến sắc.

Nhi hơi nhướng mày,khóe môi nhếch lên 1 nụ cười nửa miệng.Cô chậm rãi bước về phía hắn,đứng chắn giữa hắn và chị thư ký,đôi mắt đen láy cương nghị nhìn thẳng vào gương mặt đang bực tức đến nhăn như quả táo tầu của hắn.

“Câu này để tôi nói mới đúng.Làm ơn nhớ rõ 1 chút anh đang ở đâu,cũng nhớ rõ vị trí của mình 1 chút.Đây là công ty của chúng tôi,ko phải hộp đêm hay khách sạn.Yêu cầu anh tự trọng.Nếu ko thể giữ được phép lịch sự cơ bản.Xin lỗi,chúng tôi ko thể tiếp!Mời đi thẳng đến cuối hành lang sẽ có thang máy!” giọng nói trong veo của cô nhẹ nhàng tựa chiếc lông vũ nhưng lại nặng tựa ngàn cân khiến cho người ta ko thể nào xem thường.

“Nhi.Cô đừng quá đáng.Đừng tưởng là người yêu của anh Tú thì muốn làm gì thì làm!” gương mặt người đàn ông càng lúc càng khó coi,đôi mắt nheo lại hằn học nhìn cô.Chưa ai dám nói thẳng với hắn như vậy,mà con bé này mỗi 1 lần gặp đều khiến cho hắn mất mặt trước bao nhiêu người.

“Câu này lại ko phải câu anh nên nói.Đừng nghĩ là bạn của Tú thì muốn làm gì thì làm.Chỗ này là công ty,có công việc thì hãy đến bàn.Thư ký của tổng giám đốc ko phải tiếp viên phải phục vụ cho anh.” Đôi mắt đen của Nhi sáng lại càng thêm sáng,giọng nói chắc nịch rơi xuống,gương mặt kiên định ngẩng cao đầu hoàn toàn ko sợ hãi bất cứ điều gì.

Mặc cho 2 con người giằng co đấu trí nảy lửa trước mặt,mặc cho đạn bay thuốc súng nồng nặc trong ko khí,có 1 người đang đứng chôn chân ở giữa phòng làm việc,với đôi mắt mở to,chiếc miệng hồng há hốc.Biểu hiện tiêu biểu của sự ngạc nhiên.

Chị thư ký sợ hãi mở tròn mắt nhìn Nhi.Cậu kia vừa nói là người yêu.. người yêu.. người yêu? Vậy là cô ấy là người yêu của sếp tổng.Vậy nghĩa là .. nghĩa là..

“Cô..” Phương siết chặt bàn tay rất muốn nói gì đó nhưng mọi lời nói lại nghẹn lại ở cổ.

Nhi điềm nhiên cười lạnh nhìn hắn,rồi hơi quay đầu lại nhìn chị gái thư ký đang đứng kinh hãi đằng sau.Trong lòng thầm than nhẹ,cái tên kính “dâm” đáng chết,mắc mớ gì kéo T3 vào đây?Bao nhiêu năm rồi cái thói xấu vẫn ko chừa,lúc cần thì lợi dụng T3 lúc ko cần thì mang ra công kích.Được rồi.Dám mang động vật đơn bào ra làm bia đỡ cho mình,để xem tôi cho anh nếm mùi đau khổ như thế nào.

“Chị ra ngoài trước đi.Ở đây để em lo liệu!” Nhi nhẹ giọng nói với chị gái còn đang cứng đơ ngạc nhiên chưa ở sau lưng mình.Trong lòng lại thở dài 1 hơi,tổng biên tạp chí lá cải của công ty đã nghe chuyện,chẳng mấy chốc đảm bảo công ty sẽ biết hết.Ngày tháng sau này phải sống sao đây?Quá oan uổng.

Thủy chỉ lặng lẽ gật đầu,mắt vẫn mở tròn nhìn Nhi như thể thấy sinh vật lạ ngoài hành tinh,cố gắng chụp ảnh lấy tin tức thêm 1 chút,cho nên bước chân hết sức chậm rãi vẫn cố ngoái người lại nhìn 2 người đang hừng hực khí thế trong văn phòng.

Sau khi đã đuổi được tổng biên ra khỏi văn phòng,Nhi mới có thể nở 1 nụ cười nửa miệng nhìn cái tên đối diện mình.Cô hết sức bình thản dựa người vào chiếc bàn làm việc của Tú,thảnh thơi khoanh tay trước ngực,đôi mắt đen lấp lánh nhìn cái gã đang đứng trước mặt mình.

“Đính chính 1 chút!” Nhi ngẩng đầu bình thản nhìn thẳng vào gã đối diện,gương mặt xinh xắn nở 1 nụ cười vô cùng tự tin.

“Chuyện gì?” Phương khinh thường nhìn cô,mỗi chuyện cô ta nói chắc chắn ko phải chuyện tốt.Cố gắng tỏ ra bình thản,hắn thở hắt ra 1 hơi,hôm nay ko phải hắn muốn tới gây sự.Chậm rãi ngồi xuống ghế hắn khinh thường nhìn cô.

“Tôi ko còn là người yêu của Tú nữa!” Nhi khoanh tay nhìn hắn cao ngạo,khóe môi vẫn nhếch lên ko thay đổi.

“Ha ha tôi đã nói mà bị đá rồi phải ko?” Phương lớn tiếng cười,gương mặt lập tức giãn ra.

Nhi ko nói gì chỉ nhún nhún vai,đôi mắt đen láy lóe lên 1 tia sáng như sao băng rồi rất nhanh vụt tắt,khóe miệng lại cong thêm 1 chút tươi cười.

“Nói vậy cũng ko sai!” vô cùng bình thản cô nói.

“Tôi đã nói rồi mà.Thế nào cô cũng sẽ bị đá ko thương tiếc thôi.Làm gì có chuyện anh Tú có cảm tình với cô!” Phương vô cùng thích thú châm chọc.

“Tôi lại ko nói ai có cảm tình với tôi!” vẫn bình thản trả lời,đôi mắt đen lấp lánh ánh cười.

“Nhưng tôi lại nhớ trước đây cô rất tự tin!” Phương ánh mắt sáng lên đầy châm biếm nhìn cô.

“Dĩ nhiên là tôi phải tự tin hơn anh rồi!Bởi vì..” Nhi chậm rãi nói,khóe môi cong lên,cô lơ đễnh giơ 1 bàn tay lên bắt đầu soi mói bàn tay nhỏ bé của mình rồi bình thản nói.

“.. như tôi đã nói dù Tú có đá tôi thì cũng ko tới hạng người như anh!” vô cùng bình thản,giọng nói của cô trong veo đều đặn như thể đang nói chào buổi sáng,gương mặt vẫn chăm chú nhìn móng tay của mình hoàn toàn ko để tâm tới người đối diện.Như thể bàn tay của cô còn đáng xem hơn.

“Đã bị đá rồi còn già mồm!” Phương tức giận nghiến răng nói.

“Đừng tức giận,giận quá sẽ mất khôn đấy.Ko phải hôm nay anh phải đến nhờ vả người yêu cũ của tôi sao?” Nhi thản nhiên cười nhìn hắn.

“Liên quan gì đến cô!” Phương hơi chột dạ,lập tức quay mặt đi nơi khác ko nhìn cô nữa.

Tất cả sự lúng túng của hắn bị Nhi thu hoàn toàn vào trong mắt,ánh cười trong đôi mắt đen của cô càng thêm lấp lánh,khóe môi của cô cong lên càng đậm.Gương mặt xinh xắn của cô phát ra 1 tia sáng vô cùng xảo quyệt.

“Đúng là ko liên quan đến tôi,nhưng mà..” rất chậm rãi cô nói.

“.. nếu như tôi nói với Tú những chuyện mà 6 năm trước chúng ta nói với nhau,có khi nào Tú sẽ suy nghĩ kĩ hơn 1 chút ko nhỉ?”

Lời nói của cô vừa nói ra,giống y như một tiếng sét đánh trúng màng tai của Phương.Cậu ta trân trân nhìn cô,đôi mắt chứa đầy tức giận,lại có lo lắng,lại có chút bàng hoàng.Cậu ta hiểu rõ 6 năm trước Tú với cô ta cảm giác thế nào.Cho tới bây giờ cậu ta thật sự ko tin 2 người đó đã chia tay,những biểu hiện của Tú hoàn toàn ko giống với trước đây,cả lần gặp nhau gần đây.Rõ ràng là Tú làm hết sức để bảo vệ cô ta.Nhưng cô ta lại nói 2 người họ đã chia tay,vậy vì lý do gì Tú lại phải hết sức bảo vệ cô ta.Thật sự thì 6 năm trước khi nói ra những lời đó bản thân hắn chỉ muốn trêu tức cô ta,vì hắn biết chắc chắn Tú sẽ ko bao giờ giao cô ta cho hắn.6 năm sau cứ nghĩ 2 người chia tay nhưng Tú bảo vệ cô ta như vậy,giống như thể bảo vệ vật báu.Cho nên nếu cô ta nói ra,lần trước hắn thoát được 1 trận,lần này hắn đảm bảo ko thoát.Vì chuyện lớn trước mắt.

“Xin lỗi,em nói gì anh ko hiểu!” Phương nhẹ nhàng nói,gương mặt giãn ra cố nở nụ cười.

Nhi mỉm cười nhìn hắn,đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng le lói trong đường hầm,trong bán cầu não của cô lại đang tràn ngập vô số ý tưởng tốt đẹp.Trò chơi mới chỉ bắt đầu thôi.

“Anh ko hiểu?” Nhi mở to đôi mắt đen,khóe môi cong lên lém lỉnh nhìn hắn,đôi môi hồng mở to vẻ vô cùng ngạc nhiên giống y mấy diễn viên hạng 3 diễn kịch.

“Anh thật sự ko hiểu!” Phương cố nặn ra nụ cười nói.

“Oh,thì ra là anh ko hiểu.” Nhi vừa nói vừa gật đầu ra vẻ đã hiểu được vấn đề.

“Nhưng ko sao,chút nữa đợi Tú về chúng ta cùng nói chuyện là mọi người sẽ hiểu cả thôi!” Nhi vô cùng thản nhiên nói,ko quên khuyến mại thêm 1 nụ cười ngọt ngào.Để tôi xem chuyện anh muốn làm có làm được hay ko.

“Đừng.” Phương vội vàng nói,sắc mặt lập tức biến đổi.Lần trước hắn nói với Tú “share” đã bị 1 cú đau điếng tỉnh cả rượu ở trước wc,đến bây giờ hắn vẫn nhớ rõ.Đừng nói Tú biết sau lưng hắn lại đi nói chuyện với cô ta,đảm bảo chuyện cần nhờ cậy sẽ bị hắn đập nát rồi đuổi ra ngoài.

“Anh thấy hay chúng ta nói chuyện riêng là được rồi.Anh ko hiểu em nói cho anh hiểu thế nào?” Phương lập tức nghĩ cách ngăn chặn ý tưởng của cô.

Nhi mỉm cười giảo hoạt nhìn hắn,đôi mắt sáng long lanh lại ẩn chứa bóng tối sâu thẳm khiến cho người ta ko khỏi lo lắng.Chậm rãi bước từng bước tiến về phía tên kính “dâm” trên môi của cô vẫn ko tắt nụ cười,một nụ cười vừa ngọt ngào,trong đôi mắt đen lại long lanh như giọt mật độc.

Phương hơi nhíu mày,nhìn vào gương mặt xinh xắn của cô trong tích tắc cảm giác tim mình giật thót.Cô ta trong trí nhớ của anh vẫn luôn là như vậy,nụ cười tự tin,ngọt ngào,đôi mắt có thần long lanh như viên thạch anh sâu thẳm mê người.Chính vì vậy nên ngay từ lần đầu tiên hắn đã thật sự rất muốn biết đằng sau gương mặt xinh xắn cùng nụ cười ngọt ngào với ánh mắt gian xảo ấy là gì.

"Vậy vào thẳng vấn đề,anh đến làm gì?" Nhi thản nhiên khoanh 2 tay trước ngực,nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc bàn trước ghế sofa,đôi mắt đen láy vẫn ánh lên tia cười nhìn hắn.

"Chuyện này ko liên quan tới cô!" Phương nhìn đi nơi khác ko muốn trả lời,còn nhìn vào gương mặt cô hắn sẽ càng cảm thấy lo lắng.

"Được thôi.Nếu anh đã ko muốn hợp tác thì tôi cũng đành chịu." Nhi nhún vai đứng dậy khỏi bàn tiến lại về bàn làm việc của Tú.

"Khoan đã.Nếu tôi nói cho cô cô sẽ giúp tôi chứ?" Phương hơi nhíu mày cân nhắc hỏi.

Nhi chậm rãi dừng bước,cũng chẳng buồn quay đầu lại nhìn hắn lấy 1 giây.

"Lý do?" giọng nói rất nhẹ nhàng,nhưng lại hoàn toàn ko có chút cảm xúc khiến cho người ta phải tự hỏi gương mặt hiện tại của cô như thế nào.

Phương vô cùng lo lắng đôi mắt đảo qua lại đảo lại,cuối cùng lại quay mặt nhìn thẳng về phía chiếc lưng gầy nhỏ của cô nói vô cùng chắc chắn.

"Nếu hợp đồng được ký tôi sẽ trích phần trăm cho cô!" hắn vui vẻ nói.

Nhi hơi nhíu mày,nhưng cô vẫn ko quay đầu lại thản nhiên nhả ra 1 câu.

"Bao nhiêu?"

"Giá thị trường,3%.Mà hợp đồng này thật ko nhẹ.Ít nhất cô cũng có trăm triệu!" hắn đắc ý trả lời.Thế nào cũng ko thể cưỡng lại sức mạnh đồng tiền.

"Giá cả cũng ko tệ!" Nhi nói giọng nhẹ tênh.

Phương thản nhiên cười nhìn cô.Con gái mà con gái mà,lăn lộn trong cuộc sống cũng chỉ là để kiếm tiền mà thôi.

"Nhưng thật đáng tiếc.." Nhi dựa người lại vào chiếc bàn của Tú,khoanh tay trước ngực bình thản cười.

".. xem ra tiền này tôi ko thể kiếm được rồi!"

"Tại sao?" Phương nhíu mày nhìn cô.

"Phòng bảo vệ phải ko?Có người gây rối ở phòng tổng giám đốc,phiền các anh lên đây 1 chuyến!" ko để cho hắn kịp phản ứng cô đã ấn nút gọi nội bộ từ máy bàn của tổng giám đốc.

Phương mở trừng mắt nhìn cô.

"Cô.." hắn đứng phắt dậy,đi ra thẳng đến chỗ cô,bàn tay giật mạnh tay cô đang ấn nút trên điện thoại.

Nhi chỉ thản nhiên cười.

"Xem ra anh ko muốn tự đi rồi!"

"Cô đừng quá đáng.Chuyện này thì có liên quan gì đến cô?" Phương tức giận quát lớn,hết lần này đến lần khác dường như cô ta luôn tìm cách hạ đo ván hắn.

"Buông tay tôi ra!" Nhi hoàn toàn thờ ơ nhìn xuống bàn tay đang bị hắn siết chặt.

"Giờ mới biết sợ sao?" gương mặt của Phương nở ra 1 nụ cười méo mó nhìn cô,bàn tay lại siết càng chặt hơn nữa,cả người như muốn ép sát lại phía Nhi.

Nhi ngước đôi mắt sáng long lanh lên nhìn hắn,trong mắt xoẹt qua 1 vệt sáng lạnh băng.Gương mặt cô thoáng chốc trở nên trầm lặng,lại có vẻ nghiêm nghị khiến cho người ta ko thể xem thường.

Bốp.

Cả người Phương cảm giác hoàn toàn tê dại,hắn khụy chân xuống,cảm giác trán mình đã ướt mồ hôi,gương mặt trở nên nhăn nhúm khó coi,hàm răng cắn chặt môi nhưng vẫn ko ngăn trở được tiếng rên rỉ.Hắn bất lực gục đầu lên bờ vai nhỏ nhắn của cô,cả người chỉ cảm giác như vỡ tan đau đớn,hai bàn tay theo bản năng ôm chặt lấy nơi địa đầu của Tổ Quốc của mình.

Lúc này Nhi nhẹ nhàng ghé sát vào tai hắn nhẹ giọng thì thầm.

"Sao lại ko liên quan đến tôi?Tôi đã từng nói với anh rồi phải ko?Có khôn thì tránh xa Tú ra 1 chút,đừng nghĩ tới chuyện lợi dụng anh ấy.Ko thì hậu quả anh tự chịu." giọng nói của cô vô cùng mỏng manh như 1 chiếc lông vũ rơi từ từ,từ từ vào tai người đối diện.Nhưng lại như đã kích hoạt toàn bộ ngư lôi trong trận địa.

"Cô.." Phương trong cơn đau đớn mở trừng mắt,trán ướt đẫm mồ hôi vẫn dựa vào bờ vai Nhi,cả người hắn đột nhiên cảm thấy bàng hoàng run sợ.

Nhưng cả khi cô và hắn đều đang chìm đắm trong trận chiến,thì cánh cửa nặng nề đã bật mở.Nhi thản nhiên nở 1 nụ cười,bảo vệ của công ty cao cấp có khác làm việc cũng rất nhanh.

"Hai người đang làm gì?" một giọng nam hét vang làm cho Nhi hơi giật mình.

Còn chưa kịp định thần đang có chuyện gì,cô đã thấy cái vật thể đè nặng trên vai mình bị hất mạnh ra,làm cho hắn theo quán tính va luôn vào cạnh bàn,còn bản thân cô thì lập tức bị kéo mạnh làm cho cả gương mặt đang đắc thắng của cô va đập vào 1 bức tường thịt lớn.Nhi đau điếng mũi nhăn mặt lại,đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười.Nhưng mà xem ra cái tên kính "dâm" kia còn thảm hơn cô.

Vừa phải ôm bảo vật,lại vừa có 1 cái lưng chịu lực tương tác khá mạnh.Người ta vẫn nói cái gì đó là lẽ sống của đàn ông,cũng giống như cột sống là sinh mệnh của phái mạnh.Nhưng chỉ trong 1 buổi chiều hôm nay,cả 2 nguồn sống của cái tên kia đều bị thương tổn ko nhẹ.Nhìn hắn ta vật vã một tay ôm quần,một tay vòng ra sau xoa thắt lưng,nằm lăn lộn trên đất lại khiến cho Nhi cảm giác thoải mái hẳn.Nói cô ác độc cũng được,vui khi người gặp họa lại càng ko sai. Ai bảo hắn 5 lần 7 lượt thích gây chuyện với cô.Cô cũng đã cảnh báo hắn rồi,lần này còn dám vác mặt đến gặp Tú để kêu gọi đầu tư.Thật ko còn gì để nói.Nói cho mà biết trên đời này ngoài tôi ra đừng có mong bắt nạt T3.

"Phương,tôi đã cảnh cáo cậu rồi.Tránh xa cô ấy ra 1 chút!" Tú tức giận mà gầm lên,đôi mắt nâu sáng rực như ánh lửa,bàn tay siết qua vai của Nhi bóp chặt càng chặt hơn.

"Ai!" bị bóp đến đau nhức,Nhi khẽ nhăn mặt.

Tú lập tức quay đầu sang trừng mắt nhìn Nhi,gương mặt giờ đã chuyển sang đen sầm khó chịu.Nhi khẽ nuốt nước bọt cái ực.Hắn ta quá giống ác ma,thiếu thêm 2 cái sừng nữa thôi.Cả căn phòng thoáng chốc chìm trong im lặng,ko khí trở nên thật ngột ngạt bởi 1 đôi mắt nâu sáng rực tràn ngập lửa nóng.Phương vẫn nằm rên la dưới đất hoàn toàn ko có ý định đứng dậy,còn Nhi thì thầm nguyền rủa cái tên kia mau đứng dậy mà chịu trận đi chứ,hắn chỉ bị cô đá 1 cái thôi,cũng chưa phải là bị cắt cụt,làm gì mà như người bị oto đâm thế kia.Còn 1 người thì đang cảm thấy trái tim mình như đống than nóng vô cùng nóng,cả lồng ngực như 1 cái lò bát quái hừng hực lửa,nếu có thể thật sự rất rất muốn thiêu cô gái trong tay mình ra tro,rồi lập tức nuốt hết vào bụng.

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng ấy thì cánh cửa phòng lại lập tức bật mở.Nhi thở nhẹ 1 cái như bắt được vàng.Nhìn thấy 3 người bảo vệ to cao,xấu trai bước vào trong lòng cô lần đầu tiên lại thấy thì ra siêu nhân ko hề là viễn tưởng.Cứu người,hiệp nghĩa,các vị anh hùng rút đao tương trợ,thật quá đúng lúc rồi.

"Thưa tổng giám đốc!" 3 người bảo vệ vô cùng lễ phép cúi người nhìn hắn.

Hắn lạnh lùng gật đầu,đôi mắt nâu lạnh lẽo đảo qua cái tên chết dẫm thấy họa là chạy đang nằm bẹt trên sàn giả chết kia.

"Lôi hắn ra ngoài.Lần sau tuyệt đối ko để cho người như thế vào công ty nữa." hắn lạnh lùng ra lệnh.

3 vị siêu nhân lập tức rất chuyên nghiệp,2 người khiêng tay,1 người khiêng chân.Lục đục 1 lúc cuối cùng cũng mang cái bao tải thịt người yếu sinh lý ra khỏi phòng.Để lại ở trong đó,1 cô gái đang khóc ròng ko biết

nên khen ngợi anh hùng quá chuyên nghiệp,làm việc quá năng suất,hay nên nguyền rủa trình độ bay quá nhanh của siêu nhân,hơn nữa cứu người lại còn cứu sót.

Đợi sau khi 3 người bảo vệ cùng với cái thi thể dật dẹo của Phương được bê ra khỏi,Tú lại lạnh lẽo nhìn Nhi vô cùng tức giận,bàn tay to lớn ko tự giác siết chặt lại càng thêm chặt,đôi mắt mở lớn trừng trừng nhìn cô.

"Sếp tổng,sếp có thể nhẹ tay 1 chút ko?Tôi lại ko có nhờ sếp bóp vai hộ,sếp cần gì lấy việc công trả thù riêng chứ?" Nhi nhẹ nhàng nói,gương mặt hơi trùng xuống ra vẻ tội nghiệp.

"Hắn ta đến đây làm gì?" Tú hoàn toàn bỏ mặc vẻ tội nghiệp của cô lạnh lùng hỏi.

"Sếp tổng sếp bỏ tay ra rồi nói tiếp!" Nhi vừa cố gỡ cái cánh tay chết tiệt đang bóp vụn vai mình vừa nhỏ nhẹ nói.Xem ra hắn bị chọc ko nhẹ.Thoát thân trước hết.

"Tôi đang hỏi hắn đến làm gì?" Tú nghiến răng nghiến lợi nói,đúng là hắn sắp bị nội thương mà chết với cô mất.Cô càng quanh co hắn càng tức giận.Nhất là khi hắn đẩy cửa vào rõ ràng thấy Phương gục đầu lên vai cô,cả người gần như dựa hoàn toàn vào người cô mà đứng vững. Mới nghĩ đến đây thì cái đầu của hắn lập tức muốn điên lên,não bộ như được trang bị vũ khí hạng nặng thật muốn xông thẳng ra chiến trường.

"Ai ai ai.." Nhi hét lên chói tai khi bàn tay bị gọng kìm của hắn kẹp chặt lại thêm chặt.Thật sự đau đến độ nước mắt của cô cũng chảy ra ngoài.

"Nói!" hắn gằn giọng,hoàn toàn ko có chút kiên nhẫn với sự chậm trễ của cô.

"Hoàng Tuấn Tú,anh ko buông tôi ra bảo làm sao tôi nói!" Nhi cũng hết sức chịu đựng mà gầm lên,bàn tay cô cố gắng cậy mở gọng kìm của hắn.

Tú bị tiếng hét chói tai của cô làm cho giật tỉnh mộng,đôi mắt nâu dần dần chuyển đến bàn tay đang bóp chặt bả vai của cô,gương mặt đột nhiên trở nên ngơ ngẩn,hắn ngạc nhiên với cả chính mình.Vội vã buông lỏng tay ra,nhưng vẫn để cô dựa sát vào người mình.

"Đau lắm sao?" hắn nhẹ giọng nhìn gương mặt vừa thở phào nhẹ nhõm của cô ái ngại.

"Muốn biết để tôi kiếm cái kìm thật to bóp chặt vai anh vào xem anh cảm giác thế nào nhé!" Nhi châm biếm nói.Cả người lập tức ko bị ép cứng vào lòng hắn cảm giác thật thoải mái,ngay cả hô hấp cũng trở lại dễ chịu lạ thường.Cô nhẹ nhãng dãn gân cốt,người hơi mềm ra hơi dựa vào người hắn.Nói là thói quen cũng được,ko thì phải nói cô hoàn toàn ko còn sức lực mà quản nhiều thế.Thoát được 1 kiếp là thoát 1 kiếp.

Tú nhìn Nhi hơi chau mày,trong lòng cảm giác đau còn hơn khi nãy đẩy cửa vào phòng,bàn tay ko tự giác chỉ dám nhẹ nhàng đặt lên vai cô xoa xoa,cứ như sợ chỉ cần thêm 1 chút lực có lẽ bả vai của cô sẽ gẫy.

Nhi nhìn gương mặt thiểu não của Tú,ko suy nghĩ liền tự động thở dài.Nói hắn là động vật đơn bào quả ko sai,tính cách xấu như vậy.Nhưng cũng còn đỡ hơn bạn hắn.

"Hắn đến tìm anh!" Nhi chán nản nói ra miệng,cặp mắt đen cũng cụp xuống.Tại sao bạn bè anh toàn những người khiến người ta phải đau đầu vậy.Ko biết khái niệm chọn bạn của anh là gì nữa.

"Tìm tôi?Làm gì?" Tú hơi nhướng mày nhìn cô.

"Ko tìm anh chẳng lẽ tìm tôi?" Nhi nhăn mặt hỏi lại.

"Nhưng sao đột nhiên đến tìm tôi?" Tú nghi ngờ hỏi.

"Chắc là tìm kiếm đầu tư!" Nhi hơi cúi đầu 1 bàn tay vô thức giữ cằm,đôi mắt đen láy bắt đầu suy nghĩ.

"Đầu tư?" Tú nghi hoặc.

"Đoán vậy." Nhi nhún vai như ko có chuyện gì.Rồi đột nhiên cô nghiêm mặt lại,quay lên nhìn hắn,gương mặt cương định nói với hắn.

"Tuyệt đối ko làm ăn với tên đó biết chứ?"

"Tại sao?" Tú hơi ngập ngừng hỏi,trong đôi mắt nâu ko giấu được 1 chút ánh sáng.Nhìn vào gương mặt xinh xắn đang nghiêm túc răn dạy hắn của cô,đột nhiên lại nhớ tới trước đây mỗi khi hắn ko học bài,hay

mỗi khi hắn lười nhác,khi hắn gây ra chuyện cô đều dùng bộ mặt đáng yêu chết người này làm cho hắn ko thể ko nghe lời.Cô nói vô cùng nghiêm túc,cặp lông mày nhíu lại thành 2 đường thẳng giao nhau,mũi hơi hếch lên,đôi mắt đen láy mở to trừng mắt nhìn thẳng thắn,đôi môi hồng đượm cong lên yêu kiều.Tuy là một gương mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng trong lòng hắn lại ngọt ngào đến kì lạ.Cho nên dù hắn rất muốn cười hắn cũng ko dám cười,dù rất muốn bỏ qua nhưng lại ko thể nào ko nghe theo.

"Tên đó.. ko đáng tin." Nhi hơi ngập ngừng nói.

"Sao nói vậy?" Tú hơi nhíu mày nhìn cô,bàn tay lại đột nhiên bóp chặt.

"Hai người có chuyện gì mờ ám?"

"Ai.Buông tay buông tay.Đau!" Nhi hơi nhướng mày rên rỉ.

"T3,anh làm cái trò gì đây?Anh nổi khùng cái gì?Dù sao cũng là bạn anh chả liên quan đến tôi.Thích tìm người trút giận đi tìm hắn ấy,sao lại đến hành xác tôi!" Nhi bực bội nhìn hắn trách móc.Đừng giận cá chém thớt nhé,tôi trước đây lá lành đùm lá rách thật nhưng bây giờ anh mới là lá lành nha,đừng lá rách đùm lá lành chứ.

"Tôi.."

"Thật sự thì hôm nay anh làm sao thế hả?Chút lại nổi điên?" Nhi đột nhiên quay hẳn người lại đối diện với Tú,đôi mắt đen láy của cô sáng lên long lanh nhìn chăm chú vào đôi mắt nâu của hắn.

Tú hơi bất ngờ,lại bị đôi mắt đen láy của cô chăm chú theo dõi,lập tức vội vàng quay mặt đi nơi khác.Hắn cũng ko biết hắn làm sao..Được rồi.Được rồi,hắn thừa nhận là hắn ghen được chứ?Cứ nghĩ tới chuyện 6 năm trước khi đó hắn thật sự rất muốn xông vào cho cái tên kia 1 trận,nhưng hắn lại ngăn bản thân mình lại.Tự diễu mình sao phải làm thế,sau đó hắn mới hiểu thì ra hắn ko chỉ đơn giản thích,ko chỉ đơn giản vì 1 vụ cá cược hay tính háo thắng trẻ con mà bằng mọi giá tìm cách ở cạnh cô,ko phải tự tôn mà cảm thấy nóng giận muốn ra mặt kéo cô về cũng cảnh báo cái tên kia tránh xa cô ra 1 chút,tất cả mọi lý do của hắn tự đưa ra cho mình đều ko phải.Vào thời điểm cuối cùng ấy,hắn mới hiểu hắn ko cần tự trọng,ko còn danh dự,ko cần chiến thắng bất cứ vụ cá cược nào hết.Chỉ cần cô ở cạnh,chỉ cần đơn giản ở cạnh hắn,đánh hắn hắn sẽ chịu,bắt nạt hắn hắn cũng nghe,mỗi ngày ko chịu gọi điện cho hắn làm hắn nhìn cái điện thoại đến hoa cả mắt cũng được,bắt hắn mỗi ngày đến trước cửa nhà cô đợi cô ngủ dậy thay quần áo,đánh răng rửa mặt cũng ko sao,nếu cô muốn hắn sẵn sàng chấp nhận, chỉ cần cô ở cạnh hắn cứ như trước đây.Vậy đã đủ rồi.Trong 6 năm qua hắn đã luôn nghĩ như vậy,đã luôn hy vọng chỉ có thể ở cạnh cô là được,chỉ cần như trước đây tự nhiên ở cạnh cô,giống bạn bè cũng tốt,giống người yêu càng tốt hơn.Nhưng chỉ cần cho hắn có cơ hội chờ cô,vậy cũng đã là đủ.

Nhi nhìn vào đôi mắt nâu của hắn với một mớ hỗn độn như bòng bong.Cô hơi nhíu mày.Ko thể phân định rõ cuối cùng hắn đang nghĩ cái gì trong cái mớ rác suy nghĩ ngập đầu ấy.Động vật đơn bào thật đúng là quá hỗn độn,nào nhân,nào màng thật là khó phân định,cô lại ko có kính hiển vi dĩ nhiên có nhìn cũng ko phân biệt được.Nhưng tại sao đột nhiên cảm giác ánh mắt của T3 đột nhiên nồng nàn thế nhỉ?Giống y như mùa hè ngồi cạnh lò sưởi,y như ánh mắt "lồng làn",đầm thắm,nóng bóng,quyến rũ của quái thú nhà cô.Ko ổn.Đáng sợ.Vô cùng đáng sợ.

Nhi lập tức hơi lùi người lại,ánh mắt đen mở to trở nên ẩm ướt và cảnh giác.Đôi mắt đen của cô xao động nhìn cái tên trước mặt của cô,cảm giác của bao nhiêu năm trước lại ùa về.Cứ mỗi lần hắn tỏ ra hiền lành,cô lại dự cảm ko hay.Y như lúc trước hắn hiền hòa đưa cô đi ăn sáng,chắc chắn lúc ăn cô sẽ bị hóc hoặc nghẹn,hắn buổi trưa mua cho cô đồ ăn,đảm bảo cô uống nước sẽ sặc,hoặc đang ăn thì bị ai đó huých từ phía sau,hắn nhẹ nhàng đứng đợi cô ở cổng trường,và dĩ nhiên biến cô trở thành cái bia của bao nhiêu viên đạn hướng tới,y như rằng cô sẽ vấp bậc thềm mà ngã dập mặt,hoặc ko cũng bước hụt chân,nói chung kết quả cũng chỉ có 1,chỉ khác là ko ngã sấp thì ngã ngửa.Cho nên,cái bảng gấu nguy hiểm,có thú dữ hoặc điện cao thế cũng ko nguy hiểm bằng hắn ta.

Nhìn thấy cô hơi lùi người lại,ý thức của Tú bị kéo lại bằng lý trí.Trái tim lại đau đến ko tưởng. Hắn ko sợ bị cô đánh,còn đánh chứng tỏ họ còn quan hệ,ko sợ bị cô đe dọa,còn đe dọa chứng tỏ cô còn nghĩ tới cho hắn 1 trận,ko sợ đê tiện bắt cô ở bên cạnh,ko sợ cô chán ghét,ít nhất chán ghét cô còn đang nghĩ đến hắn.Chỉ sợ cô muốn tránh xa hắn,chỉ sợ cô buông tay ra mà quay mặt đi.Hắn thừa nhận 6 năm trước là hắn sợ,là

hắn rất sợ ko nhìn cô quay lưng đi,cho nên hắn ko dám nhìn lại,dù rằng hắn rất rất mong muốn quay đầu nhìn lại,nhưng mà hắn sợ phải nhìn thấy tấm lưng của cô,sợ nhìn mái tóc đuôi ngựa của cô tung bay bình thản giống như ko vướng bận,sợ nhìn đôi chân thon dài của cô vẫn kiêu ngạo sải từng bước tự nhiên như mọi khi,cho nên hắn mới bỏ chạy,cho nên hắn mới lập tức gọi điện thoại cho bố hắn nói muốn đi du học,hắn sợ đến mức chỉ có thể suy nghĩ muốn trốn xa thật xa.Để rồi cho đến khi ngồi trên máy bay hắn biết dù hắn có chạy đi đâu trái tim của hắn cũng đã ko ở bên cạnh hắn nữa.

Nhìn gương mặt hắn đột nhiên trùng xuống,Nhi lại cảm giác hơi khó chịu.Cô ho khan 1 tiếng,đôi mắt đen láy nhìn gương mặt hắn,con ngươi đen xôn xao như viên ngọc tròn xoe đang chuyển động trong tròng mắt,vừa có chút thơ dại,lại có chút hiền lành,lo ngoan.

“Có chuyện gì?Tại sao tâm trạng lại ko tốt?Cuộc họp có vấn đề sao?” cô nhẹ giọng hỏi,gương mặt hơi nghiêng nhìn hắn,cũng giống như bao nhiêu lần trước đây cô vẫn luôn hỏi.Bản thân cô lại hoàn toàn ko biết rằng,chính mình đang quan tâm tới hắn nhẹ nhàng đến thế nào.Chỉ là theo 1 thói quen,cô ko để ý tới nhưng bản năng của cô sẽ tự hành động.

Tú mở to đôi mắt nâu,nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô,nhìn đôi mắt đen long lanh của cô xao động.Trong 1 khắc toàn bộ mạch máu của hắn dừng lại,rồi mọi cảm xúc đều ùa ra,tràn lan như sóng thần đánh tới.Đến khi bản thân hắn phát hiện,thì hắn đã ôm thật chặt 1 thân hình nhỏ bé,gương mặt của hắn gục vào bờ vai gầy của cô,hít hà lấy mùi hương từ tóc cô,từ cơ thể cô.Hắn nhắm mắt lại,cảm nhận cả cơ thể giãn ra,ấm áp lan tràn như trận mưa dài sau bao ngày nắng hạ,thân hình to lớn của hắn dựa hoàn toàn vào thân thể gầy yếu của cô.Là hắn đang ôm cô,hay đúng hơn là cô đang ôm lấy hắn.

“T3?” Nhi ngạc nhiên bị cuốn vào vòng tay của hắn,gương mặt đặt lên bờ vai của hắn lo lắng nhìn hắn.Cô cảm giác hắn khẽ run nhẹ,đôi mắt đen láy ko nhìn được gương mặt hắn,chỉ có thể thấy được chiếc yết hầu của hắn đang chạm vào vai cô khẽ di động.

“Chỉ một chút thôi!” giọng nói của Tú trở nên trầm ồn đến mơ hồ,đôi mắt vẫn khép lại tận hưởng mùi vị của cô.Cho hắn dựa vào cô thêm 1 chút,cho hắn làm người yêu của cô chỉ trong 1 khoảng khắc cũng được.

“Mệt mỏi lắm sao?” Nhi thở nhẹ nói,đầu bắt đầu dựa hoàn toàn vào vai hắn,bàn tay nhỏ bé vòng qua tấm lưng rộng của hắn,khẽ vỗ nhẹ lên lưng hắn.

Hắn ko nói gì chỉ im lặng.Hắn rất muốn nói “ko mệt.Chỉ cần em ở cạnh anh,anh sẽ ko mệt.” nhưng lại sợ nói vậy cô sẽ nói,nếu đã ko mệt thì lập tức buông ra,cho nên hắn chọn im lặng. Tận hưởng cái cảm giác của 1 con mèo,được cô nhẹ nhàng ôm,nhẹ nhàng vuốt ve,cứ như thể cả thế giới đều là ko thật,tim hắn đập thật nhanh nhưng ko bức bối mà vô cùng ấm áp,xôn xao khó tả,cái này là hạnh phúc phải ko?

“T3.” Cô nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì?” Tú mơ hồ đáp lại,đôi mắt vẫn nhắm nghiền,khóe môi giương lên ko thể kéo xuống được,chỉ thiếu nước hắn rên hừ hừ giống mèo hen nữa là đủ biểu đạt hắn đang thỏa mãn thế nào.

“Anh thật sự lớn ra!” Nhi nói với giọng vô cùng thán phục.Vừa nói còn ko quên dùng hành động kiểm chứng,cô nhớ trước đây cô ôm hắn,1 cẳng tay của cô đã đủ ôm trọn lồng ngực hắn, còn bây giờ phải vòng cả 1 vòng tay mới ôm vòng hết được thành 1 vòng khép kín. Nhưng vì cô có gắng siết thật chặt thật chặt ôm 1 vòng lưng hắn,làm cho hàng tấn công của cô hoàn toàn dựa sát vào trong ngực của hắn,còn ép cặp bánh dày muốn dẹp.

Tú đột nhiên mở to đôi mắt nâu,ánh mắt sáng ngời như ánh đuốc.Hắn có thể cảm nhận rõ đôi gò bồng đảo của cô đang tì chặt lên ngực hắn,qua lớp áo sơ mi mỏng hắn còn nhận định được rõ đâu là phần đất phì nhiêu,đâu chỉ là cái hàng rào bảo vệ.Lúc nãy dù hắn ôm cô,nhưng vì hắn cúi người xuống gục đầu vào vai cô,nên ngực của hắn vẫn cách cô 1 khoảng cách an toàn.Nhưng giờ,cô tự động tiến lại,còn vòng tay cố siết thật chặt ép hắn với cô gần sát ko còn khoảng cách.Mà đâu chỉ có ép chặt,siết lấy,cô ấy thậm trí còn.. ma sát,cọ cọ.. Tú cả người cứng đơ,lại cảm giác rõ một cái gì đó mềm mềm đang di chuyển trên ngực mình,mềm mại như như bóng nước,êm ái lại ấm áp.

“Đúng là lớn ra nhé.” Nhi vẫn hoàn toàn ko để ý tới 1 ai đó đang bắt đầu cảm nhận thấy sự thần kỳ của tạo hóa,vẫn tiếp tục cố gắng siết chặt vòng tay xem xem ngực hắn nở nang ra bao nhiêu,cả người vì thế cũng ngọ nguậy ko ngừng.

“T3 làm sao ngực anh trở nên lớn như vậy?” Nhi tò mò hỏi.Ko phải phẫu thuật chứ?Con gái bơm ngực nghe rồi,con trai bơm ngực thì..

“Hỏi làm gì?” Tú hỏi giọng có chút cứng ngắc.Ko cứng mới là lạ.Giờ người hắn cứng như tảng đá rồi đây.Cái gì cần rắn chắc cũng rắn chắc cả rồi.

“Ko phải để lấy kinh nghiệm đấy chứ?” đôi mắt nâu trở nên gian tà nhìn cô.Dù sao cũng là do em khiêu khích trước.

“Ai thèm!” Nhi bĩu môi,ko thèm đo đạc nữa cả người thả lỏng.

“Cũng phải.Xem ra..” vừa nói hắn vừa siết cô chặt lại,ngực hắn hơi ưỡn ra ma sát vào vòng 1 của cô,đôi mắt ngập tràn tà ý.

“.. cũng ko phải là nhỏ.Cỡ này được rồi ko cần lớn hơn đâu!” giọng nói khàn khàn đầy hắc ám của hắn vang lên bên tai cô trêu chọc.

“HOÀNG TUẤN TÚ!”

Một tiếng thét chói tai vang lên,kèm theo đó là hàng loạt tiếng động như cá kình quẫy đuôi,như đàn voi chạy loạn trong phòng tổng giám đốc làm cho những gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của các nhân tài công ty ở hành lang bên ngoài đều lập tức thành hoa héo.Người đang đi vừa đi vừa cầm tài liệu lập tức rơi tài liệu,người đang uống nước lập tức sợ hãi giữ chặt mặt bàn,người đang trang điểm lập tức roẹt 1 đường biến miệng mình rộng đến mang tai,người đang soạn hợp đồng lập tức nhào ra khỏi ghế chạy lại ôm cột,ngoài ở trong văn phòng lập tức mở cửa lao ra ngoài hành lang vẻ mặt vô cùng bàng hoàng và sửng sốt.. Nhưng tất cả chỉ có 1 điểm chung đó chính là.

“Động đất à?”

Giữa những gương mặt đang vô cùng bàng hoàng và sửng sốt,hoang mang kết hợp với lo lắng tạo thành 1 bức tranh vô cùng biến thái,thì cửa phòng của tổng giám đốc đột nhiên bị đá văng lên.Hành lang trở nên im phăng phắc,trấn động cũng lập tức dừng.Mọi người còn đang hoảng sợ sau dư trấn,mắt ai cũng mở lớn nhìn cái thân ảnh nhỏ nhắn,gương mặt tức giận bức từng bước làm cho bàn ghế cũng phải run rẩy đi thẳng qua đám người tiến vào phòng uống nước.

“Cô ấy đang nổi giận phải ko?” một người thư ký đôi mắt vẫn giương to lên ngoái đầu đến vẹo cả người nhìn theo cô khuất dạng.

“Hình như vậy.Trông thật đáng sợ!” một người khác nhẹ giọng nuốt nước bọt.

“Còn may chúng ta chưa bao giờ chọc giận cô ấy!” một người khác mắt vẫn nhìn cửa phòng uống nước im lìm mà nói.

Những người ở xung quanh lập tức gật đầu đồng tình.Nói rồi lại tiếp tục ko ai bảo ai đồng loạt dùng ánh mắt “vô cùng thương tiếc” nhìn lại cánh cửa vừa bị đá văng.

“Liệu tổng giám đốc có..” một người nhỏ giọng hỏi.

“Đừng nói gở.Ko có chuyện đó đâu!” một người khác vội cắt lời.Nhưng mà sắc mặt lại vô cùng tím tái.

“Có nên vào xem xem thế nào ko?Cấp cứu sớm may ra còn có hy vọng!” một người khác lo lắng nói.

Mọi người lại gật đồng thanh gật đầu.Nhưng sau đó 5 giây,lại thêm 10 giây hành lang trở nên im lặng khác thường.

“Vậy ai vào?” sếp phó trọc đầu bây giờ mới lên tiếng đánh tan ko khí im lặng.

Chục con người ko ai nhìn ai,mắt vẫn mở trơ trơ nhìn cánh cửa nặng nề đóng im lìm,cứ như thể nhìn thấy đại dịch.Ko khí lại trở nên trầm mặc.Mọi người trong đầu đều đang thầm nghĩ nên đề cử ai làm người chết,nhưng tuyệt ko phải mình.

“THư ký cô lập tức vào đây!” một giọng nam trầm trọng vang lên từ chiếc máy bàn nội bộ làm cho nhất loạt 10 thành viên gạo cội của công ty lập tức giật mình.

Mọi người ko ai bảo ai cùng lẳng đi về bàn làm việc,người tiếp tục uống nước,người tiếp tục trang điểm,người tiếp tục soạn hợp đồng,người lại tiếp tục về phòng ngồi ngắm cảnh,nhưng tình trạng chung đó chính là ai cũng thở phào nhẹ nhõm.Chỉ duy nhất 1 người chết lặng nơi cửa.

Chị gái thư ký nuốt nước bọt 1 cái,bàn tay run run từ từ nắm lấy tay cầm của cửa.Quái lạ sao hôm nay tay cầm của cửa lại chảy nước.Công ty luôn mở điều hòa,ngay cả mùa mưa thời tiết cố nồm thế nào nhà cũng ko bao giờ chảy nước,sao lại.Hình như là mồ hôi của mình.Nuốt nước bọt thêm lần nữa,cô lấy hết can đảm đẩy cửa bước vào.Nhưng vừa vào tới nơi Thủy lập tức muốn khóc.

Trước mắt của cô ko phải là một văn phòng tổng giám đốc ngăn nắp gọn gàng,với ko gian mở rộng lớn lại có điểm trang trọng nữa.Khắp nơi là rác.Ko.Ko phải là rác.Nếu là rác thì quá đắt tiền đi.Nệm ghế,bút,giấy tờ,đồ trang trí để bàn,.. tất cả những gì có thể bị ném và ko thể bị ném đều xuất hiện rải rác trong căn phòng.Nhìn văn phòng lảm việc của tổng giảm đốc bây giờ ko khác gì một bãi chiến trường,hay cũng có thể nói là vùng trũng vừa được hân hạnh tiếp sếp lớn lũ lụt.Thảm thương.Quá thảm thương.

Chị thư ký nuốt nước bọt lần thứ n,mới có đủ can đảm để ngước mắt nhìn lên chiếc bàn làm việc kia.

"Thưa tổng giám đốc có gì căn dặn?" giọng nói của chị hoàn toàn run run.Tổng giám đốc lần trước phá hoại đã đáng sợ rồi.Nhưng cũng phải mất cả nửa ngày mới phá cái phòng thành ra như vậy,nhưng cô ấy chỉ mất có chưa đầy 5 phút.Đáng sợ.Quá đáng sợ.

"Gọi người vào dọn dẹp sạch sẽ lại cho tôi!" Tú ngồi dựa vào ghế,thở ra 1 hơi,giọng nói mang cả tạ chì,đôi bàn tay to ko ngừng xoa xoa má đang in hằn 5 dấu ngón tay đỏ rực của mình đau đớn.Lại đảo mắt 1 vòng văn phòng của mình.Ko thể kìm lòng hắn thở ra 1 lần nữa.

"Vâng thưa giám đốc!" lễ độ hết sức nói,lập tức muốn quay người bước đi.Nhưng mà hắn nào có cho chị thư ký thoát nhanh như vậy.

"Cô ấy đâu?" Tú giọng nói trầm thấp hỏi,đôi mắt nâu trũng xuống đảo 1 vòng quanh bãi chiến trường cô gây ra.Cũng may cô mang phòng của hắn ra làm đối tượng để hả giận,nếu toàn bộ sức lực ấy mà trút lên người hắn,đảm bảo hắn ko chỉ bị ăn có 1 cái tát đâu.Có lẽ hắn thật sự là người số rất tốt,mai phải bảo mẹ đi lên chùa làm lễ tạ ơn mới được.Nhưng mà trái tim hắn lại đau,cô lại tức giận bỏ đi.Nghĩ tới đây đôi mắt nâu của hắn lại càng trở nên hỗn loạn.

"Dạ cô ấy đang ở phòng uống nước." Thủy khép nép nói,cả lưng áo đã ướt 1 nửa.

"Cô đến nói chuyện cho cô ấy bình tĩnh lại rồi gọi vào đây cho tôi!" hắn trầm thấp nói,đôi mắt hỗn loạn lại đảo 1 vòng nhìn căn phòng.

"Dạ?" chị thư ký gần như hét lên.Thế này khác gì bảo cô đi tìm chỗ chết.Nhìn cái hiện trường này mà xem.Chưa đầy 10 giây chắc chắn cô sẽ dập hết xương.

"Có vấn đề sao?" Tú lạnh lùng thu hồi hết hỗn loạn,ánh mắt lóe lên 1 tia sáng sắc lẻm như dao cạo.

"Tổng giám đốc.. thật sự là.. cô ấy.. cô ấy thật sự đang rất tức giận!" chị gái thư ký vô cùng bối rối,ko biết nên nói thế nào cho phải.

"Chính vì cô ấy tức giận mới phải bảo cô đi nói chuyện!" hắn lạnh nhạt nói.

Chị gái thư ký mặt lập tức đen lại.Khác nào nói cô đi vào chỗ chết đi.Mà khoan đã,vì cô ấy tức giận mới nói cô đi.Lẽ nào ngay cả sếp cũng sợ.Nuốt nước bọt,quẹt vệt mồ hôi đang lăn xuống trán.Sao phòng làm việc của sếp hôm nay nóng thế?

"Còn ko mau đi!" Tú tức giận ra lệnh.

"Dạ thưa tổng giám đốc!" Thủy giật bắn mình theo bản năng lập tức trả lời.Trả lời xong rồi mới biết thì ra tinh thần trách nhiệm của mình cao thế nào.Thật quá đáng nể.Đôi mắt đẹp của cô long lanh ngấn lệ,chậm chạp quay đầu nặng nề đi đến huyệt mộ mà lãnh đạo công ty cô chỉ định.

Trong phòng uống nước,Trần Hiểu Nhi,24 tuổi đang nhai đá rồm rộp như người ta khai thác mỏ.Hết nhát này đến nhát khác,mạnh mẽ,lạnh lẽo đem toàn bộ những viên đá cứng ngắc,lạnh buốt nghiền nhỏ ra trong

cái hố nhan thạch của cô.Nhi xong viên đá thứ n vẫn ko thấy ngọn lửa nguội bớt,cô tức giận lại dốc ngược cốc lên để viên đá khác vào miệng.Lại tiếp tục chiến đấu hăng say với kẻ thù,nghiền cho nát,cho vụn,cho ko còn mảnh nào mới thôi.Đôi mắt đen của cô sáng rực như đuốc,bàn tay khoanh trước ngực như thể lính gác,chỉ trực có ai đi tới là chặn đường.

Chị gái thư ký đầu tàu gương mẫu,kèm theo nhân viên xuất sắc với tinh thần trách nhiệm vô cùng cao,dưới ánh nhìn hỗ trợ của toàn thể nhân viên,lẫn cán bộ của tập đoàn X,đã bước từng bước trên thảm đỏ để lên sân khấu.Màn kịch hai cô con gái của chúng ta chính thức bắt đầu.

Theo phân vai,nữ 1 : Trần Hiểu Nhi,nữ 2 : Thư ký Thủy, các vai khác : vai quần chúng tập thể công nhân viên chức,cán bộ lão thành ưu tán gái,cán bộ lão thành thích ngồi ko,cán bộ lão thành thích hóng chuyện,thư ký thích trang điểm,thư ký thích hóng hớt,thư ký chuyên đưa chuyện.

Nữ 1 : đang nhai rau ráu 1 cục đá khác,trong đầu lẩm bẩm một vài ngôn ngữ đã thất truyền từ hàng ngàn năm trước.

Nữ 2 : "Nhi!" một tiếng gọi hết sức ngọt ngào.

Nữ 1 : Lập tức ho sặc sụa,mặt mũi phút chốc trở nên đỏ bừng,cả người nổi da gà.Tiếng con gì mà nghe khiếp thế?

Nữ 2 : vội vàng chạy đến,rút trong túi 1 chiếc khăn tay đưa cho cô "Ko sao chứ?" vô cùng quan tâm.

Các diễn viên phụ : khẽ Oh lên 1 tiếng,mặt mũi ai cũng vô cùng căng thẳng.

Nữ 1 : cầm lấy khăn tay lau lau khóe miệng,quay lại xác định mục tiêu là ai. "Em ko sao!" vội vã xua tay.

Nữ 2 : "May quá!" lập tức thở phào 1 tiếng.

Nữ 1 : "Cám ơn!" vừa nói vừa đưa lại chiếc khăn tay cho thư ký.Nhưng đột nhiên nhận ra gì đó "Em giặt xong rồi gửi lại chị!" vô cùng lễ độ.

Nữ 2 : Ngẩn ra 1 hồi rồi lặng lẽ cười.Trong lòng như vừa thoát khỏi khe vực sâu.

Các nhân vật phụ : mắt sáng ngời chờ đợi.

Nữ 1 : "Chị tìm em có chuyện gì?"

Nữ 2 : "Thật ra thì .. tổng giám đốc tìm em!" Nói xong câu này lập tức thấy có một giọt nước lăn đến cổ.

Các nhân vật phụ : nín thở trong tích tắc.

Nữ 1 : Rắc.Vừa cắn vụn 1 viên đá khác.

Nữ 2 : Nuốt nước bọt cái ực.

Các nhân vật phụ : len lén lút lút chuồn khỏi hiện trường.

Phòng uống nước đột nhiên trở nên yên tĩnh chỉ còn lại tiếng từng mảng từng mảng đá bị vỡ vụn dưới sức tàn phá vô độ của con khủng long.Đôi mắt cô sáng lấp lánh,nhưng khóe miệng cương nghị lại tràn ngập tức giận.Thủy nhìn cô tuy tức giận,nhưng thật sự từ lúc bước vào cô cũng ko làm gì cô hết,thậm chí nói chuyện có vẻ rất bình thường.

"Chuyện hôm nay,cám ơn em!" Thủy ngại ngùng nói,dựa người vào thành tủ.

"Hì ko có gì mà chị.Em cũng chỉ thuận tiện thôi.Dù sao cái hạng như tên đó tốt nhất là phải chửi thẳng mặt hắn.Nếu ko hắn ko biết tỉnh ngộ đâu.Đầu óc hắn hơi chậm tiêu 1 chút!" khóe môi của Nhi giãn ra,chỉ cần ko nhắc đến Tú thì cô sẽ ko cần phải bực bội nữa.

"Em có vẻ hiểu cậu ta nhỉ?" Thủy cảm giác vô cùng nhẹ nhàng,qua ngày hôm nay cô cảm thấy cô bé này cũng ko tồi.

"Em ko hiểu đâu.Chỉ mới gặp cậu ta 1 vài lần.Nhưng đều là những lần cậu ta bộc lộ bản chất cả!" Nhi nhún vai.

"Vài lần?" bản năng phụ nữ trỗi dậy chị gái thư ký thật tò mò.

“Vâng lần đầu tiên là mấy năm trước.” Nhi thành thật trả lời,nhớ lại sinh nhật Tú năm đó,đột nhiên lửa nóng trong ngực lại phun ra,lập tức lại nuốt thêm 1 cục đá.

“Nói vậy 2 người là bạn cũ?” chị gái vô cùng tự nhiên hỏi,chỉ là tò mò chút thôi.

“Em nào có loại bạn cao siêu như cậu ta.Cậu ta là bạn của Tú.” Nhi bình thản trả lời,nhưng đến chữ cuối cùng của cô,lập tức nghiến răng làm cho viên đá to phút chốc vỡ tung trong miệng.

“Nói vậy.. em và sếp tổng quen nhau từ trước?” Thủy ngập ngừng hỏi,thật ra đây mới là sự tò mò lớn nhất của cô ngày hôm nay.

“Bọn em học cùng cấp 3!” Nhi suy nghĩ gập đầu.Nhưng sao lúc nói ra cái chữ “bọn em” vô cùng thuận miệng,nhưng lại cảm thấy nóng bức khó chịu.Lại nhai nát thêm 1 viên đá.

“Hai người yêu nhau từ đó đến giờ?” Thủy tò mò nhìn cô hỏi.

Nhi lập tức đứng hình.Yêu nhau?Nuốt toàn bộ đá vụn xuống dưới,cảm giác từng mảnh đá găm lại xuống họng làm cô cảm giác ran rát.

“Ai nói vậy?” cô mở lớn mắt hỏi.

“Người hôm nay..” Thủy trả lời,đôi mắt hơi nhìn ra nơi khác.

“Trước đây có lẽ là vậy.” Nhi hơi cúi đầu,đôi mắt đen hơi sẫm lại khi nhớ lại thời gian trước,rồi chậm rãi ngẩng đầu lên,trong đôi mắt ẩm ướt lẫn vào 1 vệt sáng nhỏ.

“Nhưng bây giờ ko phải rồi.Từ 6 năm trước đã chia tay!” Nhi bình thản nói,lại nghe có chút ko yên trong lòng.Lần nào nhắc chuyện này cậu vậy cả.Dần dần rồi cũng thành quen thôi.Cô nhún vai thờ ơ với những cảm xúc,lại ngậm 1 cục đá khác.

Thủy im lặng nhìn Nhi lơ đễnh,đôi mắt của cô hơi nheo lại như cố gắng nắm bắt mọi suy nghĩ của Nhi.Gương mặt thanh tú của Thủy đột nhiên trầm lặng,giống như 1 người lớn tuổi đang nhìn hậu bối,suy xét,lại có chút nghiêm nghị dịu dàng.

“Nhưng tổng giám đốc hình như vẫn còn tình cảm với em!” cô lơ đễnh nói.Thậm chí là rất nhiều.

Nhi lập tức cắn vào lợi,cô khẽ rên lên 1 tiếng,gương mặt xinh xắn hơi nhíu lại.Nhi quay đầu đối diện với gương mặt thanh tú,lại có chút già dặn,nghiêm túc của chị gái thư ký.Một bộ mặt vô cùng chuyên nghiệp nha.

“Chị à,chị ko biết hắn là siêu lăng nhăng à?Nói hắn là động vật giống đực,thì đúng hơn là gọi hắn con trai.” Nhi xua xua tay nói.

“Hắn thay người yêu như thay áo,hơn nữa hắn từ xưa cũng ko có tình cảm với em!” Cô nhẹ cười khẳng định.

“Vậy còn em?” Thủy hơi nheo lại đôi mắt đẹp,ánh mắt trở nên sóng sánh như hồ nước,mê hoặc lòng người,nghiêm túc nhìn vào đôi mắt đen láy sáng ngời của cô.

“Dạ?” Nhi mở to mắt nhìn người con gái trước mặt,chị ấy thật sự rất đẹp.Một vẻ đẹp mê hồn của người trưởng thành.

“Em ko thích giám đốc sao?” Thủy hỏi.

“Em?Làm sao em thích hắn được?” Nhi mở lớn mắt,rồi cười giễu chính mình.Dù sao cô cũng là động vật cao cấp nhé.Hơn nữa trên đời này từ nhỏ đến lớn,thứ cô ghét nhất là đàn ông.

“Vậy mà chị lại cảm thấy em thích giám đốc!” Thủy mỉm cười khẳng định.

“Chị đừng làm em sặc.Làm sao em thích hắn được.Thà em thích con gái cũng ko thích con động vật đơn bào ấy đâu!” Nhi lập tức phủ nhận.

“Vậy em giải thích sao về chuyện người đến tìm giám đốc hôm nay?” Thủy vẫn ko buông tha quyết chí tìm ra sự thật,đúng là tác phong của người kí giả chuyên nghiệp.Đã săn tin phải săn tới cùng,dù tới lúc xuất bản chỉ ra 1 nửa.

“Dạ?” Nhi hơi nhíu mày tự hỏi. “Tên đó thì liên quan gì đến em thích hắn hay ko?”

“Sao em lại đuổi cậu ta đi?” nói chính xác là khiêng cậu ta ra mới đúng.

“À,cái tên đó chỉ lợi dụng hắn thôi.Lúc cần thì gọi,lúc ko cần thì phủi tay.Còn nói xấu sau lưng hắn nữa.Em thật ko hiểu đầu óc hắn ko đến nỗi nào,làm sao lại có ông bạn quí hóa như vậy.Em đã cảnh cáo cậu ta 1 lần,tránh xa Tú ra,nhưng cậu ta ko nghe cho nên có ngày hôm nay tự cậu ta gây ra thôi!” Nhi thản nhiên nói thật hoàn toàn ko che dấu.

“Cho nên em mới đuổi cậu ta đi!” Thủy mỉm cười nói,đôi mắt ánh lên 1 tia sáng.

Nhi lơ đễnh “vâng” lại quay sang nhìn bà chị sát thủ đang cười đến mê hoặc.

“Bởi vì em muốn bảo hộ cho tổng giám đốc.” Thủy nhẹ nhàng nói ra 1 câu.

Nhi lập tức phụt toàn bộ đá vụn trong miệng mình găm vào tường.Gương mặt cô sừng sỡ,đôi mắt đen lấp lánh mở lớn như hai bầu trời đầy sao,đôi môi hồng há hốc,đối mặt với gương mặt của bậc thánh nhân đang cười vô cùng am hiểu,trái tim của cô lại nhảy loạn xạ ko có trật tự.

“Chị vừa nói gì?” Nhi suy nghĩ chắc chắn mình phải đi chụp CT,xem có dây thần kinh nào bị đè hay lệch vị trí,cũng có lẽ mình có 1 khối u não dẫn đến hoạt động bất thường của não bộ và tai.Chắc chắn là nghe lầm.

“Trần Hiểu Nhi,em ghét cậu ta nhiều như vậy bởi vì em ko muốn cậu ta làm hại tổng giám đốc,ko muốn cậu ta lợi dụng tổng giám đốc.Em đang tìm cách để bảo vệ giám đốc.Bởi vì em thật sự rất thích tổng giám đốc!” Thủy cười sáng lạn,ánh mắt vô cùng thấu hiểu,giọng nói ngọt ngào vang lên đều đều thanh thúy,vô cùng chắc chắn khẳng định.

53. Chương 51

Chương 51: Khủng long nhút nhát

Ai nói rằng trên đời này ko có ma quỉ,ai nói rằng ko có lời nguyền hay quyền lực bóng tối?Giờ này để cô nói cho mọi người biết.Cô gặp rồi.Rõ ràng là quỉ mà.Mà lời nói của chị ấy,cứ như lời nguyền đeo bám cô ko lúc nào buông,cứ y như cuộn băng thu âm lặp lại trong đầu.Đáng chết đáng chết,não trái đã bất tỉnh từ 2 tiếng trước,còn não phải mắt đang quay cuồng cố gắng ko gục xuống.

“Điên mất thôi!” Nhi đập mạnh chiếc cốc xuống bàn,hai tay vò đầu bức tai tức giận.

“Trời ơi!” một giọng nữ thanh thanh cốt lên,mang đậm sốt sa.Người con gái với dáng người thon thả,mái tóc màu hạt dẻ,gương mặt hiền lành xót xa cầm chiếc cốc vừa bị cô thô bạo đập xuống bàn,bàn tay nhỏ nhắn nâng niu xoay đi xoay lại chiếc cốc dò xét.Sau khi kiểm tra kĩ hiện vật ko bị sứt mẻ mới thở ra 1 tiếng.

“Mày nhẹ tay chút chứ.Bộ cốc này là hàng sứ cao cấp hoàng gia Anh đấy.” Ngọc lớn tiếng trách móc.

Nhi tức giận ngẩng đầu lên,vai vẫn gục xuống bàn tức giận nhìn con bạn thân.Ko nói thì thôi càng nói càng tức.

“Chỉ vì bộ đồ sứ hoàng gia Anh mày bán rẻ cái cốc của tao cho hắn?” giọng nói tràn đầy nghĩa khí căm hờn.

Ngọc vội vàng giơ khóe môi cười sáng lạn.Lập tức tiến lại gần cầm lấy cánh tay cô lắc nhẹ.

“Thôi mà.Dù sao bán cũng bán rồi.Mày cũng mong tao làm ăn có lãi chứ.Hơn nữa còn là lãi to!” Ngọc nũng nịu nói,ánh mắt bắn ra tia sáng hình polime.

Nhi lại đập đầu xuống bàn,chán nản thở ra 1 hơi.Tại sao cô lại khổ vậy trời?Sao ở đâu,ở chỗ nào,nơi nào cũng nghe thấy chuyện của T3.Cuộc đời của cô từ lúc nào lại ko thoát khỏi hắn vậy?Công ty thì dĩ nhiên rồi,giờ qua nhà bạn thân than thở,cũng nghe nó nói chuyện của hắn.Điên mất,điên mất.Lời nguyền của mụ phù thủy.Nhưng mà mụ phù thủy này xinh quá,thật ko nỡ xuống tay.

Lại nặng nhọc thở dài 1 hơi,gương mặt chán nản nhắm chặt mắt.

"Cuối cùng thì có chuyện gì?" Ngọc nhìn gương mặt đang gục xuống bàn của con bạn thân ko khỏi sốt ruột.

Lặng lẽ nhắm mắt,thở hắt ra 1 hơi dài như thế kỉ,gương mặt xinh xắn cũng trở thành ô mai chua đến tê tái.

"Mày nói chuyện xem nào?" Ngọc sốt ruột lắc lắc tay cô.

Xác chết lập tức thở dài,quay đầu sang hướng ngược lại.

"Mày ko nói làm sao tao biết có chuyện gì?" Ngọc lại càng sốt ruột hơn.

Lại chỉ có tiếng thở dài thườn thượt.

"Mày .. lại cãi nhau với anh Tú à?" Ngọc hơi ngập ngừng,nhỏ giọng hỏi.

Lập tức,cái xác sống vẫn bất động lay lắt như ăn mày trên mặt bàn lập tức đứng bật dậy như Thánh Gióng vừa ăn cơm xong.Với một tư thế vô cùng oai hùng hiên ngang.

"Tao với hắn ko có bất cứ liên quan nào hết."

Nhi vô cùng oai hùng,thể hiện 1 cách triệt để khí thế oai phong lẫm liệt,trừng mắt,phùng mang,trợn má,ngực ưỡn cao,tay đập bàn,vẻ mặt bất mãn bất cần đời đã thể hiện vô cùng xuất sắc hình tượng tiểu nhân cưỡng ép dân nữ.

Ngọc nhìn tướng tá bất lương của con bạn thân trước mặt,khó khăn nuốt nước bọt.Mặc dù vô cùng sợ hãi nhưng cũng thể nhịn được nhìn nó tiếp tục thể hiện bản lĩnh bất lương,đập liên tục xuống mặt bàn.

"Nhẹ tay 1 chút!" Ngọc nhíu mày nhẹ giọng.

Nhi lập tức lại trưng ra diện mạo bất lương,thổ phỉ của mình trừng mắt nhìn con bạn thân tức giận.

"Xót của à?Nếu vỡ để tao bảo hắn thay cho mày mặt kính bằng pha lê Tiệp nhé!" giọng điệu cô vô cùng mỉa mai.

"Thật à?Vậy mày cứ tiếp tục đập đi.Có cần tao lấy búa cho mày ko?" Đôi mắt Ngọc sáng lấp lánh,hết sức phấn khởi nhìn cô.

"NGUYỄN MAI NGỌC!!" Nhi tức giận rít tướng lên.

Ngọc giật mình,lùi người lại phía sau,ánh mắt sợ hãi nhìn kẻ hung đồ trước mặt.

"Tao ở đây,mày làm gì hét to vậy?"

Nhi tức giận nghiến răng nghiến lợi nhìn con bạn thân,đôi mắt đen rừng rực lửa,hơi thở trở thành gấp gáp.Phải mất đến hơn 1 phút cô mới có thể trở lại phong độ anh hùng nam tử hán vốn có,chán chường đặt mình xuống ghế.

"Tại sao ai cũng nhắc đến tên khốn ấy làm gì ko biết!" Cô chán nản lẩm bẩm.

"Tên khốn?Ai lại nhắc đến anh Tú?" Ngọc tò mò sán lại gần con bạn thân.

"Thư ký của hắn!" Nhi chán nản nói,lời nói cuối cùng của bà chị thư ký quả nhiên là câu chốt đáng giá bạc triệu.Cứ y như nguyền rủa làm cho cô ong ong hết cả đầu.

"Là sao?" Ngọc mơ hồ hỏi.Thư ký nhắc đến tổng giám đốc có gì ko ổn.Lẽ nào.

"Mày đang ghen hả?" Đôi mắt Ngọc sáng bừng lên vui vẻ.

"Được vậy đã tốt." Nhi chán nản gục đầu,đôi mắt đen láy trở nên ẩm ướt,nhu hòa.

“Nếu ghen ít nhất còn chứng tỏ nhu cầu sinh lý của tao bình thường.Đằng này ko phải ghen,mà tao bị nguyền rủa!” chán nản nói nốt vấn đề.

“Hà?” Ngọc há hốc mồm nhìn con bạn thân lo lắng,bắt đầu vạch tay vạch chân,vạch người nó ra xem có bị thiệt hại gì hay ko.

“Đừng tìm ko phải ở đó!” Nhi chán nản tiếp lời.

“Vậy ở đâu?” Ngọc ngơ ngác hỏi.

Một ngón tay thon dài nhỏ nhắn chỉ thẳng vào thái dương của bản thân mình.

“Trong này!” Nhi chán nản nói.

“Mày đừng làm tao sợ!” Ngọc gương mặt xám tro nói.

“Tao nói thật.Tao thật sự bị nguyền rủa rồi.Lời nói của bà chị ấy cứ vang lên trong đầu tao ko lúc nào ngừng tao sẽ chết mất.” Nhi chán chường nói.

“Bà ấy nói gì?” Ngọc mở to mắt hỏi.

“Bà ấy nói tao bảo hộ tên kia vì tao thích hắn!” Nhi nhíu chặt mày,đôi mắt đen lóng lánh như con sông trong đêm.

Ngọc đơ mặt nhìn con bạn thân của nó.Trong lòng đang tự hỏi,nó thật sự ko hiểu hay cố tình ko hiểu?

“Đến giờ mày vẫn ko biết mày thích người ta?” Ngọc thản nhiên hỏi nó,khuôn mặt ko quên ngệt ra.

“Tao?Thích ai?” Muốn độ mắt to,được thôi tao đọ với mày.Cô mở mắt càng lớn hơn kinh ngạc.

“Mày thích anh Tú!” Ngọc bình thản trả lời.Ít nhất là cô đoán vậy.

Một giây,2 giây,3 giây.. 30 giây.Xin lỗi quí vị về việc đột nhiên mất đường truyền,chương trình xin được bắt đầu tiếp lại ngay bây giờ.

“Mày mơ ngủ à?” Nhi sau khi mất tín hiệu mới có khả năng bắt sóng lại lập tức nói.

“Ko phải chỉ mình tao nói thế!” Ngọc bĩu môi nói.

Nhi trân trối nhìn con bạn thân,gương mặt kì thị,khóe môi giật giật,mi mắt co co.Lúc này tâm trạng của cô cũng đang hết sức bàng hoàng và sửng sốt y như gương mặt kì thị chủng tộc của cô lúc này.Nói gì làm ơn có lý 1 chút,mày bảo chồng mày đang mang thai tao còn dễ tin hơn thế.

“Mày nhìn thế là có ý gì?Ko tin?Ngẫm lại bản thân đi cô nương,từ xưa đến nay người ghét con trai như mày lại dễ dàng để người ta chạm vào người mày chắc.” kẻ đó ko bị bể tay mới là lạ.

“Nhưng lúc đó là..” Nhi lập tức phản bác.

“Đừng lôi cái hiệp ước của mày ra làm cớ.Tao ko cần biết hiệp ức hay ko,nhưng trong 100 ngày 2 người ở bên nhau mày thật sự rất thật tâm đối tốt với Tú.Mày dám nói ghét ông ấy ko?” Ngọc thẳng thắn nhìn thẳng con bạn phán tội.

“Ko ghét.” Nhi suy nghĩ 1 lúc rồi nói.

“Thì đó.Ko phải ghét dĩ nhiên là thích rồi!” Ngọc thản nhiên nói ra câu chốt,chậm rãi ngồi cầm chiếc ly lên miệng uống trà,vô cùng tao nhã.

Nhi ngồi bên cạnh,vẫn tiếp tục nhai nuốt kiến thức cao thâm của con bạn nó vừa đưa ra.Sau n giây ngơ ngẩn rốt cuộc não bộ của nó cũng đã được thức tỉnh.Vừa thức tỉnh lập tức chuyển sang chế độ PK tự do,khí thế ngùn ngụt,sát khí bừng bừng.Oai phong lẫm liệt nó đứng bật dậy khỏi ghế.

“Cái gì mà tao thích hắn.Mọi người điên hết cả rồi.Tao tuyệt đối ko bao giờ thích hắn!” Nhi tức giận hét toáng lên giậm mạnh chân,quay người biến mất dạng ở cửa.

Bỏ lại 1 cô gái với mái tóc xoăn hạt dẻ mềm mại,đôi mắt đang mở lớn,cái miệng xinh xắn đang há hốc,chiếc cốc sứ hoàng gia anh với màu sứ trắng thanh thuần trong suốt giơ lên giữa chừng trời bất động.

“Cô ấy sao vậy?” Một giọng nam tính từ phía trên cầu thang vọng xuống,Vũ nghe tiếng đóng cửa ầm ầm vội vàng bước xuống nhà chỉ thấy cô vợ xinh xắn đang cầm cốc uống trà ngồi đơ như khúc gỗ trên ghế.

“Điên tình!” Ngọc vẫn ko rời mắt khỏi cái cửa,cũng ko chớp mắt lấy 1 cái,tư thế vẫn hoàn toàn bất động.

“Nói thế là cô ấy thích anh Tú?” Vũ vui vẻ hớn hở tiến lại phía vợ.

“Ko xác định!” Ngọc vẫn nhìn cửa ko thèm quay sang nhìn ông xã 1 khắc.

“Nghĩa là sao?” Vũ nhíu mày.

“Người trong cuộc thì mù,người ngoài cuộc mới sáng!” Ngọc thản nhiên nói lúc này mới đưa cốc trà lên miệng uống 1 hớp.

Trong 1 căn nhà nhỏ trong 1 ngõ nhỏ Hà Nội,hiện tại là 7h sáng,nhiệt độ lúc này là 20 độ C,thời tiết mát mẻ,mặt trời khoác trên người tấm áo bông che đi sự lộng lẫy khiến lòng người đột nhiên dễ chịu.Giữa ko khí tơi mát buổi sáng,cuộc sống con người vẫn hối hả và tất bật.

“TRẦN HIẾU NHI!” một giọng hát át tiếng boom vang lên như thường lệ.Đứng trước cánh cửa gỗ là 1 người phụ nữ trung niên,mái tóc dài búi gọn ra sau đầu,trên người mặc 1 chiếc áo dài tay nhẹ màu đen cổ chữ V,kèm với 1 chiếc quần bò sẫm màu ôm lấy cặp chân đẫy đà.Vũ khí nhân vật nữ “trung” hào kiệt này sử dụng chính là xẻng gỗ.Bà vô cùng hậm hực đứng trước cánh cửa gào lên,vừa sốt ruột muốn giơ bàn tay lên đấm cửa thì.

Cạch.

“Con đây rồi!” một giọng nữ trong veo thê thảm vang lên.

Người phụ nữ lập tức á khẩu,nhìn quang cảnh hiện ra trước mắt lúc này,đôi mắt mở to đầy hoảng loạn.Sau khi chớp mắt hơn mười lần xác định hiện thực tàn khốc,người đàn bà lập tức vội vã chạy ra khung cửa sổ trong hành lang ngó quanh,ngó quất.Tướng mạo động tác rất có tác phong thám tử.

“Mẹ đang làm gì thế?” Nhi chán nản chống 2 tay ngang hông nhìn quái thư đang diễn trò.Hôm nay tâm trạng cô ko tốt đâu nhé.

“Tao xem bao giờ vòi rồng với động đất đến!” bà mẹ của cô vẫn thản nhiên nhòm ngó khung cảnh xung quanh vừa thản nhiên đáp.

“Làm gì có những thứ ấy!” Nhi tức giận xả khí.

Mẹ cô lập tức quay đầu nhìn lại,gương mặt luống tuổi cố gắng ngây thơ con gà tơ khiến cho cô ko khỏi giật mình.

“Chẳng nhẽ có sóng thần à?” mẹ cô vô cùng sửng sốt nhìn cô.

Nhi thừa nhận,cô tuyệt đối thừa nhận mình đúng là con mẹ mình.Ko phải ở nhà hộ sinh bị tráo rồi.Cái kiểu nói chuyện chẹn họng,thích gây thương tích mà ko dùng hung khí thế này chỉ có thể là năng khiếu bẩm sinh di truyền nhờ cách chuỗi nhiễm sắc thể.Được rồi.Cô thừa nhận hôm nay cô dậy rất đúng giờ,phải nói chính xác là chưa từng ngủ mới đúng.Cô phát hiện sau cuộc xả stress tâm sự chân thành,cùng thân tình với con bạn thân con trí cắn đôi,cô đã hết hẳn stress mà chuyển sang .. khủng hoảng trầm trọng.Hệ thần kinh của cô cứ y như dây đàn bị kéo căng,cả đêm qua dù nằm trên chiếc giường ấm êm,dù ôm trong tay cái gối ôm mềm mại cô vẫn mở mắt thao láo hoàn toàn ko thể ngủ.Lăn qua lộn lại cả nghìn vòng,mắt vẫn mở,đầu vẫn nghĩ đến việc cô bảo vệ hắn vì thích hắn?Cô bảo vệ hắn vì thích hắn?Đau đầu,thật sự quá đau đầu. Ngay cả khi say rượu tỉnh lại cũng ko cảm giác địa ngục như vậy.Cứ nhìn cái thảm cảnh của cô hiện tại xem,mặt mày bơ phờ,mắt đen thui như gấu mèo,chỉ thiếu nước người cô mọc thêm lớp lông mềm mại,cô chắc chắn sẽ được ăn sung mặc sướng,bảo hộ tuyệt đối tránh được khỏi kẻ thù truyền kiếp của cô.Hắn ta quả thật quá sức thần kỳ,túi thần kỳ của doraemon chắc chắn cũng ko thần kì như hắn.Đúng là kẻ thù truyền kiếp của cô,lần đầu tiên trong đời cái kẻ thiếu ngủ như cô ko thể ngủ.Mà là nguyên 1 đêm đến khi trời sáng cô mới nhận ra,lại đến giờ phải đi gặp hắn.Gặp hắn?Mới nghĩ đến đây thôi thì não bộ của cô lập tức muốn đình

công.Cô phải làm thế nào để gặp hắn.Trong lòng cô hiện ra 2 suy nghĩ,1 là vô cùng vô cùng muốn vặt ngay đầu hắn xuống cho hắn hết phá cô,2 là .. cô thật sự thích hắn sao?

Sau 1 đêm nghiên cứu bằng cả 2 bán cầu não,đại não của cô đã tổng kết ra được 1 kết quả.Đó chính là..

"Còn ko nhanh xuống nhà ăn sáng!Nhanh lên ko lại muộn giờ bây giờ!" Mẹ cô gầm lên.

Được rồi.Chuyển lại chế độ bình thường là được rồi.Nhi thở dài ra 1 cái,chậm rãi bước đi xuống lầu.Lại tiếp tục thở dài.

Bốp.

"Ái..." Nhi la lên 1 cái cả người như muốn bổ nhào về phía trước.Cố gắng kìm hãm tốc độ ko phanh của mình dừng lại trước cầu thang,Nhi bấu mạnh vào lan can,một tay chạm vào tường để dừng mình lại.Cuối cùng cũng có thể dừng ở bậc thang đầu tiên,Nhi thở phào nhẹ nhõm 1 cái.

"Mẹ,mẹ muốn con mẹ bị tàn phế hay sao?" Cô bức xúc kiến nghị.

"Mày ko muốn thành liệt nửa người thì lập tức xuống nhà ăn sáng nhanh cho tao.Đi thực tập kiểu gì mà hôm nào cũng đến muộn.Ko sợ bị sếp đuổi việc ko còn chưa lĩnh lương à?" mẹ cô nghiến răng nói.

"Có muốn bị đuổi cũng ko được!" Nhi thở dài chán nản lết xuống cầu thang.

"Mày vừa nói gì?" Mẹ cô ánh mắt sắc lẻm đột nhiên xuất hiện ở đằng sau.

"Ko.Ko có gì!" Vừa nhìn thấy gương mặt âm u,ánh mắt sắc lẻm xuất hiện điện quang chứng tỏ mẹ cô đang vô cùng thích thú,phấn khích.Rõ ràng là biểu hiện của bà tám.Nguy hiểm,nguy hiểm.Vô cùng nguy hiểm.Nhi lập tức chỉ muốn tránh xa.

"Có chuyện gì về ông sếp của mày ko?Kể nghe xem!" mẹ cô nhướng mày,khóe môi cong lên,ánh mắt dâm tà nhìn cô tham muốn.

"Mẹ." Nhi nhắm chặt mắt nói.

"Chuyện gì?Chuyện gì?Nói đi." Lập tức gương mặt sáng sủa của người phụ nữ lại càng sáng hơn.Ánh mắt lấp lánh như sao trời,y như ruồi bọ thấy thức ăn lập tức bâu vào.

Nhi hậm hực quay người lại,bàn tay siết chặt,gương mặt trắng trẻo đỏ bừng bừng như lửa.

"ĐỪNG BAO GIỜ NHẮC ĐẾN CÁI TÊN KHỐN ẤY TRƯỚC MẶT CON!!" Cô gào ầm lên,gào xong lập tức hướng cửa chính ra khỏi nhà hoàn toàn ko quay lại 1 lần.

"Ko nói thì ko nói.Cần gì phải hét to như vậy.Mẹ mày già nhưng đã điếc đâu!" mẹ cô ngẩn ngơ 2 tay bịp chặt tai nhìn theo cái tướng hùng hổ của cô nện cầu thang đi ra cửa.

"Ko ăn sáng mà đã đi rồi sao?" sực nhớ ra chuyện quan trọng mẹ cô hướng mắt nhìn cửa,nhưng chỉ còn lại cánh cửa đóng im ỉm.Cô con gái đỏng đảnh đã đi từ lúc nào.

"Đáng chết.Người nào cũng Hoàng Tuấn Tú,Hoàng Tuấn Tú.Các người thích hắn như vậy thì đi mà tự nghiên cứu.Hỏi hỏi hỏi.Suốt ngày hỏi.Tôi lại ko phải là mẹ hắn,hỏi làm cái gì?" Nhi càu nhàu bực bội,bước chân tức giận dẫm đạp lên nền đất như kẻ thù.

Được rồi.Cô thừa nhận,càng nói thì càng thấy bực.Tốt nhất là ko nói nữa.Nghĩ tới đây cô lại thở dài.

Haizz!Cô công nhận.Từ đêm qua đến giờ thức trắng 1 đêm,với bộ não ko phải thiên tài nhưng cũng thuộc hàng đặc biệt biến thái của cô,với kinh nghiệm chục năm nghiên cứu tâm lý học qua tiểu thuyết tình cảm,phim hoạt hình,truyện tranh,phim Hàn Quốc,phim trung Quốc,thậm chí đôi khi biến thái đến phim Việt Nam,nhưng kết quả cô vẫn ko thể tìm ra đáp án.Thật đúng là điên đầu.Cuối cùng là thích?Hay ko?

Tức giận ngửa mặt lên trời,lần đầu tiên cô cảm thấy mình thật quá bất lực.Hoàng Tuấn Tú,anh thật đúng là khắc tinh của tôi!

"Hắt xì!"

"Tổng giám đốc ko sao chứ ạ?" Thủy đặt tập hồ sơ xuống bàn của Tú nhìn có vẻ lo lắng.

“Ko sao!” Tú xua xua tay.Lông mày hơi nhíu lại,đôi mắt nâu nhìn qua tập tài liệu.Vô cùng lơ đễnh nói.

“Thư ký đến chưa?” hắn lơ đễnh hỏi.

Thủy hơi nhướng mày,khóe môi nở 1 nụ cười.Rất nhanh lấy tay che miệng nhỏ giọng giả vờ hỏi.

“Dạ 3 vị thư ký đều đến đủ cả rồi,sếp muốn tìm người nào trong số họ ạ?”

Tú hơi ngẩng đầu lên.Đôi mắt nâu lạnh lẽo xoẹt qua cô gái thư ký,gương mặt điển trai lập tức trở nên lạnh băng.

“A!Còn Nhi thì tạm thời chưa tới ạ!” vô cùng biết thời thế Thủy lập tức mau miệng nói.

Tú mím môi cảnh cáo cô 1 lần nữa rồi mới cúi đầu xuống đọc tiếp tài liệu.Chị gái thư ký biết ý cúi đầu rồi lặng lẽ rời đi,gương mặt thanh tú khẽ mỉm cười,trước khi ra khỏi phòng vẫn ko quen liếc mắt lại nhìn gương mặt sốt ruột của vị lãnh đạo.Thủy mỉm cười từ từ đóng cửa lại.

“Chị có chuyện gì vui vậy?” một cô thư ký nhìn gương mặt tủm tỉm cười của chị gái thư ký lập tức nổi máu bảy tám.

“Đúng rồi,chị Thủy chuyện gì vui thế.Chia sẻ với mọi người đi!” một cô gái khác lập tức nhoài người qua bàn giấy hỏi.

“Chị gái có chuyện gì thế.Nói cho bọn em vui với.Chị biết tin gì mới sao?” một cô gái lập tức ra ôm lấy tay cô.

Thủy vẫn tiếp tục mỉm cười,gương mặt thanh tú ko giấu nổi sự vui thích.

“Rất nhanh rồi mọi người sẽ biết thôi!” chị gái vui vẻ nói ánh mắt ko giấu nổi sự thích thú.

Người ta vẫn bảo thà ko biết còn hơn biết 1 nửa.Nhất là đối với những con người của ngành văn hóa thông tin như tập đoàn buôn chuyện xuyên quốc gia của phòng thư ký.Cho nên người càng muốn giấu,càng chứng tỏ là chuyện tốt.Đã là chuyện tốt càng khiến người ta tò mò.Khi mọi người còn đang nhao nhao lên yêu cầu được biết thêm chút manh mối thì cửa thang máy Ding lên 1 tiếng.

Nhi thẫn thờ từ trong thang máy bước ra ngoài.Gương mặt xinh xắn mọi khi giờ xị ra,đôi mắt đen xì vì thiếu ngủ,làn da trắng trẻo trở nên nhợt nhạt,đôi mắt đen láy trong veo mọi khi giờ vụt tắt ánh sáng,trở thành đen sẫm như biển đêm.Dáng vẻ phất phơ như hồn ma của cô làm cho cả 3 người thư ký lập tức há hốc mồm,chỉ có 1 người duy nhất vẫn thủy chung tươi cười.

“Chào buổi sáng!” Nhi chán nản ko buồn liếc mắt theo thói quen mở miệng chào.Ko phải cô ko lịch sự,chỉ là gương mặt của cô giờ như bê tông ko thể nào giương lên được nữa.Có muốn mỉm cười cũng hoàn toàn bất khả thi.Vắt óc suy nghĩ chắc là nói tình trạng này.Vắt xong rồi thì đúng chỉ còn cái bã.

“Chào buổi sáng!” Thủy mỉm cười tươi tắn đáp lại.

Nhìn gương mặt của người ếm bùa mình,lấp lánh tỏa sáng,rạng ngời,ấm áp.Nhi thật sự cảm giác chói mắt đến sắp mù.Làm sao có thể oán hận 1 phù thủy xinh như bạch tuyết được chứ?Vừa nghĩ tới cô lập tức thở dài,cảm giác mắt cay cay,thật muốn nhào vào lòng phù thủy mà khóc.

Thủy nhìn gương mặt của cô,khe khẽ cười.Chắc chắn là đã mất ngủ cả đêm.Ko lẽ cô ấy hoàn toàn ko biết bản thân mình nghĩ gì sao?Phải nói ngây thơ hay nói là ngu ngốc đây?Xem ra vẫn chỉ là 1 đứa trẻ ngốc nghếch.

Nhi lếch thếch lê từng bước vào phòng.Cảm giác như mình thật sự đang phải cõng 1 con voi.Gặp hắn rồi tiếp theo thế nào?Lại bắt đầu đau đầu rồi.Thôi.Ko nghĩ nữa.Chán chường thở dài,gương mặt của cô nhìn thẳng vào cánh cửa,đôi mắt đen lại lấp lánh ánh sáng thường nhật, vô cùng dứt khoát đẩy cửa bước vào.Nhưng vừa bước vào căn phòng,cô lại lập tức cảm giác cơ thể mình quá nặng.

Tú thật sự đã giật mình.Vừa nghe tiếng mở cửa hắn lập tức ngước mắt nhìn lên.Cũng vừa lúc đó từ cửa bước vào ko phải dáng người vội vã,gương mặt hầm hầm,ko phải dáng vẻ hùng hổ dang rộng 2 chân,2 tay nắm thành quyền,đôi mắt sáng long lanh như ánh đèn pha,ko hề có chút khí thế nào hết.Hiện tại thậm chí đứng thẳng với cô dường như còn là khó khăn,2 tay cô buông thõng,dáng đi lặng lẽ,gương mặt tiều tụy,đôi

mắt đen thiếu sức sống,hốc mắt đen sẫm vì thiếu ngủ.Làm sao mà chỉ có 1 ngày cô ấy có thể trở nên thiếu sức sống như vậy?Ko phải bình thường gọi cô ấy rời giường còn khó hơn lên trời sao?Cô ấy có thể ngủ ở bất cứ đâu,phòng karaoke,trên ghế,thậm trí ngay cả ngồi trên đùi của hắn cũng có thể ngủ ko biết gì.Làm sao mà 1 người mê ngủ hơn mê tiền lại có thể mất ngủ?

Nhi chán nản lết thân xác của mình về chỗ ngồi.Thả lỏng hoàn toàn người xuống ghế.Lại tiếp tục thở dài.Ước gì cô ko nhìn thấy hắn.Ước gì cô ko nhìn thấy hắn.Cô tuyệt đối ko nhìn thấy hắn.

"Khủng long em làm sao thế?" Tú lo lắng nghiêng đầu nhìn cô.

"Ko liên quan đến anh." Nhi chán nản rên rỉ,thân thể vẫn ko nhúc nhích.

"Cả đêm mất ngủ sao?" vẫn rất rất lo lắng.

"Biết rồi thì đừng hỏi nữa." Nhi chán nản rên rỉ,hoàn toàn ko có 1 động thái tích cực nào hết.

"Sao em lại mất ngủ?Có chuyện gì sao?" Tú tiếp tục nhìn cái đầu một màu tóc đen đang gục trên bàn.

"Phiền phức quá đi.Anh có thể nào giữ yên lặng chỉ 5 phút ko hả?" Nhi tức giận bật dậy gào lên,rồi lại lập tức gục đầu xuống giữ nguyên lại vị trí ban đầu.

Tú thật sự là mở tròn mắt,cuối cùng thì cô bị làm sao?Đã lo lắng lại càng cảm thấy lo lắng.Mọi lần nếu cô tức giận cô sẽ quát tháo,nếu nổi điên sẽ đánh người,nếu dỗi thì cô sẽ lơ hắn xem như ko tồn tại.Nhưng hôm nay,tinh thần ko có,khủng long giờ y như con mèo hen.

"Khủng long có phải em ốm rồi ko?" vừa nói hắn vừa lao tới bàn làm việc của cô,mọt người xuống kê mặt mình sát mặt bàn để có thể nhìn kĩ gương mặt chết trôi của con khủng long.

Đôi mắt lờ đờ của Nhi đụng thẳng vào gương mặt điển trai của hắn,trong lòng vừa cảm giác hậm hực,nhưng lại bị lời nguyền rủa làm rối loạn.Trong nháy mắt trong đầu cô bùng nổ 1 đống giấy cao bằng tòa nhà 50 tầng đè xuống đại não của cô,từ nào cũng kín mặt chữ "em bảo hộ cho giám đốc vì em thích cậu ấy." Mà rất đặc biệt là cái chữ thích được viết in đậm như sợ người đọc ko hiểu được đâu là trọng tâm.Nháy mắt cả cơ thể cô trở thành nóng bừng bừng,cứng ngắc,đôi mắt đen mở lớn,các mạch máu đều phập phồng biểu tình.Bình thường tim đập nhanh cô cũng nghĩ chỉ do lao động,nhưng sao cả các mạch máu cùng biết đập?Có phải loạn hết rồi ko?

Tú lo lắng nhìn gương mặt ngay đơ của cô,cảm giác má cô đang đỏ hồng.Ốm rồi sao?Vội vàng đưa tay lên trán của cô kiểm tra.

Bàn tay to lớn của hắn vừa đụng vào trán của cô,thì lập tức cái chồng giấy cao như tòa nhà lập tức vỡ vụn ra,để toàn bộ những chữ viết trên đó biến thành những thanh sắt hình chữ cái,lập tức rơi thẳng xuống thân hình của cô.Những tiếng động liên tục vang lên trong đầu càng lúc càng dữ dội,cô thích hắn,cô thích hắn,cô thích hắn.

"Ko sao chứ?" Tú lo lắng hỏi.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!" Nhi tức giận hét toáng lên,lập tức đứng bật dậy khỏi ghế.

Tú càng lúc càng khiếp sợ,cảm giác trái tim vừa vọt ra ngoài chạy 1 vòng hành lang rồi chạy trở về.Hắn thậm trí ngừng hẳn thở,cảm giác toàn bộ cơ thể trở nên cứng ngắc.

Nhi tức giận đảo con mắt đen sẫm như viên thạch anh giận dữ nhìn hắn.

"Phiền muốn chết!" nói rồi cô hậm hực đạp cửa bước ra ngoài hành lang.Bỏ lại 1 sếp tổng ngồi bệt dưới đất gương mặt vẫn đang vô cùng bàng hoàng.

Nhi bực bội vượt qua hành lang phòng thư ký,lập tức hướng tới tấn công cái tủ lạnh.Lập tức phải hạ hỏa,lập tức phải hạ hỏa.Nếu ko mọi người ở đây sẽ được diện kiến ngay cái gì gọi là chân tâm tự thiêu của nhà sư.Với tòa nhà cao tầng này đảm bảo hệ thống báo hỏa chắc chắn là có,lúc ấy chuông báo động reo,cô lập tức sẽ bị liệt vào dạng tội phạm dân sự,chuyên phóng hỏa đốt người.Cho nên phải lập tức hạ hỏa.Nếu hạ hỏa ko được,chẳng may bốc cháy thì phải lập tức chạy vào ôm tên khốn khiến cô mất ngủ phải chết chung.

Người ta vẫn bảo con gái thất tình thì 1 đêm già 3 năm,cô ko hề thất tình sao 1 đêm đã già đến 5 tuổi thế này?Ai nói thất tình là điều đau khổ nhất?Cô thật sự muốn chạy tới túm cổ tên đó,lập tức dí sát cái bộ mặt tiều tụy của cô trước mặt hắn,cho hắn biết cái gì gọi là mở rộng tầm mắt.Nhìn đi,nhìn đi.Ko phải thất tình mới là đau khổ nhất.Mà cả 1 đêm ko thể ngủ,đầu não bị 1 câu nói dày vò,sáng sớm bị quái thú đạp,ban đêm bị ác ma quấy rầy.Cái đó gọi là tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần,nhìn cô đi.Bây giờ mới gọi là thống khổ nhất.Có hiểu ko hả?Sự đau khổ nhất thế giới chắc chắn chính là bị 1 câu nói đè chết não bộ,như cô hiện tại.

Đau đầu.Thật sự quá đau đầu.Giống như não trái đánh não phải.Ko nghĩ nữa.Tuyệt đối ko được mất đoàn kết nội bộ.Nhi nhắm chặt mắt,thở ra mạnh mẽ.Ko được nghĩ nữa.Ko được nghĩ nữa.Tuyệt đối ko nghĩ nữa.

Lấy hết can đảm cùng dũng khí mà bao nhiêu năm nay cô ko cần dùng tới,cô quyết định lập phòng tuyến giữa 2 bán cầu não.Để tránh cuộc chiến vô bổ giữa 2 bán cầu não.Dồn toàn bộ dũng khí của mình cô quyết định quay trở lại văn phòng,công việc là công việc.Nhưng vừa xoay người bước ra khỏi phòng uống nước,Nhi lập tức giáp mặt với 1 người mà cô chắc chắn là ko muốn gặp 1 chút nào.

"A!" Nhi hét lên 1 tiếng,miệng há hốc,mắt mở to,cả gương mặt phút chốc đông cứng như băng lạnh.Giờ cô nghe thấy cái rào cô vừa lập vừa bị 1 phi đạn từ đâu lao thẳng tới làm cho từng miếng sắt phút chốc vỡ vụn.Hai tên tù binh bị cô giam cầm lập tức lại xông vào trận chiến.Thích hay ko thích?Thích hay ko thích?Thích hay ko?

"Em sao thế?" Tú thấy cô sợ hãi nhìn mình la lên,trong lòng hết sức bực bội.Tiến từng bước về phía cô lo lắng muốn chạm vào cô.Hôm nay cô thật sự rất lạ.

"Đừng có đến đây!" Nhi lo sợ vừa lùi ra đằng sau vừa giơ 1 bàn tay lên cảnh báo hắn.Hắn tiến 1 thì cô lùi 2 bước.

"Khủng long em làm sao thế?" Nhi càng hoảng sợ Tú lại càng lo lắng,càng muốn nhanh chóng tiến về phía cô.

"T3 anh đứng yên tại đó.Anh đừng có tiến lại đây.Tuyệt đối ko được đến đây!" Nhi càng lúc càng hoảng loạn.Giờ đã đổi từ mắng chửi,chuyển sang vũ khí hạng nhẹ.Trong vỏ hộp sọ của cô đang đạn bay khói lửa tơi bời.Rõ ràng là hắn là tại hắn xuất hiện,vốn cô đã hạ lệnh ngừng bắn,ko phải tại hắn làm sao 2 bán cầu não của cô lại đánh nhau đây?Tất cả lại con mèo đen ghẻ lở này.

"Khủng long em đừng làm anh sợ.Em giận gì thì có thể nói sao lại làm thế này?" Tú càng ngày càng lo lắng,càng lúc càng hoang mang.Tú vội vàng bước càng mau hơn.Hắn sợ,hắn rất sợ.Ko phải sợ cô đánh hắn đến chết,chỉ sợ cô như lúc này nhìn thấy hắn là lùi lại,nhìn thấy hắn là muốn tránh xa,giống như cô đang muốn hắt hủi hắn.Hắn đang sợ rất sợ.

"Ko được lại gần.Động vật đơn bào,anh tránh xa ra 1 chút!" Nhi hoảng loạng mà run lên.Tay cô càng xua mạnh hơn,gương mặt xinh xắn càng lúc càng hoảng loạn,đôi mắt đen của cô ướt át,xao động nhìn trái nhìn phải cứ như con mèo con lần đầu được nhận nuôi.Cô hoảng loạn lùi về sau cho đến khi ko thể lùi được nữa.Cầu trời cô tuyệt đối ko muốn gặp cái nguyên nhân khiến cô đau đầu thế này đâu.Cho đến khi cô hiểu rõ được rốt cuộc cô bảo hộ hắn ta vì lý do gì, thì cô tuyệt đối,tuyệt đối ko muốn gặp hắn.

"Khủng long,rốt cuộc em làm sao?" Tú tức giận túm chặt lấy tay cô,đôi mắt nâu hỗn độn giữa đau thương và sợ hãi.Hắn sợ.Sợ thái độ sợ hãi của cô khi thấy hắn.Hắn điên mất,hắn điên rồi.

"Tôi bảo anh tránh xa tôi ra 1 chút mà." Nhi tức giận bị hắn lắc đến đầu càng đau.Chết tiệt.Anh tưởng mình vô hại lắm à?Hại tôi đau đầu đến chết còn chưa đủ,giờ lại còn mang cái bãi chiến trường ác liệt ra lắc như lắc cooktail.Anh còn muốn ném boom hạt nhân sao?

"Khủng long,em ghét anh thế sao?" Tú nhìn gương mặt cô,cùng lời lẽ tức giận của cô,trái tim của hắn thật đúng là đau đến vỡ vụn.Gương mặt điển trai bỗng trầm xuống,đôi mắt nâu sẫm lại vừa đau thương,lại tràn đầy uy hiếp.Ko cho nói,ko được phép phủ nhận.Nếu em phủ nhận em chết chắc.

Nhi mở trừng mắt nhìn cái thông điệp uy hiếp mà hắn đang gửi gắm trong mạng ko dây.Động vật đơn bào giờ lại còn dám uy hiếp tôi?Ko muốn nghe lời khó nghe thì mắc công hơi làm gì.

"Khủng long,em mau trả lời!" Tú vừa sốt ruột,lại nóng giận,lại lo lắng,bao nhiêu cảm xúc cứ lẫn lộn trộn lẫn nhau lại,làm cho bản thân hắn cũng ko biết cuối cùng hắn đang cảm thấy gì.

Não bộ của cô hiện tại thật đúng là muốn nổ tung vì chiến tranh vùng hộp sọ.Ai bảo cô có bộ não quá biến thái đi,ai bảo bộ não nào của cô cũng quá dũng cảm đi.Ai bảo dũng cảm là tốt,giờ thì ngay cả cầm súng chiến đấu cho chết chủ nhân cũng có dũng cảm làm rồi.Tốt.Rất rất tốt.Nhi bực bội nhìn thẳng vào gương mặt điển trai đáng ghét bao nhiêu năm qua vẫn luôn ở trong đầu cô.Nhưng ngay khi đôi mắt đen lấp lánh của cô chạm vào đôi mắt nâu của hắn,cô đột nhiên ngưng lại,đôi mắt đen long lanh của cô ướt át xao động,đôi môi hồng của cô hơi mở ra,cặp lông mày thanh tú hơi trũng xuống.Tại sao cô lại cảm giác thấy đau thương trong mắt hắn.Được rồi.Được rồi.Đình chiến,đình chiến.Tạm ngừng 20 giây.

"Tôi ko có ghét anh!" Nhi thở dài chán nản nói.Xem như tích nhân đức đi.Giúp đỡ kẻ thù là gián tiếp tự đào huyệt.

Cặp lông mày của Tú lập tức giãn ra,đôi mắt nâu sáng lên ấm áp,đôi môi mỏng tràn ngập ánh cười.Trái tim của hắn đập rộn ràng lại cảm giác được trong lòng mình dường như mùa xuân đang tới,ấm áp đến lạ thường.

"Ngừng!" Nhi trừng mắt,đanh giọng lại nói.

"Hả?" Tú hơi nhíu mày.

"Ko được cười." Nhi tức giận ra lệnh.

"Tại sao?" Tú thích thú nhếch môi.

"T3 anh thật sự đầu óc có vấn đề đúng ko?Tự dưng cười ngu ngốc 1 mình." Nhi méo xẹo miệng,há hốc,giương mắt,nhíu mày nhìn hắn khó chịu.

Tú nhìn cô mỉm cười,trong lòng lại vui vẻ khó tả.

"Đã bảo đừng cười nữa!" Nhi lại gắt.Thật chướng mắt.Tôi ko cười ai cho hắn cười.Trong lúc cô còn đang đau đầu,loạn óc,vắt kiệt chất xám mà cô dành dụm bao nhiêu năm,đến sức cùng lực kiệt,thì hắn lại thản nhiên ở đó cười?Vui khi người gặp họa,thật đúng là quá vô nhân đạo,đúng là mất hết tính người,làm người gặp họa thật đúng là tức đến ói máu.Đúng là nói gặp họa ko sai.Rõ ràng là gặp họa mà.Bất quá,lần sau đến lượt cô vui,phải vui nhiều hơn gấp bội mới được.

"Được rồi.Muốn cười 1 mình tùy anh.Nhưng buông tôi ra." Nhi gắt gỏng.

Tú miễn cưỡng buông tay cô ra,trên môi vẫn ko dứt ý cười.Nhi trừng mắt nhìn cái kẻ đang ko hiểu cười vì nguyên do gì mà càng thấy khó chịu.Cô hừ lạnh 1 cái rồi quyết định bỏ đi.

Ko cần ở cạnh hắn.Ko cần nhìn thấy hắn.Ko cần quan tâm đến hắn.Ko cần nghĩ đến hắn.Đá văng hắn ra khỏi đầu.Như vậy cô mới có thể thảnh thơi mà sống được.Đúng.

Ánh mắt đen của cô sáng ngời hừng hực ý chí chiến đấu.Cô quyết định phải tránh xa con động vật đơn bào nguy hiểm kia,ít nhất là cho tới lúc não bộ của cô ko đánh nhau nữa.Chính vì thế nên trong tầng 30 của tập đoàn X đã diễn ra 1 trò chơi như thế này.

Một con khủng long nhát gan luôn nhìn thấy lãnh đạo là chạy trốn,còn 1 vị lãnh đạo càng lúc càng khó hiểu,càng chạy thì lại càng muốn đuổi.

Trong phòng làm việc,cô chỉ chú ý vào tập hồ sơ trước mặt,hoàn toàn ko ngẩng đầu lên lấy 1 khắc.Ko gục đầu trên mặt bàn chán nản,thì cũng chúi đầu vào màn hình máy tính.Tuyệt đối ko để cho mắt mình có cơ hội tiếp xúc với phần tố nguy hiểm của xã hội.Làm cho Tú đã khó hiểu lại càng thêm khó hiểu.Hắn cố tìm mọi cách bắt chuyện với cô,cô cũng có trả lời qua loa nhưng hoàn toàn ko nhìn hắn lấy 1 khắc.

Hắn đành viện cớ bắt cô đi pha café,cô lập tức đứng phắt dậy đi ra cửa.Khi bưng cốc café vào cũng chỉ nhìn xuống sàn nhà mà đi,hoàn toàn ko ngẩng đầu lấy 1 lần.Thậm trí ngay cả đưa hắn cái cốc,cũng là đứng ở phía cạnh bàn đối diện,chứ ko đi đến bên người hắn.Hắn bắt cô kiểm tra số liệu,cô vô cùng chuyên chú để làm.Khi hắn hỏi có gì cần giúp đỡ ko?Cô lập tức đứng bật dậy.

"Tôi đi hỏi chị thư ký." Nói rồi ko đợi cho hắn có thể phản ứng lập tức chuồn êm ra ngoài.

Mỗi khi hắn đứng dậy khỏi ghế ngồi,định tiến tới vị trí của cô.Cô lập tức như con mãnh thú,bật dậy khỏi ghế ngồi.Đưa ra 1 cái lý do vô cùng hợp lý "Tôi đi vệ sinh!".Nhưng chỉ trong 1 buổi sáng cô đã đi vệ sinh tới

5 lần.Thật sự khiến người ngu cũng có thể hiểu,rõ ràng là 1 lý do vô cùng vớ vẩn.Cơ thể cô ấy lại vô cùng bình thường,sức khỏe rất tốt,thận cũng vô cùng tốt,làm sao 1 người ko uống nước có thể đi vệ sinh đến 5 lần.Mới nghĩ đã biết có vấn đề.

Đến giờ họp,Tú vừa định mở miệng nói cô đi họp cùng,nhìn sang phía đối diện thì con khủng long đã như khói bốc hơi từ lúc nào.Tú tức giận cắn răng.

"Cô ta là ninja chắc,đi lúc nào thần ko biết quỉ ko hay."

Vừa nói hắn vừa bực bội đẩy cửa văn phòng bước đến bàn thư ký.

"Trần Hiểu Nhi đâu?" giọng nói vô cùng lạnh nhạt hắn hỏi chị gái thư ký.

"Thưa tổng giám đốc,em ko biết ạ!" Thủy vô cùng ngạc nhiên nhẹ giọng nói.Cô ngồi ở đây nhưng tuyệt ko thấy Nhi ra ngoài.

Tú nghiến răng kèn kẹt.Giỏi lắm.Trốn cũng ko cho ai biết.Đúng là kĩ thuật còn cao hơn năm xưa 1 bậc.Nói rồi lại lạnh nhạt nhìn sang cô thư ký.

"Chuẩn bị đi họp!" hắn lạnh nhạt bước đi,gương mặt điển trai trở nên lạnh lẽo,nguy hiểm.Ngày hôm nay Nhi thật sự rất lạ,cuối cùng thì con khủng long đang trốn hắn vì lý do gì?

10 phút sau trôi qua lặng lẽ trong căn phòng tổng giám đốc,cả văn phòng lớn ko một tiếng động thì đột nhiên từ sau cánh cửa dẫn đến phòng nghỉ vang lên 1 âm thanh loạt xoạt như 1 vật bị kéo lê trên mặt đất.

"Khốn nạn thật.Ko ngờ có ngày phải chui vào gầm giường mà trốn!" Nhi vừa nằm sấp trên mặt đất vừa phì phì nói.

Nói rồi lại đập cốp đầu xuống tấm thảm mềm mại dày lông,làm cho 2 bán cầu não của cô đang cầm rocket bị trao đảo trong giây lát.

"Đừng có đánh nhau nữa!Tập trung suy nghĩ đi nào!" Nhi tức giận siết chặt tay hét lên.

Cắn chặt môi dưới làm cho làn môi của cô trở nên trắng bệch,đôi mắt đen láy của cô sáng lên căm hờn.Trí não siêu việt toàn nghĩ ra những thứ người khác ko nghĩ ra của cô tại sao chỉ vì 1 vấn đề đơn giản như thế này trở thành náo loạn?

Nằm bò dưới sàn,nửa thân dưới vẫn còn ở trong gầm giường Nhi chán chường chống tay lên cằm suy xét.Làm sao?Tránh hắn nhưng ở cùng 1 văn phòng thì tránh đến bao giờ?Lại tiếp tục thở dài.Haizz điên mất.Cuối cùng kiếp trước cô vấn là dâm tặc cưỡng hiếp con gái nhà lành,hay thổ phỉ cướp của giết người?Nhưng cái gì cũng mặc chắc chắn là kiếp trước cô nợ hắn,kiếp này mới bị hắn hành hạ ra nông nỗi này.Ôi,phiền đã chết!

Nhưng mà trước khi nghĩ ra,tốt nhất phải ra khỏi đây đã.Đúng.Ở đây chắc chắn là sẽ bị tóm lại.Cho nên tốt nhất là phải chuồn.Nghĩ là làm Nhi lập tức chui cả nửa người còn lại ra khỏi gầm giường.Đứng dậy phủi phẳng lại quần áo,cũng may văn phòng của hắn ko có bụi,rất tốt.Nhưng ở lại cái chỗ sạch sẽ 1 cách quá đáng này ko tốt.Nghĩ tới là làm cô lập tức lao thẳng đến cửa để ra ngoài.

Nhưng vừa bước tới cửa,cái thang máy công nghệ cao chết tiệt Ding lên 1 tiếng,và cái người mà cô tuyệt đối,tuyệt đối ko muốn gặp nhất thế gian đang đứng ở giữa 1 toán vài người khóe môi hắn đang mấp máy nói điều gì đó.Nhi lập tức mở to mắt,trong đầu lại bị câu hỏi thích hay ko thích làm cho muốn thành bại não.Cô lập tức nhân cơ hội hắn còn chưa ngẩng đầu lên,liền lập tức nhào tới núp sau cạnh bàn của 1 chiếc bàn thư ký trong hành lang,đôi bàn tay bám lấy mặt bàn hơi ló cặp mắt to tròn sáng lấp lánh nhìn địch thủ.

"Cô đang làm gì?" cô gái ngồi trên chiếc bàn đó mở tròn mắt nhìn cái người đang ngồi xổm nấp ở cạnh bàn.

"Suỵt!" Nhi lập tức giơ ngón tay ý bảo cô ta im lặng,đôi mắt đen lại nhìn theo cái đám người ko nên lại gần đó.

Tú vẫn tiếp tục bàn giao công việc,bàn chân bước từng bước vững vàng,đôi mắt nâu trở nên kiên định và dứt khoát.Anh bước đi nhanh thật nhanh muốn mau chóng hoàn thành cho xong công việc hôm nay mới có

thời gian để đi kiếm cái tên trốn chạy trở về.Hoàn toàn ko để ý có 1 đôi mắt đen láy đang di chuyển quan sát từng hành động của hắn.

"Cô đang làm gì thế?" cái cô gái ở chiếc bàn bị chưng dụng làm lô cốt để ẩn nấp trừng mắt nhìn cô.

"Nói nhỏ thôi.Tôi mà bị phát hiện cô sẽ xong đời." Nhi nhỏ giọng,trợn trừng mắt uy hiếp.Hôm nay chỉ cần để hắn ko phát hiện,ko cần biết phải dùng cách nào,đe dọa cũng được,cưỡng ép cũng được,thậm trí cầm dao kề cổ người ta cũng được,thủ đoạn bất lương cũng được.Chỉ cần hắn ko nhìn thấy,chỉ cần hắn ko nhìn thấy.Ko cần quan tâm nữa.

Cô gái lập tức trở nên im bặt,gương mặt lập tức trở nên xám tro,trái tim của cô đập thình thịch,thình thịch.Cô ta vẫn còn nhớ như in cái cảnh tượng khủng khiếp của phòng tổng giám đốc hôm qua.Nuốt nước bọt.Tổng giám đốc còn phải sợ cô ta,rõ ràng hôm qua tổng giám đốc bị tát 1 cú đau điếng,hôm nay má vẫn còn sưng như cái bánh bao,mà cô ta hoàn toàn ko bị bất cứ khiểm trách nào,sếp tổng còn ko dám nổi giận với cô ấy dù cô ấy phá hoại như vậy.Thì 1 người nhân viên như cô làm sao dám nổi giận.Nhìn gương thư ký của sếp phó bị đuổi việc còn chưa hiểu để học hỏi kinh nghiệm sao?

Thấy cô gái có vẻ biết điều im lặng,Nhi tự cảm thấy thì ra mình cũng có uy lực như vậy,trong lòng có chút đắc ý.Nhưng lập tức cái con ma đắc ý ấy lại bị cuộc chiến của 2 tiểu ôn dịch não trái,não phải đá bật ra khỏi hộp sọ.Ko được.Giờ ko phải lúc đắc ý.Phải giải quyết vấn đề nan giải trước đã nếu ko tối nay lại mất ngủ chắc chắn ngày mai cô sẽ như diễn viên quần chúng trong "the walking death".

Ngay khi cái đám người của công việc vừa khuất dạng sau cánh cửa,Nhi lập tức trườn ra khỏi chỗ nấp.Ko chậm trễ lấy 1 giây dùng toàn bộ nơ ron thần kinh quí hiếm còn sót lại của mình,lập tức vận dụng thần kinh hoạt động thiên phú,nhào ra ngoài như con mãnh thú,chạy thẳng tới cửa thang máy.

Lập tức ấn nút,xuống thẳng căng tin.Trong đầu cô chỉ có đúng 1 suy nghĩ: Chạy.Phải chạy thật nhanh.

Nam đang ngồi trong phòng văn phòng,giữa những tiếng lách cách của bàn phím,thi thoảng lại thêm 1 vài âm thanh nói chuyện nho nhỏ.Bàn tay của cậu lướt trên mặt bàn phím,ánh mắt chăm chú nhìn màn hình,tinh thần tập trung cao độ.Thì đột nhiên chiếc điện thoại rung nhẹ trên mặt bàn.

Nam vươn tay ra lấy điện thoại,con mắt vẫn dõi nhìn màn hình,lơ đễnh nhận điện thoại kẹp vào 1 bên tai,2 tay lại tiếp tục lướt trên bàn phím.

"Alo?" giọng cậu cũng lơ đễnh y như tâm trạng của cậu.

"Nam,cứu tôi!" một giọng nói mong manh,trong veo nhưng lại tràn ngập nũng nịu vang lên trong điện thoại.

Nam lập tức dừng lại tay làm việc,đầu óc hoàn toàn ngừng hoạt động trong 5 giây,đôi mắt mở lớn ko tin được hỏi.

"Nhi?"

"Phải.Còn có thể là ai được?" Nhi chán nản gục đầu xuống mặt bàn nghe cốp 1 tiếng.

"Đang ở đâu?" Nam lo lắng hỏi.Quen biết cô cũng 1 thời gian chưa bao giờ nghe giọng nói của cô trở thành giống con gái như vậy.Ko phải bởi chất giọng cô vốn nam tính,bởi vì giọng cô lúc nào cũng trong veo,nếu chỉ nghe 1 chữ Alo của cô có người có thể nhầm rằng mình đang nói chuyện với nữ sinh cấp 2.Nhưng cách nói chuyện của cô thì ko ai có thể tưởng tượng được,một con bé hơn 10 tuổi lại có thể nói những điều khó nghe như vậy.

"Căng tin." Nhi thở dài chán nản.Lại đập thêm 1 cú trời giáng vào mặt bàn.

"Mau đến giúp tôi!" Nhi chán nản rồi vứt điện thoại qua 1 bên chẳng cần nghe câu trả lời.Lại tiếp tục nằm dài trên mặt bàn,thở dài thườn thượt.

"Nhưng tôi đang..Alo.. Alo.." Nam ngơ ngác nhìn cái điện thoại im thin thít,khuôn mặt đột nhiên trùng xuống.Cô trốn việc ko ai quản,nhưng tôi thì chắc chắn có người quản.Nhưng mà,giọng nói của cô ấy có gì đó ko ổn.Thế cho nên,có 1 cậu con trai nhút nhát,với trái tim phập phồng ko thể thở nổi vì sợ hãi,lén lén lút lút chuồn khỏi văn phòng trước giờ nghỉ trưa nửa tiếng đồng hồ.

Khi đến nơi,cả căng tin vắng hoe chỉ có duy nhất 1 người dám trốn việc và đang đập thẳng đầu xuống mặt bàn.Nam nhíu mặt nghe từng tiếng "cốp" vang vọng cả tầng lầu.Vừa nhìn vừa cảm thấy đau xót cho cái mặt bàn,có khi nào bị nứt ko?

Cốp.

"Đến rồi sao?" Một giọng nói chán nản rền rĩ vang lên từ cái người đang gục đầu trên bàn quay lưng về phía cậu.Thậm trí cô còn ko buồn quay đầu nhìn lại.

"Đến rồi.Có chuyện gì thế?" Nam lo lắng ngồi xuống hỏi.

Cốp.

"Tôi muốn mở hộp sọ để lôi não bộ ra ngoài.Sắp phát điên cả rồi!" Nhi chán chường nói bình thản như ko có gì.

Nam hơi lùi người lại,gương mặt vô cùng kinh hãi,khóe miệng méo xẹo,ánh mắt vô cùng hãi hùng nhìn cô.Chỉ mới nghĩ thôi đã thấy ghê tởm rồi.Cô ấy đang nói gì thế?

"Cậu.. cậu muốn tự tử sao?" Nam kinh hãi vẫn lùi người lại nhìn cô như sợ hãi bị truyền bệnh.

"Ai bảo tôi muốn tự tử?" Nhi lập tức ngồi thẳng người dậy tức giận trừng mắt nhìn hắn.

"Trời đất!" Nhìn gương mặt gấu mèo nổi giận,pha lẫn héo hon thiếu sức sống của cô,người yếu tim ko dám xem phim kinh dị như hắn lập tức kinh hãi hét toáng lên,cả người cũng run rẩy.

"Sao?Chưa thấy người thiếu ngủ bao giờ hả?" Nhi tức giận mở nửa con mắt gấu mèo nhìn cái tên chết nhát ngồi đối diện.Quá yếu đuối.Thế này làm sao thành nam nhi được.

"Cậu.. cậu làm sao mà có thể trở thành nông nỗi này?" Nam kinh hãi nhìn cô,lưng vẫn dán chặt vào ghế.

"Mất ngủ 1 đêm đó!" Nhi chán nản trả lời,lại gục đầu xuống mặt bàn đập cốp 1 cái.

"Rốt cuộc cậu có chuyện gì?" Nam thấy cô tiếp tục gõ mõ mặt bàn làm hắn càng sốt ruột.Cuối cùng cái người vô cùng tự tin,yêu bản thân mình,chỉ thích hành hạ người khác sao hôm nay lại thích tự ngược bản thân thế này?

"Cậu làm sao mà giúp được!" Nhi vừa chán nản lại tiếp tục gõ mõ.

"Vậy cậu gọi tôi ra làm gì?" Nam nheo mắt lại khó hiểu nhìn cô.

Nhi đập cốp vào mặt bàn thêm 1 cái,hừ lạnh 1 tiếng.Bởi vì trong công ty tôi chỉ quen mỗi cậu,ko gọi cậu chẳng nhẽ gọi T3.Ko được.Lại nghĩ đến hắn.Ko được nghĩ.Ko được nghĩ.

"Được rồi.Dừng lại.Dừng lại đi.Cậu đập nữa đầu cậu sẽ nứt thật đấy!" Nam sốt ruột lo lắng ko biết phải làm gì,chỉ nghe những tiếng cốp càng lúc càng mạnh.

"Cậu đâu giúp tôi được.Tôi nghĩ ko ra người ngốc như cậu làm sao nghĩ ra?" Nhi chán nản lại đập tiếp đầu xuống bàn.Lần đâu tiên cô biết viết chữ bất lực là như thế nào.Bao nhiêu năm qua chơi người ta,giờ là lần đầu tiên mới biết người bị chơi khổ cực như thế nào.

"Tôi ngốc thật,ko biết theo đuổi người ta.Nhưng biết đâu chuyện đó tôi có thể nghĩ ra giúp cậu.Cậu cứ thử nói ra xem nào." Nam chán nản khuyên nhủ.

"Phải rồi người yêu đơn phương 3 năm như cậu thật sự quá ngốc,tôi còn biết hỏi cái gì chứ!" Nhi chán nản nói.Nhưng đột nhiên đôi mắt gấu mèo của cô mở to,ngồi thẳng người nhìn người đối diện,khóe miệng xinh xắn đột nhiên nở nụ cười.

Nam lại lùi sâu người vào lưng ghế,đôi mắt trở nên vô cùng cảnh giác nhìn về phía đối diện.Ai nói rằng gấu mèo rất đáng yêu,mắt đen lông trắng,gương mặt hiền lành,ngây thơ,dễ thương? Có ai làm ơn nói cho hắn biết khi gấu mèo cười lại trông vừa gian,vừa xấu,lại y như quỉ vậy ko? Ai nói gấu mèo dễ thương,chắc chắn là nói dối.Nhìn điệu cười của con gấu mèo này xem.Dễ sợ,vô cùng dễ sợ.

Nam càng lùi người vào ghế,Nhi lại càng hướng cổ về phía hắn,gương mặt gấu mèo gian xảo làm cho người ta sợ đến khóc ko ra tiếng.

“Thật sự là chỉ có cậu mới giúp được tôi.” Con mắt gấu mèo đen thui nheo lại ánh lên 1 tia sáng gian xảo,khóe môi cong lên như mặt trăng khuyết lộ ra chiếc răng khểnh nanh nọc.

“Giúp.. giúp cái gì?” Nam càng nhìn càng thấy sợ hãi.Hắn đang nghĩ sau này có con tuyệt đối ko dẫn đi xem gấu trúc,hoặc nếu có bị bắt dẫn đi phải khiếu nại với chủ công viên cần phải cắm thêm biển “gấu trúc nguy hiểm” kèm theo hàng rào điện cao thế mới được.

“Nói cho tôi biết thích 1 người là như thế nào?” Nhi chăm chú nhìn cậu ta ánh mắt vô cùng chờ mong.

“Hả?” Nam mở tròn mắt nhìn cô ngạc nhiên.

“Ko hiểu?Haizz.Vậy nói cho tôi biết lúc cậu nhìn thấy người cậu thích cảm giác thế nào?” Nhi chau mày hỏi cặn kẽ hơn.Bảo sao phải yêu đơn phương 3 năm,nếu là cô chắc chắn cô sẽ làm cho người ta yêu cô chỉ trong 1 tháng.

“Cái này..” Nam hơi cúi đầu,gương mặt trở nên ửng hồng,khóe môi ko tự giác hơi cong lên.

“Khi tôi nhìn thấy cô ấy trái tim của tôi đập nhanh hơn!” mơ màng cậu bắt đầu tưởng tượng thấy khi cậu nhìn thấy người yêu trong lòng mình,ánh mắt trở nên mơ màng,khóe môi trở nên ngọt ngào,trái tim lại tiếp tục đập loạn nhịp,trong lồng ngực tràn ngập 1 cảm giác ngọt ngào.

Nhi nhìn cậu ta trố mắt,khóe môi méo xẹo.

“Tim có lúc nào ko đập?Đập nhanh hơn lúc tôi chạy 10 vòng sân tim tôi đập như người ta giẫy chết luôn ấy.Vậy cũng gọi là yêu?” Nhi kì thì chống cằm nói,liếc 1 cái vô cùng khinh thường.

Nam hơi bĩu môi nhìn cô,cảm xúc phút chốc tụt xuống thấp hơn 5mm.

“Cuối cùng cậu có muốn nghe tiếp ko?” hơi bị chạm tự ái cậu kì thị hỏi.

“Được rồi.Đừng dỗi,kể tiếp đi!” Nhi vội vàng ngẩng đầu nhìn cậu giàn hòa.Dù sao cũng là cô cầu cạnh người ta.

“Tôi vô cùng thích nhìn thấy người đó.Lúc nào cũng muốn gặp người đó.” Nam lại tiếp tục đắm chìm trong mộng tưởng,đôi mắt lại trở nên long lanh.

Cái này.. có muốn hay ko nhỉ?Nhi suy nghĩ.Tôi ko muốn gặp cũng phải gặp,ngày nào cũng gặp cho nên chưa từng nghĩ tới.À có 1 lần đã muốn gặp hắn,nguyên nhân là để trả tiền.

“Tôi rất nhớ người đó mỗi khi ko gặp!” tiếp tục mơ mộng,giờ đây trong lòng đã cảm giác nhớ lắm rồi.

Nhi chống cằm nhìn gương mặt thiếu nữ đang hồi xuân của tên đối diện,gương mặt chán nản,con mắt gấu mèo chỉ mở 1 nửa,môi mím lại cong xuống dưới nhìn hắn bất bình.Nhớ nhung?Làm ơn,hắn ko gọi điện quấy rầy tôi cả buổi tối như hôm qua,thì cũng đã là phúc của tôi rồi.Còn phải nhớ hắn.

“Rất muốn viện 1 cớ nào đó để tình cờ gặp gỡ người đó!” Tiếp tục mộng tưởng nhớ lần giả vờ đi wc xuống tận tầng 3 để đi ngang qua nàng 1 lần.Kết quả mấy ngày liên tiếp hắn bị đồn là có chứng táo bón,hoặc bị trĩ.

Ko cần viện cớ ngày nào cũng phải đụng mặt.Ngồi đối diện nhau 1 ngày 8 tiếng còn chưa đủ sao?Nhi lại chán nản thở ra.

“Người ta buồn mình cũng buồn,người ta vui mình cũng vui!” Nam tiếp tục suy nghĩ lại.

Hắn buồn hay ko có liên quan gì mình đâu chứ?Nhưng gương mặt điển trai thoáng chút âu sầu của hắn chợt lướt qua trước mặt cô,trái tim của cô lập tức thót lại có điều kiện.Nhi ngẩng đầu lên,đôi mắt mở lớn thật lớn,trong 1 tích tắc cô ko hiểu mình đang thấy điều gì.

“Cô sẽ luôn lo lắng cho người đó.Ko muốn bất cứ ai làm tổn thương người ta.Cậu sẽ vô cùng ghét những kẻ làm hại người đó,chỉ cần có ai muốn làm người ta thương tổn cậu sẽ lập tức ra tay ngăn cản.Muốn bảo vệ người ta thật tốt.” Nam nói tới đây đôi mắt sáng lấp lánh đột nhiên hơi tối lại,trong lòng có chút trống rỗng.Nói thì vậy nhưng cậu lại chưa lần nào làm được hết.

Nhi cảm giác người mình cứng ngắc,cô mở to cặp mắt nhìn người đối diện.Bảo vệ?Ko muốn người ta bị thương tổn.Ko muốn có kẻ bắt nạt người ta.Bởi vì.. bởi vì thích sao?

"Khi cậu thích người ta,cậu sẽ có thể vì người ta làm mọi việc.Chỉ cần có người có suy nghĩ xấu với người đó cậu sẽ lập tức xem người đó như kẻ thù.Bởi vì cậu sợ người đó sẽ đau khổ,sợ người đó bị thương.Bởi vì cậu rất yêu người đó nên cậu sẽ chỉ nghĩ tới làm sao để người đó ko biết chuyện đau lòng.Để người đó có thể mãi vui vẻ.Ko cần biết chuyện đó nặng nề bao nhiêu,ko cần biết chuyện đó lớn hay nhỏ,cậu đều muốn thay họ gánh lấy." Nam mơ hồ nhìn xa xăm,giọng nói trở thành mơ hồ.

Rầm.

Nam mở tròn mắt,thoát khỏi suy nghĩ buồn man mát của mình.Cậu cảm giác sau gáy mình toát mồ hôi,cả người lập tức lùi lại phía sau,lo lắng nhìn cô với ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Nhi tức giận đập thẳng 2 tay xuống mặt bàn,gương mặt cúi gằm nhìn xuống đất,cả người đứng thẳng trong trạng thái tức giận.Gương mặt cô trở nên nóng nảy,đôi mắt đen lấp lánh sáng rực lửa,khóe môi hồng tươi bị hàm răng cắn trở thành trắng bệch,những ngón tay cào vào mặt bàn như con mèo dũa móng.

"Cậu thật đúng là ngốc.Toàn nói vớ vẩn.Tôi ko muốn nghe nữa!" Tức giận nhìn thẳng vào gương mặt đang trắng bệch của Nam mà gầm lên.Cô xoay người dứt khoát bước ra khỏi căng tin,thẳng hướng thang máy xuống lầu 1.

Vừa đi trên đường Nhi vừa tức giận đá chân,vung tay.Gương mặt xinh xắn hầm hầm lửa giận,làm cho người đi đường được chứng kiến 1 màn gấu mèo nổi giận giữa đường phố.

Tức giận.Quá tức giận.Chắc chắn ko ai như cô.Đi tìm bạn thân tâm sự đã bị làm cho muốn tức chết,giờ lại tìm bạn đồng nghiệp nói chuyện,cũng bị làm cho tẩu hỏa nhập ma.Điên rồi.Điên rồi.Tại sao ai cũng nói cô thích hắn.Muốn bảo vệ hắn là thích hắn sao?Mọi người có mắt hay ko?Mẹ bảo vệ con cũng là tình yêu nam nữ à?Quá biến thái.Chị bảo vệ em cũng là tình yêu nam nữ sao?Loạn luân.Đáng chết,cái gì mà ko mong hắn thương tổn.Cô cũng luôn bảo vệ Ngọc thôi,nhưng rõ ràng ko phải tình yêu.Cô thật đúng là ngu ngốc,sao lại có thể đi hỏi 1 tên yêu đơn phương 3 năm ko dám ngỏ lời chứ.Rõ ràng cái tên đó chưa thực sự hẹn hò,chưa chính thức yêu đương bao giờ,làm sao hắn có thể biết hơn người đã hẹn hò 100 ngày như cô chứ.Nhất là khi cô lại hẹn hò với 1 cao thủ nữa.Khoan.

Nhi đột nhiên dừng bước.Cô từng hẹn hò với 1 cao thủ?Hắn ta trước khi yêu cô yêu rất nhiều người.Nhiều đến mức cô nghĩ nếu có thể mở được 3 cái đại kĩ viện.Cũng nhờ sự cao thủ của hắn kết quả cô trở thành lá chắn tường thành của hắn với đám ex-girlfriend.Một người yêu đương nhiều như vậy,chắc chắn biết thế nào là thích hay ko thích.Nhưng mà hỏi hắn có hơi.. Vẫn là ko nên hỏi hắn.Nhưng cái lời nguyền này vẫn cứ ám cô,thật đúng là muốn điên đầu.Khoan.Người ta nói muốn gỡ chuông phải hỏi người buộc chuông,ko phải sao?

Nghĩ tới đây Nhi lập tức quay đầu,lao thẳng hướng công ty mà bước đi.Phải tìm kẻ đầu têu.Phải tìm kẻ đầu têu.Nhất định phải cho chị ấy 1 trận.

Hùng hổ bước đi tới thang máy,lần đầu tiên từ lúc vào công ty cô cảm thấy cái thứ công nghệ cao này hôm nay đi thật chậm.Cửa thang máy vừa mở Nhi lập tức lao thẳng về phía bàn làm việc của Thủy,dáng vẻ hùng hổ,gương mặt tiều tụy,cộng với đôi mắt đen sì gấu mèo càng làm cho gương mặt cô trở thành sát thủ.

"Cô ta định giết ai vậy?" một người nhìn cô lo lắng hỏi người bên cạnh.

"Ko biết nhưng chạy là tốt nhất!" người kia lập tức trả lời,nhưng đôi chân đã trở nên mềm nhũn ra,ko còn sức mà chạy nổi nữa.

Mặc cho những cô thư ký sợ hãi nhìn Nhi run rẩy,Thủy vẫn bình tĩnh ngồi ở bàn làm việc,chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô cười.Dường như đã biết chắc chắn cô sẽ tìm đến.Nhưng cũng ko ngờ cô lại quyết đoán như vậy,tìm đến chỉ sau có 1 buổi sáng.

Rầm.

Nhi đập 1 bàn tay xuống mặt bàn của Thủy làm cho chiếc bàn rung nhẹ,các cô gái thư ký xinh đẹp đều run lên bần bật,ánh mắt càng kinh hãi nhìn cô.

Nhi hít vào 1 hơi thật sâu,rồi thở ra thật từ từ,đôi mắt đen xì nhìn người con gái thanh tú đang mỉm cười dịu dàng trước mắt,hàng lông mày hơi nhíu lại.Trời ơi,người đẹp như vậy ai mà nỡ mắng.

"Chị nói đi,em phải làm thế nào mới giải được lời nguyền của chị?" Nhi chán chường đôi mắt cũng cụp xuống bất lực thều thào.

"Lời nguyền?" Thủy khẽ mỉm cười nhìn cô thích thú.

"Lời chị nói hôm qua,cái gì mà bảo hộ là thích làm cho cái đầu em biến thành chiến tranh giữa các vì sao rồi.Cả đêm em mất ngủ.Chị nói cho em phải làm sao đây?" Nhi ngẩng đôi mắt đen ướt át lên nhìn cô gần như cầu xin.

Thủy khẽ cười khúc khích.Quả thật là 1 cô bé vô cùng dễ thương.Lớn đầu như vậy còn ko biết được thích hay ko thích sao?Đến lúc như vậy rồi vẫn ko phát hiện tình cảm của mình,ko biết đầu óc nhanh nhạy trong cuộc việc của cô ấy đâu rồi.Dù rất ko muốn thừa nhận,nhưng mà những công việc giao cho cô ấy thật sự đã làm rất tốt,dù là kiểm kê số liệu,ghi chép thông tin cuộc họp,hay là thảo hợp đồng cô ấy cũng làm rất tốt.Ko nghĩ tới 1 người chưa có kinh nghiệm còn có thể làm được như vậy,chứng tỏ cô rất có đầu óc cùng năng lực.Có đôi lúc trong cuộc họp có người thắc mắc gì đó về tài liệu,cô ta lập tức có thể gửi tới cho Tú 1 bản giải trừ vấn nạn.Nhưng kết quả chỉ có 1 chuyện rất nhỏ cũng có thể khiến cô ấy mất ăn mất ngủ.Thật đúng là buồn cười.Giờ thì cô thật sự có thể nắm được nhược điểm của Nhi rồi.Cứ nghĩ cô ta ko có nhược điểm ko ngờ lại dễ dàng như vậy.

"Chị gái,đại tỷ,đại đại đại sư tỷ,làm ơn tha cho em được ko?" Nhi gần như muốn rớt nước mắt.Rõ ràng chị gái đang cười vô cùng khoái trá.Bao nhiêu năm qua người bắt nạt cô thật sự ko gặp kết quả tốt lần này cô muốn ra tay cũng đành bất lực.

"Nhưng mà chị lại ko gây ra chuyện gì!" Thủy thản nhiên nhún vai nói.

"Chị gái làm ơn đừng hành hạ em nữa đi mà!" Nhi nhíu chặt mày cầu khẩn.Còn trốn tránh trách nhiệm rõ ràng tại chị mà.

"Nhưng thật sự chị ko thể làm gì giúp em được." Thủy mỉm cười 1 cách bí ẩn nhìn cô.

Nhi lập tức cảm giác muốn khóc,cái mặt bị kéo dài như kẹo kéo,miệng mồm há hốc,con mắt trở thành hốc hác tiều tụy.

"Nhưng có người có thể giúp em." Thủy thản nhiên nói.

Nhi lập tức mở mắt,cúi người về phía chị gái xinh xắn chờ đợi.

"Ai vậy?"

"Là sếp tổng!" Thủy thản nhiên nói.

"Anh ta?" Nhi trợn ngược mắt.Chán nản thu người lại thở dài.Tìm cao thủ đã nghĩ qua nhưng có tác dụng sao.

"Trần Hiểu Nhi,em nghĩ cho kĩ.Chị chỉ là nói 1 câu thôi làm sao có khả năng tác động nhiều như vậy,chị lại ko phải phù thủy.Chẳng qua chuyện đó liên quan tới giám đốc khiến em khó nghĩ.Muốn cởi chuông đương nhiên phải hỏi người buộc chuông rồi." Thủy rất chậm rãi nói nhỏ với Nhi,gương mặt ánh lên tia sáng lấp lánh.

Nhi hơi nhíu mày,con gấu mèo đột nhiên trở nên đăm chiêu,khóe môi cũng nhếch lên suy tư chăm chút nhìn chị gái thư ký.Thì ra là như vậy.Đúng là có lý.Rõ ràng chỉ là 1 câu nói,chẳng phải từ hôm qua đến giờ đúng là vì hắn mà phân chia sao?Đúng.Phải tìm hắn.

"Em hiểu rồi!" Nhi kiên định gật đầu,đôi mắt gấu mèo đen thui lấp lánh sáng.Cô gật đầu chào chị gái thư ký,ngẩng cao đầu ưỡn ngực,kiên định bước từng bước hướng về phía văn phòng.

Các cô gái thư ký cho đến lúc này vẫn đứng yên tại chỗ,con mắt mở to nhìn cái người lướt đến như gió,cũng biến mất như bão vào phía văn phòng tổng giám đốc.Ngay sau khi cánh cửa đóng lại cả 3 người đều lo lắng quay đầu nhìn lại chị gái xinh xắn vẫn đang bình thản ngồi tại chỗ mỉm cười.

“Chị Thủy có cần phải gọi sẵn người dọn dẹp ko?” một người lo lắng hỏi.

“Đúng đấy,lần này nên gọi 3 người,lần trước chỉ 1 người dọn mãi mới xong.” Một cô gái khác lập tức đồng tình.

Người khác cũng gật đầu phụ họa.Cả 3 người lại nhìn về phía cô thư ký của tổng giám đốc muốn xin ý kiến.

Chị gái thư ký chỉ ngồi khẽ che miệng cười.Hoàn toàn ko có ý định động đậy hay nhấc điện thoại gọi xuống phòng dọn dẹp.Đôi mắt long lanh càng sáng thêm sáng,cả 3 cô gái xinh xắn đều lo lắng nhìn cô.

“Chị à,có phải có chuyện gì ko?” một cô gái mơ hồ nhìn cô.

“Chị ko lo tổng giám đốc sẽ bị đánh đến chết à?” một cô gái khác lo lắng.

“An tâm.Cô ấy sẽ ko ra tay phá hoại đâu.” Thủy bình thản nở nụ cười suy tư.

“Nhưng mà..” các cô gái vẫn vô cùng lo lắng nhìn nhau.

“Nhưng mà có lẽ cũng nên gọi 1 bác sĩ tâm lý cho an toàn.” Suy nghĩ 1 chút Thủy bình thản cười nói.

Để lại 3 cô gái đang tròn xoe mắt nghe từ “bác sĩ tâm lý” mà ko khỏi nghi ngờ.Tại sao lại là bác sĩ tâm lý?Mà ko phải bác sĩ khoa ngoại?

Đang mau chóng hoàn thành xong công việc để rảnh tay rảnh chân đi tìm con khủng long mang về,trong lòng Tú cứ như những chiến thuyền của trận Xích Bích.Cuối cùng con khủng long bị làm sao?Tại sao lại trốn hắn?Hắn sắp phát điên thật rồi.Đôi mắt nâu của hắn vừa nghĩ tới đã cảm thấy nóng rực,bàn tay cầm viết siết chặt hơn,hắn cắn chặt môi tức giận.Cho nên cánh cửa mở ra hắn cũng ko quan tâm liếc nhìn 1 cái,chỉ chán nản dùng giọng lạnh băng mà hỏi.

“Có chuyện gì?” hắn chỉ nghĩ có thể thư ký muốn đưa cho hắn văn kiện hay gì đó.Công việc công việc.Cái thứ công việc chết tiệt này làm cho hắn bị cùm lại chỗ này.Trong lúc đó thì ko biết con khủng long đã chạy đến chỗ nào rồi.Càng nghĩ càng làm hắn bực bội.Đáng chết.

“Bận sao?Có thể cho tôi 5 phút ko?” Nhi siết chặt bàn tay,kiên định nói.

Tú lập tức thấy cả người mình cứng ngắc,trái tim thót lại 1 cái.Hắn chắc chắn ko nghe lầm,tiếng nói của ai hắn có thể nghe lầm,chỉ có giọng nói ấy,giọng nói mà ngay từ lần đầu tiên gặp hắn ko thể nào quen được.Chỉ có thể là cô ấy.Hắn ngẩng đầu lên,đứng ở trước bàn làm việc của hắn,gương mặt xinh xắn mọi khi có chút tái nhợt,mi mắt thâm xì vì thiếu ngủ,nhưng khóe môi vẫn hồng đượm đậm đà.Dù có chút tiều tụy,nhưng gương mặt vẫn đầy tự tin,kiên nhẫn như mọi ngày,đôi mắt đen sáng lấp lánh như ngôi sao trên trời,ko bị vẩn đục,ko bối rối, càng ko sợ hãi.Cô vẫn luôn kiên định như vậy,vẫn luôn tự tin hút hồn như vậy,vẫn luôn khiến cho hắn ngỡ ngàng ko thể đoán nổi trong đầu cô chứa điều gì.

Cố gắng giữ cho sự vui sướng của mình ko lộ ra ngoài,hắn lạnh băng nói.

“Ngồi đi!” hắn chậm rãi nói,lại cúi đầu xuống tập tài liệu.Cố gắng ko lộ ra gương mặt đang vui sướng của mình,ko để lộ ra sự bối rối chết tiệt trong lòng,ko để lộ ra trái tim đang đập thình thịch như trống dồn của hắn,hắn chỉ đành lật tài liệu,lật thật nhanh để dùng tiếng sột soạt che lấp đi thanh âm trái tim của mình.

“Có chuyện gì?” hắn lạnh lùng hỏi.

“Làm xong việc đi rồi nói!” Nhi bình thản kéo 1 chiếc ghế ngồi xuống trước mặt hắn,chậm rãi dựa vào ghế,đôi mắt đen lấp lánh che dấu đi tâm tình bất định của mình.

Căn phòng lại trở nên im lặng,chỉ còn tiếng lật giấy sột soạt của 1 người đang cố gắng đọc thật nhanh,thật nhanh tài liệu.Và 1 người thi thoảng lại cố gắng kìm chế tiếng thở dài,Nhi chán nản dựa vào thành ghế.Một tay day day thái dương.Đánh nhau thật mệt.Thôi đi được rồi.Nhờ cao thủ thì nhờ cao thủ,nếu còn ko hỏi thì chắc chắn đầu cô sẽ vỡ đôi.

Tú thật sự là 1 chữ cũng ko vào đầu,vừa đọc vào đầu thì lập tức đã quên mất luôn rồi.Bên tai hắn chỉ nghe thấy tiếng thở dài của cô mà thôi.Trong lòng sốt ruột lại càng thêm sốt ruột.Hắn cắn răng,lập tức đóng tập tài liệu lại.

"Có chuyện gì nói đi?" giọng nói trầm ấm sốt ruột hỏi.

"Xong rồi sao?" Nhi ngẩng mặt lên nhìn gương mặt đối diện.Trong đối mắt đen của cô xao động,vừa bối rối,lại vừa giận dữ,lại có 1 chút bi thương.Trong lồng ngực cảm giác thắt lại đè nặng.

"Xong rồi.Khủng long,cuối cùng em có chuyện gì?" Tú sốt ruột nhíu mày nhìn cô.Giờ kể cả có công ty sắp phá sản hắn cũng cần phải suy nghĩ mà ném qua 1 bên.Nếu ko thật sự hắn sẽ phải vào Châu Quì mất.

"Hoàng Tuấn Tú tôi hỏi anh,anh là 1 cao thủ tình trường phải ko?" Nhi nheo lại con mắt gấu mèo nhìn anh.

Tú hơi nhíu 1 bên lông mày,con mắt nâu đánh giá con gấu mèo trước mặt 1 lần.Ngâm cứu động vật kì lạ này đang nghĩ gì trong đầu.Bình thường cô là ác quỉ đã khó đoán,giờ cô là động vật trong sách đỏ trông lại càng nguy hiểm.

"Ý em muốn nói gì?" hắn nghi ngờ cảnh giác hỏi.

"Haizz.Được rồi.Vậy nói đơn giản vậy!" Nhi chán nản xua tay,một cánh tay đặt trên mặt bàn,đôi mắt nhắm lại vẻ ko còn kiên nhẫn.

"Yêu là như thế nào?" Nhi thẳng thắn nhìn vào mặt hắn,đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng nhìn tên trước mặt.Trong đáy mắt còn ẩn chứa 1 chút chờ đợi.

Tú mở trừng mắt nhìn cô,cả người trở nên cứng ngắc.Bàn tay cứng đơ,ngón tay trỏ hơi run nhẹ.Trong đôi mắt nâu của hắn vô cùng hỗn loạn,con ngươi khẽ lay động,khóe môi mở ra ko thể khép lại,còn trái tim của hắn lại hoàn toàn ko chịu ngồi yên mà đập bùm bụp,bùm bụp giống như ở sâu trong màng nhĩ của hắn.Cả căn phòng trở nên im lặng,vô cùng im lặng,hắn chỉ còn nghe thấy trái tim của hắn,trong đầu óc chỉ có ánh mắt đen sáng ngời của cô.Cuối cùng cô ấy đã nhận ra sao?Cuối cùng cô ấy cũng nhìn thấy sao?Cuối cùng đã quay đầu lại nhìn hắn sao?

"Hoàng Tuấn Tú?" Nhi hua hua bàn tay trước gương mặt cứng đờ của hắn.Này,hồn ở đâu mau về đi.Hồn ơi.

"Hả?" Tú giật mình nhìn cô.

Cuối cùng cũng trở về.Nhi chán nản thở dài.Hôm nay làm sao vậy?Ko phải nói mấy ngày nay mới đúng.Tìm bạn thân thì bị tạt nước lạnh,tìm đồng nghiệp thì bị anh ta làm cho sợ hãi đến chạy mất dép,đến lúc chẳng còn chỗ nào để đi đến tìm tên người yêu cũ như hắn thì hắn lại cạn tàu gió máng hoàn toàn ko để tâm.Thế gian này thật quá phụ bạc.

"Ko muốn trả lời cũng ko sao!" Nhi chán nản gục đầu vào bàn tay nhắm mắt dưỡng thần cho quên đi thế sự.Bỏ đi dù sao cũng là người yêu cũ,kẻ phụ tình hắn cũng diễn bao nhiêu năm rồi,cô là người yêu hắn chẳng nhẽ lại ko biết.Ôi đúng là đàn ông quá phụ bạc.Mẹ cô làm người phụ nữ độc thân thật ko sai.

"Ko phải." Tú vội vàng nói.Hắn cố gắng ổn định lại tâm tình,ngồi dựa sâu vào ghế,đôi mắt nâu trở nên sáng ngời chăm chú nhìn cô.Trong ánh mắt nâu tràn ngập ám áp,nhu hòa.Hắn dùng 1 giọng nói vô cùng trầm thấp,đôi mắt vô cùng ấm áp nhìn cô.

"Khi em yêu 1 người thật sự rất khó để nhận ra." Hắn chậm rãi nói nhẹ nhàng như gió thoảng.

Nhi lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn.Gương mặt trở nên chăm chú,đôi mắt đen lập tức bị ánh sáng trong đôi mắt nâu của hắn thu hút.Ánh mắt của hắn thật ấm áp,có nồng nàn,có chân tình, còn có cả chút nghiêm túc hiếm có mà cô rất ít khi bắt gặp.

"Vậy làm sao mới biết được?" Nhi hơi phân vân hỏi.

"Thật ra tình yêu vốn là điều rất khó nói.Có đôi khi những thứ ko thể nhất lại chính là có thể." Tú lại nhẹ nhàng nói,đôi mắt vẫn ko rời khỏi cô.

“Em ko biết tình yêu đến như thế nào,nhưng mà khi em ở cạnh người đó em sẽ cảm thấy thoải mái,em sẽ thấy vui vẻ.Khi em ôm người đó,hay có bất cứ đụng chạm nào em cũng sẽ thấy ngọt ngào.Khi em gặp bất cứ khó khăn chỉ cần nhìn thấy người đó,thì em sẽ biết em ko cô đơn nữa,em sẽ hiểu người đó quan trọng với em thế nào.” Tú chăm chú nhìn cô,đôi mắt nâu càng lúc càng ấm áp,khóe môi bất giác nở nụ cười.

“Em ko thể ngờ tới lúc nào tình yêu đến,lúc nào có người bước vào trái tim em.Chỉ là có 1 ngày em chợt nhận ra em chỉ mãi để ý đến người đó.Mỗi 1 lời người đó nói,dù khó nghe hay dễ nghe,dù đôi lúc người đó có làm em tức đến thổ huyết,hay đôi khi mang em ra trêu đùa,thì em vẫn ko thể nào giận nổi.Từng chữ từng chữ người đó nói,từng việc người ấy làm em đều nhớ thật rõ.Từng ánh mắt của người đó em cũng sẽ ghi nhớ,lúc nào người đó giận,lúc nào người đó vui,khi nào người đó đang suy tính kế hoạch,khi nào người đó thực sự thật vọng,lúc nào người đó thích thú.Thói quen của người đó là gì,người đó thích món gì,ghét món gì,em cũng sẽ để ý.Người đó hay ngủ dậy muộn,có thể bắt em đợi hàng giờ đồng hồ,luôn luôn ko bao giờ gọi điện thoại trước làm em suốt ngày phải chờ điện thoại,luôn khiến em phải lo lắng.Nhưng mà em cũng vẫn sẽ đợi vô điều kiện,vẫn sẽ lo lắng ko ngừng được.Dù em có trở thành bao cát cho người ta trút giận,em vẫn sẽ ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ cho người ta trút giận.Dù người ta đôi khi gắt gỏng,em vẫn sẽ yên lặng cho người đó trút giận.Chỉ cần là người ta muốn em sẽ ko cần suy nghĩ mà im lặng làm theo.Dù cho em có cảm giác tức đến nghẹn lời,nhưng em vẫn ko thể nào rời xa người ta được.Chỉ cần ở cạnh người ta đã là đủ em sẽ ko đòi hỏi gì hơn.Lúc đầu có thể là do tò mò,quan sát người ta.Nhưng đến lúc em nhận ra thì ánh mắt của em đã chỉ ở trên người của người đó,chỉ nhìn thấy 1 mình người đó.Đến cả khi em nhắm mắt lại thì cũng chỉ có thể thấy hình ảnh người đó.Đến lúc nhận ra thì trái tim của em đã tự bay đến bên người ta mất rồi!” Tú mơ hồ cười,đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô.Em nghe thấy ko?Em nhìn thấy ko?Trái tim của anh,em sẽ nhìn ra chứ?

Nhi mở tròn mắt,cả người trở nên ngơ ngẩn,đôi môi hé ra ngây ngốc nhìn Tú như trúng bùa mê.Trái tim cô đập loạn nhịp trong lồng ngực,cảm giác má hơi nong nóng.Đôi mắt đen mở lớn trừng trừng ko thể tin được nhìn cái kẻ ngồi đối diện mình,trong ánh mắt ẩn chứa ướt át,lại lấp lánh ngưỡng mộ.

“Chuyên gia đúng là chuyên gia.Anh có thể đi làm nhà văn viết tiểu thuyết sướt mướt được đấy.Đúng là kinh nghiệm phong phú.Chắc chắn cô gái nào nghe mấy lời này cũng bị mê hoặc!” Nhi vẫn mở trừng mắt nhìn hắn khâm phục mà nói.

Tú im lặng nhìn cô chăm chú,đôi mắt lại ẩn chứa 1 chút thất vọng.Còn em thì sao?Em có bị mê hoặc hay ko?Anh ko có kinh nghiệm phong phú nhờ những mối tình nhàm chán trước đây, chỉ là bởi vì em đã bước vào trái tim anh như thế,chỉ là bởi vì em mà anh đã đánh cược cả trái tim mình.Tình yêu của anh có thể làm em bị mê hoặc hay ko?

“Anh nói vậy tôi cũng hiểu sơ sơ.Có nghĩa là khi anh yêu ai anh sẽ để ý người đó dù chỉ là từng cử chỉ nhỏ,cũng hiểu rõ từng thói quen của người đó phải ko?” Nhi đăm chiêu nói.

“Phải!” Tú chậm rãi trả lời ko nhanh,ko chậm.

“Nhưng có lúc nào bởi vì đối đầu với nhau mà để ý đối phương mà bị nhầm tưởng thành tình yêu ko?” Nhi mở tròn mắt hỏi hắn.

“Em muốn hỏi gì?” Tú hơi nhíu mày nhìn cô khó hiểu.

“Ví dụ như 2 người lúc nào cũng đối đầu với nhau chẳng hạn.Như kẻ thù ko đội trời chung đó.” Nhi tiếp tục mở to mắt nhìn hắn.

“Hả?” Tú hơi nhíu mày.Khủng long em lại đang muốn viết tiểu thuyết thế nào đây?Chẳng nhẽ như xu thế hiện đại thích bị ngược đãi sao?

“Vẫn ko hiểu?” Nhi chán nản cau mày nhìn hắn,cô thở hắt ra 1 hơi bực dọc.

“Được rồi ví dụ cụ thể như tôi với anh.Nếu như tôi thích anh thì sẽ như thế nào?” Nhi thẳng thắn hỏi.

Tú lập tức đông cứng thành hóa thạch.Đôi mắt nâu mở lớn đờ đẫn ko nhúc nhích,miệng há hốc ko động đậy.Chỉ có trái tim cứ đập thình thịch,thình thịch như trống hội.Cả người hắn cứng đơ tràn ngập máu nóng.Cả người bập bùng như ngọn lửa cháy rực.Hắn phải làm gì?Hắn phải làm gì?Cô ấy nói thích hắn.Cô ấy nói thích hắn.

Nhi chống cằm nhìn hắn nhíu mặt,khóe môi méo xẹo nhìn hắn.Lại đứng hình rồi.Nãy còn giảng giải tốt lắm mà,giờ đã á khẩu.Ko phải là pin của anh kém vậy chứ?Một lúc lại sập nguồn. Cô chán nản thở dài,một tay vươn ra hua hua trước mặt hắn.

"Này."

… Ko tín hiệu…

"Này!" Nhi hét lớn hơn.

…

Nhi ko thể nào tin được cái tên thần kinh này vừa rồi còn nói vô cùng hùng hồn,diễn vô cùng cảm động,giờ lại ngồi im như tượng đồng ở quảng trường.Có phải lúc này dùng quá nhiều năng lực để diễn thuyết nên giờ kiệt sức mà đứng hình rồi ko?

Nhi nhoài người qua bàn lập tức giơ tay vỗ vỗ vào mặt hắn.

"Này,mau tỉnh lại động vật đơn bào!" Cô vừa vỗ mặt hắn vừa nói.

Nhưng hắn vẫn cứng đơ ko biểu tình,ngay cả 1 cái nháy mắt cũng ko có,con ngươi nâu của hắn cũng bất động ko hề di chuyển.

Nhi cảm giác cơ mặt mình co rút,sao đột nhiên hắn lại biến thành pho tượng thế này,ko khác gì con búp bê gỗ.Này,tỉnh lại cho tôi.Cậu còn chưa trả lời tôi,bất động thế này là có ý gì?

Nhi lấy ngón trỏ chọc chọc vào má của hắn.Vẫn bất động.Cô lấy tay ấn đầu hắn đẩy mạnh 1 cái,làm cho cả người hắn hơi nghiêng qua 1 bên,nhưng ko có gì nhúc nhích.Hắn chỉ nghiêng đi như con búp bê bị người ta đẩy.

Cả 10 phút đồng hồ cô chọc mặt hắn,kéo má hắn,ấn ấn vai hắn.Kết quả con búp bê gỗ vẫn cứ là con búp bê gỗ.Nhi tức giận cắn môi dưới,con mắt đen láy trở nên rừng rực lửa nóng.Cô chống nạnh hầm hầm nhìn con rối gỗ ngồi ở trên ghế.

"Được rồi.Muốn làm rối gỗ thì làm rối gỗ đi.Anh ko muốn trả lời thì thôi.Cần gì phải giả chết như thế?Vậy mà nói cao thủ tình trường,hỏi có 1 câu đã làm anh cứng đơ ko trả lời được rồi.Đúng là vô dụng!" Nhi tức giận đứng dậy khỏi ghế,xoay người đi ra ngoài cửa bỏ mặc 1 con người đang đông cứng ngồi trên ghế,hoàn toàn vẫn chưa hoàn hồn sau câu nói của cô.

Đạp cửa phòng tổng giám đốc ra ngoài,khi cô lướt qua bàn làm việc của Thủy,Nhi hơi liếc mắt nhìn về phía cô giận dỗi.Chị nói phải tìm người cởi chuông,hắn ngay cả cái dây buộc cũng ko chạm nổi thì cởi thế nào đây.

"Tổng giám đốc đâu?" Thủy nhìn cô hỏi.

"Chị tự vào mà xem!" Nhi giận dỗi trả lời,tiến về phía thang máy ko thèm quay đầu lại.

Ba cô gái lo lắng nhìn theo bóng dáng của cô,lại đưa mắt nhìn về phía căn phòng đang vô cùng im lìm.Cả 3 người cùng quay sang nhìn chị gái thư ký như muốn trưng cầu ý kiến.

"Chị biết rồi.Để chị vào xem!" Thủy thở dài,trong lòng cũng có chút lo lắng ko yên.Đứng dậy chậm rãi đi vào văn phòng.

Cả 3 người cùng im lặng đứng ngoài nhìn cánh cửa,trong lòng ai cũng ko yên tâm nổi.Thủy chậm rãi mở cửa bước vào thấy 1 người vẫn bất động ngồi trên ghế.Gương mặt của vị giám đốc trẻ tuổi cứng ngắc,ngay đơ như khúc gỗ.Thật sự hoàn toàn khác hẳn với vẻ quyết đoán bình thường của anh ta.Thủy chậm rãi bước đến bàn làm việc.

"Tổng giám đốc!" cô nói giọng mơ hồ,bàn tay hua hua trước đôi mắt vô hồn của Tú.

Nhưng hoàn toàn ko có phản ứng.Thủy hiện tại đã hoàn toàn ko thấy thú vị nữa,tâm trạng trở nên lo lắng.Cô càng hua tay mạnh hơn,gọi to hơn.Nhưng mãi mà giám đốc vẫn trơ ra như khúc gỗ,ánh mắt vô định hoàn toàn ko để ý xung quanh.

Thủy hua tay đến mức mỏi rã rời,tổng giám đốc vẫn cứ ngây ra như khúc gỗ.Đến đây Thủy thật sự rơi vào trạng thái khủng hoảng.Rốt cuộc là có chuyện gì?Có chuyện gì mà giám đốc trở nên như vậy?Ko phải cô muốn tạo cơ hội cho Nhi lại gây án mạng chứ?Nếu điều tra ra có khi nào cô bị tội ngộ sát ko?Lo lắng bất an cô ko biết làm gì,bàn tay buông lơi vô tình làm rơi hộp đựng bút ở trên mặt bàn khiến cho cả căn phòng đột nhiên vang lên 1 tiếng "Chát".

Lúc này Tú mới giật mình khỏi giấc mộng hoang đường,hắn giật mình.Việc đầu tiên hắn làm là đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm 1 người nào đó.Nhưng hoàn toàn ko thấy bóng dáng đâu,lại đột nhiên nhận ra người đang đứng trước mặt mình.

"Cô vào từ lúc nào?" Tú ngạc nhiên hỏi.

Thủy thở phào 1 tiếng,may quá ko phải sock quá mà chết.

"Dạ cũng được 15 phút rồi ạ!" Thủy khó nhọc vuốt mồ hôi trên trán.

"Nhi đâu?" hắn vội vã hỏi.

"Cô ấy mới ra ngoài cách đây 15 phút!" Thủy chậm rãi trả lời.

"Biết rồi ra ngoài đi!" Tú xoay ghế lại,xua tay ý nói cô ra ngoài.

"Dạ thưa giám đốc!" Thủy lễ phép cúi người,lặng lẽ ra ngoài trên khóe môi ẩn chứa nụ cười.

Khi cô vừa bước ra khỏi phòng lập tức 3 cô gái đều xúm lại tò mò dò hỏi chuyện xảy ra.Có phải giám đốc bị đánh chết rồi ko?

Thủy còn chưa kịp trả lời,thì từ văn phòng đã phát ra 1 giọng nam hét vang trời đầy phấn khích.

"YEAH!"

Cả 3 cô gái cùng giật bắn mình kinh hãi nhìn cánh cửa.

"Có phải giọng tổng giám đốc ko?"

Cả 3 cô gái đều mở tròn mắt lại tiếp tục nghe những tiếng ồn ào đầy phấn khích trong phòng.Gương mặt xinh xắn của ai cũng há hốc mồm trợn tròn mắt.Ko phải giám đốc dùng thuốc quá liều chứ.Chỉ có duy nhất 1 người im lặng nở nụ cười.

54. Chương 52

Chương 52 : Hoàng Tuấn Tú đáng thương

Ai nói rằng mỗi khi phiền muộn chỉ cần ăn 1 bữa thật no là có thể quên hết phiền muộn?Mấy người sáng tác truyện thật đúng là siêu lừa bịp.Mấy cô gái diễn viên chính cứ thất tình là đi gọi 1 bàn đồ ăn,ăn no rồi đứng lên kiên cường.Lừa bịp,ăn no đến bụng muốn nứt ra,đầu vẫn đau như thường,vẫn lo nghĩ như thường.Cái gì mà chỉ cần ăn 1 bữa ngon,tâm tình cũng tốt hơn? Lừa đảo.Ta mà biết kẻ nào nghĩ ra cái triết lý vớ vẩn này ta nhất định phải tới đốt sách của tên đó.Nhưng kể ra ăn món ngon cũng rất tốt,ít nhất bụng ko kêu nữa.Vừa ngồi dựa lưng vào ghế,cô vắt chân lên vừa lấy tay xoa xoa bụng,gương mặt gấu mèo lưu manh trong 1 quán ăn sang trọng thật vô cùng phản cảm.Khiến ko biết bao nhiêu ánh mắt đảo qua nhìn cô.

Nhi tức giận liếc mắt 1 cái,miệng ngậm tăm,ánh mắt gấu mèo đảo 1 vòng lạnh lẽo làm cho những người đang ngắm cảnh đẹp lập tức phải quay đầu đi nơi khác.Nhi chậm rãi vừa cắn chiếc tăm trong miệng,vừa gác chân lên bàn,vừa 1 tay xoa cái bụng to căng tròn của mình,đôi mắt đen quầng thâm nheo lại vô cùng nguy hiểm.Nghĩ lại càng thêm bực,cái tên T3 chết tiệt,mấy phút trước còn bắn như đại bác liên thanh,mấy

phút sau đã trở thành khúc gỗ.Cô cũng biết cái việc cô thích hắn thật sự đáng sợ thế nào,cũng chính vì đáng sợ mà cô mới phải đau đầu như hôm nay,nhưng ko ngờ động vật đơn bào thần kinh yếu như vậy.Cô thì vì chuyện đáng sợ này mất ngủ 1 đêm,còn hắn chỉ vừa nghe câu nếu cô thích hắn thì sao.Chỉ là nếu thôi mà cũng dọa hắn đến mất điện rồi.Cái gì mà cao thủ,chỉ mới bị kẻ thù tỏ tình thôi đã sợ mất mật.Còn gọi là cao thủ.

Nhi tức giận tru mỏ xì 1 tiếng,đôi mắt gấu mèo trở thành con dao sắc lẻm nhìn vu vơ như muốn nhìn thấy gương mặt điển trai của hắn mà rạch cho hàng loạt đao.Vừa ngồi dựa vào ghế,2 chân gác lên bàn,1 tay xoa xoa bụng,cô vừa nheo mắt lại suy nghĩ tình hình,bước tiếp theo cô nên làm gì?

Còn đang miên man suy nghĩ,cô đã bị 1 tiếng nói kéo lại về thực tế.

"Nhi?" một giọng nam âm trầm vang lên.

Nhi vẫn ko thèm hạ chân xuống mặt bàn,bàn tay vẫn tiếp tục xoa bụng,khóe môi ko thèm nhếch lên vẫn ngậm chiếc tăm trong miệng.Cô nheo mắt lại,quay đầu nhìn về phía tiếng nói.Đứng ở đó là 1 người con trai trong bộ vest đen,gương mặt cậu nở 1 nụ cười rạng rỡ,đôi mắt nhìn cô phát ra tia sáng.Trông cậu ta có chút gì đó quen mặt.

"Tôi là Thành.Bạn của Tú!" như nhìn ra sự nghi ngại của cô,cậu miễn cưỡng nặn ra 1 nụ cười nhắc nhở.

Nhi nghiêng đầu như suy ngẫm 1 chút.

"Chào anh!" giơ bàn tay nhỏ gầy của mình về phía anh ta như phép lịch sự.

"Cô làm sao vậy?Ko được khỏe ư?" Thành hơi nhíu mày nhìn gương mặt thiếu ngủ của Nhi.

"Cũng có chút chuyện phiền não!" Nhi thở dài nói.

Thành nhìn cô im lặng 1 hồi,suy nghĩ hồi lâu trên môi cậu bất giác nở 1 nụ cười.

"Có muốn đi dạo 1 chút để giải tỏa tâm lý ko?"

Nhi ngẩng đầu nhìn cậu ta tươi cười.Đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng như bừng tỉnh điều gì đó.Cô vui vẻ gật đầu.Cũng tốt,vận động 1 chút cho giãn gân cốt,tiêu bớt thực phẩm.

Trong công viên dưới hàng cây rợp mát,ko khí tràn đầy mùi vị cỏ thảo ngọt ngào,những làn gió thanh thanh tươi mát mang theo mùi vị của hoa của cỏ,hào trộn mọi hương vị của mùi thu thành 1 hỗn hợp ngát hương làm tâm tình người ta dễ chịu như cốc trà thanh mát.Những bông cúc vàng của mùi thu đong đưa trong làn gió thu dịu dàng,từng hàng liễu bên bờ hồ hơi lay động như thiếu nữ rũ dài mái tóc,cỏ xanh mát,hoa ngọt ngào,tâm hồn con người trở nên thư thái lạ thường.Nhi bước đi chậm rãi trên bãi cỏ,trận chiến trong đầu cô đang nghỉ giữa hiệp để củng cố lại đạn dược và lương thực,đôi mắt đen của cô lấp lánh như dòng sông dưới ánh mặt trời mùa hè,trong ánh nắng vàng của mùa thu lại càng rực rỡ,đôi môi hồng đào của cô hơi cong lên mọng chín như dâu,làn da trở nên trắng hồng mượt mà như dải lụa.Thành chậm rãi bước song song với cô,đôi khi lại vụng trộm liếc cô 1 cái.

"Có gì cứ nói!" một giọng nữ trong veo như ánh nắng vang lên.

Thành lơ đễnh nhìn sang bên cạnh,Nhi vẫn chậm rãi bước ko hề ngừng lại,đôi mắt đen láy vẫn nhìn thẳng ko hề lay động dù chỉ 1 khắc.Giống như cô vốn đang đi dạo 1 mình,giống như cô vốn đang nói chuyện 1 mình,ko hề có người xung quanh.

"Sao cô lại nói vậy?" Thành mỉm cười hỏi.Ngay từ lần đầu tiên cô ấy vẫn luôn như vậy,vẫn ko liếc mắt nhìn hắn 1 cái.Vẫn ko hề để ý tới hắn 1 lần.Đó là điều càng khiến hắn chú ý đến cô hơn nữa.

"Ko phải thi thoảng anh lại liếc tôi 1 cái sao?Có gì cứ nói.Tôi ko thích vòng vo." Nhi thản nhiên nói vẫn tiếp tục bước đều.

"Sao cô biết?" Thành thú vị mỉm cười.

"Xin anh.Tôi là người có thần kinh vận động vô cùng tốt,cũng ko phải khúc gỗ bị người ta liếc đểu còn ko biết có phải là hơi thiếu thông minh sao?" Nhi lạnh lùng nói.

Thành ko nói thêm lời nào chỉ biết bật cười.Cô rất kì quái.Lại ko hề che dấu điều gì.Khó chịu sẽ thể hiện,ko vui sẽ thể hiện,ko thích ai cũng sẽ thể hiện.Hoàn toàn ko nể tình người khác chút nào.

"Sao có gì cứ hỏi." Nhi tiếp tục bước đi bình thản nói.Dù sao cũng có thể giúp cô phân tán tư tưởng 1 chút.

"Ko có gì chỉ là muốn biết cô có chuyện gì ko vui thôi!" Thành vui vẻ hỏi.

"Đừng có hỏi vấn đề này nữa!" Nhi lập tức xoay người,nhìn thẳng về phía cái tên ở bên cạnh mình,tức giận mà trừng mắt.

Thành hơi giật mình,cả người nổi da gà,chân trối nhìn cô.Chưa bao giờ hắn thấy cô tức giận như vậy.Trừng mắt nhìn hắn xong,Nhi tức giận xoay người,tiến về phía chiếc xích đu gần đó ngồi xuống.Tâm trạng trở nên vô cùng xấu.Đã muốn phân tán suy nghĩ giờ hắn lại lôi vấn đề ra ánh sáng để hỏi.Cô thật rất muốn quên đi.Thành chỉ có thể im lặng nhìn cô đung đưa trên xích đu,gương mặt cúi xuống mơ hồ nhìn vào xa xăm.

Đột nhiên 1 đám học sinh ồn ào tiến tới gần chỗ 2 người cãi và ầm ỹ.Nhi ngẩng đầu lên,tò mò nhìn xuyên qua tàng cây chắn giữa 2 bên đường đi nhìn sang thấy có 3 cậu học sinh,đang tranh cãi với 1 cậu học sinh khác.

"Sao hả mày tưởng học giỏi là ngon lắm hả?" một cậu nói.

"Thấy thầy cô khen mày kênh kiệu như vậy hả?" một người khác tiếp lời,lại xỉa ngón tay vào vai cậu ta.

"Thằng này nói gì đi xem nào?" người đứng giữa bắt đầu lên tiếng.

Cậu học sinh kia trên mặt đeo mắt kính,gương mặt có vẻ rất đẹp trai từ nãy tới giờ chỉ im lặng ko nói lời nào.Cậu ta chỉ im lặng giữ chặt chiếc cặp sách trong tay.Mặt lạnh băng ko nói lời nào.

Nhi ở ngoài hơi nhíu mày.Thật đúng là ngốc bị người ta gây sự cũng ko phản ứng lại.Nhưng nhìn cậu ta cũng chẳng có sức đâu mà phản kháng rồi.Bọn người kia nói cậu ta là học sinh giỏi,nhưng xem ra trí thông minh của cậu ta cũng ko cao rồi.Cậu ta ko biết đám người gây sự đó cậu ta càng im lặng càng như châm dầu vào lửa sao?

Thành bị ánh mắt chăm chú của cô thu hút,anh cũng nhìn sang phía đối diện xem có chuyện gì xảy ra.Bắt gặp ngay đám học sinh đang cãi cọ,anh thật ko hiểu cô thấy gì hứng thú vội kéo tay cô.

"Chuyện gì?" Nhi nhỏ giọng giật tay hắn ra.Cô rất ghét bị người khác kéo tay.Bọn con trai thật khiến người ta bực mình.

"Đi mau nếu có đánh nhau thì sao?" Thành cũng nhỏ giọng nói với cô,lén lút y như sợ người ta nhìn thấy.

Nhi mở trừng mắt ko tin được cái tên con trai trước mặt.Khuôn mặt thì luôn cười rất gian xảo,nhưng nhìn thấy có mấy đứa học sinh đánh nhau là sợ chạy đi nơi khác.Quả là kì thú nhé. Lần đầu mới thấy tên con trai hơn 20 tuổi lại đi sợ học sinh đánh nhau.

"Ko phải anh sợ bị vạ lây đấy chứ?" Nhi nghi hoặc hỏi.

"Đánh nhau rất nguy hiểm cô biết ko?Có thể bị thương vô cớ bất cứ lúc nào!" Thành nghiêm túc nói.

Cốp!

"Ai!" Thành nhíu mày ôm đầu vừa bị cô gõ 1 cái.

"Anh có phải trẻ con ko hả?Lớn tướng rồi còn sợ đánh nhau bị vạ lây.Muốn đi thì tự đi 1 mình.Tôi còn muốn xem trò!" Nhi lạnh lùng nói,lập tức quay đầu lại màn ảnh.Trong lòng cảm giác thật khó chịu,tại hắn ta cô lỡ mất cú đấm làm cái kính của cậu ta lệch hẳn sang 1 bên rồi.Cũng tại cái tên nhát gan kia cả.

"Trời đánh như thế cậu ta chết thì sao?" Thành tiến lại gần chỗ cô nấp dưới tàng cây nói nhỏ.

"Anh sợ cậu ta chết hả?" Nhi quay mặt sang nhìn hắn hỏi,trong mắt sáng lấp lánh ánh cười.

"Cô nhìn họ kìa,người này 1 đấm,người kia 1 đá,cậu ta có mỗi 1 người.Quá dã man!" Thành lo lắng nói.

"Vậy thì anh ra tay anh hùng cứu mĩ nam đi!" Nhi ánh mắt sáng lấp lánh ánh cười nói.

“Cô đùa sao?Tôi còn muốn sống!” Thành lập tức lùi người lại,mở trừng mắt nhìn cô như thể gặp ma.

Nhi hừ lạnh 1 tiếng,khinh thường lại tiếp tục theo dõi màn hay.Đúng là đồ nhát gan.Nói miệng thì nói làm gì.Nhưng mà nếu đánh thế này cậu ta cũng thật đáng thương,thôi được rồi.Hôm nay số cậu em rất may mắn,gặp được bà chị đây.Lâu lâu cũng nên giãn gân cốt 1 chút.Dù sao lâu rồi cũng ko hành tẩu giang hồ.

Nhưng khi cô chỉ vừa mới đứng dậy khỏi chỗ nấp thì đã có 1 bóng người lao tới như tên bắn,kèm theo 1 tiếng thét vang trời.

“Ba tên khốn kia dừng tay lại cho tôi!” một cô gái với mái tóc ngắn rối bời,gương mặt trắng sữa,đôi mắt nâu sáng lấp lánh lao tới hét lớn.

“Ái nam!” ba tên côn đồ lập tức dừng động tác quay đầu nhìn cô gái đang hùng hổ bước đến.

Cô gái tóc ngắn tiến tới đứng chắn trước mặt cậu con trai đeo kính,gương mặt cương nghị nhìn 3 người đối diện.

Nhi nở 1 nụ cười trên môi vô cùng gian xảo.Nữ chính xuất hiện rồi.Mĩ nữ cứu mĩ nam.Màn kịch này ko xem đúng là uổng.

“Cô gái đó thật liều mạng.Ko sợ bị thương sao?” Thành lo âu mở tròn mắt.

Nhi lại lấy tay gõ cốp vào đầu hắn 1 cái.Cái tên ko biết thưởng thức nghệ thuật này.

“Ai nói con gái ko thể làm anh hùng cứu người?Tôi đảm bảo cô ấy sẽ thắng!” Nhi tức giận nói.

Quả nhiên lời nói của con khủng long có được chứng minh,mặc dù ko được hoàn mĩ lắm.Cô gái bị đánh sưng vù mặt,nhưng kết quả vẫn có thể bảo vệ được mĩ nam thoát khỏi 3 con trâu mộng.Làm cho Nhi hơi xót xa,nếu là cô đảm bảo ba tên ấy chỉ có quì gối trên mặt đất mà xin dừng tay thôi.Nhưng ko sao,bị đánh chút nhưng vẫn cứu được người cũng coi là giành thắng lợi rồi.

Cô gái tóc ngắn nhẹ nhàng tiến lại phía cậu con trai đeo kính,đỡ cậu ta dậy.Nhưng cậu ta vẫn lạnh lùng ko nói lời nào,thậm trí còn giật mạnh tay cô ra.Tỏ thái độ vô cùng ko cần giúp đỡ.

Nhi ở một bên xem kịch hay lại xì lạnh 1 tiếng,con mắt tức giận liếc nhìn cậu con trai khinh bỉ,lại liếc xéo cái tên nhát gan ở bên cạnh.Đúng là con trai kém cỏi.Được người ta cứu ko 1 tiếng cảm ơn còn tỏ thái độ.Còn 1 kẻ thấy người gặp họa lại sợ bị thương mà tránh mặt.Quá kém cỏi.

Cô gái tóc ngắn ko nói tiếng nào,chỉ lặng lẽ nhặt chiếc cặp bị rơi trên đất của cậu,lặng lẽ phủi hết bụi.Nhưng cậu con trai lại 1 lần nữa tức giận giật lại.Cô gái vẫn chỉ im lặng nhìn cậu ta,rồi quyết định quay người bỏ đi y như lúc cô vừa xuất hiện.

“Tại sao cô lại cứu tôi?Chúng ta ko phải đối thủ sao?” cậu con trai cuối cùng cũng lên tiếng,giọng nói của cậu vừa có phần mạnh mẽ,lại có phần thanh thanh như tiếng sáo trong ko khí.

Cô gái tóc ngắn ko vội đáp,cô chậm rãi quay đầu lại,nhìn gương mặt vô cùng kiên định của cậu.Tuy gương mặt của cô có nhiều vết bầm nhưng đôi mắt nâu của cô vẫn sáng long lanh,gương mặt vô cùng kiên định.

“Bởi vì cậu là đối thủ của tôi cho nên cậu chỉ có thể thua dưới tay tôi!” cô gái tóc ngắn vô cùng kiên định nói,giọng nói vô cùng tự tin,nụ cười trên gương mặt sáng ngời hơn bao giờ hết.

Một làn gió mùa thu thổi qua làm cho hương hoa lan trong ko khí thoang thoảng giữa 2 con người đang đứng im lặng nhìn nhau.Ko gian đột nhiên trở nên im lặng,khoáng đạt làm người ta phải ngây dại.Cậu con trai đứng trong làn gió,nếp áo khẽ bay nhẹ,mùi hương thơm thoang thoảng của cỏ cây mang theo hương vị thơm mát,trong ánh nắng dịu của một buổi chiều mùa thu,nụ cười của cô gái trở nên ấm áp đến khó tả.Cậu con trai ngây dại,cảm giác trái tim mình dừng lại 1 nhịp,nhìn đôi má hồng của cô trong nắng thu,đôi môi hồng lên vì nẻ.Tóc mái rối bời của cô bay nhẹ nhàng,phấp phới trong cơn gió nhẹ.Cô gái mỉm cười đầy tự tin,chậm rãi trả lời.

“Cho nên trước khi kì thi kết thúc,đừng rút lui quá sớm.Nếu ko tôi thật sự sẽ vô cùng thất vọng!” cô gái tóc ngắn bỏ lại thêm 1 câu rồi quay người bước đi.

Nhi ngẩn ngơ mở to mắt,cảm giác từng chữ từng chữ rơi vào tai mình rõ ràng vô cùng.Tại sao cô lại ko nghĩ ra?Sao cô có thể ngốc quá vậy.Cô vui vẻ lao ra khỏi chỗ nấp,lập tức chặn đầu cô gái tóc ngắn.

"Chị là ai?" Cô gái tóc ngắn hoảng hốt lùi người lại,nhìn cô gái vừa lao ra.

Nhi gương mặt tươi cười vội vã túm chặt lấy tay cô,gương mặt tươi cười như hoa.

"Cám ơn em.Cám ơn.Em thật sự quá thông minh.Em là số 1!" Nhi vui vẻ bắt lấy tay cô lắc thật mạnh.

"Chị.. chị làm cái gì thế?Buông ra!" Cô gái hoảng hốt la lớn.

Nhưng bàn tay của Nhi túm quá chặt,hơn nữa sức của Nhi lớn hơn cô rất nhiều.Cô hoàn toàn ko thể nào tin được nhìn cô gái trước mặt càng lúc càng hoảng loạn.Cậu con trai đeo kính thấy cô gái tóc ngắn la lớn vội vàng chạy tới giúp cô kéo tay khỏi bàn tay của Nhi.

"Em thật sự rất rất thông minh.Chị phải nghĩ cả 1 đêm ko ra mà em ko cần suy nghĩ cũng nói ra được.Em quá giỏi!" Nhi vui vẻ nói.

"Chị nói cái gì?" Cô gái tóc ngắn ko tin được hỏi cô.

"Chuyện em nói về đối thủ đó.Rất đúng.Rất rất đúng.Chị đã phải mất ngủ cả đêm,chỉ vì chị bạo vệ kẻ thù của chị.Có người nói tại chị thích hắn.Đúng là điên rồi.Cám ơn em.Cám ơn em nhiều lắm." Cô vừa nói vừa ôm chặt lấy cô gái tóc ngắn còn đang ngơ ngác.

Thành thấy vậy vội vàng đi tới giằng mạnh Nhi ra khỏi người cô gái còn đang sợ tới ko tin được.

"Có chuyện gì cần thì gọi điện thoại cho chị.Lần sau có phải đánh nhau với ai cứ gọi chị 1 tay chị có thể giúp em." Nhi vừa bị Thành kéo ra lập tức túm lấy tay cô gái nói.Rồi lại lôi trong túi 1 tờ giấy ghi số điện thoại cho cô.

"Đi thôi.Xin lỗi em.Cô ấy hơi quá đà!" Thành vừa cố kéo con khủng long đang hưng phấn nhét tờ giấy vào tay cô gái tóc ngắn vừa ra áy náy.

"Chị ta làm sao vậy?" Cậu bé đeo kính ngơ ngác nhìn cô gái tóc ngắn lại nhìn người vẫn vui vẻ vẫy tay với họ đang xa dần.

Cô gái tóc ngắn ko nói lời nào nhún vai.Nhìn vào mảnh giấy với nét bút vội vàng ghi số điện thoại,lại đưa mắt nhìn vẻ tươi cười của cô gái vừa bị kéo đi.Cô khẽ thở dài.Chị đúng là ngốc. Cái này chỉ là kiếm cớ mà thôi.Nhưng em cũng có thể hiểu cho chị,cái cớ này em đã phải nghĩ mất 3 tháng đó.

Nghĩ rồi cô lại khẽ lắc đầu,cẩn thận nhét mảnh giấy vào túi quần.Rồi ko nói thêm lời nào,cũng ko dám quay sang nhìn người đang đứng bên cạnh,lặng lẽ rời đi.

"Cô vui đến thế sao?" Thành nhíu mày nhìn người đang cười ko thể khép miệng bên cạnh mình.

"Dĩ nhiên!" Nhi tươi tắn nhìn sang hắn tâm tình tốt vô cùng.Cuối cùng có thể lý giải được chuyện gì đã xảy ra rồi.Cô lặng lẽ đặt 1 bàn tay lên ngực trái nơi trái tim cô đang bình thản đập, khóe môi bất giác mỉm cười.Tốt rồi.Ko sao nữa rồi.Trái tim của cô vẫn là của cô.Vẫn ở trong lồng ngực của cô mà.

"Thật ra thì có chuyện gì?" Thành nghe mà chẳng hiểu cô đang vui vì điều gì nữa,vô cùng tò mò.Lời cô gái kia nói thì liên quan gì đến cô.

"Chuyện này,ko nói được." Nhi lém lỉnh cười.

Thành hơi nhíu mày ko đồng ý.Nhi thấy vậy lại cười rất vui vẻ,cô quàng tay qua vai hắn thân tình.

"Cũng nhờ ý kiến của anh chúng ta mới có thể xem được kịch hay như vậy.Cho nên giải quyết vấn đề cũng có công của anh.Tôi rất sòng phẳng.Tối nay đãi cậu 1 chầu thế nào?" Nhi vui vẻ nói.

Thành quay sang nhìn cô,khóe môi ko khỏi mỉm cười.Hình như hắn càng lúc càng thích cô hơn thì phải.

Người ta vẫn nói chuyện vui chia sẻ càng nhiều người bạn càng vui vẻ,nhất là cá tính ham vui,thích xem trò như Nhi.Cô vừa đau khổ cả 1 ngày đương nhiên giờ thoát được gánh nặng thì phải kiếm 1 cớ để tụ

tập,kiếm 1 cớ để đập phá rồi.Cho nên cô lập tức ko cần suy nghĩ gọi điện thoại cho 1 loạt thân bằng cố hữu bạn bè gần xa,bà con khối xóm đến chung vui.

Trong khi con khủng long đang chìm đắm trong hạnh phúc,và cầm điền thoại gọi loạn lên mọi số điện thoại trong danh bạ,thì ở trong phòng họp của tập đoàn x,đang có 1 buổi họp hết sức quan trọng diễn ra.Một người của bộ phận tiêu thụ đang báo cáo tình hình tiêu thụ của khách hàng,bên bộ phận khách hàng thì đang nói về 1 số khảo sát của về nhu cầu của khách hàng nhằm nâng cao chất lượng,cũng như nhu cầu sản phẩm cho mùa tiếp theo.Mọi người đang làm việc nghiêm túc vô cùng nhưng đột nhiên tư tưởng đột phá,nỗ lực của mọi cá nhân,tinh thần nghiêm túc của họ đột nhiên bị cắt đứt bởi .. một tiếng cười ko thể kìm lòng được.

Cả hội trường vang lên tiếng cười rả rích,mọi người đều nhìn nhau lo lắng,ko biết kẻ nào ko biết sống chết mà lại dám cười trong giờ làm.Ko sợ tổng giám đốc giết chết sao?Hôm nay giám đốc tâm thần ko tốt.Cuộc họp sáng nay có người chỉ vô ý gõ tay lên mặt bàn suy nghĩ,có 1 vài người có thói quen như vậy,dù tiếng động rất nhỏ,cũng ko ai để ý hay thấy phiền.Nhưng mà có 1 người lại vô cùng ngoại lệ.Chính là tổng giám đốc.Kết quả của 1 thói quen thường nhật,1 lối tư duy cần dùng hành động chính là 1 tháng lương.May mắn còn chưa bị đuổi khỏi công ty.Cho nên mọi người đang vô cùng lo lắng cho kẻ nào là kẻ sắp chết tiếp theo.Nhưng mà..

Điều làm họ kinh hãi hơn chính là,hung thủ chính là vị lãnh đạo hết sức trẻ tuổi của họ.Mọi con mắt đều mở lớn nhìn về vị trí trung tâm.Một chàng trai điển trai đang cười hết sức ngọt ngào,đôi mắt nâu tinh tường híp lại như mặt trăng,đôi môi mỏng gợi cảm cong lên để lộ hàm răng trắng bên trong,cặp lông mày rậm bình thường luôn đăm chiêu,bây giờ giãn ra như sợi dây được thả lỏng.Cả người cậu tỏa ra một ko khí ấm áp đến ẩm ướt.Cả phòng họp đột nhiên chết đứng ko thể tin được.

Tú dường như cảm thấy ánh nhìn của mọi người,vội vàng ngẩng đầu lên nhìn cả căn phòng đang im lặng.Đôi mắt nâu nhìn thấy sự ngạc nhiên của mọi người,nhưng ánh mắt vẫn ko giảm đi sự ấm áp,khóe môi vẫn cong lên ngọt ngào.

“Xin lỗi,tôi làm giám đoạn mọi người sao?” Tú dùng 1 giọng nói trầm trầm mê người,cùng với gương mặt hiền lành nói.

Cả căn phòng càng thêm chết lặng.Cả người da gà cũng nổi cả lên.Từ lúc nào sếp trở thành hiền dịu,ánh mắt lấp lánh hạnh phúc như vậy?Có phải có tin gì mà họ ko biết ko?

Tú vẫn ko giấu được nụ cười trên môi.Hắn che miệng khúc khích cười,hoàn toàn ko để ý đến xung quanh đang rớt từng cái quai hàm xuống đất.Cả văn phòng lặng im nhìn vẻ mặt vui vẻ quá khó kìm chế của giám đốc,lại hoang mang quay sang nhìn cô thư ký của sếp tổng,như chờ đợi xem có chút tin tức mới nào mà họ chưa kịp cập nhật hay ko.Nhưng chỉ thấy 1 nụ cười mê người của cô gái thư ký.Cứ như cả 2 người đều đang có chuyện gì đó vui ko thể kìm nén.

“Được rồi.Công việc nhìn chung là vậy phải ko?” Tú cất giấu nụ cười trên môi chậm rãi nói.Thật muốn đi thật nhanh ra ngoài để tìm con khủng long.Hắn chờ đã lâu,rất rất lâu rồi.Nói rồi xoay người ra ngoài phòng họp,rất nhanh tiến về văn phòng vừa cầm điện thoại lên bấm số. Nhưng tín hiểu chỉ là những chiếc tút ngắn càng làm hắn thêm sốt ruột.Hắn gọi 1 lần,vẫn bận,gọi 2 lần, rồi gọi đến lần thứ 18 thì nghe được thông báo “Thuê bao quí khách vừa gọi hiện ko liên lạc được,xin vui lòng gọi lại sau”.

“A!” Nhi chán nản hô một tiếng nhìn vào màn hình đã đen xì lại cô chu miệng lên chán nản.

“Sao thế?” Thành ngồi bên cạnh nhìn cô xị mặt ko khỏi phì cười.

“Hết pin rồi.” Nhi chán nản nhìn chiếc điện thoại.

“Cô đã gọi cả thảy 10 cuộc điên thoại rồi.Ko hết pin mới là lạ.Có cần cho cô mượn máy ko?” Thành vui vẻ hỏi.

“Ko cần.Mượn máy anh thì tôi cũng ko nhớ số!” Nhi chán nản nhét điện thoại vào túi thở dài.Mới gọi được cho 1 vài người,danh sách cô muốn mời vẫn còn nhiều lắm.Nhưng thôi tạm thời vậy đi.

Lúc này Thủy nhìn điện thoại đột nhiên tắt đột ngột ko khỏi nghiêng đầu,tự dưng cắt điện thoại bất ngờ vậy.Còn đang ngơ ngẩn nhìn màn hình thì đã nghe thấy máy bàn của cô reo lên.

“Cô vào đây tôi muốn hỏi 1 chút.” Giọng Tú phát ra từ chiếc máy bàn làm cho Thủy hơi giật mình.Cô đứng dậy khỏi bàn nhanh chân tiến vào văn phòng.

“Giám đốc!” Thủy nghiêng đầu cúi người lễ phép.

“Lúc Nhi rời đi có nói gì ko?” Tú chậm rãi khỏi ko thể giấu nổi sự sốt ruột trong lòng.

“Dạ.Cô ấy ko nói gì.” Thủy hơi nghiêng đầu suy nghĩ.

“Nhưng mà cô ấy vừa gọi điện thoại cho tôi.” Thủy nghiêm chỉnh nói.

“Hả?Cô ấy gọi cho cô?” Tú mở lớn mắt nhìn cô gái trước mắt.Anh gọi điện thoại mãi ko thông,thì ra là vì cô ta.

Thủy nuốt nước bọt cảm giác được ánh mắt sát khí của sếp tổng.Sếp thật là vô ơn,ko nhờ tôi khích tướng,thì cô ấy có đau đầu đi nói thích sếp ko chứ.

“Dạ.” Thủy chậm rãi gật đầu.

“Cô ấy nói gì?” Tú nheo mắt lại nhìn cô gái trước mặt ngờ vực.

Thủy cảm giác cổ họng mình khô khốc.Cả người đang run nhẹ.Trên trán đổ mồ hôi.Sếp nhìn cô cứ như tình địch.Ko phải cả con gái sếp cũng ghen chứ?Chỉ là cuộc điện thoại thôi mà.Thủy tính toán 1 chút,bây giờ mà nói Nhi hẹn cô ko phải là tự chui đầu vào thòng lọng sao?Hơn nữa nếu nói,sếp tổng đi đến đó,2 người họ cãi nhau.Ko phải cô càng khổ hơn sao?Suy đi tính lại vẫn là ko nói.

“Cô ấy hỏi công ty có chuyện gì ko?Vì cô ấy đã trốn việc ạ!” Bịa bừa 1 lý do cho quan hoạn nạn là tốt rùi.

“Chỉ có thế thôi?” Tú nheo mắt lại nghi ngờ.

“Cô ấy cũng hỏi tổng giám đốc thế nào rồi.” Thủy cố nặn nụ cười,trán đã ướt đẫm mồ hôi.Cầu trời Nhi chỉ hỏi tối có rảnh ko,nói thời gian và địa điểm còn lại “chị nhớ..” nói đến đây thì cắt điện thoại.Làm gì có hỏi đến sếp lấy 1 chữ.Chưa bao giờ kể từ lúc đi làm Thủy cảm thấy nghẹn thở như lúc này,cả người run rẩy y như người bị kẹp chặt giữa 2 quả núi.Cô đang nghĩ nếu 2 người này sau này thật sự nên duyên,có phải cô nên tính đến việc đổi việc hay ko?

Tú vừa nghe lời này,người lập tức tự động dãn ra,khóe môi ko kìm lòng được nở nụ cười,đôi mắt nâu sáng ngời ngọt ngào.

“Cô trả lời sao?” Tú nhẹ giọng hỏi,gương mặt vẫn đang mỉm cười nhìn về 1 nơi nào đó ko rõ,cứ như thể nơi ấy hắn nhìn thấy gương mặt xinh xắn của cô.

“Dạ tôi nói giám đốc đang bận họp nên cô ấy cúp máy.” Ko nên bịa nữa,còn bịa nữa đảm bảo cô ko biết nói gì thêm.

“Tại sao ko gọi tôi?” Tú hơi nhíu mày tức giận,hắn gọi điện tìm cô mãi ko được.Cô ta nghe điện thoại của cô lại ko gọi hắn.Thật là thiếu chuyên nghiệp.

“Tôi xin lỗi.Tại tôi nghĩ giám đốc đang bận xem hồ sơ ạ!” Thủy khép nép nói.Trần Hiểu Nhi cái này là chị trả nợ cho em,lần sau đừng có hại chị như thế nữa.Cô thầm nghĩ trong đầu nhất định phải cho số điện thoại của Nhi vào chặn cuộc gọi.

“Được rồi.Ra ngoài đi!” Tú phẩy phẩy tay,gương mặt có chút khó chiu.

Thủy lập tức biết ý nhân cơ hội mà quay người chuồn ra ngoài ngay khi có thể.Vừa bước chân tới cánh cửa cô đã nghe thấy tiếng nói trầm thấp ở phía sau lưng.

“Nếu cô ấy gọi lại cho cô thì bảo cô ấy gọi cho tôi.”

“Dạ,thưa giám đốc!” Thủy quay người lại lễ độ cúi đầu rồi mới rời đi,nhưng còn chưa bước được 1 bước đã lại nghe tiếng nói.

“Cô ấy gọi đến thì gọi tôi ngay là được rồi.” Tú suy nghĩ 1 lúc rồi nói.

“Vâng,thưa giám đốc!” Thủy khẽ cười gật đầu rồi nhanh lui ra ngoài.

“Bao giờ cô ấy gọi lại thì đưa luôn máy cho tôi là được rồi.” Tú lại nói tiếp.

Thủy lại hé ra cánh cửa khẽ nói.

“Vâng thưa giám đốc!”

“Nếu ko đưa luôn điện thoại của cô đây là tốt nhất!” Tú suy nghĩ rồi rút ra kết luận.

“Tổng giám đốc.. chưa chắc cô ấy đã gọi lại.” Thủy mở tròn mắt ko thể nào tin được nhìn cái người mà mấy tháng này vẫn lạnh như cục nước đá.Làm sao giờ này có thể trở thành gã trai si tình chỉ vì 1 cú điện thoại mà cuống lên như vậy?Hơn nữa còn quá đáng bảo cô đưa điện thoại.Là máy của cô nhé,2 người muốn gọi thì tự dùng điện thoại của mình ấy.

“Cũng phải.Được rồi.Đi ra ngoài đi.” Tú như nhận ra có vẻ mình hơi quá.Cuống cái gì chứ?Cũng ko phải lần đầu yêu đương với cô ấy.Ko phải ư?Từ từ.Từ từ.Phải bình tĩnh.Cứ như bình thường là được rồi.Cứ bình thường là được rồi.

Trong một quán bia Đức ồn ào,những dãy bàn gỗ dài với từng nhóm từng nhóm người vui vẻ tụ tập.Tiếng ồn ào lâm râm lan tràn trong gian phòng lớn,giữa phòng có 1 màn hình đèn chiếu vô cùng lớn đang chiếu 1 trận bóng đá nào đó.Nhưng dường như ko có ai để ý tới trận bóng có gay cấn hay ko,đội nào đang dẫn trước mà chỉ nghe những tiếng nói tiếng cười vô cùng vui vẻ,tiếng chạm cốc lách cách từ những dãy bàn.Trong đó có một bàn với khoảng 10 người đang vô cùng huyên náo.

“Trần Hiểu Nhi hôm nay cậu có tin vui gì mà lại chiêu đãi thế này?” một cô gái vui vẻ đá mắt nhìn cô.

“Ko phải là tin vui chứ?” một cô gái khác lém lỉnh hỏi.

“Này con ranh,cuối cùng cũng tóm được 1 anh rồi à?” một người khác mắt sáng lên tò mò.

Nhi đứng dậy ở giữa bàn,xua xua tay,gương mặt nở 1 nụ cười gian xảo.

“Bình tĩnh nào bình tĩnh nào chuyện gì cũng phải có đó.Nhưng đúng là hôm nay có chuyện vui.Mới gọi đến mấy người bọn cậu.Từ khi tốt nghiệp cấp 3 là biến mất dạng,muốn tìm các cậu để tụ hợp cũng ko thấy.Trước tiên phạt mỗi người 1 ly.” Nhi tươi tắn nhướng mày.

Cả 4 cô gái nhìn cô lập tức chu miệng lên bất bình.

“Ko phải chứ chị gái A9,càng ngày chị càng độc à nha.Bia gọi cốc lớn,còn bắt phạt 1 ly.” Một người lập tức kháng nghị.

“Phải đấy bọn này lại ko phải cái thùng chứa,định cho bọn này thành vòi nước à?” một người khác liếc mắt tức giận.

“Các cậu nghe Nhi nói làm gì nghe nó có mà bán nhà trả nợ.” Ngọc vui vẻ xua xua tay.

“Còn mày nữa.Tao còn chưa xử cậu chuyện lần trước đâu nhé.” Nhi lập tức quay người sang lườm Ngọc 1 cái.Nghĩ đến tấm kính vẫn ko khỏi căm hờn.

“Phải rồi tao cũng đang muốn hỏi,tấm kính pha lê của tao đâu?” Ngọc thản nhiên uống 1 hớp bia rồi hỏi.

“NGuyễn Mai Ngọc,bạn bè quan trọng hay bàn uống nước của mày quan trọng hả?” Nhi tức xì khói trách cứ.

“Dĩ nhiên đồ nhập khẩu sẽ rất đắt tiền.” Ngọc thản nhiên nói.

“Nguyễn Mai NGỌC!!” Nhi tức giận xì khói định lao tới trước mặt Ngọc thì bị 1 bàn tay con trai ngăn lại.

“Woa,woa.Chồng bảo vệ kìa!” một người ngồi đối diện che miệng trêu ghẹo.

“Thật đúng là ngọt ngào nhỉ!” một người khác tiếp lời trêu chọc.

“Anh Vũ,anh đang bao che cho vợ anh phải ko?” Nhi ko hề nể tình nghiến răng trừng mắt.

“Nhi à.Em thông cảm cho vợ anh,hôm nay ko phải em có chuyện vui sao.Đừng động thủ.” Vũ một tay ôm Ngọc 1 tay ngăn Nhi tức giận.

“Được rồi,được rồi.Em bảo em có chuyện vui bao giờ mới công bố đây?” Huy ở 1 bên giữ lấy tay của Nhi khuyên nhủ.

“Babe,anh từ lúc nào thích ra tay trượng nghĩa như vậy?” Nhi nhướng mày nhìn Huy trêu chọc.Dù sao thì ko phải cô muốn trừng phạt con bạn thân dù sao tâm trạng của cô cũng rất tốt.

“Nhi à,cậu đừng nổi giận nữa.Thật ra là có chuyện gì từ từ nói.” Nam ngồi cạnh Huy cũng ra tay khuyên bảo.

“Chà chà.Hôm nay Nam nhút nhát cũng muốn thành anh hùng nha!” Nhi liếc mắt cười đến sảo quyệt.

Nam vội vàng cúi đầu ko nói thêm lời nào.Các cô bạn gái của Nhi nhìn thấy cảnh này thì ko khỏi bật cười,ko phải cười nhạo mà chỉ là cảm thấy vô cùng dễ thương.Anh chàng này đúng là động vật quí hiếm nha.

“Được rồi.Em lại thấy người ta hiền nên bắt nạt phải ko?” Huy hơi nghiêm nghị nhìn cô ra oai.

“Huy babe,hôm nay anh thật là trượng nghĩa nhé.Nhưng mà anh lại đi bảo vệ 1 người con trai.Anh bảo vệ Ngọc em có thể hiểu được,nhưng bảo vệ con trai.. Vấn đề này thì chứng tỏ..” Nhi nhướng mày,đôi mắt đen lấp lánh đầy khiêu khích,khóe môi cong lên trêu chọc.

“.. đồng tính luyến ái!” cả 4 cô gái còn lại lập tức đáp lời.

Vừa đáp lời cả bàn ăn lại lập tức vang lên tiếng cười giòn rã.Huy chỉ có thể lắc đầu,nhìn mấy cô gái đang “give me fine” ăn mừng.Cái đám tiểu quỉ này,ko hiểu cô giáo chủ nhiệm cấp 3 của họ phải tài giỏi thế nào mới có thể chịu đựng được từng này tên tiểu quỉ.

“Cô ấy lúc nào cũng như vậy ạ?” Thành nhỏ giọng ghé vào tai Huy hỏi.

“Phải.Như vậy là còn bình thường.Lúc nổi giận mới gọi là địa ngục.” Huy vừa cười vừa nói.

“Hả?” Thành mở tròn mắt ngạc nhiên.

“Phải rồi.Anh ko biết sáng nay cô ấy bực bội suýt đập nứt đôi 1 cái bàn của công ty đấy.” Nam nhỏ giọng nghĩ tới việc hãi hùng trưa nay,chỉ sợ có người nghe thấy.Nhưng mà cậu quả thật lo lắng quá thừa thãi.Bởi vì.. Nhi chắc chắn sẽ nghe thấy.

“Nam à.Có phải cậu cảm thấy sống quá vất vả rồi ko?” một giọng nói vô cùng trong trẻo,mềm mại cất lên.

Nam hiện tại đang ngồi trên ghế run bần bật,cảm giác luồng khí lạnh ầm ầm thổi tới cũng mềm mại trong trẻo y như tiếng nói kia của cô.Cậu chỉ có thể thu ngoài ngồi run bần bật trên ghế.Huy chỉ mỉm cười uống bia,Thành mở to mắt nhìn người đang run và người đang cười,trong mắt ko giấu nổi kinh ngạc.

Giữa lúc khung cảnh đang lãng mạn vô cùng,cảnh sắc như đêm trăng thanh gió mát,mặt trăng bị mây che mờ,gió thổi lạnh lẽo,từng hơi thở trở nên mờ sương thì có 1 tiếng nói làm tan sự im lặng.

“Trần Hiểu Nhi!” một giọng nói thanh thanh yêu kiều vang lên giữa những tiếng ồn ào xung quanh.

Nhi lập tức quay đầu lại,đôi mắt đen láy ánh lên ý cười.

“Cuối cùng chị cũng đến!” Nhi vui vẻ cười thật tươi.

Huy đang uống bia lập tức ngừng lại trong 1 khắc,cả bàn ăn đều dồn mắt nhìn vào cô gái xinh xắn trong bộ đồ công sở đang bước về phía bàn họ.Nhi vui vẻ tiến lại phía cô,một tay thân tình đặt trên lưng cô gái vui vẻ.

“Em còn tưởng chị ko tới.Chị đến đây để em giới thiệu với mọi người.” Vừa kéo Thủy lại bàn,Nhi vừa liếc xéo sang Huy đang ngồi bên tay trái mình,Huy lập tức biết ý nhích người sang phía bên cạnh.

“Đây là chị Thủy thư ký của tổng giám đốc công ty mình đang thực tập,cũng là sếp trực tiếp của mình.” Nhi thẳng thắn giới thiệu.

“Chào mọi người.” Thủy nở 1 nụ cười tươi xinh như đóa hoa bách hợp nhìn mọi người vô cùng lịch thiệp.

Nhi bắt đầu giới thiệu một vòng mọi người cho Thủy làm quen,đầu tiên là Ngọc,rồi đến Vũ,rồi đến mấy Huy,Nam thì đã biết sơ sơ,rồi tiếp theo là Thành bạn của sếp tổng,rồi tiếp theo là 4 cô tiểu quỉ cùng lớp của cô hồi cấp 3.Sau khi mọi người đã biết rõ về nhau mọi người lại tiếp tục xoay qua nhìn nhân vật chính.

“Giờ thì có thể nói tin vui được rồi chứ?” một cô bạn cấp 3 sốt ruột hỏi.

“Được rồi.Chủ mưu đã tới cho nên có thể nói được rồi.” Nhi tươi cười vỗ vỗ vai Thủy tinh quái nhìn chị nói.

“Vậy là em đã nghĩ ra rồi sao?” Thủy mỉm cười nói.

“Nhi ngố cuối cùng là chuyện gì thế?” Huy nheo mắt nhìn Nhi tò mò.

“Có phải chuyện hôm này đến tìm tao ko?” Ngọc ánh mắt chờ mong nhìn cô.

Nhi lập tức gật đầu.Gương mặt cô vô cùng tự đắc.Cô phải rất vất vả mới nghĩ ra vấn đề này nhé.Cho nên dĩ nhiên thoát khỏi bể khổ để thấy thái bình,dĩ nhiên chính là tu thành chánh quả,nhìn thấy tây thiên rồi.

“Thật sao?Mày nghĩ thông suốt rồi sao?” Ngọc vui vẻ túm lấy tay Nhi gương mặt tươi cười.Gương mặt Vũ cũng trở nên sáng sủa chờ đợi.

“Dĩ nhiên.Đã nghĩ thông suốt.” Nhi tươi cười gật đầu.

Thủy nhướng mày yêu kiều nhìn Nhi vui vẻ.Xem ra sếp tổng của họ sau này sẽ vô cùng dễ thở đây.Mới được tỏ tình đã cười ko khép được miệng,họp cũng ko cần,nếu 2 người thật sự yêu nhau.Sau này có làm sai gì chắc cũng ko bị mắng rồi.Xem ra công việc này sau này sẽ tiến triển rất tốt.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” cả 4 cô gái đều tò mò đến ko chịu nổi.

“Dĩ nhiên là chuyện hay rồi.Có nhớ anh Tú ko?” Ngọc vội vàng biến ngay thành con buôn mối lái.

“Chồng cũ của Nhi?” cả 4 cô gái lập tức mở trừng mắt sáng lấp lánh.

“Cái gì mà chồng cũ.Bồ cũ cũng là hơi quá đáng rồi nha!” Nhi ở một bên lầu bầu.

Nhưng lời nói của cô hoàn toàn bị bỏ ngoài tai,cả chiếc bàn lập tức có 5 người con gái trâu đầu vào nhau rôm rả bàn tán.Còn những người còn lại,mặt ko tỏ vẻ gì,nhưng cái tai thì luôn luôn gióng thẳng hướng vòng tròn đang vô cùng rôm rả.

“Phải rồi phải rồi.Là hotboy A14 đó.Biết chuyện gì ko?” Ngọc vui vẻ nháy nháy mắt.Chuyện này cô rất rất rất muốn nói với người khác rồi.Chỉ là ngoài Nhi ra cô chẳng còn gặp ai nữa để buôn chuyện.Nói với ông xã thì cái gì hắn ta cũng cười,cô nói gì hắn chẳng đồng tình.Cô nói đông hắn gật,mà nói tây hắn cũng ưng.Hoàn toàn ko có tí hấp dẫn buôn chuyện nào hết.

“Chuyện gì?” cả 4 cô gái đồng thanh nói,ánh mắt sáng ngời sốt ruột.

“Bây giờ anh ấy là sếp trực thuộc của Nhi đấy!” Ngọc nháy nháy mắt khóe môi cong lên nói.

“Hả?” cả 4 cô gái đồng thanh há hốc,lập tức quay sang nhìn Trần Hiểu Nhi đang uống bia bình thản.

“Các cô cũng biết tổng giám đốc của chúng tôi sao?” Thủy vô cùng nhẹ nhàng tao nhã mỉm cười.

“Chị à tổng giám đốc của chị tên là Hoàng Tuấn Tú à?” một cô gái ko tin được hỏi lại.

“Phải.Đó là tên tổng giám đốc.” Thủy nghiêm túc khẳng định.

“Ko phải chứ?” Cả 4 cô gái lập tức đồng thanh ko tin nổi,ánh mắt lại dõi về phía Nhi.

“Trần Hiểu Nhi hotboy bây giờ là sếp tổng của cậu?” một cô gái hỏi.

“Ko phải tình cũ ko rủ cũng đến à?” một người khác lại thêm vào.

“Hai người đang cặp bồ lại hả?”

“Trần Hiểu Nhi,ko phải định mời bọn này đi bê tráp chứ?” một người khác ko tin được mở tròn mắt.

“Các cậu ồn ào quá.Cái gì mà bê tráp.Các cậu có mấy cái duyên mà cứ thích đi bê tráp thế hả?” Nhi lập tức chặn đứng cái chợ vỡ.

“Ko phải mày nói có tin vui cần báo sao?Giờ thông báo đi xem nào.” Ngọc vui vẻ chờ đợi con bạn thông báo tin mừng cuối cùng thì nó cũng sáng mắt ra.

“Được rồi.Thông báo thì thông báo.” Nhi đắc ý cười.Thông báo càng sớm thì càng dễ tránh cho bọn họ nói lung tung.

“Thông báo gì?” các cô gái cùng mở lớn mắt chờ đợi.

“Cách đây 2 ngày chị thủ trưởng của tớ đây đã đưa ra 1 vấn đề làm mình đau cả đầu.” Nhi rất chậm rãi câu giờ nói.

“Vấn đề gì ạ?” các cô gái nhao nhao lên.

“Chị hỏi cô ấy chỉ 1 vấn đề rất đơn giản.” Thủy nhẹ nhàng nói.

“Oh.” cả 4 cô gái hoàn toàn ko có thêm chút tò mò với chiêu câu bài spam thiếu đạo đức này.

Nhi ko tin được trừng mắt nhìn mấy cô gái vừa nói.Thái độ của họ hoàn toàn ko hợp tác gì cả. Ít nhất cũng phải tỏ ra tò mò chút chứ,chuyện này làm cô mất ăn mất ngủ cả ngày đó.

“Này chỉ vì vấn đề này mà tao đã mất ngủ 1 đêm đấy!” Nhi tức giận thêm chút mồi lửa.

“Hả?” mồi lửa lập tức có tác dụng.

“Chị à?Vấn đề đơn giản của chị là gì vậy?” một người khác ko kìm được hỏi.

“Làm cho chị gái lớp em ko ngủ được đúng là tuyệt chiêu nhé.Bình thường nó chưa bao giờ mất ngủ,thi học kì,thi đại học,thậm trí giáo viên tìm đến nhà,hiệu trưởng xuất chiêu.Tối nó vẫn về nhà ngủ ngon lành.” Một người khác vô cùng am hiểu nói.

“Chị à,cuối cùng chị hỏi gì vậy?” một cô gái khác vô cùng tò mò hỏi.

“Em hỏi cô ấy xem.” Thủy mỉm cười nói.

Mọi người lại 1 lần nữa nhìn Nhi chăm chú.

“Chị ấy bảo tao bảo hộ T3.” Nhi chậm rãi nói.

“Mày bảo vệ anh ấy?” một người khác mắt sáng rực.

“Lúc nào?” người khác hỏi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” một người khác mở lớn mắt.

“Hiệp nữ cứu mĩ nam.” Ngọc ở bên cạnh vui vẻ bồi 1 câu,ánh mắt sáng rực.

“Cái gì mà hiệp nữ cứu mĩ nam.Chuyện ko như mọi người nghĩ đâu.” Nhi tức giận xua tay.Càng nói càng xa chủ đề.

“Thế có muốn nghe tin vui của tao ko đây?” Nhi tức giận nói.

“Nghe.Nghe.Nghe.Chắc chắn phải nghe!” cả 5 cô gái đều gật đầu lia lịa,Thủy cũng nhìn Nhi chờ đợi,Huy hơi nheo mắt lại nhìn cô em gái đang ra oai,Vũ ôm lấy vai Ngọc đôi mắt cũng chờ mong liệu đại ca của hắn cuối cùng có được đền đáp ko.

“Chị ấy nói bởi vì tao thích hắn ta nên mới cứu hắn.Cho nên tao đã đau đầu nhức óc cả đêm suy nghĩ ko thể ngủ được.” Nhi nghĩ lại buổi tối lăn qua lộn lại làm cho đệm cũng phải mòn của mình.Thật sự quá chua xót.Giấc ngủ quí báu của cô.

“Kết quả kết quả?” Mọi người đều háo hức mở lớn mắt chờ đợi.

“Kết quả cuối cùng tao đã nghĩ ra được lý do vì sao tao lại bảo vệ hắn.” Nhi tự hào ưỡn ngực,vênh mặt lên vô cùng tự đắc.

Cả chiếc bàn đột nhiên im lặng,mọi ánh mắt đều hướng về phía cô tò mò.Thủy nở 1 nụ cười của người sắp thu được thành quả,chậm rãi tao nhã nâng cốc bia lên miệng từ từ uống.

"Lý do rất đơn giản." Nhi chậm rãi tươi cười.

Mọi người lại càng nín thở lắng nghe.

"Bởi vì hắn là kẻ thù của ta!" Nhi chắc chắn trả lời.

"Hả?" mọi gương mặt vừa rồi còn chờ đợi giờ chuyển thành há hốc.

Thủy lập tức phun ngay ngụm bia vừa uống vào miệng.Cô ho sặc sụa làm cho gương mặt xinh xắn trở nên đỏ hồng.Huy ở bên cạnh vội vàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho cô,một tay lấy khăn giấy đưa cho Thủy.

Thủy nhẹ nhàng cám ơn rồi đảo ánh mắt ko thể tin được nhìn Nhi.

"Mày vừa nói gì?" Ngọc há hốc ko tin được hỏi.

"Tao vừa nói bởi vì hắn là kẻ thù duy nhất của tao.Cho nên hắn có muốn bị bắt nạt cũng phải do tao bắt nạt.Có bại cũng phải bại dưới tay tao mới được." Nhi vô cùng tự đắc vỗ ngực huênh hoang.

Ngọc mở tròn mắt như muốn rụng ra ngoài.Mọi người cùng trong tình trạng tương tự nhìn con khủng long.Đáng sợ.Quá đáng sợ.6 năm trước rồi,đến bây giờ cô ấy vẫn ko phát hiện cô ấy đối với hotboy đặc biệt thế nào sao?Nhớ có 1 lần khi gần đến lễ bế giảng hotboy bặt vô âm tín,có 1 vài người lớp A14 nói qua nói lại hotboy thật là kênh kiệu,nhà giàu,tự tung tự tác ko coi ai ra gì. Lúc ấy 1 kẻ của lớp A9 đã lập tức chặn đường họ,gương mặt vô cùng tức giận chỉ thẳng mặt từng người nói.

"Các người có gì hơn người ta.Trước mặt người khác thì ko dám nói,chỉ đến khi người ta bỏ đi mới dám nói chuyện.Khi Tú ở đây sao các người ko nói?Lúc đó thì anh anh em em ngọt ngào lắm.Giờ lại quay mặt ra nói người ta thế nọ thế kia.Các người xem bản thân mình có giống người có học hay ko?Ko cảm thấy xấu hổ tôi cũng thấy xấu hổ hộ mấy người."

Kết quả của việc đó là trong trường lan truyền ra tin đồn,hotboy bỏ rơi Nhi.Chị gái lớp A9 bị đá vô cùng thê thảm,còn có người nói Nhi khóc lóc năn nỉ nhưng Tú vẫn lạnh nhạt hất hủi cô ko thương tiếc.Cuối cùng Tú chẳng thèm nói với cô câu nào mà bỏ đi ko thèm quay đầu nhìn 1 lần.Lại có người nói cuối cùng hotboy cũng đã nhận ra được bộ mặt thật của chị gái lớp A9,cho nên mới lập tức bỏ của chạy lấy người.Chỉ có cô ta 1 mình đa tình,1 mình nhớ thương người ta,nhưng người ta hoàn toàn ko thèm để ý đến.Mặc dù có vô vàn khảo dị.Nhưng kết quả chung vẫn là,Trần Hiểu Nhi yêu Hoàng Tuấn Tú,nhưng bị anh ta từ chối.Là kẻ bị đá hết sức thể thảm,mà cô ta lại còn mặt trơ bám theo người ta.Nói chung kết quả chỉ có 1,cô bị đá.Cả lớp A9 đều hiểu rõ ràng,nếu ko có tình cảm với hotboy chắc chắn Nhi sẽ ko ra mặt,cũng ko tức giận đến thế.Nhưng chị gái của họ vô cùng ngây thơ,hỏi đến hotboy chỉ trả lời 2 người yêu nhau ko phải thật lòng.Chỉ là bạn bè thôi để giúp anh ta đuổi mấy cái đuôi phiền toái.Nhưng ai mà tin được.Nhìn cách họ ở bên nhau đi,ngọt ngào còn hơn đường cát.

Thủy lắc đầu chán nản.Thật may ko nói với sếp tổng đến đây.Nếu sếp đến đây đảm bảo ngày mai cô sẽ bị đuổi việc.May mắn,quá may mắn.

Huy chỉ có thể mỉm cười nhẹ nhàng vì đã quá quen rồi.Cũng may hắn ko chờ đợi cho nên chắc chắn ko thất vọng như mọi người.

Bốn cô gái chán nản chống cằm quay đi nơi khác uống bia.Chị gái lớp A9,phải gọi là động vật cao cấp quái thai nhất thế giới.Cho đến bây giờ các cô cũng ko biết phải nói sao với Nhi nữa.Bầy giờ dẫn đầu lớp,nham hiểm đầu lớp,nhanh nhậy đầu lớp,nhìn qua 1 cái cô ta có thể biết người ta sẽ có thể tức hộc máu vì điều gì.Nhưng mà những việc hết sức đơn giản như người ta thích cô ta,hay cô ta thích người ta cô ta có thể mất ngủ cả 1 đêm thức trắng.Người ta vẫn thường bảo tương tư thức trắng đêm,còn Nhi tuyệt đối ko phải vì tương tư.Cô ta chỉ đang điên đầu vì cô ta ko tìm ra 1 lý do nào để bác bỏ cái định luật mọi người đều nhận ra.Cô ấy mất ngủ ko phải vì nhớ thương gì người ta,mà chỉ bởi vì cô ấy bực bội vì bị ghép đôi với người khác.Mà cô ấy lại ko thể hiểu được bản thân cô ấy nóng nảy như vậy,muốn rũ bỏ như thế càng chứng tỏ cô thích người ta càng nhiều.

Ngọc chán nản cúi gập mặt lắc đầu.Xem ra mặt kính pha lê còn lâu mới có thể thay rồi.Lại ngước mắt lên nhìn ông xã cũng đang có ánh mắt vô cùng thương tâm chia sẻ.Cả 2 cùng thở dài lắc đầu.

Nam nhìn khung cảnh 1 người tinh thần sa sút cũng lập tức thức thời quay đi nơi khác uống bia.Thành nhìn khung cảnh xung quanh mà ko khỏi buồn cười,trong lòng lại có chút nhẹ nhõm.Cô ấy vẫn ko nhận ra là tốt có thể hắn sẽ có cơ hội,nhưng có lẽ phải nhanh hơn.

"Này.Sao mặt ai cũng đưa đám như vậy?Các người có phải bạn tao ko thế?" Nhi tức giận quở trách.

"Chị gái của tôi ơi,đến giờ cậu vẫn ko hiểu trái tim của cậu chắc?" một người chán nản nói.

Những người khác đồng tình lắc đầu.

"Ai nói ko hiểu.Rất hiểu là đằng khác.Lý luận rõ ràng thế còn gì!" Nhi nhíu mày vênh mặt lên nói.

"Lạy mày.Cái lý luận chỉ dành cho mấy đứa nhóc cấp 3 ấy mà mày cũng nghĩ ra được à?" một người chán nản nói.

Nhi hơi chột dạ.Hình như 2 người kia đúng là học sinh cấp 3 thật.Nhưng mà dù thế nào nghe cũng vô cùng có lý.Chân lý ko cần biết do ai nghĩ ra,trẻ tuổi thì sao,lớn tuổi thì sao,giàu có thì sao,nghèo khó thì sao?Chỉ cần là chân lý thì ko cần biết là ai nói vẫn sẽ là chân lý.

"Được rồi.Ko nói đến chuyện mày vừa nhận ra lẽ phải.Vậy còn tình cảm của hotboy thì sao?" một người tò mò hỏi.

"Gặp lại thái độ thế nào?" một người khác tò mò.

"Vẫn như trước." Nhi chậm rãi trả lời.

"Như trước là sao?" một người tò mò hỏi.

"Còn phải hỏi.Hotboy dĩ nhiên là vẫn như lúc 2 người yêu nhau!" Ngọc càng nói càng cảm thấy thương xót.

"Nghĩa là sáng đợi nó đến,chiều đưa nó về.Sáng mời ăn sáng,trưa đưa cơm trưa,tối thì dẫn đi nhà hàng đó hả?" một người ko tin được mở to mắt.

"Này,làm gì mà ghê gớm như vậy." Nhi méo miệng nói,gương mặt ghê rợn nhìn mấy người trước mặt.

"Tổng giám đốc rất tốt với Nhi.Còn bê bàn của cô ấy vào tận văn phòng nữa." Thủy ở 1 bên thêm mắm nêm muối.

"Hả?" cả 4 cô gái lập tức mắt sáng lên.

"Trưa còn cùng xuống căng tin ăn cơm." Thủy lại tiếp tục.

"Ngừng.Ngừng.Trưa nào em cũng ăn cùng Nam nhé,ko liên quan đến hắn ta." Nhi lập tức giải đáp vấn đề.

"Ko phải trưa nào tổng giám đốc cũng theo em xuống căng tin mà ngồi ở bàn bên cạnh em sao?" Thủy trêu ghẹo nhìn cô.

"Hắn dĩ nhiên phải xuống ăn cơm rồi.Còn hắn ngồi đâu làm sao em biết.Dù sao em nhìn thấy hắn ăn sẽ mất ngon cho nên ai điên mà ngồi ăn cùng hắn." Nhi khoanh tay nói.

"Trần Hiểu Nhi, hỏi thật nhé cậu ko cảm thấy chút gì à?" một cô gái nghiêm túc nhìn cô hỏi.

"Cảm thấy gì?" Nhi mở to mắt ngạc nhiên.

"Tình cảm của hotboy?" một người khác chen vào.

"Dĩ nhiên là thấy.Tao có mù đâu!" Nhi thản nhiên nói.

"Thật?" cặp mắt của cả bàn lại 1 lần nữa sáng lên hy vọng.

"Dĩ nhiên.Hắn ghét tao ra mặt như thế tao có phải kẻ ngốc đâu." Nhi thản nhiên nói.

"Trời ơi.Hotboy thật quá đáng thương." Cả bàn ăn lập tức trở nên cô đọng,mọi người ai cũng cúi mặt xuống thở dài.Tại sao số phận của anh lại bi thảm như thế chứ,yêu ai ko yêu chọn đúng cái người này mà yêu.Chắc chắn kiếp trước anh phải tạo nghiệp lớn lắm đây.

Trong lúc đó,cái người đang được mọi người đồng cảm sâu sắc đang ngồi lặng im trên ghế sofa,vô cùng sốt ruột nhìn cái điện thoại.Hắn đã gọi đi gọi lại bao nhiêu lần,nhưng vẫn ko có ai bắt máy.Tú một mình đi lại trong căn hộ của mình,gương mặt điển trai trở nên thâm trầm.Con khủng long ngố đã trốn đi đâu rồi?Tại sao ngỏ lời với hắn rồi,hắn đã đợi chờ câu này hơn 6 năm,vậy mà tại sao cô ko thể chờ hắn chỉ nửa tiếng để hắn có thể tiếp nhận điều này.Tại sao ko đợi để hắn có thể thể hiện tình cảm của hắn với cô mà đã chạy mất.Đã vậy lại còn biến mất ko tung tích,gọi điện thoại ko nghe.

Khoan đã.Hình như có gì ko ổn.Lời nói của khủng long hình như là 1 câu hỏi.Ko.Chắc chắn là 1 câu hỏi.Đã là câu hỏi thì phải đợi 1 câu trả lời.

Tú lập tức đứng bật người dậy khỏi ghế,đôi mắt nâu mở to như chợt nghĩ ra điều gì.Có nghĩa là hắn phải đưa cho cô 1 câu trả lời.Hắn..Lẽ nào,hắn phải nói hắn yêu cô để trả lời ư?Cả người hắn đột nhiên trở nên cứng ngắc,hắn cảm giác cổ họng khô rát,tay chân bủn rủn.Nặng nhọc thả người rơi xuống chiếc sofa êm ái,Tú ngơ ngẩn mơ hồ nhìn xung quanh.Hắn cảm giác rõ trái tim hắn đang đập thình thịch,thình thịch.Hắn phải nói thế nào?Hắn phải nói thế nào?Chẳng nhẽ phải nói với cô "Anh yêu em." Vậy mới được ư?Hắn ta có rất nhiều người yêu,nhưng hắn chưa bao giờ ngỏ lời với ai cả.Chỉ là họ tự động đến với hắn,liếc mắt đưa tình.Mọi chuyện tự nhiên diễn ra,tự nhiên ôm,tự nhiên hôn,tự nhiên tiến xa hơn nữa.Mỗi khi họ hỏi hắn "Anh có yêu em ko?",hắn sẽ theo lịch sự trả lời "Có".Bảo hắn phải ngỏ lời?

Gương mặt điển trai của hắn dần dần đỏ ửng như trái cà chua,cơn nóng lan dần từ gò má cho đến mang tai của hắn,vành tai mỏng dần dần đỏ bừng lên.Trái tim trong lồng ngực của hắn cứ như trống ngực gõ lớn càng lúc càng mạnh.Tấm lưng rộng lớn của hắn dựa vào sofa giờ đã ướt mồ hôi,hai chữ "tỏ tình" cứ như oan hồn bay lượn lung tung trong đầu hắn.26 năm hắn sống trên đời đã bao giờ hắn tỏ tình đâu cơ chứ?Phải làm sao?Làm sao?

Vắt óc suy nghĩ nhưng dường như đầu óc hắn đã hoàn toàn ngừng hoạt động,dù cho hắn cố hết sức thế nào thì các tế bào thần kinh cũng ko động đậy lấy 1 cm.Hay là gọi điện thoại hỏi bạn bè hắn.Ko được.Đến tuổi này rồi,còn ko biết tỏ tình,mà trước đây hắn có nhiều bạn gái như vậy.Ko phải đóng góp cho chúng 1 câu truyện cười thế kỉ sao?Ko thể hỏi.Vậy phải làm sao?Càng nghĩ hắn càng đi vào bế tắc.Trong đầu đột nhiên nhớ đến chuyện con khủng long hỏi hắn làm sao để cưa đổ 1 cô gái.Hắn có trả lời thế nào cô ấy cũng ko hài lòng,hơn nữa trước đây hắn dùng các tuyệt chiêu với cô ấy ko phải cũng vô hiệu sao?Vậy thì lần này phải trả lời cô ấy thế nào mới phải?Dùng tay day day huyệt thái dương,hắn cảm giác mình đúng là tên ngốc.Buồn chán gục đầu suy nghĩ,khóe miệng hắn khẽ nhếch lên 1 tia cười ngây ngốc.Hắn bởi vì 1 cô gái trở thành như vậy,nhưng trái tim hắn lại cảm giác hết sức ngọt ngào.Cái người ta gọi là cam tâm tình nguyện chết,giờ hắn đã hiểu.Cho nên hắn quyết định lôi Ipad ra bắt đầu nhờ tới đại gia google,click chuột vào ô trống bắt đầu gõ chữ "tỏ tình",ấn nút search.

55. Chương 53

Chương 53: Làm bạn gái anh nhé!

Sau khi đã biết rõ nguyên nhân của buổi tụ họp để ăn mừng cái gì, mọi người khách trừ chủ nhân buổi tiệc đã phải thay tên của buổi tiệc là "chia buồn cho tên đẹp trai.". Mọi người sau khi hiểu rõ chân lý của nữ chính lập tức chán nản ko muốn hỏi thêm để tránh khỏi đau lòng, động chạm đồng cảm cho nên mạnh ai nấy nói chuyện, hoàn toàn ngó lơ con khủng long ngồi bên ghế uống mừng 1 mình.

Nhi tức giận trước thái độ bạc bẽo của bạn bè, dù sao cô cũng là người tổ chức mà. Chúng nó ko có 1 câu chúc mừng thì thôi, vì cớ gì gương mặt ai cũng như đưa đám, tưởng niệm. Đây lại ko phải lễ truy điệu, cái biểu hiện "vô cùng thương sót" ấy là sao đây? Nhi tức giận buồn chán vì ko bắt được của ai cảm xúc. Ngồi bên tay phải cô Ngọc thì đang bận anh 1 miếng, em 1 miếng với ông xã, bên tay trái cô mĩ nhân đang bận thanh nhã nói cười với ông anh chết bầm của cô, còn cái đám nữ quái kia thì ko cần hỏi, đang bàn về mấy anh đẹp trai mà họ gặp ở công ty. Kết luận chỉ có 1 người duy nhất cô có thể bắt chia sẻ cảm xúc lúc này. Nhi đứng dậy khỏi ghế, đi đến khoác vai Nam.

"Làm gì mà phải giật mình?" Nhi tức giận chu miệng mắng.

"Sao cậu lại ra đây ngồi?" Nam hơi nghi hoặc nhìn cô cảnh giác.

"Thấy cậu ko có ai nói chuyện ra đây tiếp chuyện cậu ko được sao?" Nhi rất cứng miệng nói.

"Chứ ko phải tại em ko có người nói chuyện sao?" Huy ở 1 bên châm chọc.

"Huy babe, hôm nay anh thật sự rất xinh đẹp!" Nhi mỉa mai.

Huy liếc nhìn cô 1 cái tức giận, ko nói thêm câu gì quay lại với người đẹp ở trước mặt, lại tiếp tục cười ngọt ngào, lại tiếp tục nói êm tai. Nhi nhếch mép cười 1 cái đắc ý, anh muốn châm chọc em ko biết chắc.

"Tình hình dạo này sao rồi?" Nhi vừa khoác vai Nam vừa chạm nhẹ cốc vào cốc cậu ta uống.

"Cậu nghĩ sao?" Nam 2 tay mân mê cốc bia mát lạnh, gương mặt cúi gằm.

Nhi vừa uống bia vừa nhìn cậu ta chán nản lắc nhẹ đầu.

Đặt mạnh cốc bia xuống bàn làm cho những vệt hơi nước ngưng lại thành 1 vài giọt nước nặng trĩu chạy dọc theo thân cốc thấm vào mặt bàn. Nam giật mình nhìn chiếc bàn hơi rung lên, khuôn mặt hoàn toàn ko dám ngẩng lên

.

"Ngày mai 20/10 phải ko?" giọng nói trong veo của Nhi đột nhiên có phần cứng rắn, làm cho người khác ko khỏi giật mình.

"Phải." Nam bẽn lẽn nói.

"Tính tặng gì chưa?" Nhi nhướng mày nhìn cậu.

"Có lẽ là hoa." Nam nhỏ giọng nói.

"

Tốt. Tặng hoa súng đi

!" Nhi vô cùng thoải mái đáp.

Phụt!

Lời của cô vừa thốt ra, cả chiếc bàn gần như trở thành hệ thống tưới nước tự động của lăng Bác. Những ai vừa bất hạnh nâng cốc uống 1 ngụm lập tức ko hẹn mà gặp đều phun vòi rồng.

"Trần Hiểu Nhi!" các cô gái đồng thanh quay ra nhìn kẻ chủ mưu rống giận.

"Sao nào?" Nhi thản nhiên hỏi hoàn toàn ko liên quan đến mình.

"Cậu đừng kéo người khác đen tối cùng cậu chứ!" một cô gái cảm thán nhìn cậu con trai đang cúi gằm mặt đỏ lừ ở bên cạnh.

"Cũng đừng hại người khác bằng cái miệng độc địa của cậu!" một cô gái khác oán hận lấy khăn lau mồm.

"Này, tôi đen tối hay ko sao các cậu biết?" Nhi nhướng mày, gương mặt cười đến tinh quái.

Các cô gái lập tức á khẩu nhìn cô tức giận. Chị gái lớp A9, luôn vô tình gây chuyện kinh động giáo viên, nhưng khi muốn đối phó với ai, thì cái miệng của cô ấy ko khác gì thuốc độc có thể làm người ta hộc máu tử vong.

“Hơn nữa, tôi lại ko phải nói với các cậu. Là các cậu nghe lén người ta nói chuyện còn ra tay nghĩa hiệp cái gì?” Nhi tiếp tục đảo đôi mắt đen láy 1 vòng, cùng với nụ cười nửa miệng của ác quỉ làm cho các cô gái chỉ có thể uất hận vẫy cờ trắng.

“Đại ca, có việc cần nhờ đại ca rồi.” Nhi quay sang Huy nói.

Huy hơi nheo mắt lại, nhìn vào gương mặt người con gái tinh quái ở đối diện. Nhi ngồi đó một tay khoác vai Nam, một tay cầm cốc bia to tướng đã hết 1 nửa, đôi mắt đen láy ánh lên ánh sáng ma quỉ, khóe môi hơi cong lên 1 cung tròn gian tà. Chắc chắn là sẽ nghĩ ra trò hay.

“Chuyện gì?” Huy lập tức bị cuốn hút, liền nhoài người về phía cô em gái tinh quái thích thú hỏi.

Nhi nhẹ giọng nói rất nhỏ chỉ để cho Huy và Nam nghe rõ, tránh cho nhiều người biết dễ làm hỏng việc. Mọi người đều hết sức tò mò ko biết 3 người kia đang nói cái gì. Chỉ biết rằng kẻ ngồi giữa là Nam thi thoảng lại hét lên.

“Ko được đâu!” nhưng lập tức bị chị gái dữ tợn bịp chặt miệng kéo lại cái vòng tròn tiếp tục rì rầm.

Trong lúc ấy, có 1 người đang nhìn màn hình tab mà cảm giác muốn đập đầu vào tường. Nhờ vào đại gia google, hắn tìm được 12,100,000 kết quả về tỏ tình, nào là clip nào là câu tỏ tình hay, bí quyết. Nhưng mà thật sự toàn những thứ vớ vẩn. Nào là tỏ tình giữa sân trường, dải hoa hồng, thắp nến.. Lạy trời, mấy cách lãng xẹt này con khủng long đã xếp vào lối mòn của thập niên trước, giờ hắn cần là đường bê tông, ko phải đường đất. Làm sao mới có thể tỏ tình đây? Hắn phát giác tất cả mọi lời tỏ tình đều có 1 đặc điểm chung, hầu như ai cũng dùng hoa hồng. Lạy trời, tặng hoa hồng cho con khủng long nếu ko bị đánh chết mới là lạ. Trước đây hắn đã thử rồi kinh nghiệm còn đủ. Hắn phải làm sao? Nào là tặng quà để tỏ tình. Hắn đã làm rồi, quà đắt tiền, quà quí giá, cái gì cũng nghĩ tới mua cho cô ấy, nhưng cái gì cô ấy cũng ko cần. Thất bại, ai bảo google cái gì cũng có. Hắn phải làm thế nào mới tỏ tình đây? Tú chán nản dựa người vào ghế, đôi mắt nâu lơ đễnh nhìn vào chiếc cốc sứ đặt trên mặt bàn, khóe môi lại cong lên ngọt ngào.

“Em sẽ làm bạn gái anh chứ?” giọng nói trầm trầm vang lên trong ko gian yên tĩnh càng làm cho giọng nói trở thành sâu thẳm, phảng phất 1 chút ấm áp nhẹ dịu. Tú nhìn chiếc cốc ngây dại mỉm cười, lời vừa nói ra khỏi cuống họng bất giác lại mang theo 1 vị ngọt khó tả, nhưng vừa nghĩ tới con khủng long đang ở trước mặt, thì trái tim của hắn lại như con thỏ muốn chạy trốn mà đập liên hồi, gương mặt điển trai trở nên hồng hào, miệng lưỡi hắn trở nên cứng ngắc. Lời này nói 1 mình thì được, còn nói trước mặt cô ấy thì..

Tú thở dài ngồi trên ghế, phải làm sao mới phải bây giờ? Đột nhiên con mắt nâu tinh tường lướt qua 1 bước ảnh chụp 1 chiếc nhẫn đặt trên 1 quyển sách, in xuống 1 chiếc bóng hình trái tim. Hắn đột nhiên có 1 suy nghĩ vô cùng ngốc nghếch. Đứng dậy khỏi ghế, Tú nhanh chóng bước ra ngoài.

Sáng hôm nay là 1 ngày màu thu trải vàng nắng, trong ngày phụ nữ Việt Nam hôm nay các bà các chị đều diện những bộ quần áo lung linh nhất, các phòng ban đều viện cớ để tụ họp cuối buổi chiều. Chỉ có 1 người duy nhất hoàn toàn chẳng có tí khái niệm nào về ngày phụ nữ Việt Nam vì tự cho rằng, mình ko phải là phụ nữ.

“Mày thực sự mặc thế đi ra ngoài?” mẹ cô nheo mày nhìn đứa con gái từ đầu đến chân, lại 1 lượt từ chân đến đầu.

“Có vấn đề gì?” Nhi nhíu mày nhìn bà già của nó. Hình như hôm nay hơi là lạ nha. Nheo đôi mắt đen láy của mình lại, chăm chú phân tích cái người phụ nữ tiền mãn kinh trước mặt từ đầu đến chân đánh giá 1 lượt. Hôm nay đột nhiên tóc mẹ nó từ thẳng chuyển thành quăn, môi bình thường nhợt nhạt chỉ giỏi phun nước bọt giờ lại bong bóng mềm mại, mắt long lanh long lanh, má hây hây như thiếu nữ, trên người mặc 1 chiếc áo cổ chữ V ôm sát người màu nâu trà, dưới thân là chiếc váy thướt tha màu đen lung linh, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng lấp lánh.

“Hôm qua mẹ bị điện giật đúng ko?” Nhi hơi nhíu mày nhìn bà già kì quái.

Bốp.

“Điện giật mẹ mày ấy!” Quái Thư tức giận cầm xẻng gỗ gõ vào đầu cô 1 cái trí mạng.

“Đấy đấy mẹ cũng nói thế nhé.” Nhi vừa xoa đầu vừa chỉ vào người quái thư phản kháng.

“Mày.. con bất hiếu. Hôm nay 20/10 mà mày như con bán hàng rong thế à?” mẹ cô nhíu mày khinh thường.

“Thế này thì chả có ma nào thèm lấy mày?” mẹ cô chán nản nói.

“Lại nói chuyện đó. Con mới 24 tuổi thôi mà!” Nhi chu mỏ lên kháng nghị. Nhà này có 2 mẹ con sống ko thoải mái hơn sao? Làm người độc thân có gì ko tốt?

Mẹ cô dùng nửa con mắt quay sang nhìn cô, sau 3 giây gương mặt già nua chán nản thở dài.

“Đúng là hết hy vọng. Ko có người hẹn hò có khác, thôi mày cứ vác cái gương mặt xấu xí của mày đi đi!” mẹ cô chán chường xua xua tay.

Nhi hừ lạnh 1 tiếng. Mẹ có phải mẹ con ko thế? Hổ dữ còn ko ăn thịt con. Mẹ chắc chắn là hổ đột biến rồi. Ác hơn thú quả là ko sai chút nào. Bực bội cầm lấy túi sách của mình, cô bước ra khỏi cửa. Vừa mới tra chìa khóa vào ổ, mở cánh cổng ra ngoài thì cô đã thấy đập vào mắt 1 cảnh tượng làm cô á khẩu.

Trong góc quẹo của chiếc ngõ là 1 chiếc mui trần màu bạc, dưới ánh sáng của nắng mùa thu vàng óng ả ánh lên từng tia sáng chói mắt của sự xa xỉ, một người con trai với gương mặt điển trai, mái tóc dài rối bồng dựa người vào chiếc xe lơ đễnh chờ đợi, trên người hắn mặt 1 chiếc áo sơ mi kẻ sọc trắng xanh, kết hợp với 1 chiếc quần âu màu xanh đen trang nhã. Thân hình cao lớn lại càng nổi bật hơn giữa khung cảnh tràn ngập nắng.

Tú chậm rãi ngẩng đầu, ném điếu thuốc đang hút dở xuống đất, đôi mắt nâu trở nên trong veo trong nắng chăm chú nhìn cô. Nhi vừa thấy hắn đứng chắn đường, động tác mở cổng lập tức dừng lại, hàng lông mi hơi nhíu lại hoài nghi, đôi mắt đen láy trong veo hơi xao động nhìn bóng dáng cao ngạo trước mặt nghi ngờ.

Hai ánh mắt trong phút chốc gặp nhau đều hiện lên 1 tia sáng kì lạ nhưng vụt tắt trong chốc lát, cứ như 1 tia sét chớp nhoáng lướt qua. Nhi cảm giác trong lòng có chút bất an, lo lắng. Tú lại cảm giác trái tim cứ liên hồi báo động, muốn nói rất nhiều điều nhưng khi chạm vào gương mặt trắng trẻo trong ánh nắng mùa thu của cô, mọi lời nói của anh đều như gió thoảng bị cuốn đi nơi khác. Cả ko gian dường như trở nên im lặng

, tràn ngập trong sắc nắng mùa thu nhàn nhạt, vàng tươi

. Cả thế gian dường như chỉ còn hắn với người đối diện đang bốn mắt nhìn nhau. Ko quan tâm đến xung quanh, chỉ có 2 người họ ở trong cùng 1 thế giới.

Nhi hơi nhíu mày nhìn gương mặt kì lạ suy tư của Tú, trái tim lại cảm giác bất an càng nhiều. Hắn ta đang suy nghĩ điều gì cô ko rõ, nhưng chắc chắn ko phải điều tốt. Nhưng mà ánh mắt nâu của hắn lại làm cho cô ko thể rời mắt đi được. Con ngươi nâu của hắn trở nên trong suốt như viên ngọc quí dưới ánh nắng mặt trời, nhưng cô nhìn thấy rất rõ trong viên ngọc ấy vẩn đục bối rối, hoang mang, cùng bất an trong lòng hắn. Bất giác ko tự chủ được lại muốn nhìn hắn lâu hơn, lại nghe trong lòng có những quan tâm ko cần thiết. Được rồi giờ cô đã hiểu cô thật sự là kẻ quá nhiều chuyện thích xen vào chuyện người khác.

Giữa quang cảnh trữ tình, giữa thế giới 2 người say đắm nhìn nhau, giữa ánh mắt vừa da diết và nồng ấm của 2 con người đang đứng lặng “tần ngần chẳng ra”, thì có người ko thương tiếc dùng khả năng phá hoại 1 cách vô tình hoặc cố ý của mình tắt nguồn điện có tên “lãng mạn”.

“Làm cái gì đứng như phỗng ra thế?” mẹ cô nhíu mày nhìn đứa con gái dáng đứng bến dừa ở cửa nửa ngày ko ra ngoài. Vừa ló đầu ra đôi mắt của mẹ cô lập tức sáng rực lên như lửa. Xe đẹp quá, nhưng mà sao lại đỗ trước cửa nhà thế này?

“Này cậu kia, cậu ở đâu đến mà..” vừa tức giận liếc mắt lên cái kẻ đang đứng dựa người vào chiếc xe, ko cần đoán cũng biết bọn có tiền thì mặt mũi chắc chắn chẳng đẹp, người cũng ko ngon. Nhưng mà, vừa nhìn đến vị thiếu gia này mẹ của cô lập tức ngây ngẩn, chỉ hận sao ông bà ngoại cô dê quá sớm, để mẹ cô sinh ra trước thời đại.

Nhi nhìn gương mặt mê mẩn của quái thú nhà mình, ko khỏi thở dài. Lần nào cũng thế, nhìn thấy người đẹp trai là miệng há hốc, mắt mở lớn, trong đầu lại thầm trách cứ ông bà ngoại sinh nhầm thời đại. Ông

ngoại, bà ngoại, 2 người thật sự quá tội nghiệp. Nhi ko khỏi cảm thán trong lòng. Vừa đưa tay áo sang bên cạnh lau lau khóe miệng đang ẩm ướt của mẹ cô.

"Cẩn thận ướt hết đồ đẹp bây giờ." Nhi lạnh lùng nói, gương mặt cũng lạnh nhạt hơn, nhưng động tác lau miệng lại rất nhẹ nhàng từ tốn.

"Cháu chào cô!" Tú lịch sự cúi chào, đôi mắt nâu lại liếc sang nhìn Nhi 1 cái như thể tự hỏi đây là ai?

Nhi chán nản nhìn mẹ cô rồi lại nhìn hắn thở dài. Hai bàn tay buông thõng, gương mặt chẳng thèm quay lên nhìn hắn 1 khắc, chậm rãi nói bằng cái giọng dài như cả thế kỷ.

"Đây là mẹ tôi. Mẹ, hắn là tổng giám đốc của công ty con." Nhi chán nản nói, lại lập tức lấy 2 tay bịt chặt lỗ tai trước giờ boom nổ. Quả nhiên.

"TRỜI ƠI! Hóa ra cậu là vị giám đốc đó! Thật sự là người so với giọng còn hấp dẫn hơn nhiều." mẹ cô mắt sáng lên thanh âm cao vút đến chim trên cành cũng bay toán loạn.

Tú mở trừng mắt nhìn người đối diện, lễ phép hơi cúi đầu mỉm cười. Mẹ vợ tương lai của hắn, xem ra rất thích con trai đẹp. Trong lòng hắn cười thầm, như thế này chắc chắn muốn tiến vào nhà cô chắc ko khó đâu nhỉ?

Nhi chán nản thở dài. Biết ngay mà, mẹ cô cái gì có thể che nhưng việc thưởng thức cái đẹp thì ko bao giờ chê cả. Cái tính này có di truyền, chỉ là di truyền hơi lệch 1 chút. Mẹ cô cuồng trai đẹp, là sắc nữ của thế hệ 6x, còn cô lại chỉ thích gái đẹp. Cho nên luôn luôn có 1 sự tương phản khi 2 người xem phim với nhau đó là, một người khen "cái thằng này ăn gì mà đẹp thế ko biết?", một người ở bên cạnh xì lạnh 1 tiếng khinh bỉ; sau đó 1 người ở bên khen "chị này xinh quá. Đẹp cứ như thiên thần ấy.", 1 người sẽ lập tức nhếch mép liếc mắt khinh thường "mày nên đi khám mắt đi con, nhìn thế nào cũng thấy phẫu thuật đầy người. Tốn tiền mà trông cứ như quỉ." Cho nên Nhi mới càng lúc càng cảm thấy dị ứng với con trai, cũng chẳng bao giờ có ý định dẫn dù chỉ là bạn thân là con trai về nhà. Mất công làm cho mẹ cô hứng trí ko thôi, lập tức muốn đá bay cô ra cửa. Ko phải nói gì đâu nhưng nếu 1 tên giai đẹp đến nói với mẹ cô, cháu muốn con gái bác. Nhi đảm bảo quái thú nhà cô hoàn toàn ko phải nghĩ ngợi lập tức gật đầu, thậm trí còn nhanh chóng đóng gói cô gửi đi. Đôi lúc cô tự hỏi có phải lúc ở bệnh viện bị bế nhầm hay ko? Bởi vì cô càng ghét con trai bao nhiêu, thì mẹ cô càng thích con trai bấy nhiêu. Càng muốn gả cô đi thật sớm bấy nhiêu.

"Đến có chuyện gì?" Nhi buồn chán nói.

Bốp.

"Xin lỗi cậu, nó ăn nói rất ko lễ phép." Mẹ cô vội vàng vẫy đuôi tươi cười.

Nhi ngẩng đầu lên, lấy tay xoa xoa cái gáy vừa bị đập 1 cú đau trời giáng tức giận nhìn đối tượng gây án. Nhìn thấy giai đẹp quên luôn cả con.

"Anh đến đưa em đi làm." Tú nhẹ nhàng mỉm cười nói, trong lòng trái tim đã gần như phá rách lồng ngực.

"Hả? T3, anh đang phát sốt đúng ko?" Nhi mở tròn mắt nhìn hắn kêu lên.

Bốp.

"Tốt quá. Tốt quá. Vậy phiền cậu rồi!" mẹ cô vừa tẩm quất cho não bộ của cô thêm 1 cú, vừa chưng cái mặt tú bà đón khách ra với sếp của con gái chào hàng.

Nhi tức giận vừa xoa đầu vừa quay sang bên cạnh oán hờn. Não của cô rất quí giá, ko phải để bị đánh đâu nhé. Là thứ có thể kiếm ra tiền đấy. Vô cùng căm phẫn cô mím chặt môi nhìn người phụ nữ đang đứng đối diện.

"Ko cần. Tôi tự đi được!" Nhi bực bội liếc sang nhìn cái tên đối diện. Quả thật là người hay gây họa. Ở cạnh hắn là y như tai họa giáng xuống đầu cô.

Bốp.

Nhi run rẩy nhắm chặt mắt, đầu bị đánh gục xuống vẫn ko ngẩng lên. Cái thứ 3 rồi nha. Tại hắn mà cô bị đánh 3 cái vào đầu. Còn gì là não bộ của cô nữa.

Tú nhìn gương mặt cúi gằm của Nhi, trong trái tim có 1 tảng đá đè lên. Nhìn cô bị đánh hắn cũng ko vui gì, giờ hắn hiểu cô là giống ai rồi. Cái kiểu hở tí là vung tay đánh người, đúng là gien di truyền.

Thấy cô đứng trầm ngâm ko thèm ngẩng đầu, mẹ cô cười xòa với Tú 1 cái rồi nhanh tay kéo cô vào nhà, hơi khép của lại, đôi mắt gian xảo nheo lại nhìn cô.

"Cái con ngốc này, bữa ăn đến miệng rồi mà mày còn ném đi à?" Mẹ cô nhỏ giọng nói, gương mặt son phấn kề sát mặt cô, trên mặt hiện rõ 2 từ "gian xảo".

Nhi hơi nhếch mép chán chường nhìn mẹ cô, bờ vai thõng xuống như con rối, đôi mắt đen chán nản nhắm lại ko thèm nhìn mẹ cô 1 lần.

"Lập tức đi ra ngoài đi làm với cậu ấy cho tao!" mẹ cô trừng mắt ra lệnh.

"Còn ko đi?" Nhìn dáng vẻ chán nản ko có tí cảm xúc nào của cô, mẹ cô trừng mắt càng lúc càng lớn.

Nhi kiên quyết ko thèm phản ứng lại. Nếu đi theo hắn ta giờ này, chắc chắn sau hôm nay cô sẽ vô cùng thảm. Ko chỉ bị hỏi han xem cậu ta người ở đâu, gia đình, lại còn hỏi dự định tương lai thế nào. Chắc chắn mẹ cô sẽ xem cậu ta là cái mốc đáng giá để tống cô đi. Còn lâu nhé. Cô có phải kẻ ngu đâu.

"Ko đi phải ko? Cũng được. Ko sao!" mẹ cô lập tức nở nụ cười, bàn tay ngắn ngủi khoác lấy vai cô, con mắt nheo lại vô cùng gian tà.

Nhi nuốt nước bọt cái ực, bờ vai nhỏ gầy co lại run sợ, trông cô lúc này y như chú chuột trong lòng bàn tay của con mèo, vô cùng sợ hãi. Đôi mắt đen của cô xao động, cảnh giác nhìn sang con quái thú bên cạnh. Nhất định mẹ cô ko phải người tốt.

"Từ giờ mẹ đổi vị trí hẹn hò, chọn phòng mày để hú hý mày thấy sao?" Mẹ cô vui vẻ cười nói.

Mặt Nhi lập tức trở thành xám xịt, cả người bắt đầu chảy mồ hôi, trước mắt của cô hiện tại tối sầm, khóe môi ko tự chủ được lập tức mím chặt cong xuống dưới vô cùng buồn thảm.

"Mày an tâm, mẹ làm sao đổi sự tệ với mày, mẹ có hẹn hò cũng tuyệt ko đuổi mày ra khỏi phòng đâu."

Nhi ko tin được trừng mắt nhìn cái người đang ở bên cạnh. Còn nói ko đối xử tệ? Tốt nhất mẹ giết con đi thì hơn.

"Hơn nữa, mẹ hẹn hò chắc chắn mày cũng có phần." mẹ cô vô cùng vui vẻ nháy mắt với cô.

Nhi nuốt nước bọt cái ực. Ko phải là giúp mẹ đi mua thuốc tránh thai chứ?

"Mày nhớ con bác Phúc chứ? Thằng ấy cũng lớn rồi mà mãi chưa có bạn gái bác ấy đang muốn tìm người yêu cho nó. Mày cũng đang 1 mình gối chiếc. Chi bằng.." mẹ cô nhướng nhướng mày nhìn cô đầy ẩn ý.

Lời nói còn chưa nói ra, cánh cổng nhà cô lập tức bật mở, Tú mở trừng mắt nhìn cánh cửa vừa được mở ra, con khủng long đứng đó gương mặt tái nhợt, hàng lông mày hơi trũng xuống, đôi mắt đen ươn ướt, khóe môi hồng cong xuống dưới trông vô cùng tội nghiệp.

"Chúng ta đi thôi!" Nhi lớn tiếng nói, vừa bước về phía hắn, nhanh chóng mà chuồn đi. Còn ở đây phút nào thì tính mạng cô sẽ nguy hiểm phút ấy.

Tú ngơ ngác nhìn cô hướng phía cửa phụ lái đi đến, lại ngờ vực quay sang nhìn mẹ cô đang cười tủm tỉm ko hiểu chuyện gì.

"Hai đứa đi đi!" mẹ cô cười vẫy tay với Tú.

"Cháu chào bác!" Tú lịch sự cúi đầu, lễ phép nói rồi ngơ ngác chui vào trong xe.

Người phụ nữ vui sướng đứng ở cửa nhìn chiếc xe mui trần cho đến khi khuất bóng trên đường cái mới nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cuối cùng cũng có thể tính chuyện gả nó đi rồi. Phải nhanh nhanh tính đám cưới, để càng lâu người ta càng dễ thay đổi ý định. Mẹ cô tự nhủ vui vẻ đi vào nhà.

Trong lúc ấy ở trong chiếc ô tô sang trọng, một cô gái đang bực bội nắm chặt bàn tay, cắn chặt môi dưới, ánh mắt đen láy lấp lánh sáng như dao cạo muốn giết người. Trong đầu cô ko ngừng hiện ra những lời mẹ cô nói. Con trai bác Phúc? Giết người ko dao à? Cái tên ấy ko được tính quái thai, cũng có thể liệt vào dạng tâm thần. Mặt mũi thì biến dạng, trứng cá trên mặt hắn còn nhiều hơn của loài cá trứng, vậy mà lúc nào cũng vô cùng tự đắc nói hắn đẹp trai bao nhiêu. Ai nhìn cũng tránh xa mà lúc nào hắn cũng nói hắn có bao nhiêu người yêu, bao nhiêu cô gái đuổi theo hắn ko kịp. Lúc nào miệng cũng nói anh rất nhã nhặn từ chối, nhưng gương mặt lại giương ra nụ cười vô cùng đắc ý. Làm ơn, muốn nói dối thì ít nhất che cái mặt lại rồi hãy nói. Mỗi lần vô tình gặp tập thể cán bộ bạn bè của mẹ cô là y như rằng lại 1 lần nghe hắn hát thánh ca chuyện hắn từ cái chết tái sinh làm chúa như thế nào. Cô đúng là sắp về cõi phật. Còn muốn cho cô hẹn riêng với hắn, ko phải cái tên thích phổ độ chúng sinh ấy sẽ nói về sắc đẹp của hắn và vì thương hại mới bố thí tình yêu cho cô sao? Lạy hồn. Hồn lướt nhanh cho con nhờ.

"Này!"

Một giọng nam trầm ấm cắt ngang dòng suy nghĩ, túm lấy cái tên kia, thử dùng cọc đóng nó vào thánh giá thử xem, hắn có thể làm chúa tái sinh được hay ko của cô. Nhi giật mình nhìn lại trước mặt là 1 phong kẹo snicker. Đôi mắt đen của Nhi lập tức sáng lấp lánh,

khóe môi ko tự giác hơi cong lên

, bàn tay nhỏ bé của cô lập tức cần lấy thanh kẹo bóc ra cắn 1 miếng ngon lành.

Tú nhìn động tác của cô ko khỏi bật cười. Bao nhiêu năm như vậy cô vẫn giữ lại thói quen cũ. Mặc dù cô ko nói nhưng hắn biết trong túi cô lúc nào cũng có bánh Gap, hoặc mấy món ăn vặt. Chỉ là cô đặc biệt thích kẹo snicker nhưng ko phải lúc nào cũng có thể mua được, vì

nó ko phải dễ mua, cũng ko rẻ. Cho nên chỉ những lúc tâm trạng đặc biệt khó chịu là y như rằng cô sẽ đi mua snicker xem như món quà đặc biệt cho bản thân.

Nhi chăm chú cắn phong kẹo, trong miệng tràn ngập vị ngọt ngào tan chảy của socola, lại thêm vị dẻo béo ngậy của mạch nha, cùng với mùi vị bùi bùi của lạc. Tất cả hòa trộn lại thành 1 mùi vị ngọt ngào, béo ngậy thơm phức mê người, mà người như cô ko thể nào chối từ. Đúng là món khoái khẩu ăn ngon đến ko tả. Bởi vì mùi vị hoàn hảo ấy ngay lập tức cái tên giả danh chúa bị cô đá văng ra khỏi đầu, bay tới miền cực lạc.

"Dễ chịu hơn chưa?" Tú nhẹ giọng hỏi, khóe miệng vẫn tươi cười nhìn cô, đôi mắt nâu lấp lánh ngọt ngào.

Nhi gật gật đầu, lại cắn thêm 1 miếng kẹo nữa vô cùng thích thú.

"Cuối cùng mẹ em nói gì làm em giận như vậy?" Tú hơi nheo mày tò mò hỏi.

Nhi lập tức bị câu hỏi này làm cho dừng động tác, cô buông thõng 2 tay, đầu cũng cúi xuống chán chường. Nhưng trong miệng mùi vị ngọt ngào kia vẫn ko làm cô chán nản được quá lâu.

"Đừng hỏi nữa." Nhi chậm rãi nuốt miếng kẹo xuống họng, lại cắn thêm 1 miếng.

"Nếu em nói anh sẽ cho em cả 1 gói kẹo!" Tú thân thủ lôi từ ghế sau ra 1 túi kẹo snicker 10 thanh trong đó, gương mặt gian xảo nhìn cô cười.

Nhi mở tròn mắt nhìn túi kẹo, trong miệng đã thấy cửa xả lũ được mở. Nuốt toàn bộ nước lũ trong miệng xuống dưới họng, Nhi cắn cắn môi đành mở miệng.

"Mẹ tôi nói muốn tôi đi xem mặt 1 gã bị tâm thần." Nhi chán nản nói.

Két!!

Chiếc ôtô màu bạc lập tức phanh gấp trên đường, làm cho cả người Nhi theo quán tính hơi lao về phía trước. Cô nhăn mặt nhíu mày nhìn sang cái gã bên cạnh, chỉ thấy 1 gương mặt đang trừng mắt nhìn cô.

"Cô đi xem mắt?" Tú mở lớn mắt nhìn cô ko tin được. Vừa hôm qua nói với hắn thích hắn, hôm nay đã lại theo 1 hướng hoàn toàn ngược lại.

"Mẹ tôi nói." Nhi chán nản nhấn mạnh lại cho hắn ý chính.

"Vậy mà cô cũng nghe?" Hắn bực bội trừng mắt.

"Này, T3. Anh quát cái gì? Nếu tôi nghe thì tôi phải lập tức chạy mất chắc?" Nhi bực bội nhíu mày nhìn hắn khó hiểu.

Tú đột nhiên dừng lại, nhìn cô chăm chú. Trong lòng mọi bực bội đều biến mất, ý của cô ấy là cô ấy chọn hắn có phải hay ko? Khóe môi hắn bất giác cong lên, ánh mắt sáng lấp lánh ánh cười.

"Trả lời rồi, đưa cho tôi!" Nhi lạnh nhạt trừng mắt với hắn, vô cùng nghiêm túc giơ bàn tay ra.

Tú ngơ ngẩn nhìn cô 1 lúc mới có thể nghĩ ra cô đang muốn nói điều gì, đành lắc đầu đặt gói kẹo vào tay của cô. Nhi ko nói thêm câu nào nữa vui vẻ cầm gói kẹo ôm chặt vào lòng, y như người ta ôm con gấu bông.

Tâm trạng của Tú cũng vì nụ cười của cô mà trở nên rất tốt, trong mắt hắn hiện tại dường như trời xanh hơn, nắng dường như vàng hơn, từng cơn gió thoảng qua cũng khiến cho hắn thấy dễ chịu lạ thường. Hôm nay có lẽ sẽ là 1 ngày tuyệt nhất trong đời của hắn. Tú đang suy nghĩ ra rất nhiều việc có thể làm cùng với cô, những việc mà hắn vẫn luôn rất muốn làm.

Ngày hôm nay Nhi cảm thấy vô cùng kì lạ, ko chỉ kì lạ mà còn hết sức quái dị.

Hiện tại đã là 4h45 phút chỉ còn 15 phút nữa là sẽ hết giờ làm, cũng có nghĩa là chỉ còn 15' nữa cô có thể thoát khỏi cái gã vô cùng bất bình thường đang ngồi phía đối diện kia. Nhưng mà, cô thật sự ko chịu nổi thêm 1 chút nào nữa.

"Anh có thể khép cái miệng anh lại được chứ?" Nhi tức giận gầm gừ liếc cho cái tên từ sáng đến giờ đều cười toe toét trước mặt mình. Hắn ko cảm thấy miệng hắn co rút thì cô cũng cảm thấy nhức đầu.

"Anh cười thì có vấn đề gì sao?" Tú thản nhiên tươi cười nhìn cô trêu chọc. Hắn hiện tại như người tren thiên đường, tâm trạng vô cùng tốt. Ko phải hắn ko muốn kéo khóe miệng xuống, chỉ là có muốn cũng ko kéo được. Bởi vì lúc nào hắn cũng muốn cười.

Nhi nghiến răng cái kẹt, cảm giác gân xanh đang ầm ầm nổi dậy ở 2 bên thái dương làm cô cảm thấy đau nhức. Bàn tay nhỏ bé cầm chiếc bút cũng siết chặt đến trắng bệch. Lại còn nói ko sao? Quá là có vấn đề ý chứ. Hắn ta từ lúc đến công ty lúc nào cũng nhìn cô cười, khi cô đang ngồi gõ máy tính hắn cũng nhìn cô cười, khi cô đứng dậy lấy tài liệu hắn nhìn cô cười, trong phòng họp người ta đang báo cáo biểu đồ kinh tế hắn vẫn nhìn cô cười, làm cho cô ko biết phải trốn đi đâu. Điên nhất là giờ ăn trưa hôm nay, càng nghĩ càng thấy khó chịu. Bình thường hắn ở nhà ăn cô ko còn thấy lạ, nhưng hôm nay hắn rất tự nhiên từ phòng họp đi ra nắm lấy tay cô, dĩ nhiên ko quên ngoác cái miệng của hắn ra cười. Mà cô thì lại ko thể nào bỏ được tay hắn ra, làm sao cái tên trước đây bị cô đánh cho đến mức bất lực lại trở nên mạnh thế chứ? Hắn lôi cô xuống nhà ăn, còn ko đợi cô kịp phản ứng hắn đã bê khay đi chọn hết món nọ đến món kia, đưa cho cô, trong khi cả thiên hạ ai cũng há hốc miệng ra ngạc nhiên, thì hắn lại thản nhiên ban phát tình cảm chỉ nhìn có mình cô mà cười đến làm cô điên đầu. Rất rất muốn hắt cả khay thức ăn vào cái mặt đang cười của hắn xem hắn còn toe toét đến lúc nào, nhưng.. toàn món ăn cô thích, hắt đi cô ko nỡ. Kết quả là, bữa ăn hôm nay dù ăn toàn món ngon nhưng lại ko thể tiêu hóa được.Bạn có thể tưởng tượng ra được khi bạn đang ăn,có 1 tên bề ngoài là con trai,bên trong lại thục nữ đến ghê người,ngồi trước mặt bạn một tay chống cằm,một tay cầm chiếc khăn thỉnh thoảng lại lau miệng cho bạn,gương mặt lúc nào cũng hết sức hiền lương thục đức nở 1 nụ cười hay ko?Cứ thử tưởng tượng đi,nhưng đừng tưởng tượng trong bữa ăn nhé.Nếu ko chắc chắn bạn sẽ phun ra nhà.Sau đó cho đến lúc này,hắn vẫn luôn giữ nguyên trạng thái tươi cười ấy nhìn cô.Lại hết sức dịu dàng,cô nói gì hắn cũng đồng ý mà cười.Thậm trí khi hắn bảo cô pha café cô nói tự pha đi,hắn cũng ngoan ngoãn bảo được,lại còn tươi cười bước đến bàn cô cầm chiếc cốc của cô lên,hết sức dịu dàng nói "Anh pha luôn cho em nữa!".Làm cho cô lập tức đứng bật dậy,giật lấy 2 chiếc cốc trên tay hắn,dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng uống nước.Ko thể nào chịu nổi nữa rồi.

Trong lúc Nhi gần như bị nụ cười của hắn làm cho phát điên,thì có người lại đang hạnh phúc đến phát khùng.Giữa của giao chiến của 1 ánh mắt tràn ngập thù hận,với 1 con mắt nâu dịu dàng,đầy ánh cười,thì đột nhiên 1 hồi chuông điện thoại vang lên.

"Alo?" Nhi lập tức bắt máy,ko buồn nhìn hắn thêm 1s nào nữa.Đây chắc chắn được xem là sự giải thoát.

"Cô đang làm gì?" từ đầu dây bên kia 1 giọng nam vang lên,trong giọng nói có chút vui vẻ.

“Ngồi!” Nhi thản nhiên đáp 1 chữ ko thừa cũng ko thiếu lấy 1 từ.

Từ đầu dây bên kia vang lên 1 giọng cười khanh khách.Thành chậm rãi hỏi.

“Chiều nay cô rảnh chứ?”

Nhi hơi mím môi lại rồi trả lời. “Rảnh!”

“Vậy chiều tôi đến đón cô.” Thành vui vẻ nói.

“Nhưng tối nay còn có chút việc!” Nhi hơi nhíu mày nói.

“Ko sao.Đến lúc ấy tôi đưa cô đi!” Thành chậm rãi nói.

“Vậy cũng được.Được.Chút nữa gặp.” Nhi chậm rãi ngắt điện thoại,ánh mắt vô thức liếc qua phía đối diện thấy 1 gương mặt đang đằng đằng sát khí.Nhi thở ra 1 hơi.Ít nhất ko phải là cái điệu cười nhe răng ấy.

“Ai vừa gọi?” Tú lạnh lùng nhìn cô hỏi.

“Thành.” Nhi bình thản đáp ko nói thêm lời nào,cuối cùng cũng có thể an tâm làm việc.

“Tại sao cậu ấy gọi cho em?” Tú gương mặt càng lúc càng khó coi,trong lòng đã hừng hực cháy bùng bùng lửa giận nhìn cô.

Nhưng mặc cho ánh nhìn sát thủ kia,cô vẫn chậm rãi viết báo cáo,hoàn toàn chẳng suy tư chút nào thản nhiên trả lời.

“Hẹn hò.” Nhi đơn giản nhả ra 2 chữ,ý nghĩa là 2 người hẹn gặp nhau,vô cùng đơn giản lại ko hề thừa thãi,đầu óc còn đang tập trung vào mấy số liệu đang bầy ra trước mắt.Hoàn toàn ko biết rằng mình vừa kích vào kíp nổ.

Rầm.

Nhi giật mình ngẩng đầu lên,đôi mắt đen của cô lập tức chạm vào 1 thân hình cao lớn với gương mặt vô cùng sát thủ đang tiến về phía cô từng bước từng bước giống như trò chơi thắt cổ,Cứ từng bước 1 tụt xuống để rồi.Nghéo.Cái cổ của bạn đã bị treo.Nhi nuốt nước bọt cái ực.Xem ra hắn ta cười cũng ko phải điểm xấu,ít nhất cũng ko khủng bố như lúc này.

“Em vừa nói cái gì?” giọng của Tú lạnh lùng,gương mặt tiến tới gần sát mặt cô,đôi mắt nâu mở lớn trừng trừng nhìn cô đầy giận dữ.

Cái này gọi là bạo lực công sở.Nhưng từ này nghe còn mới lạ quá.Liệu cô có thể kiện được ko?Có thể chứ nhỉ?Nhi mở lớn mắt nhìn cái gương mặt của ngưu ma vương đang tràn ngập lửa giận ở sát mặt mình,ko khỏi nuốt nước bọt.

“Tôi nói tôi có hẹn với bạn anh!” Nhi cẩn thận nói từng chữ,cả người lại thấy lạnh kinh hoàng.Điều hòa mở quá lớn.Đúng rồi,cái điều khiển ở đâu vậy?

“Tại sao cậu ấy lại hẹn em?” Tú lại càng trừng mắt lớn hơn nhìn cô,hàm răng nghiến chặt rít ra từng chữ.

Nhi mở lớn mắt nhìn cái gương mặt càng lúc càng điên lên của hắn.Trước thì cười đến toét miệng,giờ lại trừng mắt đến lồi ra.Tâm trạng của hắn hôm nay quả là ko tốt.Có khi nào não bộ bị trấn động gì nên mất gây ra trạng thái mất kiểm soát cảm xúc vậy ko?Cũng có loại bệnh gọi là PISD.Ko phải hắn ta cũng mắc phải chứ?

“Có liên quan gì đến anh?” Nhi nhíu mày nhìn hắn khó chịu.

Tú tức giận cầm lấy túi kẹo cô đặt trên mặt bàn đe dọa,ánh mắt sáng rực lên lửa giận ngùn ngụt khí thế.Nhi nhìn túi kẹo khó khăn lắm mới lấy được đang bị bắt giữ làm con tin,lồng ngực hơi thót lại 1 chút,cô chỉ vừa ăn được thêm 2 cái thôi,vốn là muốn để dành tối về nhà vừa xem phim vừa chiến đấu nốt.Ko được.

“Sếp tổng,sếp bớt giận.” gương mặt của cô lập tức mềm ra,đôi môi hồng tươi nở 1 nụ cười xu nịnh.

Tú mím chặt môi nhìn cô,cánh tay vẫn giơ cao con tin đầy uy hiếp.Nhi cố gắng nhoài người ra muốn giải cứu con tin nhưng hoàn toàn là bất lực.Hắn cao những 1m8 hơn,còn cô chỉ có hơn 1m6 làm sao đã thế lại

cộng thêm chiều cao cánh tay của hắn,cô muốn bật cao để đoạt con tin thì lại vướng cái bàn.Đúng là tấn công bất lợi,phòng thủ cũng ko xong.

"Làm sao mà tôi biết được.Chắc là tối qua đi chơi thấy vui nên hôm nay rủ đi chơi chứ sao!" Nhi cố gắng với mãi cũng ko với được tới gói kẹo,vô cùng cáu kỉnh mà nói.

"Tối qua em đi với cậu ta?" Tú rít lên từng chữ.

Đúng là tiếng thét chói tai.Nhi ôm lấy 2 tai,mặt nhăn lại.Âm thanh của hắn khiến cho màng nhĩ của cô đình công,đúng là sức phá hoại ghê gớm.

"Sếp tổng, sếp có thể trả lại cho tôi được chứ? " bực bội trống nạnh nhìn cái tên ko có liêm sỉ đang đứng trước mặt, hắn cho cô rồi sao còn lấy lại. Đúng là bản tính xấu khó sửa đổi.

"Vậy em phải nói trước, tại sao tối qua gặp cậu ta? " trong khi tối qua hắn tìm cô đến phát điên, hắn ko giận mới là lạ. Có ai như cô ngỏ lời rồi chạy mất vậy ko?

"Thì tụ tập bạn bè nói chuyện. " Nhi bình thản trả lời, bực bội ngồi xuống ghế ko thèm giằng nữa.

"Nói chuyện gì? " Tú nheo mắt lại hỏi.

"Sếp tổng, sếp ko cảm thấy mình đang xen vào đời tư nhân viên 1 cách quá đáng sao? " Nhi bực bội lườm hắn 1 cái khó chịu.

"Khủng long, anh hỏi em cũng nên trả lời chứ? " là em ngỏ lời trước cơ mà.

"Hôm qua tôi hỏi sếp cũng có trả lời đâu? " Nhi nhíu mày đòi công bằng.

"Cái đó.. cái đó.. " Tú nghe được câu nói của cô lập tức trở nên lắp bắp.

Nhi nhìn gương mặt của hắn bối rối lập tức cảm giác ko an tâm, cô chán nản cúi đầu thở dài. Đứng thẳng người khỏi ghế, bàn tay nhỏ gầy vươn ra vỗ lấy vai hắn vô cùng thân tình, gương mặt xinh xắn nhìn thẳng, đôi mắt đen láy đầy vẻ thông cảm.

"Ko sao. Tôi rất hiểu tâm trạng anh lúc đó. " vô cùng đồng tình cô nói.

"Em hiểu? " Tú hơi nghi ngờ nhìn cô, lại nghe trái tim bán đứng mình đang đập thình thịch.

"Phải. Dĩ nhiên là tôi hiểu rồi. Bị 1 kẻ thù nói thích, thật sự rất đáng sợ. Tôi cũng cảm thấy sợ nữa là anh. Nhưng đừng lo tôi đã hiểu ra rồi. " Nhi vô cùng tự hào muốn phổ biến kiến thức mà cô vừa lãnh ngộ.

Tú mở tròn mắt nhìn cô. Đáng sợ? Cái gì đáng sợ? Ko phải, hiểu lầm rồi, ko phải là ý này. Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng giải thích, thì Nhi đã lập tức hiểu biết mà nói.

"Đừng lo, tôi rất hiểu. " Nhi vô cùng đồng tình với hắn nói.

"Tôi cũng đã hiểu ra rồi. Thật ra ko phải là tôi thích anh. " Nhi chậm rãi giải thích.

"Cái gì? " Tú mở tròn mắt, cảm giác mình vừa bị ai bóp cổ.

"Cuối cùng tôi cũng hiểu ra được 1 đạo lý. Là bởi vì anh là đối thủ duy nhất của tôi, cho nên trừ phi anh bại dưới tay tôi, tôi sẽ ko để anh thua trước bất kì ai. " Nhi dòng dạc tuyên bố hùng hồn, nói ra xong cảm giác trong lòng nhẹ đi 1 chút, mặc cho trái tim vẫn đập liên hồi.

Hiện tại, Tú thừa nhận đúng là sét đánh thì có thể chết người, mà hắn thì cảm giác mình vừa bị thiêu trụi. Được rồi, hắn thừa nhận, hắn vừa bị cô đánh 1 đòn cả triệu von điện thế, nên giờ đang chết đứng tại chỗ. Ngày hôm qua hắn cả ngày ngơ ngẩn, còn hôm nay hắn từ trên thiên đàng đã bị kéo xuống tầng sâu nhất của địa ngục. Cả người hắn cứng ngắc, đôi mắt nâu mở lớn nhưng trước mắt lại chỉ là 1 khoảng ko tối đen.

"Này! " Nhi nhìn gương mặt cứng đơ của hắn, bàn tay quơ quơ trước mặt hắn nhưng hoàn toàn ko có phản ứng. Ko phải là vì quá vui nên sụp nguồn rồi chứ?

"T3? " vẫn ko có lời đáp.

"Sếp tổng? " vẫn cứ ngay đơ.

“ĐỘNG VẬT ĐƠN BÀO!! ” Nhi rống lớn vào tai hắn.

Tú bị tiếng hét của cô kéo về hiện tại, người hơi giật mình lùi về phía sau. Đôi mắt nâu của hắn hoang mang nhìn cô, trong lồng ngực thì lại tan ra thành từng mảnh, từng mảnh nhỏ.

“Cuối cùng cũng tỉnh lại rồi! ” Nhi thở phào nhẹ nhõm 1 tiếng. Nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

Tú hiện tại tâm trạng đang rất hỗn độn, có cảm giác trống rỗng cùng hoang mang làm cho hắn hoảng sợ. Cứ như thể 1 con người mất đi trọng lực phải lơ lửng trong ko khí, ko có điểm với, cũng ko có phương hướng, chỉ mãi mãi trôi nổi vô định trong ko gian tối tăm ko có điểm dừng. Hắn cứ nghĩ rằng mọi việc sẽ tốt thôi, hắn cứ nghĩ rất nhiều việc có thể làm cùng cô, hắn đã nghĩ cái ngày mình chờ mong cuối cùng cũng đã đến thậm trí còn nghĩ tới cả 1 tương lai dẫn tay cô vào thảm đỏ trong bộ váy trắng xinh đẹp. Hắn đã nghĩ, đã nghĩ rất rất nhiều, nhưng chỉ sau 1 đêm, hắn cứ y như lọ lem của truyện cổ tích. Chỉ sau tiếng chuông báo nửa đêm thì giấc mộng ấy hoàn toàn tan biến như bọt biển.

“Được rồi, hôm nay đã hết giờ, tôi có việc về trước. Sếp thong thả. ” Nói rồi cô vừa cầm lấy túi sách định đi ra ngoài cửa. Nhưng rất rất nhanh chỉ trong 1 tích tắc cánh tay của cô đã bị giữ chặt lại, một gọng kìm cứng rắn siết chặt lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô, làm cho Nhi đau tới nhăn mặt.

“Đau! ” Cô nhỏ giọng kêu lên, gương mặt hơi nhăn nhìn cái người đang nắm chặt tay mình.

“Ko được đi! ” Tú cảm giác trái tim mình vỡ hàng ngàn mảnh, nhưng chỉ cần nghe cô sẽ rời đi thì bản năng lại ko thể chấp nhận. Hắn thừa nhận hắn thật quá thảm hại, thừa nhận mình quá ngu ngốc, biết rõ ràng người ta sẽ ko để mình trong mắt, biết rõ người ta ko coi mình là người trong mộng, nhưng mà vẫn cứ thích người ta, vẫn cứ yêu người ta. Có muốn xóa cũng ko xóa được cô gái này trong trái tim hắn. Mọi cảm xúc của hắn trở nên khó khống chế, xúc cảm cứ như nước sông cuồn cuộn chảy làm cho hắn ko chịu nổi, có nóng giận, có đau xót, có bất lực, lại càng có điên dại.

“Đau. Buông tay ra! ” Nhi nhăn nhó cố gắng chống cự.

Nhưng sự chống cự của cô lại càng khiến cho Tú đau lòng. Trên gương mặt điển trai là sự lạnh lùng có thể làm bị thương người khác, đôi mắt nâu tinh tường thường ngày giờ trở nên vẩn đục bởi đau xót cùng giận dữ, đôi môi gợi cảm mọi khi giờ chỉ như 1 phiến băng lạnh ko có sự sống, khắp thân hình cao lớn ấy tản ra 1 hơi lạnh buốt từ địa ngục.

Nhi lần đầu tiên nhìn thấy hắn như vậy. Đôi mắt đen của cô mở to nhìn hắn, gương mặt lạnh băng của hắn in hằn trong khóe mắt cô, đau buốt đến chói mắt. Ko. Trong trí nhớ của cô đột nhiên lướt qua 1 hình ảnh, ko phải là lần đầu tiên. Ko phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn như thế. Vào cái ngày cuối cùng yêu đương của 2 người họ, trong con ngõ nhỏ trước nhà cô, dưới ánh đèn đường le lắt thiếu ánh sáng, trong 1 tối mùa hè oi ả, gương mặt của hắn cũng như vậy. Ngập tràn tức giận ẩn chứa bi thương nhìn cô, gương mặt này mãi mãi luôn làm cho cô tự hỏi, tại sao khi ấy cô lại đau lòng? Đau lòng đến độ cô chỉ có thể bỏ chạy.

Cả người Nhi trở nên bối rối, cô có thể bỏ chạy 1 lần nữa ko? Trái tim của cô lại đau khi bị đôi mắt ấy của hắn nhìn thấu, cô rất rất muốn rời mắt đi, nhưng cả cơ thể cứ như ko nghe lời. Thân thể bé nhỏ của cô trở nên mềm nhũn, cô cảm giác người mình đang run lên. Hắn làm sao vậy? Làm sao lại đau lòng mà nhìn cô?

Trong khi cô còn mải tìm kiếm 1 lý giải hợp lý cho sự đau buốt trong trái tim mình, cho ánh nhìn bi ai của hắn, thì một làn môi lạnh buốt đã lao tới xâm nhập vào chiếc miệng đang mở của cô.

Tú cảm giác được rõ hơi thở mơ hồ của cô mang đến những luồng nhiệt sưởi ấm cơ thể đang lạnh buốt của hắn. Mùi hương của cô, chiếc lưỡi mềm mại ấm áp của cô như làm bỏng trái tim hắn, nhưng hắn cần hơi ấm ấy, cần sự ngọt ngào của cô để có thể sống tiếp. Giờ hắn bất chấp. Ko cần biết rằng chuyện gì sẽ xảy ra, ko cần biết cô có hay ko yêu hắn, ko cần biết là cô tỏ tình hay là hắn tỏ tình, chỉ cần giữ cô lại. Chỉ cần giữ cô lại độc chiếm cô ấy. Chỉ cần được hôn cô ấy, biến cô ấy trở thành người của hắn. Vậy thì hắn sẽ có tư cách để chịu trách nhiệm về cô có phải ko?

Lạnh quá! Nhi cảm giác rõ ràng chiếc lưỡi của hắn lạnh băng trơn trượt như 1 viên đá đang di chuyển trong miệng mình, quấn lấy chiếc lưỡi của cô làm cho cô phút chốc cảm thấy rùng mình. Tại sao hắn lại lạnh như vậy? Ko phải bình thường hắn rất ấm áp sao? Bình thường lưỡi hắn rất mềm, rất ấm, lại có chút ngọt ngọt. Nhưng hôm nay ngoài hơi lạnh làm cô rùng mình thì ko có gì khác.

Còn đang bị sao nhãng vì chiếc lưỡi lạnh băng của hắn, Nhi hoàn toàn ko biết rằng, có 1 bàn tay đang cởi từng chiếc cúc áo sơ mi của cô, chậm rãi luồn tay vào trong chiếc cổ áo đã bị mở ra thật lớn.

Một bàn tay to lạnh lẽo chui vào trong chiếc áo lót, chạm vào làn da mềm mại, đôi gò bồng đảo căng tràn sức sống của cô. Lúc này ý thức mơ hồ của Nhi bị thức tỉnh, cô lập tức theo bản năng giẫy giụa.

Động vật đơn bào?

Nhi mở lớn mắt nhìn gương mặt tuấn tú đang thở gấp gáp ở trước mặt mình, đôi mắt nâu bình thường giờ trở nên lạnh lẽo thiếu ánh sáng, đôi môi mỏng phập phồng thở dốc, cả gương mặt chỉ tràn ngập 1 sắc tối lạnh lẽo.

Tú mạnh mẽ kéo cô dựa sát vào tường, cúi đầu bắt đầu hoành hành ngang ngược trên người cô. Một bàn tay to lớn ko kiêng nể trong áo lót của cô tác quái, một đôi môi với chiếc lưỡi lạnh lẽo ko thương tình đầy tham lam quấn lấy vành tai cô. Từng hơi thở ồ ồ truyền vào trong màng nhĩ làm cho cô lại càng thêm sợ hãi.

Phải. Lần đầu tiên trong suốt 24 năm cô sống trên đời cô cảm thấy đàn ông thật đáng sợ. Hắn ko phải T3, cũng ko phải động vật đơn bào mà cô biết 6 năm trước. Cô vẫn biết rằng hắn thay đổi, nhưng đến lúc này cô mới cảm nhận rõ ràng hắn thay đổi nhiều như thế này.

Ko phải là vòng ngực lớn hơn, mà là cả cơ thể của hắn cũng trở nên lớn hớn. Khuôn ngực rắn chắc của hắn dựa sát vào người cô, làm cho làn da trước ngực cô có thể cảm nhận rõ nhiệt độ của hắn qua lớp áo sơ mi mỏng của hắn. Một thân hình to lớn, lại đầy mùi vị của đàn ông, ko phải của 1 cậu bé trai mới lớn lêu lổng mà là 1 người đã trưởng thành. Quá mạnh mẽ, quá cứng cỏi, quá nhiều lực hấp dẫn. Bàn tay to lớn rắn chắc của hắn đang tham lam sờ soạng cô làm cho cô thật sự xấu hổ, vừa thẹn thùng trở thành uất hận. Cố gắng gỡ bỏ cái vật to lớn đang bóp chặt lấy mình, nhưng dường như là vô nghĩa.

Tú thật sự đã mất kiểm soát, hắn biết rõ ràng mình đang làm mọi việc xấu đi, nhưng hắn ko dừng lại được. Việc này từ 6 năm trước hắn đã mơ thấy, trong 6 năm qua cũng ko lúc nào ko mơ về, giờ đây mọi thứ đang ở trước mặt hắn khiến cho hắn trở nên càng điên cuồng muốn đạt được.

Cảm giác mềm mại, no đủ của cô ở trong lòng bàn tay hắn càng làm cho hắn cảm giác bốc hỏa. Ngay cả hơi thở của hắn cũng trở nên nặng nề, dù hắn còn chưa làm gì khác ngoài việc tham lam mà sờ mó cô. Làn da mềm mại, đôi gò bồng đảo mềm mịn, trơn nhẵn, lại vô cùng tròn căng trong lòng bàn tay dường như thuốc kích thích đối với hắn

. Hắn càng chạm vào lại càng muốn nhiều hơn. Hắn mơ về cô thật nhiều, muốn được tận hưởng làn da của cô, muốn được nhìn rõ thân thể cô. Kì nghỉ của 6 năm trước, hắn đã phải kiềm chế thật sự rất khổ cực. Mà bây giờ, hắn đang nắm giữ cơ thể của cô, đang thoải sức tác quái trên thảo nguyên no đủ kia làm cho cả cơ thể của hắn như bốc hỏa, ko thể kìm lòng hắn nhẹ cắn lên chiếc cổ thơm mát của cô 1 cái làm cô kêu lên 1 tiếng.

“Hoàng Tuấn Tú, anh mau buông ra! ” Nhi cảm giác cả người xụi lơ, cảm giác được cái con người lạnh băng ấy đang ấm lên dần dần làm cho cô càng hoảng loạn. Chuyện này.. chuyện này là sao?

Tú hoàn toàn ngó lơ giọng nói khẩn thiết của cô, vẫn tiếp tục giấc mộng của hắn. Chỉ cần có cô là được rồi. Hắn chấp nhận chịu trách nhiệm cho việc này bằng cả đời hắn, chấp nhận ngay ngày mai tổ chức đám cưới với cô. Chỉ cần cô là được rồi.

Bàn tay hắn lại dùng lực nhiều hơn, lần mò trên đỉnh đồi trù phú của cô mà đùa giỡn, chiếc lưỡi cũng ko cam chịu mà tham lam lướt nhẹ trên làn da của cô tạo thành những vệt ấm áp cháy da. Nhi chưa từng bị đụng chạm, càng chưa từng thảm như vậy. Cô đang bị quấy rối, thật sự bị quấy rối. Tuy là xem nhiều phim thể loại nặng, nhưng nếu mình là nhân vật chính lại là chuyện vô cùng đáng sợ nha. Cô thật sự cảm giác rung động ở trên cơ thể, bởi vì cô chưa từng bị người khác chạm tới, cho nên mỗi 1 cái cắn nhẹ, mỗi 1 di chuyển của chiếc lưỡi trên cổ, sau mang tai của hắn đều làm cho cô cảm giác hoang mang cùng cực. Một loại cảm xúc rung động mà cô chưa từng có. Ko, đừng đùa. Ko chơi trò kích thích như vậy.

“Hoàng Tuấn Tú anh mau buông tôi ra. Có nghe ko? Anh điên rồi! ” Nhi sợ hãi mà hét rống lên, vừa thẹn thùng vừa giận dữ. Hắn làm cho cả cơ thể của cô trở nên cứng rắn, cô có thể cảm nhận rõ mỗi khi bàn tay hắn cử động làm cho cô cảm giác toàn bộ cơ thể bị rút hết sinh lực, mỗi 1 cử động của hắn đều như có 1 luồng hơi nhiệt đầy sung điện chạy từ dưới hạ thân cô chạy ngược lên. Ko được. Đừng đùa nha. Cái trò chơi tiêu khiển của mẹ già nhà cô ko lý nào lại rơi vào người cô.

“Dừng tay! Lập tức dừng tay cho tôi. ” Nhi cố gắng giẫy dụa, 2 cánh tay bị hắn túm chặt cũng ko an phận mà muốn thoát ra nhưng thật sự là quá vô ích. Từ lúc nào hắn ta trở nên mạnh mẽ như vậy? Từ lúc nào hắn trở nên khỏe mạnh hơn cô. Càng giẫy cô càng cảm thấy quá vô ích, càng như vậy cô càng cảm thấy tuyệt vọng, lại càng sợ hơn những cơn rung động mà mình đang phải chịu.

“T3 anh mau dừng tay lại. KHốn kiếp động vật đơn bào, anh phát điên rồi phải ko? Có nghe thấy tôi nói hay ko? Mau dừng tay cho tôi! ” Nhi gào thét trong vô vọng, lần đâu tiên cô cảm thấy mình bất lực như vậy. Từ lúc nào mà cô đối với hắn lại trở thành yếu đuối như thế này. Nằm lọt thỏm trong vòng tay hắn, sau lưng là tường mát lạnh, nhưng trước mặt lại là 1 cái lò thiêu đang hừng hực trái, trên cổ trên vai, trước ngực là 1 gương mặt điển trai đang liếm láp như tận hưởng mùi vị của thịt người, một bàn tay đang ko kiêng nể ở trước ngực cô tác quái. Phát điên rồi. Thật sự phát điên rồi.

“Phải. Anh phát điên rồi. ” hắn dùng giọng nói khàn khàn vẩn đục vì hơi thở ấm nóng của mình nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô.

Nhi cảm giác cả người 1 trận run rẩy truyền từ vành tai ngưa ngứa xuống dưới. Hắn ta, hắn ta đang cố gắng giở trò kích thích.

“Động vật đơn bào, mau thả tôi ra! ” Nhi tức giận gào thét.

Nhưng Tú hoàn toàn ko quan tâm

. Hắn chậm rãi lướt chiếc lưỡi từ trên cổ của cô xuống đến xương quai xanh thanh tú, tận hưởng làn da mịn màng của cô 1 cách tham lam, rồi chậm rãi dùng bàn tay to của mình kéo chiếc áo lót của cô trễ xuống để lộ ra đường cong no đủ của cô trước con mắt đã bốc hỏa của hắn.

“Biến thái! T3 lập tức thả tôi ra. Tôi cấm.. Tôi cấm anh!!.. A.. ” Nhi khẽ kêu lên 1 tiếng, cảm giác cả người trấn động. Đôi mắt đen của cô trở nên bối rối, hoang mang, tức giận hay lo sợ? Nhi ko biết nhưng toàn thân cô đang run rẩy, chiếc lưỡi của hắn nóng bỏng áp xuống ngao du trên miền đất phì nhiêu của cô khiến cho cô ko cách nào kiểm soát được cơ thể, mọi sức lực đều bị hắn hút cạn kiệt. Ko được. Cô ko muốn trở thành nhân vật chính thế này. Ko được.

Tú tận hưởng bầu ngực no đủ của cô, say mê trong hương vị ngọt ngào mềm mại của người con gái thô bạo trước mặt. Trái ngược với cá tính bạo lực của cô, cơ thể cô thật sự rất mềm mại, rất thơm ngon, ngọt ngào đến làm cho tâm trí người ta trở thành u mê. Tính cách bạo loạn của cô, nhưng lại bị ẩn dấu trong một lớp vỏ non mềm, yếu đuối khiến cho hắn ko cách nào kìm lòng. Ko phải chưa từng đụng vào con gái, nhưng mà khi hắn chạm vào cô, thì dường như đầu óc hắn ko phải của hắn. Hắn chỉ có thể hành động theo bản năng 1 cách tham lam, lần đầu tiên hắn biết mất tự chủ là như thế nào. Cả cơ thể hắn ngập trong dục vọng, trong đầu óc chỉ có duy nhất 1 suy nghĩ, phải ăn sạch, ko chừa lại dù chỉ 1 chút. Đem cô ấy nuốt gọn vào bụng, ko cho thoát ra, cũng ko cho ai nhìn thấy. Tú điên cuồng hoành hành trên đỉnh đồi của cô, tham lam như muốn cắn nát làm cho Nhi ko khỏi vừa chửi vừa kêu la, nhưng cô càng kêu lại làm cho Tú càng đắm chìm trong dục vọng. Hắn áp sát cả thân hình nóng bỏng của mình vào người cô, như muốn ép cô tiến vào trong người hắn.

Nhi chửi đến khô họng mà cái gã này vẫn tiếp tục ăn uống no say chả hề kiêng nể gì chủ nhà. Cô vô cùng bực bội với cái cảm giác lâng lâng chơi vơi mà mình đang có. Càng tức giận với hơi thở gấp gáp, nóng bỏng của mình. Càng bực bội với từng rung động của cơ thế. Khốn nạn thật, vẫn biết là rung động cùng thích thú, nhưng lại cảm giác bực bội vì hắn ko hỏi đã ăn, ko hỏi đã lấy. Còn xem ai ra gì ko cơ chứ? Ko được. Tuy rằng lần đầu tiên hiện tại ko quan trọng, nhưng mà ta ko phải dạng nữ chính có thể bị cưỡng bức được.

Nhi còn đang cắn răng nghiến lợi nhớ đến những thứ bậy bạ được mẹ cô truyền đạt. Đột nhiên nhớ tới mẹ cô có dặn thế nào cũng phải an toàn. Khoan! Quan hệ an toàn? Cô đang nghĩ cái gì đây? Chỉ vì ít kích

thích mà đồng ý quan hệ với hắn. NGừng! Dừng ở đây. Tuyệt đối dừng ở đây! Mà khoan đã..

Lúc này Nhi mới bị kéo lại hiện thực, có cái gì ko ổn? Có gì đó cứng cứng đang đâm vào bụng mình.. Cái gì đây? Lẽ nào? Nhi hoang mang mở trừng mắt nhìn xuống. Qua khe hở của chiếc đầu đang cúi xuống ăn uống ko trả tiền của hắn, cô nhìn thấy thân thể hắn đang dựa sát vào cô và dĩ nhiên chiếc quần âu của hắn đang có đối tượng biểu tình. Mắt cô mở to nuốt nước bọt. T3, anh đã ăn ko trả tiền, chẳng nhẽ thật sự còn muốn nuốt luôn tôi mới được hả? Anh nghĩ tôi là dạng người gì hả?

Nhi hậm hực cố gắng kéo ý trí lại, bỏ qua mọi xung động đang hoành hành trong cơ thể, bỏ qua cơ thể đang căng cứng ửng hồng của chính mình, bỏ qua mọi điều khó chịu bực dọc trong người, bỏ qua hơi thở phập phồng của mình, bỏ qua mọi quyến rũ khiến cô đang phát hỏa lúc nào. Cô dùng chút ý trí quyết đấu kiên trì của mình, mạnh mẽ giơ chân mà đá vào cái đối tượng đang biểu tình của hắn. Nhưng ko biết thế nào, lúc gần tới nơi lực đạo của cô lại giảm đi rất nhiều nhưng cũng đủ làm co cái kẻ ăn quịt kia phải quì gối.

Nhi tức giận nhìn hắn sụp người xuống đau đớn, đôi mắt đen cố gắng xóa đi tầng mây mờ vẫn bao phủ, khóe môi hồng cắn chặt cố ổn định lại hơi thở gấp gáp. Lập tức mặc lại lại quần áo cho chỉnh tề cô tức giận nhìn cái kẻ đang nhăn nhó vã mồ hôi đang gục đầu trên vai mình.

“May cho anh là tôi ko có ý định hủy luôn nó. Lo lắng mà giữ mạng cho cẩn thận còn dám giở trò lần nữa, tôi cho anh thành thái giám duy nhất thế kỷ 21! ” Nhi bực bội nói, đẩy hắn lui ra sau rồi hậm hực bước đi.

Tú nén lại đau thương nhìn theo cô rời khỏi, lập tức vội vàng bước thấp bước cao đuổi theo. Cô ấy sẽ đi mất, 6 năm trước là hắn rời đi, nhưng giờ là cô ấy sẽ đi mất. Hắn cật lực muốn đuổi theo nhưng cửa thang máy đã đóng lại, chỉ còn 1 mình hắn ngơ ngẩn đứng nhìn. Ko được. Ko thể được. Tú vội vàng chạy như bay đến thang máy còn lại, lo âu mà ân nút. Vội vàng như thể ko chờ thêm 1 giây nào nữa. Ngày hôm nay hắn thấy chiều cao 30 tâng lầu thật quá dài, nhìn đèn từng con số sáng lên mỗi lúc 1 gần mặt đất trái tim của Tú trong lồng ngực lại 1 lần thắt lại khó khăn. Khi con số 1 hiện lên đồng thời 1 tiếng Ding cũng vang lên làm trái tim của hắn như muốn bắn ra ngoài. Cửa thang máy chậm rãi mở ra, trước mắt hắn là 1 bóng lưng mảnh mai đang giận dữ bước về phía trước. Hắn vội vàng lao tới.

“Khủng long, em đứng lại đã! ” Tú cuống quít nắm lấy cổ tay cô kéo lại.

Nhi xoay gương mặt xinh xắn của mình lại phút chốc làm cho trái tim của Tú thắt lại đau đớn. Nước mắt. Lần thứ 2 hắn nhìn cô khóc. Trước đây là vì 1 đứa trẻ còn chưa thành hình, còn bây giờ? Hắn hoang mang cực độ, hoang mang đến đau lòng.

“Buông tay! ” Nhi tức giận cố giật tay ra nhưng vô hiệu, trong đôi mắt đen mọng nước tràn ngập tức giận. Cô chưa bao giờ bị đối xử như vậy, chưa bao giờ. Từ lúc nào hắn trở thành người như vậy? Mạnh mẽ cứng rắn, thậm trí đầy ham muốn đến đáng sợ. Lúc bị hắn giữ chặt đó cô thật sự cảm thấy mình nhỏ bé, lần đầu tiên cô cảm thấy mình quá nhỏ bé so với hắn. Lần đầu tiên cô cảm thấy ko chắc chắn với việc sẽ xảy ra tiếp theo, lần đầu tiên cô nghĩ tới cô ko thể thắng 1 ai đó. Đáng sợ. Cái cảm giác rung động ấy và cả ý nghĩ buông suôi của cô lúc ấy thật sự khiến cho cô sợ hãi.

“Ko! ” Tú nhăn chặt mày nhìn cô chật vật, trước đây hắn đã từng nhìn thấy. Và hắn cũng đã tự hứa với mình tuyệt đối ko để cô khóc thêm lần nữa. Nhưng hôm nay hắn đã làm gì?

“Buông! ” Nhi tức giận trừng mắt nhìn hắn, một bàn tay hấp tấp lau toàn bộ nước mắt trên mặt. Ko được sợ hãi. Trước kẻ thù ko bao giờ được yếu đuối. Ko bao giờ để cho hắn thấy cô khóc lần nữa, vì lúc ấy đôi mắt của hắn cũng như lúc này mà cô lại vô cùng ghét nhìn thấy hắn như vậy.

“Ko! ” Tú nói rất chắc chắn, trong đôi mắt nâu trong veo sẫm lại buồn thương nhìn cô. Hắn ko kìm lòng được giơ tay lau đi hạt nước mắt còn sót lại trên gương mặt mịn màng của cô, giọt nước mắt nóng bỏng như rơi vào lòng hắn bỏng rát.

Nhi tức giận gạt tay hắn ra. Gì đây? Đã ăn ko trả tiền, chiếm lợi ích còn ko mất đồng xu giờ lại làm cho tôi cảm giác có lỗi à? Tôi mặc kệ. T3 đáng chết, tôi kệ xác anh!!

Nhi tức giận muốn giật tay ra khỏi bàn tay hắn nhưng cổ tay bị hắn nắm chặt ko buông, cô tức giận quay người bước đi mặc kệ bàn tay ấm áp của hắn đang túm chặt, mặc kệ hắn lại dùng gương mặt đó nhìn cô.

Cô ko muốn nhìn, ko muốn mềm lòng với kẻ vừa có tư tưởng xấu với mình.

Còn Tú chỉ nhìn cô quay người bước đi mà chậm rãi bước chân theo cô. Nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhắn với bờ vai vẫn còn đang run rẩy, trong lòng lại đau như bị sát muối. Trong đầu hắn chỉ nghĩ tới việc, ko cần biết đi đâu, ko cần biết cô sẽ quay lưng lại bước bao nhiêu bước, lần này dù có là 500 bước, hay cả nghìn bước hắn vẫn muốn đi theo sau lưng cô. Vì hắn biết sẽ có 1 lúc cô sẽ lên tiếng, sẽ có 1 lúc cô sẽ quay lại nhìn hắn nói chuyện giống như thời gian trước đây họ ở bên nhau. Nhưng hắn lại ko ngờ, có người đã xuất hiện trước mặt cô trước khi cô quay đầu nhìn lại.

Thành nhìn thấy Nhi bước ra khỏi tòa nhà thì vui vẻ bước xuống xe, nhưng khi đôi mắt vừa nhìn thấy đôi tay đang nắm chặt của Tú thì ánh mắt lập tức hơi trùng xuống.

"Đến rồi? " Nhi mặc kệ cái tên theo đuôi đằng sau cũng mặc kệ cổ tay đang bị giữ mà tươi cười hỏi.

"Cái này.. tặng em! " Thành lôi từ ghế phụ ra 1 bó hoa hồng vô cùng đẹp với những nụ hồng nhung đỏ thẫm rực rỡ đưa cho Nhi.

Tú hơi nhướng mày nhìn bó hoa vô cùng chán ghét, rất nhanh nhìn sang con khủng long lại đầy lo lắng.

Hắt xì!!

Nhi lập tức ko kiêng nể ai mà hắt hơi 1 cái đanh tai. Tú thở nhẹ 1 hơi lo lắng nhìn cô rồi ko kiêng nể ai thẳng tay đẩy bó hoa của Thành đang cầm trên tay rơi xuống đất trước sự ngỡ ngàng của Thành.

"Xin lỗi anh sơ ý! " Hắn lạnh băng nói 1 câu hoàn toàn ko có chút thành khẩn.

Nhi vừa lấy tay day day cái mũi đã đỏ ửng, vừa liếc xéo sang nhìn hắn 1 cái khó chịu. Chậm rãi cúi xuống ko quên tiếp tục hắt xì hơi nhưng vẫn nhắm mắt nhắm mũi cầm bó hoa lên.

"Cám.. hắt xì.. hắt xì.. ơn! " Nhi khó nhọc nở nụ cười nhưng lập tức bị hắt hơi đánh gẫy.

Thành hơi lo lắng nhìn cô cứ hắt hơi liên tục bối rối. Lần đầu tiên nhận được lời cám ơn đầy nước thế này. Còn Tú thì gương mặt khó chịu lại càng khó chịu. Nghe cô hắt hơi đến mức sốt ruột càng cho hắn cảm thấy tức giận. Bực bội giật mạnh bó hồng đỏ thắm khỏi tay cô.

"Hắt xì.. trả đây.. Hắt xì!! " Nhi bực bội cố với lấy bó hoa vừa hắt hơi.

"Như thế rồi còn muốn cầm? " Tú bực bội giơ cao bó hoa khỏi tầm tay của cô tức giận nói.

"Hắt xì.. Đưa.. Hắt xì!! " Nhi bắt đầu cảm thấy cơ bụng co thắt đau đớn vì từng cơn hắt hơi. Nhưng ý trí của cô vẫn nhất định ko chịu thua mà muốn cầm lấy bó hoa ấy.

"Cô bị ốm sao? " Thành nhìn 2 người đang giằng co cố gắng chen vào.

Nhi vừa hắt xì vừa lắc đầu cố gắng nhảy lên để giật lại bó hoa. Hắn ta lại muốn gì? Hôm nay hắn phát điên còn chưa đủ, còn muốn cô phải làm sao nữa.

Tú bực bội nhìn cô cố gắng vừa hắt hơi vừa muốn giật lại bó hoa, trong lòng ghen ghét với bó hoa hồng đỏ thắm kia lại càng nhiều. Hắn tức giận thẳng tay mà ném bó hoa xuống đất ko thương tiếc, làm cho cánh hoa tan tác rơi trên mặt đất. Gương mặt điển trai lườm Nhi chằm chằm khó chịu.

Thành mở tròn mắt nhìn bó hoa tươi mơn mởn hắn dày công chọn lựa giành tặng người đẹp nhân 20/10 giờ đã tan tác chim muông thì trong lòng ko thể kìm được khó chịu. Hắn tức giận nhìn Tú thẳng tắp. Đã nói cạnh tranh công bằng ko phải sao?

Nhi mặc kệ cho 2 người nhìn nhau đắm đuối, cô giật mạnh tay ra khỏi tay Tú, chạy tới ven đường nhặt bó hoa sơ xác lên, ôm vào lòng.. và hắt xì!!

"Bỏ ra ngay! " Tú tức giận đến bốc khói bảo cô, lại nhìn cô ôm bó hoa trong tay tiếp tục khổ sở mà hắt hơi, giờ đây đôi mắt đen của cô trở nên mọng nước, má cũng hơi hồng hồng vì những cơn hắt hơi dồn dập.

"Ko.. hắt xì..!" Nhi cố gắng nói từng chữ để ko bị dám đoạn. Nhìn thấy Tú đang tức giận đi về phía mình, Nhi lập tức nhanh như cắt lao vào trong ghế phụ của Thành, gương mặt đỏ gay vì hắt hơi vội vã nói.

"Đi.. hắt xì!! "

Tú lập tức muốn lao người vào trong xe, nhưng lại bị Thành rất nhanh tóm lại. Tú nhìn người đang đứng chắn mình với cái cửa xe tức giận nói.

“Em tránh ra! ” đây ko phải là đề nghị, mà là ra lệnh.

“Tại sao? ” Thành đối diện với Tú gương mặt đanh lại nghiêm nghị nhìn hắn.

“Ko tại sao cả, cô ấy ko thể đi! ” Tú tức giận nói.

“Nhưng em và cô ấy có hẹn. Anh mới là người ko thể đi! ” Thành bình tĩnh nói, nhưng ko thể giấu được tia nhìn bực bội trong mắt.

Nhi chán nản hắt hơi trong xe, đầu cũng muốn thành lu nước mưa. Cô lập tức đặt nhẹ nhàng bó hoa vào ghế sau, dù sao cũng phải lịch sự với Thành, cậu ta cũng là bạn của hắn. Rồi cô quay người lại ấn liên tục vào còi xe.

Thành biết ý trừng mắt nhìn Tú thêm 1 lần, mới chậm rãi ngồi vào trong xe. Tú tức giận đứng ngoài cao ngạo nói.

“Khủng long, em lập tức ra ngoài này cho anh! ” Hắn thật sự hết kiên nhẫn, bàn tay siết chặt thật chặt, nghe những tiếng hắt hơi của cô lại càng khó chịu, nhìn thấy cô ngồi ở đó lại càng khó chịu. Vô cùng, vô cùng khó chịu. Hắn cắn chặt môi bực dọc nhìn cô, gần như muốn nghiền nát cái xe mà cô đang ngồi.

Nhi lập tức làm cái mặt quỉ thè lưỡi với hắn, nhưng lại bị 1 cái hắt xì hung hăng làm cho khuôn mặt chỉ tồn tại được trong 5 giây ngắn ngủi. Thành chậm rãi nổ máy rời đi bỏ lại 1 Hoàng Tuấn Tú với gương mặt tức tối đến muốn giết người bên đường nhìn theo chiếc xe lẫn vào dòng người bề bộn.

Rầm!

Nhi tức giận đập chiếc cốc vào mặt bàn làm cho chiếc bàn khẽ rung chuyển. Sau khi bỏ rơi được nữ hoàng hoa hồng với thương tích đầy mình ở trong xe, 2 người vào 1 nhà hàng có quầy bar sang trọng ngồi ăn cơm. Nhi hiện tại sau khi thoát khỏi ma lực của phấn hoa thì đang hết sức tràn đầy sức sống + tức giận, suy ra đích thị cô ấy đang nổi giận.

Nhi tức giận cắn chặt môi dưới. Cái gì mà tình cũ ko rủ cũng đến, cái gì mà duyên phận. Chúng mày nhìn xem cái người chúng mày ca ngợi đang làm gì? Lại nhớ lại cái hành vi đầy kích thích của hắn trong văn phòng chiều nay, cả người cô lập tức lại rung động, da gà lập tức nổi khắp người. Chưa bao giờ cô cảm giác kích thích như vậy, kể cả có xem phim nóng cùng quái thư cũng ko làm cô có cảm giác gì. Nhưng mà từng cử động của hắn lại làm cho cô gần như phát điên. Điên rồi. Lại cảm giác nóng nực, Nhi lập tức cầm cốc bia lạnh uống 1 hơi để giảm cảm giác nóng nảy của mình. Tôi lại phải đi làm diễn viên AV với hắn ta, cho hắn ta thực hành, còn bị hắn ta ăn ko trả tiền. Bạn gái cũ hắn ta còn được trả thù lao, hắn ta nghĩ mình là cái gì? Cái tên động vật đơn bào chỉ suy nghĩ bằng thân dưới ấy, thật ko ngờ rằng có ngày lại mang mình ra làm bữa chiều. Giỏi thật. Hắn ta biến thái mình cũng biết, nhưng ngay cả mình cũng dám ăn thì quá là điên rồi.

Thành ngồi bên cạnh chỉ nhìn gương mặt tức giận của cô mà ko dám nói thêm lời nào. Đôi mắt cậu trở nên mơ hồ, gương mặt có chút trầm lắng.

“Nhi này! ” Thành nhỏ giọng nói.

Nhi lúc này mới sực nhớ ra có người đang ngồi bên cạnh mình, ngơ ngác quay đầu lại nhìn cậu ta.

“Hả? ”

“Có chuyện gì giữa cô với anh Tú à? ” hắn hơi bối rối hỏi.

Nhi hơi khựng lại, đôi mắt đen láy mở to, lại như thấy được cái hành vi thiếu đứng đắn lúc nãy, theo bản năng nuốt xuống 1 ngụm khí lạnh.

“Ko có gì, hắn ta khiến cho tôi bực mình! ” Nhi quay mặt đi hướng khác, bực dọc nhắm mắt lại đưa cốc bia lên miệng uống thêm 1 hơi.

“Vậy sao? ” Thành lơ đễnh buồn rầu cười, cậu chậm rãi uống bia rồi nói tiếp “Tôi lại thấy anh ấy rất tốt với cô! ” đôi khi là tốt quá mức cần thiết. Nhưng câu sau hắn lại ko thể nói ra được.

“Tốt? Cậu có nhầm ko? ” Nhi trợn ngược mắt nhìn cái người vừa phát ngôn. Ko phải chứ? Tốt mà có ý định cưỡng bức người khác? Tốt mà ăn bánh ko có ý định trả tiền, thậm trí còn ko hỏi là có được đồng ý hay ko? Tốt tốt tốt? Hắn mà tốt thì tôi thành bồ tát rồi.

Như vừa đụng trúng “long mạch” của mình, Nhi lập tức hùng hổ quay sang nhìn cái kẻ đang vô cùng từ bi ngồi lơ đễnh bên cạnh. Đối với “kẻ thù” nhân nhượng là tự sát, mà cô lại vô cùng ko muốn tự sát, ko bao giờ.

“Nếu cậu nói hắn tốt, vậy thì cậu đúng là sai lầm quá nghiêm trọng rồi. Hắn ta vừa ích kỷ, vừa tham lam, suốt ngày chỉ thích hành hạ người khác làm thú vui. Mắt nào của anh thấy hắn tốt với tôi? Nếu tốt với tôi có nghĩa là muốn mang tôi băm ra thành trăm mảnh? Nếu tốt với tôi có nghĩa là ngày nào cũng ngồi vắt óc ra tìm kế cho tôi khóc ko ra nước mắt? Nếu tốt với tôi có nghĩa là nhìn tôi ko vừa mắt, việc làm của tôi ko thể tiêu hóa? Nếu tốt với tôi nghĩa là còn định.. ” Nói tới đây Nhi lập tức dừng lại. Cảm giác trái tim mình lại khó chịu vô cùng, cả gương mặt đã trở nên nóng nảy. Tức giận cô cầm lấy chiếc cốc trên bàn uống 1 hơi, bực bội mà thở hắt ra.

Thành nhìn thấy gương mặt bừng bừng của cô, gò má xinh xắn hơi ửng hồng ko rõ vì men say hay bởi vì tức giận, khóe môi lại ẩm ướt hồng nhuộm đến mê người. Nhưng gương mặt xinh đẹp ấy, trong đôi mắt đen láy ấy lại đang nhìn về 1 nơi xa xăm mà hắn ko thể với tới. Trong lòng hắn thật sự ko nỡ trong đầu chỉ có 1 ý niệm vươn tay ra cầm lấy tay cô.

“Lại chuyện gì vậy? ” Ngọc hơi nghiêng đầu ghé vào tai ông xã hỏi nhỏ, đôi mắt lại ko rời đi khỏi cái thân hình đang ngồi phía đối diện vô cùng lo lắng.

“Ko rõ. Nhưng chắc chắn ko phải chuyện tốt.” Vũ nhẹ giọng mà nói đôi mắt cũng vô cùng hoang mang nhìn người trước mặt.

Đột nhiên điện thoại của Vũ reo lên, Vũ nói nhỏ với bà xã rồi đứng dậy ra ngoài nói chuyện điện thoại. Căn phòng kính trở nên trống trải, chỉ còn những tiếng của rượu mạnh rót vào cốc, tiếng từng dòng men cay nồng rơi xuống đáy lòng đang đau xót của Tú, tiếng chiếc cốc chạm vào bàn, chạm vào miệng chai chát chúa. Ngọc chỉ có thể ngồi tại chỗ đối diện với Tú đang uống ko ngừng ko dừng lại, gương mặt điển trai lại ko có chút biểu hiện, ko có chút tình cảm.

“Anh Tú, có phải có chuyện gì ko? ” Ngọc nhỏ giọng ko biết nên nói sao. Vốn là hôm nay cô đến để đi ăn 20/10 với ông xã, nhưng tới quán quán còn chưa mở cửa đã bất đắc dĩ đón người khách quí hóa này ngồi trong phòng VIP uống rượu ko ngừng. Khỏi cần nghĩ cũng biết nguyên nhân rồi. Ngọc thở dài.

Bàn tay cứng ngắc của Tú đang rót rượu khẽ dừng lại. Hàng lông mày đen láy nhíu lại chặt thật chặt, vô cùng khó chịu, trái tim hắn lại tiếp tục đau. Cứ nghĩ rằng đã đau 1 lần rồi thì sẽ ko còn phải sợ nữa, nhưng mà hắn thật sự sợ hãi, thật sự sợ hãi đến run rẩy. Cứ nghĩ đã 6 năm hắn sẽ ko phải là thằng bé con ko chịu nổi nỗi đau này nữa, cứ nghĩ đã đau 1 lần rồi có 1 lần nữa cũng sẽ ko buốt giá đến tan nát cõi lòng nữa. Nhưng 1 lần nữa hắn lại càng hiểu được hắn yêu cô ấy đến thế nào, vì từng mũi dao đang đâm vào tim hắn, vì từng giọt máu tươi đang nhỏ ra từ trái tim của hắn, vì lồng ngực đã tan nát của hắn như xé rách cơ thể, vì chua xót cứ ở trong lòng hắn từng cơn từng cơn như xát muối vào lòng hắn, hắn càng rõ hơn ai hết, hắn lại thua trái tim mình thêm 1 lần nữa. Trò đùa này còn tiếp tục tới bao giờ?

Ngọc nhìn gương mặt đẹp trai đang ngồi trước mặt, đôi mắt xinh xắn trĩu xuống buồn bã, ko thể nào kìm lòng được mà thở dài. Nhìn xem, nhìn xem người ta nói số phận con người ko ai định trước hoàn toàn ko sai mà. Một hotboy đi đâu cũng nghênh ngang ko coi ai ra gì, người lúc nào cũng được con gái vây quanh, luôn luôn dùng nụ cười nửa miệng để nhìn người khác. Trong đầu cô lại như nhớ lại ngày đó, khi cô lấy hết dùng cảm để ngỏ lời với người con trai trước mặt này, thật sự trái tim cô đã xao động, những rung động ngây thơ của tuổi học trò, nhưng mà người đó ko nói 1 lời chỉ khinh thường liếc nhìn cô mà cười khẩy, vứt lại 1 lời lạnh lùng để cô chỉ có thể xấu hổ mà bỏ chạy. Nhưng giờ thì sao? Người kiêu ngạo ấy đang ngồi trước mặt cô, gương mặt điển trai thậm trí còn mang thêm nhiều lực sát thương hơn nhiều so với những

năm trước. Ko phải là vẻ non nớt lãng tử làm cho thiếu nữ phải ngây dại, mà gương mặt đó đã trở nên góc cạnh hơn, thâm trầm hơn, từng đường nét lại được nhuôm thêm 1 chút sinh khí nam tính ko thể phủ nhận. Trần Hiểu Nhi chuyện tốt cậu làm thật ko ít.

"Con ranh đó, trong chuyện tình cảm nếu ko rõ ràng nó sẽ ko biết đâu! " Ngọc chậm rãi nói.

Tú hơi nhướng mày, cốc rượu đưa lên miệng cũng dừng lại, hắn ko thể kìm chế bản thân đưa mắt nhìn người con gái trước mặt mà nói.

"Anh Tú, anh có biết hoàn cảnh của Nhi hay ko? " Ngọc chậm rãi thở ra hỏi. Ngày hôm nay xem như là ngày cô có lòng tốt, giải quyết cho nhanh thì cô mới có thể đi ăn với ông xã được chứ.

"Hoàn cảnh? Cô ấy ở với mẹ. " Tú nói giọng có chút khàn khàn vì men say.

"Bố mẹ nó ly dị năm nó 3 tuổi, chỉ có 2 mẹ con ở cùng nhau từ đó đến giờ. " Ngọc nhàn nhạt mà nói.

Tú chỉ im lặng nhìn người con gái trước mặt đang chậm rãi kể lại, cho đến bây giờ hắn ko dám hỏi chuyện nhà của cô. Bởi vì lần gặp được người phụ nữ đó tuy rằng cô ko nói nhưng hắn hiểu rất rõ trong 1 khắc ở trong lòng hắn, cô có rung động. Sự rung động rất nhỏ nhưng ở trong lòng hắn lại như 1 sung trấn mạnh mẽ đã rơi vào trái tim hắn gợn lên từng đợt từng đợt sóng ko dứt. Cho nên buổi tối ấy bước chân theo từng bước của cô, hắn cũng chỉ dám đi theo cô ko nói lời nào. Vì hắn sợ cô sẽ lại rung động, sợ cô sẽ lại run sợ rồi biến mất tăm trong đáy mắt đen thẳm trở thành cứng rắn, kiên cường hơn ai hết. Hắn hiểu rõ hơn ai hết đó là nỗi đau mà cô ấy muốn giấu, hắn biết rằng đó là điểm yếu đuối khiến cho cô ấy phải cố gắng cứng rắn hơn. Cho nên hắn ko dám hỏi, cho nên hắn ko dám điều tra, lại càng ko dám chạm vào miệng vết thương ấy. Bởi vì ngày hôm ấy ngồi 1 buổi chiều trong ánh tà dương, gương mặt kiên cường của cô ăn từng thìa kem cứ mỗi 1 thìa lại như 1 sô đá buốt tận sâu đáy lòng của hắn. Cô ko vui hắn ko dám hỏi, cô đau lòng hắn lại càng muốn giảm sự đau đớn của cô.

"Lý do là.. bố nó đã bỏ đi theo người khác! " Ngọc chậm rãi phân vân rồi nói ra tảng đá trong lòng.

Tú lập tức ngẩng mặt lên nhìn cô gái trước mặt, đôi mắt nâu như muốn tìm ra 1 điểm ko đúng trong lời nói của cô.

"Ko chỉ có bỏ theo người khác, mà ông ấy còn ko cho mẹ con cô ấy 1 đồng mà lập tức đuổi họ ra khỏi nhà. " giọng nói của Ngọc càng lúc càng nhỏ dần. Nếu chỉ là 1 vết thương nhỏ, nếu chỉ là cuộc ly hôn bởi vì 2 người đều muốn sự giải thoát, nếu chỉ là 1 cuộc chia tay khi tình nghĩa đã nguội lạnh, thì chắc chắn vết thương trong lòng Nhi ko sâu nặng như vậy.

Rầm.

Bàn tay to của Tú siết chặt thật chặt chiếc cốc trong tay, từng ngón tay trở nên trắng bệch, đôi mắt nâu sáng rực nhìn cô gái trước mặt như muốn bóp nát người đối diện

. Ngọc chỉ có thể thở dài. Nghĩ tới tính cách của con bạn thân trong lòng tràn ngập đau xót.

"Năm nó 3 tuổi bố nó dẫn theo 1 người đàn bà về nhà, ko chút lưu tình đuổi 2 mẹ con nó bơ vơ ra ngoài đường. Khi đó mẹ nó chỉ lặng lẽ dắt nó đi tìm công việc để nuôi sống nó. Từ nhỏ nó luôn luôn tự đi học, tự về nhà, tự chăm lo cho mình để mẹ nó có thể an tâm kiếm tiền. Cũng may nhà ngoại của nó cũng có giúp đỡ cho nên 2 mẹ con cũng ko phải chết đói. Nhưng bởi vì từ nhỏ nó đã phải tự lo cho chính mình, mẹ đi làm thì ở nhà tự nấu ăn, tự học bài, tự thu dọn nhà cửa. Cho nên nó trở thành người như vậy đấy. Cũng bởi vì vậy càng ngày nó càng cứng cỏi, càng ngày càng tự lập, càng ko dựa vào người khác mà làm mọi việc, lại càng vô cùng.. ghét con trai! " Ngọc chậm rãi nói ra những lời cuối cùng.

Tú nhíu mày nhìn Ngọc, trong lồng ngực lại nghe đã đau lại càng đau. Từ nhỏ đã tự mình nấu ăn? Tự mình học bài? Tự mình thu dọn? Tự lo cho bản thân mình? Với 1 đứa trẻ thì tự lo thế nào đây? Hắn đột nhiên nghĩ tới khi hắn còn nhỏ, trái tim của hắn lại thắt lại. Khi hắn còn nhỏ, ăn có người bê tới, mặc có người chuẩn bị, đi học có người đưa đón. Còn cô? Mới nghĩ tới hình dáng nhỏ bé lon ton chạy đi chạy lại trong 1 căn nhà trống trải, tự mình ngồi lên ghế xúc từng thìa cơm, trái tim của hắn lại đau đến buốt lòng.

"Cho nên.. Anh Tú, từ xưa tới nay trong trí nhớ của nó ko có từ "bố", cũng vì thế trong đầu của nó ko có hai chữ "con trai" . Nó luôn tự cho mình có đủ mạnh mẽ, nó luôn cho rằng nó ko cần phải có ai bên cạnh.

Trong lòng lại càng ghét con trai, cho nên nó ko bao giờ tiếp xúc với bất cứ người con trai nào cả." Ngọc chậm chạp đưa mắt nhìn con người ở trước mặt, gương mặt nghiêm túc mà nói.

"Dù chỉ là nắm tay, hay đụng chạm. Nó cũng tuyệt đối ko thích con trai đụng vào. Trừ phi.." Ngọc đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn vào Tú sáng ngời.

"Trái tim của cô ấy có thể mở ra đón ai đó! " Ngọc chân thành nói với Tú.

"Ý em là? " Tú nhướng mày nghi hoặc nhìn Ngọc.

"Anh Tú, trước khi 2 người yêu nhau, nó chưa từng nhận lời yêu ai cả. Có thể nó có nhiều tên bạn nam, nhưng ko phải là cầm tay nhau bước đi giống như 2 người, càng tuyệt đối ko cho ai ôm lấy nó. " Ngọc nói, còn có.. còn có chuyện 2 người ở cùng phòng đó. NGọc đôi khi thật nghi ngờ 2 người đêm hôm ấy thật sự ko có gì sao?

Tú mở to mắt ngồi bất động trên ghế, gương mặt điển trai ko rõ là đang quá kinh ngạc, hay là hoang mang đến hóa đá. Hắn có thể nghe nhầm hay ko?

"Thật ra, em chưa bao giờ thấy nó đối xử với ai như nó đã làm với anh. Nhưng mà có lẽ bởi vì phòng tuyến của nó quá cao, hay anh có thể nói nó quá ngốc. Cho nên.. " Ngọc chậm rãi ngập ngừng nhìn gương mặt vẫn cứng đờ của Tú trước mặt.

"Nếu anh ko nói lời thật lòng, có lẽ bản thân nó sẽ ko bao giờ biết đâu! " Ngọc nhìn Tú đôi mắt hiện ra rõ vẻ chân thành. Xem như là cô đang giúp đỡ con bạn ngốc của cô đi. Tại sao ai cũng thấy rõ ràng tình cảm của 2 người họ, nhưng con bạn cô thì hết lần này tới lần khác cứ đưa ra những lý do để biện minh cho cái tình cảm đã rõ ràng ấy. Cô cũng ko còn cách nào khác, chỉ có thể đánh trực diện thôi. Nhưng hình như cho đến bây giờ Tú cũng ko có ý định đánh trực diện thì phải.

"Em muốn anh ngỏ lời? " Tú hơi nhăn mày hỏi.

Ngọc khẽ gật đầu.

"Nếu như anh ko muốn mất nó chỉ còn cách này mà thôi! " Ngọc kiên nghị nói. Trần Hiểu Nhi, tao chỉ có thể làm tới đây thôi. Mày cũng làm ơn dùng cái đầu biến thái của mày mà suy nghĩ bình thường chỉ lần này thôi cũng được.

Tú cảm giác trái tim của hắn lại đau xót thêm 1 lần nữa. Mất cô ấy? Hắn ko muốn. Nhưng mà, còn có thể giữ cô ấy ko? Gương mặt hắn phút chốc trầm xuống.

"Anh có yêu nó hay ko? " Ngọc nhìn vẻ mặt trầm xuống của hắn liền hỏi.

Tú dùng đôi mắt nâu sáng ngời của người con gái đối diện, gương mặt điển trai trở nên có chút nghiêm nghị, ôn nhu lại tràn ngập trong ánh mắt.

"Yêu! Yêu hơn bất cứ ai! " Tú ko nhanh ko chậm trả lời.

Ngọc mỉm cười nhìn hắn thỏa mãn. Tú chậm rãi ko nhìn nụ cười của cô, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Ngọc nhíu mày nhìn theo hướng hắn bước đi.

"Anh đi đâu vậy? " Ngọc hơi nhíu mày hỏi.

"Tìm cô ấy! " Tú ko quay người lại vẫn tiếp tục bước đi.

Bàn tay của Thành ko kìm lòng chậm rãi muốn nắm lấy bàn tay thon nhỏ, trắng trẻo đang đặt trên mặt bàn của cô. Nhưng bàn tay ấy cứ như con thỏ trắng, vừa thấy hắn tiến tới gần trong gang tấc đã lập tức rời đi.

Nhi nhíu mày nhìn hắn. Cái tên này định làm gì? Đúng là bạn của tên háo sắc, cho nên cũng háo sắc. Gương mặt của Nhi lập tức biến sắc, khóe môi bên trái nhếch lên, cặp lông mày thanh tú hơi nhăn lại, cả người hơi nghiêng sang 1 bên tránh hắn. Cái tên này biến thái ko khác gì động vật đơn bào, ko chắc chắn là sẽ còn biến thái hơn. Động vật đơn bào ko bao giờ có cái kiểu nắm tay nắm chân sướt mướt này. Hắn chỉ

hay nắm tay cô kéo đi. Khoan! Đầu Nhi đột nhiên dừng lại. Đáng chết. Bị hắn suýt biến thành diễn viên AV còn chưa đủ? Còn nghĩ đến hắn. Điên rồi. Điên rồi.

"Nhi! " Nhìn gương mặt của Nhi Thành nhẹ giọng nói.

"Hả? " Nhi nhìn Thành ngơ ngác bị kéo về thực tại.

"Em .. Làm bạn gái anh nhé! " Thành chân thành nhìn sâu vào gương mặt còn đang ngơ ngác của cô, bao nhiêu quyết tâm đều sáng ngời trong đôi mắt.

Nhi cảm giác tai mình đang ù đi, ánh mắt mở trợn lồi nhìn người đang ngồi trước mắt. Cái tên này có phải điên rồi ko? Hắn ta còn điên hơn của động vật đơn bào nha. Vừa suy nghĩ tới đây thì đột nhiên 1 tiếng chuông chói tay vang lên.

Giữa ko khí im lặng của 2 con người, tiếng chuông gà bay chó chạy, cảnh sát đuổi tội phạm của cô lại càng chói tai hơn nữa. Giữa 2 người đang chăm chú nhìn nhau, giữa 2 ánh mắt một người chân thành chờ đợi, một người đang mở trừng lớn đôi mắt vô số tội, là tiếng chó sủa ồn ào, tiếng còi hú rầm rộ. Ko khí trở nên vừa cổ quái, vừa kì cục.

56. Chương 54

Chương 54: Tình của em

Tú tức giận nhíu chặt mày, miệng thầm rủa 1 tiếng, bàn tay to lớn giật phắt tay nghe đang đeo trên tai.

"Con khủng long chết tiệt! Lại ko chịu nghe máy! " Tú gầm nhẹ, trong trái tim chỉ có xôn xao cùng nôn nóng.

Hắn bực bội nhanh chóng mở định vị trên máy của mình, ngón tay di chuyển thật nhanh trên mặt cảm ứng, hắn rất nhanh nhìn vị trí của cô. Hắn vừa nhìn vị trí vừa lập tức nhấn gas, ngoặt tay lái thẳng hướng cô mà phóng đến.

Hà Nội đêm 20/10 trên đường toàn là những cặp đôi, hay những gia đình đi đây đó dạo mát. Mùa thu Hà Nội mát lành trong trẻo lại vì chút bận rộn của tình yêu trong thoáng chốc bị hâm nóng. Những người con gái bước đi trong tay cầm những bó hoa, trên môi ko ngớt nở nụ cười rạng rỡ. Nửa thế giới là phái yếu, nửa dân số là phái đẹp, là bảo vật của 1 nửa còn lại. Vào ngày dành cho 1 nửa kia của thế giới này, ai cũng muốn dành tặng chút ấm áp, chút tình yêu cho 1 nửa của mình. Những tình cảm ấy như hòa vào với gió mang lại chút ấm áp giữa làn gió mát này.

Nhưng giữa khung cảnh tràn ngập tình yêu, giữa những gương mặt trang điểm xinh đẹp tràn ngập nụ cười ấy, trước cửa 1 khách sạn vô cùng sang trọng, một cô gái xinh xắn chậm rãi bước xuống xe, trên tay cô là 1 bó hoa hồng nhung đỏ thắm. Nhưng gương mặt của cô ấy thì..

"Hắt xì …! " Nhi đánh tiếp 1 cái hắt xì chậm rãi quay đầu.

"Xin.. hắt xì..!! " gương mặt xinh xắn của cô trĩu xuống nhưng lời nói lại ko thể nào trượt được ra ngoài đầu lưỡi.

"Ko sao đâu! " Thành miễn cưỡng nở 1 nụ cười, nhìn người con gái ở trước mặt mình 1 lần nữa.

"Tạm.. Hắt xì.. Hắt xì..! " Nhi rất rất muốn có phép lịch sự 1 chút, nhưng mà cơ bụng của cô đã co cứng đến đau nhức khó chịu rồi. Ông nội của tôi, ko phải chỉ vì chút lịch sự mà cô thành cơ bụng sáu múi chứ? Cô ko muốn thành Lý Đức à nha. Con trai có 6 múi thì hấp dẫn còn con gái có 6 múi.. Đừng nghĩ nữa. Mới nghĩ thôi đã rùng mình rồi. Biết khổ sở thế này, thà rằng nghe lời hắn, ko thèm lịch sự nhặt bó hoa

lên. Tôi chắc chắn chết rồi. Nhi cảm giác mắt mình cũng thấy đỏ hoa, mũi đau nhức, bụng thì khỏi nói, cứ như bị bức tử đến nơi, đầu óc cũng bắt đầu đau rồi. Cô ko thể chịu thêm được nữa.

"Vào đi! Anh Huy đợi kìa! " Thành chậm rãi nói.

Nhi như chỉ đợi có thể lập tức gật đầu như dập tỏi, cũng hắt xì liên tục như súng liên thanh. Hoàn toàn ko hề luyến tiếc quay đầu lập tức bước đi. Nhanh 1 chút. Bước đi nhanh 1 chút, sau đó tiện tay quẳng cái vũ khí sinh học đang cầm trên tay nếu ko có thật sự sẽ chết vì hắt xì. Khốn khổ. Thật sự là quá khốn khổ. Cô làm gì sai mà để bị ông trời hành như vậy chứ. Bao nhiêu năm chưa bao giờ rơi vào cái hoàn cảnh đáng chết này.

"Nhi! " giọng nói của Thành lại chậm rãi vang lên từ đằng sau.

Nhi dù rất muốn cho cái tên vừa gọi mình lại 1 cái dép, nhưng cô vẫn dừng chân lại.

"Cô nên suy nghĩ kĩ điều tôi nói! " Thành chậm rãi nói, trong giọng nói có chút vô định, lại có chút buồn thương.

Nhi nghe trái tim mình co lại, nhưng cơn hắt xì nhanh chóng thay thế cảm xúc hẫng hụt của cô trở thành đau đớn. Nhi lại tiếp tục bước đi chỉ giơ tay lên vẫy vẫy với hắn.

"Đừng để quá muộn! " Thành nói với theo, thân hình nhỏ bé của cô vẫn vừa bước thoan thoắt bàn tay nhỏ bé vẫn huơ huơ trong ko khí, rồi vô cùng kiên định đẩy cửa bước vào khách sạn.

"Giống như anh! " Khi đã thấy cô ở trong lớp kính trong suốt với ánh đèn sa hoa ấm áp, Thành mới chậm rãi nói nốt vế còn lại. Nhìn theo thân hình nhỏ bé của cô trong cánh cửa đang đứng cạnh Huy vô cùng thân thiết, Thành chậm rãi ngồi vào trong xe, lái đi.

"Đến rồi? " Huy nhìn hắn vui vẻ cười.

"Hắt xì.. Hắt xì.." Nhi vừa mở miệng đã phun mưa liên tục liên tục.

Huy nhướng mày nhìn cô, gương mặt phút chốc nhăn lại. Hắn khẽ lắc đầu cười, kéo người phục vụ lại hỏi lấy giấy ăn. Người phục vụ lập tức lễ phép chạy đi chỉ 1 lát sau cầm theo một tập giấy mang tới. Huy cầm lấy 2 tờ giấy nhẹ nhàng nhìn cô, giọng vừa ôn nhu, vừa dịu dàng nói.

"Tiểu quỉ, hôm nay lại chơi trò gì đây? Em đã biết mình dị ứng với hoa sao lại còn cầm theo 1 ôm to đùng hung khí thế này? Định đổ tội giết người cho anh sao? " Huy cẩn thận nhét 2 tờ khăn giấy vào mũi cô vừa nói.

Nhi cuối cùng cũng thoát khỏi mùi hương của hoa khó chịu, nhưng nước mũi vẫn chảy ra ướt đẫm tờ giấy ăn đang nhét trong mũi, cô khẽ khịt khịt mũi, miệng cong lên nhìn tên đại ca đang vô cùng tươi tỉnh trước mặt. May mắn cho anh hôm nay thể lực cô ko tốt, nếu ko chắc chắn anh sẽ biết tay cô.

"Phòng ốc sao rồi? " Ko lằng nhằng lắm lời, nếu ko cái tên thích trêu đùa này thế nào cũng sẽ sờ mó tới bó hoa đến lúc đó thật quá lằng nhằng.

Huy mỉm cười giơ lên 1 chiếc thẻ phòng, trên gương mặt vô cùng đắc ý.

"Dĩ nhiên là xong rồi! " Huy tự đắc nói.

"Nhanh lên thôi! " Nhi giục dã nói.

Huy lập tức khoác vai cô hướng về phía thang máy. Ko hề biết rằng lớp kính trong suốt của khách sạn được làm bằng kính pha lê độ sáng vô cùng cao, độ trong vô cùng thanh khiết, nhờ vào chất lượng hảo hạng ấy mà toàn bộ 1 màn, ta khoác vai, nói chuyện cùng ân cần ấy đều bị 1 đôi mắt nâu thu lại trong mắt. Cứ như 1 đoạn phim HD vô cùng sắc nét, chói mắt chỉ thiếu có âm thanh, nhưng nụ cười của cô tươi tắn như vậy, còn cần phải có âm thanh sao? Tấm thẻ khách sạn sáng bóng, lấp lánh trong tay tên con trai kia còn có thể lừa dối sao?

Đôi mắt nâu của Tú càng lúc lại càng sâu, trong chiếc xe bạc sáng bóng ko ánh sáng, ánh mắt như chim ưng ấy lạnh băng 1 tầng hàn khí. Chiếc xe rú lên quay đầu lao đi biến mất vào giữa dòng người rộng lớn

ko dấu vết. Góc phố trở nên vắng lặng chỉ còn những cơn gió vô tình thổi qua. Giống như hoàn toàn ngó lơ những cảm xúc vừa nãy còn đang gào thét tại góc phố yên tĩnh này.

Trong 1 quán bar với tiếng nhạc ồn ào, một nhóm người đang nhìn nhau vô cùng ái ngại, những gương mặt điển trai, cùng với những cô gái xinh xắn đang ngó nhau mà ko ai biết nói lời nào. Giữ đống hỗn độn ấy một chàng trai với thân hình to lớn, chiếc áo sơ mi xanh nhạt bị cởi hết toàn bộ 3 cúc áo trên để lộ ra lồng ngực cường tráng, mái tóc dài của hắn gợn sóng mềm mại như men say đầy gợn tình, chiếc yết hầu nam tính di chuyển lên xuống nuốt từng cơn từng cơn cay sè vào trong bụng bỏng rát.

"Rốt cuộc làm sao? " Duy lo lắng đôi mắt vẫn nhìn người đối diện đang tu rượu như uống nước lã, cả cơ thể đã trở nên hồng hào nhưng vẫn ko ngừng uống.

"Có phải điên rồi ko? " Mạnh lo lắng cũng ko thể rời mắt khỏi Tú.

"Chắc chắn là có vấn đề! " Hiếu ko biết phải nói sao nhưng điều này chắc chắn khẳng định.

"Nguyên nhân? " Vũ mở tròn mắt nhìn người đang điên loạn trước mặt. Mới cách đây có hơn 1 tiếng cũng tới đây uống, nhưng đi ra ngoài có 1 tiếng trở lại đã trở thành hung thần rồi. Đại ca, anh thay đổi nhanh quá đấy.

"Cái này còn phải hỏi sao? " Ngọc mở to mắt mồm méo xẹo, trách cứ nói với Vũ. Trần Hiểu Nhi lại là phúc của mày gây ra đây hả?

"Có khi nào anh ấy sẽ ngộ độc rượu mà chết ko? " Vũ lo lắng hơi nghiêng đầu sang nói với Duy, ánh mắt vẫn ko rời khỏi cái người đang uống như điên kia.

"Cũng có thể! " Mạnh hơi gật đầu mắt vẫn mở trừng trừng nhìn Tú. Lần đầu tiên thấy người uống rượu như con thú uống nước vậy nhé. Cái tên đang ngồi uống kia thật là bạn hắn sao?

"Đừng đùa. Nếu anh ấy có ngộ độc rượu ở đây, thì quán bar của em phải dẹp là cái chắc! " Vũ lập tức la oai oái nhìn 3 tên đàn anh vẫn đang thưởng lãm kia.

Cả 3 con người vẫn đang hết sức chăm chú nhìn cái con thú.. à .. con người đang uống rượu như điên kia. Nhưng vẫn vô cùng hảo tâm đồng thanh trả lời.

"Liên quan gì bọn này? "

Vũ thật sự muốn hộc máu. Ko phải đâu, quán bar hắn vừa mới mở, uống cái kiểu này ko bị ngộ độc rượu mới là lạ. Nhưng mà nếu người ta lại nghĩ sai rượu hắn là rượu rởm uống ngộ độc ko phải hắn vừa có thể bị kiện, lại có thể bị kéo sập tiệm sao? Ko được. Ko được. Làm ơn đừng đùa với hắn. Hắn còn 1 cô vợ xinh xắn phải nuôi. Ko thất nghiệp được đâu nha. Vũ gần như muốn gào khóc nhưng 3 tên kia hoàn toàn ko quan tâm chỉ đang ngồi ngắm cảnh. Vũ chẳng còn cách nào khác chỉ có thể vừa mếu vừa quay ra nhìn vợ yêu của hắn.

"Vợ ơi, phải làm sao bây giờ? " Vũ vừa mếu vừa nói.

Ngọc chua xót kéo ông xã ôm vào trong lòng, gương mặt xinh xắn có chút tức giận. Trần Hiểu Nhi, cái con ranh này!

Trong lúc đó, cái con người đang gây ra chuyện tốt dẫn tới 1 quán bar có thể sắp sập tiệm, 3 con người có thể xem được kì thú nhân gian, cùng với 1 ông chồng đang ôm vợ gào khóc, 1 người vợ đang uất hận, thì nguyên nhân của họ lại đang ngồi uống nước trong 1 quán bar khác.

"Mệt quá. Cuối cùng cũng xong!! " Nhi đặt cốc nước xuống bàn vươn vai thật dễ chịu.

Huy chậm rãi cầm cốc rượu lên uống 1 ngụm, trên mặt ko giấu được nụ cười.

"Này, Huy babe anh nghĩ họ đang làm gì? " Nhi huých khủy tay vào vai Huy, đôi mắt đen nheo lại, đôi môi đỏ cong lên như trăng khuyết vô cùng gian xảo hỏi.

“Hy vọng là tốt được như em nghĩ! Anh chị sợ cậu ta bị đánh thảm thôi! ” Huy chậm rãi buông cốc cười nói. Cái cậu nhát gan đó mà có bị đánh chết thì muốn tìm hung thủ chắc chắn phải đi tìm cô, là cô bầy trò nha.

“Em nghĩ tuyệt đối ko có chuyện gì! ” Nhi tự đắc cầm cốc lên uống 1 ngụm.

“Em chắc ko? ” Huy nghi hoặc nhìn cô vô cùng thiếu cái gọi là “tin tưởng”.

Nhìn thấy rõ chỉ định hàng dởm mà Huy gắn cho mình, Nhi xì lạnh 1 tiếng khinh thường.

“Em chắc chắn! ” Nhi khẳng định.

“Vì sao em chắc cô ấy ko đánh cậu ta? ” Huy nhướng mày vặn hỏi. Bầy trò tặng quà 20/10 cho người ta bằng 1 bó hồng to cô được tặng, cộng với 1 căn phòng ở khách sạn. Cái này hơi quá à nha.

Vừa nghe câu hỏi Nhi lập tức cười khúc khích, khóe miệng cong lên vô cùng nham hiểm nói.

“Bởi vì cô ấy cũng rất thích cậu ta! ” Nhi vô cùng thích thú nói ra lời này, gương mặt cứ y như đứa nhỏ được nghe bí mật vô cùng ghê gớm.

“Sao em biết? ” Huy vẫn ko buông tha.

“Sao em lại ko biết được! Cô ấy thích cậu ta thật ra rất lâu rồi! ” Nhi ra giọng hiểu biết nói.

“Sao em chắc vậy? ” Huy hỏi.

“Bởi vì em quan sát được, trong căng tin cô ấy luôn lén nhìn cậu ta, khi em ngồi xuống mắt cô ấy rất ko vui. Hơn nữa ..” Nhi giương mắt cười hì hì vô cùng đắc ý.

“Chuyện gì? ” Huy ghé sát vào người cô hỏi.

“Cô ấy.. đặc biệt rất ghét em! ” Nhi vui vẻ nói ra lời này.

“Hả? ” Huy nhíu mày nhìn cô, ko phải hôm nay hắt xì luôn hết nơ ron thần kinh rồi chứ?

“Bởi vì cô ấy ghen đó! ” Nhi vui vẻ nói, cười đến gian xảo.

Huy chỉ có thể lắc đầu cười. Cái con bé tiểu quỉ này thật là nghĩ ra quá nhiều trò đi. May mắn là cô ko còn là thuộc hạ của anh nữa, nếu ko phải đau đầu với cái tên này, chắc chắn hắn muốn từ chức.

“Chà! Có 1 người thật lòng yêu mình chờ đợi mấy năm trời, thật là ngưỡng mộ 2 người họ! ” Nhi đột nhiên chống cằm mơ mộng, trong đầu đột nhiên lướt qua 1 bóng dáng làm cho đôi mắt đen láy của hắn mở to.

“Ko phải em cũng có sao? ” Huy liếc nhìn Nhi chậm rãi nói.

“Lại nữa lại nữa. Đừng nói nữa! ” Nhi lập tức che tay giả ngu. Cũng tại mọi người cả. Lần nào cũng nhắc đến hắn, làm cho não bộ của cô như bị lập trình lại nhớ đến hắn. Điên rồi điên rồi.

“Lần nào em cũng trốn tránh! Thật đáng thương cho cậu ta!! ” Huy cảm thán nói. Ai yêu được em quả là khổ. Cũng may hắn ko bị dính vào cô nếu ko, hắn đúng là chết chắc.

“Hắn thì có gì đáng thương? ” Nhi tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Hắn lúc nào cũng bắt nạt em. Lúc sai cái này, lúc sai cái kia, lúc thì nói thích cái này em phải làm, thích cái kia em phải đi mua, muốn ăn món gì thì em phải nấu, thậm trí cái tên khốn ấy hôm nay còn dám giở trò với em! ” Nhi tức giận 1 hơi nói ra hết ko thể nào kìm chế được.

“Hắn giở trò với em? ” Huy hơi mở tròn mắt hỏi lại. Đầu gật gù vô cùng thán phục.

“Em.. chưa đánh chết hắn đấy chứ? ” Huy lo lắng nhìn cô hỏi, người cũng ngồi nhích ra ngoài cách xa cô 1 chút.

Nhi cắn chặt môi dưới, cặp lông mày xinh xắn biến thành 1 đường thẳng chéo kiên định, đôi mắt đen láy liếc xéo sang cái tên đang ngồi bên cạnh, chỉ hận cô đã gọi hắn là anh trai cho nên có muốn giết hắn thì cô bớt đi 1 người thân nên cô đành ngậm ngùi nuốt hận.

“Giết hắn chỉ tổ bẩn tay em! ” Nhi tức giận nói.

“Hay.. hay .. hay là.. em .. em ko phế hắn rồi chứ? ” Giọng nói của Huy càng ngày càng nhỏ, đôi mắt lo lắng nhìn cô, sau mỗi giây cảm giác sợ hãi lại càng nhiều hơn.

Nhi cắn chặt môi dưới đến chảy máu, cảm giác nộ khí sung thiên. Nhớ tới cái hoàn cảnh hậu trường trực tiếp chuyện tình công sở mà tức giận ko thôi. Thật sự lúc ấy cô đã rất rất muốn phế hắn.. Nhưng mà.. trong tích tắc khi gần tới thân thể của hắn, trái tim của cô lại khiến động tác của cô chậm lại trong 1 khắc. Nhi hậm hực thở ra 1 hơi, tức giận uống 1 ngụm rượu cay sè lưỡi, nhưng lửa nóng trong lòng cô vẫn ko ngừng tăng lên.

“Ko có! ” Nhi bực tức nói.

Huy lập tức há mồm vừa gật đầu vừa thở ra nhẹ nhõm. Còn may. Còn may. Cậu ta thật sự quá đáng thương.

“Còn may! Em đó. Phụ lòng người ta rồi thì cũng đừng nặng tay quá. Tâm đã ko thể cho người ta, cũng đừng mang người ta đánh cho tàn phế luôn chứ. ” Huy lắc đầu khuyên nhủ.

“Anh là đại ca của em hay là đại ca của cái tên chết toi kia? ” Nhi tức giận lườm Huy 1 cái.

“Anh ko phải nói đùa với em đâu.” Huy nghiêm mặt nhìn Nhi.

“Em thật sự ko cảm thấy cậu ta đáng thương sao? ”

“Này, tại sao em lại phải thương kẻ định hại mình? ” Nhi mở lớn mắt nhìn lại cái người đang ngồi trước mặt. Anh là anh trai kết nghĩa của em nha, em chắc chắn đầu óc anh vô cùng bình thường. Chẳng nhẽ dạo này công việc nhiều quá cho nên sinh ra khuynh hướng ngược?

“Cậu ta hãm hại em thật ko? ” Huy nhướng mày nhìn cô hỏi lại.

“Hành vi cưỡng bức ko được gọi là hãm hại? ” Nhi lại mở tròn mắt nhìn hắn hỏi. Có người nào nghe em gái bị bắt nạt lại đi bênh kẻ thù hay ko?

Nhìn đôi mắt to đen láy của Nhi vô số tội, Huy ko khỏi lắc đầu thương cảm.

“Đáng thương! ” vừa thở dài Huy vừa nói.

“Cái gì? ” Nhi giận trừng mắt nhìn hắn.

“Trần Hiểu Nhi, em đã 24 tuổi rồi, còn định chối đến bao giờ? ” Huy nhìn gương mặt đang trừng lớn của cô.

Đôi mắt đen láy của cô lập tức chớp, trái tim của cô vừa trùng xuống 1 nhịp. Cố gắng định thần lại tâm trạng khó chịu của mình, cô lập tức dùng sức lắc đầu.

“Em.. em chối cái gì? ” Nhi bối rối chối bay chối biến.

Huy nhìn cô nheo mắt lại, như thể đang suy xét điều gì đó.

“Trần Hiểu Nhi, lẽ nào .. em là cố tình ko hiểu? ” Huy nghi ngờ nhìn cô.

“Cái gì cố tình ko hiểu? Ko biết anh đang nói cái gì? ” Nhi tức giận quay đầu cầm cốc rượu uống 1 hớp lấy can đảm.

“Em thật ko biết? ” Huy nghi ngờ nhìn cô.

Nhi mím chặt môi ko nói thêm lời nào, cũng ko buồn quay lại nhìn cái người anh trai quí hóa của cô. Nên mới nói đàn ông ko có ai tốt. Kẻ nào cũng bênh nhau chằm chằm. Hành vi quấy rối cũng có thể đổi thành yêu thương mà bao che. Đáng chết.

Huy nhìn cô ương ngạnh mà thở dài.

“Trần Hiểu Nhi, em cũng lớn rồi. Em nói Nam yêu thầm 3 năm làm cho em ngưỡng mộ, vậy có người yêu em hơn 6 năm em cảm thấy thế nào? ” Huy trầm giọng nói với Nhi.

“6 năm? Anh đang nói gì thế? ” Nhi hơi nhíu mày hỏi.

“Em thật ko nhìn ra, hay em vốn cố ý ngó lơ người ta? ” Huy nhíu mày chậm rãi cầm chén rượu uống rồi mới nói tiếp.

“Em vốn thông minh, có thể nhìn là thấy cô gái đó cũng thích Nam, vậy tại sao người ta đuổi em lâu thế em lại ko biết? ” Huy trầm giọng nhìn cô nói.

Nhi trầm mặc ko nói, đôi môi mím càng chặt.

“Hắn ta thích em ai cũng có thể nhìn ra em thật ko nhìn ra sao? ” Huy nhíu mày nghi hoặc nhìn biểu tình khó khăn của Nhi.

“Em ko biết anh đang nói cái gì! ” Nhi hậm hực quay đầu uống rượu ko muốn nghe. Ko muốn nghe.

“Em thật sự ko có chút nào lay động sao? ” Huy nhìn cô nghiêm túc hỏi.

Khi lời nói này của Huy vừa vang lên, trong đầu Nhi hiện lên từng đoạn từng đoạn phim quá khứ, khi hắn bước thật chậm sau lưng cô, khi hắn nắm tay cô thật chặt, đôi khi ngồi bên cạnh dựa vào lưng hắn đọc sách, đôi khi lơ đễnh dựa vào vai hắn ngồi xem ti vi, hay đôi khi đưa thuốc say xe cho cô uống, đôi khi cho cô gối đầu lên đùi hắn, đôi khi.. Ko được. Ngừng lại.

“Em thật sự ko có cảm giác với hắn sao? ” Huy lại ngờ vực nhìn nét mặt trầm mặc của cô.

“Em.. em..” Nhi lập tức muốn mở miệng nói nhưng rất nhanh tiếng chuông điện thoại cắt ngang lời nói rối rắm của cô. Nhi lườm Huy 1 cái rồi rút điện thoại ra trả lời.

“A.. ” Nhi còn chưa kịp lô thì đầu bên kia đã nghe 1 giọng nữ sang sảng.

“TRẦN HIỂU NHI, mày lập tức quay đây ngay cho tao!! ” từ đầu bên kia giọng nói như sấm rền của Ngọc đâm thẳng vào màng nhĩ của cô.

“Ai!~ ” Nhi nhíu mày nhìn cái điện thoại.

“Mày gào gì thế? ” Nhi vừa nhăn mặt vừa lo lắng dè chừng cái ống nghe.

Ngọc vừa nhìn ông xã đang bùn rầu bên cạnh, lại thấy 3 người đang ông đang ở ngoài cố mà khuyên bảo 1 người đang say nhưng vô dụng. Cả căn phòng trở nên náo loạn bởi những lời lẽ lè nhè trong cơn say của Tú.

“Mày ngay lập tức qua bar của chồng tao ngay cho tao. Đến mà thu dọn chiến trường mày gây ra đây này!! ” Ngọc tức giận hét lên trong điện thoại.

“Cái gì mà chiến trường tao gây ra? Tao làm gì? ” Nhi mở tròn mắt hỏi. Ngày hôm nay làm sao thế nhỉ? Có phải hôm nay là ngày xui xẻo cả năm của mình ko? Chiều bị cưỡng bức, tối bị ngỏ lời, sau lại bị thẩm vấn, giờ thì lại có người gọi đến mắng cô ko phải cô xui vậy chứ?

“Con ranh này, mày còn hỏi? Mày mau đến đây lập tức cho tao. Anh Tú uống đến sắp thành tiên rồi. Mày ko đến nhanh có án mạng thì mày đi mà chịu!! ” Ngọc tức giận rống lên trong điện thoại mà cúp máy.

“Cái gì? ” Nhi nhìn cái điện thoại đã cúp máy ko thể nào tin được. Có phải ko vậy? Ngày hôm nay làm sao thế này? Cái tên khốn này.. hắn cưỡng bức cô mà tại sao? Tại sao hôm nay ai cũng nói cho hắn? Ko phải chứ? Người bị hại phải đi lo cho kẻ đi hại mình. Điên rồi hả?

“Chuyện gì? ” Huy hơi nhíu mày.

“Đến lôi 1 tên say rượu về nhà! ” Nhi chán nản buồn bực quay đầu.

“Trần Hiểu Nhi, em còn nói em ko có cảm giác với cậu ta? ” Huy nhìn theo bóng lưng của cô nói.

Nhi ko buồn quay đầu nhìn lại, nghe rõ sóng ngầm đang trào lên trong lòng mình. Tại sao mọi người cứ phải khuấy động mặt hồ của cô? Đáy lòng của cô lâu nay bình lặng như vậy, chỉ có những gợn sóng nhỏ, bây giờ.. bây giờ thì.. Nhi cắn chặt môi bước đi nhanh thật nhanh, đôi mắt đen láy tràn ngập ánh sáng. Cuối cùng cô có cảm giác với hắn hay ko? Đáp án là có. Nhưng bản thân cô cảm giác này là gì? Sự xao động này từ rất lâu cô đã muốn chôn vùi thật sâu bây giờ đã bị phát hiện.

Trong căn phòng kính, 3 chàng trai đứng 2 bên đang cố gắng mà giữ lấy 1 thân hình cao lớn đang nghiêng ngả.

“Đưa rượu đây! ” Tú lè nhè vung vẩy 2 tay cố giật lấy ly rượu.

“Đừng uống nữa!! ” Duy tức giận mà gắt lên, tay giữ chặt hắn.

“Đưa cho tao!! ” Tú tức giận cố đứng dậy giật lấy bình rượu.

“Mau cất đi!!” Hiếu 1 bên vã mồ hôi giữ tay trái của Tú.

“Biết rồi! ” Mạnh vừa cầm chai rượu như báu vật vừa đứng xa Tú ra càng tốt.

“Cuối cùng mày làm sao đây? ” Duy tức giận nhìn Tú với bộ dạng ko còn ra hình dáng con người.

“Tao muốn uống!! ” Tú lại gào lên trên tay lại khua loạng xạ như người điên.

“Em gọi cho Nhi chưa? ” Vũ vội vàng quay sang nhìn Ngọc lo lắng hỏi.

Lời của Vũ vừa nói ra, Tú lập tức dừng động tác. Hai cánh tay nãy giờ khua khoáng lập tức buông thõng xuống như kẻ bất lực. Cả căn phòng lập tức trở về sự yên tĩnh hiếm có ban đầu, mặc cho tiếng nhạc ở tầng dưới vô cùng sôi động, nhưng trong căn phòng kính này lại đột nhiên như 1 thế giới im lặng ko có 1 âm thanh.

“Tại sao? ” Tú với giọng khàn khàn buồn thương nói.

“Tại sao cô ấy đến bây giờ vẫn ko chọn tao? ” Tú vô lực ngồi trên ghế, giọng nói trầm ấm lại thêm thấp xuống nặng nề.

Cả 5 người còn lại đều im lặng nhìn thân thể cao lớn ấy vô lực ngồi trên ghế. Hắn ko còn gào thét nữa, ko đá chân vung tay lung tung điên cuồng đòi rượu, chỉ có vô lực như vậy ngồi trên ghế. Trong lòng bọn họ, tự dưng thấy chút xót xa.

Tú chậm rãi đưa bàn tay run rẩy vào trong túi quần, lôi ra 1 chiếc hộp rất nhỏ.

“Tao có gì ko bằng tên đó? Cô ấy muốn gì tao cũng có thể cho cô ấy. Thậm trí nhẫn tao cũng đã mua rồi. Tại sao? ” Bàn tay to lớn của hắn run rẩy mở chiếc hộp, trong đó là 1 chiếc nhẫn mảnh mai với viên kim cương vô cùng chói mắt, cái ánh sáng rạng ngời của đá quí thể hiện sự vĩnh hằng ấy đâm vào mắt hắn vô cùng đau đớn. Cứ như thể nói cho hắn rằng, tình yêu của hắn vĩnh viễn ko thể tồn tại.

Cả 4 người con trai đều trở nên trầm mặc lạ thường, trong ánh mắt ko dấu được chút đau lòng hiếm thấy, một tiếng thút thít nhỏ của cô gái duy nhất trong phòng vang lên làm ko khí càng trở nên cô đọng. Giữa lúc ấy cánh cửa căn phòng bị đạp mạnh mở ra.

“HOÀNG TUẤN TÚ, ANH LẠI MUỐN BẦY TRÒ GÌ ĐÂy?! ” Nhi tức giận hiên ngang đứng ở cửa.

Tất cả 5 cặp mắt còn tỉnh táo lập tức quay về phía cô. Thoát rồi, cuối cùng người gây chuyện cũng đến. Quả thật nếu còn nhìn hắn thảm hơn nữa chính bọn hắn cũng sẽ phát điên. Xúc động vì tình cảm của hắn thì có xúc động, nhưng mà ớn lạnh còn nhiều hơn. Cứ tiếp tục cho hắn diễn cải lương thế này thì chắc chắn 4 tên con trai bọn họ sẽ sớm ói ra sàn.

Nhi nghi hoặc nhìn cái ko khí trang nghiêm kì quái ở đây. Ko phải án mạng thật rồi chứ? Ko ổn! Có nên chuồn ko?

Nhưng chưa kịp

cho cô

ba chân bốn cẳng trốn khỏi hiện trường để tránh liên lụy thì đã nghe 1 giọng nói nghèn nghẹt cất lên.

“Mày lập tức vào đây cho tao! ” Ngọc vừa lau nước mắt vừa quát con bạn thân đang đứng ở cửa.

Nhi nheo mắt nhìn con bạn thân chậm rãi bước vào.

“Sao mày lại khóc? ” Cô quan tâm hỏi.

“Còn ko phải tại mày à? Lập tức đi chăm sóc cho người ta đi. Toàn là mày hại nên anh ấy mới sống dở chết dở thế này đấy! ” Ngọc tức giận liếc xéo nó.

“Sao lại tại tao? ” Nhi trừng mắt thật lớn đáp trả.

“Ko cần biết mau mang anh ấy về nhà. Còn ở đây uống tiếp chết lúc nào ko biết! ” Ngọc tức giận nói.

Nhi nhìn cái người đang ngồi cúi đầu trên ghế bất lực, trên người quần áo sộc sệch, tóc tai rối bời, làn da vì rượu đã trở nên đỏ gay chói mắt. Cô khẽ thở dài. Tiến lại về phía hắn.

“Này! ” Cô lấy tay chỉ vào đầu hắn.

“Tao muốn uống nữa! ” Tú theo cơn say lè nhè vung tay vung chân hất tay cô ra, chiếc hộp nhẫn vì thế cũng lập tức rơi xuống đất.

Nhi tức giận cắn nhẹ môi dưới, thật muốn gõ 1 cái lõm đầu cho hắn tỉnh ra. Chiều nay vừa cưỡng bức bất thành giờ đi uống rượu lại là cô đưa hắn về?

“Động vật đơn bào, đứng dậy cho tôi! ” Nhi chống tay ngang hông, nói với giọng ko nặng cũng ko nhẹ.

“Uống! ” Tú vẫn tiếp tục múa may gạt bỏ tất cả những đôi tay lớn đang cố giữ hắn lại rồi mất đá ngã nhào vào ghế.

Nhi chán ngán lắc đầu. Cô ngồi xuống để cho gương mặt của hắn có thể nhìn thấy cô, đôi mắt đen láy của cô nhìn thật sâu vào con mắt nâu úng nước của hắn.

“T3, về nhà thôi! ” giọng nói trong veo của cô vang lên, nhẹ ấm như ánh nắng thu trải trên đường.

Tú nhìn thấy rất nhiều rất nhiều cô ở trước mắt, khóe miệng ko kìm chế được khẽ cong lên, trong sự khống chế của rượu hắn nhào tới giữa 1 đống khủng long trong mắt hắn, đầu gục lên vai cô.

“Ukm! ” Hắn ko còn có lý trí, hắn ko còn có tỉnh táo, chỉ có thể nhả ra 1 từ. Hắn biết rõ hắn đang ko tỉnh, nhưng mà tại sao, mùi hương của cô lại thật như vậy? Hơi ấm của cô cũng quen thuộc đến làm cho hắn nhầm tưởng, ko phải bởi vì hắn đang say mà cô thật sự tồn tại.

Nhi chật vật để hắn dựa vào người mình mà lôi kéo hắn, vừa lúc 2 người đi đến cánh cửa chỉ thấy Duy chạy theo 2 người.

“Anh đưa 2 người về! ” Vừa nói vừa tiện tay ko ai để ý nhét 1 chiếc hộp đen nhỏ vào túi quần của Tú.

Nhi chỉ gật đầu. Chậm rãi khoác vai đỡ hắn ra khỏi căn phòng. Khi cánh cửa của căn phòng đóng lại, 3 người kia hoàn toàn ko thấy bóng dáng đâu thì những người còn lại trong phòng mới có thể chậm rãi thở ra 1 hơi.

“Ngọc ơi bạn em cũng ác quá đấy! ” Mạnh nhìn Ngọc nói.

“Thật ra tại nó ko biết đấy thôi! ” Ngọc chán nản thở ra nói. Bởi vì Nhi ko tin Tú yêu nó, cho nên nó đã bỏ qua mọi cảm xúc của mình. Con nhỏ ngốc nghếch ấy nếu ko nói thẳng chắc chắn sẽ ko biết.

Được rồi! Cô thừa nhận. Trên đời này chắc chắn ko có ai ngốc hơn cô. Chiều thì bị người ta cưỡng bức, giờ đây cô lại đang ở trên giường của hắn, giúp hắn thai đồ lau người khi say rượu. Đúng là bị bán còn ngồi đếm tiền hộ mà. Từ lúc nào chỉ số IQ của cô trở nên thấp như vậy?

Nhưng mà..

Nhi thở dài 1 tiếng, bàn tay nhẹ nhàng lau chiếc trán cương nghị của hắn, đôi mắt đen láy nhu hòa có chút buồn bã.

Tú như cảm giác được cử động chiếc khăn trên gương mặt mình, hắn khẽ ngọ nguậy, nhăn mày. Nhi nhìn cặp lông mày đen sẫm của hắn nhăn lại, ko khỏi khó chịu bĩu môi. Cô nhẹ nhàng dùng ngón thon dài cẩn thận kéo giãn cặp lông mày đang nhăn của hắn. Còn đang chăm chú vuốt thẳng cặp lông mày kia ra thì một bàn tay to lớn ko hề nể tình đã tấn công bất ngờ làm cô hoàn toàn ko phòng bị.

Bị hắn bất ngờ nắm tay Nhi "a" lên 1 tiếng ngờ vực nhìn cái kẻ đã say ly bì đang nằm bên cạnh.

"KHủng long, em đừng đi! " Trong cơn mơ màng của tiên tửu, Tú vặn vẹo nói.

Nhi đột nhiên mở trừng mắt, trong lồng ngực cô vang lên từng tiếng chuông cảnh tỉnh liên hồi.

"Khủng long, đừng đi với hắn! " Hắn lại tiếp tục mơ hồ, bàn tay lại nắm tay cô chặt hơn.

"Em đừng đi, em đừng đi! Anh có gì thua kém hắn? Anh có gì ko bằng hắn? Tại sao em ko bao giờ nhìn thấy anh? Hắn cho em thứ gì, anh cũng có thể cho em thứ đó. Bất cứ thứ gì em muốn, anh cũng sẽ cho em hết thẩy. Em muốn kẹo? Được anh sẽ mua cho em cả 1 căn nhà kẹo. Em muốn kem anh sẽ mua nhà máy kem, em muốn trang sức, quần áo, anh sẽ mua cho em hết thẩy. Em muốn ngôi sao trên trời anh cũng sẽ mua cho em. Em muốn anh ko trêu chọc em, anh sẽ ko trêu chọc, em muốn anh ko gọi em khủng long, anh sẽ ko gọi, em muốn anh đứng anh sẽ ko ngồi, muốn anh đi anh sẽ ko dừng lại.. Bất cứ em muốn điều gì cũng được. Chỉ cần em đừng bỏ anh. Anh có thể mua cho em mọi thứ em thích, làm cho em mọi thứ em muốn làm, nghe theo mọi yêu cầu của em. Chỉ cần em đừng bỏ đi. Hắn thì có gì hơn anh chứ? Anh vì em có thể làm tất cả, anh yêu em nhiều như vậy em ko nhìn thấy sao? 6 năm .. 6 năm qua anh vẫn ko thể quên được em, mà em ko nhìn thấy sao? Khủng long, van em. Đừng bỏ anh có được ko? Chúng ta kết hôn đi. Kết hôn đi. " Trong vô thức có 1 giọt nước nóng bỏng từ đôi mắt mù sương của Tú lăn xuống, nhẹ nhàng theo khóe mắt hòa tan vào chiếc gối. Nhưng giọt nước trong suốt nhỏ bé ấy lại khiến cho Nhi ngỡ ngàng.

Tú giữ chặt lấy bàn tay cô, tay chân vô thức lục tìm chiếc hộp nhỏ trong túi. Bàn tay to lớn của hắn run rẩy đến đánh rơi chiếc hộp, giọng nói cũng trở nên càng lúc càng mơ hồ bởi men say.

"Đừng bỏ anh, anh sợ! " Hắn siết tay cô thật chặt kéo cô lại vào lòng, cả người hắn ko rõ bởi vì rượu mà trở nên run rẩy hay bởi vì hắn thật sự quá cô đơn.

Nhi bàng hoàng ở trong vòng tay quen thuộc ấy, ngửi mùi thơm quen thuộc nhưng lại lẫn chút men say cay nồng tê dại, cả người cô cứng đơ lại vô cùng bàng hoàng. Cô ko chống cự, cũng ko giẫy dụa, mà cứ mặc hắn ôm cô vào lòng. Ko biết qua bao lâu thời gian, khi mà hắn ko còn run rẩy, khi mà hô hấp của hắn đã trở nên bình ổn, cô mới chậm rãi đưa mắt nhìn lên. Gương mặt điển trai mà cô vẫn luôn nhìn thấy 6 năm trước, cô quen thuộc đến độ trong suốt 6 năm qua đôi khi chỉ là vô tình có ai nhắc tới hắn, nhắm mắt lại cô cũng có thể hình dung được, cái miệng của hắn, đôi mắt của hắn, khóe môi của hắn, chiếc cằm của hắn. Nhi chậm rãi cầm chiếc hộp nhỏ hắn làm rơi trên giường mở ra, đập vào mắt cô là chiếc nhẫn kim cương chói mắt. Trong đôi mắt đen láy của cô ánh lên 1 chút ánh sáng kì lạ, đôi mắt ấy như nước biển dưới đáy đại dương, sâu thẳm đen láy khó dò, cô chăm chú nhìn hắn.

Đột nhiên từ phòng ngoài lách cách có tiếng mở cửa. Nhi giật mình thu lại tầm mắt, lập tức đóng nắp chiếc hộp nhỏ lại, nhanh chóng ngồi dậy, cẩn thận nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho hắn, rồi mới chậm rãi bước ra khỏi phòng.

"Bác Tám? Sao giờ bác còn ở đây? " Nhi nhìn người giúp việc lớn tuổi vừa mở cửa vào nhà ngạc nhiên hỏi.

"A? Cậu chủ đâu sao cháu lại ở đây? " Bác giúp việc đã sớm nhớ rõ mặt cô nên cũng ko ngạc nhiên gì mà vui vẻ hỏi.

"À! Anh ấy say nên đang ngủ trong phòng ạ! " Nhi ngại ngùng trả lời. Lại nhìn bộple bác giúp việc đang cầm trên tay Nhi vui vẻ nói.

"Bác muốn cất phải ko? Để cháu cất cho! " vừa nói vừa nhanh tay lẹ mắt cầm bộ quần áo vừa được giặt là mang vào phòng quần áo.

"Cám ơn cháu! " Bác giúp việc vui vẻ vừa cất đồ vào tủ lạnh vừa nói. Nhưng khi Nhi khuất sau cánh cửa phòng quần áo bác giúp việc như nhớ ra chuyện gì lập tức vội vàng chạy vào.

"Ấy. ấy.. ko phải cất ở đấy đâu cháu! " bác thấy cô đang treo bộ đồ vào cùng những bộ đồ kia vội can ngăn.

"Dạ? Vậy thì để ở đâu? " Nhi mở tròn mắt ngơ ngác nhìn bác giúp việc.

Người giúp việc lớn tuổi mỉm cười, lấy trong túi 1 chiếc chìa khóa nhỏ, chậm chạp đi tới cuối căn phòng, nơi có 1 tấm gương lớn, bác giúp việc tra khóa vào chiếc ổ trên tấm gương chậm rãi mở ra.

“Cất ở trong này! ” Bác vui vẻ cười nói.

Nhi chậm rãi bước lại gần chiếc tủ đó,

cô cũng nhiều lần hỏi hắn trong có gì. Nhưng lần nào hắn cũng bảo đựng 1 ít đồ cũ nhưng ko bao giờ cho cô xem. Mà cô cũng ko để ý lắm, biết đâu toàn bộ đồ lót của hắn ở trong đó cô lại ko có hứng thú

.

Nhi đặt nhẹ bàn tay lên cánh cửa, chầm chậm mở cánh cửa tủ ra. Nhưng cánh cửa vừa mở ra, đôi mắt đen láy của Nhi lập tức trở nên ướt át, cặp lông mày thanh tú của cô trũng xuống, khóe môi xinh xắn khẽ rung nhẹ. Tâm hồn của cô như 1 bể kính trong suốt, bao lâu nay phẳng lặng như gương, nhưng hiện tại giống như có tảng đá vô cùng nhỏ, nhưng đã làm lớp kính bảo vệ ấy vỡ tan.

“Cháu sao thế? ” Bác giúp việc thấy cô ngơ ngẩn trước cánh cửa tủ liền quan tâm hỏi.

“Tại sao cháu khóc? ” Bác giúp việc mở lớn mắt lo lắng nhìn cô.

Nhi lập tức lấy tay lau mặt, cô quay lại nhìn bác giúp việc trên miệng nở 1 nụ cười.

“Cháu ko sao! Bác những thứ này là gì vậy? ” mặc dù đã biết là gì nhưng cô vẫn muốn hỏi.

“Bác cũng ko biết nữa! Nhưng mấy thứ này là đồ mà cậu chủ thích nhất, nên để riêng! ” Bác giúp việc tận tình giải thích.

Nhi nở 1 nụ cười, đôi mắt đen láy lấp lánh còn hơn sao trời, trong đáy mắt lại như mặt hồ thu ngập trong ánh trăng, gương mặt xinh xắn sáng ngời như bông hoa chớn nở. Cô chậm chạp nhẹ nhàng sờ vào chú gấu màu café to sụ bị nhét vô cùng thê thảm vào chiếc tủ chật trội. Cái cảm giác mềm mại quen thuộc trong lòng bàn tay cứ lan dần tới tận sâu trong tim cô, có lẽ bản thân cô cũng ko biết mình đang cười.

Bàn tay của cô nhẹ nhàng di tới chiếc kệ ngang bên cạnh, đôi mắt đen láy của cô mở to ra nhìn cái chồng sách mà cô đang nhìn. Quăn quăn, lại nhàu nhàu, cứ như bị dính nước ấy. Nhưng hình như hơi quen quen. Nhi cầm lấy 1 quyển trong cái đống quăn mép đó lên xem. Ngay từ cái bìa sách đã làm cho cô mở tròn mắt há hốc mồm. Trên nhãn vở là tên : Trần Hiểu Nhi, Lớp : 12A9.

Nhi luống cuống lật tung cái trồng sách quăn mép ấy, quyển nào nhãn vở cũng là tên của cô. Rõ ràng là sách của cô. Đống sách này là.. Đôi mắt đen của Nhi mở to, trong đầu dường như bị 1 bức màn che phủ, ánh mắt của cô trở nên mơ hồ như trở về 1 nơi nào đó. Là đống sách đó, vẫn còn quyển sách lý ẩm ướt vì sữa dâu làm cho cô phải bị phạt đứng cả tiết học, còn bị đấu sĩ vật tự do cho lê lết bò trên sàn. Nhưng cô nhớ rõ vì tức giận nên cô lập tức mang toàn bộ sách vở cùng mớ hỗn độn đổ lên người hắn. Vậy là hắn..

Đôi mắt của cô càng lúc càng sâu thẳm. Cảm giác lạnh của quyển sách trong lòng bàn tay của cô làm cho trái tim của cô cứ bồi hồi, xúc động đến khó chịu. T3 đáng ghét, hắn đang làm gì thế này? Đột nhiên đôi mắt còn đang xao động của cô chạm vào 1 vật làm cho mọi xúc động của cô giảm xuống 1 nửa. Cái gì đây?

Nhi nghiêng đầu sang trái, lại nghiêng đầu sang phải. Nhìn trên nhìn dưới. Ko có. Ko có. Nhi nhìn trái nhìn phải. Nhìn kĩ thật kĩ 1 lần nữa. Nhưng ko thấy.

“Sao thế? ” Thấy Nhi đang nhìn trái nhìn phải bác giúp việc liền hỏi.

“Bác ơi sao chỉ có đúng 1 chiếc giầy? ” Nhi cầm chiếc giầy trắng ở trong tủ nhìn thật kĩ, càng nhìn lại càng thấy quen.

“À, cái đó chỉ có 1 chiếc thôi. Lúc đầu bác cứ tưởng bác dọn thiếu hay làm mất, nên hỏi cậu chủ. Cậu ấy chỉ cười bảo chiếc còn lại chạy mất rồi. ” vừa nói bác giúp việc vừa cười khúc khích khi nghĩ đến câu trả lời ko ngờ của cậu Tú. Hoàn toàn ko để ý thấy 1 người đang đứng chết lặng chỉ vì 1 chiếc giầy trắng hết sức đơn thuần.

“À còn có cái này cực kỳ hay! ” bác giúp việc như người lâu ngày ko có ai tiếp chuyện, như lái buôn mua được món hàng lời lập tức mở 1 ngăn kéo gỗ nhỏ lấy ra 1 tờ giấy được cất cẩn thận trong đó.

“Cái này cháu phải bí mật ko được để cho cậu chủ đấy. Bí mật nếu ko bác sẽ bị mắng! ” bác giúp việc trước khi đưa cho cô tờ giấy còn cẩn thận dặn dò.

Nhi lập tức gật đầu ko suy nghĩ. Giấy gì nữa đây. Tuy rằng cô ko thích tọc mạch chuyện người khác, nhưng người ko tò mò đâu phải là người. Nhất là, cô là con gái nhé. Lại là tổng cột thu lôi bắt sóng của lớp A9, làm sao mà cô lại ko tò mò cho được. Cho nên mang theo cao hứng phát hiện bí mật của hắn Nhi vui vẻ mở tờ giấy ra, nhưng ngay lập tức đập vào mắt cô chính là hàng chữ “Giấy ghi nợ” với nét chữ cũng vô cùng quen thuộc. Chỉ mới đọc được tên tờ giấy, Nhi đã có thể nói được nội dung tờ giấy cô đang cầm. Làm sao cô ko biết được, bởi vì là chính ta cô viết từng chữ sau bao nhiêu lần tranh luận, là tờ giấy mà cô luôn ngày đêm mong muốn tìm được để xé tan ra làm triệu mảnh.

“Cháu thấy có dễ thương ko? Xem ra cô bé này là người cậu chủ yêu thầm rồi. Còn có sách của người ta. Bác nghĩ chỗ này toàn bộ là đồ của cô ấy hết. Suýt quên để bác cất bộ đồ vào đã. Bác chỉ quên ko giặt bộ đồ thôi mà cậu ấy đã nổi giận rồi! ” bác giúp việc cẩn thận treo chiếc áo vào trong chiếc tủ.

Nhi vẫn còn thần người ra liếc nhìn chiếc áo. Hình như bộ quần áo này,.. là ngày đầu tiên đi làm hắn bắt cô đi mua, ko phải sao?

Nhi cảm giác rõ rất rõ trong lồng ngực của cô trái tim đang khóc òa từng đợt từng đợt, những mảnh kim loại của tấm kính bảo vệ của cô đang vỡ vụn từng mảnh, từng mảnh. Cô hiện tại giống người lần đầu tiên được nhìn thấy thế giới bên ngoài, trước đây cô bị bao vậy bởi 4 mặt của những tấm kính trong suốt, lòng cô như dòng nước thinh lặng ko gợn sóng, cô co người trong lớp bảo vệ ấy nhưng giờ từng tấm kính, từng tấm kính của cô đang dần vỡ vụn, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Nhi ghét nhất là khóc. Trên đời này cô ghét nước mắt, 3 tuổi nhìn mẹ khóc đến ướt gương mặt của cô, cô biết rằng vị của nước mắt rất mặn, mỗi giọt nước mắt của mẹ đều mặn chát, chua chát tan trong đầu lưỡi của cô. Cho nên cô từ ngày nhìn mẹ đau đớn mà khóc cô đã tự nói với mình cô sẽ ko như vậy, sẽ ko để cô khóc lóc, vì khóc lóc thật sự rất xấu. Nhưng giờ cô ko thể kìm lòng được nữa, những lớp bảo vệ vây quanh cô cứ từng lớp, từng lớp mỏng manh đang dần dần bị vỡ vụn, vỡ tan hóa thành bụi dần bay đi.

Được rồi, cô thừa nhận. Là cô ngốc nghếch. Là cô ngốc nghếch cho nên cô đã ko nhìn ra. Ko nhìn ra hắn đã yêu thương cô như thế nào, là cô ngốc nghếch nên đã bỏ qua tất cả những tình cảm của hắn, ko nhìn ra hắn đã vì cô thế nào, ko nhìn ra đằng sau mỗi sự vòi vĩnh của hắn, đằng sau mỗi lời trêu chọc của hắn chính là trái tim của hắn. Và cô cảm thấy mình càng ngu ngốc hơn bởi vì cô thậm trí còn ko hiểu được trái tim của mình. Mọi người nói đúng là cô vẫn chạy trốn, là cô đã cố tình bỏ qua. Ko phải cô ko hiểu được sự dịu dàng trong đôi mắt hắn, ko phải cô nhìn thấy tia cười ấm áp trong đáy mắt hắn, ko phải cô ko biết hơi ấm mỗi khi bàn tay hắn siết chặt, ko phải cô ko thấy tiếng bước chân của hắn vẫn luôn đi theo sau cô dù là giữa chốn đông người, ko phải cô ko nghe được tiếng cười rất khẽ của hắn ở sau lưng mình, ko phải cô ko nghe thấy tiếng của hắn giữa biển người, chỉ là chính bởi vì nghe quá rõ. Dù cô có lặng lẽ bước đi giữa con đường đông đúc, nhưng tai của cô vẫn có thể nghe rõ tiếng chân của hắn bước chậm rãi đằng sau, vẫn nghe rõ từng hơi thở của hắn giữa tiếng ồn ã của biển người, cô vẫn có thể phân biệt rõ được tiếng cười khẽ của hắn dù cô ko cần quay đầu nhìn lại. Mọi thứ về hắn cô có thể nhận ra, dù cho đứng giữa 1 biển người đông đúc, hay lẫn trong làn sóng vô định của tiếng ồn, thì khi thanh âm của hắn vang lên trong tai cô đã ko thể nghe được bất cứ lời nào khác. Dù dạo bước trên con người đông người qua lại, nhưng bước chân của hắn chậm rãi ở đằng sau vẫn vọng từng nhịp từng nhịp đều đều trong tai cô. Dù có lạc giữa dòng người ồn ã, nhưng khi bàn tay hắn giơ ra nắm lấy tay cô, cô cũng có thể nhận ra đó có phải là hắn hay ko. Bởi vì là hắn, cô biết rõ hắn thích màu gì, thích món ăn nào, thích uống café như thế nào, thích nước hoa gì, quần áo size bao nhiêu. Tất cả cô đều rõ. Rõ đến như 1 sự thật hiển nhiên mà bản thân cô cũng ko biết. Chính vì thế cô lại càng sợ. Cô sợ khi cô có thể hiểu hết tất cả chỉ bằng cách nhìn vào mắt hắn, rất sợ mỗi khi tai cô chỉ có tiếng nói của hắn, bước chân của hắn mà ko nghe được tiếng động xung quanh, càng sợ hơn nữa cử chỉ của chính mình. Đối với hắn cô có những thói quen đáng sợ, cô dần quen với bàn tay hắn, dần quen với cái ôm của hắn, thậm trí cả cái hôn của hắn. Càng như vậy cô lại càng sợ. Sợ đôi khi vô tình chính bản thân mình lại muốn gần lại với hắn, sợ chính mình căn bản hoàn toàn ko có chút phòng bị nào với hắn, sợ cái đương nhiên ko bao giờ có của cô, cô đương nhiên yên tâm ngủ trên giường của hắn, đương nhiên gối lên đùi hắn nằm 1 cách tự nhiên, đương nhiên ở chung 1 chỗ với hắn mà ko có hiềm khích. Cứ mỗi ngày phát hiện ra 1 điều đương nhiên ấy cô lại sợ, vì thế cô lại càng tìm cách phản ứng, dẫy dụa. Chính vì thế khi hắn hôn cô cô đã giận dỗi đến phát điên, cô sợ hãi, sợ hãi sự rung động của mình lúc ấy, sợ hãi ánh mắt dịu dàng đầy

lửa dịu dàng của hắn lúc ấy, cô sợ cái cảm giác tim đập trong lồng ngực, sợ bản thân mình càng lúc càng giao động, cho nên thật sự cô đã chạy trốn. Nhưng mà cô ko trốn được, cô biết rõ ràng hợp đồng chỉ có 100 ngày, sau 100 ngày cô và hắn ko là gì cả. Nhưng cô vẫn ko ngừng lo cho hắn, mồm thì nói ghét đi mua sắm với hắn, nhưng lúc nào cũng vẫn là đi theo hắn, ghét đi siêu thị nấu cơm, nhưng nhìn thấy hắn cật lực học cách giặt quần áo cô lại ko kìm lòng được muốn nấu cho hắn 1 bữa thật ngon, ghét bị hắn ôm ấp, nhưng mỗi khi bị hắn ôm vào lòng khả năng dẫy dụa của cô lại rất khó khăn mới được thức tỉnh, ghét bị hắn hôn môi nhưng lại nhớ rõ từng nụ hôn mà họ từng có. Cô tự cho mình ghét hắn, vô cùng ghét hắn, nhưng khi hắn rời đi cô chỉ có thể chết lặng nhìn theo, cảm giác như trái tim mình thiếu 1 cái gì đó, tối hôm dó hắn đã ko quay đầu lại, cho nên hắn đã ko biết, ở con ngõ nhỏ đó, khi những đồng tiền rơi trên mặt đất, 2 giọt lệ lạnh như băng của cô đã lặng lẽ rơi mà bản thân cô cũng ko biết. Cô ghét hắn, ghét hắn vì hắn bỏ đi ko lời nói, ko thể yêu nhau thôi, ko thể làm bạn sao? Cô càng ghét hắn bởi vì cô quan tâm đến hắn, càng quan tâm tới hắn, cô lại càng ko muốn nợ hắn. Cứ xem như chút tự ti nhỏ nhoi của cô, ít nhất cô muốn đứng thẳng người trước mặt hắn, cho nên cô rất cố gắng rất cố gắng để trả nợ. Nhưng hắn ko nhận, ngày hôm đó hắn ném cọc tiền vào ngực cô, cô thấy rất nực cười, người ta nói tiền đè chết người, cái này hôm nay cô mới được kiểm chứng. Thực sự bị tiền ném, đau. Rất rất đau. Cô ghét hắn nhiều như năm qua như vậy nhưng ko 1 lần gặp gỡ, ko 1 chút tình cờ. Có đôi khi cô tự thấy chán ghét bản thân mình tại sao lại nhớ đến con động vật đơn bào ấy. Nhưng chỉ cần có ai có ý định xấu với hắn, thì cô lại lần này đến lần khác ngăn chặn.

Nhi ko kìm chế được tiếng nấc nghẹn ngào trong họng. Được rồi, cô thừa nhận. Cô là tên ngốc. Là cô vốn cố tình ko nghe, ko nhìn cũng ko biết. Là cô cố gắng lừa dối mọi cảm xúc của mình, bỏ qua toàn bộ rung động nhỏ nhoi ấy. Nhưng hôm nay cô thừa nhận, cô thừa nhận được chứ? Cô có cảm xúc với hắn. Bắt đầu từ lúc nào cô ko rõ, nhưng mà tình cảm này cứ từng chút từng chút 1 len lỏi vào lòng cô. Lại nhìn ngăn tủ chứa đầy những kỉ niệm, nước mắt của cô càng nóng bỏng hơn, lần đầu cô mới biết nước mắt ko phải chỉ có vị mặn, đôi khi còn rất ngọt ngào.

Chợt tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang mọi suy nghĩ của cô, tiếng chuông này rất lạ. Nhi chợt nhớ ra hình như điện thoại của hắn, cô cầm. Nhi lập tức lôi điện thoại, cuộc gọi từ Duy. Nhi alo nói là Tú đã đi ngủ mọi chuyện đều tốt cho Duy an tâm rồi lẳng lặng cúp máy. Khi màn hình di động tối om, cô chợt nhớ đến lời Thành tối hôm qua.

Khi ấy cậu ta đã hỏi, cô có thể làm bạn gái của cậu được ko. Câu trả lời của cô là.

“Cậu vừa đụng trúng đầu à? ” cô mở đôi mắt rất to hỏi.

“Sao lại hỏi vậy? ” Thành bật cười ko ngờ tới câu trả lời này.

“Bởi vì chỉ có kẻ thần kinh mới nghĩ tới điều này. ” Nhi thật thà nói.

“Vậy anh Tú thì sao? ” Thành mỉm cười liếc mắt nhìn cô.

“Liên quan gì tới hắn ta? ” Nhi lại càng nhíu mày chặt hơn, ngay cả khóe môi cũng méo đi.

Thành chậm rãi uống ngụm bia, mỉm cười chậm rãi liếc mắt nhìn Nhi 1 cái như dò xét.

“Biết tại sao lần đầu gặp cô tôi cứ nhìn cô chằm chằm ko? ” Thành chậm rãi hỏi.

Nhi lắc đầu, lắc đầu. Cái đầu anh nghĩ gì làm sao tôi biết. Anh hỏi tôi con động vật đơn bào đang nghĩ gì may ra tôi còn nói được.

“Bởi vì tôi cứ cảm thấy trông cô rất quen, như đã gặp ở đâu rồi! ” Thành nói.

Nhi làm mặt như muốn ói. Cái kiểu tán tỉnh này trong mấy phim cổ trang tôi xem có đấy. Nhi chán chường cười ha ha 2 tiếng.

“Phải rồi kiếp trước tôi là đại tẩu của anh cũng ko chừng! ” Nhi mỉa mai nói.

“Tôi nói thật đấy. Tôi đã nghĩ mãi cuối cùng đã nghĩ ra tại sao! ” Thành bình thản nói.

Nhi nhìn gương mặt nheo lại của hắn.

“Là ở điện thoại của anh Tú! ” Thành chậm rãi nói.

"Từ lúc ở bên Mỹ tôi đã luôn thấy anh ấy để hình nền điện thoại di dộng và máy tính giống nhau, đều là hình 1 cô gái đang ngồi ngủ. Giờ nghĩ lại đúng là cô. Hèn gì tôi lại cảm thấy quen như vậy."

Nhi run rẩy cầm chiếc điện thoại, trên màn hình khóa màn hình là bức ảnh mà 6 năm trước hắn vẫn để, rõ ràng đã đổi điện thoại rồi mà. Cô muốn mở khóa bàn phím, nhưng lại có mật mã, Nhi suy nghĩ ấn ngày sinh nhật hắn. Ko phải. Bốn số 1. Cũng ko phải… Liệu có phải là..? Nhi cắn chặt môi dưới ấn 1 dãy số. Tiếng chuông báo vang lên, đã mở khóa bàn phím. Hiện lên ở giữa màn hình lại là 1 bức ảnh khác của cô, là bức ảnh hắn chụp cùng cô đang dựa vào vai hắn, nhìn màn hình vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy, trái tim của cô.. Trái tim của cô. Nhi bỏ mặc bác giúp việc đang sắp xếp đồ lại trong phòng, lao người ra khỏi phòng đi vào phòng làm việc của hắn, bật máy tính của hắn lên. Màn hình desktop vừa hiện lên, ánh xanh của màn hình ánh vào trong con ngươi đen láy của cô, phản chiếu 1 ánh sáng màu xanh lạnh nhạt lên gương mặt của cô, càng khiến cho làn da mịn màng của cô trắng trẻo như ánh trăng đêm rằm. Một giọt lệ trong suốt được pha thêm ánh xanh nhàn nhạt trông như viên đá quí mặt trăng làm cho người ta mê người.

Hoàng Tuấn Tú, anh là tên ngốc!

57. Chương 55 End

Chương 55 : Đại kết cục – Em sẽ làm vợ anh

Mặt trời lặn, rồi mặt trời lại lên như thường nhật báo hiểu cho thế gian 1 ngày mới đã lại bắt đầu. Chim chóc bắt đầu cất tiếng líu lo, những giọt sương mai dần dần tan đi trên cành lá tựa như làn băng bị mặt trời sưởi ấm mà tan dần, giống trái tim lạnh băng bỗng 1 ngày được sự ấm áp làm cho tan chảy. Giữa buổi sáng ánh sáng lấp lánh, sương giăng cành lá long lanh như đá quí, từng ánh nắng thẳng tiến vào căn phòng ngủ sang trọng, rải xuống lớp lông mềm mại của chiếc thảm trên sàn gỗ 1 màu mong manh. Trên chiếc giường lớn một thân hình hơi nhúc nhích trong chiếc chăn ấm.

Tú cảm giác như đầu mình bị hòn đá đè nặng, hắn nặng nhọc cựa quậy, càng khó nhọc hơn mở mắt nhìn xung quanh. Bàn tay to lớn xoa xoa trán, đau đầu quá. Nhưng mà hắn đang ở đâu? Chỗ nào như là nhà hắn. Hơn nữa, Tú chợt nhớ ra điều gì ánh mắt lập tức mở lớn, nhìn trái nhìn phải. Ko có. Bàn tay to lớn của hắn sờ trái sờ phải nhưng trên chiếc giường êm ái chỉ có mình hắn, ko còn hơi ấm của ai khác.

Lại là mơ sao? Tú chậm rãi thở dài cảm giác những áp lực trong lồng ngực của mình vẫn nặng như chì. Giấc mơ này hắn đã mơ bao nhiêu lần trong suốt 6 năm qua, mơ rằng cô nằm bên hắn, nhưng đến khi tỉnh dậy bao giờ cũng ko có cô. Còn may hôm nay ko có 1 cô gái nào bên cạnh hắn. Tú ngồi lặng trên giường, cúi gằm mặt xuống trầm ngâm. Từ lúc nào hắn trở nên đáng thương như vậy? Là từ 6 năm trước, cho đến bây giờ, vẫn ko thể nào quên được cô.

"Trần Hiểu Nhi, em thật quá đáng! " Hắn nặng nề mà thốt ra 1 câu.

Bốp.

Còn đang thương thân trách phận, cả người nhức mỏi, đầu óc trì trệ thì ko rõ từ đâu 1 chiếc khăn tắm mạnh mẽ nhằm hướng đầu hắn mà đánh. Hắn từ nãy tới giờ ù tai, nhức đầu, đến mắt cũng ko muốn mở nên chỉ có thể nhìn xung quanh cái giường mới biết thì ra mình nằm mơ. Nhưng mà, nhà bình thường chỉ có hắn, tại sao lại? Hắn ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Trái tim hắn lập tức dừng lại, ngay cả hít thở hắn cũng quên mất.

Bắt đầu từ sàn nhà, một đôi chân thon dài, làn da trắng mịn, cặp đùi căng tràn sức sống, nếp áo sơ mi trắng mềm mại rủ xuống thân người, chiếc eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện ở dưới lớp áo, cánh tay áo được

sắn lên giữa khủy tay, để lộ ra cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo, bờ vai nhỏ gầy trông lại càng nhỏ nhắn trong chiếc áo sơ mi nam, cổ áo dựng đứng ôm lấy chiếc cổ mềm mại, chiếc cúc áo để lộ ra xương quai xanh nhẵn mịn. Trên chiếc cổ thanh thanh có vài sợ tóc ướt át nhỏ từng giọt nước nhỏ từ chiếc cổ chạy xuống xương quai xanh, chiếc cằm nhỏ xinh xắn, chiếc môi hồng nhạt như cái đào phai nồng đượm, chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, đôi má mềm mại trắng trẻo căng tràn sức sống, đôi mắt đen láy lấp lánh như sao trời, vài sợi tóc mái vẫn đang ướt áp che lấp cái trán bướng bỉnh.

"Vừa nói cái gì hả? " Nhi chống nạnh nhìn Tú hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng mềm mại, trong đôi mắt cũng hoàn toàn ko có chút giận dữ.

Tú mở tròn mắt nhìn người con gái trước mặt, hắn vẫn còn đang say sao? Hắn mạnh tay tát mình 1 cái đau điếng. Nhi nhìn động tác của hắn lập tức lao tới muốn ngăn cản.

"Làm gì thế? " Nhi tức giận nói.

"Đau! " Tú mở trừng mắt nói.

Nhi cảm giác rõ ràng cơ mặt mình co giật, miệng cũng thành méo sẹo. Đôi mắt đen của cô nheo lại nhìn cái tên dở hơi trước mặt mình. Được rồi được rồi. Công nhận là hắn điên. Nhưng hiện tại cô cũng cảm thấy cô điên ko kém, bởi vì cô nghĩ hắn.. dễ thương.

"Nói vớ vẩn. Tát mạnh thế dĩ nhiên là đau rồi! " Nhi ko tin được nói với hắn.

Tú ngơ ngác nhìn cô, lại nhìn cánh tay đang bị cô cầm chặt. Ánh mắt của hắn mở lớn, đôi mắt nâu trong veo như viên bi đang nhìn chằm chằm cô. Trông hắn lúc này thật giống như con gà con đang nhìn người lạ.

Nhi cố gắng nén nhịn bật cười nhẹ nhàng buông cổ tay hắn ra. Gương mặt xinh xắn của cô vẫn lạnh băng như thường.

"Có thấy đau đầu ko? " Cô hỏi.

Tú vẫn nhìn cô chăm chú chỉ có thể cật lực gật đầu, rồi lại như nhớ ra gì, lại cật lực lắc đầu. Nhìn cái kiểu 1 câu trả lời có 2 đáp án thế này làm Nhi lập tức muốn giữ chặt cái đầu của hắn cho hắn đừng lắc nữa. Càng lắc ko phải càng đau sao?

"Mau dậy tắm rửa, thay đồ tôi nấu đồ ăn sáng rồi." Nhi chậm rãi nói rồi đi ra phía cửa. Trước khi ra ngoài cô quay đầu lại nhìn hắn vẫn đang ngơ ngác ngồi trên giường như con nai vàng ngơ ngác, trong lòng cô đang ngọt như mật, nhưng trên gương mặt lại là 1 bộ mặt khủng long bạo loạn bình thường.

"Còn ko mau rời khỏi giường? Muộn giờ làm bây giờ! " Nhi lườm Tú 1 cái, làm cho phản xạ có điều kiện của Tú lập tức trỗi dậy, răm rắp mà nghe lời đứng bật dậy khỏi giường. Lúc này Nhi mới an tâm bước ra ngoài. Nhưng nhớ ra điều gì, cô hé cửa ra nói với hắn.

"Mượn áo sơ mi của anh, ko sao chứ? " Nhi vô cùng vô tội hỏi.

Tú mở trừng mắt, gương mặt điển trai trở nên cứng đơ, Tú chỉ có thể nhẹ nhàng trả lời.

"Tất nhiên là được! " Cuối cùng Tú cũng có thể tìm được tiếng nói của mình để trả lời. Nghe được lời nói của hắn, Nhi mới hài lòng gật đầu khép cửa phòng ngủ lại.

Tú nhìn cánh cửa khép lại, lúc này mới lập tức gấp rút hít thở. Hắn từ nãy tới giờ đến thở cũng ko dám thở mạnh, trái tim của hắn giống y như trống trận, tâm trạng của hắn cứ y như quả bóng được bơm căng bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, hắn thật sự sợ hãi. Sợ đến độ thở mạnh cũng ko dám, vì hắn biết hơi thở của hắn rất hỗn loạn, vì hắn sợ nhịp tim của hắn quá lớn đến mức cô cũng có thể nghe thấy. Trái tim của hắn, tâm tình của hắn, máu trong người hắn cũng như đang muốn trào sôi ra ngoài. Ko phải mơ. Ko phải là mơ. Cô ở đây. Cô thật sự ở cạnh hắn đêm nay. 6 năm hắn mơ ko biết bao nhiêu lần, nhưng lần này ko phải, có cô thật sự ở đây. Cô thực sự ở cạnh hắn 1 đêm?????

Dựa sát lưng vào cánh cửa gỗ vừa đóng, khóe môi hồng cánh sen của cô cong lên 1 đường tinh quái, đôi mắt đen long lanh như viên ngọc trong suốt như mặt hồ thu, gương mặt xinh xắn trắng trẻo tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Ai nói rằng mùa thu của nghệ thuật, ai nói rằng mùa thu của tình yêu? Người ta nói thật là chính xác, giờ đây trong căn bếp của căn hộ chung cư đang tràn ngập 1 mùi vị ấm áp, ngòn ngọt lan tỏa trong ko khí. Ai nói rằng thế giới này ko có tình yêu? Được rồi, cô thừa nhận giờ cô tin được rồi chứ? Ai nói rằng tình yêu giống như 1 phép màu? Được rồi, cô thừa nhận cô từng phỉ nhổ và cái gọi là phép màu, được rồi chứ? Ai nói rằng sức mạnh tình yêu vô cùng đáng sợ? Được rồi, được rồi. Cô thừa nhận trước đây cô từng đọc tiểu thuyết tình yêu để học hỏi kinh nghiệm, xem phim AV để nhìn thấy hiện thực, xem phim hành động và phim kinh dị để thấy được hiện thực hôn nhân. Mỗi lần nghe thấy cụm từ sức mạnh tình yêu này là 1 lần cô tự nguyền rủa mình sao hôm nay lại ăn nhiều thế, đáng lý nếu biết sớm phải nghe cô chắc chắn ko ăn gì cho được ra đi thanh thản. Nhưng hôm nay ở đây cô thừa nhận. Tình yêu quả thật có sức mạnh ghê gớm, làm cho người ta ngay cả hít thở cũng thấy ngọt ngào.

"Ờ.. tối hôm qua.." Tú vừa ăn bánh mì vừa ko dám nhìn lên hỏi cô.

"Tối qua anh uống say nên Ngọc gọi điện thoại bảo tôi đến đưa anh về! " Nhi thành thật trả lời trên gương mặt vẫn lạnh băng như thường lệ.

Tú lại cúi đầu tiếp tục ăn, ánh mắt nâu ko biết nên nói điều gì. Trong ko khí vừa ấm áp của bữa ăn sáng, đối diện với gương mặt xinh xắn của cô, Tú lại càng thêm bối rối.

"Café ko? " Nhi phá tan sự lúng túng của hắn bằng 1 câu hỏi. Động vật đơn bào ngốc, ko thể tỏ ra bình thường chút được sao?

"Cám ơn! " Tú nhẹ giọng nói cầm lấy chiếc cốc cô vừa rót café.

"Thật ra thì .." hắn ngước mắt nhìn lên lập tức bắt gặp một đôi mắt đen đang sáng lấp lánh như sao trời, lời nói của hắn lại bị nuốt lại vào trong, trái tim hắn cứ đập rộn ràng, rộn ràng chói tai.

Nhi mở to mắt nhìn cái kẻ ngốc trước mặt. Đồ ngốc, yêu đơn phương 6 năm như vậy. Đến giờ vẫn ko có can đảm ngỏ lời? Tôi xem ra anh cũng là 1 sinh vật quí hiếm mới phải. Nhi nhìn hắn trong lòng khẽ lắc đầu.

"Mau ăn đi, còn đi làm! " Nhưng ko sao, tôi có thể đợi được. Động vật đơn bào, cho anh 1 ngày để tỏ tình đấy.

Nhi trong lòng tự nói với mình, hắn yêu cô 6 năm, nghĩ đến cô 6 năm vậy thì cô sẽ chờ hắn có đủ can đảm để ngỏ lời. Dấu hiệu cô đã cho hắn rồi. Ở trong nhà của hắn, mặc mỗi 1 chiếc áo sơ mi mỏng, diễu qua diễu lại còn ko đủ chứng minh cô xem nhà hắn là nhà mình sao? Buổi sáng còn chạy vào bếp nấu bữa sáng ngoan ngoãn đợi hắn ra ăn. Pha café, nướng bánh, chuẩn bị đồ ăn. Lúc giục hắn đi làm cho đúng giờ còn thuận tiện giúp hắn thắt ca vát, sửa lại nếp áo. Hiền lương thục đức đến bản thân nó cũng nổi da gà rồi. Nhưng cái tên ngốc kia vẫn chỉ có thể mở tròn mắt mà làm con gà con. Được rồi chàng ngốc, vì 6 năm của anh và em đã bỏ lỡ, để em mở đường máu cho anh vậy!

"Sếp tổng! " một giọng nói trong veo vang lên vô cùng ngọt ngào.

"Chuyện.. chuyện gì? " Tú nuốt nước bọt 1 cái khó nhọc giật thót mình. Hắn vừa suốt nữa vỡ tim mà chết.

Nhi chậm rãi bước từng bước hướng về phía hắn, đôi mắt đen láy cong lên như viên ngọc trai vừa huyền bí vừa quyến rũ, khóe môi hồng xinh tươi duyên dáng cong lên 1 đường mê hoặc, cả gương mặt xinh xắn từ từ tiến lại gần bên tai hắn. Giọng nói trong trẻo như chuông ngân rung lên trong gió. Cơ thể nhỏ nhắn dần dần cúi thấp rồi lại thấp hơn, kề sát bên vai hắn, chiếc áo sơ mi mở 3 chiếc cúc làm cho xương quai xanh cùng bờ vai cô, khuôn ngực như ẩn như hiện khi Nhi cúi người xuống.

Nhi khẽ nhếch mép, đôi môi hồng nhạt như cánh hoa đang khóe sắc, đôi mắt đen của cô hơi nheo lại, vô cùng đa tình nhìn hắn.

"Tài liệu này cần phải kí! " giọng nói của cô mềm như gió xuân, đôi mắt đen láy của cô lại hồng đượm như sắc hè nhìn hắn.

Tú cảm giác tim mình đập thình thịch, thình thịch. Hắn có thể ngửi được mùi hương thơm từ trên người cô rất rõ ràng, có thể thấy cả hơi thở mong manh của cô ở bên người hắn, hơi ấm của cô ở bên cạnh hắn

gần rất gần, đôi mắt nâu của hắn vô tình nhìn thấy chiếc cổ mềm mại, nhẵn nhụi của cô, xương quai xanh mềm mại, xuống dưới nữa như ẩn như hiện đường cong của cô. Hắn thật muốn chết. Trái tim hắn thì điên cuồng đập, máu của hắn trở nên sôi trào, tâm trí của hắn náo loạn như nồi súp thập cẩm. Hắn phải làm sao? Phải làm sao bây giờ? Chưa gì mà hắn đã cảm thấy ở dưới có điểm đau. Đúng là.. hắn..

Nhi vẫn tiếp tục đưa mắt nhìn hắn, đôi mắt đen láy thông minh tinh quái lộ ra giảo hoạt. Ánh mắt cô nhìn thấy rõ ràng giọt mồ hôi từ trán hắn rơi xuống, khóe môi cô lại càng cong hơn để lộ ra cả chiếc răng khểnh yêu ma. Cô khẽ chớp mi. Ánh mắt đen láy liếc nhìn hắn khiêu khích. Hắn thở hỗn loạn, cô biết, tim hắn đập rất nhanh, cô có thể nghe rõ, hắn nuốt nước bọt khan, cô biết. Hắn nóng đến toát mồ hôi, cô thấy. Thậm trí, hắn còn đang bị nhân công biểu tình. T3, đầu óc anh thật sự chỉ nghĩ bằng thân dưới. Nhưng thôi đi! Xem ra là phản ứng rất mạnh nhé. Nhi vui vẻ nở 1 nụ cười ma quái. Biểu hiện của hắn làm cô thật muốn cười lớn lên.

“Sếp tổng! ” Nhi nhẹ giọng gọi hắn tỉnh khỏi nồi lửa, nhưng khóe miệng hồng lại hướng về phía cổ hắn mà thổi gió.

Tú lập tức cảm thấy 1 trận điện rung chạy dọc sống lưng. Trái tim của hắn lập tức rung động vô cùng mạnh. Máu trong người hắn nãy là lửa nóng, giờ đã thành boom nguyên tử có thể phá hủy toàn bộ tế bào thần kinh của hắn. Hắn muốn ngay lập tức kéo cô ngồi trong lòng hắn, cắn lên đôi má hồng nhuận của cô, để cặp môi đang mỉm cười mê hoặc kia nuốt trọn vào miệng, gặm nhấm, cắn nuốt cô. Rồi từ từ thưởng thức chiếc cổ xinh xắn của cô, xương quai xanh, rồi xuống thấp hơn chút nữa, là bộ ngực non mềm của cô. Cái cảm giác được giữ bộ ngực của cô trong lòng bàn tay hắn, vừa mềm mại, vừa no đủ, cảm giác trơn mượt của làn da cô, ấm áp, láng mượt của nó làm cho hắn mê người. Ko được, nếu nghĩ tiếp, hắn thật sự sẽ kéo cô lên trên bàn mất. Ko nghĩ. Ko nghĩ.

“Sếp tổng? ” Nhi lại thấp giọng, khóe môi cong lên kiều mị.

“À! ” Tú lập tức cố gắng kéo mọi lý trí của mình trở lại, vội vội vàng vàng đến cầm ngược bút cũng ko hề biết, hắn luống cuống ký nhưng mãi ko thấy ra mực.

Nhi khẽ cười dùng bàn tay giữ lấy bàn tay cầm bút của hắn, một tay cầm lấy chiếc bút khỏi tay hắn, nhẹ nhàng nói.

“Sếp tổng, sếp cầm ngược bút rồi! ” Nhi mỉm cười nói.

Bị bàn tay mềm mại của cô ôm lấy, lòng bàn tay mềm mát, mịn màng của cô chạm vào làn da đang rạo rực lửa của hắn làm cho trái tim hắn đập mạnh lại càng mạnh. Anh chắc chắn kiếp trước nợ cô rất nhiều, rất rất nhiều. Trái tim của anh thật muốn vỡ ra mất. Theo sự hướng dẫn của bàn tay nhỏ bé kia, hắn luống cuống đặt bút ký trên văn kiện. Tuy trong lòng máu nóng sôi trào, trái tim loạn nhịp, nhưng tận sâu trong trái tim hắn là ấm áp vô bờ.

Sau khi hắn ký xong, Nhi chậm rãi cầm tài liệu đứng lên rời đi. Chân chỉ mới bước được 3 bước đã nghe cái tên ngốc ở đằng sau cuối cùng cũng mở miệng.

“Khủng long! ” Tú nhìn cô bước đi vội vàng gọi lại. Nhưng ngay lập tức sau khi gọi xong, hắn lập tức hối hận. Trái tim của hắn nổi loạn, máu của hắn sôi lên, tâm của hắn ấm nóng đến lạ thường. Hắn có lời muốn nói, hắn có thứ muốn đưa cho cô. Nhưng mà..

Nhi lập tức dừng cước bộ, nghiêng người quay lại nhìn hắn, trên khóe môi hồng đượm khẽ cong lên, 1 nụ cười nửa miệng vô cùng tự mãn. Nói đi, cuối cùng cũng dám nói rồi.

“À.. anh.. anh.. ” Tú lập tức trở thành lắp bắp.

Nhi hơi nhướng mày chờ đợi. Cố lên nào, chỉ còn 2 chữ thôi.

“Anh.. khát nước rồi! ” Tú nhắm chặt mắt mũi nói 1 hơi.

Được rồi. Là cô hay hại người. Được rồi cô công nhận cô hay đánh hắn. Nhưng mà cái tên ngốc này, anh đã chạy 6 năm để chuẩn bị mà vẫn ko có can đảm nói sao? Ko sao. Thời gian còn dài, thời gian còn dài. Hắn chờ đến 6 năm, mình mới chờ mấy tiếng. Ko sao. Cô có thể đợi. Nhi chậm rãi thở ra, mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn.

“Sếp tổng, để em đi pha café! ” rất nhẹ nhàng cô quay người rời đi. Thua keo này ta bày keo khác, ko tin ko dụ được hắn nói ra lời cần nói.

Nhưng mà, Nhi bây giờ thừa nhận. Cái kẻ thích cô 6 năm trời này thật sự là kẻ có lá gan nhỏ nhất thế giới. Bây giờ cô lại càng khẳng định cái khả năng tán gái của hắn, cái gì mà lãng tử của hắn thật sự chỉ là chuyện bịa đặt. Đáng chết. Đồ động vật đơn bào ngu ngốc, đại tỷ ta đã thể hiện hết mình như vậy rồi. Có bao nhiêu cái đèn xanh đều bật hết lên cho ngươi có đường đi rồi, vậy mà cả 1 buổi sáng người chỉ có thể bắt đầu bằng “Khủng long” rồi tiếp theo là 1 tràng từ “anh” lắp ba lắp bắp. Lại ko phải là cái máy phát thanh bị vấp đĩa. Nam nhút nhát yêu đơn phương 3 năm đã là động vật quí hiếm trong thiên hạ, cô đã nghĩ cô gặp được cái gọi là cực phẩm, ko ngờ, giờ thì đúng là mở rộng tầm mắt. Rộng đến mắt cũng sắp lọt khỏi tròng. Ko dám trực tiếp ngỏ lời thì thôi đi, cả ngày cô nghe đếm cả trăm từ “anh” mà ko có câu nào có nghĩa cả tức cô gần chết. Cái tên ấy, ko đủ can đảm nói trực tiếp thì thôi đi, nghĩ ra cách cổ lỗ sĩ của tên nhút nhát viết thư tỏ tình cũng được rồi. Dù là cách xưa như trái đất, dù là cô quen dùng email chứ ko bao giờ viết thư. Dù là trước kia nếu nhìn thấy thư tình gửi cho cô cô ko ngần ngại mà lấy lau tay hoặc đem vứt. Nhưng hiện tại, chỉ cần 3 chữ hắn viết ra cũng được. Mà tên ngốc ấy vẫn ko hề suy nghĩ đến. Đầu óc còn kém hơn cả nhân viên làm sao làm sếp được chứ? Tức giận uống 1 ngụm nước trà thông cổ mát họng vô cùng bực bội.

“Lại có chuyện gì thế? ” một giọng nam nhẹ nhàng cất lên.

Ko cần quay lại cũng biết cái giọng nhỏ nhẹ này là ai rồi. Nam đi đến ghế đối diện của cô ngồi xuống, gương mặt ko dấu nổi sự vui vẻ.

Nhi nhướng mày nhìn người con trai đang hớn hở trước mắt, đôi mắt đen láy vừa nãy còn mệt mỏi lập tức sáng bừng lên, y như con mèo nhìn thấy con chuột.

“Ko còn là xử nam nữa rồi đúng ko? ” Nhi hơi nhướng mày, khóe miệng cong lên tinh quái hỏi kẻ ngồi đối diện.

Nam lập tức ho sặc sụa dù mồm hoàn toàn ko uống nước, hắn bị cô làm sặc nước bọt của chính mình. Nhi thấy thế lập tức cười càng tươi, con ngươi đen láy đã sáng lại càng sáng nham hiểm hơn nữa.

“Ngại ngùng cái gì! Chuyện sớm hay muộn thôi mà! ” Nhi huých vai cậu ta vô cùng cổ vũ, gương mặt thì gian xảo đến xấu xa.

Nam khẽ ho nhẹ 1 tiếng, lơ đễnh nhìn đi nơi khác lại bắt gặp ánh mắt quen thuộc của ai đó, lập tức gương mặt đỏ ửng, khóe môi của cậu cũng trở nên ngọt ngào. Một cô gái chậm rãi hướng về bàn bọn họ bước tới, ngồi xuống cạnh Nam. Cô gái nhìn Nhi khẽ gật đầu chào, Nhi cũng vô cùng tươi cười chào gái xinh.

“Cô ấy là Ly, bạn gái .. Còn đây là Nhi là bạn của anh. Chuyện tối qua là cô ấy giúp anh chuẩn bị! ” Nam vừa nói giọng càng lúc càng nhỏ, gương mặt càng cúi thấp.

Nhi cười gian xảo nhìn gương mặt của Nam. Xem kìa, mới 1 tối. Ko nhờ tôi thì cậu đâu có ai mà gọi bạn gái ngọt xớt như vậy. Nhi vui vẻ xòe tay ra với Ly giơ ra 1 nụ cười mê gái nói.

“Rất vui được gặp. Nghe danh đã lâu, cuối cùng cũng gặp! ” Nhi thoải mái nói.

“Mình cũng rất vui gặp bạn! ” Ly nhẹ nhàng như bông hoa ly giơ bàn tay búp măng ra bắt lấy tay Nhi.

Nhìn 2 con người ngại ngùng ở bên nhau, đáy mắt của Nhi ánh lên ánh sáng như sao băng, khóe môi cong lên nụ cười nửa miệng, vừa tinh nghịch, lại vừa đắc ý. Cô thật sự nên làm cao tăng mới phải, nhờ cô đã giúp 1 tên ngốc yêu đơn phương 3 năm cuối cùng được đáp trả. Vậy người tốt bụng giúp người như cô ko phải nên được báo đáp sao? Cô giúp người ta thành đôi, vậy ai giúp cho tên ngốc của cô có can đảm tỏ tình đây? Nhi chống cằm nhìn cảnh đẹp trước mắt do mình tạo nên ko khỏi ngưỡng mộ thở dài cảm thán.

“Hai người thật đáng ngưỡng mộ! ” Nhi ai oán.

“Sao thế? Cậu ko phải cũng có người rất yêu cậu sao? Thời gian có khi còn dài hơn tôi nữa kìa! ” Nam liếc nhìn Nhi trêu chọc.

“Đừng nhắc nữa. Vì tên ngốc ấy ta lại đang càng phiền đây! ” Nhin chán nản thở dài.

“Cậu thật là! Người ta yêu cậu thế mà cậu cứ ngó lơ người ta, ko thấy người ta quá đáng thương sao? ” Lấy tư cách 1 kẻ phải yêu đơn phương 3 năm, cái nỗi đau này vô cùng thống khổ, cho nên thời gian của tổng giám đốc gấp đôi hắn, thì đau khổ của hắn lại càng nhiều hơn cậu gấp đôi.

“Ai nói tôi ko biết. Tôi biết rất rõ! ” Nhi chán nản nói.

“Vậy là cậu biết rồi? ” Nam mở tròn mắt nhìn cô.

“Cậu nghĩ tôi là kẻ mù sao? ” Nhi tức giận nhìn Nam kinh ngạc trong lòng có chút khó chịu.

Nam trong lòng thì nghĩ, chứ ko phải người ta phải đợi cậu 6 năm cậu ko biết sao. Nhưng dĩ nhiên ko thể nói ra lời này, ko thì ngay trước mặt bạn gái mới yêu của cậu, cậu sẽ mất mặt cái chắc.

“Vậy cậu phiền cái gì chứ? Lại phiền vì nghĩ cách biện minh là mình thích hay ko thích sếp hả? ” Nam quá quen rồi mà.

“Nếu hắn ta để cho ta cơ hội để phiền vì chuyện cậu nói ta đã ko phiền! ” Nhi chậm rãi nâng cốc trà uống.

“Vậy cậu phiền vì cái gì? ” Nam mở tròn mắt quát càng lớn hơn.

Nhi nhíu mày nghiêm túc nhìn 2 người ở phía trước, đôi mắt đen láy vừa sáng lấp lánh như bầu trời sao, khóe môi mím chặt vô cùng u sầu, làm cho cả 2 người lại càng tò mò hơn nữa đều nín thở chờ đợi. Uống thêm 1 ngụm trà, Nhi tiếp tục giữ mặt nghiêm nghị nói với 2 người.

“Thì là cái tên ngốc kia ko chịu tỏ tình đó! ” Nhi gương mặt tỉnh bơ, một tay chống cằm vô cùng nhàn chán nói.

Lập tức cả phòng căng tin lập tức ko ai bảo ai, nhất loạt đồng thanh.

“Hả? ”

Giờ Nhi công nhận, công ty này tập thể công nhân viên vô cùng đoàn kết. Ngay cả hóng chuyện cũng đồng thanh như vậy. Hoàn toàn mặc cho mọi ánh mắt đang mở lớn hướng về mình, Nhi vẫn nhàn rỗi chống cằm, tay cầm cốc trà mân mê trên tay, trong bộ não biến thái 2 bán cầu não đều đang vắt óc suy nghĩ xem làm sao để gã ngốc kia dám tỏ tình đây?

Xưa có câu, tâm hữu linh thông, người yêu nhau thường có thể cùng chung suy nghĩ, nhất là với những người yêu thương càng sâu, lại càng hay có cùng chung suy nghĩ. Giống như Nhi bây giờ đang vô cùng nhức đầu vì kẻ ngốc nào đó, thì cái kẻ ngốc đó cũng đang đau đầu phải làm sao để tỏ tình.

Trái tim hắn cứ đập thình thịch, lòng hắn xôn xao. Hắn rất rất muốn ngỏ lời với cô, rất rất muốn cô trở thành người yêu của hắn. Có thể ở bên cô ko? Giấc mơ hôm qua cô nằm cạnh hắn ngủ là trong cơn say hay là sự thật, hắn ko thể phân định được. Nhưng những tín hiệu hôm nay của cô nghĩa là cô đã đồng ý có phải ko? Ko! Hắn ko dám hy vọng. Mỗi khi nghĩ tới việc ngủ dậy sáng nay hắn thấy cô tim hắn lại bay lên cho hắn hy vọng. Nhưng lại nhớ tới cứ mỗi lần như trước đây, đã có bao nhiêu lần hắn hy vọng. Hắn lại cảm thấy sợ hãi. Nhớ đến tối hôm qua cô vào khách sạn, hắn ko dám mộng tưởng. Càng suy nghĩ hắn càng thấy rối rắm. Hắn nhăn mày, nhắm chặt mắt lại muốn suy nghĩ cho kĩ hơn. Nhưng chìm đắm trong màn đêm hắn cũng ko thể nào nghĩ ra giải pháp, kết quả hắn vẫn lơ đễnh chạm vào chiếc hộp da nhỏ xinh trên bàn. Là chiếc nhẫn hắn đã mua. Hắn đã nghĩ giờ ko cần làm người yêu cô nữa, hắn nghĩ 6 năm trước hắn muốn là người yêu cô, giờ hắn muốn cưới cô về làm vợ. Để giữ thật chặt cô ở ngay cạnh mình, mỗi ngày là người đầu tiên nhìn thấy cô tỉnh dậy, là người cuối cùng chúc cô ngủ ngon. Mỗi ngày sẽ ăn sáng cùng cô, cùng nhau đi làm, đến công ty lại mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô. Rồi tan tầm lại cùng cô trở về, trên đường về có thể đi chợ, đến tối cô nấu cơm, hắn có thể giặt quần áo. Dù chỉ là ấn nút máy giặt nhưng cũng là có làm đi. Rồi dùng bữa tối, cùng nhau xem tivi với cô. Ngày nghỉ có thể nằm xem cô ngủ nướng, bao giờ cô ngủ dậy nếu cô đói hắn có thể nấu mì cho cô, nếu cô muốn ra ngoài hắn sẽ đưa cô đi ăn những món mà cô ko thể đọc tên, hay đơn giản đưa cô đi dạo phố, mua đồ rẻ tiền cũng được, ăn quán vỉa hè cũng được. Chỉ cần ở cạnh nhau từng ngày, từng ngày cho đến hết cuộc đời. Chỉ cần nghĩ như vậy khóe miệng của hắn đã cong lên, đầu lưỡi đã cảm giác ngọt ngào, đôi mắt nâu sáng lên ấm áp.

Bàn tay của hắn siết chặt, ánh mắt nâu đã sáng lại thêm sáng hơn. Hắn muốn ở bên cạnh cô, hắn muốn được giữ cô lại, hắn muốn bản thân mình có tư cách mỗi khi gặp cô đi với người khác hắn có tư cách để chạy tới nổi giận, chạy tới mắng mỏ. Hắn muốn hắn có thể ích kỷ, tham lam mà giữ bằng được cô. Nhưng mà, phải nói với cô như thế nào đây?

Đột nhiên ánh mắt của hắn chạm vào 1 vật trên mặt bàn, đôi mắt đột nhiên ấm lại thêm ấm. Kỉ niệm từ 1 ngày nào đó chạy về. Hắn chợt nghĩ ra 1 việc, cả gương mặt điển trai cũng trở nên sáng người. Khủng long, em cứ chờ xem.

Nhi thừa nhận, trên đời này người hành hiệp trượng nghĩa như cô thật sự rất rất ít. Kẻ có ăn khế trả vàng cũng hoàn toàn biến mất. Cũng phải thôi. Giá vàng lên cao thế cơ mà. Ngồi uống nước cả buổi trưa, bụng thì ọc ạch, nghe cả đám công nhân viên đoàn kết hô khẩu hiệu "HẢ" to đến rát tai, kết quả vẫn chả tìm ra được bà mai nào giúp cô. Nhi chán nản đứng trước cánh cổng thở dài 1 hơi, rồi mới chậm rãi đẩy cửa bước vào.

Nhưng đập vào mắt cô chính là 1 cảnh làm cho bực muốn cắn răng. Trong khi cô ngồi vắt óc làm sao cho cái tên đầu đất ấy phải tỏ tình, thì cái tên ngốc bị cô vẫy đuôi hồ ly dụ dỗ của buổi sáng nay lại đang ngồi nhàn nhã hút thuốc, nhắm mắt dưỡng thần.. Dưỡng thần? Người cần dưỡng thần là tôi đây này! Nhi thật sự muốn hét to. Nhưng mà, 6 năm.. Phải rồi. 6 năm. Nhi thở ra thật dài, gương mặt xinh xắn lập tức nở 1 nụ cười ngọt ngào.

"Sếp tổng! " giọng nói vô cùng êm tai của cô lập tức làm cho Tú ngẩng đầu. Đôi mắt nâu của Tú lập tức giương lên, trong đáy con người treo veo ấy ẩn ẩn lửa nóng, bối rối, cùng xao động.

Nhi cùng với nụ cười tiến về phía hắn. Cô chắc chắn có thể đợi, đợi hắn 6 năm hay lâu hơn nữa. Bởi vì bây giờ cô sẽ ko sợ hãi, ko nghi ngờ, ko vờ như ko thấy những cảm xúc của mình. Bởi vì cô rõ hơn ai hết, người con trai đẹp trai này là người mà cô yêu. Nghĩ tới đây nụ cười trên môi Nhi lại càng thêm ngọt ngào, đôi mắt đen láy to tròn của cô y như viên hổ phách đang phát sáng. Đợi bao lâu cũng được, bởi vì hắn đã đợi cô quá lâu cho nên bởi vì hắn, cô sẽ chấp nhận làm tất cả.

"Cô đến thật đúng lúc! " Tú lập tức đứng dậy khỏi ghế.

Động tác đứng dậy của hắn làm cho cô ko thể tin được mở tròn mắt nhìn. Đột nhiên lại có sức sống vậy? NHi nheo mắt lại nhìn tên ngốc mà cô yêu tiếp theo sẽ làm gì.

Còn chưa kịp để cô tưởng tượng cái cảnh tỏ tình hào hùng giống kiếm hiệp hay giống phim hành động thì hắn đã vô cùng kiên quyết mà díu 1 tập tài liệu dày cộp vào lòng cô. Nhi ôm 1 sấp giấy a4 trong lòng, ko khỏi mở tròn mắt ra nhìn hắn.

"Đây là đề án mới. Mau đi xuống phòng maketing cùng phòng quảng cáo, phòng kinh doanh! " hắn chậm rãi nói.

Nhi mở trừng mắt nhìn hắn. Chỉ thế thôi? Còn đang ngây ngẩn đứng nhìn hắn, hắn đã mạnh tay túm lấy vai nàng, quay người lại, còn tiện tay tống thêm 1 chưởng đẩy nàng ra cửa.

"Mau đi nhanh đi! " Hắn thêm 1 câu.

"Rõ! " Nhi trả lời bước ra khỏi văn phòng, chậm rãi đi đến những phòng ban hắn nói phát tài liệu.

Đi lên đi xuống cuối cùng cũng phát xong đống tài liệu, đứng trong thang máy 1 mình Nhi chán chường bĩu môi. Đồ ngốc ấy đang nghĩ gì? Đột nhiên cô ko đoán ra được. Ôi, vướng vào tình yêu thật đau đầu. Người ta thì thất tình, tương tư mới đau đầu. Có ai như cô đau đầu vì nghĩ cách câu người ta tỏ tình chứ?

Còn đang mải đau đầu chán nản suy nghĩ cách câu kéo con trai thì cửa thang máy đột nhiên mở. Nhi khẽ nép người vào trong góc thang máy, hoàn toàn ko thèm để ý tới những người vừa vào. Nhưng mà.. cô ko để ý ko có nghĩa là người ta ko để ý cô. Mấy cô gái vừa bước vào lập tức đã nhìn sang cô, rồi lại vừa nói vừa cười. Nói đến để ý, lúc này cô thật sự mới "để ý". Hình như hôm nay người để ý cô thực sự rất nhiều. Chắc là cô đang hiểu lầm rồi. Mặc kệ đi, giờ phải lục tìm trí nhớ, xem còn kế sách nào câu hắn mới được.

Nhưng vừa bước ra khỏi thang máy, cô lập tức xác nhận rõ ràng là hôm nay người "để ý" cô đặc biệt nhiều. Nghĩ kĩ lại, thì đúng là có hơi nhiều quá thì phải. Khi cô đi xuống các phòng ban, dường như là người nào đi qua người cô cũng rất để ý đến cô thì phải. Mà người nào trên gương mặt cũng len lén lút lút cười trộm. Ko phải người ta vẫn nói đen tình đỏ bạc sao? Sao cả tình, lẫn bạc cô đều xui vậy nè. Thôi đi. Chắc chắn họ lại bịa ra tin đồn nào rồi. Nhưng mà thôi đi, cũng là tin tức giải trí ủng hộ mọi người. Có chuyện cho họ cười thì cứ cười đi. Việc bây giờ cô cần đi đâu để bắt 1 bà mai, để giúp cô dắt dê vào miệng cọp đây? Người đó phải thông minh, đầu óc phải gian xảo, phản ứng phải nhanh, lại phải quen biết với hắn. Nếu như Huy quen với Tú thì thật tốt quá. Bạn bè dắt gái cho nhau vô cùng dễ nói chuyện. Nhưng đáng tiếc 2 người họ chưa gặp nhau lần nào. Ai~!

"Nhi em sao thế? " Một thanh âm vô cùng mềm mại ngọt ngào vang lên.

Đôi mắt đen của Nhi lập tức sáng lên. Khóe môi hồng tươi của cô lập tắc mở ra cong thành hình bán nguyệt. Cả gương mặt của cô ngập tràn ánh sáng, khóe miệng thậm trí còn chảy 1 chút nước miếng.

"Chị Thủy, đúng là chỉ có thể là chị! " Nhi bắt được vàng Nhi lập tức chụp vai người con gái trước mặt làm chị thư ký giật mình.

"Hả? Cái gì mà chỉ có thể là chị? " Thủy mở to mắt nhìn Nhi.

Nhi nhanh tay kéo Thủy vào trong phòng uống nước, đôi mắt đen láy đảo quanh nhìn trái nhìn phải, cho đến khi chắc chắn rằng ko có ai, cô mới nhẹ giọng, ghé gương mặt gian xảo vào sát mặt chị gái thư ký nói nhỏ.

"Chị Thủy, chị xinh xắn như vậy, thông minh như vậy chắc chắn sẽ có thể giúp em! " Nhi nói.

Thủy khoanh 2 tay trước ngực, gương mặt xinh xắn nhướng mày nhìn cô, hàng lông mi hơi cong lên yêu kiều, con ngươi thâm thúy có chút cười ý, đôi môi xinh xắn đỏ mọng nở 1 nụ cười mưu mô nhìn cô.

"Khen nhiều như vậy, em muốn giúp cái gì? " Thủy chậm rãi nói.

"Đúng là chị gái xinh xắn của em quá thông minh, mới nói 1 nửa đã biết vế sau rồi! " Nhi nịnh nọt nói.

"Được rồi! Được rồi! Nói nhanh đi! " Thủy nhìn Nhi ám muội lập tức chặn lời.

"Hì hì, cái này rất đơn giản! " Nhi thần bí cười hì hì.

Cô càng cười gian tà như vậy Thủy lại có chút nhột nhột ngứa nghề. Càng muốn biết rốt cuộc là cái gì. Chắc chắn ko phải là chuyện cô đang nghĩ chứ.

"Chị thử nghĩ cho em xem làm sao mới khiến được 1 người ngỏ lời với mình đi? " Nhi vừa chớp mắt vừa vẫy đuôi, có bao nhiêu cái vuốt đều khum vào khúm núm cả.

"Em muốn dụ dỗ ai? " Thủy nhướng mày nhìn cô, trong mắt lại có chút khó tin, cũng có chút tiếc thương 1 ai đó. Ko biết cô bé này còn có thể suy nghĩ được cái gì đây?

Nghe tới câu hỏi này Nhi ko khỏi chán nản lắc đầu thở dài.

"Thì là tên đầu đất sếp tổng của chúng ta ấy! " Nhi chán nản nói.

Nhi biết chắc chắn là phản ứng của Thủy chính là mở rộng miệng lên nhìn cô, y như lúc này. Cô rõ, cô rất rõ. Chắc chắn tiếp theo sẽ hỏi "Trần Hiểu Nhi, đầu óc em cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi hả?" cho xem. Được rồi. Nghĩ thông thì nghĩ thông, có gì ko dám nhận.

Nhưng mà, đúng là Thủy mở trợn mắt há miệng nhìn cô, chỉ khác cái câu mà Nhi tự nhẩm trong đầu mà thôi.

"Trần Hiểu Nhi, ko phải sếp đã tỏ tình với em rồi sao? Đầu em ko bị hỏng đấy chứ? " Thủy nhìn Nhi ko chớp mắt hỏi. Cả công ty đang đồn đại ầm lên sếp tổng tỏ tình mà.

"Hắn? Tỏ tình bao giờ? " Nhi méo miệng nhìn lại Thủy so tài xem ai thực sự "ngạc nhiên" hơn.

Thủy ngờ vực nhìn cô, lúc này mới ko nể tình vươn tay ra sau lưng Nhi chậm rãi nói.

"Bây giờ chứ bao giờ! " vừa nói vừa đưa cho Nhi 1 miếng note màu xanh nhạt.

Nhi cầm miếng giấy ko biết đã dán vào lưng mình bao giờ, đôi mắt đen láy của cô mở lớn nhìn mảnh giấy. Khi những hàng chữ trên tờ giấy vừa hiện ra rõ ràng, gương mặt xinh xắn của Nhi lập tức cứng đơ.

Trên tờ giấy là 1 hàng chữ cứng cáp, chỉ vẻn vẹn vài từ.

Anh yêu em, khủng long

Thủy đứng bên cạnh nhìn Nhi, nhất thời cũng á khẩu bất động, rồi ko thể kìm được mà lén lút cười. Ko thể tin được, con bé này đang đỏ mặt. Còn đang đắc ý với tin tức mới này, Thủy còn đang bận suy nghĩ chút phải chạy ngay vồ lấy cái máy tính, lập tức tung tin quá tường thuật trực tiếp diễn biến cảm xúc của nữ chính khi nhận lời thì đã bị tiếng nói của nữ chính gọi ngược về thực tại.

"Dán lại cho em! " Nhi đưa lại mẩu giấy nhỏ cho Thủy, nhưng bàn tay lại luyến tiếc muốn rời đi.

Thủy nhìn Nhi khó hiểu. Nhưng chỉ có thể thấy 1 đôi mắt đen sáng lấp lánh như chưa bao giờ rạng ngời đến thế, làm cho cô ko khỏi bị thu hút. Chỉ có thể lặng lẽ dán miếng giấy lại chỗ cũ.

Lúc này, trong văn phòng của tổng giám đốc, Tú sốt ruột đi qua đi lại trong phòng. Hắn nghe rõ trái tim hắn đang đập thình thịch, cảm giác lo lắng, bức bối, nôn nao đứng ngồi ko yên làm Tú chẳng thể nào ngồi trên ghế được. Cô đi lâu như vậy tại sao vẫn ko có tin tức gì? Hay là.. hay là.. bị từ chối rồi? Vừa nghĩ tới 2 từ này trái tim của hắn lập tức thót lại, ngực như bị ai bóp nghẹn ko thở được. Hắn sợ. Hắn rất sợ. Càng sợ hắn càng lo lắng, hắn lại càng rảo bước nhanh hơn, cơ thể của hắn nóng nảy bất an. Đột nhiên 1 âm thanh báo tin nhắn vang lên, giữa 1 không gian lớn trống trải âm báo lại càng vang vọng lạ thường.

Tú dừng lại cước bộ. Trái tim thót lại, lo lắng, hoang mang. Hắn cố gắng lấy hết can đảm bước thật nhanh tới bàn cầm lấy điện thoại. Đọc hay ko đọc? Nếu là từ chối thì sao? Hắn lo lắng vô cùng. Nhưng lời nói của Ngọc lại vang lên trong đầu "Nếu anh ko nói lời thật lòng, có lẽ bản thân nó sẽ ko bao giờ biết đâu! ". Đã nói ra rồi. Giờ có quay lại cũng ko được.

Bàn tay Tú run rẩy, ấn dãy mật mã bốn con số mà hắn thích nhất trên đời, đầu ngón tay run rẩy ấn vào đọc tin nhắn.

"T3, anh nghĩ anh đang xem phim truyện tình trung học của Nhật sao? Cách này cổ quá rồi. Bao lâu rồi anh ko xem phim truyền hình vậy hả? " – from bx khủng long.

Tú cảm giác mình thật thất bại, trái tim đau thật đau. Nhắm chặt đôi mắt mệt mỏi, hắn cảm giác hốc mắt của mình bắt đầu nóng rực. Đôi môi mỏng khẽ cong lên cười khổ. Cô ấy vẫn như vậy, bao năm qua vẫn như thế. Đến từ chối cũng dễ thương hơn người khác. Dễ thương khiến cho hắn ko thể nào giận được, càng ko thể nào ghét được, chỉ có thể yêu càng thêm yêu.

Giữa lúc ấy chiếc điện thoại trong tay hắn lại rung lên 1 hồi nữa. Tú mệt mỏi mở mắt. Chắc là tin nhắn rác. Miễn cưỡng mở điện thoại, xem nhanh rồi xóa đi cho đỡ rác hòm thư đến. Nhưng những dòng chữ hiện lên làm cho trái tim của hắn vỡ òa.

"Nhưng tác dụng cũng ko tệ. Đọc xong tâm trạng rất tốt. Cho nên.. " – from bx khủng long.

Hắn nhìn dòng tin nhắn, con tim lại nhảy lên 1 hồi. Cho nên? Cho nên? Cho nên? Cô ấy sẽ nhận lời? Đột nhiên khóe môi của Tú cong lên. Nhớ lại ngày cô ấy tới mượn tiền hắn. Cô ấy rất hiên ngang nói "Tôi sẽ làm bạn gái cậu!" lời nói đó hắn mãi mãi ko quên. Nhưng ko phải. Cô ấy luôn luôn có thể làm hắn chết hộc máu với chỉ 1 câu. Cho nên..? Tôi mời anh ăn cơm? Cho nên anh là bạn tốt của tôi? Cho nên.. Cho nên.. Cho nên? Hắn thật điên đầu vì cái câu cho nên với mấy dấu chấm của cô mất. Càng như vậy hắn lại càng hy vọng, đi ra đi vào lục lọi trong hòm thư nhưng ko còn gì hết. Hắn thật muốn vì cô mà điên lên mất.

Chờ cho hắn đã trở nên điên cuồng ấn ra ấn vào hòm thư mà vẫn ko thấy 1 dòng chữ thiếu sót nào hiện ra. Hắn càng nhìn càng khó chịu, càng nhìn càng muốn điên. Đến mức thật muốn mang chiếc điện thoại chết tiệt bắt sóng quá kém, thì đột nhiên chiếc điện thoại trong tay hắn rất ngoan ngoãn cuối cùng cũng có phản hồi.

Hắn gấp rút nhìn vào màn hình, đôi mắt nâu lập tức mở to.

“Em sẽ làm vợ anh! ” – from bx khủng long.

Hắn ko biết.. Hắn ko biết có phải hắn điên rồi ko? Người con gái này đúng là có thể làm cho hắn điên lên bất cứ lúc nào. Cũng ko bao giờ nằm trong dự đoán của hắn. Nhìn xem đi, hắn nghĩ đến bao nhiêu đáp án, nhưng cô lại cho hắn một đáp án hắn ko bao giờ ngờ. Nhưng hắn ko nghĩ nhiều được nữa, ko cần phải nghĩ tại cô ấn nhầm hay cô đang cố ý trêu đùa hắn. Nhầm lẫn cũng được, chỉ cần cô đã đồng ý thì hắn sẽ dùng mọi cách để giữ thật chặt. Trân trọng cơ hội hắn đang có.

Hắn chạy thật nhanh tới cánh cửa. Dùng bàn tay to của mình nắm tay nắm cửa, vừa mạnh mẽ vừa vội vã mà mở rộng cánh cửa ra. Ngay trước mặt hắn, đứng ở giữa hành lang là 1 tấm thân nhỏ nhắn, quen thuộc. Trên lưng áo người đó dính 1 mảu giấy dán nhỏ màu xanh nhạt. Người ấy đứng ở đó, 2 tay đan vào nhau ở sau lưng, như đang chờ đợi ai đó.

Nghe được tiếng mở cửa, Nhi xoay người lại, nhìn gương mặt đang đần ra của tên ngốc, thật ra là cô đã sớm đoán được rồi. Bởi vì chắc chắn phản ứng đầu tiên của hắn sẽ là đơ mặt ra. Nhưng lần này có tiến bộ, cô cứ tưởng hắn lại cho cô đợi cả nửa tiếng đồng hồ như lần trước chứ. Lần này chỉ mất có 5 phút đã hồi phục tinh thần. Tốt. Sau này sẽ rèn luyện thêm là được rồi. Nhi hài lòng mỉm cười, gương mặt xinh xắn trắng trẻo trở nên vô cùng rạng rỡ, đôi mắt đen láy nheo lại ánh lên tia hào quang mềm mại của dòng sông sao, khóe môi mềm mại nở nụ cười hiền lành ngọt ngào. Nhưng đây ko phải là giả, là thật tâm cô đang cười với hắn. Là cô vui vẻ khi nhìn thấy hắn, là cô biết chắc chắn hắn sẽ đến. Bởi vì cô quá yêu hắn.

Tú ko nói 1 lời nào lập tức lao tới ôm ghì cô trong ngực, gục đầu vào vai cô, hít lấy trọn mùi hương mà hắn vẫn mê tưởng, dùng 2 bàn tay to lớn của mình giữ chặt thật chặt cô trong lồng ngực mình.

Mới đây hắn còn nghĩ là giả, mới đây hắn còn hồ nghi là hắn đang có ảo giác. Nhưng bây giờ hắn có thể khẳng định rằng, tất cả là sự thật. Bởi vì hơi ấm của cô là thật, hơi thở của cô là thật, mùi hương của cô là thật, da thịt non mềm của cô là thật, cơ thể của cô là thật. Ko phải hắn mơ, ko phải ảo giác. Cô thật sự đồng ý ở bên hắn. Ko phải chỉ là bạn gái, cô cho hắn 1 món quà còn nhiều hơn thế. Cô đồng ý ở cạnh hắn đến suốt cuộc đời. Cuối cùng, hắn cũng đã có thể ôm cô vào lòng, giữ cô thật chặt. Cuối cùng tình yêu của hắn đã được chấp nhận. Cuối cùng hắn đã có thể yêu cô.

Cho tới lúc này cảm giác lâng lâng trong lòng vẫn làm cho hắn cảm thấy hết sức ko thực, hắn hạnh phúc gần như muốn điên lên. Trái tim của hắn là 1 mớ hỗn độn của quá hạnh phúc và quá phấn khích làm cho lồng ngực hắn như trái boom ấm áp làm cả cơ thể hắn bừng bừng nhựa sống.

Thật sự hắn ko thể ngờ được mình sẽ thành công, chỉ đơn giản như vậy. Để chiếm được lòng cô, hắn còn nhớ rõ hắn đã làm vô cùng nhiều việc. Mùa hoa, rủ đi chơi, nịnh nọt, tặng quà đắt tiền, thậm trí cả những cách ấu trĩ như bắt nạt để kéo sự chú ý, nhưng vẫn ko thể nào làm lay động được trái tim của cô. Hắn bày ra gia thế, tiền của, thậm trí muốn mua cho cô mọi thứ cô cần, ngay nhẫn kim cương để cầu hôn cũng là chiếc 4 cara. Vậy mà vẫn ko thể nhận được lời đồng ý của cô. Người ta cầu hôn cần hoa tươi, nến, rượu đỏ, nhẫn kim cương. Còn cô lại nguyện ý trở thành vợ hắn chỉ vì 1 tờ giấy ghi chú hoàn toàn ko đáng tiền.

Giờ hắn thật sự hiểu, ko phải là cô quá khác người, ko phải là cô quá cứng cỏi, hay cô quá sắt đá là bởi vì chính cách bày tỏ của hắn. Cô là con khủng long vô cùng đặc biệt. Cô ko giống những người con gái bình thường. Cô ko cần hắn có tiền, cũng ko cần những món quà đắt giá, ko cần những thứ phù phiếm xa xỉ. Cô chỉ cần duy nhất trái tim chân thành của hắn. Chỉ cần xuất phát từ chân thành, thì dù chỉ là 1 miếng giấy nhỏ ngỏ lời. Cô cũng sẽ nói cô đồng ý.

Hiểu được điều này lại càng cho trái tim hắn thêm sung sướng, hắn đã có 1 cô vợ độc nhất vô nhị. Một cô vợ đáng yêu nhất trên thế gian này. 1 người làm cho hắn bất cứ lúc nào cũng có thể phát điên, nhưng lại luôn có cách làm cho hắn vui vẻ, luôn ở cạnh hắn mỗi khi khó khăn, luôn luôn nhìn vào bản thân hắn chứ ko phải gương mặt của hắn, hắn ví tiền của hắn. Hắn thừa nhận hắn là người vô cùng may mắn. Ai nói rằng ngày gặp được cô là ngày hắn gặp khắc tinh của mình? Ai nói rằng đụng cô là hắn xui xẻo? Ai nói rằng quen biết với cô là sự hối hận lớn nhất của hắn? Ai nói rằng ko sớm thì muộn hắn sẽ bị cô làm tức chết? Ai nói rằng yêu cô là nỗi đau khổ nhất của hắn? Ko. Hắn muốn nói với họ rằng, gặp được cô là ngày đẹp nhất hắn biết, đụng tới cô là giây phút kì diệu nhất trên thế gian, quen với cô là may mắn nhất đời hắn, được cô chọc tức là niềm vui thúc nhất trên thế giới, yêu thương cô hạnh phúc duy nhất của hắn. Cho nên dù có phải đánh cược thêm 100, 1000 lần nữa trong trò chơi ái tình này. Hắn vẫn sẽ nói : chỉ cần

là vì cô, hắn luôn sẵn sàng đánh cược trái tim mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/danh-cuoc-trai-tim